

Diễm Ngộ Chi Lữ

Contents

Diễm Ngộ Chi Lữ	5
1. Chương 1: Thiên Bảng Tái Hiện	6
2. Chương 2: Hắc Ngọc Ma Liên	10
3. Chương 3: Tình Cờ Gặp Gỡ	12
4. Chương 4: Tuyệt Sắc Mỹ Nhân	15
5. Chương 5: Làn Đầu Nêm Mùi	19
6. Chương 6: Tương Đối Thành Khẩn	21
7. Chương 7: Làn Đầu Nghe Phượng Hoàng	25
8. Chương 8: Đối Thoại Chân Tình	28
9. Chương 9: Mùi Vị Ngọt Ngào	32
10. Chương 10: Nụ Hôn Nồng Nàn	36
11. Chương 11: Tiêu Hồn Ly Biệt	40
12. Chương 12: Tiến Về Trung Nguyên	44
13. Chương 13: Huyết Sắc Phù Dung	47
14. Chương 14: Sóng Gió Nổi Lên	51
15. Chương 15: Phượng Hoàng Đặc Sứ	55
16. Chương 16: Cảnh Đêm Trường An	59
17. Chương 17: Song Kiều Xinh Đẹp	63
18. Chương 18: Sơ Phẩm Song Kiều	67
19. Chương 19: Tình Mê Song Kiều	70
20. Chương 20: Gió Nổi Trường An	74
21. Chương 21: Phong Vũ Trường An	79
22. Chương 22: Trên Anh Hùng Lâu	84
23. Chương 23: Đồ Dao Vào Tay	87
24. Chương 24: Hoa Sơn Nhất Phượng	93
25. Chương 25: Danh Truyền Võ Lâm	97
26. Chương 26: Tiên Phẩm Mai Hương	101
27. Chương 27: Bí Mật Hắc Ngọc	106
28. Chương 28: Phù Dung Sơ Ngộ	111
29. Chương 29: Phù Dung Kiều Diễm	117
30. Chương 30: Kinh Văn Kỳ Biến	122
31. Chương 31: Sơ Ngộ Thánh Tâm	128
32. Chương 32: Túy Kiếm Tầm Cừu	133
33. Chương 33: Song Kiều Tình Thâm	140
34. Chương 34: Đêm Ngất Hai Đóa Kiều Hoa	145
35. Chương 35: Tú Quyên Chi Tâm	151
36. Chương 36: Trường An Ngộ Tập (bị Tập Kích Ở Trường An)	157
37. Chương 37: Thiếu Nữ Chi Bí (bí Mật Của Thiếu Nữ)	162
38. Chương 38: Thiển Nghị Hoa Tịnh	167
39. Chương 39: Âm Vũ Quy Tâm	173
40. Chương 40: Thư Viện Lai Nhân	179
41. Chương 41: Phù Dung Phương Tâm	185

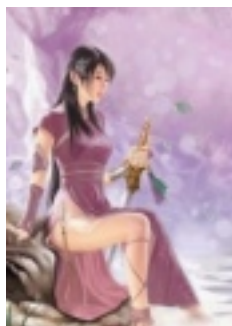
42. Chương 42: Tình Định Thu Nguyệt	191
43. Chương 43: Ly Biệt Trường An	198
44. Chương 44: Sơ Ngộ Trọng Sơn	204
45. Chương 45: Ly Sơn Ngộ Mỹ	211
46. Chương 46: Thúc Thủ Vô Sách (bó Tay Không Có Cách)	217
47. Chương 47: Bách Hoa Đệ Nhất	224
48. Chương 48: Tam Sắc Chưởng Hiện	230
49. Chương 49: Thánh Tâm Ngọc Nữ	237
50. Chương 50: Lòng Cửa Vân La	243
51. Chương 51: Xảo Giải Mị Độc	248
52. Chương 52: Lộ Thượng Ngộ Tập	253
53. Chương 53: Khách Điểm Mê Tình	260
54. Chương 54: Phân Tích Tình Hình	267
55. Chương 55: Ngọc Nữ Thụ Nhục	273
56. Chương 56: Ngọc Nữ Thụ Nhục (2)	277
57. Chương 57: Cửu Tử Nhất Sinh (thượng)	281
58. Chương 58: Cửu Tử Nhất Sinh (hạ)	285
59. Chương 59: Âm Vũ Nhu Tình	289
60. Chương 60: Âm Vũ Nhu Tình (2)	292
61. Chương 61: Vô Mao Lão Đạo	296
62. Chương 62: Ma Địch Sơ Hiện	301
63. Chương 63: Sơ Ngộ Trương Tuyết	306
64. Chương 64: Nguyệt Dạ Mê Tình	311
65. Chương 65: Trọng Sơn Học Nghệ	318
66. Chương 66: Thư Viện Chi Hành	324
67. Chương 67: Cổ Trạch Kinh Hồn	330
68. Chương 68: Âm Dạ Vong Hồn (thượng)	333
69. Chương 69: Âm Dạ Vong Hồn (hạ)	337
70. Chương 70: Song Huyết Tề Hiện	340
71. Chương 71: Trọng Sơn Hiện Thân	346
72. Chương 72: Lương Tâm Tương Phùng	353
73. Chương 73: Ngọc Nữ Kiều Diễm	359
74. Chương 74: Đệ Nhất Nữ Nô	365
75. Chương 75: Âm Trảo Trọng Hiện	370
76. Chương 76: Sơ Đáo Lạc Dương	376
77. Chương 77: Lâm Vân Chi Bí	382
78. Chương 78: Hoàng Y Mỹ Nữ	387
79. Chương 79: Gió Nổi Lạc Dương	394
80. Chương 80: Huyết Nguyệt Kinh Hồn	399
81. Chương 81: Đất Bằng Dây Sóng	402
82. Chương 82: Đôi Lửa Chia Lìa	408
83. Chương 83: Hoa Rừng Tàn Úa	414
84. Chương 84: Ngàn Năm Tình Hận	420
85. Chương 85: Thủy Ngọc Điệp	425
86. Chương 86: Mưa Gió Lạc Dương	428
87. Chương 87: Quy Định Của Hội Hoa	432
88. Chương 88: Tô Ngọc Thần Bí	438
89. Chương 89: Trước Hồi Phong Ba	444
90. Chương 90: Lạc Dương Hoa Hội	450
91. Chương 91: Bí Mật Của Cẩm Hạp	456
92. Chương 92: Âm Dạ Tập Kích	462
93. Chương 93: Tuyết Trần Dao - Phần Thượng	468
94. Chương 94: Tuyết Trần Dao - Phần Hạ	471
95. Chương 95: Đồng Tâm Nhất Kiếm - Phần Thượng	475

96. Chương 96: Đồng Tâm Nhất Kiếm - Phần Hạ	478
97. Chương 97: Tâm Ý Tỷ Muội - Phần Thượng	481
98. Chương 98: Tâm Ý Tỷ Muội - Phần Hạ	484
99. Chương 99: Đêm Khuya Êm Dềm	487
100. Chương 100: Vòng Sơ Khảo - Phần Thượng	492
101. Chương 101: Vòng Sơ Khảo - Phần Hạ	495
102. Chương 102: Tranh Giành Cẩm Hạp - Phần Thượng	498
103. Chương 103: Tranh Giành Cẩm Hạp - Phần Hạ	502
104. Chương 104: Cao Thủ Quyết Đấu - Phần Thượng	505
105. Chương 105: Cao Thủ Quyết Đấu - Phần Hạ	508
106. Chương 106: Linh Lung Nữ Hiệp - Phần Thượng	511
107. Chương 107: Linh Lung Nữ Hiệp - Phần Hạ	513
108. Chương 108: Tỷ Muội Đoàn Tụ - Phần Thượng	516
109. Chương 109: Tỷ Muội Đoàn Tụ - Phần Hạ	518
110. Chương 110: Ngọc Bút Trọng Sơn - Phần Thượng	520
111. Chương 111: Ngọc Bút Trọng Sơn - Phần Hạ	523
112. Chương 112: Hoa Tinh Xuất Hiện - Phần Thượng	527
113. Chương 113: Hoa Tinh Xuất Hiện - Phần Hạ	529
114. Chương 114: Trời Xanh Ngấn Lệ - Phần Thượng	532
115. Chương 115: Trời Xanh Ngấn Lệ - Phần Hạ	535
116. Chương 116: Đại Thế Lạc Dương	537
117. Chương 117: Mẫu Đơn Phục Tái	544
118. Chương 118: Dạ Thái Liên Phượng	550
119. Chương 119: Thiên Anh Đại Pháp	555
120. Chương 120: Thất Thương Trọng Hiện	560
121. Chương 121: Hồn Đoạn Thiên Vũ	565
122. Chương 122: Giai Nhân Thần Bí	570
123. Chương 123: Mẫu Đơn Thịnh Sự	576
124. Chương 124: Sơ Văn Huyết Ảnh	582
125. Chương 125: Thiên Bảng Đối Quyết	588
126. Chương 126: Âm Ứng Âm Toán	594
127. Chương 127: Vĩnh Tuyết Hậu Hoạ	600
128. Chương 128: Dạ Tham Như Thủy	607
129. Chương 129: Rình Xem Mỹ Nữ	611
130. Chương 130: Mẫu Đơn Quyết Tái	616
131. Chương 131: Mẫu Đơn Tam Cường	621
132. Chương 132: Tụ Hoa Phúc Diệt	627
133. Chương 133: Liên Tâm Hợp Bích	634
134. Chương 134: Vô Nại Ly Biệt	640
135. Chương 135: Tham Vọng Của Trương Tuyết	645
136. Chương 136: Độc Long Chi Mê	651
137. Chương 137: Đêm Nhu Tình	657
138. Chương 138: Biến Cố Ngoài Ý Muốn	663
139. Chương 139: Âm Mưu Quỷ Kế	669
140. Chương 140: Ly Biệt Lạc Dương	676
141. Chương 141: Ngũ Độc Đại Trận	681
142. Chương 142: Âm Hiểm Âm Toán	687
143. Chương 143: Hoạ Vô Đơn Chí	691
144. Chương 144: Trở Lại Lạc Dương	697
145. Chương 145: Ngoài Tiên Liệu	701
146. Chương 146: Duyên Và Nghiệp	705
147. Chương 147: Diễm Ngộ Bất Đắc	710
148. Chương 148: Tường Tế Bộ Thự	715
149. Chương 149: Cuộc Chiến Lạc Dương	720

150. Chương 150:	Hiểm Tượng Hoàn Sanh	725
151. Chương 151:	Thoát Khỏi Lạc Dương	730
152. Chương 152:	Sơn Cùng Thủy Tận	735
153. Chương 153:	Rơi Vào Tuyệt Cảnh	740
154. Chương 154:	Thiên Sát Ma Cầm	746
155. Chương 155:	Vong Hồn Huyết Dẫn	751
156. Chương 156:	Sự Chuyển Biến Của Hoa Tinh	756
157. Chương 157:	Huyết Dạ Tàn Địch	762
158. Chương 158:	Sơ Ngộ Đồng Minh	767
159. Chương 159:	Quái Kiếm Vô Bính	773
160. Chương 160:	Giai Nhôngân Đến Thăm	780
161. Chương 161:	Gặp Lại Cổ Nhân	785
162. Chương 162:	Đêm Động Tinh	791
163. Chương 163:	Tái Ngộ Tần Nguyệt	795
164. Chương 164:	Tái Ly Lạc Dương	801
165. Chương 165:	Nhị Thường Dị Vị	807
166. Chương 166:	Thư Viện Lai Tồn	812
167. Chương 167:	Bóng Đêm Kinh Hoàng	817
168. Chương 168:	Mang Sơn Tứ Quỷ	822
169. Chương 169:	Hoàng Hà Xảo Ngộ	828
170. Chương 170:	Dị Sự Ở Khai Phong	835
171. Chương 171:	Tể Phẩm Mai Hương	840
172. Chương 172:	Cường Địch Lâm Cảnh	845
173. Chương 173:	Phấn Lực Nhất Chiến	850
174. Chương 174:	Thời Khắc Máu Chốt	855
175. Chương 175:	Song Kiếm Dương Uy	861
176. Chương 176:	Tái Ngộ Cổ Nhân	868
177. Chương 177:	Thải Dương Bồ Âm	874
178. Chương 178:	Giai Nhân Hữu Tồn	880
179. Chương 179:	Ẩn Hồn Trang	885
180. Chương 180:	Hoa Tinh Cứu Mỹ	890
181. Chương 181:	Vô Ảnh Chỉ Tâm	895
182. Chương 182:	Lần Đầu Cùng Âm Nhu	900
183. Chương 183:	Chuyện Lạ Bên Hồ	904
184. Chương 184:	Chân Giả Diệp Tinh	908
185. Chương 185:	Luận Võ Giác Kỹ	913
186. Chương 186:	Diệu Ngữ Tham Tâm	918
187. Chương 187:	Kinh Văn Kỳ Biến	923
188. Chương 188:	Hắc Dục Ma Tinh	928
189. Chương 189:	Sơ Đảo Thái Sơn	932
190. Chương 190:	Ông Trời Có Mắt	937
191. Chương 191:	Chiến Đấu Tàn Khốc	942
192. Chương 192:	Diệt Tuyệt Sơ Hiện	945
193. Chương 193:	Bách Hoa Sơ Hiện	950
194. Chương 194:	Ngọc Thủ Thiên Hương	954
195. Chương 195:	Trung Nguyên Phong Vân	958
196. Chương 196:	Xảo Ngộ Tương Phùng	963
197. Chương 197:	Kinh Nhân Chi Bí	968
198. Chương 198:	Thần Bí Địch Nhân	972
199. Chương 199:	Thải Tú Chuyển Biến	977
200. Chương 200:	Sơ Nhập Bách Hoa Môn	983
201. Chương 201:	Bách Hoa Sơ Phùng	987
202. Chương 202:	Xảo Hí Diệp Tinh	992
203. Chương 203:	Tứ Nữ Chi Ước	997

204. Chương 204:	Tể Nam Phong Vũ	1002
205. Chương 205:	Trương Tuyết Truyện Tấn	1006
206. Chương 206:	Vô Song Thư Sinh	1012
207. Chương 207:	Xảo Hí Kiều Nga	1016
208. Chương 208:	Dạ Ngộ Lạc Hà	1020
209. Chương 209:	Dạ Sắc Tế Nam	1024
210. Chương 210:	Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	1029
211. Chương 211:	Trương Tuyết Kiều My	1033
212. Chương 212:	Vi Ba Đãng Dạng	1037
213. Chương 213:	Cuồng Phong Lai Tập	1041
214. Chương 214:	Mưa Gió Mịt Mù	1045
215. Chương 215:	Bách Hoa Hồn Chiến	1049
216. Chương 216:	Cao Thủ Điều Xuất Hiện	1054
217. Chương 217:	Ý Ngoại Cao Thủ	1057
218. Chương 218:	Bách Hoa Chi Tâm	1061
219. Chương 219:	Cảnh Tượng Diễm Lệ	1065
220. Chương 220:	Tử Hoa Chi Bí	1070
221. Chương 221:	Huyền Từ Dương Uy	1074
222. Chương 222:	Băng Tâm Lạc Hà	1078
223. Chương 223:	Hộp Gấm Lại Xuất Hiện	1082
224. Chương 224:	Cầm Hạp Phong Vân	1085
225. Chương 225:	Máu Chảy Thành Sông	1090
226. Chương 226:	Tà Thần Chi Tử	1094
227. Chương 227:	Giai Nhân Đến Thăm	1097
228. Chương 228:	Nguyệt Dạ Vần Tình	1101
229. Chương 229:	Bắt Đầu Phản Kích	1105
230. Chương 230:	Thiên Tâm Thánh Nữ	1110
231. Chương 231:	Tin Tức Ngoài Ý Muốn	1114
232. Chương 232:	Cao Thủ Hoa Sơn	1118
233. Chương 233:	Nhân Vật Thần Bí	1122
234. Chương 234:	Phong Vân Tái Khởi	1127
235. Chương 235:	Lạc Hà Hoàn Tục	1131
236. Chương 236:	Huyết Sát Truyền Nhân	1136
237. Chương 237:	Cao Thủ Tuyệt Âm	1140
238. Chương 238:	Ngọc Như Chuyển Biến	1145
239. Chương 239:	Tình Hí Lạc Hà	1149
240. Chương 240:	Bạch Phượng Tửu Lâu	1154
241. Chương 241:	Mỹ Nữ Đại Trù	1159
242. Chương 242:	Hoa Tinh Chủ Trù	1164
243. Chương 243:	Thái Đạo Đồ Trư (1)	1168
244. Chương 244:	Thái Đạo Đồ Trư (2)	1171
245. Chương 245:	Thiếu Nữ Bạch Phượng (1)	1174
246. Chương 246:	Thiếu Nữ Bạch Phượng (2)	1177
247. Chương 247:	Sắc Hương Câu Toàn (1)	1180
248. Chương 248:	Sắc Hương Câu Toàn (2)	1183
249. Chương 249:	Tiền Thoái Lương Nan (1)	1187
250. Chương 250:	Tiền Thoái Lương Nan (2)	1191

Diễm Ngộ Chi Lữ

Giới thiệu

Đôi lời về Diễm Ngô Chi Lữ: Không biết có phải đây là tác phẩm đầu tay trên con đường văn nghiệp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-ngo-chi-lu>

1. Chương 1: Thiên Bảng Tái Hiện

Tiết Đoan ngo năm nay không giống mọi năm. Nguyên nhân bởi vì năm nay là một năm rất đặc biệt. Đó là năm “Thiên địa phong vân, long phượng quần phượng” sáu đại bảng đồng thời xuất hiện. Hôm nay vừa đúng là tiết đoan ngo, nên cũng là ngày hiện bảng.

Cái gọi là “Thiên địa phong vân, long phượng quần phượng” sáu đại bảng là chỉ “Thiên bảng”, “Địa bảng”, “Phong vân bảng”, “Long bảng”, “Phượng bảng”, “Quần phượng phổ”. Trong sáu bảng này “Thiên bảng” là thần bí nhất, bởi vì sáu mươi năm “Thiên bảng” mới đổi mới một lần, hôm nay chính là ngày Thiên bảng tái hiện.

Lần đầu “Thiên bảng” xuất hiện là ở sáu mươi năm trước. Thời kỳ đó võ lâm sôi nổi chưa từng có, cao thủ nhiều như mây, đạt đến đỉnh cao hơn bao giờ hết; Lúc ấy, Thiên cơ cốc chủ - Thiên cơ thư sinh đã viết lên trên bảng năm vị cao thủ, chính là năm tuyệt thế cao thủ thời bấy giờ, có thể nói mỗi người là nhân vật thuộc cấp bậc tôn sư. Thế rồi bảng gốc được gọi là “Thiên bảng”, cũng là “Thiên bảng” lần đầu tiên. Năm đại cao thủ ghi trên Thiên bảng, cũng vì sự xuất hiện của nó mà nổi danh bốn biển, uy chấn bát hoang. Mặt khác, sau đó Thiên cơ cốc chủ tuyên bố với võ lâm, rằng cứ sáu mươi năm sửa đổi “Thiên bảng” một lần. Cho nên, “Thiên bảng” hôm nay đã là lần thứ hai rồi.

Sáu mươi năm trước, do “Thiên bảng” xuất hiện, “Địa bảng” liền xuất hiện theo, so với “Thiên bảng”, “Địa bảng” ký tải tổng cộng hai mươi võ lâm cao thủ, trừ năm cao thủ lợi hại nhất trên “Thiên bảng” ra. Song, sự khác biệt giữa “Thiên bảng” và “Địa bảng” cũng cực kỳ rõ, sự chênh lệch giữa hai bảng là rất lớn. Nếu xét về võ công thì võ công của người đệ nhất Địa bảng tối đa cũng chỉ xấp xỉ sáu bảy phần so với người đệ ngũ Thiên bảng mà thôi. “Địa bảng” xuất từ “Võ lâm thư viện”, “Võ lâm thư viện” hai mươi năm sửa bảng một lần, chỉ có hai mươi người, tuyệt không tăng thêm. Do độ khó của “Thiên bảng” cực cao, người bình thường tuyệt đối không có cách nào tiến vào được, vì vậy “Địa bảng” càng là giấc mơ mà người võ lâm mưu cầu. Vì “Địa bảng” hai mươi năm sửa đổi một lần, do đó năm nay đã là lần thứ ba rồi.

Bởi vì “Thiên bảng” và “Địa bảng” xuất hiện, khiến cho người võ lâm vì muốn được nổi danh trên bảng mà dốc sức luyện võ, phong trào tập võ rất hưng thịnh, khiến nhiều người đều khổ luyện võ công, cố gắng để một đêm thành danh. Kể từ đó, người võ lâm lớp lớp xuất hiện, cao thủ như mây, việc tranh giành “Địa bảng” cũng càng lúc càng khó khăn, rất nhiều cao thủ võ công xuất chúng, vì đủ loại quy tắc nên không thể tiến vào “Địa bảng”, tâm tro ý lạnh, chuyển sang tổ bang lập phái, muốn lấy cách thức khác để thành danh, nhằm đạt được mục đích. Bang phái trong võ lâm mọc lên như rừng, nhất thời không ít nhân vật phong vân, nổi danh không dưới cao thủ “Địa bảng”. Cũng chính khi đó, “Thiên tinh thư viện” liền lập ra “Phong vân bảng”, trên mặt ký tải ba mươi sáu nhân vật phong vân, ngoài những nhân vật nổi tiếng nhất nằm trên Thiên bảng và Địa bảng ra, đa số là nhân vật đầu não ở một số bang phái, hoặc là một số nhân vật trội nhất. “Phong vân bảng” khác với “Thiên bảng” và “Địa bảng”, bởi vì “Phong vân bảng” luôn luôn đổi mới, mỗi ngày đều có thể thay đổi, tùy theo tình thế biến ảo của võ lâm. Ngoài ba bảng vừa kể, ở hai mươi năm

trước trong võ lâm lại xuất hiện ba bảng nữa, đó là “Long bảng”, “Phượng bảng” và “Quần phương phổ”. Trước tiên nói về “Long bảng”, bên trên ghi toàn là cao thủ trẻ tuổi. Hễ là thiếu niên cao thủ dưới ba mươi tuổi, đều có thể thành nhân vật trên “Long bảng”. Số người trên “Long bảng” có mười sáu, tất cả là nhân vật võ lâm kiệt xuất một đời, người nào có thể liệt danh trên “Long bảng”, thì người đó có vinh quang vô thượng, đó chính là cung điện trong tim vô số thiếu niên. Cứ mười năm “Long bảng” sửa đổi một lần, tức là mỗi mười năm, nhân vật trên bảng sẽ thay đổi toàn bộ, cũng có nghĩa là nhân vật trên “Long bảng” lần đầu tuyệt đối không thể xuất hiện trên “Long bảng” ở lần thứ hai. Mà cứ ba tháng thay mới một lần là chỉ, trên cơ bản nhân vật bài danh “Long bảng” là không thay đổi, nhưng trong ấy cá biệt có nhân vật mất tích hay chết đi hoặc là tình huống khác, khi phát sinh biến hóa, sự xấp xếp trên “Long bảng” cũng sẽ biến đổi tương ứng. Đó gọi là thể sự vô thường, lý nào há không thay đổi. “Long bảng” và “Phượng bảng” tương đối ứng với nhau, tình huống cũng như nhau, có điều một bên là thiếu niên, bên kia lại là thiếu nữ, mà số người cũng từ mười sáu trở thành mười. Cùng mười năm thay đổi một lần, ba tháng thay mới một lần. “Long bảng” và “Phượng bảng” cùng xuất từ “Bách lộc thư viện”, năm nay đã là lần thứ ba.

Nói đến đây, không thể không nói một tý về “Bách lộc thư viện”. Trong võ lâm lưu truyền câu nói, “Nhất cung nhị các tam cốc tứ viện” là chỉ mười địa phương trong võ lâm, trong đó bốn viện phân biệt ra là “Võ lâm thư viện”, “Bách lộc thư viện”, “Thiên tinh thư viện” và “Phượng hoàng thư viện”. Bốn đại thư viện này gọi là bốn tổ chức tình báo trong võ lâm, đối với tình hình võ lâm cực kỳ rõ ràng. Từ “Võ lâm thư viện” - “Địa bảng”, “Thiên tinh thư viện” - “Phong vân bảng”, “Bách lộc thư viện” - “Long phượng bảng” thì có thể nhìn ra, bọn họ hiểu rõ đại thể võ lâm như thế nào rồi. Đối với cách làm của ba đại thư viện, “Phượng hoàng thư viện” cũng không chịu rút lại phía sau, sau khi “Long bảng” và “Phượng bảng” xuất hiện, “Phượng hoàng thư viện” cũng đã ghi một bảng, gọi là “Quần phương phổ”. Như vậy, trong sáu bảng của võ lâm, ngoại trừ “Thiên bảng” thì năm bảng kia đều xuất từ bốn đại thư viện.

“Quần phương phổ” giống với năm bảng trước ở chỗ mười năm sửa đổi một lần, ba tháng thay mới một lần, năm nay cũng là lần thứ ba rồi. Chỗ khác của “Quần phương phổ” là nó lại phân ra “Thiên tiên phổ” và “Bách hoa phổ”, trong đó “Bách hoa phổ” và “Long bảng” giống nhau, cứ mười năm sửa đổi một lần, ba tháng thay mới một lần, chỉ có điều số người vền vẹn mười hai mà thôi. Còn “Thiên tiên phổ” thì khác, một khi lên bảng, quyết không sửa đổi, cũng hạn chế không thay mới, điểm này giống như “Thiên bảng”. đọc truyện tại . Khác biệt lớn nhất với năm bảng kia là, “Thiên tiên phổ” cứ mười năm lại tăng thêm số người, nữ nhân có khả năng tiến vào tuyệt đối phải là nhân nhi mỹ lệ nhất thiên hạ. Nếu như không có người hợp cách để chọn lựa, “Thiên tiên phổ” liền hoãn lại một lần, quyết không lạm dụng cho đủ số. Cho nên kể từ lúc xuất hiện ở hai mươi năm trước, trong võ lâm đáo để chẳng có bao nhiêu người được xưng là tuyệt thế.

Từ lúc “Thiên bảng” xuất hiện sáu mươi năm trước, nơi “Thiên bảng xuất hiện” - Phượng hoa sơn đã trở thành thánh địa võ lâm, kể từ đó, năm bảng kia cũng tuyển trạch tại nơi đây. Như vậy, rất thuận tiện cho nhân sĩ võ lâm hiểu rõ tình hình võ lâm. Từ đây, mỗi lần đến ngày niêm yết bảng đều có vô số nhân sĩ võ lâm đến xem.

Phượng hoa sơn có một tấm thạch bích, ười trượng dài hơn ba mươi trượng, giống như là một tấm gương lớn, bóng loáng sạch sẽ. Đây chính là nơi sáu bảng công bố. Hôm nay trời quang mây tạnh, từ rất sớm, mấy trăm người võ lâm đã tụ tập trên Phượng hoa sơn, toàn là đến xem tình hình sáu bảng công bố. Những người này phần lớn là nhân viên tình báo của một số bang phái, đến đây để lấy tin tức mới nhất. Trong đó cũng có một số kẻ mới xuất đạo, đến xem náo nhiệt; còn có một số hảo hán võ lâm độc lai độc vãng, cũng đến nhìn cảnh tượng vui vẻ.

Trong đám đông một lam y thiếu niên hai ba hai bốn tuổi cũng đang xem thạch bích đó, nhân vì toàn bộ nhân vật trên lục đại bảng chỉ có một người đã dùng kim cương chỉ khắc lên thạch bích. Nên nhìn từ xa cũng có thể thấy rất rõ ràng. Nhìn kỹ lam y thiếu niên, chỉ thấy hắn chừng hai ba hai bốn tuổi, thần khí sung túc, vẻ mặt như ngọc luôn luôn hiện nét tươi cười, hiển nhiên có chút tà khí, nhưng lại có một thứ mị lực không thể nói ra. Lam y thiếu niên theo dòng người mà đi, lúc này hắn đang đứng trước thạch bích, tĩnh lặng chăm chú nhìn thạch bích. Ánh mắt thiếu niên như bị hấp dẫn liền dính chặt vào hai chữ “Thiên bảng” cao nhất trên thạch bích. Lúc này đứng cạnh lam y thiếu niên không nhiều, chỉ có vài người mà thôi. Bởi vì hầu như những người khác đều đang vây quanh “Phong vân bảng” và “Quần phương phổ”, không ít người đứng xung quanh “Long bảng” và “Phượng bảng”. “Thiên bảng” ngược lại vì thể mà rất thanh tĩnh. Lam y thiếu niên tĩnh lặng chăm chú nhìn thiên bảng, Nơi cao nhất là ngũ đại cao thủ lần thứ nhất của sáu

mười năm về trước. Bài danh như sau:

Thứ nhất: Đào hoàng – Bá Thiên.

Thứ hai: Kiếm hồn - Liễu Diệp.

Thứ ba: Vô song thư sinh - Tống Văn Kiệt.

Thứ tư: Thiên tâm thánh nữ - Sở Nhược.

Thứ năm: Phật môn thần tăng – Thiên nhất thần tăng.

Lam y thiếu niên ánh mắt nhẹ nhàng dừng lại ở trên bốn chữ lớn Đào hoàng – Bá Thiên, tựa hồ nhớ lại chuyện gì, lại giống như là lưu luyến điều chi, có lẽ là vị thiên hạ đệ nhất năm xưa này đang ám thị điều gì chẳng, không ai biết được. Phía dưới một hàng chính là vừa mới khắc lên hôm nay, danh sách của những tuyệt thế cao thủ lần thứ hai, tĩnh lặng khắc trong đó, tựa hồ tuyên cáo với thiên hạ rằng, lần này đã sản sinh ra các bậc tông sư cao thủ rồi vậy, danh tự của bọn họ đã được khắc trên thạch bích đó.

Thứ nhất: Thiết chưởng càn khôn – Lưu Phong.

Thứ hai: Vân trung lão nhân – Ngưu Hạc.

Thứ ba: Quyền thần – Lý Bất Hối.

Thứ tư: Cửu hiện vân long - Diệp Long.

Thứ năm: Giáng long tuyệt kiếm – Lâm Tâm Dao.

Thứ sáu: Tam tuyệt thư sinh: Tô Phóng Văn.

Lần này thiên bảng có sáu người, so sánh với lần trước đã nhiều hơn một người. Lam y thiếu niên tĩnh lặng nhìn rất lâu, rồi chuyển thân đi về phía “Địa bảng”. Trên “Địa bảng” đã ký tải tiếp theo lần thứ nhất, đến nơi hiện ra bốn mươi tám cao thủ đỉnh nhất của lần thứ tư. Lam y thiếu niên nhìn lần lượt từ trên xuống dưới, đã mất không ít thời gian. Lúc này, số người trên Phượng Hoa sơn cũng giảm đi rất nhiều, không ít người sau khi ghi lại danh sách các bảng đã lập tức rời khỏi, nơi này, vốn có bốn ngàn năm trăm người, bây giờ giảm xuống chỉ còn trên trăm người. Lam y thiếu niên nhìn phía còn lại, “Phong vân bảng” đã phí của hấn rất nhiều thời gian, khi hấn đến trước “Phượng bảng”, ở đây đã không còn bao nhiêu người rồi. Lam y thiếu niên khỏe miệng chứa đựng nét cười, ánh mắt nhẹ nhàng quét qua thạch bích, chỉ thấy phượng bảng lần này, tĩnh lặng khắc lên danh tự của mười người.

Thứ nhất: Thánh tâm ngọc nữ - Lý Vân La, đến từ “Thiên tâm các”, hai mươi tuổi.

Thứ hai: Thiên phượng tiên tử - Tần Nguyệt, hai mươi một tuổi, không rõ thân phận.

Thứ ba: Bách hoa tiên tử - Hoa Ngọc Như, Bách hoa chúa, hai mươi tuổi.

Thứ tư: Thúy ngọc hồ điệp - Đường Mộng, đến từ Đường môn, hai mươi bốn tuổi.

Thứ năm: Hoa sơn nhất phượng – Thu Nguyệt, mười tám tuổi.

Thứ sáu: Thượng Quan Yến, đến từ Thượng quan thế gia, mười chín tuổi.

Thứ bảy: Tư Đồ Phiêu Phiêu, đến từ Tư đồ thế gia, hai mươi ba tuổi. Thứ tám: Phượng hoàng tiên tử - Dư Mộng Dao, đến từ “Phượng hoàng thư viện”, hai mươi hai tuổi.

Thứ chín: Ngọc tiêu tiên tử - Miêu Nhược Lan, Phi yến môn chủ, hai mươi tư tuổi.

Thứ mười: Linh lung kiếm - Diệp Tinh, đến từ Giang nam Diệp gia, hai mươi tuổi. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Lam y thiếu niên nhẹ nhàng nhớ kỹ những danh tự này, dồn lại với hai lần trước ghi nhớ tên của hai mươi một người này trong đầu. Đảo mắt nhìn quanh hiện trường thấy còn lại vài người, thiếu niên thân hình nhẹ nhàng di chuyển, lại đến trước “Quân phương phổ”. Lam y thiếu niên tĩnh lặng chú ý nhìn kỹ những danh tự trên thạch bích. Thiếu niên cảm thấy vô cùng hứng thú, lần này “Bách hoa phổ” ký tải mười hai vị mỹ

nhân, trong “Phượng bảng” đã chiếm hết tám vị. Chỉ thấy “Bách hoa phổ” ghi chép mười hai người, phân biệt ra là:

Thứ nhất: Bách hoa tiên tử - Hoa Ngọc Như

Thứ hai: Thiên phượng tiên tử - Tần Nguyệt.

Thứ ba: Ngọc tiêu tiên tử - Miêu Nhược Lan.

Thứ tư: Băng tuyết liên hoa - Bạch Liên Hoa.

Thứ năm: Thúy ngọc hồ điệp - Đường Mộng.

Thứ sáu: Hoa sơn nhất phượng – Thu Nguyệt.

Thứ bảy: Ngọc nữ kiếm – Lâm Phượng.

Thứ tám: Linh lung kiếm - Diệp Tinh.

Thứ chín: Thượng quan thế gia - Thượng Quan Yến.

Thứ mười: Tư đồ thế gia – Tư Đồ Phiêu Phiêu.

Thứ mười một: Mai cô đào – Mai Hương.

Thứ mười hai: Ngọc quan âm - Diệu Duyên.

Lam y thiếu niên sau khi nhìn hết “Bách hoa phổ”, mục quang dừng lại trên “Thiên tiên phổ”. “Thiên tiên phổ” và “Bách hoa phổ” không giống nhau, “bách hoa phổ” tổng cộng ghi chép ba mươi sáu vị tuyệt sắc mỹ nhân, cứ mười năm một lần, năm nay chính là lần thứ ba. Nhưng “Thiên tiên phổ” cho đến bây giờ, trên bề mặt chỉ có tám danh tự, cũng nên nói là, từ hai mươi năm trước, cho đến hiện tại, chân chính được gọi là tuyệt thế vãn vãn chỉ có tám vị. Lam y thiếu niên trong thời điểm này, nụ cười trên vẻ mặt càng đậm, có một thứ tà dị nói không nên lời. “Thiên tiên phổ” bắt đầu biên soạn từ hai mươi năm trước, ở hai mươi năm trước, trên bề mặt chỉ có ba danh tự.

Người thứ nhất: Huyết mẫu đơn - Ngọc Vô Hạ.

Người thứ hai: Y thánh - Liễu Vô Song.

Người thứ ba: Lãnh nguyệt tiên tử - Triệu Thanh Âm.

Tiếp phía dưới là người của mười năm trước, vãn vãn hai người.

Thứ nhất: Thiên hạ đệ nhất tài nữ - Trầm Ngọc Thanh.

Thứ hai: Băng nguyên chi hoa – Hàn Nguyệt.

Nhưng năm nay có ba người trên bảng, phân biệt ra là:

Thứ nhất: Giáng long tuyết kiếm – Lâm Tâm Dao.

Thứ hai: Thánh tâm ngọc nữ - Lý Vân La.

Thứ ba: Phượng hoàng tiên tử - Dư Mộng Dao.

Lam y thiếu niên nhớ kỹ danh tự của tám người này. Trong tám người trừ “Giáng long tuyết kiếm” – Lâm Tâm Dao và Thiên hạ đệ nhất tài nữ - Trầm Ngọc Thanh ra, sáu người còn lại tất cả là nhân vật trên “Phượng bảng”. Rõ ràng đều không đơn giản. Tuy nhiên trong lòng lam y thiếu niên lại đang nghĩ, tương lai phải kiếm cơ hội lấy tám người này về làm vợ, đó là chủ ý hay, sắc tâm đến là không nhỏ. Nghĩ đến đây, trên mặt lộ ra nụ cười có chút tà dị. Sợ rằng thiên hạ cũng tìm không ra người thứ hai có chí khí như vậy.

Lúc gần đi, thiếu niên lại nhìn “Bách hoa phổ” một cái, thầm nhủ những người này cũng không tệ, gặp gỡ cũng phải cưới về làm vợ. Thân hình nhẹ nhàng di chuyển, bóng người màu lam bỗng bồng bềnh đi xa, suốt không gian còn lưu lại tiếng cười đắc ý, chậm chậm tan nhẹ trong gió, dần dần bay xa.

2. Chương 2: Hắc Ngọc Ma Liên

Ánh mặt trời sau giờ ngọ chiếu sáng, xuyên qua cành lá đầy đủ tươi tốt, như vô số đạo quang kiếm chọc vào rừng cây rậm rạp âm u, làm cho khu rừng vốn âm ám này như được liếm bằng một tia sáng đẹp đẽ.

Một thân ảnh màu lam nhạt, ở nơi sâu trong Tần lĩnh ít gặp dấu chân người, nhanh chóng chuyển động. Người này không phải ai xa lạ, chính là lam y thiếu niên xem bảng ở Phượng hoàng sơn hai ngày trước. Lam y thiếu niên nhìn giống như chậm chạp, trên thực tế lại rất mau lẹ, xuyên qua không gian cực nhanh, quần áo không lay động, cả người trên dưới đều như nhau; Người bình thường hành tẩu nhanh như vậy, cả áo và tóc đều bị thổi bay, chỉ lam y thiếu niên này là không như vậy.

Cách giải thích duy nhất là võ công của lam y thiếu niên này cực kỳ cao thâm, sớm đã luyện thành hộ thân chân khí, nhưng giống như hắc thể này, thi triển chân khí hộ thân hành tẩu nhanh như thoi đưa thậm chí không có vẻ mệt chút nào, vậy thì công phu của thiếu niên này đạt đến loại trình độ nào, thật khó có thể hình dung được. Thông thường người ta tu luyện thành hộ thân chân khí, phải đến lúc khẩn yếu quan đầu mới đồng ý thi triển, còn bình thường không khinh ý lộ ra, vả lại để luyện thành hộ thân chân khí là vô cùng khó khăn, vì vậy không có người nào chịu lãng phí chân khí cả.

Không chỉ thế lúc lam y thiếu niên này động tay nhắc chân, lại cực kỳ tự nhiên, nhìn không thấy phí sức lực cũng không lúng túng chút nào. Giữa lúc lam y thiếu niên lấp loáng cử động, chân không chạm đất, cách mặt đất khoảng chừng ba tấc, nếu như không chú ý, thì tuyệt đối không thể nhìn ra, thật là khó tưởng tượng, thiếu niên này khinh công tuyệt cao như thế, lẳng không mà đi như giẫm trên đất bằng. Niên kỷ như vậy, không rõ hắc làm thế nào để luyện thành một thân võ công như thế, sư phụ của hắc lại là cao nhân phương nào.

Lại nói lam y thiếu niên chuyển động nhàn nhã tự nhiên ở trong núi, không lâu sau thì đến một sơn cốc. Thiếu niên đưa mắt nhìn quanh, sơn cốc này hai bên là vách núi cao chót vót, không có một ngọn cỏ. Từ trước ra sau tạo thành hình dạng một cái hồ lô dài và hẹp, giữa cốc cỏ mọc che trời, các loại các dạng hoa dại mọc khắp nơi tùy ý có thể trông thấy, một cơn gió nhẹ thổi qua, mùi hương hoa nồng nàn tràn ngập trong không khí. Lam y thiếu niên dừng lại ở một ngọn cây dại thụ cao trên sáu bảy trượng, mắt dõi nhìn về nơi xa, phía trước khắp nơi là một màu xanh biếc.

Thiếu niên thu hồi mục quang, thân ảnh lấp loáng vọt về hướng tây. Người ở giữa không trung, chợt nghe một thanh âm kỳ quái từ trong sơn cốc truyền lại. Lam y thiếu niên trong lòng thoáng động, thân thể đang ở giữa không trung lẳng không lộn trở lại, hướng vào trong sơn cốc bay tới.

Ở phía đầu lớn nhất của sơn cốc, có một cái ao to chừng mười thước. Nước trong ao màu xanh biếc, trông có vẻ rất sâu, cạnh ao có một khối đá to nhỏ sáu thước, khối đá đó có chút kỳ quái, toàn bộ hình dạng màu đen, như một loại hắc ngọc, im lìm tỏa sáng. doc truyện tại . Cái này vẫn chưa tính, càng kỳ lạ là trên đá mọc lên một đóa hoa, mà lại là một đóa hoa sen màu đen. Sự tình quái lạ này, e rằng chưa có người nào gặp qua cả.

Lam y thiếu niên rơi xuống cách ao nhỏ ngoài hai trượng, chăm chú nhìn đóa hoa kỳ lạ, ngoại trừ đóa hoa quái lạ, có vẻ kỳ quái này. Chỉ thấy một con tiểu xà dài ba tấc, toàn thân màu hồng nhạt, trên lưng một tia hồng tuyến đỏ như máu xuyên suốt từ đầu đến đuôi, vô cùng mỹ lệ, lúc này đang mở to mắt, nhả lưỡi ra, dựng thân ngoài đóa hoa sen màu đen sáu thước, tĩnh lặng nhìn nó.

Ở một mé khác với tiểu xà, một con nhện lông xanh thân thể to lớn, cũng đang yên lặng nhìn đóa liên hoa đen đó. Con nhện này kích thước gần một trượng, trông cực kỳ độc ác, vô cùng đáng sợ. Con nhện cách hắc liên một trượng, một mặt nhìn hắc liên, mặt khác chú thị con hắc sắc tiểu xà, xem ra cũng có vẻ chiếu cố tiểu xà.

Lam y thiếu niên cũng nhìn sơ hai con vật kỳ lạ đó, trong lòng suy nghĩ: “Nhìn tiểu xà hồng hồng, rất khả ái, lát nữa có cơ hội, trợ giúp nó một tay, xem có thể thu phục được nó hay không. Quan trọng nhất là có khả năng thu phục được nó, hắc hắc, thực là một bảo bối tốt. Con nhện lớn lông xanh đó, xem ra ác độc, nhất định là đến sinh chuyện với ta, ta nên bắt nó phế đi. ”

Nghĩ đến đây, ánh mắt thiếu niên lại chuyển đến đóa hắc liên, nhẹ nhàng cười nói: “Xem liên hoa này, lại có chút giống truyền thuyết ”Thạch trung liên“, chỉ là chưa nghe nói qua ”Thạch trung liên“ có màu đen, truyền thuyết kể rằng uống ”Thạch trung liên“ công lực khả dĩ tăng lên một giáp, bằng thêm sáu mươi năm công lực, đúng là vật tốt. Đợi lúc liên hoa đó chín, trong lúc hai con vật kia đang tranh đoạt, ta nên nhân cơ hội đến lấy uống ngay, đến đó rồi mới tính thu phục tiểu xà. hắc hắc, quyết định như vậy đi.”

Lam y thiếu niên tĩnh lặng chăm chú nhìn hắc liên, trên mặt lộ ra nét cười tà ý, nhìn dáng vẻ khiến người tốt không an tâm chút nào. Gió bắt đầu thổi nhẹ nhẹ, không gian bắt đầu tản phát ra mùi hương nhàn nhạt, hương vị ấy dần dần từ nhạt chuyển thành đậm, tràn ngập trong cả sơn cốc. tại

Hồng sắc tiểu xà bắt đầu di chuyển chậm chậm về phía hắc liên, phía đối diện nhện lông đen cũng đến gần từng bước. Hiển nhiên đóa hắc liên ngàn năm khó gặp nhất định đã chín tới, càng đến gần hương vị lại càng nồng nên có thể đoán là ra đến nơi rồi. Lam y thiếu niên cũng quán chú toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn đóa hắc liên, chuẩn bị tùy thời cướp đoạt.

Đột nhiên, hồng quang lóe lên, tiểu xà đã phát động. Đồng thời nhện lông xanh ở phía đối diện cũng lấp loáng chạy tới không thể phân biệt được con nào trước con nào sau. Trong mồm một luồng khí thể màu xanh nhằm hướng tiểu xà vọt tới. Cùng lúc đó, trong miệng tiểu xà cũng bắn ra một tia khói hồng, đánh thẳng về phía kẻ địch nhện lông xanh phía đối diện.

Cùng thời gian đó lam y thiếu niên ở bên cạnh cũng phát động, chỉ thấy lam y thiếu niên tay phải một chiêu hướng vào bên trong, hắc liên trong đá đó, cứ như thể lảng không bay về phía lam y thiếu niên. Chiêu “Lảng không thủ vật” thật inh, khoảng cách hai trượng, lấy vật vào tay dễ dàng, người như thế tìm khắp thiên hạ cũng không được bao nhiêu.

Do lam y thiếu niên xuất thủ, khiến cho tiểu xà và nhện đều đồng thời mất không. Sau khi rơi xuống đất hai con vật liền cùng lúc bắn về phía lam y thiếu niên, định cướp đoạt hắc liên trong tay hắn. Lam y thiếu niên chú ý nhìn hai con vật, trên mặt phù hiện ra vẻ cười có một chút đắc ý. Nhẹ nhàng cầm hắc liên trong tay đưa vào miệng.

Hồng sắc tiểu xà thấy thế, trong tiểu nhãn thoáng qua cảm giác mất mát. Nhưng nhện lông xanh thấy vậy, trong ánh mắt lại lộ ra nét hung tàn, mồm trương lên, một luồng độc khí màu xanh bắn thẳng tới lam y thiếu niên, muốn giết chết hắn.

Lam y thiếu niên chú ý đón luồng độc khí đang bay đến, trong mắt thoáng qua một tia tà dị. Tay phải trong chốc lát trở nên đỏ rực, một chưởng đánh mạnh giữa luồng độc khí xanh. Tức thì chỉ thấy một đạo chưởng phong màu đỏ và luồng khí độc màu xanh gặp nhau tại không trung, phát ra thanh âm thiêu đốt cỏ cây. Đan độc chi khí của nhện lông xanh, toàn bộ bị “Tam muội chân hỏa” của lam y thiếu niên thiêu hủy. Thân thể đang vọt tới cũng bị chưởng phong mạnh mẽ đánh bay đi.

Tiểu hồng xà đang tiến đến thấy vậy, thân thể giữa không trung lập tức gấp lại, nhắm hướng nam bay đi. Mà nhện lông xanh tựa hồ cũng hiểu được sự lợi hại của lam y thiếu niên, bèn hạ xuống khu đất phía sau, căng thẳng nhìn chòng chọc lam y thiếu niên từ trên xuống dưới, rồi cũng nhanh chóng đảo thân chạy trốn.

Lam y thiếu niên thoáng nhìn nhện lông xanh bỏ chạy, rồi cũng không thèm để ý. Chuyển thân về phía hồng quang truy đuổi, có lẽ là không muốn để nó trốn thoát. Mặt trời đã khuất sau núi, thân ảnh màu lam giữa không trung trở nên nhạt nhòa, rồi sau đó tiêu thất. Lúc xuất hiện lại, lam y thiếu niên đã cách ngoài ba dặm, trong tay hắn có một cái lồng khí màu trắng lớn mười tấc, phát tán ra hàn khí nồng đậm. Trong lồng khí màu trắng, một bóng hồng nhạt đang giãy giụa nhẹ nhàng ở giữa, nhìn xem, thì ra là con hồng sắc tiểu xà đó.

Lam y thiếu niên mỉm cười chăm chú nhìn con vật nhỏ bé trong tay, biết rằng con vật nhỏ này, trông như là bé nhỏ, kỳ thực đã qua tu luyện trên ngàn năm rồi. Chưa để nó nếm đủ khổ đau, nó còn ngang ngược chưa chịu thần phục. Mà tính rắn sợ lạnh, khí vô cùng lạnh này chính là khắc tinh của loài rắn. Nhìn trong tay, hồng xà đó đã không giãy giụa nữa rồi, tỏ ra đau đớn đáng thương, hai mắt trông ngóng lam y thiếu niên, lộ ra thần sắc cầu xin tha thứ.

Lam y thiếu niên nhìn tiểu xà nói: “Vật nhỏ không phải sợ, hiểu được sự lợi hại của ta rồi chứ, muốn sống cũng có thể được, bắt quá từ nay về sau, người phải nghe lời ta, biết chưa, bằng không hôm nay sẽ là tử kỳ

của người.” Tiểu hồng xà tựa hồ nghe hiểu lời của hắn, không ngừng điểm đầu, muốn trả lời đồng ý, trong mắt cố gắng lộ ra vẻ cầu xin.

Lam y thiếu niên thấy đáng vẻ như thế, cười nói: “Coi người cũng ngoan ngoãn, nên tha cho người. Xem đáng điệu này của người, rất làm cho người ta vui vẻ, ta đặt cho người một cái tên gọi là tiểu hồng, ghi nhớ sau này tên người là tiểu hồng, còn ta là chủ của người. Biết chưa?” Nói xong thu hồi lồng khí màu trắng trong tay.

Tiểu hồng xà nằm im lặng trong lòng bàn tay, thần tình yếu ớt nhìn hắn, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm vào tay hắn. Giống như đang lấy lòng hắn vậy. Lam y thiếu niên cười nói: “Tốt lắm, sau này người phải nghe lời, ta sẽ không xử phạt người giống hôm nay, nếu như không nghe lời, người nên cẩn thận.” Nói xong, thân ảnh lóe lên, bóng người đã biến mất.

Lại nói lam y thiếu niên hôm nay gặp phải ba vật, đều không phải là vật tầm thường. Trước tiên nói đến nhện lông xanh, đó là một loại dị chủng kịch độc hiếm thấy vô cùng, tu luyện đã có vài trăm năm rồi. Bình thường không thể gặp được.

Còn hồng sắc tiểu xà này, tuy nhỏ như vậy, nhưng lại không giống những con rắn thông thường khác, đáng tiếc lam y thiếu niên không nhận thức được. Sợi hồng tuyến trên lưng xuyên suốt toàn thân tiểu xà, chính là đặc trưng nổi bật nhất của nó, tiểu xà này là “Hồng tuyến xà” cực kỳ khó gặp trên thế gian. Coi hồng tuyến thì biết ý nghĩa, người nào có thể thu phục được nó, thì người đó nhất định cả đời có duyên phận với nữ nhân. Lam y thiếu niên này cũng may mắn, nhất thời động lòng hiếu kỳ, đã vô ý thu phục “Hồng tuyến xà”. Có lẽ đây chính là ý trời!

Hơn nữa lam y thiếu niên ăn vào đá hắc liên đó, nó đích xác xem như là một loại “Thạch trung liên”. Chẳng qua hắc liên này và “Thạch trung liên” trong truyền thuyết có sự khác biệt rất lớn. Hắc liên cũng như “Thạch trung liên” có thể tăng công lực thêm một giáp. Nhưng có chỗ không giống, hắc liên này chính là một loại “Thạch trung liên” cực kỳ tà dị, gọi là “Hắc ngọc ma liên”. Nó sinh trưởng ở trên hắc ngọc, trải qua ngàn năm, không ngừng hấp thu tinh hoa tà ác của hắc ngọc, mà màu sắc càng đen thêm, nếu như ai ăn vào, dĩ nhiên có thể tăng công lực lên một giáp, nhưng mà khí tà ác ẩn hàm trong hắc liên đó cũng tùy theo chân khí nổi lên, vận hành theo kinh mạch toàn thân, khiến người trở nên tà dị. Mặt khác dễ dàng làm cho tính cách người đó biến thành hắc ám.

Lam y thiếu niên đã được “Hồng tuyến xà” lại còn ăn vào “Hắc ngọc ma liên”, hắn sẽ biến đổi thành hình dạng thể nào? Ai biết được, có lẽ...

3. Chương 3: Tình Cờ Gặp Gỡ

Lam y thiếu niên rời khỏi nơi đó một dặm, thẳng hướng đông nam mà đi. Thu phục xong “Hồng Tuyến Xà” khiến cho hắn cảm thấy rất cao hứng, mà việc ăn hắc liên cũng bắt đầu phát sinh hiệu ứng. Lam y thiếu niên phát hiện được một cỗ chân khí âm hàn hùng mạnh từ đan điền thẳng khởi, nhanh chóng chạy khắp các kinh mạch lớn toàn thân, được bản thân hấp thụ mau lẹ. Lam y thiếu niên thân phận thần bí này, võ công cực cao, người bình thường nếu như ăn xong linh vật ngàn năm ấy, đều phải dẹp bỏ suy nghĩ ngồi xuống điều tức, hấp thu tinh hoa của linh vật. Nhưng lam y thiếu niên lại không có sự gì, căn bản cho rằng không đáng lo, cứ theo lệ thường chạy đi. Kỳ thực sở dĩ lam y thiếu niên như vậy, cũng là có nguyên nhân. Thứ nhất, thiếu niên này đã bá hai vị cao nhân làm sư phụ, học thành nhất thân võ công ngạo thị thiên hạ. Trong đó một vị sư phụ là nhân vật tuyệt thế danh dương tứ hải năm xưa, còn vị kia lại là Cuồng tiếu “Tà tôn” trong “Tà ma song chí tôn” nổi danh thiên hạ trăm năm trước. Cuồng tiếu “Tà tôn” cùng với Thiên sát “Ma tôn” hiệu xưng là hai nhân vật lợi hại nhất đương thế, mà “Tà tôn” lại xếp trước “Ma tôn”, có thể lực to lớn của thiên hạ đệ nhất nhân. Bởi vậy có thể nhìn thấy, võ công của lam y thiếu niên lợi hại đến mức nào. Đồng thời lam y thiếu niên cũng đã học đến mười phần tà khí của sư phụ, nên là một nhân vật khó dây vào. Thứ hai, lam y thiếu niên lúc còn nhỏ đã từng ăn một loại linh dược cực kỳ hiếm gặp trên thế gian, đó là thần vật trong thượng cổ truyền thuyết - Vạn Diệu Quả. Vạn Diệu Quả danh như ý nghĩa,

có chứa nhiều diệu dụng, khó dùng lời nói hết. Lam y thiếu niên sau khi tự ăn “Vạn Diệu Quả”, từ đó bách độc bất xâm, công lực đột ngột tăng mạnh, một ngày ngàn dặm. Cũng chính vì như vậy, hắn mới có thể với niên kỷ này luyện thành vô thượng tuyệt học của hai vị sư phụ. Đồng thời cũng thêm đếm xỉa đến được lực cường mãnh của hắc liên.

Lại nói lam y thiếu niên đi về hướng tây nam, qua nửa giờ, đến một vách đá cheo leo. Thiếu niên dừng lại, nhìn tình cảnh sườn núi dốc đứng cả trăm trượng. Từ trên lao xuống, cảnh tượng tuyệt đẹp, vài dặm sơn lâm rộng lớn thu hết trong đáy mắt. Nhẹ nhàng nhìn về nơi xa, vẻ mặt thiếu niên phù hiện ra nét cười kỳ dị. Tình hình đó, phẳng phất như thiên hạ to lớn, đều ở dưới chân hắn hết. Gấp dịp từ trên cao nhìn xuống, bao quát hết mọi núi nhỏ, khí thế ngạo thị thiên hạ đó không còn nghi ngờ gì nữa đã triển lộ ra. Dưới ánh mặt trời, lam y thiếu niên toàn thân phát ra hào quang bảy màu mờ mờ ảo ảo, lóe lên rồi biến mất. Thu hồi mục quang, lam y thiếu niên nhìn xuống phía dưới huyền nhai, cách hắn ngoài ba dặm có một thung lũng, có rất nhiều khối đá xếp thành một trận pháp, khiến cho lam y thiếu niên chú ý. Lam y thiếu niên mỉm cười nhàn nhạt, thân thể đang giữa lưng chừng không trung cứ thế bắn tới, nếu người khác trông thấy, còn tưởng rằng hắn nghĩ không còn lối thoát, nên nhảy xuống vách núi tự sát. Thân thể lam y thiếu niên chậm chậm bay xuống dưới, nhẹ nhàng rơi vào trong cốc, không bám một chút bụi nào. Người vừa đáp xuống đất, liền vọt thẳng tới tòa thạch trận. Dừng chân ngoài thạch trận, vẻ mặt lam y thiếu niên hiện ra nụ cười tà dị, nhìn thạch trận. Thiếu niên tự mình nói: “Kỳ quái, ở đây sao lại có loại thạch trận thể này? Ai đã bày ra, thạch trận này bên trong cất giấu cái gì?” Nói xong hai mắt khép hờ, yên lặng nhìn thạch trận. Qua một thời gian, lam y thiếu niên lại mới nói: “Quả là trận pháp lợi hại, thiên hạ sợ rằng không có bao nhiêu người có thể phá giải được, ai bày ra ‘Ngũ hành khôn tiên trận’ tại đây, xem ra bên trong nhất định ẩn tàng bí mật gì, hôm nay đã gặp, ta nên tiến lên xem thử.”

Nói xong, lam sắc lóe lên, thiếu niên nghiêng mình tiến vào thạch trận. Sau thời gian một bữa cơm, bóng người màu lam xuất hiện ở một nơi khác của thạch trận. Lam y thiếu niên lẳng lặng nhìn cảnh sắc trước mắt, hoa dại mọc khắp nơi trên đất, rất nhiều hoa cỏ dại không biết tên rải rác trước mặt. Ở không xa có một dốc đá, chỗ ấy có một hang núi, bên cạnh là một gian thảo ốc, hiển nhiên có người ở. Đây là cái mà thiếu niên không hiểu. Người ở đây có phải là người bày trận trước đây không? Hay là bị khốn tại nơi này mà không ra được?

Lam y thiếu niên dẫm mạnh chân chậm chậm bước tới, vừa đi được ba bước, chợt nghe một thanh âm kinh nghi vô bì truyền đến: “Người nào?” Thanh âm đó đã có một chút già lão rồi.

Lam y thiếu niên dừng bước, nhìn người xuất hiện trước mặt. Đó là một lão nhân, từ y phục của lão có thể nhìn ra, lão đã ở nơi đây rất lâu rồi, quần áo trên người không chịu được đã mục nát hết. Lão nhân này ước chừng sáu lăm sáu sáu tuổi, sắc mặt hồng nhuận, dáng người khôi ngô, cặp mắt kinh ngạc đang nhìn thiếu niên.

Lam y thiếu niên hỏi: “Xem hình dạng người thì ở trong này không ít thời gian phải không? Nhất định rất là tịch mịch?”

Lão nhân nghe nói hồi phục tinh thần lại, than nhẹ một tiếng nói: “Năm mươi năm rồi, năm tháng dài đằng đẳng, ài! Chung quy hôm nay lại gặp được người sống. Khách khách..., lão thiên à, người cuối cùng mở mắt rồi” Nói đến câu sau, bắt đầu khóc lớn. Đúng là, năm mươi năm sống ở đây, ai cũng phải điên như vậy thôi.

Lam y thiếu niên cũng có thể cảm nhận được sự chua cay đau đớn trong lòng lão, lặng yên không nói, tĩnh lặng nhìn lão. Qua được một thời gian, lão nhân mới bình tĩnh trở lại, chú thị nhìn thiếu niên hỏi: “Người trẻ tuổi, lão phu thất lễ rồi. Còn chưa hỏi người là ai, từ đâu đến đây?”

Lam y thiếu niên cười nói: “Ta họ Hoa, tên chỉ một chữ Tinh, Hoa trong Hoa Sơn, Tinh trong Tinh quang.” Hoa Tinh – Hoa Tâm vậy.

Lão nhân nghe nói sửng sốt: “Hoa Tinh, Hoa Tâm, danh tự này có chút quái dị, có điều rất có ý tứ. Người từ đâu lại thế?” Nói xong nhìn Hoa Tinh. doc truyện tại . tại

Lam y thiếu niên Hoa Tinh cười nói: “Ta chẳng qua là vô ý gặp được tòa thạch trận rất thú vị này, cho rằng bên trong nhất định ẩn tàng bí mật gì đó, vì thế nên mới tiến vào xem thử. Đến nơi thì ra là người, người là ai vậy, làm sao ở nơi này cả năm mươi năm không chịu ra ngoài?”

Lão nhân nghe nói, vẻ mặt phù hiện ra ưu thương nồng đậm, than thở: “Ta là ai? Ta là ai? Là à, ta là ai hả? Vậy là nhiều năm ta đã quên ta là ai rồi, ta cũng không biết ta là ai rồi. Ta chỉ nhớ được, khi còn trẻ ta bài danh thứ hai trên Địa Bảng, đến tên của ta, ta thật không nhớ nổi. Đến mức tại sao ở đây lâu như thế, cũng đành chịu không nhớ được, năm ấy sau khi ta tiến vào đây, rồi không ra được nữa. Ta hao phí hết mười năm ròng rã, vẫn không ra được, từ đó ý ta lạnh lòng ta như tro nguội, nên ở lại đây. Năm mươi năm dài ôi, nhiều tịch mịch lắm.”

Thiếu niên Hoa Tinh thấy tình hình như vậy nói: “Không cần thương tâm, hôm nay ta đến đây rồi, nếu người nguyện ý, ta có thể đưa người ra ngoài.” Lão nhân nghe nói toàn thân chấn động, ngây ngốc nhìn Hoa Tinh. Rất lâu mới nói: “Người thật có thể mang ta đi khỏi đây?” Hoa Tinh cười nói: “Dựa vào thạch trận này còn chưa vây nổi được ta đâu, ngược lại người ở đất này đã hơn năm mươi năm, sau khi ra ngoài liệu có còn người thân không, người tính đi đâu?” Lão nhân than nhẹ nói: “Thân nhân sớm đã chết cả rồi, phải a, ta ra ngoài sau đó lại đi về đâu? Ta không biết nữa.” Hoa Tinh nói: “Như vậy được rồi, nếu người bằng lòng đi theo ta, dù sao ta cũng đang muốn tìm một người hầu có võ công cao cường, coi người vẫn còn dùng được, võ công của người ở trong võ lâm cũng được coi là không tệ.” Nói xong vẻ mặt lộ ra nét cười nhạt kỳ dị.

Lão nhân nghe nói liền ngớ ngẩn: “Người hầu? Người muốn ta làm người hầu của người? Ta thấy người không phải nói chơi rồi, người không biết là người rất ngông cuồng ư? Lấy thân phận thứ hai Địa Bảng của lão phu để làm kẻ hầu cho người, rõ là trò cười lớn.”

Hoa Tinh cười nói: “Làm người hầu của ta, cũng không nhục đối với người, thiên hạ vô số người muốn làm người hầu của ta, ta còn không muốn đấy. Nếu người cảm thấy uất ức, có thể cùng ta động thủ tỷ thí một lần, nếu người có thể tránh khỏi năm chiêu của ta, ta liền hủy bỏ lời nói vừa rồi. Còn nếu như người không thoát khỏi năm chiêu, vậy thì vui vẻ làm người hầu của ta. Thế nào?”

Lão nhân nghe nói, hai mắt díp lại, chăm chú nhìn Hoa Tinh nói: “Người dựa vào điều gì mà cuồng vọng như vậy, lần thứ nhất gặp mặt mà đã nhận định lão phu không địch lại người trong năm chiêu, thiên hạ cũng không có bao nhiêu người dám khẩu xuất cuồng ngôn đối với lão phu như thế.”

Hoa Tinh cười nói: “Từ lúc bắt đầu gặp người, ta đã hiểu được võ công của người như thế nào rồi. Nội công của người đã luyện đến giới hạn đại thành mười tầng rồi, nhưng khi còn trẻ người phá thân rất sớm, hơn nữa người tập luyện nội công ‘Át mộc chân khí’ cũng không tính là võ lâm tuyệt học chân chính, cho nên, cả cuộc đời người không có cơ hội tiến vào ‘Thiên Bảng’. Ta nói người không phải là địch thủ năm chiêu của ta, thì người không phải. Không tin có thể thử một lần.”

Lão nhân lặng lẽ nhìn hẩn một hồi, rồi mới nói: “Tính ra, đã nhiều năm nay, ta sớm không nghĩ đến động thủ. Nếu người quả thực có thể đem ta ra khỏi đây, làm người hầu của người có lẽ cũng không tệ. Người đến đây không phải muốn xem xem nơi này có bí mật gì ư? Ở đây đích xác có chứa bí mật, bên trong hang động đó, giấu vô số bảo tàng, người nếu có bản lĩnh thì cứ mang đi, những cái đó đối với ta mà nói, đã không quan trọng rồi.”

Hoa Tinh nghe thế cười đáp: “Thực có bảo tàng ư, cũng tốt. Về sau khỏi phải uống gió tây bắc. Có thể đưa ta đến xem thử chứ?”

Lão nhân nhìn Hoa Tinh, nhìn không thấu được hẩn. Hoa Tinh rất kỳ lạ, có thể nói là rất tà môn, khiến người khác mờ mịt không ra. Lão nhân dẫn Hoa Tinh tiến vào trong động, động rất sâu, hai người đi thẳng đến hai mươi trượng, mới xuất hiện một căn thạch thất. Thạch thất rất lớn, cao đến hai trượng, chiều rộng bốn trượng, chiều dài sáu trượng. Thạch thất rất sáng, bởi vì trên nóc động có một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, chiếu thạch thất sáng ngời. Bên trong có hai mươi cái giường lớn, xem bên trong thấy toàn xếp kim ngân châu báu, thực là có thể nói giàu ngang một nước. Hoa Tinh cười nói: “Những thứ bên trong giường người đã xem hết chưa?” Lão nhân đáp: “Hai mươi cái giường này, mười tám cái trước mặt ta đều xem qua, toàn bộ để các loại các dạng hoàng kim bách ngân, châu báu ngọc khí. Nhiều đến mức đếm không hết. Hai cái phía sau có lẽ cũng giống như vậy.” Hoa Tinh nghe nói, nhẹ nhàng đi đến chỗ hai giường cuối cùng, lấy tay mở ra. Trong giường thứ nhất để một số bức tự họa cổ quý hiếm, giường còn lại có một chút khác biệt. Bên trong không phải là kim ngân, mà là một hộp sắt hẹp và dài. Hoa Tinh nhẹ nhàng cầm hộp sắt lên, lão nhân cũng hiếu kỳ chăm chú nhìn hộp sắt. Mở cái hộp ra, bên trong đặt một cái ngọc hạp và một thanh tiểu đao dài bảy tấc. Ngọc hạp có hình vuông kích thước sáu tấc, nhẹ nhàng mở ra, bên trong

đặt một số nhẵn đeo tay, Hoa Tinh đếm số lượng, cộng lại hai mươi bốn cái. Chăm chú nhìn số nhẵn này, Hoa Tinh vẽ mặt lộ xuất một tia cười tà khí, tựa hồ đang nghĩ đến điều gì. Hoa Tinh bỏ ngọc hạp và tiểu đao vào trong lòng, quay về phía lão nhân nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi. Trời sắp sửa tối rồi, trước khi trời tối chúng ta phải tìm được lối ra, ta nghĩ người cũng không muốn ở lại địa phương ma quỷ này.”

Lão nhân nghe thế im lặng không nói gì, lặng lẽ bám theo hắn đi ra ngoài. Ra đến cửa động, Hoa Tinh nói: “Đúng rồi, về sau người đi theo ta, phải đặt một tên mới, nếu không ta làm sao xưng hô với người? Ta thấy người lấy cùng họ với ta thì được rồi, ta gọi người là Hoa Phúc nhé, người thấy thế nào?”

Lão nhân nhìn về nơi xa, thanh âm có chút trống rỗng: “Hoa Phúc thì Hoa Phúc đi, hy vọng tất cả lại bắt đầu.” Hoa Tinh cười nói: “Được rồi Hoa Phúc, chúng ta đi nào, số bảo tàng đó nên để lại đây, rất là an toàn. Tương lai khi muốn sử dụng, ta lại đến lấy. Đi thôi” Nói xong hướng thạch trận đi tới. Lão nhân Hoa Phúc quay đầu nhìn lại địa phương đã sống trong năm mươi năm dài, trong mắt có chứa lệ hoa, lại có thương tang vô tận. Nhẹ nhàng quay đầu, theo sau Hoa Tinh, lặng lẽ đi vào thạch trận. Tạm biệt, địa phương khó quên này, nơi đã sống uống cả cuộc đời. Hôm nay ta đi rồi, tĩnh lặng rồi khỏi rồi.

Đãi đặc tích niên tái hồi đầu. Kỷ hứa tâm toan kỷ hứa sầu.

Ngoảnh đầu lại nhớ năm xưa. Sầu bao nhiêu nỗi xót lòng bấy nhiêu.

4. Chương 4: Tuyệt Sắc Mỹ Nhân

Hoa Tinh dẫn Hoa Phúc ra ngoài thạch trận, đi về hướng đông. Trên đường về mặt Hoa Tinh luôn hiện ra nụ cười tà dị, chuyển động mau lẹ như thoi đưa, quần áo không lay động, tỏ ra tùy ý tự nhiên. Còn Hoa Phúc theo phía sau Hoa Tinh, lúc đầu lão còn có chút canh cánh với Hoa Tinh, thế nhưng sau khi ở trong đại sơn đuổi theo hai chục dặm đường, Hoa Phúc đã bắt đầu cảm thấy kinh ngạc. Hai mươi dặm đường này, tốc độ của Hoa Tinh càng lúc càng lẹ, ban đầu Hoa Phúc còn có thể đuổi kịp, nhưng về sau bất luận Hoa Phúc thi triển thế nào, khoảng cách giữa hai người cũng càng lúc càng xa. Hoa Phúc vô cùng chán kinh, năm xưa mình là cao thủ vô lâm liệt danh đệ nhị trên “Địa Bảng” lần đầu, bây giờ ở phía sau Hoa Tinh, giống như là đứa trẻ, không đáng nhắc đến. Có lẽ trong lòng cũng khó chịu, thậm chí Hoa Phúc cho rằng mình đã già, không còn dùng được nữa. Quay đầu ngó Hoa Phúc, về mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười lơ mơ, rồi tiếp tục lên đường. Sau nửa giờ, hai người Hoa Tinh đến một sơn lâm, ở đây cây cối cao lớn, giữa rừng cây có một mảnh đất trống cỡ năm trượng, giữa mảnh đất đã tụ tập không ít người. Hoa Tinh và Hoa Phúc dừng lại cách ngoài hai chục trượng, yên lặng chú thị nhìn tình huống trước mắt. Hoa Tinh xem xét, có tất cả bốn đội nhân mã. Chính giữa khu đất trống có ba nữ tử, hai người trong ấy đều đã che mặt. Một nữ tử che mặt mặc áo trắng, người kia mặc áo màu xanh nhạt, mặc dù không nhìn được dung mạo, nhưng nhìn tư thế là lướt yểu diệu thì đã cảm thấy hứng thú rồi. Còn nữ tử không che mặt, lại cực kỳ tuyệt mỹ. doc truyện tại . Toàn thân áo quần trắng như tuyết, dáng người thon thả, song phong đều đặn cao ngất biểu thị phong vận của tuyệt sắc giai nhân; mày liễu mắt phượng, mũi dao miệng nhỏ, trên gương mặt như ngọc thấu ra sự bóng loáng trong suốt, làm lộ ra vẻ tự tin lơ mơ và xinh tươi. Môi hồng nhẹ mở, lộ ra hàm răng trắng muốt, má lúm đồng tiền sâu hoắm, khiến Hoa Tinh ở cách hơn hai chục trượng hô lớn mỹ nữ. Hoa Tinh ngó nữ tử này, ngầm nghĩ: “Không ngờ thiên hạ quả thực lại có nhân nhi mỹ lệ như thế, hắc hắc, đã để ta gặp, thì phải là của ta! Ai dám giành giật với ta, ta giết kẻ ấy. Hai nữ tử che mặt đã đi cùng nàng, nói không chừng cũng xinh đẹp như vậy, mỹ lệ như thiên tiên, coi tình hình bọn nàng, hắc hắc vừa khéo, ta đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, quả là rất tuyệt.” Nghĩ tới đây, Hoa Tinh không nhịn được ngầm đắc ý. Ở xung quanh ba nữ tử có ba đội nhân mã đang bao vây bọn họ, đội mé tả có bốn người, cầm đầu là một người mặc áo đen che mặt, ba người phía sau đều là lão già hơn năm chục tuổi, nhìn ánh mắt thì biết đều là cao thủ khó gặp. Đáng tiếc Hoa Tinh không nhận thức được người nào. Mé hữu ba nữ tử có năm người, cầm đầu là một người đeo mặt nạ quỷ, hàn quang lấp lánh trong mắt, lạnh lẽo nhìn ba nữ tử. Sau lưng là bốn người mặc áo xanh tuổi tác không đều. Đội nhân mã còn lại có bốn người, đứng yên lặng trước mặt ba nữ tử, cầm đầu là một người trẻ tuổi chừng hơn ba chục, người này toàn thân áo trắng, trong tay cầm một

cây chiết phỉn, đang nhẹ nhàng phe phẩy. Phía sau có ba trung niên ước chừng hơn ba chục tuổi, trông ba người giống như là huynh đệ.

Lúc này chỉ nghe thiếu niên áo trắng mở mồm nói: “Ta nói với hai lão huynh đối diện, lấy thực lực của ‘Phi Ưng Giáo’ và Thông Thiên Môn, cộng thêm võ công của hai vị, muốn gì mà không được chứ, bây giờ Huyền Âm Quỷ Lục đã bị giáo chủ Thiên Nhất Giáo cướp đi rồi, bọn ta lại ở đây giằng co dây dưa cũng phí công, ta thấy không bằng hãy cứ ..., heh heh.”

Người che mặt mé tả nhìn gã nói: “Tuyệt Thiên Môn chủ người có gì cứ nói, khỏi cần quanh co tốn thời gian, mọi người đều là kẻ hiểu biết cả.”

Thiếu niên áo trắng cũng chính là Tuyệt Thiên Môn chủ cười nhẹ nói: “Mặc dù bọn ta không có cơ hội giành giật vật kia, nhưng ở đây còn có ba tuyệt sắc mỹ nhân đương thời, mỗi bọn ta có một cũng không phải là tệ, hai lão huynh thấy được không?” Nói xong nhìn ba nữ tử, ánh mắt giống như là đang nhìn ba con vật luộc vậy.

Phi Ưng Giáo chủ và Thông Thiên Môn chủ sau khi ngó nhau một cái, Thông Thiên Môn chủ lạnh lẽo nói: “Cũng được, cứ theo lời người, người muốn người nào?” Tuyệt Thiên Môn chủ nghe nói, ánh mắt đảo tới lui trên người ba nữ tử, cuối cùng chỉ nữ tử che mặt áo trắng nói: “Ta cần người này, hai người kia thuộc về bọn người.”

Phi Ưng Giáo chủ nói: “Không được, người này ta định rồi, ta thấy người nên chọn người không che mặt đi thôi.”

Ba nữ tử đều đứng im không động, tựa hồ bọn họ đều hiểu mình không phải là đối thủ của ba người trước mặt, chỉ có thể ngậm sọt ruột. Hoa Tinh ở xa thấy ba người tranh tới tranh lui, lại đang tranh nữ tử che mặt ấy, thầm nhủ: “Coi ra hai nữ tử che mặt nhất định là mỹ lệ vô bì, nếu không ba tên chết tiệt kia cũng không tranh giành như thế, hắc hắc, lần này thiệt là may mắn, một chiêu được cả ba mỹ nhân tuyệt sắc, nghĩ tới đã cao hứng rồi! Hô hô.”

Hoa Tinh truyền lời với Hoa Phúc, sau khi nói mấy câu, thì thấy thân hình Hoa Tinh lóe lên, đã lùi ra sau mười trượng. Sau khi rơi xuống đất Hoa Tinh phóng bước chậm chậm về phía mọi người, vừa đi vừa thở hổn hển, trên đầu còn lộ ra mấy giọt mồ hôi. Bộ dạng ấy giống như người không biết tý võ công nào, sau khi đã đi không ít đoạn đường. Khoảng cách ba mươi trượng, Hoa Tinh đi mất một hồi, mệt lại dừng nghỉ ngơi một lát, sau đó lại tiếp tục đi. Hoa Tinh xuất hiện khiến mọi người chú ý, chẳng người nào biết hắn là ai, tại sao có thể xuất hiện ở nơi này. Tổ ra có chút kỳ quái. Ba nữ tử cũng nhìn Hoa Tinh, tựa như bị phong thái của Hoa Tinh mê hoặc. Phải biết bộ mặt của Hoa Tinh quả thực là tuần mỹ trong thiên hạ, vẻ anh tuấn của hắn đúng là ít có người bì được, đương nhiên tương đối hấp dẫn người ta. Hoa Tinh đi đã mệt, tay vịn vào một thân cây há miệng thở dốc. Vừa ngẩng đầu, Hoa Tinh liền nhìn ba nữ tử, trên mặt nổi lên vẻ kích động, cả người tỏ ra xúc động vô cùng. Đẩy cây ra, Hoa Tinh đi về phía ba nữ tử, một mặt hăng hái lớn tiếng hô: “Ba phu nhân, vì phu rất cuộc đã kiếm được bọn người rồi, rất tốt, rất tốt, rất cuộc kiếm được rồi. Nhưng làm ta vội muốn chết, cuối cùng bây giờ yên tâm rồi.”

Hoa Tinh vừa mở mồm đã lừa gạt mọi người, ai cũng không ngờ đi ra lại là người thế này. Ba nữ tử phản ứng lại trước tiên, bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau, đều nhìn Hoa Tinh, trong mắt lộ ra vẻ xấu hổ.

Ngay sau đó, Phi Ưng Giáo chủ cũng phản ứng lại, lạnh lùng nói: “Tiểu tử ngươi tìm chết, lại nói hươu nói vượn, ba người họ rõ ràng vẫn là nguyên âm chưa phá thân, sao trở thành phu nhân của ngươi được?”

Lúc này, Hoa Tinh đã đi đến cạnh ba nữ tử. Còn Thông Thiên Môn chủ và Tuyệt Thiên Môn chủ cũng đã định thân lại, hung hãn nhìn Hoa Tinh, nhưng lại không có ý ngăn cản hắn. Hiển nhiên trong mắt ba môn chủ này, Hoa Tinh chỉ là phế vật không chịu nổi một đòn mà thôi. Hoa Tinh bước tới phía trước ba nữ tử, trên mặt vẫn giữ vẻ kích động, ngáy ngốc nhìn ba nữ tử. Hoàn toàn không đếm xỉa đến lời nói của Phi Ưng Giáo chủ.

Tuyệt Thiên Môn chủ cười lạnh nói: “Tiểu tử ngươi rất cuộc là ai, tại sao nói nhăng nói cuội.”

Hoa Tinh ngó ba nữ tử nói: “Ba phu nhân, kết cuộc ta tìm được bọn người rồi. Đừng sợ, có vì phu bảo hộ bọn người, ai cũng không dám động đến bọn người.” Nói xong quay lại nói với Phi Ưng Giáo chủ: “Này, cái đồ xấu xa kia, thiếu gia nói nhăng nói cuội chỗ nào, người nói đi?”

Phi Ứng Giáo chủ cặp mắt sắc như đao, tức giận nói: “Tiểu tử, trước tiên cho ngươi sống lâu một tý, rồi lát nữa trừng trị ngươi. Ba người họ hiển nhiên đều vẫn còn là tấm thân xử nữ, sao trở thành phu nhân của ngươi được, không phải ngươi nói nhăng nói cuội là gì.”

Hoa Tinh nghe nói, vênh mặt lên, khinh miệt nhìn Phi Ứng Giáo chủ nói: “Sợ lớn hãi nhỏ, ta còn tưởng là cái gì chứ? Té ra là cái này, nói cho ngươi biết nhé, ba phu nhân của ta mỗi người xinh đẹp tựa tiên trên trời, bọn họ đã nói, nếu như ta không kiếm được vật đính ước tốt nhất, bọn họ sẽ rời ta đi, cho nên lần này ta ra ngoài kiếm vật đính ước tốt nhất, sau khi trở về nghe quản gia nói ba phu nhân tức giận đã rời khỏi, ta liền ra đi tìm bọn họ, hiện giờ cuối cùng đã kiếm được rồi. Và ta cũng đã kiếm được vật đính ước tốt nhất rồi, lần này đi về, hắc hắc.”

Nói xong quay về phía mọi người cười hả dạ, vẻ mặt hết như là tiểu nhân đắc chí, khiến Hoa Phúc ở ngoài hai chục trượng không nhìn được cười thầm. Hoa Tinh bước tới trước mặt ba nữ, từ trong lòng lấy ra ba cái nhẫn thạch anh hướng về phía người chung quanh giơ cao lên, giống như là khoe khoang, khiến trong lòng mọi người đại nộ, ánh mắt tựa như muốn giết người đến nơi. Hoa Tinh không lý gì tới bọn họ, cười nói với ba nữ tử: “Ba phu nhân, bọn ngươi xem rốt cuộc vì phu đã kiếm được vật đính ước tốt nhất rồi, để vì phu đeo cho bọn ngươi.”

Nói xong đi tới cạnh ba nữ tử, nhẹ nhàng kéo tiểu thủ trắng trong như ngọc của ba nữ tử lên, lấy ba cái nhẫn đeo vào ngón tay trái của ba nàng. Ba nữ tử cũng không tránh, tựa hồ đã thương lượng, xem Hoa Tinh muốn làm gì. Hoa Tinh im lặng nhìn ba nữ tử, trong lòng cực kỳ đắc ý. Thấy ánh mắt đố kỵ của những người chung quanh, trong mắt Hoa Tinh thoáng qua ý cười tà không dễ gì nhận ra. Hoa Tinh tiến lên trước ôm bạch y nữ tử mỹ lệ vô bì, cất tiếng nói: “Phu nhân, ta nhớ bọn ngươi lắm đấy.”

Giữa một cái nháy mắt Hoa Tinh ôm lấy Thiếu nữ áo trắng, cơ thể nàng liền chấn động. Hoa Tinh lại không thêm đếm xỉa tới, dùng lực ôm nàng, tấm thân nhu nhuyễn sợ sệt tựa sát vào lòng, hai tòa ngọc phong nẩy nở mềm mại dán tại ngực Hoa Tinh, vô cùng mỹ diệu. Giữa mũi truyền lại trận trận u hương, đó là mùi hương chỉ mình xử nữ mới có, dù người muốn say.

Tuyệt Thiên Môn chủ thấy thế, không nhìn được nữa, phẫn nộ nói: “Tiểu tử bỏ tay ngươi ra, lão tử phải giết ngươi trước.”

Hoa Tinh tiếc rẻ buông tay, đồng thời nói nhỏ vào tai bạch y nữ tử: “Đẹp lắm, bảo bối của lòng ta.” Mấy câu này chỉ có bạch y nữ tử nghe thấy.

Ngó Tuyệt Thiên Môn chủ, Hoa Tinh lớn tiếng nói: “Ngươi là cái thứ gì? Dám giết ta, ngươi cũng không hỏi xem ta là ai ư?”

Thông Thiên Môn chủ đứng bên cạnh cười nhạt nói: “Xem bộ dạng ngươi cũng chỉ là tên yếu đuối vô dụng, có gì đáng để ý đâu.”

Hoa Tinh nghe nói nổi giận: “Cái đồ không dám nhìn người kia, thân phận thiếu gia nói ra lại làm ngươi chết khiếp. Nói cho ngươi biết, thiếu gia chính là công tử của Bình mã tổng đốc thành Trường An, bọn ngươi kẻ nào dám chọc đến ta, ta sẽ phái người đến giết cả nhà kẻ đó.”

Mọi người vừa nghe đều cười rộ lên, Phi Ứng Giáo chủ cười lạnh nói: “Chỉ là tên cầu quan triều đình mà thôi, đối với dân thường còn có thể dọa một cái, trước người võ lâm bọn ta lại không có tác dụng. Tiểu tử ngươi hôm nay chết chắc rồi.”

Hoa Tinh nhìn mọi người, cười lãnh khốc nói: “Phải, bọn ngươi cho rằng ta không có cách nào tóm được bọn ngươi ư, muốn giết mấy tên nhân sĩ võ lâm bọn ngươi cần gì phải tính, cho dù bọn ngươi là cái gì Phi Ứng Giáo, Thông Thiên Môn hay là Tuyệt Thiên Môn, ta muốn giết bọn ngươi chẳng qua chỉ nhấc tay thôi.”
Nguồn tại TruyệnFULL

Thông thiên giáo chủ cười lãnh lẽo nói: “Khẩu khí rất lớn, ta lại muốn nghe xem ngươi có bản lĩnh gì, dám tùy tiện nói khoác như vậy.”

Hoa Tinh nhìn mọi người, cười khẩy nói: “Cái đó còn không đơn giản, ta chỉ cần bảo cha ta phái mấy người đi hoàng cung ám sát hoàng thượng, sau khi bị bắt một mực đổ vấy cho Thông Thiên Môn, Tuyệt Thiên

Môn còn có Phi Ứng Giáo giật dây, đến lúc đó, hoàng thượng long nhan đại nộ, phát binh vây quét, khắp thiên hạ đâu còn có chỗ cho bọn người dung thân.”

Mọi người nghe thế toàn thân đổ mồ hôi, ngẫm mắng tiểu tử này tâm trường cực kỳ độc ác, quả thực hấn mà làm như vậy, đến lúc cái gọi là Thông Thiên Môn chỉ có con đường diệt vong thôi. Tuyệt Thiên Môn chủ tức giận nói: “Tiểu tử lòng dạ rất độc ác, lão tử giết người ngay bây giờ.”

Nói xong vung tay lên, từ phía sau một người trung niên hơn bốn chục tuổi lách người bước ra, chậm chậm đi về phía Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn người này, cất tiếng cười lạnh lẽo: “Muốn giết ta, người còn phải hỏi xem quản gia của ta có đồng ý không đã, quản gia, người chết chỗ nào rồi.”

Lời nói vừa ngừng, giữa không trung truyền lại tiếng Hoa Phúc: “Thiếu gia đừng sợ, lão bộc ở đây, ai dám làm hại người.”

Một bóng màu xám rơi xuống cạnh Hoa Tinh, chính là Hoa Phúc. Hoa Phúc nhìn người trung niên nói: “Người trẻ tuổi, người muốn động thủ cùng lão nhân gia không? Ta thấy người nên quay về sống khỏe thêm vài năm nữa đi, kéo đến lúc lão gia nhà ta dấy năm vạn binh lính vây quét bọn người, lúc đó ân hận đã muộn rồi.”

Người trung niên cười lạnh nói: “Vây bọn người nhất định phải sống mới được, đáng tiếc hôm nay là ngày chết của bọn người rồi, chịu chết đi.”

Nói xong song thủ nhanh như chớp đánh ra sáu quyền, từng quyền từng quyền không rời chỗ hiểm trước ngực Hoa Phúc. Trên mặt Hoa Phúc hiện ra vẻ lãnh khốc, bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên động thủ bị người ta coi thường, trong lòng ngẫm tức giận. Hoa Phúc nhìn quyền đầu công đến, hữu thủ cũng đánh ra một quyền, hai quyền đầu va chạm giữa không trung, phát ra một loạt tiếng xương vỡ, ngay sau đó vang lên một tiếng kêu bi thảm. Tả thủ của người trung niên đã bị đánh nát, cơ thể cũng bị chấn động bay đi. Giây phút này tất cả mọi người đều yên lặng nhìn Hoa Phúc, trong trường im lìm một cách đáng sợ. Ai cũng không ngờ lão đầu tầm thường này lợi hại như thế. Người duy nhất không nhìn Hoa Phúc là Hoa Tinh, Hoa Tinh đi tới bên cạnh ba nữ tử, nhìn cơ thể lung linh tuyệt vời của hai nữ tử che mặt, ánh mắt lóe lên muôn sắc hào quang, vừa định bước gần, nữ tử áo trắng che mặt đã nhìn ra được tâm ý của hắn, biết hắn lại muốn động tay động chân rồi. Nữ tử che mặt áo trắng nhìn hắn, cặp mắt cực đẹp, khiến Hoa Tinh ngây ngốc, không nhận được tiến lên định ôm nàng, lại bị nàng nhẹ nhàng tránh đi. Hoa Tinh sững sốt, gương mặt khổ sở nói: “Phu nhân, ta rất nhớ người mà, người cho ta ôm cái đi, chỉ một lát thì được rồi.” Về mặt ấy người không biết còn cho là bọn họ thực sự là vợ chồng nữa. Nữ tử che mặt áo trắng nhìn hắn, trong mắt thoáng qua hào quang kỳ đặc, hai nữ tử kia cũng nhìn hắn, ánh mắt đều có vẻ kinh ngạc, hơn nữa còn có cảm giác kỳ quái không thể tả. Nữ tử che mặt áo trắng khẽ nói: “Không được làm nhộn, trở về rồi nói, nghe lời đi.” Tiếng nói ấy mỹ diệu vô bì, vô cùng rung động lòng người. Hoa Tinh nghe xong, xiu mặt nói: “Thôi được thôi được, sau khi về bọn người phải cho ta ôm mới được, bằng không ta mặc kệ.” Thiên phú diễn kịch của Hoa Tinh rõ là có một không hai, ba nữ tử đều dễ khóc dễ cười. Hoa Tinh nhìn Hoa Phúc lớn tiếng nói: “Quản gia, làm sao những người này còn không đi nhỉ, ta tìm được ba phu nhân rồi, ta phải về nhà thôi. Bọn họ không đi thì bọn ta đi vậy.” Hoa Phúc nói: “Phải rồi thiếu gia, bọn ta về đi, ba vị thiếu phu nhân đều đã tìm được rồi, bây giờ lão gia không chờ thiếu gia nữa đâu, lão nô cũng không bị chờ nữa rồi.” Hoa Tinh dắt ngọc thủ của hai nữ tử che mặt, đi ra phía ngoài, thiếu nữ mỹ lệ không che mặt cũng đi sát bên cạnh Hoa Tinh. Tuyệt Thiên Môn chủ giận dữ nói: “Như vậy mà muốn đi sao, bọn người không để mạng lại thì đừng hòng rời khỏi.” Nói xong định nghiêng người ngăn cản, nhưng ngay lúc này, các đệ tử của Phi Ứng Giáo, Thông Thiên Môn và Tuyệt Thiên Môn bỗng kêu lên thảm thiết, không ít người sắc mặt biến thành màu đen ngã xuống đất mà chết. Ngay sau đó tất cả mọi người đều tỏ ra quái lạ, không biết việc gì đã xảy ra. Cùng lúc, Phi Ứng Giáo chủ và Thông Thiên Môn chủ đều mau chóng vọt đi, tựa hồ đã nhận ra chuyện gì nguy hiểm, ba chân bốn cẳng chạy mất. Tuyệt Thiên Môn chủ thấy tình trạng, nhíu cặp lông mày, rồi cũng vội vàng rời khỏi. Hoa Tinh trông thấy những người đó mau chóng rời khỏi, trong mắt thoáng qua vẻ đắc ý, thầm nghĩ: “Nữ nhân của lão tử, bọn người cũng dám động cân não, không giáo huấn bọn người một lần, bọn người không biết sự lợi hại của ta.” Kỳ thực mấy người kia đều do “Hong Tuyền Xà” của Hoa Tinh độc chết, còn ba người rời khỏi, thực ra cũng không phải Phi Ứng Giáo chủ, Thông Thiên Môn chủ và Tuyệt Thiên Môn chủ chân chính, chỉ là ba kẻ thể thân mà thôi. Hoa Tinh dẫn theo ba người, vẫn cứ ra về không biết võ công, chậm chạp bước đi, cầm chắc tay hai nữ tử không buông, đi một lúc mệt thì lại tựa đầu lên vai hai nữ tử, ngửi mùi hương say người ấy, lên đường đi xa.

5. Chương 5: Lân Đầu Ném Mùi

Cuối cùng bốn người đi đến một quan đạo, lúc này còn hơn nửa giờ nữa là trời tối, trên đường còn không ít người đi lại. Thiếu nữ không bịt mắt từ trên người lấy xuống một tấm lụa trắng, che đi dung mạo tuyệt mỹ trần thế đó. Hoa Tinh bắt đầu từ lúc ở trong núi, liên tục kéo tay ngọc của hai thiếu nữ, chưa từng rời ra, có lúc hấn lại dùng ngón tay vuốt ve âu yếm hai bàn tay ngọc ngà, bốn cợt đến mức hai nàng phải trợn mắt nhìn hấn, nhưng hấn chỉ cười ngớ ngẩn, vẫn cứ chuyện ta ta làm, hai nàng cũng không còn cách nào, đành phải đi theo hấn.

Hoa Tinh nhìn Hoa Phúc nói: “Hoa Phúc người đi xem thử phía trước có nơi nào dừng chân được không, tìm được thì trở lại nói cho ta biết.” Hoa Phúc nhìn hấn một cái, ứng thanh rồi thiềm thân tiến về trước.

Lúc này Hoa Tinh cười nói: “Ba phu nhân chưa nói cho vì phu biết phương danh của các người, vì phu cũng không biết xưng hô các người ra sao.” Hoa Tinh đứng là đồ mặt dày.

Từ đầu đến giờ Lục y nữ tử che mặt chưa từng mở miệng lúc này bắt đầu nói, chỉ nghe một thanh âm nhu hòa truyền lại: “Đầu tiên bọn ta muốn cảm ơn người, đã giúp đỡ bọn ta thoát khỏi đám người đó. Tiếp nữa, đám người đó đã bỏ đi rồi, hy vọng người bỏ tay bọn ta ra; Thứ ba, bọn ta cũng muốn biết người là ai, vì sao ta cảm thấy trên người người có mùi của rắn, ngoài ra trên người người còn có khí tức kỳ lạ, tà dị không thể tả.”

Hoa Tinh nghe xong liền sửng sốt, cười nói: “Vì phu họ Hoa, Hoa trong Hoa Sơn, đơn danh một chữ Tinh, Tinh trong tinh quang.” Nói xong nhìn ba nàng cười mỉm, trên mặt có nét thần khí nhàn nhạt rất đẹp đẽ, cực kỳ mỹ lực, hấp dẫn người khác dị thường.

Lục y nữ tử che mặt nghe nói, trong mắt thoáng qua thần sắc quái dị, nhẹ giọng nói: “Tên người rất tà môn, người người cũng rất tà môn.”

Hoa Tinh cười nói: “Phu nhân nói đúng rồi, danh tự của vi phu nghe ra có hơi kỳ lạ.”

Lục y nữ tử nói: “Ai không biết lại nói bọn ta là phu nhân của người rồi, trên người người vì sao có khí tức của rắn?”

Hoa Tinh có chút kỳ quái, nữ tử này sao lại biết trên người hấn có rắn, Hoa Tinh cười nhẹ nói: “Trên người ta đúng là có một con tiểu xà, ta để nó ra cho các người xem.”

Nói xong cũng không thấy Hoa Tinh mở miệng, nhưng trên bả vai Hoa Tinh đã xuất hiện thân ảnh của “Hồng Tuyền Xà.”

Lục y nữ tử nhìn con Hồng Tuyền Xà, ánh mắt lóe lên thần sắc chấn kinh vô bì, run nhẹ nói: “Hoa Tinh, người biết được con rắn này là loại rắn như thế nào không?”

Hoa Tinh thấy Lục y nữ tử chấn kinh như thế, trong lòng cũng hơi kỳ lạ, hỏi: “Người nhận thức à, tiểu Hồng này là loại rắn thế nào, mà người phải ngạc nhiên vậy?”

Bên cạnh Bạch y nữ tử che mặt cũng mở miệng nói: “Phải rồi, sao người ngạc nhiên vậy, con rắn này rất độc à?”

Lục y nữ tử nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Chỗ kỳ lạ của con rắn này không phải ở độc tính của nó, mà là ở tên của nó, tên Hồng Tuyền Xà của con rắn này, lấy ngàn dặm nhân duyên dẫn đến ý nghĩa, cũng có nghĩa là nguyệt lão chỉ hồng xe duyên. Nếu ai có được nó, số mệnh tình duyên vô hạn, trong cuộc đời sẽ có vô số nữ tử. Không thể nghĩ được, lại thực sự có con vật này.” Nói xong thở dài nhẹ nhàng.

Hoa Tinh nghe xong đại hỉ nói: “Thực là quá tốt rồi, thảo nào ta mới có nó hôm nay, tức khắc đã lấy được ba phu nhân mỹ tuyệt nhân thế, quả là thiên ý, hắc hắc.” Nói xong nhìn ba nàng cười tự mãn.

Ba thiếu nữ tĩnh lặng nhìn hấn, tựa hồ muốn nhìn rõ hấn. Một hồi sau, bạch y thiếu nữ che mặt nói: “Thôi được, nếu như thực sự là thiên ý, cũng nên thuận theo vậy. Hoa Tinh nếu người thực muốn bọn ta làm phu

nhân của người cũng có thể được, nhưng người nhất định phải thành thật, nếu người cứ tiếp tục giả diễn bán ngớ ngẩn như vậy, thì đừng hòng lấy được bọn ta, người hiểu ý ta chứ?”

Hoa Tinh thu lại nụ cười trên mặt, vẻ nghiêm túc hiếm có nhìn ba người: “Ý của người ta hiểu, ta đồng ý với bọn người, kỳ thực kể từ lúc đeo nhẫn cho ba người, trong lòng ta, bọn người đã là phu nhân của ta rồi. Hôm nay ta thề tại đây, Hoa Tinh ta suốt đời suốt kiếp yêu quý bọn người, bảo vệ bọn người không phải chịu bất kỳ sự ức hiếp của người nào. Bọn người mãi mãi là bảo bối quý báu của ta. Dù cho tương lai ta có nữ nhân khác, nhưng bọn người vẫn là bảo bối ta trân quý nhất.” Lời thề nhẹ nhàng trong cảnh chiều bay xa, ở khoảnh khắc này toàn thân Hoa Tinh phát ra bá khí ngạo thị thiên hạ, một làn hồng quang chói sáng trên người Hoa Tinh lóe động không ngừng, chợt hiện đã biến mất, ngay sau đó, một vòng khí thể màu hồng từ người Hoa Tinh tỏa ra kiên cố bảo vệ bên trong. Cả người Hoa Tinh bay lên ba thước đứng trên không trung, ngạo nghễ giữa trời đất.

Lúc này ba thiếu nữ đều bị Hoa Tinh làm cho kinh động ngây ngốc, ai cũng không thể tưởng tượng được, kẻ vừa mới đùa bỡn vô lại này, nhìn như người không biết một chút võ công nào, lại thân hoài vô thượng tuyệt học ngạo thị thiên địa. Trong tim ba người cũng không biết là kinh sợ hay vui mừng. Khí thể hùng mạnh trên người Hoa Tinh nháy mắt thì tiêu thất, hạ người xuống đất, Hoa Tinh nhìn ba thiếu nữ nói: “Ba phu nhân, vì phu có lẽ không tệ chứ?” Nói xong thấy ba thiếu nữ chưa hồi lại tinh thần, Hoa Tinh liền ôm Bạch y thiếu nữ che mặt mà vừa rồi định ôm không được vào lòng. Thiếu nữ áo trắng che mặt bỗng chốc đã định thần lại, nhìn Hoa Tinh một cái, ánh mắt có vẻ e thẹn và không biết làm sao, yên lặng không vùng vẫy. Hoa Tinh chỉ cảm thấy một làn u hương cực kỳ mê người truyền lại, trong lòng cao hứng vô cùng. Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, cảm thụ thân thể mềm mại không xương. Sau khi Hoa Tinh ôm một trận, không nhận được dần dần dùng lực, ôm chặt thân thể thiếu nữ áo trắng che mặt, khiến đôi ngọc nhũ đầy đặn dần hồi ép sát vào ngực, nhẹ nhàng vận người, cảm thụ xúc giác mỹ diệu đó. Bạch y nữ tử ngẩng đầu lên nhìn Hoa Tinh, tựa hồ đang trách hấn được đằng chân lân đằng đầu, ánh mắt thoáng qua thần sắc thẹn thùng. Nhẹ nhàng đẩy Hoa Tinh ra, Bạch y nữ tử che mặt nhìn hấn nói: “Được rồi, đừng làm nhộn nữa, về sau chỉ cần người nghe lời, bọn ta đều là của người hết. Cũng không biết phúc khí người tu đến đâu nữa.”

Hoa tinh nghe xong cười nói: “Đương nhiên là tu suốt đời rồi, ba phu nhân nói cho vi phu biết tên của bọn người đi, để tránh ta xưng hô không tốt với bọn người.”

Thiếu nữ áo trắng che mặt nói: “Cái này tự nhiên là phải nói cho người, trước tiên nói ta nhé, tên ta gọi là Trầm Ngọc Thanh, hai bọn họ người áo xanh là Liễu Vô Song, áo trắng là Dư Mộng Dao” Nói xong nhìn Hoa Tinh. Nguồn tại TruyệnFULL

Phen này đã làm Hoa Tinh há hốc mồm ra, bộ dạng bị làm cho ngớ ngẩn. Nhìn ba nữ nhân bất giác cười khê. Hoa Tinh thế nào cũng không tưởng tượng được, vận khí của mình lại may mắn đến như vậy, bỗng chốc đã lấy được ba mỹ nhân đẹp tự thiên tiên trên “Thiên tiên phổ”. Mà lại vừa đúng ba người lần lượt xếp thứ nhất, hai, ba trong ba lần liên tiếp. Trầm Ngọc Thanh chính là thiên hạ đệ nhất tài nữ, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của mười năm trước. Quả thực muốn lấy tấm bạch sa của nàng xuống để ngắm nhìn dung mạo đẹp nhất thiên hạ ấy. đọc truyện tại . Còn Y Thánh – Liễu Vô Song là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân của hai mươi năm trước. Nghĩ đến thân phận Y Thánh của nàng, chẳng trách có thể cảm giác được trên người mình có khí tức của loài rắn. Nữ tử mỹ lệ không che mặt là Phượng Hoàng tiên tử danh liệt đệ tam ở lần này – Dư Mộng Dao, hèn chi xinh đẹp như thế, thực là không hổ danh mỹ nhân trên “Thiên tiên phổ”.

Hoa Tinh nghe tiếng cười của ba thiếu nữ, hồi lại tinh thần. Gương mặt lộ ra thần sắc hưng phấn cùng cực, không nhận được hú lên một tiếng, vọt thẳng trời cao, rung động bốn cõi. Hoa Tinh cười lớn: “Ha ha ha ha, rất tốt, ông trời đối với ta rất tốt, ha ha ha ha, Hoa Tinh ta là người hạnh phúc nhất trên thế gian này, ta rất cao hứng!” Một mặt cười lớn, một mặt chạy vòng quanh ba thiếu nữ. Ba nàng cũng có một chút cao hứng nhìn hấn, thiệt giống như một đứa trẻ.

Sau khi Hoa Tinh cười một trận, lại khôi phục dáng điệu tinh nghịch ban đầu. Bước đến bên cạnh Liễu Vô Song, Hoa Tinh cười nói: “Phu nhân, hai người bọn họ đều để cho ta ôm rồi, người cũng phải để vi phu ôm chứ.”

Liễu Vô Song vừa thấy nụ cười của Hoa Tinh, liền biết ngay ý định của hấn, vừa định tránh đi, đáng tiếc đã chậm một bước. Đôi tay mạnh mẽ có lực của Hoa Tinh đã ôm nàng vào lòng rồi. Liễu Vô Song bất giác khe khẽ vùng vẫy. Hoa Tinh đang ôm chặt Liễu Vô Song trong lòng, thấy nàng giãy giụa, nét mặt liền lộ ra

ý cười, cũng không thềm để ý đến sự vùng vẫy của nàng, ngược lại còn ưỡn ngực ra, yên lặng cảm thụ hai tòa nhũ phòng đầy đặn của Liễu Vô Song, cảm giác được sự ma sát nhẹ nhàng mỹ diệu nơi ngực, thực là kỳ diệu vô cùng. Liễu Vô Song dần dần cũng phát giác ý đồ của Hoa Tinh, bèn thôi không giãy giụa. Hoa Tinh thấy nàng ngừng lại, hai tay liền nhẹ nhàng vuốt ve âu yếm bộ lưng trơn mượt của nàng, đồng thời chậm chậm siết chặt, để cho ngọc nhũ phong mãn của nàng ép sát vào ngực, một chút cũng không hở. Cảm thụ xúc cảm mềm mại và hình dạng mỹ diệu đó. Liễu Vô Song cảm thấy toàn thân vô lực, một cảm giác kỳ lạ nổi lên trong lòng, biết được trong lòng đã động tình dục, vội vàng đẩy nhẹ Hoa Tinh ra. Hoa Tinh nhìn hai thiếu nữ kia một cái, thấy hai nàng đều thẹn thùng đứng ngoài hai trượng, đang quay lưng về phía mình, tựa như xấu hổ. Trên mặt Hoa Tinh lộ ra muôn vẻ màu sắc, thấy Liễu Vô Song đẩy mình ra, Hoa Tinh cũng nhẹ nhàng buông tay. Đồng thời khi buông tay, tả thủ Hoa Tinh đổi hướng chụp lên vai Liễu Vô Song, còn hữu thủ lại xuất kỳ bất ý duỗi về phía ngực Liễu Vô Song, túm chặt nhũ phòng đầy đặn cao vút vào tay. Hiển nhiên Liễu Vô Song không ngờ Hoa Tinh lớn mật như vậy, nhất thời cũng ngây ra. Hoa Tinh biết một khi nàng hồi lại tinh thần, mình sẽ không còn cơ hội, cho nên nhân lúc nàng dờ người ra, hữu thủ ở ngực nàng hoạt động cực kỳ phóng túng. Hoa Tinh ngẫm hồ đã quá, hữu thủ dùng lực mân mê sờ nắn, vuốt ve hai nhũ phòng nảy nở chắc nịch của nàng, xúc cảm chân thực đó, sự đàn hồi mềm mại mượt mà đó, thực là mỹ diệu không thể tả bằng lời được. So với cảm giác mông lung trên ngực lúc đầu quả là mỹ diệu hơn nhiều. Hình dạng mỹ diệu ở trong tay thể hiện ra chân chân thực thực. Song nhũ của Liễu Vô Song phong mãn và tuyệt vời như vậy, thì trong cảm giác của Hoa Tinh, thân thể ba thiếu nữ cũng cực kỳ mỹ diệu, eo nhỏ ngực lớn giống nhau, nhũ phòng của ba người không khác biệt bao nhiêu, nhưng hiện tại Hoa Tinh cảm thấy tuyệt nhất vẫn là nhũ phòng của Liễu Vô Song, dấu sao đây là người Hoa Tinh tiếp xúc nhiều nhất. Ngắm nhìn ngọc nhũ căng cứng của Liễu Vô Song đang biến ảo hình dạng trong tay mình, trong lòng Hoa Tinh tràn đầy tự hào. Không nhận được khe tăng thêm điểm lực đạo, cảm giác đó càng chân thực, mềm mại như bông, nảy lên như cầu. Cuối cùng Liễu Vô Song hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng đẩy ma thủ của Hoa Tinh ra, nhìn hắn một cái, ánh mắt hàm chứa một chút u oán, nhẹ nhàng sửa sang lại y phục. Hoa Tinh nhìn hai tòa ngọc phong ưỡn cao đường cong ưu mỹ đó, trong lòng thực muốn vĩnh viễn nắm trong tay để thưởng thức.

Hoa Tinh không nhận được lại muốn vuốt ve lần nữa, Liễu Vô Song khẽ nói: “Không được, tiểu hoại đản, tương lai còn không phải của ngươi.” Nói xong bay ra ngoài sáu thước, tránh khỏi tay hắn, nguýt hắn một cái. Hoa Tinh nhìn nàng cười cười, trong lòng vẫn còn dư vị vừa mới cảm giác trong tay, thực là kỳ diệu vô cùng.

Khi Hoa Phúc quay lại, trời đã tối rồi. Hoa Phúc nói: “Thiếu gia, ở phía trước mười dặm có một tiểu trấn, người xem thế nào?”

Hoa Tinh cười nói: “Hay lắm, bọn ta đi thôi.” Nói xong thân ảnh nhẹ nhàng lướt nhẹ, rơi ở cách vài trượng. Ba nữ nhân cũng triển khai khinh công bám theo sau. Hoa Phúc im lìm theo phía sau, lặng lẽ nhìn bóng lưng của bốn người. Không nhanh không chậm dần dần biến mất giữa trời đêm. Hoa Phúc đi theo phía sau, nhìn dáng vẻ của Hoa Tinh, vừa buồn cười, vừa tức giận. Hoa Tinh – Hoa Tâm, quả thực là người cũng như danh.

6. Chương 6: Tương Đối Thành Khẩn

Dưới sự hướng dẫn của Hoa Phúc, Hoa Tinh và ba nữ nhân cuối cùng đã đến ở khách sạn khi trời đã tối. Năm người mượn cả thảy năm gian thượng phòng, ngồi trong phòng, Hoa Tinh nhìn ba nữ nhân đang che mặt cười nói: “Ba phu nhân, hiện tại không có người ngoài, bọn người lấy khăn che mặt xuống đi, để vì phu ta ngắm xem nào.”

Ba nữ nhân nghe xong không động đậy, Trần Ngọc Thanh nói: “Cứ thế này nói chuyện thì được rồi, để tránh khỏi có người đột nhiên xuất hiện, bại lộ hết thân phận.”

Hoa Tinh ngấm ngấm Hoa Phúc đứng bên cạnh, từ trong lòng lấy ra thỏi bạc đưa cho Hoa Phúc nói: “Người đi mua quần áo thay trước đi, cả người thế này sớm nên đổi rồi mới phải.” Hoa Phúc tiếp lấy thỏi bạc, nhìn hắn một cái, biết hắn có lòng inh, cũng không nói nhiều, liền bước ra ngoài.

Hoa Phúc đi rồi, Hoa Tinh đứng dậy đóng cửa phòng, trở lại trước mặt ba nữ nhân ngồi xuống, trên mặt lộ ra nụ cười có vẻ không bình thường, nhìn ba nữ nhân. Ba nữ nhân trong lúc Hoa Tinh ra đóng cửa, biết rằng Hoa Tinh lại muốn làm việc kỳ lạ rồi. Ba nàng trao đổi ánh mắt với nhau, đều yên lặng nhìn hẩn.

Hoa Tinh ngó ba nữ nhân, nhắc lại lời nói cũ: “Ba phu nhân, hiện tại chỉ bốn người bọn ta. Các người lấy khăn che mặt xuống đi nào, cũng phải để vì phu ngắm nhìn ba vị kiều thê mỹ lệ của ta chứ, ” Lúc nói ánh mắt lóe lên ý cười tà.

Trầm Ngọc Thanh nói: “Đừng nóng ruột, bọn ta cũng đang có việc muốn hỏi người. Người đã muốn làm phu quân của bọn ta, có vài việc hai bên chúng ta cần phải rõ ràng mới được. Hiện tại bọn ta chỉ là tạm thời nhận định người có tư cách làm phu quân của bọn ta, nhưng cuối cùng người có thể khiến bọn ta cảm thấy mãn ý hay không, cái đó phải xem biểu hiện của người. Nếu như có một ngày, trong lòng bọn ta chân chính cảm thấy yên tâm đối với người, lúc đó bọn ta sẽ nhận định người là phu quân duy nhất cả đời bọn ta. Hết thấy bọn ta đều thuộc về người, kể cả thân thể và tâm hồn của bọn ta. Nhưng trước lúc ấy, hy vọng người an phận giữ mình thật tốt, đừng làm ra chuyện khiến bọn ta khó tiếp nhận. Bằng không thì người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến bọn ta. Người hiểu chứ?” Nói xong lặng mắt nhìn hẩn.

Hoa Tinh nghe nói, thu lại nụ cười. Ngó ba nữ nhân, khoanh khắc này, hẩn tỏ ra có phần nghiêm túc. đọc truyện tại . Giống như lời thề nhẹ nhàng, từ miệng Hoa Tinh vang lên: “Bọn người an tâm, đã muốn làm trượng phu của các người, ta sẽ không để các người thất vọng đâu. Tương lai các người sẽ hiểu rõ, phu quân của các người là một hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa, suốt đời suốt kiếp hẩn sẽ bảo vệ bọn người, hết sức yêu thương bọn người. Để bọn người mãi mãi vui vẻ hạnh phúc.”

Ba nữ nhân im lặng nhìn hẩn, đều hy vọng hẩn có thể nói được làm được. Như vậy cũng không uổng phí ba người tín nhiệm và chân tâm đối với hẩn.

Trầm Ngọc Thanh cười nhẹ nói: “Bọn ta đều hy vọng người sẽ là phu quân tốt, hết lòng bảo vệ bọn ta, thương tiếc bọn ta. Bọn ta hiện tại muốn hỏi người một câu về lai lịch, người nguyện ý nói chứ?”

Nháy mắt Hoa Tinh đã thu hồi lại biểu tình vừa mới nghiêm túc, cười nhẹ nói: “Câu hỏi của phu nhân, vì phu há không trả lời hay sao. Muốn hỏi gì người cứ hỏi đi, nếu ta có thể hỏi đáp bọn người thì nhất định hỏi đáp.” Nói xong nhin không được mục quang lại quét tới quét lui trên nhũ phòng phong mãn của ba nữ nhân, giống như là muốn nhìn xuyên qua vậy.

Trầm Ngọc Thanh lờ đi ánh mắt nuốt người của Hoa Tinh, bình tĩnh hỏi: “Người là người ở địa phương nào, Sư phụ của người là ai, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Ba câu hỏi ngắn ngủi, rất là bình thường.

Hoa Tinh nhìn Trầm Ngọc Thanh, trên mặt hiện ra ba phần dáng dấp cười cợt, cười trong trẻo nói: “Phu nhân quả là rất quan tâm đến vi phu, hỏi đến cả những chi tiết này. Kỳ thực ta là người ở nơi nào, ta cũng không rõ lắm. Từ nhỏ tới lớn ta đi theo sư phụ, sư phụ dạy ta rất nhiều chuyện. Ta không biết cha mẹ mình là ai, sư phụ nói ta là cô nhi, năm nay phải là hai mươi bốn tuổi rồi.”

Ba nữ nhân trầm mặc một hồi, Liễu Vô Song nhẹ nhàng hỏi: “Sư phụ của người là ai? Người nên nói cho bọn ta biết.” Ánh mắt chăm chú nhìn hẩn.

Hoa Tinh thấy nàng hỏi đến sư phụ, trên mặt lộ ra biểu tình có vẻ kỳ lạ. Tựa như là nhớ lại sự tình trước đây, Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Ta tổng cộng có hai vị sư phụ, bọn họ đối với ta đều rất tốt. Đáng tiếc từ trước đến giờ bọn họ không nói mình là ai, ta cũng chưa hề hỏi, mãi đến trước khi rời khỏi, ta mới đoán ra hai sư phụ là ai. Hai vị sư phụ rất kỳ lạ, tính cách họ khác biệt nhau rất lớn. Trên mặt đại sư phụ luôn treo lên một nụ cười kỳ đặc, trông có vẻ tà dị không thể tả. Trên mặt nhị sư phụ lúc nào cũng có ba phần ngạo khí, phong thái coi thường thiên địa. Mỗi khi nhị sư phụ dạy ta đạo pháp, ta cứ hay cười lão. Ta cười đạo pháp của lão là đạo giết lợn mổ trâu, lần nào cũng chọc giận lão dờ khóc dờ cười. Về sau này khi ta chân chính hỏi lão tên của đạo pháp, thì lão bảo cứ theo lời ta, gọi là giết lợn mổ trâu đạo. Hai mươi năm nay, ta luôn đi theo bọn họ, chưa từng nghĩ có một ngày sẽ đi xa. Hiện tại mặc dù mới rời khỏi mấy ngày, nhưng ta đã hơi nhớ họ rồi.”

Ba nữ nhân đều yên lặng nghe, không ngờ hẩn lại có hai vị sư phụ. Có lẽ hồi nhỏ hẩn cũng không vui vẻ lắm. Sau khi dừng lại một lát Hoa Tinh tiếp tục nói: “Đại sư phụ dạy ta rất nhiều việc kỳ quái, ngoài võ công ra, còn có cầm kỳ thư họa, mỗi môn đều nhất định phải học. Từ trên người lão ta học được rất nhiều

chuyện thú vị. Còn nhị sư phụ chỉ dạy ta võ công, đối với ta rất nghiêm khắc. Kỳ thật lão rất thương ta, ta biết. Nhị sư phụ thích nhất nói một câu, nhưng sau khi ta nghe, liền sửa đổi nó, làm lão tức giận giáo huấn ta mấy lần. Mỗi lần nhớ lại, ta đều nhin không được chỉ muốn cười. Bọn người muốn biết ta đem lời nói của lão sửa thành thế nào không?” Nói xong cười nhìn ba thiếu nữ.

Ba nữ nhân nhìn dáng vẻ của hắn, giống như sự chiến thắng của một tiểu hài tử, có vài phần ngây thơ chất phác. Dư Mộng Dao khẽ hỏi: “Không biết người sửa làm sao, nói ra bọn ta nghe thử.”

Hoa Tinh vẻ mặt mang theo một chút ngây thơ, cười nhẹ nói: “Nhị sư phụ thường đứng ở đỉnh núi nhìn về nơi xa, người vuốt ve đao trong tay, bá đao nói, một đao trong tay, ta có thiên hạ. Nhưng sau khi ta nghe rồi, liền đem nó sửa thành, đồ đao vào tay, lợn chó cúi đầu. Chọc đến nhị sư phụ nổi điên lên, mỗi khi ta nhớ lại không nhin được chỉ muốn cười.” Nói xong nổi lên tràng cười lớn.

Ba nữ nhân nghe xong, cũng không nhin được đều cười thầm. Dầu gì bọn họ có thể tưởng tượng ra, câu nói ban đầu uy phong lẫm liệt, bị hắn sửa lại khiến người nữa cười nữa mỉa, cũng khó trách sư phụ hắn sinh tức giận, có lẽ ai nghe cũng sẽ vừa buồn cười vừa bực. Từ trong mắt ba nữ nhân, Hoa Tinh nhìn ra bọn họ đang cười. Nhớ lại kiệt tác của mình trước đây, bất giác cũng phát ra tiếng cười đắc ý.

Nhìn ba nữ nhân, Hoa Tinh hỏi: “Bây giờ bọn người biết sư phụ của ta là ai chưa?” Ba nàng nhìn nhau một cái, vẫn là Trần Ngọc Thanh mở miệng: “Từ trong lời nói của người, bọn ta chỉ có thể phán đoán ra sư phụ của người là một cao thủ dùng đao. Đáng tiếc trong thiên hạ người dùng đao rất nhiều, bọn ta một lúc cũng không dám khẳng định là ai. Người có thể tả hình dạng sư phụ của người chứ? ”

Hoa Tinh cười nói: “Bọn họ à, kỳ thực là hai lão đầu còn trẻ. Không phải nói ngoa bộ mặt trong mấy chục năm không hề thay đổi, ta nhắc bọn người một cái nhé. Nhị sư phụ ở sáu mươi năm trước, đúng là nhân vật chấn kinh thiên hạ. vô luận là ai thấy lão, đều phải lùi tránh ba xá. Bây giờ bọn người đoán nữa xem.”

Ba nàng nghe xong trầm tư không nói. Hoa Tinh lại dùng ánh mắt rà quét trên thân thể mỹ lệ của ba thiếu nữ. Dùng lại nhiều nhất trên ngọc nữ phong cao vút của ba nữ nhân. Trong lòng đang nghĩ bao giờ có thể nắm mấy đỉnh núi mỹ lệ nhất trên đời đó vào tay. Ánh mắt im lìm dừng lại trên nhũ phòng của Liễu Vô Song, Hoa Tinh không nhin được nhớ lại, lúc trời tối, hai tòa ngọc phong mỹ lệ đó, như hai quả cầu thịt hết sức đàn hồi, cảm giác khi vuốt ve trong tay thật mỹ diệu, dư vị thực khiến người ta khó có thể quên. Text được lấy tại TruyệnFULL

Ngẩng đầu nhìn sắc sắc mô dạng của Hoa Tinh, liền biết hắn lại đang nhớ tới cái việc xấu hổ muốn chết kia. Trần Ngọc Thanh hỏi có chút phân vân: “Sư phụ người có phải là ‘Đao Hoàng’ Bá Thiên, bài danh đệ nhất trên ‘Thiên Bảng’ sáu mươi năm trước không?” Nói xong nhìn hắn, yên lặng chờ hắn trả lời.

Hoa Tinh đang nhớ lại dư vị của Liễu Vô Song, thấy Trần Ngọc Thanh đoán đúng, bất giác cười nói: “Phụ nhân không những mỹ lệ, lại càng thông minh, thực không hổ là Thiên hạ đệ nhất tài nữ. Ta thật không biết phải cảm tạ cao xanh thế nào, lão đã ban bọn người cho ta.”

Trần Ngọc Thanh nhìn hắn nói: “Biết người khéo mồm rồi, tương lai không biết sẽ hại bao nhiêu thiếu nữ. Hiện tại thân phận của người bọn ta cũng đã hiểu rõ. Bọn ta cũng có sự tình muốn nói với người.”

Hoa Tinh nhìn lần lượt từng nữ nhân rồi nói: “Cũng tốt, vì phụ cũng muốn biết nhiều một chút về ba kiểu thế. Người nói đi.”

Trần Ngọc Thanh khẽ nói: “Tên của ba người bọn ta chắc là người đã từng nghe, nhưng thân phận của ba người chúng ta người hiểu biết được bao nhiêu?”

Hoa Tinh nói: “Cái đó thì không nhiều, ta chỉ biết Mộng Dao xuất từ Phượng Hoàng Thư Viện, còn lai lịch của hai người bọn người ta cũng không biết rõ lắm.” Trần Ngọc Thanh nhẹ nhàng nói: “Kỳ thực ta và Mộng Dao đều xuất từ Phượng Hoàng Thư Viện, cho đến hiện tại Thư viện có ba vị viện chủ, ta với Mộng Dao là hai người trong ấy. Còn người kia chính là người sáng lập ra Thư viện hai mươi năm về trước, người này về sau người sẽ được gặp. Bây giờ người đã trở thành phụ quân của bọn ta, như vậy sau này sẽ có rất nhiều việc muốn người đi lo liệu. Người có nguyện ý không?”

Hoa Tinh không ngờ hai nữ nhân nguyên là chủ nhân của Thư viện, xem ra không ít chuyện phiền phức. Có điều muốn ôm mỹ nhân về, thì cần phải trả một cái giá chứ. Với hai đại mỹ nhân như vậy, Hoa Tinh quyết

không thể bỏ, dù trả giá thế nào đi nữa cũng là xứng đáng. Hoa Tinh nói: “Việc của phu nhân chính là việc của ta, vì bọn người ta có thể không tiếc mọi thứ.” Lời dù sao cũng phải nói hay chút chút. Nếu không làm sao giành được con tim mỹ nhân?

Trầm Ngọc Thanh nhìn hẩn, trong mắt có vẻ nhu tình. Sau đó nói tiếp: “Vô Song là khách quý của Thư viện bọn ta. Khách quý của Thư viện chia làm hai loại, một loại là những người có quan hệ đặc thù với Thư viện, như Vô Song là loại này, thuộc quý khách cấp một. Loại kia gồm những người hữu dụng với Thư viện, hai bên hợp tác qua lại lẫn nhau, tất cả vì lợi ích cộng đồng, loại này thuộc quý khách cấp hai. Trong Thư viện quý khách cấp một không nhiều, cho đến nay chỉ có năm người, quý khách cấp hai có hai mươi người. Cũng nên nói là, thực lực chân chính của Thư viện kỳ thực rất yếu, chỉ có năm người có thể hoàn toàn tin tưởng. Bản thân thư viện, mặc dù cộng hết lại có gần tám ngàn người, nhưng thực sự có bản lĩnh lại không đến năm mươi người. So với ba Thư viện kia thì khác xa, đây cũng là cái bọn ta lo lắng. Mấy năm nay, trong võ lâm đã bắt đầu phát sinh biến hóa. Võ lâm ngày trước, bang phái mọc lên như rừng; Nhưng gần mười năm trở lại đây, không ít tiểu môn phái bị người ta thôn tính. Thời gian vài năm gần gũi, trong võ lâm đã quét khỏi mấy đại bang danh chấn thiên hạ, có ý lớn muốn đuổi hươu thiên hạ. Hiện nay có bốn bang phái lớn nhất trong võ lâm. Phân biệt ra là Thông Thiên Môn ở Trung Nguyên, Thiên Nhất Giáo ở Giang Nam, Phi Ưng Giáo ở tây bắc, còn có Tuyệt Thiên Môn vừa mới xuất hiện gần ba năm nay. Bốn môn phái lớn này hiện tại đã lộ rõ dã tâm tranh bá thiên hạ, giữa bốn đại môn phái, thực lực chênh nhau không nhiều, nhất thời ai cũng không nói được kết cuộc bên nào có thể giành thắng lợi. Căn cứ vào sự điều tra toàn lực của Thư viện bọn ta vài năm trở lại đây, đã thu được một kết quả khiến bọn ta kinh sợ. Bọn ta điều tra phát hiện ra, trong bốn môn phái lớn đã có ba đại môn phái và ba đại thư viện kia có sự liên hệ. Cùng là võ lâm tứ đại thư viện, Phượng Hoàng Thư Viện của bọn ta nằm ở phía đông nam, thư viện được thiết lập tại Nam kinh. Còn sớm nhất là Võ Lâm Thư Viện thì nằm ở phương bắc, thuộc vùng Trung Nguyên, xây dựng tại Thái nguyên. Ngoài ra ‘Thiên Tinh thư Viện’ ở tây bắc, thiết lập tại Lan châu. Cuối cùng là Bạch Lộc Thư Viện đặt tại tây nam, dựng ở Trùng khánh. Tứ đại thư viện gây dựng ở bốn phía, mỗi thư viện có địa bàn riêng. Theo tìm hiểu gần đây của bọn ta, Thông Thiên Môn ở Trung Nguyên và Võ Lâm Thư Viện đang có quan hệ mật thiết. Bọn chúng đã liên hợp với nhau, Võ Lâm Thư Viện cung cấp tin tức chuẩn xác cho Thông Thiên Môn, ngõ hầu Thông Thiên Môn tranh bá võ lâm. Cũng như Phi Ưng Giáo ở tây bắc và Thiên Tinh thư Viện liên thủ, chí lớn cùng tranh thiên hạ. Còn Giang Nam đệ nhất đại giáo Thiên Nhất Giáo cũng đã liên kết với Bạch Lộc Thư Viện, mở rộng địa bàn ra phía ngoài. Chỉ có Tuyệt Thiên Môn không tìm được nguồn tin chắc chắn, nhưng một năm trước, Tuyệt Thiên Môn cũng đã từng phái người đến cùng thư viện bọn ta liên hệ việc hợp tác, nhưng kết cuộc bọn ta đã từ chối. Trước mắt tương đối mà nói, ba trong bốn thư viện lớn đều đã tìm được chỗ dựa vững chắc, chỉ có Phượng Hoàng Thư Viện bọn ta là đứng một mình không nơi bám víu, giai đoạn này rõ ràng đặc biệt nguy hiểm. Cho nên bọn ta phải lo nhất, một khi võ lâm phát sinh hỗn loạn, e rằng Phượng Hoàng Thư Viện khó mà tiếp tục kiên trì. Đây là vấn đề cấp bách hiện giờ bọn ta cần phải giải quyết. Cũng là quan hệ đến sự tồn vong của thư viện. Nếu so với ba đại thư viện kia về mặt nhân số, bọn ta không hề kém. Bọn ta chân chính không bằng bọn họ là, bọn ta không có cao thủ thực sự có thể đối mặt với cường địch. Một khi giao thủ, bọn ta ắt hẳn thất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Đồng thời bọn ta không có bối cảnh hùng mạnh, không thể so bì với bọn họ được.”

Hoa Tinh tĩnh lặng nghe, trên mặt vẫn hiện ra ý cười nhàn nhạt, mục quang dừng ở nơi mỹ lệ nhất trên thân thể ba nữ nhân. Thấy Trầm Ngọc Thanh ngừng lại, hẩn hỏi: “Đã như vậy, một năm trước sao bọn người không cùng Tuyệt Thiên Môn liên hợp? Bọn họ có thực lực mạnh mẽ, có thể giúp đỡ bọn người.”

Trầm Ngọc Thanh than dài: “Hồi đó nếu đồng ý yêu cầu của bọn họ, hôm nay người không có cơ hội cùng ba người chúng ta ngồi ở đây rồi. Cũng không thể để người có cơ hội mở miệng gọi phu nhân đâu.”

Hoa Tinh ngây ra một cái, rất nhanh đã hiểu ra. Thu lại nụ cười trên mặt, Hoa Tinh nói: “Bọn họ muốn cùng bọn người kết thân. Còn may là bọn người không đáp ứng, không thì ta thiệt lớn. Cái bọn này đáng chết mà, rõ ràng là nhân lúc người nguy khốn, thừa cơ bức bách bọn người đồng ý. Đã như vậy, ta sẽ tìm cơ hội thu thập bọn chúng, cho bọn chúng vĩnh viễn không trở mình được. Ba kiều thê đừng lo, có vi phu ở đây, ta trợ giúp bọn người. Nếu bọn chúng dám đến kiếm chuyện, ta sẽ cho bọn chúng có đi mà không về.”

Trầm Ngọc Thanh nói: “Có sự giúp đỡ của người, ta cũng yên tâm nhiều lắm. Có điều bọn chúng người đông thể mạnh, cao thủ như mây, so với ta chênh lệch rất lớn, với sức một mình người cũng không làm gì

được.”

Hoa Tinh thấy nàng vẫn còn lo lắng, bất giác nói: “Phu nhân an tâm, thực sự nếu động vào sợi lông của ta, càn hay, ta với đồ dao trong tay, làm cho bọn chúng lợn chó đều cúi đầu.” Câu nói này bất giác khiến ba nữ nhân đều cười. Hoa Tinh cũng cất lên tiếng cười lớn. Đột nhiên ở ngoài có tiếng gõ cửa, phá vỡ tiếng cười của bốn người. Giờ này gõ cửa, là ai đây? Hoa Phúc ư, không phải chứ. Không cần nhanh như thế! Biết là ai, không mở cửa, ai cũng không hiểu được.

Lời tác giả: Đầu tiên muốn đa tạ các vị thư hữu ủng hộ, tác giả trong lòng vô cùng cảm kích. Tôi sẽ tận lực viết tốt hơn, không phụ kỳ vọng của mọi người. Vả chăng mọi người chờ đợi sự đổi mới ở sách này, không hại khi xem quyển sách khác của tác giả, sách đó là rất hay, bên trong cũng mô tả cảm tình sinh động. Hao phí rất nhiều sự khổ tâm của tác giả, xin mời các vị thư hữu ủng hộ nhiều, cá nhân tôi cảm kích không hết.

7. Chương 7: Lần Đầu Nghe Phượng Hoàng

Lại nói Hoa Tinh với một câu nói gây cười cho ba nữ nhân, tự hấn cũng theo đó mà nổi lên tiếng cười. Nhưng lúc này, cửa phòng vang lên, tiếng gõ cửa rõ ràng truyền lại. Ba nữ nhân ngóng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt như là đang hỏi hấn, bên ngoài là ai?

Hoa Tinh ngoái đầu nhìn ra cửa, trên mặt hiện ra nụ cười kỳ đặc, nhìn vào có phần quỷ bí. Hoa Tinh khẽ nói: “Hoa Phúc về nhanh như thế, chắc là thấy bên ngoài có sự tình gì đây.” Đồng thời vừa nói, vừa đứng dậy ra mở cửa.

Cửa mở, đứng ở ngoài quả nhiên là Hoa Phúc. Y phục của lão đã đổi thành mới mẻ rồi. Toàn thân xem ra rất có tinh thần. Sau khi đóng cửa, Hoa Tinh hỏi: “Hoa Phúc, sao ngươi trở lại nhanh thế. Có phải ở ngoài phát hiện ra chuyện gì không?”

Hoa Phúc nhìn Hoa Tinh, trong lòng có hơi ngạc nhiên, không ngờ cả chuyện này y cũng có thể đoán được. Hoa Phúc nhẹ nhàng nói: “Phải rồi, thiếu gia, tiểu trấn này không lớn, sau khi lão nô ra ngoài rất nhanh đã mua được y phục. Vốn muốn đi xem mọi nơi, nhưng vừa mới rời khỏi tiệm vải không đến mười trượng, thì nghe một tiếng kêu bi thảm truyền lại. Lão nô lập tức đi tới, phát hiện ở giao lộ chết một người. Lão nô bèn xem xét, người chết đó võ công không kém, đáng tiếc lại bị một chiêu lấy mạng. Võ công hung thủ tương đối lợi hại, võ công mà y sử dụng có chút kỳ lạ.”

Ba nữ nhân yên lặng nghe, Liễu Vô Song mở miệng hỏi: “Có chỗ nào kỳ lạ?”

Hoa Phúc nhìn nàng một cái, hồi đáp: “Bẩm thiếu phu nhân, người bị giết trước ngực có một dấu bàn tay rất rõ ràng. Lúc lão nô mới bắt đầu khám xét, chưởng ấn biến thành màu đỏ tươi, nhưng không lâu sau khi lão nô kiểm tra xong, chưởng ấn đã biến đổi thành màu đen rồi. Lão nô đã xét bốn phía một lượt, nhưng không tìm được một chút dấu vết nào. Khinh công của hung thủ tương đối cao siêu, khi lão nô trở lại bên cạnh người đó một lần nữa, lão nô phát hiện chưởng ấn đó không ngờ lại đã biến thành màu xanh. Thực là nguy dị vô bì. ”

Ba nữ nhân và Hoa Tinh nghe xong, đều cảm thấy rất thần bí. Liễu Vô Song khẽ nói: “Cứ theo lời lão nói, võ công của hung thủ đó cực kỳ quỷ bí. Nếu như chưởng ấn trước đó là màu hồng biến thành màu đen, vậy còn có thể giải thích vì hung thủ thi triển võ công có chứa kịch độc. Nhưng về sau màu đen biến thành màu xanh thì không dễ giải thích rồi.”

Hoa Tinh hỏi Hoa Phúc: “Hoa Phúc, ngươi thấy sao về việc này?”

Sắc mặt Hoa Phúc có chút cổ quái, như là đã nhìn thấy chuyện gì đáng sợ. Khẽ nói: “Bẩm thiếu gia, Hoa Phúc cho rằng, chỉ có một khả năng. Võ công hung thủ thi triển, rất có thể là tuyệt độc võ học nổi danh thiên hạ tám mươi năm về trước – Tam Sắc Chưởng. Đây là một võ công xếp trong mười tuyệt độc võ học lớn của thiên hạ, Tam Sắc Chưởng đứng ở vị trí thứ ba.”

Lời này nói ra, ba nữ nhân đều không nhịn được khê hô lên một tiếng, hiển nhiên đều bị sự thực này làm chấn kinh. Hoa Tinh nghe xong cười nói: “Ta còn tưởng rằng cái gì, té ra là bộ võ công này. doc truyện tại . Các vị khỏi phải sợ lớn hãi nhỏ, dù sao cũng không phải nhằm vào bọn ta, sợ gì. Cho dù gặp cũng không cần sợ, còn có ta ở đây mà.” Nói xong nhìn ba nữ nhân.

Song, ba nữ nhân hiển nhiên đã nghe nói qua sự lợi hại của Tam Sắc Chưởng, từ trong mắt của bọn nàng có thể nhận ra, ba nữ nhân đều vì việc này mà lo âu. Hoa Tinh thấy vậy, nhân châu khê chuyển, hữu thủ nhẹ nhàng đưa ngang. Hữu thủ nháy mắt phát sinh biến hóa, cả bàn tay chốc lát biến thành màu đỏ tươi trong suốt. Bốn người còn lại đều ngây ngốc nhìn bàn tay đỏ của hắn.

Tay phải Hoa Tinh sau khi biến thành màu hồng huyết, rất nhanh lại biến thành màu trắng bạc, giống như chế ra một lớp băng mỏng trên tay, hình dạng óng ánh thấu qua vẻ mỹ lệ dị thường. Thấy được ba nữ nhân và Hoa Phúc đang trợn tròn con mắt. Nhưng đây vẫn chưa tính, chỉ thấy bàn tay đỏ rất nhanh lại biến đổi, biến thành hồng bạch hai màu luân phiên thay đổi hình trạng, cực kỳ quái dị, khiến cho người ta khó mà tin được. Ba nữ nhân và Hoa Phúc ánh mắt tràn ngập thần tình chấn động bất khả tư nghị.

Hoa Tinh cười khê nói: “Bây giờ đã tin lời nói của vi phu rồi chứ, thực muốn trừng phạt các vị, đối với vi phu một điểm tín tâm cũng không có. Đáng tiếc ta không nở để các vị chịu một chút ủy khuất. Ài, nam nhân thực là mệnh khổ mà!” Bộ mặt ra chiều thương tâm, khiến ba nữ nhân không nhịn được cười.

Ngó Hoa Tinh, trong lòng ba nữ nhân đều có một thứ cảm giác không thể nói bằng lời. Y không những thần bí, hơn nữa cái khiến ba nữ nhân khó quên là y luôn có thể kích thích tiếng cười của mình bất cứ lúc nào. Mặc dù phần lớn thời gian bộ dạng y thường muôn màu muôn vẻ, để người ta nhìn mà tức giận trong lòng, nhưng chẳng thể phủ nhận, y đích xác rất biết cách làm cho nữ nhân vui vẻ. Lại thêm y anh tuấn vô bì, càng là lang quân lý tưởng trong lòng nữ nhân.

Hoa Tinh thấy ba nữ nhân cười, vội thay đổi đề tài. Cười nói: “Tốt lắm lại tiếp tục chủ đề trước đây của bọn ta nhé. Vừa rồi nói đến đâu nhỉ?”

Liếc nhìn hắn, Dư Mộng Dao khê nói: “Ban nãy chàng nói đến chỗ, nếu mà có người nào tìm đến thư viện hoặc là quấy rầy bọn ta, chàng với đồ đao trong tay, khiến cho bọn chúng lợn chó đều phải cúi đầu.” Nói xong nhịn không được lại nổi lên tiếng cười.

Trầm Ngọc Thanh nói tiếp: “Trước mắt bọn ta có Hoa Tinh trợ giúp rồi, tất nhiên thực lực đại tăng. Nhưng hiện nay tốt nhất không nên bộc lộ mối quan hệ giữa Hoa Tinh và bọn ta, đồng thời bọn ta vẫn muốn tìm kiếm người cộng tác, tăng cường thực lực.”

Hoa Tinh hỏi: “Tạm thời giữ kín quan hệ của chúng ta tất nhiên là được, nhưng bọn nàng lại phải cẩn thận một chút. Bởi vì ta không thể quang minh chính đại xuất thủ trợ giúp bọn nàng, trước tiên chỉ có thể ở trong tối giúp đỡ bọn nàng. Bọn nàng phải đẩy mạnh việc tìm người chung chí hướng, để không xảy ra chuyện. Không biết bọn nàng dự định đi chỗ nào tìm người hợp tác?”

Trầm Ngọc Thanh nói: “Đương kim võ lâm, phần lớn môn phái đều quy phụ dưới tứ đại môn phái, hoặc là cùng bốn môn phái lớn đó có quan hệ sâu xa. Bọn ta nếu muốn tìm người chí đồng đạo hợp cũng tương đối khó khăn. Từ bề ngoài nhìn vào, võ lâm hiện tại vẫn còn rất yên bình, nhưng theo kết quả phân tích của bọn ta xem ra, võ lâm chuẩn bị phải phát sinh biến hóa rồi. Đến lúc đó thư viện bọn ta ở thể tất yếu cũng sẽ bị cuốn vào vùng nước xoáy đó, ở giữa tứ đại môn phái, tương đối nguy hiểm. ”

Phóng mắt quan sát thiên hạ võ lâm, võ lâm đồng đạo bị bọn họ sử dụng đã không đủ đáng thương rồi. Chỉ có nữ nhân bọn ta nghĩ đến biện pháp, nhưng trong võ lâm môn phái dùng nữ nhân làm chủ vốn đã không nhiều, thực lực hùng mạnh càng ít. Căn cứ vào sự hiểu biết của bọn ta, cả võ lâm chỉ có ba môn phái nữ tử sức mạnh lớn một chút. Ba nơi này là Trung Nguyên Bách Hoa Môn, Giang Nam Phi Yến Môn, còn có Trường Xuân Cốc ở tây nam võ lâm.

Bách Hoa Môn ở Trung Nguyên nằm gần Tế nam, môn chủ là Bách Hoa Tiên Tử - Hoa Ngọc Như danh chấn thiên hạ, là vị thứ ba trên Phượng Bảng, và là mỹ nhân đệ nhất trên Bách Hoa Phổ. Môn trung đệ tử có một ngàn ba trăm người, toàn là nữ tử. Vả lại trong môn cao thủ như mây, vẻ vang là có hai cao thủ xếp trên Địa Bảng, Phượng Bảng cao thủ có ba vị, có thể nói thực lực hùng hậu. Hai vị Địa Bảng cao thủ

trong ấy, toàn bộ là mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ hai mươi năm trước. Còn ba vị trên Phượng Bồng ngoài Hoa Ngọc Như ra, một vị cũng là nhân vật trên Bách Hoa Phổ mười năm trước.

Giang Nam Phi Yến Môn ở lân cận Lư sơn. Môn chủ Ngọc Tiêu Tiên Tử - Miêu Nhược Lan, liệt danh Phượng Bồng vị thứ chín, đồng thời xếp trên Bách Hoa Phổ, vị thứ ba, cũng là võ lâm phong vân nhân vật. Môn hạ đệ tử có gần ngàn người, chín phần trở trên đều là nữ tử. Môn trung cũng có hai vị cao thủ Địa Bồng, một nam, một nữ. Nữ nhân năm xưa cũng là mỹ nhân nổi danh trong võ lâm, có điều lúc đó Quần Phượng Phổ vẫn chưa xuất hiện, nên cũng không được xếp trên đó. Đồng thời đại ca của Miêu Nhược Lan cũng là vị cao thủ thứ mười trên Long Bồng mười năm trước.

Nói đến Trường Xuân Cốc ở tây nam là địa phương có chút thần bí, nằm ở phụ cận Lục bàn thủy. Cốc chủ là vị nữ nhân mỹ lệ, nhưng họ tên lai lịch rất ít có người biết. Căn cứ vào tin tức mà bọn ta toàn lực điều tra, trong cốc có khoảng ba trăm người, mỗi người võ công bất nhược, trong ấy Địa Bồng cao thủ danh đương tứ hải có ba vị, thực lực không phải tầm thường. Trong cốc đa số đều là nữ nhân, đã chiếm trên sáu phần.

Nếu như thư viện bọn ta có thể giành được ba chỗ dựa thế lực mạnh mẽ này, thì có thể cùng tứ đại môn phái đối kháng được rồi. Đến thời điểm võ lâm phát sinh biến hóa, bọn ta cũng có thể đứng ở vị trí không bại.” Text được lấy tại TruyệnFULL

Hoa Tinh và Hoa Phúc lặng im nghe, sau khi nghe hết, Hoa Tinh nói: “Đã như vậy, bọn nàng nên đến ba nơi này liên hệ sớm, để bọn họ nói rõ hình thức trước, mọi người cùng nhau liên hợp, cộng đồng phấn đấu, đồng thời ứng phó cường địch.”

Trầm Ngọc Thanh nhìn Dư Mộng Dao một cái, không nói lời nào. Dư Mộng Dao tiếp lời: “Bọn ta đích xác muốn cùng ba đại thế lực này liên hợp, cũng đã từng cùng bọn họ bàn bạc qua, bọn họ đều không cự tuyệt, nhưng cũng đều không đáp ứng. Chỉ nói sự việc này rất quan trọng, cần phải cẩn thận cân nhắc rõ ràng, từ đầu đến cuối không trả lời bọn ta. Kỳ thực nguyên nhân bên trong lớn nhất là thực lực của Phượng Hoàng Thư Viện bọn ta rất yếu, khiến bọn họ do dự bất quyết, không dám đưa ra quyết định một cách dễ dàng.

Về phần thư viện bọn ta lại nói, sự thực là, nhân số không ít, nhưng cao thủ không nhiều. Nói lời thật, cao thủ trong Địa Bồng chỉ có năm người, xếp trên Phượng Bồng cũng mới có ba người mà thôi. Những người khác đều không ra làm sao cả. Ngoài ta và Vô Song tỷ ra, còn có một vị cao thủ trên Phượng Bồng mười năm trước. Mà trong năm người Địa Bồng, ngoài một vị là người sáng lập thư viện, còn lại bốn người toàn bộ là nữ nhân. Năm người đều là nhân vật trên Bách Hoa Phổ, về sau chàng sẽ được gặp.

Đối với Địa Bồng mà nói, bốn lần cộng lại có bốn mươi tám tuyệt thế cao thủ, trong ấy nữ nhân chỉ chiếm mười một vị mà thôi. Trong mười một vị này, thư viện bọn ta đã chiếm năm vị, Bách Hoa Môn chiếm hai vị, Phi Yến Môn cũng có một vị, còn lại chỉ có ba vị. Nói về tam đại thư viện kia, sức mạnh của bọn ta so với nhà người ta thì kém hơn một nửa, đây cũng là duyên cớ tại sao ba môn phái đó chưa hề đáp ứng. Bọn họ luôn ngần ngại không quyết, không dám tùy tiện cùng bọn ta hợp tác, vì bọn ta chẳng thể bảo đảm dành cho bọn họ sức lực mạnh mẽ.”

Hoa Tinh yên lặng nghe, trong lòng cũng đang suy nghĩ. Lời nói của hai nữ nhân đều rất có đạo lý, người khác không thể dễ dàng đem vận mệnh bản thân giao hết cho thư viện có thực lực nhỏ bé như vậy. Nếu muốn người ta đáp ứng hợp tác, thì nhất định phải triển hiện ra cường hoành thực lực, để người an tâm. Nghĩ đến đây, Hoa Tinh nói: “Đã như vậy, biện pháp duy nhất là thư viện bộc lộ ra sức mạnh cường hoành vô tỷ, để bọn họ tâm phục khẩu phục, tự nguyện cùng bọn ta hợp tác.”

Trầm Ngọc Thanh nói: “Điểm này nói thì dễ, nhưng làm thì khó. Thư viện có thể duy trì đến hôm nay, đã phí hết không ít tâm cơ của bọn ta rồi, bọn ta đâu còn có nhiều lực lượng dư thừa chạy đi triển lộ với kẻ khác chứ.”

Về mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười nhàn nhạt, nói: “Ta thấy thế này, ta cũng không cần thiết ẩn giấu thân phận, ta lấy thân phận đặc sứ của thư viện, hoặc giả đơn giản dùng thân phận chủ nhân thư viện hành đạo võ lâm. Dù sao bọn nàng đều là kiều thê của ta, bọn nàng đã là viện chủ, ta cũng cùng một dạng. Đối ngoại do ta đi ứng phó, đảm bảo không cần chờ lâu, sẽ khiến thiên hạ võ lâm chấn kinh. Ba vị kiều thê, vì phụ cũng không tệ đâu, vì bọn nàng không tiếc nhảy vào nước sôi lửa bỏng, bọn nàng bảo đáp ta sao đây?” Nói xong trên mặt lại phù hiện ra vẻ yêu tà tiếu ý.

Ba nữ nhân nhìn hần, đối với hần thực là vừa yêu vừa giận, còn có một chút hận ý không thể nói ra. Hận bộ dạng hiếu sắc của hần. Có điều đối với lời nói của hần, ba nàng phải xét cho kỹ. Kỳ thực hần nói cũng có điểm hữu lý, do hần ra mặt vì thư viện biểu lộ sức mạnh nhất định, đích xác cũng có thể thu được tác dụng nào đó. Sử dụng thân phận truyền nhân của Đạo Hoàng Bá Thiên, tin rằng còn không có người nào thuận theo hần ư.

Trầm Ngọc Thanh nói: “Chàng nói cũng có thể, chàng dùng thân phận đặc sứ của thư viện hành tẩu vô lâm, trước hết vì thư viện mà lập uy trong vô lâm, thứ hai có thể đại diện thư viện làm một số việc, thứ ba có thể thu hút một số nhân tài hữu dụng cho thư viện.”

Hoa Tinh cười nói: “Thân phận đặc sứ này chưa đủ tốt, ta nghĩ bọn nàng nên để ta dùng thân phận chủ nhân đi hoạt động tốt hơn, chỉ như thế mới biểu lộ hết thấy ta là đại biểu thư viện, có thể vì thư viện mà gây dựng thanh thế trong vô lâm.”

Trầm Ngọc Thanh nói: “Không được, thư viện không phải do bọn ta sáng lập, việc này không thể dễ dàng đáp ứng với chàng, trước tiên chàng nên dùng thân phận đặc sứ hành tẩu vô lâm, đợi sau khi bọn ta trở về quyết định xong rồi báo cho chàng biết. Nếu như người sáng lập thư viện đồng ý, bọn ta sẽ nghĩ cách báo tin cho chàng, rồi chàng dùng thân phận chủ nhân thư viện hành tẩu vô lâm cũng chưa muộn.”

Hoa Tinh nhìn ba nữ tử, bộ mặt lộ ra vẻ tà khí nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói: “Vì các phu nhân nói như thế, vì phu nhân cố gắng gánh vác việc khó khăn ấy, chuyện nguy hiểm thế này, để ta đi làm, ba nàng làm sao cảm tạ ta đây?” Nói xong tà tà nhìn ba nữ tử.

Trầm Ngọc Thanh không lý gì tới lời nói của hần, dịu dàng nói: “Bây giờ đã muộn rồi, hay là chúng ta đi nghỉ sớm, bọn ta cũng muốn nghỉ ngơi rồi.” Xem chừng là lệnh trực khách rồi.

Hoa Tinh nghe nói, nhẹ giọng: “Hoa Phúc, lão đi nghỉ trước đi, nhiều năm rồi, lão cũng chưa được nghỉ ngơi thoải mái, tối nay ngủ một giấc thật ngon đi. Ta cùng ba vị phu nhân còn có lời muốn nói.”

Nhìn Hoa Tinh một cái, Hoa Phúc yên lặng khởi thân. Khẽ nói: “Lão nô về ngủ trước, thiếu gia cũng sớm nghỉ ngơi. Ba vị thiếu phu nhân cũng sớm nghỉ ngơi.” Nói xong rời khỏi. Lúc đi lão đột nhiên trông thấy trong mắt Hoa Tinh lóe qua vẻ cười tà dị, cái đó ám chỉ điều gì? Lão không biết. Có điều theo cách nhìn của lão với Hoa Tinh, e rằng Hoa Tinh lại nghĩ ra chủ ý với ba nữ nhân rồi.

Hoa Tinh - hoa tâm vậy! Y có thể nghĩ chuyện gì? Thực để cho người ta tò mò. Chầm chậm bước ra cửa. Hoa Phúc nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong phòng chỉ còn một sắc lang và ba vị tuyệt thế mỹ nhân, giữa bọn họ sẽ phát sinh chuyện gì? Thân mật hoan tình nam hoan nữ ái, hoặc giả lại không phát sinh chuyện gì? Ai biết được?

8. Chương 8: Đối Thoại Chân Tình

Trong phòng khách của tiểu trấn, ngọn đèn dầu vẫn đang lập lòe ánh sáng. Hoa Tinh mặt hiện ra nụ cười tà đang nhìn ba thiếu nữ. Ba thiếu nữ cũng đang nhìn hần. Có Trầm Ngọc Thanh được gọi là thiên hạ đệ nhất tài nữ hỏi: “Chàng điều động Hoa Phúc ra, có gì muốn nói với bọn ta ư?”

Hoa Tinh cười nói: “Phu nhân quả là thông minh, ta đích thực có chuyện nói với bọn nàng. Bọn nàng muốn biết thân phận của Hoa Phúc không?”

Ba nữ tử nhìn hần, lúc này Liễu Vô Song mở miệng: “Lão không phải là quản gia của chàng ư?”

Hoa Tinh nghe nói cười: “Lão đích xác là quản gia của ta, nhưng bọn nàng biết không, hôm nay ta cũng mới gặp lão, trước đây bọn ta chưa từng gặp qua.”

Liễu Vô Song thắc mắc: “Vậy là thế nào, giữa bọn chàng rốt cục có chuyện gì bí mật à?”

Hoa Tinh cười nói: “Đã nói bọn nàng khả năng không tin tưởng, hôm nay sau khi ta gặp lão, không đến một giờ thì gặp bọn nàng. Kể ra cũng có hơi kỳ lạ, ta tại một sơn cốc trong sơn lâm phát hiện một thạch

trận, trong lúc đang hứng thú, tiến đến xem thử, ai ngờ gặp được Hoa Phúc. Hỏi ra mới biết, lão đã bị khốn trong đó hơn năm mươi năm. Về sau ta dẫn lão ra ngoài, ban đầu ta muốn lão làm người hầu của ta, nhưng lão không nguyện ý, đối với ta có một chút không phục. Sau đó ta nói cùng lão động thủ thi tài lão đột nhiên lại đáp ứng, như vậy lão thành người hầu của ta.”

Liễu Vô Song nói: “Tại sao lão được gọi là Hoa Phúc, có phải tên thật của lão không?”

Hoa Tinh cười: “Ta hỏi lão là ai, lão nói lão đã quên mất, lão cũng không nhớ được. Để thuận lợi, ta đặt tên cho lão là Hoa Phúc, thế nào, nghe thú vị không?”

Tổ ý đã hiểu hần, Liễu Vô Song không nói lời nào nữa. Dư Mộng Dao tiếp tục hỏi: “Nói như vậy, lão cũng không biết thân phận mình ư?”

Hoa Tinh cười: “Kỳ thực về sau lão cũng nói ra mình là ai, lão nói lão chỉ nhớ được hồi trẻ liệt danh đệ nhị trên Địa Bảng, từ điều này có thể phán đoán ra lão là ai rồi, có điều ta lại không có tâm tư quản xem lão là ai, dù sao lão hiện tại cũng là người hầu của ta, ta cứ gọi lão là Hoa Phúc.”

Ba nữ nhân nghe xong lời nói của Hoa Tinh, trong mắt hết thấy lộ ra thần sắc chấn kinh. Bọn nàng thế nào cũng không tưởng tượng được, Hoa Phúc không ngờ là đỉnh đỉnh cao thủ liệt danh vị thứ hai trên Địa Bảng ở lần đầu. Đồng thời lão cam tâm làm người hầu của Hoa Tinh, cũng để ba nữ nhân cảm thấy bất khả tư nghị. Dùng thân phận tuyệt đỉnh cao thủ rục rờ của lão đi làm người hầu cho kẻ khác, khó trách lúc đầu lão không đồng ý, chỉ là nghĩ không hiểu, về sau tại sao lão lại nguyện ý. Nói không chừng là báo ơn.

Trầm Ngọc Thanh hỏi: “Thân phận của lão đích xác khiến bọn ta ngạc nhiên, vì sao chàng nói cho bọn ta cái này? Chắc là chàng còn muốn nói gì nữa phải không?”

Nhẹ nhàng thu lại nụ cười quái dị, lúc này Hoa Tinh tỏ ra có phần lặng lẽ, toàn thân gây cho người khác cảm giác biến đổi. Trước đây giả ngây giả dại, Hoa Tinh hiếu sắc tà khí đã biến mất. Lúc này Hoa Tinh trở nên đứng đắn nghiêm túc, đường đường chính chính. Ba nữ tử đều chú ý đến sự chuyển biến của Hoa Tinh, tình tình nhìn hần.

Hoa Tinh trầm giọng nói: “Ta muốn biết, bọn nàng tại sao chấp nhận ta làm phu quân của bọn nàng. Từ khoảnh khắc chúng ta bắt đầu gặp gỡ, mặc dù ta luôn mở miệng gọi các phu nhân của ta, nhưng bọn ta trong lòng đều hiểu rõ, đó chỉ là vì đang lúc ứng phó sự tình mà thôi, việc đó là không có thật. Nhưng sau khi về đến đây, kỳ thực trong thâm tâm ta đã coi bọn nàng là kiều thê của ta rồi, nhưng ta biết, bọn ta lần đầu gặp mặt, sự tình không thể thuận lợi như thế, thế nhưng cuối cùng bọn nàng cũng đáp ứng cùng nhau nhận ta làm phu quân của bọn nàng, ta mặc dù cao hứng vô bì, nhưng ta cũng có phần khó tin tưởng.

Có lẽ bọn nàng giống nhau, đều không hy vọng ta chỉ là mưu cầu về mỹ lệ mà yêu thích bọn nàng, bởi vì đó không phải điều bọn nàng muốn. Ta cũng không hy vọng, bọn nàng chỉ vì ta có võ công cao cường mà tiếp nhận ta, ta muốn không chỉ là con người của bọn nàng, càng coi trọng trái tim của bọn nàng hơn. Ta hy vọng là bọn nàng từ sâu trong tim đón nhận ta, hiểu ta, yêu ta, suốt đời suốt kiếp đi theo ta. Nhưng không phải vì ta có sức mạnh cường hoành mới phó thân cho ta. Cho nên ta muốn biết nguyên nhân bọn nàng chấp nhận ta.”

Đây là một vấn đề rất mẫn cảm, phần đông người sẽ không hỏi. Đặc biệt là trong tình hình hiện tại của Hoa Tinh càng không nên hỏi. Đối là người khác, sau khi được ba vị tuyệt thế mỹ nữ có một không hai trên đời đáp ứng nhận hần làm phu quân của mình, tuyệt không ngu xuẩn đi hỏi vấn đề nhạy cảm này. Bởi vì nếu không xử lý tốt, tuyệt sắc mỹ nhân khốn khổ kiếm được có thể không còn. Bất kỳ ai cũng không mong muốn như vậy, người bình thường càng hao phí tâm tư nhiều hơn để mỹ nhân mở lòng, để bọn họ vĩnh viễn thuộc về mình.

Ba nữ tử nhìn Hoa Tinh, đây là lần đầu tiên từ khi gặp nhau hần nghiêm chỉnh như vậy. Trầm Ngọc Thanh trong mắt lóe qua một đạo thần thái đẹp đẽ, đang nhìn Hoa Tinh. Trong ba nữ nhân Liễu Vô Song mở miệng nói: “Về nguyên nhân, nói đến áng chừng có ba điểm. Thứ nhất, bọn ta ba người từ mấy ngàn dặm ở Nam kinh bí mật đuổi đến đây, là vì một cuốn sách, sách đó là Huyền Âm Quỷ Lục, đáng tiếc lúc bọn ta tìm thấy thì bị Thiên Nhất Giáo chủ đoạt mất. Đồng thời khi đến cướp đoạt còn có Tuyệt Thiên Môn chủ, Phi Ưng Giáo chủ, và Thông Thiên Môn chủ ba lộ nhân mã.

Nhưng trước khi bọn ta tìm thấy sách, Ngọc Thanh từng bói một quẻ. Mà quẻ nói rằng, bọn ta tuy có thể tìm được, nhưng sau cùng cũng sẽ rơi vào tay người khác, kết quả cuối cùng quả nhiên bị Thiên Nhất Giáo chủ cướp mất. Bọn ta thấy hình thức bất thường cũng rời khỏi. Lúc đó Ngọc Thanh lại bói một quẻ, vì quẻ cho biết, bọn ta sẽ có hung hiểm. Có điều lại có quý nhân tương trợ, mà giữa người tương trợ đó với bọn ta, sẽ có quan hệ dây dưa cả đời. Y rất quan trọng đối với cuộc đời bọn ta.

Sau đó bọn ta rời khỏi không xa thì bị Tuyệt Thiên Môn chủ chặn đường. Kỳ thực cái gọi là Tuyệt Thiên Môn chủ, Thông Thiên Môn chủ và Phi Ưng Giáo chủ toàn bộ chỉ là thể thân, đều không phải môn chủ chân chính, nếu không sách đó cũng sẽ không dễ dàng bị Thiên Nhất Giáo chủ cướp đi. Sau đó chàng xuất hiện, chàng vừa gặp mặt đã mở miệng gọi phu nhân của ta, bọn ta kỳ thực đều không nguyên ý. Nhưng nghĩ lại một quẻ của Ngọc Thanh, hiểu rằng chàng là người mà quẻ đó hiển thị, bởi vậy bọn ta đều không phủ nhận, để mặc chàng tiếp tục diễn. Đây là nguyên nhân thứ nhất.

Sau khi rời khỏi, chàng một mực kéo tay bọn ta, ôi chao cái bộ dạng cười cợt. Khiến người ta vừa tức vừa hận, đáng tiếc không có cách nào bắt chặt chàng, cũng đành theo chàng. Nhưng sau này bọn ta cũng phát hiện chàng và những người khác bất đồng, mặc dù chàng trông có vẻ tà khí không sao nói hết, nhưng nhiều lần lại gây cười cho bọn ta, đây là việc rất ít có. Thêm vào võ công của chàng cũng cao đến mức khiến bọn ta kinh ngạc, đối với thư viện cũng có sự trợ giúp to lớn, nên bọn ta cũng tạm thời chấp nhận. Đây là nguyên nhân thứ hai.

Về nguyên nhân thứ ba là vì con người chàng. Tuy rằng chàng có vẻ rất tà, bộ dạng sắc lang, nhưng bọn ta phát hiện chàng tịnh không phải tà ác chân chính, đó là chàng cố ý thể hiện ra ngoài. Hơn nữa một số câu nói của chàng, cũng đích xác khiến bọn ta rất vui vẻ, cộng những điều này lại, mới làm cho bọn ta cùng chấp thuận chàng làm phu quân của bọn ta, đồng thời vì hiểu rõ chàng nhiều hơn, bọn ta mới tính toán cuộc sống sau này với chàng, chung sống một đoạn thời gian. Đợi sau khi bọn ta chân chính hiểu rõ chàng, cảm thấy chàng có thể phó thác cuộc đời, bọn ta đem cả người giao phó cho chàng.”

Hoa Tinh tĩnh tĩnh nghe xong, yên lặng nhìn ba nữ nhân. Trầm Ngọc Thanh mềm giọng nói: “Bọn ta đều không còn ở tuổi mười bảy, của những thiếu nữ yêu lãng mạn kia nữa. Sẽ không dễ dàng tin theo những lời diễm ngôn mật ngữ kia, bọn ta muốn yêu là chân thực và quan tâm, có thể nhiều nam nhân trần ái cuộc sống của bọn ta. Trước kia nhận định chàng làm phu quân của bọn ta, giống như lời của Vô Song, chủ yếu là bởi vì, nguyên nhân thứ nhất tin vào quẻ; thứ hai Hồng Tuyền Xà trên người chàng là một nguyên nhân rất khó nói rõ; thứ ba, nhiều năm nay người có thể để bọn ta vui vẻ cười nhiều nhất chính là chàng, có lẽ chàng chính là phu quân do ông trời chọn lựa cho bọn ta.

Nhưng dẫu sao bọn ta gặp mặt ngày đầu tiên, rất nhiều chuyện đều không hiểu rõ, vì thế nên lúc đầu bọn ta nói, chỉ là tạm thời chấp nhận chàng, tất cả đều phải chờ biểu hiện của chàng khiến cho bọn ta mãn ý, bọn ta mới chân chính đem cả cuộc đời giao cho chàng, kể cả con người và trái tim của bọn ta. Nhưng hiện tại chàng hỏi vấn đề này, khiến ta rất vui sướng, từ đây ta có thể thấy được, chàng tịnh không phải tà khí như bề ngoài, chàng cũng không phải là loại người chỉ ham muốn mỹ sắc. Theo lời nói của chàng có thể nghe ra, chàng đích xác cũng có tình cảm đối với bọn ta, không chỉ vì vẻ mỹ lệ của bọn ta. Điều này làm ta rất an ủi.

Như quả hôm nay chàng không hỏi vấn đề này, vậy ta nói cho chàng biết, chàng muốn chân chính có được bọn ta, điều đó cũng là rất khó. Chàng nhất định phải dùng vô số sự thật để chứng minh chàng yêu bọn ta, dùng thâm tình vô hạn để cảm động bọn ta, như vậy sau khi bọn ta hoàn toàn tin chàng, mới đem cả đời giao cho chàng. Nhưng bây giờ chàng đã hỏi, ta rất sung sướng, mặc dù bọn ta tương thức mới vài giờ, nhưng lúc này ta đã tin tưởng chàng rồi, đó là một loại trực giác. Giấy lát này ta có thể nói với chàng, cuộc đời này ta đã nhận định chàng là phu quân duy nhất của đời ta. doc truyện tại . Bởi vì ta cảm nhận được trái tim chân thành của chàng, ta sẽ dùng cả cuộc đời của ta để yêu chàng, phu quân duy nhất của đời ta.”

Hoa Tinh tâm trung kích động nói không nên lời, ở giây phút này hẳn mới chân chính chiếm được tim ba nữ nhân. Mặc dù mới mấy giờ, nhưng đối với hắn lại nói, giống như là vài tháng, là lâu dài và quen thuộc như thế. Một khắc này Hoa Tinh không còn là thiếu niên tà khí nữa rồi, mà là một nam nhân chính trực chân thành.

Nhìn ba nữ tử, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Cảm ơn bọn nàng, hãy để ta dùng cả đời để chứng minh ta yêu bọn nàng, dùng hết cuộc đời để yêu quý bọn nàng.” Ba nữ nhân đều nhìn hắn, trong mắt hàm chứa thâm

tình.

Ánh lửa nhàn nhạt lóe lên, tựa hồ vì bọn hấn mà cao hứng. Trên mặt Hoa Tinh lại khôi phục nụ cười, có điều lại không có chút tà khí nào, mà là nụ cười thân thương vô bì. Hoa Tinh nhìn ba nữ tử nói: “Làm phu quân của bọn nàng, ta nhất định trọn đời hết lòng che chở bọn nàng. Nhưng thân tại võ lâm, khó tránh phân khai một lúc nửa thời, vì an toàn của bọn nàng, bây giờ ta muốn dạy bọn nàng hai loại võ công, để bọn nàng hộ thân. Ai bảo ba vị kiều thê của ta đều là đại mỹ nhân thiên hạ vô song chứ, thiên hạ nhất định có không ít người có ý với bọn nàng, đương nhiên ta phải hết sức thủ hộ bọn nàng.”

Dư Mộng Dao hỏi: “Hiện tại dạy bọn ta võ công chàng không biết là quá nóng vội, không hiểu được ư?”

Hoa Tinh nói: “Sở dĩ ta chỉ chia tách Hoa Phúc, chính là hy vọng không có người khác biết, đối với bọn nàng lại nói, người khác càng biết ít về bọn nàng, bọn nàng càng an toàn. Trước tiên bọn nàng cứ học công phu với ta rồi nói.” Ba nữ nhân nghe nói nhẹ nhàng gật đầu.

Tiếp theo Hoa Tinh dạy ba nữ tử hai loại võ công, mất hết nửa giờ, ba nữ nhân mới nhớ kỹ. Trong ba nữ tử Liễu Vô Song công lực thâm hậu nhất, điều này có liên quan tới việc nàng là Y Thánh. Kế tiếp là Dư Mộng Dao, xếp thứ tám trên Phương Bảng, còn vị được gọi là đệ nhất tài nữ võ công kém nhất, khả năng là do nàng dành phần lớn tinh lực hao phí cho phương diện văn tài.

Nhìn ba nữ tử, Hoa Tinh cười nói: “Hai loại võ công này, đều là chút công phu tiểu xảo. Loại thứ nhất Di Kinh Thác Mạch có thể bọn nàng dưới tình huống bị người ta phong trụ yếu huyệt toàn thân, tự động xung mở huyệt bị đóng kín; mà thường thì khi gặp cường địch, trước đó có thể di chuyển huyệt vị trên người lệch đi một tấc, cuối cùng tặng kẻ địch một sự bất ngờ thú vị. Võ công thứ hai là loại võ công vô cùng bá đạo, tên gọi là Áo ảnh Trảm, luyện đến đại thành có thể chặt nát hết thảy trong vòng năm trượng, chỗ lợi hại nhất của công phu này là lúc xuất chiêu vô thanh vô tức, không người nào có thể chú ý được, có thể thu được hiệu quả kỳ binh đột xuất, đem hai loại võ công phối hợp cùng nhau thi triển, thường thường có thể giết chết kẻ địch đông hơn gấp mấy lần. Bọn nàng nhớ cần phải giữ kín, người biết càng ít, bọn nàng càng an toàn.”

Trầm Ngọc Thanh cười khế nói: “Thực là võ công tốt, đáng tiếc chờ ta luyện thành, không biết đã là khi nào rồi.”

Hoa Tinh nói: “Kỳ thực ta dạy bọn nàng võ công, không hề hy vọng bọn nàng dùng đến. Cả đời bọn nàng không sử dụng, đó mới là hy vọng của ta, bởi vì điều đó biểu thị suốt đời bọn nàng không gặp phải nguy hiểm.”

Nhẹ nhàng đứng dậy, Hoa Tinh đi đến bên cạnh ba nữ tử. Hoa Tinh nói: “Ba vị kiều thê hiện tại bằng lòng bỏ khăn che mặt xuống, để vi phu trông thấy phương dung chưa? ”

Nhìn hấn một cái, Trầm Ngọc Thanh nói: “Có phải lại nghĩ ra ý xấu không?”

Hoa Tinh cười nói: “Không có, tuyệt đối không có, vi phu chỉ muốn ngắm xem kiều dung của các kiều thê, nào có chủ ý xấu xa chứ.” Ba nữ tử nghe nói nhìn hấn, kỳ thực dù cho hấn có chủ ý bại hoại cũng tùy theo hấn thôi. Bởi vì ba nữ tử thực sự đã coi hấn là phu quân của mình rồi.

Trong ba nữ tử, trước tiên lấy khăn che mặt xuống vẫn là Dư Mộng Dao. Nhãn quang Hoa Tinh nhìn dán vào mặt ngọc phô ra vẻ tuyệt mỹ đó, thực là kiệt tác trên trời vậy! Tiếp theo Liễu Vô Song và Trầm Ngọc Thanh cũng lấy khăn che mặt xuống. Tĩnh tĩnh nhìn ba khuôn mặt trứng ngỗng thiên hạ vô song đang phô diễn, Hoa Tinh trong đầu một khối trống rỗng. Cũng không biết là rất cao hứng, hay là rất chấn kinh. Trong tâm trí hấn chỉ còn lại một chữ - Đẹp!

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc đó của hấn, ba nữ tử không nhịn được che miệng cười khế. Thanh âm trong trẻo vui tai rung động tâm đầu Hoa Tinh, thanh âm tuyệt đẹp. Hồi phục tinh thần, trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười kích động vô bì, nhìn ba nữ tử nói: “Ba vị phu nhân rất đẹp, ta thực là vì vẻ đẹp của bọn nàng cảm thấy chấn động, đồng thời cũng cảm thấy tự hào vô tỷ. Vì ta là người hạnh phúc nhất thiên hạ, ta có được cái đẹp nhất thiên hạ.”

Tĩnh lặng nhìn ba nữ tử, Hoa Tinh không thể nói rõ vẻ đẹp của ba người đạt đến trình độ nào. Mỗi người có sự khác nhau, nhưng muốn nói ra sự khác nhau lại rất khó. Hoa Tinh chỉ thấy được, Dư Mộng Dao nhìn

vào trên dưới hai mươi tuổi, trên mặt luôn mang nét cười nhạt nhưng không kém phần tự tin. Khóe miệng khẽ giương, phù hiện nụ cười khẽ, hai lúm đồng tiền tròn tròn đẹp để khiến người hận không thể cắn vào một cái.

Liễu Vô Song trông chừng hai lẫn hai sáu, vẻ đẹp của nàng Hoa Tinh không biết phải hình dung thế nào. Trong cảm giác của Hoa Tinh, nàng gây cho người ta một thứ ấn tượng vừa dịu dàng vừa xinh đẹp. Duyên có có lẽ bởi vì nàng là Y Thánh, khiến cho người khác cảm nhận được sự tốt bụng và nhu mỹ của một y giả. Giữa hai hàng lông mày lộ ra sự thánh khiết nhàn nhạt, khiến người khó quên. Nhìn nàng, trong lòng Hoa Tinh đột nhiên thoáng qua khoảng thời gian lúc chiều tối, mỹ cảm giữ hai tòa ngọc nhũ của nàng trong tay mà dày vò xoa nắn, thực là việc kỳ diệu nhất thiên hạ. Hoa Tinh không ngăn được mục quang lại chuyển đến hai tòa nhũ phòng hình dạng kiêu mỹ đó, lẳng lặng nhớ lại hương vị mỹ diệu cảm thụ trong tay.

Nhìn đến Trầm Ngọc Thanh, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mười năm trước, trong lòng Hoa Tinh kích động khôn nguôi. Nghĩ đến nàng là kiêu thê của mình, trong tim tự hào vô tỷ. Vẻ đẹp của nàng đích xác trội hơn hai nữ tử kia một chút, không phải về phương diện dung mạo, mà là khí chất bất đồng. Dư Mộng Dao nhìn vào tràn đầy tự tin, như một đóa liên hoa trong trắng; Liễu Vô Song cấp cho người khác một thứ mỹ cảm ôn nhu, khiến người không khỏi nghĩ đến thương tiếc nàng. Nhưng Trầm Ngọc Thanh là thiên hạ đệ nhất tài nữ, trên vẻ mặt mỹ lệ luôn mang theo ba phần tài khí, giữa hai đầu lông mày có ba phần anh khí, khóe miệng khẽ giương đem theo ba phần kiêu mị, còn lại nơi khóe mắt có một phần ngạo khí. Toàn bộ phối hợp cùng nhau, hình thành nên khí chất chỉ mình nàng có, không người nào có thể bì được.

Tĩnh tĩnh nhìn ba nữ tử, ba nữ tử cũng tĩnh tĩnh nhìn hần. Giữa bốn người có sự ngầm ước vô thanh trao đổi với nhau, bốn trái tim chậm chậm tiến sát lại gần. Một khắc này, cõi lòng bốn người cùng nổi lên thần kỳ như thế, không một kẻ hở. Hoa Tinh đi đến bên cạnh ba nữ tử, nhìn ba nàng, trước là nhẹ nhàng ôm Trầm Ngọc Thanh vào lòng. Cái đó gọi là cầm tặc tiên cầm vương, Hoa Tinh biết trong ba nữ tử kỳ thực lấy Trầm Ngọc Thanh làm chủ, bởi vậy trước tiên ôm Trầm Ngọc Thanh vào lòng. mới nhất ở truyện/y/y

“Keng”, một tiếng báo giờ nhẹ nhàng truyền lại. Hiện tại đã là canh một rồi, thời gian qua thực nhanh a! Hoa Tinh đang làm gì trong phòng nhỉ? Hần đang ôm ấp kiêu thê yêu quý Trầm Ngọc Thanh, trong lòng có chủ ý bại hoại. Lần này lại sẽ lại xảy ra chuyện gì? Hần có thể như ý không? Có thể như nguyện không?

Gió bắt đầu hiu hiu thổi bên ngoài, tựa hồ vì Hoa Tinh trong phòng châm thêm dầu nổi thêm khí. Để hần yêu quý tốt hơn mỹ nhân nhi trong lòng, vẫn còn có hai kiêu thê bên cạnh nữa.

Hần biết không? Chắc là biết nhỉ. Bởi vì hần là Hoa Tinh.

9. Chương 9: Mùi Vị Ngọt Ngào

Lặng lẽ ôm ấp Trầm Ngọc Thanh trong lòng, nhẹ nhàng cảm thụ thân thể nhu mỹ ấy. Hoa Tinh nhìn nàng, trong lòng cái gì cũng không còn nhớ, một khối trống rỗng. Chỉ còn lại khuôn mặt ngọc ấy, vẫn còn ba phần kiêu mị càng lúc càng in sâu trong não.

Yên lặng nhìn hần, đây là phu quân trọn đời mình. Trong tim Trầm Ngọc Thanh có cảm thán cùng nỗi mừng vui lẫn lộn, bao nhiêu năm rồi, thiên hạ vô lâm không biết có bao nhiêu tuổi trẻ chạy theo mình, sử dụng hết mọi phương pháp, cũng không có người nào giành được trái tim thanh xuân của mình. Nhưng hôm nay, người này nhìn vào anh tuổi vô bì, lại là thiếu niên tà khí quái dị, đã dễ dàng hái được trái tim băng lạnh thánh khiết của mình, có lẽ đây là ý trời.

Hoa Tinh nhẹ nhàng dùng sức ôm chặt thêm một chút, cảm giác trước ngực rõ ràng đến khoan khoái. Hai quả cầu thịt tràn đầy tính đàn hồi, cứ thế dán chặt vào ngực, mềm mại như bông chan chứa tính co giãn, đội vào ngực kỳ diệu chẳng thể nói. Tay ghì chặt trên eo lưng nhỏ nhắn mềm mại, im lặng cảm nhận da thịt mềm mỏng trơn mượt, sự thỏa mãn trong lòng không thể tả bằng lời.

Trên vẻ mặt mỹ lệ của Trầm Ngọc Thanh hiện ra ánh hồng, nhãn thần ẩn giấu tình cảm liếc nhìn hần, biết hần lại nhân cơ hội chiếm đoạt tiện nghi của người khác. Nhìn hần như thế, trong lòng Trầm Ngọc Thanh

cũng cảm thụ được, hẳn hết sức tiếc và yêu quý mình. Hẳn không hề thô lỗ dã man đến mức dùng sức mạnh, mà là dịu dàng đem đến sự thương tiếc, xem ra mình có địa vị rất cao trong tim hẳn.

Coi hai nữ tử bên cạnh, cả hai nàng đều khe khẽ quay người nhìn về chỗ khác, tựa hồ có chút xấu hổ. Trầm Ngọc Thanh nhìn hẳn, cảm thấy được tay hẳn càng lúc càng siết chặt. Ánh mắt có một chút ưu oán, lướt nhìn hẳn. Biết hẳn đã bắt đầu động tình dục, nếu mà hẳn vẫn tiếp tục nữa, vậy thì rất khó thu thập rồi.

Đập nhẹ tay hẳn một cái, Trầm Ngọc Thanh dùng ánh mắt thức tỉnh hẳn, chớ nên đắc ý quá mà không giữ được thái độ đúng mực, hai nữ tử vẫn đang ở bên cạnh đấy. Hoa Tinh nói lỏng tay một chút, nhưng vẫn không chịu bỏ ra, cảm giác hai tòa nhũ phong của nàng đè nơi ngực, thực là không nỡ buông tay. Nhìn nàng, ánh mắt Hoa Tinh hiện ra vẻ nũng nịu, tựa hồ đang cầu nàng, để mình ôm nhiều hơn một lát, cảm thụ nhiều hơn cảm giác mỹ diệu ấy.

Trầm Ngọc Thanh nhìn thần sắc của hẳn, trong mắt thoáng qua vẻ không biết phải làm sao, nhìn hẳn một cái quẩn rữ, phần thân trên chậm chậm du đưa nhẹ nhàng nơi ngực hẳn. Vẻ mặt Hoa Tinh tỏ ra kích động, ánh mắt nhìn nàng vừa thâm tình lại vừa cảm kích. Hai tay khe khẽ tăng thêm sức lực, hai tòa ngọc nhũ đầy đặn của Trầm Ngọc Thanh đang ma sát nhẹ nhàng nơi ngực, trong sự co giãn mềm mại vô bì mang theo xúc cảm mỹ diệu, chấn động tận nơi sâu thẳm trong hẳn, đồng thời cũng hấp dẫn hẳn.

Nhìn vẻ mặt cao hứng của hẳn, trong lòng Trầm Ngọc Thanh cũng thoáng qua một chút vui sướng. Phu quân yêu dấu, chung quy có một ngày ta sẽ đem tất cả hiến dâng cho chàng, hiện tại chỉ có thể để chàng chiếm điểm nhỏ tiện nghi. Nhẹ nhàng lay động thân trên, Trầm Ngọc Thanh đem hai tòa nhũ phong mỹ lệ mà lại thánh khiết ma sát chậm chậm nơi ngực hẳn, để hẳn từ từ thưởng thức sự ôn nhu vô tận.

Hoa Tinh cao hứng cùng cực, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong lòng này, không những mỹ lệ động người, lại còn khéo hiểu ý người. Ôm trong lòng thực muốn cả cuộc đời không buông nàng ra, nhìn vào mắt nàng, trong đó có tơ tơ nhu tình, và tơ tơ lệ rụt rè. Lòng Hoa Tinh hết chịu nổi sắc tâm động mạnh, tả thủ vẫn ôm chặt nàng, dùng ngực cảm thụ ngọc nhũ mỹ lệ của nàng. Còn hữu thủ lại nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới, chậm chậm dừng lại trên ngọc đồn tươi tốt, nhẹ nhàng dùng lực vuốt ve, cảm giác chan chứa sự đàn hồi, chấn động nơi sâu thẳm trong tâm linh hẳn.

Cảm nhận được sự tác quái của tay Hoa Tinh, Trầm Ngọc Thanh nguyễn hẳn một cái, phong vận quẩn rữ không thể tả. Nhẹ nhàng ngừng lại, hai tay đẩy Hoa Tinh ra, nhìn thần tình rơi mất trong mắt hẳn, Trầm Ngọc Thanh liếc hẳn sắc lẹm, tựa hồ đang nói, ai kêu anh sử hư hỏng, đáng đời.

Nhẹ nhàng lùi lại một bước, nhìn hai nữ tử kia, Trầm Ngọc Thanh nói: “Được rồi, chàng om sòm cũng đủ rồi, nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Hai nữ tử nghe nói đều quay đầu nhìn Hoa Tinh và Trầm Ngọc Thanh hai người, thấy bộ dạng Hoa Tinh như mất hồn, trong lòng hai nàng đều cười thầm, thấy được trong lòng hẳn, cái cảm giác không sờ được, nhất định không dễ chịu.

Nhìn Trầm Ngọc Thanh, Hoa Tinh cười nói: “Thanh nhi thật đẹp, vì phu thực sự không nỡ buông tay mà. Bây giờ không còn sớm, có điều ta vẫn còn có việc phải làm, nam nhi thật là khổ cực quá đi.” Nói xong bộ mặt khổ sở, khiến ba nữ tử không nhịn được muốn cười. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Trầm Ngọc Thanh nhìn hẳn nói: “Trễ như thế còn chưa đi nghỉ, chàng còn nghĩ ra chủ ý hư hỏng nào nữa, có phải lại có ý với ba tỷ muội bọn ta không? Nhìn bộ dạng đó của chàng biết chàng không có hảo ý trong lòng rồi.” Miệng nói, ánh mắt lại hàm tiếu nhìn hẳn.

Hoa Tinh nhìn ánh mắt của nàng, biết nàng đang chọc ghẹo mình, nhưng hẳn vẫn cứ thích nhìn ánh mắt hàm tiếu ấy của nàng, bởi vì nó thực sự đẹp đến mức khó tả. Hoa Tinh ra chiều oan ức nói: “Phu nhân thực là xử oan ta rồi, ba vị phu nhân đẹp như thiên tiên, vì phu sao có thể có ý không tốt chứ? Vì phu muốn yêu thương nâng niu bọn nàng còn chưa kịp, nào có thể nghĩ cái khác. Vả lại vì phu muốn bọn nàng cũng là bình thường, ai kêu ông trời ban cho ta ba vị kiều thê mỹ lệ vô song chứ, không muốn thì khó lắm!”

Trên mặt Trầm Ngọc Thanh lộ ra nụ cười lơ mơ, khiến Hoa Tinh trở mắt nhìn. Chỉ nghe nàng cười khẽ nói: “Được rồi, chỉ biết khéo mồm, chàng hãy nói xem chàng còn có sự tình gì nữa?”

Hoa Tinh bước đến trước Trầm Ngọc Thanh, trong mắt hàm chứa thâm tình nồng nàn nói: “Việc này rất

trọng yếu, không nói quá tỵ nào, ta phải trực tiếp làm mới được. Bây giờ nàng thả lỏng toàn thân, không được nghĩ đến chuyện khác, yên lòng xuống thì được rồi.”

Trầm Ngọc Thanh thấy thâm tình trong mắt hắn, trong lòng cảm thấy muôn phần an ủi. Mở miệng nói: “Chàng lại muốn giở trò gì đây?” Nói xong toàn thân thả lỏng, im lặng nhìn hắn.

Hoa Tinh thu lại biểu tình phù phiếm, trên mặt lộ ra thần sắc nghiêm túc. Nhẹ nhàng bước ra đằng sau Trầm Ngọc Thanh, đưa mắt nhìn Liễu Vô Song và Dư Mộng Dao. Hữu thủ liền ấn nhẹ trên lưng Trầm Ngọc Thanh. Liễu Vô Song và Dư Mộng Dao yên lặng nhìn hắn, không chút lo lắng hắn sẽ hại Trầm Ngọc Thanh, bởi vì trong thiên hạ chẳng thể có nam nhân nào cam lòng làm hại nàng. Huống hồ lại là Hoa Tinh. Phu quân của mình.

Trầm Ngọc Thanh buông lỏng toàn thân, trong lòng bình tĩnh. Lúc đầu nàng đã thấy được Hoa Tinh thực sự yêu mình, tuyệt sẽ không hại mình, đồng thời nàng cũng tin vào nhân thân của mình, nàng không nhìn sai người, bằng không nàng cũng không đem bản thân giao hết cho hắn, bằng lòng làm kiều thê của hắn. Bởi vì như vậy, hồi nãy khi nàng nhìn thấy vẻ khó chịu của Hoa Tinh, đã không nhận được lòng yêu mà nhẹ nhàng lay động thân thể, để hắn cảm thụ vẻ mềm mại mỹ lệ của mình.

Tay Hoa Tinh đè tại huyệt mệnh môn của Trầm Ngọc Thanh, một cổ chân kỳ đặc không dễ phát hiện, vận chuyển mau lẹ, nháy mắt chảy qua kinh mạch toàn thân nàng. Trầm Ngọc Thanh chỉ cảm giác được một cổ chân kỳ rất yếu đang nhanh chóng lưu động bên trong cơ thể, dòng chân khí đi đến đâu, kinh mạch ban đầu tức thì trở nên rộng lớn. Rất nhiều mạch nghẽn trước đây luyện công vô pháp đã thông, bất tri bất giác đều đã thông suốt, thực là kỳ quái vô tỷ.

Tùy dòng chân khí lưu động càng lúc càng nhanh, kinh mạch toàn thân của Trầm Ngọc Thanh cũng dần dần trở nên lớn. Lúc Trầm Ngọc Thanh cảm thấy toàn thân khoan khoái, chỉ thấy cả người nàng rung động, trên mặt lộ ra một chút thống khổ, nhưng rất nhanh đã biến mất, ngay sau đó là vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ đến khó tin. Khiến hai nữ tử đứng quan sát thấy thể bất giác lo âu, không biết nàng phát sinh việc gì.

Nhẹ nhàng rút tay lại, Hoa Tinh vòng tới trước mặt Trầm Ngọc Thanh, vẻ thâm tình nhìn nàng. Thần sắc kinh hãi trên mặt Trầm Ngọc Thanh vẫn còn chưa tan hết, cứ như thể nhìn hắn, dịu dàng cười nói: “Thanh nhi đa tạ phu quân yêu mến.”

Vài chữ ngắn ngủi, lại nói ra rất nhiều ý nghĩa. Ít nhất từ thời điểm này, Trầm Ngọc Thanh chân chính từ nơi sâu thẳm trong tim, đã coi hắn là phu quân duy nhất của đời mình. Từ hai chữ Thanh nhi ấy có thể nhìn ra, trước đây nàng chưa từng gọi hắn như thế, biểu thị bên trong nội tâm đối với hắn vẫn có một chút không xác định.

Hai nữ tử ở một bên đang im lặng nhìn, đều cảm thấy rõ ràng biến hóa của Trầm Ngọc Thanh. Cũng hiểu ra tâm ý lúc này của nàng. Trong ba nữ tử nếu luận về tài trí sáng suốt, Trầm Ngọc Thanh không thẹn xếp thứ nhất, tiếp đến là Dư Mộng Dao, vì nàng cũng là viện chủ của “Phượng Hoàng Thư Viện”. Sau cùng mới là Liễu Vô Song, Liễu Vô Song hiệu xưng là Y Thánh, tâm địa thiện lương, ôn nhu mỹ lệ, cho người ta cảm giác mềm yếu, khiến nam nhân luôn không nhận được muốn ôm nàng vào lòng mà thương yêu che chở, không nhẫn tâm để nàng chịu nửa điểm ủy khuất nào.

Hoa Tinh nhìn Trầm Ngọc Thanh, gương mặt nghiêm túc hiện ra chân tình nồng nàn, nhẹ giọng nói: “Phu quân chỉ hy vọng nàng vĩnh viễn bình an và vui vẻ, bây giờ nàng nên nhân cơ hội vận công điều tức nhiều hơn mới được.”

Trầm Ngọc Thanh liếc nhìn hai thiếu nữ nói: “Còn bọn họ? Phu quân cũng muốn làm giống vậy ư?”

Hoa Tinh nói: “Vi phu há có thể nặng bên này nhẹ bên kia, ta cũng thương yêu bọn họ như nàng, trong lòng ta, ba người bọn nàng vĩnh viễn là tình yêu lớn nhất của đời ta. Nàng cứ yên tâm điều tức đi.” Trầm Ngọc Thanh nghe nói, ánh mắt hàm tình im lặng nhìn hắn, rồi ngồi xếp bằng trên đất vận công điều tức.

Hai nữ tử còn lại đều có chút không hiểu nhìn hắn, không rõ giữa hai người đó để phát sinh chuyện gì. Hoa Tinh nhìn hai nàng, nhẹ giọng nói: “Chẳng qua vừa rồi ta có một phương pháp đặc thù, đã thông kinh mạch toàn thân của y, sau cùng đã thông hai mạch Nhâm Đốc, khiến cho công lực của y đại tăng. Chân khí từ nay có thể tuần hoàn không dứt.”

Hai nữ tử nghe xong trên mặt lộ ra biểu tình bất khả tư nghị. Hoa Tinh rất bí ẩn, trên người hắt bao phủ một tầng khí tức huyền bí, khiến người ta nhìn không thấu. Trong sự nhận thức của hai nữ tử, người luyện võ nếu muốn đả thông Nhâm Đốc nhị mạch là một việc cực kỳ khó khăn, ngoài việc có sư phụ giỏi, học thành nội công tâm pháp thượng thừa ra, hơn nữa cần phải có nhiều thời gian. Đối với người võ lâm lại nói, nếu muốn đả thông hai mạch Nhâm Đốc, mà không có ba mươi năm khổ luyện, thì điều đó là không có khả năng. Trong võ lâm có vô số người suốt đời không có cách nào đả thông ” Nhâm Đốc nhị mạch, để tiến vào giai đoạn cao thủ chân chính. Tương đối mà nói, chỉ cần đả thông hai mạch Nhâm Đốc, công lực sẽ đột Phi mãnh tiến, có khả năng tiến vào xếp trên Địa Bảng. Thử nghĩ mà xem, điều đó rất khó, nhưng thực không ngờ, ở trong tay Hoa Tinh lại dễ như vậy. Hai nữ tử há có thể không kinh ngạc.

Hoa Tinh thấy vẻ mặt của hai nữ tử, biết được sự kinh ngạc trong lòng bọn họ. Nhìn hai nữ tử, trên mặt Hoa Tinh lại lộ ra nụ cười. Bước đến bên cạnh Dư Mộng Dao, Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm vai nàng, thấy nàng đã hồi lại tinh thần, cười khê nói: “Dao nhi cảm thấy kinh ngạc lắm hả? Tỷ nữa phu quân cũng phải đả thông kinh mạch cho nàng và Vô Song, khi chưa đến thời điểm tốt nhất bọn nàng không nên bộc lộ thái quá võ công của mình, biết không? Bây giờ phu quân mệt rồi, trước tiên ôm Dao nhi nghỉ một lát được không?” Đối với hai nữ tử, Hoa Tinh lại khôi phục thần tình trước đây, nụ cười nhạt trên mặt lộ ra một chút đắc ý.

Dư Mộng Dao nhìn nụ cười của hắn, biết hắn lại muốn chiếm tiện nghi rồi. Nghĩ một cách tỷ mỉ, hắn rõ là vẫn còn để cho người ta vừa yêu vừa giận, khuôn mặt anh tuấn thật hấp dẫn người khác, thêm vào một chút tà khí, càng tăng ba phần mị lực, khiến người ta không tự giác hãm nhập vào lời ngon tiếng ngọt của hắn. Lại còn tính cách của hắn lúc thì ôn văn nho nhã, lúc thì tà dị thất thường, khiến người ta cảm thấy mờ mịt. Bất giác sản sinh hiếu kỳ đối với hắn, cuối cùng từ từ rơi vào vòng tay hắn.

Dư Mộng Dao im lặng mặc cho hắn ôm, khê khê tựa đầu vào lòng ngực hắn, không nhận được nhắm mắt lại. Một loại cảm giác hạnh phúc xuyên khắp toàn thân, khiến người ta không muốn tỉnh lại. Hoa Tinh nhìn Liễu Vô Song, thấy nàng đang nhìn mình ưu oán, dường như lấy làm kỳ mình lạnh nhạt với nàng. Thần tình đau đớn động người nhìn đến mức khiến tâm đầu Hoa Tinh phát sốt, hết chịu đựng nổi hai tay dùng lực ôm chặt mỹ nhân vào lòng.

Đồng thời truyền âm nói với Liễu Vô Song: “Vô Song muốn phu quân, phu quân cũng muốn Vô Song mà. Đến giờ phu quân vẫn còn không nhận được dư vị Vô Song mỹ lệ động người. Đợi phu quân đả thông kinh mạch cho Dao nhi, rồi cưng nàng nữa.”

Liễu Vô Song đỏ mặt, càng thêm ba phần kiều diễm, ngó hắn một cái, quay người lại nhìn Trầm Ngọc Thanh. Hiển nhiên là để hắn và Mộng Dao có cơ hội một mình.

Hoa Tinh thấy nàng quay người đi, trong lòng ngấm cảm kích, nghĩ rằng nhất định phải yêu thương nàng hơn. Nhìn Mộng Dao trong lòng, Hoa Tinh có một chút tự hào. Ba nữ tử trước mặt, vô luận người nào cũng là tuyệt thế mỹ nhân danh mãn thiên hạ, sao mà mình quá may mắn có được bọn họ, có thể nhẹ nhàng ôm họ vào lòng, mặc sức yêu thương bọn họ.

Hoa Tinh gạt bỏ mọi việc, dịu dàng ôm Mộng Dao. Hữu thủ nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng nàng, cảm thụ sự mềm mại mượt mà ấy, xúc cảm vô cùng kỳ diệu. Miệng ghé sát bên tai Mộng Dao nói khê: “Dao nhi của ta rất đẹp! Cho phu quân thương yêu nàng nhé.” Nói xong, hữu thủ nhẹ nhàng lướt xuống tuyết đồn nở nang của Mộng Dao, chậm chậm dùng lực vuốt ve xoa bóp.

Hoa Tinh chỉ cảm thấy đàn tính Phi thường, tuyết đồn của Mộng Dao tuyệt cực, vào tay trơn mịn, mượt mà đầy đặn. Mỹ diệu không thể tả, trong lòng Hoa Tinh cao hứng cùng cực, hữu thủ dùng lực mân mê hai nửa cung tròn ấy.

Lại nói Dư Mộng Dao yên lặng tựa đầu vào ngực hắn, cảm thấy ma thủ hắn đang giở trò xấu, không nhận được thân thể nhẹ nhàng lắc lư, tránh né ma thủ ấy. Lần đầu tiên, ngọc nhũ non mềm mà lại đầy đặn mỹ lệ đó, bất giác ma sát nhẹ nhàng nơi ngực Hoa Tinh, khiến hắn cảm thấy mỹ diệu vô bì. đọc truyện tại . Mà ở dưới tuyết đồn vĩnh lên ở trong tay hắn đang đang đưa sang hai bên, càng làm Hoa Tinh cảm thấy diệu không thể tả, hưng phấn cùng cực.

Dư Mộng Dao xấu hổ vô bì, từ nhỏ đến lớn, hôm nay là lần đầu tiên bị một nam nhân vuốt ve sờ mó. Tuy rằng đó là phu quân tương lai của mình, nhưng thân thể hai mươi năm băng thanh ngọc khiết của mình,

bị phu quân tùy ý vuốt ve, trong lòng cũng cực kỳ xấu hổ. Huống hồ còn có Vô Song tử trong phòng, nói không chừng y đang nhìn mình, nghĩ đến đây, mặt ngọc đỏ rực, đầu càng cúi sâu hơn.

Ngọn đèn dầu trên bàn bất thường bùng lên ánh lửa, hết như tay của Hoa Tinh, bất thường vuốt ve nơi mẫn cảm của Mộng Dao. Trong phòng một khối yên tĩnh, ngay cả tiếng hô hấp cũng rất nhỏ. Trong phòng nhỏ im ắng này, chan chứa dụ hoặc vô bì và phong quang rực rỡ. Chính xác là: Phong quang ở đây độc hảo!

10. Chương 10: Nụ Hôn Nồng Nàn

Trong phòng nhỏ yên tĩnh của khách sạn, đang diễn ra phong quang dụ người vô hạn. Tay trái Hoa Tinh ôm eo lưng nhỏ nhắn mềm mại của Mộng Dao, tay phải ôn nhu mơn trớn tuyết đồn (1) trơn tru sung túc của nàng. Đồn nhục vừa mịn mượt vừa sung mãn tính đàn hồi trong tay hoảng động nhẹ nhàng, khiến Hoa Tinh hưng phấn cùng cực.

Hắn cảm thấy phía dưới của mình đã rắn chắc như sắt, cứng cáp đội cao khó tử (2) rồi. doc truyện tại . Tâm lý bây giờ thực muốn ăn ngay mỹ nhân nhi trong lòng. Nhưng hắn cũng biết là không được, kết cuộc hôm nay mới nhận ra, cho dù Mộng Dao dưới sự kiên trì của mình, cuối cùng đã ưng thuận mình, đem tấm thân xử nữ thánh khiết của nàng trao ình, để mình ném trải điều hằng khao khát. Nhưng hắn biết, nếu thế, từ này về sau trong lòng Mộng Dao sẽ lưu lại chỗ thiếu sót đáng tiếc, giữa hai người sẽ có một kẻ hở vô pháp bù đắp. Đó không phải là điều mình mong muốn, cái mình muốn là đợi đến một ngày, nàng sẽ chủ động đem mọi thứ hiến dâng ình, lúc đó mới là thời khắc mỹ diệu nhất.

Đối với những nhân nhi yêu thích, từ nơi sâu thẳm trong nội tâm Hoa Tinh hết sức thương mến bọn họ. Không mong muốn bọn họ phải chịu một điểm ủy khuất nào, hắn muốn trọn đời trọn kiếp thương yêu thật tốt bọn họ. Mà ba nữ tử trước mặt, Hoa Tinh đều yêu sâu sắc, không muốn tùy tiện làm tổn thương bọn họ.

Nhìn đầu Mộng Dao cúi sâu trong lòng mình, Hoa Tinh biết nàng xấu hổ. Nhưng đã là kiều thê của mình, Hoa Tinh hy vọng nàng quen với sự âu yếm của mình, bởi vì đó cũng là sự thương tiếc của mình đối với nàng, một sự biểu đạt của tình yêu. Tả thủ hơi dùng sức ôm nàng chặt hơn, hai đoàn nhũ phòng non mềm ép đến càng sát. Hoa Tinh đã nghe được tiếng tim đập nhanh chóng của nàng. Hữu thủ đang vuốt ve mỹ đồn mượt mà liền dùng lực hướng vào trong đề tới. Tức thì, Hoa Tinh cảm giác được kiên đỉnh (3) phía dưới đụng vào một nơi nhu nhuận mềm mại, trong lòng cảm thấy mỹ diệu không thể tả.

Toàn bộ thân thể non mềm của Mộng Dao run lên, cảm giác rõ ràng kiên đỉnh của Hoa Tinh đang chống ở nơi xử nữ mềm mại nhất của mình, do hồ thẹn thân thể bất giác ngoẹo. Hoa Tinh cảm thấy được ý của Mộng Dao, hữu thủ không kềm được liền nắm lấy mỹ nhục cực đẹp và đàn hồi ấy, nhào nắn một cái, mới nhẹ nhàng buông tay.

Mộng Dao sắc mặt đỏ hồng, thấp giọng khấn cầu: “Phu quân chàng tha cho Dao nhi nhé.” Thanh âm rất nhỏ, tựa hồ sợ Liễu Vô Song nghe được.

Hoa Tinh nhìn mặt ngọc phủ đầy ánh đỏ của Mộng Dao, thực là mỹ diệu không thể tả. Nhẹ nhàng ôm Mộng Dao, Hoa Tinh truyền âm nói: “Phu quân thực rất rất muốn hôm nay được ăn Dao nhi, nhưng phu quân hiểu được, hôm nay bọn ta mới quen biết nhau, Dao nhi xấu hổ. Phu quân cũng không nhẫn tâm để Dao nhi chịu ủy khuất, bởi vậy Phu quân không thể tùy tiện hái đi đóa hoa đẹp nhất của Dao nhi. Phu quân sẽ nén lòng chờ đến một ngày, Dao nhi tự nguyện dâng lên đóa hoa đẹp nhất, mời phu quân thưởng thức.”

Dư Mộng Dao bẽn lẽn nhìn hắn, trong mắt thoáng lộ ra tơ tơ nhu tình. Thân thể mềm như thiếu sức dụ dàng tựa vào lòng hắn, ánh mắt nhu tình như nước nhìn hắn, nhẹ nhàng đem hai tòa ngọc nhũ ép vào ngực hắn, để hắn lặng lẽ cảm thụ xúc cảm mềm mại mỹ lệ ấy.

Hoa Tinh rất cao hứng, toàn thân chân khí lưu động, kiên đỉnh chậm chậm khôi phục nguyên trạng. Kỳ thực mới rồi hẳn cũng chỉ là một lúc không nhận được, mới dùng kiên đỉnh của mình đụng vào nơi mềm mại của Mộng Dao, chứ không phải là thực sự muốn hái đi đóa kỳ hoa kiều mỹ tuyệt thế ấy.

Dịu dàng ôm nàng trong lòng, sau khi im lặng cảm nhận hai tòa ngọc nữ nhu mì một hồi. Hữu thủ Hoa Tinh nhẹ nhàng đặt trên lưng Mộng Dao đẩy vào một cổ chân khí mát mẻ, tức thì Mộng Dao cảm giác được toàn thân cực kỳ khoan khoái, con tim đập không ngừng vì Hoa Tinh vuốt ve bây giờ cũng yên ổn trở lại.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Dao nhi thả lỏng toàn thân, việc gì cũng không được nghĩ đến, hết thấy đều thuận theo vi phu mà làm” Sắc mặt Mộng Dao khôi phục bình tĩnh, trên mặt ngọc mỹ lệ vô song lại triển lộ ra vẻ tự tin hồ hững.

Hoa Tinh cứ thế dịu dàng ôm nàng, dòng chân khí mát lạnh từ hữu thủ biến đổi như có như không, kỳ quái dị thường. Mộng Dao nhẹ nhàng nhắm mắt, tâm hồn không một chút gợn sóng. Dòng chân khí do Hoa Tinh truyền vào nhỏ đến mức khó mà tra xét, nhưng Mộng Dao lại phát giác, vèn vèn một tý thời gian này, một số kinh mạch bên trong cơ thể đã lớn hơn rất nhiều, thật không biết hẳn làm như thế nào nữa.

Lúc này cặp mắt quan tâm của Liễu Vô Song đang nhìn Hoa Tinh, trong lòng lo lắng cho hẳn. Nếu cường hành dùng công lực thâm hậu của bản thân giúp người khác đả thông hai mạch Nhâm Đốc, vậy thì cực kỳ tiêu hao chân khí. Nàng sợ hẳn hao phí công lực quá độ, sẽ không tốt cho cơ thể. Kỳ thực do nàng không có kinh kịch, cho nên không biết. Thực sự Hoa Tinh không tiêu hao bao nhiêu công lực, hẳn thì triển là một loại võ công kỳ đặc có một không hai trong võ lâm, do hẳn học ở nơi đại sư phụ hẳn, thần kỳ vô tỷ.

Đồng thời Liễu Vô Song cũng xem nhẹ Hoa Tinh, ba người bọn nàng mặc dù đã kiến thức võ công của Hoa Tinh, nhưng đó chỉ là một góc của núi băng. Bởi vì lúc bình thường Hoa Tinh không hề thi triển khinh công gấp rút lên đường, cũng không giờ nào khắc nào phô bày ra hộ thân chân khí, tỏ ra khác với mọi người.

Lại nói lúc này cơ thể Mộng Dao cũng đang run lên, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, khiến người ta nhìn không khỏi cảm thấy thương xót. Nhưng cũng giống như tình cảnh với Trầm Ngọc Thanh, sắc mặt rất nhanh đã chuyển biến tốt đẹp, trên mặt hiện ra nụ cười kinh ngạc vui sướng. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Buông Mộng Dao ra, Hoa Tinh lùi lại một bước, nhìn nàng ngậm cười. Dư Mộng Dao vẻ mặt rục rịch, ngậm ngậm cười nhìn hẳn, ánh mắt lộ ra nhu tình vô biên. Hoa Tinh cười nói: “Hay lắm, kinh mạch của nàng cũng đả thông rồi, nàng hãy thừa cơ luyện tập nội công đi, bây giờ là lúc công lực của nàng thăng tiến nhanh nhất, bỏ qua thì đáng tiếc. Có gì đợi nàng tỉnh lại rồi nói.”

Dư Mộng Dao nhìn hẳn, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống luyện công. Lúc này trong phòng chỉ còn hai người là Hoa Tinh và Liễu Vô Song. Hai nữ tử còn lại đều đã tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, căn bản không thể nghe được bất kỳ thanh âm nào.

Nhìn nhân nhi mỹ lệ này, Hoa Tinh có cảm giác kỳ quái. Liễu Vô Song chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hai mươi năm trước, theo lý mà nói có ít thì cũng ba bảy ba tám tuổi rồi, nhưng trông mới khoảng chừng hai mươi tuổi, kiều mỹ vô tỷ, rõ ràng rung động lòng người. Hoa Tinh luôn cảm thấy đối với nàng có sự thương tiếc không thể nói ra. Bao giờ cũng muốn ôm chặt nàng trong lòng, nhẹ nhàng nặng yêu. Dịu dàng chăm sóc nàng, nhìn về e thẹn của nàng, nhất định vô cùng đẹp.

Liễu Vô Song nhìn hẳn, trong mắt có một chút ưu oán, còn có ba phần quan tâm, dịu dàng nói: “Chàng liên tục đả thông hai mạch Nhâm Đốc cho hai người bọn họ, chắc là tiêu hao không ít công lực, ta thấy chàng nên ngồi xuống vận công điều tức một lát đi, để tránh không tốt cho cơ thể.”

Nhìn Liễu Vô Song, trong ý nghĩ Hoa Tinh đột nhiên thoáng qua một tia sáng. Kết cuộc hẳn đã hiểu vì sao mình cứ không nhận được nẩy sinh lòng thương tiếc nàng, té ra là vì tuổi tác của nàng. Đối với Liễu Vô Song lại nói, hồi trẻ nàng là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân, người truy cầu nàng nhất định nhiều đến mức không thể đếm được. Cái này với nàng mà nói kỳ thực cũng là một tai họa, nếu như gặp được người yêu thích để lấy, có lẽ cũng sẽ hạnh phúc suốt đời. Nhưng nếu như không gặp được người mình yêu thương, đối mặt với một số lớn những người không yêu, còn phải luôn luôn đề phòng bọn họ, phòng ngừa một vài người trong đó dưới sự truy cầu vô vọng, thì triển thủ đoạn hạ lưu, hủy đi hạnh phúc và thanh bạch cả đời mình.

Hai mươi năm cho đến bây giờ, nàng vẫn kiên quyết giữ gìn tấm thân xử nữ của mình, nhưng thử nghĩ mà xem, nhiều năm nay kỳ thực nàng cũng khá cô đơn lạnh lẽo, tương đối hy vọng có thể tìm được một người

mình yêu thích mà lại yêu mình sâu sắc, cùng đi cùng đối mặt với nàng, cùng nhau đi qua những gấp ghev và bất bình. Trong lòng nàng đối với sự truy cầu tình yêu thực sự khá cố chấp, đồng thời cũng khá mong mỏi.

Nghĩ đến đây, Hoa Tinh nhìn nàng, dịu dàng cất lời: “Vô Song, từ nay về sau, ta sẽ cùng nàng đi qua trăm núi ngàn sông, cùng nàng đối diện với những khó khăn và gian khổ, sinh mệnh bọn ta ở khoảnh khắc này đã đan xen vào nhau, trọn đời trọn kiếp mãi mãi không xa cách. Ta không cho phép bất cứ người nào làm hại nàng, nàng là thê tử yêu quý nhất cuộc đời ta.”

Liều Vô Song nhìn hắn, thấy được ánh mắt kiên định của hắn, trong lòng vô cùng xúc động, không nhịn nổi mắt trở nên ươn ướt. Đã nhiều năm rồi, một người đối diện với cô đơn tịch mịch, tự mình chảy lệ. Thực sự có thể nói, tự thủy niên hoa, tương bạn lạc hoa (4).

Chua cay không thể nói đành vùi sâu tận nơi đáy tim, đau đớn đó không phải người bình thường có thể chịu đựng. Dung nhan mỹ lệ không chỉ mang đến cho nàng hào quang vô thượng, dưới ánh hào quang ấy, lại che giấu vô tận xót xa và nước mắt. Nhưng hôm nay, với nàng lại nói, ông trời kết cuộc đã mở mắt, ban cho nàng một phu quân anh tuấn. Mà lúc này càng là thời khắc khó quên trong suốt cuộc đời nàng, nàng đã nghe được rõ ràng sự cam kết của phu quân đối với nàng, sẽ cùng nàng chung sống, cùng nàng đi hết cuộc đời còn lại, hết lòng thương yêu nàng, trong lòng nàng sao lại có thể không cao hứng.

Hoa Tinh dịu dàng ôm nàng vào lòng, hữu thủ nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngọc phô ra vẻ hoàn mỹ vô bì ấy, trơn mượt nhẵn bóng, mềm mại vô tỷ. Liều Vô Song cứ như thế êm đềm nhìn hắn, ngọc thủ đặt trên đại thủ rắn chắc đó. Si mê nhìn hắn.

Hoa Tinh không khỏi thở dài trong lòng, cuộc đời này của Vô Song xem ra cũng chịu không ít khổ cực. Hai mắt nhìn nàng đầy vẻ thâm tình, Hoa Tinh nói: “Vô Song vợ ta, từ nay về sau ta sẽ không để nàng phải chịu khổ nữa. Hết thấy chuyện không vui trước đây hãy để nó qua đi, kể từ hôm nay, ta sẽ làm nàng sung sướng hạnh phúc. ”

Liều Vô Song nhìn hắn, khóe mắt không kiềm được lướt xuống một giọt lệ. Nhẹ nhàng gạt đầu, biểu thị mình rất nguyện ý. Nhìn giọt lệ ấy, Hoa Tinh không nhịn được nhẹ nhàng dùng miệng hôn nó. Liều Vô Song không động đậy, im lặng mặc iệng hắn hôn trên khuôn mặt mỹ lệ vô sự của mình, ánh mắt hiện ra vẻ thẹn thùng, cứ thế nhìn hắn.

Song thủ Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm bờ eo mềm mại, miệng cảm nhận gương mặt nhẵn bóng non mềm ấy, đôi môi hôn chỉ chút mỹ nhân trong lòng. Gương mặt Liều Vô Song hây hây đỏ, bị phu quân nhỏ hơn mười tuổi này hôn tha thiết như thế, trong lòng vừa thẹn vừa mừng.

Hoa Tinh lẳng lẳng hôn, không nói lời nào, lúc này chính là vô thanh thắng hữu thanh. Nhìn môi hồng mềm mại gợi tình ấy, Hoa Tinh phát sốt trong lòng, kết cuộc vẫn không khống chế nổi, nhẹ nhàng hôn từ dưới lên trên. Nhẹ nhàng như sợ làm giai nhân kinh hãi, Hoa Tinh cảm thấy mình rất xúc động, nhưng động tác lại rất ôn nhu. Mắt nhìn Liều Vô Song, thấy nàng đang êm đềm nhắm mắt, vẻ mặt đỏ hồng cực đẹp. Kiểu như thiếp chẳng biết gì, mặc chàng tùy ý yêu vậy.

Hoa Tinh coi đến đây, dục vọng trong trái tim nam nhân, bỗng chốc bay lên. Trước tiên nhẹ nhàng ngậm hai mảnh môi gợi tình mê người ấy trong miệng, dùng đầu lưỡi dịu dàng thưởng thức, thực là vừa ngon vừa ngọt, mỹ diệu không thể tả. Tiếp theo nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi cạy mở môi hồng mỹ lệ ấy, tận tình nếm mùi ngọt lịm vô bì bên trong. Hoa Tinh có chút bá đạo tùy ý thưởng thức lưỡi nhỏ đỉnh hương của Vô Song do xấu hổ mà tránh né.

Trong lòng Liều Vô Song thẹn thùng vô tỷ, tiểu phu quân này từng bước tiến sát, không tính toán chiếm đoạt nụ hôn đầu mình đã bảo tồn nhiều năm, lại còn tùy ý đụng chạm vào lưỡi mình, nghĩ tới trong lòng cảm thấy xấu hổ vô bì. Có điều do trong lòng yêu hắn, không nhẫn tâm cự tuyệt hắn, chỉ có thể mặc cho hắn chiếm hết tiện nghi.

Nhẹ nhàng nới lỏng đôi môi mỹ lệ có chút sưng đỏ, Hoa Tinh nhịn không nổi cọ quẹt đầu lưỡi, mùi vị quả thực tuyệt đến mức không biết hình dung ra sao. Nụ hôn này rất dài, rất sâu, Hoa Tinh dùng lưỡi hôn liên tục cuối cùng khiến Vô Song không nhịn được nhả lưỡi, cùng lưỡi hắn đan xen, để hắn nếm hết vị ngọt ngào, sướng đến tận cùng trời đất.

Trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười đắc ý vô bì, khẽ nói: “Vô Song thực đẹp, phu quân luôn muốn hôn nàng mãi như thế, cảm giác hôn nàng rất tuyệt, ta nhịn không nổi vẫn còn muốn nữa.”

Liễu Vô Song đỏ mặt, dáng vẻ thẹn thùng cực đẹp. Nhìn hần, thấp giọng nói: “Phu quân cứ thích ức hiếp Vô Song, làm người ta xấu hổ muốn chết.”

Hoa Tinh dịu dàng ôm chặt nàng nói: “Nàng có thích phu quân hôn như thế không?” Vô Song cúi đầu không nói, hiển nhiên là e thẹn. Còn Hoa Tinh lại đắc ý vô tỷ. Đưa đầu sát lại bên nàng, Hoa Tinh nói nhỏ: “Phu quân bây giờ rất muốn vuốt ve Vô Song, vì quả thực Vô Song đẹp quá.” Nói hết tay nhẹ nhàng vuốt ve trên người nàng.

Tựa hồ biết hần vẫn chưa thỏa mãn, Vô Song nhẹ nhàng áp sát thân trên vào ngực hần, mặc a thủ của hần nhẹ nhàng vuốt ve trên người. Để hần được thỏa lòng ham muốn.

Hoa Tinh nhìn nhân nhi trong lòng, hần cũng hiểu được ý nghĩ của nàng, bất giác vô cùng thương tiếc. Bàn tay chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, không mang nhiều tình dục. Ngược lại giống như âu yếm một vật báu yêu thích, phải dịu như thế nhẹ như thế.

Dường như cảm nhận được lòng yêu của hần, Vô Song nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn hần, khẽ nói: “Đa tạ phu quân thương tiếc, Vô Song biết phu quân yêu ta, chờ đến một ngày, Vô Song sẽ đem bản thân hoàn hoàn chính chính trao cho phu quân, tùy ý phu quân tận tình.”

Nói xong Vô Song nhẹ nhàng nhích lại gần một chút, ngẩng đầu chủ động hôn lên môi của Hoa Tinh, để hần mê muội lần nữa trong nụ hôn mỹ diệu ấy. Cùng lúc tả thủ Vô Song dịu dàng nắm lấy hữu thủ Hoa Tinh, cảm tay hần đặt trên nhũ phong đầy đặn mềm mại của mình, để hần thưởng thức sự mỹ lệ vô bì ấy.

Hoa Tinh say sưa hôn Vô Song, lưỡi linh trong miệng hai người bịn rịn không muốn rời xa, không ngừng qua lại như thoi đưa. Hữu thủ Hoa Tinh nắm ngọc nhũ phong mãi mỹ lệ, nhẹ nhàng sờ trớn. Hần sử dụng ngón tay lắt lắt nhận thức đường nét mỹ lệ ấy, quả là vun cao tròn trịa, bàn tay hoàn hoàn không có cách gì nắm chắc. Dùng lòng bàn tay cảm nhận được sự co giãn vô bờ, trong mềm mại có một chút cứng chắc, hết như một chú thỏ con, bật nhảy không ngừng trong tay hần. Cảm giác tuyệt vời ấy, chỉ có mình hần biết.

Hoa Tinh dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa trái cây (5) trên đỉnh núi mỹ lệ ấy, khe khẽ thêm lực, có thể cảm thấy được thân thể Vô Song đang run nhẹ. Sự đắc ý trong lòng Hoa Tinh không cần nói cũng biết sáng khoái đến mức nào, ngón tay nhẹ nhàng tăng sức lực, khiến cho đại mỹ nhân trong lòng không ngớt run rẩy, cảm nhận được tâm linh ấy cực kỳ chấn động.

Nhẹ nhàng đẩy hần ra, sắc mặt Vô Song vô cùng đỏ. Nhìn bàn tay đang nắm nhũ phòng của mình vẫn hoạt động không ngừng, Liễu Vô Song thấp giọng nói: “Phu quân chàng tha cho Vô Song đi, khi thời gian đến, người ta trọn vẹn là của chàng.” Về mặt mỹ lệ kiều mị vô tỷ, bàn tay đẩy nhẹ ma thủ của hần ra.

Hoa Tinh nhìn nàng thâm tình, biết nàng cực tốt với mình, vừa rồi vì để thỏa mãn dục vọng của mình, chủ động hôn mình, lại đem tay mình đặt trên ngọc phong mỹ lệ mà lại thân thánh của nàng, để ỉnh nếm mùi sung sướng một lần.

Nhẹ nhàng rút tay lại, Hoa Tinh nhìn hai tòa ngọc phong ấy, nhẹ giọng nói: “Chúng đẹp quá, phu quân thực không nỡ bỏ chúng ra. Có điều tương lai còn dài, sau này phu quân sẽ thương yêu chúng nhiều hơn.” Nói xong đi ra đằng sau người nàng, đè tay vào huyết mệnh môn trên lưng nàng, khẽ nói: “Chuyện gì cũng đừng nghĩ đến biết không?”

Một cỗ chân khí mát lạnh di động khắp người Vô Song, khiến nàng cảm thấy dễ chịu vô cùng. Trái tim vốn bị Hoa Tinh vuốt ve làm cho nhảy loạn lên cũng dần dần trở nên yên ổn. Hoa Tinh im lặng thi triển kỳ thuật đả thông kinh mạch toàn thân cho nàng. Lúc này trong phòng mới thực sự yên tĩnh.

Ngọn đèn trên bàn lóe lên tia sáng, tựa hồ cũng đang ám chỉ thời gian không còn sớm. Nơi xa xa trên tiểu trấn truyền lại ba tiếng báo canh, hiện tại đã là canh ba rồi. Bên ngoài gió nhẹ thổi, mang theo tiếng hô hấp yên bình dần dần đi xa. Trong phòng, mãi đến bình minh, lại không có thanh âm nào.

Tia sáng ban mai đầu tiên từ hướng đông, bắt tri bắt giác chiếu xuống nhân gian, vén lên một ngày mới. Đợi chờ con đường diễm ngộ của Hoa Tinh sẽ ngoạn mục hơn nữa.

(1). Đồn: Mông. Thường hay đi kèm với từ khác, vd: tuyết đồn, mỹ đồn, ngọc đồn hay đồn nhục cũng là mông cả. (2). Khố tử: quần. (3). Kiên đĩnh: penis. (4). Tiếng Trung: . Câu này không biết dịch sao, nhờ các huynh đệ giúp đỡ (Vào trong phần góp ý). (5). Trái cây: núm vú.

11. Chương 11: Tiêu Hồn Ly Biệt

Một ngày mới, yên lặng đến gần. Ánh sáng ngoài phòng xuyên qua cửa sổ chiếu rọi bên trong, khiến cho ngọn đèn trên bàn tỏ ra ảm đạm vô quang. Hoa Tinh ngồi tĩnh lặng cạnh bàn, đang nhìn ba mỹ nữ mỹ lệ kiều diễm. Ba nữ tử vẫn lặng yên vận công điều tức, có điều Hoa Tinh biết bọn họ sắp tỉnh lại rồi.

Đầu giờ thìn, Trầm Ngọc Thanh tỉnh lại trước tiên. Nhìn sang thấy hai nữ tử bên cạnh vẫn đang điều tức, ánh mắt liền di chuyển đến người Hoa Tinh. Hoa Tinh cứ lặng yên như thể nhìn nàng, trong mắt hàm chứa thâm tình, trên mặt lại hiện ra ý cười tà khí. Đứng dậy đi đến bên cạnh hần, nhẹ giọng hỏi: “Phu quân cả đêm trông coi bọn ta như thế ư?”

Hoa Tinh nhẹ nhàng vươn hai tay ra, muốn ôm nàng vào lòng. Trầm Ngọc Thanh chỉ lườm hần một cái kiều mị, mặc cho hần ôm mình. Hoa Tinh ôm thân thể mềm mại đó, nhẹ giọng nói: “Phu quân đương nhiên là trông coi bọn nàng cả đêm rồi, sợ bọn nàng xảy ra chuyện. Phu quân vất vả thế này, có thương công gì không nhỉ?”

Trầm Ngọc Thanh dịu dàng nói: “Người ta cảm tạ phu quân ạ, xem phu quân tân khổ suốt đêm rồi, phu quân hãy nhắm mắt lại trước. Thanh nhi muốn cảm ơn phu quân.”

Hoa Tinh nghe nói, trong mắt thoáng qua ánh sáng kỳ lạ, quả là mong đợi sự cảm ơn của nàng; Đồng thời nụ cười có chút tà dị trên mặt càng sâu hơn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Yên lặng đợi chờ, xem nàng tạ mình như thế nào.

Với sự cảm thụ của Hoa Tinh mà nói, hần phát hiện rõ ràng, Trầm Ngọc Thanh dịu dàng đem thân thể nhu nhuyễn áp sát trong lòng mình, hai tòa nhũ phong mềm mại đè lặng lẽ nơi ngực mình, xúc giác mỹ diệu đó khiến hần không nhịn được song thủ dùng lực, đem hai tòa ngọc phong ép chặt trước ngực. Hoa Tinh dần dần cảm thấy nhần nhi trong lòng mình nhẹ nhàng lay động thân trên, hai đoàn nhục cầu ôn nhu ma sát nơi ngực, cực kỳ mỹ diệu.

Đồng thời trong mũi Hoa Tinh ngửi được một làn u hương mê người, càng lúc càng đến gần, ngay sau đó, chỉ cảm thấy đôi môi nhu nhuyễn dịu dàng ấn trên má trái, nhẹ nhàng dùng một lúc, rồi thu hồi. Trong tim Hoa Tinh kích động vô bì, song thủ kiên cố ôm chặt nhần nhi trong lòng, mở mắt nhìn nàng.

Trầm Ngọc Thanh tựa hồ cảm thấy xấu hổ vì động tác của mình, khuôn mặt mỹ lệ phù hiện ra màu đỏ có vẻ e thẹn, kiều diễm vô bì. Thấy Hoa Tinh mở mắt, nhần không được khê nói: “Phu quân chàng giở trò vô lại, tự mình mở mắt. Phu quân xấu xa nhất, sắp sửa nghiền nát Thanh nhi rồi, cũng không chịu lỏng tay.”

Trên mặt Hoa Tinh hiện ra vẻ kinh ngạc vui mừng, nhẹ giọng nói: “Thanh nhi, lại lần nữa được không? Phu quân yêu thích nụ hôn của Thanh nhi, thật đấy, rất thích.” Nói xong hơi lỏng tay ra, cũng biết mình dùng quá nhiều lực. nguồn

Trầm Ngọc Thanh khê nói: “Không được, ai kêu phu quân lừa gạt, bọn họ cũng sắp tỉnh rồi. Phu quân muốn thì có thể kiếm bọn họ.” Nói xong đẩy Hoa Tinh ra, lùi lại ba bước. Thấy thần tình Hoa Tinh có vẻ thất vọng, không nén được khoe miệng khê nhếch lên lộ ra nụ cười nũng nịu, nhìn thấy trong mắt Hoa Tinh lóe lên tia sáng.

Hoa Tinh bị nụ cười của nàng làm cho kinh ngạc, thực là rất đẹp. Hoa Tinh không ngờ, với tuổi tác của Trầm Ngọc Thanh, sớm đã không còn là những tiểu nữ hài mười bảy mười tám tuổi nữa, đã qua cái tuổi thích làm nũng rồi. Nhưng lúc này cái vẻ cười nhõng nhẽo ấy của nàng, thực là làm người ta rất kinh ngạc, khiến người ta cực kỳ chấn động!

Không nói Hoa Tinh nhìn Trầm Ngọc Thanh ngơ ngẩn, lúc này Liễu Vô Song và Dư Mộng Dao cũng đã tỉnh lại. Trên mặt hai nữ tử đều hiện ra thần sắc vui sướng, bộ mặt đầy vẻ tươi cười nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh hồi phục tinh thần, thấy bọn nàng đều đã tỉnh lại, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng. Tiến lên nhẹ nhàng ôm hai thiếu nữ một tả một hữu vào lòng, nhẹ giọng nói: “Hay lắm, kết cuộc bọn nàng đã tỉnh rồi. Phu quân ta sớm đã muốn ôm bọn nàng, tỷ mĩ ngắm nhìn kiều thể mỹ lệ của ta.”

Dường như hai nữ tử không ngờ hẳn sẽ đồng thời ôm cả hai người, bởi vậy tỏ ra vô cùng xấu hổ, nhẹ nhàng giãy giụa muốn đẩy cánh tay hẳn ra. Hoa Tinh thấy vẻ thẹn thùng của hai nữ tử, hiểu rõ bọn nàng vẫn chưa quen bị mình ôm cùng lúc, định cố gắng ẩn giấu sự lúng túng này. Song thủ Hoa Tinh khép chặt, ôm chắc hai nữ tử nói: “Thế nào, xấu hổ. Chắc là lần đầu chưa quen ấy mà, sau này bọn nàng sẽ quen thôi.”

Hai nữ tử đỏ mặt không nói, thấy vùng vẫy không thoát, bèn nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hẳn, bèn lên nhìn Trầm Ngọc Thanh bên cạnh, hy vọng nàng có thể giúp hai người giải vây. Trầm Ngọc Thanh nhìn bọn họ, thấy bộ dạng Hoa Tinh như thế, tự hiểu nếu mà không bảo hẳn dừng, còn không biết hẳn sẽ đùa đến khi nào nữa.

Dịu dàng, Trầm Ngọc Thanh nói: “Được rồi, phu quân. Chàng tha bọn họ đi, thời giờ không còn sớm, tỷ nữa ăn cơm xong sẽ lên đường, bọn ta còn phải nhanh trở về nữa.”

Hoa Tinh biết nàng nói thật, có chút tiếc rẻ buông hai nữ tử ra. Nhìn ba nữ tử, Hoa Tinh nói: “Bọn nàng tốt nhất nên che mặt đi, nếu không lúc đi ra nhất định sẽ náo động toàn trấn. Đến khi đó, đi theo đằng sau có hàng ngàn sắc lang, vi phu ứng phó không được đâu.” Nói xong trên mặt lộ ra ý cười, có ba phần khoa trương, ba phần cố ý, còn có một chút đắc ý.

Ba nữ tử nghe nói, sáu con mắt đẹp trợn lên nhìn hẳn, vẻ mặt tỏ ra không biết phải làm sao. Trầm Ngọc Thanh nói: “Trấn này sắc lang hiếu sắc đứng đầu, bây giờ đang đứng tại đây. Trừ chàng ra, ai dám vô lễ với bọn ta, được món hời còn muốn khoe mẽ, thiên hạ sợ rằng phu quân là số một.”

Hoa Tinh nghe nói, trên mặt lại phù hiện ra tơ tơ tà dị, ngậm cười nhìn ba nữ tử, nhẹ giọng nói: “Ba vị kiều thể đã xử oan vi phu như vậy, nói vi phu là thiên hạ đệ nhất sắc lang, vi phu há có thể bỏ qua cho bọn nàng. Bọn nàng đã nói vi phu hiếu sắc, vậy vi phu thực sự hiếu sắc cho bọn nàng xem.” Nói xong làm bộ sắp bỏ nhào tới.

Ba nữ tử nghe thế, bất giác máng thăm Hoa Tinh xảo quyết, muốn mượn cơ hội chiếm tiện nghi. Dư Mộng Dao và Liễu Vô Song chạy ra cửa sớm nhất, định cướp cửa mà ra, trốn tránh sắc lang phu quân. Trầm Ngọc Thanh đứng yên một chỗ, nhìn hai nữ tử, coi bọn họ có thể thành công không.

Hoa Tinh chỉ là làm ra vẻ, thấy thần tình đó của bọn họ, trong lòng không nhịn được cười thầm. Thân hình loáng lên, hai nữ tử tức thì đột ngột ngã vào lòng Hoa Tinh. Hoa Tinh ôm bọn họ, cười nhẹ nói: “Hai vị kiều thể chó chạy, bộ dạng này của bọn nàng mà chạy ra ngoài, đảm bảo sẽ có hàng đồng người theo sau, như vậy vi phu lỗ vốn thể thâm rồi. Hai kiều thể mỹ lệ như thế, hắc hắc, sao có thể tùy tiện để bọn họ nhìn thấy. Vi phu vẫn còn chưa ngắm đủ, nào có thể cho người khác được tiện nghi. Cứ để vi phu mang khăn che mặt cho bọn nàng rồi ra ngoài cũng không muộn.”

Hai nữ tử nghe xong, mới nhớ quên che mặt, nếu cứ thế này ra ngoài, có thể sẽ gặp nhiều phiền phức, nhất định sẽ có cả đám người theo sau, chán chết. Lúc này bị hẳn ôm trong lòng, cũng đành phải để hẳn mang khăn che mặt ỉn.

Lần này Hoa Tinh không làm nhộn nữa, dấu sao thời gian không còn sớm, sau khi tự mình đeo khăn che mặt cho ba nữ tử, bốn người mới đi ra cửa. Ra cửa không xa thì thấy Hoa Phúc đứng lặng lẽ tại đó, xem ra đã một lúc rồi. Thấy bốn người đến gần, Hoa Phúc nhẹ giọng nói: “Hoa Phúc kiến quá thiếu gia và ba vị thiếu phu nhân, không biết bây giờ thiếu gia định đi đâu?”

Hoa Tinh nói: “Ăn cái gì trước rồi nói, lão đi trước mua đồ ăn, phòng ngừa trên đường bị đói.” Nói xong từ trong lòng lấy ra một nén bạc đưa cho Hoa Phúc. Hoa Phúc nhận lấy, chuyển thân rồi đi.

Sau bữa sáng, Hoa Tinh cùng bốn người rời khỏi tiểu trấn, đi về phía đông. Theo ý kiến của Trầm Ngọc Thanh, nên mau chóng trở về Phượng Hoàng Thư Viện, lần này từ ngoài ngàn dặm xa xôi, bí mật đến Tần linh, nguyên là vì Huyền Âm Quỷ Lục. Do thư viện thực lực bạc nhược, vốn muốn bí mật giành lấy Huyền

Âm Quỷ Lục, rồi mới tìm bộ phận thuộc hạ đáng tin trong thư viện để tập luyện, nhằm tăng cường sức mạnh của thư viện.

Nhưng ai có ngờ, tìm thì tìm được, đáng tiếc vừa đến tay thì bị Thiên Nhất Giáo chủ cướp đi, bản thân ba người còn bị nhân mã của Thông Thiên Môn, Tuyệt Thiên Môn và Phi Ứng Giáo vây khốn, làm hại chút nữa thì rơi vào tay bọn chúng. Còn may là thời khắc then chốt, bất ngờ xuất hiện một người, người đó là Hoa Tinh.

Mà Hoa Tinh cũng kỳ lạ, vừa gặp mặt đã nói là phu quân của ba người bọn mình, đợi nói đến kết cục, ba nữ tử mới phát giác, Hoa Tinh có lẽ thực sự là phu quân ông trời ban cho. Từ đây cũng mới có hồi ức về mối quan hệ thân mật và ngọt ngào giữa bốn người.

Trên đường, Hoa Tinh hỏi: “Ba vị phu nhân, bọn nàng định theo phương hướng nào trở về?”

Trầm Ngọc Thanh dịu dàng nói: “Từ đây quay về, có rất nhiều đường có thể chọn lựa. Nhưng có hai đường an toàn, một là đi Hán thủy, cưỡi thuyền đến Vũ Hán, rồi thuận xuống Trường Giang, thẳng đến Nam Kinh, đây là con đường tiện lợi nhất. Một lựa chọn nữa là tuyển đường Hoài Nam, đi Hoài Hà rồi đến Nam Kinh, bởi vì ở đó là phạm vi thế lực của bọn ta, so ra thì an toàn hơn.”

Hoa Tinh nghe nói cười: “Vi phu mới xuất đạo mấy bữa, đối với thiên hạ chưa quen hết, nàng coi bọn nàng đi đường nào thì tốt?”

Trầm Ngọc Thanh nói: “Ta nghĩ một hồi, vẫn là đi đường bộ an toàn hơn, trực tiếp chọn tuyển đường Hoài Nam, đường đi mặc dù khổ nhọc hơn, nhưng thẳng tiến địa giới An Huy, là phạm vi thế lực của bọn ta. Mà chủ yếu là, vạn nhất trên đường có chuyện, bọn ta vẫn có lực trong tay. So với trên nước, không phản kháng được chút nào thì tốt hơn nhiều. Bởi vậy, ta vẫn tính đi đường bộ, không đi đường thủy.”

Hoa Tinh nói: “Cũng được, công phu trên nước của bọn nàng không tốt, đường bộ vẫn an toàn hơn. Vậy còn ta, bây giờ chọn đường Trung Nguyên, hay theo hướng Giang Nam, hoặc là đi về hướng về tây nam?”

Trầm Ngọc Thanh ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta thấy chàng vẫn nên đi Trung Nguyên trước, Trung Nguyên đất rộng người đông, môn phái rất nhiều, mấy đại phái trong võ lâm đều tập trung tại Trung Nguyên. Đồng thời Thông Thiên Môn ở Trung Nguyên nếu như muốn nam hạ, trước tiên cũng sẽ động thủ với bọn ta, cũng là một cường địch của bọn ta.”

Hoa Tinh nói: “Được, ta đi Trung Nguyên chơi đùa trước, quan sát phong quang mỹ lệ của Trung Nguyên một lần.”

Đang nói năm người đi đến một ngã ba, trước mặt xuất hiện hai con đường, một đường hướng tây, một đường hướng bắc. Ngừng lại, Hoa Tinh có chút luyến tiếc nhìn ba nữ tử, than nhẹ: “Mới biết nhau một ngày, đã phải chia tay, thực là khiến lòng người không nỡ.” Nói xong nhất nhất ôm ba nữ tử vào lòng, khẽ nói lời ly biệt.

Trầm Ngọc Thanh nói khẽ: “Phu quân đi đường bảo trọng, bọn ta ở thư viện chờ chàng trở về. Tin tức của chàng, bọn ta sẽ lưu ý bất cứ lúc nào, sau khi quay về ta thông tri cho tất cả người của thư viện, thân phận đặc sứ của chàng. Thư viện sẽ cung cấp cho chàng tin tức chính xác nhất, thẩm tra tất cả những việc chàng muốn điều tra. Đồng thời khi phát sinh đại sự, thư viện sẽ phái người liên hệ với chàng, đến thời điểm có thể sẽ giao phó cho anh đi làm một số việc, hết thấy đều kính nhờ phu quân. Chờ phu quân quay về, bọn ta nhất định báo đáp phu quân thật tốt.”

Dư Mộng Dao tiếp lời: “Phu quân cẩn thận mọi thứ, đến lúc bọn ta phái người liên hệ với chàng, sẽ hỏi chàng một câu ám hiệu, phu quân phải nhớ. Người bọn ta phái đến sau khi gặp phu quân sẽ hỏi câu này ‘Phượng Hoàng sơn thượng tây Phượng Hoàng’, dùng để xác định thân phận chân chính của phu quân. Phu quân chỉ cần đáp lại bốn chữ ‘Phượng Phi phạm diệu’ thì được rồi. Nhớ kỹ đừng quên.”

Hoa Tinh nhìn bọn nàng, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, ta nhớ kỹ rồi. Ta sẽ không sao đâu, đây là bọn nàng lo lắng quá, ta quyết định để Hoa Phúc cùng bọn nàng trở về, đi đường cũng an toàn hơn.”

Nói xong quay sang Hoa Phúc: “Hoa Phúc, lão theo ba vị phu nhân cùng về thư viện đi, trên đường lão phải bảo vệ tốt cho ba vị phu nhân, không được phép để bọn y chịu nửa điểm thương hại nào. Gặp bất

luận chuyện gì, đều phải vì sự an toàn của ba vị phu nhân là chính, hiểu chưa? Con đường này do lão thay ta săn sóc tốt bọn họ.”

Hoa Phúc gật đầu nói: “Thiếu gia yên tâm, lão nô sẽ bảo vệ tốt an toàn của ba vị thiếu phu nhân, sẽ không để bọn y chịu nửa điểm thương hại nào, trừ Phi lão nô chết.”

Hoa Tinh than nhẹ: “Hoa Phúc, đa tạ lão. Nếu như một ngày nào, lão bằng lòng nói ra tâm sự của lão, ta nhất định sẽ giúp lão đi lo việc, cái này xem như là lời hứa của ta với lão.”

Nhìn ba nữ tử một lượt, Hoa Tinh nói: “Vui vẻ lên đi, bọn ta chẳng qua là tạm thời chia tay một thời gian, rất nhanh sẽ trùng phùng. Sau khi bọn nàng quay về, có việc gì không làm được, có thể nói cho ta biết, để ta đi xử lí. Bởi vì ta là phu quân của bọn nàng.”

Ba nữ tử đều nhìn hẩn, Liễu Vô Song đi đến trước mặt hẩn, chủ động tiến lên ôm hẩn, thấp giọng nói: “Phu quân, ta đợi chàng, cẩn thận bảo trọng thân thể.” Nói xong buông hẩn ra.

Nhìn ba cặp mắt đầy vẻ nhu tình, Hoa Tinh hiểu rằng, cuộc đời này mãi mãi không quên ba người bọn họ. Cuộc đời họ nhất định cũng gắn bó với mình, vĩnh viễn khó rời ra.

Ngọn gió nhẹ nhàng đánh thức Hoa Tinh, hẩn biết rằng nán lại một lát nữa, e rằng mình không nỡ đi. Nhìn ba nữ tử, Hoa Tinh cười nói: “Ba vị kiều thê, ta yêu bọn nàng. Bọn nàng phải chú ý giữ gìn thân thể, vì phu đi đây.” Lời nói rơi xuống, người Hoa Tinh đã ở ngoài trăm trượng. Tựa hồ hẩn cũng sợ biệt ly.

Hoa Phúc nhìn bóng người đi xa, trong lòng có cảm giác kỳ quái. Có lẽ hẩn giống như tên của hẩn, nhất định cả đời đầy điềm ngộ và truyền kỳ.

Ba nữ tử đứng lặng lẽ rất lâu, Liễu Vô Song phát ra một tiếng thở dài nói: “Chỉ vì mối quan hệ hữu danh vô thực này của bọn ta, để cho chàng đi mạo hiểm một mình, có phải là quá có lỗi với chàng không?”

Dư Mộng Dao nói: “Song tỷ, đây chính là vô lâm. Chỉ cần bọn ta và chàng chân tâm tương ái, hai lòng như một, thì cõi lòng sẽ bình yên rất nhiều. Đợi chàng trở về, bọn ta sẽ hết lòng báo đáp phu quân, phải không? Bọn ta đã nhận định chàng là phu quân trọn đời của bọn ta, vậy bọn ta sẽ đem hết thấy hiển danh cho chàng, chẳng qua là vấn đề thời gian. Tỷ tỷ không cần phải áy náy.”

Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Được rồi, đừng nói những chuyện ấy nữa. Kỳ thực phu quân của bọn ta, trong tim đích xác là rất yêu bọn ta, có điều y cũng rất thông minh, biết hiện tại ba người bọn ta ở với nhau, y không có cơ hội hạ thủ, thế là y nghĩ đến đi địa phương khác, tìm kiếm mục tiêu mới. Nếu mà không tin lời nói của ta, bọn người cứ chờ xem, lần sau gặp mặt, nhất định sẽ có nữ nhân bên cạnh y. Bọn người cũng không nghĩ xem, phu quân hiếu sắc của bọn ta, bộ mặt ấy, nụ cười tà dị ấy, đi đến đâu mà không có nữ nhân chứ.”

Hai nữ tử nghe nói đều trầm mặc không lời, đích xác, coi tiếng cười tà dị của phu quân, thêm vào cái miệng ngọt ngào, mới biết nhau một ngày, đã dễ dàng câu mất tim mình, đối là nữ nhân khác, lại không tóm được vào tay. Ba người bọn mình không ở bên cạnh trông coi y, còn không biết y giở ra những trò gì nữa, nói không chừng lần sau gặp mặt, y đem theo một đám nữ nhân trở về. Nghĩ coi trong tim vừa hận vừa tức, lại có một chút ghen tuông.

Hoa Phúc yên lặng nghe lời nói của Trầm Ngọc Thanh, thâm nhủ thiếu phu nhân này cũng lợi hại, chỉ một ngày đã mò ra tính cách của phu quân. đọc truyện tại . Có điều nghe ngữ khí của y, đối với Hoa Tinh lại không oán trách nhiều lắm, không có tâm lý ghen tỵ của một nữ nhân bình thường. Thực là vận khí của Hoa Tinh!

Giữa gió nhẹ, Hoa Phúc và ba nữ tử dần dần đi xa, trở về Nam kinh. Còn Hoa Tinh đi tới Trung Nguyên, bắt đầu trên con đường điềm ngộ rực rỡ vô bì.

Quyển 2. Diễm Ngộ Trung Nguyên

12. Chương 12: Tiến Về Trung Nguyên

Mặt trời tháng năm đã rất nóng rồi, ngọn lửa ác độc chiếu lên đại đạo khô khốc, mặt đất bay lên từng làn khí nóng, khiến người đi đường khổ cực khó nói nên lời, mồ hôi chảy đầy mặt. Quan đạo dưới núi Tần lĩnh vào giờ ngo cũng có không ít người đi đường. Dưới ánh mặt trời chói chang này, mỗi người đi đường đều phải há mồm ra mà thở, tinh thần không tốt, không sao đi dưới sức nóng gay gắt của mặt trời được.

Thăng theo quan đạo có thể đi tới Trường An, nơi đó chính là lục triều cổ đô, phồn hoa vô tỷ. Vì vậy người qua lại trên quan đạo cực nhiều, mà phần lớn là kẻ buôn bán lấy Trường an là nơi giao dịch. Nơi này cách thành Trường an chừng ba trăm dặm, muốn tới đó cũng phải mất vài ngày, nếu nhanh nhất, cưỡi ngựa cũng phải hết nửa ngày.

Gần giữa ngo, người đi đường dần dần thưa thớt, từ xa trông tới, trên đại đạo chỉ có mấy người còn đi dưới ánh mặt trời nóng bỏng. Trong đám người đến gần có một thiếu niên mặc áo màu lam.

Thiếu niên khoảng chừng hai ba hai bốn tuổi, phong thái như ngọc, khí vũ hiên ngang, vẻ tuấn mỹ hiếm thấy trong thiên hạ. Khiến người khó quên nhất là nụ cười của hắn, trông rất kỳ quái, nhìn vào giống như hơi cười, nụ cười lơ mơ nhẹ nhàng; nhưng nếu để ý lâu hơn sẽ phát hiện ẩn giấu trong nụ cười thấu lộ ra vẻ quái dị không thể tả, có chút tà khí. Ánh mắt thiếu niên cũng hiện ra ba phần kỳ dị, ẩn ước có thần thái dụ người, thập phần mê nhân.

Khi thiếu niên đến gần, có thể thấy được sự khác biệt của hắn. Người ta đầu đầy những giọt mồ hôi lớn, nhưng trên mặt hắn dấu vết một giọt mồ hôi cũng không có, trên người kẻ khác đầy vẻ xông pha gió bụi, mà trên người thiếu niên không có một hạt bụi, thực là kỳ quái.

Lam y thiếu niên khỏe miệng ngậm cười thong thả bước trên đường, khi không có ai, coi bước chân chậm chạp lại nhanh đến kỳ lạ. Không lâu hắn đã đi được hai mươi dặm, tới một quán rượu nhỏ ven đường. Thiếu niên dừng lại nhìn quán rượu, ngẫm nghĩ xem nên tiến vào ngồi một lát, hay là tiếp tục lên đường.

Lúc này trên đại đạo truyền lại tiếng vó ngựa gấp gáp từ xa, nháy mắt đã đến trước mặt, rõ ràng ngựa chạy rất nhanh. Lam y thiếu niên còn đang suy xét, đã thấy bốn người phóng như bay tới, xoay người xuống ngựa, tiến vào quán rượu.

Thiếu niên thấy trong bốn người có ba nam một nữ, tuổi tác đều không cao lắm. Nữ nhân là người mà hắn chú ý nhất, nữ nhân chừng hai lăm hai sáu tuổi, cả người mặc đồ đỏ, hết sức nổi bật; Khuôn mặt mỹ lệ hiện ra ba phần tươi tắn, khỏe mắt có một chút ngạo khí, có thể là vì tự hào với vẻ mỹ lệ của mình đây. Nhìn kiểu đầu, đã là thiếu phụ có chồng, quần áo bó chặt toàn thân hiện ra vóc người lồi lõm lung linh, mê hoặc mắt người. Gương mặt đẹp như ngọc phối hợp với màu áo đỏ chói, càng thêm ba phần kiều diễm, ba phần khí chất tôn quý.

Trong ba nam nhân, người trẻ nhất chừng ba hai ba ba tuổi, toàn thân áo trắng, gương mặt có thể coi là anh tuấn. Eo lưng giắt một thanh trường kiếm, tỏ ra uy phong凛冽. Hai người còn lại trên dưới bốn mươi tuổi tướng mạo bình thường, nhưng coi ánh mắt biết rằng võ công rất cao.

Quán rượu vốn không lớn, chỉ bày ra bốn cái bàn rách nát, khi lam y thiếu niên đến, đã ngồi hết ba bàn, lúc này đột nhiên thêm bốn người thì không có bàn trống rồi. Lam y thiếu niên nhìn bóng người áo đỏ, trong mắt lóe lên hào quang kỳ dị, khỏe miệng khẽ giương, phù hiện ra vẻ tà khí không dễ nhận thấy, ẩn núp dưới nụ cười lơ mơ.

Nhẹ nhàng bước vào quán rượu, lam y thiếu niên lướt nhìn ba bàn kia, hai cái đã có sáu bảy người ngồi chật, không thể tìm được một chỗ. Cái còn lại chỉ có hai người ngồi, hắn quan sát hai người này, trong mắt hiện ra ý cười kỳ đặc. Đó là hai người áo xám tuổi trên bốn mươi, chẳng có điểm nào đáng để mắt tới, nhưng hắn nhìn ra hai người này đều là người trong võ lâm, chỉ không biết vì sao giấu giếm võ công của mình.

Lam y thiếu niên đi đến cạnh hai người cười nói: “Thỉnh hai vị lão ca, tiểu đệ muốn mượn chỗ ngồi, không biết các vị lão ca thấy thế nào?”

Một trong hai người nhìn hắn, ánh mắt tức thì ngậy ra, rất nhanh thì khôi phục. Nhẹ giọng đáp: “Xuất môn tại ngoại, mọi người đều là kẻ kiếm ăn, tiểu huynh đệ không cần khách khí, ngồi xuống đây uống hai chung.”

Lam y thiếu niên cười nói: “Đa tạ, nếu hai lão ca đồng ý hôm nay tiểu đệ xin làm chủ, tiền rượu này tính cho tiểu đệ.”

Người mặc áo tro cùng bàn đáp: “Tiểu huynh đệ chớ nên khách khí, uống với bọn ta một chung rồi nói.”

Lam y thiếu niên một mặt uống rượu, mặt khác chú ý động tĩnh trong quán. Trong quán không ít người nhưng rất yên tĩnh, không biết vì sao. Hắn khẽ hỏi: “Quý tính hai lão ca là gì?”

Người áo tro đáp: “Đừng quý tính này nọ, bọn ta là người thô lỗ, ta gọi là Trương Lập Cường, y là Lý Thụ Nhân. Tiểu huynh đệ nhất biểu nhân tài, thiên hạ hiếm thấy, vẫn chưa hỏi thăm nhỉ?”

Lam y thiếu niên cười đáp: “Tên của tiểu đệ có chút không lọt tai, hai lão ca nghe xong đừng cười, tiểu đệ tính Hoa, Hoa trong Hoa sơn, đơn danh chữ Tinh, Tinh trong tinh quang.”

Trương Lập Cường và Lý Thụ Nhân nghe nói sắc mặt có phần kinh dị, nào ngờ hắn lấy danh tự là Hoa Tâm, đây thực là thiên hạ ít thấy. Trương Lập Cường cười nói: “Hoa tiểu đệ tên này hay lắm, người không phong lưu uống thiếu niên, tên của tiểu huynh đệ kết hợp với người, thực là thiên hạ vô song.”

Hoa Tinh cười nhạt một tiếng đáp: “Đa tạ khen ngợi, nào uống rượu đi.” Nói xong lặng lẽ uống rượu, trong quán tỏ ra rất yên tĩnh.

Thiếu niên này chính là Hoa Tinh vừa mới chia tay với Trầm Ngọc Thanh, Dư Mộng Dao, Liễu Vô Song và Hoa Phúc, sau khi rời khỏi ba nữ tử, thẳng theo quan đạo đi tới, giờ ngọ thì đến nơi này.

Hoa Tinh im lặng nhìn bốn người cười ngựa vừa đến, cũng không rõ lai lịch của bọn họ. Vẻ đẹp của hồng y nữ nhân hấp dẫn ánh mắt của Hoa Tinh. Hoa Tinh thầm nghĩ: “Nhìn dáng vẻ của nữ nhân này, thực là không có nhiều mỹ nhân như thế, đặc biệt là nét mặt ẩn chứa khí chất cao quý, cực kỳ dụ người, coi tuổi nàng thì phải là người trên ”Bách hoa phổ“, đáng tiếc ta không nhận ra, nếu không hắc hắc.”

Hoa Tinh lẳng lặng để ý động tĩnh của bốn người, lúc này chỉ nghe bạch y thiếu niên khẽ nói: “Sau khi ăn nọ, bọn ta lập tức quay về, nhất thiết phải đuổi theo những người đằng trước, quyết không để bọn chúng cắt đứt đường lui của chúng ta.” Ba người cùng bàn sắc mặt ngưng trọng gật đầu không nói. Hồng y nữ nhân lướt nhìn trong quán, ánh mắt dừng trên người Hoa Tinh một lát, tựa hồ cũng bị thần thái của hắn làm cho rung động. Hoa Tinh đang nhìn nữ nhân, ngay khi ánh mắt nàng quét đến, trong mắt hắn hàm chứa vẻ cười kỳ dị, tinh lạnh đối mắt với nàng. Hồng y nữ nhân nhìn ánh mắt Hoa Tinh, trong lòng nổi lên cảm giác kỳ quái không thể tả. Có điều lại ghi nhớ hình dáng của Hoa Tinh vào lòng.

Không lâu sau, bốn người này đã rời khỏi. Lúc đi Hồng y nữ tử lại nhìn Hoa Tinh một cái, gặp ngay lúc hắn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người tương ngộ giữa không trung, trong mắt nữ nhân tựa hồ thoáng qua vẻ thẹn thùng, vội vàng rời đi.

Hoa Tinh nhìn hai người cùng bàn nói: “Hai lão ca đi nhiều trên con đường này, có nhận ra bốn người đó là ai không?”

Lý Thụ Nhân đáp: “Coi người lần đầu tiên ra khỏi nhà thì phải, thấy nữ nhân mỹ lệ thì nhìn chăm chăm. Lão ca bảo cho người biết một câu thực lòng, người tiếp tục như vậy nữa tương lai rất có thể xảy ra chuyện. Đi ra ngoài nhiều người sẽ hiểu những người đó rất ít nói lý lẽ, muốn giết người không cần phải lý do, y chỉ cần nói người nhìn vợ của y, nói người đứng thì sẽ động thủ giết chết người, biết chưa, đây chính là cái mà người ta gọi là vô lâm, về sau tốt nhất người nên chú ý.” Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Hoa Tinh lại không nghĩ là Lý Thụ Nhân sẽ nói những lời này, đành phải cười nói: “Đa tạ lão ca nhắc nhở, coi bộ lão ca biết bọn họ là ai rồi, tiểu đệ rất muốn biết rõ để tăng thêm kiến thức, mong lão ca chỉ điểm.”

Trương Lập Cường nói: “Cứ để ta nói cho người biết vậy, bốn người vừa rời khỏi là những người trong Lê viên cách đây ngoài trăm trượng, cực kỳ có danh vọng tại đây, bạch y thiếu niên là chủ nhân của Lê viên thanh danh hiển hách trong vô lâm, gọi là Tần Linh Nhất Kiếm Tiên Phong, bài danh thứ mười ba trên Long Bảng mười năm trước, trẻ tuổi tài cao, hơn nữa anh tuấn bất phàm, nên y đã lấy được Huyết Phù Dung Trần Lan liệt thứ sáu trên Bách Hoa Phổ mười năm trước mà không biết bao nhiêu người hết sức hâm mộ về làm vợ. Hai người kia cũng là cao thủ của ”Lê viên“, gọi là Lê viên song kiếm Trương Hoa và Triệu Lâm.”

Hoa Tinh vừa nghe Hồng y nữ tử là vị thứ sáu trên Bách Hoa Phổ mười năm trước, Huyết Phù Dung Trần Lan, trong lòng cũng cảm thấy tiếc, nhân nhi đẹp dễ như thế bị Tiền Phong lấy mất. Nhìn hai người cùng bàn, Hoa Tinh hỏi: “Hai lão ca bây giờ cũng đi Trường An hả? Nghe nói nơi đó hết sức sầm uất.”

Trương Lập Cường đáp: “Đúng là đang đi đến đó, thế nào người cũng muốn đến đó à?”

Hoa Tinh cười đáp: “Không, ta chỉ đi qua thôi, hiện tại cơm no rượu đủ rồi, tiểu đệ đi trước một bước, ngày khác có duyên lại gặp. Cáo từ” Nói xong để một nắm bạc vụn lên bàn, người liền rời khỏi.

Nhìn Hoa Tinh đi xa, Lý Thụ Nhân nói: “Người coi người này thế nào, có phải vì chuyện đó mà đến không?”

Trương Lập Cường đáp: “Điều này rất khó nói, tên Hoa Tinh này có chút cổ quái, không những danh tự quái mà người cũng có vài phần quái, đáng tiếc ta nhìn không thấu hẳn, về sau gặp hẳn phải cẩn thận. Đừng để hắn phá hoại hảo sự của bọn ta.”

Hoa Tinh thuận theo quan đạo hướng về Trường an đi tới. Hắn không nghe thấy hai người Trương Lý nói thầm, cũng không biết hai người nói về việc gì.

Trời chiều, khách bộ hành qua lại rất ít, trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười kỳ dị, thi triển khinh công kỳ khoái vô tỷ tiến về trước. Rời khỏi quán rượu không đến năm dặm, sau lưng bỗng có hơn chục thớt khoái mã phóng như bay đến, coi bộ là đang truy đuổi người nào, tỏ ra rất cấp bách.

Hoa Tinh nhìn những người này, toàn là người trong võ lâm giết theo đao kiếm. Bọn họ gấp rút như thế không biết là đang truy tìm người nào? Nghĩ hoài không ra, rốt cuộc vẫn tiếp tục lên đường. Lần này mình đi Trung nguyên thứ nhất là vì đại biểu cho Phụng Hoàng Thư Viện lập uy trong võ lâm, thứ hai là kiếm người hữu dụng cho thư viện, cuối cùng là tùy tiện đến Bách Hoa Môn coi thử, chính là có thể xem xem đệ nhất mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ, vừa có thể nghĩ ra biện pháp lôi kéo bọn nàng về thư viện tăng cường thực lực.

Sau khi Hoa Tinh đi không đến mười dặm nữa lại có ba đội nhân mã phóng gấp qua, xem ra đúng là có chuyện gì rồi. Khi trời tối, Hoa Tinh đi thêm được năm dặm đường thì đến một tiểu trấn, nơi này cách “Lê viên” chưa tới bảy mươi dặm. Hoa Tinh kiếm được một tửu điếm, hắn lên ngồi gần cửa sổ trên lầu hai.

Tửu điếm buôn bán không tệ, lầu hai có mười hai bàn thì chín bàn đã ngồi đầy người, tỏ ra ồn ào náo động. Hoa Tinh lặng lẽ ăn uống, tai chú ý lắng nghe mọi người trên lầu nói chuyện, hắn biết ở đây rất dễ nghe ngóng tin tức quanh vùng, bởi vậy hắn mới đến đây.

Hoa Tinh nghe một hồi, kết cuộc trong mớ âm thanh ầm ĩ hỗn tạp hắn nghe được tiếng nói chuyện rất nhỏ, làm nảy sinh hứng thú của hắn. Chỉ nghe một người khẽ nói: “Nghe người của bọn họ nhìn thấy kể lại, Tiền Phong và thê tử mỹ lệ của hắn hồi trưa đã trở về Lê viên, hiện tại ở Lê viên giới bị sâm nghiêm, coi bộ đã xảy ra chuyện rồi.”

Một người khác cất lời: “Ta cũng nghe nói rồi, cứ theo tin tức mà huynh đệ bọn ta mới thu lượm thì lần này Tiền Phong ra ngoài nửa năm, hình như kiếm được vật gì, nhưng cụ thể là gì hiện tại vẫn chưa điều tra được. Theo tin tức của bọn ta, trước lúc trời tối tổng cộng có bảy đội nhân mã đến Lê viên, tựa hồ vì vật đó mà đến, hiện giờ cường địch bốn phía đã bao vây Lê viên lại rồi.”

Hoa Tinh nghe bọn họ nói chuyện, cũng đang nghĩ Tiền Phong đáo để thu được vật gì mà khiến nhiều người muốn cướp đoạt như thế, trong lòng cũng có hơi hiếu kỳ, hắn quyết định ngày mai đi coi nhiệt náo. Lúc này bên tai lại vọng đến thanh âm của hai người.

Chỉ nghe người đầu tiên nói: “Vật Tiền Phong lấy được, căn cứ theo sự phỏng đoán của bọn ta thì rất có khả năng là một viên bảo châu, là Tỵ Thủy Châu trong truyền thuyết, nhưng kết cuộc có đúng không thì vẫn chưa dám khẳng định.”

Người kia nói: “Như quả thực là hạt châu đó, sợ rằng cả nhà Tiền Phong sẽ gặp nguy hiểm. Khó có thể giữ được, bởi vì hạt châu này không chỉ có thể tỵ thủy, càng trọng yếu là nó còn quan hệ với một vật tương tự khác mà thiên hạ đang nhòm ngó. Coi ra Lê viên sắp xong rồi.” Vật gì khiến người thiên hạ chú ý, đáng tiếc lại không nói ra, trong lòng Hoa Tinh thầm nhủ đáng tiếc.

Gió đêm rất mềm, thổi Hoa Tinh toàn thân khoan khoái. Nằm yên lặng trên mái nhà, nhìn bầu trời đầy sao, bất giác hắn nhớ đến ba kiểu thê của mình. Về mỹ lệ của bọn họ khiến người thiên hạ phải nhìn chăm chú, khiến người thiên hạ phải ước ao, là người trong tim các nam nhân truy cầu, đáng tiếc những người đó đã không còn cơ hội bởi vì bọn nàng thuộc về hắn. Nghĩ đến đây bất giác có chút đắc ý.

Ba kiểu thê bọn nàng có khỏe không? Có biết ta đang nhớ bọn nàng, bọn nàng cũng đang nhớ ta chứ, nhất định.

Cơn gió nhẹ nhàng đi xa, tựa hồ mang theo thanh âm của hắn. Ở một nơi khác có lẽ cũng có người giống như hắn, dưới sao trời nhờ gió gửi đi tâm tư của mình.

Cách mười dặm là Lê viên, lúc này ánh lửa xuyên trời, bốn bề tiếng kêu gào bi thảm liên miên bất tuyệt, trong Lê viên vô số hắc ảnh hơi dao múa kiếm phóng túng giết người không dứt. Trong bóng tối, Tiền Phong người bê vết máu, hai mắt cũng đầy máu, cầm hận nhìn ánh lửa từ gia viên vọt lên trời, lạnh khốc vô bì nói: “Chỉ cần ta không chết, sau này ta sẽ cho bọn ngươi hối hận không kịp.”

Thê tử Trần Lan bên cạnh hắn trên người cũng thấm không ít vết máu, có điều toàn là máu của người khác. Nàng nhìn trương phu nói: “Bọn ta nên nhanh đi thôi, nơi này không phải đất lành, bọn chúng sắp truy đến rồi, nếu không đi sẽ không còn cơ hội nữa đâu.” Trương Hoa và Triệu Lâm cũng vội giục y rời khỏi.

Cầm hận nhìn lần nữa, trong đêm đen bốn hắc ảnh chạy về hướng tây. Cách bốn người không xa, một cặp mắt hơi hột cứ thế nhìn bốn người rời đi, trong không trung còn lưu lại tiếng cười âm hiểm.

Tiếng cười âm lạnh này ám chỉ điều gì? Có lẽ, có những việc đã là số mệnh! Nếu không sao lại có diễm ngộ chi thử?

Ngày mai, lại có chuyện gì mới, chờ đợi Hoa Tinh nhỉ?

* Trong tiếng Trung chữ Tinh và chữ Tâm phát âm giống nhau, nên chỗ này có nhiều người nhầm Hoa Tinh là Hoa Tâm (Hoa Tâm: kẻ trắng hoa, phóng đảng.)

13. Chương 13: Huyết Sắc Phù Dung

Một ngày mới vừa bắt đầu, lúc Hoa Tinh đang ăn sáng nghe được một tin tức khiến hắn kinh ngạc. Vào buổi tối hôm qua, Lê viên cách mấy chục dặm (1) trong một đêm đã bị hủy diệt, toàn viên trên dưới tổng cộng phát hiện ra gần trăm thi thể, những người ấy lại lịch hết sức tạp nham, kiểu nào cũng có. Còn hai người chủ nhân của Lê viên là phu thê Tiền Phong lại không rõ tung tích, không biết đi về đâu. Đáo để là trốn đi, hay là bị bắt rồi, ai cũng không biết được, nhiều lời nói còn phân vân.

Hoa Tinh ra khỏi tiểu trấn tiếp tục đi về Trường An. Đã không xem được cảnh náo nhiệt, vậy cứ đi lo việc quan trọng của mình, chỉ đáng tiếc không biết Huyết Phù Dung Trần Lan thế nào rồi, nếu mà chết thì thực là tiếc cho vẻ mỹ lệ của nàng.

Do Lê viên xảy ra chuyện, nên trên đại đạo có rất nhiều nhân sĩ vô lâm đi lại, hiển nhiên đều là muốn đi thẩm tra tin tức. Hoa Tinh cũng đi theo đại đội nhân mã, trên đường hắn phát hiện một nữ nhân, tức thì ánh mắt bị thiếu nữ này hấp dẫn ngay.

Đó là một thiếu nữ trên dưới hai mươi tuổi, toàn thân áo lục, tỏ ra hết sức tươi mát, nơi eo là thắt lưng màu trắng rộng chừng một tấc (2), bày ra đường cong động lòng người. Hai tòa ngọc phong cao cao thẳng đứng, đường nét uốn lượn uyển chuyển mềm mại ôm lấy eo lưng nhỏ nhắn xinh đẹp, ngọc đồn phía dưới vênh lên kiêu hãnh, khiến người say lòng. Cả người gây cho người ta có cảm giác xinh xắn mỹ lệ. Trên khuôn mặt đẹp đẽ của thiếu nữ hiện ra ba phần tình nghịch, cặp mắt to tròn lóe lên vẻ rực rỡ động người. Nơi lưng giắt theo một thanh đao ngắn, phối hợp với dáng vẻ càng thêm mỹ lệ.

Hoa Tinh nhìn thiếu nữ trong mắt có ý cười, khéo miệng phù hiện ra vẻ tà dị. Thân hình nhẹ nhàng di chuyển, Hoa Tinh xuất hiện sát sau lưng thiếu nữ, ánh mắt chăm chú nhìn mỹ đồn đang khe khẽ đu đưa,

hắn nghĩ rằng nếu túm lấy mà mân mê trong tay, nhất định mỹ diệu vô bì.

Hoa Tinh vượt lên đi song song với thiếu nữ, thiếu nữ rất nhanh đã phát hiện ra Hoa Tinh, trong mắt thoáng qua một tia sáng kỳ lạ, tựa hồ bị phong thái tuyệt thế của Hoa Tinh làm mê say. Hoa Tinh nhìn thiếu nữ, nhẹ giọng nói: “Cô nương cũng đi Lê viên phải không?”

Lục y thiếu nữ nhìn hắn, mỉm cười nói: “Phải rồi, còn người, cũng đến đó phải không?” Hoa Tinh bị nụ cười của nàng làm cho ngây ngốc, trong mắt lộ ra thần sắc ái mộ.

Kỳ thực nếu nói đến về mỹ lệ, so sánh thiếu nữ trước mặt với ba người Trần Ngọc Thanh thì vẫn còn một đoạn khoảng cách. Có điều thiếu nữ này cũng rất đẹp, tìm trong thiên hạ cũng không có nhiều mỹ nữ như thế. Đặc biệt là dáng cười của nàng, có trọn vẹn vẻ xinh xắn đáng yêu của thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, vô cùng dụ người. Đây chính là cái khác với ba nữ tử kia, đó gọi là cái gì không giành được mới là đồ tốt nhất, nam nhân nào cũng như thế, đó là chính là bản tính của nam nhân.

Thiếu nữ thấy ánh mắt ái mộ của Hoa Tinh, trong lòng cũng có chút đắc ý, dường như cảm thấy kiêu hãnh về sự mỹ lệ của mình. Hoa Tinh nhìn thiếu nữ nói: “Chính là giống như cô nương, ta cũng tới đó. Ta vẫn đang nghĩ một người đi thì rất tịch mịch, ngay cả người trò chuyện cũng không có. Không ngờ gặp được một tiên nữ đẹp như tiên trên trời thế này, bất giác không tự chủ được mà đến hỏi thăm cô nương, có thể kết bạn cùng đi được không?”

Lục y thiếu nữ thấy Hoa Tinh hình dung mình đẹp như thiên tiên, trong lòng tự cao hứng. Nhìn vẻ mặt anh tuấn vô bì của hắn, trong lòng đột nhiên nổi lên ý nghĩ kỳ lạ, khuôn mặt bất giác đỏ hồng khẽ nói: “Hay lắm ta cũng chỉ một người, có người cùng đi cũng có thể nói chuyện, ta gọi là Mai Hương, còn người?” Nói xong giơ tay cặp mắt xinh đẹp nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe danh tự của nàng trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không ngờ thiếu nữ trước mặt mình lại là đại mỹ nhân xếp thứ mười một trên Bách Hoa Phổ lần này, Mai Côi Dao Mai Hương. Thực là quá tốt, Hoa Tinh thầm nghĩ: “Nhân nhi này xinh đẹp như thế, ta đã có duyên gặp gỡ, vậy thì phải truy nàng vào tay, há có thể để tiện nghi cho người khác sao. Hắc hắc.”

Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Ta tính Hoa, Hoa trong Hoa Sơn, đan danh một chữ Tinh, Tinh trong tinh quang xán lạn. Rất vui khi hôm nay có thể quen được đại mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ, thực là tam sinh hữu hạnh.” Nói xong nhìn nàng, ánh mắt chứa ý cười dụ hoặc, không giấu tình cảm ái mộ chút nào. Thấy trên mặt Mai Hương nổi lên một đám mây hồng.

Mai Hương tránh né ánh mắt trần trụi của hắn, trong lòng vừa thẹn vừa mừng, khẽ nói: “Danh tự Hoa Tinh này nghe rất hay, bọn ta cứ vừa đi vừa nói nhé.”

Hoa Tinh coi biểu tình của nàng, nét cười trên mặt càng đậm. Hai người cùng nhau đi trong đoàn người, bất thường lại nghe thấy traten traten tiếng cười của Mai Hương, xem ra hai người rất vui vẻ. Do cùng đi với Mai Hương nên Hoa Tinh rất nhanh trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, đáng tiếc người hâm mộ ít mà ghen tỵ thì nhiều. Hoa Tinh tự nhiên hiểu được tâm lý của số người đó, trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt, trong mắt hiện ra ba phần đắc ý, khiêu khích nhìn bọn họ.

Gần giờ Ngọ Hoa Tinh và Mai Hương cùng mọi người đã đến Lê viên. Chỉ thấy xung quanh Lê viên đã đứng đầy người quan sát, toàn là người trong võ lâm, lên tới hàng trăm người. Mà cả Lê viên trong biển lửa đã hóa thành đồng tro tàn rồi, một vùng Lê viên rộng lớn bày ra hàng trăm cỗ thi thể, hiển nhiên là sau khi phát hiện người ta liền kéo số thi thể này ra đây.

Tiếng bàn luận của vòng người xung quanh không dứt, tất cả đều phân vân. Hoa Tinh và Mai Hương từ trong đoàn người xô đẩy tiến ra, do đông người nên phải không ít sức lực. Hoa Tinh nhân cơ hội lại nắm lấy tiểu thủ trắng trẻo mềm mại của Mai Hương, kéo nàng luôn về phía trước. Mai Hương bị Hoa Tinh nắm chặt bàn tay trong lòng có chút e thẹn, lại có chút kinh hãi, nhẹ nhàng cự khê, lại bị hắn nắm càng chặt, gương mặt nàng liền hiện ra vẻ hơi ửng hồng.

Hoa Tinh nhẹ nhàng nắm tiểu thủ nhu nhuyễn đứng đằng trước đoàn người, ngậm cười nhìn nàng một cái rồi quay lại nhìn số thi thể đó. Mai Hương trời sinh tính cách sáng khoái, nhưng kết cuộc lần đầu bị một nam nhân nắm tay, trong lòng khó tránh khỏi thẹn thùng, lại thêm người đó là thiếu niên khôi ngô anh tuấn

vô bì, trong lòng nàng cũng có vẻ động tâm với hắn, cho nên lúc này càng mừng thẹn lẫn lộn. Thấy ánh mắt hắn nhìn lại, không nhìn được khe khẽ cúi đầu không dám đối diện cặp mắt nồng nhiệt của hắn.

Hoa Tinh tĩnh lặng nhìn đám thi thể, trong lòng bất giác nổi lên hình bóng của Hồng y nữ tử đã thấy hôm qua. Nàng thực rất đẹp, thành thực mà lại có vẻ cao quý, khiến người ta có cảm giác mãnh liệt muốn chinh phục nàng, không thể không chế con tim.

Mai Hương muốn rút tay lại tránh cảnh bị nhiều người nhìn mình, rõ ràng là không tự chủ được. Đáng tiếc Hoa Tinh nắm tay nàng rất chặt, tựa hồ không muốn bỏ tay nàng ra. Hoa Tinh quay lại nhìn nàng hàm tiếu nói: “Không quen phải không? Ở đây nhiều người, ta sợ đến khi bọn ta đi tản ra tìm không được nàng, bởi vậy dắt nàng đi vẫn tốt hơn.” Nói xong cặp mắt kiên cố khóa chặt ánh mắt nàng.

Nhìn ánh mắt của hắn, Mai Hương căn cứ vào trực giác của nữ nhân thì biết được trong lòng Hoa Tinh muốn có mình. Trong tim tức thì có chút kinh hãi, lại có chút mơ hồ. Xuất ra sự tự tôn của một nữ hài, Mai Hương nhẹ nhàng cúi đầu tránh ánh mắt của hắn. Lại cảm thấy đột nhiên hắn dùng lực nắm tay mình một cái, tựa hồ đang hỏi dò điều gì, nghĩ đến đây tức thì trên mặt liền nổi lên đám mây hồng dày đặc, cực kỳ dụ người. Thầm nói: “Hư hồng, hư hồng, hư hồng. Đáng đánh,”

Thanh âm của Mai Hương cực nhỏ, người đứng cạnh nàng căn bản không thể nghe thấy, nhưng Hoa Tinh lại nghe rõ rõ ràng ràng, trên mặt liền lộ ra nụ cười kỳ dị, trong lòng đắc ý không thể tả.

Đứng trước đoàn người, hai người Hoa Tinh và Mai Hương tay nắm tay nhìn kỹ số thi thể, trong lòng mỗi người tự phỏng đoán sự việc xảy ra tới qua. Theo lời bàn luận của những người chung quanh, ẩn ước tới qua vậy công Lê viên có bảy đội nhân mã. Hiển nhiên đều đến vì Tỵ Thủy Châu, chỉ không biết là kết quả cuối cùng như thế nào.

Coi một hồi, Hoa Tinh dắt Mai Hương gạt đoàn người ra rời khỏi nơi đó. Đi khỏi không xa Mai Hương vội vàng rút tay lại. Chỉ thấy tiểu thủ hồng hồng, hiển nhiên duyên cớ là vì bị Hoa Tinh nắm lâu. Liếc Hoa Tinh, Mai Hương đỏ mặt, khẽ nói: “Hoại đản (3), người chiếm tiện nghi của người ta. Cái đồ sắc lang, không lý gì tới người nữa.” Nói xong triển khai khinh công, bóng người màu lục bắn thẳng ra ngoài mười trượng mà đi. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Hoa Tinh nhìn thân ảnh động người của nàng, nghĩ đến nụ cười kiều mỹ tinh nghịch thì trên mặt lộ ra ý cười tự mãn, thân hình liền đuổi theo bóng người kiều mỹ đó. Ngay sau đó trên đường truyền lại thanh âm ngọt ngào của Mai Hương và tiếng cười đắc ý của Hoa Tinh.

Trong một khu rừng rậm rạp, bốn bóng người đang chậm chậm tiến bước, người đi đầu là Tiền Phong chủ nhân của Lê viên, ba người bên cạnh chính là Huyết Phù Dung Trần Lan và Trương Hoa, Triệu Lâm. Trần Lan đang đỡ trợ phụ, Ý cười kiều hãnh tự hào trên mặt đã không còn nữa, thay vào đó là một chút ưu thương nhàn nhạt và ý hận dày đặc. Hận những tên vô sỉ đã cướp đoạt rồi hủy đi gia viên của bọn nàng, giết đi người thân của bọn nàng. Đến đến bây giờ chỉ còn lại bốn người bọn nàng.

Nơi xa một hắc ảnh lặng lẽ đuổi theo ở phía sau bốn người, nhưng bốn người không hề phát hiện ra. Tựa hồ đã mệt, Tiền Phong kiểm một hòn đá ngồi xuống. Nhìn thê tử yếu mền và hai thủ hạ trung thành, vẻ mặt y lộ ra một chút bất lực và thương tang, y than dài: “Không tưởng được mặc dù bọn ta có được Tỵ Thủy Châu lại rơi vào cảnh nhà tan người mất, thực là ông trời bất công mà. Hiện tại bọn ta chỉ có thể cầu cho tránh khỏi kiếp nạn lần này, đợi qua đoạn thời gian nữa, sau khi gió yên bể lặng, rồi mới nghĩ đến biện pháp đi thu lấy vật đó, vì người đã chết mà báo thù.”

Trần Lan dịu dàng nói: “Hiện tại bọn ta đi theo hướng này, e rằng không bao lâu thì bị người ta truy đến, bây giờ võ lâm thiên hạ đều biết Tỵ Thủy Châu ở trong tay bọn ta, sợ rằng bọn ta rất khó trốn thoát rồi, thiếp nghĩ hay là bọn ta chia ra hai đường thì tốt hơn, Phong ca chàng thấy sao?”

Tiền Phong nói: “Cái này ta cũng nghĩ qua, nếu muốn chia hai đường thì bọn ta cần phải tách ra, nếu không thì không có nửa điểm ý nghĩa, hiện tại ở vào hoàn cảnh này cũng đành phải làm như thế. Lan muội, nàng và Trương Hoa nhanh chóng đi về hướng đông, đến thành Trường An trước, ta và Triệu Lâm chuyển hướng tây bắc.”

Trần Lan nhìn trợ phụ dịu dàng nói: “Chàng phải cẩn thận bảo trọng thân thể, hết thấy vì sinh mạng là chính, đừng quên vẫn còn có thiếp.” Trong mắt chảy ra hai hàng lệ thủy.

Tiền Phong cũng không nỡ, nói: “Ta sẽ cẩn thận, trên đường nàng cũng phải thận trọng, tốt nhất là biến đổi dung mạo để tránh khỏi ma phiến, bọn ta sẽ có ngày gặp lại, đi mau lên.”

Khó tương kiến, dễ tương biệt. Ai biết hai người lần này chia tay lại trở thành vĩnh tuyệt, như quả nói là biết được, liệu bọn họ có chia tay hay không? Có lẽ sẽ không nhỉ.

Nhìn Trần Lan đi xa, trong mắt Tiền Phong rơi hai dòng lệ, thầm nhủ: “Lan muội bảo trọng, hy vọng bọn ta vẫn có thể gặp nhau, đừng trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ.” Dắt theo Triệu Lâm, hai người quay về hướng tây nam mà đi. Là tây nam mà không phải là tây bắc, coi bộ hẳn đã vì mình, thê tử thương yêu nhất với mình cũng vứt đi rồi.

Bóng người nơi xa nhìn bốn người chia ra hai đường, một đông một tây, trong mắt lấy làm kinh động, dường như lưỡng lự một lát, cuối cùng đi về hướng Tiền Phong. Người này là người nào? Tại sao lặng lẽ theo sau Tiền Phong mà không xuất thủ cướp đoạt Tỵ Thủy Châu ư? Câu đố, câu đố khó giải.

Lại nói hai người Huyết Phù Dung Trần Lan và Trương Hoa trên đường đi về hướng tây, bí mật giấu kín hành tung, khi trời tối thì đến một tòa phá miếu. Hai người lấy lương khô mang trên người ra tự ăn, cả hai sắc mặt đều trầm trọng.

Qua một hồi chỉ nghe Trần Lan than thở: “Trương đại ca, thực không ngờ lần này ra ngoài vốn là vô cùng thuận lợi. Đã có được Tỵ Thủy Châu rất dễ dàng, nhưng ai có ngờ tin tức bị tiết lộ như thế, bốn cột đến mức bây giờ nhà tan người chết, trốn chạy khắp nơi. Hiện tại cả vô lâm Trung Nguyên đều truy tìm nơi hạ lạc của bọn ta, bọn ta nên đi về đâu?” Nét mặt đầy vẻ lo lắng.

Trương Hoa trầm giọng đáp: “Thiếu phu nhân, cái này bọn ta ai cũng không biết được, trên đường bọn ta đã tương đối cẩn thận rồi, đáng tiếc, ôi. Sắp tới bọn ta chỉ có thể đến Trường An trước, ẩn giấu hành tung. Đó gọi là đại ẩn thì giấu mình chốn đông người, tiểu ẩn thì ở nơi ít người là vậy. Hy vọng bọn ta tạm thời có thể tránh được những người truy tìm kia.”

Trần Lan thở dài: “E rằng không dễ đâu. Có điều cũng đành đi một bước tính một bước, chỉ hy vọng Phong ca có thể bình an trên đường.”

Trời bắt đầu tối, Trương Hoa đi kiểm ít củi nổi lửa lên. Hắn lặng lẽ ngồi cạnh đống lửa, Trần Lan đang nhớ lại việc xảy ra hôm nay, trong lòng có chút khó chịu. Dĩ vãng cả nhà kỳ thực rất tốt, phu thê hai người tương thân tương ái, yên bình mà lại hạnh phúc; Đáng tiếc nửa năm trước, Tiền Phong vô ý lấy được từ một người chết một bức tàng trân đồ, chàng một lòng muốn lấy Tỵ Thủy Châu để rồi từ đó kiếm được vật mà vô lâm lưu truyền hàng trăm năm nay, không đoái hoài đến sự khuyến cáo của mình ngoan cố hành động. Kết cuộc châu thì lấy được, nhưng lại rơi vào cảnh gia phá nhân vong, có đáng giá không? Có lẽ ... hời ôi!

Trương Hoa lặng lẽ ngồi một bên, nhìn thiếu phu nhân mỹ lệ này trong lòng không nhịn được thở dài. Nói lời thực, Trương Hoa nghĩ rằng Tiền Phong không hợp với Trần Lan, tính không phải là nói về tương mạo của Tiền Phong mà là trái tim của hắn, kỳ thực là không hợp với Trần Lan.

Trần Lan mỹ lệ thiện lương, ẩn giấu khí chất cao quý, không có nhiều nữ tử như thế, càng khó kiếm được một thê tử như nàng, đáng tiếc thiện lương chất phác quá. Đối với Tiền Phong trong lòng nàng chưa từng có nửa điểm hoài nghi. Hẳn nàng không biết được Tiền Phong kỳ thực có rất nhiều việc đều dối lừa nàng, hẳn không yêu nàng như biểu hiện bên ngoài. Trương Hoa theo Tiền Phong đã hơn mười năm rồi, biết rõ hẳn là một tên tiểu nhân, biểu hiện bên ngoài đầy chính nghĩa, nhưng bên trong thực là mười phần tiểu nhân, có điều hẳn không bao giờ hiển lộ trước mặt Trần Lan mà thôi.

Trương Hoa than nhẹ: “Thiếu phu nhân, sau tối nay, bọn ta có thể không còn mạng sống, ai cũng không biết rõ. Trương Hoa có một câu nói, hy vọng thiếu phu nhân ghi nhớ trong lòng. Nếu có một ngày, phu nhân phát giác ra rất nhiều sự tình đã quen thuộc nay trở thành bờ ngõ, hãy vì bản thân mình là chính, nghĩ ra cách để sống cho tốt, đi tìm kiếm vùng đất của riêng mình. Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, nếu không sẽ khiến mình thương tâm. Hy vọng phu nhân nhớ kỹ, ta có thể nói đến đây thôi, chẳng cần hỏi ý tứ đâu, đến một ngày có lẽ phu nhân sẽ hiểu được mong muốn của ta.”

Trần Lan nhìn hắn, cảm thụ thâm sâu được sự chân thành trong mắt hắn. Mặc dù không giải thích nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng gật đầu nói: “Đa tạ Trương đại ca, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng.” Nói xong đứng dậy đi đến cửa phá miếu, lặng lẽ nhìn về phương xa.

Trương Hoa khẽ thở dài, nhìn thân ảnh hồng sắc đó, mỹ lệ biết bao, đáng tiếc có người lại không biết quý trọng.

Ánh lửa sáng rực, tĩnh lặng chiếu trên màu áo đỏ, vô cùng mỹ lệ. doc truyện tại . Từ xa nhìn lại, tưởng là một đóa huyết sắc phù dung đang nở rộ trong đêm, yên lặng nở hoa, làm cho cảnh đêm càng thêm phần mỹ lệ.

Phá miếu hoang lương, huyết sắc phù dung, gió nhẹ trắng sáng, bao nhiêu ưu sầu. Dưới sao trời, lệ chảy dài, giọt nào ái, giọt nào đau, sầu nào gửi gió đông. Chờ ngày mai, gió lại nổi, giọt tình giọt ý, tình dậy héo mòn, chỉ vì hồng nhan lệ chảy cạn, chẳng thể quay đầu.

(1). Một dặm = 500 âm (2). Một tác = 10 phân. (3). Hoại đản: đồ tồi, khôn nạn. Ý ở đây là chữ yêu

14. Chương 14: Sóng Gió Nổi Lên

Khi một đường sáng rạch nát chân trời phía đông, một ngày mới lại đã bắt đầu. Vì sự việc âm ỉ của Ty Thủy Châu mà toàn thể thiên hạ võ lâm đều hay biết, liền đó ngay cả các đại môn phái lâu nay không dễ hỏi đến chuyện võ lâm cũng lục tục phái môn hạ ra ngoài, tới Lê viên tra hỏi, hiển nhiên là rất chú ý tới sự kiện này.

Hai môn phái gần nhất là Hoa Sơn và Võ Đang đều đã tụ họp ngoài thành Trường An, cùng nhau thương thảo cách thức hành động đối với việc này. Trong một tòa biệt viện, chính đang họp lại hơn chục người phần lớn là người của hai phái Hoa Sơn và Võ Đang, cũng có vài người có thân phận địa vị trong võ lâm. doc truyện tại . Chỉ thấy trong đại sảnh chia ra làm hai hàng, người ngồi đầu tiên bên trái là cao thủ của phái Hoa Sơn, một trong tứ đại trưởng lão của Hoa Sơn được gọi là Thiết Kiếm Khách Ngô Hoa. Người này là cao thủ liệt danh thứ mười một trên Địa Bảng hai mươi năm trước, xếp thứ tư tại phái Hoa Sơn, vốn có hiệp danh trong võ lâm.

Người thứ hai là một thiếu niên hai tám hai chín tuổi toàn thân bạch y, kể ra có vài phần tuấn tú. Vẻ mặt hiện nụ cười ẩn ước có chút tự hào, song mục có thần đang nhìn thẳng phía trước. Người này là đại đệ tử đời này của Hoa Sơn gọi là Tôn Văn Long, y là cao thủ trẻ tuổi nổi danh xếp thứ chín trên Long Bảng và là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất nhất của phái Hoa Sơn.

Người thứ ba là một cô nương toàn thân quần áo vàng nhạt phối hợp với vóc dáng mảnh mai động lòng người, khiến nàng lộ ra trong đám đông hết sức chói lọi. Trên khuôn mặt trái xoan trắng mịn là cặp thu thủy câu hồn ẩn chứa vẻ kiều mị; mũi dao cao cao thẳng thớm nối liền với cặp môi hồng đỏ rực làm người mê say, lại thêm ý cười nhơn nhơ giữa cặp lông mày, thực là tuyệt thế giai nhân. Nàng tĩnh tĩnh ngồi tại đó, đường nét thân thể đầy đặn hấp dẫn ánh mắt của tất cả những người trong đại sảnh. Cô nương này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt vẫn còn mang theo vài phần non nớt. Nàng chính là con gái của chủ môn phái Hoa Sơn, Hoa Sơn nhất phượng Thu Nguyệt. Danh thứ năm trên Phượng Bảng, thứ sáu trên Bách Hoa Phổ, tuổi trẻ mà đã nổi danh bốn biển rồi. Nàng còn là bông hoa mỹ lệ nhất Hoa Sơn phái.

Hai người thứ tư thứ năm đều là đệ tử Hoa Sơn phái, có điều vẫn chưa có danh khí trong võ lâm, lần này cũng theo Thiết Kiếm Khách Ngô Hoa ra ngoài mở rộng tầm nhìn.

Người thứ nhất ngồi dãy bên phải là một lão đạo trên dưới năm mươi tuổi, Võ Đang phái Xuất Vân đạo trưởng, lão cũng là nhân vật nổi danh trong võ lâm. Cùng với Hoa Sơn Ngô Hoa liệt danh trên Địa Bảng hai mươi năm trước, lão bài danh thứ mười.

Dưới ghế thủ tọa của Xuất Vân đạo trưởng là một bạch y thiếu niên khoảng hai sáu hai bảy tuổi, hẳn là đệ tử tục gia của Võ Đang, tính Lưu danh Phi, chính là cao thủ bài danh thứ mười hai trên Long Bảng lần này. Lưu Phi vẻ mặt không tẻ, có thể coi là anh tuấn. Lúc này cặp mắt như cố ý lại như vô ý đang nhìn Thu Nguyệt ở phía đối diện, trong mắt có vẻ vừa kinh ngạc vừa hâm mộ.

Ngồi ở vị trí thứ ba là một đạo sĩ ngoài hai chục tuổi, đạo sĩ này mày trong mắt sáng, song mục có thần. Nghe nói là truyền nhân của chương môn Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng, thiên tư cực tốt, võ công cực cao, đáng tiếc luôn bế môn luyện võ trong Võ Đang, bởi vậy chưa có danh khí gì trong võ lâm. Người này đạo hiệu là Trần Quang, đồng môn đều gọi y là Kiếm Trần Quang, ám chỉ rằng kiếm pháp hần cực cao.

Ngồi ghế thứ tư là một ngân y thiếu niên hơn hai chục tuổi, thiếu niên này không phải là người của Hoa Sơn và Võ Đang mà là qua đường gặp gỡ hai phái, mới cùng nhau đến đây. Cùng đi với y còn có một người nữa, chính đang ngồi phía dưới y. Lại nói thiếu niên này nhân phẩm bất phàm, mày kiếm mắt sao, cực kỳ tuấn tú. Trên mặt hiện ra nụ cười ôn hòa, đang yên lặng nhìn Hoa Sơn nhất phương mỹ lệ ở phía đối diện. Người này kêu bằng Lâm Vân, hần là cao thủ trẻ tuổi bài danh thứ ba trên Long Bảng lần này, người võ lâm xưng hần là Ngân Y Kiếm Khách uy chấn Trung Nguyên.

Người thứ năm cũng là một thiếu niên, khoảng chừng hai bốn hai lăm tuổi, tướng mạo bình thường, người mặc áo dài màu xanh. Trong cặp mắt hàn quang bức người, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm, gây cho người ta cảm giác hàn băng dữ dội, khiến người rất khó thân cận. Người này mặc dù không nổi bật nhưng lại có danh vô cùng cao trong võ lâm, người ta xưng hần là Hàn Tâm Khách Lãnh Vô Tình. Hần là cao thủ bài danh thứ mười trên Địa Bảng lần này, cũng là nam nhân nhỏ tuổi nhất trên Địa Bảng lần này. Đối với những người trẻ tuổi trong võ lâm đời này, hần hiếm gặp địch thủ.

Trong đại sảnh ngoài số người này ra những người khác đều là đệ tử bình thường của hai phái,

Lúc này chỉ nghe Hoa Sơn trưởng lão Ngô Hoa mở miệng: “Lần này theo kết quả điều tra của bọn ta thấy được, cộng lại có bảy đội nhân mã cướp đoạt Tỵ Thủy Châu ở Lê viên, trong đó bọn ta cần lưu ý đến Thông Thiên Môn và Phi Ưng Giáo, bọn họ thế lực hùng hậu, tốt nhất bọn ta không nên phát sinh xung đột với bọn họ. Mà từ những thi thể trong Lê viên thấy được Tần Linh Nhất Kiếm Tiền Phong và Huyết Phù Dung Trần Lan đều không có ở hiện trường, chứng minh bọn họ đã trốn đi nơi khác. Sắp tới điều cần thiết nhất của bọn ta là phải cướp trước mặt những tên trong hắc đạo kia, mang Tỵ Thủy Châu về, không thể để nó rơi vào tay người hắc đạo, bằng không võ lâm thiên hạ lại một lần nữa lâm vào kiếp nạn.”

Võ Đang Xuất Vân đạo trưởng nhẹ nhàng nói: “Lời nói của Ngô đại hiệp cực kỳ đúng, hiện tại bọn ta cần phải cướp trước mặt người hắc đạo, mang Tỵ Thủy Châu về, tốt hơn là do các phái cùng nhau bảo tồn. Muốn kiếm vật đó về, trước tiên nên đi kiếm người, đó mới là mấu chốt.”

Ngô Hoa liếc nhìn Lãnh Vô Tình, thấy bộ mặt vô cảm của y, cũng không lý gì đến y nữa, nhẹ nhàng nói với Xuất Vân đạo trưởng: “Hiện giờ không rõ nơi hạ lạc của hai phu thê Tiền Phong, chỉ có hai khả năng, một là đã trốn đi, thứ hai là đã bị bắt rồi. Nếu như bị người ta bắt, bọn ta đành phải nghĩ ra biện pháp khác, như quả bọn họ đã trốn thoát, bọn ta cần phải phân tích hướng đi của bọn họ, việc tất yếu là kiếm ra bọn họ sớm nhất.”

Xuất Vân đạo trưởng nói: “Bọn ta từ Võ Đang ở phía bắc lại đây, không hề phát hiện ra tung tích của bọn họ, xem ra bọn họ không chạy trốn theo hướng nam. Vậy chỉ còn lại ba phương hướng là đông, tây, bắc. Bản đạo nhận thấy, bọn họ rất có khả năng chạy theo hướng tây bắc về phía cao nguyên hoàng thổ, nơi đó dân cư thưa thớt, rất dễ ẩn thân. Lại không có môn phái nào lớn, Ngô đại hiệp nghĩ thế nào?”

Ngô Hoa nghe xong nói: “Lời của đạo trưởng rất đúng, vừa hay cùng ta không mưu mà hợp. Không biết các vị tại trường có kiến giải nào khác không?”

Lời này vừa nói ra, tức thì có hai người phát biểu ý kiến. Hai người này, một là đại đệ tử Hoa Sơn Tôn Vân Long, người kia là Lưu Phi đệ tử Võ Đang.

Tôn Vân Long nói: “Vân bối nhận thấy phu thê Tiền Phong hai người có thể quay lại Trường An thành. Đó gọi là đại ẩn thì ở trong triều, trung ẩn thì ở thành thị, tiểu ẩn thì ở nơi đồng nội. Thành Trường An này nhân khẩu trăm vạn, bọn ta muốn kiếm một hai người giữa biển người mênh mông này là rất khó, không biết các vị tiền bối và các sư huynh đệ nghĩ thế nào?”

Võ Đang Lưu Phi lại nói: “Vân bối nghĩ rằng theo tình huống lúc này mà nói, phu thê Tiền Phong mới về Lê viên không lâu thì gặp cường địch đến xâm phạm, sau một lúc đào tẩu không xác định phương hướng thì bọn họ bình tĩnh lại. Sau đó cùng nhau phân tích rõ ràng hoàn cảnh của bản thân, lúc đó trước tiên là muốn chạy về hướng tây bắc, bởi vì đó là phương hướng hoang vu nhất cũng là an toàn nhất. Nhưng nếu

như sau khi bọn họ suy nghĩ cẩn thận thì rất có thể cải biến hướng đi, vì hướng tây bắc rất sáng sủa, đại đa số người đều sẽ nhận định bọn họ đi hướng tây bắc mà truy tìm theo sau. Như thế trái lại bọn họ càng nguy hiểm, cho nên vẫn bối cho rằng bọn họ nhất định ngược lại đường ấy mà đi, mạo hiểm đi về hướng tây nam. Tây vào Tần xuyên, toàn là đại sơn môn mê, cực kỳ khó kiếm được bọn họ.” Nói xong nhìn Thu Nguyệt một cái, tựa hồ biểu thị năng lực của mình.

Hoa Sơn Ngô Hoa chăm chú nhìn Lưu Phi rồi quay sang nói với Xuất Vân đạo trưởng: “Lưu thiếu hiệp thực là tâm tư mẫn tiệp, tương lai ắt không phải là nhân vật tầm thường. Võ Đang có học trò tốt này thực là hơn hẳn phái Hoa Sơn bọn ta.”

Xuất Vân vội nói: “Ngô đại hiệp quá lời, hồ thuyết mấy câu mà thôi. Trái lại Hoa Sơn phái các vị có nhất long nhất phượng danh dương bốn biển, khiến bọn ta lấy làm hổ thẹn ôi!” Xem ra các đại môn phái tỏ ra rất coi trọng môn hộ.

Ngô Hoa để ý Lâm Vân phía đối diện thấy y đang nhìn Thu Nguyệt xuất thần, trong mắt lão liền lóe qua vẻ lạnh lẽo không dễ phát hiện. Lão cười nhẹ nhàng nói: “Lâm thiếu hiệp, người đối với việc này có cách nhìn thế nào, có thể nói ra ọi người cùng nghe không?”

Lâm Vân chính đang nhìn Thu Nguyệt, trong lòng thầm khen nàng đẹp cực, y nghe nói bèn quay đầu nhìn Ngô Hoa trên mặt lộ ra nụ cười khê nói: “Ngô tiên bối đã hỏi, Lâm Vân tất nhiên là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận (*). Với sự kiện này cho đến bây giờ vẫn bối vẫn không hiểu rõ lắm, có điều vẫn bối thấy rằng, khả năng bọn họ đi về phương hướng nào đều có, bọn ta ngồi ở đây phỏng đoán vẫn không bằng ra ngoài tìm kiếm, coi có thể kiếm được chút manh mối nào hay không.”

Xuất Vân đạo trưởng hỏi: “Lâm thiếu hiệp, không biết thư viện bọn người có tin tức chính xác nào, có thể tiết lộ chút ít được không?”

Té ra Lâm Vân này còn có lai lịch lớn, không những là cao thủ trẻ tuổi xếp thứ ba trên Long Bảng, mà còn là người của thư viện, xem ra không đơn giản rồi.

Lâm Vân cười nói: “Kỳ thực sự tình này xảy ra rất đột ngột, Võ Lâm Thư Viện của bọn vẫn bối tạm thời cũng chưa có tin tức gì mới nhất. Lần này vẫn bối và Lãnh huynh tới đây, thực ra vừa khéo đi qua thì gặp, không ai biết trước sẽ phát sinh ra sự tình này. Có điều vẫn bối nghĩ rằng, không lâu nữa thư viện sẽ có tin tức truyền lại.”

Hoa Sơn nhất phượng Thu Nguyệt ngồi im lặng từ đầu đến giờ, không nói lời nào, ánh mắt quét qua quét lại trên thân thể vài người, tựa hồ cũng đang tiến hành so sánh bốn thiếu niên đối diện, coi ai được nhất.

Ngô Hoa và Xuất Vân nhìn nhau một cái, đồng thời khe khẽ gật đầu. Ngô Hoa nhìn người trong đại sảnh nói: “Bọn ta đợi ở đây cũng không phải là biện pháp, tốt hơn là y lời Lâm thiếu hiệp ra ngoài tìm kiếm. Bây giờ sắp đến giờ Ngọ rồi, bọn ta cứ đến Anh Hùng lâu trong thành ăn gì trước đã.” Nói xong đứng dậy dẫn đoàn người đi vào thành.

Tại quan đạo xuyên qua thành Trường An, hai bóng người thong thả bước đến. Đó là một nam một nữ, người nam trông khoảng năm mươi tuổi, toàn thân áo vải, tướng mạo bình thường, trông có vẻ giống như bách tính phổ thông. Bên cạnh là một nữ nhân lối ngoài ba chục tuổi, có vài phần nhan sắc, cũng mặc quần dài áo vải, trang sức có chút quê mùa.

Hai người này vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện, lại tùy thời chú thị xung quanh. Chỉ nghe lão già nói: “Sau khi tiến vào thành, bọn ta xưng hô là cha con, người gọi ta là Lam tử, hiểu không?”

Nữ nhân nói: “Ta hiểu rồi, hiện tại người càng lúc càng đông, bọn ta không nên tùy tiện mở miệng nói chuyện, tránh để người khác nghe thấy.” Không lâu sau hai người đã đến cửa thành, rồi tiến vào rất nhanh. Đồng thời lúc hai người vào thành, bọn họ gặp được hai người khác, một người đã từng thấy qua, chính là Hoa Tinh.

Hai người Hoa Tinh và Mai Hương đùa bỡn trên đường, vốn là tối qua có thể đến Trường An thành rồi, nhưng bởi vì Mai Hương ham chơi nên đi nhầm đường. Cho nên hôm nay mới tới được thành Trường An. Trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười khê, nhìn kỹ cổ đô lục triều, thực là phen hoa quá! Coi bộ Mai Hương

cũng là lần đầu đến đây, cả khuôn mặt tràn đầy hưng phấn và cao hứng, một hồi ngó nghiêng chỗ này, một hồi sờ mó chỗ kia, thần tình đó căn bản vẫn là một tiểu nữ hài.

Hoa Tinh nhìn nàng ngậm cười, biết nhau mới một ngày, nhưng đối với tính cách của nàng Hoa Tinh đã hiểu rõ. Tính cách của Mai Hương vui vẻ hoạt bát, có chút giống như tiểu nữ hài chưa hiểu chuyện đời, rất tinh nghịch, có lúc lại hay nũng nịu, trong lòng có việc gì nhìn vẻ mặt là có thể thấy ngay. Hoa Tinh đối với nàng cũng có vài phần yêu thích.

Từ sau cái lần Hoa Tinh nắm tay nàng, Mai Hương thường hay làm mặt quỷ với hần, mắng hần là sắc lang. Mỗi khi Hoa Tinh muốn trừng phạt nàng, nàng bao giờ cũng sớm tránh xa rồi đứng lại chọc Hoa Tinh khiến hần vừa tức vừa buồn cười. Có điều Mai Hương dần dần cũng dễ dãi hơn với Hoa Tinh, tối qua Hoa Tinh nắm tay nàng, nàng chỉ lườm hần rồi thẹn thùng chạy đi, khiến Hoa Tinh cười lớn một trận.

Nhìn bóng người lục sắc nhảy tung tăng, khoe miệng Hoa Tinh treo một nụ cười vui vẻ. Hần nghĩ mình cùng với Mai Hương rất vui, khả năng là vì sự hoạt bát của nàng.

Giữa ngo mặt trời treo trên đỉnh đầu, phơi người dưới ngọn lửa độc ác, vô cùng nóng bức. Hoa Tinh nhìn Mai Hương cười nói: “Được rồi, coi nàng mồ hôi tích đầy đầu, có lẽ kiếm chỗ nào ngồi xuống, ăn chút gì đã, vừa nghỉ ngơi luôn.” Nói xong nhẹ nhàng xoa xoa đầu Mai Hương, biểu lộ rất thân thiết.

Mai Hương lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau mồ hôi, đưa mắt ngó cánh tay thon dài ấy, trong lòng nàng thoáng qua sự vui sướng, cất tiếng nói: “Từ sắc lang, lại muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta, còn không bỏ tay người ra.”

Hoa Tinh cười cười, trong tay đẩy ra một luồng khí mát lạnh, Mai Hương vốn đang nóng nực đột nhiên cảm thấy một luồng khí mát mẻ từ đỉnh đầu rót vào, toàn thân liền cực kỳ khoan khoái. Qua một hồi sau Mai Hương mới phản ứng, ánh mắt kỳ lạ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói: “Được rồi, Đừng nhìn ta như thế, bọn ta hãy đi kiếm căn tửu lâu lớn nhất ăn một bữa thật no. Ta vừa mới hỏi rồi, thành Trường An này tửu lâu lớn nhất phải là Anh Hùng lâu. Nghe nói nó có bốn tầng lầu, có thể chứa được ba bốn trăm người cùng ăn cơm, nó ở không xa phía trước, bọn ta đi xem thử nào.”

Hoa Tinh kéo tay Mai Hương đi về phía Anh Hùng lâu. Mai Hương thấy người trong thành đều hiếu kỳ nhìn mình liền đỏ mặt, gắng sức rút khỏi tay Hoa Tinh chạy nhanh về phía Anh Hùng lâu. Hoa Tinh hàm tiếu đuổi theo phía sau.

Anh Hùng lâu là tửu lâu tốt nhất thành Trường An, chia làm bốn tầng, giá cả mỗi tầng khác nhau. Càng lên trên càng đắt, lầu trệt giá rẻ nhất, nhưng cũng phải đắt hơn tửu lâu bình thường khác.

Hoa Tinh và Mai Hương cùng bước vào tửu lâu, đón tiếp là một tên tiểu nhị, lối chừng hơn hai chục tuổi, mặt mũi sáng sủa. Tiểu nhị toét miệng cười nói: “Xin mời hai vị công tử tiểu thư vào, không biết các vị định ăn ở lầu nào? Bản điểm phân ra bốn tầng, càng lên cao càng tốt, đương nhiên giá cả cũng theo đó mà đắt hơn. Tốt nhất là lầu bốn, không biết nhị vị công tử tiểu thư muốn dùng cơm ở đâu ạ?”

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, để cho hần đưa ra chủ ý. Hoa Tinh nói: “Lầu bốn đi, đã đến đây đương nhiên phải nếm thử nghệ tốt nhất của Anh Hùng lâu rồi. Tiểu nhị ca dẫn đường đi.”

Tiểu nhị vội dẫn Hoa Tinh và Mai Hương lên lầu bốn. Bắt đầu từ lầu trệt, Hoa Tinh xem xét tửu khách của tửu lâu, ở đây sinh ý hưng thịnh, kẻ ra người vào, lúc này lầu trệt đã ngồi đầy khách. Coi bộ toàn là thực khách bản địa. Trên lầu hai, người cũng ngồi quá nửa. Hoa Tinh lướt mắt rất nhanh, phát hiện được không ít người võ lâm, đã chiếm gần nửa lầu hai rồi. Coi bộ thành Trường An này thực là nơi ngọa hổ tàng long, cao thủ như mây.

Rất lạ đã tới lầu ba, nơi này tổng cộng chỉ có hai chục cái bàn, đã ngồi hết bảy bàn rồi. Hoa Tinh nhìn một lượt, có bốn bàn là người võ lâm, e rằng muốn đến Anh Hùng lâu này cũng là vì kiếm danh. Lên tới lầu bốn, Hoa Tinh liếc mắt thấy chỉ có chín cái bàn. Lúc này đã ngồi năm bàn, xem ra sinh ý thực sự không tệ chút nào.

Ánh mắt Mai Hương chú thị vào bóng người mặc áo vàng nhạt, nhìn đến mức có vẻ xuất thần. Nàng không ngờ sẽ gặp Hoa Sơn nhất phượng Thu Nguyệt ở đây, trong lòng có chút ngạc nhiên, cũng có chút cao hứng.

Hoa Tinh kiếm một bàn ngồi xuống, nhìn mắt Mai Hương nhẹ nhàng nói: “Đến bên này ngồi, trước tiên nghỉ một lát đã.” Mai Hương hồi lại tinh thần, vội vàng đi đến bên cạnh Hoa Tinh ngồi xuống. Hoa Tinh tùy ý điểm vài món rồi đưa cho tiểu nhị, sau đó lẳng lặng tính toán số tiền khách ở năm bàn kia. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Trong năm bàn này có bốn bàn khiến cho Hoa Tinh hứng thú, ở bàn đầu tiên kỳ thực là phái Hoa Sơn và phái Võ Đang, bọn họ đông người, tổng cộng ngồi hết hai bàn. Ngồi ở bàn thứ nhất là Ngô Hoa và Tôn Vân Long của phái Võ Đang, còn có Hoa Sơn nhất phượng Thu Nguyệt; Xuất Vân đạo trưởng, Lưu Phi và Trần Quang của Võ Đang. Hai người cuối cùng là Ngân Y Kiếm Khách Lâm Vân và Hàn Tâm Khách Lãnh Vô Tình.

Trên bàn thứ hai có ba người, coi bộ ba người là chủ bộc. Người ở phía trên là văn sĩ trung niên lối chừng ba bốn hai tuổi, tướng mạo bất phàm, bộ mặt trông có vẻ thư sinh, song mục trong sáng ẩn chứa thần quang, khóe miệng treo lên nụ cười khê, biểu lộ tùy ý tự nhiên. Tả hữu hai bên là hai lão già uy mãnh chừng hơn năm chục tuổi, bốn con mắt lóe lên hàn quang bức người, đang ngồi lặng im.

Bàn thứ ba có hai người, một nam một nữ, người nam trên dưới ba sáu ba bảy tuổi, toàn thân bạch y, tướng mạo anh tuấn, trong mắt thần quang sung túc, hiển nhiên là một cao thủ. Người nữ ước khoảng hai sáu hai bảy tuổi, trên khuôn mặt mỹ lệ có ba phần quyến rũ. Toàn thân quần áo màu xanh lục, phối hợp hài hòa với thân thể nẩy nở mê người, thêm vào khuôn mặt mỹ lệ thực là mỹ diệu say hồn. Cặp thu thủy xuyên qua ý cười nhơn nhơ, dù người không biết thế nào mà nói.

Bàn thứ tư ngồi một người mặc áo đen. Người này khoảng hai sáu hai mươi bảy tuổi, vô cùng anh tuấn, có điều sắc mặt lạnh lẽo dị thường. Trên bàn đặt một cái ly hỗn câu, đang lóe lên tơ tơ hàn quang. Hắc y nhân cúi đầu uống rượu một mình, nhìn không rõ ánh mắt của hắn.

Hoa Tinh dò xét người khác đồng thời người khác cũng dò xét bọn hắn. Đối với Hoa Tinh, số người này không biết hắn, nhưng ở đây dường như có vài người biết Mai Hương. Trong đó có Hoa Sơn nhất phượng Thu Nguyệt nhận thức được Mai Hương, lúc này thấy nàng, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười khê, đứng dậy hướng bên này đi tới.

Mai Hương nhìn Thu Nguyệt, ánh mắt hai người giao hội giữa không trung, nụ cười đồng thời phù hiện trên mặt hai người. Những người cùng bàn Thu Nguyệt cũng đều nhìn Mai Hương, mỹ nữ trên “Bách Hoa Phổ”. Trong mắt Lâm Vân lóe lên một tia kỳ quang, lại đúng lúc bị Hoa Tinh nhìn thấy. Ánh mắt Hoa Tinh liền thoáng qua ý cười tà dị, tựa hồ ám chỉ điều gì, đáng tiếc không người nào biết.

Trên Anh Hùng lâu, Mai Hương và Thu Nguyệt tương ngộ, đối với Hoa Tinh mà nói, là tốt hay xấu? Có trời biết!

(*). Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận: đã biết không thể không nói, đã nói không thể không hết.

15. Chương 15: Phượng Hoàng Đặc Sứ

Sự phồn hoa của thành Trường An để cho người ta ao ước, mỹ tửu của Anh Hùng lâu khiến người trong thiên hạ phải lưu luyến; Sự tương ngộ của Thu Nguyệt và Mai Hương, như là hai đóa tiên hoa, tranh nhau đua nở, để người khó quên.

Hoa Tinh nhìn Thu Nguyệt, trong mắt cũng lóe sáng. Thực không thẹn là mỹ nhân bài danh thứ sáu trên Bách Hoa Phổ, so với Mai Hương, đích xác phải hơn một bậc. Áo quần màu vàng nhạt dán vô cùng sát thân thể, vẽ ra đường cong động lòng người, một dải đai lưng màu lục đem dáng người mảnh mai vô hạn của nàng hiển hiện ra vẻ lâm ly cùng tận. Thân thể thon dài, hài hòa với khuôn mặt đầy đặn mỹ lệ, thực để cho người ta rất khó rời mắt.

Thu Nguyệt đi đến trước bàn, thanh âm trong trẻo mê tai truyền lại: “Mai Hương tỷ, thực không ngờ gặp tỷ tỷ ở đây, sao tỷ tỷ đến đây?”

Mai Hương đứng dậy cầm tay Thu Nguyệt, cười cao húng nói: “Ta cũng không nghĩ rằng gặp người ở đây, lâu nay người khỏe chứ? Nhanh ngồi xuống, bọn ta nói chuyện tỵ.” Nói xong kéo Thu Nguyệt ngồi xuống cạnh mình.

Thu Nguyệt ngó Hoa Tinh, ánh mắt ngây ra một cái, tựa hồ bị phong thái của Hoa Tinh làm cho chấn kinh. Thu Nguyệt cười cười thiện ý, xem như là chào hỏi Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn khuôn mặt đầy đặn mỹ lệ của nàng, trong tim thầm nhủ: “Đẹp cực, nếu có cơ hội, hắc hắc.” Đồng thời khi nghĩ ngợi, trên mặt cũng hiện ra nụ cười khê, nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy Thu Nguyệt quay sang thì thầm với Mai Hương, Hoa Tinh cũng ngoái đầu ngó những người khác. Hắn phát hiện từ bàn của phái Hoa Sơn và Võ Đang, truyền lại mấy tia mắt bất mãn cực độ. Hoa Tinh đương nhiên hiểu rõ đây là ý tứ gì, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười đắc ý, muốn chọc tức bọn họ, xem bọn họ làm gì được?

Hoa Tinh quay lại coi hai nữ tử trò chuyện, nhẹ nhàng nói: “Mai Hương, tại sao nàng không giới thiệu cho ta vị cô nương mỹ lệ này là ai nhỉ?” Lúc nói khê nở nụ cười.

Mai Hương ngẩng đầu lườm hắn ngoan độc, nhẹ giọng nói với Thu Nguyệt: “Người này rất tà môn, tên quái người cũng quái, người phải cẩn thận. Hắn tính Hoa, chính là Hoa trong Hoa Sơn của bọn người, đơn danh một chữ Tinh, Tinh trong tinh quang.”

Thu Nguyệt nghe xong trong tim nhẹ nhàng ghi nhớ danh tự này, Hoa Tinh, nghe rất hay chứ, Mai Hoa nói danh tự hắn quái là thế nào nhỉ? Nhắm vài lần, Thu Nguyệt đột nhiên hiểu ra, Hoa Tinh – Hoa Tâm cũng vậy, căn nguyên là như thế. Nghĩ đến đây bất giác liếc nhìn hắn, khéo làm sao Hoa Tinh cũng đang ngậm cười nhìn nàng, tim Thu Nguyệt liền nhảy lên một cái, chỉ biết được ánh mắt đó rất kỳ quái, có ý nghĩa sâu xa bên trong mà không thể nói ra được.

Mai Hương quay sang nói với Hoa Tinh: “Đây là đại mỹ nhân của Hoa Sơn phái, người đoán được y là ai không?”

Hoa Tinh thấy biểu tình của Mai Hương, như là vừa ăn giấm vậy, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười tà dị. nhẹ giọng nói: “Té ra là Thu Nguyệt cô nương nổi danh nhất phái Hoa Sơn, hôm nay gặp gỡ quả nhiên người cũng như tên, xinh đẹp vô bì. Tại hạ Hoa Tinh kiến quá Thu Nguyệt cô nương.” Nói xong cười cười với Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt ngó hắn, vội vàng né ánh mắt của hắn, dịu dàng nói: “Hoa công tử ca ngợi rồi, Thu Nguyệt không dám đương.” Ngoài miệng mặc dù nói như thế, kỳ thực trong lòng cực kỳ cao hứng, thiếu nữ nào mà không vui sướng khi người khác tán dương mình chứ, thiếu nữ nào lại không thích đẹp chứ. Thu Nguyệt cũng là một thiếu nữ, cũng giống vậy thôi.

Hoa Tinh cười nói: “Thu Nguyệt cô nương không nên thẹn, không phải ta có ý khoa trương. Hôm nay có thể gặp được cô nương, Hoa Tinh thực là tam sinh hữu hạnh, không biết các vị đến đây có việc gì?”

Thu Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Bọn ta nghe nói Lê viên xảy ra thảm án, mới đến coi thử.”

Mai Hương vội nói: “Ta cũng nghe nói ở đó phát sinh sự tình, mới đến xem xem, không ngờ gặp được cô nương ở đây, thực là rất cao hứng.” Lúc nói vẻ mặt rất vui vẻ.

Hoa Tinh hơi quay đầu nhìn người đi đến. Chính là đại đệ tử của Hoa Sơn phái Tôn Vân Long, nhìn ánh mắt thì biết trong lòng y đang khó chịu, nhưng nụ cười trên mặt lại có ba phần gượng ép. Tôn Vân Long bước đến trước bàn Hoa Tinh, nhìn Mai Hương nói: “Không ngờ lại được gặp Mai Hương cô nương ở đây, có muốn sang bên đó ngồi chơi với bọn ta một lát không?”

Mai Hương nhìn y cười nhẹ nói: “Thì ra là Tôn đại hiệp, nhanh ngồi xuống nói chuyện, hảo ý của đại hiệp ta đã tâm lĩnh, bên đó các vị cũng đầy người rồi, ta không nên qua nữa. Hôm nay gặp Thu Nguyệt ta thực có rất nhiều lời muốn nói với y, mượn sự muội bảo bối của đại hiệp dùng một lát, đại hiệp không hề để bụng chứ?” Nói xong nhìn Tôn Vân Long.

Tôn Vân Long cười có vẻ không tự nhiên đáp: “Mai Hương cô nương nói quá rồi, cô với sự muội là hảo bằng hữu, trò chuyện với nhau lại không tốt ư, sự muội cũng thường không được chơi đùa vui vẻ, có cô tán gẫu

với sư muội, chính là hợp tâm ý sư muội rồi. Ta với vị bằng hữu này của cô trò chuyện một lúc, giải tỏa tịch tịch, Mai Hương cô nương không để bụng chứ.”

Mai Hương nghe nói liếc nhìn Hoa Tinh, nhẹ nhàng nói: “Không phiền gì, y kêu là Hoa Tinh, nam nhân các vị nói chuyện của nam nhân vừa khéo.” Nói xong cười đắc ý với Hoa Tinh, xem hoa tâm của người thế nào, muốn chủ ý với Thu Nguyệt à, không có cửa nhé! Hoa Tinh mỉm cười nhìn Mai Hương, thấy được vẻ mặt khó hiểu của nàng.

Tôn Vân Long nhìn Hoa Tinh nói: “Tại hạ là Hoa Sơn Tôn Vân Long, không biết Hoa huynh đệ xuất sư ở đâu?”

Hoa Tinh nghe nói, trên mặt lộ ra nụ cười khê, đáp: “Té ra là cao thủ của phái Hoa Sơn, cửu ngưỡng. Tại hạ chẳng qua là kẻ vô danh vừa mới xuất đạo mấy bữa, nói đến sợ Tôn đại hiệp cười, có lẽ không nói cũng được.” Hoa Tinh xem ra có ý muốn chọc giận vị cao thủ phái Hoa Sơn này rồi.

Tôn Vân Long đang muốn hỏi lại, đột nhiên nghe Thu Nguyệt nói: “Đại sư huynh, sư huynh dẫn Hoa công tử đến chỗ bọn ta ngồi chơi đi, ta và Mai Hương tỷ có vài lời riêng tư muốn nói, các vị ở đây bọn ta làm sao nói ư?” Gương mặt Thu Nguyệt có vẻ không nhẽo, nhìn Tôn Vân Long và Hoa Tinh.

Tôn Vân Long trông thấy biểu tình đó, liền ngăn mặt ra, nói với Hoa Tinh: “Ta thấy bọn ta nên qua bên kia đi, nếu không lát nữa ảnh hưởng tới bọn y thì không hay.” Hoa Tinh giương mắt ngó Thu Nguyệt, trong lòng thầm nhủ đẹp tuyệt, tương lai nhất định phải truy nàng vào tay, không thể để tiện nghi cho nam nhân khác được. Thực là người hoa tâm!

Đến bàn của Tôn Vân Long, Hoa Tinh ngồi đúng vị trí của Thu Nguyệt, vừa khéo ngồi cùng với Tôn Vân Long, chờ cho Tôn Vân Long giới thiệu hẳn với người cùng bàn xong, Hoa Tinh chỉ cười nhạt nói: “Hoa Tinh kiến quá các vị anh hùng, hôm nay tương ngộ thực là tam sinh hữu hạnh. Hoa Tinh kính các vị một chung.” Nói xong lấy một chung, đổ đầy rượu mà uống. Đặt chung xuống bàn, ánh mắt Hoa Tinh dừng lại trên người Lâm Vân và Lãnh Vô Tình.

Ngô Long nhìn Hoa Tinh hỏi: “Xem ra Hoa thiếu hiệp võ học đầy mình, không biết học được từ đâu?” Lại là lặp lại câu nói cũ, coi bộ bọn lão muốn rọ rẫm kỹ càng Hoa Tinh, xem tình huống như thế nào rồi mới đối phó hẳn. Một điểm này Hoa Tinh từ trong thần tình của mấy người có thể nhận ra được.

Ngó bảy người, Hoa Tinh làm bộ ngượng ngùng cười nói: “Quả thực Hoa Tinh sợ nói ra thì mọi người cười cho, có chút xấu hổ.” Nói xong làm ra vẻ khó khăn.

Lúc này người trên lầu đều tĩnh lặng dò xét Hoa Tinh, muốn nghe xem đáo để lai lịch của hắn làm sao, ngay cả Mai Hương và Thu Nguyệt đang thì thầm trò chuyện cũng ngừng đầu nhìn hẳn.

Xuất Vân đạo trưởng nói: “Hoa thiếu hiệp cứ nói đi, bọn ta sẽ không cười đâu, đó gọi là anh hùng không sợ xuất thân hèn kém, có gì thiếu hiệp cứ nói thẳng.” Ngô Long cũng nói: “Thiếu hiệp còn trẻ, không việc gì phải hổ thẹn, đến khi thiếu hiệp đi nhiều trong võ lâm, thì không để ý việc này đâu.”

Hoa Tinh thấy hai người đều nói như thế, vẻ mặt có chút do dự, qua một lát, tựa hồ hắn đã hạ quyết tâm, sắc mặt chính đang muốn nói lai lịch của mình. Bảy người cùng bàn trong lòng đều nói thầm, lần này xem xuất đạo của mao tiểu tử, còn không bị bọn ta đùa giỡn trên tay, trong mắt mọi người bắt giắc đều lộ ra vẻ đắc ý.

Không xa Mai Hương và Thu Nguyệt cũng nhìn Hoa Tinh, đối với thân phận hắn cũng vô cùng hiếu kỳ, muốn biết xuất sinh lai lịch của hắn.

Hoa Tinh đương nhiên hiểu được ánh mắt của bảy người cùng bàn, nhưng hắn lại như không biết tí nào. Quét mắt nhìn mọi người trên lầu, thấy ngoài hắc y nhân ngồi bàn thứ tư vẫn cúi đầu uống rượu ra, những người khác hoặc công khai hoặc ngầm ngầm đều đang chú thị mình.

Khê hắng giọng, Hoa Tinh nói lớn: “Nói ra mọi người chớ cười, Hoa Tinh ta xuất đạo mới được mấy bữa, cũng chưa có biệt hiệu sáng sủa nào, hiện tại trước mắt mà nói, tạm thời cũng chỉ là sống tạm bợ nhờ vào cái thân phận không ra gì. Tùy tiện làm một cái Phượng Hoàng đặc sứ vô vị của cái Phượng Hoàng Thư Viện nho nhỏ, nói đến cũng có chút mất mặt, hắc hắc.” Lời này vừa xuất, không ít người đã phun hết sạch những gì vừa ăn vào miệng ra ngoài. Cặp mắt tròn tròn như mắt trâu, ngẩn ra nhìn Hoa Tinh.

Trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười ngây dại nhìn mọi người, trong lòng buồn cười muốn chết. Coi cái lũ này còn cười nổi hay không, hắc hắc. Bảy người cùng bàn sắc mặt đại biến, kinh hãi nhìn Hoa Tinh. Lúc này bọn họ đột nhiên phát hiện nụ cười ngây dại trên mặt Hoa Tinh dường như đã biến thành trào lộng. Đang chế giễu châm chọc bọn mình. Giấy lát này bọn họ bỗng chốc mới nhận ra Hoa Tinh hoàn toàn không đơn giản như trong tưởng tượng của bọn họ. Nguồn tại TruyệnFULL

Mấy bàn khác cũng đều nhìn Hoa Tinh, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin. Cả Mai Hương và Thu Nguyệt vẻ mặt cũng kinh ngạc không nói nên lời, thực không biết Hoa Tinh nói thật hay là nói đùa. Lúc này hắc y nhân đang cúi đầu uống rượu cũng ngẩng đầu lên nhìn Hoa Tinh một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục uống rượu.

Võ Đang Xuất Vân khôi phục lại trước tiên, lão nhìn Hoa Tinh, ngữ khí có vẻ hoài nghi hỏi: “Hoa thiếu hiệp có thực là đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện không? Bần đạo chưa từng nghe chuyện này?” Lời này nói ra, mọi người đều hồi lại tinh thần, hết thảy đều tràn ngập sự nghi ngờ đối với lời nói của Hoa Tinh, tất cả đều nhìn hẩn, muốn coi hẩn giải thích thế nào.

Hoa Tinh cười khê đáp: “Các vị chưa từng nghe là phải, vì việc này mới xảy ra hai ba bữa trước, không đến bảy ngày nữa thân phận của ta sẽ được Phượng Hoàng Thư Viện công bố ra thiên hạ, đến lúc đó các vị sẽ biết. doc truyện tại . Đáng tiếc chỉ là cái đặc sứ, nghe cũng hơi bức mình, cứ đợi sau này ta trở thành chủ nhân thư viện, lúc đó, hắc hắc, mọi người chớ quên chúc mừng ta đấy.” Nói xong ra chiều đắc ý, thấy được trong lòng mấy người tương đối khó chịu.

Quả thực là ngông cuồng, đặc sứ còn chưa ngồi vững, lại muốn làm chủ nhân thư viện, nghe được lời này mấy người trẻ tuổi sắc mặt liền tỏ ra phẫn nộ. Tại sao nổi giận ư, kỳ thực nói thẳng ra còn không phải vì Phượng Hoàng tiên tử Dư Mộng Dao hay sao, nàng là tuyệt sắc mỹ nhân trên Thiên tiên phổ, coi Hoa Tinh tương mạo sắc lang như thế, nếu mà hẩn làm chủ nhân thư viện, Mộng Dao tiên tử e rằng xong mất. Những người trẻ tuổi này há không tức giận được chẳng.

Mọi người trong tửu lầu chăm chăm ngó Hoa Tinh, trong tim ngầm ghét hận, tất cả đều cho rằng hẩn nói như đánh rắm, đúng là si tâm vọng tưởng nằm mộng giữa ban ngày. Mai Hương nhìn bộ dạng đắc ý của Hoa Tinh, trong lòng tức giận khê mắng: “Hoại dẫn, tử dẫn, sắc lang. Đồ xấu xa, người đi chết đi.” Trong ngữ khí hàm chứa mùi vị chua cay, coi bộ nàng ăn phải giấm rồi.

Thu Nguyệt nghe thấy ngữ khí này liền nhìn Mai Hương, tựa hồ hiểu ra điều gì. Quay lại ngó Hoa Tinh, trong mắt Thu Nguyệt thoáng qua thần sắc kỳ quái tự mình cũng không nhận thấy, nói không ra trong lòng nàng nghĩ tới cái gì. Đột nhiên Thu Nguyệt cảm thấy có cặp mắt nóng bỏng đang nhìn mình, nàng quay đầu nhìn lại, thì ra là Hoa Tinh. Trong mắt hẩn hàm chứa thần tình kỳ lạ, có thứ dự hoặc và tà dị không thể tả, dường như đã hoàn toàn nhìn thấu mình vậy, ánh mắt ấy lại in tận trong sâu thẳm đáy tim của Thu Nguyệt. Thu Nguyệt vội cúi đầu tránh né ánh mắt hẩn, trong lòng nàng có cảm giác kỳ quái không thể tả.

Hoa Sơn phái Ngô Long định thần lại nói với Hoa Tinh: “Không ngờ Hoa thiếu hiệp đã trở thành đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện, thực là đáng vui vẻ đáng chúc mừng. Lần này Hoa thiếu hiệp đến Trung Nguyên tất là có việc quan trọng cần làm nhỉ?”

Hoa Tinh cười nói: “Điểm này rất tiếc ta không thể trả lời ông được. Hôm nay bọn ta mới tương ngộ, không chừng tương lai còn có chỗ cần các vị anh hùng trợ giúp, đến khi đó còn muốn mời các vị đại gia giúp đỡ nhiều nhiều. Hoa Tinh cảm kích không hết.”

Mặc dù thân phận Hoa Tinh tạm thời vẫn chưa được xác định, nhưng mọi người thà tin là có, còn hơn là không tin, nên bọn họ đã khách khí rất nhiều với hẩn, tránh ngày sau gặp nhau lại sinh chuyện.

Ngô Hoa nói: “E rằng Hoa thiếu hiệp vẫn chưa biết, vị Lâm Vân Lâm thiếu hiệp này thân phận gần giống với thiếu hiệp, y vừa khéo từ Võ Lâm Thư Viện đi ra, hai vị có thời gian gần gũi, nên giao lưu với nhau một lát.”

Hoa Tinh nghe nói liền sửng sốt, không ngờ Lâm Vân là người của Võ Lâm Thư Viện, nếu như Ngô Hoa không chỉ ra thì mình thực cũng không biết được, coi bộ phải cẩn thận đề phòng Lâm Vân, kéo tương lai lại bị lật thuyền trong rãnh.

Hoa Tinh ngó Lâm Vân cười nói: “Lâm huynh sau này chỉ giáo nhiều nhiều.” Lâm Vân tỏ vẻ không dám, tịnh không nhiều lời.

Nhìn mọi người trong tửu lâu một lượt, Hoa Tinh biết rằng kể từ lúc này, thân phận Phượng Hoàng đặc sứ của mình rất nhanh sẽ truyền khắp võ lâm, lúc đó ngênh tiếp mình sẽ là gì? Tiền bạc, mỹ nhân, hâm mộ, đồ kị, hay là cái khác nhỉ?

Có lẽ chỉ đến khi đó mới biết, phải không?

16. Chương 16: Cảnh Đêm Trường An

Trên Anh Hùng lâu, thân phận Phượng Hoàng đặc sứ của Hoa Tinh bỗng chốc đã truyền đi. Tiếp theo chờ hẳn sẽ là gì? Tiền tài, mỹ nữ, hay là âm mưu quỷ kế? Ai cũng không nói được.

Bữa cơm mất không ít thời gian, trong lòng Hoa Tinh cười thầm, nhưng mấy người cùng bàn ăn mà không biết mùi vị. Lúc chia tay, Hoa Tinh chúm chím cười nhìn Thu Nguyệt, cặp mắt thấu ra thần thái dụ người, Thu Nguyệt bên lên tránh mục quang của hắn. Hoa Tinh trông thấy ánh mắt ghét hận của mấy nam nhân, hắn liền giương mắt lên lộ ra dáng cười tà dị, khiến người khác không sao lường được cao sâu, không thể nhìn thấu được hắn.

Mắt tiền Thu Nguyệt đi xa, Hoa Tinh cười nói với Mai Hương: “Vừa rồi lúc các vị trò chuyện, cô nói xấu ta không ít đúng không?”

Mai Hương giật nảy mình, nàng không ngờ hắn biết chuyện này. Cặp mắt hoảng loạn tránh né Hoa Tinh nói: “Đó là việc của ta và Thu Nguyệt, không cần thiết phải nói với người.” Nói xong vội vàng đi xuống lầu, khiến Hoa Tinh cười lớn một trận.

Hoa Tinh đưa mắt ngó mấy người trên lầu, khi cặp mắt hắn quét tới người nữ tử mặc áo xanh lục, hắn thầm nhủ thân thể nàng cực đẹp, nếu mà có cơ hội môn trôn hưởng thụ một lần, nhất định cực kỳ sướng khoái. Hoa Tinh thu hồi mục quang, sau đó hắn rời khỏi Anh Hùng lâu đuổi theo Mai Hương.

Hoa Tinh và Mai Hương chơi ở thành Trường An hết nửa ngày, hiển nhiên Mai Hương rất vui vẻ, đối với việc Hoa Tinh mấy lần nắm tay nàng cũng không để ý lắm, chỉ lờm hẩn mấy cái khi hắn nắm tiểu thủ của mình. Xế chiều hai người đi kiếm khách sạn, vì Mai Hương chơi cả ngày nên sau khi ăn cơm nàng bèn đi nghỉ. Rất nhanh nàng tiến vào giấc ngủ.

Hoa Tinh êm ái tiến vào phòng Mai Hương, hắn nhìn Mai Hương đang yên lặng ngủ say trên mặt liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Hoa Tinh vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt mỹ lệ của Mai Hương thầm thì: “Tiểu đào đản (1), ngủ ngon nhé, ta ở cạnh nàng.” Nhìn cặp môi quyến rũ, Hoa Tinh nhẹ nhàng cúi đầu ngậm lấy hai mảnh môi mềm mại của nàng trong miệng, rồi nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi thưởng thức. Hoa Tinh thậm chí hô một tiếng tuyệt diệu.

Hoa Tinh nếm rất lâu, hắn không rời rời nàng. Nhìn cái miệng nhỏ xinh xắn của nàng, trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười khê. Mục quang từ từ di chuyển xuống dưới, rơi trên hai tòa ngọc nhũ nảy nở của Mai Hương. Thân thể Mai Hương mảnh dẻ thanh tú, hai tòa ngọc nhũ không lớn lắm nhưng tương đối cao và thẳng. Thần sắc trong mắt Hoa Tinh biến đổi liên tục, trên mặt hiện ra nụ cười hững hờ, hữu thủ nhẹ nhàng rơi trên ngực Mai Hương, rồi nhẹ nhàng dùng ngón tay cảm thụ hình dạng to nhỏ.

Bàn tay Hoa Tinh rất ôn nhu vì sợ Mai Hương thức giấc. Hắn chỉ nhẹ nhàng vuốt ve hai tòa ngọc nhũ, nên vẫn chưa cảm giác được xúc cảm nhu nhuận đàn hồi. Ngọc nhũ của Mai Hương không lớn nên hoàn toàn vừa khít bàn tay của Hoa Tinh. Hoa Tinh lặng lẽ ngồi cạnh Mai Hương dùng tay cảm giác sự mỹ lệ và mỹ diệu của nàng. Hắn không hành động quá đáng, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve kiểu đỉnh nhu nhuận của Mai Hương, cặp mắt hàm chứa tơ tơ thương tiếc nhìn nàng.

Không lâu sau Hoa Tinh đắp chăn cho Mai Hương, sau đó lại nhẹ nhàng hôn đôi môi mê người của nàng một hồi nữa, rồi mới yên lặng rời khỏi. Hoa Tinh nhảy lên mái nhà, hắn nhìn thành Trường An dưới sắc đêm, nơi nơi treo đèn, bốn bề lấp lánh ánh sáng trông thực mỹ lệ. Hoa Tinh đứng lặng lẽ hồi lâu trên mái nhà, đột nhiên thân thể lóe lên bắn về hướng tây, nháy mắt mất hút trong màn đêm.

Trong một đại viện ở tây thành có một căn phòng vẫn còn sáng đèn. Bây giờ đêm đã khuya rồi, người thường sớm đã đi ngủ, nhưng trong phòng này đèn vẫn đang sáng, biểu lộ có chút quái dị. Càng lạ hơn là, ngoài cửa sổ lúc này có một bóng người mảnh mai đang nấp, bất thường ghé mắt ngó vào bên trong, tỏ ra vô cùng thần bí. Nhưng hết thấy đều bị một bóng người bay ngang qua mái nhà phát hiện, người này liền nhẹ nhàng rơi trên nóc không phát ra một chút thanh âm nào, hiển nhiên là một cao thủ.

Hắn nhẹ nhàng gỡ một viên ngói nhìn vào trong phòng, tức thì cả người ngây ra. Duyên cớ nào vậy, vốn là trong căn phòng này chính là có một nam một nữ đang thân mật, hai thân thể trần truồng đang giao dục với nhau, không ngừng uốn éo, hắn thấy trong người phát sốt, dục hỏa nổi lên. Người trên nóc nhà này cũng không phải xa lạ, chính là Hoa Tinh. Hoa Tinh cứ thẳng đường bay đến nơi có ánh đèn, vô ý phát hiện nơi kỳ quái ở đây, liền dừng lại xem thử, ai biết lại thấy được màn biểu diễn rực rỡ này.

Nam nhân trong phòng trông khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, song mục hàn quang ẩn hiện, hiển nhiên võ công cực cao. Lúc này đang ôm nữ nhân trong lòng dùng lực nhún lên xuống. Còn nữ nhân nhìn vào mới chừng hai tám hai chín, mỹ lệ kiều diễm. Hoa Tinh ở bên trên nhìn chòng chọc vào thân thể nữ nhân, đây là lần đầu tiên hắn thấy nữ nhân ở trường, mà lại là nữ nhân tương đối mỹ lệ.

Chỉ thấy nữ nhân này, không những có khuôn mặt mỹ lệ, còn có một tấm thân tuyệt mỹ. Hai tòa nhũ phong trước ngực vừa lớn vừa tròn, mười phần chắc chắn, đang phập phồng lên xuống tùy theo cơ thể nàng. Ở bên trên là hai hạt bồ đào đỏ thắm và ngọc nhũ trắng như tuyết tương phản thành hấp dẫn, càng thêm ba phần mỹ lệ. Dưới song phong đầy đặn là vùng bụng bằng phẳng và eo lưng thon thon, lại xuống phía dưới là phi đồn sung túc trắng muốt và cặp đùi tròn đầy nhuận như ngọc.

Nam tử trên giường chính là đang ôm nữ tử xinh đẹp đó, một tay đang nhào nặn song phong trước ngực nàng, tay còn lại giữ chặt eo lưng, đang dùng lực xung phong liều chết, nhìn thần tình thì biết hắn sáng khoái trong lòng rồi. Đương nhiên, nếu đổi cho nam nhân đó, có thể ôm người đẹp sung sướng như thế cũng sẽ sáng khoái trong lòng thôi. Hoa Tinh coi một hồi không nhìn được nuốt nước bọt cái ực, hắn thầm nhủ mỹ nhân như thế nên ở trong lòng mình mới phải, đáng tiếc hiện tại ở trong lòng kẻ khác.

Hoa Tinh ở trên nóc nhà ngó một hồi, do góc độ liên hệ nên hắn không coi được rõ ràng biểu tình cụ thể của nữ nhân này, chỉ có thể nhìn thấy thân thể mỹ lệ rung động không ngừng, hai tòa ngọc nhũ mê nhân dục tủy say người đó, hấp dẫn sâu xa Hoa Tinh.

Qua một hồi nữa hai người giao hoan chậm lại, nam nhân ôm nữ nhân, song thủ nắm nhũ nhục rắn chắc nhào nặn, vẻ mặt đắc ý cười nói: “Thế nào, tiểu yêu tinh, khoan khoái chứ. Ha ha.”

Nữ tử đang tựa lưng trong lòng hắn, trong mắt thoáng qua thần sắc dị dạng không dễ phát hiện. Kiều mị nói: “Ngọc Long chàng thực lợi hại, mỗi lần đều làm cho người ta khoai khoái muốn chết, người ta thực muốn vĩnh viễn nằm trong lòng chàng không dậy nữa.” Trên mặt nàng có nụ cười kiều mị.

Nam nhân kêu bằng Ngọc Long cười nói: “E rằng nàng chẳng phải muốn ta ôm trong lòng, mà là muốn lão nhị của ta ấy, mỗi lần nó đều cho nàng ăn no mà, ha ha.” Nói xong cực kỳ đắc ý.

Nữ tử ngữ khí mềm mại nói: “Ngọc Long, chàng nói xem ta hay là Tú Quyên tốt hơn?” Trong lời lẽ có ý ghen tuông.

Ngọc Long nghe nói sắc mặt khê thay đổi, nhẹ giọng nói: “Không được đề cập đến cô ta, khi ta ở cùng nàng tốt nhất ít nói đến cô ta, biết không?” Đồng thời song thủ ngoan độc nhào nặn nhũ phòng trắng muốt của nàng, ngón tay sử kinh lực ngắt ở đầu nhũ.

Sắc mặt nữ tử có chút thống khổ, hiển nhiên là bị Ngọc Long làm đau đớn. Cơ thể run nhẹ, hừ lạnh nói: “Mỗi lần đề cập đến y, chàng đều né tránh không trả lời, chàng đừng cho rằng ta không biết tâm tư của chàng. Chàng thường lén lút nhớ mong y, đáng tiếc nàng là đại tẩu của chàng, mà đại ca Ngọc Hồ của chàng lúc nào cũng trông coi y cực tốt, khiến chàng không dễ hạ thủ, vì vậy mà chàng ngầm hận đại ca không thôi, đúng không?”

Sắc mặt Ngọc Long đại biến tức giận nói: “Im miệng, nàng không được hồ thuyết bát đạo (2), chỉ là lời đồn thổi, căn bản không có việc này.” Đồng thời bàn tay bóp mạnh ngọc nhũ trắng nõn đến mức đỏ ửng lên, hiển nhiên bị nữ tử này nói trúng tâm sự.

Nữ tử đau đớn khẽ nói: “Nhẹ thôi, chàng làm đau ta rồi. Hiện tại chỉ có hai người bọn ta chàng sợ gì chứ, chẳng lẽ chàng vẫn không tin ta ư?” Nói xong quay lại ngó hắn, cặp mắt có chút ưu oán, tựa hồ lấy làm lạ hắn không tin tưởng mình vậy.

Ngọc Long nhìn nàng một hồi, bàn tay dần dần trở nên nhẹ nhàng, chậm chậm vuốt ve ngọc nhũ đầy đặn nhu nhuyễn như bông, nói: “Nàng biết tâm tư của ta thế nào không?”

Nữ nhân ngó ra cửa sổ, cặp mắt liền thoáng qua ý hận, cười nhẹ nói: “Điều này có gì khó đâu, mỗi lần chàng nhìn thấy Tú Quyên, ánh mắt đó đừng nói là ta, ngay cả Tú Quyên cũng hiểu rõ chàng không có hảo ý với y. Nhưng lần nào ta hỏi chàng, chàng đều viện cớ này nọ mà nói cái khác, tránh né không trả lời. Chàng đừng tưởng rằng ta không biết, nhiều việc tốt của chàng ta đều biết, hừ.” Nói xong vẻ mặt tỏ ra ghen tuông.

Ngọc Long hữu thủ vuốt ve nhục cầu mềm mại, tả thủ duỗi hướng xuống khoảng giữa hai chân nhẹ nhàng ve vuốt. Sắc mặt có chút biến đổi hỏi: “Tiểu Bình, nàng còn biết chuyện gì nữa, nói ta nghe xem.” Lúc nói, tả thủ nhẹ nhàng mơn trớn vùng đất nhạy cảm của nàng, như là nhắc nhở nàng, lại như là uy hiếp nàng vậy.

Nữ nhân tiểu Bình không nhịn được toàn thân uốn éo, miệng thở hổn hển, quyến rũ nói: “Ta nói ra chàng không được tức giận, nếu không ta không nói đâu.” Coi bộ nàng cũng biết được trước tiên phải giữ gìn có đường lui.

Tay Ngọc Long vẫn hưởng thụ nhục thể mỹ diệu, miệng thì đáp lời: “Được, nàng nói đi, ta không nổi giận là được.” Mặc dù mồm nói như vậy, nhưng trong mắt lại lóe lên hàn quang.

Tiểu Bình nhè nhẹ quấy động hai chân, tránh né tả thủ của hắn. Cặp mắt nhìn song cửa lộ ra ý hận lạnh lẽo. Nàng nói: “Ta ư, không chỉ biết chàng có ý với Tú Quyên, mà còn biết tâm tư ma quỷ của chàng. Bình thường khi ta cùng Tú Quyên nói chuyện, có thể nhìn ra được dự niệm trong mắt chàng. Nói lời thực, Tú Quyên liệt danh thứ sáu trên Bách Hoa Phổ hai mươi năm trước, còn ta xếp thứ chín, đích xác ta không đẹp bằng y. Càng quan trọng là Tú Quyên đoan trang tú lệ, khiến cho người khác cảm giác được sự thần thánh bất khả xâm phạm, cái đó gọi là hết sức dụ người. Nam nhân bọn chàng, yêu thích nữ nhân như thế, giành không được mới là tốt nhất, đúng không?”

Ngọc Long gật đầu nói: “Không sai, nam nhân đích xác là yêu thích nữ nhân như Tú Quyên. Có điều nàng cũng dụ người chứ, nàng xinh đẹp mỹ lệ, tràn đầy mỹ lực, sung mãn vị nữ nhân, cũng là nữ nhân muốn có trong lòng nam nhân thiên hạ. Chỉ là Tú Quyên lạnh lùng đoan trang, khiến người ta muốn đề cô ta xuống dưới, sung sướng với cảm giác chinh phục cô ta.”

Tiểu Bình hừ lạnh một tiếng nói: “Nam nhân bọn chàng là thứ không tốt, chàng cho rằng những việc chàng làm ta không biết chăng? Ta tất cả đều hiểu rõ, hừ. Chàng vì muốn giành được Tú Quyên vào tay, cũng đã phí không ít tâm lực. Đáng tiếc Tú Quyên tính tình cương liệt, dùng cái chết để bức bách, kết cuộc chàng vẫn không chiếm được y. Sau khi chàng biết Tú Quyên tính cách mạnh mẽ thì thay đổi biện pháp, không còn cứng rắn nữa. Trước tiên chàng đem diệt nhi của mình giết đi, khiến cho Tú Quyên cực kỳ thương tâm, nhân lúc y yếu ớt mà chàng định thực hiện ý đồ, tiếc là vẫn không được toại ý; Sau đó chàng ..., hừ” Nói đến đây thì dừng lại.

Ngọc Long sắc mặt đại biến, song thủ ngoan độc dày vò nhục thể tiểu Bình. Ánh mắt âm lạnh nói: “Nàng biết không ít nhĩ, về sau, nói tiếp đi.” Cặp mắt càng thêm âm sâm. Nguồn tại TruyệnFULL

Dường như cảm giác được sự biến hóa của y, tiểu Bình quay đầu lại nhìn y, cười nhẹ nói: “Hay là ta không nói nữa, nếu không sợ rằng chàng lại nuốt sống ta mất.”

Vẻ mặt Ngọc Long liền mềm lại, lộ ra nụ cười, nhẹ giọng nói: “Ta muốn ăn nàng, nhưng ta lại luyến tiếc nàng. Ăn nàng rồi tương lai ai cùng ta sung sướng chứ, chớ nghĩ nhiều, tiếp tục nói đi, ta muốn coi thử đại bản sự của nàng, biết được bao nhiêu việc của ta.” Nói xong tả thủ dùng lực, cơ thể tiểu Bình bắt giác run lên.

Cặp mắt quyến rũ ngó hắn một cái, lúc quay đi ánh mắt tiểu Bình âm trầm vô tỷ. Coi bộ trong lòng hai người này đều có mưu đồ đen tối, không phải là người đơn giản. Tiểu Bình nhẹ nhàng vuốt tóc, động tác ưu mỹ, phong thái mê người, nói tiếp: “Sau đó ư, chàng nhân lúc đại ca đi xa, thì mua chuộc sát thủ, ngầm đánh lén y, nhân tiện y không đề phòng giết chết y, còn sát thủ chàng giết chết toàn bộ, để tránh rò rỉ phong

thanh. Chàng làm việc này thật hoàn mỹ, thần không biết quỷ không hay. Sau khi chờ cho Tú Quyên hỏi thăm biết được cái chết của Ngọc Hổ, chàng lại cố ý biểu hiện ra bộ dạng bi phẫn vô bì, mồm miệng liến thoắng nói muốn đi kiếm hung thủ, báo thù cho đại ca, muốn nhờ việc này để thu được sự cảm kích của Tú Quyên, tiến một bước thực hiện kế hoạch của chàng, sau cùng bốn cột Tú Quyên trên tay, thỏa mãn đầy đủ dục vọng của chàng. Ta nói không sai chứ?”

Ngọc Long sắc mặt âm lạnh, thần sắc trong mắt bất định, bất thường lóe hiện ra sát cơ, nhưng tựa hồ lại có vẻ không nỡ giết nữ nhân xinh đẹp này. Hoa Tinh ở trên nóc nhà nghe nói, thầm nhủ: “Tên Ngọc Long này thực là vô độc bất trượng phu, vì giành được đại tẩu của mình, không ngờ đích thân giết chết đại ca và tiểu đệ của mình, hắc hắc, thực là đáng sợ, cực kỳ tàn nhẫn.”

Về mặt Ngọc Long lại trở nên bình tĩnh, gạt đầu thừa nhận nói: “Không sai, nàng nói không sai, tự ta xuất mã mua chuộc sát thủ giết chết đại ca, sau đó vì để bảo mật, ta lại đem số sát thủ đó toàn bộ giết hết. Không ngờ nàng thực là có chuyện độc đáo, cả những việc này cũng biết, trước đây ta quá xem nhẹ nàng. Hôm nay cho dù ta không so đo việc này với nàng, nhưng cần phải làm sao thì nàng nên hiểu rõ, nếu như tiết lộ tin tức, đừng trách ta không nghĩ đến tình cảm bao nhiêu năm nay.” Thanh âm càng thêm âm trầm, khiến người ta lạnh tim.

Tiểu Bình bỗng chốc yên tĩnh lại, tỏ ra có chút khác thường. Hoa Tinh ở trên nóc nhà ngó hai tay của Ngọc Long, trong lòng có phần khó chịu. Thật bực mình, đồ mỹ diệu thế này bị hắn chiếm mất. Song thủ Ngọc Long vuốt ve trên người tiểu Bình, trong lòng nghĩ tới tâm sự. Mà tiểu Bình cũng lặng lẽ không nói, dường như cũng nghĩ đến sự tình.

Đột nhiên, ầm một tiếng, phá vỡ sự yên lặng khó có được này. Nơi cửa phòng xuất hiện một bóng người, Ngọc Long ngó một cái, sắc mặt đại biến, nghệt mặt ra nói: “Đại tẩu làm sao biết, làm sao biết chỗ này, Tú Quyên?” Đồng thời song thủ đang hoạt động thoắt cái đã ngừng lại. Còn tiểu Bình nhìn Tú Quyên, trong mắt lóe lên vẻ rạn vỡ.

Trên nóc nhà Hoa Tinh cũng kinh động, không ngờ người ở bên ngoài nghe trộm suốt từ nãy giờ là Tú Quyên, đại tẩu của Ngọc Long. Nhìn Tú Quyên, Hoa Tinh ngấm tán dương, quả nhiên mỹ lệ vô tỷ, khuôn mặt tú mỹ có khí chất đoan trang cao quý, khiến người ta vừa yêu vừa sợ, đáng người mảnh mai thon dài, trước ngực song phong sừng sững, tỏ ra hài hòa cân đối. So với tiểu Bình thì chưa đủ nở nang, nhưng đặc biệt có cảm giác hết sức nhu mỹ, phù hợp với khuôn mặt thanh tú đoan trang của nàng, rõ ràng là đẹp như tiên trên trời, không thẹn là đại mỹ nhân bài danh thứ sáu trên Bách Hoa Phổ năm đó, chẳng trách Ngọc Long có ý muốn với nàng.

Về mặt Tú Quyên đầy tức giận, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm Ngọc Long, nói: “Người đứng là giống cầm thú, lợn chó không bằng. Ham muốn mỹ sắc, không ngại tự tay giết chết thân sinh đại ca của mình, sát hại thân đệ nhi của mình, người nói xem, người vẫn còn hay không còn là người? Người cần bản đúng là cầm thú. Hôm nay ta đến giết người con súc sinh đáng chết này, ta phải báo thù cho con trai ta và Ngọc Hổ. Người nộp mạng đi.” Nói hết liền vung chưởng bổ tới Ngọc Long.

Ngọc Long đẩy tiểu Bình ra, thân hình nhanh như chớp nhảy tới cạnh cửa. Hắn đóng cửa lại. Lớn tiếng nói: “Đại tẩu chờ nghe tiểu Bình nói nhầm, ban nãy cô ta nổi máu ghen, cố ý nói như thế, nên không thể chính xác. Ta làm sao có thể làm ra việc này chứ, đại tẩu phải tin ta.”

Tú Quyên bực bực nổi giận, lạnh giọng nói: “Súc sinh, người cho rằng ta vẫn còn là đứa trẻ ba tuổi ư? Như vậy dễ dàng cho người quá. Hôm nay không phải ta chết thì là người chết, ta không thể tha người được.” Nói xong công lực nâng lên mười tầng, toàn lực đánh ra.

Ngọc Long thì thân thể trần truồng, né tránh sự tấn công của nàng. Tiểu Bình đang đứng một bên, lặng lẽ coi hai người đánh nhau. đọc truyện tại . Hoa Tinh trên nóc nhà thì nhân cơ hội lớn nhìn no con mắt, ánh mắt hân quét đi quét lại trên cơ thể tiểu Bình, trong lòng thầm nhủ chân mỹ.

Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, nơi xa vang lên ba tiếng báo giờ, đã là canh ba rồi. Cuộc đánh nhau trong phòng nhỏ đã đến hồi nguy hiểm, nhưng lại có phong quang dự người vô hạn. Hoa Tinh dòm trộm như tia chớp, mục quang bất thường dừng lại trên song phong trước ngực tiểu Bình, ngẫu nhiên cũng nhìn chỗ thân bí giữa hai chân tiểu Bình, đáng tiếc không đứng góc độ, nhìn không rõ ràng.

Sắc đêm của thành Trường An, vô cùng mỹ lệ, mỹ nhân của thành Trường An, hết sức dụ người. Tại tiểu phòng phía tây thành này, kết cuộc hươu chết về tay ai nhỉ, ai cũng dự đoán không được. Tiếp theo Hoa Tinh sẽ thấy được những gì, hay là, có thể vượt ngoài mong đợi.

(1). Đảo dẫn: gây chuyện, gây sự. (2). Hồ thuyết bát đạo: nói xằng, nói bậy

17. Chương 17: Song Kiều Xinh Đẹp

Trường An thành ban ngày rất nóng, nhưng ban đêm lại vô cùng mát mẻ. Hoa Tinh ngồi xổm trên mái nhà nhìn rất đã mắt, cặp mắt luôn chăm chú nhìn vào ngọc nữ vừa to vừa tròn, vừa trắng vừa mềm đó, đối với tình huống cuộc đấu không hề để tâm. Trong đầu đang nghĩ nếu có cơ hội nắm nhục cầu phong mãn đó trong tay, nhất định cực kỳ mỹ diệu. Hắc hắc.

Ngọc Long vừa đánh vừa nói: “Tú Quyên, cô bình tĩnh đi. Nếu thực sự động thủ, cô không phải là đối thủ của ta đâu, ta không muốn làm cô bị tổn thương.”

Tú Quyên tức giận nói: “Cầm mồi, hoặc là người giết ta ngay, bằng không ta nhất định phải giết người để báo thù cho bọn họ.” Ánh mắt kiên quyết không một chút biến đổi, coi bộ rõ là đã động sát cơ.

Ngọc Long than nhẹ một tiếng: “Đây là cô bức bách ta, từ trước đến nay, ta đối xử với cô lẽ nào chưa đủ tốt ư? Hôm nay đã đến nước này, cô cũng đừng trách ta không nói tình cảm. Trước đây ta luôn không muốn dùng sức mạnh, bởi vì trong lòng ta hết sức yêu cô, hôm nay cô đã ép ta, ta không thể chú tâm quá nhiều nữa. Cô đã tự đưa mình đến tận cửa, nếu như ta không có được cô, thì rất có lỗi với bản thân ta.” Nói đến đoạn sau, vẻ mặt Ngọc Long biến đổi trở nên âm u, trong mắt lập lòe một đoàn lửa đỏ thẫm, phảng phất muốn nuốt bay người ta. xem tại

Sắc mặt Tú Quyên băng lạnh, gằn giọng: “Súc sinh người thôi mơ mộng hão huyền đi, người sẽ không có kết cục tốt đâu.” Nói xong tấn công càng thêm ác liệt.

Ngọc Long cười nham hiểm lớn tiếng nói: “Vậy ư? Ha ha ha ha, đợi đến lúc cô nằm dưới người ta, ta xem cô còn có thể đoan trang đến khi nào.” Nói xong công thế liền chặt chẽ, chỉ mấy chiêu đã ép lùi Tú Quyên ba bước, trong mắt nằng nệ ra vẻ kinh hãi.

Thế công của Ngọc Long càng lúc càng mạnh, bức đến Tú Quyên không còn sức hoàn thủ, chiến bại là việc sớm muộn. Trong mắt Tú Quyên lộ ra vẻ bi thương và tuyệt vọng, nàng biết mình kết cuộc khó tránh khỏi bàn tay quỷ dữ, trong lòng chưa xót không thể tả.

Hoa Tinh ngó cuộc chiến một cái, hần biết sắp kết thúc rồi, võ công của Tú Quyên so với Ngọc Long thì kém xa. Quả nhiên không ngoài ba chiêu Ngọc Long điểm trúng huyệt đạo Tú Quyên, không chế nàng.

Tú Quyên hằm hằm nhìn Ngọc Long, lạnh lẽo nói: “Người nếu là nam nhân, thì giết ta đi.”

Ngọc Long ngó nàng, cười nham hiểm nói: “Ta đương nhiên là nam nhân, mà còn là nam nhân cực kỳ bình thường nữa. Nhưng ta sẽ không giết cô đâu, đại tẩu Tú Quyên của ta. Ta lưu luyến mỹ sắc của cô đã hơn mười năm rồi, ta vốn định dùng ít thủ đoạn, để cô ngoan ngoãn nghe theo ta, đáng tiếc nhiều năm như vậy, ta cũng không thực hiện. Hôm nay, cô tự đưa mình đến cửa, cô không thể trách được ta. Bây giờ ta phải nhìn kỹ xem sự mỹ lệ của Tú Quyên cô. Đây chính là tâm nguyện nhiều năm của ta mà!” Nói xong bước đến gần Tú Quyên.

Sắc mặt Tú Quyên đại biến, mắng lớn: “Súc sinh người cút đi, chớ **ng chạm vào ta. Nếu như người dám đụng vào ta, ta làm quỷ cũng không bỏ qua cho người.”

Ngọc Long chỉ cười khẩy, nhẹ nhàng nói: “Tú Quyên, hiện tại đã trễ rồi, hôm nay ta không thể tha cho cô được.” Nói rồi hữu thủ tóm quần áo Tú Quyên, dùng lực xé toạc ra. Mặc cho Tú Quyên hô lớn, hần nắm lấy y phục nàng xé hết. Tú Quyên phẫn nộ trợn mắt nhìn hần, nàng điên cuồng gào lớn: “Súc sinh người cút đi, không được chạm vào ta.”

Ngọc Long không đếm xỉa tới nàng, chỉ mấy lần thì hắn đã xé hết y phục của nàng, một tấm thân tuyệt mỹ sáng long lanh hiện ra trong phòng. Ngọc Long không hề sờ vào ngay, chỉ tĩnh lặng nhìn tấm thân mỹ lệ này. Hoa Tinh ở phía trên cũng mở lớn con mắt, thán nhủ đẹp tuyệt.

Tú Quyên hết sức phẫn nộ, hầm hầm nhìn Ngọc Long, ánh mắt hệt như muốn giết hắn. Nhưng Ngọc Long một chút cũng không đếm xỉa đến nàng, hắn đang quan sát kỹ càng thân thể mỹ lệ của nàng.

Cơ thể Tú Quyên rất đẹp, nhìn qua có khác với tiểu Bình. Cơ thể Tú Quyên thon dài yếu diệu, song phong trước ngực thẳng tắp như núi, tròn trịa trơn tru, nhất điểm đào hồng vô cùng dụ người. Eo lưng hết sức mảnh mai, đồn bộ nở nang, cặp đùi thanh tú đều đặn, đôi chân áp sát sát sao, không thấy hở một chút nào. Ở tận gốc cặp đùi, cỏ xanh mơn mớn, thần bí dụ người.

Ngọc Long ánh mắt phóng túng không nề nang rà quét ở địa phương ẩn mật nhất trên người Tú Quyên, coi đến mức trong lòng Tú Quyên chảy máu. Tiếc là huyết đạo bị chế, thậm chí muốn chết cũng không thể. Ngọc Long ngó khuôn mặt mỹ lệ của Tú Quyên, khẽ nói: “Đẹp quá, ta thực có phần hâm mộ đại ca, hắn có cô hơn mười năm, ta rõ là ghen muốn chết. Nhưng mà ta không phục, hắn bằng vào cái gì có cô. So với ta, võ công của hắn không bằng ta, tâm cơ hắn không bằng ta, ngay cả luận tướng mạo cũng vẫn không bằng ta, chỉ bởi vì hắn là trưởng tử ư? Ta không phục, cho nên ta đã giết hắn. Nhưng bây giờ, Tú Quyên cô kết cuộc đã thuộc về ta. Cô có biết ta chờ ngày này đã bao lâu rồi không?”

Trong lòng Tú Quyên nhỏ máu, nàng biết hôm nay sợ rằng khó tránh ma chướng, chịu đựng nhục nhã với y. Nhưng Tú Quyên tính cách cương liệt, cho dù hiểu rõ khó tránh khỏi phải chịu nhục, nàng cũng không hề khuất phục. Giận giữ nhìn gã nói: “Ngọc Hồ không có sự lợi hại của người, không có tâm cơ của người. Nhưng cái mà chàng có, người lại không có. Chàng chính trực thiện lương, người lại âm hiểm lang độc, người vĩnh viễn cũng thua kém chàng.”

Ngọc Long cười thâm độc nói: “Hắn tốt đó đã là việc của quá khứ rồi, bây giờ hắn đã chết. Giờ đây cô là của ta, ha ha, hiện tại ta muốn dốc sức hưởng thụ sự mỹ diệu của cô, ta thậm chí yêu đại tẩu rất lâu rồi.” Nói xong lộ ra nụ cười đắc ý.

Tú Quyên biết mình mắng làm sao đều vô kế với sự tình, chỉ giương cặp mắt ngoan độc nhìn hắn. Hữu thủ Ngọc Long duỗi ra nhắm vào song phong trước ngực Tú Quyên, chụp lấy nhũ phòng trắng mịn bên trái của nàng vào tay, tùy tiện vuốt ve.

Ngó cặp mắt khuất nhục của Tú Quyên, Ngọc Long cười nham hiểm nói: “Quả nhiên mỹ diệu vô bì, lại còn chặt chẽ sung mãn tính đàn hồi, y như của thiếu nữ, quả là vô cùng kỳ diệu. Ha ha. Nào ngờ Tú Quyên cô từng sinh hài tử, vậy mà vẫn giữ gìn thân thể tốt như thế này, thực là hiếm thấy, không then là vợ vật tuyệt sắc, so với tiểu Bình hung nhũ vẫn có đàn tính hơn đấy. Ha ha ha.”

Tú Quyên lờ đi ma thủ của hắn, chỉ chăm chăm nhìn hắn, trong mắt sung mãn cừ hận. Hoa Tinh trên nóc nhà ngó Tú Quyên, trong lòng khẽ than một tiếng, không nhin được muốn xuống giết chết Ngọc Long, cứu Tú Quyên.

Tiểu Bình vừa nghe Ngọc Long nói nhũ phòng của Tú Quyên đàn tính hơn mình, trên mặt lộ ra vẻ ghen tuông. Nàng bước đến sau lưng hắn, ấn song phong lên lưng hắn, đồng thời hỏi: “Ngọc Long, chàng nói y thực sự tốt hơn ta ư?”

Ngọc Long chẳng hề quay lại nhìn nàng, cũng không phát hiện sắc thái kỳ lạ trong mắt nàng. Song thủ của hắn đang túm lấy hai tòa ngọc phong của Tú Quyên, dùng lực xoa bóp, cười nói: “Bọn nàng đều tốt, chẳng qua nhũ phòng của Tú Quyên thực là đàn tính cực độ, không thua kém thiếu nữ chút nào. Vuốt ve thực là rất khoan khoái. Ta hiện tại có phần hối hận, sớm biết thế này thì ta đã đoạt y vào tay rồi, sai lầm để cho cái tên Ngọc Hồ chiếm mấy năm tiện nghi. Có điều bây giờ cũng chưa muộn, ha ha ha, Tú Quyên kết cuộc vẫn thuộc về ta, nàng làm gì? Tiểu Bình” Tiếng cười hô hố của Ngọc Long đột nhiên dừng lại, kinh nộ quay lại nhìn tiểu Bình.

Tiểu Bình cười sảng sặc, lạnh lùng nói: “Bạch Ngọc Long, người thấy kỳ quái phải không? Người không ngờ chứ gì.” Nói xong giải khai huyết đạo của Tú Quyên.

Về mặt Tú Quyên đại nộ, vung chưởng định giết chết Bạch Ngọc Long, nhưng bị tiểu Bình ngăn lại. Tiểu Bình nói: “Tỷ tỷ trước tiên thông thả động thủ, chờ hắn nói mấy câu, tỷ muội bọn ta hãy cùng nhau giết

chết tên ác tặc này.”

Tú Quyên nghe nói, đưa cặp mắt ngó nàng hỏi: “Người vẫn còn y phục chứ, ta không muốn súc sinh này nhìn thấy thân thể ta.”

Tiểu Bình đáp: “Quần áo thì có, hiện tại không cần nghĩ đến việc thay y phục. Có thể lấy vải che cặp mắt hẳn lại thì được rồi.” Tú Quyên nghe nói cũng thôi, khom lưng nhặt lấy y phục rách nát, bịt mắt Bạch Ngọc Long lại.

Ngó tiểu Bình, Tú Quyên tức giận hỏi: “Vừa rồi sao người không xuất thủ, để ta chịu nhục trong tay hắn, tại sao?”

Tiểu Bình than khẽ nói: “Tỷ tỷ đừng giận, tiểu muội biết tỷ đã chịu oan ức. Vừa rồi tiểu muội định động thủ, nhưng tỷ không phát hiện, hẳn sau khi xé bỏ y phục của tỷ, tỏ ra rất bình tĩnh. Lúc đó nếu tiểu muội động thủ, e rằng cả hai người bọn ta hôm nay xong rồi. Khi đó nhất định hẳn cũng đang đề phòng tiểu muội, vì vậy tiểu muội mới không xuất thủ. Chờ khi tâm tư hẳn đặt hoàn toàn trên người tỷ tỷ, tiểu muội mới nắm chắc cơ hội, một lần chế ngự hẳn.” Tú Quyên nghe nói, nộ hỏa trong mắt dần dần tan biến.

Ngọc Long cất tiếng hỏi: “Tiểu Bình, tại sao nàng phản bội ta, nhiều năm nay ta đối với nàng không tốt ư? Tại sao chứ? lẽ nào nàng ghen ư?”

Tiểu Bình tức giận cười một tiếng, thanh âm có chút chua chát nói: “Ghen? Quả thực người nghĩ không ra ư. Bao nhiêu năm nay, ta không những nhận ra người không mang hảo ý với Tú Quyên, đồng thời ta cũng biết được một số sự việc trước kia ta không biết. Người nghĩ thử xem có phải không?”

Ngọc Long nghe nói im lặng, trong lòng thầm nhủ không hay rồi, đồng thời vận toàn bộ nội lực xung huyết, hy vọng dẫn thông huyết đạo càng sớm càng tốt, khôi phục tự do. Hoa Tinh trên nóc nhà, vốn định xuất thủ cứu Tú Quyên, nhưng sự việc lại đột nhiên phát sinh bất ngờ, do đó hắn không xuất thủ. Hoa Tinh thầm tiếc rẻ, lại mất một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân. Trong lòng đang nghĩ ngợi nhưng hai con mắt của Hoa Tinh lại tới đảo lui trên thân thể hai thiếu nữ, hắn coi lâu như vậy vẫn còn nhìn mãi không chán, thực là mỹ lệ.

Ngó thân thể trần truồng mỹ lệ của hai thiếu nữ, Hoa Tinh phát hiện song phong của tiểu Bình to lớn, cả người tỏ ra phong mãn mê người; còn vóc dáng Tú Quyên thon thả, song phong cao vút, eo lưng và phi đồn, nhìn vào hiển nhiên là không giống nhau. Bọn nàng mỗi người một kiểu nhưng đều mỹ lệ như nhau.

Tiểu Bình ngó Ngọc Long cười khẩy nói: “Người biết gì, người còn nhớ không? Ai đã hủy mất hạnh phúc cả đời ta? Là người, chính là người Bạch Ngọc Long. Người là tên ác ma, một tay người đã hủy ta với Tú Quyên. Nhớ lại năm đó, ta liệt danh thứ sáu trên Bách Hoa Phổ, thiên hạ nghe danh. Nam tử theo đuổi ta không sao kể hết, nhưng lúc đó ta lại yêu thích Trúc kiếm khách Lý Vân, xếp thứ bảy trên Long Bảng. Hai người bọn ta thực lòng yêu nhau, tình đầu ý hợp, cùng nhau trải qua rất nhiều ngày khoái lạc. Ta đem tấm thân xử nữ thánh khiết nhất trao cho chàng, bởi vì ta yêu chàng, ta cũng biết chàng yêu ta, bọn ta sẽ cùng nhau đi đến tận cuối đời người.

Nhưng mà, chính là sự xuất hiện của người, phá hoại bọn ta. Người ham muốn mỹ sắc, nghĩ mọi biện pháp, khiêu khích ly gián, phá hoại tình cảm của bọn ta. Kết cuộc Lý Vân tức giận bỏ đi, rồi người lại dùng sức cưỡng gian ta, sau đó mang ta về đây. Lúc đó ta từng nghĩ phải giết chết người, đáng tiếc mấy lần đều không giết được. Về sau dưới sự dỗ ngon dỗ ngọt của người, ta dần dần mềm lòng, ta được biết sau khi Lý Vân trở về nhà, liền tức giận lấy một tiểu thư nhà giàu, tìm ta chết từ khi đó. Thời gian sau này, ta chỉ hy vọng người có thể đối xử tốt với ta, lấy ta làm vợ, ta liền tha thứ người, kể cả chuyện ngày xưa nữa.

Nhưng mà bao nhiêu năm nay, người luôn luôn xem ta là công cụ phát tiết của người, từ trước đến giờ không nói lấy ta, cũng chưa từng cho ta một danh phận, những việc này ta đều chịu đựng. Nhưng đến khi ta phát hiện người nổi tà niệm với Tú Quyên, ta mới bắt đầu chú ý người. Cũng vì vậy mà phát hiện rất nhiều bí mật của người, người giết chết diệt nhi của mình, tự tay giết đại ca của mình, khiến ta cảnh giác được, người không phải là con người, người là con súc vật. Ta đã tốn rất nhiều thời gian, kết cuộc ta đã điều tra được sự tình càng khiến ta sợ hãi, vốn là trước đây cha mẹ và đại ca ta toàn bộ là do người giết. Lúc đó trong tim ta phát thệ, nhất định phải giết người, báo thù cho bọn họ.

Bởi vậy trước tiên ta với Tú Quyên thương lượng, hai người cùng nhau đối phó người. Nhân mấy ngày nay cha người đóng cửa luyện công, bọn ta mới có cơ hội giết chết người sau đó chạy trốn, cho nên bọn ta đã chọn hôm nay. Bởi vì bọn ta biết, võ công người cao cường, bọn ta không phải là đối thủ của người, vì thế nên ta mới làm ra vẻ ghen tuông, để người giảm bớt sự đề phòng đối với ta, thừa cơ giết người. Lẽ ra là nói may ra khi Tú Quyên xuất hiện, nhân khi người hoang mang lúng túng chế ngự người, đáng tiếc người tỏ ra rất bình tĩnh, ta không tìm được cơ hội hạ thủ, mới để Tú Quyên chịu nhục trong tay người. Hiện tại người đã nghe xong, nên chết đi thôi.”

Hoa Tinh nghe nói, trong lòng cũng vì tiểu Bình mà cảm thấy xót xa. Thực là một đoạn huyết lệ chưa xót, nghe mà đáng sợ!

Tú Quyên ngó tiểu Bình, nào ngờ nàng còn có việc xưa chưa cay như thế, cũng vì nàng mà cảm thấy thương tâm. Khẽ nói: “Bọn ta động thủ nhé, sớm đem tên súc sinh này giết đi, còn rời khỏi đây nữa.” Tiểu Bình gật đầu nói: “Được, bọn ta cùng nhau tổng hấn xuống địa ngục nào.” Nói xong hai người bốn bàn tay nhỏ đồng thời bổ tới trước ngực và sau lưng gã.

Hết thấy phải kết thúc rồi, chỉ cần giết Bạch Ngọc Long, thì chấm dứt mọi chuyện. Nhưng tại lúc này, mắt thấy Bạch Ngọc Long sắp chết trong tay hai nữ tử. Đột nhiên, Bạch Ngọc Long đang bị chế ngự huyết đạo bỗng nhiên động trở lại, nghiêng mình tránh khỏi thế công kích trí mạng của hai người.

Hai nữ tử liền biến sắc, nhìn nhau một cái, đều thấy được nỗi kinh hãi và bất an trong mắt đối phương. Không đợi Bạch Ngọc Long tấn công trở lại, hai nữ tử đồng thời tiến công, toàn lực xuất thủ. Ba thân thể trần truồng thiểm động mau lẹ. Hoa Tinh ở phía trên trong lòng cũng nhất thời ngưng ngẩn, đêm nay thực kỳ lạ, đầu tiên Tú Quyên bị Bạch Ngọc Long chế ngự, nhưng nháy mắt, Bạch Ngọc Long lại bị tiểu Bình khống chế, tình thế tức thì chuyển biến. Nhưng lúc này, Bạch Ngọc Long bị chế ngự đột nhiên đã thông huyết đạo, hình thức lại biến hóa, ai cũng không đoán được, cuối cùng sẽ có kết quả gì.

Hoa Tinh nhìn ba người đánh nhau, hai nữ tử thân thể trần truồng, chuyển động cực nhanh, vô cùng mỹ lệ. Bốn tòa ngọc phong đẹp đẽ không ngừng đu đưa lên xuống, coi đến mức trong lòng Hoa Tinh ngẫm nghĩ khoái, hô lớn đã quá. Nhưng Hoa Tinh lại nhìn ra, hai nữ tử mặc dù ra sức tấn công, nhưng kết cuộc vẫn sẽ rơi vào kết quả thảm bại. Võ công Bạch Ngọc Long tương đối cao cường, cao hơn hai nữ tử rất nhiều.

Gió lớn trên mái nhà tỏ ra có phần mát mẻ; Nhưng trong phòng lại nóng bức vô cùng, ba người đánh nhau khó bỏ khó phân. Kết cuộc, hai nữ tử vẫn bại dưới tay Bạch Ngọc Long, bị gã chế ngự huyết đạo. Nhẹ nhàng thở một hơi, Bạch Ngọc Long ngó bốn tòa song phong không ngừng nhấp nhô của hai nữ tử, nơi khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt nói: “Rất đáng tiếc, vừa có cơ hội tốt như thế các cô lại không biết nắm lấy, bây giờ đã không kịp rồi, để xem lần này ai có thể cứu được các cô đây?” Nói hết song thủ chia ra chụp lấy ngọc nhũ lên xuống bất định của hai nữ tử, dùng lực nhào nặn, trên mặt mang theo vẻ cười âm thâm, để người ta nhìn mà lạnh tim.

Tiểu Bình gượng cười nói: “Tú Quyên xin lỗi, sớm biết thế này, thì phải giết hấn trước rồi. Bọn ta vẫn đánh giá thấp võ công của hấn, không ngờ hấn đã thông huyết đạo nhanh đến như vậy, thực là trời già không mở mắt mà!” Tú Quyên không nói, giờ này khắc này, hết thấy lời nói đều là dư thừa, ngoài tăng thêm khuất nhục ra, không biết có cái gì khác nữa. Nàng chỉ căm hận nhìn Bạch Ngọc Long, trong mắt đầy vẻ căm hằn và bất cam.

Bạch Ngọc Long nhìn Tú Quyên, cười lạnh lùng nói: “Đại tẩu, ta biết cô luôn luôn tự mình giữ thân trong sạch, tự nhận vô cùng quý giá thuần khiết, bây giờ ta muốn xem thử cô ở dưới người ta có thể vẫn thánh khiết như thế không, hay là dâm đảng, ha ha ha. Ta sẽ không giết các cô, các cô đẹp như vậy, ta làm sao không tiếc chứ nhỉ? Ta sẽ giữ các cô lại, từ từ hưởng thụ, ha ha ha.” Bạch Ngọc Long không nhịn được cười lớn.

Tú Quyên lạnh lẽo nhìn gã, một điểm cũng không chịu tỏ ra yếu kém. Tại nơi sâu thẳm nội tâm, trong lòng nàng cũng có hận, hận trời già không nhìn xa, để loại người ác độc như vậy tiêu dao ngoài vòng pháp luật, rõ là không có đạo trời.

Bạch Ngọc Long song thủ vuốt ve không ngừng trên người hai nữ tử, thuận theo song phong hướng một mạch xuống phía dưới. Ánh mắt gã hàm chứa vẻ cười tự mãn, nhìn hai nữ tử. Trong lòng gã tràn ngập đắc ý, gã muốn làm nhục hai nữ tử, khiến bọn họ chịu phục dưới dâm uy của gã.

Song thủ dần dần đến gần nơi ẩn mật nhất của hai nữ tử, Bạch Ngọc Long phát hiện trong mắt Tú Quyên rơi xuống một giọt lệ, trong lòng dắc ý Phi thường. Gã không nhìn được ánh mắt tỏ ra làm nhục nhìn bọn nàng. Càng lúc càng gần, trong lòng Bạch Ngọc Long cũng càng dắc ý, nhưng ngay lúc này, gã đột nhiên phát hiện trong mắt Tú Quyên chớp lên một tia sáng. Bạch Ngọc Long thẫn thờ không hay, thân hình lùi lại ba bước, ngó người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Hoa Tinh trên mái nhà nhìn ba người, khi hắn nhìn được ánh mắt lạnh lẽo của Tú Quyên, trong lòng cứ không nhìn được, quyết định xuất thủ cứu hai người bọn họ. Nhẹ nhàng di chuyển viên ngói trên nóc, không có một tiếng động, Hoa Tinh vô thanh vô tức rơi xuống sau lưng Bạch Ngọc Long, đúng lúc nhìn thấy trong mắt Tú Quyên rơi xuống một giọt lệ. Hoa Tinh đột nhiên bị kích thích muốn che chở nàng trong lòng, có điều hắn biết điều đó là không được, chí ít hiện tại không thể làm như thế được.

Hoa Tinh nhẹ nhàng truyền âm nói với Tú Quyên: “Đừng khóc, ta sẽ cứu cô” Sáu chữ ngắn ngủi, khắc sâu vào trong lòng Tú Quyên.

Bạch Ngọc Long lạnh lẽo nhìn Hoa Tinh, không hề mở miệng, trong lòng đang nghĩ người này làm sao đến, giải thích duy nhất chỉ có nóc phòng. doc truyện tại . Ánh mắt hơi hơi di động lên trên, quả nhiên không ngoài dự đoán. Người này có thể lén lút xuất hiện lặng lẽ phía sau mình, coi bộ không đơn giản, phải cẩn thận thôi.

Hoa Tinh cũng yên lặng ngó gã, võ công gã cũng không kém. Trong võ lâm phải là nhân vật nổi danh, nhưng tâm trường lại độc ác vô tỷ, tâm kế cũng thâm, không phải loại người tốt. Hai người tĩnh tĩnh đối vọng như thế, ai cũng chưa hề mở miệng.

Trên bàn ngọn đèn lập lòe ánh sáng, rực chiếu bên trong căn phòng. Bên ngoài gió lạnh nổi bốn phía, đang cuốn sạch cả thành Trường An. Hoa Tinh và Bạch Ngọc Long lặng lẽ nhìn nhau, trong tiểu phòng tỏ ra đặc biệt yên tĩnh và quỷ dị. Giữa căn phòng nhỏ bé tràn ngập xuân sắc vô biên và nguy cơ vô hình.

Hoa Tinh xuất thủ, có thể thay đổi điều gì không? Có lẽ

18. Chương 18: Sơ Phẩm Song Kiền

Cảnh đêm Trường An thành vô cùng quyến rũ, song trong cảnh đêm quyến rũ này, lại đang ẩn tàng rất nhiều sự việc mà người ta không biết. Đêm khuya đã che giấu không ít chuyện, làm cho rất nhiều sự việc trở nên thuận lợi. Trong tiểu phòng nơi thành tây, lúc này phong quang độc hảo. Hai tấm thân trắng như tuyết mỹ lệ mê người đang đứng tại đó, bất động. Ngọc nhũ trắng tắp, eo lưng mảnh dẻ, đôi chân mượt mà, rừng cây say người, phối hợp với hai tấm dung mạo tuyệt mỹ, thực là khiến người tâm mê.

Sau khi Hoa Tinh ngó Bạch Ngọc Long một hồi, thì hiểu rõ ý đồ của gã, biết gã âm thầm điều tức chân khí, tận sức khôi phục công lực. Nhẹ nhàng, trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười lơ mờ nói: “Người vừa rồi xem ra tiêu hao không ít công lực nhỉ, trước tiên là vận công xung huyết, tiếp tục lại động thủ với hai nữ tử, đã lãng phí rất nhiều chân khí của người phải không?”

Bạch Ngọc Long nghe nói, đồng tử hơi co lại, trong mắt lộ ra vẻ âm hiểm. Lạnh lẽo nói: “Cái này không phiền người lao tâm, người là ai, tại sao tự ý xông vào nhà người?” Bạch Ngọc Long muốn dùng lời chụp hấn, để hắn giảm ba phần khí thế. xem tại

Hoa Tinh cười nói: “Ta ư? Tính Hoa, đơn danh một chữ Tinh, Hoa trong Hoa Sơn, Tinh trong tinh quang. Ta chỉ là người thưởng hoa, không giống người là đồ bẻ hoa. Người thưởng hoa gặp người bẻ hoa, người nói sẽ phát sinh chuyện gì?” Cười cười nhàn nhạt, ánh mắt quét hai nữ tử một cái. Lần này do vị trí cực tốt, cho nên thu hết mỹ sắc của hai thiếu nữ vào trong đáy mắt. Ngay cả phong cảnh mỹ lệ ở kẻ hở giữa hai chân cũng khá quát được trọn vẹn.

Bạch Ngọc Long cười khẩy nói: “Nói như thế, người tự mình tìm chết rồi. Ta tốn chút lực tiễn người đi âm phủ gặp diêm vương nhé.” Nói xong đề tụ công lực toàn thân, chuẩn bị xuất thủ.

Hai nữ tử đều yên lặng nhìn Hoa Tinh, bởi vì hấn là hy vọng duy nhất của hai người bọn họ. Ngó thấy khuôn mặt anh tuấn quân luân của hấn, hai nữ tử bất giác trong tim đều ngầm khen hấn cực kỳ khôi ngô.

Tiểu Bình nhìn Hoa Tinh, trong lòng có thứ cảm giác kỳ quái, cảm thấy Hoa Tinh có chút tà dị, nhưng nói không ra ở chỗ nào. Nhìn hấn phát ra ánh mắt rà quét trên người mình, tiểu Bình đột nhiên sinh ra cảm giác thẹn thùng, mặc dù hiểu rõ vừa rồi có khả năng hấn đã nhìn qua rồi, nhưng lúc này vẫn không nhìn được cảm thấy xấu hổ, dấu sao tiểu Bình không phải là nữ nhân thâm tàng. Thực kỳ quái, bản thân nàng không hiểu vì sao như thế. Tiểu Bình không phải là người dâm dật, bao nhiêu năm như thế, mặc dù luôn luôn bị Bạch Ngọc Long đùa giỡn, nhưng ở ngoài, nàng vẫn có sự tự tôn cường liệt như xưa, không dễ đáp lời người khác, tại võ lâm không có tiếng ái mộ, tuy là nàng xinh đẹp vô tỷ.

Còn Tú Quyên nhìn Hoa Tinh, trong lòng lại có cảm giác khác. Sáu chữ ngắn ngủi ban đầu của Hoa Tinh, làm cho Tú Quyên rung động mãnh liệt. đọc truyện tại . Khi tâm hồn nàng yếu đuối nhất, Hoa Tinh đã xuất hiện, đồng ý giúp nàng. Khiến nơi sâu đáy lòng nàng, có cảm giác vô cùng tin tưởng Hoa Tinh, phảng phất Hoa Tinh là người duy nhất trên đời nàng có thể tin cậy vậy.

Ngó ánh mắt của Hoa Tinh, nàng phát giác bên trong có một chút quan tâm và thương yêu. Trái tim Tú Quyên tại khoảnh khắc này bắt đầu nổi cơn sóng gió, Ngọc Hổ đã chết gần một năm rồi, con tim nàng đã đóng chặt lại theo cái chết của Ngọc Hổ, không có bất cứ rung động nào nữa, nhưng tại giây lát này, trái tim vốn phẳng lặng lại nổi sóng, trong lòng Tú Quyên có cảm giác nói không ra lời. Tùy ánh mắt Hoa Tinh lưu động trên người mình, gương mặt Tú Quyên lộ ra vẻ đỏ ửng, khí chất đoan trang càng thêm ba phần xinh đẹp. Trong lòng nàng hiểu rõ ánh mắt của Hoa Tinh chứa ý nghĩa gì, dấu sao nàng đã lấy chồng, từng có nhi tử với trượng phu, tự nhiên hiểu được ánh mắt Hoa Tinh có vẻ đam mê và ca ngợi. Biết hấn tương đối say mê thân thể mình, đây là sự việc rất bình thường.

Trong lòng có phần không nỡ thu hồi mục quang, ngó Bạch Ngọc Long, Hoa Tinh mỉm cười nói: “Người e rằng phải thất vọng rồi, võ công của người không kém, nhưng người không thể giết được ta. Chẳng qua ta cũng sẽ không giết người, bởi vì đến lúc tự nhiên sẽ có người giết người.”

Bạch Ngọc Long nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hoa Tinh, trông lòng thâm nhủ cẩn thận, lãnh đạm nói: “Tiểu tử ngươi sẽ hối hận vì can thiệp vào việc của người khác.” Nói xong xông tới tấn công, song thủ ảo hóa ra hơn mười bóng chưởng, bổ lên chỗ hiểm trên người Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nhạt đứng yên bất động. Chờ khi chưởng lực của Bạch Ngọc Long đánh tới, Hoa Tinh mới hơi hơi nhấc hữu thủ lên, ngón giữa cong lại, sau đó một đạo kinh phong mạnh mẽ từ trên mà xuống bổ thẳng ra, hướng tới trước ngực Bạch Ngọc Long. Đây là loại võ công tương đối kỳ dị mà lại bá đạo, gọi là Ảo ảnh Trảm uy lực kinh người, khi xuất thủ vô thanh vô tức, khiến người ta không sao đề phòng nổi.

Khi Bạch Ngọc Long trông thấy nụ cười trên mặt Hoa Tinh, liền cảnh giác cao độ, vận hết công lực toàn thân, song thủ cùng thu về, hữu thủ biến thành quyền, mang theo một luồng kinh khí dày đặc màu đen, hét một tiếng đánh về phía Hoa Tinh, khí thế tàn bạo. Hai nữ tử đứng một bên sắc mặt đều đại biến, không ngờ Bạch Ngọc Long lại biết Hắc Sát Quyền Pháp. Bất giác lo lắng cho Hoa Tinh, sợ rằng hấn không phải là đối thủ của Bạch Ngọc Long, đến lúc đó hai người cũng xong luôn. Hắc Sát Quyền Pháp này trong võ lâm là môn võ học ác độc nổi tiếng, vô cùng độc địa, cực kỳ khó cứu chữa, khó trách hai nữ nhân mới xuất hiện lớp lớp lo âu cho hấn.

Về mặt tươi cười của Hoa Tinh không thay đổi, chỉ khinh miệt ngó gã một cái. Giữa không trung hắc sát quyền kinh đậm đặc màu đen và Ảo ảnh Trảm của Hoa Tinh đụng nhau, vang lên một tiếng khó chịu. Ngay sau đó quyền kinh liền bị đánh tan ra, ảo ảnh trảm vô thanh vô tức bổ tới trước ngực Bạch Ngọc Long.

Bạch Ngọc Long về mặt kinh hãi, trong mắt hiện ra thần sắc không dám tin. Gã sao có thể ngờ được, ngón tay giữa của Hoa Tinh trong lúc co vào búng ra nhìn tựa như nhẹ nhàng, lại có thể nảy sinh uy lực lớn như vậy, đánh tan hắc sát quyền kinh mà mình dùng mười thành công lực phát ra, hung hãn đánh trúng mình. Thân thể bị chấn động bay đi, máu tươi không ngừng bắn tung tóe trong không trung, tiểu phòng vốn phong quang mê người càng thêm phần rục rở. Cơ thể Bạch Ngọc Long va trên tường, thuận theo bức tường trượt xuống ngã nơi góc phòng, sắc mặt trắng bệch, cặp mắt ngoan độc nhìn Hoa Tinh.

Về mặt hai nữ tử ngây ra một cái, đều bị võ công của Hoa Tinh làm cho kinh động. Ai cũng không ngờ hấn trẻ tuổi như vậy, lại có võ công cao cường như thế, một chiêu liền đánh trọng thương Bạch Ngọc Long.

Lúc này Hoa Tinh nhân lúc hai nữ tử phát ngốc, ngó cho đã con mắt luôn. Cặp mắt di chuyển qua lại trên người hai nàng, dừng lại nhiều nhất ở bốn tòa ngọc nữ mỹ lệ cao vút, và bụi cỏ dẫn dụ lòng người ở giữa đôi chân.

Tú Quyên định thần lại trước tiên, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hoa Tinh. Nhưng liền thấy cặp mắt hấn quyền luyến trên người mình, đặc biệt là không ngừng tuần tra ở khoảng giữa đôi chân mình, khuôn mặt Tú Quyên tức thì trở nên đỏ rực, vô cùng ngượng ngùng. Từ lúc lấy Ngọc Hổ, cơ thể Tú Quyên trừ Ngọc Hổ chồng mình nhìn thấy ra, chỉ có hôm nay bị Ngọc Long làm nhục. Nhưng hiện tại dưới cặp mắt của Hoa Tinh, trong lòng Tú Quyên cảm thấy thẹn thùng, có loại cảm giác không thể nói ra.

Tiểu Bình lúc này cũng hồi phục tinh thần, thấy ánh mắt đó của Hoa Tinh, trong lòng cũng có phần xấu hổ, có điều so với Tú Quyên thì đỡ hơn nhiều. Nhẹ nhàng, tiểu Bình hỏi với vẻ bên lên: “Đa tạ thiếu hiệp giúp đỡ, còn muốn thỉnh cầu thiếu hiệp giải khai huyết đạo của bọn ta, để bọn ta giết tên ác ma đó, tỷ muội bọn ta vĩnh viễn cảm kích.” Nói xong khuôn mặt liền đỏ rực, vô cùng mỹ lệ.

Cặp mắt Hoa Tinh tuần tra một trận, trong lòng ngầm khoan khoái, hô lớn quá đã. Coi dáng vẻ e thẹn của hai nữ tử, khuôn mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại nổi lên một chút tà niệm, đang ngẫm nghĩ làm sao độc chiếm hai nữ tử thu vào trong kim phòng của mình, cất giữ thật tốt. Hoa Tinh cười nói: “Không cần đa tạ, đêm nay tại hạ nhất thời nổi hứng, vô ý đi qua nơi này, thấy người này rất tội tệ, mới xuất thủ cứu các vị. Nếu muốn tạ, các vị tạ ông trời đi, đây đều là sự an bài của trời xanh, hết thấy đều là duyên phận”

Hoa Tinh rất thông minh, đem việc mình cứu bọn họ, đẩy lên người ông trời, nói đây là duyên phận. Đã là duyên phận, tức là nói ba người có duyên phận khó giải, tất cả đều là trời xanh an bài, Hoa Tinh muốn gài gủi bọn nàng, tự nhiên cũng kiếm cái cớ tốt rồi.

Hai nữ tử nghe nói trong lòng cùng chấn động, là duyên phận phải không? Có thể chứ. Bằng không thì dưới tình huống này, sao có người đến cứu bọn mình. Ngó Hoa Tinh một cái, trong mắt hai nữ tử đều có vài phần bên lên, đối với lời nói của hấn hai người trong lòng đều ngầm thừa nhận, tất cả điều này đều xem là sự an bài của trời xanh.

Hoa Tinh bước đến gần hai nữ tử, nhìn ngọc nữ khê khàng nhấp nhô, muốn nắm bọn chúng trong tay, hảo hảo xoa bóp một tý. Nhưng hấn biết như thế không được, chỉ ít hiện tại vẫn không thể nóng ruột. Lấy tư cách nam nhân mà nói, ý nghĩ này của Hoa Tinh là hết sức bình thường. Nếu như đối là người thông thường, nói không chừng sớm đã ôm chặt hai nữ tử, thỏa mãn thú tính rồi. Nhẹ nhàng, Hoa Tinh giải khai huyết đạo của hai nữ tử, khê ca ngợi: “Đẹp thực.” Hai chữ ngắn ngủi, không có gì khác.

Hai nữ tử sắc mặt đỏ rực, không dám nhìn hấn. Tiểu Bình nhìn Bạch Ngọc Long, lửa giận trong mắt đại thịnh, bước đến trước mặt hấn, cười khẩy nói: “Bạch Ngọc Long, hôm nay là ngày chết của ngươi rồi, ngay cả ông xanh cũng không thể giúp ngươi được nữa. Cả cuộc đời này của ngươi, làm hết việc xấu, đã nên chết từ lâu, hôm nay ta muốn tự tay giết tên súc sinh nhà ngươi, vì những người chết trên tay ngươi, vì cha mẹ và đại ca ta mà báo thù.” Nói đến câu sau, vẻ mặt có chút kích động.

Tú Quyên ngượng ngịu nhìn Hoa Tinh, nhưng cũng không muốn xoay người để cho Bạch Ngọc Long nhìn thấy cơ thể mình, thần sắc tỏ ra có phần lúng túng, đôi chân khép chặt lại, vùng đất mỹ diệu rộng một tấc vuông như ẩn như hiện, càng thêm hấp dẫn mục quang của Hoa Tinh. Hoa Tinh dường như hiểu được ý nghĩ trong lòng Tú Quyên, biết nàng ngày thường hiền lành đoan trang, đêm nay gặp gỡ Hoa Tinh dưới tình huống này, tự nhiên cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Chính mình một lòng muốn bảo vệ tấm thân thanh bạch, mà đứng trước mặt người khác tỉnh lặng như thế, trong lòng há không xấu hổ. Hoa Tinh chăm chú nhìn cơ thể tuyệt mỹ mỹ lệ dụ người đó, thực là kiệt tác của trời xanh, rất đẹp.

Bạch Ngọc Long biết ngày hôm nay khó chạy trốn, nhưng hấn vẫn không cam tâm. Hấn hung hấn ngó tiểu Bình cất tiếng cười lớn nói: “Ta đáng chết, nhưng thế nào? Ngươi không phải bị ta bốn cột hơn mười năm, nhớ lại thực là thống khoái mà. Bao nhiêu năm nay, ta luôn luôn vừa la vừa hét sỉ nhục ngươi, ngươi chắc chắn rất dễ chịu chứ, hai cục nãi tử vừa trắng vừa mềm vừa to vừa tròn bị ta đùa giỡn hơn mười năm, vẫn còn co giãn như thế, thực là kỳ diệu a. Ha ha ha ..., ngươi còn nhớ bộ dạng của ngươi lúc bị ta thoải mái lăng nhục không hả? Ha ha ha, ôi chao, quả là dâm dăng. Ngươi chẳng qua là thứ hàng hóa phế phẩm tàn hoa bại liễu, đồ sâu bọ đáng thương bị ta sỉ nhục hơn mười năm mà thôi. Chỉ tiếc là kết cuộc ta không đem

được Tú Quyên chơi đùa trên tay, không thấy được bộ dạng dâm dăng của cô ta dưới người ta, ta thực là hối hận, ôi!” Nói đến đây, hần cười hô hô không ngớt. Hiển nhiên hần muốn trước khi chết, lại làm cho tiểu Bình nhục nhã lần nữa.

Tiểu Bình nghe nói run rẩy không thôi, vẻ mặt đại biến. Trong mắt tràn ngập căm hờn, cả người bị Bạch Ngọc Long chọc giận làm mất lý trí. Nàng mắng lớn: “Bạch Ngọc Long cái đồ súc sinh này, ngươi không phải là người, ngươi là cầm thú, ta phải lột da lột xương ngươi, đập vụn thi thể ngươi thành vạn đoạn.” Nói xong cả người đã hơi điên cuồng, vung chưởng bổ tới Bạch Ngọc Long. Ngay cả khi Bạch Ngọc Long đã chết nàng cũng không phát hiện ra, chỉ liên tục vung chưởng bổ vào thi thể gã.

Tú Quyên ngó Tiểu Bình, trong lòng tự than thở. Hỡi ôi, bao nhiêu năm nay tiểu Bình chịu không ít khổ cực. Không nhận được muốn đi tới võ cho nàng tỉnh lại, nhưng bị Hoa Tinh ngăn lại. Tú Quyên quay lại ngó Hoa Tinh, hần chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý nàng không cần kêu tiểu Bình tỉnh lại, để cho tiểu Bình phát tiết mối hận.

Hoa Tinh liếc tiểu Bình rồi thả mực quang trên người Tú Quyên. Hoa Tinh nhẹ nhàng nắm vai Tú Quyên, khiến nàng toàn thân run rẩy, vùng vẫy trong tay hần. Hoa Tinh dùng sức kéo nàng vào lòng, không đếm xỉa đến sự giãy giụa của nàng, hần cười nói thâm thì bên tai nàng: “Đừng sợ, ta sẽ không thương hại nàng đâu, trong lòng nàng hiểu rõ, phải không?” Nói xong hần hôn nhẹ lên tai nàng một cái.

Tú Quyên cố sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi song thủ của Hoa Tinh. Hành động của nữ nhân, nữ nhân tự mình giữ tấm thân trong sạch, nàng không cho phép để nam nhân khác ôm mình. Nhưng khi Hoa Tinh thổ bên tai nàng, cơ thể nàng không nhận được khẽ run rẩy, sau khi nghe được lời nói của Hoa Tinh, trong lòng nàng nghĩ, có phải như thế không? Con tim nàng trả lời khẳng định. Đích xác, nàng cũng không hiểu, tại sao trong tư tưởng mình, cảm giác chống cự Hoa Tinh lại không quá lớn.

Vùng vẫy kỳ thực cũng chỉ là trút ra sự tự tôn của nữ nhân, với Tú Quyên nhiều năm bị ảnh hưởng bởi tính cách đoan trang. Có lẽ sự thật là trong lòng nàng, mang tất cả việc xảy ra của hai người xem như là duyên phận, coi như là ý trời. Đã là ý trời, liệu mình có thể tránh được không? Đã tránh không được, hà tất phải chống lại. Nghĩ đến đây cơ thể Tú Quyên mềm lại, không căng thẳng nữa, nàng cũng dần thôi không giãy giụa. Cơ thể nhẹ nhàng bất động, khe khẽ tựa vào lòng Hoa Tinh, im lặng ngẫm nghĩ tâm sự.

Lúc này trong tim Hoa Tinh thực ra cũng nhảy nhót không thôi, hần không dám khẳng định Tú Quyên tiếp nhận sự an ủi của mình hay không. Suy cho cùng tình cảnh của hai người bây giờ không giống bình thường, cơ thể nàng đang trần truồng, mà mình lại nhìn rõ toàn bộ cơ thể nàng. Nhưng đêm nay sau khi chia tay, sợ rằng nàng sẽ trốn tránh không gặp nữa, tránh rất xa. Đến lúc đó muốn có nàng, e rằng không còn hy vọng nữa. Nhân nhi phô ra vẻ xinh đẹp trước mặt này, Hoa Tinh há có thể thả mất.

Bởi vì Hoa Tinh biết, muốn chiếm được con người nàng thì chỉ nên dồn sức vào một điểm, thừa dịp hai người bây giờ đang ở cùng nhau, nhân hoàn cảnh đặc thù hôm nay, nhân lúc tâm hồn nàng yếu đuối, nắm chắc thời cơ hành động tốt nhất. Nếu không một khi tách ra, hai người do việc khó xử hôm nay, về sau thấy mặt sẽ né tránh, lúc đó muốn giành được con người nàng thì không có nhiều hy vọng rồi, trừ Phi học giống như Bạch Ngọc Long dùng sức mạnh, đáng tiếc đó không phải là việc Hoa Tinh muốn làm. Về việc Tú Quyên có chấp nhận mình không, tất cả điều này, chủ yếu nhất vẫn là coi con tim nàng, coi nàng tin tưởng mình hay không.

Trong tiểu phòng ánh đèn sáng sủa, Hoa tinh đang ôm Tú Quyên, kết cuộc có thể thu phục được mỹ nữ đoan trang tú lệ này hay không? Rất khó nói, không phải ư?

19. Chương 19: Tình Mê Song Kiều

Bởi vì Hoa Tinh xuất hiện đúng lúc hai nữ tử đang nguy hiểm nhất, khi tâm hồn yếu ớt nhất. Nên cảm giác của hai nàng đối với hần mãnh liệt hơn gấp trăm lần bình thường, hơn nữa Hoa Tinh đem tất cả những việc này đẩy hết cho ông trời, khiến hai nữ tử nảy sinh thứ cảm giác cam chịu số phận. Họ cho rằng hết thấy

đều do ý trời an bài, nếu không làm sao có thể khéo như thế, Hoa Tinh đột nhiên hiện thân cứu bọn họ. Cho nên trong nội tâm đã tiếp thụ hần ngay, đối với hần nảy sinh một phần tín nhiệm và tình cảm kỳ lạ.

Hoa Tinh cảm thấy thân thể Tú Quyên nói lỏng xuống, không vững vẩy nữa, trong lòng bật ra tiếng thở phào, đồng thời cực kỳ mừng rỡ. Hần biết rằng từ nay về sau nữ nhân doan trang mỹ lệ này đã là của mình rồi, tự nhiên là kinh hỉ muôn phần. Ngó Tú Quyên một cái, nàng dựa dụi dàng vào người mình, hai tòa ngọc nhũ khê khằng nhấp nhô trước ngực, chợt hiện phong vận mê người. Khuôn mặt hơi đỏ, thấy được trong lòng nàng rất xấu hổ.

Trong lòng Hoa Tinh đại hỉ, ngằm khoan khoái không thôi. Nhẹ nhàng kéo eo Tú Quyên, đầu áp sát bên mặt nàng, dán lên khuôn mặt phát nóng của nàng, khê nói: “Tú Quyên rất đẹp, sau này ta sẽ hảo hảo thương yêu cô, trọn đời trọn kiếp bảo hộ cô. Cô sẽ không phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa, bởi vì có ta.” Tú Quyên nhẹ nhàng ngoái đầu nhìn hần, ánh mắt hai người giao hội giữa không trung, chắc chắn thấm vào nhau.

Ngó Hoa Tinh, Tú Quyên từ ánh mắt thấy được sự thương tiếc và chân thành. Trong lòng nàng có một chút khát vọng, từ từ nổi lên, bản thân nàng cũng không hiểu là vì sao. Hoa Tinh nhìn nàng, cặp mắt đó thực đẹp, dụ người muốn say; đôi môi khê mở, một chút hương thơm truyền vào mũi Hoa Tinh, khiến cho Hoa Tinh hừng hực lửa dục. Nhẹ nhàng áp sát đầu, khuôn mặt hai người vốn chỉ cách nhau một tấc, sự di chuyển này của Hoa Tinh, rất dễ đã hôn lên đôi môi dụ người của nàng. Trong mắt Tú Quyên thoáng qua vẻ hoảng loạn và bẽn lèn, vẫn chưa kịp tránh né, Hoa Tinh đã thực hiện được rồi.

Trong lòng Hoa Tinh không ngừng kích động, cuối cùng đã hôn trên đôi môi quyến rũ đó. Nhẹ nhàng ngậm hai mảnh môi thơm tho mềm mại, mặc sức nếm, Hoa Tinh cực kỳ hưng phấn, trong lòng thầm nhủ thực sướng khoái. Sau khi nhắm nháp một hồi, Hoa Tinh bắt đầu tấn công, nạy miệng của Tú Quyên lên, cái lưỡi linh hoạt trượt vào trong, tận tình đuối theo lưỡi của Tú Quyên vì thẹn thùng mà tránh né.

Trong lòng Tú Quyên vừa ngượng vừa gấp, bị Hoa Tinh hôn ở miệng, toàn thân run nhẹ, không xuất được một tý lực nào, muốn đẩy hần ra nhưng không còn sức, đành phải để hần tùy ý thưởng thức đôi môi thơm của mình. Thấy Hoa Tinh bức vào trong miệng mình, Tú Quyên né lưỡi đi, ngượng ngùng không dám đối diện hần, đáng tiếc kết cuộc vẫn bị hần thực hiện được. Liếc nhìn hần, thấy vẻ hứng thú của cả khuôn mặt hần, Tú Quyên đột nhiên không nỡ lòng cự tuyệt, nhẹ nhàng khép cặp mắt lại, lưỡi nàng đáp ứng hần, mặc cho hần thanh bạc. Tại khoảnh khắc này, Tú Quyên buông thả thể xác và tinh thần, cái gì cũng không nghĩ tới, tận tình hồi đáp Hoa Tinh.

Hoa Tinh cảm nhận được sự biến hóa của Tú Quyên, trong lòng càng thêm cao hứng. Một mặt uyển chuyển đan xen thỏa thích với lưỡi của nàng, hưởng thụ môi thơm của mỹ nhân; Mặt khác, Hoa Tinh nghĩ tới ngọc nhũ dụ dỗ người phạm tội của Tú Quyên. Thả một tay đang ôm eo của Tú Quyên ra, với lên phía trên, túm lấy ngọc nhũ tuyết bạch nảy nở thẳng thớm của nàng. Hữu thủ Hoa Tinh dùng lực xoa bóp, lẳng lẳng cảm thụ sự mỹ diệu khó tả. Quả là như Bạch Ngọc Long đã nói, kiều đỉnh của Tú Quyên đàn tính cực mạnh, một điểm cũng không giống Mai Hương, nắm trong tay, bật lên tinh tế, xúc cảm mịn màng trơn tru khỏi cần nói sướng đến mức nào.

Toàn thân Tú Quyên run nhẹ, song phong của bộ ngực mềm mại bị Hoa Tinh tập kích trôi chảy, khiến cả người nàng không còn sức lực dưới sự sờ mó của hần, định mở miệng nhưng mà lại bị hần hôn không ngừng. Tú Quyên rõ là vừa thẹn vừa gấp, nhưng cũng không có biện pháp. Cơ thể nàng đã gần một năm không được người khác giới mân mê rồi, lúc này bị Hoa Tinh sờ nắn cũng hết sức khó chịu, cơ thể mẫn cảm không nhận được nhẹ nhàng uốn éo.

Tiểu Bình ở bên cạnh không may hay biết sự việc xảy ra giữa hai người, nàng vẫn cứ phát tiết không ngừng, nhiều năm như thế, nỗi khổ cực trong tim nàng, bức bách nàng sắp phát điên lên rồi, nếu không trút hết ra, e rằng nàng cũng sắp chịu không nổi. Huy động ngọc thủ, Tiểu Bình không biết mệt kể tục bổ vào thi thể Bạch Ngọc Long.

Đêm nay Hoa Tinh rất cao hứng, cuối cùng thì lần đầu tiên hoàn toàn được hưởng thụ hết loại mỹ vị đó. Song thủ gắng sức xoa bóp đôi ngọc nhũ nảy nở của Tú Quyên, thỉnh thoảng dùng ngón tay gầy lên hạt bồ đào đỏ mọng trên đỉnh núi mê người, trong miệng mặc sức nếm mùi vị ngon ngọt thơm tho. Về mặt Tú Quyên đỏ rực, cả người mềm nhũn tựa vào người Hoa Tinh, tùy ý để cho cặp ma thủ của hần hoạt động

trước ngực mình. Hoa Tinh nhẹ nhàng nhả đôi môi đỏ hồng của nàng ra, tiếc rẻ hôn thêm cái nữa rồi khẽ nói: “Tú Quyên xinh đẹp, thực không nở rời khỏi đôi môi cô.” Đồng thời song thủ nâng nhẹ hai vầng trăng tròn mỹ lệ của Tú Quyên, ôn nhu vuốt ve bọn chúng.

Tú Quyên đỏ mặt, đẩy song thủ của Hoa Tinh ra, đứng thẳng người lên, không dám nhìn hấn. Thấp giọng nói: “Tiểu Bình như thế sẽ không có việc gì chứ?” Dịu dàng hỏi Hoa Tinh, mượn cớ thay đổi chủ đề.

Hoa Tinh khẽ nói: “Nhiều năm như thế, trong lòng y nhất định rất đau khổ, hôm nay cũng nên để y phát tiết một lần vậy. Có điều ta thấy y dường như đã rơi vào cảnh tự đóng kín bản thân, lúc này hoàn toàn không hay biết việc bên ngoài, kiểu này tổn thương rất nhiều đến cơ thể.”

Tú Quyên nghe nói ngó Hoa Tinh hỏi: “Như vậy làm sao mới tốt nhỉ, hay là mau chóng kêu y tỉnh lại nhé?” Giọng nói có vẻ lo lắng.

Hoa Tinh hôn nhẹ lên mặt Tú Quyên một cái nói: “Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu. Song trước tiên cô phải để ta gần gũi một lát mới được.” Nói xong trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười kỳ lạ nhìn nàng.

Tú Quyên hít sâu một hơi, trái tim đang nhảy mạnh yên ổn trở lại, ngó hấn khẽ nói: “Cơ thể của ta đều bị công tử thấy hết cả rồi, vừa nãy công tử cũng đã như thế, gần gũi cũng gần gũi rồi, công tử cứu tiểu Bình trước đi.”

Hoa Tinh cười nói: “Ta đã gần gũi một lần ấy à, thì một lần, Tú Quyên cô lại để ta gần gũi lần nữa nhé? Được hay không?” Khuôn mặt ra chiều không nề hà. Mục quang ngó Tú Quyên như nuốt một miếng đậu phụ lớn.

Tú Quyên thấy bộ dạng của Hoa Tinh, trong lòng không nhận được vừa tức vừa buồn cười, lúc này bộ dạng của Hoa Tinh hoàn toàn chính là dáng dấp của đứa trẻ vô lại, xúc động sâu sắc tình mẹ thương con tiềm ẩn của Tú Quyên. Nhớ lại ban nãy đã bị hấn chiếm hết tiện nghi, cho hấn chiếm tiện nghi lần nữa cũng không hề gì. Nghĩ đến đây, Tú Quyên gật đầu nói: “Được rồi, thì một lần, nhớ lập tức cứu tỉnh tiểu Bình, thời gian của bọn ta không nhiều, còn phải cực sớm rời khỏi đây, để tránh đến lúc muốn đi lại không được.”

Hoa Tinh cười khẽ nói: “Tú Quyên thực tốt, cô khép mắt lại trước đi.” Tú Quyên không nhận được lườm hấn rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Còn Hoa Tinh lại bị cái nhìn của nàng làm cho ngơ ngẩn, đẹp quá. Không ngờ Tú Quyên đoan trang tú mỹ, khi nũng nịu, lại quyến rũ như vậy. Thấy nàng nhắm mắt, trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười tà. Nhẹ nhàng khom lưng, Hoa Tinh sau khi nhìn kỹ khoảng giữa cặp đùi nàng một hồi, tiếc rẻ đứng dậy, nhìn đôi ngọc thố mé người ấy, gương mặt Hoa Tinh lộ ra vẻ hưng phấn, cả miệng ngậm lấy ngọc thố mé trái, dùng sức thưởng thức. Chà, quả là tuyệt diệu. Hoa Tinh ngậm hô sáng khoái quá, mỹ diệu quá, hắc hắc.

Cả người Tú Quyên rung động, vội vàng mở to mắt, ngó Hoa Tinh đang cúi đầu áp sát ngực mình, trong miệng đang ngậm hạt anh đào mẫn cảm của mình, cổ sức thưởng thức. Tú Quyên không nhận được trên mặt lộ ra thần sắc không biết làm sao được, quả là nam nhân thủ đoạn xấu xa, liền biết lòng hấn không yên, đánh úp mình. Nhẹ nhàng đẩy đầu hấn ra, nhưng Hoa Tinh lại ngậm chặt không nhả, hơi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ say đắm và luyến tiếc đang nhìn nàng.

Tú Quyên than thở trong lòng, nàng đột nhiên cảm thấy đêm nay rất kỳ quái, từ trước đến giờ mình hiền lành đoan trang, tại sao sau khi gặp Hoa Tinh, thì luôn luôn không khống chế được, làm ra những việc đi ngược lại phẩm hạnh của người phụ nữ. Năm lần bảy lượt để hấn chiếm tiện nghi của mình, bị hấn hôn môi vuốt ve, việc này ngày trước mình sớm đã cảm thấy hổ thẹn muốn chết rồi, cũng không thể để người ta tiếm nhiễm cơ thể mình, nhưng gặp được hấn, mình làm sao có thể như thế nhỉ? Lẽ nào quả thực là ý trời ư, hay là mình đã đời bại, trở thành nữ nhân dâm đảng rồi. Nghĩ không ra kết quả, Tú Quyên bị Hoa Tinh hấp dẫn run nhẹ toàn thân, không kiềm được nhẹ nhàng xoa đầu hấn, mặc hấn tận tình thưởng thức sự mỹ lệ của mình.

Qua một hồi, Tú Quyên đẩy Hoa Tinh ra khẽ nói: “Tiểu sắc quỷ, chỉ biết giở trò xấu. Bây giờ còn không mau cứu tiểu Bình.”

Hoa Tinh đứng dậy nhìn hai vầng trăng hồng hồng, vội cười nói: “Sắc quỷ tuân mệnh, lập tức đi ngay.” Tú Quyên đang tức cũng không nhận được cười thành tiếng. Thanh âm trong trẻo véo von đến tai Hoa Tinh

khiến mắt hắn phát sáng, trong lòng thầm nhủ: “Tú Quyên thực xinh đẹp, nếu như ngày ngày nàng đều cười như thế, sẽ đẹp biết bao nhiêu. Sau này nhất định ta khiến nàng quên đi chuyện ngày xưa, sống vui vẻ, sau đó từ từ thưởng thức bông hoa kiều diễm này.”

Bước tới cạnh tiểu Bình, Hoa Tinh liền ôm chặt eo nàng. Tiểu Bình đột nhiên bị người ta ôm chặt, trong lòng cái gì cũng không hay biết, chỉ biết vùng tay bỏ tới Hoa Tinh. Lúc này nàng đã rơi vào trạng thái phong bế bản thân, trong lòng chỉ biết báo cừu trút giận, không hề biết những cái khác.

Hoa Tinh ngó tiểu Bình giẫy giụa trong lòng, ngọc nhũ so với Tú Quyên thì nẩy nở hơn một chút, lúc này đang đu đưa lên xuống, hết sức mê người. Hoa Tinh điểm lên người tiểu Bình một cái, nàng lặng yên trở lại, chỉ có điều trong mắt nàng vẫn tràn ngập cừu hận, hiển nhiên vẫn chưa khôi phục tinh thần.

Hoa Tinh ngó song phong dụ người, không lòng không nhịn được nuốt nước bọt; khi bắt đầu ở trên nóc phòng quan sát, nghĩ rằng nếu kiếm được cơ hội nhất định nắm trong tay tận lòng vuốt ve một lần, lúc này vừa khéo là cơ hội tốt. doc truyện tại . Nghĩ đến đây, song thủ di chuyển lên trên, nắm lấy hai vầng trăng ngọc phong mãn, cố sức xoa nắn. Quả là đàn tính vô cùng, mịn màng trơn mượt, xúc cảm cực kỳ sướng. Nhìn hai vầng trăng ngọc đang biến ảo hình dạng trong tay mình, trong lòng Hoa Tinh hết sức đắc ý, cũng khoan khoái gần chết.

Tú Quyên thấy dáng vẻ sắc lang của Hoa Tinh, không nhịn được tiến tới đỡ tợn xoắn mạnh vai hắn một cái. Hoa Tinh cảm thấy trên vai đau buốt, ngưng ngừng quay lại cười cười với Tú Quyên nói: “Tiểu Bình rất cảm ơn người ta, ta không nhịn được ngứa tay một lúc, hắc hắc.” Hắn bói rồi cười ngậy đại.

Tú Quyên nguýt hắn một cái nói: “Chỉ biết chiếm tiện nghi, còn không nhanh cứu tiểu Bình lại, xong rồi bọn ta rời khỏi đây, chậm thì đi không kịp nữa.”

Hoa Tinh tiếc rẻ dốc sức sờ mó song phong đầy đặn của tiểu Bình một lần rồi mới thả nàng ra, hữu thủ đặt trên đỉnh đầu tiểu Bình, một cổ chân khí mát rượi xuôi theo kinh mạch toàn thân nàng lưu động không dứt. Không lâu lắm, cặp mắt tiểu Bình trở nên trong suốt, khôi phục tinh thần.

Trên mặt Tú Quyên lộ ra nụ cười, khẽ nói: “Tiểu Bình tỉnh lại thì tốt, bọn ta đã giết tên ác ma Bạch Ngọc Long đó rồi, đã phục thù cho những người đã chết đi, hiện tại bọn ta nên mau chóng rời khỏi thôi.”

Tiểu Bình ngó Hoa Tinh đỏ mặt nói: “Đạ tạ công tử, công tử lại cứu ta tỉnh lại nữa, ta không biết nên làm sao để cảm tạ công tử.” Nói xong nhớ tới mình đang trần truồng, vẻ mặt bất giác phù hiện ra một đám mây hồng.

Hoa Tinh nghe nói liền đảo con mắt, để tâm tính toán. Khẽ nói: “Nếu cô thực muốn tạ ta, thì cho ta làm đệ đệ của cô, để ta gần gũi hơn.” Nói xong trên mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ.

Tiểu Bình nào ngờ Hoa Tinh có thể đưa ra yêu cầu này, ngó Tú Quyên một cái, rồi lại ngó Hoa Tinh. Tiểu Bình nhẹ nhàng nói: “Đạ tạ người, Hoa đệ đệ, như quả người không ghét bỏ tẩm thân tàn hoa bại liễu của tỷ tỷ, tỷ tỷ liền nhận người làm đệ đệ, xem như người là người thân của ta.” Lúc nói khuôn mặt lộ ra vẻ chua xót và thương tang.

Hoa Tinh nhìn nàng, ôm nàng vào lòng, hôn lên đôi môi của nàng. Tiểu Bình thấy tình trạng, biết hắn không hề ghét bỏ mình, trong mắt bất giác chảy lệ, nhiệt tình hồi đáp Hoa Tinh, đẩy lưỡi vào miệng hắn, tận lòng du dương với hắn. Hoa Tinh phát giác rất nhanh chỗ khác nhau giữa tiểu Bình với Tú Quyên, Tú Quyên đoan trang hiền huệ, lúc thân mật tỏ ra kín đáo rất nhiều; Nhưng tiểu Bình xinh đẹp nhiệt tình, tựa như một ngọn lửa, có thể làm người ta tan chảy.

Hoa Tinh một tay ôm tiểu Bình, một tay nắm vầng trăng ngọc nẩy nở bật nhảy, mặc sức hưởng thụ xúc cảm mỹ diệu trong tay. Ngón tay kẹp tử bồ đào chín muôi, khe khẽ dùng sức, cơ thể phong mãn của tiểu Bình liền run rẩy một hồi. Trong lòng Hoa Tinh hưng phấn muốn chết, thầm nhủ hèn gì trong võ lâm nhiều dâm tặc đến thế, sự vui vẻ nam nữ quả là mỹ diệu đến mức khó mà nói. Sau khi nồng nhiệt một trận, Hoa Tinh lại ôm Tú Quyên thân mật một hồi, mới luyến tiếc buông hai nữ tử.

Tiểu Bình từ dưới giường lấy ra mấy bộ quần áo, cùng Tú Quyên mặc vào, Hoa Tinh ở bên cạnh cười đùa giúp đỡ, nhưng mà càng giúp càng bận bịu. Hoa Tinh vốn nghĩ tới việc chiếm tiện nghi, nhân tiện lúc mặc quần áo cho hai nữ tử, lại vuốt ve những nơi mỹ diệu trên người hai nữ tử một phen. Đến lúc cuối cùng,

hữu thủ Hoa Tinh lợi dụng khi tiểu Bình không chú ý, với tới khoảng giữa cặp đùi của nàng xoa nhẹ, mân mê đến mức toàn thân tiểu Bình run rẩy, cặp đùi dùng sức kẹp chặt ma thủ quấy rối của hắn đẩy hắn ra mấy thước, cặp mắt quyến rũ ngút hần một cái, Hoa Tinh mới không cam lòng đứng bên cạnh oán trách.

Sau khi chờ hai nữ tử mặc xong quần áo, Hoa Tinh nhìn kỹ hai nàng, lúc này bọn họ lại có một loại phong vị khác. Khuôn mặt mỹ lệ của Tú Quyên mang theo khí chất đoan trang hiền huệ, kết hợp với quần áo toàn thân màu lục nhạt, cơ thể thon dài yếu điệu và phong thái kiên cường, đường cong mềm mại, hết sức rung động lòng người. Còn tiểu Bình nhất thân y phục hồng phấn, lộ ra đường cong vô cùng đầy đặn, song phong mạnh mẽ thẳng đứng, vòng eo thon thả vô cùng nhỏ nhắn, phì đôn nghênh cao, khuôn mặt xinh đẹp ít thấy, cực kỳ hấp dẫn mục quang của Hoa Tinh.

Hoa Tinh đi quanh hai nữ tử một vòng, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ quái, nhẹ nhàng tán dương: “Quá đẹp, hắc hắc.” Hai nữ tử ngó nụ cười không mang hảo ý của hắn, liền biết trong lòng hắn chắc chắn lại nghĩ ra chủ ý xấu rồi. mới nhất ở truyện/y/y

Tiểu Bình buột miệng cười nói: “Người cái đồ đệ đệ sắc quỷ này, quả là khốn nạn số một, ngay cả tỷ tỷ cũng nghĩ ra chủ ý.”

Hoa Tinh liền ôm hai nữ tử cười nói: “Ai kêu các vị xinh đẹp như thế, ta lại không phải thành ngọc, đương nhiên phải nghĩ ra chủ kiến với hai tỷ tỷ rồi. Hắc hắc, đời này các vị chạy không thoát đâu, các vị là hai lễ vật tốt nhất do ông trời biểu cho ta.” Nói xong hôn mỗi nữ tử một cái, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Tú Quyên đẩy hắn ra nói: “Bọn ta lập tức rời khỏi đây đi, đến căn nhà tiểu Bình mua hồi trước, tạm thời trốn tránh đã.”

Tiểu Bình gật đầu nói: “Đúng vậy, đến chỗ đó đi, trước tiên tránh khỏi đầu ngọn gió, sau đó hãy nghĩ tới biện pháp kiếm nơi để ở.” Nói xong chuyển thi thể Bạch Ngọc Long xuống dưới gầm giường, sau đó rời khỏi.

Đêm rất lạnh, ba bóng người chạy vào trong thành, hồi đó khi tiểu Bình lên kế hoạch báo thù đã mua một căn nhà, chính là ở giữa thành Trường An. Trường An thành nhân khẩu trăm vạn, ẩn tàng trong đó, bình thường rất khó kiếm ra. Với lại chủ yếu là, Bạch gia nào ngờ hai nữ tử không hề trốn xa, mà lại ẩn náu dưới mí mắt mình. Lực lượng truy tung chính của Bạch gia nhất định sẽ hướng ra ngoài truy tìm, ngược lại ở trong thành là an toàn, đây chính là tục ngữ nói: Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất

20. Chương 20: Gió Nổi Trường An

Thành Trường An trong canh khuya, mỹ lệ tịch mịch. Hoa Tinh đi theo hai nữ tử sau đó không lâu thì đến một đại viện, Hoa Tinh ngó đại viện một cái, chiêm không ít đất, coi bộ là nơi nhà giàu ở, tòa nhà có hơn hai chục căn phòng. Đại viện nằm ở khu trung tâm thành Trường An, chính là vùng đất sầm uất, nên trị giá không ít tiền.

Đi theo tiểu Bình lặng lẽ vào trong sân, sau đó rẽ mấy lần, tiểu Bình dẫn hai người đến một khách phòng. Nhẹ nhàng châm ngọn đèn trên bàn, tiểu Bình ngó Hoa Tinh một cái nói: “Hoa đệ đệ nhất định rất kỳ quái phải không? Tại sao tỷ tỷ có biệt viện lớn thế này, đúng không?”

Trong lòng Hoa Tinh đích xác không hiểu, hắn đi tới ôm nàng cười khê nói: “Tỷ tỷ bảo cho ta đi, đệ đệ rửa tai cung kính nghe.” Nói xong đặt một nụ hôn trên mặt nàng, vẻ mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ.

Tiểu Bình liếc hắn, kiêu mị vô bì. Dịu dàng nói: “Người nha, chỉ biết khi phụ tỷ tỷ, còn không buông tay ra, tự mình kiếm ghế ngồi đi.” Nói xong đẩy hắn ra.

Sau khi ba người ngồi xong, tiểu Bình thông thả nói: “Đại viện này ta mua sáu năm trước, lúc đó không có người nào biết, bởi vì bình thường ta không đến đây. Vì không muốn người khác hoài nghi nơi này, sau khi ta mua nó thì ra thành ngoại mua mấy đầy tớ về, để bọn họ ở đây. Ngoài ra còn kiếm một người tin tưởng, để hắn giả mạo thành viên ngoại, ở đây chuẩn bị mọi thứ cho ta.

Khi ta nghĩ rằng phải giết Bạch Ngọc Long, ta liền nhớ tới chỗ này. Địa phương này tương đối an toàn, hết thấy đều không khiến người ta nghi ngờ, chờ sau khi bọn ta báo thù, nấu mình ở đây, tin rằng Bạch gia không thể đoán được. Nói tới Bạch gia, Hoa đệ đệ người chẳng hề biết sự tình ở đó. Bạch Ngọc Long đã chết kỳ thực võ công tương đối cao cường, cái tên Bạch Long hắc dùng trong võ lâm là do hai mươi năm trước, hắc là cao thủ bài danh thứ ba trên Long Bảng lần thứ nhất.

Song kẻ khiến ta với Tú Quyên sợ nhất là cha của Bạch Ngọc Long, cha hắc kêu là Bạch Trường Tùng, là đỉnh đỉnh cao thủ bài danh đệ tứ trên Địa Bảng bốn mươi năm trước. Nhiều năm nay liên tục khổ luyện võ công, bây giờ càng lợi hại vô tỷ, ai cũng không biết võ công lão hiện nay đã tiến đến trình độ nào cả. Bọn ta giết con trai lão, lão tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn ta, bởi vậy trước hết bọn ta chỉ có thể né tránh đầu sóng ngọn gió, chờ cho sự việc này qua đi một thời gian, lại tiếp tục rời khỏi vùng này, đi xa nơi đất khách quê người.”

Hoa Tinh nghe nói trầm tư một lát, hắc không ngờ, Bạch Ngọc Long vốn là cao thủ đệ tam trên Địa Bảng năm xưa, còn cha gã lại là cao thủ bài danh thứ tư trên Địa Bảng lần thứ hai. Hiện tại hai nữ tử đã giết Bạch Ngọc Long rồi, một khi rơi vào tay Bạch Trường Tùng, tất chết không còn nghi ngờ gì nữa. Bây giờ cảnh ngộ của hai người bọn nàng coi ra tương đối nguy hiểm, bản thân mình có lẽ cẩn thận là được, nhưng không thể để bọn nàng rơi vào tay Bạch gia được.

Ngó hai nữ tử, trong mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ quan tâm khê nói: “Bây giờ các vị đang rất nguy hiểm, ta sẽ nghĩ ra biện pháp nhanh nhất đưa các vị rời khỏi đây, ngoài ra kiếm địa phương an toàn để bố trí ổn thỏa.”

Tú Quyên ngó hắc, trong mắt có vẻ mê hoặc và không hiểu, khê nói: “Hoa đệ, người vẫn chưa nói cho bọn ta biết thân phận của người nhỉ? Người có võ công cao cường như thế, lai lịch nhất định không đơn giản, đúng không?”

Hoa Tinh ngó nàng cười khê nói: “Tên của ta ngày mai sẽ khiến người võ lâm cả thành Trường An đều hay biết, không ngoài mấy bữa, cả võ lâm đều sẽ biết con người Hoa Tinh ta. Tú Quyên tỷ tin không?” Ngó nàng, trong mắt lóe lên thần thái dụ người.

Đưa mắt ngó Hoa Tinh một cái, Tú Quyên liền hiểu rõ hắc lại nghĩ tới sự việc vừa rồi. Trên mặt nàng bắt giác lộ ra vẻ bẽn lẽn, ánh mắt có vẻ không tin hỏi: “Ta không tin, đao để thân phận người là gì, vì sao ta chưa từng nghe qua.” Bên cạnh Tiểu Bình cũng tỏ vẻ không tin.

Hoa Tinh nhìn hai nữ tử cười kỳ lạ nói: “Bởi vì ta là Hoa Tinh, là Phụng Hoàng đặc sứ của Phụng Hoàng Thư Viện. Các vị tin không? Đúng rồi, ta vẫn còn chưa biết tên đầy đủ của các vị nhỉ? Tú Quyên tỷ bảo cho ta biết tên đầy đủ của các vị, nếu không làm tỷ tỷ của ta, ngay cả tên của hai tỷ tỷ đều không rõ, không phải khiến người ta cười nhạo ư.”

Khi hai nữ tử nghe đến hắc là Phụng Hoàng đặc sứ của Phụng Hoàng Thư Viện, trên mặt đều hiện ra thần sắc kinh ngạc, có chút không tin nhìn hắc. Tiểu Bình hỏi: “Hoa đệ đệ, người nói thực chứ? Người quả thực là Phụng Hoàng đặc sứ của Phụng Hoàng Thư Viện à? Tại sao trong võ lâm không có một tỷ phong thanh nào nhỉ?”

Hoa Tinh cười nói: “Đó là vì việc này rất đột nhiên, thư viện vẫn chưa kịp thông tin ra võ lâm. Nhưng qua ba ngày nữa việc này sẽ loan truyền khắp võ lâm. Tỷ tỷ vẫn chưa nói cho ta biết, tên đầy đủ của các vị nhỉ?”

Tiểu Bình ngáy hắc một cái nói: “Người không phải người tốt, lúc nào cũng nghĩ tới chủ ý xấu với bọn ta. Tỷ tỷ ta vốn tên là Tiểu Bình, lâu nay quen gọi là tiểu Bình. Tú Quyên vốn tính Hứa, nhớ kỹ chưa, tiểu hoại đản.” Đang nói ưu oán nhìn Hoa Tinh một cái.

Hoa Tinh cười nói: “Nhớ rồi. Ta làm sao có thể không nhớ chứ, hai tỷ tỷ mỹ lệ như thế, ta muốn quên thậm chí quên không nổi, ta cũng không chịu quên đâu.” Truyện được tại TruyệnFULL

Tú Quyên hỏi: “Đặc sứ có chút quyền lợi nào không? Sẽ không phải là quang can đặc sứ chứ.” Ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn hắc.

Hoa Tinh nghe xong, vẻ mặt ngây ra một cái, nào ngờ nàng có thể hỏi như vậy. Ngó nàng, Hoa Tinh cười hắc hắc nói: “Hiện tại nói đến, căn bản ta cũng xem như là quang can đặc sứ thôi, hắc hắc. Có điều qua

mấy ngày nữa, hắc hắc, không giống đâu. Đợi sau khi ta và thư viện liên hệ, ta có thể thu được mọi tin tức và quyền lợi từ thư viện, đến lúc đó ta liền sai người kiểm địa phương an toàn cho các vị được không?”

Hai nữ tử đều ngó hẩn, nào dè hẩn quả là quang can đặc sứ, trong mắt bất giác lộ ra vẻ tức cười. Tiểu Bình cười nói: “Ta vẫn tưởng là người nhiều oai phong chứ. Hóa ra là quang can đặc sứ, ngay cả tên sai vật cũng không có, quả thực là cười đến chết người.” Nói xong không nhịn được cười lớn, Tú Quyên cũng cười khẽ.

Hoa Tinh ngó hai nữ tử đồng thời lộ ra nụ cười, trong mắt thoáng qua thần quang. Nhìn dáng cười mỹ lệ của hai nàng, trong lòng Hoa Tinh không nhịn được nổi lên đắc ý, thực đẹp, nhưng mà bọn nàng đều là của ta, hắc hắc. Cặp mắt đảo một cái, Hoa Tinh cất lời nói: “Hay lắm, các vị dám cười ta, coi ta làm sao trừng phạt các vị.” Không chờ hai nữ tử phản ứng lại, Hoa Tinh nghiêng người ôm hai nữ tử vào lòng, trên mặt lộ ra vẻ cười kỳ lạ.

Hai nữ tử đỏ mặt, biết Hoa Tinh lại muốn giở trò. Cái gọi là trừng phạt chẳng qua là sự kiếm cớ của hẩn, cái hẩn chân chính muốn là thừa cơ thể nào để chiếm tiện nghi. Thấy hai nữ tử khe khẽ ngoạ, nhưng không hề quyết liệt, biết bọn nàng kỳ thực chẳng cự tuyệt mình. Ý cười kỳ lạ trên mặt Hoa Tinh càng sâu, coi hai khuôn mặt mỹ lệ một hồi, Hoa Tinh không nhịn được vẫn còn muốn phẩm hàm lưỡi thơm của Tú Quyên một lần nữa. Nhìn bộ mặt đoan trang mỹ lệ đang thẹn thùng vô tỷ của Tú Quyên, Hoa Tinh đắc ý Phi thường. Nghĩ tới việc chinh phục được mỹ nhân đoan trang tú mỹ này, trong nội tâm hẩn cực kỳ hả dạ, nghĩ xa hơn nữa tới việc đánh chiếm thể xác hẩn lại càng thêm kích động.

Nhẹ nhàng ngậm đôi môi ngon ngọt của Tú Quyên, mặc sức nếm một hồi, Hoa Tinh bắt đầu công thành cướp đất. Kiếm lưỡi múa lên, tiến thẳng vào trong, điên cuồng xâm lược lãnh thổ ngọt ngào. Thân trên Tú Quyên nhẹ đu đưa, bộ mặt phát nóng đỏ rực, trong miệng dịu dàng hồi đáp Hoa Tinh, hai lưỡi khéo léo đan chéo sít sao với nhau, bên này hút vị ngọt của bên kia.

Hoa Tinh có chút luyến tiếc rời khỏi đôi môi mỹ lệ đỏ tươi nhìn nàng, trong mắt là vô tận nhu tình và say đắm. Tú Quyên thấy được ánh mắt đó, trong lòng nổi lên trận trận con sóng nhỏ, càng lúc càng lớn, lay động con tim nàng. Đột nhiên nàng phát hiện, tại khoảnh khắc này trong lòng mình đã in đậm bóng dáng hẩn, rất rõ rệt, mặc dù hai người mới chỉ tương thức chưa tới hai giờ. Cuộc đời này e rằng đã không thể quên hẩn rồi, tại sao có thể như thế? Nàng cũng không biết. Mà nữ nhân khi đang mê hoặc không cởi mở được, thường hay đem tất cả những gì mình không rõ, những việc mình không thể giải thích được, đẩy hết lên người ông trời, cho rằng đều là trời xanh an bài, rồi chấp nhận cam chịu số phận.

Tú Quyên yên lặng tựa đầu lên vai hẩn, nét mặt ửng hồng bên lên đã không còn thấy nữa, mà là vẻ mặt an lành dừng đứng. Bộ mặt đoan trang tú mỹ hiện ra tơ tơ khí chất cao quý, nhẹ nhàng khép mắt. Giấy lát này, trong lòng Tú Quyên chân chính tiếp thụ hẩn, giao cả cuộc đời cho hẩn, mặc ý để hẩn đạt được khát khao mong cầu.

Nhìn bộ mặt đoan trang tú mỹ ấy, nét mặt an lành bình yên ấy, khí chất cao quý mê người ấy, Hoa Tinh trào lên mối xúc động. Hẩn biết tại khoảnh khắc này Tú Quyên thực sự chấp nhận mình rồi, giao hết cuộc đời nàng ỉnh rồi. Trong giây phút này, ở tận sâu thẳm trong lòng Hoa Tinh đã coi Tú Quyên là vợ mình, trước kia ham muốn thể xác của nàng, ở thời điểm này đã thay đổi rồi. Hoa Tinh tự nói với mình, suốt đời phải mạnh mẽ bảo hộ nàng, hết sức thương yêu nàng.

Ngoái đầu nhìn tiểu Bình, nụ cười kỳ lạ của Hoa Tinh đã mất đi. Vẻ mặt lộ ra sự chân thành, Hoa Tinh dịu dàng hôn tiểu Bình, ôn nhu thưởng thức đôi môi ngọt ngào. Tiểu Bình nhìn hẩn, nhẹ nhàng chìa lưỡi ra, duỗi vào trong miệng hẩn, để hẩn tận tình nhấp nháp và hưởng thụ. Nơi khóe mắt một giọt lệ thủy nhẹ nhàng vô thanh lướt xuống, bởi vì sự chân thành và tình cảm dịu dàng trong mắt Hoa Tinh.

Nhìn tiểu Bình, mục quang hai người cùng nhau giao hội, thẩm thiết hướng về đối phương, không cần nói ra, cứ lặng lẽ thành dòng chảy trong tim hai người. Trong tiểu phòng một khối yên tĩnh hài hòa, lúc này chính là vô thanh thắng hữu thanh!

Trong lòng Hoa Tinh kích động không thôi, không biết làm sao để biểu đạt ra sự thương tiếc và quý trọng, chỉ có thể gắng sức hôn tiểu Bình, muốn mượn việc này để bày tỏ. Hoa Tinh với hai nữ nhân du dương rất lâu, trải qua nhiều sự giao lưu tâm hồn, giữa tim với tim lặng lẽ hòa quyện vào nhau.

Tú Quyên ngó Hoa Tinh bằng cặp mắt thùy mị, bộ mặt lộ ra vẻ quyến rũ khẽ nói: “Hoa đệ, không còn sớm nữa, người muốn về không?”

Hoa Tinh đưa cặp mắt tràn đầy nhu tình mật ý nhìn hai nữ tử khẽ đáp: “Hôm nay các vị đều mệt nên nghỉ ngơi cho khỏe. Mấy bữa nữa ta đến kiếm các vị, lúc ấy ta lại yêu thương các vị nữa. Ta hiện đang ở Hội anh khách sạn cách Anh Hùng lâu không xa, có việc gì thì các vị đến kiếm ta. Nếu gặp nguy hiểm thì cứ đến đó, chỉ cần ở cạnh ta thì không có người nào trong thiên hạ có thể làm tổn thương các vị, bất kể là ai. Sau này ta sẽ ở cùng các vị, sống hạnh phúc vĩnh viễn với các vị. Kể từ giờ này các vị là nữ nhân của Hoa Tinh ta, ta sẽ yêu các vị mãi mãi.” Hệt như một lời thề, nhẹ nhàng vọng lại trong phòng.

Hai nữ tử cười hạnh phúc, nước mắt thấm đẫm tràn đầy niềm vui, có thể vẫn còn có một chút thương tang. Đối với hai nữ tử thì đây quả là vừa lòng đẹp ý. Tuy rằng hơi trễ nhưng cũng là đẹp rồi. Khóc, chẳng qua là bởi vì chuyện xưa, vì nhớ lại những việc nát lòng chịu không thấu xưa kia.

Tiểu Bình dẫn Hoa Tinh ra ngoài, khẽ nói: “Hoa đệ cẩn thận một chút. Lần sau người tới hy vọng người bình bình an an, đừng để ta với Tú Quyên lo lắng.” Nói xong dịu dàng hôn hân.

Hoa Tinh ôm chặt tiểu Bình. Hân nhiệt tình nếm đôi môi ngọt ngào mê người của nàng, hữu thủ nhẹ nhàng dạo chơi trên người nàng, dịu dàng vuốt ve cơ thể nàng. Hoa Tinh tiếc rẻ buông môi thơm ra, hữu thủ hân cố sức vuốt ve mảnh trắng trước ngực tiểu Bình một hồi. Sau khi hân hưởng thụ xúc cảm mỹ diệu một phen mới buông nàng ra. Hân hàm tình nhìn Tiểu Bình nói: “Thực đẹp, lần sau ta sẽ thưởng thức hết lòng.”

Tiểu Bình ngó hân lộ vẻ thương yêu thấp giọng nói: “Hoa đệ, lần tới tỷ tỷ để cho người tận lòng hưởng thụ tất cả của tỷ tỷ.” Thanh âm kiều mị có vẻ e thẹn, tràn ngập sự dụ hoặc.

Hoa Tinh cười nói: “Cái này là do tỷ nói đẩy nhé, đến lúc ấy đừng có cự tuyệt. Ta đi trước đây, ta sẽ mau chóng đến kiếm các vị, các vị nhớ cẩn thận.” Nói xong ngó mảnh trắng mỹ lệ một cái, Hoa Tinh lẳng không bắn đi, nháy mắt tiêu thất giữa màn đêm.

Tiểu Bình nhìn trời, đứng một hồi rồi mới trở về phòng. Gặp Tú Quyên, hai người nhìn nhau, sau cùng ôm nhau thấm thiết, trong mắt chảy xuống dòng lệ xúc động. Đây là một đêm bọn họ đã trải qua rất nhiều sự việc, có nguy hiểm có kích động, có chua cay cũng có vui sướng, còn có rất nhiều cảm giác không thể nói nên lời.

Tiểu Bình khẽ hỏi: “Tú Quyên, sau này tỷ có hối hận không? Tỷ có bằng lòng trao cả cuộc đời cho y không?”

Tú Quyên ngó nàng khẽ đáp: “Ta bằng lòng, bởi vì ta thấy được chân tình trong mắt y, khiến ta cảm thấy thực tình yên tâm. Còn người, bằng lòng chứ?”

Tiểu Bình nói: “Ta giống như tỷ, có lẽ nửa đời trước của bọn ta đều rất đau khổ, nên bây giờ trời xanh đã mở mắt, để cho y đi vào cuộc sống của bọn ta, cho nửa đời sau bọn ta được hạnh phúc, phải không, Tú Quyên?” Tú Quyên ôm nàng, hai người ôm chặt nhau, có cách nhìn như nhau.

Khi Hoa Tinh về đến khách sạn, hân ngó Mai Hương, nàng đang say ngủ, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, tỏ ra vô cùng an lành. Hoa Tinh xem thử sắc trời, chừng một giờ nữa là bình minh rồi, hân liền nằm xuống giường yên lặng nghỉ ngơi, trong lòng nghĩ tới việc đêm nay, quả là ngọt ngào. Không lâu sau Hoa Tinh đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc Hoa Tinh tỉnh dậy mặt trời đã lên tới đỉnh đầu. Mai Hương đang ngồi trên bàn ngó hân, thấy hân tỉnh lại trong mắt lộ ra vẻ e thẹn. Hoa Tinh cười hỏi: “Dậy sớm thế, ngủ không ngon hả?”

Mai Hương đỏ mặt, khẽ hỏi: “Tối qua người đắp chăn cho ta phải không?” Trong mắt có chút thẹn thùng, dường như hơi ngượng.

Hoa Tinh cười nói: “Đúng đấy, có ta ở đây há để cho kẻ khác đụng đến một sợi tóc của cô. Ngoài ta ra, ai cũng đừng hòng chạm vào cô.” Trong mắt hàm chứa vẻ tươi cười.

Mai Hương đỏ mặt nói: “Vậy chắc người lại giả trò xấu, thừa cơ chiếm tiện nghi của người ta rồi.” Thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Hoa Tinh cười nói: “Cô nói có không? Một đại mỹ nhân ở trước mặt mình, cô nói xem ta có làm gì không?”

Nghe Hoa Tinh nói mình là đại mỹ nhân, trong lòng Mai Hương thoáng qua một chút vui sướng, nhưng nghe trong lời nói của hắn, thì biết hắn nhất định đã chiếm tiện nghi của mình. Mai Hương sắc mặt đỏ rực nói: “Đại hoại đản, ngươi nói càn, ngươi lừa gạt người ta. Hoại đản, sắc lang, ngươi thối rửa.”

Hoa Tinh ngó bộ mặt then thùng lộ ra vẻ phần nộ của Mai Hương, đáng yêu cực kỳ. Không nhịn được hắn liền kéo nàng ôm vào lòng, để nàng nằm trên người mình. Mai Hương ngậy ra một cái, lập tức phản ứng lại. Quen nhau hai ngày, đây là lần thứ nhất thân mật như vậy, Mai Hương vừa then vừa gắp, lại âm ỷ có phần kỳ vọng.

Dùng lực giẫy ra, muốn tránh khỏi Hoa Tinh ôm, nhưng song thủ Hoa Tinh lại ôm nàng rất chặt. Một tay Hoa Tinh ôm eo hết sức nhỏ nhắn mảnh mai của nàng, tay kia đè trên lưng nàng, ghì chặt cả người nàng trước ngực hắn. Sắc mặt Mai đỏ tươi, nàng cảm thấy song phong mềm mại của mình đang đè trên ngực hắn, tùy theo sự cựa quậy của nàng hai tòa ngọc nhũ mềm mại ấy đang ma sát sít sao ở ngực hắn.

Lại nhìn Hoa Tinh, bộ mặt hắn đang có dáng vẻ hưởng thụ, yên lặng cảm nhận hai mảnh trắng đang nhẹ nhàng ma sát ở ngực. Nhục cầu mềm mại tràn đầy tính đàn hồi đè chặt chèn tại ngực, cảm giác quả là mỹ diệu sướng khoái. Bộ mặt Mai Hương đỏ rực, cùng với song phong đang mài nơi ngực hắn, một cảm giác kỳ diệu từ ngực truyền khắp toàn thân, rất kỳ diệu, lại có sự ngượng ngùng nói không ra nữa. Mai Hương chỉ thấy toàn thân có vẻ mềm ra, cả người không có sức ép trên ngực hắn.

Hoa Tinh ngó Mai Hương, thấy sắc mặt nàng đỏ rực, cực kỳ kiều diễm xinh đẹp. Hoa Tinh cười nhẹ nhàng nói: “Có muốn biết tôi qua ta chiếm tiện nghi của cô thế nào không, tiểu khả ái, tiểu khả ái mê người, cô biết dáng vẻ hiện tại của cô không, quả thực vô cùng xinh đẹp.”

Mai Hương nóng mặt, thấp giọng nói: “Hoa Tinh, ngươi ức hiếp người ta, mau bỏ ta ra.” Nói xong không dám đưa mắt nhìn hắn.

Hoa Tinh nhìn tiểu mỹ nhân đang mắc cỡ này, không nhịn được hữu thủ hắn ấn đầu nàng xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi dụ người. Toàn thân Mai Hương chấn động, ý thức trống rỗng, Hoa Tinh hôn nàng, đây là cái duy nhất nàng nhớ. Mai Hương bắt đầu kiên cường xoay đầu ngoay một hồi, nhưng rất nhanh toàn thân vô lực nằm trên ngực hắn, mặc hắn tha hồ thanh bạc. Hoa Tinh nhẹ nhàng ngậm đôi môi trong miệng, tận tình nếm, một mặt duỗi lưỡi vào miệng nhỏ dụ người, thích thú hút nước bọt xử nữ của nàng, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Hoa Tinh hôn một trận sung sướng, khiến Mai Hương hư hư huyễn huyễn không ngừng, mới tiếc nuối thả nàng ra. Ngó bộ dạng e then mất sức của Mai Hương, Hoa Tinh mỉm cười đắc ý. Mai Hương hồi phục lại tinh thần, cảm thấy xấu hổ muốn chết, cúi đầu mắng khê: “Hoa Tinh đại hoại đản, bắt nạt người ta, không biết xấu mặt, hoại đản sắc lang, hoại tử.”

Hoa Tinh nghe nói bèn cười thầm, song thủ nhẹ nhàng vuốt ve lưng và eo thon mềm mại khê nói: “Mai Hương, hôn cô cảm giác thực tuyệt, bọn ta làm cái nữa được không?” Ánh mắt lộ ra vẻ trêu chọc. Mai Hương nghe xong sắc mặt biến đổi, liền vội vàng vạy.

Hoa Tinh cười quỷ quái, hữu thủ nhẹ nhàng phẩy phẩy trên phong đồn nghênh cao của nàng, cảm nhận được đàn tính kinh người, thầm nhủ quả là sướng khoái. doc truyện tại . Mai Hương cứng người, cảm địa yếu ớt của thiếu nữ bị Hoa Tinh tập kích, không nhịn được toàn thân run nhẹ, nằm xuống vô lực. Hoa Tinh trông thấy tình trạng, tả thủ đặt tại đồn bộ mượt mà dùng lực vuốt ve xoa bóp, một mặt cảm thụ đàn tính khác thường, mặt khác ngậm đôi môi đỏ tươi nếm sự then thùng của xử nữ, quả là có phong vị khác lạ.

Mai Hương vừa ngượng vừa mừng, muốn rời khỏi ngực Hoa Tinh, thứ nhất toàn thân không còn sức lực, thứ hai, kỳ thực trong lòng cũng không muốn ly khai, đương nhiên đây là bí mật trong lòng thiếu nữ, không thể nói ra lời được. Đành phải mặc hắn thanh bạc, vuốt ve mọi chỗ. Tùy theo lực xoa bóp của ma thủ Hoa Tinh trên phong đồn mềm mại của nàng, dục vọng trong lòng thiếu nữ cũng từ từ nổi lên. Mai Hương đã cảm giác rõ ràng, kiên đỉnh của Hoa Tinh đang nhô lên tại địa phương thần thánh nhất của nàng, trên mặt xấu hổ không thể tả. Hoa Tinh vẫn cứ hôn Mai Hương, yên lặng thưởng thức mỹ vị.

Trong phòng khách sạn, Hoa Tinh và Mai Hương đang im lặng thể hội sự mỹ diệu giữa nam nữ. Hữu thủ Hoa Tinh vẫn dừng lại trên phong đồn đầy đủ đàn tính, thỉnh thoảng dùng lực cảm nhận đường nét mỹ diệu. Tả thủ xoa nhẹ trên vai nàng, miệng vẫn tận tình phẩm hàm về e then của mỹ nhân. Hoa Tinh cũng

cảm giác được kiên đỉnh của mình đang húc lên một nơi mềm mại vô tỷ, hết sức khoan khoái. Ngó về mặt đỏ rực có thể chích huyết của Mai Hương, Hoa Tinh biết lại tiếp tục nữa, ngày hôm nay hai người sẽ càng không thể sửa chữa, mà giờ này khắc này, lại chưa phải thời cơ tốt, nơi này là khách sạn, bất cứ lúc nào đều có thể sẽ có người xông vào.

Hoa Tinh rất luyến tiếc, hữu thủ ra sức sờ mó, cầm chặt đồn nhục trong tay, cảm nhận đàn tính kinh người của thiếu nữ. Buông tay ra, tả thủ Hoa Tinh nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu Mai Hương, một cổ chân khí mát lạnh thấu vào cơ thể, Mai Hương rất nhanh khôi phục lại. Hoa Tinh nhả miệng hồng hồng của nàng ra, ngó nàng, ánh mắt đầy vẻ nhu tình nói: “Mai nhi, làm nữ nhân của ta được không?”

Sắc mặt Mai Hương vẫn còn tơ tơ hây hây đỏ, ngó hấn bên lên gật gật đầu nói: “Sau này chàng nhất định phải đối xử tốt với ta, nếu không ta không lấy chồng. Về sau như quả chàng có nữ nhân khác mà không phải là ta, thì chàng là đại hoại đản, ta vĩnh viễn không để ý đến chàng đâu.”

Hoa Tinh hôn nàng một cái khẽ nói: “Yên tâm, cho dù sau này ta có nhiều nữ nhân, ta vẫn sẽ mãi mãi yêu thích nàng, lấy nàng làm vợ, vĩnh viễn không phụ nàng.”

Mai Hương nhìn hấn một hồi rồi cười nói: “Tin chàng lần này, mau dậy thôi, đến lúc tiểu nhị nhìn thấy thì người ta thẹn chết.”

Hoa Tinh với Mai Hương nồng nhiệt một trận nữa hai người mới đứng dậy. Sau khi sửa sang y phục hai người đi xuống ăn cơm. Lúc ăn cơm, hai người nghe được một tin tức kinh người.

Vốn trong sáng nay, Trường An thành truyền ra hai vụ việc lớn. Vụ thứ nhất là một trong tứ đại thư viện là Phụng Hoàng Thư Viện xuất hiện một đặc sứ, tự xưng là Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh. Hấn là một thiếu niên anh tuấn trạc độ hai ba hai bốn tuổi. Có người nói người này thần bí Phi thường, hiện nay đang ở thành Trường An. Đã có không ít người võ lâm muốn đến viếng thăm hấn, muốn xem hấn là chân hay giả, và tới dò la hư thực của hấn.

Đại sự thứ hai là nhị công tử của Bạch gia ở thành tây bị người ta giết chết, căn cứ vào phân tích ban đầu, hung thủ là hai nữ nhân, Bạch gia đang toàn lực truy xét tung tích của hai nữ nhân đó. Vì việc này, lão thái gia của Bạch gia là Bạch Trường Tùng, cao thủ bài danh thứ tư trên Địa Bảng bốn mươi năm trước, đã bắn ra lời nói, bất luận thế nào cũng phải bắt bằng được hung thủ, phân thân bọn chúng thành vạn đoạn, bản thân lão cũng tự mình đi truy xét việc này. Như quả có người biết tung tích hung thủ, thì sẽ được thưởng năm trăm hai chục lượng bạc.

Thành Trường An yên tĩnh, vì sự xuất hiện của Hoa Tinh, bắt đầu xảy ra biến hóa. Một cỗ phong ba đang âm ỉ, tin rằng không lâu nữa sẽ bùng nổ dữ dội. Tình hình đặc biệt lúc ấy sẽ ra sao? Chẳng ai có thể đoán được. Trường An, chờ đợi Hoa Tinh sẽ là gì? Ai biết.

21. Chương 21: Phong Vũ Trường An

Ăn xong bữa Hoa Tinh và Mai Hương rời khỏi khách sạn. Hai người đứng đỉnh đi dạo quanh thành Trường An. Lâu lâu lại vang lên tiếng cười vui vui về về của Mai Hương. Mai Hương ngó Hoa Tinh, cặp mắt tràn đầy vẻ thù mị và bên lên. Bởi vì lúc sáng hai người nồng nhiệt, Mai Hương bị Hoa Tinh chiếm hết tiện nghi, cả phong đồn mềm mại của thiếu nữ cũng bị Hoa Tinh tận tình xoa bóp một phen, nên quan hệ giữa hai người đã trở nên thân mật hơn nhiều.

Lúc này Hoa Tinh đang nắm tay Mai Hương đi trong đám đông khiến vô số người chú ý. Mặc dù Mai Hương xấu hổ nhưng không cự tuyệt, mặc cho Hoa Tinh kéo tay mình, theo hấn qua hàng vạn phố lớn hẻm nhỏ.

Giữa trưa hai người lại tới Anh Hùng lâu, giống hôm qua, bọn họ vẫn ngồi ở lầu bốn. Hai người gọi rất nhiều món rồi yên lặng ăn uống. Hoa Tinh ngậm cười nhìn Mai Hương, nhưng nàng chỉ thỉnh thoảng đảo cặp mắt thẹn thùng lườm hấn. Ánh mắt kiều mị động lòng người không thể tả.

Vào giờ ngo, lầu bốn đã đông khách hơn. Lúc này lại có thêm hai người bước lên, hai người này tuổi chừng trên dưới bốn mươi. Một người toàn thân áo bó có vẻ là người võ lâm, cánh tay để trần không mang binh khí. Hai người sau khi lên lầu thì quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng mục quang dừng lại trên người Hoa Tinh. Bọn họ đi tới trước bàn Hoa Tinh, một người hỏi: “Xin hỏi đây có phải là Hoa Tinh Hoa công tử không?”

Hoa Tinh đảo mắt nhìn hai người đáp: “Ta chính là Hoa Tinh, mời ngồi. Hai vị tìm ta có việc gì?”

Người vừa hỏi lên tiếng: “Tại hạ là Vân Thất, đây là huynh đệ của ta Vân Bát. Bọn ta vừa vào thành Trường An liền nghe đại danh của Hoa công tử. Nghe nói Hoa công tử là đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện, không biết là đúng hay sai. Vân Thất đặc biệt đến thỉnh giáo.”

Hoa Tinh cười nói: “Không ngờ ta một đêm đã thành danh rồi. Không sai, ta chính là đặc sứ của thư viện. Vụ này mấy bữa nữa thư viện sẽ tự công bố ra thiên hạ, lúc đó tự nhiên các vị sẽ biết chân giả.”

Vân Thất hỏi: “Hoa công tử thay mặt cho Phượng Hoàng Thư Viện đến Trung Nguyên tin rằng ắt phải có việc quan trọng. Nhưng công tử nên biết đây là Trung Nguyên, cũng là địa bàn của Võ Lâm Thư Viện. Công tử tới đây không biết có phải vì chống đối Võ Lâm Thư Viện không?” Hoa Tinh cười thầm, hóa ra là đến dò la hư thực.

Hoa Tinh ra chiều ngờ ngác hỏi: “Ta không hiểu ý các hạ muốn nói gì, ta chỉ đi ngang vùng này, tạm thời nán lại mấy bữa. Thế nào, các vị muốn truy hỏi ư?” Giọng điệu có chút lạnh nhạt.

Vân Thất bình tĩnh đáp: “Hoa công tử không nên hiểu lầm. Công tử lấy tư cách Phượng Hoàng đặc sứ đến đây, đương nhiên dễ gây ra sự chú ý của người khác. Tại hạ cũng chỉ tiện mồm hỏi chơi, vì mấy bữa nay trong thành Trường An và vùng lân cận xảy ra không ít sự tình, các nhân sĩ võ lâm đều đang điều tra sự việc phát sinh mấy ngày nay. Công tử lấy thân phận đặc sứ đột nhiên xuất hiện tại Trường An, hiển nhiên khiến người khác chú ý. Mọi người đều muốn nghe ngóng mục đích cụ thể của công tử. Vân Thất cũng có ý này vậy.”

Hoa Tinh hỏi: “Sự xuất hiện của ta coi bộ ảnh hưởng đến việc tìm kiếm của các vị, đúng không?” Hai vị vẫn chưa nói hai vị đại diện cho thế lực nào, nói ra để ta suy nghĩ thử xem.”

Vân Thất đáp: “Hoa công tử lần đầu tới vùng này nên còn chưa hiểu đại thế võ lâm ở đây rồi. Vân Thất nói cho công tử nghe vậy. Ở thành Trường An này rải rác không ít các bang phái, lớn có nhỏ có. Nhưng thế lực mạnh nhất có bốn. Toán thứ nhất là phân đà Trường An của Thông Thiên Môn, đà chủ kêu là Thiết quyền Hứa Phong. Y là cao thủ bài danh thứ bảy trên Địa Bảng hai mươi năm trước, môn hạ cao thủ như mây.

Toán thứ hai là Bạch gia, chủ nhân là Bạch Trường Tùng vừa chết con trai tối qua. Bạch Trường Tùng võ công cao sâu khôn lường. Lão nổi tiếng võ lâm đã lâu, liệt danh thứ tư trên Địa Bảng ở lần thứ hai. Lão luôn sống ở Trường An, từ nhiều năm nay uy thế hùng hậu ăn sâu bén rễ. Thế lực của lão cực đại tại thành Trường An. Lần này để báo thù cho con trai mình lão đã tuyên bố ra giang hồ đích thân truy xét việc này.

Toán thứ ba là bang phái lớn nhất tại Trường An, sinh trưởng ở đây, gọi là Long Xà Bang. Cao thủ trong môn tuy không nhiều nhưng lại cực kỳ rõ ràng động tĩnh của Trường An, chỉ cần gió thổi cỏ lay là có thể tìm tới. Bang chủ kêu là Long Tam, người này mới khoảng hai bảy hai tám, chưa đến ba mươi. Y là cao thủ thiếu niên xếp thứ mười ba trên Long Bảng ở lần này. Trong võ lâm y cũng được coi là có tên tuổi. Truyện được tại TruyệnFULL

Cuối cùng là Võ Lâm Thư Viện. Đây là thư viện xuất hiện sớm nhất trong tứ đại thư viện. Ở các huyện thành lớn đều có phân cơ cấu của Võ Lâm Thư Viện, đó chính là phương tiện để thu thập biến động mới nhất của võ lâm. Bản thành là phạm vi thế lực của Võ Lâm Thư Viện, lại là thành lớn ở Trung Nguyên, thế lực phân bố ở đây hùng mạnh hơn nơi khác rất nhiều”

Hoa Tinh nào ngờ Trường An lại phân bố bốn toán thế lực. Từ lời nói của Thiên hạ đệ nhất tài nữ Trầm Ngọc Thanh, Hoa Tinh biết thực ra Thông Thiên Môn đã liên kết với Võ Lâm Thư Viện. Bên ngoài mặc dù bọn họ tỏ ra không có gì nhưng lại ngầm ngầm câu kết với nhau. Trường An nằm ở Trung Nguyên thuộc về phạm vi thế lực của Thông Thiên Môn, tất cả các bang phái ở đây đều phải chịu sự hạn chế của Thông Thiên Môn, thuận theo bọn chúng. Bằng không sẽ bị chúng phái người tiêu diệt.

Những môn phái thực sự có thể đối đầu với Thông Thiên Môn, ngoài các đại phái ra chỉ còn có mấy môn phái, Bách Hoa Môn là một trong số đó. Mục tiêu của Hoa Tinh lần này đến Trung Nguyên là vì Bách Hoa Môn. Hắn muốn lôi kéo bọn họ gia nhập vào phe của Phượng Hoàng Thư Viện, cùng đối kháng với Thông Thiên Môn.

Hoa Tinh mỉm cười hờ hững khiến người ta không đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì. Hoa Tinh hỏi: “Không biết hai vị thuộc phe nào? Xin mời nói rõ.”

Vân Thất nhìn Hoa Tinh, đoán không ra Hoa Tinh đang nghĩ gì, gã khẽ nói: “Hai người bọn ta đến từ Võ Lâm Thư Viện. Bởi vì công tử là Phượng Hoàng đặc sứ nên bọn ta cố tình thành khẩn đến hỏi thăm. Chúng ta đều là người trong tứ đại thư viện, để tránh xảy ra điều gì không hay, cho nên bọn ta mới có hành vi này. Tin rằng không lâu nữa, người kiếm công tử sẽ không ít, đến lúc ấy e rằng Hoa công tử sẽ ứng phó mệt mỏi.”

Hoa Tinh đưa mắt ngó hai người, hắn không dám khẳng định lời bọn họ là đúng hay sai. Bản thân không liên hệ với thư viện trước, đối với tất cả những việc này tương đối ngỡ ngàng, chỉ có thể dựa vào phán đoán của mình, chưa chắc đã đúng. Đợi sau khi liên hệ với thư viện, có thể thông qua thư viện chứng minh rất nhiều sự việc, cung cấp thêm nhiều thông tin tham khảo, để mình phán đoán chính xác, tiện ỉn hành động.

Hoa Tinh ngó hai người, nụ cười có ba phần tà dị khẽ nói: “Không ngờ vốn là đồng hành Võ Lâm Thư Viện, Hoa Tinh quả thực thất lễ rồi. Thực ra lần này ta chỉ là tạt qua đây, có việc xuôi theo hoàng hà xuống hạ du. Đồng thời tiện đường thưởng thức non sông cảnh tú của Trung Nguyên một tý. Người ta nói Trung Nguyên đất rộng người đông, giữa ngàn vạn sơn thủy ẩn tàng vô số thế ngoại cao nhân. Hoa mỗi cũng muốn mở mang kiến thức một phen. Khổng thánh nhân từng nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, vì vậy ta tới đây để tăng thêm kiến thức. Sau này qua lại trên địa bàn hai vị, cũng mong hai vị quan tâm nhiều.”

Vân Thất nói: “Hoa công tử giao tình không cạn, huynh đệ tại hạ tất nhiên là hoan nghênh. Cũng mong Hoa công tử không làm ra việc khiến huynh đệ ta khó xử, kéo hai đại thư viện phát sinh chuyện không vui, tin rằng ai cũng không muốn trông thấy. Hoa công tử có việc gì có thể đến phía đông thành kiếm huynh đệ bọn ta. Hôm nay không quá nhiều công tử nữa, cáo từ.” Nói xong gã đảo mắt nhìn thang lầu, ánh mắt thoáng qua vẻ khác thường.

Hoa Tinh nghe giọng điệu của gã có vẻ uy hiếp trong lòng bèn cười lạnh. Lần này đi Trung Nguyên, bọn người nếu như không chọc ta thì vận khí bọn người mới tốt; Chọc ghẹo ta bọn người chờ xem ta làm sao thu dọn bọn người. Hắc hắc.

Hai người Vân Thất Vân Bát rời khỏi, đồng thời lại có ba nhóm tửu khách lên lầu. Trong đó có nhóm người của Hoa Sơn và Võ Đang, hôm nay bọn họ chỉ đến sáu người. Phía Hoa Sơn là Thiết Kiếm Khách Ngô Hoa, Tôn Vân Long và Thu Nguyệt. Phái Võ Đang là Xuất Vân đạo trưởng và Lưu Phi. Cuối cùng là Ngân Y Kiếm Khách Lâm Vân của Võ Lâm Thư Viện. Lần này Long Bảng có ba người. Sáu người ngồi lệch mé đối diện với bọn Hoa Tinh. Thu Nguyệt liếc Hoa Tinh, ánh mắt dừng lại trên người Mai Hương. Khe khẽ gật đầu xem như là chào hỏi.

Phe thứ hai có bốn người, toàn là thiếu niên khôi ngô. Hai người đeo kiếm, một người sử đao, một người không mang binh khí. Hai người mang kiếm một vàng một trắng, trên dưới hai chục tuổi, tướng mạo không tệ. Người sử đao lối chừng hai mươi hai hai mươi ba, song mục thần quang lưu động, lại là cao thủ hiếm thấy, toàn thân áo đen, tựa hồ đã trải qua không ít phong sương, khuôn mặt có phần kiên nghị và cố chấp. Sau cùng là thiếu niên tay không quyền trống, toàn thân y phục lam nhạt, khuôn mặt anh tuấn đang cười khê, tương đối hấp dẫn người khác. Hoa Tinh rất để ý bốn người này. Hắn nảy sinh hứng thú cực lớn đối với bọn họ.

Phe cuối cùng là một lão già. Lão già này khác với hai nhóm trước. Lão trạc độ hơn sáu chục tuổi, khuôn mặt đầy nếp nhăn. Bộ y phục đen trên người dường như đã mặc nhiều năm, có lẽ chưa từng cởi ra giặt lần nào. Cặp mắt lão khép hờ, mỗi khi nhắm mở thần quang ẩn hiện. Sau khi quan sát người trên lầu ánh mắt lão dừng lại trên người Thu Nguyệt và Mai Hương. đọc truyện tại . Coi bộ dường như đang nghĩ tới chủ ý với hai người.

Từ lúc lão già này lên lầu, mục quang của mọi người đều nhìn lão. Ngô Long và Xuất Vân đạo trưởng sắc

mặt đại biến thầm nhủ người này làm sao đến đây, coi tình hình e rằng không hay rồi. Lâm Vân nhìn lão già, trong mắt lộ ra vẻ chán kinh, ngấm ngấm suy nghĩ. Thu Nguyệt vừa thấy ánh mắt lão già, toàn thân khó chịu, cảm giác như là bị rần độc nhìn chằm chằm vậy.

Bốn thiếu niên kia hiển nhiên cũng nhận ra lai lịch lão già, khuôn mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc tĩnh lặng nhìn lão.

Hoa Tinh đưa mắt ngó lão, ánh mắt lóe lên hàn quang, cặp mắt lộ ra vẻ cười tà khí. Mai Hương cũng có cảm giác giống như Thu Nguyệt, toàn thân khó chịu, trong lòng cảm thấy buồn nôn. Hoa Tinh thấy ánh mắt lão già lom lom nhìn Thu Nguyệt và Mai Hương liền hiểu rõ lão đang có ý đồ với bọn họ. Hoa Tinh lộ ra nụ cười lạnh lẽo tà khí, ngấm nói nữ nhân của lão tử người cũng dám động đến, hắc hắc, coi ta làm sao để trừng phạt ngươi. Trong lòng Hoa Tinh cũng coi Thu Nguyệt như là nữ nhân của hắn, hắc hắc, quả là lòng tham không đáy!

Lão già áo đen ngồi giữa bàn Hoa Tinh và Thu Nguyệt, tĩnh tĩnh nhìn Thu Nguyệt, trong mắt lộ ra thần sắc khác thường. Ngô Hoa trông thấy ánh mắt lão già áo đen dừng trên người Thu Nguyệt trong lòng liền đại kinh, thầm nhủ hồng bét, cái này xử lý làm sao mới được. Theo hiểu biết của Ngô Hoa, lão già này một khi nhắm trúng vật gì là quyết không dễ dàng buông tay. Hôm nay gặp lão coi bộ phiền phức lớn rồi, phải coi chừng cẩn thận mới được, tốt nhất lập tức rời khỏi.

Trên lầu lầu an tĩnh một lát. Hoa Tinh đảo mắt ngó lão già, truyền âm nói với Mai Hương: “Mai Hương, nàng gọi Thu Nguyệt cô nương qua đây, lão đầu này có chút tà môn, lão có ý đồ với Thu Nguyệt rồi.”

Mai Hương lo lắng đưa mắt nhìn Hoa Tinh, trong lòng cũng hơi sợ lão đầu này. Nhìn ánh mắt yên tâm của Hoa Tinh, Mai Hương cảm thấy khá hơn nhiều. Quay lại nhìn Thu Nguyệt thấy vẻ mặt nàng cũng đang bối rối, biết trong lòng nàng cũng không dễ chịu, nhất định cũng cảm thấy hơi sợ lão đầu áo đen nên mới như thế.

Mai Hương gọi Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, ta có chuyện muốn nói với ngươi, ngươi qua đây được không?” Mai Hương đưa mắt ra hiệu với Thu Nguyệt để nàng bước qua.

Thu Nguyệt chính vì ánh mắt của lão già nên trong lòng cảm thấy khó chịu, chợt nghe Mai Hương gọi mình bất giác nhìn nàng. Thấy nàng nháy mắt với mình, trước tiên ngây ra một cái, tiếp theo thì hiểu một chút. Đảo mắt ngó lão đầu, lão đang ngồi giữa mình và Mai Hương. Trong lòng Thu Nguyệt có phần bất an, bản thân cũng không biết, tại sao khi thấy lão đầu này, trong lòng cảm thấy hết sức lo lắng, có cảm giác vô cùng nguy hiểm. Có lẽ là trực giác trời sinh của nữ nhân thì phải.

Thu Nguyệt nói với những người cùng bàn: “Ta đến chỗ Mai Hương một lát” Ngô Hoa nhìn nàng nói: “Phải cẩn thận” Chỉ ba chữ nhưng Thu Nguyệt hiểu lão muốn nói điều gì, là chỉ về lão già áo đen đó. “Ta biết rồi” Thu Nguyệt đứng dậy đi tới bàn Mai Hương.

Lão già áo đen nhìn Thu Nguyệt đi qua, trên mặt lộ ra ý cười tà ác, đầu ngón tay phải khẽ động một cái, không người nào thấy được. Đáng tiếc mặc dù Hoa Tinh không nhìn thấy nhưng hắn lại cảm nhận được rõ ràng. Trong mắt hàn quang chợt hiện lộ ra vẻ nộ khốc.

Thu Nguyệt bước đến cạnh Mai Hương, đang định ngồi xuống nàng lại nghe Hoa Tinh nói: “Mời Thu Nguyệt cô nương ngồi bên này, tại hạ có việc muốn hỏi.” Thu Nguyệt ngơ ngẩn đưa mắt nhìn Mai Hương, thấy nàng khe khẽ gật đầu, bất giác nhìn Hoa Tinh. Lại thấy trong mắt hắn hàm chứa ý cười thâm thiết, ánh mắt lộ ra vẻ dụ người khiến tim Thu Nguyệt đột nhiên đập mau chóng. Sắc mặt hơi đỏ càng thêm ba phần mỹ lệ.

Chờ sau khi Thu Nguyệt ngồi xuống, Hoa Tinh lướt mắt nhìn những người trên lầu. Hắn thấy trong mắt những nam nhân kia đều lộ ra vẻ đố kỵ và phẫn nộ, nhưng lão già áo đen thì thoáng qua vẻ âm độc. Về mặt Hoa Tinh phù hiện một chút đắc ý, cố ý định chọc tức mấy người kia.

Thu Nguyệt ngó hắn hỏi: “Hoa công tử không biết có chuyện gì?”

Hoa Tinh vung tả thủ lên, một đường hồng ảnh đang lúc mọi người không chú ý bay ra sau lưng Thu Nguyệt, ẩn núp trên y phục nàng. Nhưng Thu Nguyệt lại không có chút cảm giác nào, chỉ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn bộ mặt gương lên vẻ mỹ lệ động người này, trong lòng ngoài khen tuyệt đẹp ra, còn ngấm nghĩ bất luận thể nào cũng phải bắt nàng vào tay, thiếu nữ mềm mại rung động lòng người thế này, không

thể để tiện nghi cho nam nhân khác được. Chỉ cần bị Hoa Tinh ta trông thấy, thì là của ta, hắc hắc, quyết không thể đem cơ hội giao cho người khác, hắc hắc. Trong lòng Hoa Tinh đang cười kỳ lạ.

Trong mắt Hoa Tinh hàm chứa thâm tình dụ người, cười nói: “Ta muốn hỏi xem Thu Nguyệt cô nương buổi chiều có rảnh không? Ta muốn cùng cô đi dạo thành Trường An.” Nói xong liếc nhìn nam nhân trên lầu một cái, ánh mắt lộ ra vẻ khiêu khích. Chọc tức oán hận trong lòng bọn họ, hận không thể nuốt bay hẳn đi, mới có thể hả giận.

Thu Nguyệt nhìn ánh mắt nồng nàn dụ người của Hoa Tinh, không nhịn được trong lòng nổi sóng. Hoa Tinh trước mắt tuấn mỹ tuyệt luân, là nam tử anh tuấn nhất mà mình từng gặp, ánh mắt của hắn, nụ cười của hắn, đều dụ người như thế. Khuôn mặt đó lược ra ý cười tà khí, phát ra lực quyến rũ chết người, hết sức hấp dẫn thiếu nữ. Thu Nguyệt hơi đỏ mặt nói: “Ta buổi chiều không có việc gì.” Thanh âm rất nhỏ nhưng Hoa Tinh nghe rất rõ ràng.

Mai Hương vừa nghe Hoa Tinh hỏi Thu Nguyệt buổi chiều có rảnh không thì biết hẳn chắc chắn vừa ý Thu Nguyệt rồi, nghĩ ra ý đồ xấu với Thu Nguyệt. Trong lòng bất giác có chút chua xót, đó là tâm lý ghen tị trời sinh của nữ nhân. Đang định oán hận lườm hắn lại phát giác Hoa Tinh đã nhìn mình, trong mắt tràn ngập nhu tình và tơ tơ thương tiếc. Mai Hương bất giác mềm lòng lại, nhìn bộ mặt anh tuấn vô bì của hắn, bản thân Mai Hương cũng hiểu rõ, dựa vào nhân phẩm của hắn, cuộc đời này tuyệt đối có không ít nữ nhân, mình có ngăn cũng ngăn không nổi, chỉ cần trong lòng hắn có mình, yêu mình, thì được rồi. Thiếu niên nào mà không nhiều tình cảm chứ? Nghĩ đến đây, Mai Hương nhìn hắn, trong mắt để lộ ra tiện nghi cho người.

Hoa Tinh ngẫm cao hứng, tuy là bình thường Mai Hương mềm miệng lợi hại nhưng thực ra rất tốt với mình, nhìn vẻ mặt của nàng mặc dù có chút oán hận, nhưng mà không ngăn cản ý muốn của mình với Thu Nguyệt, bất giác trong lòng lại thương tiếc nàng nhiều hơn.

Hoa Tinh cười ôn nhu nói: “Hay lắm, ăn cơm xong ba người bọn ta cùng nhau đi dạo Trường An, chơi đùa vui vẻ một trận. Bây giờ ăn cơm thôi, đồ ăn tới rồi.” Nói xong tự tay gấp miếng cá cho Thu Nguyệt, làm Thu Nguyệt vừa thẹn vừa mừng, khuôn mặt lộ ra một đám mây hồng, vô cùng mỹ lệ. Hoa Tinh không nhịn được truyền âm nói: “Tuyệt đẹp, quả thực là rất xinh đẹp, Thu Nguyệt.” Nghe thế trong lòng thiếu nữ vui sướng vô tỷ, bộ mặt lại cực kỳ bên lên.

Hoa Tinh lại gấp một cái vây cá cho Mai Hương, tằm tằm nhìn nàng. Trong lòng Mai Hương cũng rất ngọt ngào. Nhưng mọi người trên lầu lại cảm hận, chẳng qua là không phát tác được mà thôi. Lúc này Hoa Tinh đã cảm giác được “Hong Tuyền Xà” tiểu Hồng đã trở về người mình, rõ ràng lão đầu áo đen động thủ động cước với Thu Nguyệt, đã bị tiểu Hồng dọn dẹp, tâm tư cũng trở nên thoải mái.

Hoa Tinh tâm tình khoan khoái ăn cơm với hai nữ nhân, lâu lâu liếc nhìn bọn nàng mỉm cười đắc ý, trong lòng hết sức cao hứng. Nhìn hai bộ mặt phô ra sự mỹ lệ, quả là loại hưởng thụ tuyệt vời.

Lão già áo đen cặp mắt thâm độc, khóe miệng treo lên nụ cười nhạt âm sâm. Người lão phu hợp ý, không thể dễ dàng thoát khỏi tay ta như thế, hừ. Tiểu tử ngươi đã tự tìm cái chết thì đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt. Khi đến lúc để cho ngươi nếm thử thủ đoạn của lão phu.

Sự yên bình ở lầu bốn bị tiếng bước chân dồn dập phá vỡ. Người lên lầu rất nhanh này lối chừng ba mốt ba hai tuổi, thân hình lực lưỡng, khuôn mặt hung dữ, bộ dạng khiến người khiếp sợ. Ngoài ra còn một người trạc ba bảy ba tám tuổi, bộ mặt âm u lạnh lẽo. Người cao to lực lưỡng lớn tiếng nói: “Ai là cái gì Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, mau ra đây cho lão tử, lão tử muốn coi thử ngươi có bao nhiêu đại bản sự. Dám tự xưng là đặc sứ của Phụng Hoàng Thư Viện chạy đến Trung Nguyên giở thói ngang ngược ư.” Giọng lớn kinh người, khiến cả tòa Anh Hùng lâu đều có thể nghe thấy. Tên đi cùng hắn khi nhìn đến lão già áo đen sắc mặt cũng thay đổi, ánh mắt lập lòe bất định, không biết đang nghĩ chuyện gì.

Hai người đột nhiên xuất hiện này, quang minh chính đại khiêu khích Hoa Tinh, kết cuộc là vì sao mà đến? Chỉ là thăm dò võ công Hoa Tinh mà đến, hay là có mục đích khác nhỉ?

Lão già áo đen lại lịch thế nào? Sự xuất hiện của lão có hàm ý gì với Hoa Tinh không? Lão có ý muốn quấy rối hai nữ tử, liệu có thực hiện được không? Hoa Tinh làm thế nào để đối phó với bọn họ? Trước khi sự việc xảy ra, ai cũng đoán không đầy đủ, không phải ư?

22. Chương 22: Trên Anh Hùng Lâu

Trên Anh Hùng lâu an tĩnh, do đột nhiên xuất hiện hai người mà đã phá vỡ sự bình yên vốn có. Theo giọng gào kinh người của người cao to lực lưỡng, mục quang của hết thấy mọi người đều dừng trên người gã. Sau đó lại nhìn về phía Hoa Tinh xem hẳn phản ứng thế nào.

Nhưng mọi người đều thất vọng, trên mặt Hoa Tinh không hề có vẻ kinh ngạc mà rõ ràng là nụ cười khê. Hoa Tinh tĩnh tĩnh nhìn người cao to khê cười nói: “Sao kiếm ta à, ta chính là Hoa Tinh.”

Đại hán cao to nhìn vẻ tuấn mỹ của Hoa Tinh, tỏ ra kinh ngạc, dường như gã không ngờ Hoa Tinh là một thiếu niên anh tuấn. Đến khi người trung niên bộ mặt u ám đi cùng vỗ vào gã một cái, gã mới định thần lại. Đại hán nhìn Hoa Tinh nói: “Người đúng là Hoa Tinh, vừa khéo ta đang muốn kiếm người. Ta muốn coi thử người có năng lực thế nào mà làm đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện, cũng muốn thử xem võ công người ra sao mà dám đến Trung Nguyên giở thói ngang ngược.”

Hoa Tinh ngó đại hán, rõ ràng là lời nói kiểu này đều do người khác đã dạy gã trước, hẳn không phải tự gã có thể nói được những lời như vậy. Hoa Tinh cười nói: “Bản sự của ta rất lớn, sợ rằng người thử không ra đâu.”

Đại hán nói: “Ta không tin, bọn ta thử nhiều lần thì có thể ra thôi.”

Hoa Tinh cười hỏi: “Các hạ, tên người kêu bằng gì? ”

Đại hán nói: “Ta gọi là Đại Ngưu, người chó nói lời thừa, bọn ta đi ra ngoài thử một lát.”

Hoa Tinh cười nói: “Không vội, đại Ngưu ta hỏi người, người xem hai vị cô nương bên cạnh ta có xinh đẹp không?” Người trên lầu đều có chút không hiểu, không rõ hẳn hỏi câu này có mục đích gì. Thu Nguyệt và Mai Hương cũng mê hoặc.

Đại Ngưu ngó hai nữ tử một cái, ánh mắt ngây ra nói: “Tiên nữ ư, tuyệt đẹp.” Biểu tình làm cho hai nữ tử không nhịn được cười khê, càng thêm ba phần kiều mỹ. Mọi người đều ngây ra mà nhìn, thậm chí đẹp tuyệt. Lão già áo đen cặp mắt sáng lên, ánh mắt càng nóng bỏng hơn, chăm chú ngó bộ mặt xinh đẹp của hai nữ tử.

Hoa Tinh cười nói: “Rất đẹp phải không? Người lại nhìn trên lầu này, có không ít thiếu niên tuổi tương đương ta. Bên cạnh bọn họ có mỹ nữ như thế không?” Đưa mắt quét mọi người ra chiều đắc ý, thấy được sự cảm hận trong lòng bọn họ.

Đại Ngưu đảo mắt ngó trên lầu nói: “Không có, chỉ hai cô nương này là hai tiên nữ thôi.”

Hai nữ tử ngó Hoa Tinh không hiểu hẳn làm thế là ý gì. Tại sao lại hỏi như thế. Hoa Tinh cười nói: “Đại Ngưu, người nói cái này là tại làm sao?” Chẳng phải bản sự của ta lớn hơn bọn họ ư? Nếu không vì sao bên cạnh ta có hai mỹ nữ còn bọn họ lại không có. Người có thể bằng ta không? Lời này nói ra khiến mọi người đều nghiêng răng cảm hận. Hai nữ tử cũng nguýt hẳn một cái, hiểu rõ ý của hẳn rồi.

Đại Ngưu ngây người nói: “Cái này cũng có thể coi là bản sự ư? Nhưng ta không biết, ta chỉ biết động thủ đánh người.”

Hoa Tinh không lý gì đến ánh mắt phẫn nộ của mọi người, một điểm cũng không lo lắng, biết nhiều người tức giận, cười khê nói: “Cái này đương nhiên coi là bản sự rồi, bằng không mỹ nữ trong thiên hạ không phải người người đều có thể lấy được ư. Người cưới một người cho ta xem thử coi?”

Lời này khiến đại Ngưu tức giận lớn tiếng nói: “Cái bản sự này của người là đồ vứt đi, không tính. Có khí phách thì cùng ta kiếm chỗ khoa tay múa chân, coi ai mới thực sự lợi hại.”

Hoa Tinh chẳng hề tức giận, y nhiên cười nói: “Đừng vội, chờ ta ăn no rồi độ cũng chưa muộn phải không? Hay là người nhường cho ông bạn của người nói chuyện với ta nhé?”

Người trung niên sắc mặt âm u cười khẩy nói: “Hoa Tinh, không ngờ mồm miệng người lợi hại quá nhỉ? Không biết tay người thế nào, trông được nhưng không biết có dùng được không?” Nói xong cười nham hiểm. Lời này vừa xuất, trên lầu phát ra một trận người chế nhạo, hiển nhiên mọi người đều chất chứa tâm tư bất mãn với hắn, thừa cơ giễu cợt hắn.

Trên mặt Hoa Tinh phù hiện vẻ tà khí, cười tà dị nói: “Mồm miệng không lợi hại, sao lại có thể truy được mỹ nữ ư? Còn như tay làm sao, người nhận thức được ư? Ta đã đại diện cho Phượng Hoàng Thư Viện, người chế giễu ta chẳng khác nào chế giễu Phượng Hoàng Thư Viện, người biết hậu quả chứ?”

Người trung niên cười thâm độc nói: “Bao nhiêu năm nay, Phượng Hoàng Thư Viện ngoài xuất ra mỹ nữ, dường như chưa từng sinh ra nhân vật lợi hại nào thì phải? Như quả người đang ở địa bàn của mình còn trắng trợn nói khoác được, cái đó không việc gì. Nhưng người chớ quên, đây là Trung Nguyên, không phải Giang Nam. Hậu quả? Hừ, ta muốn xem người có bao nhiêu đại bản sự?”

Hoa Tinh cười tà dị nói: “Có lẽ ngày trước bọn người ức hiếp thư viện nhiều rồi, đúng không? Nhưng hôm nay, ta muốn nói với người hoặc là nói với võ lâm thiên hạ rằng, từ khi Hoa Tinh bắt đầu dùng thân phận đặc sứ hành tẩu võ lâm, ai cho rằng dễ dàng ức hiếp Phượng Hoàng Thư Viện của ta thì y sẽ phải hối hận. Ai dám bắt nạt Phượng Hoàng Thư Viện bọn ta hoặc là Hoa Tinh ta, thì chỉ có một con đường, chết. Bất luận là ai, ai nếu không tin, có thể đến thử xem. Hôm nay Hoa Tinh cung kính chờ đại giá ở đây, coi có bao nhiêu kẻ không sợ chết. Còn người. Trong mắt ta chỉ là loại người chết mà thôi, ta muốn giết người còn dễ hơn giết con kiến.”

Khoảnh khắc này, Hoa Tinh tỏ ra rất tà khí, ngữ khí rất bá đạo cuồng vọng. Đối với việc lập uy trong võ lâm, vốn là mục đích số một của hắn, như thế đối với thư viện cũng có rất nhiều lợi ích, có thể nâng rất cao địa vị của thư viện trong võ lâm. Ngày trước thư viện luôn kinh doanh vất vả, không có thể lực mạnh mẽ, rất khó để các bang phái hùng hậu ủng hộ, nguyên nhân chủ yếu là vì người khác không tin vào thực lực thư viện, không dám dễ dàng đưa ra quyết định. Hôm nay trên Anh Hùng lâu này, nói lời thực là có ý định chọc tức những người này, muốn khơi dậy sự bất mãn với mình, sau đó nhân cơ hội lập uy. Nói cho võ lâm thiên hạ biết, Phượng Hoàng Thư Viện đã khác ngày xưa, thư viện có thực lực cường hoành bá đạo, bất luận ai dám coi thường thư viện, y phải trả giá vô cùng nghiêm trọng.

Mai Hương nào ngờ Hoa Tinh có thể nói ra những lời như thế, đây không phải là tự gây khó dễ ình sao. Ở Trường An này long xà hỗn tạp, cao thủ nhiều không đếm xuể, Hoa Tinh chỉ có một người làm thế nào có thể là đối thủ của bọn họ ư? Lại nói đây là Trung Nguyên, là phạm vi thế lực của Thông Thiên Môn và Võ Lâm Thư Viện, Hoa Tinh ở đây, một người cô lập không được giúp đỡ, tương đối nguy hiểm. Khuôn mặt Mai Hương bất giác lộ ra vẻ lo lắng. Bên cạnh Thu Nguyệt cũng ngấm lo cho Hoa Tinh.

Người trung niên nghe lời nói của Hoa Tinh liền nổi lên tiếng cười ha hả. Lớn tiếng nói: “Hoa Tinh, ta coi người mê muội cái đầu rồi, người cho rằng người là ai mà dám khẩu xuất cuồng ngôn. Hôm nay chưa nói người khác, ta muốn coi thử người dám để có bản sự gì, dám cuồng vọng như thế. Ngoài ra tin rằng các vị võ lâm bằng hữu tại đây đều có lòng muốn thử bản sự của người, coi công phu trên tay người có lợi hại như cái mồm người không.” Nói xong lộ ra nụ cười âm thầm.

Hoa Tinh quét mắt nhìn mọi người nói: “Có muốn kiếm ta để thử bản lĩnh, có thể đứng ra. Có điều ta phải nói cho các vị biết, hôm nay người trong các vị, bất kể là ai, không kính trọng ta hoặc là Phượng Hoàng Thư Viện, coi như là khi phụ ta, đều có thể bước ra đây. Nhưng một khi đã đứng ra, chứng tỏ các vị là kẻ địch của Phượng Hoàng Thư Viện. Đã là kẻ địch của ta, ta xuất thủ không hề khách khí, dưới tay ta chỉ có hai kết quả, không chết thì tàn phế, quyết không có ngoại lệ. Các vị suy nghĩ thật kỹ, đến lúc có hối hận, đừng trách ta không nể mặt trước.”

Mọi người nghe nói trong lòng đại nộ, người của phái Hoa Sơn cũng tương đối bất mãn với hắn, có điều do Thu Nguyệt ngồi cạnh hắn, Hoa Sơn phái không dám nói gì, chỉ có thể ngấm hận trong lòng. Còn phái Võ Đang do trở ngại là Thu Nguyệt ở đó, nên cũng không dám nói gì. Ngân Y Kiểm Khách Lâm Vân trong mắt thoáng qua vẻ âm độc, cười hắc hắc không lời.

Bốn thiếu niên anh tuấn ở bàn khác cũng ngấm hận trong lòng. đọc truyện tại . Trong đó hai thiếu niên mang kiếm tức giận ra mặt. Lúc đầu Hoa Tinh bá chiếm hai người Mai Hương và Thu Nguyệt, bọn họ đã bất mãn rồi, chỉ là chưa dám phát tác. Lại thêm ánh mắt khiêu khích và ngữ khí cuồng vọng của Hoa Tinh,

chừng như coi Trung Nguyên không người, hai thiếu niên nộ hỏa càng mạnh, lúc này nghe lời nói tràn đầy khiêu khích của Hoa Tinh, liền tức giận đứng dậy.

Một trong hai người nói: “Hoa Tinh ngươi rất ngông cuồng, quả thực coi Trung Nguyên không người ư? Hai người bọn ta muốn lãnh giáo thủ đoạn của ngươi.” Hai người khác ngồi cùng bàn chỉ ngầm hận, lại không đứng lên. Kỳ thực có hai người ra giáo huấn hần thì đủ rồi, phải không? Nhưng khi bọn họ thấy được kết quả, trong lòng không biết là hối hận hay vui mừng đây.

Còn lão già áo đen nhìn Hoa Tinh, trên mặt lộ ra nụ cười âm sâm đáng sợ, ánh mắt giống như ác quỷ, hệt như đang nhìn con mồi của lão.

Hoa Tinh ngó hai thiếu niên, khoe miệng lộ ra nụ cười tà dị. Đưa mắt ngó lão già áo đen, Hoa Tinh biết lão có ý không tốt với hai nữ nhân. Hoa Tinh cười nhẹ có vẻ đắc ý và coi thường, ngó lão già áo đen nói: “Này, hắc y lão quỷ, ngươi chẳng cần lấy cặp mắt chết của ngươi nhìn thiếu gia. Ngươi nếu mà không phục có thể bước ra đây, dù sao thiếu gia cũng không để ý nhiều khi giết một con chó chết. Thế nào, lão quỷ muốn ăn ta hay sao, hắc hắc.” Bọn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Những người biết thân phận của lão già áo đen, đều cho là Hoa Tinh mắc bệnh điên rồi, hần căn bản là tự chuốc lấy cái chết. Mai Hương sốt ruột giẫm chân liên tục, giận hần quả là không biết sống chết, vẫn còn chê chưa đủ phiền phức mà, tự mình chủ động kiếm ma phiền, cũng không xem xem, toàn bộ tòa lâu thì lão già đó là khó đối phó nhất, nhưng Hoa Tinh lại tung tăng đi trêu chọc lão.

Thu Nguyệt cũng lo cho Hoa Tinh, chỉ là nàng không dám biểu hiện quá rõ. Nàng không hiểu tại sao Hoa Tinh lại chủ động đi chọc lão già áo đen, lão đầu đó không thể trêu được, toàn thân tà khí, vô cùng tà môn.

Lão già áo đen bị Hoa Tinh chọc giận trong lòng đại nộ, lão không ngờ lại còn có người dám chọc ghẹo mình. Bao nhiêu năm nay, người bình thường thấy lão không thể không lùi tránh ba mươi dặm, tránh né e rằng còn chưa kịp. Bây giờ vẫn còn có người dám chủ động quấy rầy lão. Nhưng Hoa Tinh hôm nay lại đang khiêu khích trước mặt mọi người như vậy, lão há có thể tỏ ra yếu kém, thêm nữa lão đang muốn thu thập Hoa Tinh, chiếm đoạt Thu Nguyệt và Mai Hương hai đóa hoa tươi kiêu diễm vô bì này.

Lão già áo đen cười nhăm hiểm nói: “Hảo tiểu tử, đây là do ngươi tự mình tìm đến, sau này đừng hối hận. Lão phu hạ thủ từ trước đến giờ chưa ai sống sót cả, hắc hắc.” Nụ cười âm sâm tà dị nhìn Hoa Tinh, hệt như độc xà chòng chọc nhìn con mồi vậy, âm u đáng sợ.

Hoa Tinh cười nói: “Coi bộ dạng đó của ngươi, như người hai chân đều đã bước vào quan tài, mà vẫn còn ở đó mang bộ mặt nham hiểm ra nói lời hung ác. Ngươi cũng không kiểm査 nước soi xem, cái dáng của ngươi, ba phần giống quỷ, bảy phần là lão bất tử không giống người, nên sớm tìm đến nơi không có người, đập đầu chết cho rồi, đỡ phải bẽ mặt ở đây, nhìn khiến buồn nôn.” Mấy câu này khiến lão già áo đen tức giận giậm chân như sấm, sắc mặt xanh xám, ánh mắt thì như ác quỷ, âm độc tàn bạo.

Lão già áo đen tức giận gào lên: “Tiểu tử đợi tí nữa lão phu sẽ khiến ngươi không được yên lành, cho ngươi nếm tận cùng mọi loại thống khổ, từ từ mà chết.” Bộ dạng hăm dọa đó khiến hai nữ nhân vội tránh né không dám nhìn lão.

Hoa Tinh cười tà dị đưa mắt nhìn hai nữ tử, truyền âm nói với bọn nàng: “Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không để bất luận người nào tổn thương đến các vị. Lão quỷ này luôn có ý không tốt với các vị, nghĩ đến ý đồ xấu xa với các vị. Ta cố tình làm lão tức giận, kiếm có tốt, đến lúc sẽ dọn dẹp lão. Các vị khỏi phải lo cho ta, ta sẽ không có chuyện gì đâu, ta còn muốn sau khi tổng cổ bọn chúng, cùng các vị dạo chơi Trường An thành nhé?”

Mai Hương nghe cảm động không thôi, cho rằng hần vì mình mới chủ động chọc tức lão quỷ áo đen, mượn cơ hội tốt giết lão, để bảo vệ sự an toàn của mình. Vì mình mà bản thân bất chấp an nguy, khiến trong lòng Mai Hương hết sức cảm động, biết hần yêu thích mình. Mai Hương vừa kích động vừa vui mừng.

Sau khi Thu Nguyệt nghe thì cao hứng vô bì. Theo lời nói của Hoa Tinh, nàng nghe ra Hoa Tinh rất quan tâm đến nàng. Câu nói không để người khác làm tổn thương đến mình, giống như là lời thề giữa tình nhân, in đậm trong lòng nàng. Thu Nguyệt ngó Hoa Tinh, trong mắt lộ ra vẻ e thẹn, còn có một chút quan tâm và một chút tình ý.

Hoa Tinh đưa mắt hàm tình nhìn nàng, quay lại nói với lão già áo đen: “Lão quỷ, thiếu gia đang đợi người, lát nữa người chớ hoảng sợ kẹp đuôi chạy trốn nhá. Hô hô.” Nói xong cười lớn. Thấy được mọi người trên lầu đều lắc đầu không thôi, ngầm nói hắn quá ngạo mạn, ngay cả gặp tử thần cũng không biết.

Đợi sau khi Hoa Tinh và hai nữ tử ăn cơm no, người trung niên cười nham hiểm nói: “Hoa Tinh, hiện tại người cũng cơm no rượu đủ rồi, cũng nên lên đường thôi. Làm một tên quỷ no cũng tốt, ta sẽ tiễn người một đoạn, hắc hắc.”

Hoa Tinh đứng dậy đảo mắt nhìn hai nữ tử, ngầm truyền âm để hai nàng theo sau hắn, tránh lão già áo đen xa một chút, bởi vì toàn thân lão quỷ là độc, cho nên người trên lầu biết thân phận của lão đều tránh xa xa. Hai nữ tử nghe bất giác đều lo cho Hoa Tinh. Hoa Tinh dắt hai người đi xuống dưới lầu, lúc này cần phải kiếm nơi động thủ rồi. Những người khác cũng đều đi theo. Người đi cuối cùng là lão già áo đen, bộ mặt lão lộ ra nụ cười âm độc khiến người ta không lạnh mà run.

Ra ngoài Anh Hùng lâu, hướng thành bắc mà đi, trên đường người đi theo lấy tin tức càng lúc càng nhiều, Hoa Tinh dẫn hai nữ tử đi trước, đi theo phía sau có gần trăm người. Trên mặt Hoa Tinh lộ ra ý cười, người càng đông càng tốt, hiệu quả của việc lập uy càng thêm rõ rệt. Lát sau ra ngoài cổng tây, lại đến ven một rừng cây.

Hoa Tinh đưa mắt ngó xung quanh, ánh mắt dừng lại ở một quầy nhỏ bán thịt lợn bên đường. Quầy đó không lớn, coi bộ làm ăn cũng kém, một người mập mạp trên dưới bốn chục tuổi đang ngồi trên ghế, hiếu kỳ nhìn những người này. Xem dáng vẻ hắn cũng hiểu những người này không phải là người bình thường, không dám đến gần nhìn. Trên quầy hàng còn để một con dao sống dày cạnh tảng thịt lợn. Hoa Tinh nhìn con dao đó, lộ ra nụ cười kỳ lạ, tương đối tà dị, khiến người ta không đoán được bên trong ẩn tàng ý nghĩa gì.

Mai Hương và Thu Nguyệt đều đứng bên cạnh, lo âu nhìn hắn. Hoa Tinh thì đứng tại đó, tĩnh lặng nhìn năm người phía trước. Trong năm người này ngoài đại Ngưu ra, bốn người còn lại hắn đều không biết. Nói lại tức cười, mấy người không hề quen nhau vì mấy câu nói mà ở đây so tài liệu chết, quả là đáng cười, có lẽ đây là võ lâm. Không coi trọng đạo lý, chỉ dựa vào thực lực, đánh bại người thì là đạo lý, chiến bại người mãi mãi không có đạo lý.

Ven rừng cây, một trận đại chiến sắp bắt đầu. Trong mắt của những người vây quay đều có vẻ mong đợi, muốn xem xem Hoa Tinh vị Phượng Hoàng đặc sứ này rốt cuộc có chỗ Phi thường nào, dám khiêu chiến rất nhiều cao thủ Trung Nguyên. Trong tràng tĩnh lặng, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe được, tỏ ra có chút an tĩnh.

Hoa Tinh nhìn những người này cười tà dị. Đối với Hoa Tinh lại nói, đây là lần đầu tiên thi triển võ công trước mặt người khác, hắn sẽ khiến người khác kinh ngạc hay chấn động đây?

Hoa Tinh lần thứ nhất dương oai võ lâm, lại có mang đến kết quả gì cho Phượng Hoàng Thư Viện không? Có mang đến điều gì cho võ lâm thiên hạ không? Kể từ lúc này, hắn có thực sự cuốn vào võ lâm không? Dĩ vãng của hắn, như quả nói chỉ là hồng trần lữ khách, về sau của hắn, coi là gì?

23. Chương 23: Đồ Dao Vào Tay

Bên cạnh rừng cây phía bắc thành Trường An, lúc này sắp sửa trình diễn một màn giết người. Trên trăm người đứng xung quanh tâm trạng hồi hộp nhìn sáu người trong tràng, sáu người đứng tạo thành nửa vòng tròn, Hoa Tinh một mình đối diện với năm đối thủ.

Hoa Tinh nhẹ nhàng cười tà dị nói: “Nơi này cũng không tệ, rất hợp ý ta. Coi các vị có vẻ không nhẫn nại được nữa, phải không? Không cần vội, giết các vị không cần bao nhiêu thời gian, một lát thì đủ rồi. Hiện giờ ta vẫn chưa biết thân phận của các vị, các vị nên xưng tên báo họ đi thôi, tự mình giới thiệu trước một tý đi. Sau khi ta giết các vị, may ra khi về thư viện cũng đòi được tí lợi ích chứ, hắc hắc.” Nói xong đắc ý nhìn mọi người, khuôn mặt tà dị không thể tả, không thêm coi kẻ địch ra gì hết.

Những người xung quanh không thể không thán nhủ Hoa Tinh cuồng vọng, quả thực là không biết trời cao đất dày. Trong năm người thì đại Ngưu và hai thiếu niên cầm kiếm sắc mặt đều phần nộ, hung hãn nhìn Hoa Tinh, người trung niên vẫn âm u lạnh lẽo nhìn Hoa Tinh như trước, lão già áo đen chỉ lộ ra ý cười hung tàn, ánh mắt âm sâm, có chút đáng sợ.

Người mé tả trong hai thiếu niên cầm kiếm mở miệng nói: “Hoa Tinh, người không cần nông cuồng, thiếu gia không ngại nói danh tự cho người nghe, cũng để người mở mang kiến thức nhiều nhiều. Thiếu gia đến từ Thái Bạch sơn, chính là truyền nhân của Túy Kiếm Môn, người ta gọi là Mộc Hoa Phong một trong Túy Kiếm Tam Kiệt. Bên cạnh là sư đệ của ta, tên là Hàn Siêu. Ngày hôm nay hai sư huynh đệ bọn ta phải hết lòng dạy dỗ người một phen, để người biết Trung Nguyên không phải là nơi mà đồ cuồng vọng người có thể giở trò ngang ngược.” Mộc Hoa Phong dữ tợn nhìn Hoa Tinh, ánh mắt hệt như muốn nuốt sống hân vậy.

Hoa Tinh nghe hai người này vốn là sư huynh đệ, một người kêu bằng Mộc Hoa Phong, một người là Hàn Siêu, là truyền nhân cái gì của Túy Kiếm Môn. Tiếc là Hoa Tinh chưa từng nghe qua, có lẽ cũng không phải là đại phái gì. Kỳ thực Hoa Tinh không biết, Túy Kiếm Môn tuy rằng không lớn, nhưng người trong môn toàn là cao thủ, lợi hại nhất là chương môn đương thời, người này gọi là Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc. Lý Nhạc mãi sáu mươi mới xuất đầu, chính là đỉnh đỉnh cao thủ bài danh thứ hai trên Địa Bảng lần hai, dương danh thiên hạ. Vì người đứng đầu là người hay bao che khuyết điểm, cho nên Túy Kiếm Môn mặc dù không lớn, chỉ có mười người, nhưng môn hạ đệ tử khi hành tẩu vô lâm, không có người nào dám đắc tội với bọn họ, để tránh dẫn đến cao thủ Địa Bảng bao che bênh vực thuộc hạ.

Hoa Tinh cười kỳ lạ nói: “Ta còn tưởng là ai chứ, hóa ra là miếng gỗ mục, chẳng trách người ta nói gỗ mục không thể chạm được vậy. Người coi xem người cũng không còn nhỏ rồi, đã luyện võ công nhiều năm, mới luyện đến hòa hân này, ngay cả công phu mèo ba chân cũng không luyện được, kể ra lại mất mặt. Còn nói cái gì tam kiệt, ta coi là ba khúc gỗ mục mà thôi. Ta khuyên người nhé, trở về kêu sư phụ người chuẩn bị miếng đậu hủ, đâm đầu chết cho rồi, đỡ phải ra đây lại xấu mặt. Ngoài ra nhé, người kêu sư phụ người tự mình chuẩn bị một miếng, cũng cùng đâm đầu chết luôn đi, tránh phải làm hại con cháu. Hắc hắc.” Hoa Tinh vừa cười tà vừa vũ nhục vô cùng tận. Khiến người xung quanh cười lớn không ngừng, còn Mộc Hoa Phong và Hàn Siêu thì sắc mặt tái mét, giận dữ giậm chân như sấm, cảm phần đến mức nói không ra lời.

Mai Hương và Thu Nguyệt trong lòng vừa lo vừa buồn cười, nào ngờ Hoa Tinh mồm miệng ác độc như vậy, thấy bộ dạng phần nộ của hai thiếu niên, hai nàng bất giác cũng che miệng mà cười. Lại nhìn Hoa Tinh, hân vẫn cứ cười tà, dường như chỉ sợ thiên hạ không loạn vậy, quả là để người ta thấy vừa tức vừa hận, vừa không có cách nào bắt chẹt hân.

Sát cơ trong mắt Mộc Hoa Phong tràn ra, sắc mặt méo mó, nắm trường kiếm rút ra, đầu kiếm chỉ về Hoa Tinh quát: “Hoa Tinh, hôm nay ta phải giết chết người, để giải mối hận trong lòng ta. Đồng thời để người biết Túy Kiếm Môn của ta không phải dễ trêu chọc, dám chọc Túy Kiếm Môn của ta, người chết chắc rồi. Hoa Tinh ra đây chịu chết.” Ngự khí phần nộ vô tỷ.

Hoa Tinh nhìn Mộc Hoa Phong cười khê nói: “Đừng vội, hai người bọn người ta biết rồi, nhưng còn có hai người ta vẫn không biết bọn chúng là loại người nào. Nói không chừng là chuồng lợn nhà ai không đóng kín, bị hai chúng nó húc trốn ra đây, ta còn phải hỏi rõ ràng vài điểm. Nói không chừng đến lúc ta mổ xong hai con heo này, gia đình chủ nhân đến, còn có thể tìm cách bán lại thịt heo chứ, hắc hắc, đến lúc đó, không chừng bọn họ còn muốn cảm tạ ta giúp đỡ bọn họ giết hai con heo ấy chứ. Hắc hắc hắc.” Lời này xuất ra, người xung quanh liền phát ra tiếng cười dữ dội, đều bị Hoa Tinh chọc cho cười. Thậm chí có người cười đau cả bụng, đang ngồi trên đất cười lớn không ngừng. Mai Hương và Thu Nguyệt cũng không nén được tiếng cười, kiều mị nguýt Hoa Tinh một cái, tựa hồ trách mắng hân tác oai tác quái, khiến người trong trường đều cười lớn.

Người trung niên và lão già áo đen sắc mặt xanh xám, trong lòng chứa đầy hỏa khí. Ngầm hận Hoa Tinh mồm miệng ác độc, lại đem hai người so sánh với heo. Người trung niên sắc mặt lộ ra vẻ giận dữ, lớn tiếng quát: “Câm mồm, Hoa Tinh tiểu nhi, người đã vội đi tìm chết, ta thành toàn cho người. Nói cho người biết, bản nhân đến từ Thông Thiên Môn, là đại hộ pháp của phân đà Trường An, người ta kêu bằng Âm Tú Tài Tướng Phi, hôm nay ta sẽ cho người từ từ nếm tận mùi vị mọi loại thống khổ, không thể dễ dàng để người chết được, hắc hắc” Cười thâm độc một tiếng, khiến lòng người phát lạnh.

Mai Hương và Thu Nguyệt vừa nghe tên Âm Tú Tài Tướng Phi, sắc mặt liền đại biến. Người này ở Địa

Bảng lần này tên xếp cuối cùng, tuy rằng bài danh cuối cùng, nhưng có thể tiến vào Địa Bảng, sao có thể chênh lệch nhiều được. Mai Hương nhìn Hoa Tinh, truyền âm nói với hắn: “Hoa Tinh cẩn thận, người này là cao thủ thứ mười hai trên Địa Bảng lần này. Người không được sơ ý, phải cẩn thận.” Ngữ khí có vẻ lo lắng và bất an.

Hoa Tinh nghe xong không có tí tí vẻ kinh ngạc nào. Vẫn cứ cười tà tà nói: “Ta tưởng rằng là ai chứ, hóa ra là vị Âm Tú Tài muốn chết không muốn sống. Người không phải là người kêu bằng Âm Tú Tài đâu, đợi lát nữa ta cho người trở thành âm ty tú tài chân chính, hắc hắc.”

Âm Tú Tài Tưởng Phi cười nham hiểm không hề trả lời, tựa hồ biết nói không lại được Hoa Tinh, nên không mở miệng nữa vậy. Hoa Tinh thấy hắn không nói nữa, mục quang bất giác chuyển đến người lão già áo đen, Hoa Tinh cười nói: “Lão quý, còn một mình người thôi, cứ báo xem người từ chuồng heo nhà ai chạy đến đây, đợi lát nữa thiếu gia trừng phạt người, để người khỏi gây ý đồ với hai nữ nhân bên cạnh ta, hắc hắc.”

Lão già áo đen ngoan độc nhìn Hoa Tinh cười gằn nói: “Tiểu tử, ta là ai người chết rồi hỏi phán quan đi, bằng người vẫn chưa xứng hỏi.” Nói xong nham hiểm cười hắc hắc.

Trong đám người xung quanh, đột nhiên có người nói ra: “Hoa Tinh, lão quý này là Độc thủ hắc sát bài danh thứ chín trên Địa Bảng bốn chục năm trước, tên kêu là Trương Vọng Viễn. Người phải cẩn thận.”

Hoa Tinh cười nói: “Vốn là lão bất tử này, an tâm, đợi lát nữa xem ta chặt độc thủ của lão, cho lão trở thành Vô thủ hắc nhuyển, hắc hắc” Hoa Tinh có ý chọc giận lão, đem Độc thủ hắc sát đổi thành Vô thủ hắc nhuyển, khiến khí tức Trương Vọng Viễn muốn nhảy lên đến nơi.

Mộc Hoa Phong mở miệng nói: “Hoa Tinh, hiện tại người cũng biết lai lịch bọn ta cả rồi, động thủ đi, bọn ta không có quá nhiều thời gian cùng người cần quý đầu. Xuất thủ chịu chết đi.” Nói xong trường kiếm chỉ thẳng về phía Hoa Tinh.

Hoa Tinh đưa mắt nhìn người xung quanh, thấy vẫn có người đang cười, hiển nhiên bắt đầu bị Hoa Tinh chọc cho vui vẻ. Nụ cười trên mặt Hoa Tinh tà khí càng nồng, ngó trường kiếm trong tay Mộc Hoa Phong, Hoa Tinh hú lên một tiếng quái dị nói: “Hừ, ta sợ quá, nhìn trường kiếm của người không sắc bén lắm đâu, chờ tý nữa ta đưa lên cổ, nếu như nửa ngày cắt không đứt, có phải là đau hết sức không?” Trong khi nói lại cổ tình dùng tay đặt trên cổ ra dấu, làm cho ngoài tràng lại thêm một trận cười lớn, hai nữ tử vừa cười vừa tức, dữ tợn lườm hắn mấy cái, hận hắn tạo lắm trò quái dị.

Mộc Hoa Phong tức giận cười nói: “Tốt lắm, đợi lát nữa người xem ta làm thế nào để chặt cái đầu chó của người xuống, xuất thủ đi. Bằng không đến lúc chết lại nói ta không nhắc nhở trước.”

Hoa Tinh đưa mắt nhìn hắn cười nói: “Cũng được, ta coi bọn người cũng đều đợi không được muốn đi đầu thai sớm rồi, ta theo ý nguyện của bọn người, tiễn bọn người một đoạn đường. Có điều bọn người nhiều người thế này, hắc hắc, ta hơi sợ. Nhìn trường kiếm sáng chói này của người ánh mắt ta hoa hết cả lên rồi, không được, ta coi bộ cũng phải kiếm binh khí, nếu không thì, hắc hắc.” Cặp mắt đảo quanh bốn phía, giống như là đang tìm binh khí vậy.

Mộc Hoa Phong bị Hoa Tinh chọc đến mức sắc mặt xám ngoét, tức giận nói: “Được, ta xem người kiếm binh khí lại, có thể bảo vệ được cầu mệnh của người không. Hôm nay nếu ta không giết người, ta không phải là Mộc Hoa Phong.”

Mai Hương thấy Hoa Tinh tìm binh khí, vội lấy đoản đao ở eo xuống, nói với Hoa Tinh: “Hoa Tinh, dùng đoản đao của ta nhé.” Ngó hắn, trong mắt tràn đầy quan hoài. Thu Nguyệt cũng lo lắng nhìn hắn.

Quay lại nhìn hai nữ tử, cặp mắt Hoa Tinh trở nên rất dịu dàng, bên trong hàm chứa tình ý nồng nàn. Hoa Tinh khước mắt gương lên, cười nói: “Không cần đâu, giết heo dùng đoản đao tinh mỹ của cô thì rất hoang phí. Cô không biết, giết heo thì phải dùng đao chuyên môn – Đồ đao, giết heo như thế mới thuận tay được. Từ này đến giờ, ta phát hiện một thanh đao chuyên môn giết heo, ta hiện tại đi mượn dùng thử, hắc hắc.” Lời nói rơi xuống, Mộc Hoa Phong đại nộ, mà Thu Nguyệt và Mai Hương lại vừa tức vừa hận. Thực ra cho tới trước mắt, người trong tràng, vẫn không có người thấy qua võ công của Hoa Tinh, ai cũng không biết võ công hắn đáo để ra sao. Có điều nhìn tuổi tác của hắn, đại đa số người đều không ôm hy vọng nhiều đối với Hoa Tinh, cho rằng hôm nay chắc là hắn chết ở đây.

Người xung quanh đều nhìn Hoa Tinh, năm kẻ địch của Hoa Tinh cũng nhìn hần. Chỉ thấy lúc này đột nhiên Hoa Tinh hướng về quầy thịt đi tới, mọi người đều không hiểu, hần không phải nói tìm bình khí hay sao? Thế nào lại đi tới đó chứ? Nhìn bộ dạng lại không giống là có ý chạy trốn, như thế hần đi đến đó, quả thực muốn mượn đao giết heo ư. Hắc hắc, mọi người còn nghĩ Hoa Tinh thực sự nhìn trúng sát trư đao đó.

Hoa Tinh làm như vậy, kỳ thực cũng chỉ vì cố ý chọc tức những người này, hần muốn giết người đầu cần phải dùng đao, mấy chiêu thì đã giải quyết vấn đề rồi. Sở dĩ hần làm như thế, cũng là do một lúc hứng khởi, nhớ lại trước đây từng nói với ba nữ tử của Phương Hoàng Thư Viện, đồ đao vào tay, lợn chó cúi đầu, có cơ hội thuận lợi nên hần chọn cách này, đồng thời cũng nói cho võ lâm thiên hạ biết, đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu, nếu như ai không tin, rất có thể lại thử xem.

Mọi người chỉ thấy Hoa Tinh đi đến gần người mập bán thịt khê nói: “Lão huynh, coi bộ bọn ta là người cùng nghề nhỉ? Trước kia ta cũng từng làm đồ tể một thời gian dài, giết không biết bao nhiêu chó lợn. Hôm nay có người cần phải gây khó dễ cho ta, nói không chừng ta buộc lòng phải cầm sát trư đao lên lần nữa, bảo cho bọn họ biết ta không phải là người dễ dây vào, hắc hắc. Bây giờ ta mượn trước bảo đao của lão huynh để dùng, hắc hắc, một lát nữa, đợi ta làm thịt xong mấy cái đầu heo này thì trả lại cho lão huynh.” Bàn tử bán thịt sững sốt nhìn hần, không biết đáp lại thế nào.

Mọi người đều không ngờ Hoa Tinh có thể nói ra lời này, bọn họ nghe được vừa tức vừa buồn cười. Không ít người ngồi chồm hổm trên đất mà cười đứng lên không nổi. Mai Hương và Thu Nguyệt cũng không ngờ, Hoa Tinh có thể nói mình là đồ tể giết heo. Trông bộ dạng của hần quả là giống một tên vô lại, khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Hoa Tinh cầm sát trư đao lên, múa hai cái nói: “Cũng không tệ, lão huynh ta dùng thử trước, cảm tạ.” Phớt lờ việc mua thịt, hữu thủ Hoa Tinh cầm sát trư đao, đi về chỗ cũ. Nhìn năm người, thấy trong mắt bọn họ đều lấp lánh ngọn lửa, biết bọn họ cực kỳ tức giận. Bất kỳ ai bị làm cho nhục nhã vô cùng tận như thế, trong lòng cũng sẽ đại nộ, huống chi năm người này đều có một thân bản sự, đương nhiên là hận thấu xương Hoa Tinh rồi.

Vẫn là thiếu niên xung động nhất, Mộc Hoa Phong đi ra, bước dài lên trước một bước, nhìn Hoa Tinh lạnh lẽo nói: “Tiểu tử ra đây, bữa nay ta phải đem người phân thân vạn đoạn. Xuất thủ đi, đừng để người khác nói ta bất nạt người.” Trường kiếm lạng lẽ chỉ về phía Hoa Tinh.

Hoa Tinh ngó nghiêng sát trư đao trong tay, đưa mắt nhìn Mộc Hoa Phong nói: “Trên Anh Hùng lâu, ta đã từng nói, một khi đối địch với ta, hậu quả nghiêm trọng, không chết cũng tàn phế, tuyệt đối không có đường khác có thể đi. Hiện tại đồ đao trong tay ta, người phải cẩn thận. Ta nói cho hết thấy người của bọn người biết, chỉ cần Hoa Tinh ta, đồ đao vào tay, thiên hạ đều phải cúi đầu, ai cũng không thể ngoại lệ. Đến đây đi, đồ đao vào tay, lợn chó cúi đầu. Coi đầu heo chết nhà người có thể vũng vấy được bao lâu.”

Sắc mặt Mộc Hoa Phong lạnh lẽo, trường kiếm rung lên, hơn mười đường kiếm ảnh chụp lên toàn thân Hoa Tinh, chắc chắn phủ kín yếu huyệt trên người hần. Chỉ vừa xuất thủ, thì biết Mộc Hoa Phong này kiếm pháp không kém, tuổi trẻ có võ công như vậy cũng là không tệ, chẳng trách có thể được người ta xưng là một trong Túc Kiếm Tam Kiệt.

Hoa Tinh cười khê vô cùng tà dị, khiến người ta nhìn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhẹ nhàng chuyển động sát trư đao trong tay, Hoa Tinh rất dễ dàng chặn lại hơn mười đường kiếm của Mộc Hoa Phong. Đồng thời trong miệng cười nói: “Con heo này vẫn chưa trưởng thành, không có hơi sức gì cả, chỉ có thể vũng vấy mấy cái thì xong chuyện rồi, không có khó khăn gì, dễ giết.” Ánh mắt giống như là đang giết heo thực vậy, chọc đến mức Mộc Hoa Phong đại nộ, lực đạo trên tay bỗng chốc tăng thêm rất nhiều.

Người quan sát một bên đều khản trương nhìn hai người đánh nhau, có vì Mộc Hoa Phong trợ oai, có gọi Hoa Tinh nỗ lực, người nào cũng có. Mai Hương và Thu Nguyệt hai nữ tử đều sốt ruột trong lòng, có điều nhìn bộ dạng lúc này của Hoa Tinh chưa có nguy hiểm, ngược lại vẫn chiếm thượng phong.

Hoa Tinh đảo mắt nhìn bốn người còn lại, đoản đao trong tay bay lượn xoay tròn, dần dần ép Mộc Hoa Phong từng bước lùi về sau, trên mặt mồ hôi như mưa, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Mỗi lần Mộc Hoa Phong chỉ cảm thấy trường kiếm và đoản đao chạm nhau, cả hữu thủ đều chấn động tê dại, khí huyết toàn thân quay cuồng, trong lòng khó chịu cùng cực. Định vận công ép cảm giác khó chịu xuống, tiếc rằng Hoa Tinh bức đến rất mau, căn bản không thể được.

Hoa Tinh cười nói: “Con đường ngươi đi đã đến điểm cuối rồi, mặc dù ngươi còn trẻ, đáng tiếc ngươi không nên dây vào ta, ta nói cho ngươi biết, thiên hạ ai cũng có thể chọc vào, nhất định chọc vào ta. Hiện tại hối hận đã muộn rồi, bắt đầu từ lúc ngươi gây với ta, đã định trước vận mệnh tất chết của ngươi rồi.” Nói xong đoản đao vung lên, liền chấn vỡ trường kiếm trong tay Mộc Hoa Phong. Bạn đang đọc chuyện tại [TruyệnFULL](#)

Hàn Siêu bên cạnh khi Hoa Tinh nói ra, thì biết sư huynh nguy hiểm. Lại không kịp nghĩ nhiều, tuốt trường kiếm ra vung kiếm đánh tới Hoa Tinh, cũng không cần để ý đẹp hay xấu. Khi trường kiếm của hắn công đến, vừa khéo Hoa Tinh chấn vỡ trường kiếm của Mộc Hoa Phong, đoản đao bổ tới cổ Mộc Hoa Phong. Trường kiếm của Hàn Siêu chặn đoản đao Hoa Tinh dừng lại, tạm thời cứu được Mộc Hoa Phong. Đáng tiếc khi trường kiếm Mộc Hoa Phong bị chấn vỡ, thì đã bị chân khí của Hoa Tinh phá hủy kinh mạch rồi, hoàn toàn không còn sức hoàn thủ, dù cho không chết, cũng chỉ có thể làm người tàn phế.

Nụ cười trên mặt Hoa Tinh lúc này trở nên có chút âm sâm nguy dị, đã muốn lập uy, tự nhiên không thể non tay. Đoản đao xoay tròn rất nhanh, giống như u linh đang lóe lên trong không trung, mỗi lần chớp động, thì hiện lên đóa đóa hoa máu mỹ lệ, tại không trung hình thành một hình tượng động nhân mà lại mỹ lệ. Sắc mặt Hàn Siêu như tro tàn, toàn thân khắp nơi đã không dưới hai chục vết thương, cả người đầy máu tươi, toàn bộ y phục bị máu tươi của mình thấm ướt. Giấy lát này, ở trong mắt hắn, Hoa Tinh vốn không phải là người, nhất quyết là tên ác ma, vô cùng đáng sợ.

Người xung quanh cũng bị võ công của Hoa Tinh chấn ngốc, ai cũng không ngờ hắn lại có võ công cao cường như vậy. Còn ba địch thủ, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Đoản đao đó trong tay Hoa Tinh quái dị cùng cực, thường làm ra những động tác một số người bình thường vĩnh viễn nghĩ không ra, trong ánh mắt không tin của kẻ địch, tàn nhẫn dành cho hắn một kích chí mạng. Hoa Tinh nhìn hai tên thiếu niên, thầm nghĩ đến lúc rồi, không nên kéo dài nữa. đọc truyện tại . Nhìn sự tuyệt vọng trong mắt hai người, Hoa Tinh lạnh lẽo nói: “Đây là hậu quả không tôn trọng đối với Phượng Hoàng Thư Viện, bữa nay năm người bọn ngươi không có một người có thể sống rời khỏi. Cái này là Hoa Tinh ta nói cho võ lâm thiên hạ biết, ai dám coi thường Phượng Hoàng Thư Viện của ta, dám ức hiếp trên đầu ta, y chỉ có chết, bất luận là ai, ta cũng có thể giết đến khi y khóc cha gọi mẹ, hối hận không kịp.”

Xung quanh đều yên tĩnh, đều bị võ công của Hoa Tinh và lời nói của hắn làm cho kinh sợ. Và hai tên thiếu niên cùng xuất hiện với Mộc Hoa Phong trên Anh Hùng lâu, lúc này ánh mắt cũng tràn ngập vẻ hoảng sợ, nhìn dáng vẻ của Hoa Tinh, hai người vốn định đi cứu người, lúc này cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoa Tinh giết hại bọn họ.

Đoản đao của Hoa Tinh bay qua, hai cái đầu liền bay ra, thấy được trong lòng mọi người đại kinh, toàn trường một vùng yên lặng. Hoa Tinh nhìn ba người đại Ngưu, thấy bọn họ đều u ám về mặt, trong mắt lóe lên thần sắc kinh ngạc. Hoa Tinh lay động đoản đao trong tay, ngó nghiêng trên người, không nhiễm một hạt bụi, không có một vết máu.

Trông lão già áo đen, Hoa Tinh nói: “Ba người bọn ngươi cùng đến đi, để ta khỏi tốn nhiều công sức. Hậu quả chọc ta chắc chắn là chết, không có cái khác, không nên cho rằng trong ba người bọn ngươi có hai người trên Địa Bảng, thì có thể làm gì được. Ta đã từng nói, giết bọn ngươi thì dễ dàng cũng như là giết một con kiến.” Câu nói này hết sức ngông cuồng, nghe được hết thấy mọi người đều biến sắc mặt.

Lão già áo đen nhìn xa xa chung quanh rồi cười nham hiểm nói: “Tiểu tử võ công không tệ, tiếc là ngươi gặp ta, bữa nay ngươi tất chết không nghi ngờ gì nữa. Lão phu không vội, ngươi hãy cứ đối phó trước với hai người bọn họ đi, lúc đó nếu mà ngươi vẫn chưa chết, lão phu lại thu dọn ngươi cũng không muộn.” Từ lời nói nghe ra lão già áo đen ắt có sắp đặt riêng, bằng không chẳng dám mạnh mẽ như thế.

Hoa Tinh không hề để ý lời nói của lão quỷ này, chỉ cần lão không chạy trốn, đợi đến lúc sẽ trừng trị lão cũng thể. Mục quang nhìn âm tú tài Tướng Phi, Hoa Tinh lạnh lẽo cười nói: “Tứ tú tài, hai người bọn ngươi cần phải lên đường rồi, động thủ đi.” Nói hết Hoa Tinh tựa như trống rỗng xuất hiện trước mặt bọn họ, đoản đao trong tay lấp lánh hào quang yêu dị.

Âm tú tài Tướng Phi khẽ biến sắc mặt, thân hình loáng một cái lùi lại ba thước. Tả thủ thì triển cầm nã thủ, di đoạt đoản đao trong tay Hoa Tinh. Đại Ngưu bên cạnh cũng nghiêng người đánh tới, mồm hét lên: “Tiểu tử, có khí phách thì tiếp ta một quyền.” Nói xong tập hợp công lực toàn thân vào một quyền, mang

theo khí thể tàn bạo, công tới Hoa Tinh. Chỉ thấy một khối không khí màu đỏ lớn bằng nắm tay, từ quyền đầu của đại Ngưu vọt ra, nhắm hướng Hoa Tinh bay đến. Coi có vẻ uy lực khác thường, nếu mà kích trúng người, e rằng ai cũng không chịu nổi.

Cặp mắt Hoa Tinh chớp lên màu sắc yêu diễm, đoản đao trong tay xoay tròn cực nhanh, một lát thì tan biến hình bóng. Đồng thời trên mặt Hoa Tinh hiện ra tơ tơ lãnh ý, tả thủ đánh ra một quyền, đón lấy một quyền toàn lực của đại Ngưu, hiển nhiên là muốn nghênh tiếp. Người xung quanh đều dừng hô hấp, khẩn trương nhìn Hoa Tinh. Mai Hương và Thu Nguyệt cũng nhìn hẩn, trong mắt có vẻ kinh ngạc và một chút lo lắng.

Song quyền chạm nhau, chỉ nghe nửa tiếng kêu bi thảm, tiếp theo thân thể lực lưỡng của đại Ngưu liền chấn động bay ra ngoài, rơi xuống đất cách ngoài hai trượng, không có thanh âm. Hiển nhiên là đã chết, bị một quyền Hoa Tinh chấn vỡ nội phủ rồi, toàn bộ kinh mạch đứt đoạn, nháy mắt chết đi. Mọi người đều bị một quyền của Hoa Tinh làm cho kinh ngạc, Hoa Tinh rốt cuộc lại lịch ở đâu, tại sao có võ công bá đạo đáng sợ như thế, trước kia tại sao chưa nghe người ta nói qua vậy?

Âm tú tài trong lòng run sợ, một quyền đó của đại Ngưu uy lực thế nào, trong lòng hẩn hiểu rõ. Như hôm nay Hoa Tinh một quyền đánh chết đại Ngưu, mà không lùi lại nửa bước, võ công của hẩn quá lợi hại. Bản thân mình hôm nay xem ra lành ít dữ nhiều, đụng phải cái đình rồi. Hẩn vẫn đang nghĩ ngợi, lại chợt phát hiện một ánh hàn quang lóe qua, trong lòng thầm nhủ không hay, toàn lực né tránh, kết quả vẫn bị đoản đao bổ trúng vai phải, trên đầu đau đớn mồ hôi lạnh chảy không ngừng. Hẩn không nghĩ ra đao này làm sao chặt trúng mình được, vốn không có đạo lý.

Sau khi đoản đao chặt trúng Âm Tú Tài, xoay tròn bay về tay Hoa Tinh. Hoa Tinh cười khẩy nói: “Tử tú tài, đến lượt ngươi rồi, ngươi phải là lịch sử từ trước đến nay, sau khi tiến vào Địa Bàng, là tên chết sớm nhất, bởi vì hiện tại cách tiết đoạn ngọc mới mấy bữa. Đến đây đi.” Nói xong đoản đao trong tay mau chóng không ngừng xoay tròn, chụp toàn thân Âm Tú Tài vào giữa màn đao.

Đao pháp của Hoa Tinh rất kỳ đặc, người bên ngoài nhìn không ra. Bởi vì đoản đao của Hoa Tinh trông tựa như là xoay chuyển lưu động trong tay hẩn, kỳ thực mỗi một lần, hẩn đều không hề cầm đao trong tay, mà đao cách tay một đoạn vô cùng nhỏ. Lúc Hoa Tinh vẩy đao trong tay, là lấy khí ngự đao, dùng chân khí vô hình khống chế đoản đao trong tay thực hiện các dạng các loại động tác. Người thường nắm chặt đao, rất nhiều động tác ở góc độ không bình thường thì không thực hiện được, nhưng Hoa Tinh lại có thể. Kỳ thực nói trắng ra, Hoa Tinh vốn không cầm đao, mà dùng chân khí chế ngự đao, đã đạt đến mức tùy tâm sở dục. Cho nên đao pháp của hẩn hết sức nguy dị, khiến người ta không thể đề phòng.

Trong mắt Âm Tú Tài hiện ra vẻ kinh hãi, đến chết hẩn cũng không hiểu được, đao của Hoa Tinh là từ sau lưng mình bổ trúng. Rõ ràng trông thấy đao ở tay hẩn, nhưng kết cuộc lại bị đao của Hoa Tinh từ sau lưng bổ trúng người mà chết.

Hoa Tinh đưa mắt ngó thi thể trên đất, ánh mắt lóe lên hàn quang, lạnh lẽo nhìn lão già áo đen Trương Vọng Viễn, hoàn toàn không đếm xỉa đến cảm nhận của những người bên cạnh. Thực ra Hoa Tinh có thể sớm giết mấy người này rồi, nhưng như thế thực lực của mình bộc lộ nhiều quá, hiện nay Hoa Tinh vẫn không muốn quá lộ rõ võ công, bằng không cũng không chọn chiêu thức tinh diệu để giết người, mà là chọn võ công uy lực cường hoành bá đạo rồi.

Lão già áo đen Trương Vọng Viễn trong lòng thoáng qua vẻ bất an, yên lặng nhìn Hoa Tinh. Nụ cười tà dị của Hoa Tinh đã mất rồi, thay vào đó là ánh mắt lạnh liệt, nhìn lão già áo đen, phảng phất như đang nhìn người chết.

Lão già áo đen Trương Vọng Viễn lạnh lẽo nhìn Hoa Tinh, trong mắt lóe lên vẻ âm độc. Tiểu tử ngươi đã nhất định muốn bức ta, không thể trách lão phu ta tâm trường ngoan độc. Lát nữa ta khiến cho ngươi hài cốt cũng không tồn tại, chết không toàn thây.

Hoa Tinh nắm đoản đao, yên lặng đứng đối diện với lão già áo đen, trong trường một khối yên tĩnh, nghe được cả tiếng lá rơi. Người xung quanh đều ngưng hô hấp, im lặng nhìn hai người, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Lời nói của Hoa Tinh liệu có thực hiện được, có thể giết vị cao thủ trên Địa Bảng bốn mươi năm trước này không? Mọi người đều đang nhìn chăm chú, tĩnh tĩnh đợi chờ.

Lão già áo đen Trương Vọng Viễn đảo để nắm điều gì để có thể đưa Hoa Tinh vào đất chết? Lão có thể thành công không?

24. Chương 24: Hoa Sơn Nhất Phượng

Ven dừng cây ở thành bắc, sau khi Hoa Tinh một lần giết chết bốn người là Mộc Hoa Phong, Hàn Siêu, đại Ngưu, Tưởng Phi, hắn bắt đầu đối diện với kẻ địch cuối cùng, kẻ đó là Độc thủ hắc sát Trương Vọng Viễn bài danh thứ chín trên Địa Bảng ở lần thứ hai. Hai người lặng lẽ nhìn nhau một hồi, cuối cùng vẫn là Hoa Tinh mở miệng trước.

Trên mặt Hoa Tinh treo lên nụ cười lãnh khốc, cười khẩy nói: “Lão quỷ, đến lượt ngươi rồi. Ta thấy ngươi nên tự mình kết liễu đi, để ta khỏi phải động thủ. Bằng không ngươi sẽ hối hận đấy, hắc hắc.”

Trương Vọng Viễn cười nham hiểm nói: “Tiểu tử, bữa nay lão phu để cho ngươi hiểu biết một lần, lợi hại của ta. Hắc hắc.” Nói xong hai câu mười ngón tay liền bung ra, chỉ phong bắn thẳng tới tử huyệt trên người Hoa Tinh, hơn nữa trong mấy đường chỉ phong còn có một chút thuốc bột, hiển nhiên là vật kịch độc. Lão già áo đen thuận theo chiêu tiên tới, hai ống tay áo phất lên, hai bóng màu lục bay thẳng tới Hoa Tinh.

Trong mắt Hoa Tinh lóe qua ý cười lạnh lùng, lão quỷ, ngươi tưởng là dùng độc có thể làm gì được ta phỏng? Thiếu gia mười năm trước đã bắt độc bắt xâm rồi, ngươi nếu mà muốn nhờ vào điểm này chống cự lại ta, e rằng ngươi phải thất vọng thôi. Trong lòng vừa nghĩ, vừa vung đoản đao trong tay lên.

Chỉ thấy đoản đao lượn vòng không ngừng trong tay hắn, toàn bộ chỉ lực của Trương Vọng Viễn liền bị chặn lại. Cơ thể Hoa Tinh vụt loáng qua, tại không trung lưu lại một tàn ảnh, khi xuất hiện lại đã ở bên cạnh Trương Vọng Viễn rồi. Đoản đao chuyển động bay lượn, như là một quả cầu đao phát sáng, xoay tròn như gió giữa không trung, phát ra tiếng gào thét của loài ác quỷ, chấn động tâm phách người khác. Không khí bốn xung quanh không ngừng đến gần đao cầu, rất nhanh hình thành một đạo gió xoáy, nhắm hướng Trương Vọng Viễn vọt tới.

Trương Vọng Viễn cẩn thận Phi thường, biết võ công của Hoa Tinh cao cường, ngạnh tiếp e rằng không phải là đối thủ, riêng chỉ có dùng độc. Lúc này từ giữa hai ống tay áo của Trương Vọng Viễn bay ra hai bóng màu lục hướng tới Hoa Tinh, đã sắp đến gần Hoa Tinh rồi. Mọi người chú ý nhìn, mới biết lại là hai con độc xà. Hai con độc xà hết sức khác thường, dài chỉ một thước hai tấc, toàn thân màu lục nhạt, trông vào tưởng rằng khá ái. Nhưng độc tính của nó lại tương đối mãnh liệt, trúng người hết cứu, bản thân Trương Vọng Viễn cũng không có thuốc giải. Nhìn đao cầu bay lượn đến, Trương Vọng Viễn dốc sức, công lực toàn thân chớp mắt dâng lên, song thủ cùng lúc phồng lên đen sì, thi triển ra tuyệt học thành danh đã lâu - Hắc sát độc chưởng.

Mọi người không ngờ Trương Vọng Viễn lại dùng độc xà tấn công, trong lòng đều có chút kinh ngạc. Mai Hương và Thu Nguyệt vô cùng căng thẳng, hai người nắm chặt tay nhau, lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Trong mắt lộ ra vẻ lo lắng và bất an, thực hận không thể xông lên giúp Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn lão, ánh mắt lóe lên vẻ tàn bạo. Đối với song chưởng đen sì, Hoa Tinh chỉ cười khẩy trong lòng. Đã từng nói phải chặt gãy song thủ của lão, để lão biến thành Vô thủ hắc nhuyển, cái đó nhất định phải làm được. Hữu thủ lật lại, đoản đao nháy mắt trở nên mờ mờ, khiến mắt người ta nảy sinh một loại cảm giác không chân thực, phảng phất đao đã càng lúc càng mờ, càng lúc càng nhạt, từ từ mất hẳn trong không trung. Nhưng tiếng gào hú trong không trung lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng mau.

Khi mười tầng công lực hắc sát độc chưởng của Trương Vọng Viễn công đến cách Hoa Tinh ba thước, thì gặp bóng đao mờ mờ. Bóng đao bay lượn xoay tròn gặp độc chưởng uy lực cường mãnh ngoan độc giữa không trung, phát ra tiếng phá không chói tai. Chân khí cường kinh tản ra bốn phía, cuốn từ mặt đất lên một lớp

bụi khói dày đặc. Người xung quanh bị luồng chân khí hùng mạnh đó bức đến khó thở, trong lòng thầm nhủ lợi hại.

Trong mắt Trương Vọng Viễn run sợ thất sắc, toàn thân run rẩy không thôi. Song thủ đều như cái bát, máu tươi đang chảy xuống. Bàn tay đen thui đã bị Hoa Tinh chấn đến vỡ nát, kiếm không ra dấu vết. Hai con lục xà chính đang chiến đấu với một đạo hồng quang giữa không trung, trông vẻ liên tiếp lùi ra sau thì biết cũng là hung đa kiệt thiếu rồi.

Hoa Tinh khẽ cười lộ ra vẻ hững hờ, đảo mắt nhìn Mai Hương và Thu Nguyệt, kêu bọn họ an tâm. Ánh mắt chớp động tràn ngập sự dịu dàng, thâm tình nhìn bọn họ. Mai Hương và Thu Nguyệt tay nắm tay, nhìn Hoa Tinh, trên mặt lộ ra vẻ bên lên.

Mai Hương khẽ nói với Thu Nguyệt: “Người xem, Hoa Tinh đang nhìn người kìa, hẳn chắc chắn là đang nghĩ xấu với người rồi, ai kêu người đẹp như thế, lại bị hắn trông thấy. Hắn à, nhất định đang nghĩ làm sao để truy người đến tay.” Nói xong thấp giọng cười cười. Thu Nguyệt vừa nghe trong lòng cảm thấy hết sức ngưỡng ngừng, đồng thời cũng có cao hứng và kỳ vọng. Nhẹ nhàng cúi đầu, đỏ mặt không dám nhìn hắn.

Hoa Tinh quay đầu, ánh mắt rất nhanh trở nên lãnh khốc. Nhìn Trương Vọng Viễn lạnh lẽo nói: “Độc thủ của người rất hay, đáng tiếc gặp đồ đao của ta. Đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu. Người chết trong tay ta cũng coi là không oan uổng, nhưng ta biết người không cam chịu. Người luôn cho rằng có thể nhờ vào độc vật và độc thủ để giết chết ta, phải không? Tiếc là khiến người thất vọng rồi.”

Trương Vọng Viễn sắc mặt không cam chịu hỏi: “Lúc đầu ta đã ngấm ngấm sử vô ảnh kịch độc xung quanh người người, sao người có thể hoàn toàn không việc gì chứ, còn con hồng xà của người, nó là vật nào vậy, vì sao khắc chết được hai con Bích long của ta hả?” Trong lòng hắn tràn đầy bất cam.

Hoa Tinh cười khẩy nói: “Từ khi người xuất hiện ở Anh Hùng lâu, ta liền cảm thấy trên người người mang theo kịch độc. Lúc Thu Nguyệt đi qua cạnh người, ta biết người hạ độc trên người nàng. Từ khoảnh khắc đó, ta đã nghĩ rằng phải giết người rồi, cho nên ta mới dùng lời khích người, kiếm có hợp lý để giết chết người. Còn như việc không trúng độc, ta nói người cũng không thể hiểu được, vụ này người xuống địa ngục hỏi tiểu quỷ đi nhé. Tiểu hồng xà này của ta ư, hắc hắc, không thể phụng cáo.”

Lúc này tiểu hồng xà giữa không trung đã từ từ rơi xuống, hai con Bích long màu lục thần sắc ủ rũ chán nản đang nằm trên đất. Hồng Tuyền Xà chậm chậm di chuyển tới bên cạnh hai con Bích long, thè lưỡi trong mồm ra, nhắm hai con Bích long hút một cái, tinh khí nhiều năm của hai con Bích long bị Hồng Tuyền Xà hút sạch, còn hai con Bích long cũng nhắm mắt chết đi. Tiểu hồng toàn thân hồng quang lấp lánh, biến đổi tỏ ra linh lợi hơn nhiều, hiển nhiên có lợi Phi thường.

Nhanh như chớp, tiểu hồng liền xuất hiện trên lòng bàn tay Hoa Tinh, nhẹ nhàng thiêm vào lòng bàn tay hắn, giống như một miếng làm nũng vậy, cực kỳ khả ái. Tiếp theo hồng quang lóe lên rồi tiêu thất, ai cũng không nhìn thấy đi về hướng nào, kỳ thực thân hình tiểu hồng chớp cực mau giữa không trung, liền chuyển thân ẩn tàng trên người Hoa Tinh rồi.

Mọi người đều yên lặng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt hàm chứa vẻ kinh hãi. Thực ra phái Hoa Sơn và Võ Đang trong lòng đều chấn kinh vô tỷ, Lâm Vân của Võ Lâm Thư Viện đối với võ công của Hoa Tinh cũng kinh hãi cực điểm, coi như Hoa Tinh là một nhân vật hết sức nguy hiểm.

Hoa Tinh đưa mắt nhìn Trương Vọng Viễn, khẽ nói: “Được rồi kết thúc thôi. Chết đi.” Vung đoản đao trong tay lên, cự ly cách một trượng, mà khí đao đã nhẹ nhàng bổ rơi đầu Trương Vọng Viễn. Thủ đoạn này, người trong trường nhìn không thể không đại biến sắc mặt.

Trong mắt mọi người, Hoa Tinh quả là con quái vật, tuổi tác như vậy, vậy mà có thể giết chết cao thủ Địa Bảng dễ dàng, mà lại không chịu một điểm thương hại nào, tại thiên hạ mà nói, đã là cực kỳ hiếm thấy. Đối với thân phận Phụng Hoàng Thư Viện đặc sứ này của Hoa Tinh, mọi người đều ngấm lo lắng.

Hai mươi năm trở lại đây, Phụng Hoàng Thư Viện được biết tiếng là vì luôn có mỹ nữ, người sáng lập lúc đó, là tuyệt thế mỹ nhân nổi danh thiên hạ, không biết đã làm say đắm bao nhiêu nam nhân rồi, tiếc là lại không có một nam nhân nào giành được trái tim nàng. Mà Phụng Hoàng Thư Viện suốt từ đó đến nay, cũng là dùng cách lấy ôn nhu điều hòa, đứng trong võ lâm. Chưa từng có môn hạ võ công cao cường, quang minh chính đại hành tẩu giang hồ như thế. Hoa Tinh xuất hiện, rất cuộc hàm ý thư viện sẽ có biến hóa

trọng đại nào? Biến hóa đó đối với võ lâm lại sẽ có ảnh hưởng như thế nào? Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [cham](http://cham.com)

Hoa Tinh nhẹ nhàng vung tay, sát trư đao cứ như thế nhẹ nhàng rơi trên quây thịt, không phát ra một chút âm thanh. Khoảng cách vài ba trượng, Hoa Tinh có thể không chế đường đao tốt như thế, rõ ràng nội công của hắn, sớm đã đạt đến trình độ thu phóng tùy tâm rồi. Hiện ra nụ cười, Hoa Tinh đi tới bên hai nữ tử, nhìn hai bộ mặt gương lên vẻ mỹ lệ mê người, trong mắt lóe lên màu sắc dụ người. Khẽ nói: “Bọn ta rời khỏi đây trước đi, ở đây rất nhiều người, cả việc muốn cùng các vị nói chuyện cũng không được thoải mái.”

Hai nữ tử nhìn hắn, Thu Nguyệt sắc mặt đỏ tươi, e thẹn động người. Trong mắt Mai Hương hàm chứa thâm tình, nguyền hán một cái, phong vận không thể tả, mê nhân dục tủy. Hoa Tinh thấy hai nữ tử không nói, hắng giọng một tiếng, liền nắm hai người kéo đi. Không đợi hai nàng phản ứng lại, thân hình lóe lên, nhanh như chớp mang hai nữ tử rời khỏi rồi. Để lại những người kia, đang thán phục và trầm tư. Hoa Sơn phái Ngô Hoa chỉ đưa mắt nhìn Thu Nguyệt bỏ đi, trong mắt thoáng qua vẻ âm lạnh. Không biết lão nghĩ cái gì, vì sao phải có loại ánh mắt này.

Trong thành Trường An, Hoa Tinh và Mai Hương Thu Nguyệt đi lang thang khắp nơi, trên mặt Hoa Tinh hàm chứa nụ cười tà ý, hai tay nắm lấy hai tiểu thủ mềm mại, thỉnh thoảng nhìn bọn nàng. Bởi vì Mai Hương nhận thức Hoa Tinh sớm hơn, lại có tiếp xúc thân mật khăng khít, nên tỏ ra tự nhiên một chút. Nhưng Thu Nguyệt mới gặp mặt Hoa Tinh lần thứ hai, thì bị Hoa Tinh nắm chặt tiểu thủ mình, trong lòng cực kỳ mắc cỡ, mấy lần muốn dùng lực lấy về, nhưng mỗi một lần Hoa Tinh luôn hàm tình nhìn nàng, tay khe khẽ dùng sức, không chịu buông tay. Vừa nhìn thấy ánh mắt thâm tình dụ người đó, Thu Nguyệt liền không nhìn được cúi đầu tránh né, không dám nhìn hắn, tim đập mau lẹ, chỉ lo bị Hoa Tinh phát hiện bí mật trong lòng mình. Đồng thời lấy tư cách thiếu nữ mà nói, một chút mong mỗi chờ đợi hướng về lại không tự cảm thấy đang lan ra toàn thân. Một dòng tâm lý mâu thuẫn khiến thiếu nữ mỹ lệ này tràn ngập mê hoặc không giải thích được, không biết phải làm gì, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Hoa Tinh căn bản không lý gì đến ánh mắt của những người bên cạnh, cứ thế dắt hai thiếu nữ mỹ lệ qua lại như con thoi trong các phố lớn hẻm nhỏ của Trường An. Nhìn vẻ bên lên của Thu Nguyệt, khuôn mặt hồng hồng, trong lòng Hoa Tinh nổi lên đắc ý. Nhẹ nhàng, Hoa Tinh cười hỏi: “Thu Nguyệt, Hoa Sơn phái các vị cách đây không xa, cô có thường đến chỗ này chơi đùa không?”

Thu Nguyệt nghe nói, ngẩng đầu nhìn hắn. Vừa thấy vẻ mặt mê người đó, Thu Nguyệt liền cảm thấy tim đập dồn dập, trên mặt phát nóng, khe khẽ cúi đầu nói: “Hoa Sơn mặc dù cách đây không xa, nhưng ta cũng chỉ qua lại hai lần, đây là lần thứ ba. Bình thường bọn ta đều ở trên núi luyện công, không được phép tùy ý xuống núi.”

Mai Hương nghe Thu Nguyệt nói, thấy vẻ bên lên của nàng, thì biết trong lòng nàng nhất định vừa ngượng vừa mừng. Bởi vì bản thân Mai Hương cũng có loại cảm giác này, nghĩ đến đây, Mai Hương cũng đỏ mặt, khẽ hỏi: “Thu Nguyệt, phái Hoa Sơn bọn người chắc chắn có không ít sư huynh đệ nhỉ? Hoa Sơn là đại phái nổi danh Trung Nguyên, cùng tề danh với Thiếu lâm và Võ Đang, môn hạ đệ tử tất nhiên không ít, không biết có bao nhiêu? Có thể nói được không?”

Thu Nguyệt đáp: “Hoa Sơn bọn ta có không ít sư huynh đệ, Hoa Sơn trên dưới tổng cộng có khoảng chín trăm người. Nhưng phần lớn đều là đệ tử bình thường, vì quả thực là đến Hoa Sơn học bản lĩnh, ngày thường có việc thì để bọn ta đi làm. Bọn họ đều có hoàn cảnh thân phận nhất định, có tới Hoa Sơn học nghệ, là vì kiếm chỗ dựa mạnh mẽ vững chắc, thuận lợi hơn cho hành động của mình. Mà đệ tử thực sự nhập môn, Hoa Sơn cũng chỉ có vài ba chục người mà thôi. Những người này mới là thực lực chân chính của Hoa Sơn. Đến hiện tại lại nói, trong lớp sư huynh đệ ngang vai với ta, cho dù có hơn sáu chục người, nhưng võ công thực sự xuất chúng cũng chỉ có mấy người mà thôi.”

Hoa Tinh cười nói: “Lần này Tôn Vân Long cùng đi với cô, là đại sư huynh ở đời này của Hoa Sơn các vị, phải không? Y ở Hoa Sơn chắc là xếp ở trước nhiều vị lắm nhỉ?”

Thu Nguyệt đáp: “Đúng thế, Long sư huynh là nhân tài xuất chúng nhất ở thế hệ này. Cũng là người có võ công cao nhất trong lớp trẻ của phái Hoa Sơn, liệt danh thứ chín trên Long Bảng, được vô số môn hạ đệ tử noi gương học tập. Nhưng võ công của y tại Hoa Sơn mà nói, vẫn không có cách nào tiến vào top mười người phía trước.”

Mai Hương nghe xong kinh sợ nói: “Thực ư, với thân phận thứ chín của y trên Long Bảng, vẫn không có cách nào tiến vào mười vị trước ư? Phái Hoa Sơn bọn người thực là cao thủ như mây, không thẹn là đại phái của võ lâm.”

Hoa Tinh cũng muốn hiểu phái Hoa Sơn hơn một chút, để tránh tương lai khi lấy Thu Nguyệt, lại rơi vào tình trạng rắc rối. Hoa Tinh hỏi: “Phụ thân cô làm chương môn, võ công của y phải xếp ở ba vị trí đầu tiên nhỉ?”

Thu Nguyệt nhè nhàng lắc đầu, trên mặt lộ ra thần sắc kỳ lạ, bộ mặt đó tựa hồ ẩn tàng rất nhiều việc. Thu Nguyệt khẽ nói: “Cha ta võ công càng không tệ, đáng tiếc không có cách nào tiến vào ba vị trí đầu. Phái Hoa Sơn bọn ta cho đến hiện tại, bối phận cao nhất chính là sư tổ của ta, cũng là sư phụ của cha ta. Nhưng sư tổ ta còn có hai vị sư đệ, hiện nay cũng đều vẫn khỏe mạnh. Ba người bọn họ luôn luôn ở Hoa Sơn. Trong ba người bọn họ, võ công của sư tổ cao nhất, ngoài ra võ công của hai vị sư thúc tổ cũng sai khác không bao nhiêu. Sư tổ trước kia thu vào tổng cộng hơn hai chục đệ tử. Trong hơn hai chục sư huynh đệ của cha ta, thực sự xuất chúng có mười người, trong mười người, võ công cha ta đứng thứ sáu. Lợi hại nhất là nhị sư bá và cửu sư thúc. Đồng thời Tứ đại trưởng lão của Hoa Sơn phái bọn ta, đều là đệ tử của hai vị sư thúc tổ, bọn họ võ công cao cường, đối với cha ta đều không phải thực lòng tin phục, chỉ là chưa từng nói ra mà thôi.”

Hoa Tinh nghe xong, liền hiểu Hoa Sơn cũng không hề bình yên giống như người ngoài thấy, nội bộ cũng đầy mâu thuẫn và bất đồng. Hoa Tinh hỏi: “Đã như thế, cha cô làm thế nào để trở thành chương môn?”

Thu Nguyệt nhẹ nhàng nhìn hấn, tựa hồ câu hỏi này của hấn có chút quá đáng. Nghĩ một lát, Thu Nguyệt nói: “Cha có thể đảm nhiệm làm chương môn, nguyên do hoàn toàn là sư tổ. Trong mười đệ tử xuất chúng nhất của sư tổ. Võ công đứng đầu là nhị đệ tử Chu Lượng, thứ hai là cửu đệ tử Doanh Phong, cha chỉ đứng thứ sáu. doc truyện tại . Khi sư tổ dạy ta mấy năm võ công đã từng nói qua, nhị sư bá tâm trường rất độc ác, cửu sư thúc tâm kế rất thâm trầm. Còn lại mấy người võ công tuy rằng không tệ, tiếc là đều không có tài trí, không đủ để đảm đương chức chương môn.

Sở dĩ sư tổ chọn cha làm chương môn, là vì tính cách ôn hòa của cha, xử việc công chính. Nhưng vì điều này, nhị sư bá và cửu sư thúc đều canh cánh trong lòng, nhị sư bá mang trong lòng bất mãn, đối với cha cũng tương đối căm ghét. Hơn mười năm nay, nhị sư bá và cửu sư thúc nghĩ cách mua chuộc lòng người, rất nhiều lần đối chọi với cha, cha cũng không có biện pháp nắm bọn họ. Trên Hoa Sơn phái, trong mười đệ tử của sư tổ, ngoài nhị sư bá cửu sư thúc ba người ra, còn lại bảy người, có hai người đứng cùng chiến tuyến với nhị sư bá. Và có hai người cùng phe với cửu sư thúc, như vậy cha chỉ được ba người ủng hộ.

Trong môn hạ đệ tử của hai vị sư thúc tổ, có chín người kiệt xuất, trong đó có ba người ủng hộ cha, ngoài ra sáu người chia ra ủng hộ nhị sư bá và cửu sư thúc. Trong tứ đại trưởng lão, giúp đỡ cha chỉ chiếm được phân nửa, còn lại hai người một người ra sức cho nhị sư bá, người kia ra giúp đỡ cho cửu sư thúc. Cho nên nói, Hoa Sơn phái hiện tại kỳ thực có ba thế lực cùng tồn tại, nhưng thế lực của cha tương đối vẫn không bằng hai người bọn họ. Nếu không có sư tổ, e rằng Hoa Sơn sớm đã đổi chủ rồi. Ngoài ra mẹ ta cũng là một nguyên nhân rất quan trọng trong đó.”

Mai Hương lẽ lười nói: “Thực không ngờ, Hoa Sơn bọn người vốn có nhiều việc người ngoài không biết như vậy. Nghe người nói như thế, cha người không phải rất nguy hiểm, từ xưa đến nay, đồng môn bất hòa, thường thường xảy ra họa bên trong, Thu Nguyệt người phải rất cẩn thận.”

Hoa Tinh lặng im ngẫm nghĩ, nghe cách nói của Thu Nguyệt, Hoa Sơn phái không sớm thì muộn phải xảy ra chuyện, chỉ là còn chưa hiện lên rõ ràng. Nhưng suy luận từ lời nói của Thu Nguyệt, một khi phát sinh biến hóa, khi đó muốn đề phòng thì muộn rồi. Hoa Tinh khẽ nói: “Đừng lo, lúc đó xảy ra chuyện thì cô đến kiếm ta, ta giúp cô. Từ thân phận Phượng Hoàng đặc sứ của ta, muốn giúp cô quả là rất dễ. Cô vừa mới nói vụ mẹ cô cũng là một nguyên nhân trọng yếu, là chỉ về cái gì?”

Thu Nguyệt nhìn hấn, nghĩ đến lời hấn, trong lòng có chút ngọt ngào. Hấn tự nguyện giúp mình, chứng minh trong lòng hấn có mình. Nghĩ tới đây, vẻ mặt hơi mừng, cặp mắt hàm tình nhìn hấn một cái.

Thu Nguyệt đáp: “Trước đây khi cha ta lấy mẹ ta, sư tổ cực kỳ cao hứng. Lúc đó cha ta vẫn chưa làm chương môn, sau này cha có thể làm chương môn, cũng có liên quan cực lớn tới mẹ. Sư tổ lúc nào cũng rất tốt với mẹ, luôn luôn nhắc nhở mẹ phải cẩn thận với nhị sư bá và cửu sư thúc, bởi vì hai người bọn họ đều

không mang hảo ý với mẹ. Hồi đó mẹ ta danh liệt thứ bảy trên Bách Hoa Phổ lần đầu tiên, lúc lên núi làm say mê hết thấy mọi người. Mỗi lần khi cha nói có thể lấy được mẹ, thì khuôn mặt vui vẻ và ngây ngô cười.

Nhưng mẹ nói, sở dĩ bà gả cho cha, không phải là vì cha anh tuấn, mà là bởi vì tâm trường của cha tốt, vì người khiêm tốn lễ độ, là vị quân tử. Năm đó bởi vì mẹ bị ác đồ bức bách, khi đang muốn tự sát, được cha phát hiện cứu thoát. Lúc ấy người thân của mẹ, cũng là bà ngoại và ông ngoại đều chết trong tay ác đồ, một mình mẹ theo cha về Hoa Sơn. Trên đường mẹ phát hiện cha là vị quân tử khiêm tốn, thì vui vẻ đi với cha, sau đó về đến Hoa Sơn, sau khi cha bẩm báo với sư tổ, thì lấy mẹ. Bao nhiêu năm nay, mẹ luôn giúp cha sắp xếp công việc trong phái, nhắc nhở cha phải cẩn thận nhị sư bá và cửu sư thúc, đồng thời tận lực tạo mối quan hệ tốt với đồng môn sư huynh đệ, để tránh bị bọn họ lợi dụng khi có cơ hội. Mẹ cũng luôn nói cha coi chừng bọn họ, không được đi lại với bọn họ, để tránh phát sinh nguy hiểm.”

Hoa Tinh nghe xong không nói lời nào, không ngờ mẹ Thu Nguyệt lại là đại mỹ nhân hai mươi năm trước. Có điều có thể sinh ra nhân nhi mỹ lệ thế này, tin rằng bà nhất định cũng là mỹ nữ hiếm thấy, không lấy làm lạ gây nên sự ghen tị của người khác. Vậy thì, cha của Thu Nguyệt, càng thêm nguy hiểm. Hoa Sơn phái cũng càng ngày càng nguy hiểm rồi, nếu như Thu Nguyệt ở đó suốt, không sớm thì muộn sẽ xảy ra chuyện. Nhìn Thu Nguyệt, Hoa Tinh đang ngẫm nghĩ, hay là nghĩ tới biện pháp, tạm thời không cho Thu Nguyệt trở về.

Mai Hương nói với Thu Nguyệt: “Vậy người có thể phải cẩn thận, ta coi người nên ở bên ngoài chơi một thời gian rồi hãy trở về cũng không muộn.”

Thu Nguyệt nói: “Hiện tại vẫn chưa sợ, sư tổ còn sống, nhị sư bá và cửu sư thúc vẫn không dám làm bừa. Ta sợ là tương lai nếu mà sư tổ không còn nữa, cha mẹ sẽ bị nguy hiểm.”

Hoa Tinh nói: “Việc của tương lai hãy còn sớm, hay là không nói những chuyện không vui nữa, bọn ta cứ chơi đùa vui vẻ một trận nhé.” Nói xong song thủ dùng lực, kéo tiểu thủ của hai nữ tử lên, nhìn bọn nàng. Ánh mắt Thu Nguyệt có chút bên lên nhìn hắn, nhìn thấy đúng là một đường mục quang chân thành tình cảm nồng nàn, khiến lòng người tràn đầy cảm động và tín nhiệm.

Có hơi cười nhẹ, Hoa Tinh dắt tay hai nữ tử, bọn hắn bắt đầu vui vẻ dạo chơi Trường An. Phở lớn hẻm nhỏ đều lưu lại tiếng cười vui vẻ của ba người, cùng với hồi ức khó quên. Ba người mặc sức hưởng thụ thời gian khó có được này. Ngày mai, hoặc là tương lai, chờ đợi bọn hắn là cái gì? Ai biết.

25. Chương 25: Danh Truyền Võ Lâm

Không nói Hoa Tinh dẫn hai nữ tử tận tình đùa vui tại Trường An, mà nói Hoa Tinh bởi vì một lần hành động đã giết đi năm vị cao thủ, đặc biệt là trong ấy còn có hai cao thủ trên Địa Bảng, cho nên chấn động võ lâm. Cùng một lúc các môn phái lớn nhỏ trong thành Trường An, đều hạ lệnh Phi cấp truyền thư, đem việc này truyền bá khắp võ lâm. Không đến tối, nội trong mấy trăm dặm đều kể lại cử động kinh người của Hoa Tinh.

Đồng thời tốc độ truyền ra bên ngoài vẫn đang không ngừng tăng tốc, đến buổi sáng ngày thứ hai, tin tức này liền truyền đến Phụng Hoàng Thư Viện ở Nam kinh. Khiến người của Thư viện trong một lúc hãy còn mơ hồ trong trí óc, không biết làm sao đột nhiên mào ra cái đặc sứ ấy. Hơn hết Thư viện lập tức truyền lệnh điều tra rõ ràng việc này, sử dụng hết thấy nhân lực, ắt phải trong thời gian ngắn nhất điều tra ra chân tướng của sự việc.

Còn ba nữ tử Trầm Ngọc Thanh, Dư Mộng Dao, Liễu Vô Song đang trên đường trở về khi biết được tin tức này từ miệng Hoa Phúc, đều vô cùng cao hứng. Ba nữ tử Trầm Ngọc Thanh ngồi trong xe ngựa, Hoa Phúc tự mình đánh xe. Trong bốn ngày, bốn người đã đến Hồ Bắc, liền vượt qua tiến nhanh vào đất An huy. Qua ba bốn ngày nữa, thì có thể đến Nam kinh rồi. Trên đường vẫn bình yên, không hề xảy ra việc gì cả.

Trong xe, ba nữ tử vẫn cứ che mặt. Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Thực không ngờ, chia tay mới ba ngày, phu quân của bọn ta đã bắt đầu hành động. Danh Phụng Hoàng đặc sứ thoảng cái truyền khắp võ lâm,

khiến hết thấy mọi người đều biết danh tự của y.”

Liễu Vô Song cười nói: “Phu quân à, đúng là nghịch ngợm phá phách, giết người thì giết người đi, còn phải làm ra cái vụ đồ đao vào tay, lợn chó cúi đầu. Nghĩ xem buồn cười muốn chết.”

Dư Mộng Dao cũng cười nói: “Hai tỷ nói đúng, quả là tức cười. Đáng tiếc không tận mắt nhìn thấy bộ dạng y lúc đó, nếu không nhất định vui cực kỳ, cũng nhất định cười chết thôi, Thực đáng tiếc.” Ba nữ tử nhìn nhau mà cười, tiếng cười lạnh lạnh vui tai, theo xe ngựa lên đường bay xa, từ từ tan biến trên quan lộ.

Sau một ngày, ba nữ tử và Hoa Phúc đi đến Hoài nam. Trầm Ngọc Thanh nói với Hoa Phúc: “Hoa Phúc, lão điều xe ngựa đến cạnh Liễu hà ở ngoại thành, ở đó có một đại viện nhà Liễu gia, là phân viện của Thư viện bọn ta tại địa phương, bọn ta đến đó nghỉ một lát đi.”

Hoa Phúc ứng thanh, liền bắt xe ngựa đi. Không lâu sau thì đến đại viện Liễu gia, nơi này thực sự không nhỏ. Do vùng này là địa bàn kiểm soát của Phượng Hoàng Thư Viện, cho nên địa phương này cũng là công khai. Nhân sĩ vô lâm bản địa đều biết ở đây là phân viện của Phượng Hoàng Thư Viện, nhưng cũng không có người nào dám tiến đến gây sự.

Ba nữ tử che mặt bằng lụa trắng, tiến đến đại viện. Có người đi đến hỏi dò, Dư Mộng Dao chỉ nói nhỏ một câu, người đó lập tức liền chạy về. Không lâu chỉ thấy một nữ tử mặc áo màu lục vẻ mặt xinh đẹp chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, dẫn theo ba nữ tử cũng coi là thanh tú, đến nghênh đón. Gặp ba nàng chỉ gật gật đầu, không nói lời nào cả, dẫn ba nàng vào trong.

Trong phòng ngầm của Phân viện, ba nữ tử và Hoa Phúc cùng nữ tử áo lục xinh đẹp, lúc này đang nói chuyện. Chỉ nghe lục y mỹ nữ nói: “Hai vị Viện chủ và Liễu hộ pháp đến đây vừa khéo, thuộc hạ đang có một việc cần bẩm báo.”

Dư Mộng Dao cười nói: “Lục Cẩm tỷ không cần đa lễ, bọn ta đều là tỷ muội, có gì muội cứ nói đi.”

Nguyên là nữ tử mỹ lệ này kêu bằng Lục Cẩm, chỉ nghe Lục Cẩm nói: “Sáng sớm ngày hôm qua, bọn ta ở đây nhận được tin tức, nói rằng ở Trường An thành đột nhiên xuất hiện một vị thiếu niên tuấn mỹ, kêu là Hoa Tinh, tự xưng là Phượng Hoàng đặc sứ. Đồng thời còn truyền đến Hoa Tinh với năm cao thủ ở Anh Hùng lâu tại Trường An thành, khi nói chuyện xảy ra tranh chấp, cuối cùng động thủ tại bắc thành, một lần hành động đã giết chết toàn bộ năm người.

Mà khiến người ta chấn kinh nhất là, năm người bị giết đó, đều có lai lịch bất phàm. Trong ấy có hai thiếu niên sử kiếm, là môn đồ đắc ý của Túy Kiếm Môn ở Thái bạch sơn, ngoài ra có hai người là cao thủ của Thông Thiên Môn, trong đó một người là Âm Tú Tài Tướng Phi danh liệt cuối cùng trên Địa Bảng lần này. Nhưng lợi hại nhất là một vị sau cùng, chính là bốn mươi năm trước, danh liệt Địa Bảng cao thủ vị thứ chín, Độc thủ hắc sát Trương Vọng Viễn. Hoa Tinh này tuổi rất trẻ, nhưng võ công lại cực kỳ đáng sợ, nhưng không hiểu rõ, y tại sao tự xưng là Phượng Hoàng đặc sứ, rốt cuộc y có mục đích thế nào nhỉ? Việc này thỉnh hai vị Viện chủ nói cho Lục Cẩm biết cần phải lo liệu làm sao?”

Ba nữ tử đưa mắt nhìn nhau, Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Việc này bọn ta đã biết rồi, tới đây cũng vì nói uội biết vụ việc này. Hoa Tinh đó không phải là người giả mạo, y đích xác là đặc sứ của Thư viện bọn ta. Mục đích hôm nay ta đến đây, là yêu cầu muội lập tức dùng danh nghĩa của Phượng Hoàng Thư Viện bọn ta, truyền rõ ra vô lâm, Hoa Tinh là vị Phượng Hoàng đặc sứ thứ nhất của Phượng Hoàng Thư Viện, việc này thiên chân vạn xác. Tuyên cáo vô lâm, hết thấy hành động bên ngoài của Hoa Tinh, đều đại diện cho Thư viện. Trong toàn bộ vô lâm, Hoa Tinh chính đại biểu cho Phượng Hoàng Thư Viện bọn ta, tất cả việc đối ngoại đều do y toàn quyền xử lý, mọi môn hạ thư viện đều phải nghe theo y dẫn dò hành động. Đồng thời lập tức đi Trung Nguyên, ngầm liên hệ với Hoa Tinh, cung cấp phục vụ mọi thứ cho y. ”

Lục Cẩm nghe nói thần sắc đại biến, không dám tin bèn hỏi lại: “Viện chủ không hề nói đùa chứ? Bao nhiêu năm nay, Thư viện bọn ta chưa hề có cái gì đặc sứ, tại sao lần này đột nhiên xuất ra một vị đặc sứ, với lại võ công còn cao khác thường. Đồng thời đặc sứ không ở Giang Nam, trái lại chạy đến Trung Nguyên, đi đến địa bàn của Vô Lâm Thư Viện, cái đó là vì sao? Thuộc hạ không hiểu.”

Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Ta giống như là không hề đùa phải không? Hoa Tinh đến đây, đích thực là có mục đích rất quan trọng, đồng thời y cũng phải đi dò la tin tức của Vô Lâm Thư Viện một tý, nhân tiện lập uy Trung Nguyên cho Thư viện bọn ta, giảm bớt uy phong của Vô Lâm Thư Viện.”

Lục Cầm nói: “Vậy không phải là y rất nguy hiểm ư?”

Trầm Ngọc Thanh đáp: “Một mình y đã giết năm cao thủ, nhưng có thụ thương không? Không có hả, y là người có võ công lợi hại nhất trong Thư viện bọn ta, ở thiên hạ lại nói, thậm chí là đứng vào một trong vài ba người đỉnh cao nhất. Tương lai, y rất có thể là chủ nhân của Phượng Hoàng Thư Viện, cho nên bọn người phải cung cấp mọi thứ phục vụ hắn, hiểu chưa? Được rồi không cần hỏi nhiều, bọn ta cũng phải tranh thủ về Nam kinh, mọi người theo lời nói của ta mà làm, đưa thân phận Hoa Tinh ra vô lâm.”

Kể từ giây phút này, Phượng Hoàng Thư Viện chính thức công nhận thân phận Phượng Hoàng đặc sứ của Hoa Tinh. Trong chốc lát, thân phận của Hoa Tinh truyền khắp vô lâm. Bởi vì Hoa Tinh chiến đấu một trận ở Trường An, liền nhập bảng xếp thứ mười tám, quả là hót một tiếng kinh người. Mấy ngày ngắn ngủi, Hoa Tinh trở thành nhân vật phong vân trong vô lâm, khiến không ít người nổi mối quan tâm đối với hắn, đặc biệt là thân phận Phượng Hoàng đặc sứ, khiến người ta không ngừng phỏng đoán rốt cuộc Phượng Hoàng Thư Viện có mục đích gì.

Trong thành Trường An, ngoài sự phồn hoa vô bì, cũng có địa khu nghèo khó không được người ta biết đến. Trong một khu nhà ngói lè tè hư hỏng tại đông thành, đang ở không ít người túng quẫn. Những người này đều là bách tính bản dân không quyền không thế, có ở nơi khác lưu lạc đến đây, có vì cuộc sống bức bách, ở lại đây. Tóm lại một câu, có tiền người ta quyết không trở về nơi đây.

Ở trong một gian tiểu phòng lụp xụp, một lão nhân và một phụ nhân đang thấp giọng nói chuyện. Chỉ nghe lão nhân nói: “Phụ nhân, bọn ta đến nơi này đã bốn ngày rồi, tạm thời xem ra coi như an toàn. Bọn ta nán lại lâu một tý, rồi nghĩ biện pháp rời khỏi đây, chỉ là uất ức cho phụ nhân quá, than ôi.”

Phụ nhân nói: “Trương đại ca, ta không hề cảm thấy như vậy, đại ca không cần nghĩ quá nhiều. Hiện tại ta chỉ hy vọng Phong ca có thể an toàn vô sự, thuận lợi trốn thoát kẻ địch truy kích.”

Lão nhân than nhẹ một tiếng nói: “Phụ nhân quá thiện lương rồi. Hy vọng ông trời mở mắt, không nên thương hại đến phụ nhân.”

Hai người im lặng rơi vào trầm mặc, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Nữ nhân này coi bộ chính là thê tử của Lệ viên Tiền Phong, Huyết Phù Dung Trần Lan đứng thứ sáu trên Bách Hoa Phổ mười năm trước. Còn lão nhân phải là Trương Hoa. Không ngờ hai người đã ẩn núp tại đây, có điều nơi này an toàn lắm thì phải.

Huyết Phù Dung Trần Lan lo lắng cho trượng phu mình, lại không biết gã vì bản thân, đã vứt bỏ nàng rồi. Đáng thương cũng đáng buồn a.

Quay đầu lại nói Hoa Tinh và hai nữ nhân đang cùng nhau du ngoạn trong thành Trường An, trong thời gian đó, Hoa Tinh đã mua được không ít sự khoan khoái, khiến hai nữ tử vui vui vẻ vẻ. Suốt một buổi chiều, Hoa Tinh cứ như thế dắt tay hai nữ tử, đi chơi khắp phố lớn hẻm nhỏ Trường An, lưu lại vô số kỷ niệm đẹp.

Buổi tối, ba người lại về Anh Hùng lâu, tiếp tục dùng cơm ở lầu bốn. Hoa Tinh nhìn hai nữ tử, trên mặt hàm chứa nụ cười đắc ý, suốt buổi chiều, Hoa Tinh sớm đã ăn cắp mất tim Thu Nguyệt rồi. Còn Thu Nguyệt và Mai Hương chung sống rất tốt, coi bộ quan hệ của hai nữ tử rất không tệ, giữa hai người tựa hồ đều hiểu rõ một chút sự tình, chỉ là ai cũng ngượng ngùng không nói ra, đều giấu kín tâm tư.

Trên Anh Hùng lâu, người ăn cơm tối cũng tương đối nhiều. Sau khi Hoa Tinh và hai nữ tử ăn một trận, cũng chừng thời gian một bữa cơm, mấy người quen đi lên. Cùng nhìn thì ra là người của phái Hoa Sơn và phái Võ Đang, mấy người đó chính là Ngô Hoa, Tôn Vân Long, Xuất Vân đạo trưởng, Lưu Phi và Lâm Vân. Khi năm người nhìn tới Thu Nguyệt cặp mắt liền sáng lên, nhưng vừa nhìn thấy Hoa Tinh, ánh mắt liền trở nên hơi kỳ quái. Đã tràn đầy đổ kị bất mãn, lại hàm chứa kinh khủng và cảnh giác. Tựa như đều hiểu rõ Hoa Tinh không phải dễ trêu. Tốt nhất không nên đi chọc hắn.

Năm người kiếm bàn ngồi xuống, sau khi hướng về phía Thu Nguyệt khe khẽ gật đầu, thì kêu vài món, yên lặng ngồi ăn, không nhìn Hoa Tinh nữa. Mà Thu Nguyệt trông thấy bọn họ, sắc mặt hơi đỏ, có phần e thẹn. Nhìn Hoa Tinh một cái nói: “Ta đi qua đó trước, đợi khi nào rảnh ta lại đến kiếm công tử, bọn ta còn ở lại đây thêm một thời gian nữa, truy xét cái vụ hạt châu đó.” Thanh âm rất thấp, chỉ có Hoa Tinh và Mai Hương có thể nghe thấy.

Mai Hương nói: “Người phải cẩn thận một chút, nơi này coi bộ cũng không an toàn. Có việc gì thì đến kiếm

bọn ta, có Hoa Tinh rất đại cao thủ ở đây, không có người nào có thể tổn thương người đâu. Đồng thời ta cũng muốn chơi đùa nhiều với người, có thời gian thì nhớ đến kiếm ta.”

Hoa Tinh cười nói: “Ta cũng sẽ nán lại đây hai ba ngày, có thời gian ta sẽ tới kiếm cô. Đi đi, chú ý bảo trọng thân thể.”

Thu Nguyệt đứng dậy, nhìn Mai Hương một cái, rồi nhìn Hoa Tinh. Suốt buổi chiều ở với nhau, khiến Thu Nguyệt hạnh phúc trong lòng, nhớ tới Hoa Tinh luôn dắt tay mình, thường thường lợi dụng khi Mai Hương không chú ý, nhẹ nhàng vuốt ve tiểu thủ của mình, đôi khi còn dùng lực nắm chặt tay mình, làm cho trái tim mình giống như con nai nhỏ, đập không thôi. Cả con tim hoàn toàn bị Hoa Tinh đánh cắp, trong lòng toàn bộ nghĩ tới nhu tình của hắn.

Ánh mắt nhu hòa, hàm chứa nhu tình vô hạn nhìn Hoa Tinh một cái, Thu Nguyệt nhẹ nhàng quay người bước đi. Bên tai lại đột nhiên truyền tới thanh âm của Hoa Tinh, hắn dùng chính là “Truyền âm nhập mật” chỉ có một mình Thu Nguyệt nghe thấy.

Hoa Tinh nhìn ánh mắt tràn đầy nhu tình ấy của Thu Nguyệt, không nhận được nhẹ nhàng nói câu: “Thu Nguyệt vợ ta, đợi ta lấy nàng.”

Cả người Thu Nguyệt chấn động, dừng bước. Quay lại nhìn Hoa Tinh, im lặng, Thu Nguyệt nhẹ nhàng gật gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, sau đó quay người rời đi.

Trong lòng Hoa Tinh thoáng qua một chút cao hứng, thực là rất thuận lợi, thuận lợi đến mức bản thân hắn cảm thấy không dám tin, song trong lòng hắn liên tục rất vui mừng, hắc hắc. Hay là mọi nam nhân đều có loại tâm lý này nhỉ?

Xuống Anh Hùng lâu, Hoa Tinh và Mai Hương đi về khách sạn. Chơi cả chiều, Mai Hương cũng mệt mỏi rồi, nhưng nàng không hề lập tức về phòng nghỉ ngơi, mà là ở lại phòng Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn nàng, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng, nắm một cái kéo cơ thể mềm mại động nhân ấy qua, nhẹ nhàng ôm trong lòng. Hoa Tinh cười nói: “Hôm nay chơi mệt rồi, phải không? Bây giờ buồn ngủ chứ?” Song thủ tĩnh lặng ôm eo nhỏ ấy, trong miệng đang thở ra hương thơm xử nữ mê người.

Mai Hương nhẹ nhàng xoay trở ngo ngoay cơ thể, vẻ mặt hồng hồng cực kỳ khả ái, thấy Hoa Tinh ôm chặt không buông, cũng từ từ thả lỏng cơ thể, mặc hắn ôm eo mình. Đầu nhẹ tựa ở ngực Hoa Tinh, cảm giác ấy rất dễ chịu, không nhận được định nhắm mắt lại. Nhẹ nhàng, Mai Hương khẽ nói: “Hôm nay rất vui vẻ, từ khi biết người, hai ba ngày nay là thời gian ta vui nhất. Thực muốn thế này mãi, mỗi ngày cùng người, có người ở cạnh ta, đã an toàn lại vui vẻ, ta đã thỏa mãn rồi. Hoa Tinh, ta rất tham tâm, hay là rất ngây thơ?”

Hoa Tinh nhẹ nhàng dùng lực, càng ôm chặt nàng hơn. Dịu dàng nói: “Hương nhi đích xác rất ngây thơ, nhưng không có chút tham tâm nào, Hoa Tinh ưa thích Mai Hương ngây thơ hồn nhiên. Nàng không biết cái đó dụ người bao nhiêu đâu, mỗi khi nhìn dáng điệu xinh đẹp mềm mại mơn mớn của nàng, Hoa Tinh không nhận được muốn ôm nàng vào lòng, hết sức yêu mến thương tiếc. Cả đời này, nàng đã vĩnh viễn thuộc về Hoa Tinh, biết chưa, Hương nhi vợ ta. ” Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [TruyệnFULL](#)

Mai Hương nghe nói, trong mắt chợt hiện nhu tình vô hạn và si mê. Nhẹ nhàng quay đầu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi dịu dàng hôn Hoa Tinh, đôi môi khẽ mở, cái lưỡi mềm mại duỗi qua, mặc ý tùy theo người tận tình nhắm nháp.

Hoa Tinh nhìn cặp mắt động người ấy, trong giây lát này sắc dục từ trong cơ thể đã đi xa. Tĩnh lặng, dịu dàng ngậm hai mảnh môi mềm thơm ngọt, Hoa Tinh chậm chậm thưởng thức. Bên trong có nhu tình và du dương nói không bao giờ hết, có con tim trong trắng nhất của thiếu nữ. Đọc truyện tại . Đầu lưỡi nhẹ nhàng xoắn cái vật nhỏ thơm ngát trơn mịn ấy, trong miệng hai bên vào vào ra ra đi đi về về, hai người hoàn toàn đắm đuối trong mỹ vị vô bì, không muốn tỉnh.

Mai Hương toàn thân vô lực tựa vào lòng Hoa Tinh, dịu dàng để hắn nếm môi thơm thiếu nữ của mình, mặc cho đầu lưỡi của hắn muốn gì được vậy ở trong miệng, không có chút chống cự nào. Nhìn ánh mắt chứa đầy thương tiếc của Hoa Tinh, trong lòng Mai Hương cao hứng và vui không thể tả.

Thả lỏng cơ thể, trong mắt Mai Hương hàm chứa một chút mong mỏi, một chút e lệ rụt rè nhìn Hoa Tinh. Y có thể hiểu rõ ý mình không, đêm nay y có yêu cầu thân con gái của mình không? Mai Hương không hiểu rõ. Nhưng nàng lại hy vọng y yêu cầu mình, không vì cái khác, bởi vì nàng tự nguyện.

Nhìn ánh mắt động người mang theo một chút mong mỏi, Hoa Tinh hiểu lòng nàng. Hai người phẳng phất thông minh như nhau, nhìn một cái đã có thể biết tổng tin tức trong mắt đối phương. Bể cơ thể non mềm của Mai Hương, Hoa Tinh nhẹ nhàng đi tới giường. Dịu dàng đặt Mai Hương xuống, Hoa Tinh quay người đóng chặt cửa phòng, sau đó tiến tới giường, yên lặng nhìn Mai Hương.

Mai Hương đỏ ửng khuôn mặt, dưới ánh đèn yếu ớt, tỏ ra hết sức dục người. Nhìn Hoa Tinh, trong mắt Mai Hương có tơ tơ kỳ vọng, tơ tơ e thẹn, còn có một chút kích lệ, tựa hồ đang gợi ý cho Hoa Tinh.

Hoa Tinh hơi cười mang theo vẻ thân thiết, cởi giày cho Mai Hương, tự mình cũng cởi giày ra, bước lên giường. Mai Hương đỏ mặt, nhẹ nhàng di chuyển một chút, để cho Hoa Tinh có thể nằm xuống.

Hoa Tinh nằm xuống cạnh Mai Hương, song thủ ôm nàng vào lòng, khẽ nói bên tai nàng: “Hương nhi, tối nay ở lại.”

Mai Hương đỏ mặt nhìn hắn, trong mắt nhu tình không tan, không có lời nói, không có thanh âm, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, rồi khép mắt lại.

Trong tiểu phòng khách sạn, ngọn đèn dầu trên bàn lóe lên tia sáng nhạt, giống như là muốn ẩn giấu chuyện gì. Trên giường Hoa Tinh dịu dàng ôm ngọc thể nhỏ nhắn xinh xắn động người của Mai Hương, đêm nay có lẽ thế nào cũng phát sinh vài việc, có lẽ

26. Chương 26: Tiên Phẩm Mai Hương

Trong tiểu phòng khách sạn, Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm Mai Hương, tĩnh lặng hôn môi hồng dục người, dịu dàng nhấp nháp hương thơm xử nữ mê người ấy. Ngọn đèn trên bàn lập lòe ánh sáng nhạt, im lặng nhìn đôi nam nữ này yêu nhau. Ngọn lửa loáng nhẹ, như là khẽ cười, lại như là chúc phúc cho bọn họ. Trong tiểu phòng tĩnh mịch, tràn ngập hơi thở dục người.

Mai Hương thẹn thùng nhắm mắt, cơ thể xinh xắn dựa vào lòng Hoa Tinh. Đôi môi bị Hoa Tinh gặm sức hôn, trong lòng e thẹn và vui sướng không thể tả. Có lẽ đây chính là tâm tư của thiếu nữ. Mai Hương toàn thân yếu đuối vô lực, một luồng mỹ diệu khó tin nổi lên trong lòng, trong miệng không nhịn được dịu dàng kêu gọi tên Hoa Tinh, tiếng kêu yêu kiều trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai Hoa Tinh, kích động tâm tư niên thiếu của hắn.

Hoa Tinh hôn thiếu nữ quyến rũ trong lòng, song thủ ôm ngọc thể nhu mì rung động lòng người. Hữu thủ ở trên đường cong mỹ lệ ấy, nhẹ nhàng vuốt ve, im lặng cảm thụ hai tòa kiêu đỉnh đàn tính khác thường, tả thủ xuôi theo vòng eo từ từ trượt xuống dưới, ngón tay như là đang gầy ngọc huyền cầm, phát ra trợn trợn âm thanh hài hòa mỹ diệu khó tả.

Trong mắt Hoa Tinh hàm chứa thâm tình, khẽ nói: “Hương nhi, ưa thích ta thể này không?” Nhìn khuôn mặt mỹ lệ e thẹn mong muốn của Mai Hương, trong lòng Hoa Tinh nổi lên một luồng thương tiếc và tự hào vô tỷ. Song thủ nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể thiếu nữ mềm mại, lẳng lặng giải bày bản thân yêu thương nàng sâu sắc.

Mai Hương bên lên mở mắt, nhìn nhìn Hoa Tinh, nhìn được tình cảm nồng nàn trong mắt hắn, tâm tư thiếu nữ vui sướng vô bì. Trong lòng Mai Hương kích động không thôi, đối với một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên lại nói, có thể nhận được một phần tình yêu chân thành, là không dễ. Đặc biệt ở là vô lâm hỗn loạn bất an này, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, đều có thể mất đi sinh mạng, tình yêu đối với người vô lâm lại nói, đặc biệt không ổn định như người bình thường. Khiến người ta thường thường có một loại cảm giác không chân thực, bồi hồi trong lòng, gạt không đi.

Cặp mắt Mai Hương nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt phù hiện ra một chút thẹn thùng, hết sức mỹ lệ; phù hiện ra một chút thâm tình, hết sức si mê; phù hiện ra một chút vui vẻ, đó là tâm tư của thiếu nữ. Thanh âm mềm mại của Mai Hương, mang theo điểm điểm vui sướng, điểm điểm ngà ngà, nhẹ nhàng vang lên trong tiểu phòng: “Hương nhi rất ưa thích, rất vui sướng. Tạ tạ chàng Hoa Tinh, Hương nhi suốt đời yêu phu quân nhất.” Đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn, mặc tay hắn từ từ vuốt ve an ủi trên cơ thể mềm mại của mình.

Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt ve Mai Hương, lực đạo rất nhẹ rất mềm, giống như là vuốt ve một vật phẩm yêu quý trong tâm hồn, dụng tâm là như thế, không dám dùng lực. Miệng tĩnh lặng hôn nàng, đồng thời hữu thủ dạo chơi trên cơ thể đẹp đẽ mê người ấy, nhẹ nhàng đi miêu tả đường cong động người, mỗi một tác dụng tay dùng tâm chăm chỉ đi tiếp xúc ngọc thể mềm mại của nhân nhi yêu dấu.

Mai Hương toàn thân vô lực, xụi lơ trên ngực hắn, trong miệng phát ra tiếng dồn dập, lưng và phong đỉnh thiếu nữ được Hoa Tinh tận tình gắng sức xoa bóp, Mai Hương không nhận được toàn thân run nhẹ, trong lòng có một loại cảm giác nói không ra đang lan tràn nhanh chóng, ngượng ngùng vô tỷ. Mai Hương không dám mở mắt, tùy ý để người trong tim từ từ nhắm nháp sự mỹ lệ của mình, dùng tay dùng miệng dùng tâm từ từ hái đi con tim thiếu nữ đẹp nhất của mình, đó là một đóa hoa xinh tươi sớm đã nở rộ, đang yên lặng chờ đợi khách hàng của trái tim đến hái.

Sắc đêm Trường An, đặc biệt mỹ lệ. Bầu trời đầy sao bất thường lóe lên cặp mắt, im lặng chăm chú nhìn tất cả mọi việc trên thế gian. Ánh mắt ấy vĩnh viễn không ngừng nghỉ, như là một tấm thiên võng vô hình, bao phủ trên đại địa mệnh mang, biết rõ vạn vật sinh linh thế gian. Hoa Tinh và Mai Hương ở trong tiểu phòng cũng bị bao phủ trong sắc đêm này, dưới ngọn đèn hơi sáng, hai nam nữ yêu thích, ôm nhau chặt chẽ, hôn hít vuốt ve cơ thể hai bên.

Song thủ Hoa Tinh đang gắng sức vuốt ve trên phong đồn dụ người của Mai Hương, trong lòng dần dần nổi lên dục vọng của nam nhân, đã không thỏa mãn với hiện trạng. Bất giác Hoa Tinh dùng tay đi cởi quần áo của Mai Hương, toàn thân Mai Hương chấn động, nhẹ nhàng vặn vẹo cơ thể. Phong đỉnh mềm mại thuận theo hướng tới ngực Hoa Tinh nhẹ nhàng ma sát, tư vị mỹ diệu không thể tả ở đáy tim. Song thủ Hoa Tinh từ từ cởi quần áo của thiếu nữ ra, đồng thời luyến tiếc nhả đôi môi nàng ra.

Nhẹ nhàng, Hoa Tinh đỡ Mai Hương ngồi dậy, nhìn gương mặt mỹ lệ đỏ rực ấy, Hoa Tinh nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên mặt, một mặt khẽ nói: “Hương nhi tuyệt đẹp, quả là mê chết Hoa Tinh. Mở mắt nhìn ta được không, Hương nhi?”

Cơ thể Mai Hương nhẹ nhàng cử động một cái, từ từ mở mắt. Trong mắt hàm chứa thẹn thùng vô tận và tơ tơ ái ý, nhẹ nhàng nhìn Hoa Tinh. Trao đổi ánh mắt, tâm linh giao hội, hai nam nữ tràn đầy tình yêu yên lặng chăm chú nhìn nhau.

Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm nàng trong lòng, tả thủ kéo eo lưng mềm dẻo, hữu thủ nhẹ nhàng đi cởi nút buộc trên áo. Mai Hương chỉ yên lặng nhìn hắn, trong mắt có tơ tơ bụi nước, lơ mơ kỳ ảo. Trên mặt lộ ra một chút ý cười xán lạn, tựa như hoa Bách hợp trong sắc đêm, tỏa ra sự mỹ lệ thánh khiết.

Mục quang Hoa Tinh chuyển động lên hai vai trong trắng như ngọc của Mai Hương, đôi vai mượt mà làm say mê ánh mắt Hoa Tinh. Trong mắt Hoa Tinh mang theo sự ca tụng nói: “Hương nhi thực đẹp, quả là khiến lòng người đam mê.” Thuận theo hữu thủ Hoa Tinh cố gắng không ngừng, màu lục nhạt trên áo cuối cùng đã rời khỏi chủ nhân của nó, yên lặng nằm một bên.

Trong lòng Mai Hương cực thẹn, hiểu rõ tiếp theo sẽ xảy ra việc gì, nhưng mà, đối với Mai Hương lại nói, nam tử đối diện mình yêu thích, làm sao lại có thể cự tuyệt hắn, lại há có thể bỏ đi hứng thú của hắn. Tĩnh tĩnh nhìn hắn, người trước mặt chính là cả cuộc đời mình, phu quân mình chọn lựa. Bộ mặt anh tuấn, nụ cười mê người, khí chất tơ tơ tà dị, hết sức hấp dẫn mỗi một nữ tử, mình chính là một trong ấy. Đối với sự lựa chọn của mình, Mai Hương không hối hận, bản thân nàng biết, tuy rằng mới ở chung hai ba ngày, nhưng tự mình đã rơi vào lưới tình của hắn, cả đời này đã không có cách nào tự thoát khỏi rồi. Đêm nay, bởi vì đã quyết định hiến dâng tấm thân xử nữ mỹ lệ nhất quý báu nhất cho hắn, thì để cho hắn tận tình tận hứng đi. Trong lòng Mai Hương ngấm ngầm nghĩ.

Hoa Tinh nhìn nửa tấm thân trần của Mai Hương, hai cánh tay như bạch ngọc, đôi vai mượt mà, còn ở trước ngực, là khu phong cảnh mỹ lệ nhất của thiếu nữ. Yếm màu xanh nhạt, nhẹ nhàng che đầy song phong làm

mềm người ấy, đường cong mỹ lệ gồ lên, hết sức hấp dẫn ánh mắt Hoa Tinh. Nhìn Mai Hương, nàng chỉ yên lặng nhìn mình, trong mắt hàm chứa một chút e thẹn và một chút ngọt ngào. Trên gương mặt mỹ lệ có ý cười rất khẽ, giờ phút này tỏ ra vô cùng thánh khiết, cứ thế lặng lẽ nhìn mình, không có chút ý chống cự nào.

Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm nàng, lửa lòng lúc này hiện ra cực kỳ yếu ớt, như là đang tán thưởng một vật quý trọng vô bì. Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt nàng lữ lữ tương tư, điểm điểm tình ý, chấn động con tim Hoa Tinh. Mục quang nhẹ nhàng chuyển động, ánh mắt Hoa Tinh xuôi xuống dưới, dừng lại trên ngọc phong đầy đặn dụ người. Mai Hương hơi đỏ mặt, trong lòng vừa thẹn vừa mừng, vẫn có một chút tâm lý sợ sệt.

Hoa Tinh nhìn hai mảnh trắng ngọc mỹ lệ ấy, đường cong tròn trịa cao ngất, chứng tỏ đàn tính của riêng thiếu nữ, lay động với lực mê hoặc vô bì. Hoa Tinh ngẫm khen ngợi, thực là tuyệt đẹp. Ánh mắt lại xuôi xuống nữa, mặc ý thưởng thức trên cơ thể mê người, eo lưng nhỏ nhắn mềm mại, biểu thị ra sự thon thả và mảnh mai đặc biệt của thiếu nữ.

Tả thủ Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt ve nơi eo lưng mềm dẻo, dịu dàng vuốt ve khiến Mai Hương nhẹ nhàng xoay vặn cơ thể, trên mặt không nhận được lộ ra nụ cười xinh đẹp, tựa hồ đang đụng vào nơi mẫn cảm trên người nàng, khiến nàng không nhận được bật cười. Nghe tiếng cười yêu kiều động người, dục vọng Hoa Tinh đạt mức đại thành, hữu thủ không nhận được không ngừng cưỡi quần nàng. Gương mặt mỹ lệ của Mai Hương lộ ra một chút không tự nhiên, nhẹ nhàng vặn vẹo cơ thể.

Ngọn đèn trên bàn, nhẹ nhàng truyền đến mấy tiếng ve ve, như là vỗ tay cho sự nỗ lực của Hoa Tinh, lại như là nhẹ tiếng vui lời. Nhẹ nhàng đập ngọn lửa, bắn ra vẻ yêu dị vô bì, hết như ám thị hơn gì hơn nữa?

Hoa Tinh nhìn nhân nhi trong lòng, không nhận được dục hỏa lên cao. Đôi môi càng thêm khô hanh, Hoa Tinh lại lần nữa hôn cái miệng anh đào nhỏ, song thủ nhẹ nhàng vuốt ve thiếu nữ trong lòng. Mai Hương vô lực dựa vào lòng hắn, tùy ý hắn nhắm nháp sự mỹ lệ của mình. Cặp mắt khẽ khép, trong lòng rất yên tĩnh, Hoa Tinh người ta yêu nhất, xin chàng hết sức thương tiếc ta.

Tận tình nhấp nhấp hương vị ngọt ngào của thiếu nữ, nhìn nhân nhi xinh đẹp thẹn thùng động người, Hoa Tinh hôn nhẹ bên tai nàng khẽ nói: “Hương nhi, cởi quần áo cho ta.” Cơ thể thiếu nữ hơi hơi rung động một cái, sau đó êm dịu lại. Một cặp tiểu thủ nhu mì, nhẹ nhàng lần mò trên người, Mai Hương tuy thẹn, nhưng vẫn không muốn bác bỏ hứng thú người ta. Bởi vì đã có lòng hiến thân cho hắn, như vậy chỉ cần hắn bằng lòng, tự mình sẽ thuận theo tâm ý của hắn, tận lực để người yêu thỏa mãn.

Sắc đêm Trường An mỹ lệ như thế, tiểu phòng trong khách sạn phong cảnh càng khiến người mê say. Hoa Tinh dưới một cặp tiểu thủ mềm mại của Mai Hương, rất nhanh đã bỏ áo quần toàn thân, lộ ra cơ thể rắn chắc cường kiện. Hoa Tinh đỡ Mai Hương, hai người ngồi đối diện cùng nhau. Nhìn Mai Hương, phong cảnh mỹ lệ trước ngực bị mảnh yếm màu xanh nhạt bó chặt, lộ ra đường cong dụ người. Vùng bụng bằng phẳng, eo lưng mảnh mai, cặp chân tuyết bạch tròn đầy, tuyết đồn mượt mà tươi tốt của thiếu nữ, sinh ra vô hạn dụ người.

Hoa Tinh đứng dậy, nhìn Mai Hương trên giường, trong mắt lửa dục đại thành. Hắn biết đợi chờ hắn là một trường phong phú vô bì, dụ người vô bì, ngon lành vô bì, chỉ cần hắn động thủ, hắn liền có thể thưởng thức được mùi vị tuyệt mỹ thế gian này, đó là việc nam nhân trong thiên hạ mộng寐 mưu cầu, cũng là việc mình nằm mơ mưu cầu.

Mai Hương ngồi trên giường, sắc mặt đỏ rực, nhìn Hoa Tinh một cái, thấy ánh mắt hắn đang nhìn thẳng cơ thể thiếu nữ của mình, Mai Hương không nhận được nhẹ nhàng khép hai chân lại, bảo vệ nơi mỹ lệ thần thánh của mình, tiếng tim nhảy thình thịch, đã biểu thị ra tâm lý tế nhị khẩn trương mà lại kỳ vọng của thiếu nữ.

Hoa Tinh không có quá nhiều tinh lực đi chú ý biểu tình của Mai Hương, tình dục trong lòng khiến hắn không nhận được muốn dùng tay đụng vào mảnh trắng ngọc xúc động lòng người ấy. Mai Hương thấy tình trạng, nhẹ nhàng dùng tay ngăn hắn lại, nhìn hắn nói nhẹ: “Hoa Tinh, tắt đèn được không?”

Hoa Tinh nhìn ra Mai Hương xấu hổ, nhưng Hoa Tinh lại không muốn tắt đèn, hắn muốn thưởng thức sự mỹ lệ động người của Mai Hương dưới ánh đèn. Song thủ cầm tiểu thủ của Mai Hương, đẩy ra hai bên, mảnh trắng ngọc căng phồng liền hiện ra trước mắt Hoa Tinh. Hoa Tinh khẽ nói: “Không cần tắt đèn, ta

muốn được nhìn nàng trọn vẹn, Mai Hương vợ ta, ưng thuận ta được không?” Mai Hương e thẹn nhìn hẩn một cái, thấy sự kiên trì trong mắt hẩn, bất giác thấp đầu xuống, im lặng không nói xem như là đồng ý.

Trên mặt Hoa Tinh lộ ra thần sắc hưng phấn, nhìn vàng trắng ngọc động người dưới mảnh yếm xanh nhạt, không nhịn được muốn phóng thích cho bọn chúng ra, thỏa thích nhìn bọn chúng, thỏa thích thưởng thức bọn chúng. Hoa Tinh khẽ nói: “Hương nhi, cởi yếm đi, để ta thưởng thức trọn vẹn, được không? Ta tự tay cởi cho nàng. ”

Mai Hương cúi đầu không nói, để mặc tay Hoa Tinh hành động trên ngọc thể mềm mại của mình. Hoa Tinh nhẹ nhàng tháo chiếc yếm xanh nhạt mê người ra. Mai Hương bên lên song thủ chắn trước ngực, che đầy hai mảnh trắng ngọc mê người phía trong hai cánh tay.

Trên mặt Hoa Tinh lộ ra một chút nhu tình, cơ thể nhẹ nhàng đến gần Mai Hương, song thủ cầm tiểu thủ mềm mại của Mai Hương, khẽ nói: “Hương nhi, để ta thưởng thức một tý được không?” Đồng thời hơi hơi dùng lực, tách song thủ của Mai Hương ra. Mai Hương không nhịn được kêu một tiếng, cơ thể khẽ khàng lay động. Tức thì, một cặp trắng ngọc hình dạng cực kỳ mỹ lệ, nảy lên bật xuống không ngừng, hiển lộ ra trong mắt Hoa Tinh. Hình dáng mỹ lệ tròn vành vạnh, tùy theo hô hấp lên xuống mà run rẩy, thâm sâu chấn động tâm hồn Hoa Tinh, thực là rất mỹ lệ. Nhìn đôi trắng ngọc, Hoa Tinh cao hứng vô bì, tuyệt đẹp. Hình dạng vừa phải không lớn không nhỏ, nhìn vào cực kỳ đẹp, màu hồng nhạt, tỏ rõ mị lực của riêng thiếu nữ.

Hoa Tinh nhẹ nhàng hôn Mai Hương một cái, dùng tay nhấc đầu Mai Hương lên, yên lặng nhìn mắt nàng. Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Hương nhi vợ ta, thực đẹp, nàng thực là quá đẹp, phu quân rất ưa thích nàng, hiện tại phu quân muốn phẩm hàm hết sự mỹ lệ của Hương nhi, nàng có bằng lòng không?”

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, phát hiện trong mắt Hoa Tinh không có quá nhiều tình dục. Mai Hương cảm động không thôi, biết hẩn yêu thích không chỉ là cơ thể mỹ lệ của mình, hơn nữa là con người mình, trái tim mình. Một đời nữ nhân có thể nhận được một phần ái tình này, cũng đã mãn nguyện rồi. đọc truyện tại . Nhẹ nhàng, Mai Hương đỏ mặt đáp: “Hương nhi nguyện ý đem tất cả giao cho phu quân, để mặc phu quân tận tình thưởng thức sự mỹ lệ của Hương nhi.”

Hoa Tinh nghe nói, trên mặt lộ ra một chút thương tiếc. Nhẹ nhàng hôn Mai Hương, từ từ đè nàng xuống giường, ngực ép trên ngực mềm mại như bông ấy, cảm nhận dần tính kinh người của kiều đỉnh thiếu nữ. Nhẹ nhàng ma sát cơ thể, trên mặt Hoa Tinh lộ ra một tý thần sắc thỏa mãn, thực đẹp a, ông xanh tã tã người, là người đem nhân nhi mỹ lệ này đưa đến trong lòng ta, cả đời này ta sẽ hết lòng thương yêu hết lòng quý trọng. Mai Hương mảnh mai vô lực nằm trên giường, cơ thể nhẹ nhàng xoay trở, giống như là né tránh công kích của song thủ Hoa Tinh.

Được một hồi, Hoa Tinh nhả đôi môi của Mai Hương ra, nhìn cặp mắt khép chặt của nàng, trên mặt Hoa Tinh lộ ra một chút ý cười tà tà, trong lòng đã hưng phấn lại thêm đắc ý. Ánh mắt Hoa Tinh nhìn hướng về hai mảnh trắng ngọc mỹ lệ. Nhẹ nhàng cúi đầu, Hoa Tinh ngậm khối ngọc châu hồng phấn bên trái vào miệng, tức thì một làn hương thơm đặc biệt của xử nữ bốc vào trong miệng, Hoa Tinh kích thích vô cùng. Hoa Tinh mặc sức nhấp nhấp kiều đỉnh thơm tho của thiếu nữ, đồng thời hữu thủ nắm lấy cái kia, nhẹ nhàng vuốt ve, trong sự mềm mại tràn đầy dần tính kinh người, thâm sâu chấn động tâm linh Hoa Tinh.

Mai Hương toàn thân rung động, trong lòng bay lên một cỗ dục niệm, cơ thể nhẹ nhàng vặn vẹo, gìn giữ nơi e thẹn chỉ mình thiếu nữ có. Mai Hương chỉ cảm thấy nơi ngực truyền lại trận trận tư vị tiêu hồn, khiến nàng cảm giác toàn thân nóng sốt, trong lòng cùng tồn tại sự khó chịu và mỹ diệu nói không nên lời, khiến cho Mai Hương lần đầu nếm trải tình yêu nam nữ được một trận mơ màng. Mai Hương không thể chịu đựng nổi nhẹ nhàng đẩy đầu Hoa Tinh ra, trong mắt hàm chứa kiều mị nhìn hẩn, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Hoa Tinh, còn nhớ tình hình bọn ta lần đầu gặp mặt không?”

Nhẹ nhàng vờ vờ nụ hoa của kiên đỉnh, Hoa Tinh tiếc rẻ nhả miệng ra, nhìn vẻ mặt động người ấy, trong lòng cảm thấy tự hào và đắc ý vô bì. Mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ này, là tiên nữ trong tim vô số thiếu niên trong vô lâm, lúc này đang nằm im trong lòng mình, mặc ỉnh tận tình hưởng thụ mỹ lệ và thơm ngọt của nàng.

Nhìn Mai Hương, Hoa Tinh nhớ lại lần đầu gặp nàng, bóng người màu lục, thâm thâm in trong lòng, là rõ ràng như thế, Hai ba ngày nay ở với nhau, Hoa Tinh rất vui vẻ, nhìn ngọc nhân trong lòng, trong mắt Hoa

Tinh mạng theo tơ tơ thâm tình, khê ngâm:

”Do kí thành ngoại sơ tương kiến Lục quần tùy phong vũ phiên phiên Tiên tiếu khinh ngâm tâm như ngọc Nhất ti túy nhân tại kiều nhan.

Đặng hạ vi quang chiếu ngọc nhan Bán thị kiều tu bán thị duyên Khinh thưởng đậm phẩm hương tứ dật Bất cảm ngọc nhân hoài trung liên.”

Tạm dịch lời:

”Còn nhớ ngoại thành lần đầu trông thấy Váy xanh theo gió múa nhẹ nhàng Tiên tiếu nhẹ ngâm tâm như ngọc Một chút say sưa ở kiều nhan.

Ánh đèn soi sáng gương mặt ngọc Nửa là e thẹn nửa là duyên Nhẹ ném phẩm thơm tràn ngập khắp Chẳng nhin lòng yêu ngọc nhân nhi.”

Mai Hương yên lặng nhìn hấn, ngọc thể mềm mại tựa sát vào lòng hấn, mặc ý song thủ hấn tha thiết yêu thương phẩm hàm vẻ mỹ lệ của mình. Trong mắt Mai Hương loáng động vô hạn nhu tình và mật ý, nghĩ tới lời hấn, thực đẹp. Lục quần tùy phong vũ phiên phiên, nhất ti túy nhân tại kiều nhan. Miêu tả quá đẹp a, nào ngờ Hoa Tinh ngoài võ công cao cường ra, đối với thi từ khúc phụ cũng đặc biệt có sở trường, hảo phu quân như vậy kiêu ở đâu ra, hảo phu quân như vậy há có thể không đồng ý tự nguyện rơi vào nhu tình của hấn.

Mai Hương khê nói: “Hoa Tinh, chàng anh tuấn như vậy, tài hoa tung bay như vậy, tin rằng tương lai nhất định có vô số thiếu nữ ưa thích chàng. Lúc đó chàng vẫn sẽ để ý đến ta chứ, sẽ thương yêu ta nhiều chứ?” Trong ngữ khí mang theo một chút lo âu, tâm tư của thiếu nữ bao giờ cũng rất miễn cưỡng, dễ sinh ra nghĩ ngợi lung tung, chỉ lo quan hệ của hai người chưa đủ ổn định.

Miệng Hoa Tinh nhẹ nhàng hôn khuôn mặt của nàng, tay dịu dàng âu yếm vẻ mỹ lệ động nhân của nàng, kiên định vô bì nói: “Hương nhi vợ ta, suốt đời Hoa Tinh sẽ rất rất yêu nàng cưng nàng, bất kể tương lai ta có bao nhiêu nữ nhân, nàng mãi mãi là ái thê yêu quý. Cả người cả đời này ta sẽ không phụ lòng nàng, sẽ không để nàng đau lòng.”

Mai Hương nhìn hấn một cái, trong lòng tràn đầy vô hạn vui sướng và cảm kích, vẫn còn có tơ tình mềm mại và hồi tưởng ngọt ngào. Giờ phút này, đối với Mai Hương lại nói, vốn có ý nghĩa đặc biệt quan trọng. Trong tiểu phòng khách sạn này, ở Trường An khác quê hương này, Hoa Tinh đã hứa với nàng một lời thề, lời thề khiến nàng vĩnh viễn không có cách nào quên, chỉ nghĩ rằng là một con dấu vô phương phai mờ, thâm sâu in tại đáy lòng nàng. Đây là lời thề suốt đời hai người, suốt đời chấp nhận, lời thề yêu, vĩnh viễn ghi nhớ ở tim, sắc đêm Trường An, trời đất làm chứng!

Mai Hương si mê nhìn hấn, đôi môi khê mở, nói ra một chút tiếng lòng: “Yêu ta yêu, không oán hận không ăn năn, đời này kiếp này, tâm tùy Hoa Tinh.” Tiếng lòng gọn sóng, phiêu đảng tại không trung, tình ý nồng nàn, chấn động Hoa Tinh. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Hoa Tinh nhìn nàng, song thủ gắng sức ôm chặt nàng, hấn không biết làm thế nào để nói lên ý yêu của mình đối với nàng, chỉ có thể dùng miệng, hôn cơ thể của Mai Hương. Hoa Tinh muốn hôn từng nơi từng chỗ trên khắp người nàng, giữ lại dấu vết của hấn, giải bày tình ý của hấn. Khi hấn hôn đến rừng cây thần bí nhất của Mai Hương, tâm tình Hoa Tinh kích động vô tỷ. Hấn biết, chỉ cần triệt tiêu đường phòng tuyến cuối cùng ấy, lúc đó nàng thực sự thuộc nguyên vẹn về mình. Nhìn cặp mắt khép kín của Mai Hương, trong mắt Hoa Tinh mang theo nhu tình nồng đậm. Hương nhi vợ ta, trọn đời này nàng mãi mãi chỉ thuộc về một mình ta, sự mỹ lệ của nàng mãi mãi là kỷ niệm cất giấu kỹ nhất của Hoa Tinh ta.

Hoa Tinh sau khi hôn khắp người Mai Hương, nhẹ nhàng đẩy lùi bức chắn cuối cùng ấy của Mai Hương, cơ thể thiếu nữ hoàn mỹ không vương bận yên tĩnh hiện ra trong mắt Hoa Tinh. Nhìn mỹ cảnh như ẩn như hiện, Hoa Tinh hết sức kích động, song thủ dùng lực mở cặp chân ngọc của Mai Hương ra, cặp mắt kiên cố nhìn chăm chú nơi mỹ lệ thuộc về mình. Nhẹ nhàng cúi đầu, Hoa Tinh lần đầu tiên thực sự được thưởng thức sự mỹ lệ vô bì của thiếu nữ. Hoa Tinh kích động và cao hứng không thể tả, cảm giác kỳ diệu đạt được tâm nguyện in chắc chắn trong lòng.

Đêm sâu người vắng, trong tiểu phòng sáng lên ánh đèn, một đôi thiếu niên nam nữ lần đầu mới biết tình

ái đang tự nhiên nằm trên giường, hai cơ thể tuyết bạch cùng nhau dệt mộng. Hoa Tinh và Mai Hương ôm chặt nhau, hai người dùng sức hôn sâu, bên này vuốt ve cơ thể bên kia. Song thủ Hoa Tinh dạo chơi trên ngọc thể mỹ lệ dụ người, gắng sức cảm thụ đàn tính kinh người của thiếu nữ.

Nhìn người ngọc e thẹn trong lòng, cơ thể Hoa Tinh tương đối bứt rứt khó chịu. Nhẹ nhàng hít khẩu khí, nhìn Mai Hương, thấy nàng cũng đang bên lên nhìn mình, trong mắt lóe động một chút khuyến khích. Hoa Tinh quyết định không nhịn nữa, lần này phải hết sức thả lỏng mình, hết sức tận tình thưởng thức đóa hoa kiều diễm này, thỏa mãn tâm nguyện.

Nhẹ nhàng ép cơ thể Mai Hương, Hoa Tinh gắng sức hôn, một tay tận tình xoa nhẹ rùng cây yếu ớt của nàng, một tay nắm lấy mảnh trăng ngọc, dùng lực vuốt ve, im lặng hưởng thụ phần mỹ lệ ấy. Hoa Tinh từ từ rơi vào cơn mê tình, cả người hưng phấn vô bì, song thủ càng lúc càng mạnh thưởng thức cơ thể đàn tính kinh người của Mai Hương. Đồng thời trong mắt Hoa Tinh lấp lánh hào quang đen, đặc biệt quái dị. Chỉ thấy khi Hoa Tinh đang vuốt ve cơ thể Mai Hương, mỗi khi hân hưng phấn, trong mắt hân liền lóe lên ánh quang màu đen, nguy dị vô tỷ, ngay cả bản thân hân cũng không cảnh giác đến.

Mai Hương bị Hoa Tinh giáp công trên dưới, sớm đã mềm nhũn vô lực, cơ thể mềm mại tùy ý Hoa Tinh tha hồ hưởng thụ. Mai Hương đang nhắm mắt, vốn không nhìn thấy ánh quang đen trong mắt Hoa Tinh, tự nhiên cũng không biết đó là cái gì.

Hoa Tinh rơi vào trong lửa dục, song thủ vuốt ve ngọc thể động người của Mai Hương, bất kể là mảnh trăng ngọc cao vút, hay là rùng cây xử nữ quý báu nhất, đều bị song thủ Hoa Tinh tận sức vuốt ve xoa bóp thưởng thức đầy đủ. Đồng thời những khu phong cảnh mỹ lệ nhất trên cơ thể thiếu nữ đều để lại dấu ấn của Hoa Tinh.

Khi Hoa Tinh đang chuẩn bị chiếm giữ triệt để phần dưới ngọc thể mềm mại này, quang hoa đen trong mắt Hoa Tinh đột nhiên đại thịnh. Lần đầu tiên này, khơi lên trong nội thể Hoa Tinh một luồng quang hoa bảy màu lưu động, tức thì một dòng chân khí mát lạnh từ đan điền Hoa Tinh nổi lên, đem Hoa Tinh đang sa vào lửa dục tỉnh lại.

Tâm thần Hoa Tinh chấn động, tựa hồ hiểu rõ chuyện gì. Hân biết luồng chân khí bảy màu này của mình, chỉ có dưới tình huống đặc thù, mới tự động phát ra cảnh cáo với mình, nếu không bình thường sẽ không chủ động nhắc nhở mình. Nguyên do xem ra, cơ thể mình dường như xuất hiện tình hình rồi.

Hoa Tinh tiếp tục xoa bóp hai mảnh trăng ngọc trong tay, đồng thời, thả lỏng cơ thể, chân khí nhẹ nhàng di động toàn thân, kiểm tra cơ thể mình. Tiếc rằng đã xét rất lâu, không có một chút tình huống khác thường nào nhỉ? Kỳ quái, Hoa Tinh không yên tâm, nhẹ nhàng nhắm mắt, thi triển ra thuật nội thị, lần này kết cuộc Hoa Tinh thấy được một cảnh tượng kỳ quái, đã bí mật xuất hiện trong người.

Vậy là bí mật gì? Đối với cơ thể Hoa Tinh là tốt hay xấu? Bản thân Hoa Tinh cũng không rõ ràng.

Trường An dưới sắc đêm yên tĩnh, tiểu phòng sáng đèn cũng yên tĩnh, chỉ có Mai Hương nhẹ nhàng, tiếng kêu dụ người, nhẹ nhàng vang lên trong phòng. Hoa Tinh cứu cánh phát hiện bí mật gì? Quang hoa hắc sắc tiêu biểu điều tốt hay xấu? Tất cả việc này đều là câu đố chưa giải.

27. Chương 27: Bí Mật Hắc Ngọc

Trường An thành dưới màu đêm tịch mịch an lành như thế, tĩnh tĩnh che đậy hết thảy chuyện ban ngày. Hoa Tinh trong khách sạn, lúc này đang ở bên cạnh Mai Hương, song thủ dùng lực vuốt ve ngọc thể mềm mại mà lại tràn đầy đàn tính thiếu nữ, yên lặng cảm nhận xúc cảm non mềm trơn mịn, tận tình hưởng thụ mùi vị mỹ diệu ấy.

Đồng thời Hoa Tinh nhắm mắt lại, dùng phép nội thị kiểm tra xem cơ thể mình. Hạ lòng xuống, trong ý nghĩ rõ nét của Hoa Tinh hiển nhiên là huyết quản kinh mạch toàn thân, giống như là phức tạp kết cấu cơ

thể hoàn chỉnh, biểu thị rõ ràng tình trạng cơ thể. Mà khiến Hoa Tinh cảm thấy kinh ngạc nhất là, tình huống tỏ rõ ở đan điền, và ngày trước có một chút biến hóa nhỏ.

Hoa Tinh rõ ràng thấy được, trong đan điền của mình, nhiều nhất là một loại chân khí bảy màu đang lưu động tuần hoàn không ngừng. Trong chân khí bảy màu có hai cỗ chân khí rất cường đại, một hồng một trắng. Luồng chân khí màu hồng ấy, Hoa Tinh biết là Huyền Thiên Vô Cực Thần Công do sư phụ Đạo Hoàng Bá Thiên truyền thụ, còn luồng chân khí màu trắng cũng là võ công do lão dạy cho, tên là Băng Hồn Quyết. Còn như đại sư phụ Tà tôn sở truyền nội công rất kỳ đặc, chính là đã dung hợp với chân khí bảy màu.

Nhưng hôm nay, Hoa Tinh phát hiện, ngoài ba cỗ chân khí ngày trước ra, trong đan điền còn dư một cỗ chân khí màu đen, cực yếu. Nhưng luồng chân khí đen ấy tương đối quái lạ, đang vòng vèo ở trong đan điền, do rất nhiều chân khí cực nhỏ hợp thành một đóa liên hoa đen, trôi nổi trong đan điền. Không xâm phạm ba cỗ chân khí kia. Hoa Tinh thử vận hành nó, đáng tiếc bất kể Hoa Tinh dùng lực thế nào, vận công thế nào, cũng uống công. Đóa hắc liên cứ bất động, khiến Hoa Tinh không có biện pháp nào hết.

Hoa Tinh biết Liên hoa đen này, chính là hời đó khi mình thu phục Hồng Tuyền Xà, uống vào đóa sen trong đá màu đen, nào ngờ nó lại lưu lại một chút chân khí riêng biệt trong nội thể, tiếc là mình không có cách nào nắm bắt được nó. Hoa Tinh thử vận hành chân khí bảy màu trước, chân khí bảy màu phẳng phất trời sinh khắc chế liên hoa đen. Chân khí bảy màu động một tý, hắc sắc liên hoa lập tức nhỏ lại, ẩn núp sâu tận trong góc, không hề động tý nào.

Hoa Tinh thấy tình hình không hay, lại vận dụng nội công Băng Hồn Quyết, chân khí màu trắng vừa động, hắc sắc liên hoa lại tránh sang một bên, ẩn nấp bất động. Hoa Tinh ngẫm cho là kỳ quái, thực là tà môn, chân khí trong đan điền mình vẫn không bị khống chế. Hoa Tinh lại vận động Huyền Thiên Vô Cực Thần Công chí cương chí dương, chân khí màu hồng lưu động toàn thân, tức thì một luồng cảm giác áp áp từ đáy lòng bay lên. Một đôi trắng ngọc nhô cao đang xoa nắn trong tay, ngón tay nhẹ nhàng ve ve ngọc châu đứng sừng sững đó, Hoa Tinh cảm thấy dục vọng đại thịnh.

Đồng thời hắc sắc liên hoa luôn luôn ẩn núp bất động trong đan điền, từ từ động trở lại, hóa thành vô số chân khí nhỏ bé, di động trong các huyết vị đặc biệt toàn thân, từ chậm trở nên nhanh. Hoa Tinh một mặt thưởng thức thổ ngọc mềm mại của Mai Hương, mặt khác yên lặng chú ý tuyến vận hành của chân khí màu đen.

Khi hắc sắc chân khí vận hành, Hoa Tinh liền cảm thấy một cỗ dục vọng nam tính càng lúc càng lớn, tùy theo hắc sắc chân khí vận chuyển càng nhanh, dục vọng bên trong thân thể càng lúc càng mạnh. Hoa Tinh không nhận được hữu thủ bỏ mảnh trăng bị hấn vò đỏ rực, nhẹ nhàng dừng lại ở rừng cây dụ người nhất của Mai Hương, cổ sức vuốt ve, nhẹ nhàng kích động tình dục thiếu nữ.

Mà lúc này, trong mắt Hoa Tinh lại xuất hiện quang hoa hắc sắc, không ngừng lấp lánh hào quang yêu dị, có mị lực và dụ hoặc không thể tả. Trong lòng Hoa Tinh rất rõ ràng tình hình hiện tại của mình, hấn phát giác hắc sắc chân khí có thể thúc giục tình dục người ta, khiến người mất phương hướng trong tình dục, khó tự kiềm chế. Chậm chậm ép hắc sắc chân khí xuống, Hoa Tinh tỉnh lại tinh thần. tại

Nhìn Mai Hương một cái, nàng đang nhẹ nhàng run rẩy ngọc thể mềm mại, cơ thể mỹ lệ không ngừng uốn éo, nghênh đón hữu thủ mình mơn trớn. Trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, ánh mắt kiều mị nhìn mình. Hoa Tinh run trong lòng, tý nữa thì không nhận được bổ nhào lên trên, ra sức chiếm hữu nàng. Nhưng mà Hoa Tinh cuối cùng vẫn còn nhẫn nại được. Một cỗ chân khí mát lạnh vận chuyển toàn thân, tức thì dập tắt dục hỏa.

Nhẹ nhàng đè lên ngọc thể mềm mại của Mai Hương, Hoa Tinh ôm ngọc thể nhỏ nhắn động người ấy vào lòng. Nhẹ nhàng hôn môi hồng thơm ngọt. Song thủ nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân nàng, tinh tinh cảm nhận mỹ vị của ngọc thổ dụ người đang nảy lên trong tay. Hoa Tinh lại thúc động hắc sắc chân khí trong nội thể lần nữa, bắt đầu vận hành theo các tuyến từ từ lưu động. Tùy theo chân khí lưu động, Hoa Tinh lần nữa cảm thấy dục niệm trong lòng lại nổi lên. Hoa Tinh tiếp tục vận hành chân khí, dục vọng mãnh liệt ấy càng lúc càng mãnh liệt, Hoa Tinh thử đem hắc sắc chân khí từ trong miệng truyền sang miệng Mai Hương, đồng thời hôn nàng khít khao không buông, dò xét tình hình vận hành của hắc sắc chân khí trong nội thể Mai Hương.

Rất nhanh, Hoa Tinh liền cảm thấy cơ thể Mai Hương nóng lên, bắt đầu trở nên nhiệt tình vô bì. Hai đùi khép chặt khít, từ từ mở ra, chủ động cặp lấy đùi Hoa Tinh, dùng lực ma sát lên, khiến Hoa Tinh lửa dục đại thịnh. Đồng thời tiểu thủ mát mẻ nắm chặt lấy kiên đỉnh của Hoa Tinh, dùng sức xoa vuốt, khiến Hoa Tinh hưng phấn không thôi.

Hoa Tinh rõ ràng cảm giác được, hắc sắc chân khí này là một loại trợ tình cực mạnh, chỉ cần tiến vào cơ thể đối phương, rất nhanh liền có thể thúc động tình dục đối phương lên. Trong lòng Hoa Tinh ngẫm cao hứng đắc ý, không ngờ hôm đó có thể ăn được hắc sắc liên hoa vốn có diệu dụng này, thực là rất hay, hắc hắc. Tương lai không có gì là không thể - hắc hắc.

Hoa Tinh nhẹ nhàng thu hắc sắc chân khí trong miệng Mai Hương về, đồng thời truyền một cỗ chân khí mát mẻ vào trong nội thể nàng, tức thì Mai Hương lập tức tỉnh lại. Cảm nhận được tình trạng hiện nay của mình, Mai Hương liền đỏ rục sắc mặt, vội rút tay về. Thấy cặp đùi của mình mở rộng, nơi mềm mại đang bị ngón tay của người trong tim nhẹ nhàng vuốt, Mai Hương liền nhắm mắt, dùng lực khép chặt hai đùi lại, kẹp chắc bàn tay xấu xa ấy.

Hoa Tinh cười nhẹ nói: “Thế nào, Hương nhi xấu hổ rồi. Toàn thân của nàng trên dưới ta đều đã phẩm hàm rồi, còn xấu hổ à? Mở đùi ra được không?” Đồng thời khi nói, ngón tay vẫn xoa vuốt rùng cây mẫn cảm mềm mại ấy. Mai Hương run nhẹ cơ thể, cặp đùi vô lực tách ra, mặc cho người trong tâm tận tình vuốt ve đùa giỡn nơi mỹ lệ e thẹn của mình.

Hoa Tinh ôm Mai Hương, lấy chân đạp nhẹ trên cơ thể hai người. doc truyện tại . Đem tiểu thủ Mai Hương đặt lên người mình, để nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Đồng thời song thu vuốt ve cơ thể mỹ lệ động người của Mai Hương. Miệng hôn nàng, một cỗ chân khí mát mẻ thấu qua đi khắp toàn thân Mai Hương, khiến nàng minh mẫn vô bì, đồng thời lại bên lên vô bì.

Ngọn đèn trên bàn dần dần tối, Tay Hoa Tinh từ từ chậm lại, nhân nhi trong lòng rốt cuộc không chống lại được sự mê hoặc của thần ngũ, dần dần nằm trong vòng tay ấm áp của Hoa Tinh, đang ngủ rồi.

Hoa Tinh nhìn nàng, không nhìn được hôn trên gương mặt an lành của nàng một cái nói: “Hương nhi, ngũ ngon nhé, chờ khi ta có thể hoàn toàn chế ngự được hắc sắc chân khí, ta sẽ ngắt lấy bông hoa kiều diễm thánh khiết nhất của nàng. Hiện tại ta vẫn chưa thể kiểm soát tốt cỗ chân khí kỳ đặc này, ta không muốn rơi vào bể sóng tình dục, không có cảm giác hái đi sự mỹ lệ mềm mại nhất của nàng, ta muốn mình hoàn toàn dưới tình huống tỉnh táo, từ từ ngắt bông hoa đẹp nhất đời nàng.”

Hoa Tinh nhẹ nhàng nhắm mắt, bắt đầu đi tìm kiếm tính chất của hắc sắc chân khí. Cuối cùng phải làm như thế nào, mới có thể khi mình cần nó, nó liền xuất hiện; Khi mình không cần nó, nó liền ẩn núp trong nội thể? Đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục. Hoa Tinh chậm chậm vận động hắc sắc chân khí lên, đồng thời lại vận động hồng sắc chân khí, từ từ đem hai loại chân khí tính chất gần nhau dung hợp lại. Nhưng đến khi hần ngừng lại, tỷ mỉ theo dõi, hắc sắc chân khí lại từ hồng sắc chân khí tách ra. Coi bộ là không được rồi.

Suốt đêm, Hoa Tinh không ngừng nghiên cứu nhiều lần, đáng tiếc bất luận hần thí nghiệm thế nào, hắc sắc chân khí vẫn không có cách nào hòa hợp được với ba cỗ chân khí to lớn kia. Hoa Tinh tức giận không thôi, không ngờ mình đã bị luồng chân khí nhỏ yếu này đùa đến mức sứt đầu mẻ trán, nghĩ không ra biện pháp. Coi sắc trời bên ngoài đã bắt đầu hừng sáng rồi, Mai Hương vẫn yên lặng ngủ trong lòng mình. Nhìn gương mặt kiều mỹ của nàng, trong lòng Hoa Tinh nổi lên một chút cảm giác thương tiếc và tự hào, ngậm cười nhìn nàng.

Hoa Tinh nhẹ nhàng nhắm mắt, hắc sắc chân khí Hoa Tinh đã vận hành vài chục lần rồi, sớm đã hiểu rõ, tiếc là chân khí này tính chất khác với ba loại chân khí cường đại của mình, khó kiểm soát nhất. Hoa Tinh đã nghĩ tới vô số biện pháp, nhưng vẫn không dùng được. Đột nhiên Hoa Tinh lại nghĩ tới một cách, cũng không biết được hay không, Hoa Tinh quyết định thử xem.

Hoa Tinh vận hành chân khí bảy màu trước, vận hành theo tuyến đường mà hắc sắc chân khí độc hữu. Hoa Tinh rất cẩn thận, hần cũng biết việc này vô cùng nguy hiểm, không thể lơ là được. Chân khí bảy màu từ từ theo tuyến đường lưu động, Hoa Tinh cảm giác cơ thể mình phát sinh biến hóa. Ngày trước lấy võ công Hoa Tinh mà nói, chỉ cần để tâm, hần có thể nghe được tất cả động tĩnh nhỏ nhất trong vòng ba dặm. Nhưng lúc này, Hoa Tinh phát hiện cảm giác của mình càng nhanh nhạy, hiện tại mình có thể nghe được

tất cả sự việc nhỏ nhất trong vòng chu vi mười dặm lân cận, cảm giác hết sức kỳ diệu. Phát hiện này của Hoa Tinh, khiến hắn càng cao hứng, bất giác tốc độ vận hành chân khí lại càng nhanh, cảm giác ấy càng rõ ràng. Có điều ngoài cái này ra. Tựa hồ cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Tiếp theo Hoa Tinh lại vận hành bạch sắc chân khí Huyền băng quyết, vẫn lấy tuyến đường ấy lưu động chân khí. Cảm giác của Hoa Tinh là trong lòng bình tĩnh dị thường, thần trí tỏ ra linh hoạt vô bì, toàn thân không có một chút tạp niệm, đã đạt đến cõi lòng cao nhất vô trần vô niệm, chân khí toàn thân tùy ý lưu động, khoảnh khắc này đã đi đến cảnh giới tùy tâm sở dục. Điều này Hoa Tinh không thể ngờ được, Hoa Tinh cảm giác rõ ràng được võ công mình kết cuộc tại giây phút này, đã đạt tới cảnh giới chí cao vô thượng, so với trước đây, võ công tăng lên chừng một tầng, điều này cực kỳ khó được. Khi Hoa Tinh xuất sư, võ công hầu như đã đạt tới đỉnh điểm, nguyên nhân đó là vì có Vạn Diệu Quả tương trợ.

Sau cùng Hoa Tinh lại vận hành hồng sắc chân khí, phát giác toàn thân mình tràn đầy bá khí quân lâm thiên hạ, so với ngày trước, uy thế đã tăng thêm ba phần. Thực là đáng vui đáng mừng.

Lúc Hoa Tinh vận hành Huyền băng quyết, võ công toàn thân đi đến cảnh giới đại thành tùy tâm sở dục, đồng thời hắc sắc chân khí mà hình thành hắc liên trôi nổi trong đan điền, màu sắc càng đậm, hơn nữa bắt đầu xoay tròn như gió, cực kỳ thần bí. Hoa Tinh buông lỏng toàn thân, khiến chân khí đều trở về đan điền, lúc này hắc liên vẫn cứ tự xoay nhanh như gió.”

Trong lòng Hoa Tinh vừa kinh vừa kỳ, ý niệm liên động, hắc sắc liên hoa đột nhiên tăng tốc độ lên một bậc, xoay tròn thần tốc, cùng lúc một sợi hắc sắc chân khí thuận theo tuyến đường ban đầu, lại bắt đầu vận hành. Hoa Tinh lập tức cảm giác dục vọng trong đáy lòng mau chóng bay lên. Ý niệm lại động lần nữa, hắc sắc chân khí tức khắc lui trở về, Hoa Tinh cảm nhận dục vọng trong lòng rất nhanh đã giảm xuống, đồng thời một cổ chân khí mát mẻ di động toàn thân, khoan khoái vô cùng.

Khoảnh khắc này, Hoa Tinh không thể nhịn được trong lòng cười lớn, quá tốt rồi, kết cuộc vẫn không chế được hắc sắc chân khí này. Hoa Tinh nghĩ một lát, đặt tên cho hắc sắc chân khí này là Hắc Dục Mê Tinh. Nghĩ tới chân khí kỳ đặc này, trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười tà ý, tỏ ra tà dị vô bì.

Sắc trời sáng rõ, Hoa Tinh vẫn ôm ngọc thể trần trường của Mai Hương, tay nhẹ nhàng vuốt ve vẻ nở hoa của nàng, yên lặng chờ nàng tỉnh lại. Mà lúc này trong Trường An, lại tranh nhau truyền tụng một tin tức nóng hổi.

Từ hôm qua sau khi Hoa Tinh một lần giết năm cao thủ, cái tên Hoa Tinh tức thì danh động võ lâm, thân phận Phượng Hoàng đặc sứ, tăng thêm mấy phần thần bí. Từ ngày Phượng Hoàng Thư Viện thành lập đến nay, vẫn chưa bao giờ nói qua đặc sứ gì cả, nhưng lần này đột nhiên lại xuất hiện một vị đặc sứ, sao có thể khiến người ta không kinh ngạc cho được. Vẫn còn có là, Hoa Tinh này tự xưng Phượng Hoàng đặc sứ, ai cũng không dám khẳng định là chân hay giả, bởi vì Phượng Hoàng Thư Viện không hề có tin tức chính xác, cũng không xác định thân phận Hoa Tinh. Có điều mọi người ấp ủ trong lòng thả tin là có, không thể tin là không. Hoa Tinh hẳn thực lực thế nào, mọi người đã tự mắt nhìn thấy, ai cũng không mong muốn trêu chọc hắn.

Do thực lực kinh người của Hoa Tinh, cả sáng nay, căn cứ vào Phong Vân Bảng mới nhất. Cái mà người ta kinh ngạc nhất là, danh tự của Hoa Tinh đã thượng bảng, mà còn một lần vào bảng đã xếp trên mười tám vị, cái này là tương đối hiếm thấy, một lần đã ép ra ngoài mười tám nhân vật phong vân. Từ khoảnh khắc này trở đi, cái tên Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh nổi rõ trong võ lâm, thiên hạ nghe danh.

Sau một ngày, Phượng Hoàng Thư Viện ở Nam kinh công bố thân phận đặc sứ của Hoa Tinh, chính thức chứng nhận thân phận Hoa Tinh. Phượng Hoàng Thư Viện gây nên sự chú ý của vô số người trong võ lâm, mọi người đều phỏng đoán Phượng Hoàng Thư Viện nói cho cùng có mục đích gì, phái Hoa Tinh đi Trung Nguyên ám thị điều gì? Trong chốc lát phong vân đột khởi, võ lâm trở nên mờ mờ như trăng mỏng một, khiến người ta phân biệt không rõ thế cuộc vị lai, sẽ phát triển hướng về đâu.

Mai Hương trong lòng Hoa Tinh nhẹ nhàng trở người, coi hình dạng đã sắp tỉnh rồi. Hoa Tinh nhìn hai đường cong nhu mỹ, ngọc phong cao cao dựng đứng, tuyết bạch dụ người, tùy theo hô hấp lắc lư rung chuyển, chợt hiện phong vận mê người, thâm thâm hấp dẫn cặp mắt Hoa Tinh. Đôi chân hơi nghiêng, lộ ra phong đồn trắng bạch tròn trịa nghênh cao, thực là dụ hoặc vô bì.

Hoa Tinh không nhin được trong mắt lại lóe lên một chút hắc sắc quang hoa, nhưng rất nhanh bị đẩy lùi. Hữu thủ ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve trên hai cái ngọc thỏ trên ngực Mai Hương, nhẹ nhàng cảm thụ sự non mềm và đàn tính xúc động lòng người. Ngón tay xoa vuốt trên kiên đỉnh ngọc thạch cao vút, chủ nhân trong lòng không nhin được cơ thể run nhè nhẹ, trong mơ mộng tựa hồ cũng chịu sự kích thích trên ngọc châu mềm mại, mà không thể chịu được nhẹ nhàng run rẩy, như là muốn trốn tránh ma thủ công kích. Hữu thủ Hoa Tinh ôn nhu vuốt ve một trận, sau khi hững hờ hưởng thụ mùi vị một phen, di chuyển đến tuyết đồn dụ người, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn tuột, thực là mềm mại vô bì, không then là xử nữ.

Mai Hương nhè nhẹ mở mắt, ánh vào trong mắt là cặp mắt hàm chứa đầy vẻ nhu tình. Trong lòng nàng run lên, đồng thời cao hứng vô bì, ánh mắt ấy khiến người say mê biết bao nhiêu. Tình hoà thiếu nữ, giống như là một cõi mộng đẹp, bên trong tràn ngập hương thơm ngọt ngào lan tỏa bay xa. Mai Hương đưa mắt nhìn hấn, trong mắt hiện ra một chút e thẹn, càng thêm vẻ thâm tình vô bờ của thiếu nữ. Nhìn mình trần truồng nằm trong lòng hấn, trên mặt Mai Hương lộ ra một đóa hồng vân, nhẹ nhàng khép mắt lại.

Lúc này trời đã rất sáng, Hoa Tinh lại ôm chặt ngọc thể Mai Hương, không may có ý buông ra. Song thủ nhẹ nhàng âu yếm cơ thể nhạy cảm mà lại mềm mại của nàng, thấy nàng tỉnh lại, hữu thủ Hoa Tinh hơi hơi dùng lực tách cặp đùi của Mai Hương ra, để cho rùng cây xử nữ mỹ lệ thần bí nhất của thiếu nữ, tỉnh tỉnh hiện ra trước mắt mình. Nhìn đóa hoa đen mỹ lệ dụ người ấy, trên mặt Hoa Tinh hiện ra ý cười, tràn đầy thích thú và dắc ý. Không nhin được nhẹ nhàng vuốt ve đóa tiên hoa mềm mại, từ từ tìm kiếm địa phương thần bí.

Mai Hương mở mắt, đỏ mặt nhìn Hoa Tinh, nhẹ nhàng tựa vào ngực hấn, mặc hữu thủ hấn thưởng thức nơi rất mềm mại của mình. Nhìn cặp ma thủ hoạt động không ngừng ấy, Mai Hương có chút cao hứng. Đối với việc người yêu vuốt ve và ham mê cơ thể mình, Mai Hương cảm thấy tự hào và vui sướng vô bì. Cái này chứng tỏ trong lòng người ta ưa thích mình. Nhẹ nhàng xoay trở nửa thân dưới, hai chân hơi khép lại, Mai Hương dịu dàng nói: “Hoa Tinh, Tối qua vì sao chàng không muốn Hương nhi? Hương nhi đã sẵn sàng rồi, tự nguyện đem tất cả hiến cho chàng, kể cả con tim và cơ thể ta.”

Hoa Tinh không ngừng song thủ, tỉnh tỉnh hưởng thụ ngọc thể mỹ lệ ỉnh xúc cảm tuyệt vời. Mở miệng khẽ nói: “Ta biết tâm tư Hương nhi, ta cũng hiểu tình ý nàng, cho nên ta phải hết sức quý trọng. Tối qua nàng tất mệt, ta không nhẫn tâm khiến nàng mệt hơn, hiểu chưa? Đến ngày nào tinh lực nàng dồi dào, ta lại ngắt lấy đóa hoa tươi mỹ lệ nhất của nàng, được không, Hương nhi?”

Mai Hương cười khúc khích, đặc biệt mỹ lệ mê người. Khẽ nói: “Hương nhi biết Hoa Tinh ưa thích mình, cả đời này Hương nhi chỉ yêu chàng, chàng vĩnh viễn là phu quân duy nhất cả đời này của Hương nhi. Chỉ cần phu quân cao hứng, bất kể chàng muốn Hương nhi làm gì, Hương nhi đều nguyện ý.”

Hoa Tinh nghe nói có chút cảm động, nhẹ nhàng cúi đầu hôn môi hồng dụ người ấy, ngậm trong miệng dịu dàng phẩm hàm. Trong tiểu phòng tịch tịch, hai cơ thể tuyết bạch đan dệt chặt với nhau. Sau khi Hoa Tinh nồng nhiệt một trận, cuối cùng tách song thủ của Mai Hương ra, sau khi ngậm hai viên ngọc châu mềm mại một phen, mới buông Mai Hương e thẹn vô bờ ra, hai người đứng dậy mặc quần áo.

Mai Hương mặc quần áo cho Hoa Tinh, thần sắc bên lên như là tiểu thê tử, mặc y phục cho trượng phu mình. Kỳ thực giữa bọn họ vốn cũng đã là quan hệ như thế. Hoa Tinh thừa cơ hoạt động trắng trợn trên người nàng, một tay nắm ngọc thỏ cao vút thẳng tắp, dùng lực nhào nặn, một tay vừa phát vừa xoa phong đồn tuyết bạch, làm Mai Hương không ngừng vận vẹo cơ thể, kiều mị lừm hấn mấy cái.

Qua được một hồi, Mai Hương mới đỏ mặt mặc được y phục của mình, nhìn Hoa Tinh, trên mặt lộ ra một chút bên lên. Hoa Tinh nhẹ nhàng xoa tóc nàng, một cổ chân khí mát lạnh, đi vào cơ thể nàng, nháy mắt đã bình tỉnh lại. Hoa Tinh cười nói: “Bọn ta đi ăn cơm sáng nhé.” Nói xong kéo tiểu thủ của Mai Hương đi ra cửa.

Khi ăn cơm, Hoa Tinh và Mai Hương đã nghe được tiếng đồn về Hoa Tinh, Mai Hương cười nói: “Hoa Tinh, chàng hiện nay đúng là nổi tiếng thiên hạ, vừa vào Phong Vân Bảng đã xếp thứ mười tám, thực là thiên hạ ít thấy a.”

Hoa Tinh cười nói: “Nếu mà khi bọn họ biết ta lấy được đại mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ nữa, ta lại càng nổi danh. Hắc hắc.” Nói xong lại lộ ra nụ cười tà quen thuộc.

Mai Hương nghe nói vẻ mặt vui mừng, biết hẳn nói chính là mình, bất giác nhìn hẳn, trong mắt hiện ra vẻ kiêu mị, hiện ra vẻ nhu tình. Khẽ hỏi: “Hôm nay bọn ta đi chỗ nào nhỉ?”

Hoa Tinh nghe nói, trên mặt hiện ra nụ cười, trong lòng lại đang ngẫm nghĩ hôm nay làm cái gì? Nói lời thực, Hoa Tinh vốn chỉ đi ngang qua đây, định bụng đi đến Tế nam Bách Hoa Môn, nào ngờ ở nơi này gặp một số việc, nhất thời vẫn chưa đi được. Đầu tiên là Mai Hương, thiếu nữ này hồn nhiên hoạt bát, chỗ nàng hấp dẫn người khác nhất, không phải bởi tướng mạo của nàng, mà là nét ngây thơ hồn nhiên ấy, hoạt bát động người. Cái này có lẽ là nguyên nhân nàng tiến vào Bách Hoa Phổ thì phải. Cũng không phải nói nàng không xinh đẹp, nàng có thể tiến vào Bách Hoa Phổ, há có thể không đẹp. Về mỹ lệ của nàng ở thiên hạ mà nói, cũng là tương đối xuất sắc. Đối với nàng, Hoa Tinh định mang theo bên cạnh, để nàng và mình cùng nhau đi Bách Hoa Môn.

Ngoài ra vẫn còn có Tú Quyên và Tiểu Bình, bọn nàng bây giờ ở vào cảnh ngộ nguy hiểm, mà không thể cứ bỏ mặc bọn nàng ở lại đây như thế được. Cũng phải kiếm một địa phương an toàn cho bọn họ, để bọn họ vui vẻ ở lại, mình mới có thể an tâm đi làm việc. Đồng thời thu xếp như thế nào cho nàng, Hoa Tinh cũng có chút hao tâm tổn trí, thân phận hai nữ tử lúc này lại không nên đưa ra công khai, cũng không thể nói quan hệ của mình cho người khác biết được, nếu không đến lúc ấy, e rằng ba đại mỹ nhân của thư viện không vui. Kế duy nhất hiện nay, chỉ có thể tự mình bí mật đi kiếm địa phương để bọn nàng ở lại, tạm thời không nói cho nữ nhân bên cạnh biết.

Còn Thu Nguyệt của phái Hoa Sơn, Hoa Tinh cũng có phần lo lắng. Chỉ là tạm thời vẫn chưa quay về nơi ấy của nàng, chỉ ít hiện nay nàng vẫn an toàn. Trước mắt Hoa Tinh tạm thời chỉ nhận thức mấy người này, có điều toàn bộ là nữ nhân, hắc hắc, hẳn chuyên môn kén chọn nữ nhân, là lại toàn là nữ tử trên Bách Hoa Phổ, nam nhân hẳn không cảm thấy hứng thú. Hắc hắc, Hoa Tinh đúng là Hoa Tinh, tiêu chuẩn hoa tâm.

Hoa Tinh cười nói: “Có lẽ bọn ta đi xem thử Thu Nguyệt đi, đến lúc ấy nàng có thể đùa giỡn một trận với Thu Nguyệt. Mà ta định đi đi lại lại Trường An một lát, coi thử tình hình. Đến đây cũng ba ngày rồi, mà hôm qua lại còn giết mấy người, nói không chừng có người muốn báo thù đấy, hắc hắc.”

Mai Hương ngó nụ cười tà của Hoa Tinh, liền biết nếu như ai thực đến kiếm ma phiền, đúng là tự mình chuốc lấy mất mặt. Nhẹ nhàng, Mai Hương nói: “Được rồi, ta đi kiếm Thu Nguyệt chơi đùa, một mình chàng phải chú ý cẩn thận.”

Hoa Tinh đứng dậy nói: “Đi nào, ta sẽ cẩn thận. Ta sẽ cẩn thận không khiến người khác chọc ta, nếu không, hắc hắc ..., lúc đó phải yêu cầu bọn họ cẩn thận. Ha ha ha ha.” Mai Hương nguyền rủa một cái, theo hẳn đi ra ngoài.

Thành Trường An yên tĩnh, do Hoa Tinh xuất hiện, trở nên náo nhiệt lên, đồng thời cũng trở nên nguy bí, trở nên lơ mơ như trăng mờ một. Hôm nay, đợi chờ Hoa Tinh lại sẽ là cái gì? Có lẽ

28. Chương 28: Phù Dung Sơ Ngộ

Hoa Tinh và Mai Hương rất nhanh kiếm được mấy người phái Hoa Sơn, Hoa Tinh đảo mắt nhìn mấy người, ánh mắt hiện ra một chút ý cười tà khí, nhìn Thu Nguyệt một cái, Hoa Tinh liền rời khỏi. Còn Mai Hương ở lại cùng một nhóm sáu người Thu Nguyệt, quanh quẩn trong Trường An. Trên đường hai nữ tử có nói có cười, vốn không đếm xỉa gì tới ba thiếu niên bên cạnh.

Sau khi Mai Hương rời khỏi Mai Hương, bắt đầu đi vào trong thành. Vừa đi vừa ngẫm nghĩ, ví bằng lúc này đến đi kiếm tiểu Bình và Tú Quyên, sợ rằng sẽ dẫn tới người ta chú ý, có lẽ chờ đến tối rảnh sẽ giải quyết sau, hiện tại đi xem trong thành trước, nhân tiện coi thử có việc gì mới không.

Trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười, tỏ ra có phần tà dị, yên lặng qua lại không ngớt trong các con phố lớn hẻm nhỏ, bất tri bất giác đến khu bần khốn ở thành đông. Nơi này nằm phía đông thành, thuộc về địa bàn của Long Xà Bang. Long Xà Bang do là bang phái bản địa, thực lực tương đối lại nói, so với Thông Thiên Môn, Vô Lâm Thư Viện và thành tây Bạch gia yếu hơn rất nhiều, cho nên mới chiếm địa khu bần cùng nhất

trong thành Trường An. Ở đây đúng là không có nhiều cái béo bở có thể vơ vét, toàn bộ là bách tính nghèo khó.

Hoa Tinh đi một trận, vô ý đến một con hẻm nhỏ nghèo túng. Quét mắt nhìn bốn phía, Hoa Tinh bắt gặp lác lác đầu, nào ngờ Trường An phồn hoa cũng có chỗ nghèo khổ không được người biết này. Hoa Tinh quay người rời khỏi, nhưng mới đi được hai bước, thì nghe thấy một thanh âm, Hoa Tinh bắt gặp dừng bước. Quay lại nhìn, tiếng nói ấy là từ chỗ rẽ tận cuối con hẻm truyền lại, là tiếng nói của nữ tử, nghe tiếng tuổi tác không phải quá lớn, là một tiếng hô kinh sợ, trong ngữ khí có một chút đấu tranh.

Trên mặt Hoa tinh giương lên nụ cười, thân hình khẽ lay động, giống như là một con cá trơn tru bơi trong nước, rất nhanh đã đến nơi tận cùng con hẻm nhỏ. Ở chỗ rẽ là một con hẻm nhỏ ngắn, chỉ dài chừng ba trượng. Phía trước mấy gian phòng nhỏ lụp xụp, đang đứng mấy người, trong ấy có một người ngồi trên ghế. Người ngồi ấy, hai tám hai chín tuổi, tướng mạo cũng không tệ, lúc này ánh mắt đang ngăm cười nhìn nữ nhân trước mặt.

Nữ nhân toàn thân bố y, trên dưới ba mươi, có ba phần sắc đẹp. Dáng người trái lại cực kỳ dụ người, song phong trước ngực từng từng vun cao, làm cho áo ngực đội phồng lên, hình dáng vừa lớn vừa tròn, tương đối đẹp; bờ eo thon thả mảnh mai, phì đôn phong mãn nghênh cao, phối hợp hết thảy lại, ngoại trừ gương mặt ra, thực là nữ nhân hiếm thấy. Nữ nhân lúc này sắc mặt có chút hoảng loạn, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc nhìn thiếu niên đang ngồi.

Bên cạnh thiếu niên có bốn người, đều lạ đối với Hoa Tinh, nhìn có vẻ không tử tế. Lúc này thiếu niên đang nhìn nữ nhân, ánh mắt dừng lại ở ngực nàng, khóe miệng mỉm cười hỏi: “Ngày hôm qua ta nghe nói ở đây đột nhiên xuất hiện hai người mới đến ở, cho nên hôm nay đến xem thử, không ngờ té ra là một vị mỹ nhân đáng người hạng nhất a. Ngoài ra còn một lão đầu tử nhĩ, đến đây làm gì? Cô lại là từ nơi nào đến, vì sao có thể đến đây?”

Nữ nhân nhìn thiếu niên, nhìn ra dục vọng từ trong mắt hắn, trong lòng thầm nhủ không hay. Mở miệng nói: “Tiểu phụ nhân cùng cha già từ tiểu sơn thôn hẻo lánh đến đây, vốn là đến nương nhờ họ hàng, ai ngờ sau khi đến đây mới biết người thân đã chuyển đi, do trên người không có tiền bạc, chỉ có thể tạm thời nán lại chỗ này mấy ngày. Cha già ra ngoài đi kiếm ít tiền, xong sớm rời khỏi đây. Thỉnh cầu các vị độ lượng, tha cho tiểu phụ nhân đi?”

Hoa Tinh ở một bên đứng nhìn, mấy người đều không chú ý đến Hoa Tinh ở chỗ rẽ. Hoa Tinh tỷ mỉ nhìn nữ nhân, trong lòng thầm nói: “Vóc dáng nữ nhân này thực không tệ, có điều bộ mặt không xuất sắc lắm, cũng không biết sau khi nàng tẩy đi dị dung sẽ thế nào, nữ nhân này dịch dung để ẩn núp ở chỗ này, có mục đích thế nào? Hắc hắc, có hứng thú. Lại tiếp tục xem thử.”

Thiếu niên đang ngồi cười nói: “Tha cô, hắc hắc, vậy ta ăn gì hử? Chớ quên ở đây là Trường An, mà khu vực đông thành này đều thuộc về địa bàn của Long Xà Bang ta, Long Tam ta không phải là người dễ nói chuyện. Thôi thế này, cô nói tỷ mỉ lai lịch của cô cho ta biết, tại sao đến đây? Sau đó ngoan ngoãn hầu hạ ta mấy ngày, đợi sau khi ta thưởng thức hết mỹ vị của cô, ta liền thả cô, thế nào?”

Nữ nhân biến sắc mặt, trong mắt lóe lên một chút hàn quang cực khó nhận ra. Coi bộ hôm nay muốn an nhiên không việc gì là không thể rồi, nhưng nếu như động thủ với gã, không nói được thua khó đoán trước, cho dù mình thắng, lúc ấy thân phận e rằng cũng dễ lộ. Long Xà Bang đúng là địa đầu xà tại Trường An, đến lúc đó mình khó kiếm được đất đứng rồi, mà thân phận một khi bộc lộ, sợ rằng mình lập tức sẽ rơi vào trong tay người nào đó, bị lăng nhục tận cùng. Nhưng như quả mình không phản kháng chút nào, vậy kết quả lại có nhiều khác biệt lớn, vẫn phải bị hắn đùa giỡn cơ thể mình, cái đó tuyệt đối không được, dù chết cũng phải giữ sự trong trắng của mình, bằng không sao xứng đáng với phu quân mình. Ý thức được hiện nay mình thân ở vào hiểm cảnh, nữ nhân ngăm cần thận trọng lòng, trước tiên phải chuẩn bị tốt. tại

Nhìn Long Tam, nữ nhân nói: “Long Tam bang chủ ngươi là người có máu mặt ở Trường An, há có thể bức bách một tiểu phụ nhân như thế. Tiểu phụ nhân mặc dù dung nhan bạc liêu, nhưng cũng là nhân gia trong sạch, há có thể bằng lòng yêu cầu vô lễ như vậy của ngươi. Long bang chủ xin tự trọng.”

Long Tam cười nói: “Nhìn không ra cô còn rất biết nói chuyện nhĩ? Có điều ta nhận được tin tức mới nhất, nói là Lê viên chủ nhân phu thê hai người chia nhau chạy trốn, phu nhân của y chạy về Trường An, ẩn trốn trong thành Trường An, mà cô đúng lúc lại đến đây mấy ngày nay, cô nói xem, ta có thể nghĩ gì? Nếu như

cô không muốn hầu hạ ta, hãy để ta tra xét rõ ràng đúng người, sao ta biết được cô đúng là phu nhân của Tiền Phong hay không? Cho nên cô bằng lòng là tốt nhất, không bằng lòng cũng không thể tùy theo cô được, trừ Phi cô có thể chứng minh thân phận của người.”

Nữ nhân nghe nói liền biến sắc, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Có điều trong lòng nàng chấn động không thôi, không ngờ hành tung mình bộc lộ mau như vậy, coi bộ là không thể ở lại được nữa rồi, phải lập tức rời khỏi Trường An. Còn như có thể sống rời khỏi đây hay không, trong lòng nàng cũng không hiểu rõ, e rằng, e rằng cái gì? Nàng không dám nghĩ tiếp.

Nữ nhân cất tiếng nói: “Long bang chủ người nhận lầm người rồi, tiểu phụ nhân không phải là phu nhân của Tiền Phong gì đó, còn thân phận của ta, ta cũng đã nói người biết rồi, tin hay không chỉ có thể do người thôi. Người không tin ta cũng không có biện pháp, nhưng mà tiểu phụ nhân dù có chết, cũng không thể ứng thuận yêu cầu của người được, mời về đi.”

Long Tam nhẹ nhàng đứng dậy, bước lên hai bước, nhìn nữ nhân. Long Tam cười gằn nói: “E rằng không thể tha cho cô được rồi, cô muốn ta bảo bọn chúng động thủ, hay là tự mình ngoan ngoãn theo ta đi?”

Nữ tử biến sắc mặt, vận công toàn thân, ngằm giới bị, cất giọng lạnh lẽo nói: “Long đại bang chủ nhất định đối xử với những bách tính nghèo khổ bọn ta như vậy ư? Rõ là thủ đoạn hay mà. Bọn người đã không màng đạo lý, muốn bức hiếp kiếm chuyện với tiểu phụ nhân, tiểu phụ nhân cũng chỉ đành liều mạng phụng bồi thôi.” Lời vừa xuất, bầu không khí liền tỏ ra khấn trương.

Hoa Tinh ở chỗ ngoặt nhìn, trong lòng đang nghĩ đến lời của Long Tam. Nếu như nữ tử này quả là thê tử của Tiền Phong, là Huyết Phù Dung Trần Lan danh liệt thứ sáu trên Bách Hoa Phổ mười năm trước, nàng ẩn náu ở đây cũng là việc rất có thể. Coi nàng và Long Tam bạt kiếm giương nỗ, rơi vào hoàn cảnh khó khăn, mình có nên xuất thủ cứu nàng hay không? Vì võ công của nàng, với Long Tam xem ra chênh nhau không nhiều, nhưng Long Tam lại có bốn tên thuộc hạ, đến thời điểm Trần Lan phần lớn khó tránh ma chướng. Đây lại là cơ hội tốt, hắc hắc, nếu mà có thể cầm nàng trên tay, vậy đúng là việc tốt khó có được, hắc hắc. Hoa Tinh nghĩ đến đây, trên mặt lộ ra nụ cười tà dị, quyết định xuất thủ cứu nàng.

Long Tam cười nhạt nói: “Cô đã lựa chọn cái này, đến lúc chớ trách ta lật thủ bẻ hoa, tâm độc.” Nói xong vung tay lên.

Bốn bóng người lách mình tiến ra, lao về phía nữ tử. Ánh mắt nữ tử hơi lạnh, bắn ra một đường hàn quang, song thủ đưa ra, chuẩn bị tấn công. Long Tam đứng cười một bên, trong lòng đang nghĩ, nữ tử này nếu thực là Huyết Phù Dung Trần Lan, vậy đúng là đại mỹ nhân, đến lúc nhất định phải hưởng thụ mùi vị tuyệt sắc mỹ nữ ngon lành này một phen, hắc hắc, nhất định sáng khoái muốn chết.

Hoa Tinh nhìn mấy người, cười khẩy nói: “Ngừng tay, bọn người làm cái gì vậy hả?” Sáu người nghe nói kinh động, đều ngừng lại, nhìn Hoa Tinh. Khi sáu người nhìn Hoa Tinh, thì bên tai nữ tử truyền lại thanh âm của Hoa Tinh: “Lát nữa ta nói gì, cô đều đáp lại thì được rồi, nhớ đấy.”

Long Tam vừa thấy Hoa Tinh, biến đổi sắc mặt nói: “Là tôn giá, không biết Phượng Hoàng đặc sứ Hoa thiếu hiệp làm sao đến được địa phương nghèo khó này của bọn ta? Hoa thiếu hiệp đại giá quang lâm, không biết có việc gì?”

Hoa Tinh đưa mắt ngó nữ tử nói: “Long bang chủ, không biết vì sao lại động thủ với thuộc hạ này của ta? Cô ta có chỗ nào đắc tội với người không, hay là có nguyên nhân khác?”

Long Tam vừa nghe, liền biến sắc mặt, đoán không ra câu nói này của Hoa Tinh là chân hay giả, nhưng gã hiểu rõ một điểm, đó là tốt nhất chớ trêu vào Hoa Tinh, bằng không hậu quả đáng sợ, không phải Long Xà Bang của gã có thể chịu đựng nổi. Long Tam cười giả lả nói: “Hiểu lầm, Hoa thiếu hiệp hiểu lầm rồi. Long mô không hề biết cô ta là quý thuộc hạ, chỉ vì đúng lúc cô ta đến đây mấy bữa nay, với sự việc xảy ra ở Lê viên có chút vừa khéo, thêm vào có tin tức nói thê tử của Tiền Phong cũng đã đến Trường An, cho nên đã nảy sinh ra hiểu lầm, Hoa thiếu hiệp đừng để bụng, Long Xà Bang không có ý mạo phạm đến Thư viện các vị, cái này chỉ là hiểu lầm, hiện tại Hoa thiếu hiệp đã đến rồi, hiểu lầm cũng đã giải thích rõ ràng.”

Lúc này nữ tử nghe được lời truyền âm của Hoa Tinh, chậm chậm bước đến trước mặt Hoa Tinh thì lễ nói: “Thuộc hạ kiến quá đặc sứ, không biết lần này đặc sứ đến đây dạo dò điều gì?”

Hoa Tinh đáp: “Người đứng dậy trước đi, chờ ta hỏi rõ ràng rồi nói chuyện với người sau.” Nói xong nhìn Long Tam, trong mắt có chút lạnh lẽo nói: “Long bang chủ cho rằng ở đây là Trung Nguyên, thì Phượng Hoàng Thư Viện bọn ta không có người ở đây ư? Ta nói cho người biết, người của Thư viện phân bố nơi ở vô lâm thiên hạ, mỗi vùng đều có người của bọn ta, chỉ có điều trong phạm vi thể lực của người khác, người bọn ta tương đối ít hơn, cũng càng phải chú ý thân phận hơn, vì danh tiếng của Thư viện, môn hạ không thể khinh suất nói ra thân phận của mình, cô ta đến chỗ này, cũng bởi vì duyên cớ của ta, Long bang chủ cho rằng lời ta đáng tin không?” Nói xong ánh mắt tức thì trở nên băng lạnh, tĩnh lặng nhìn Long Tam.

Long Tam biến sắc mặt, thấy bộ dạng ấy của Hoa Tinh, lòng biết hẳn có thể nổi giận, vội nói: “Hoa thiếu hiệp quá lời rồi, Long Tam đã nói đây là hiểu lầm, bây giờ vì Hoa thiếu hiệp tìm quý thuộc hạ có việc, Long Tam không quấy rầy nữa, cáo từ.” Nói xong quay sang bốn tên thuộc hạ đưa mắt ra hiệu, năm người rất nhanh đã rời khỏi rồi.

Sau khi yên lặng nhìn năm người bỏ đi, trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười kỳ đặc, khẽ nói: “Bọn ta lại gặp mặt rồi, sao không mời ta vào ngồi chơi?” Nói xong ánh mắt ngậm cười nhìn nàng, bên trong có một loại mị lực không thể nói ra.

Nữ tử vừa trông thấy ánh mắt đó của Hoa Tinh, trong lòng nảy ra một cái, tựa hồ đã xúc động gì đó, nhưng tĩnh tâm suy nghĩ lại nghĩ không ra. Nhìn Hoa Tinh nói: “Mời vào.” Nói xong dẫn Hoa Tinh đi vào.

Nhìn tiểu phòng thô sơ, Hoa Tinh khẽ nói: “Xem ra ở đây thực là có chút túng quẫn, cô ở chỗ này cũng uất ức cho cô rồi.”

Nữ tử nói: “Có thể có chỗ ở thì tốt rồi, hôm nay tạ tạ người cứu ta, ta thực không biết báo đáp người thế nào mới tốt, có lẽ về sau ta cần bản không có cơ hội báo đáp người.” Không đứng ư, hôm nay coi bộ thân phận đã bại lộ, giả sử cho dù Long Tam hiện tại không dám làm gì, nhưng gã nhất định sẽ hoài nghi trong lòng, hơn nữa tin tức mình ở Trường An đã bị tiết lộ, sợ rằng mình không sống được mấy bữa, lúc đó lấy cơ hội nào báo đáp Hoa Tinh ư?

Hoa Tinh nhìn nàng khẽ nói: “Thuật dị dung của cô không tệ, tiếc là cô không giàu được cao nhân chân chính. Tình huống của cô bây giờ có lẽ thực sự tương đối nguy hiểm, cô muốn đi khỏi đây là không dễ rồi. Cô đã có lòng muốn báo đáp ta, ta thấy không bằng lấy thân tương hứa, thế nào?” Ánh mắt có vẻ kỳ đặc, nhìn nàng. Lời nói sau cùng này tương đối đột ngột, khiến Huyết Phù Dung Trần Lan biến sắc mặt.

Trần Lan nói: “Xin lỗi, người đã cứu ta, ta rất cảm kích, đáng tiếc ta có chồng rồi, ta không thể lấy người khác nữa. Tương lai nếu như ta không chết, ta sẽ nghĩ cách báo đáp đại ân lần này của người.”

Hoa Tinh cười nói: “Hay lắm, chẳng qua ta mới vừa nói chơi mà thôi, như thế này vậy, ta vẫn còn phải ở lại Trường An mấy bữa nữa, sắp xếp một số việc, cô như có ý báo đáp ta, thì đi theo ta làm nha hoàn mấy bữa, thế nào, yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Trần Lan nhìn hẳn, trong mắt thoáng qua một chút cảm kích, rõ ràng hẳn có lòng muốn giúp mình, mới kiếm một cái cớ như thế, để mình an tâm đi theo hẳn. Trần Lan nói: “Tạ tạ Hoa công tử, ngày khác có cơ hội, ta sẽ đáp đền người. Mấy ngày này xin công tử quan tâm nhiều.”

Hoa Tinh nhìn nàng cười nói: “Vậy bây giờ bọn ta rời khỏi đây ngay, đến chỗ khách sạn của ta trước, ta muốn dị dung lại cho cô, cải biến hình ảnh hiện tại của cô.”

Trần Lan nghe nói sắc mặt có chút khó xử, nói: “Ta còn có người bạn, y đã ra ngoài lâu lắm rồi, nhưng vẫn chưa về, ta muốn đợi y trước.”

Hoa Tinh nhíu cặp lông mày lại, khẽ nói: “Y đã ngoài rất lâu, e rằng cũng gặp chuyện rồi, hiện nay cô tương đối nguy hiểm, nói thực, tuy rằng Long Tam nãy lòng hoài nghi với cô, nhưng vì do ta, gã vẫn không dám khẳng định cô chắc chắn là người gã nghĩ, cho nên lúc này, cô tức khắc theo ta rời khỏi, sau khi chờ ta dị dung cho cô, từ đó lấy thân phận khác xuất hiện, đến lúc ấy, dù gã muốn điều tra cũng điều tra không ra. Nếu như một khi thân phận cô thực sự công khai, ta cũng không dễ xuất thủ tương trợ cô, hiểu không? Bọn ta hãy cứ đi trước, sau này ta sẽ giúp cô đi kiếm đồng bạn của cô, thì được rồi. Thế nào, bọn ta đi nhé.”

Trần Lan nhìn hẳn, biết hẳn nói đúng, nhưng mình có thể tin nhiệm hẳn không, nên tin nhiệm hẳn không? Lúc này, nàng muốn kiếm người thương lượng cũng không kiếm được, trong lòng rất rối, thấy Hoa tinh giục

năm lần bảy lượt, cũng đành phải đứng dậy theo hần đi trước rồi tính sau, bây giờ cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước thôi.

Hoa Tinh dẫn theo Trần Lan rời khỏi nơi đó, đi tới Anh Hùng lâu. dọc truyền tại . Trên đường Hoa Tinh luôn chú ý động tĩnh bốn phía, phát hiện không ít người nhìn mình chăm chú, có lẽ là hai ngày nay mình rất nổi tiếng, đã trở thành nhân vật phong vân tại Trường An, tự nhiên khiến người ta đặc biệt chú ý. Có điều suốt đường đi không có nhân vật chướng mắt nào xuất hiện, xem ra vẫn còn rất yên bình.

Vào khách phòng, Hoa Tinh kêu tiểu nhị lấy nước nóng, tự mình lại ra ngoài mua vài thứ, trở về rất nhanh. Trần Lan nhìn Hoa tinh chân tay bận rộn, lúng túng muốn giúp đỡ, rốt cuộc mình là đàn bà có chồng, nam nữ khác biệt, có một số việc không dễ nói ra.

Sau khi Hoa Tinh chuẩn bị tất cả, quay sang nói với Trần Lan: “Cô rửa sạch bộ mặt trước, tẩy hết dịch dung trên mặt đi, ta mới dịch dung tốt cho cô được.” Trần Lan nhìn hần, thấy trong mắt hần lúc nào cũng lóe lên ý cười tà dị, vô cùng kỳ quái, lại luôn khiến người ta bất giác mất tự chủ bỏ đi lòng phòng ngự, rơi vào bên trong. Thực là tà khí và quái dị không thể tả, đồng thời còn tràn đầy mị lực dụ người vô bì. Trần Lan run trong lòng, mình đúng là đã có chồng, tại sao có thể có loại cảm giác này? Hít sâu một hơi, Trần Lan cường hành ép cõi lòng rục rịch xuống, bước đến trước chậu rửa mặt, nhẹ nhàng tẩy đi lớp dị dung trên mặt.

Hoa Tinh yên lặng nhìn nàng, lúc nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt mỹ lệ hiện ra vẻ cao quý lại xuất hiện trước mắt Hoa Tinh. Giữa cặp lông mày ẩn hiện một chút ưu sầu, tăng thêm ba phần khí chất dụ người của nàng. Cùng với song nhũ, bờ eo và phi đồn phong mãn, thực là mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ. Hấp dẫn Hoa Tinh nhất là trong sự thành thực có một chút cao quý, dễ gợi ra dục vọng của nam nhân nhất, muốn chinh phục nữ nhân thành thực cao quý mỹ lệ này, khoan khoái dè người xuống tận tình thưởng thức.

Nguyên nhân sự tà khí của Hoa Tinh có chỗ khác với người ta, chính là hần luôn luôn mang trên mặt nụ cười tà dị, đem lời nói trong lòng trực tiếp nói ra. Còn những người bình thường cho dù trong lòng có nghĩ gì đi nữa, cũng không dễ dàng nói ra, mà ẩn giấu đi, lén lút đi thực hiện ý nghĩ của mình. Đây cũng chính là luân lý đạo đức đã hình thành trong chế độ phong kiến, khiến người trở nên câu thúc, bị sự ràng buộc của đạo đức, không thể nghĩ gì nói nấy, như vậy là trái với luân thường đạo lý. Cho nên cách làm nghĩ sao nói vậy của Hoa Tinh, bị người ta coi là tà môn, không được người bình thường tiếp nhận. Kỳ thực suy nghĩ của mỗi người khác nhau không nhiều, chỉ là xem họ có nói ra hay không.

Hoa Tinh nhìn vẻ mỹ lệ động nhân ấy, khê khen ngợi: “Thực đẹp.” Hai chữ ngắn ngủi, không có cái khác, chỉ là ca tụng. Trần Lan nghe nói đưa mắt nhìn hần một cái, phát hiện trong mắt Hoa Tinh hiện ra một chút tán thưởng, một chút ca ngợi, nhiều hơn nữa nói không ra, lại vừa có chút thần thái dụ người. Trong lòng Trần Lan nảy sinh một loại cảm giác kỳ quái, đối với Hoa Tinh, nàng cảm thấy mình dường như không giống đối với người khác, gạt bỏ như vậy, trái lại trong lòng vẫn tràn đầy hiếu kỳ đối với hần, thực là mình cũng không rõ tại sao? Có lẽ bởi vì hần là Hoa Tinh, có chút tà dị của Hoa Tinh.

Ánh mắt Hoa Tinh tùy ý quan sát trên người nàng, bất thường nhìn song nhũ căng phòng của nàng, chỗ ấy quả thực cực kỳ thành thực dụ người. Trần Lan thấy thế trong lòng nổi lên một chút bèn lên và tự hào, vì vẻ mỹ lệ của mình mà tự hào, vì ánh mắt của Hoa Tinh mà bèn lên. Về Trần Lan hiện tại lại nói, nàng rất hiểu ánh mắt Hoa Tinh tiêu biểu cho ý tứ gì.

Trần Lan khê nói: “Hoa công tử chuẩn bị dịch dung ra sao?” Trần Lan nhẹ nhàng bỏ qua chủ đề câu chuyện.

Hoa Tinh nghe nói tiếc rẻ thu mục quang về, cười nói: “Thực đẹp. Cô ngồi xuống bàn trước đã, ta sẽ dịch dung cho cô.” Nói xong cũng bước đến cạnh bàn, mở đồ dịch dung đã chuẩn bị ra. Nhìn gương mặt hơi đỏ của Trần Lan nói: “Đến ngồi xuống đi.”

Sau khi Trần Lan ngồi xuống, Hoa Tinh cầm mấy thứ nói: “Đối với dịch dung, Cô cũng đã hiểu một chút, cho nên lát nữa cô không được làm rồi, tay của ta tự nhiên sẽ đụng đến mặt cô, có thể cô cảm thấy hơi xấu hổ, cái đó đều là bình thường, bây giờ bắt đầu nhé.” Nói xong nhìn Trần Lan, coi nàng có ý kiến hay không.

Trần Lan có phần thẹn thùng và không muốn, nàng hiểu rõ để Hoa Tinh dịch dung ỳnh, có nghĩa là lát nữa hần sẽ dùng tay xoa khắp cả khuôn mặt mình. Đối với nàng mà nói, cái này là không cho phép, đáng tiếc muốn dịch dung thì nhất định phải như vậy, nếu không thì không có cách nào cả. Trong lòng có chút rối

loạn, Trần Lan bất giác lặng lẽ nhìn Hoa Tinh. Thấy bộ mặt anh tuấn tuyệt luân, ánh mắt vẻ mặt hồng hào, Trần Lan đột nhiên cảm thấy tim mình tựa hồ đang đắm chìm, đang từng bước từng bước hướng tới vực sâu, không có sức quay về.

Hoa Tinh nhìn cặp mắt mỹ lệ, trong lòng đang nghĩ, nếu như thực có thể chinh phục được nàng, vậy thì quá tốt rồi. Đáng tiếc chồng nàng không biết quý trọng, rõ là một tên đàn độn. Nghĩ đến đây, trong mắt Hoa Tinh bất giác để lộ ra một chút thương tiếc, thực muốn ôm nàng trong lòng, thương yêu nàng thật tốt, tiếc là tình hình không cho phép.

Dường như nhìn thấu tâm ý của Hoa Tinh, Trần Lan đỏ mặt, buột miệng nói: “Hoa Tinh người có bằng lòng làm đệ đệ của ta không?” Lời nói vừa xuất, Trần Lan lập tức phản ứng lại, mình làm cái gì vậy, sao có thể đột nhiên nói ra lời như vậy, chẳng nhẽ thực là nhất thời xung động, bản thân nàng cũng không rõ. Đáng tiếc lời đã ra ngoài miệng, muốn thu lại đã không kịp nữa rồi, Trần Lan bất giác cúi đầu, sắc mặt đỏ rực.

Hoa Tinh dường như cũng không nghĩ đến nàng sẽ nói ra lời này, có điều trong mắt Hoa Tinh lại thoáng qua một đường thần thái, thực là rất tốt, hắc hắc. Hoa Tinh không đợi nàng thất hứa, lập tức mở miệng nói: “Hoa Tinh kiến quá thư thư, sau này ta đã là đệ đệ của thư thư rồi. Thư thư có chuyện gì đều có thể kiếm ta giúp đỡ, ta nhất định sẽ không để thư thư thất vọng hoặc là cảm thấy uất ức.”

Trần Lan nghe nói, thấy sự việc đã như vậy rồi, cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hấn nói: “Tạ tạ người Hoa đệ, đáng tiếc thư thư hiện tại hoàn toàn không có vật gì, không báo đáp gì được cho người. Tương lai có cơ hội thư thư sẽ đáp đền người thật tốt.”

Hoa Tinh ngẫm khoan khoái, nói: “Bọn ta đã là thư đệ, về sau là người thân, là một gia đình, có điều tạm thời vẫn không thể để người khác biết việc giữa bọn ta, bây giờ ta dịch dung cho thư thư, sau khi dịch dung ủy khuất thư thư làm nha hoàn của ta, để tránh bị người ra phát hiện thân phận của thư thư, nảy sinh phiền phức không cần thiết.”

Trần Lan nhẹ nhàng gật đầu nói: “Được, hết thảy đều nghe Hoa đệ người. Hiện tại bắt đầu đi.” Nói xong im lặng nhìn chỗ khác, không dám nhìn mắt hấn.

Hoa Tinh nhìn gương mặt mỹ lệ, trong lòng có chút kích động, thực hận không thể lập tức ôm nàng vào lòng, phẩm hàm nàng một phen. Đường nhiên chỉ có thể nghĩ chơi trong lòng mà thôi. Nhưng Hoa Tinh cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt này, song thủ nhẹ nhàng xoa mặt ngọc, quả là mịn màng trơn tuột, xúc cảm hết sức tuyệt. Cảm nhận được sự e thẹn của Trần Lan, bởi vì bộ mặt nàng trở nên đỏ phất nóng, Hoa Tinh không nhịn được khẽ nói: “Thư thư tuyệt đẹp, đừng lo, đệ đệ sẽ không tổn thương thư thư đâu.” Trần Lan nghe xong mặt càng đỏ, đầu cũng càng thấp.

Hoa Tinh nhẹ nhàng nhắc cái cảm mượt mà ấy lên, nhìn mặt ngọc hổ thẹn, dù cho dưới tình hình này, bộ mặt mỹ lệ vẫn hiện ra một chút cao quý, khiến tâm hồn người ta bị chấn động cường liệt, không nhịn được hết sức muốn mang toàn bộ lực lượng đi chinh phục nữ nhân cao quý mỹ lệ này. Yên lặng nhìn nàng, Hoa Tinh không mấy may che giấu ái dục trong lòng, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Trần Lan nhìn hấn, nàng hiểu rõ ý trong mắt hấn, tiếc là mình không thể. Khẽ nói: “Hoa đệ, xin lỗi. Người hãy cứ dịch dung cho ta đi.”

Hoa Tinh hiểu ý câu xin lỗi của nàng, có điều hấn cứ mặc kệ. Lại nhìn nàng một cái, mới bắt đầu dịch dung cho nàng.

Trong tiểu phòng, Hoa Tinh yên lặng dịch dung cho nàng, song thủ nhẹ nhàng xoa khắp khuôn mặt mỹ lệ. Trong nội tâm, Hoa Tinh đối với nàng ngoài dục vọng chiếm giữ ra, vẫn còn có một chút tình nghĩa không dễ nhận biết. Còn trong lòng Trần Lan, đối với Hoa Tinh có chút mắc nợ, bởi vì bản thân không có cách nào cho hấn cái hấn mong muốn. Đồng thời cũng có một số việc bản thân không thể giải thích, như là bản thân không bài xích hấn, còn từng bước hâm sâu vào mà không tự biết.

Tòng lai anh hùng giai tịch mịch, cổ kim hoan tiểu giai vi tình. “Từ trước đến nay người anh hùng đều tịch mịch, xưa và nay vui cười đều vì tình.”

29. Chương 29: Phù Dung Kiều Diễm

Trong tiểu phòng của Hoa Tinh, Hoa Tinh và Trần Lan đều đang ngồi cạnh bàn. Do Hoa Tinh dịch dung cho nàng, Trần Lan tỏ ra rất bẽn lẽn, bộ mặt đỏ rực, cặp mắt khép hờ, không dám nhìn Hoa Tinh. Tuy rằng ngoài miệng gọi Hoa Tinh đệ đệ, nhưng dấu sao hai người hôm nay mới lần đầu nói chuyện, còn rất bỡ ngỡ. Nhưng hiện tại lại mặc cho song thủ Hoa Tinh đang không ngừng vuốt trên khuôn mặt mỹ lệ của mình, trong lòng Trần Lan há có thể không thẹn. Lại nhớ tới ánh mắt trắng trợn của Hoa Tinh, Trần Lan không nhìn được khép cặp mắt lại, chỉ có thể mặc ý hấn thanh bạc một lát.

Hoa Tinh nhìn gương mặt mỹ lệ dần dần trở nên đỏ trong tay, càng thêm dụ người, cặp mắt khép hờ, khiến Hoa Tinh không nhìn được trên mặt lộ ra ý cười tà dị, chứa tơ tơ đắc ý. Nhìn người ngọc trước mắt từ từ biến thành một bộ mặt khác, Hoa Tinh nhẹ nhàng cười khẽ, tin rằng không có mấy người có thể nhìn ra nàng đã từng dị dung. Thuật dịch dung của mình đúng là đẳng cấp nhất, không phải ai cũng có thể nhìn ra.

Hoa Tinh đứng dậy cầm lấy gương đồng cười nói: “Thư thư được rồi, thư thư coi thử bộ mặt hiện nay của thư thư thế nào, vừa ý hay không?”

Trần Lan nghe nói mở mắt, nhìn Hoa Tinh một cái, trong mắt có chút cảm kích. Nhìn nữ tử trong gương, đó là bộ mặt của một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, tràn đầy sinh lực tuổi trẻ. Khuôn mặt không phải rất đẹp, nhưng cũng rất không tệ, cho người ta cảm giác xinh xắn lạnh lợi. Trần Lan đối với dung mạo này tương đối hài lòng, hơn nữa chủ yếu là, thuật dị dung cao của Hoa Tinh, ngay cả bản thân Trần Lan cũng không nhận ra mình. Từ trên khuôn mặt này, không nhìn ra một điểm hình dạng nào của ngày trước, ai cũng không biết nàng với Huyết Phù Dung liên hệ với nhau.

Trần Lan khẽ nói: “Tạ tạ người Hoa đệ, thư thư rất mãn ý.” Nói xong nhìn hấn, trong mắt có một chút cảm kích và một chút nhu tình khó mà nhận ra.

Hoa Tinh cười nói: “Thư thư chưa vội tạ ta trước, chờ đến khi cô trở thành nha hoàn của ta, thư thư đừng nói ta ức hiếp cô. Đến lúc đó trước mặt người ngoài, thư thư có thể sẽ cảm thấy rất tủi thân, có lúc có thể sẽ xuất hiện một số việc khiến cô khó xử, nhưng cô nhất định phải nhẫn nại. Hiểu không, thư thư?”

Trần Lan có vẻ không hiểu, nhưng miệng lại nói: “Thư thư hiểu rồi, bây giờ bọn ta trở lại xem xem bạn ta về chưa trước đã nhé? Đến lúc cũng nên nói với hấn một tiếng.”

Hoa Tinh cười nói: “Y phục hiện nay của thư thư cũng phải đổi đi mới được, ta đã chuẩn bị cho cô một bộ rồi, cô thử xem thế nào?” Nói xong liếc liếc song phong nẩy nở cao ngất của Trần Lan, trên mặt lộ ra một chút thần sắc khác thường. Đồng thời từ cái bao nhỏ trên bàn lấy ra một bộ quần áo màu xanh, đưa cho Trần Lan.

Trần Lan nhìn xem, là một bộ y phục màu xanh, rất giống y phục của nha hoàn trong nhà đại phú. Nhìn hấn, Trần Lan có vẻ bẽn lẽn nói: “Tạ tạ Hoa đệ, bây giờ mời đệ đệ ta ngoài một lát, thư mới đổi y phục được.” Ánh mắt nhìn một bên, không dám nhìn mắt hấn.

Hoa Tinh cười cười, đứng dậy rời khỏi. Miệng nói: “Thư thư yên tâm đi, ta ở ngoài cửa, có việc gì thì kêu ta.” Xoay người đi trên mặt lộ ra ý cười tà dị, khiến người đoán không ra là ý gì.

Sau khi đưa Hoa Tinh ra cửa, Trần Lan đóng chặt cửa phòng, đảo mắt nhìn, cửa sổ đã khép, mới an tâm thay quần áo. Nhẹ nhàng cởi áo vải trên người xuống, đặt lên bàn, rất nhanh lộ ra áo lót sát người bên trong. Chỉ thấy yếm màu mẫu đơn đỏ chót bó chặt hai tòa ngọc nhũ tròn trịa cao ngất bên trong, lộ ra làn da trắng muốt như ngọc trước ngực, vô cùng dụ người. phía dưới là quần trong sát người, phác họa hết sức lâm ly đường cong lung linh của cặp đùi và phong đồn, đáng tiếc cảnh đẹp như vậy, Hoa Tinh không hề nhìn thấy.

Dường như vì xấu hổ, sợ bất cứ lúc nào Hoa Tinh ở ngoài cửa cũng có thể tiến vào, cho nên động tác của Trần Lan hơi vội, hai ba cái đã thay xong y phục, Trần Lan phát giác y phục trên người rất tốt, dài ngắn vừa vặn, chỉ là áo dường như hơi nhỏ một chút, chỉ thích hợp cho những thiếu nữ mười bảy mười tám mặc.

Trần Lan là nữ nhân nẩy nở thành thực mặc vào, tỏ ra hơi nhỏ, song phong trước ngực bị vẽ ra hiển lộ rõ ràng, hình dáng diễm lệ, nhô lên tròn trịa cao ngất, khiến người vừa nhìn thì không có cách nào rời mắt đi chỗ khác được.

Trần Lan sắc mặt hơi đỏ ra mở cửa, nghênh đón là ánh mắt kinh diễm và ca tụng của Hoa Tinh. Cặp mắt Hoa Tinh chăm chăm nhìn hai tòa ngọc phong sừng sững, trong mắt có một chút thần sắc kỳ đặc. Trần Lan vừa thấy ánh mắt ấy, bộ mặt đỏ lên, hiển nhiên hiểu rõ ánh mắt ấy có ý gì. Trong lòng đã ngượng lại mừng, kiêu ngạo bởi vẻ mỹ lệ của mình, ngượng ngùng bởi ánh mắt trần truồng của Hoa Tinh. Nhìn Hoa Tinh luôn nhìn chòng chọc vào bộ ngực mình, Trần Lan không nhịn được thấp giọng nói: “Hoa đệ, người đừng nhìn thư thư như thế được không? Thư thư cảm thấy rất khó chịu.”

Hoa Tinh nghe nói đảo mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng đóng cửa. Mở miệng nói: “Thư thư thực đẹp, quả thực khiến đệ đệ ta luyến tiếc không thể rời mắt. Có điều như thế cũng không được, rất dễ lộ ra sơ hở.”

Ngồi ở cạnh bàn, ánh mắt tán thưởng của Hoa Tinh không kiêng nể gì cả nhìn hai tòa ngọc nữ phong mỹ lệ cao vút, trong lòng đang nghĩ, chung quy có một ngày nào đó phải nắm bọn chúng vào tay, tận tình phẩm hàm và xoa bóp. Ánh mắt Trần Lan nhìn một bên, khẽ nói: “Người nói sẽ lộ ra sơ hở, dựa vào cái gì, thư thư không hiểu rõ lắm.”

Trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười tà dị, tràn đầy mỉa mai. Nhìn Trần Lan, Hoa Tinh khẽ nói: “Thư thư, ta nói thực cô đừng tức giận, vì cái ta nói đều là bản tính của con người. Có thể thư thư nghe xong cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng đệ đệ ta tuyệt đối không có ý muốn làm thư thư xấu hổ, ta không nỡ để thư thư chịu một điểm ủy khuất nào.” Nói đến lời cuối, trong mắt có chứa thâm tình chân thành, yên lặng nhìn Trần Lan.

Trần Lan nhìn ánh mắt ấy, trong lòng hơi hơi nổi sóng, điều này từ trước tới nay chưa hề có, bản thân nàng cũng không rõ ràng. Lẽ nào Hoa Tinh thực có mị lực làm mê một nữ nhân, nàng không biết, nàng chỉ biết, dường như mình đã bắt đầu, từ từ rơi vào ánh mắt say người của Hoa Tinh. Đó là việc quyết không thể nào xảy ra được, trong lòng nàng hiểu rõ, nhưng nàng có thể làm được không? Tự nàng cũng không dám khẳng định, có thể ư, cũng có thể - Trần Lan thâm than một tiếng, mở miệng nói: “Đệ đệ người nói đi, thư thư ta sẽ không trách người.”

Hoa Tinh nhìn nàng, ánh mắt rơi trên hai tòa sơn phong dụ người. Nhẹ nhàng, Hoa Tinh nói: “Thư thư hiện tại mặc dù đã được ta dụ dung cải trang, che đi dung mạo mỹ lệ. Nhưng thư thư cũng hiểu, khi nam nhân nhìn nữ nhân, không hề chỉ nhìn dung mạo, rất nhiều lúc đều sẽ nhìn vóc dáng của nữ nhân. Hình dạng hiện nay của thư thư, nói thực, đệ đệ nhìn mà nhịn không nổi muốn ôm thư thư vào lòng, hết sức âu yếm một phen, huống hồ nam nhân khác ư? Vóc người thư thư nẩy nở mượt mà, đối với nam nhân tràn đầy lực lượng dụ hoặc, đặc biệt sau khi mặc y phục này vào, phong cảnh mỹ lệ ở thân trên càng có thể hấp dẫn vô số nam nhân trong thiên hạ.”

Thư thư có thể nghĩ một cái xem, khi một nam nhân nhìn thấy bộ ngực mỹ lệ của cô, hẳn có thể nhìn mắt của cô không? Thư thư thân trên mỹ diệu dụ người, vừa ra ngoài thì sẽ hấp dẫn tương đối nhiều nam nhân chú thị, lúc đó thế nào cũng có người để ý biểu tình sắc mặt cô, ánh mắt biến đổi, thời gian lâu dài, người rất dễ lộ ra sơ hở, bây giờ cô hiểu lời nói vừa rồi của ta chứ? Chính là đạo lý này.”

Trần Lan nghe nói, mắt không dám nhìn hắn, hiển nhiên hiểu câu hắn vừa nói ấy, muốn đem mình ôm trong lòng hết sức âu yếm, tuy rằng nghe ra là ca ngợi sự mỹ lệ của mình, nhưng trong lòng Trần Lan ít nhiều cũng hiểu, câu nói của Hoa Tinh cũng tiêu biểu cho tâm tư hắn, bởi vì hắn cũng là nam nhân. Có điều lời của Hoa Tinh tương đối có đạo lý, vóc người nẩy nở của mình đích xác có thể hấp dẫn ánh mắt của vô số nam nhân, như vậy cơ hội mình lộ ra sơ hở cũng tăng lên cực lớn, hơi vô ý sẽ lộ ra sơ sót ngay, đối với mình tương đối bất lợi.

Trần Lan cúi đầu, khẽ hỏi: “Đệ đệ người nói cái này làm sao mới được?”

Hoa Tinh cười đáp: “Thư thư từ trước đến giờ đều như thế này cả, nhưng đã từng hóa trang thành nam nhân chưa?”

Trần Lan ngây ra một cái nói: “Vậy được không, Hoa đệ người hỏi cái đó làm gì?”

Hoa Tinh cười đáp: “Thư thư trước đây nếu đã từng hóa trang thành nam nhân, thì sẽ hiểu rõ ý ta. Có điều thư thư chưa từng làm qua, thì hãy cứ để ta nói cho cô biết vậy, nhưng thư thư không thể nói là ra ỨC HIẾP cô, cố tình muốn làm thư thư xấu hổ nhá.”

Trần Lan nghe xong thì hiểu rõ, lời nói của Hoa Tinh có thể là chủ đề mẫn cảm. Nhẹ nhàng, Trần Lan nhìn Hoa Tinh nói: “Đệ đệ mời nói, thư thư không phải là người nhỏ mọn, quyết không tức giận. Bằng không thư thư sẽ không nhận người làm đệ đệ đúng không?”

Hoa Tinh thu lại nụ cười, thấp giọng nói: “Hiện tại cái thư thư phải làm là kiểm tẩm kéo ngực, bó chặt hai tòa ngọc phong mỹ lệ động người ấy lại, cố gắng ép bằng chúng xuống, sau đó mới mặc quần áo, khiến bọn nó không hiển lộ ra, như vậy thì không hấp dẫn nam nhân nào nữa, cũng giảm bớt rất nhiều phiền phức. Thư thư hiểu chưa? Có điều một lần ấy, thư thư có thể phải chịu mấy ngày đau đớn, thư thư cần phải biết rất khó chịu, chẳng qua cũng không còn biện pháp nào khác.”

Trần Lan nghe nói liền đỏ mặt, tránh né mắt Hoa Tinh. Không ngờ Hoa Tinh sẽ nói ra câu này, thực là khiến Trần Lan xấu hổ vô bì. Có điều lời Hoa Tinh lại luôn luôn có lý, khiến nàng cũng không để gì bả bác. Chỉ là nàng từ trước đến nay chưa từng buộc ngực, sao lại biết kéo ngực xuống chứ? Mồm miệng yêu cầu Hoa Tinh, nàng không thể nói ra lời.

Hoa Tinh thấy vẻ mặt của nàng thì hiểu nàng thẹn, Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Đệ đệ đã chuẩn bị cho thư thư một cái, thư thư tự mình động thủ đi. Ta ra ngoài trước.” Nói xong rời khỏi, đứng yên lặng ngoài cửa canh giữ cho nàng.

Trần Lan nhìn bóng lưng một cái, trong mắt thoáng qua nhu tình cả mình cũng không biết. Nhẹ nhàng đóng cửa, Trần Lan cầm mảnh buộc ngực nhìn một phen, bản thân đúng là từ trước đến giờ chưa hề dùng, có phần ngỡ ngàng. Tiếc là không thể kiểm người giúp đỡ được, chỉ có thể tự mình động thủ thử xem. Nhìn cửa phòng một cái, Trần Lan hơi hơi bẽn lẽn, kỳ thực nàng hiểu rõ, Hoa Tinh mặc dù nói chuyện có ba phần tà khí, nghĩ gì thì nói vậy, nhưng cũng không phải những kẻ hiểu sắc kia có thể so sánh với Hoa Tinh được, thực sự hẳn không hề lợi dụng khi người ta gặp nguy hiểm.

Trần Lan nhẹ nhàng cởi bỏ y phục, rất nhanh lộ ra mảnh yếm đỏ chói, làn da tuyết bạch và hai bờ vai mượt mà đều cực kỳ mê người, đôi cánh tay bạch ngọc nhẹ nhàng lay động, sinh ra ánh sáng lóa mắt. Vừa rồi khi mặc y phục không cần cởi mảnh yếm đỏ, nhưng bây giờ lại nhất định phải cởi ra. Trần Lan nhẹ nhàng đẩy yếm xuống, lộ ra hai tòa song phong mê người, cầm mảnh buộc ngực bắt đầu quấn. Đáng tiếc nàng cũng là lần đầu làm việc này, chân tay tỏ ra vụng về, liên tục mấy lần đều không quấn được.

Khi trong lòng nàng đang phiền muộn, đột nhiên nghe được một thanh âm kỳ quái. Vang lên veo veo, càng lúc càng gần, lúc này Trần Lan song thủ cầm mảnh buộc ngực, đang làm lại lần nữa, vừa nghe thanh âm ấy bất giác ngoảnh đầu lại nhìn. Trần Lan trông thấy một con tiểu xà dài ba tấc, toàn thân màu đỏ tươi, đang nhẹ nhàng thè cái lưỡi đỏ ra, di động mau chóng về phía mình. Tiểu hồng xà thân thể nhỏ nhắn xinh xắn ở trên đất một lát, rồi bay lên. Khoảnh khắc này, Trần Lan hoàn toàn quên mất lúc này ở phía trên mình không mặc gì, trong miệng phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, cơ thể tụt lùi ra sau. Nhưng tiểu hồng xà lại hướng tới giường bay vọt tới.

Hoa Tinh đứng ở ngoài cửa, vừa nghe tiếng kêu hoảng sợ, trên mặt lộ ra nụ cười tà dị, rất nhanh biến mất. Hoa Tinh quay người, hữu thủ nhẹ nhàng rung trên cửa một cái, liền rung đứt móc cửa, lách người tiến vào, đồng thời tả thủ khẽ phát, một luồng lực đạo đóng chặt cửa lại. Hoa Tinh nhìn Trần Lan thân trên trần trụi, đang quay lưng về phía mình, trong mắt lộ ra có vẻ hơi cười. Nhẹ nhàng nhìn đường cong trên lưng một cái, thâm thâm in trong lòng.

Hoa Tinh mở miệng hỏi nhanh: “Thư thư, thế nào, xảy ra việc gì.” Đồng thời từ phía sau ôm lấy cơ thể Trần Lan, song thủ vừa khéo luồn qua hai cánh tay của nàng, vừa vịn ở trên hai tòa ngọc nhũ cao ngất, nhân lúc nàng xung lực lùi về sau, song thủ bất giác dùng lực nắm lấy hai tòa ngọc nhũ nảy nở trắng nõn. Nắm chặt trong tay, trong lòng Hoa Tinh rung động, xúc cảm tuyệt vời, đây áp mềm mại, nhẵn mịn trơn tuột, nắm trong tay êm ái như bông, mà lại tràn đầy đàn tính, cảm giác khít khao, như nhũ phòng của thiếu nữ, khoan khoái vô cùng. Hoa Tinh không nhịn được dùng sức chà xát, rất lớn rất tuyệt, song thủ hoàn toàn không có cách nào nắm chắc được.

Trần Lan bị tiểu hồng xà hăm dọa, thì quên mất tình huống của mình, hoảng sợ hô một tiếng dẫn tới Hoa

Tinh ngoài cửa. Trần Lan cùng dạng với nữ nhân bình thường khác, đối với con rắn lạnh tanh đều cực kỳ sợ hãi, thấy tiểu xà bay tới phía giường, tự mình vội vàng lùi ra sau. Đến khi nghe được tiếng của Hoa Tinh, cũng chưa ý thức được tình huống của mình, mở miệng nói: “Hoa đệ có rắn, thư thư sợ rắn.” Vừa nói xong thì chạm phải cơ thể Hoa Tinh, trong lòng hơi yên.

Nhưng đồng thời, song nhũ mềm mại nơi ngực bị tập kích, Trần Lan chấn động trong não, tựa hồ mới phản ứng lại. Vẫn còn chưa kịp nói được, hai tòa ngọc nhũ của mình ngoại trừ trượng phu ra, từ trước đến giờ chưa từng bị nam nhân khác chạm vào, đã rơi vào tay Hoa Tinh, bị hấn tận tình chà xát, đồng thời trận trận cảm giác tê dại từ ngực truyền lại. Trần Lan toàn thân rung động, mở miệng khẽ nói: “Không được, không, Hoa đệ người mau ngừng tay, mau buông thư thư ra, không thể như thế.” Song thủ đẩy song thủ của Hoa Tinh.

Hoa Tinh cất lời: “Thư thư đừng sợ, đệ đệ ở đây, ta sẽ bảo vệ thư thư.” Tay vẫn không ngừng chút nào, gắng sức chà chà đôi ngọc nhũ nảy nở mê người, tận lòng hưởng thụ xúc cảm mỹ lệ, mềm mại như bông, bật lên như cỏ. Trong lòng Hoa Tinh hiểu cơ hội này là khó có được, một khi nàng hoàn toàn bình tĩnh lại, mình không còn cơ hội nữa, trừ Phi dùng cứng, nhưng đó không phải là suy nghĩ của Hoa Tinh. Hoa Tinh muốn không chỉ là thể xác của Trần Lan, cái hấn muốn là con người và trái tim của nàng, hoàn toàn chinh phục nàng, cái này mới là cái Hoa Tinh muốn làm, hấn hy vọng thông qua thâm tình của mình, từng bước từng bước chinh phục nữ nhân cao quý mỹ lệ này, khiến nàng hoàn toàn thân phục mình, tâm tư tự nguyện hiến dâng hết thảy.

Hoa Tinh biết cơ hội này tương đối hiếm có, há có thể dễ dàng buông tay. Thấy song thủ Trần Lan đưa ra, tới đây song thủ mình, song thủ Hoa Tinh liền vờ vờ hai hạt bồ đào màu tím đỏ đã chín muồi của song nhũ, dùng lực vờ một cái, nhìn thấy bồ đào mềm như bông ấy đột nhiên trở nên cứng ngắt, thể hội được cơ thể Trần Lan bỗng nhiên rung động mạnh. Song thủ vô lực buông thông xuống. Hoa Tinh lộ ra nụ cười đắc ý, hấn phát giác cơ thể Trần Lan tương đối nhạy cảm, mình lại có thể mượn cơ hưởng thụ xúc cảm mỹ diệu này một hồi rồi. Song thủ Hoa Tinh liền lưu lại ở trên ấy, không ngừng dùng sức chà xát, nhìn hai tòa ngọc nhũ tròn trịa mỹ lệ cao ngất, đang liên tục biến ảo các loại hình dáng trong tay mình, trong lòng Hoa Tinh cũng tràn đầy đắc ý và thỏa mãn, kết cuộc dưới tình huống thi hành một kế nhỏ, đã phẩm hàm được mùi vị của ngọc nhũ mỹ lệ dụ người này, thực là sướng khoái, rất diệu, hắc hắc.

Trần Lan đại chấn toàn thân, ngọc nhũ mẫn cảm mềm mại bị Hoa Tinh nắm trong tay, tận tình chà xát, trong lòng nàng cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Định đưa tay ra đẩy Hoa Tinh, nhưng đầu nhũ mẫn cảm của mình bị hấn vờ nặn, toàn thân mình liền vô lực, còn đầu lực khí để đẩy hấn. Nghĩ xem cuộc đời này của mình, ngoài được chồng mình vuốt ve xoa xát cơ thể ra, thì chỉ có hôm nay bị Hoa Tinh kiểm được cơ hội, dưới tình huống đặc thù này, bị hấn tận tình một lần chiếm hết tiện nghi.

Nhưng nghĩ lại, cái này cũng không trách được Hoa Tinh, hấn cũng xuất phát từ sự quan tâm đối với mình, mới lao tới, mà đúng lúc gặp mình đang để trần thân trên, liền bị hấn chiếm hết tiện nghi. Thử nghĩ đối là nam nhân nào đó, ở tình huống này, e rằng cũng sẽ làm ra việc như vậy, huống hồ là Hoa Tinh. Từ lúc Trần Lan bắt đầu hiểu Hoa Tinh có ý với mình, chỉ là thân phận mình không giống, không thể dành cho hấn, nhưng tình huống đặc thù này, hấn lại há có thể bỏ qua ư?

Trần Lan trời sinh có khí chất cao quý, vô cùng hấp dẫn người khác. Nhưng chính nàng không phải là người dâm dăng, suốt từ trước đến giờ nàng đúng là một nữ nhân đoan trang hiền huệ, lúc này bị Hoa Tinh xoa bóp chà xát đến toàn thân vô lực, mặt ngọc đỏ rực, nhưng trong lòng nàng vẫn cứ hiểu rõ, vụ này là không thể. Như vậy là có lỗi với trượng phu mình. Trần Lan cứng cỏi chịu đựng trận trận khoái cảm tê dại dụ người truyền lại từ ngực, mở miệng khẽ nói: “Đệ đệ, người buông thư thư ra đi, thư thư không thể có lỗi với chồng mình. Đệ đệ, thỉnh cầu người, nếu như người thực yêu thương thư thư, không mong muốn thư thư chịu một điểm ủy khuất nào, thì thả thư thư ra, nếu không từ nay thư thư không để ý đến người nữa.”

Hoa Tinh mặc sức vuốt ve song phong khinh người ấy, phẩm hàm đoá hoa phù dung bài danh thứ sáu trên Bách Hoa Phổ mười năm trước này, trong lòng cảm thấy cao hứng vô bì. Nhớ lại lần đầu đến Trung Nguyên, gặp một nữ tử mỹ lệ chính là nàng. Nghĩ lại anh tư bức người của nàng hôm ấy, hình dáng tràn đầy kiêu ngạo và cao quý, Hoa Tinh không nhịn được tay dùng lực, yên lặng nắm hai tòa ngọc nhũ tuyết bạch không ngừng nảy lên trong tay, để tâm cảm nhận vẻ mỹ lệ kinh người. Nhớ lại ngày ấy vừa gặp nàng liền muốn ôm nàng trong lòng tận tình thưởng thức, ngày hôm nay kết cuộc nếm một lần toại nguyện.

Nghe được lời của Trần Lan, Hoa Tinh biết nên kết thúc rồi. Như quả mình sau này mình muốn có cơ hội giành được nàng mãi mãi, vậy bây giờ nhất định phải buông nàng ra, nếu không hôm nay mình xem như là cưỡng hành chiếm đoạt cơ thể nàng, vậy cũng là vĩnh viễn mất nàng. Hoa Tinh nhìn nhân nhi đang tựa trong lòng một cái, gương mặt hồng hồng hết sức mê người, nếu mà không dịch dung, có thể nhìn được bộ mặt ban đầu của nàng thì càng sướng khoái.

Song thủ Hoa Tinh vẫn cứ dùng lực xoa xát, miệng hôn nhẹ tai Trần Lan một cái. Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Thư thư quá đẹp, đệ đệ muốn hôn thư thư một cái, mới buông thư thư ra, nếu không ta không làm.” Ngữ khí có chút vô lại. Trần Lan cảm thụ tay của hắn vẫn không ngừng giở trò xấu, cứ như vậy nữa, e rằng mình nén chịu không nổi. Trần Lan cũng không biết, mặc dù mình hiểu rõ để Hoa Tinh vuốt ve ngọc nhũ của mình như thế, là không nên. Nhưng nàng lại lơ mơ cảm thấy, cảm giác chống cự của mình đối với Hoa Tinh lại không hề quá lớn. Tin rằng nếu mà đối là nam nhân khác đối xử với mình như vậy, Trần Lan biết, mình nhất định sẽ liều mạng phản kháng, quyết không thể giống như hiện tại.

Nghe thấy lời nói vô lại của Hoa Tinh, Trần Lan cũng không có cách nào bắt chẹt hắn, vì để cặp ma thủ của hắn không trêu chọc ngọc nhũ mẫn cảm của mình nữa, Trần Lan cũng chỉ có thể đáp ứng hắn. Trong miệng ừ một tiếng, xem như là đồng ý.

Hoa Tinh thấy Trần Lan ứng thuận, trên mặt lộ ra ý cười vì đạt được quỷ kế. Song thủ xoa xát ngọc nhũ trương phồng đỏ rực, miệng nhẹ nhàng hôn trên miệng nhỏ của Trần Lan, nhẹ nhàng nhắm nháp mỹ vị của đôi môi mềm mại. Trần Lan toàn thân chấn động, đôi môi bị Hoa Tinh ngậm lấy tận tình nếm, cái duy nhất mình có thể làm là đóng chặt răng lại, bảo lưu một chút tôn nghiêm và e thẹn cuối cùng của mình. Hoa Tinh nếm một hồi, sắp sửa công vào pháo đài, thấy Trần Lan khép chặt đôi mắt, kẹp chặt hàm răng lại, trong mắt Hoa Tinh lộ ra ý cười ranh mãnh. Song thủ Hoa Tinh tận tình đùa giỡn ngọc nhũ vô số người thiên hạ muốn đùa lại đùa không được ấy, dùng lực xoa xát bọn chúng, đồng thời hữu thủ đang xe xe tại nhũ châu đỏ lợt, hơi hơi dùng thêm lực, Trần Lan liền không nhịn được toàn thân run rẩy, đôi môi đang kẹp chặt cũng hơi hơi mở ra. Hoa Tinh liền thừa cơ công thành cướp đất, lưỡi linh xoắn lấy cái lưỡi nhỏ dầy mùi đinh hương đang e thẹn ấy, mặc ý nhắm nháp.

Trần Lan toàn thân vô lực tựa vào lòng ngực Hoa Tinh, trong lòng biết rõ không được phép, nhưng cơ thể lại không có một chút lực chống cự nào, mặc cho hắn phẩm hàm về mỹ lệ và mềm mại của mình. đọc truyện tại . Hoa Tinh hôn sâu một cái, rất lâu. Chia môi, Hoa Tinh nhìn người ngọc yếu điệu vô lực trong lòng, tâm lý thoáng qua một chút đắc ý, hôm nay hai người đã như thế, tương lại muốn chinh phục nàng, thì dễ dàng hơn rồi. Nhìn ngọc nhũ vừa tròn vừa lớn đang trở nên đỏ rực trong tay, Hoa Tinh không nhịn được muốn ngậm bọn chúng trong miệng tận tình nhắm nháp một phen. Có điều tự hắn cũng sợ đến lúc không thể nhịn được dục vọng đại thịnh, làm cho quan hệ của hai người rơi vào cảnh khó khăn.

Nhẹ nhàng, tiếc rẻ, Hoa Tinh thu hồi song thủ. Than nhẹ nói: “Thực đẹp, ôi!” Đồng thời hữu thủ đặt trên đỉnh đầu Trần Lan, một cổ chân khí mát mẻ nháy mắt tiến vào cơ thể nàng, khiến nàng bỗng chốc tỉnh lại.

Trần Lan nhìn hắn một cái, trong mắt nói không ra là hổ thẹn hay là cảm kích, có lẽ còn có một chút nhu tình. Đỏ mặt, Trần Lan vội nhặt mảnh buộc ngực ở dưới đất lên, che phong cảnh mỹ lệ trước ngực, cúi đầu không dám nhìn hắn.

Hoa Tinh khẽ nói: “Thư thư, hiện tại đã tìm không được con rắn rồi, nghĩ rằng nhất định cũng đã đi rồi, thư thư cứ buộc ngực lại trước đi. Thấy thư thư ở bên trong lâu như thế mà không làm được, có phải từ trước đến giờ thư thư chưa từng làm, một người làm có được không?”

Trần Lan nghe nói ngượng không dám ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Đệ đệ, người cứ ra ngoài trước đi, thư thư dùng nhiều thời gian chút thì sẽ xong mà.”

Hoa Tinh nói: “Thư thư, vạn nhất lát nữa con rắn đó lại ra đây, xử lý làm sao? Ta xem hãy cứ để ta giúp thư thư một lúc, rất nhanh thì xong thôi.” Nói xong bước đến cạnh Trần Lan, thò tay cầm lấy nịt ngực.

Trần Lan hoảng sợ vội lùi ra sau ba bước, nhìn Hoa Tinh bên lên nói: “Không được, thư thư không cần người giúp, người cứ ra ngoài trước đi, thư thư tự mình làm.”

Hoa Tinh kéo nịt ngực, nhẹ nhàng nói: “Thư thư, vừa rồi đệ đệ đã thấy qua, cũng mò mẫm qua rồi, bây giờ thư thư chớ nghĩ nhiều nữa, nâng song thủ lên đi, ta buộc cho thư thư.” Nói xong song thủ nhắc song thủ

nàng lên, bắt đầu động thủ.

Trần Lan xấu hổ mặt đỏ rực, nhìn hẩn một cái, thấy hẩn đang nhìn chăm chú vào song nhũ của mình, trong lòng càng hổ thẹn vô bì. Từ nhỏ đến lớn, ngoài chồng mình ra, chưa hề bị người nào nhìn có thể mình như thế, Trần Lan cảm thấy ý ngượng nói không ra lời. Phù hiện trên gương mặt.

Hoa Tinh nhìn đôi ngọc nhũ, trong lòng không ngừng cảm thán. Thực đẹp, một điểm vết tích thòng xuống cũng không có, vừa tròn vừa lớn, đường rãnh sâu xa khiến người đắm say. Hoa Tinh không nhịn được lần nữa vuốt ve đôi ngọc nhũ. Có điều lần này rất nhanh, chỉ một cái mà thôi. Sau đó Hoa Tinh đến sát Trần Lan đang bên lên vô bờ buộc ngực cho nàng.

Trần Lan lúc này đang nghĩ, mình và Hoa Tinh lẽ nào thực là có duyên phận ư? Bằng không sao có thể lúc nguy hiểm nhất thì gặp được hẩn, rồi sau đó lại gặp nhau dưới tình hình khó xử này, bị hẩn chiếm hết tiện nghi. Lâu nay mình để ý nhất là sự trong sạch, luôn luôn kiên trinh bất khuất, nhưng tại sao ở trong lòng hẩn, lại có thể nảy sinh ra toàn thân vô lực, không nghĩ đến cảm giác chống cự nhỉ, chẳng lẽ đây đúng là số mệnh? Có thể ư.

Hoa Tinh mất một hồi rồi cuộc đã bó chặt hai tòa ngọc nhũ nẩy nở trắng nõn của nàng lại. Hoa Tinh khẽ nói: “Thư thư được rồi, có chặt hay không, trong lòng có khó chịu không?”

Trần Lan đích xác cảm thấy rất khó chịu, loại cảm giác này cực kỳ rõ ràng. Có điều nàng chẳng hề nói gì, chỉ thẹn thùng quay lưng mặc yếm và áo. Đến lúc nàng mặc xong hết, Hoa Tinh lại nhìn nàng, lần này rất lâu, bộ ngực vốn cao vút sừng sững, lúc này hiện ra bằng phẳng biết bao, không có tí ti loại đường cong dụ người nào.

Sau khi làm xong tất cả, Hoa Tinh nói: “Thư thư, bắt đầu từ bây giờ, cô là thị nữ của ta, kêu cô bằng tiểu Tuyết được rồi, nhớ, tên của cô là tiểu Tuyết, sau khi ra ngoài cánh cửa này, ta không gọi cô là thư thư nữa, mà là tiểu Tuyết, cô cũng không gọi ta là đệ đệ nữa, mà là thiếu gia. Bây giờ cô kêu thử mấy tiếng xem, một hồi mới có thể quen được. Hãy kêu một tiếng đi.”

Trần Lan nhìn hẩn, gọi khẽ tiếng thiếu gia, trên mặt có vẻ bên lên. Hoa Tinh nói: “Như vậy chưa được, cô phải tự nhiên một chút, bằng không người khác có thể nhận ra sơ hở. Làm lại.”

Hai người tiếp tục tập luyện trong tiểu phòng, mất gần nửa giờ, Trần Lan mới đạt được yêu cầu của Hoa Tinh, và cùng hẩn rời khỏi khách sạn, đi kiếm Trương Hoa. xem tại

Giữa Hoa Tinh và Trần Lan, sẽ như thế nào nhỉ? Trương Hoa có lợi hại gì với hai người không? Hay là

30. Chương 30: Kinh Văn Kỳ Biến

Hoa Tinh và Trần Lan cùng nhau đi về phía thành đông, trên đường Hoa Tinh đi trước, tràn đầy khí thế của một tay thiếu gia công tử, còn Trần Lan theo sát phía sau, trông vẻ như một nha hoàn. Bọn hai người ngược lại không gây sự chú ý cho người khác. Do cách ăn mặc của Trần Lan khác đi, hơn nữa song phong dụ người đã bị ép bằng, cho nên không hấp dẫn quá nhiều mục quang.

Rất lạ hai người đã đến địa khu bần khốn ở thành tây, vừa tiến vào địa bàn của Long Xà Bang, Hoa Tinh đã cảm giác được có chút dị dạng. Lúc này có khác với hồi sáng, buổi sáng ở đây còn rất yên bình, nhưng bây giờ lại ẩn tàng không ít người, đều đang chăm chú nhìn động tĩnh bốn xung quanh, hiển nhiên sau khi Hoa Tinh rời khỏi đây, đã phát sinh ra một số việc.

Hoa Tinh truyền âm nói với Trần Lan: “Tiểu Tuyết, nơi này hiện nay ẩn núp rất nhiều người, cô phải lưu ý một điểm, nhất thiết không được lộ ra sơ hở. Ngoài ra coi có vẻ sau khi bọn ta rời khỏi, nơi đây nhất định đã xảy ra việc gì, nếu không lúc này không thể có nhiều người như vậy. Vô công của những người này đều ghê gớm, tuyệt đối không phải là thủ hạ của Long Xà Bang, coi bộ tương đối nhiều môn phái. Nhớ kỹ bất luận khi nào cô cũng phải bình tĩnh, không được xung động, bây giờ bọn ta từ từ đi qua.”

Trần Lan (Tiểu Tuyết) đi theo sát Hoa Tinh, mục quang ngằm quan sát bốn phía, xem có thể kiếm được hình dáng Trương Hoa hay không. Hoa Tinh bước tới trước, một mặt chú ý tình huống của những người ẩn nấp, một mặt làm ra biểu tình vô ý qua đường. Khi đến con hẻm nhỏ Trần Lan ở, Hoa Tinh phát hiện bên trong đã ẩn trốn mười ba người, toàn bộ là cao thủ võ công không kém, xem ra sự việc không đơn giản.

Hoa Tinh vô ý nhìn bên trong một cái, trên mặt lộ ra nụ cười có chút tà dị, nhẹ nhàng đi hướng khác, không hề tiến vào. Trần Lan đi theo sau, trong lòng lấy làm kỳ quái tại sao hắn không tiến vào xem thử nhỉ, đáng tiếc chỗ này không phải là chỗ nói chuyện, chỉ có thể nhẫn nại ôm thắc mắc trong lòng, chầm chậm đi theo hắn. Hoa Tinh không cần quay đầu đã hiểu tâm sự của Trần Lan lúc này, nhưng Hoa Tinh biết, người Trần Lan muốn kiếm nhất định không ở bên trong, nếu không bên trong không thể ẩn tàng nhiều người vô lâm như vậy.

Hoa Tinh đang nghĩ, có lẽ đồng bạn của Trần Lan cũng phát giác ra bất thường, lúc này nói không chừng đã ẩn nấp ở gần địa khu này, im lặng theo dõi động tĩnh xung quanh. Như quả hắn không bị người ta bắt, tin rằng nhất định không hề rời khỏi, bởi vì chắc chắn hắn cũng vô cùng lo sợ an toàn của Trần Lan. Hoa Tinh cẩn thận chú ý tình hình bốn phía, chậm rãi đi ra phía ngoài, cùng lúc nhận ra được những người ẩn tàng này vẫn cứ không di chuyển, coi bộ còn muốn ôm cây đợi thỏ, không đành lòng bỏ đi.

Quay lại nhìn Trần Lan một cái, thấy trong mắt nàng có u oán, hiển nhiên trong lòng không vui. Hoa Tinh nhẹ nhàng truyền âm nói ý nghĩ của mình cho nàng, lúc nhìn nàng nữa, phát hiện trong mắt nàng có áy náy và cảm kích. Hoa Tinh dẫn Trần Lan quanh quẩn xung quanh, lặng lẽ tìm kiếm người cần tìm.

Trở lại nói Mai Hương và Thu Nguyệt một bọn bảy người cũng đang vòng vòng trong thành, không lâu sau Lâm Vân từ trong môn hạ đệ tử của Võ Lâm Thư Viện, nhận được một tin tức kinh người. Lâm Vân nói với mấy người cùng đi: “Các vị, ta mới nhận được tin tức từ Thư viện, nói vợ chồng Lê viên chủ nhân Tiền phong hai người chia ra chạy trốn, Tiền Phong hiện nay đang ở khu vực Tây thực, hành tung không rõ, nhưng vợ y Huyết Phù Dung Trần Lan lại ẩn nấp tại Trường An. Tin tức này vô cùng đáng tin, hiện tại đã có hàng loạt nhân sĩ võ lâm xuất hiện tại Trường An, đang tìm kiếm trong các phố lớn hẻm nhỏ của Trường An, đều muốn vượt lên trước giành lấy Tỵ Thủy Châu rồi lập tức rời khỏi.”

Ngô Long phái Hoa Sơn nghe xong, liền biến sắc mặt nói: “Đã là tin tức Lâm thiếu hiệp có được từ Võ Lâm Thư Viện, xem ra là không thể sai được. Bọn ta đã biết Trần Lan vẫn ở Trường An này, thì phải tận lực tìm ra cô ta, không thể để Tỵ Thủy Châu rơi vào tay người xấu, như vậy hậu quả không thể tưởng tượng được.”

Xuất Vân đạo trưởng hỏi: “Nói thì nói như vậy, thế nhưng Trường An thành lớn như thế, nhân khẩu trăm vạn, muốn tìm một người tương đối không dễ dàng, mặc dù bọn ta có mấy người, nhưng tìm kiếm từ đâu? Nên tìm kiếm từ hướng nào?” Nói xong nhìn Ngô Hoa, tựa hồ hy vọng lão có thể nói ra một phương hướng chính xác.

Mai Hương và Thu Nguyệt cũng đều nhìn mấy người, nghe lời nói của bọn họ, đang suy nghĩ sự việc. Lâm Vân thấy Xuất Vân đạo trưởng hỏi, bất giác nói: “Ồ Trường An này, mé đông là địa bàn của Long Xà Bang, mé tây là phạm vi thế lực của Bạch gia, Thư viện bọn ta nằm ở bắc thành, còn nam thành là phân đà của Thông Thiên Môn. Theo tình hình hiện nay cho thấy, Trần Lan muốn ẩn trốn trong phạm vi thế lực của Thư viện ta khả năng là không lớn, mà ở nam thành Thông Thiên Môn thế lực to lớn, ai muốn tiến vào đều không phải việc dễ dàng, riêng chỉ có đông và tây thành. Thứ nhất Đông thành là địa khu bản cùng nhất trong Trường An, ở đó toàn bộ đều là bách tính nghèo khó, bình thường không có bao nhiêu người để ý bọn họ. Thứ hai Long Xà Bang thế lực không lớn, ở đó không có một chút béo bở nào để vét, mà cai quản cũng lỏng lẻo, rất dễ để người ta chui vào. Về tây thành mà nói, mấy ngày nay vừa khéo Bạch gia Bạch Ngọc Long bị giết, trong nhà đại loạn, tất cả mọi người đều đi truy xét hung thủ, cũng không có rất nhiều tinh lực đi quản lý địa bàn mình, cho nên có người muốn chui vào, cũng rất dễ dàng. Bây giờ bọn ta chỉ có hai nơi để hạ thủ tìm kiếm trước, tin tức của thư viện nói, hàng loạt người võ lâm đều tiến về đông thành, ta coi bọn ta cũng có thể đi xem thử, nghe ngóng một ít tin tức. Các vị thấy thế nào?”

Sáu người đều nhẹ nhàng gật đầu, tán đồng phân tích của Lâm Vân. Thế là bảy người bèn hướng phía đông thành mà đi, tìm kiếm hạ lạc của Trần Lan. Do Trường An chính là phạm vi thế lực của Võ Lâm Thư Viện, hơn nữa Lâm Vân ở thư viện cũng có thân phận đặc thù, cho nên đối với động tĩnh của Trường An rõ như lòng bàn tay. Bảy người rất nhanh đã đến được đông thành, Lâm Vân nói: “Có lẽ bọn ta đến tầu lầu nhỏ

đăng trước ngồi xem đi, dù sao cũng đã quá ngộ rồi, bọn ta ở chỗ này đợi tin tức, thuận tiện có thể ăn một chút. Có tin tức gì mới nhất, thư viện sẽ phái người thông tri cho ta, bọn ta vào đi.”

Xuất Vân đạo trưởng nói: “Lâm thiếu hiệp nói có lý, bọn ta cứ vào ngồi đợi tin tức, đồng thời cũng ăn chút gì.”

Ngô Hoa hỏi: “Lâm thiếu hiệp, không biết những nhân sĩ võ lâm thâm nhập vào Trường An, đại ước có bao nhiêu, đã tập trung ở chỗ nào?”

Lâm Vân cười nói: “Theo ta biết, bữa nay người võ lâm tiến vào Trường An có gần trăm, trong ấy có không ít đã là nhân vật trên Long Bảng và Phượng Bảng, cũng có nhân vật trên Phong Vân Bảng, phần lớn đã tụ tập ở phía trước không xa. Vị trí ở đây của bọn ta là tương đối tốt, cho nên nhận được tin tức trước tiên, quan sát động tĩnh của những người võ lâm. Nhằm thuận tiện cho hành động của bọn ta.”

Ngô Long và Xuất Vân nhìn nhau một cái, không nói lời nào nữa, theo Lâm Vân tiến vào tử lâu. Tôn Văn Long và Lưu Phi cũng đi theo sau, còn Mai Hương và Thu Nguyệt lại thăm thì một hồi, rồi đi theo, hai người trên mặt bất thường lộ ra nụ cười, hiển nhiên là nói đến chuyện cao hứng.

Hoa Tinh và Trần Lan đi vòng vòng bốn xung quanh, Hoa Tinh phát hiện được không ít cao thủ. Đường nhiên cái gọi là những cao thủ đều là cao thủ trong mắt người bình thường, có thể đạt mức độ cao thủ trong mắt Hoa Tinh, thiên hạ không phải là rất nhiều. Cặp mắt Trần Lan luôn chú thị bốn phía, lại không phát hiện mấy may dấu vết của Trương Hoa, trong lòng sao tránh khỏi có chút lo âu và thất vọng, không biết y hiện giờ ra sao rồi.

Song ở một nơi trong con hẻm cách hai người không xa, một người mặc áo xám tro đầu đội nón lá, đang khấn trương chú thị xung quanh. Khi gã trông thấy Trần Lan, ánh mắt cũng đã từng để ý, đáng tiếc kết cuộc lại lộ ra vẻ thất vọng, hiển nhiên không phải người mình muốn kiếm. Nhưng nhìn bóng lưng của Trần Lan, lại cảm thấy cái dáng rất quen thuộc, quả thực có chút khó hiểu. Người áo tro này có hơi kỳ quái, trong tay cầm một tấm vải đen, thỉnh thoảng bùm vào mồm, ho nhẹ. Chờ một lát lại bỏ tay ra, cúi đầu nhìn tấm vải đen trong tay một cái, khẽ thở dài.

Hoa Tinh đi một vòng, trong lòng cũng có phần thất lạc, coi bộ muốn tìm được Trương Hoa, e rằng không dễ dàng rồi. Nhìn Trần Lan, thấy trong mắt nàng cũng tràn ngập thất lạc và lo âu, Hoa Tinh không nhịn được nhẹ nhàng vỗ vỗ trên bờ vai nàng, im lặng an ủi nàng. Trần Lan chỉ nhìn hẩn, trong mắt thoáng qua một chút cảm kích và nhu tình, rồi nhẹ nhàng di chuyển cặp mắt.

Hoa Tinh quét mắt nhìn bốn chung quanh một cái, phát giác những người ẩn núp ở chỗ này không hề nhiều, chỉ có bảy người, là một hướng ít nhất trong bốn hướng. Ánh mắt Hoa Tinh hơi chớp lên, chân khí toàn thân nháy mắt mau chóng xoay tròn, toàn bộ tình tình của bảy người liền hiện ra trong não, đột nhiên Hoa Tinh nhíu cặp lông mày, dường như đã phát hiện ra điều gì. Khẽ nói với Trần Lan: “Tiểu Tuyết, bọn ta tới mé kia nhìn một cái, ở đó có người đang đội nón, lát nữa cô phải coi cẩn thận một chút, xem có phải là người cô muốn tìm không.”

Trần Lan vừa nghe xong, tức thì có chút hy vọng, đi theo sát Hoa Tinh, mở miệng nói: “Thiếu gia an tâm, tiểu Tuyết sẽ coi kỹ càng.” Text được lấy tại TruyệnFULL

Người áo tro đứng trong góc đột nhiên phát giác hai người Hoa Tinh đi tới, trong lòng ngầm nhủ bất diệu, cẩn thận đề phòng. Khe khẽ cúi đầu, người áo tro yên lặng dựa vào bờ tường, ánh mắt sáng hơn chú thị chặt chẽ Hoa Tinh và Trần Lan.

Trần Lan vừa thấy bóng dáng màu xám tro, tim nhảy một cái, thân hình rất quen thuộc, đúng rồi, chính là người áo tro này. Nhớ lúc sáng Trương Hoa rời khỏi đúng là mặc cái áo tro này, chỉ không có nón lá mà thôi. Trong lòng Trần Lan có chút khấn trương, bất giác khẽ nói: “Thiếu gia, hơi giống, nhưng không dám khẳng định.”

Hoa Tinh nghe nói liền nhẹ nhõm, coi bộ có mấy phần hy vọng; Có điều Hoa Tinh lại than nhẹ một tiếng, khiến Trần Lan nổi lên trong lòng niềm bất tường. Hoa Tinh đi tới đăng trước, hữu thủ nhẹ nhàng lay động, nón lá trên đầu người áo tro bỗng nhiên nâng lên ba tấc, vền vền ba tấc mà thôi. Thế nhưng Trần Lan đã có thể thấy được dung mạo của người đó, khi nàng nhìn thấy gương mặt trắng bệch không có một chút

huyết sắc nào, cơ thể nàng bất giác run nhẹ. đọc truyện tại . Từ phản ứng của Trần Lan, Hoa Tinh hiểu rõ đã kiếm được người muốn kiếm rồi, chỉ đáng tiếc, đáng tiếc, ôi.

Trong não của Hoa Tinh phản ánh rõ ràng tình hình của sáu người còn lại, bọn họ đều không hề quá chú ý, có thể thấy được tình huống ở đây chỉ có một người, người đó lúc này lại nhìn sang hướng khác, không hề để ý nơi đây.

Người áo tro nào ngờ nón lá đội sát đầu đột nhiên lên cao ba tấc, trong lòng cũng kinh hãi, vội vàng lấy tay đè xuống, hai mắt chăm chú nhìn hai đôi chân đi tới, đồng thời tăng thêm chân khí, chuẩn bị tùy thời phát ra đòn cuối cùng.

Nhưng mà trong không trung lại vang lên tiếng Trần Lan: “Nếu có một ngày, phu nhân phát giác ra rất nhiều sự tình đã quen thuộc nay trở thành bờ ngõ, hãy vì bản thân mình là chính, nghĩ ra cách để sống cho tốt, đi tìm kiếm vùng đất của riêng mình. Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, nếu không sẽ khiến mình thương tâm.” Đoạn lời này tỏ ra rất kỳ quái, Hoa Tinh rất không hiểu rõ nàng nói cái này làm gì, có điều rất nhanh hần đã hiểu.

Người áo tro nghe được thanh âm quen thuộc ấy, lời nói quen thuộc ấy, toàn thân rung động. Hữu thủ hơi run rẩy, nhẹ nhàng nhấc nón trên đầu lên, lộ ra khuôn mặt trắng bệch gần như tro tàn, yên lặng nhìn Trần Lan. Đó là một bộ mặt không quen, chưa hề thấy qua, nhưng ánh mắt ưu thương nồng đậm lại là thân quen như thế. Người áo tro nhẹ nhàng mở miệng, một chút máu tươi thuận theo khóe miệng từ từ nhỏ xuống, giọng nói khàn đặc truyền lại ba chữ: “Là phu nhân ư?” Tình cảnh hiện ra chua xót và thương tang vô bờ, khiến người không nhìn được nước mắt nhỏ xuống.

Trần Lan nhìn Hoa Tinh một cái, thấy hần khe khẽ gật đầu, hiểu rằng ở đây tạm thời vẫn coi như là an toàn. Quay đầu nhìn người áo tro, trong mắt Trần Lan lướt xuống hai dòng lệ, vô thanh vô tức. Có chút khản giọng nói: “Trương đại ca, là ta, Lam tử.” Trong lòng đau xót, nói chẳng được.

Người áo tro cũng chính là đồng bạn Trương Hoa của Trần Lan, chỉ là không biết tại sao, lúc này lại đã trọng thương sắp chết? Nhìn Trần Lan, cặp mắt vô thần của Trương Hoa lộ ra ý cười, nhẹ nhàng nói: “Thời gian của ta đã không còn nhiều, trước khi chết có thể gặp phu nhân, ta chết cũng nhắm mắt. Hình dạng của phu nhân rất hay, cả ta cũng không nhận ra phu nhân, tin rằng không còn ai có thể nhận ra phu nhân được nữa, phu nhân đến bên cạnh ta, ta muốn nói vài lời trước khi chết.”

Hoa Tinh nhẹ nhàng đi ra ngoài ba trượng, chú thị động tĩnh xung quanh. Trần Lan nhìn bóng dáng hần, trong mắt thoáng qua một chút cảm kích. Bước đến cạnh Trương Hoa, Trần Lan hỏi: “Trương đại ca, sao đại ca lại thế này, sao có thể chứ?” Nói xong không nhìn được đau lòng rơi lệ.

Trương Hoa nhẹ nhàng nói: “Lam tử, đừng thương tâm, con người sớm muộn cũng có ngày này. Ta có thể như thế, là vì tin tức bọn ta tại Trường An đã bại lộ rồi, nơi này không thể ở lại được nữa. Sau khi ta chết cô phải cẩn thận, nhớ phải cố gắng sống tiếp, cô vẫn còn trẻ. Đồng thời nhớ tự mình đi kiếm hạnh phúc thuộc về cô, nắm bắt thật tốt, sống tiếp thật tốt. Người đó là ai, có thể tin không?”

Trần Lan đáp: “Y kêu bằng Hoa Tinh, hồi sớm chính y cứu ta trong tay Long Tam, hiện tại ta nhận hần làm đệ đệ, nên có thể tin được, dung mạo của ta là do hần dịch dung.”

Trương Hoa nghe nói đưa mắt nhìn Hoa Tinh một cái, khẽ than thở: “Không ngờ là y, võ công của y tương đối lợi hại, có y bên cạnh cô, không có người nào dám sinh lòng nghi ngờ cô, như vậy cô cũng an toàn rất nhiều. Nhưng dấu sao lần đầu gặp mặt, cô cần hiểu y nhiều hơn, như quả hần chân thành đáng tin, cô cứ đi theo y đi. Bây giờ ta có việc cần nói cho cô, cô nghe rồi không được đau lòng, phải nhớ kỹ lời nói hôm nay của ta, vui vẻ sống tiếp.”

Trần Lan khẽ nói: “Ta biết rồi, Trương đại ca.” Ngực khí tràn đầy thương cảm.

Trương Hoa nhìn nàng, than nhẹ một tiếng, nói tiếp: “Thời gian của ta không nhiều, cô nghe cho kỹ. Bọn ta đến Trường An là việc tương đối bí mật, không có người khác biết, nhưng hành tung của bọn ta lại bị lộ, tại sao chứ? Chỉ có một giải thích, đó là người biết tung tích của bọn ta, đem tin tức bọn ta ẩn thân ở vùng này tiết lộ ra ngoài. Người đó là ai ư, tin rằng hiện tại cô phải hiểu rõ. Mặc dù cô không dám tin, cũng không mong muốn tin, nhưng ta phải nói cho cô biết tất cả chuyện này đều là thực, đúng là Tiền Phong tiết lộ tin tức bọn ta ở vùng này ra ngoài.”

Trần Lan sắc mặt chấn kinh và không tin, trong ánh mắt lộ ra thần tình bất khả tư nghị. Đầu không ngừng lắc, nước mắt như mưa vô thanh vô tức chảy xuống, tựa hồ muốn dùng nước mắt che giấu sự không tin trong lòng. Trần Lan bất kể thế nào cũng không dám tin, người chồng yêu dấu của mình có thể bán rẻ mình, vứt bỏ mình. Nàng không tin!

Trương Hoa nhìn thần tình thương tâm tuyệt vọng của nàng, biết nàng không thể tiếp nhận ngay, tiếc là sự thực chính là sự thực, không cho phép người không tin. Tiếng thở dài vang lên trong không khí, Trương Hoa khẽ hỏi: “Còn nhớ hôm khi chia tay, gã nói gì không? Gã nói bọn ta đi về Trường An, bọn gã đi hướng bắc, thế nhưng cô biết không, bọn gã không hề đi hướng bắc, mà là đi hướng tây nam, trong giây lát đó, gã đã vứt bỏ cô rồi. Vì bản thân gã, việc gì gã cũng có thể làm ra, bao gồm cả việc vứt bỏ vợ yêu mỹ lệ của gã.”

Trần Lan toàn thân run rẩy, trong mắt tràn ngập không tin, trong lòng đau đớn vô bì. Nhìn bộ mặt trắng bệch của Trương Hoa, nàng hiểu rằng, hết thảy cái quen thuộc đều đã trở nên xa lạ, rất nhiều chuyện đều không phải nàng không muốn chấp nhận, đã không thể xảy ra. Lệ, vẫn cứ vô thanh vô tức, tâm, dần dần vỡ tan từng mảnh, đau, từ từ xé nát cơ thể nàng, hồn, kết cuộc tách rời phách.

Khóe mắt Trương Hoa rơi xuống một giọt lệ, im lìm rơi xuống khuôn mặt trắng bệch đó, đau đớn nói: “Trước đây cô luôn bị che giấu bởi bề ngoài của gã, trước mắt cô, gã lúc nào cũng là một chính nhân quân tử, kỳ thực gã vốn là một tên tiểu nhân, chỉ là cô rất thiện lương, rất nhiều lần ta muốn nói cho cô biết, đáng tiếc ta sợ cô không dám tin, cũng không muốn tin, như thế đối với cô có lẽ là sự xúc phạm. Kỳ thực chỉ cần cô vui vẻ thì được rồi, ta không hề muốn nhìn thấy cô đau lòng. Rất nhiều lần ta đều tự nói với mình, mặc dù cô không hề biết con người gã âm hiểm thế nào, nhưng mà cô đã từng rất vui vẻ, mặc dù cái đó chỉ là sự vui vẻ của riêng cô, nhưng đối với cô lại nói, có lẽ cũng là một hạnh phúc, ta không mong muốn phá hỏng sự vui vẻ của cô.

Hiện tại ta sắp chết rồi, ta không hy vọng cô bị gã che giấu nữa, bởi vì gã đã làm ra việc có lỗi với cô. Nhớ lời ta nói hôm nay, ta không thể lừa dối cô, gã có rất nhiều việc, đều không phải việc cô biết được. Tương lai có một ngày, tin rằng gã cũng không thể có hạ trường tốt được. Cô còn nhớ hẳn nói với cô thế nào chứ, tấm tàng bảo đồ đó lấy được như thế nào không? Gã nói là vô ý gặp một lão nhân sắp chết, lão nhân đó trước khi chết đưa cho gã. Nhưng sự thực ư? Ta sợ cô nghe xong sẽ đau lòng.”

Nhẹ nhàng dừng lại, tựa hồ đang nhớ lại. Trương Hoa nhìn nhân nhi thiện lương trước mặt, tâm đang đổ máu, trời xanh ơi, người lừa người quá nhỉ, lại vô tình quá nhỉ! Trần Lan cả người dường như tê dại, im lìm đứng tại đó, cơ thể yếu đuối tỏ ra cứ như vô lực, nhẹ nhàng lay động, giống như là khốn đốn trong gió, đang tung trong mỹ lệ, đang tung bay trong cái chết.

Trương Hoa nói tiếp: “Nhớ lần ấy, gã vô ý từ trong miệng một lão già biết được, gia đình có một bức họa tổ truyền, gã liền từ từ moi cho lão già nói ra, đến khi gã biết được bức họa gia truyền của lão già đó là một phần tàng bảo đồ, gã liền nổi lòng cướp đoạt. Đêm ấy gã kêu ta và Triệu Lâm, đi vào nhà lão già đó. Sau khi gã dùng kiếm bức ra tàng bảo đồ, vì phòng tin tức lộ ra ngoài, liền đem một nhà mười bảy người của lão già đó ra giết sạch, cả một hài nhi mới ba tháng cũng không tha. Từ lúc đó, ta đã hiểu rõ tính cách của gã. Cho nên sau này Lê viên bị hủy, đó cũng là báo ứng thôi.”

Báo ứng ư? Trần Lan cả người chấn động, có lẽ là đúng nhỉ. Nàng không ngờ Tiền Phong vậy mà ngoan độc như thế, cả đứa trẻ ba tháng tuổi cũng không tha, tâm trường độc địa, ít có người so được. Không trách sau này Lê viên bị người ta diệt, có lẽ là ông trời trừng phạt y đây. Nhớ lại từng việc ngày trước, Trần Lan không nhận được nước mắt như mưa, giây phút này, tình yêu của nàng với Tiền Phong, biến thành tơ ý hận, hận hấn vô tình, hận hấn tâm độc, hận hấn đề tiện. Đồng thời bóng dáng một người từ từ bay lên trong tim, từ từ trở nên rõ rệt. Là ai chứ? Trần Lan có chút kinh dị, có lẽ, đây chính là ý trời!

Trương Hoa thì thào nói: “Ta không xong rồi, nhớ lấy lời ta, từ nay không cần nghĩ đến gã nữa, quên đi tất cả chuyện trước đây, làm lại từ đầu. Cô vẫn còn trẻ, cô vẫn còn đẹp, cô vẫn còn có rất nhiều đời sống hạnh phúc thuộc về cô. Đi gọi Hoa Tinh lại đây, ta có mấy câu muốn nói với hấn.”

Trần Lan cả người ngây ngốc đứng ở đó, nàng không dám tin lời của Trương Hoa, cũng không muốn tin. Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, Trương Hoa đã sắp chết rồi, là không thể lừa dối nàng, chỉ là nàng không dám tiếp nhận sự thực mà thôi, nàng thực không dám tin. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lại vang lên lời

nói của Trương Hoa ở phá miếu hôm ấy: Nếu có một ngày, phu nhân phát giác ra rất nhiều sự tình đã quen thuộc nay trở thành bờ ngõ, hãy vì bản thân mình là chính. Vốn là hôm ấy y đã hiểu sẽ có kết quả như vậy, đúng là y sợ mình đau lòng, không hề nói ra. Trong mắt Trần Lan chảy xuống giọt lệ thương tâm, thực muốn kiếm người để ôm, khóc lóc một trận, đáng tiếc - Trần Lan kêu Hoa Tinh, tự mình đi đến bên cạnh, nàng hiểu có vài lời, Trương Hoa không muốn mình nghe thấy, sợ rằng mình sẽ đau lòng. Hoa Tinh nhìn nàng, biết nàng nhất định rất thương tâm, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai nàng, một cổ chân khí mát mẻ từ vai truyền vào cơ thể nàng, tức thì khiến nàng tỉnh táo rất nhiều, cũng dễ chịu rất nhiều.

Hoa Tinh nhìn Trương Hoa, khẽ nói: “Thời gian còn lại của ngươi không nhiều, có lời gì ngươi nói đi. Việc có thể đáp ứng người ta sẽ đáp ứng người.”

Trương Hoa nhìn hần, thực là anh tuấn tuyệt luân, thiên hạ hiếm có. Hơn nữa có một thân võ công cao cường, đúng là lang quân lý tưởng trong lòng rất nhiều thiếu nữ, Trương Hoa nói: “Ta đích xác sắp chết rồi, không cần tính toán chết thế nào nữa. Ta chỉ muốn hỏi người xem, người bằng lòng chiếu cố tốt cho cô ta, cô ta là cô nương tốt, hiền lành mỹ lệ. Đáng tiếc rất ngậm ngùi, bị bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Tiền Phong lừa gạt, mới dẫn đến nông nổi lưu lạc tới ngày hôm nay.”

Hoa Tinh đáp: “Ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng, không thể để nàng phải chịu ủy khuất, người có thể yên tâm. Ta cũng biết nàng hiền lành mỹ lệ, sẽ hết lòng thương yêu nàng.”

Trương Hoa nhìn Hoa Tinh, tựa hồ muốn nhìn thấu hần, muốn nhìn rõ ràng biểu tình của hần, xem hần có mấy phần chân thành, khóe miệng khẽ giương, lộ ra một vết máu, đồng thời cũng lộ ra một chút ý cười, tỏ ra đặc thù như thế, khiến người than thở như thế. Trương Hoa nói: “Tốt, ta tin người. Sau khi ta chết, cô ta xin nhờ người. Người nên nhớ, Tiền Phong là tên tiểu nhân ti bỉ, vốn không xứng với cô ta. Tiền Phong vì mình, không tiếc bán rẻ hành tung của vợ mình, dẫn dắt sự chú ý của người khác, loại người này chung quy có một ngày sẽ phải chịu báo ứng. Tương lai như quả gã không chết, người nếu mà gặp gã, nhớ tranh thủ giết gã đi, không được để Lan muội phát hiện, hiểu chưa?”

Hoa Tinh không ngờ Trương Hoa sẽ nói ra những lời này, có điều tất cả chuyện này đều có lợi cho Hoa Tinh, có sự giúp đỡ rất lớn đối với việc sau này theo đuổi Trần Lan, Hoa Tinh ngầm cao hứng. Chỉ cần Tiền Phong chết đi, mình đã có thể thuận lợi có được đoá kiêu hoa mỹ lệ Trần Lan rồi, nghĩ đến đây, Hoa Tinh không nhịn được trong lòng ngầm ngầm cao hứng. Khẽ nói: “Yên tâm, ta sẽ không để người thất vọng đâu. Người an tâm đi nhé.”

Trong mắt Trương Hoa lộ ra ý cười, khó nhọc nói: “Hoa Tinh, Người phải nỗ lực, hy vọng người có thể có được trái tim cô ta, cũng nhớ cần phải thương yêu cô ta cho tốt, ta dứt lòng, là cần phải đi rồi.” Nói xong một hàng lệ chậm chậm lướt xuống, nhẹ nhàng nhắm mắt. Xem ra hần cũng không cam lòng, nếu không sao lại rơi lệ chứ?

Kỳ thực trong lòng mỗi người đều có vô số sự việc để lại mối hận suốt đời, cái mà đến chết cũng không hoàn thành được, hay là không thể hoàn thành được, vĩnh viễn chiếm giữ tâm linh mỗi người. Có lẽ khiếm khuyết cũng là một vẻ đẹp, không có khiếm khuyết, thì không thể cấu thành đời người hoàn chỉnh, phải không?

Hoa Tinh đi đến bên Trần Lan, nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng, khẽ nói: “Y đi rồi, bọn ta cũng nên đi thôi, bằng không sẽ bị người ta hoài nghi.”

Trần Lan nghe nói, toàn thân run rẩy, quay đầu, nhìn bóng tro y nhiên dựa trên tường. Y đã lặng lẽ dựa nơi đó, giống như là một mối, nhẹ nhàng dựa nghỉ mệt ở đó. Nhưng nàng hiểu rõ, y vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại được nữa. Lệ thủy trong mắt Trần Lan lớn vốn không dừng, kiên cường nhẫn nại không để chúng chảy xuống. Nhìn người bạn ở với mình nhiều ngày, cứ thế vô thanh vô tức xa rời, trong tim nàng đau buồn và than vãn không thể tả, có lẽ đây chính là số phận, đây chính là ý trời, không thể chống lại.

Hoa Tinh kéo Trần Lan từ từ rời đi, đồng thời chú ý động tĩnh xung quanh. Rất tốt, không có người nào để ý hai người bọn hần, Hoa Tinh hướng về khách sạn mình ở đi tới, hết sức nhanh rời khỏi nơi này. Rời khỏi nơi khiến Trần Lan rơi nước mắt thương tâm.

Trong thành Trường An, ngoài mặt vẫn cứ bình yên, nhưng lại ngầm chứa đầy sát cơ. Có điều Hoa Tinh không hề để ý những cái đó, cái hần chú ý chỉ có mỹ nhân, làm sao có được càng nhiều mỹ nhân, chinh phục càng nhiều mỹ nhân, mới là việc khiến hần cảm thấy hứng thú.

31. Chương 31: Sơ Ngộ Thánh Tâm

Hoa Tinh dẫn theo Trần Lan, thẳng đường quay về, rất nhanh thì đã đến khách sạn. Vừa tiến vào phòng, Trần Lan liền bổ nhào lên giường khóc nức nở, nàng thực không có cách nào chịu nổi hiện thực tàn khốc ấy. Nàng thà ở trong giấc mộng mãi mãi không tỉnh, yên lặng say sưa ở bên trong, một mình sống trong hư ảo. Chỉ ít ở trong ấy còn có tơ tơ ngọt ngào và tơ tơ kỷ niệm, sẽ không đau lòng như vậy, khiến nàng khó mà tiếp nhận.

Hoa Tinh ngồi một bên, yên tĩnh nhìn nàng, trong mắt lộ ra thờ dài. Hoa Tinh không hề đi an ủi nàng, chỉ im lặng ngồi tại đó, bởi vì hắn hiểu rõ, có những việc, yêu cầu không phải là an ủi, mà là sự gột rửa của thời gian. Trên đời duy chỉ có thời gian có thể làm phai nhạt tất cả, lau sạch tất cả vết tích khoét ra trong tim.

Trong tiểu phòng an tĩnh, vang lên tiếng nỉ non ai oán, giống như là một đoạn nhạc bi thương, quanh quẩn rất lâu không rời xa.

Lâm Vân dẫn sáu người đồng hành vào quán rượu, bảy người kiếm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Lâm Vân bảo tiểu nhị lấy trà nước, đầu sao lúc này ăn cơm vẫn còn sớm một tý, uống chút trà trước đã, nghỉ ngơi một lát. Lâm Vân nói: “Bọn ta ngồi một lát trước, đợi nghỉ một tý.”

Ngô Long nói: “Cũng được, thì ngồi. Lâm thiếu hiệp, ở đây phải có cơ sở ngầm của thư viện bọn người nhĩ, không biết lúc này có tình hình gì mới không?” Nghe ngữ khí, đối với Tỵ Thủy Châu là tương đối lưu tâm.

Lâm Vân ngậm cười khẩy, cất tiếng đáp: “Tiền bối không cần vội, ta lập tức đi xem ngay, hỏi thăm bọn họ, coi có tin tức gì mới không. Các vị ngồi một lát trước, ta đi ngay đây.” Nói xong đứng dậy rời khỏi.

Sau khi ngó Lâm Vân rời khỏi, Ngô Hoa nói với Xuất Vân đạo trưởng: “Đạo hữu thấy lời Lâm Vân đáng tin không, thư viện bọn họ e rằng không dễ dàng đem tin tức rõ ràng cho bọn ta biết được nhỉ?”

Xuất Vân đáp: “Ngô huynh nói có lý, có điều thể lực của Thư viện bọn họ thế nào, huynh cũng hiểu rõ, bọn ta không thể lộ ra biểu tình không tín nhiệm, đầu sao ở đây cũng là Trường An, là phạm vi thể lực của bọn họ, bọn ta cần nhờ vào sức người và sức của của bọn họ.”

Ngô Hoa nói: “Lời đạo huynh nói cũng chính là suy nghĩ của ta, hiện nay bọn ta vẫn không thể đắc tội với y, tốt nhất mọi người ôn hòa chung sống. Nhưng y cung cấp tin tức cho bọn ta, có lẽ cũng không phải là tin mới nhất, tùy nơi cũng có thể dò la được. Tin tức bí mật chân chính, y sẽ không nói cho bọn ta biết đâu.” Xuất Vân đạo trưởng gật đầu tán thành.

Mai Hương ở bên cạnh, không ngờ giữa bọn họ, cũng có lòng không tín nhiệm, ngờ vực lẫn nhau. đọc truyện tại . Xem ra vì Tỵ Thủy Châu, mọi người đều cảnh giác lẫn nhau, cẩn thận phòng bị đối phương. Vô lâm thực là tràn đầy tàn khốc và nguy cơ, hơi không chú ý thì có thể rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Rất nhanh Lâm Vân đã trở lại. Vừa ngồi xuống, Lâm Vân liền mở miệng nói: “Ta vừa mới ra ngoài dò la một lát, nhận được một số tin tức. Nghe nói sáng sớm nay, Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh đã qua vùng gần đây, gặp Long Xà Bang chủ Long Tam. Hai người trao đổi mấy câu, Long Tam liền dẫn người rời khỏi. Nhưng Hoa Tinh lại mang đi một nữ tử, nữ tử đó trên dưới ba mươi, dung mạo bình thường. Nhưng đến lúc sau, nữ tử lại đột nhiên biến mất, còn Hoa Tinh lại không biết từ đâu kiếm được một nha hoàn, trông chừng mười bảy mười tám tuổi, vẫn coi là xinh đẹp.” Nói xong nhìn Mai Hương, tựa hồ nghĩ từ ánh mắt nàng nhìn ra được điều gì. Đáng tiếc Mai Hương cũng mê hoặc không rõ, tỏ ra rất ngạc nhiên.

Những người cùng bàn cũng nhìn Mai Hương, có điều nhìn bộ dạng hiển nhiên nàng cũng không hiểu vụ này. Ngô Hoa nói: “Xem ra Mai cô nương cũng không nắm được việc này, Lâm thiếu hiệp cứ tiếp tục nói tin tức khác đi nhỉ?” Hiển nhiên lão đối với việc của Hoa Tinh, không hứng thú bằng Tỵ Thủy Châu.

Tôn Vân Long xen vào hỏi: “Lâm Vân huynh, huynh cho rằng đi theo Hoa Tinh là nữ tử nào, với nha hoàn của y sau đó, có phải là một người không?”

Lâm Vân đáp: “Việc Tôn huynh hỏi, ta cũng đã từng phỏng đoán như thế. Nhưng căn cứ theo bản báo của tuyến môn hạ, tuyệt đối là hai người hoàn toàn khác nhau, nhìn không ra có chỗ nào giống nhau cả, hơn

nữa nhìn không ra hình dạng dị dung. Dựa vào phân tích của Thư viện, hai nữ tử đó rất có thể là tuyền người của Phượng Hoàng Thư Viện, đến gặp Hoa Tinh.” Truyện được tại TruyệnFULL

Xuất Vân đạo trưởng hỏi: “Ngoài cái này ra, không biết Lâm thiếu hiệp dò la được tin tức nào nữa không?” Xuất Vân không hề hỏi nhiều về việc của Hoa Tinh, bởi vì lão biết, Hoa Tinh võ công cao cường, nên ít dây vào là hay.

Lâm Vân nhìn mấy người một cái, khẽ đáp: “Tin tức khác, đích xác cũng có. Ngoài việc Hoa Tinh ra, còn có hai vụ, cũng tương đối quan trọng. Vụ thứ nhất là về Huyết Phù Dung Trần Lan. Cứ theo tin tức mới nhất, hành tung của Trần Lan vẫn không có tin tức, có điều lại phát hiện tung tích của đồng bạn Trương Hoa của cô ta. Tiếc là khi kiếm được Trương Hoa, hắn đã bị thương nặng chết đi, trong một con hẻm nhỏ hẻo lánh cách đây không xa. Vụ còn lại, là trong những người tiến vào Trường An, có hai người thân phận rất đặc thù, tương đối nổi tiếng.” Nói đến đây, trên mặt lộ ra một chút thần sắc kỳ đặc.

Mọi người nghe nói, mỗi người có biểu tình khác nhau. Ngô Hoa và Xuất Vân nghe thấy Trương Hoa đã chết, trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Lần này, muốn kiếm Trần Lan thì nhất định càng khó khăn. Còn Tôn Vân Long và Lưu Phi trẻ tuổi hơn, đối với điều này không phải tính toán nhiều như vậy, chỉ đang nghĩ Trần Lan ẩn tàng ở nơi nào nhỉ? Vì Trương Hoa đã hiện thân, chứng minh tin tức bọn họ ẩn trốn ở Trường An là chính xác, hiện nay Trương Hoa đã chết, còn lại một mình Trần Lan, cô ta có thể đi đến đâu chứ?

Mai Hương và Thu Nguyệt nghe câu nói cuối cùng của Lâm Vân cảm thấy có chút hứng thú, rốt cuộc là người nào? Có thể hấp dẫn sự chú ý của gã. Xem biểu tình của gã thì biết, gã nhất định biết hai người đó, nếu không không thể như thế.

Xuất Vân nhìn Ngô Hoa một cái, hỏi Lâm Vân: “Lâm thiếu hiệp đã phát hiện thi thể Trương Hoa, nhưng từ trên thi thể y có phát hiện manh mối gì không? Ngoài ra Lâm thiếu hiệp cho rằng Trần Lan hiện nay có thể ẩn thân ở nơi nào?”

Tôn Vân Long nói: “Trần Lan có thể đã rời khỏi đây rồi không? Có phải cô ta đã cảnh giác được nguy hiểm, tự mình rời khỏi không? Mà Trương Hoa chắc hẳn là trở lại lấy vật gì, bị người ta phát hiện rồi giết chết.”

Cùng lúc Mai Hương cũng hỏi: “Người nói hai người rất nổi danh là ai vậy?”

Lâm Vân thấy ba người hỏi đồng thời, nghĩ một lát nói: “Đối với thi thể của Trương Hoa, người của bọn ta đã kiểm tra kỹ càng, là bị thương bởi một loại chưởng lực âm độc, đánh đứt tâm mạch mà chết. Còn về việc hạ lạc của Trần Lan, ta cũng không rõ lắm. Theo lý mà nói, bọn họ ở Trường An không có người nào có thể nương nhờ. Giờ đây Trương Hoa đã chết, Trần Lan một mình e rằng cũng tương đối nguy hiểm, cô ta có lẽ cũng rất khó kiếm được nơi ẩn thân an toàn. Cho nên, hiện nay, cô ta hoặc là bị người ta bắt, hoặc là đã rời khỏi đây. Nhưng mà cô ta muốn rời khỏi đây, sợ rằng không phải là việc dễ dàng. Tuy nhiên nếu cô ta bị người nào bắt, tin rằng cũng sẽ có chút phong thanh mới đúng, nhưng thư viện trước mắt lại không có một chút tin tức nào, nghĩ tới thực là kỳ quái, khiến người ta không hiểu. Đối với câu hỏi của Mai Hương có nương, hai người đó đều còn rất trẻ, ta đang nghĩ sao bọn ta không đi gặp bọn họ, đồng thời cũng có thể hỏi xem mục đích đến đây của bọn họ.”

Mọi người nghe nói nhìn Lâm Vân, mỗi người đều đang suy nghĩ. Mai Hương nói: “Người cứ nói trước cho bọn ta biết bọn họ là ai đi chứ nhỉ?”

Lâm Vân nhìn mấy người một lượt, khẽ nói: “Hai người đó đều vô cùng nổi danh ở võ lâm, đáng gọi là nhân vật nổi danh nhất trong lớp trẻ. Hai người một nam một nữ, nam là người bài danh Long Bảng đệ nhất; Còn nữ là người bài danh Phượng Bảng đệ nhất. Hiện tại mọi người rõ ràng thân phận của hai người ấy rồi nhé, bọn ta cứ đi gặp bọn họ xem.”

Sáu người vừa nghe liền biến sắc mặt, đều lộ ra vẻ chấn kinh. Thu Nguyệt có chút không tin hỏi lại: “Lâm công tử nói là thực ư? Quả thực là Long Bảng đệ nhất lần này Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân và Phượng Bảng đệ nhất Thánh Tâm Ngọc Nữ Lý Vân La ư? Lý Vân La chính là tuyệt thế giai nhân xếp thứ hai trên Thiên tiên phổ lần này.”

Lâm Vân vẻ mặt có chút kỳ quái nói: “Chính là hai người bọn họ, các vị không ngờ bọn họ xuất hiện phải không? Nếu mà muốn đi, bọn ta đi ngay thôi.” Nói xong đứng dậy.

Mai Hương và Thu Nguyệt vừa nghe đến tên của Lý Vân La, trên mặt đều lộ ra vẻ hứng thú, muốn đi kiến thức một lần vị tuyệt thế mỹ nhân trong truyền thuyết này. Nhưng Tôn Văn Long và Lưu Phi nghe thấy có thể gặp được mỹ nhân trên Thiên tiên phổ, trong lòng há có thể không vui, gương mặt đều rất hứng thú, tỏ ra gấp không thể chờ được. Còn Ngô Hoa và Xuất Vân cũng muốn đi mở mang kiến thức một lần, hai thiếu niên nam nữ uy danh truyền rộng này. Do bảy người đã rời khỏi đây, kiếm Chiến Vân và Lý Vân La. Vậy ở đây không còn giá trị gì để lưu lại nữa rồi, phải không?

Hoa Tinh nhìn Trần Lan thương tâm thút thít suốt, không nhìn được đến gần nàng, hữu thủ vỗ về lưng nàng, đồng thời một cổ chân khí mát rượi nhảy mắt di động khắp toàn thân nàng, khiến tâm hồn ưu uất của nàng, tức thì xoa dịu, từ từ bình tĩnh lại.

Trần Lan gương mặt đọng nước mắt, yên lặng nhìn hẩn, ánh mắt rất kỳ đặc, đã có một chút e thẹn, lại có ba phần cảm kích. Hơn nữa còn có rất nhiều tư tình ngay cả bản thân nàng cũng không biết rõ, giao dệt bên trong. Nhẹ nhàng, Trần Lan nói: “Tạ tạ người, đệ đệ.” Mấy chữ nhàn nhạt, dường như chứa thâm tình nồng nàn.

Hoa Tinh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, động tác rất nhẹ rất mềm, rất chậm rất đẹp. Tựa như là lau nước mắt cho tình nhân, dịu dàng như vậy, dụng tâm như vậy. Hoa Tinh khẽ nói: “Được rồi, đừng khóc, sau này ta sẽ chăm sóc cô. Bây giờ cũng không còn sớm, bọn ta ra ngoài ăn cơm nhé, đến Anh Hùng lâu lớn nhất Trường An, vui vẻ ăn một bữa, đem tất cả việc không vui, toàn bộ quên đi, làm lại từ đầu.” Nói xong nhẹ nhàng kéo tiểu thủ của nàng, hướng ra cửa mà đi.

Trần Lan im lặng nhìn hẩn, trong mắt hiện ra một chút ưu thương, một chút than thở, còn có một chút tình ý yếu ớt. Trần Lan nói: “Thiếu gia cứ thả ra, để ta tự đi được không?”

Hoa Tinh ngoái đầu, ngậm cười nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng bỏ tay nàng ra, dẫn đầu mà đi. Trần Lan theo sát hẩn, hai người đi thẳng tới Anh Hùng lâu.

Bọn bảy người Lâm Vân, đi gặp Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân và Thánh Tâm Ngọc Nữ Lý Vân La tại Anh Hùng lâu. Lúc gặp nhau hai người đang ngồi tại một cái bàn tựa cửa sổ, sau khi Lâm Vân giới thiệu sáu người đi theo, chín người bèn ngồi lại với nhau. Mai Hương vừa khéo ngồi cạnh Lý Vân La, còn Thu Nguyệt lại ngồi kề đại sư huynh Tôn Văn Long. Mục quang mấy người đều dừng lại trên người Lý Vân La, cơ hồ toàn bộ đều bị vẻ mỹ lệ của nàng làm cho ngây ra. Những người khác trên tửu lâu, cũng đều nhìn Lý Vân La, mắt không rời đi chỗ khác, thần sắc chấn kinh.

Chỉ thấy Lý Vân La cả người áo trắng như tuyết, hiển lộ ra hơi có chút phiêu dật. Bộ mặt tuyệt mỹ, đẹp đến mức khiến người ta không biết dùng lời nào để mô tả. Nụ cười khe khẽ, hiện ra mấy phần khí chất thánh khiết, khiến người ta có một loại cảm giác thần thánh bất khả xâm phạm. Đôi mắt sáng ngời, chớp lên vẻ động người, khiến người muốn say. Hết sức hấp dẫn sự chú thị của tất cả mọi người tại trường.

Chiến Vân bên cạnh, trạc độ hai mươi sáu hai mươi bảy, bộ mặt có vẻ phần chắn, tỏ ra có chút đặc ý. Dung mạo anh tuấn bất phàm, tương đối có lực hấp dẫn. Lúc này đang nhìn Lâm Vân, Tôn Văn Long và Lưu Phi. Trong mắt lóe lên sự đặc ý, tựa hồ đang khoe khoang cái gì. Cả người y phục màu vàng, trong tay cầm một cây chiết phiến, bất thường phe phẩy hai cái, tỏ ra vô cùng phiêu dật, và khác với mọi người.

Lâm Vân nhìn Chiến Vân một cái, rõ ràng nhìn được tí ti đặc ý trong mắt gã. Lâm Vân ngậm cười khẩy một tiếng, không phải đặc ý, chung quy có một ngày ta sẽ vượt lên trên người, người cứ đợi đi. Lâm Vân cười nói: “Chiến Vân huynh và Vân La cô nương hôm nay quang lâm Trường An, quả là vẻ vang không ít cho thành Trường An. Không biết các vị định ở lại đây bao lâu? Nếu có thời gian rảnh, tiểu đệ sẵn lòng làm chủ, kính mời hai vị chơi vui vẻ mấy ngày ở Trường An, tận cùng nghĩa địa chủ.”

Chiến Vân nhìn Lý Vân La một cái, thấy nàng không lời, bèn nói: “Bọn ta có thể phải nán lại hai ba ngày, đồng thời có chút việc. Hảo ý của Lâm huynh xin tâm lĩnh, lần sau có cơ hội, nhất định đến vùng này nữa, vui vẻ du ngoạn một phen với Lâm huynh.”

Lâm Vân nói: “Không biết hai vị có việc gì, có cần tiểu đệ giúp đỡ không. Nói thực, trong Trường An, muốn làm việc gì, ta có thể giúp được, tin rằng phải có phần giúp được các vị.”

Chiến Vân phe phẩy quạt trong tay, cười nhẹ nói: “Kỳ thực chỉ có vài việc nhỏ, hảo ý Lâm huynh xin tâm lĩnh. Bọn ta vốn chỉ đi qua vùng này, nghe nói ở đây phát sinh một số sự tình, nhất thời hiếu kỳ, bèn đến

xem xem. Ấy, mọi người cứ ăn cơm uống rượu đi, nói chuyện cho vui vẻ.” Nói xong bèn kêu mấy người động thủ ăn uống, nín thinh không đề cập tới việc của mình. Còn Lý Vân La chỉ yên lặng ngồi ở đó, giống như một đóa bạch liên thánh khiết, nở trong trần thế.

Người trên lầu không ít, lúc này đã giữa ngo, người dùng cơm tương đối nhiều. Hơn nữa không ít người muốn nhìn thiên tiên mỹ nhân Lý Vân La này, đã dồn dập đi lên lầu bốn, rất nhanh đã sắp ngồi chật, chỉ còn lại bốn cái bàn.

Trong những người này, có hai người làm Lâm Vân và Chiến Vân chú ý, một vị là Độc long thủ - Uông Dương bài danh thứ mười một trên Địa Bảng lần này. Uông Dương chừng ba tám ba chín tuổi, cả người áo xanh, tướng mạo bình thường. Đang ngồi yên lặng một mình ở góc tường, tự mình uống rượu. Cặp mắt tỉnh thoảng nhìn Lý Vân La, dường như cũng bị chấn kinh bởi vẻ đẹp của nàng.

Người còn lại liệt danh trên thứ hai bốn trên Phong Vân Bảng, Độc Hành Khách – Cô Ngạo. Cô Ngạo toàn thân hắc y, người thực như tên, ba mươi một ba hai tuổi, gương mặt anh tuấn, đầy vẻ lạnh nhạt. Trên bàn đặt một thanh trường kiếm, trông có vẻ bình thường không có gì kỳ lạ. Lúc này hắn đang cúi đầu một mình uống rượu, chưa hề nhìn sang bên này.

Hoa Tinh và Trần Lan đi không lâu thì đến Anh Hùng lầu, hai người lên thẳng lầu bốn. Từ dưới lên trên, Hoa Tinh phát hiện rất nhiều nhân sĩ võ lâm, so với mấy ngày trước nhiều hơn gấp bội, xem ra Trường An càng ngày càng náo nhiệt, hắc hắc, có ý tứ. Hoa Tinh nghĩ ngợi trong lòng. Trần Lan theo sát hắn, trong lòng cũng đang suy nghĩ, những người này có phải là vì mình mà đến không? Như quả không gặp Hoa Tinh, mình lúc này e rằng đã rơi vào tay những người này rồi, hậu quả thực là không dám tưởng tượng.

Đến lầu bốn, Hoa Tinh nhìn một cái vẫn còn ba bàn trống. Hoa Tinh bước tới một bàn trong đó, đồng thời ánh mắt quan sát mọi người trên lầu. Đột nhiên, Hoa Tinh toàn thân chấn động, ánh mắt ngừng lại trên người Lý Vân La, chỉ một lát, Hoa Tinh đã khôi phục trở lại, từ từ bước đến bàn bên cạnh ngồi xuống, yên lặng nhìn Lý Vân La, trong lòng đang nghĩ nàng là ai, tại sao xinh đẹp như vậy. Mà lại đẹp ngang với Trầm Ngọc Thanh, Liễu Vô Song, Dư Mộng Dao, chẳng nhẽ cũng là mỹ nhân trên Thiên tiên phổ? Hoa Tinh nhìn vẻ thánh khiết của Lý Vân La, trên mặt lại lộ ra nụ cười đặc thù, thần bí tà dị, lại tràn đầy vô bì lực dụ hoặc.

Trần Lan trông thấy Lý Vân La cũng kinh ngạc, bị vẻ mỹ lệ của nàng làm cho chấn kinh. Cùng là nữ nhân, nàng biết rõ cái đẹp của Lý Vân La khiến bao nhiêu người kinh ngạc, có lẽ cũng không tìm ra được mấy người như thế trong thiên hạ. Khí chất thần thánh, làm người ta từ trong lòng nảy sinh sự tôn kính nàng, không dám có tư hào tà niệm với nàng. Ngồi bên phải Hoa Tinh, Trần Lan cũng không nhịn được lặng lẽ nhìn Lý Vân La.

Tại bàn Lý Vân La, do Mai Hương và Thu Nguyệt đều nhìn Lý Vân La, hết sức rung động bởi vẻ mỹ lệ của nàng, tuyệt nhiên không phát hiện ra Hoa Tinh đã đến. Nhưng Lâm Vân và Chiến Vân lại trông thấy Hoa Tinh. Chiến Vân vừa nhìn thấy Hoa Tinh, trong lòng liền có chút kinh động. Suốt từ trước đến nay, Chiến Vân tương đối tự tin về dung mạo mình, nhưng hôm nay vừa thấy Hoa Tinh, hắn đột nhiên phát giác, thể giới này vẫn còn có nam nhân so với mình càng tuấn mỹ hơn, so với mình càng sung mãn mị lực và dụ hoặc, đó chính là Hoa Tinh. Trong lòng Chiến Vân nổi lên tâm lý bất bình, tựa hồ cho rằng thiên hạ không nên có nam nhân tuấn mỹ hơn mình. Từ khoảnh khắc này, trong lòng Chiến Vân đã nảy sinh tâm lý căm ghét Hoa Tinh, có thể kể là tâm lý đố kỵ. Cũng vì vậy, làm cả đời hắn, lưu lại dấu vết suốt đời không có cách nào phai mờ, cho đến khi chết.

Lâm Vân khẽ nói: “Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh đến rồi, đi cùng với hắn chính là nha hoàn.” Lời này vừa xuất, Chiến Vân và Lý Vân La bất giác đều nhìn Hoa Tinh, dường như không nghĩ đến, hắn chính là Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh danh đương tứ hải mấy ngày nay.

Lý Vân La nhìn Hoa Tinh, ánh mắt cũng ngây ra một cái. Không ngờ hắn lại anh tuấn đến xuất kỳ, so với Chiến Vân còn hơn mấy phần. Khiến Lý Vân La lưu ý nhất là ánh mắt và nụ cười kỳ đặc của Hoa Tinh. Nàng phát giác ánh mắt Hoa Tinh rất quái, tương đối hấp dẫn người ta, phẳng phất có lực dụ hoặc vô tận, khiến người ta từ từ rơi vào trong. Nụ cười của Hoa Tinh rất tà, tràn đầy mị lực dụ người.

Lý Vân La trong lòng kinh động, một cỗ chân khí mát mẻ mau chóng vận chuyển toàn thân, tâm hồn nổi sóng mới chịu từ từ lắng lại. Đáng tiếc đã nảy sinh một đường khe hở. Lý Vân La ngẫm kỳ quái, đối với

mình mà nói, là truyền nhân của Thiên Tâm Các, quan trọng nhất chính là luyện tâm. Võ học của Thiên Tâm Các không giống võ học khác, là lấy luyện tâm là chính, đối với việc tu luyện tâm hồn xa hơn hẳn người khác. Mỗi thiên tâm truyền nhân đều là người ý chí kiên nghị, đối với sự dụ hoặc của vạn vật, có lực đề kháng cực mạnh. Có thể Lý Vân La không hiểu, tại sao lần đầu tiên mình thấy Hoa Tinh, thì có chút hăm vào trong. Nhưng nàng hiểu một việc, đúng là Hoa Tinh tương đối kỳ đặc, không giống bình thường, phải cẩn thận lưu ý.

Mai Hương và Thu Nguyệt vừa nghe Hoa Tinh đến rồi, hai người vội định thần lại, quay đầu nhìn Hoa Tinh. Nhưng rất nhanh, ánh mắt hai người đều dừng lại trên người Trần Lan, trong mắt lóe lên vẻ kinh nghi, tựa hồ đối với tướng mạo vóc dáng Trần Lan tương đối hài lòng, bởi rằng nàng không có đủ năng lực dụ hoặc Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn Lý Vân La, ngầm suy đoán nàng là ai? Thấy Mai Hương và Thu Nguyệt nhìn sang, trong mắt Hoa Tinh hiện ra ý cười khê, yên lặng nhìn hai người bọn nàng, khe khẽ gật đầu, coi như là chào bọn họ. Hai người vừa thấy ánh mắt Hoa Tinh, con tim nhảy một cái, hiểu rõ ý hân, bất giác gật đầu hồi đáp hân.

Lý Vân La thu ánh mắt về, nhìn người cùng bàn một cái, biểu tình nhạt nhẽo, yên lặng ăn cơm. Những người khác cũng đã quay đầu, yên lặng ăn cơm, bất thường nhìn trộm Lý Vân La.

Hoa Tinh kêu rượu và đồ ăn, chuyển động mục quang đang ngừng lại trên người Lý Vân La, lảng lảng quan sát người khác. Sau khi nhìn kỹ một trận, ánh mắt Hoa Tinh dừng lại trên người Độc Hành Khách Cô Ngạo, trong mắt lộ ra ý cười có chút kỳ đặc. Hoa Tinh phát giác người áo đen này rất thú vị, nói đến võ công, rất không kém, có điều dường như hân cố ý ẩn giấu rất nhiều, khiến người ta rất khó phát hiện. Mà vẻ mặt của hân cao ngạo lạnh nhạt, tương đối kỳ đặc, hết sức hấp dẫn người ta. Hoa Tinh có chút thích khí chất của hân, bất kể võ công nhân phẩm đều là lựa chọn hay nhất, thiên hạ e rằng cũng không gặp được nhiều. Hoa Tinh đảo cặp mắt, tựa hồ nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười có chút tà dị.

Không lâu lắm, đồ ăn đã đến. Hoa Tinh nhìn Trần Lan nói: “Tiểu Tuyết, bắt đầu thôi, ăn cơm đi.” Mục quang liền chuyển, lại nhìn sang bàn Lý Vân La, tình cờ gặp ánh mắt của Chiến Vân. Hoa Tinh thấy ánh mắt căm ghét ấy, cũng ngậy một cái, có điều Hoa Tinh cũng không phải là người dễ trêu gì, tức khắc lại lấy ánh mắt xấu xa khinh miệt, chọc giận nộ hỏa trong lòng Chiến Vân.

Hoa Tinh thấy trong mắt hân nổi lên một ngọn lửa, biết hân đã nổi cáu rồi. Hoa Tinh cố ý nhìn Lý Vân La, ánh mắt lộ ra vẻ đẹp dễ, đồng thời khoe miệng giương lên, lộ ra một chút chế giễu, nhìn Chiến Vân. Giống như là đang khiêu khích gã, hoàn toàn không để gã trong lòng.

Chiến Vân ngầm tức giận, đáng tiếc hiện tại ở cùng Lý Vân La, không muốn biểu lộ ra bộ mặt hung ác độc địa của mình. Trong lòng ngầm nói, Hoa Tinh ngươi hãy đợi đấy, xem lão tử trừng trị ngươi như thế nào, hừ. Nghĩ đến đây lại nhìn Hoa Tinh một cái, ánh mắt giống như là đang nói, tiểu tử hôm nay tha ngươi trước, đợi có thời gian xem ta trừng trị ngươi thế nào.

Hoa Tinh thấy thế khê cười lộ ra vẻ cực kỳ tà dị, thần bí mà lại quái dị, khiến người ta không giải được. Ai cũng không biết trong lòng hân nghĩ cái gì, Chiến Vân càng không thể biết. Như quả nói là Chiến Vân biết, có lẽ tương lai sẽ khác, đáng tiếc, số phận chính là số phận, sớm đã định trước.

Trên lầu bốn ngoài tiếng ăn cơm, tỏ ra rất yên tĩnh, có lẽ tất cả điều này nguyên nhân là vì Lý Vân La, nếu không há có thể như vậy. Hoa Tinh im lặng nhấp nhấp rượu trong tay, đôi khi chú ý Lý Vân La. Nhìn biểu tình của Tôn Vân Long, Lưu Phi, Lâm Vân đối với Lý Vân La, Hoa Tinh liền hiểu, bạch y thiếu nữ này nhất định có lai lịch không bình thường. Chỉ là Hoa Tinh xuất giang hồ mới được mấy ngày, đối với rất nhiều người đều không biết, vốn không có cách nào phán đoán ra thân phận chân thực của bạch y thiếu nữ.

Hoa Tinh đảo mắt nhìn mọi người trên lầu, thấp giọng nhẹ nhàng nói với Trần Lan một tiếng, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi. Lần này đã hấp dẫn sự chú thị của không ít người, rất nhiều người đều nhìn hân, xem hân muốn làm gì. Mai Hương và Thu Nguyệt cũng mập mờ nhìn hân, ánh mắt đi theo sự chuyển rời của hân.

Trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười có một chút kỳ dị, trong tay bưng một chung rượu, chậm rãi bước đến bàn của Độc Hành Khách Cô Ngạo, cũng không nói lời nào, đã ngồi xuống rồi. Cô Ngạo lạnh nhạt nhìn

hắn một cái, lại cúi đầu uống rượu, tựa hồ như không thấy hắn. Hoa Tinh cầm đũa trên bàn, cũng không khách khí, mở to miệng ăn, cười kỳ đặc nhìn Cô Ngạo.

Nhẹ nhàng, Cô Ngạo ngẩng đầu, yên lặng nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh cũng nhìn hắn, ánh mắt hai người giao hội giữa không trung, thời gian dường như ngừng lại. Cô Ngạo lạnh nhạt nói: “Người là ai? Có chuyện gì?”

Hoa Tinh ánh mắt ngậm cười nói: “Có hứng thú, ta là Hoa Tinh, Phương Hoàng đặc sứ, còn người là ai?”

Trong mắt Cô Ngạo, lóe qua vẻ kinh ngạc, dường như hắn cũng không ngờ, người trước mặt chính là người mấy ngày nay, đang nổi lên là nhân vật phong vân Hoa Tinh. Hắn kiểm mình có việc gì ư? Kỳ quái. Cô Ngạo lạnh nhạt nói: “Ta là Độc Hành Khách Cô Ngạo, người có việc gì không?” Ngữ khí rất lạnh mạc, quả là người như danh.

Hoa Tinh nhìn hắn, nhẹ nhàng truyền âm nói với hắn mấy câu, rồi ngừng lại, ngậm cười không lời. Nhưng thần sắc Cô Ngạo lại đại biến, trong mắt có biểu tình kinh hãi, khó mà tin tưởng nhìn Hoa Tinh, không ngờ cả việc thần bí mình ẩn giấu nhiều năm hắn cũng biết, quả thực khiến người khó mà tin được. Hít sâu một hơi. Cô Ngạo từ từ bình tĩnh lại, nhìn Hoa Tinh, nói: “Được, ta đồng ý.” Bốn chữ ngắn ngủi, để người ta đoán không ra giữa hai người phát sinh chuyện gì.

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Tương lai người sẽ hiểu, sự chọn lựa của người hôm nay là chính xác, cơ hội này không phải ai cũng có thể có được. Đến chỗ ta ngồi uống rượu.” Nói xong đứng dậy rời khỏi. Độc Hành Khách nghe nói, mặt không biểu tình, cũng đứng dậy cầm trường kiếm, đi theo Hoa Tinh.

Lần này, đối với những người nhận thức Độc Hành Khách lại nói, đều là tương đối bất ngờ. Bởi vì bọn họ đều biết, sở dĩ Cô Ngạo được kêu bằng Độc Hành Khách, chính là vì nhiều năm nay, hắn không gần gũi người khác, luôn luôn đi một mình, lạnh nhạt hành tẩu vô lâm. Nhưng ai cũng không ngờ, hôm nay hắn lại đi theo Hoa Tinh, quả là sự việc kỳ quái. Rốt cuộc Hoa Tinh làm sao khiến hắn tự nguyện đi theo, ai cũng không biết, ai cũng đoán không ra. Tất cả mọi người từ đầu đến cuối đều nhìn kỹ kỹ lưỡng lưỡng, đáng tiếc không có người nào biết rõ, chỉ mấy câu ngắn ngủi, làm sao nói động đến tâm vị Cô Ngạo lạnh nhạt vô bì này ư?

Có lẽ, vì đó là Hoa Tinh. Nếu không tại sao từ trước đến nay không có người nào có thể làm động lòng lạnh nhạt của Cô Ngạo? Hoa Tinh với Cô Ngạo cùng nhau ngồi xuống, hai người yên lặng uống rượu, Trần Lan kỳ quái nhìn hai người, trong mắt có vẻ mê hoặc không giải. Đôi khi Trần Lan rót rượu cho hai người, lộ rõ chút trách và thân phận nha hoàn của mình.

Trên Anh Hùng lâu, hết thấy mọi người đều chú thị Lý Vân La và Hoa Tinh, bởi vì hai người bọn họ là kỳ đặc nhất, là thần bí nhất. Về mỹ lệ của Lý Vân La, sự thần bí của Hoa Tinh, hết sức hấp dẫn cặp mắt mọi người. Song khi mọi người chăm chú nhìn Lý Vân La và Hoa Tinh, từ dưới lầu lại lên mấy người. Mấy người này xuất hiện đột ngột, có thể mang đến cho tửu lâu yên tĩnh chuyện gì không? Có lẽ

32. Chương 32: Túy Kiếm Tầm Cừ

Hoa Tinh và Trần Lan trên Anh Hùng lâu, gặp Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân và Thánh Tâm Ngọc Nữ Lý Vân La. Hoa Tinh hết sức rung động bởi vẻ mỹ lệ của Lý Vân La, nhưng mà hắn lại không đoán được thân phận chân thực của Lý Vân La. Mà Lý Vân La cũng chấn kinh bởi vẻ thần bí và tà dị của Hoa Tinh, trong lòng nổi lên sự lưu ý với Hoa Tinh.

Về việc Độc Hành Khách Cô Ngạo tại sao đi cùng với Hoa Tinh, đây là việc mọi người phỏng đoán không rõ ràng. Hết thấy mọi người đều bị hấp dẫn bởi vẻ mỹ lệ của Lý Vân La và sự thần bí của Hoa Tinh. Nhưng lúc này, lại có mấy người lên lầu bốn, mấy người này đột nhiên đi lên, liệu có mang cho tửu lâu yên tĩnh điều gì chăng?

Hoa Tinh vô ý quét mắt một cái, có năm người. Bốn người phía trước xem ra là đi cùng nhau, dẫn đầu là một lão già hơn sáu chục tuổi, đi theo phía sau là ba thiếu niên. Lão già mặc áo dài màu nâu xám, bộ mặt

to lớn, song mục có thần. Mục quang tỷ mỉ quan sát mọi người trên lầu, khi lão nhìn thấy Chiến Vân và Lý Vân La, liền biến sắc mặt, xem ra là nhận ra hai người bọn họ. Lão già tay cầm một thanh trường kiếm, tìm bàn trống ngồi xuống. Ba thiếu niên cũng ngồi cùng với lão, tất cả đều cầm kiếm, coi bộ là đồng môn.

Người ở phía sau bốn người đó, hiển nhiên là đi một mình. Toàn thân áo dài xanh, phối với bộ mặt có chút âm sâm, khiến người ta có cảm giác rất nham hiểm, không phải người tốt. Người này trên dưới năm mươi, trong mắt lóe lên khí âm tà, cực kỳ khó chịu. Mục quang lão già áo xanh này dừng trên người Lý Vân La, theo sau lại rơi trên người Mai Hương và Thu Nguyệt, trong mắt có ý cười nham hiểm, tựa hồ đang mưu ma chước quỷ điều gì. Mục quang quét qua, nhìn Hoa Tinh một cái, lão già kinh hãi. Bởi vì lão phát hiện, Hoa Tinh đang nhìn lão, với lại ánh mắt Hoa Tinh hiện ra vẻ kỳ đặc mà lại nguy dị, khiến lão cảm thấy toàn thân khó chịu. Lão già này bước đến bàn trống cuối cùng ngồi xuống.

Mấy người này Hoa Tinh đều không biết, nhưng mà người khác biết. Lâm Vân là người của Vô Lâm Thư Viện, tự nhiên tương đối rõ ràng các nhân vật vô lâm, y vừa nhìn thì nhận ra thân phận mấy người này. Bốn người đi trước là người của Thái Bạch Sơn Túy Kiếm Môn, xem ra là đến kiếm Hoa Tinh báo thù. Người dẫn đầu là cao thủ của Túy Kiếm Môn, võ công đứng thứ ba trong môn phái, là nhân vật tương đối lợi hại trong vô lâm, nghe nói võ công đủ để liệt vào Địa Bảng. Người này gọi là Vương Quân, kiếm pháp lừng danh vô lâm, đã hiển đạt ba chục năm. Lần này suất lĩnh ba đệ tử đến Trường An, không cần nói cũng biết vì việc một ngày trước, Hoa Tinh đã giết hai đệ tử kiệt xuất trong môn phái lão, đặc biệt đến đây báo thù.

Ngoài ra việc lão già áo xanh xuất hiện, lại càng khiến Lâm Vân và Chiến Vân đại kinh trong lòng. Hai người đều biết rõ thân phận lão già này, không ngờ lão vậy mà có thể xuất hiện ở đây, xem ra sau này phải coi chừng, không biết có chuyện gì mà ngưi quỷ xà thần cũng xuất hiện. Lão già khiến người vô lâm nghe tin đã sợ mất vía này kêu bằng Thanh Y Truy Hồn Phạm Vô Mệnh một trong Miêu Cương Thất Độc. Đứng thứ bảy trên Địa Bảng lần thứ ba, không chỉ có võ công cao cường, mà còn là cao thủ dùng độc nổi danh thiên hạ, bất luận ai thấy lão, đều phải nhường ba phần, không muốn va chạm với lão. Lão nổi tiếng là sát tinh trong vô lâm, động tý là giết người, không phân biệt phải trái, chỉ coi trọng sức mạnh. Lão xuất hiện ám thị điều gì? Lâm Vân và Chiến Vân đều đang phỏng đoán.

Hoa Tinh yên lặng uống rượu, nhìn Cô Ngạo một cái, phát giác vẻ mặt hắn có chút kinh ngạc, biết hẳn nhất định nhận ra mấy người kia. Hoa Tinh cười nói: “Thế nào, người biết bọn họ à? Đúng lúc lắm, ta không biết bọn họ, người nói cho ta xem, bọn họ đáng để là người nào?”

Cô Ngạo nhìn Hoa Tinh, không ngờ cả mấy người này hắn cũng không biết. Cô Ngạo băng lạnh nói: “Bốn người đi trước là người của Thái Bạch Sơn Túy Kiếm Môn, người đi đầu là Vương Quân, là cao thủ Túy Kiếm Môn, đứng thứ ba trong môn phái, thành danh đã ba chục năm. Lão già áo xanh là Thanh Y Truy Hồn Phạm Vô Mệnh, một trong Miêu Cương Thất Độc, xếp thứ bảy ở Địa Bảng lần ba, nổi danh là cao thủ dùng độc. Người này thủ đoạn cay độc, giết người không cần đạo lý, chỉ dựa vào thực lực, là nhân vật khó đối phó trong vô lâm.”

Hoa Tinh yên lặng nghe, ánh mắt bất thường nhìn mấy người đó. Khi hắn biết Vương Quân là người của Túy Kiếm Môn, Hoa Tinh liền biết, bọn họ đến kiếm mình báo thù. Về Thanh Y Truy Hồn Phạm Vô Mệnh, Hoa Tinh nhìn ra người này có chút âm sâm ngoan độc, đặc biệt là lúc lão nhìn Lý Vân La, Mai Hương và Thu Nguyệt, ý cười âm u lạnh lẽo, Hoa Tinh nhìn thấy rõ mồn một.

Hoa Tinh cười tà dị nói: “Nào ngờ là bọn họ, cũng hay, hắc hắc.” Cô Ngạo nghe nói ngơ ngẩn, không hiểu Hoa Tinh nói thế là ý gì. Trần Lan cũng không rõ trong lòng Hoa Tinh nghĩ cái gì.

Mục quang Hoa Tinh di chuyển đến người Lý Vân La, khẽ hỏi Cô Ngạo: “Hai người bên kia là ai, ta nói là thiếu nữ đẹp nhất và người ngồi bên cạnh nàng ấy?”

Cô Ngạo xuôi theo mục quang Hoa Tinh nhìn ra, trên mặt lộ ra biểu tình kỳ đặc. Tựa hồ đang nghĩ, cả hai người danh môn thiên hạ này Hoa Tinh làm sao cũng không biết. Cô Ngạo nhìn Hoa Tinh khẽ nói: “Hai người này là hai người nổi danh nhất ở lớp trẻ trong vô lâm. Người nam kêu bằng Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân, danh liệt đệ nhất trên Long Bảng lần này, võ công cao cường, nhân phẩm xuất chúng, là bạch mã hoàng tử trong lòng vô số thiếu nữ, làm cho nữ nhân ưa thích vô cùng. Nữ nhân là truyền nhân của Thiên Tâm Các, bài danh đệ nhất ở Phượng Bảng lần này, xếp thứ hai trên Thiên tiên phổ, Lý Vân La. Thân phận cực kỳ đặc thù, đại diện cho Thiên Tâm Các, đã có địa vị cao quý trong vô lâm. Hai người này đều

có bối cảnh thâm hậu, người thiên hạ đều không muốn đắc tội với họ.”

Hoa Tinh nghe nói bèn nhìn Lý Vân La, không dè nàng là nhân vật trên Thiên tiên phổ, mà còn xếp thứ hai. Chẳng trách mỹ lệ như thế, có thể đẹp ngang Dư Mộng Dao rồi. Mục quang nhìn Chiến Vân, mà đứng lúc Chiến Vân nghe được lời nói của Cô Ngạo, cũng đang nhìn Hoa Tinh. Trong mắt Chiến Vân lộ ra vẻ đắc ý, dường như đang khoe khoang thân phận đặc thù của mình, xấu xa nhìn Hoa Tinh.

Trong mắt Hoa Tinh lóe lên hàn quang, bộ mặt vẫn cứ treo lên nụ cười lơ mơ có vẻ tà dị. Khẽ hỏi: “Người nói bọn họ đều có bối cảnh tương đối vững vàng, là chỉ về cái gì? Là phía sau bọn họ đều có thế lực lớn mạnh đang chống đỡ ư?” Truyện được tại TruyệnFULL

Cô Ngạo khẽ nói: “Không sai, nói Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân trước, nghe đầu sư phụ hẳn là tuyệt thế cao thủ danh chấn thiên hạ, cơ hồ không có người nào có thể trêu chọc được, theo ta biết, sư phụ hẳn là tuyệt thế cao thủ bài danh thứ ba trên Thiên Bảng lần đầu ở sáu mươi năm trước – Vô Song Thư Sinh Tổng Văn Kiệt. Chuyện này thiên hạ đều biết, cho nên hầu như không có người nào có thể đụng chạm lão, vậy khác nào là đi kiếm ma phiền ỉn. Còn Lý Vân La là truyền nhân của Thiên Tâm Các, cũng là truyền nhân của Thiên Tâm Thánh Nữ Sở Nhược bài danh thứ sáu trên Thiên Bảng lần đầu. Lại thêm võ công và sự mỹ lệ của y, thiên hạ cũng không có người nào không nể mặt y ba phần, đừng nói đến việc chọc y.” Thanh âm nhẹ nhàng, vang lên trên lầu, không ít người đều nghe được.

Hoa Tinh cười nói: “Té ra là thế, khó trách. Hắc hắc, có ý tứ, không ngờ ta lần đầu đến Trường An mới vài ngày, đã gặp được không ít người, xem ra võ lâm quả là tràn đầy cảm xúc và kích thích.” Vừa nói, vừa nhìn Lý Vân La, ánh mắt dừng lại trên bóng người tuyết bạch của nàng, trông mắt bất thường đảo đi đảo lại, tựa hồ đang tính toán mưu ma chước quỷ.

Trong khi Hoa Tinh đang quan sát Lý Vân La, đồng thời cũng có người đang quan sát Hoa Tinh. Bốn người Vương Quân đều đang chăm chú nhìn Hoa Tinh, dường như cũng đang phỏng đoán thân phận hẳn, xem hẳn có phải là người mà mình cần tìm hay không. Nhìn một trận, bốn người cúi đầu trao đổi một hồi, một người trong ấy đứng dậy bước đến chỗ Hoa Tinh.

Người trên lầu đều chú thị người thiếu niên đó, thấy hắn đi đến chỗ Hoa Tinh, mọi người đều nổi lên một chút hưng phấn, có phải lại bắt đầu vở kịch hay nào hay không. Hoa Tinh nhìn người đó, ý cười trên mặt càng sâu. Thiếu niên đi đến trước mặt Hoa Tinh, mở miệng hỏi: “Tại hạ là đệ tử Túy Kiếm Môn, xin hỏi công tử có phải là Phượng Hoàng đặc sứ Hoa công tử không?”

Hoa Tinh cười đáp: “Không sai chính là ta, xem ra các người đến đây rất nhanh nhỉ? Thái Bạch Sơn cách đây không xa lắm, thời gian chưa đến một ngày, bọn người đã đến rồi, quả là nhanh thực. Có việc gì, thì nói luôn đi, con người ta không thích lời thôi tuý nào.”

Thiếu niên vừa nghe đúng là người mình muốn kiếm, trong mắt loé lên vẻ kỳ lạ. Nhưng y lại không ngờ Hoa Tinh nói chuyện trực tiếp như thế, nhất thời không dễ hồi đáp Hoa Tinh. Với võ công Hoa Tinh, bọn y đều nghe nói rồi. Có thể dễ dàng giết chết nhân vật cao thủ trên Địa Bảng, chứng minh Hoa tinh có thực lực cực mạnh, không phải dễ trêu, cho nên muốn đối phó với hắn, nhất định phải hành động cẩn thận, nếu không hối hận không kịp.

Thiếu niên quay đầu nhìn Vương Quân một cái, bình tĩnh nói: “Lần này kiếm Hoa công tử là muốn hỏi một việc, hôm qua hai vị đồng môn của ta không biết đắc tội chỗ nào với công tử, rốt cuộc bị công tử giết chết. Hy vọng Hoa công tử có thể nói rõ tình huống khi đó.”

Hoa Tinh bưng chung rượu, nhìn y một cái, ánh mắt hiện ra vẻ tà dị không thể tả, cười khẽ nói: “Xem ra là đến tìm ta báo thù rồi, hắc hắc, có hứng thú. Lúc đó chính là ở trên Anh Hùng lâu này, xảy ra sự việc, hiện nay đang ngồi không người ít đều biết chuyện khi đó, người không biết thì đi hỏi bọn họ nhé? Đến khi người biết rõ thì lại đến kiếm ta, có điều ta nhắc nhở người, tốt nhất tự mình quay về Túy Kiếm Môn đi, thì việc ngày hôm qua không xảy ra nữa, bằng không đến lúc hối hận thì đã không kịp rồi.” Nói xong uống hết chung rượu đang cầm trong tay.

Thiếu niên nhìn cặp mắt Hoa Tinh, trong mắt có chứa nộ khí, nhưng rốt cuộc y cũng im lặng đi về chỗ cũ. Bốn người Túy Kiếm Môn đều nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện ra cừ hận và phẫn nộ, nhưng bọn họ cũng hiểu không thể cứng rắn được, chỉ có thể dùng trí.

Hoa Tinh nhìn Trần Lan, ánh mắt có vẻ quan tâm nói: “Tiểu Tuyết, mấy ngày nay cô đi đường mệt rồi, cứ ăn nhiều một chút, bồi bổ tốt cho cơ thể.” Bộ mặt tà khí, lóe lên vẻ dụ người, tơ tình ẩn hiện, rung động tâm linh Trần Lan.

Nhìn Hoa Tinh, trong lòng Trần Lan nổi lên cảm giác kỳ quái, giây phút này mình dường như lại trở về thời thiếu nữ, trở lại thời kỳ đẹp nhất của đời người, tâm hồn bình tĩnh và đầy sự ưu thương ấy, chợt trở nên ngây thơ hồn nhiên, hiện lên âm điệu lãng mạn, đang từ từ rơi vào vòng xoáy ái tình. Một chút đau xót, nhẹ nhàng bao phủ đáy lòng, bóng dáng thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ nhiều năm trước lại một lần xuất hiện rõ ràng trong ý nghĩ. Trong mùa mưa ấy, bọn họ gặp nhau, cuối cùng đến với nhau. Đáng tiếc đoạn tình cảm này, tựa hồ đã không vượt qua được thử thách của thời gian, kết cuộc xảy ra thay đổi. Con tim thuần khiết mỹ lệ của thiếu nữ đã bị tàn nhẫn xé nát, hóa thành chiếc lá tàn, rơi vào trong gió, theo gió bay xa.

Mùa xuân gió thổi, nhánh cây khô héo phải chăng còn có thể sinh ra lá mới, nghênh đón mùa xuân tươi đẹp, tự nàng cũng không khẳng định được. Có thể chứ, cũng có thể ..., Trần Lan nhìn hắn, cúi đầu khẽ nói: “Tạ tạ công tử quan tâm, tiểu Tuyết sẽ chiều cố tốt ỉn.” Như là chạy trốn, lại như là nỉ non, tâm hồn im ắng, truyền đạt tin tức gì? Không rõ, mê li.

Hoa Tinh nhìn nàng, dường như cảm nhận được trái tim đau buồn và chua xót của nàng. Nụ cười tà dị trên gương mặt Hoa Tinh lặng lẽ ẩn đi, theo sau là nụ cười chúm chím tươi như hoa, mang theo vẻ êm dịu và phóng dật, là mê người như thế, đặc biệt mỹ lực như thế. Hữu thủ vô nhệ trên bờ vai nàng, một luồng chân khí êm dịu và mát rượi trong chớp mắt tràn ngập toàn thân, im lặng xua đi tơ tơ chua xót trong lòng nàng. Cất tiếng cười khẽ nói: “Yên tâm đi, có ta ở đây quyết không thể để người phải chịu một điểm ủy khuất, ăn cơm thôi.” Mấy câu ngắn ngủi, dường như cũng ẩn chứa thâm tình.

Trần Lan nhìn hắn, ánh mắt chớp động ẩn giấu vẻ e thẹn và ngọt ngào. Nàng hiểu ý Hoa Tinh, trong lòng cũng có sự vui sướng, có lẽ đây chính là ý trời, đây chính là việc đã định trước. Cúi đầu, Trần Lan từ tốn ăn cơm, suy nghĩ sự việc.

Trên tửu lâu, lúc này phần lớn mục quang lại hướng về Lý Vân La, dấu sao nàng là mỹ nhân tuyệt mỹ thiên hạ, cũng không gặp nhiều trên thế gian. Có cơ hội tốt này không nhìn tỷ mỉ, e rằng tương lai cũng khó gặp được mỹ nhân như thế nữa. Hoa Tinh cũng đảo cặp mắt nhìn Lý Vân La, yên lặng tán thưởng vẻ mỹ lệ của nàng.

Ngó sang Chiến Vân, Hoa Tinh đang nghĩ đáo để quan hệ giữa hắn với Lý Vân La đã đến mức độ nào rồi, hy vọng mai sau của mình còn được bao nhiêu, quả tình nếu như không không tốt, nói không chừng cũng phải dùng ít tâm kế rồi. Mỹ lệ thế này, Hoa Tinh không thể bỏ uổng, ngày trước hắn đã từng nói qua, tương lai phải lấy được toàn bộ tám mỹ nữ trên Thiên tiên phổ về. Đương nhiên đó chỉ là xung động nhất thời mà thôi, ai biết hắn có duyên phận với người ta hay không. Nếu mà cả gương mặt cũng không thấy, nào lại đến cơ hội cưới làm vợ chứ? Có điều đã gặp rồi, Hoa Tinh không thể bỏ qua, bởi vì hắn là Hoa Tinh, hắn có sức mạnh cực cường. Võ lâm chính là võ lâm, coi trọng nhất là sức mạnh, ai có sức mạnh, thì người ấy có thể đạt được cái mà y muốn có. Cho nên võ lâm mới tràn đầy xúc cảm mãnh liệt, tràn đầy kích thích, tràn đầy truyền kỳ.

Lâm Vân nhìn Hoa Tinh, rồi lại đảo mắt nhìn Chiến Vân, trong mắt lóe lên vẻ âm u lạnh lẽo. Nhìn Mai Hương, Lâm Vân cười nói: “Mai Hương cô nương, thỉnh giáo một vấn đề được không?”

Mai Hương đang nói chuyện với Thu Nguyệt, vừa nghe Lâm Vân hỏi, vội đáp: “Không biết vấn đề gì, người nói ra xem thử, nếu ta biết đích thị sẽ nói cho người.”

Mấy người cùng bàn đều nhìn Mai Hương và Lâm Vân, tựa hồ đều đang phỏng đoán lúc này Lâm Vân sẽ hỏi vấn đề gì. Lâm Vân cười nói: “Vấn đề này rất đơn giản, chỉ e Mai Hương cô nương không muốn trả lời. Ta muốn hỏi đích thị là giữa cô nương và Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, là quan hệ gì?”

Mai Hương sững sờ, nhìn Lâm Vân, trong lòng đang nghĩ hắn hỏi cái này làm gì, lẽ nào có ý đồ gì. Mai Hương đáp: “Cũng không có gì, ta với Thu Nguyệt và Hoa Tinh là bằng hữu tốt mà thôi, phải không Thu Nguyệt?” Nói xong nhìn Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt liền ngậy ra, không ngờ Mai Hương sẽ dây mình vào trong. Nhìn Mai Hương, Thu Nguyệt đáp: “Đúng vậy, bọn ta đích xác là bằng hữu, Lâm công tử hỏi cái này có việc gì không?”

Mấy người cùng bàn đều lộ ra những biểu tình khác nhau, trong mắt Ngô Hoa thoáng qua vẻ âm u lạnh lẽo, còn trong mắt Tôn Vân Long thì lóe lên hàn quang tàn bạo, dường như lời nói này xúc động tâm hồn hẳn. Về mặt của Lưu Phi cũng có chút khó coi, còn trong mắt Lâm Vân chớp lên vẻ âm sâm và thất lạc. Trong mắt Chiến Vân chợt hiện kỳ quang, Lý Vân La chỉ nhìn hai nàng, tỏ ra rất bình tĩnh.

Lâm Vân cười nói: “Cũng không có gì, ta chỉ muốn hỏi xem, coi Mai Hương cô nương hiểu rõ Hoa Tinh được bao nhiêu, muốn hiểu y nhiều hơn một chút. Hoa Tinh là Phượng Hoàng đặc sứ, thân phận này đối với các vị có thể không có ý nghĩa gì, nhưng đối với Võ Lâm Thư Viện bọn ta, lại là tương đối quan trọng. Vì quan hệ của hai đại thư viện trong võ lâm, tránh nảy sinh ra những mâu thuẫn không cần thiết, cho nên ta muốn hiểu nhiều hơn về Hoa Tinh, cũng vì suy nghĩ cho hai thư viện.”

Mai Hương cười nói: “Đáng tiếc ta quen y cũng mới có ba ngày, đối với y cũng không hiểu rõ lắm, nếu người thực sự muốn hiểu y nhiều hơn, thì tự mình đi hỏi y đi.”

Lâm Vân nhìn Hoa Tinh, biết hẳn nghe rõ lời nói của gã. Có điều gã nhìn biểu tình của hắn, tựa hồ cũng không quan tâm chút nào, hắn chỉ yên lặng nhìn Lý Vân La, nửa mắt cũng không nhìn gã. Mục quang âm lãnh của Lâm Vân càng thêm âm lãnh, trong lòng gã cười gằn. Đợi đi, Hoa Tinh, chung quy có một ngày người sẽ ngã dưới tay ta.

Lâm Vân lướt nhìn mọi người cười nói: “Ta cũng tùy mồm hỏi chơi thôi, Chiến huynh về mặt hồng hào, dường như đang nghĩ đến chuyện gì cao hứng phải không?” Hắn nhẹ nhàng thay đổi chủ đề, mục quang lại chuyển lên trên người Chiến Vân.

Chiến Vân cười nhẹ một tiếng đáp: “Lâm huynh nói đi đâu rồi, ta chỉ đang nghĩ, Hoa Tinh đã là Phượng Hoàng đặc sứ, nhưng sao từ trước đến giờ chưa từng nghe tên hắn nhỉ? Hình như cũng đúng hôm qua, mới truyền ra tên hắn, cái này không phải là rất kỳ quái, rất thần bí ư? Ta chỉ có phần không hiểu mà thôi.” Nói xong quét mắt sang Hoa Tinh, mang theo ba phần xấu xa.

Mai Hương phát hiện vẻ xấu xa trong mắt hắn, tức thì nảy sinh lòng căm thù hắn. Con tim thiếu nữ luôn luôn hướng về người yêu mình, Mai Hương thấy thần sắc Chiến Vân thì hiểu rằng nhất định gã đang chế giễu Hoa Tinh, muốn dè Hoa Tinh ở đầu ngọn gió xuống.

Mai Hương lạnh nhạt nói: “Điều này có gì kỳ quái, mỗi một người lần đầu đi vào giang hồ, đều là chưa được ai biết đến, chẳng qua là coi y kết cuộc nổi tiếng nhanh hay chậm mà thôi. Đương nhiên hết sức quan hệ với võ công y. Mặc dù Hoa Tinh mới xuất hiện mấy bữa, nhưng mà đã danh chấn võ lâm, uy chấn thiên hạ, người như thế, e rằng cũng khó gặp trong thiên hạ đấy, không biết Chiến công tử biết được mấy người nhỉ?” Ngực khí hàm chứa ý lạnh, hiển nhiên cũng không hài lòng gã lắm.

Chiến Vân nhìn Mai Hương, biết quan hệ giữa nàng với Hoa Tinh sợ rằng không chỉ là bằng hữu tốt mà thôi. Cảm giác được ý lạnh trong lời nói của nàng, Chiến Vân cũng hơi hơi khó chịu. Nghĩ rằng gã nổi tiếng lâu nay, người nào thấy gã cũng phải nể nhường ba phần, chưa bao giờ có người nói chuyện với gã như thế. Nếu không phải coi nàng là mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, có lẽ Chiến Vân sớm đã nổi giận rồi.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân chính là vì Lý Vân La ở bên cạnh, Chiến Vân ở trước mặt nàng luôn luôn cố gắng biểu hiện ra bộ mặt quân tử khiêm tốn, để nàng vui lòng. Chẳng qua là võ công Lý Vân La lấy tu luyện tâm hồn là chính, tâm hồn nàng vô cùng yên bình, rất khó nảy sinh xúc động, khiến cho Chiến Vân đi với nàng ba tháng, đến nay không tiến triển chút nào, trong lòng vừa tức giận vừa nôn nóng.

Chiến Vân nói: “Người như thế cũng có không ít, chẳng qua Mai Hương cô nương không biết đấy thôi. Loại người này bắt đầu thường hay nổi tiếng cực kỳ nhanh, thế nhưng không bao lâu thì không xuất đầu lộ diện nữa, không phải là chết vì tai nạn, thì là bản thân bị thương nặng, trốn tránh ẩn núp. Chỉ là mây khói lướt qua mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Mai Hương biến sắc mặt, rõ ràng nghe ra ngực khí châm biếm của Chiến Vân, trong lòng bất giác nổi lên một cơn giận dữ, lạnh lẽo nói: “Trong mắt Chiến công tử người nào mới đáng nhắc đến nhỉ? Như người thế này, nhờ vào danh tiếng sư phụ mình ra ngoài hành tẩu giang hồ, người như vậy mới giữ gìn yên ổn lâu dài ư? Người khác đều không đáng nói tới, vậy thì thiên hạ nào lại đến võ lâm?”

Mấy người bên cạnh thấy ngữ khí hai người bất hòa, vội khuyên can. Trong mắt Lâm Vân thoáng qua ý cười, trong lòng nổi lên một chút đắc ý. Thu Nguyệt kéo Mai Hương khẽ nói: “Mai Hương thư, ít nói hai câu, không cần thiết đắc tội với hắn, có gì thì trở về rồi nói.”

Xuất Vân đạo trưởng cũng khuyên: “Chiến công tử lại ăn cơm đi, không nói những chuyện không vui này nữa.” Còn Lâm Vân cũng nói: “Chiến huynh, để tiểu đệ kính người một chung, người giận đi. Đều do tiểu đệ nói nhiều, dẫn đến những việc không vui này. Hoa Tinh cũng là người khó trêu, bọn ta có lẽ không nên nói hấn, để tránh đến lúc lại sinh chuyện, hãy uống rượu đi.” Ngữ khí ẩn chứa sự kích động.

Chiến Vân đại nộ trong lòng, không ngờ Mai Hương đã ở trước mặt bao nhiêu người, nói chuyện với gã như thế, từ ngày xuất đạo đến nay, chưa hề có chuyện này. Hôm nay nếu mà gã nhẫn nại, truyền ra vô lâm còn không khiến người ta chê cười. Theo cách nói của nàng, gã hành tẩu vô lâm hoàn toàn nhờ vào uy danh của sư phụ, gã vốn là kẻ vô dụng, đây là sự sỉ nhục cực lớn.

Chiến Vân há có thể tha thứ, nghĩ đến đây, Chiến Vân cười gằn nói: “Mai Hương cô nương tốt nhất cô rút lại lời vừa nói, Chiến mỗi hôm nay xem như nể mặt bọn họ bỏ qua không nhắc đến, nếu không đừng trách ta xuất thủ giáo huấn cô. Thiên hạ hiện nay, can đảm nói chuyện với ta như thế, cô là người đầu tiên.” Ngữ khí lãnh liệt, hàn quan bạo xạ trong mắt.

Lâm Vân nghe nói, trong mắt thoáng qua vẻ vui sướng. Lý Vân La nhú cặp lông mày, tựa hồ lần đầu thấy được bộ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Chiến Vân. Thu Nguyệt nghe nói, biến sắc mặt, không ngờ sự việc trở nên căng thẳng, ngẫm lo lắng trong lòng. Nghĩ đến bối cảnh thân phận của Chiến Vân, Thu Nguyệt liền lo nghĩ không thôi, bất giác nhìn Hoa Tinh. Thấy hàn quang lóe lên trong mắt hắn, trên mặt lộ nụ cười cực kỳ nguy dị, từ từ đứng dậy.

Mai Hương nhìn Chiến Vân, lòng cũng không chịu thua, tuy rằng biết gã có bối cảnh lớn mạnh, nhưng nghe gã chê cười Hoa Tinh, lòng nàng không nhịn được sinh giận, không nhượng bộ chút nào. Mai Hương lạnh lẽo nói: “Ta tại sao phải rút về, người tưởng người có sư phụ võ công cao cường, tất cả mọi người trong thiên hạ đều sợ người sao. Ta không rút về người dám làm gì ta sao?”

Mọi người trên Anh Hùng lâu chú thị Chiến Vân và Mai Hương, bốn người Túy Kiếm Môn đều mừng rỡ, hy vọng Hoa Tinh và Chiến Vân ẩu đả một trận, như vậy cho dù là Hoa Tinh thắng, nhưng từ nay trở đi, dẫn ra Vô Song Thư Sinh Tổng Văn Kiệt, lúc đó, Hoa Tinh chết chắc.

Chiến Vân sắc mặt lạnh như tiền, đứng phắt dậy, nhìn Mai Hương, trong mắt lộ ra tơ tơ hàn quang, khiến người không rét mà lạnh. Gã tĩnh lặng nhìn nàng, một cỗ chân lực mạnh mẽ bức thẳng đến Mai Hương. Mai Hương và Thu Nguyệt đang ngồi sát nhau, tức thì cảm thấy áp lực trong lòng tăng mạnh, vô cùng khó chịu. Nhưng trong chốc lát, một cỗ chân khí êm dịu mát lạnh nháy mắt lan tràn toàn thân, dễ chịu vô tỷ, cảm giác khó chịu chớp mắt biến mất không còn tăm tích. Mai Hương vui mừng, cảm giác này rất quen thuộc, là Hoa Tinh.

Trên khuôn mặt tà dị của Hoa Tinh, có nụ cười lạnh lẽo, yên lặng đứng sau lưng Mai Hương và Thu Nguyệt, cặp mắt nhìn Chiến Vân. Trong mắt Hoa Tinh phù hiện ra khí băng hàn, in sâu trong lòng Chiến Vân. Hoa Tinh cười khẩy nói: “Chiến Vân, khẩu khí người lại không nhỏ, có điều bản sự không ra gì, dẫn động nhất Long Bảng, ra đây điều võ dương oai, cũng không cảm thấy làm mất mặt sư phụ người. Như quả có không vừa lòng đối với Hoa Tinh ta, có thể đến kiếm ta, con người ta ai đến đều không từ chối, một quy tắc không chết đã tàn, từ trước đến nay không có ngoại lệ.” Nói xong hừ lạnh một tiếng, giống như là một tiếng sấm kinh động đất bằng, chấn động đến mức tất cả mọi người trên lầu bốn khí huyết đều quay cuồng, trong lòng khó chịu cùng cực. Tức thì trong mắt mỗi người đều hiện ra vẻ kinh hãi, ngây ngốc nhìn Hoa Tinh, cả khuôn mặt lộ ra vẻ không tin.

Chiến Vân chịu đựng đầu tiên, cả người lắc lư, sắc mặt liền hết sức trắng bệch, khoe miệng lộ ra vết máu. Mai Hương và Thu Nguyệt đều không việc gì, hai nữ tử đều nhìn Hoa Tinh, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Lý Vân La chấn kinh vô bì, ánh mắt sáng sủa nhìn Hoa Tinh.

Nụ cười lạnh lẽo trên mặt Hoa Tinh nháy mắt đi xa, hiện ra nụ cười hờ hững, Hoa Tinh nhìn Mai Hương và Thu Nguyệt, rồi chuyển mục quang sang Lý Vân La. Nhìn gương mặt mỹ lệ vô bì của nàng với khoảng cách gần như thế, Hoa Tinh bất giác cũng ngấm khen sự thần kỳ của tạo hóa. Khẽ cười nói: “Vị này là Thiên tâm ngọc nữ Lý Vân La Lý cô nương a, tại hạ Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh. Trước khi ta đến Trung

Nguyên Mộng Dao đã từng nói, nếu mà gặp cô, thì kêu ta thay thế gửi lời hỏi thăm, vả lại mời cô có rảnh đến thư viện bọn ta gặp gỡ, Mộng Dao nói nàng rất tưởng niệm cô, hy vọng có thể gặp được cô.”

Lý Vân La nhìn Hoa Tinh, Thiên Tâm chân khí trong nội thể tự động vận chuyển, vô cùng quái dị. Trong lòng Lý Vân La cũng không hiểu, nghĩ không ra tại sao có thể như thế. Nhẹ nhàng, âm thanh có chút nhạt nhẽo, tương đối mê người. Lý Vân La nói: “Tạ tạ, ta cũng hơi tưởng niệm y. Không biết bây giờ y khỏe không? Người và y rất tốt à. Quan hệ của các người chắc là không kém nhỉ?” Cặp mắt say người, hàm chứa vẻ thánh khiết, yên tĩnh nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn mặt ngọc mỹ lệ này, thâm nhủ, nhất định phải theo đuổi được nàng, quyết không thể để tiện nghi cho kẻ khác. Khóe miệng khẽ giương, một nụ cười dừng dừng phù hiện, lộ ra mị lực cực cường, hết sức dụ người, thấy được con tim Lý Vân La nhảy không ngừng.

Hoa Tinh cười nói: “Mộng Dao rất khỏe, hiện nay đang ở tổng bộ Nam kinh thư viện, cứ thường thường nhắc đến cô, luôn luôn muốn gặp cô. Về quan hệ của ta và Mộng Dao, có lẽ tương lai để nàng nói cho cô biết đi, để tránh cô không tin.” Nhìn người khác một cái, Hoa Tinh nói tiếp: “Hôm nay không quấy rầy nhiều nữa, bọn ta đi trước. Bảo trọng!” Nói xong kéo Mai Hương và Thu Nguyệt rời khỏi bàn này, hướng tới bàn mình đi tới.

Lâm Vân và mọi người đều yên lặng nhìn Hoa Tinh, không có người nào nói chuyện. Đối với Hoa Tinh bọn họ càng hiểu nhiều hơn, điểm quan trọng nhất là không nên khinh suất trêu chọc hấn, nếu không thì phải cẩn thận cái tiểu mệnh của mình. Chiến Vân đã lau vết máu nơi khóe miệng, trong mắt hiện ra cừu hận dày đặc và một chút kinh hãi, nhìn chòng chọc Hoa Tinh, quả thực hấn không ngờ, võ công Hoa Tinh lợi hại như thế, chỉ hừ lạnh một tiếng, thì chấn động đến mức chân khí quay cuồng, thân chịu nội thương.

Trần Lan và Cô Ngạo cũng không ngờ Hoa Tinh đột nhiên xuất thủ với Chiến Vân, đối với võ công Hoa Tinh hai người đều chấn kinh vô bì, nhưng cách làm của Hoa Tinh, bọn họ lại có chút không dám tùy tiện đồng ý. Biết rõ sau lưng Chiến Vân có cao thủ Thiên Bảng, vẫn còn đi gây với gã, vậy không phải tự mình tìm khổ là gì, quả là không hiểu hấn nghĩ thế nào nữa? Khiến người cảm thấy bất khả tư nghị.

Hoa Tinh căn bản không để ý việc này, nhìn bốn người bên cạnh, Hoa Tinh cười nói: “Hay lắm, bọn ta hãy cứ kiếm chỗ chơi đùa vui vẻ, chơi cho hết nửa ngày đi. Hương nhi cảm thấy thế nào?”

Mai Hương nghe Hoa Tinh gọi mình là Hương nhi ở nơi này, trên mặt bất giác xuất hiện một đám mây hồng, bên lên nói: “Được, đều nghe theo người, bọn ta đi đi.” Nói xong dẫn đầu đi trước. Hoa Tinh và Thu Nguyệt, Trần Lan, Cô Ngạo cũng đi theo. Lúc xuống lầu, Hoa Tinh lại quay đầu cười tà dị, nhìn mọi người một lượt, sau cùng đưa mắt nhìn Lý Vân La, mắt chứa thâm ý, rồi lập tức quay người đi xuống lầu.

Hoa Tinh từ trước đến giờ chưa hề nghĩ qua là không thể mạo phạm ai, chỉ cần hấn cao hứng, thì sẽ tùy tâm sở dục, nghĩ sao làm vậy, cũng không mấy may để người khác trong mắt. Lần này đã thương Chiến Vân, khi sau này Hoa Tinh hành tẩu vô lâm, đã gặp không ít ma phiền. Nhưng Chiến Vân cũng vì báo thù Hoa Tinh, cuối cùng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, chết không có đất chôn.

Tương ngộ trên Anh Hùng lầu, khiến cõi lòng yên ả của Lý Vân La đã nảy sinh ra một khe hở, trong lòng không tự cảm thấy đã in bóng hình Hoa Tinh. Nhưng đối với người khác, càng thêm kinh ngạc và đổ kị Hoa Tinh, tâm kinh và thất lạc.

Tên Hoa Tinh lại lần nữa mau chóng truyền bá khắp vô lâm, bởi vì hấn là người đầu tiên trong nhiều năm nay đã thương Chiến Vân. Danh Phượng Hoàng đặc sứ càng chấn động vô lâm, Tiếng tăm Phượng Hoàng Thư Viện cũng đại chấn theo. Vô Lâm Thư Viện cũng do việc này phát sinh chuyển biến kỳ đặc, xuôi theo quỹ tích hoạch định tiến mau về trước.

33. Chương 33: Song Kiều Tình Thâm

Trường An yên bình, vì sự xuất hiện của Hoa Tinh, bắt đầu trở nên hỗn loạn. Mới đến Trường An ba ngày, Hoa Tinh đã mang đến chấn kinh vô tận cho Trường An. Thân phận Phượng Hoàng đặc sứ vì hấn đã tăng thêm một phần thần bí, đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu, khiến tên hấn rung động vô lâm. Giống như là sấm động trời quang, chấn động Trường An, chấn động Trung Nguyên, chấn động vô lâm thiên hạ. Hoa Tinh xuất hiện, làm Phượng Hoàng Thư Viện vốn không quá sôi nổi tăng thêm mấy phần huyền bí, khiến người ta khó mà nhìn rõ.

Phía dưới Anh Hùng lâu, Hoa Tinh với ba nữ tử và Cô Ngạo cùng nhau trở về khách sạn. Trên đường không ít người chú thị, chủ yếu là vì Mai Hương và Thu Nguyệt rất mỹ lệ. Nhìn Hoa Tinh, Mai Hương vẫn còn đỏ mặt, không nhìn được kiêu mị nguyệt hấn một cái, quả thực là dụ người vô tỷ. Mai Hương nói: “Hoa Tinh, xin lỗi chuyện vừa rồi, ta không nên kiến thức Chiến Vân, khiến người hiện nay dây vào địch nhân như thế, tương lai nhất định vô cùng phiền phức. Nhưng đúng là ta nhìn không quen gã khinh thị người, cho nên nhìn không được làm âm ỉ với hấn, xin lỗi.” Ánh mắt lộ ra vẻ áy náy.

Hoa Tinh đưa mắt ngó nàng, thấy ánh mắt khiếm khuyết của nàng, bất giác có chút không nỡ. Mai Hương luôn luôn hồn nhiên hoạt bát, vui tươi động người, lúc này cả khuôn mặt có vẻ day dứt, khiến Hoa Tinh không nhìn được muốn thương tiếc nàng hết sức. Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, trong mắt hiện ra vẻ chiều chuộng, nói: “Hương nhi không cần để ý, Hoa Tinh trước giờ không hề giận nàng. Huống hồ nàng cũng vì bảo vệ ta, mới cãi nhau với Chiến Vân. Ta làm sao có thể tức giận, ta cao hứng còn không kịp nữa. Lại nói, đắc tội với tên Chiến Vân thì đã làm sao, gã cũng chỉ là số một Long Bảng mà thôi. Ngay cả người trên Địa Bảng, ta cũng có thể dễ dàng giết chết, sao phải để ý gã. Đụng đến sợi lông của ta, chẳng qua, ta lại để đồ đao vào tay, nhất định giết bọn chúng lợn chó cúi đầu.” Nói xong trên mặt lộ ra ý cười tà tà, đặc biệt dụ người.

Mai Hương bị câu cuối cùng của Hoa Tinh chọc cho gây cười, không nhìn được bật ra tiếng cười mềm mại, âm thanh cực kỳ mỹ diệu động người. đọc truyện tại . Thu Nguyệt và Trần Lan cũng bị lời nói của Hoa Tinh làm tức cười, chỉ có Cô Ngạo mặt vô biểu tình. Vừa đi, Mai Hương vừa nói: “Hoa Tinh, bọn ta đều biết võ công người lợi hại, không coi Chiến Vân ra gì, nhưng sau lưng Chiến Vân có cao thủ tuyệt thế, đến lúc ta e rằng người sẽ xảy ra chuyện, ta thực là lo lắng.”

Mọi người đều nhìn Hoa Tinh, trong mắt đều có sự lo âu và nghi vấn giống nhau. Hoa Tinh nhìn bốn người, mắt có ý cười tà tà nói: “Đó là việc tương lai, không cần lo cho ta. Đến lúc gặp sư phụ Chiến Vân rồi nói đi, nói không chừng cũng có thể vượt ra ngoài dự đoán, phải không? Hắc hắc.” Trên mặt lơ mơ hiện ra vẻ tà dị, huyền bí ngụy dị, không ai biết hấn đang nghĩ cái gì, thế nào cũng nhìn không ra hấn có một chút lo lắng. Quả thực quái nhân số một.

Đi qua chợ, Hoa Tinh thấy có bán trái cây, sắc mặt liền vui vẻ, đi tới mua mười mấy cân. Có táo, chuối, lê, còn có đào Tây Thục Tần Xuyên vừa chín tới. Hoa Tinh đưa cho Cô Ngạo, năm người cùng nhau trở về khách sạn. Trong phòng trọ, sau khi Trần Lan rửa sạch đào đưa cho Hoa Tinh, lại đưa cho Mai Hương và Thu Nguyệt. Cô Ngạo tự mình động thủ.

Thu Nguyệt vừa ăn, vừa khen ngọt, Mai Hương cũng vui vẻ khen không dứt miệng. Nhìn Cô Ngạo, Thu Nguyệt hỏi: “Hoa đại ca, ta muốn hỏi quan hệ của đại ca với Cô Ngạo được không?”

Hoa Tinh nghe nói, nhìn Thu Nguyệt, thấy tí ti rụt rè đáng yêu trong mắt nàng, tựa hồ chỉ lo mình không hồi đáp nàng, tỏ ra thanh thoát động người. Hoa Tinh hàm tình im lặng nhìn nàng, cười nói: “Đương nhiên có thể. Thu Nguyệt sau này cô có chuyện gì không hiểu đều có thể hỏi ta, đừng quên lời ta đã nói với cô hôm qua, biết không? Đó là sự nhận lời của ta đối với cô, vĩnh viễn không thay đổi.”

Thu Nguyệt nghe nói, liền đỏ mặt, nhớ lại câu nói của hấn hôm qua, lòng vừa thẹn vừa mừng, tràn đầy hạnh phúc. Nguyệt nhi vợ ta, đợi ta lấy người. Mấy chữ ngắn ngủi, tiêu biểu sự chấp thuận cả đời, in sâu trong lòng thiếu nữ. Thu Nguyệt nhìn không được nhìn hấn, trong mắt hàm chứa hết thấy nhu tình.

Hoa Tinh ngậm cười khe khẽ gật đầu, coi như là trả lời Thu Nguyệt. Nhìn Mai Hương và Trần Lan đều có vẻ mặt hiếu kỳ, Hoa Tinh cười nói: “Sau này, Cô Ngạo sẽ ở cùng bọn ta, bây giờ gã là người hầu của ta, hoặc là nói thuộc hạ cũng được. Kỳ thực trước đây ta cũng có tùy tùng, có điều hiện nay đang ở Thư viện,

không đi theo đến, bằng không thì năm tháng cha không mở mắt hôm qua, cũng không cần ta phải xuất thủ rồi.” Bộ mặt anh tuấn, hiện ra ý cười dừng dừng, tràn đầy lực mê hoặc cực mạnh, đặc biệt dụ người.

Ba nữ tử nhìn nhau một cái, đối với lời nói của Hoa Tinh đều có chút hiếu kỳ, không ngờ trước đây Hoa Tinh còn có một tùy tùng, có thể đối phó với cao thủ trên Địa Bổng. Đã có võ công như thế, sao lại có thể đi làm tùy tùng cho người khác? Bất khả tư nghị, khiến người ta khó mà tin. Cô Ngạo vẻ mặt cũng có chút tò mò, nào dè trước đây có người giống mình, làm việc như nhau. Lòng cũng đầy hiếu kỳ đối với thân phận người đó, yên lặng nhìn Hoa Tinh.

Mai Hương có vẻ không tin, khẽ hỏi: “Hoa Tinh, huynh nói ngày trước huynh có tùy tùng, có phải thực không, sao trước giờ huynh chưa từng nói? Người đó là ai, rất lợi hại à, có thể đối phó với cao thủ Địa Bổng ư?”

Hoa Tinh cười nói: “Y ư, kêu bằng Hoa Phúc, võ công cũng không tệ, đối phó với tiểu nhân vật tự nhiên là không có vấn đề, đáng tiếc ta chưa kịp dạy y làm việc, ta đã đến Trung Nguyên rồi. Tương lai bọn người tự nhiên sẽ biết thân phận y, bây giờ không nói cái này nữa. Cô Ngạo, người đi đặt hai phòng nữa, người với tiểu Tuyết cứ ở lại đây, có chuyện cũng phối hợp tốt. Ta đến đây ba ngày, nên đã đắc tội không ít người, chẳng qua là bọn chúng đều không dám bạo gan đi tới gây sự, nhưng cũng không dám khẳng định là không có ai đến tập kích. Khi ta ở đây, đương nhiên tất cả an toàn vô sự, nhưng nếu như ta rời khỏi, bọn người mấy người đến tập hợp với nhau, cố gắng đừng tách ra, để tránh xảy ra chuyện.” Mục quang quét qua bốn người, sắc mặt có chút nghiêm túc. Hiển nhiên cái này không phải chuyện đùa, không được sơ ý.

Cô Ngạo đứng dậy đi ra, Hoa Tinh và ba nữ tử khẽ giọng nói cười. Suốt buổi chiều đều ở trong phòng, không đi đâu cả. Chập tối, Cô Ngạo mang về một tin tức. Cô Ngạo nói: “Công tử, ta mới từ bên ngoài nghe được một tin, vừa truyền đến Trường An. Sáng sớm hôm nay, Phượng Hoàng Thư Viện chiêu cáo thiên hạ, Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, hết thảy hành động bên ngoài đều đại diện cho Phượng Hoàng Thư Viện, mọi hành động, Thư viện nhất loạt thừa nhận và gánh vác tất cả trách nhiệm. Đặc sứ ở ngoài, tiêu biểu cho Thư viện, có quyền thực hiện mọi quyết định, Thư viện hết sức giúp đỡ.”

Ba nữ tử đều lấy làm kinh ngạc, mặc dù Hoa Tinh tự xưng là Phượng Hoàng đặc sứ, nhưng trước đây Phượng Hoàng Thư Viện chưa chính thức công bố tin này, đều không thể khiến người ta hoàn toàn tin tưởng. Hiện tại Thư viện đã công bố thân phận đặc sứ của Hoa Tinh, như vậy đối với thân phận hắn, đã không thể có người nào dám hoài nghi nữa. Ba nữ tử kinh ngạc nhất là, đặc sứ Hoa Tinh này, quyền lực dường như rất lớn. Ở ngoài có thể quyết định tất cả, như vậy có gì khác biệt với Thư viện chủ nhân đâu, chẳng qua là danh xưng không giống mà thôi.

Trên mặt Hoa Tinh hiện ra nụ cười, ánh mắt có phần tà dị nói: “Quả là nhanh nhả! Xem ra bọn y cũng phải về đến Thư viện rồi, nếu không tin tức không thể truyền đến mau như vậy. Có lẽ không quá mấy ngày, thì sẽ có người đến liên hệ với ta rồi, Trường An cũng không ở lâu nữa, có chút việc, hắc hắc, cũng nên sớm quyết định thôi.” Nhìn bốn người, Hoa Tinh nói tiếp: “Bây giờ ta ra ngoài xem thử, bọn người ăn cơm rồi nghỉ ngơi cho khỏe, Thu Nguyệt đi với ta nhé, ta đích thân đưa cô trở về, tránh khỏi xảy ra chuyện gì.” Hai người lên đường rời khỏi.

Đưa Thu Nguyệt về xong, Hoa Tinh mua mấy bộ y phục rồi đi ra ngoài thành. Trong một khu rừng nhỏ không người, Hoa Tinh thay y phục mới mua, sau đó lấy ra một tấm kiếng nhỏ, ngó nghiêng bộ mặt mình, cười nói: “Phải đổi gương mặt ban đầu này, nhưng dịch dung rất mất thời gian, hãy cứ sử dụng Bách Hoan Vô ảnh của ta được rồi, hắc hắc.”

Chỉ thấy bộ mặt anh tuấn của Hoa Tinh, dần dần phát sinh biến hóa, trong chớp lát đã biến thành một bộ mặt khác, quả thực là huyền bí mà lại quái dị, khiến người khó mà hiểu. Lẽ nào đây đúng là cái gọi là Bách Hoan Vô ảnh ư? Không sai, chính là loại võ học này. Bách Hoan Vô ảnh vốn là một loại tuyệt thế võ công, nhưng Hoa Tinh thông minh tuyệt đỉnh, vận dụng phương pháp này để dị dung, lấy võ công thâm hậu của mình, biến đổi hình dáng cơ thịt bộ mặt, do đó đạt được mục đích biến đổi dung mạo. Ngắm nghía bộ mặt tâm thường này. Hoa Tinh cảm thấy rất vừa ý. Nhẹ nhàng cầm bộ y phục, thân hình Hoa Tinh lóe lên, đã biến mất tung tích.

Đi đến đại viện tiểu Bình và Tú Quyên ở, Hoa Tinh thấy bốn phía không có người, nhẹ nhàng xoay người tiến vào. Chân khí toàn thân mau chóng xoay tròn, tình hình trong vòng ba trượng lân cận hoàn toàn hiện

ra trong não Hoa Tinh. Hoa Tinh rất dễ kiếm được hai người tiểu Bình và Tú Quyên.

Khi hai nữ tử trông thấy Hoa Tinh, trên mặt đều lộ ra thần sắc chấn kinh. Không biết hấn tiến vào bằng cách nào, không có chút động tĩnh. Nhìn bộ mặt bình thường, xa lạ như vậy, căn bản là không quen, người này là ai nhỉ? Chẳng nhẽ là ...? Nghĩ đến đây, hai nữ tử trao đổi một ánh mắt, đồng thời đề tụ công lực toàn thân, cẩn thận phòng bị người trước mặt.

Tiểu Bình mở miệng hỏi: “Người là người nào, sao tiến vào đây? Đến đây có mục đích gì, nói nhanh.”

Hoa Tinh cười nói: “Ta ư, là phu quân bọn nàng, trèo tường tiến vào, đến đây đương nhiên là vấn an bọn nàng, đồng thời ấy à, hắc hắc.” Ý cười tà dị trong mắt, nhìn được tâm lý kinh động của hai nữ tử, giống như là có chút hiểu, nhưng mà lại không dám khẳng định.

Tiểu Bình cười nói: “Chớ hồ thuyết bát đạo, bọn ta vốn không biết người, có ý đồ gì mời nói nhanh ra, nếu không bọn ta không khách khí đâu.”

Hoa Tinh thấy biểu tình của bọn nàng, vốn định trêu bọn nàng, nhưng sợ làm quá đáng, bọn nàng sẽ tức giận. Bởi vậy Hoa Tinh cười nói: “Vậy được rồi, nếu như ta quả là người bọn nàng đang tưởng niệm, bọn nàng phải để ta vui vẻ phẩm hàm mùi vị mỹ lệ của bọn nàng một lát, thế nào? Nếu như ta không phải là người bọn nàng nghĩ, thì mặc bọn nàng xử lý, bọn nàng thấy thế nào?” Nói xong nhìn hai nữ tử, ánh mắt hiện ra ý cười tà, không chứa hảo ý.

Tú Quyên chỉ nhìn hấn, không hề mở miệng. Vẫn là tiểu Bình nói: “Được, bọn ta tin người một lần, người nhanh xuất hiện bộ mặt thực đi, để bọn ta xem xem là ai.”

Ánh mắt Hoa Tinh thoáng qua vẻ kỳ dị, cười khê nói: “Nhìn kỹ, đến lúc đó không được phép nuốt lời đấy” Nói xong cơ thịt trên mặt từ từ biến hóa, rất nhanh khôi phục bộ mặt anh tuấn vô bì, ngậm cười nhìn tiểu Bình và Tú Quyên.

Lúc Hoa Tinh nói câu không được phép nuốt lời, hai nữ tử cảm thấy trong lòng xuất hiện cảm giác rõ ràng, đột nhiên nghĩ đến điều gì. Đến lúc vừa thấy Hoa Tinh khôi phục bộ mặt vốn có, hai nữ tử ngoài sự kinh ngạc ra, càng thêm vui mừng. Bọn họ không quá để ý Hoa Tinh sao có thể dị dung thần kỳ như vậy, bọn họ nghĩ đến chính là Hoa Tinh đến thăm bọn họ, trong lòng vui sướng không nói cũng rõ.

Tú Quyên yên lặng nhìn hấn, ánh mắt có chút bên lên, trên mặt hiện ra mấy phần vui sướng và hạnh phúc. Tiểu Bình cười đầy vẻ cao hứng nói: “Người tiểu họa đệ đệ này, thích giở trò xấu, chọc ghẹo bọn ta, coi ta có thể khoan dung người.” Đồng thời nhào đến.

Hoa Tinh cười nói: “Tiểu đệ sao dám, ta đúng là vô cùng tưởng niệm các vị, đặc biệt đến vấn an các vị đây, thư thư nên khen thưởng một cái mới phải.” Liền ôm cơ thể nảy nở dụ người ấy, hữu thủ nhẹ nhàng di động trên người tiểu Bình, hưởng thụ vẻ mỹ lệ động người ấy.

Tiểu Bình ngượng hấn kiều mị, để mặc tay hấn vuốt ve trên người. Nhẹ nhàng tựa người vào ngực hấn, song thủ nhẹ phát nơi ngực hấn, khê nói: “Hoa đệ, người sao nhớ đến thăm bọn ta, người rất bận phải không?” Tơ tơ u hương từ trong vòm miệng mê người truyền vào mũi Hoa Tinh, khêu gợi tình dục hấn.

Hoa Tinh nhìn người ngọc trong lòng, ánh mắt hiện ra vẻ tà dị. Đồng thời bước tới ôm Tú Quyên, hướng về phòng Tú Quyên đi tới. Ngồi trên giường, Hoa Tinh ôm hai nữ tử, thâm tình hỏi: “Hai vị khỏe chứ, tưởng niệm ta không?”

Tú Quyên nhẹ nhàng gật gật đầu, nhìn mắt hấn, trong mắt lộ ra nhu tình vô tận và đau buồn nhàn nhạt. Trong mắt tiểu Bình cũng đầy vẻ thâm tình, nói: “Bọn ta đều rất khỏe, chẳng qua là vô cùng tưởng niệm người, thế nhưng bọn ta đều hiểu rõ, giữa bọn ta và người, cuộc đời này e rằng không có kết cục. Nhưng bọn ta lại không nhận được tưởng niệm người, có lẽ đây gọi là thiên ý lộng người.” Ngờ kị có u oán lơ mờ xua không đi.

Hoa Tinh chấn động trong lòng, có lẽ tiểu Bình nói là, mình đối với bọn nàng biết đâu không có kết quả, nhưng đã có duyên phận gặp nhau, vậy mình nhất định phải nỗ lực, tranh vận mệnh với trời, biến điều không thể thành có thể. Hoa Tinh quyết tâm, cuộc đời này tuyệt đối không thể bỏ bọn nàng, cũng có thể cách thức khác một chút, nhưng mình quyết không cho phép bọn nàng rời xa mình. Có lẽ đây chính là tâm lý ích kỷ của nam nhân. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Hoa Tinh nghĩ đến đây, tâm tình đã tốt hơn nhiều, việc tương lai để mai sau nói, hiện tại quan trọng là nắm bắt thời gian trước mắt, quý trọng hết sức. Cười khẽ nói: “Không được nói nhảm, nếu như không có duyên phận, bọn ta sao lại có thể tương ngộ, nếu như không phải ý trời, ta sao lại có thể cứu các vị, nếu như không có tình cảm, bọn ta há lại có thể ngồi ở đây. Cho nên các vị không cần nghĩ quá nhiều, bọn ta phải làm là quý trọng tốt thời gian trước mắt, cố gắng lưu lại càng nhiều hồi ức tốt đẹp. Để khi già, từ từ dư vị đoạn hồi ức ngọt ngào này, như vậy không phải là rất tốt ư?” Nói xong song thủ ôm chặt bọn nàng, lấy cái này để biểu đạt sự quý trọng và thương tiếc bọn nàng.

Tiểu Bình nhìn Tú Quyên, trong mắt hai người đều có vẻ tỉnh ngộ. Đúng rồi, hà tất nghĩ nhiều việc không vui như vậy, lo cho ngày mai ư? Bất kể tương lai thế nào, chỉ ít bọn ta đã từng gặp nhau, yêu nhau sâu sắc, có hồi ức tốt đẹp với nhau. Như vậy thì đủ rồi, phải không? Nhân sinh vốn là buồn nhiều hơn vui, hà tất lại cưỡng ép làm việc trái tâm ý mình, vậy cũng chỉ tăng thêm đau lòng mà thôi. Khoảnh khắc này, Tú Quyên và tiểu Bình đã vứt bỏ hết lo nghĩ trong lòng, thần nhiên đối diện Hoa Tinh, ông trời đã cho bọn họ gặp nhau, thì chứng tỏ bọn họ có ngàn tơ vạn lũ quan hệ. Đã không thể làm ngược, sao lại không cởi mở tâm tình, thần nhiên đối diện đoạn cảm tình này.

Nhẹ nhàng, Tú Quyên tựa đầu vào lồng ngực Hoa Tinh, tựa vào lòng nam nhân kém mình hơn chục tuổi, yên lặng khép mắt lại. Tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập dồn mạnh mẽ của hắn, tất cả đều chân thực như thế, mà lại ngọt ngào như thế. Nhẹ nhàng giao cho người yêu mình, cảm giác ấy cũng là thứ hạnh phúc khó tả, nhớ lại chuyện xưa, cuộc đời nhạt nhẽo, có thể có bao nhiêu kỷ niệm, còn lưu ở đáy lòng, Có lẽ ngoài bi thương, đã không còn lại chuyện gì nữa rồi. Trong lòng trống rỗng, ngoại trừ cô đơn lạnh lẽo, chỉ có ưu thương nhàn nhạt, ngẫu nhiên còn có thể lay động, đôi khi thức tỉnh mình.

Làn gió đêm hờ hững, thổi từ cửa sổ vào, mang theo luồng khí mát mẻ, vỗ về ba tâm hồn khuấy động. Tiểu Bình nhắm mắt nhìn Tú Quyên nhắm mắt, tiểu thủ nhẹ nhàng ve vuốt ngực Hoa Tinh, mở miệng nói khẽ: “Hoa đệ, bọn ta đều nghe nói việc hai ngày nay của ngươi, quả thực khiến bọn ta ngạc nhiên, không ngờ người lợi hại như vậy, dễ dàng giết chết hai cao thủ Địa Bảng, nhất cử danh dương vô lâm, khiến người thiên hạ lác mắt”

Hoa Tinh nhìn bọn nàng cười nói: “Cái này cũng chẳng có gì, ta đến Trung Nguyên vốn là vì lập uy, đúng lúc vừa vặn gặp bọn chúng, nhất định muốn kiếm phiền phức, bởi vậy ta liền lấy bọn chúng khai đao.”

Tiểu Bình cười nói: “Nghe nói lúc ngươi giết bọn chúng, sử dụng chính là một cây sát trư đao, thực không?” Ánh mắt hiếu kỳ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười đáp: “Đương nhiên là thực, cô không nghe người khác nói à? Lúc đó đồ đao vào tay ta, giết bọn chúng lợn chó đều cúi đầu, hắc hắc.” Cười mấy tiếng tà dị.

Tiểu Bình rung người, lườm hắn một cái, không nhin được tiếng cười. Hoa Tinh cũng cười hắc hắc, hữu thủ nắm nhũ phong mơn mơn tròn trịa, tận tình xoa bóp, hưởng thụ cảm giác mỹ diệu khó tả. Tiểu Bình chỉ nguyệt hắn mấy cái, mặc hắn tận hứng.

Tiểu phòng an tĩnh yên lặng một hồi, tiểu Bình lại hỏi: “Nghe nói hôm nay lúc ngươi ăn cơm, trên Anh Hùng lâu, lại giáo huấn người mà thiên hạ không muốn dây Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân một trận phải không? Ngươi quả thực không sợ trời sợ đất, cũng không biết bột phóng túng một chút. Làm sau này mắc món nợ hết sức nguy hiểm, cũng không biết người khác lo lắng cho ngươi.” Trong ngữ khí trách cứ càng có nhiều yêu thương.

Hoa Tinh cười hắc hắc nói: “Thư thư yên tâm, ta sẽ không việc gì đâu, tạ tạ cô quan tâm. Hôm nay ta vốn không định đi gây Chiến Vân, có điều vì liên quan đến Mai Hương, cho nên mới xuất thủ dạy dỗ gã một trận. Đồng thời cũng xem như là lập uy vậy, ta phải nói cho thiên hạ biết, tốt nhất đừng chọc ta, bằng không chẳng khác nào trên tử thần, đến lúc hối hận thì không kịp.”

Tiểu Bình nhìn hữu thủ sử hoại của hắn một cái, kiêu mị nguyệt hắn, ánh mắt di chuyển đến nhũ phong mỹ lệ dụ người của Tú Quyên, tỏ ý Hoa Tinh đến đó đi. Đồng thời cất tiếng dịu dàng nói: “Thư thư biết người lợi hại, võ công người cao cường, nhưng nếu ngươi đắc tội quá nhiều người, vậy cũng không hay. Cái đó gọi là mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, khó đảm bảo người khác không dùng thủ đoạn hạ lưu đối phó ngươi, bởi vậy từ nay về sau ngươi phải cẩn thận, biết không?”

Hoa Tinh cười khê, xuôi theo mực quang tiểu Bình nhìn tới, tả thủ nhẹ nhàng ngắt lấy trái cây chín mọng ấy. Cặp mắt khép hờ, vẻ mặt say sưa, khê đáp: “Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận. Cô cũng đừng lo, ta chính là Phụng Hoàng đặc sứ, người nào muốn tiếp cận ta, muốn dùng âm mưu ngụy kế hại ta, e rằng không phải là điều dễ dàng.”

Tú Quyên đang dựa vào lòng Hoa Tinh, cơ thể run lên một cái, song phong trước ngực đã rơi vào tay Hoa Tinh, bị hấn xoa bóp đến toàn thân vô lực, không nhịn được khe khẽ run rẩy. Mở mắt nhìn hấn, trên mặt phù hiện đám mây hồng. Gương mặt cao quý mỹ lệ tăng thêm ba phần kiều diễm, đặc biệt mỹ lệ. Nhìn được vẻ say sưa ngây ngất trong mắt Hoa Tinh, Tú Quyên không nỡ quét đi hứng thú của hấn, nhẹ nhàng buông song thủ, mặc hấn tự ý phẩm hàm.

Song thủ Hoa Tinh tận tình hưởng thụ trên người hai nữ tử, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn. Cúi đầu nhìn hai nàng, Hoa Tinh có mấy phần thỏa mãn. Đời này có thể có được hai người bọn họ, có lẽ là ông trời tưởng thưởng hấn, làm sao an bài bọn họ, đã trở thành vấn đề Hoa Tinh suy nghĩ. Song thủ yên lặng chà xát ngọc nhũ mềm mại, thể hội kỹ càng sự mỹ diệu vô bì, trong lòng Hoa Tinh đang quay cuồng như gió.

Nếu như mang bọn họ trở về Thư viện, có lẽ tạm thời chưa được, một là bọn nàng có thể sẽ không chấp nhận, hai là ba người Trầm Ngọc Thanh có thể không tiếp nhận bọn nàng, cũng là vấn đề. Bởi vì thân phận bọn nàng rất đặc thù, bọn nàng đều không phải là thiếu nữ gì, đều có bối cảnh thân thế nhất định, ở cùng với mình, là không được mọi người hiểu. Đời này mình muốn phải quang minh chính đại lấy bọn nàng, vậy đã không phải là việc thực tế rồi. Duy chỉ một biện pháp là để bọn nàng ở bên cạnh mình, không có danh phận, lại có thể đối xử công bằng yêu quý bọn nàng tốt hơn, đây cũng là cách duy nhất Hoa Tinh có thể làm được.

Có lẽ tương lai cũng có chỗ trống xoay sở, nhưng đó đã không phải là việc Hoa Tinh có thể làm chủ. Điều đó được quyết định ở tâm tư mấy nữ nhân của Thư viện, kết quả thế nào, Hoa Tinh cũng không dám khẳng định. Hiện tại cái Hoa Tinh nghĩ là, trước mắt nên an bài bọn nàng thế nào, việc tương lai để tương lai rồi nói, hôm nay đến đây, là vì giải quyết vấn đề hiện nay.

Lúc này Tú Quyên mở miệng nói: “Hoa đệ, người vẫn chưa ăn cơm ư, ta đi làm cơm cho người, được không? Người buông tay ra trước được không?” Nói xong, sắc mặt hơi đỏ nhìn ma thủ đang hoạt động trước ngực mình, lòng có mấy phần xấu hổ và ngọt ngào.

Hoa Tinh nghe nói cười đáp: “Ta vẫn chưa ăn cơm, có điều có hai vị trong lòng, đẹp đủ để ăn, ta lại đói sao?” Vừa nói, song thủ vừa dùng lực vuốt ve, trên mặt hiện ra nụ cười tà tà, nhất định không buông tay.

Tú Quyên thấp giọng nói: “Hoa đệ, người bỏ tay trước đi, đợi ta làm cơm cho người ăn, ăn no rồi vui vẻ nói chuyện, lúc đó thư thư bồi người nữa.” Thanh âm càng lúc càng nhẹ, có lẽ nguyên nhân là vì xấu hổ. Tú Quyên đỏ rục gương mặt, nhẹ nhàng cúi đầu không dám nhìn hấn.

Hoa Tinh nghe nói, cười tà khí nói: “Cái này chính là cô nói đấy, đợi lát nữa ta muốn cô làm thế nào giao hết cho ta, không được nuốt lời nhé? Bằng không ta không buông tay.” Tú Quyên khe khẽ gật đầu đáp ứng. Hữu thủ Hoa Tinh không nhịn được lại dùng lực vuốt ve một trận, rồi mới tiếc rẻ bỏ nàng ra.

Tú Quyên nhìn Tiểu Bình nói: “Người ở đây bồi hấn một lát, ta đi làm cơm.” Nói xong rời khỏi, đồng thời đóng cửa lại.

Nhìn bóng dáng Tú Quyên, tiểu Bình hiểu lòng nàng, biết nàng ỉn cơ hội một mình với Hoa Tinh, tiểu Bình cảm kích không nên lời. Quay đầu nhìn Hoa Tinh, trong mắt tiểu Bình lóe lên vẻ dụ người, yên lặng nhìn hấn, đôi môi khẽ mở, biểu lộ ra một chút ngọt ngào. Ánh mắt Hoa Tinh lóe lên vẻ hứng thú, cúi đầu hôn môi hồng dụ người, tận tình phẩm hàm. Tiểu Bình gắng sức hồi đáp hấn, hai cái lưỡi quấn quýt nhau không ngừng. Song thủ Hoa Tinh rơi trên ngọc thổ đầy đặn dụ người tận lòng thưởng thức, thần sắc trong mắt vô cùng hưng phấn.

Tận tình triển miên một trận, mi mắt tiểu Bình như tơ nhìn hấn, tràn đầy lực dụ hoặc vô bì. Nhẹ nhàng cởi áo, lộ ra làn da tuyết bạch căng mịn, đường rãnh sâu hun hút, tràn ngập vô biên mê hoặc, thâm thâm hấp dẫn ánh mắt Hoa Tinh. Song thủ mò vào trong yếm, mặc sức thưởng thức trái cây chín mọng, Hoa Tinh cực kỳ hưng phấn, cực kỳ đắc ý.

Tiểu Bình không cản trở hần, mặc tay hần tận tình tận hứng trên kiều đỉnh mỹ lệ của mình. Cặp mắt thâm tình nhìn hần. Kiều mị nói một câu: “Đêm nay ở lại đây, được không?” Bảy chữ ngắn ngủi, ẩn chứa tơ tơ chân tình, lữ lữ tâm ý. Đối với Hoa Tinh mà nói, càng nhiều lực mê hoặc trí mệnh.

Trong tiểu phòng an tĩnh, mấy chữ ngắn ngủi, phiêu nhiên giữa không trung, thâm thâm chấn động Hoa Tinh. Không có thanh âm, không có lời nói, Hoa Tinh ngừng song thủ lại, yên lặng nhìn ánh mắt chứa đầy nhu tình, tràn đầy ái ý vô biên ấy. Trong phòng yên tĩnh, tỏ ra đặc biệt yên tĩnh, ở đây phiêu đảng tơ tơ thâm tình, tơ tơ ái ý, gắn liền hai trái tim vốn cách xa lại với nhau, từ đây khó rời xa nữa.

Không cần thanh âm, không cần lời nói, chỉ một ánh mắt, cùng lời trái tim, đã có thể biểu đạt tâm ý hai bên. Tiểu Bình thản nhiên cười, nhẹ nhàng khép mắt.

34. Chương 34: Đêm Ngất Hai Đóa Kiều Hoa

Trong tiểu phòng an tĩnh, bảy chữ ngắn ngủi của tiểu Bình, sâu nặng hấp dẫn Hoa Tinh, chấn động tâm hồn hần. Hần hiểu ý đó chứng tỏ điều gì, hần cũng kỳ vọng khoảnh khắc ấy đến, bởi vì đây vốn là mong muốn của hần. Là một nam nhân, nếu như nói không có tình dục là điều không thể, hà huống là Hoa Tinh, một con người hiểu sắc như vậy, thì càng không cần phải nói. Hơn nữa đối tượng lại là tuyệt sắc mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ năm xưa, thành thực mỹ lệ, dụ người vô bì, Hoa Tinh đương nhiên là không thể khách khí.

Nhưng mà Hoa Tinh chính là Hoa Tinh, hần cũng có rất nhiều điểm không giống người khác. Ham muốn của hần không chỉ là cơ thể tiểu Bình và Tú Quyên, hần còn muốn có được trái tim bọn nàng. Có lẽ nói hần như vậy, thì bảo hần có lòng tham vô đáy, có điều Hoa Tinh lại cũng trả ra rất nhiều tình cảm, đây là chỗ khác giữa hần và người bình thường. Người bình thường chỉ hay ham muốn mỹ sắc, trước khi đến tay, lúc nào cũng vô cùng ân cần; nhưng một khi có được, sau khi chơi chán thì bỏ mặc, không có chút tình cảm nào đáng nói.

Hoa Tinh hiểu rõ một đạo lý, đó là giữa nam nữ nếu có tình cảm thì mới có niềm vui, bằng không thì chung sống lâu dài, chính là một việc đau khổ. Có lẽ trong mắt một số người, cho rằng không có tình cảm thì có thể tùy ý đùa giỡn, như vậy tỏ ra rất kích thích, nhưng kích thích này chỉ là nhất thời, cuối cùng cả đời khuất nhục và oán hận, bồi hồi trong lòng, mãi mãi không rời ra.

Yên lặng hôn mỹ nhân trong lòng, Hoa Tinh tỏ ra rất ôn nhu, nhưng lại rất cuồng nhiệt. Song thủ tận tình hưởng thụ cảm giác mỹ diệu khó tả, trong lòng nổi lên nỗi tự hào của nam nhân, nhìn mỹ nhân trong lòng, kiều mị vô lực, đang khê rên rĩ, Hoa Tinh không nhìn được máu nóng sôi mạnh, song thủ càng dùng sức, vuốt ve cơ thể tiểu Bình.

Tú Quyên cẩn thận làm mấy món ngon miệng cho Hoa Tinh, trong lòng tràn đầy vui sướng. Khoảnh khắc này mình dường như đã là kiều thê của y, yên lặng nấu cơm cho y, khiến cõi lòng nàng vui vẻ. Cuộc sống như thế vui vẻ biết bao, đẹp dễ biết bao. Khiến người ta hoài niệm bao nhiêu, nếu như tương lai có một ngày, quả thực mỗi ngày như vậy vì y làm cơm, vì y giặt áo, cùng y vui vẻ, hiển dâng cho y tâm hồn đẹp dễ thuần khiết nhất, nếu như vậy, đời mình đã đủ rồi!

Đau buồn và không vui hôm qua hãy để nó qua đi, những chua cay và nát lòng khó quên hãy yên lặng nén chặt nơi đáy tim, để thời gian tẩy dần đi dấu vết khắc sâu ấy, lộ ra tâm hồn chân thành nhất thuần khiết nhất đẹp dễ nhất của mình. Giữ lại chỉ có nụ cười khoái lạc hôm nay, ngọt ngào khó quên, còn có ái tình cảm động sâu sắc, in rõ ở đáy lòng.

Tiểu Bình nhẹ nhàng uốn éo cơ thể, hết sức làm thỏa mãn tâm ý Hoa Tinh. Quyên rũ khê nói: “Hoa đệ, đêm nay không đi được không? Tỷ tỷ muốn cùng người, Tú Quyên thực ra cũng muốn người, hy vọng người có thể ở lại. Người hiểu lòng chúng ta chứ?”

Hoa Tinh nằm trên giường, song thủ vuốt ve cơ thể ngọc nhân mỹ lệ dụ người. Mở miệng khê nói: “Ta biết tâm ý các người, kỳ thực ta cũng vô cùng vui sướng. Hôm nay ta đến đây, không chỉ là nhìn các vị, ta còn

muốn bàn bạc với các vị một tý, vấn đề sinh hoạt của các vị sau này, liên hệ giữa chúng ta ra sao. Ta không yên tâm để các vị ở đây một mình, ta chỉ là đi qua đây mà thôi, cuối cùng ta phải trở về Nam Kinh. Cho nên bố trí ổn thỏa cho các vị thế nào, là việc quan trọng nhất trước mắt ta. Ta muốn hỏi ý kiến các vị trước, sau đó chúng ta cùng nhau trao đổi.”

Tiểu Bình nghe nói sắc mặt mừng rỡ, từ lời nói này của y có thể nghe ra, y đối với tâm ý hai người bọn mình. Có lẽ trong lòng y, Tú Quyên và mình đều có địa vị thê tử không thấp, đây là điều khiến tiểu Bình hết sức cảm động. Lấy cơ thể tàn hoa bại liễu của mình, được y đối xử như thế, đó là điều mà tiểu Bình cả đời không dám ước mong. Tiểu Bình xúc động không thôi, khóe mắt không kiềm được chảy xuống hai hàng lệ nóng, đó là nước mắt muôn phần cảm động và vui sướng.

Tiểu Bình khẽ nói: “Đa tạ Hoa đệ, thư thư cả đời này trải qua rất nhiều chuyện, nhưng người chân chính ta yêu chỉ có hai, đầu tiên chính là người tình đầu tiên của mình, nhưng đã qua mất rồi, vĩnh viễn đã không tìm về được nữa. Người thứ hai chính là đệ, không biết vì nguyên nhân nào, kể từ khoảnh khắc thấy đệ, trong lòng ta có cảm giác thân thiết, có lẽ đây đúng là ý trời. Hôm nay nghe được câu nói của đệ, thư thư rất vui vẻ, biết đệ không phải là người bình thường, không hề để ý thân phận thư thư, tiếp nhận thư thư. Dù cho cả đời này thư thư không kết duyên được với đệ, nhưng trọn đời trọn kiếp thư thư sẽ đi theo đệ, chăm sóc đệ, cho đến khi đệ chán thư thư.” Mỹ mục trong veo, lộ ra vẻ kiên định và tình ý ngọt ngào không thay đổi. Hoa Tinh nhẹ nhàng xoay người nàng lại, ngọc nhũ phong mãn lặng lẽ dán sát vào lồng ngực, truyền đến trận trận cảm giác mỹ diệu. Nhìn ánh mắt của nàng, Hoa Tinh giấu đi ý cười trên mặt, trong mắt bắn thẳng ra ánh sáng chói lọi, tiếng nói nhẹ nhàng mà lại vô cùng kiên quyết vang lên giữa phòng: “Bình nhi vợ ta, cả đời này cho dù ta không thể chân chính cho nàng danh phận, nhưng nàng ở trong lòng ta, vĩnh viễn có thân phận và địa vị bình đẳng với những người khác. Bất luận tương lai ta có bao nhiêu vợ, ở trong lòng ta, luôn luôn có vị trí của nàng, bất luận người nào cũng không thể thay thế địa vị này được. Hoa Tinh ta hôm nay thề ở đây, suốt đời ta không bao giờ phụ nàng, nàng mãi mãi là thê tử của ta. Còn Tú Quyên cũng thế, hai người các nàng có thân phận và địa vị giống nhau.” Nói xong nhìn nàng, nhẹ nhàng hôn nước mắt trên khóe mắt nàng.

Tiểu Bình kích động không thôi, không biết phải biểu đạt tâm ý mình thế nào, đành phải gắng sức hôn đôi môi của Hoa Tinh, nhiệt tình dâng lên nụ hôn của mình, để biểu đạt tâm ý mình. Hoa Tinh cảm giác rõ ràng được trái tim trào dâng nhiệt tình của tiểu Bình, hiểu rõ tâm ý nàng, không nhịn được cố sức du dương, song thủ ôm ngọc thể dụ người, lẳng lẳng hưởng thụ hạnh phúc vô thanh này.

Không lâu sau, vang lên tiếng gõ cửa của Tú Quyên, hai người từ trong cảm xúc mạnh mẽ mới định thần lại. Hoa Tinh đứng dậy, nhìn bộ ngực lồ lộ của tiểu Bình, hai tòa ngọc phong khinh người đang lắc lư nhẹ nhàng, tương đối mỹ lệ. Hoa Tinh không nhịn được lại nắm trong tay thưởng thức một hồi, rồi mới tiếc rẻ buông tay, yên lặng sửa sang y phục. Đến lúc hai người sửa lại y phục, tiểu Bình mới đỏ mặt mở cửa, cùng Hoa Tinh đi ra ngoài.

Tú Quyên chỉ hơi nhìn Hoa Tinh, không nói lời nào. Nhưng Hoa Tinh lại phát hiện trong mắt nàng có chút ưu oán rất khó nhận ra, tựa hồ đang nói ra điều gì, Hoa Tinh nhìn vài thức nhắm trên bàn, kéo nhẹ Tú Quyên, ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ nhàng một cái, trong mắt hàm chứa thâm tình nói: “Đa tạ nàng, Tú Quyên vợ ta.”

Tú Quyên nghe nói, toàn thân chấn động, ngẩng đầu nhìn hấn, nước mắt vòng quanh, hết sức mỹ lệ. Hoa Tinh ngậm khen một tiếng đẹp quá, hôn nhẹ lên miệng nàng, tận tình du dương một hồi, mới buông nàng ra, ba người cùng nhau ngồi xuống.

Hoa Tinh nếm thử thủ nghệ của Tú Quyên, quả là khoái khẩu ngon miệng. Hoa Tinh không nhịn được ca tụng: “Tú Quyên thủ nghệ hay lắm, sau này ngày ngày nấu cơm cho ta, tin rằng không đến hai năm, ta đã trở thành đại bàn tử rồi, hắc hắc, lúc đó các vị vẫn còn yêu ta chứ? Hai vị kiều thê.”

Nhị nữ nhìn hấn, trong mắt có vui sướng và nhu tình nói không ra. Hai miệng cùng đồng thanh nói: “Yêu! Chúng ta vĩnh viễn yêu đệ.” Hoa Tinh không nén nổi cười lớn, lưỡng nữ cũng cười, cười rất vui vẻ. Trong phòng bình yên tràn đầy tiếng cười cao hứng của ba người, và lời tình triền miên.

Đêm rất khuya, gió rất nhẹ. Màn đêm Trường An khá mỹ lệ, trong khách sạn Mai Hương nhìn tờ giấy trong tay, lòng có phần lo lắng. Thực ra nàng hiểu rõ Hoa Tinh sẽ không có chuyện gì, nhưng lòng thiếu nữ bao

giờ cũng khá miễn cảm, thích nghỉ ngơi lung tung. Tờ giấy này là do Hoa Tinh nhờ một đứa bé đưa đến cho Mai Hương, trên mặt nói hẩn phát hiện một số sự việc, đêm nay không về được, bảo Mai Hương không nên lo lắng. Đồng thời căn dặn Cô Ngạo cẩn thận một chút, bảo vệ tốt cho an toàn của Mai Hương và tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh Mai Hương, lòng cũng có hơi lo lâu, khiến nàng cảm thấy rất bất an. Nàng biết mình càng quan tâm Hoa Tinh, tương lai sẽ hãm vào càng sâu, đến khi không còn sức tự thoát khỏi, e rằng mình khó mà trốn tránh đoạn tình cảm này. đọc truyện tại . Nghĩ lại tình cảnh hôm nay hai người tương ngộ, nàng liền không nhận được lòng oán trách bản thân, nhưng nàng cũng không hiểu, tại sao mình không có cảm giác cự tuyệt quá lớn với Hoa Tinh? Hẩn vuột cơ thể mình như vậy, điều này đối với người có chồng như mình mà nói, tuyệt đối không thể được, nhưng lúc đó tại sao mình không chống cự? Lẽ nào quả thực là số phận, quả thực là thiên ý, quả thực là đã định trước? Có thể chứ, nếu không là tại sao vậy?

Hoa Tinh im lặng ăn cơm, thưởng thức nhu tình của lương nữ. Ba người tỏ ra vui vẻ ấm áp, hết như là tiểu gia đình, hai vị kiều thê mỹ lệ nhiệt tình xới cơm gấp đồ ăn cho phu quân mình, tận lòng chăm sóc hẩn. Hoa Tinh trên mặt hiện ra nụ cười lơ mơ, trong mắt tràn đầy thâm tình, yên lặng phẩm hàm chân tình khó tìm trên thế gian này.

Hoa Tinh hài lòng bỏ đũa xuống, cười nói: “Ăn rất ngon, hôm nay ăn được rất nhiều. Các vị đối với ta quá tốt, bây giờ ta muốn hỏi các vị một câu, đối với sinh hoạt sau này các vị có tính toán gì không? Ta đến Trường An chỉ là qua đường, kết cục vẫn phải về Nam Kinh thư viện. Để các vị sống ở đây, ta không an tâm, nhưng nếu như các vị đến thư viện, e rằng các vị nhất thời cũng không quen, cho nên chúng ta bàn bạc một tý, xem thu xếp các vị thế nào. Bởi vì hai ngày nữa ta phải rời khỏi đây rồi, đi Bách Hoa Môn, các vị ở đây cũng khá nguy hiểm.”

Tú Quyên và tiểu Bình nhìn nhau, cúi đầu im lặng suy nghĩ. Hiển nhiên vấn đề này hơi khó giải quyết. Tú Quyên khẽ nói: “Hoa đệ, người nói xem quan hệ cụ thể giữa người và Phượng Hoàng Thư Viện là thế nào?”

Hoa Tinh vừa nghe đã hiểu ý của nàng, khẽ nói: “Quan hệ giữa ta và thư viện tạm thời vẫn còn bí mật. Thực ra ta cũng chưa từng đến Phượng Hoàng Thư Viện, không biết hình dạng ở đó ra sao. Quan hệ giữa ta và thư viện rất đặc biệt, nói trực tiếp một chút, Phượng Hoàng Thư Viện gồm có ba viện chủ, hiện nay đã có hai vị là kiều thê của ta, có điều chưa thành thân mà thôi. Cho nên ta dùng thân phận Phượng Hoàng đặc sứ hành tẩu vô lâm, chính là bởi vì trước mắt thư viện đang đối mặt rất lớn với nguy cơ bên ngoài, tùy thời có thể bị ba đại thư viện kia thôn tính. Thế lực thư viện không lớn, không có cách chống lại bất kỳ lực lượng tấn công nào, bởi vậy mới do ta thay thế hành tẩu giang hồ, lấy thủ đoạn sấm chớp uy chấn vô lâm, mượn cơ nói cho thiên hạ vô lâm biết, Phượng Hoàng Thư Viện không phải là dễ ứng phó như bọn chúng tưởng tượng, đồng thời cũng có ý tìm kiếm thế lực mạnh mẽ để liên kết. Và chuyển đi Tế Nam này, Bách Hoa Môn chính là một mục tiêu bọn ta cần tìm, nếu như đạt được sự ủng hộ của Bách Hoa Môn, thế lực thư viện sẽ đại tăng, đến lúc đó sẽ có nhiều kế hay.”

Tiểu Bình và Tú Quyên yên lặng nghe, đợi hẩn nói xong, tiểu Bình hỏi: “Có thể nói cho chúng ta biết hai vị thê tử của người là ai không?” Nhiều năm ở Bạch gia, hai người đối với các nhân vật vô lâm tỏ ra rất xa lạ.

Hoa Tinh khẽ nói: “Thực ra là ba vị, toàn là người trên Thiên tiên phổ. Vị thứ nhất là Y Thánh Liễu Vô Song, bài danh thứ hai trên Thiên tiên phổ hai mươi năm trước, vị thứ hai là Thiên hạ đệ nhất tài nữ Trầm Ngọc Thanh bài danh thứ nhất ở mười năm trước, vị thứ ba là Phượng Hoàng tiên tử Dư Mộng Dao bài danh thứ ba ở lần này.” Tiếng nói dịu dàng, tỏ ra có phần hoài niệm, thấy được Hoa Tinh lòng cũng nhớ họ, không biết bây giờ họ có khỏe không.

Tú Quyên và tiểu Bình sắc mặt đều kinh hãi, hiển nhiên bị lời nói của Hoa Tinh làm cho ngây ra. Lương nữ năm xưa đã từng gặp Liễu Vô Song, biết vẻ đẹp của nàng, thế gian cực kỳ hiếm gặp, cho nên có thể liệt danh Thiên tiên phổ. Nhưng nghĩ đến lại nói, người trên Thiên tiên phổ mỹ lệ biết bao, khiến người kinh ngạc biết bao. Không ngờ Hoa Tinh vừa mở miệng đã nói mình lấy được ba người, đây quả là khiến người không dám tin, trước khi chưa tận mắt thấy được, chưa tận tai nghe được, Tú Quyên và tiểu Bình đều không dám tin đây là sự thực.

Rất lâu lương nữ mới định thần lại, vẻ mặt ngẫm thất vọng, tỏ ra có tâm sự nặng nề. Tú Quyên khẽ nói: “Hoa đệ, thân phận của bọn ta và họ không giống nhau, bởi vậy không thể theo người về thư viện được. Ta

nghĩ ta và tiểu Bình tạm thời vẫn cứ sống ở đây thì được rồi, đợi qua một thời gian, tình hình lắng dịu, bọn ta lại rời khỏi nơi đây, chuyển chỗ đến Giang Nam. Người thấy sao? Ta nghĩ việc giữa chúng ta vẫn bảo mật một chút, không nên để người khác biết, để tránh người khó xử. Đợi tương lai người cảm thấy thời cơ chín muồi, hãy đem việc của chúng ta nói cho họ biết, như vậy có thể sẽ tốt hơn.”

Tiểu Bình cũng nói: “Ta cũng cho rằng như thế, hiện tại người có thân phận đặc thù, nếu như nói sự việc chúng ta ra, trái lại càng dễ dẫn đến nguy hiểm cho người. Vậy bọn ta sẽ trở nên phiền toái cho người, liên lụy người. Bọn ta yên lặng sống ở đây, đợi tin tức của người, cũng là một việc tốt. Nếu như bọn ta di chuyển chỗ ở, bọn ta sẽ nghĩ cách báo cho người biết. Dù sao cuộc sống này, bất luận bọn ta đi đến đâu, lòng đều sẽ nhớ người, yêu người. Người nếu như nhớ bọn ta, thì đến kiếm bọn ta, bọn ta lúc nào cũng chào đón người.”

Hoa Tinh nhìn bọn nàng, không nói lời nào, lòng yên mắt giao hội với nhau, đó là tình yêu vô thanh, lại thâm thâm rung động tâm linh ba người. Hoa Tinh nghĩ rất lâu, thấy rằng hiện nay chỉ có thể như vậy, mình mới ra giang hồ, chưa có nhân mã của mình, chưa có thế lực của mình, nếu như cái gì cũng dựa vào thư viện, e rằng không được. Mỗi người đều có bí mật không muốn người khác biết, nhất định mình phải có thực lực tương đối, ít nhất phải có vài người tín nhiệm mình mới được.

Nhìn nhị nữ, Hoa Tinh nói: “Ngày mai trước khi rời khỏi, ta dịch dung cho các vị, cải biến dung mạo hiện nay, để khỏi gây ra những phiền phức không đáng có, vậy ta mới an tâm. Đợi sau khi ta giải quyết xong việc, ta sẽ đến kiếm các vị, đến lúc đó tìm cho các vị một địa phương non xanh nước biếc để sống, sinh hoạt thoải mái cùng nhau.” Trong ánh mắt bình đạm, ẩn chứa tình sâu nồng đậm.

Lương nữ trên mặt đều lộ ra ý cười thỏa mãn, hết sức cảm động vì tình ý thâm sâu của hắn. Tiểu Bình đứng dậy dọn bát đĩa trên bàn, khẽ nói: “Đêm nay khó được Hoa đệ ở lại, chúng ta vui vẻ tụ một trận, lần sau gặp lại nhau không biết là lúc nào.” Phải rồi, lần sau sẽ là lúc nào? Ba người đều không dám khẳng định.

Đây quả là khó tương kiến, dễ tương biệt.

Cảnh đêm như vẽ, nhìn đèn đuốc muôn nhà, lấp lánh không ngừng. Dạ phong như đàn, phủ lên vạn vật trong trời đất. Hoa Tinh ôm tiểu Bình, đi đến phòng nàng, nhẹ nhàng đề trên người nàng, nếm sơ đôi môi. Trong tiểu phòng an tĩnh tràn ngập xuân ý dụ người, tiểu Bình mị nhãn như tơ đang nhìn, trong mắt hàm chứa tình ý nồng nàn. Đường như hiểu rõ ngày mai sắp chia ly, cho nên tiểu Bình tỏ ra rất nhiệt tình. Song thủ nhẹ nhàng cởi y phục Hoa Tinh, lộ ra cơ thể cường tráng. Nhìn cặp mắt say người của Hoa Tinh, tràn đầy mị lực quyến rũ, lòng tiểu Bình không tự giác hăm sâu vào trong. Tiểu thủ lướt nhẹ qua ngực hắn, tiểu Bình trong mắt lóe lên một chút mong đợi, một chút đam mê. Dịu dàng khẽ nói: “Hoa đệ, còn nhớ lời nói lần trước khi rời khỏi không? Thư thư từng nói để cho người hưởng thụ tất cả của thư thư, đêm nay thư thư hiến dâng hết cho người, mặc dù thư thư không thể trao tẩm thân tối thánh khiết cho người, nhưng thư thư sẽ cho người trái tim chân thành nhất, hy vọng người được vui vẻ.” Ánh mắt lưu động, ẩn chứa đau buồn nhàn nhạt, có lẽ là bởi vì không chịu nổi hồi ức ngày xưa.

Hoa Tinh khước miệng lộ ra nụ cười có vẻ hờ hững, hôn nhẹ lên khuôn mặt mỹ lệ của nàng. Bất kể ngày trước nàng sống thế nào, tất cả đều đã trở thành việc đã qua rồi, không có liên quan với mình. Cái mình muốn chính là nàng của hiện tại, và nàng của sau này, nói về tình cảm đối với mỗi người, đều là không giống nhau, nhưng kết quả chỉ có mấy loại. Chỉ cần nàng yêu mình từ sâu trong nội tâm, vậy thì lòng nàng chính là thuần khiết, là cao thượng, là đáng quý. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Hoa Tinh nhẹ nhàng cởi y phục tiểu Bình, ngọc thể động người vô bì từ từ lộ ra trước mắt. Hoa Tinh nhìn kỹ khu phong cảnh mỹ lệ, khẽ than: “Đẹp thật, từ nay về sau, nó chính là thuộc về Hoa Tinh ta rồi, cả đời này ta sẽ thương yêu quý trọng nó.”

Trong mắt tiểu Bình lấp lánh lệ vui sướng, đôi môi nhẹ mở, khe khẽ bật hơi, ám hương lừng lờ, lại không nói ra lời trong lòng. Có lẽ lúc này hai người không cần phải nói. Bốn mắt nhìn nhau, hoa lửa lơ mờ, từ từ trở nên rõ ràng. Hai cánh tay ngọc của tiểu Bình ôm nhẹ trên cổ Hoa Tinh, ánh mắt giao hội, cứ thế nhìn hắn, rồi nhẹ nhàng hiến dâng nụ hôn. Hoa Tinh ngậm đôi môi chứa đầy thâm tình, nếm nhẹ nhẹ, lòng nổi lên mùi vị khó tả, có chút đắng chát. Có lẽ tình đến khi nồng thì chuyển sang nhạt, yêu đến khi sâu cũng trở nên cay đắng!

Song thủ ôm bờ eo mềm mại, cảm giác trơn nhẵn mềm mịn, hơi hơi dùng lực, song phong mềm mại và đàn tính động người ép chặt nơi ngực, rung động xúc cảm Hoa Tinh, thật tuyệt! Tiểu Bình mở mắt nhìn hần, thấy được ánh mắt cao hứng của hần, tiểu Bình dường như nghĩ tới điều gì, buông lời tiểu thiệt đang triển miên, yên lặng chăm chú nhìn mắt hần.

Trên mặt tiểu Bình lộ ra một chút tinh nghịch, thấp giọng nói: “Đệ đệ vẫn còn lần đầu à?” Mấy chữ ngắn ngủi, có lực mê hoặc và phong tình không thể tả. Hoa Tinh nghe nói, liền đỏ mặt, khe khẽ gật đầu, ánh mắt rơi trên song phong quyến rũ của nàng. Tiểu Bình trông thấy, trên mặt lộ ra một chút hoan hỉ, khẽ nói: “Thư thư dạy người, được không? Đến lúc thân mật với Tú Quyên, phải ôn nhu một chút, hảo hảo thưởng thức một phen, biết không? Ta yêu thích Hoa đệ.” Trong ánh mắt có yêu chiều nồng nàn.

Trong mắt Hoa Tinh bắn ra một đạo thần thái, ôm chặt tiểu Bình, nhiệt tình hôn tiểu chủ của nàng, song thủ vuốt ve cơ thể mỹ lệ quyến rũ của nàng, lòng tràn ngập cảm kích và vui sướng.

Trong màn đêm, Tú Quyên một mình đứng trong phòng, yên lặng ngắm sao xa. Gió đêm như mưa, mát rượi xuyên qua cơ thể, từ từ xoa dịu vết thương trong lòng nàng. Hướng về quần tinh đầy trời, Tú Quyên lòng khẽ hô hoán Ngọc Hổ đã chết, phu quân ở rất xa, chàng nghe được tiếng lòng của ta, than vãn của ta hay không? Mỗi ngôi sao lóe sáng chói lọi, có phải là mắt chàng, đang ở trên trời nhìn thiếp, tưởng niệm thiếp hay không? Chàng hiện tại, có biết thiếp đang nhớ tới chàng, hoặc là còn yêu chàng hay không? Vận mệnh an bài, phải chăng đã từng hỏi chàng, thiếp hiện tại như thế này, lẽ nào cũng là tâm ý của chàng, hay là mưu tính của chàng? Nếu như cả đời này thiếp nhất định phải rơi vào tình cảm của người khác, xin chàng gọi ý cho thiếp, chỉ cần chớp mắt mà thôi, cũng xem như là nhắc nhở đối với thiếp.

Trong tiểu phòng lưu động một chút tưởng niệm và thương tâm lơ mơ, một chút ưu thương và than thở bay trong gió nhẹ. Dưới sắc đêm bình yên, ẩn giấu từng ly từng tí điều không bình thường, như người thân đang kêu gọi, như lãng tử đang than van, như tưởng niệm lay động, tiêu tan trong gió. Như đại địa đang ca khúc bi thương, như là non sông đang thì thầm, như lời nỉ non của u linh, quanh quẩn tại đáy lòng.

Trong phòng, Hoa Tinh tận tình hưởng thụ khoái lạc vô biên do tiểu Bình mang đến cho hần. Song thủ Hoa Tinh thỏa thích vuốt ve song phong nhu nhuyễn, gắng sức cảm nhận đàn tính động người, ngón tay trượt nhẹ trên làn da mịn mượt, đem tới trận trận cảm giác mỹ diệu, nhìn phi đồn phong mãn dụ người đang đu đưa trái phải trong tay, đóa hoa thần bí mỹ lệ bị mình mặc sức đùa giỡn, lòng Hoa Tinh đã tràn ngập tự hào và hăng hái của nam nhân.

Nhìn nhân nhi mỹ lệ bên dưới, không ngừng uốn éo ngọc thể quyến rũ, trong mắt Hoa Tinh lập lòe hắc sắc quang hoa, tỏ ra quái dị kỳ đặc, còn có tà khí không thể tả. Song thủ tiểu Bình nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể hần, tiểu thủ nắm lấy kiên đỉnh của hần, nhẹ nhàng ve vuốt và dẫn dắt hần. Dưới sự chỉ điểm của tiểu Bình, Hoa Tinh từ từ hiểu biết được kỳ xảo, tận lòng xoa song phong mỹ lệ và đóa hoa huyền bí, kêu gọi tình dục tiểu Bình. Đang thỏa thuê hưởng thụ vui vẻ, dưới tiểu thủ lôi kéo của tiểu Bình, cuối cùng đã tiến vào cơ thể mỹ lệ quyến rũ ấy, chân chính chiếm hữu thể xác và tinh thần tiểu Bình.

Trong mắt tiểu Bình lóe động thần thái dụ người, và ái ý ngọt ngào, nhẹ nhàng chỉ điểm Hoa Tinh. Cho hần mặc sức thể hội cảm giác mỹ diệu linh nhục hợp nhất, chỉ có hai nam nữ thực sự yêu nhau, hai tâm như một mới lĩnh hội được loại mỹ lệ vô thượng và kỳ diệu ấy. Tiểu Bình tha hồ vận vẹo ngọc thể xinh đẹp, toàn tâm toàn ý làm thỏa mãn Hoa Tinh, ở trong không vền vẹn là tình dục, còn có ái ý vô thanh.

Hoa Tinh tựa hồ cũng cảm thụ được ái ý chân thành ấy, có điều lúc này hần lại bị chấn động sâu xa bởi khoái cảm kỳ diệu, cả người đều sa vào trong mùi vị kỳ diệu, trong mắt hắc sắc quang hoa lập lòe không dứt, mang tới mị lực khác, hấp dẫn sâu sắc tiểu Bình. Nhìn tiểu Bình phong tình quyến rũ khéo léo cung phụng bên dưới, lòng Hoa Tinh chan chứa cao hứng và kích thích, chinh phục và si mê.

Dưới ba lần ra sức phản kích của tiểu Bình, Hoa Tinh kết cục vĩnh biệt tấm thân xử nam, đem tất cả tình và ái bơm hết vào cơ thể tiểu Bình, hết như là đem tâm ý chân thành nhất của mình in sâu trong lòng tiểu Bình, Hoa Tinh yên lặng nằm trên giường, trong mắt vẫn hiện ra một chút lưu luyến và si mê, lặng im nhìn ngọc nữ mỹ lệ lác lác không ngừng, còn có nơi thần bí khiến hần tiêu hồn ấy.

Ánh mắt tiểu Bình ngậm cười nhìn hần, nũng nịu nói: “Đệ đệ, hài lòng chứ? Không ngờ đệ đệ lợi hại quá, thư thư đã gần chống lại không nổi. Nếu như hôm nay không phải là lần đầu tiên của người, thư thư nhất định không phải là đối thủ, tương lai à, không biết người làm say mê chết bao nhiêu nữ nhân. Đệ đệ không

chỉ đẹp người, tiểu bướng bỉnh này ấy mà càng khó kiếm trên đời, không trách tên người là Hoa Tâm, quả là ông trời phái xuống, khắc tinh chuyên biệt khắc chế nữ nhân.” Nói xong nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, song phong áp trên ngực hắn, uốn éo nhẹ nhàng, để hắn phẩm hàm mỹ lệ khó tả này lần nữa.

Trên mặt Hoa Tinh lộ ra vẻ mãn ý, tay vuốt nhẹ ngọc nhân trong lòng, trong mắt hiện ra tơ tơ ái ý, khẽ nói: “Đa tạ thư thư, thư thư thực đẹp. Đệ đệ lần đầu cảm nhận được, té ra nam hoan nữ ái mỹ diệu như vậy, chẳng trách hoàng đế các triều đại chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, tin rằng với chuyện này có quan hệ rất nhiều. Thư thư dạy ra rất nhiều, ta hết sức luyện tập, không để thư thư thất vọng đâu.” Đồng thời tay vỗ nhẹ trên tuyết đồn, trên mặt lại khôi phục vẻ tà dị trước kia, hắc sắc quang hoa trong mắt xoay tròn không nghỉ, tràn trề lực mê hoặc chí mạng.

Tiểu Bình yêu thương hắn vô cùng, nghĩ đến việc hắn đem lần đầu tiên trao inh, tiểu Bình đã cảm thấy hơi có lỗi với hắn, bởi vì mình không xứng. Có loại tâm tư này, tiểu Bình càng ngoan ngoãn phục tục hắn, kiều mị nhìn hắn nói: “Bây giờ thời gian không còn sớm nữa, Tú Quyên còn đang đợi người, nhớ phải ôn nhu một chút, không được đối đãi giống như thư thư vậy, biết không? Bây giờ thư thư giúp người rửa sạch phần dưới cơ thể, người hãy nhắm mắt lại trước, không được mở ra.” Nói xong nhìn hắn.

Hoa Tinh nghe nói im lặng nhìn nàng, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt, tùy ý để tiểu chủ của tiểu Bình hôn cơ thể hắn. Hoa Tinh lúc này khá là cao hứng, đồng thời càng kiên định muốn cả đời có được hai bông hoa mỹ lệ tươi đẹp này, tương lai nhất định phải kiếm được địa phương tốt sắp xếp cho bọn nàng. Ngoài ra trong lòng Hoa Tinh cũng nổi lên một ý nghĩ, đời mình phải nỗ lực hết sức, lấy được tất cả mỹ nhân trong thiên hạ, hảo hảo phẩm hàm mùi vị khác nhau của bọn họ, vậy chẳng phải là rất hay ư. Lòng Hoa Tinh nổi lên dục vọng đen tối, đây có lẽ chính là nguyên nhân của Hắc ngọc ma liên.

Đột nhiên trong lòng Hoa Tinh run một cái, một cảm giác mỹ diệu vô bì bao vây hắn, khiến hắn cực kỳ hưng phấn. Cảm giác ấm áp như mùa xuân, mềm mại trơn nhẵn, chấn động tâm linh hắn. Hắn bất giác mở mắt, rõ ràng kiên đỉnh hùng tráng của mình đang được tiểu chủ của tiểu Bình nhiệt tình săn sóc, đây là lần đầu tiên Hoa Tinh nếm được mùi vị mỹ diệu này, trong lòng tràn ngập cảm giác chinh phục, xuyên thẳng đáy lòng.

Tiểu Bình hôn nhẹ cơ thể Hoa Tinh, nhìn tiểu vật tinh quái ấy, nghĩ đến lòng tốt của Hoa Tinh đối với mình, không nhịn được nhắm mắt, nhẹ nhàng ngậm lấy nó, gắng sức làm hắn hài lòng, xem như là một sự khuyến khích đặc biệt. Ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, thấy hắn đang mở mắt nhìn mình, trong mắt hiện ra cảm kích thâm tình, còn có hứng thú khôn kể, tiểu Bình cảm thấy hết thấy đều có ý nghĩa. Đời này chỉ cần hắn muốn, mình sẽ hết sức nỗ lực thỏa mãn hắn, khiến hắn mãn ý, bởi vì đây chính là ái ý của tiểu Bình.

Tiểu Bình ngồi dậy, hôn nhẹ hắn một cái, khẽ nói: “Người giỏi trò, ai kêu người mở mắt, hủy bỏ khen thưởng đặc biệt, lần sau nếu người biểu hiện tốt, thư thư lại khen thưởng đặc biệt nữa, bây giờ ngồi dậy mặc y phục vào.” Nói xong đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ nhìn hắn, biểu tình giống như là thiếu nữ tinh nghịch mười bảy mười tám tuổi, đặc biệt có phong tình. Thế mà cơ thể đầy đặn mỹ lệ ấy, lại tràn đầy lực mê hoặc thành thực độc hữu của phụ nữ, tương đối hấp dẫn người. Hoa Tinh đã bị nàng hấp dẫn sâu sắc.

Sau khi tiểu Bình giúp Hoa Tinh mặc xong quần áo, khẽ nói: “Đến lúc đi tới chỗ Tú Quyên rồi, nhớ lời thư thư nói, hảo hảo thương yêu y, lòng y kỳ thực cũng rất đau khổ. Tú Quyên trời sinh mỹ lệ cao quý, đoan trang tú lệ, có lực hấp dẫn chí mạng với nam nhân, nhưng y cũng khá cố chấp, nhớ không được vội quá, chỉ cần y thực sự nguyện ý cho người, cam đoan người sáng khoái muốn chết, biết không? Tiện lợi cho tiểu sắc lang người rồi. Cũng không biết kiếp trước người tu bao nhiêu đức, mới đổi lại được mạng tốt kiếp này.” Nói xong không nhịn được cười lên.

Trên mặt Hoa Tinh hiện ra tà khí, hôn nàng một cái, cười nói: “Thư thư, lần sau vẫn phải khuyến khích đặc biệt đệ đệ, có được không?” Tiểu Bình đỏ mặt, bao nhiêu năm nay, mặc dù mình luôn luôn bị Bạch Ngọc Long đùa giỡn, nhưng từ trước đến giờ chưa từng đối đãi với Bạch Ngọc Long như vậy. Cho dù Bạch Ngọc Long đã từng yêu cầu bằng mọi cách, mình cũng chưa hề đáp ứng. Nhưng lần này, nếu không phải cực kỳ yêu hắn, há có thể làm ra việc xấu hổ muốn chết này. Lúc này thấy vẻ mặt của hắn, thì hiểu hắn hoan hỉ vô bì, tương lai e rằng phải để cho hắn tận tình tận hứng rồi. Nghĩ đến đây tiểu Bình hơi đỏ mặt, cúi đầu nói khẽ: “Chỉ cần đệ đệ muốn, thư thư sẽ luôn đáp ứng.” Trong lời nói hờ hững, ngoài e thẹn ra, còn có tình nồng không tiêu tan.

Hoa Tinh ôm chặt nàng, không nói lời nào, bởi vì hắn cảm thấy tiểu Bình cảm nhận được lòng hắn. Trong tiểu phòng, Hoa Tinh đang ôm chặt tiểu Bình, nữ nhân đầu tiên trong sinh mệnh của mình. Mặc dù nàng sớm đã không còn là thiếu nữ, nhưng tình sâu của nàng đối với mình, lại rung động tâm hồn Hoa Tinh.

Hồi đó khi mình gặp nàng lần đầu, ý nghĩ muốn chiếm hữu cơ thể mỹ lệ của nàng, lúc này đã xa rồi; giữ lại trong đáy lòng chính là tình cảm chân thành, một đoạn hồi tưởng mỹ lệ. Hoa Tinh biết, cả đời này mình không có cách nào quên được nàng, tuy rằng nàng không xinh đẹp bằng mấy vị kiều thê của mình. Nhưng nàng yêu hồn nhiên chân thật, quyết không thể kém hơn người khác. Trong lòng mình, nàng có địa vị hết sức quan trọng, cái này không có ai có thể thay thế được, có lẽ vì nàng là nữ nhân đầu tiên của mình, cũng có lẽ còn có nguyên nhân khác.

Đêm khuya an tĩnh, Tú Quyên vẫn cứ đứng trong tiểu phòng, nhẹ nhàng nhìn tinh tú rất xa, nơi ấy có cảnh vật mỹ lệ không? Có thể. Hoa Tinh đi nhẹ đến sau lưng nàng, vô thanh vô tức. Song thủ lặng lẽ ôm cơ thể nhu nhuyến mỹ lệ của nàng, trong mũi ngửi được hơi thở thơm tho dịu người, im lặng cùng nàng nhìn sao trời.

Tú Quyên nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, lòng cảm thấy an tĩnh một chút. Khoảnh khắc này, hai người phẳng phất là đôi tình lữ lâu năm. Không cần mở miệng, không cần thanh âm, hai người cứ thế đứng trong gió, lặng lẽ cảm nhận tâm ý đối phương.

Gió hiu hiu thổi, nhẹ nhàng ngân nga, hệt như là lời thầm thì của tình nhân, bao phủ Tú Quyên và Hoa Tinh. Tựa hồ đang chúc phúc cho họ, hoan hỉ cho họ, đồng thời cũng như là đang nhắc nhở họ, đêm đã khuya, hảo hảo quý trọng!

35. Chương 35: Tú Quyên Chi Tâm

Ánh sáng đêm mờ ảo, long lanh như nước. Gió thổi nhẹ nhàng như những tiếng đàn du dương. Hoa Tinh khẽ ôm Tú Quyên vào lòng, hai người thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, hai trái tim từ từ hòa quyện vào cùng với gió đêm. Hoa Tinh nhẹ nhàng hôn lên vùng tai mềm mại của Tú Quyên, nói những lời âu yếm: “Tú Quyên, vợ ta, nàng có cảm nhận được tâm ý của ta chăng?”

Tú Quyên khẽ rung mình, song thủ áp lên tay của Hoa Tinh, bốn bàn tay hoà vào nhau thật nồng nàn. Đôi về cuối chân trời, thanh âm Tú Quyên u ám: “Trong suốt cuộc đời này, chỉ duy nhất một nam nhân có thể làm cho ta xúc động, duy nhất một người, đó là đệ. Đối với phu quân Ngọc Hồ thì chỉ có sự cảm kích mà thôi. Chàng ấy là người đàn ông tốt, đối với ta thì cực kỳ quan tâm chăm sóc, nhưng thật đáng tiếc chàng ấy lại không thể hiểu được trái tim nữ nhân. Trong thâm tâm của chàng, chỉ cần đối thật tốt với ta là ta đã rất hạnh phúc rồi.

Thật đáng tiếc, cái nữ nhân muốn đôi khi lại không phải là quá quan tâm, mà cái họ cần đích thị là sự lãng mạn trong chuyện tình cảm vậy. Nữ nhân mà chung sống với nam nhân nhưng lại không thể động lòng, thì họ chỉ có thể lợm lặt những ký ức xa xôi trước đây còn đọng lại trong họ, bởi thế đa số nữ nhân đều chọn cách sống độc thân, khi đó họ sẽ không phải làm vui lòng đáng phu quân khi đã thành thân vậy. Chàng ấy cũng hiểu điều đó, vì thế chàng thử thay đổi kiểu sống mẫu mực để làm hài lòng ta, cũng có khi ôn nhu, cũng có khi mạnh bạo. Có người nói rằng: “Ái tình của nam nhân là phong cảnh, còn ái tình của nữ nhân lại chính là cuộc sống.”

Hoa đệ rất tà khí, có lẽ chính là cái loại tà khí này đã động đến trái tim nữ nhân. Ta muốn nói rằng, thật là không nên có tình cảm với đệ, tuy nhiên nữ nhân thực không thể hiểu được trái tim mình, mặc dù biết rằng là không thể, nhưng vẫn không thể ngăn cản được mình, cuối cùng vô lực chống lại bản thân, càng lún càng sâu. Đệ là một con người cực kỳ lôi cuốn, đệ có minh bạch được hay chăng?” Tĩnh lặng để mặc cho toàn thân trôi theo tâm hồn, Tú Quyên tự nói ra những lời của trái tim.

Hoa Tinh lắng nghe những lời đó của Tú Quyên, thông suốt được rất nhiều điều, thậm chí còn minh bạch được cả tâm tư, tình cảm của nữ nhân. Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cao quý, mỹ lệ của Tú Quyên, trong mắt

Hoa Tinh chớp động một tia tinh quái, khe khẽ nói: “Nàng đối với ta thật tốt.” Đồng thời hữu thủ nhẹ nhàng di chuyển lên trên, dừng lại tại song phong thượng hấp dẫn con người, khẽ xoa bóp, chậm chậm cảm nhận sự nhu nhuyễn, đàn hồi đó.

Tú Quyên không có lấy nửa điểm ngăn cản Hoa Tinh, khuôn mặt phớt hồng, cơ thể hoàn toàn thả lỏng, để mặc song thủ của Hoa Tinh tự do hoạt động trên song phong mỹ lệ. Ánh mắt dõi về nơi xa xăm, thanh âm khe khẽ bay trong gió: “Đệ là nam nhân lỗi cuốn nhất, ngoại trừ dung mạo thực anh tuấn, lại còn thêm nụ cười cực tà dị luôn hiện trên đôi môi rất hấp dẫn, luôn luôn làm cho người khác rơi vào trạng thái không thể xác định rõ ràng. Nhân thần thì lại rất kỳ đặc, chan chứa lực dụ hoặc con người, lại còn ẩn chứa muôn phần tà dị, làm cho thần hồn của nữ nhân điên đảo.

Nhưng ưu điểm lớn nhất của đệ, và đã lỗi cuốn được ta và Tiểu Bình, thực sự thì lại không là những cái đó, đệ có biết đó là gì không? Đệ vô cùng hấp dẫn ta với Tiểu Bình, ở điểm chính là tình thâm, chúng ta có thể nhìn thấy nó trong ánh mắt của đệ, ở đó chứa chan ngàn vạn ái ý. Có lẽ cuộc đời bạn có thể có nhiều nữ nhân, nhưng ta tin rằng, đó là vì đệ xứng đáng nhận được điều đó, tương ứng với nó, là đệ đã trao cho họ những tình cảm chân thành nhất. Nếu đệ chỉ tìm kiếm ở chúng ta sự mỹ lệ, vậy thì khi có được tấm thân của chúng ta rồi, tuyệt đối đệ không thể nào có được trái tim của chúng ta. Ta có thể chấp nhận đệ, ngoại trừ tin rằng đây đích thị thiên ý, nhưng quan trọng nhất, điều này phụ thuộc vào tấm lòng của đệ, có lẽ ta nhận thấy ở đệ chan chứa tình thâm, chính nó đã dung hóa trái tim ta.

Ta tự hỏi mình, liệu ngày đó người cứu ta không phải là đệ, mà lại là một người khác. Ta tin rằng trong tình huống đó, có lẽ là đã quên rồi. Ta tuyệt đối không thể vi liễu báo ân, đem bản thân mình ra cho người khác. Nhưng đối với đệ, thì trái tim ta lại thập phần kỳ quái, ta thực không hiểu được, có lẽ đây là thiên ý chăng, hoặc giả là duyên phận vậy. Hoa đệ, đệ có minh bạch được không?” Ngữ khí vừa mâu thuẫn, lại vừa chấp nhận, thần nhiên đối diện với Hoa Tinh.

Hoa Tinh dùng lực vuốt ve nàng, hữu thủ nhẹ nhàng xoa lên ngọc nhũ mềm mại tuyệt vời. Tâm lý Hoa Tinh đã hoàn toàn minh bạch, Tú Quyên với Tiểu Bình hoàn toàn bất đồng nhau, Tiểu Bình thì cởi mở, phóng khoáng, nhiệt tình vô bờ. Còn Tú Quyên lại đa phần trầm tĩnh, luôn toát lên vẻ cao quý thiên sinh. Đồng thời Tú Quyên rất ít nói khác xa so với Tiểu Bình, và với tính cách đoan trang cao quý sẵn có trong mình thì Tú Quyên lại càng không thể chấp nhận được một tình cảm khác sau khi đã kết hôn vậy. Bởi vậy, nàng thật là một con người cần trọng đa, không thể tức thời chấp nhận một người khác ngay được. Nhưng vào thời khắc này đây, đích thân nghe được những lời tận đáy lòng của Tú Quyên, Hoa Tinh đã thực sự hiểu được rằng nàng đã chấp nhận mình rồi, nếu không thì đã không thể thổ lộ những tâm tình với Hoa Tinh vậy. Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Cuộc đời này, có thể có được trái tim của nàng, là phúc phận của Hoa Tinh này vậy. Nếu cho rằng đây là duyên phận, thì ông trời sẽ để chúng ta mãi bên nhau, mãi mãi không chia lìa. Từ thời khắc này cho đến mãi về sau, cuộc đời của chúng ta sẽ luôn ở cùng một chỗ, không bao giờ cách chia, cho đến sau này và sau này nữa thì hai ta vẫn vĩnh viễn là phu thê của nhau, hạnh phúc suốt đời cùng nhau. Hoàng thiên chứng giám, vĩnh viễn không chia!”

Thân thể Tú Quyên nhẹ nhàng rung động, lặng im nhìn Hoa Tinh, hai con người với nhân thần giao thoa với nhau giữa không gian, tình yêu và hạnh phúc tràn ngập khắp mọi nơi. Ngay lúc này đây, Hoa Tinh đột nhiên nhận ra rằng, cuộc đời của mình thật hạnh phúc vô biên, dĩ vãng đã qua, tất cả chỉ còn đọng lại tại đây đích thị là cuộc sống mà mình đáng sống. Hiện giờ, bản thân Hoa Tinh chợt thấu hiểu rằng cuộc sống này chính là giành inh, cho chính Hoa Tinh này đây. Tình yêu chân chính cũng đã bắt đầu nảy nở vào giây phút này đây, tin tưởng rằng giữa hai người, trong tương lai sẽ có một kết cục thật tốt đẹp bên nhau.

Trong mắt Tú Quyên chan chứa những giọt nước mắt của tình thương và hạnh phúc, đôi môi nàng khẽ động cực kỳ lỗi cuốn, thở ra làn hương thơm ngào ngạt: “Hoàng thiên chứng giám, vĩnh viễn không chia! Hoa đệ, cuộc đời này của tỷ là giành cho đệ, trái tim này của tỷ mãi mãi là giành cho đệ. Hôn tỷ đi.” Giọng nói êm ái thanh tao, ngập tràn chân tình dụ hoặc lòng người.

Hoa Tinh hôn một cách nồng nàn lên đôi môi điên đảo thần hồn đó, tận tình nhắm nháp hưởng thụ hương thơm và hạnh phúc mà Tú Quyên đem đến. Hai linh hồn như hoà quyện, ôm ấp vào nhau cùng với nụ hôn nồng thắm, song thủ Hoa Tinh khẽ thưởng thức ngọc nhũ dụ người, mê nhân, tận tình xoa bóp, tận hưởng cảm giác êm ái mãn lòng, thật là đầy đặn, mượt mà, thật là đàn tính kinh nhân, trong tim chợt dâng lên niềm hạnh phúc vô bờ. Thân thể Tú Quyên khẽ động, ma sát phải kiên đỉnh Hoa Tinh, động lòng tình dục.

Hoa Tinh chậm chậm hé mở đôi môi ngọt ngào, khẽ nói: “Tú Quyên, chúng ta vào phòng? Ta rất muốn nàng.” Tú Quyên toàn thân vô lực, đôi mắt hàm chứa đầy tia kiều diễm nhìn Hoa Tinh, nhẹ cúi đầu, từ từ nhắm mắt. Hoa Tinh chứng kiến sự kiều diễm, e lệ đó thì thực là vô cùng hoan hỉ. song thủ thoa lên ngọc thoả mỹ lệ, xoa bóp khắp thân thể nàng, hai nhân ảnh như biến mất trong không gian.

Ngoài sân, yên tĩnh khắp nơi, chỉ có ngọn gió đêm đang phiêu lãng khắp nhân gian. Những ánh sao lộng lẫy, lấp lánh mãi không thôi, muôn ngàn ánh sao trên bầu trời cũng phảng phất như tán thưởng nhân gian, như muốn gửi xuống những lời chúc mừng hạnh phúc.

Trong gian phòng Tú Quyên, Hoa Tinh khẽ đặt nàng lên giường. Nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp, trong lòng Hoa Tinh rộ lên sự sáng khoái âm thầm, cuối cùng cũng có thể sở nguyện rồi đây, phẩm thường được đóa hoa cao quý, mỹ lệ, đích thực là một đóa lan hoa. Nhìn vào khuôn mặt của đoan trang, cao quý của Tú Quyên, tâm lý Hoa Tinh hưng phấn vô cùng, thực là chỉ muốn nói ra là nữ nhân cao quý, mỹ lệ này sẽ mãi mãi thuộc về mình, mãi mãi không bao giờ rời xa, để mình có thể tận tình hưởng thụ, trong lòng Hoa Tinh không thể chế ngự được bản, thập phần kích động, trong đôi mắt hàm chứa thâm tình, hôn lên đôi môi hấp dẫn.

Trong thâm tâm, Tú Quyên cũng đã lường trước được điều này, nàng đã từng kết hôn, tự nhiên là hiểu được thiếu niên Hoa Tinh này, đối với nữ nhân thì vô cùng tham ái, vẻ kiều mị đột hiện ra bên ngoài, khẽ nhắm mắt lại, để cho Hoa Tinh mặc tình tận hưởng. Nhớ lại hồi hai người linh hồn và thể xác cùng hoà làm một, trên mặt Tú Quyên hiện lên sắc đỏ, thần hồn thực sự đã bị Hoa Tinh làm cho điên đảo mất rồi, chỉ có Hoa Tinh mới có thể làm được mà thôi.

Trong mắt Hoa Tinh từ từ hiện lên hắc sắc hỏa diễm, quái dị vô cùng. Hoa Tinh nhẹ nhàng cởi y phục Tú Quyên, đôi môi thuận tiện áp lên đôi môi đỏ của Tú Quyên, dừng lại trên song nhũ dụ nhân, hàm chứa một cách cực kỳ thành thực, tận tình nếm trải mùi vị ngọt ngào đó. Bàn tay thuận tiện di chuyển xuống, khám phá nơi thần bí bên dưới. Ngoài trời ánh trăng như dát bạc, chiếu soi khắp đất trời, cơn gió nhẹ thổi qua, phảng phất đầu đó như có thanh âm của đôi tình nhân thoang thoảng hòa theo.

Hoa Tinh hôn khắp cơ thể Tú Quyên, thật sâu tại nơi thần bí giữa hai chân, phẩm thường sự kiều diễm vô bì, thực là cực kỳ lôi cuốn. Tú Quyên khẽ rên nhẹ, làm cho thâm tâm Hoa Tinh vô cùng mê mẩn. Cơ thể nàng rung lên nhẹ nhàng, làm mê luyến nhãn tình Hoa Tinh. Nhìn vào người đẹp thanh cao trên giường, trong giờ phút này, trên khuôn mặt ngập tràn sự ham muốn, Hoa Tinh không thể không cởi bỏ y phục, áp lên thân thể nàng.

Tú Quyên mở đôi nhãn tình nhìn vào Hoa Tinh, trong mắt thập phần tia hấp dẫn, kỳ dị, khẽ nói: “đệ đệ, hảo hảo với tỷ tỷ đi.” Nói xong liền hôn lên Hoa Tinh. Song thủ Hoa Tinh xoa khắp ngọc thể rung động lòng người đó, hữu thủ phân khai hai chân nàng, thanh âm rời rạc, vô cùng xúc động nói: “Tú Quyên, vợ ta, để vi phu hảo hảo hưởng thụ sự mỹ lệ của nàng nhé.” Tả thủ liền bóp mạnh lên ngọc thể, hữu thủ tách hai chân, tiến nhập thân thể mềm mại của nàng. Chân chính hái đóa hoa cao quý, kiều diễm đó.

Lúc này tâm hồn và thể xác của hai con người hòa quyện vào làm một, trái tim của cả hai như cùng chung một nhịp đập, cảm giác thực là tuyệt diệu. Thâm tâm Tú Quyên có được một cảm giác mà trước đây nàng chưa từng có, thực là hảo đại hảo mỹ, tư vị này đã đem lại cho nàng sự xúc động vô cùng. Hoa Tinh đột nhiên đại chấn, không thể minh bạch ngay được. Nhìn xuống phía dưới, tuyết đồn khẽ động, cơ thể người đẹp uyển chuyển kiều diễm, tâm lý Hoa Tinh cao hứng cùng cực, thực là quá hạnh phúc đa. Nhớ lại lúc Tiểu Bình nói, thân thể Tú Quyên đích xác quá tuyệt diệu, bây giờ được trải qua cái cảm giác bó sát này, thực sự xứng đáng là một tuyệt đỉnh vật, quả là một bữa bổi trong lòng mọi nam nhân vậy.

Thời điểm hiện tại, Hoa Tinh ngập tràn lòng tự hào khi được chinh phục tâm thân mềm mại này đây, chính điều đó đã làm cho Hoa Tinh đại chấn tâm linh, thực vô pháp hình dung được điều này. Hoa Tinh nhìn vào nữ nhân một cách mê mẩn tâm thần, bắt nhãn tận tình thụ hưởng tư vị của nàng, được phẩm thường nàng đích thị là lạc thú trong cõi nhân sinh. đọc truyện tại . Hoa Tinh đem những kỹ xảo được sở học từ Tiểu Bình toàn lực thi triển trên cơ thể Tú Quyên. Cả hai khoái lạc vô bì, Tú Quyên cũng kiều diễm hồi đáp lại Hoa Tinh. Tiểu Bình nhiệt tình, thực rất khác so với Tú Quyên, Tú Quyên thì lại rất e dè, điều đó làm cho nàng toát ra một lực dụ hoặc vô bì, làm cho nam nhân ham muốn có được cái cảm giác chinh phục vô cùng mạnh mẽ. Chính điều này đã làm Hoa Tinh không thể thoát khỏi cảm giác bị lôi cuốn dữ dội.

Bên ngoài cửa sổ, ngọn gió đêm vẫn thổi, thời gian bên ngoài như ngừng lại, trong phòng Hoa Tinh háo hức áp lên thân thể nhu nhuyến của Tú Quyên, không ngừng tác chiến. Khi mưa gió qua đi, chỉ còn đọng lại ở Hoa Tinh cảm giác tự hào và chinh phục, trong mắt hàm chứa vô tận tia mãn ý, ôm lấy ngọc thể Tú Quyên vào lòng, hai người yên lặng nghỉ ngơi. Hoa Tinh vuốt ve cơ thể nàng, song thủ không ngừng lưu lạc trên ngọc thể và chôn núi rừng thần bí. Tú Quyên lặng yên để Hoa Tinh tùy ý, lắng nghe thanh âm hạnh phúc đang cuộn cháy trong lòng, khuôn mặt lộ xuất thần tình vô cùng say mê.

Tựa hồ như biết rõ rằng ngay khi trời sáng sẽ phải phân li, Tú Quyên mặc tình cho song thủ kia tận tình thụ hưởng sự mỹ lệ của mình. Một đêm hoan hảo, cả hai đã để lại cho nhau những kí ức mãi mãi không bao giờ phai nhạt. Nhớ lại lúc Hoa Tinh uy mãnh công kích Tú Quyên, đã mang lại cho nàng cảm giác hạnh phúc mà trước đây nàng chưa bao giờ có được, nó đã khắc thật sâu vào trong tâm khảm của chính nàng. Trong mắt Tú Quyên xuất hiện muôn phần ý vị tình yêu, những phút giây luyến ái đó nàng sẽ mãi mang theo, trong tâm niệm của nàng vĩnh viễn luôn có bóng hình Hoa Tinh.

Hoa Tinh thấy khuôn mặt Tú Quyên ửng đỏ, đôi chân run rẩy, bắt nhãn lộ xuất một tia tình quái, khe khẽ thổi lên tai Tú Quyên. Làm cho toàn thân Tú Quyên nhất thời rung động, không thể chế ngự được trước tia nhìn uy mãnh của tiểu Hoa Tinh, nhãn ba lưu chuyển, toát ra vẻ ngượng ngùng, xấu hổ, nhìn Hoa Tinh đương đắc ý vô bì. Nắm lấy tiểu thủ của nàng, nhẹ nhàng đặt lên kiên đỉnh, trong mắt Hoa Tinh hàm chứa thập phần hoan hỉ. Tú Quyên kiều diễm nhìn một cách nhẹ nhàng, tiểu thủ chậm chậm vuốt ve nó, nhằm làm thỏa mãn yêu cầu của Hoa Tinh.

Ngày mới, trong ánh sáng huy hoàng của buổi ban mai. Hoa Tinh sau khi được phẩm thường trọn vẹn vẻ mỹ lệ của Tú Quyên, Tú Quyên khẽ lay Hoa Tinh dậy, âu yếm mặc lại y phục cho Hoa Tinh, mặc cho Hoa Tinh hưởng thụ tư vị mềm mại của quyền làm trưởng phu, chân thị mỹ diệu cực kỳ. Sau khi mặc xong y phục, Hoa Tinh soi lên thân thể Tú Quyên xích lôa, đôi mắt toát lên vẻ lưu luyến không rời, nhẹ nhàng giúp nàng mặc lại xiêm y. Biểu tình của Hoa Tinh rất ôn nhu, động tác rất ung dung, tĩnh lặng giúp nàng. Tú Quyên lặng im nhìn Hoa Tinh, thâm lộ xuất sự hài lòng một cách kiều mị, dịu dàng, có lẽ chính điều này ở Hoa Tinh đã lôi cuốn nữ nhân vậy. Sau khi y phục cả hai đã chỉnh tề, Tú Quyên nhẹ hôn lên đôi môi của Hoa Tinh, rất dịu dàng, rất ôn nhu, thật là quá tình cảm đã quá nồng đậm.

Tú Quyên nói: “Chúng ta ra ngoài đi, Tiểu Bình chắc là đã dọn thức ăn cho đệ rồi đó.” Trên mặt Hoa Tinh hiển lộ nét hạnh phúc vô cùng.

Đến đại viện, khẩu khí Hoa Tinh lời cuốn vô bì, tâm lý rất đắc ý và thỏa mãn. Tối qua là một ngày đặc biệt, là ngày mà Hoa Tinh sẽ tạc dạ ghi lòng đến lúc không còn trên cõi đời này nữa, là ngày mà Hoa Tinh được lần đầu tiên phẩm thường nữ nhân, mà lại còn được hưởng thụ tới hai vị nữ nhân. Đồng thời đó lại là hai đóa trên Bách Hoa Phổ, và đã hiểu được hai phẩm chất và phong cách khác nhau.

Đối với hai nữ nhân mà nói, tối qua cũng là một đêm sẽ mãi mãi ghi nhớ cho đến suốt đời. Đó là dấu ấn cho việc họ sẽ làm lại từ đầu, sẽ chào đón một tương lai mới. Tối qua thực là một đêm khó hiểu, nó làm cho họ có cảm giác như là đêm tân hôn đầu tiên vậy, nói về cả ba người, tất cả đều có ý nghĩa quyết định đối với cuộc sống của họ sau này, đó là cả ba đều đã được chứng kiến quan hệ thân mật giữa họ với nhau, như vậy hồi ức đó sẽ vĩnh viễn tồn tại trong tâm trí của họ.

Tú Quyên thì đang dọn dẹp lại gian phòng, còn Tiểu Bình thì đang sửa soạn bữa ăn dưới nhà bếp. Hoa Tinh lững thững tiến về phía nhà bếp, vừa nhìn thấy Tiểu Bình từ phía sau đang chuẩn bị dọn bữa ăn sáng, Hoa Tinh nhớ lại những hình ảnh lộn xộn tối qua, trên khuôn mặt nở một nụ tà dị, nhẹ nhàng tiến về phía Tiểu Bình, song thủ ôm chầm lấy nàng, nắm cả lên đôi phong nhũ, dùng lực bóp mạnh, cảm nhận sự nhu nhuyến vô cùng gợi cảm, trên mặt hiển lộ ra một tia thỏa mãn.

Thân thể Tiểu Bình nhất thời run rẩy, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, quay đầu lại kiều mị nhìn Hoa Tinh, rất là quyến rũ. Tiểu Bình e lệ nói: “Biết là trò xấu này, chỉ có thể là của kẻ phiêu dã đệ mà thôi, rõ ràng là khi phụ tỷ tỷ mà.” Nói xong liền quay đầu lại tiếp tục công việc, cơ thể nồn nà, mềm mại rất đầy đặn khẽ nũng nịu chứa vô vàn sự yêu thương trong vòng tay của Hoa Tinh, tạo nên một khung cảnh thập phần dụ hoặc.

Hoa Tinh mỉm cười, song thủ xoa nắn ngọc nữ một cách tận tình, nói ra những lời vô cùng hãnh diện: “Ai bảo tỷ tỷ lại hấp dẫn như vậy, đệ đệ thực là đã bị tỷ tỷ mê hoặc mất rồi, hắc hắc.” Tiếng cười hắc hắc đầy

tiểu ý, song thủ nhẹ xoa, ôm chặt nàng vào lòng. Cảm nhận được tuyết đồn đầy đặn và mềm mại đang ma sát với cơ thể.

Mặt Tiểu Bình ứng đỏ: “Đệ đệ thực không muốn ta làm việc sao, ta phải dọn bữa sáng cho đệ đây nè, tối qua đã gian nan uy bảo với Tú Quyên như vậy rồi, vậy mà giờ còn chưa muốn nghỉ nữa à. Thật là không biết chăm sóc cho bản thân gì hết mà.” Thanh âm nhỏ nhẹ thanh tao, trên mặt hàm chứa mấy phần quan tâm, biểu lộ vô vàn yêu thương trong đó.

Hoa Tinh trong lòng tràn ngập sự vui sướng, ôn nhu vuốt ve khắp cơ thể nàng, khe khẽ nói: “Tối qua thực là quá hưng phấn mà, thật chẳng muốn nghỉ ngơi chút nào. Tỷ tỷ lần tới dạy cho đệ thêm vài chiêu nữa nhá, sẽ rất là tuyệt phải không nào?” Vừa nói, ánh mắt vừa lóe lên những tia cười cười tà quái, cho thấy Hoa Tinh vừa có những ý định thật là chẳng tốt đẹp gì. (khà khà (^o^)).

Tiểu Bình đặt tay xuống, tựa người vào Hoa Tinh, nhẹ giọng hỏi: “Tối qua Tú Quyên rất đẹp phải không, có làm hài lòng đệ không? Hoa Tinh đệ có phải đã uy mãnh làm cho Tú Quyên không thể nghỉ ngơi hả? Không cần phải nói gì đâu, đệ ấy à, thực đúng là một sắc lang chuyên gia quấy rối mà.” Nói xong liền mỉm cười kiêu mị.

Hoa Tinh vui vẻ không nói lời nào, ngón tay của Hoa Tinh quả thật rất thành thực, khe khẽ dùng lực, khiến cho Tiểu Bình vô tình rên khẽ, nhìn vào khuôn mặt Hoa Tinh đang hưng phấn vô cùng. Sau một hồi ân ái ái, Tiểu Bình cùng Hoa Tinh ra khỏi nhà bếp, tĩnh lặng dọn cơm, trong tâm trí rất chan chứa tình cảm yêu thương.

Khi Tiểu Bình đã dọn xong bữa ăn sáng, họ cùng ngồi vào bàn, yên lặng dùng cơm, ngập tràn hạnh phúc gia đình. Hoa Tinh lặng lẽ dùng cơm, hai nữ nhân chăm chăm nhìn Hoa Tinh, không khí im lặng tỏa ra khắp gian phòng, hơi thở nhẹ nhẹ. Chan chứa tình cảm thắm nồng, lộ xuất ra những tình cảm chân thành, hòa cả vào cảm giác của ba người, chậm chạp khắc vào tâm trí họ những kí ức không thể nào quên.

Bữa ăn sáng này, đối với Hoa Tinh, chính là bữa ăn sáng đầm ấm và hạnh phúc nhất, cảm giác hạnh phúc và đầm ấm đó cứ mãi hiển hiện trong tâm trí của Hoa Tinh. Nhìn Tiểu Bình và Tú Quyên, trong mắt Hoa Tinh ánh lên một tia tà dị khác thường, thật đáng tiếc là không một lời nào để hình dung rõ được, có lẽ là trong đó chan chứa vạn phần si mê. Không có một tiếng động nào được phát ra, mỗi người chìm đắm trong những suy nghĩ mông lung của riêng mình, trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ của trái tim.

Sau bữa ăn, Hoa Tinh nói với hai nữ nhân: “Bây giờ đệ sẽ dịch dung cho hai tỷ, che đi những khuôn mặt tuyệt vời này, đổi thành một bộ mặt bình thường, có như vậy thì đệ mới yên tâm được. Trong những ngày tới, cả hai nhớ phải tự bảo trọng, để ta còn có thể lại tiếp tục hảo hảo với nhị vị nữa chứ.

Đợi đệ giải quyết xong mọi chuyện, sẽ lập tức gặp lại hai người, tìm kiếm một vùng đất tuyệt vời, và mãi mãi chung sống cùng nhau. Không cần quá lo lắng về đệ, nói chân thành rằng, không một ai trên khắp thiên hạ này có thể đả thương được đệ, chính vì lẽ đó hai tỷ không cần phải quá hao tổn tâm trí, chỉ cần bảo trọng cho chính mình, lần tới gặp lại, hy vọng rằng cả hai đều được bình an và hạnh phúc, luôn luôn vui vẻ! Đây là những lời mà đệ muốn nói.”

Tú Quyên cất tiếng thanh tao: “Hai người bọn ta sẽ luôn bảo trọng mình thật tốt, đệ cũng phải nhớ chú ý đến thân thể, nhớ phải thật cẩn trọng, đừng quá đa sự ở bên ngoài. Hai tỷ mãi mãi đợi đệ trở về.” Đôi mắt sáng ngời mê hoặc, hòa vào đó là ngàn vạn nhu tình, thật sâu lắng nhìn Hoa Tinh. Điều này có lẽ được gọi là dùng nhu tình để trói buộc mãnh hổ đây.

Tiểu Bình phảng phất những nét ưu thương, có lẽ là vì sắp phải chia li. Khe khẽ nói, lộ ra những tư niệm u oán trong lòng, thoang thoảng bên tai Hoa Tinh: “Đệ đệ đi nhớ bảo trọng, không được quên hai tỷ, bởi vì bọn ta mọi thời mọi khắc đều sẽ nhớ đến đệ. Cuộc đời này, trái tim này đã vĩnh viễn đi theo đệ rồi đó, dù cho đệ có đi bất cứ nơi đâu, trái tim của đệ có đến bất cứ nơi nào. Mãi mãi đợi đệ quay trở về.”

Hoa Tinh nhẹ gật đầu, không biết nói gì hơn, mà có lẽ cũng không cần phải nói thêm điều gì. Tất cả không phải đều đã hiểu rồi sao? Thiên ngôn vạn ngữ, không rõ phải bắt đầu từ đâu, cả nhân gian tươi đẹp này như đều đã giành cho họ những lời chúc phúc tốt lành nhất, âm thầm giữ mãi trong tim, cho đến cả cuộc đời, không có lấy một thanh âm, chỉ có tiếng trái tim đang nhẹ nhàng du dương đang bay mãi, chỉ có nó mà thôi.

Sau khi đã từ từ dịch dung xong cho cả hai người, Hoa Tinh rất hài lòng ngắm hai khuôn mặt bình thường đó, nhẹ nhàng nói: “Đệ phải đi đây, bắt tất phải thương tâm. Có chia li, sẽ có hội tụ, lần tới gặp lại, hy vọng rằng chúng ta đều được vui vẻ, bảo trọng nhé.” Ôm hai nữ nhân thật chặt thêm một lần nữa, nhè nhẹ hôn lên họ. Sau khi đã tận tình triền miên, Hoa Tinh bắt nhấn chứng kiến lại cảnh biệt li, quay người Phi thân bay mất. Để lại hai nữ nhân như si dại tại đại viện, đôi mắt nhoe lệ sầu thảm thương tâm!

Dõi theo bóng hình của Hoa Tinh đang dần xa khuất, Tiểu Bình thở dài nói: “Có lẽ cuộc đời này, chàng là do ông trời đã sắp đặt cho chúng ta, cũng có thể đó là ân điểm mà người đã dành cho hai ta. Chàng rất tà khí, thực là khiến cho người khác phải thần hồn đảo điên, vô cùng hấp dẫn.”

Tú Quyên nhìn Tiểu Bình, trong đôi mắt ánh lên những tia thần nhiên, bội phần tình thâm, pha lẫn với những tình cảm ôn nhu, dịu dàng; vẽ nên một vườn hoa ngào ngạt tình yêu, trong đó có hàng trăm những bông hoa kiều diễm, thực rất chân tình, tận hưởng tất cả những vị ngọt của trái tim người phụ nữ trẻ! Tất cả đều rất tự nhiên, thực là chỉ dành cho Hoa Tinh mà thôi!” Ánh mắt xa xăm, nhìn khắp đất trời, ngàn vạn tình si, gửi cho Hoa Tinh.

Tiểu Bình nhìn Tú Quyên, trong mắt hiện lên một phần cảm thán, cũng có một phần tôn kính. Có lẽ có lẽ nàng hiểu rằng Tú Quyên đối với Hoa Tinh, cũng như là đối với chính bản thân mình vậy, thực là thanh cao. Nhìn lên những đám mây xanh đang lững lờ trôi trên bầu trời xanh, Tiểu Bình khe khẽ ngâm:

Hồng đậu sinh nam quốc, Tương tư trí tử hưu, Nguyễn quân thường hồi thủ, Kí ngữ cựu mộng trung.

Dịch nghĩa: Đậu đỏ sinh ra tại phương nam Trung Quốc, Nỗi sầu tương tư cứ còn vương vấn mãi, Mong rằng phu quân sẽ quay trở về, Gửi những lời này vào giấc mộng xa xưa.

Tạm dịch:

Đậu đỏ sinh phương nam,

Sầu thương vương vấn mãi,

Mong chàng sẽ trở về,

Gửi lời trong mộng xưa.

(Có huynh đệ nào dịch được bài thơ này hay hơn, xin vui lòng chỉ giáo cho. (^o^)).

Vừa như trầm tư vào những hoài niệm của chính mình, vừa như đưa ta những lời thề khắc cốt ghi tâm, nhẹ bay trong gió, dịu dàng phiêu lãng về phía chân trời xa xôi.

Đến thành Trường An, Hoa Tinh cảm nhận được phảng phất trong mình vẫn còn hương vị của tình yêu, không thể không dừng lại hạ thân xuống, quay đầu nhìn lại. Đó thực sự là nơi Hoa Tinh đã có được giấc mộng đẹp đầu tiên, có được những hồi ức tốt đẹp nhất. Mắt Hoa Tinh lóe lên những tia sáng mãi không thôi, mang theo đó là ý chí kiên định, vững vàng, lặng im dõi về nơi đó, sau đó quay người đi thẳng.

Đạo trên thành Trường An, Hoa Tinh tổng kết lại những sự kiện đã qua. Cuối cùng Hoa Tinh cũng đã thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Bình và Tú Quyên, tuy nhiên đó chỉ là tạm thời, nhưng Hoa Tinh cũng không phải quá lo lắng. Đồng thời đã hái được hai đóa kiều diễm trong hàng trăm đóa tiên hoa, nói chung trong lòng rất hứng khởi, vô cùng đắc ý. Nhớ lại Tiểu Bình thì nhiệt tình, còn Tú Quyên thì lại hàm súc, nhưng nói chung đều có ngọc thể khiến cho nam nhân mê mẩn, trên khuôn mặt Hoa Tinh lộ xuất một phần thỏa mãn, điểm thêm là nụ mỉm cười trên đó, hiện ra thập phần tà dị. Mang theo cảm xúc tự hào, Hoa Tinh tiến về khách sạn.

Khi qua một đầu con lộ phồn hoa, Hoa Tinh chợt nhìn thấy một cô bé. Cô bé đó khoảng chừng 8-9 tuổi, khuôn mặt rất trong sáng, không có lấy một điểm đáng nghi, mặc bộ y phục màu xanh lục, đáng người mảnh khảnh, mỏng manh. Cô bé nói chung không xinh đẹp lắm, chỉ có khuôn mặt thanh tú là lôi cuốn người khác mà thôi. Cô bé đang cầm những bó hoa để đem đi bán, đang rao hàng mời mọi người mua cho, tả thủ xách một giỏ hoa tươi, từ từ tiến về phía Hoa Tinh.

Hoa Tinh im lặng nhìn cô bé, mỉm cười khác thường, trụ thân đứng giữa đường. Cô bé dịu dàng nói: “Công tử mua hoa đi, rẻ lắm. Công tử có thể mua để tặng cho phu nhân hoặc là tặng cho tình nhân cũng được,

họ thực sẽ hạnh phúc lắm đấy. Thật đấy, tôi không làm công tử thất vọng đâu, công tử mua đi.” Cô bé tận tình mời gọi để bán hoa. nguồn

Nhân quang Hoa Tinh khẽ động, nghĩ về cô bé những lời nói của cô bé, nếu ta mua những bó hoa này, thì khi trở về tặng cho Mai Hương, nhất định nàng sẽ thích lắm. Cũng có thể tặng cho Trần Lan nữa, hay thật, hắc hắc. Hoa Tinh nở một nụ cười thỏa mãn, nhìn vào giỏ hoa của cô bé, bắt nhãn động tâm. Hoa Tinh hỏi giá, chọn lấy bông mà mình thích, ngay tại thời điểm đó, tâm lý Hoa Tinh đột nhiên rộn lên sự bất an. Hoa Tinh nhất thời toàn chuyển chân khí một cách nhanh chóng, lục thức giải khai, tra xét động tĩnh khắp bốn phương. Rất nhanh đã phát hiện ra một thanh trường kiếm chết người ngay tại phía sau, cực quỷ dị công kích bản thân, không có lấy một tiếng động phát ra.

Tâm lý Hoa Tinh chấn động, đúng là một loại kiếm pháp rất kỳ đặc, vô thanh vô tức tiếp cận bản thân mình một cách nhanh chóng, âm thanh toàn bộ khắp nơi đều biến mất, không thể phát hiện được kẻ nguy hiểm này. Đồng thời Hoa Tinh lạnh lẽo chuyển thân né tránh, xoay người lại một cách nhanh chóng, đúng là một thân pháp vô song. Hoa Tinh tĩnh lặng quan sát, kẻ đó, là một người trung niên, khoảng chừng 36-37 tuổi, từ đôi mắt, Hoa Tinh đã nhận ra sự khác thường ở con người này. Kẻ này thực sự vô công cực cao, nhưng cái quan trọng nhất, đây chính là một sát thủ, một sát thủ chuyên nghiệp, chính nhân thần của hắn đã tố cáo thân thể với Hoa Tinh.

Chứng kiến kiếm pháp quỷ dị vừa rồi, nhân thần Hoa Tinh lạnh lẽo, đây chính là một trong thập đại tuyệt học Âm hồn kiếm pháp, bài danh thứ sáu. Sở dĩ nó có tên như vậy là bởi vì nó chứa trong đó là âm hồn bất tán, không bao giờ chết, quả thực cực kỳ đáng sợ. Hoa Tinh không đoán ra được ai đã muốn giết mình, Hoa Tinh cũng đã gây ra không ít ân oán trên giang hồ, có thể là Tuý Kiếm Môn, cũng có thể là Thông Thiên Môn, Hoa Tinh chưa thể khẳng định được điều này.

Ngay khi Hoa Tinh hồi thân trở lại thì cô bé thanh tú đó liền kinh hô thất thanh, tựa hồ như là cảm thấy rất chấn kinh khi thấy người trung niên đó đột nhiên tấn công vậy. Khi tiếng kinh hô thất thanh được cất lên, tâm lý Hoa Tinh tự dừng lại cảm thấy nổi lên trong lòng hảo sắc, trong đó cũng có chứa vài phần thương hại, tuy nhiên cô bé thật ra không xinh đẹp. Khiến cho Hoa Tinh giảm bớt sự cảnh giác trước cô bé này, toàn thân quan tâm xem xét địch nhân trước mặt. Từ ngày Hoa Tinh xuất đạo đến giờ thì đây chính là địch nhân đáng sợ nhất.

Nhưng cô bé thanh tú đó ngay lập tức biến đổi thành khuôn mặt lạnh lẽo, tức thì ngọc thủ mềm mại biến thành tối đen như mực tiếp cận cơ thể Hoa Tinh, vô thanh vô tức.

Hoa Tinh lần đầu gia nhập vào chốn võ lâm, cũng đã trải qua những lần bị đột tập, nhưng cũng đều đã bình an vô sự, vậy thì lần này có thể an toàn vượt qua biến cố không? Có thể có cũng có thể phải học một bài học khó khăn đây, không phải sao?

36. Chương 36: Trường An Ngộ Tập (bị Tập Kích Ở Trường An)

Hoa Tinh lặng nhìn trường kiếm nguy dị công đến, trên mặt lộ ra chút sắc thái tà dị, khóe miệng khẽ giương lên, ý cười tà tà lại hiện trên bộ mặt anh tuấn, tỏ ra kỳ dị vô bì, khiến người nổi lên lòng cảnh giác. Hàn quang lấp lánh trong mắt người trung niên, trường kiếm trong tay xuôi theo đường lối kỳ lạ đánh về phía Hoa Tinh. Trường kiếm khẽ lay động, liên tiếp chín bông hoa kiếm như lớp lớp con sóng không ngừng lập lòe trước mặt Hoa Tinh, mỗi kiếm đều chỉ vào yếu huyệt của hắn, hiển nhiên muốn đưa hắn vào đất chết. Hoa Tinh khẽ giơ song thủ lên, năm ngón tay phải xoay nhẹ trong không trung, năm đạo chân khí mạnh mẽ xoay tròn công tới, đồng thời ngón giữa ở tay trái bật một cái, một đạo chỉ lực vô thanh vô tức bắn tới đầu người trung niên, cổ ý đã thương gã trước, rồi xét hỏi xem ai ở sau lưng sai khiến việc này. Cùng lúc ngay khi song thủ Hoa Tinh đánh ra, lòng hắn đột nhiên nổi lên chút bất an, đồng thời hắn cũng thấy được vẻ đắc ý và giấu cợt trong mắt người trung niên. Hoa Tinh lòng biết bất diệu, chân khí toàn thân lưu động, một vàng khí thể hồng sắc bộc phát trên người hắn, bảo hộ toàn thân hắn. Cùng lúc này, hắc sắc trường lực của thiếu nữ sau lưng đã ẩn mạnh vào giữa lưng hắn. Trường lực ẩn đầy, thiếu nữ chỉ cảm thấy

một lực phản chấn cực mạnh truyền lại, đánh tan ba tầng chưởng lực cường hoành của mình, lòng cực kỳ kinh hãi, hình như không ngờ võ công Hoa Tinh cao như thế. Còn Hoa Tinh khi bị hắc sắc chưởng lực ấn lên bối tâm của mình, lòng nổi lên cảm giác khó chịu, chỉ cảm thấy chưởng lực vô cùng âm độc, lại giống như là Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng trong truyền thuyết, bài danh sát thủ thứ ba trong mười đại tuyệt học. Chưởng lực chứa kịch độc, trúng người ắt chết. Không ngờ hôm nay mình lại sơ ý, không nhìn ra đây là quỷ kế của địch nhân, bị một chưởng tổn thương không nhẹ. đọc truyện tại . Sau khi Hoa Tinh xông lên trước ba bước, đột nhiên đảo người lại, đưa mắt nhìn kỹ hai người này, trong mắt bắn ra một tia hào quang tàn bạo. Người trung niên và thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, biết Hoa Tinh đã dính độc chưởng, chống đỡ không được bao lâu nữa rồi. Hai người nghiêng mình công đến, chiêu thức mau lẹ ác liệt, công lực thâm hậu, mỗi chiêu mỗi thức đều là nhắm thẳng tử huyệt trên người Hoa Tinh, hung ác độc địa vô bờ. Bởi ba người động thủ trên khu phố sầm uất, nên xung quanh có khá nhiều người quan sát, không ít người đã nhận ra Hoa Tinh, phát ra tiếng hô lớn. Rất nhanh ở đây đã tụ tập rất nhiều người, kỳ thực có không ít người võ lâm, mọi người đều đang nhìn Hoa Tinh và hai người đánh nhau, muốn biết Hoa Tinh rốt cuộc có bản lĩnh gì, mà mấy ngày gần đây đã danh chấn võ lâm. Hoa Tinh lách người tránh thế công của hai người, đồng thời vận công chữa thương, chân khí bảy màu ở thể nội mỗi lần xoay tròn một vòng, thương thế liền giảm đi mấy phần, không bao lâu, thương thế của Hoa Tinh cơ bản đã khôi phục. Thấy thế công mạnh mẽ của hai người, trong mắt Hoa Tinh bắn ra hàn khí cực mạnh, hiển nhiên Hoa Tinh không thể bỏ qua hai người này được. Nhìn Âm Hồn Kiếm Pháp âm hiểm nguy dị và Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng độc địa vô bì ấy, trong mắt Hoa Tinh lóe lên hào quang kỳ dị, không biết hắn đang nghĩ chuyện gì. Nữ nhân và người trung niên trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi, không ngờ Hoa Tinh sau khi trúng chưởng kinh độc địa của Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng, đã chống đỡ lâu như vậy, mà cũng không bị hai người mình đã thương chút nào nữa, xem ra nếu không bắt đầu dùng kế, thì hôm nay e rằng hai người không có cách nào hạ hắn rồi. Điều khiến hai người nghĩ mãi không ra là, tại sao sau khi Hoa Tinh trúng độc chưởng, lại không có tí dấu hiệu và phản ứng nào của việc trúng độc chứ. Người thường nếu như trúng Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng này thì đã chết từ lâu rồi, tuyệt đối không thể chi trì lâu đến như vậy, nếu không Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng cũng không thể xếp thứ ba trong mười sát thủ được. Lúc này không ít nhân sĩ võ lâm đứng quan sát xung quanh, sớm đã đem việc Hoa Tinh bị tập kích trên đường lan truyền đi. Lúc Mai Hương đang ở trong khách sạn thì nghe được tin này, cả người lo lắng vô tỷ, bất chấp sự cản trở của Cô Ngạo, cường hành chạy đi thăm hỏi Hoa Tinh, lòng luôn cầu nguyện cho Hoa Tinh, hy vọng hắn bình an vô sự. Trần Lan nghe việc Hoa Tinh bị đánh lén, lòng cũng lo lắng không yên, vội cùng với Cô Ngạo, đuổi theo Mai Hương. Trong đám nhân sĩ võ lâm đứng quan sát, có mấy người thấy Hoa Tinh luôn né tránh, không dám hoàn thủ, nghĩ thầm hẳn nhất định đã bị trọng thương, không còn sức đánh trả rồi. Một số người có thù với Hoa Tinh, lòng đều đang nghĩ, có nên nhân cơ hội này, trừ đi Hoa Tinh không. Nhưng cơ hội tốt thế này, để lỡ thì đáng tiếc. Quả nhiên người có ý nghĩ này không phải là ít, chỉ thấy Vương Quân và ba người còn lại của Túy Kiếm Môn đều nhắm nhe muốn thử, đồng thời trong đám người bay ra bốn nhân ảnh bắn thẳng về phía Hoa Tinh, đao quang kiếm ảnh không ngớt như nước chảy, ra sức thăm hỏi trên người Hoa Tinh, định đưa hắn vào đất chết. Ngay lúc này bốn người Túy Kiếm Môn cũng đã không nhận được, ào ào huy kiếm xông tới tấn công Hoa Tinh. Tám người đột nhiên xuất hiện, nhất định ảnh hưởng tới việc tránh né của Hoa Tinh, nhất thời mười người cũng khá ăn ý, tận lực phối hợp với nhau để tấn công, muốn mau chóng giết chết Hoa Tinh. Việc này đối với Hoa Tinh tay không tác sát mà nói, áp lực đại tăng, nguy hiểm cũng tăng vọt. Thế nhưng tí ti khí cực hàn trong mắt Hoa Tinh càng đậm, trên mặt phù hiện ra vẻ âm trầm lãnh khốc, cặp mắt lấp lánh hào quang một trắng một hồng, vô cùng quỷ bí. Ánh mắt nhìn mười người, hệt như đang nhìn mười xác chết, không có chút cảm tình nào. Tay Hoa Tinh đã xuất hiện một ngọn tiểu đao dài bảy thốn, lóe lên hàn quang, tà dị vô tỷ, thấy được người quan sát không nén nổi bật cười, tiểu đao như vậy cũng có thể giết người ư? Không có ai tin, trừ Phi người ta vươn cổ ra đợi chết. Hoa Tinh cười lạnh một tiếng, hệt như băng hàn nơi địa cực, tàn nhẫn vô song, nói: “Hôm trước ta đã từng nói, ai dám bắt kính với ta, ai có ý đồ giết ta đều phải chết, hôm nay mười người các ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi đây.”

Ánh mắt lãnh liệt chuyển đến người thiếu nữ, Hoa Tinh cười khẩy nói: “Ta rất khâm phục cô, từ nhỏ đến lớn, cô là người đầu tiên đã thương được ta, nhưng cũng là lần cuối cùng, đa tạ cô dạy ta biết không ít chuyện, đợi lát nữa ta sẽ tiếp đãi cô thật tốt. Bây giờ chúng ta hãy chơi một trò sinh tử, chỉ cần các ngươi chạy khỏi đao của ta, thì hôm nay ta sẽ tha cho người thoát khỏi đó, không hỏi đến việc lần này nữa, nhưng nếu như không chạy được, thì chỉ có một con đường đợi các ngươi. Đến đi!”

Hoa Tinh nói xong, ánh mắt phút chốc trở nên cay nghiệt vô bì, trong cặp mắt hào quang trắng hồng thay

nhau lấp lánh, cực kỳ quý dị. Tiểu đao dài bảy thốn, xoay tròn như gió trong tay hần, lóe lên hàn quang đoạt hồn. Thiếu nữ và người trung niên đưa mắt ra hiệu với nhau, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ hết sức kinh dị. Thiếu nữ đưa mắt ngó tám người còn lại, rồi nghiêng người nhào về phía Hoa Tinh, song thủ nhảy mắt trở nên đen sì, lại thi triển Âm Sát Đoạn Hồn Chương lần nữa, chương phong veo veo chấn động tâm phé người, không khí mạnh mẽ ép đến khiến người khó mà hô hấp. Sau lưng thiếu nữ, trường kiếm người trung niên y như độc xà, âm hồn không tan, từng kiếm không rời khỏi yếu huyệt trên khắp người Hoa Tinh, âm hiểm cùng cực. Tám người kia cũng phối hợp với thế công của hai người, vây chặt Hoa Tinh vào giữa. Gió quyền sức chương, ánh đao bóng kiếm, tầng tầng lớp lớp bao phủ Hoa Tinh. Hoa Tinh cẩn thận nhìn tám người, trừ bốn người Túy Kiếm Môn Hoa Tinh đã từng gặp, bốn người kia Hoa Tinh chưa thấy bao giờ, cũng không nhận ra, không biết lai lịch thế nào. Hàn quang trong tay Hoa Tinh chớp lên, ngọn tiểu đao trong tay hần lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào nhìn rõ quỹ đạo của nó, mỗi lần hàn quang lóe lên, trong trường tức thì truyền ra một tiếng kêu thảm. Tiếng kêu thê thảm tê liệt tâm phé ấy, chấn động sâu sắc tâm linh những người quan sát. Chân tay đứt gãy trên đất càng lúc càng nhiều, tiếng kêu thảm kinh tâm động phách ấy, truyền đi xa, khiến người quan sát chấn động tâm thần, người giao thủ kinh hồn bạt vía. Hàn quang trong mắt Hoa Tinh càng thịnh, hần không giết những người kia ngay, hần muốn dùng thủ đoạn sấm vang chớp giật nói cho thế nhân biết rằng, không nên tùy tiện đụng vào Hoa Tinh hần, đụng vào hần chỉ có con đường chết, ai cũng không ngoại lệ. Lúc Mai Hương đến, vừa khéo nhóm người Thu Nguyệt cùng với Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân, Thiên Tâm Ngọc Nữ Lý Vân La cũng nghe tin đi tới. Mai Hương vẻ mặt lo lắng, song thủ nắm tay Thu Nguyệt, cả lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Thu Nguyệt nhẹ nhàng an ủi nói: “Đừng lo, y sẽ không việc gì đâu, chúng ta đi xem thử đi.” Nói xong kéo Mai Hương chen vào đám đông, rất nhanh đã đứng ở nơi trong cùng. Nhìn tay chân đứt gãy trên đất, hai nàng đều yên tâm, vì Hoa Tinh không sao cả, lúc này đang chém giết địch nhân.

Thiếu nữ và người trung niên sắc mặt như tro tàn, trong mắt cũng tràn ngập vẻ tuyệt vọng, đâu ngờ được Hoa Tinh lợi hại đến thế. Âm Sát Đoạn Hồn Chương độc địa vô tỷ đối với hần không có chút tác dụng nào, Âm Hồn Kiếm Pháp danh dương thiên hạ trong mắt hần giống như là trò trẻ con, cả góc áo của hần cũng không chạm nổi, thực là khiến người không dám tin.

Từ lúc mười người vây đánh, đến hiện tại chỉ còn ba người, tình huống này chỉ nói rõ một việc, chính là đại thế đã mất. Bảy người nằm trên đất đều chưa chết, toàn bộ đều tàn phế tứ chi máu chảy không ngừng đang kêu la thảm thiết ở đấy, tình cảnh hết sức đau đớn, cầu chết cũng không nổi. Thủ đoạn Hoa Tinh khá hung ác, không hề giết ngay bọn họ, mà là dùng sự thống khổ của bọn họ để lập uy vô lâm, nói cho người thiên hạ biết, cả đời đều không được chọc Hoa Tinh, bằng không thì chết không sống nổi.

Hoa Tinh nhìn Vương Quân cùng với thiếu nữ và người trung niên, đây là ba người có võ công cao nhất, đặc biệt là thiếu nữ, có võ công cao cường không xứng với tuổi của nàng.

Hoa Tinh cười khẩy nói: “Lần đầu tiên động thủ, ta đã từng nói cho người thiên hạ biết, chớ nên đụng đến ta, nếu không sẽ hối hận không kịp. Đáng tiếc các ngươi không tin, cho nên hôm nay ta nói cho vô lâm thiên hạ một lần nữa, đừng tùy tiện chọc giận Phượng Hoàng Thư Viện chúng ta, càng không nên chọc đến Hoa Tinh ta. Các ngươi phải nhớ rõ, đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu! Ai không cúi đầu, thì phải mất đầu!” Nói xong tiểu đao trong tay lượn vòng mau lẹ giữa không trung, xuôi theo quỹ tích đã định bắn về phía Vương Quân.

Chiến Vân ở trong đám người quan sát nghe nói, hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không xem lời nói Hoa Tinh ra gì. Lâm Vân bên cạnh trong mắt lóe lên vẻ âm u lạnh lẽo, tựa hồ nghĩ đến điều gì. Còn Lý Vân La lại yên lặng nhìn Hoa Tinh, nhìn vào tình cảnh quái dị một hồng một trắng lấp lánh không ngừng trong mắt hần, lòng chấn kinh vô bờ, đây là võ công gì, hình như từ xưa tới nay chưa từng nghe nói? Trong mắt một người có thể lấp lánh hai loại hào quang khác nhau, cái này thần kỳ biết bao, lại thần bí biết bao. Lý Vân La không thể tự chủ được bị vẻ thần bí của Hoa Tinh hấp dẫn sâu nặng, chút xúy kẻ hở trong lòng, dần dần trở nên rõ nét.

Cô Ngạo cùng Trần Lan đã tìm được Mai Hương và Thu Nguyệt, bốn người đứng với nhau. Bốn người cũng đều bị hào quang trắng hồng của Hoa Tinh chấn động mạnh mẽ, đoán không ra trên người Hoa Tinh giấu để ẩn giấu bao nhiêu bí mật. Sự phụ hần rốt cuộc là ai, mà lại có thể dạy được đồ đệ lợi hại như vậy. Hoa Tinh đứng yên trong trường, tiểu đao xoay tròn mau lẹ quanh người hần, không cần hần điều khiển, đao

hết như có ý thức của mình, chủ động tấn công địch nhân. Đương nhiên, đao không có ý thức, hết thấy đều quan hệ với Hoa Tinh. Đao pháp Hoa Tinh tinh diệu tuyệt luân cực kỳ, không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Sư phụ hần năm xưa liệt danh đầu Thiên Bảng, hùng bá vô lâm mấy chục năm chưa hề chiến bại, người có thể thoát khỏi năm chiêu của lão không chết lác đác cũng chẳng có bao nhiêu, có thể đoán được, người dạy ra đồ đệ như vậy, sao có thể kém được chứ. Lúc này Hoa Tinh hoàn toàn dùng ý không chế đao, tùy tâm sở dục, lòng nghĩ, đao chuyển.

Nhìn Vương Quân đau đớn mất đi hai cánh tay, Hoa Tinh lòng không có chút cảm tình nào, ánh mắt lạnh giá như nước, im lặng chăm chú nhìn hai người duy nhất đang đứng. Hoa Tinh thu hồi tiểu đao đầy máu tanh, đầy bá khí, lạnh lùng nhìn hai người. Thanh âm Hoa Tinh lạnh lẽo như nước nói: “Ai sai khiến các người đến ám sát ta, nói ra ta có thể sẽ cho các người được thống khoái, không nói các người cứ từ từ thưởng thức mùi vị cái chết đi. Tin rằng các người đã từng giết không ít cao thủ, nhưng e là các người chưa tự thưởng thức mùi vị ấy đâu, hôm nay ta sẽ cho các người sung sướng thưởng thức một lần.”

Thiếu nữ sắc mặt trắng bệch nói: “Người đã biết bọn ta là sát thủ, thì phải biết sát thủ có quy tắc của sát thủ, bọn ta dù chết cũng sẽ không nói ra ai là người mua đầu, có gan thì người ngạnh tiếp bọn ta mấy chiêu, chúng ta hạ thủ phân sống chết.” Nói xong chậm chậm nhắc song thủ lên.

Hoa Tinh cười nhạt nói: “Muốn chết không dễ thế đâu, cô chưa nghe từ ngàn xưa khó nhất là cái chết à? Ta sẽ không tùy tiện lấy mạng các người đâu. Nếu cô muốn động thủ, ta vẫn có thể phụng bồi đến cùng, đến đi, thi triển tuyệt kỹ của cô ra, để ta hiểu biết một tít.” Nói xong bỏ tiểu đao vào lòng. Lúc này hào quang một hồng một trắng lấp lánh không ngừng trong mắt Hoa Tinh đã ngừng lại rồi, trong mắt hần chớp động một chút tà dị, đầy mị lực vô biên. Song thủ thiếu nữ nháy mắt trở nên đen sẫm, đề tụ công lực toàn thân, vẩy ra Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng đánh mạnh về phía Hoa Tinh.

Trong mắt Hoa Tinh hiện ra vẻ ca ngạo, nhẹ nhàng nói: “Bằng vào tuổi của cô, có thể luyện Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng xếp vị trí thứ ba trong mười đại tuyệt học đến chín thành hỏa hầu, ở trên sát thủ bảng, quả là hơi khó, lấy võ công hiện tại của cô, đủ để liệt danh thứ năm trên Địa Bảng, đáng tiếc lại không có chút tác dụng nào với ta. Hồi nãy khi cô đánh một chưởng lên bối tâm ta, cô phải hiểu rõ, lúc đó cô không giết được ta, thì đời này cô không có cơ hội nào có thể giết được ta nữa rồi” Nói xong bàn tay nhỏ đẹp chạm nhẹ dọc chưởng đen sì, mắt Hoa Tinh chứa ý cười, đứng im bất động, còn thiếu nữ lại liên tiếp lùi ra sau năm bước, miệng không ngớt học máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt gần như tro tàn. Hững hờ nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt ẩn giấu điều gì khó hiểu, thần quang trong mắt lập tức u ám, từ từ ngã xuống.

Người trung niên lúc này nét mặt dừng đứng, huy động trường kiếm, toàn lực công kích, mũi kiếm linh hoạt như độc xà, lúc nào cũng đâm đến cách người Hoa Tinh một xích thì ngừng lại, vô luận gã cố sức ra sao, vẫn không có cách tiến lên một phân nào nữa. Lần nào Hoa Tinh cũng chỉ chấn trường kiếm của gã ra, từng bước ép đến, ánh mắt chứa ý cười lạnh tàn khốc, liên tục bức gã công kích toàn lực, người trung niên mỗi khi muốn dừng lại, Hoa Tinh liền áp sát không tha, trên người gã lưu lại vô số dấu vết, máu tươi ướt gần hết áo quần gã. Hoa Tinh để trống song thủ, ngón tay khẽ lay động, chỉ phong bá đạo mà lẳng lẹ ép người trung niên thối lui từng bước, không có một tít cơ hội nghỉ ngơi nào.

Dần dần kiếm pháp người trung niên bắt đầu lộn xộn, thể lực bắt đầu hạ xuống, hơi thở bắt đầu cấp bách, trong mắt để lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi. Giấy lát này, ở trong mắt gã, Hoa Tinh chính là ác ma, không ngừng tấn công gã, khiến gã không có chút cơ hội nghỉ ngơi nào, nhất định phải làm gã đang linh động trở nên cực kỳ mệt mỏi. Ngay cả muốn chết gã cũng không làm được, mấy lần vung kiếm tự sát, đều bị chỉ lực của Hoa Tinh chấn lệch trường kiếm, trên cằm gã còn lưu lại vài vết sâu, đau đớn cõi lòng.

Hoa Tinh đã không giết gã, lại liên tục công kích, cố ý muốn cho gã cảm thụ nỗi khổ cầu sống không được, cầu chết cũng không xong, từ từ hành hạ gã. Kết cục sau khi người trung niên mệt mỏi gã xuống đất, Hoa Tinh đã đình chỉ tấn công.

Quay đầu nhìn mấy người trên đất một cái, đã có ba người mất máu quá nhiều nên chết đi, còn lại bảy người, trừ thiếu nữ bị trọng thương hôn mê ra, những người khác người đều đầy máu, không ngớt kêu thảm. Hoa Tinh đưa mắt nhìn bốn người Mai Hương trong đám người, hữu thủ vẩy nhẹ. Mọi người chỉ cảm giác có một trận gió nhẹ lướt qua, mấy tiếng kêu thảm lập tức đã dừng lại, nhìn vào trong trường lân nữa, trong

bảy người còn sống, ngoài thiếu nữ ra, sáu người kia đều đã vỡ đầu, chết thảm trong tay Hoa Tinh.

Người chung quanh không thể không hít một hơi, sự chấn kinh trong lòng, không có cách nào tả được, ánh mắt kinh hãi nhìn Hoa Tinh, toàn bộ đều bị võ công của hắn làm ngây ra. Một cái vung tay nhẹ nhàng như vậy, vô thanh vô tức đánh vỡ đầu của sáu người, đó là chuyện đáng sợ biết bao, mà võ công lại lợi hại biết bao.

Trong Trường An tĩnh một lát, mọi người đều nhìn Hoa Tinh. Chiến Vân lòng cũng tràn ngập kinh hoảng, mắt hiện ra vẻ không tin, sợ hãi nhìn Hoa Tinh trong trường. Người của Hoa Sơn phái và Võ Đang phái, lòng đều nổi lên nỗi kinh sợ, vị Phượng Hoàng đặc sứ này võ công quá lợi hại, quá tà môn rồi. Động thủ giết người, không cho người khác có tỷ cơ hội sống sót nào, vô cùng bá đạo.

Lý Vân La nhú mày, lòng vừa chấn kinh với võ công Hoa Tinh, vừa đang nghĩ tới lai lịch của hắn. Hắn rốt cuộc là truyền nhân của ai đây, tại sao có võ công cao tuyệt như thế nhỉ? Thân phận đặc sứ của hắn đáng để thể hiện việc gì vậy, hắn với Dư Mộng Dao lại có thể có quan hệ gì? Có lẽ mình phải đi Phượng Hoàng Thư Viện một chuyến rồi, hỏi Mộng Dao xem lai lịch của Hoa Tinh.

Hoa Tinh quét mắt nhìn đám đông, hướng về Trần Lan nói: “Tiểu Tuyết, cô mang thiếu nữ này đi, chúng ta về thăm vấn một lát, xem rốt cuộc ai muốn gây bất lợi với ta, đợi đến lúc ta hỏi ra, thì cầm đồ đao tới, khiến chúng hối hận suốt đời.” Nói xong nghênh đón Mai Hương và Thu Nguyệt, thấy vẻ mặt đầy lo âu của hai thiếu nữ, Hoa Tinh lòng cũng cảm động, nhẹ nhàng dắt tiểu thủ của hai thiếu nữ, cảm nhận được mồ hôi trong lòng bàn tay của hai nàng, Hoa Tinh không nén nổi cất lời: “Không cần lo cho ta biết không? Ta không sao đâu, các nàng thấy ta hiện giờ giống người xảy ra chuyện không. Chúng ta về đi, ta còn chờ các nàng tự tay gọt táo giải khát đây.” Trên mặt lộ ra nụ cười tà, mắt chứa thâm tình nhìn bọn họ. Đồng thời song thủ truyền vào một cỗ chân khí mát mẻ, hai nàng tức thì toàn thân khoan khoái vô bì, không nhịn được cùng nhau mỉm cười nhìn hắn. Nhu tình vô hạn ấy, khiến lòng Hoa Tinh hết sức đắc ý, không chút đếm xỉa tới ánh mắt người khác, kéo hai nàng rời khỏi.

Lúc đi qua người Lý Vân La, trong mắt Hoa Tinh lóe động quang hoa hắc sắc, cực kỳ dụ người, chấn động thâm sâu cõi lòng Lý Vân La. Nhìn ánh mắt ấy của Hoa Tinh, Lý Vân La lòng đột nhiên hiểu rõ hàm ý ánh mắt ấy. Nàng cảm nhận rõ ràng được, dự vọng chiếm hữu bá đạo của Hoa Tinh, hiểu sâu sắc cái nhìn ấy của hắn, đang để lộ ra ý hắn muốn giành được mình. Lý Vân La lòng liền chấn động, một sự háo hức kỳ đặc nổi lên từ đáy lòng, nhất cử nhất động của Hoa Tinh, dần dần trở nên cực kỳ rõ ràng, hết như in sâu ở đáy lòng, chẳng có cách gì lau đi. Nhẹ nhàng quay đầu nhìn Hoa Tinh, trong mỹ mục trong suốt mê người, lộ ra hào quang kỳ dị lơ mơ. Đúng lúc Hoa Tinh hình như cảm giác được ánh mắt của nàng, cũng quay đầu nhìn nàng, trong mắt lộ ra thần thái dụ người, chan chứa lực quyến rũ chí mạng. Bốn mắt giao nhau, Lý Vân La hơi chấn động tâm thần, mắt phương hướng trong giây lát, nhưng đã khôi phục lại rất nhanh. Trong mắt Hoa Tinh hiện ra một chút đắc ý, tựa hồ nhận ra được biến hóa vi diệu của nàng, hơi hé môi, nhẹ nhàng truyền âm, nói mấy câu. Lý Vân La liền chấn động toàn thân, trong đôi mắt bắn ra một đạo thần thái kỳ dị, yên lặng nhìn chằm chằm Hoa Tinh. Trên mặt Hoa Tinh lại hiện ra chút đắc ý, trong mắt thấu lộ chút nhu tình, in thẳng vào lòng Lý Vân La. Bọn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Nhẹ nhàng quay đầu lại, Hoa Tinh dắt tay hai thiếu nữ, từ từ đi xa, cuối cùng biến mất trong tầm mắt mọi người. Thần thái trong mắt Lý Vân La lấp lánh, lặng im nghĩ tới lời nói của Hoa Tinh, có lẽ thực như lời nói của hắn, lòng mình đã sinh ra kẻ hở vì hắn, có lẽ đây chính là việc định trước! Hoa Tinh rốt cuộc đã nói với Lý Vân La điều gì, trừ hai người bọn hắn ra, không có ai biết được. Lý Vân La đối với lời nói của Hoa Tinh, có phản ứng cường liệt như vậy, điều này biểu thị cho cái gì vậy? E rằng chỉ có mình nàng biết mà thôi.

Về tới khách sạn, Hoa Tinh đưa mắt ngó Trần Lan, trong mắt ẩn chứa một chút thâm tình, mục quang di chuyển lên người thiếu nữ hôn mê, Hoa Tinh khẽ nói: “Các vị biết vì sao ta không giết y, mà đem y về không?”

Mai Hương mở miệng nói: “Đó là đại ca muốn từ trên mình y, hỏi ra kết cục ai muốn giết đại ca, sau đó đối phó với chúng.” Hoa Tinh lắc đầu nhẹ, ánh mắt chuyển lên người Thu Nguyệt, dường như đang hỏi dò cách nghĩ của nàng.

Thu Nguyệt nghĩ một lát nói: “Hoa đại ca muốn dẫn xà xuất động, đợi địch nhân tự tìm tới cửa.” Nói xong

nhìn Hoa Tinh. Trong mắt Hoa Tinh hiện ra một chút tán thưởng, nhưng lại nhẹ nhàng lắc đầu không nói. Mai Hương và Thu Nguyệt đều ngẩn người, không biết lòng Hoa Tinh rốt cuộc nghĩ gì.

Trần Lan đứng một bên khẽ nói: “Có phải không từ cho rằng, lần này chúng ám sát không thành công, nhất định còn có lần sau hay không. Đối với một tổ chức sát thủ mà nói, một khi tiếp nhận một vụ mua bán, thì sẽ tiến hành đến cùng, mãi cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ, bằng không sẽ không dừng lại. Muốn phòng bị chúng mãi luôn ám sát, thì nhất định phải nắm chắc hết thủy động tĩnh của chúng, ở vào thế phản kích, cuối cùng tiêu diệt chúng. Mà vị cô nương này võ công cao cường, ắt phải biết không ít cơ mật nội bộ của chúng. Công tử muốn từ hành động của y, xem có thể thu phục y hay không, thu về để mình sử dụng, thứ nhất để phòng bị đối phương công kích, thứ hai bản thân y cũng là một người rất hữu dụng. Có điều tiểu tử nghĩ công tử muốn thu phục được y, e không phải là chuyện dễ dàng đâu nhỉ?”

Hoa Tinh trên mặt lộ ra ý cười, khẽ ca ngợi: “Không then là tỳ nữ của Hoa Tinh ta, quả là thông minh tuyệt đỉnh. Muốn thu phục y đích xác không phải là việc dễ, nhưng ta nghĩ cũng không phải là quá khó. Đối với sát thủ mà nói, điều đầu tiên phải làm được là lãnh khốc vô tình, đã vô tình, như vậy cảm tình giữa bọn chúng cũng hết sức nhạt nhẽo, giữa bọn chúng ắt là lấy cường bức dụ dỗ để duy trì quan hệ với nhau, chỉ cần biết được thiếu nữ này có nhược điểm nào ở trong tay bọn chúng, sự việc sẽ dễ hơn nhiều. Chỉ cần ta giúp được y, hoặc là cứu được con tin bị khống chế, thì có thể thuận lợi thu phục được y. Đương nhiên trong đó còn có những mắt xích khác, cần giải quyết, nhưng ta tin rằng chắc chắn có thể được.”

Mai Hương và Thu Nguyệt giờ mới biết Hoa Tinh vốn có ý này, lòng thầm khen hần thông minh. Trong mắt Cô Ngạo cũng lộ ra vẻ khâm phục, không ngờ Hoa Tinh không những có võ công cao cường, tâm trí lại cũng tinh như vậy. Lòng dần bội phục hần, có lẽ mình đi theo hần, đúng như lời nói của hần, là cơ hội khó có được!

Hoa Tinh nhẹ nhàng truyền vào thể nội thiếu nữ một cỗ chân khí, trị thương cho nàng, im lặng đợi nàng tỉnh lại. Thực có thể từ miệng nàng hỏi được điều gì không? Hoa Tinh không biết, cũng không dám khẳng định. Kỳ thực Hoa Tinh tự biết, sở dĩ hần không giết nàng, còn có một nguyên nhân, chính vì nàng là nữ tử. Nhớ lại trước lúc nàng ngã ra, ánh mắt ẩn chứa hào quang kỳ dị ấy, hấp dẫn sâu sắc Hoa Tinh. Hoa Tinh lòng biết, nữ tử này kỳ thực đã dị dung, có điều thủ pháp tương đối inh, lúc đầu mình gặp cũng không chú ý. Hoa Tinh lòng đang nghĩ, dung mạo thực sự của nàng như thế nào đây? Có lẽ nói không chừng cũng làm kinh ngạc. Đáo để thiếu nữ này với Hoa Tinh sẽ phát sinh chuyện gì nhỉ? Có thể là đoạn hồi ức mỹ lệ? Cũng có thể

37. Chương 37: Thiếu Nữ Chi Bí (bí Mật Của Thiếu Nữ)

Hoa Tinh một mặt nghĩ tới tâm sự, mặt khác nhìn lục y thiếu nữ. Ba nữ nhân trong phòng và Cô Ngạo đều đang lặng lẽ nhìn thiếu nữ hôn mê, không nói lời nào.

Một lúc sau, thiếu nữ tỉnh lại, vừa mở mắt nhìn, thì thấy Hoa Tinh trong mắt đang lóe lên vẻ tà dị nhìn mình. Thiếu nữ lòng liền kinh hãi, nhớ lại việc trước đây. Vừa vận chân khí, liền phát hiện huyết đạo toàn thân đã bị chế, không vận được chút chân khí nào, nhưng nội thương nghiêm trọng lại đã khỏi toàn bộ rồi.

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Tĩnh rồi, chúng ta đã đợi cô đúng một lúc rồi. Huyết đạo của cô bị ta chế trụ, ta không động thủ, cô không thể giải khai được đâu. Hiện giờ ta đang có một số vấn đề muốn hỏi cô, cô ngồi dậy trước đi.” Thiếu nữ nghe nói nhìn hần, trong mắt thoáng qua hào quang kỳ dị. Lạnh lẽo nói khẽ: “Người hỏi không được gì từ miệng ta đâu, người hãy giết ta đi. Đã thất bại, thì thể nào cũng chết, không có gì đáng nói.”

Hoa Tinh cười nói: “Đây chính là kiếp sống của sát thủ ư, cô đã làm không ít năm rồi nhỉ? Lòng thì rất kiên cường, nhưng trong lòng có đau khổ không?” Trong ngữ khí nhạt nhẽo, lộ ra tí ti thâm ý. Lục y thiếu nữ dường như lòng cũng bị lời này làm xúc động sâu xa, đau khổ không, có thể chứ. Nói không đau khổ, đó là gạt người thôi.

Ánh mắt thiếu nữ thấu lộ ra một chút khổ đau buồn bã, trên mặt phù hiện ra vẻ quật cường. Nhìn Hoa Tinh, thiếu nữ im lặng không nói, im lặng có lẽ chính là sự hồi đáp của nàng.

Hoa Tinh nhìn ra lòng nàng cũng có nỗi đau vô tận, biết rằng chỉ có hạ thủ từ chỗ này, mới có thể đột phá phòng tuyến của nàng, làm cho nàng lộ ra mặt yếu đuối nhất, hiện ra bộ mặt vốn có. Vậy mới có cơ hội thu phục lòng nàng, để mình sử dụng. Mai Hương cùng Thu Nguyệt đều ngồi yên bên cạnh Hoa Tinh, đang nhìn nàng. Trần Lan rót cho Hoa Tinh một ly nước, đồng thời cũng rót cho thiếu nữ ấy một ly.

Lục y thiếu nữ đưa mắt nhìn Trần Lan, khẽ nói: “Đa tạ người.” Đối với lục y thiếu nữ mà nói, cũng là lần đầu tiên gặp được người như Hoa Tinh vậy. Nàng biết nội thương mình chắc chắn là do Hoa Tinh chữa khỏi, và lại nhìn dáng vẻ của Hoa Tinh, dường như không hề có ý làm khó dễ mình quá nhiều, đương nhiên điều đó phải coi mình làm sao rồi.

Hoa Tinh ngó nàng, nói khẽ: “Tên cô là gì, làm trong nhóm này bao lâu rồi?” Lục y thiếu nữ nhìn mọi người, nhẹ giọng: “Người biết rồi làm sao, đối với sát thủ mà nói, đầu cần phải có tên, có chỉ là một biệt hiệu. Biệt hiệu của ta là Âm Vũ, đã làm được sáu năm rồi.”

Hoa Tinh khẽ đọc: “Âm Vũ, cái tên này chắc là có ý nghĩa gì đặc biệt nhỉ? Âm Vũ Âm Vũ, một giọt mưa trong hắc ám, phải không?” Cặp mắt yên lặng nhìn mắt nàng, trong mắt Hoa Tinh lóe động thần thái dụ người, tràn ngập lực quyến rũ không thể tả.

Lục y thiếu nữ nhìn ánh mắt ấy, trong mắt thoáng qua vẻ mê muội, nhưng rất nhanh đã khôi phục. Nghĩ tới lời nói của Hoa Tinh, lòng nàng bất giác nổi lên một chút ê chề, phải rồi, một giọt mưa trong hắc ám, có ai sẽ để ý? Ngó Hoa Tinh, thiếu nữ Âm Vũ có phần tang thương nói: “Không sai, đúng như người nói, một giọt mưa trong hắc ám, đầy sự huyền bí.” Bất kể trong lòng nghĩ làm sao, khổ làm sao, nhưng trước mắt kẻ địch cũng phải kiên cường. Đây là điểm sát thủ ắt phải làm được, làm không nổi, thì không phải là một sát thủ giỏi. Hoa Tinh nhìn mắt nàng, trong đó có sự kiên cường. Hoa Tinh lòng cũng nổi lên một cảm giác kỳ đặc, có lẽ trên mình thiếu nữ này mang quá nhiều bí mật, nàng chỉ có thể dùng quyết tâm vô bờ để bảo vệ sự kiên cường cuối cùng này, mãi mãi không bỏ, cho đến khi chết! Lúc này trong lòng Hoa Tinh đã quên việc hồi sáng nàng đánh lén mình rồi, ngược lại còn sinh ra lòng bất nhẫn, có thể là vì chút kiên cường trong mắt nàng.

Hoa Tinh nhẹ nhàng hỏi: “Một giọt mưa trong hắc ám, chẳng biết có người nào để ý không? Hoặc giả đó vốn không phải là một giọt mưa, mà là một giọt lệ nhỉ, một giọt tâm lệ không thể khiến người ta trông thấy, phải không?” Thanh âm nhẹ nhàng, chấn động tâm linh thiếu nữ, hết như là một tiếng sấm mạnh long trời, đánh vào thành lũy yếu đuối trong lòng nàng. Trong lòng thiếu nữ có một vật không rõ hình dạng đang chảy, như là tâm linh thuần khiết đang nở non. Yên lặng, vô thanh lan ra khắp toàn thân.

Thiếu nữ nhẹ nhàng nhắm mắt, một hàng nước mắt trong veo từ khóe mắt lướt xuống, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, như là một đường kiếm vô hình, như là kim chích vào tâm linh yếu đuối ấy, vẽ lên tâm thương vô hạn. Những người trong phòng đều hiểu, lời Hoa Tinh xuyên thấu lớp phòng ngự nội tâm của nàng, đánh trúng tâm linh luôn ẩn giấu yếu đuối của nàng.

Nhẹ nhàng mở mắt, thiếu nữ Âm Vũ ánh mắt chốc lát lại khôi phục kiên cường, một lực lượng vô hình đang chống đỡ nàng, không cho phép nàng tùy tiện vứt bỏ. Tại sao nội tâm chống đỡ nàng chứ, có lẽ là tâm thương khó tả, cũng có lẽ là trong lòng vương bận. Thiếu nữ khẽ nói: “Ý của Âm Vũ, lấy ý thần bí khó dò của màn đêm, làm cho người ta khó mà đề phòng. doc truyện tại . Không hề là ý của nước mắt nào cả.” Nói xong đưa mắt ngó Hoa Tinh, ánh mắt đầy vẻ kiên định, vô cùng lạnh lẽo.

Hoa Tinh nghe nói, khẽ thở dài: “Việc gì mà phải vậy? Cô hà cớ gì phải chọn con đường này, hiện tại trước mắt cô có một con đường rộng rãi sáng sủa khác, sao cô không muốn đi con đường ấy chứ? Nếu như quả thực ta muốn giết cô, thì sẽ không phí sức trị thương cho cô đâu. Ta muốn cho cô một lựa chọn khác, lục y thiếu nữ ám sát ta đã chết trong tay ta rồi, cô không phải là y nữa, cô là chính cô. Lẽ nào cô không muốn tìm lại mình chân thực nhất, vĩnh viễn sống như thế trong hắc ám, làm một giọt mưa trong đêm đen ư? Mỗi người đều muốn làm việc mình muốn làm, nhưng thường có rất nhiều người không được như ý, tại sao chứ? Không phải là vì họ không muốn, mà là đủ loại nguyên nhân, đủ loại cảnh ngộ ép họ vứt bỏ ảo tưởng chân thực nhất trong lòng. Nhưng nếu cho cô một cơ hội nữa, cô sẽ chọn thế nào đây? Đi tiếp con đường trước kia, hay là tìm lại mình lần nữa, đi con đường của đời mình không?” Trong lời nói trầm thấp, có thương

tang lơ mờ, lại một lần đập vào tâm linh yếu đuối của thiếu nữ.

Lục y thiếu nữ, nhìn Hoa Tinh, trong mắt có một chút mơ màng. Quả thực nếu có thể inh một cơ hội nữa, mình sẽ chọn tìm về chính mình, hay là đi tiếp con đường trước đây nhỉ? Trong lòng thiếu nữ hiểu rõ, nếu như có kiếp sau, mình tuyệt đối sẽ không đi trên con đường đau lòng không có lối về này, đáng tiếc không có kiếp sau. Như quả có thể inh một cơ hội nữa để lựa chọn, mình sẽ liều hết sức đi tìm con đường của đời mình, dù có chết, cũng không tiếc. Đáng tiếc còn có cơ hội như vậy không? Đã hết rồi. Cuộc đời này không có cách nào quay đầu nữa rồi, chẳng về được, phải không?

Nhớ lại Tiểu Khê đã từng nói, không được khóc, không được khóc. Không quay đầu được, còn có trời đất!

Nhưng mình còn có thể quay đầu không? Mắt nhìn lại, ngàn cỏi mộng đều đã rời xa, một mình trống vắng. Nhớ đến em gái nhỏ trong lòng, lòng nàng liền không nén nổi thở dài một trận, có lẽ đời mình đã định trước rồi. Nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt thiếu nữ lại rơi nước mắt lần nữa, chịu đựng đau đớn, nhẹ nhàng than thở một tiếng.

Ba nữ nhân bên cạnh đang nhìn nàng, dường như cũng chấn kinh vì sự kiên cường của nàng, trong mắt bất giác đều lộ ra một chút đồng tình. Mai Hương và Thu Nguyệt có tâm địa lương thiện đều không nhìn được mở miệng khuyên nàng. Mai Hương nói: “Người có tâm sự gì, sao không nói ra đi? Có thể bọn ta giúp được người. Hoa Tinh đã không giết người, người chỉ cần nói tâm sự trong lòng ra, có lẽ y sẽ giúp người không chừng. Vô công y người cũng thấy rồi, chẳng nhẽ người cho rằng y không giúp nổi người ư?”

Thu Nguyệt khẽ nói: “Có lời nào cứ nói ra, người khi xưa đã chết rồi, người bây giờ chỉ là một người khác. Nếu như lúc đầu Hoa Tinh giết người trên phố, hết thấy trong lòng người cũng vĩnh viễn mất đi đúng không? Việc người bận lòng không phải là cũng xa người mãi mãi ư? Hoa Tinh không giết người, ngoài việc muốn biết ai là người muốn giết y ra, chính là còn hy vọng người có thể làm lại cuộc đời lần nữa, lời nói ban nãy của y, kỳ thực chính là đang ám thị người, y có thể cho người một cơ hội để lựa chọn nữa, nhưng có thể nắm bắt hay không, thì phải xem người rồi, người hãy suy nghĩ cẩn thận một chút đi.” Trần Lan chỉ khẽ thở dài nói: “Nếu tim không vết, có sao phải than vãn!” Đúng nhỉ, lòng nếu như không có vết thương, sao lại khổ đau và than thở được chứ?

Lục y thiếu nữ nhìn ba nàng, ánh mắt lộ ra một chút cảm kích. Khẽ nói: “Đời người là một trò chơi tàn khốc, không có nhiều cơ hội như vậy. Hết thấy mọi việc đều đã định trước, mỗi người đều đang đóng một vai khác nhau, rất nhiều người từ đầu đã định sẵn kết cục đau thương. Các người không giống, các người ngay từ lúc đầu đã được định sẵn đóng vai vui vẻ, còn ta, suốt đời này, e là không có vận may như các người rồi.” Sắc mặt bình tĩnh lộ ra chút trắng trẻo, ánh mắt đầy vẻ thê lương.

Hoa Tinh ngó nàng hỏi: “Cô không định nói tâm sự ra, đúng không?” Lục y thiếu nữ nhìn hẩn, ánh mắt có vẻ khó tả, hàm chứa một chút cảm kích, một chút đành chịu, một chút ê chề, có lẽ còn có một chút xót lạn. Thiếu nữ kiên định nói: “Có những việc không thể nói ra, cho dù biết là sẽ chết. Bởi vậy người không cần hỏi nữa, làm một sát thủ, y biết sau khi nhiệm vụ thất bại, biểu thị cho điều gì. Cho nên trước đây, ta đã vô số lần nghĩ tới kết cục của ngày hôm nay, có lẽ chính là kết cục định sẵn cho ta rồi. Người động thủ đi, ta sẽ không nói gì nữa đâu.” Nói xong nhẹ nhàng nhắm mắt, sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên đối diện với cái chết.

Hoa Tinh ánh mắt bất định, tạm thời không thể giết nàng được, nhưng nếu kéo dài mãi, vậy cũng không được. Không ép được thì chỉ còn cách dùng thủ đoạn dữ dội, lúc đó nếu còn không được thì giết nàng cho xong, tránh lưu lại hậu hoạn. Hoa Tinh lòng tính toán làm sao khiến được nàng mở miệng, làm sao mới là biện pháp tốt nhất. Đã muốn nàng chịu phục, lại không được để Mai Hương và Thu Nguyệt biết được thủ đoạn của mình, rất nhiều lần, nam nhân khi ép nữ nhân mở miệng, là phải dùng một chút thủ đoạn dè tiện hạ lưu, vậy thì không thể có nữ nhân bên cạnh được, nếu không sẽ tổn thương lòng nàng, phá hoại hình tượng của mình trong lòng nàng.

Hoa Tinh nhìn Mai Hương và Thu Nguyệt, khẽ nói: “Lần này chúng đến ám sát ta, hiển nhiên là dày công tru tính. Có điều chúng không ngờ được ta sẽ sống mạnh khỏe, yên ổn không việc gì. Điều này nhất định khiến chúng có phần kinh hãi, hiện giờ muốn hỏi ra chuyện từ miệng y không phải là dễ, cho nên ta tính đem y ra ngoài, xem có thể dụ rấn ra khỏi hang không. Đồng thời các nàng cũng ra ngoài dò la hư thực một lát, Mai nhi và Nguyệt nhi cùng đi, xem thử bên chỗ các nàng có tin tức gì không. Dấu sao Lâm Văn

là người của Võ Lâm Thư Viện, lúc này Lý Vân La đang ở Trường An thành, Lâm Vân nhất định sẽ cố sức biểu hiện, toàn lực thu thập tin tức mới nhất. Cô Ngạo và Tiểu Tuyết cùng đưa Mai nhi và Nguyệt nhi về, đến nơi thì trở về ngay, đợi ở đây, ta e người thư viện sẽ tìm đến, biết chưa?”

Ba nàng và Cô Ngạo đều gật đầu, Mai Hương nói: “Đại ca cẩn thận một chút, không nên để chúng ta lo lắng nữa.” Ánh mắt hiện ra sự quan tâm. Thu Nguyệt nghe Hoa Tinh gọi mình là Nguyệt nhi, lòng vừa mừng vừa thẹn, điều này chẳng khác nào nói rõ mối quan hệ giữa hai người. Thu Nguyệt không kìm nổi kiêu nhân như tơ nhìn Hoa Tinh, ánh mắt hiện ra thâm tình nồng nàn, quan tâm nói: “Phải nhớ đừng tùy tiện trải qua nguy hiểm, chúng ta sẽ lo lắng cho đại ca.” Ngữ khí nhàn nhạt, để lộ ra sự e thẹn và dè dặt của người thiếu nữ.

Hoa Tinh cười nhẹ nói: “An tâm, không có ai làm hại ta được tí nào đâu, các người đi nhanh đi, ta cũng phải đem y rời khỏi rồi.” Nói xong thâm tình nhìn Mai Hương và Thu Nguyệt, rồi chuyển mục quang lên người lục y thiếu nữ. Sau khi tiễn Cô Ngạo và tam nữ đi, Hoa Tinh nói với lục y thiếu nữ: “Cô quả thực không muốn nói ra ư? Ta hỏi cô một lần cuối cùng. Đừng ép ta phải sử dụng thủ đoạn không muốn dùng, Hoa Tinh ta tự nhận cuộc đời này tương đối thương hương tiếc ngọc, nhưng ta cũng không phải là chính nhân quân tử gì, càng không phải là anh hùng hảo hán. Vì thế có lúc ta cũng sẽ dùng một chút thủ đoạn của riêng ta, đến lúc đó chớ trách ta vô tình.”

Lục y thiếu nữ nhìn hẩn, ánh mắt lộ ra một chút run sợ. Là một sát thủ, hiển nhiên nàng hiểu rõ thủ đoạn riêng biệt trong lời nói Hoa Tinh, hiểu sâu xa hàm nghĩa đó là gì. Nhưng nàng nhìn Hoa Tinh, lại cũng cảm thấy hẩn với người khác có chỗ bất đồng rất lớn. Hoa Tinh mặc dù trông có vẻ tà dị, nhưng hẩn làm việc luôn có quy luật nhất định, chỉ cần không đụng đến hẩn, thông thường là không xảy ra chuyện; Nhưng một khi đụng đến hẩn, chẳng khác nào tranh mạng với tử thần, vậy thì vô cùng đáng tiếc.

Lục y thiếu nữ, lặng lẽ không nói, trong mắt bộc lộ thương tang lờ mờ. Lúc đi trên con đường này, nàng đã hiểu rõ sẽ có một ngày chịu báo ứng, có điều nàng cầu xin ông trời cho nàng được chết thống khoái, không còn yêu cầu nào khác, đáng tiếc ông trời dường như không nghe được. Có lẽ đây chính là vận mệnh, ôi vận mệnh đau khổ mà lại lạnh lẽo.

Hoa Tinh thấy được sự run sợ trong mắt nàng, biết rõ là một nữ nhân, đối với sự trong sạch của mình nàng rất lưu ý. Tuy nàng hiện giờ ở tình huống thế này, vậy mà sự tang thương càng nổi rõ. Hoa Tinh dần lòng lại, một tay cầm tay nàng, bước ra ngoài.

Hoa Tinh không dừng lâu trong thành, đã ra ngoài thành, Hoa Tinh làm thiếu nữ ngất đi, sau khi dìu nàng ở một rừng cây, lại ôm thiếu nữ tiến vào thành. Đi dạo một vòng trong thành, Hoa Tinh kiếm được một khách sạn hẻo lánh. Sau khi hỏi dò biết được ở đây có cung cấp phòng ngầm bí mật, Hoa Tinh đưa mười lạng bạc, nói nhỏ với điểm gia tháo vát ấy: “Hãy nhớ không được để ai đến quấy nhiễu ta, hắc hắc. Chúng ta lòng đều hiểu rõ, bằng không đến lúc đó chớ trách ta, hắc hắc.”

Điểm gia vội cười nói: “Hiểu rồi hiểu rồi, công tử cứ chơi từ từ, bảo đảm không có người nào đến phá công tử.” Trên mặt lộ ra nụ cười hiếu ý. Đồng thời dẫn Hoa Tinh đến một phòng ngầm khá hoang vu.

Hoa Tinh đưa mắt nhìn, nơi này không lớn, chỉ có một cái giường, xem chừng là chuyên môn cung cấp để phục vụ mặt này. Đưa điểm gia đi, Hoa Tinh đặt thiếu nữ lên giường, yên lặng ngồi bên cạnh, không giải khai hôn huyết cho nàng. Hoa Tinh đang nghĩ tới việc lát nữa, lòng lại có chút mất mát, đâu ngờ được có ngày mình sẽ sử dụng phương pháp cưỡng hiếp để bức bách nàng mở miệng, nghĩ cũng có cảm giác thất bại.

Ngó thiếu nữ trên giường, Hoa Tinh tựa hồ nghĩ đến điều gì, thò tay vuốt ve ngực nàng, cảm giác vào tay không hề mềm mại như nữ nhân bình thường, mà là có một lớp nịt ngực dày, bó chặt ngọc nhũ mơn mẩn bên trong. Trong mắt Hoa Tinh lóe lên kỳ quang, khoe miệng phù hiệu ý cười tà, đứng dậy rời khỏi phòng. Không lâu lắm, Hoa Tinh bưng một chậu nước tiến vào, sau khi đóng cửa đá, Hoa Tinh khôi phục bộ mặt ban đầu, trên mặt hiện ra nụ cười tà tà, nhìn thiếu nữ hôn mê trên giường.

Ngồi lên giường, Hoa Tinh từ từ cởi áo thiếu nữ, không lâu đã lộ ra làn da nõn nà. Ngó nịt ngực đang bó chặt ngọc nhũ, trên mặt Hoa Tinh hiện ra hào quang kỳ dị, dường như đang tưởng tượng sau khi cởi bỏ nịt ngực này, ngọc nhũ đàn tính sẽ trông như thế nào. Hoa Tinh nhẹ nhàng mở nịt ngực, ngọc nhũ nẩy nở trắng mịn dưới lớp lớp vải bọc cuối cùng xông ra khỏi trùng vây, dần dần hiện ra trước mắt Hoa Tinh.

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Hoa Tinh không nhận được khen ngợi quá đẹp. Ngọc nữ thiếu nữ thẳng tắp cao ngất, tròn trịa nở nang, ngọc châu hồng nhạt tỏa ra mùi thơm quyến rũ. So với song phong của Tiểu Bình và Tú Quyên, tỏ ra nhỏ hơn một chút. Nhưng so với Mai Hương lại lớn hơn một chút, hiện ra đầy đặn thẳng thớm. Hình dạng lớn nhỏ cực kỳ mỹ lệ, hấp dẫn sâu nặng mục quang Hoa Tinh.

Ngó gương mặt không hề xuất sắc, Hoa Tinh nghĩ đợi sau khi tẩy đi lớp dị dung tinh diệu của nàng, sẽ là gương mặt thế nào. Hữu thủ rơi xuống ngực nàng, dùng lực nắm lấy ngọc nữ mé trái, chậm chậm vuốt ve xoa bóp. Hoa Tinh hơi nhú cặp lông mày, từ trên tay truyền lại cảm giác mềm mại và cực kỳ đàn hồi, quả thực là tương đối mỹ diệu. Ngọc nữ của thiếu nữ khá chắc chắn, cảm giác nảy lên không ngừng thực là chấn động lòng người không thể tả. Hoa Tinh khẽ nói: “Xem ra nàng vẫn còn là xử nữ, nếu không bảo bối này không thể tràn đầy đàn tính như vậy, thực sảng khoái.” Ngó ngọc châu hồng nhạt, khéo miệng Hoa Tinh lộ ra nụ cười mỉm, nhẹ nhàng cúi đầu, ngậm trong miệng tận tình lãnh hội mùi thơm xử nữ mê người.

Song thủ Hoa Tinh tận sức vuốt ve cặp nhũ phòng, lòng lại đang nghĩ tâm sự. Nhìn song phong mỹ lệ đang bật nhảy không ngừng trong tay, Hoa Tinh khẽ than: “Thực đẹp, hy vọng diện mạo của cô không phải khiến ta thất vọng.” Nói xong nhẹ nhàng giải khai huyết đạo thiếu nữ. Tay vẫn nắm chặt ngọc thổ tràn đầy đàn tính, gắng sức hưởng thụ xúc cảm mỹ diệu. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [TruyệnFULL](#)

Thiếu nữ dần dần tỉnh lại, trong lòng chỉ cảm giác được dường như ở ngực có đôi tay đang hoạt động không ngừng. Mở mắt nhìn, thiếu nữ không nén được kêu kinh hãi một tiếng, miệng la lớn: “Người cút đi, không được chạm vào ta, không được, không được, không được!” Song thủ đẩy cự lại song thủ Hoa Tinh, đáng tiếc công lực của nàng chưa hồi phục, không có bao nhiêu sức lực, vốn không có cách nào đẩy hai bàn tay hiếu sắc của Hoa Tinh ra được. Thiếu nữ vội đến mức nước mắt chảy liên tục, miệng không ngớt kêu không được. Biểu tình lúng túng kinh hoảng, đặc biệt hấp dẫn dục vọng chiếm hữu của nam nhân.

Hoa Tinh thấy thiếu nữ phản kháng kịch liệt, lòng đột nhiên nổi lên dục vọng đen tối, làm hấn hưng phấn cùng cực. Hắc sắc liên hoa trong đan điền tự động xoay tròn, liên tiếp thúc động tình dục của Hoa Tinh. Hoa Tinh tựa như cũng cảm giác được dục vọng đen tối ấy, nhưng hấn không ngăn cản nó. Nhẹ nhàng buông tay ra, Hoa Tinh cười tà nói: “Ta đã từng nói, ta không phải là chính nhân quân tử gì, cho nên ấy ư, cô tốt nhất tự mình nói ra việc ta muốn biết, bằng không chớ trách ta lát nữa không nhận nổi xúc phạm đến cơ thể cô.”

Thiếu nữ che song thủ trước ngực, ôm chặt lấy ngọc nữ mỹ lệ của mình, ánh mắt hiện ra tang thương và tuyệt vọng nhìn Hoa Tinh. Thiếu nữ run sợ hỏi: “Nếu như ta nói, người sẽ làm gì, giết ta hay là thả ta ra?”

Hoa Tinh cười nói: “Vậy phải chờ sau khi xem rõ gương mặt thực sự của cô, ta mới có thể quyết định. Hiện giờ nhìn cơ thể cô, thì rất đẹp, xem chừng khuôn mặt nhất định cũng vô cùng xinh đẹp, hắc hắc.” Nói xong tiến lên, song thủ kéo tiểu thủ vô lực của nàng, song phong mỹ lệ lại xuất hiện tận đáy mắt. Không lý gì đến sự vùng vẫy liều mạng của thiếu nữ, trong mắt Hoa Tinh lóe lên hắc sắc hào quang, cúi đầu ngậm ngọc châu hồng nhạt mềm mại vào mồm, tận tình phẩm hàm.

Thiếu nữ lớn tiếng khóc lóc, miệng không ngớt kêu không được, song thủ vùng vẫy vô lực, cơ thể lắc lư sang hai bên muốn trốn xa khỏi sự tiến công của Hoa Tinh, thế nhưng hết thấy đều uống công phí sức. Hoa Tinh cắn ngọc nữ, khe khẽ dùng lực, thiếu nữ liền run nhẹ toàn thân, tiếng khóc cũng bắt đầu biến điệu. Nhả miệng ra, hắc sắc hào quang trong mắt Hoa Tinh lóe lên màu sắc yêu dị, quý bí không thể tả. Hoa Tinh liếm môi, vẻ mặt có phần yêu dị nói: “Tuyệt lắm, hắc hắc, thế nào, có nói hay không, không nói thì hay nhất, ta lại tiếp tục.”

Thiếu nữ khẽ nỉ non, vừa rồi trong lòng nàng cũng có chút cảm giác kỳ diệu, đó là do Hoa Tinh vuốt ve và hôn làm khô lên tình dục tại đáy lòng, phản ứng xuất hiện là bình thường. Thiếu nữ lòng vừa gấp vừa thẹn, không ngờ mình lại có khoái lạc mắc cỡ này, thực là không thể tha thứ. Hai mắt đầm lệ đáng thương nhìn Hoa Tinh, thiếu nữ nói: “Không được, ta nói, chỉ cần người bằng lòng không được động tay động chân với ta, ta sao cũng nói cho người hết, ta chỉ cầu chết, xin người đáp ứng.”

Hoa Tinh cười tà nói: “Vậy phải xem cô có làm ta mãn ý hay không mới được, lúc đầu cho cô cơ hội, cô không biết quý trọng, nhất định phải dùng cường mới chịu nói, bây giờ không phải là cô tự tìm khổ ư?” Nói xong Hoa Tinh nằm lên giường, khẽ nói: “Bắt đầu nói đi, nói từ tên cô trước.” Mắt chứa ý cười tà, ôm nàng vào lòng, song thủ bám lên ngọn cao phong, dùng sức vuốt ve. Yên lặng cảm nhận ngọc nữ mềm mại như

bông, nảy lên không dứt ấy, nắm lấy cảm xúc mỹ diệu ở lòng bàn tay. Hoa Tinh tại giây phút này, cặp mắt lấp lánh hắc sắc hào quang, tâm trí tuy không lạc lối, nhưng hắc liên lại khơi ra tình dục trong lòng hắc, khiến hắc trở nên rất khác với bình thường, tràn ngập tà khí.

Thiếu nữ cố hết sức muốn tránh, đáng tiếc lực bất tòng tâm, ngọc nhũ bị hắc trong tay tận tình dùng lực xoa bóp, từng đợt từng đợt cảm giác tê dại từ ngực truyền tới, khiến nàng trở nên không còn sức phản kháng. Thiếu nữ vẫn cứ kiên trì dè dặt với bản thân, miệng luôn kêu không được, song thủ giống như là lửa đổ thêm dầu vô lực cự lại song thủ Hoa Tinh.

Tiếng Hoa Tinh tà dị mà đầy sự dụ hoặc, nhẹ nhàng vang bên tai nàng: “Đừng chống cự, ta sẽ hết sức thương tiếc nàng.” Lời này như là có ma lực, thiếu nữ bỗng mềm người xuống, mắt thoáng qua một chút mê mang, mặc cho song thủ Hoa Tinh ve vuốt trên người mình.

Hoa Tinh hôn tai nàng, ngón tay đặt ở hai hạt ngọc châu kiên cường khe khẽ dùng lực xe xe, mặt khác giục nàng mở miệng nói. Cơ thể thiếu nữ hơi run rẩy, ánh mắt lộ ra mấy sợi tình dục, còn có mấy sợi mơ màng, nhẹ nhàng nói ra thân thể của mình.

Trong phòng ngâm u tối, Hoa Tinh vừa tận lòng hưởng thụ ngọc thể động người của thiếu nữ, vừa nghe nàng chậm chậm nói ra quá khứ đau xót. Trong tiểu phòng mờ tối, ánh mắt Hoa Tinh lập lòe hắc sắc hào quang, quái dị như thế, lại thần bí như thế.

Giữa hắc với thiếu nữ ám sát mình, rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì nhỉ, hắc sẽ đối xử với thiếu nữ này ra sao nhỉ, bộ mặt thật của thiếu nữ này sẽ thế nào nhỉ? Tất cả điều này đều là bí mật, đang chờ đợi Hoa Tinh từng bước vén ra.

38. Chương 38: Thiên Nghi Hoa Tinh

Ở bên dưới phòng ngâm, trên khuôn mặt của Hoa Tinh nở nụ cười tà dị, hắc ôm chặt thiếu nữ kia trong lòng, hai tay tận tình vuốt ve kiên định trên đôi ngọc nhũ đầy đặn của thiếu nữ, trong mắt hắc lóe lên hắc sắc quang mang tà dị. Lặng lẽ lắng nghe thiếu nữ tự kể lại bí mật của bản thân.

Cùng lúc đó, ở Nam Kinh, trong phòng của viện chủ Phượng Hoàng Thư Viện, có năm người đang ngồi, tất cả đều là những nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Nếu nhìn về bề ngoài của họ, thì có thể đoán tuổi của họ cũng chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu cho đến ba mươi, phong vận của họ cũng bất đồng.

Ở vị trí thủ tọa là một thiếu phụ chừng hai mươi năm hai mươi sáu tuổi, chính là nữ nhân đẹp nhất trong số năm người ngồi đây. Thiếu phụ thân mặc lam y, thân thể cực kỳ mê người. song nhũ cao vút, cảm giác như vươn tới trời cao, tiểu yêu (eo) thon nhỏ, đai lưng tử sắc quấn quanh tiểu yêu lộ ra vẻ duyên dáng. Trên mặt thiếu phụ có một nét cao quý cùng vẻ thanh lịch tao nhã, trong đôi mắt lóe tia quang hoa của sự trí tuệ lịch duyệt, khiến người ta nhận ra nàng là một nữ nhân rất có tâm kế.

Nữ nhân này là người sáng lập nên Phượng Hoàng Thư Viện, bài danh đệ nhất mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ lần đầu, trên Địa Bảng lần trước bài danh ở vị trí thứ bảy, chính là Bảng Tâm Ngọc Nữ Sở Thanh Tâm. Năm đó phong thái mỹ lệ của nàng đã làm chấn động cả võ lâm, đáng tiếc chưa nghe nói có ai đắc thủ được phương tâm của nàng. Qua nhiều năm rồi, nàng nhìn càng thêm vẻ xinh đẹp thành thực, tràn ngập tư vị mê người của một nữ nhân, một chút dấu vết của thời gian cũng không có. Có lẽ đây gọi là tuyệt thế mỹ nữ chẳng, bằng không sao sau hai mươi năm, dung nhan nàng không hề bị lão hóa?

Phía dưới phân ra hai bên có bốn người ngồi, đó là bốn vị khách quý của Thư viện, trong đó hai vị được xếp trên Địa Bảng lần trước, 2 người còn lại cũng có tên trên Địa Bảng lần này. Bốn người này tất cả đều là những người được xếp trên Bách Hoa Phổ lần thứ nhất. Lần lượt, người thứ nhất trên Bách Hoa Phổ bài danh đệ tam Nhất Giang Thu Thủy Diệp Cô Phượng, xếp ở vị trí thứ tám trên Địa Bảng. Người thứ hai, trên Bách Hoa Phổ bài danh thứ tư Phi yến Lâm Hoa, xếp ở vị trí thứ tám trên Địa Bảng lần này. Vị thứ ba trên Bách Hoa Phổ bài danh thứ năm Đoạt Hồn Ngọc Nữ Hoa Mộng, bài danh một lần trên Địa Bảng,

cúi cùng là một người trên Bách Hoa Phổ bài danh thứ tám Phi Hoa Nữ Hiệp Hứa Như, bài danh ở vị trí thứ chín trên Địa Bảng lần này.

Năm người lúc này đang bàn luận về sự tình của Hoa Tinh, chỉ nghe thấy Đoạt Hồn Ngọc Nữ Hoa Mộng cười nói: “Vị đặc sứ lần này thật lợi hại, cũng không biết Ngọc Thanh từ đâu nhìn ra hần, thế nhưng hần nhất cử giết chết hai vị cao thủ trên Địa Bảng, ngay cả một chút nhũ mảy cũng không có, Ta thật muốn kiếm một cơ hội để kiến thức qua.”

Phi Hoa Nữ Hiệp Hứa Như ngồi bên cạnh cười nói: “Có điều, tương lai không sợ là không có cơ hội, đợi Ngọc Thanh ba người trở về, truy vấn kỹ một chút là có thể biết ngay. Nghe tin tức hồi báo có nói, vị đặc sứ này của chúng ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, tuổi còn rất trẻ, hơn nữa nghe nói là hần vô cùng tà môn.” tại

Ba nữ nhân còn lại nghe vậy đều lộ vẻ tươi cười. Phi yến Lâm Hoa nói: “Xem ra với tốc độ của ba người Ngọc Thanh, có lẽ đợi thêm một lát nữa là chúng sẽ trở về thôi. Đến lúc đó chúng ta tra hỏi họ là biết lời đồn đãi có phải là sự thật hay không?”

Ngồi ở vị trí thủ tọa, viện chủ của thư viện Băng Tâm Ngọc Nữ Sở Thanh Tâm nhìn bốn người, khẽ cười một tiếng nói: “Ta vừa mới thu được một tin tức mới nhất, các ngươi có muốn biết hay không, cũng là về Hoa Tinh.” Bốn nữ nghe vậy đều nhìn nàng, trong mắt lộ ra một tia tò mò.

Sở Thanh Tâm cười cười, nụ cười xinh đẹp kia tựa như một đóa băng liên thánh khiết từ thính không tĩnh lặng phát ra, tràn ngập vẻ xinh đẹp làm rung động lòng người. Nhìn ánh mắt chờ đợi của bốn nữ nhân kia, đôi môi Sở Thanh Tâm nhẹ nhàng khai mở định nói. Đúng lúc ấy, cửa phòng đang đóng chặt mở toang, có bốn người đi vào. Năm nữ nhân trong phòng đều chăm chú nhìn bốn người đang đi vào này, trong mắt nhanh chóng lộ ra một tia vui mừng. Bởi vì bốn người này là Trầm Ngọc Thanh, Liễu Vô Song, Dư Mộng Dao cùng Hoa Phúc.

Khuôn mặt Sở Thanh Tâm mỉm cười, đứng dậy nghênh đón bốn người. Kéo tay Trầm Ngọc Thanh, Sở Thanh Tâm cười nói: “Chúng ta đang nói chuyện về bọn muội, các muội lại trở về đây thật là khéo quá. Chuyến đi lần này có thuận lợi không?” Trong giọng nói bình thường của nàng có một tia quan tâm.

Trầm Ngọc Thanh cùng Sở Thanh Tâm ngồi ở vị trí thủ tọa, nhìn mấy người trong phòng, Trầm Ngọc Thanh tịnh không có trả lời câu hỏi của Sở Thanh Tâm, ngược lại cười nói: “Vị này, tên là Hoa Phúc, từ nay về sau sẽ là tổng hộ pháp của thư viện. Mọi người trước hết hãy làm quen nhau đã. Sau đó hần sẽ nói tình hình cụ thể của bọn muội cho các tỷ nghe. Bây giờ Hoa Phúc, người trước hết đóng cửa lại, sau đó ngồi một bên nghe chúng ta nói chuyện.” Hoa Phúc nghe vậy không nói gì, chuyển thân đứng dậy đóng cửa phòng, sau khi quan sát kỹ càng thì lặng lẽ ngồi ở vị trí cuối cùng.

Bốn vị khách quý của thư viện hiển nhiên đều giật mình, không thể tưởng được Trầm Ngọc Thanh sau khi quay về lại dẫn theo một người, lại còn tuyên bố hần là tổng hộ pháp của thư viện, vì địa vị của tổng hộ pháp ở thư viện vô cùng to lớn và vẻ vang. Bốn người ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn nàng.

Sau khi mọi người đã an tọa, Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Tâm tỷ, các tỷ vừa nói đến chỗ nào rồi, chúng muội cũng muốn nghe.”

Sở Thanh Tâm liếc mắt nhìn Hoa Phúc, trong lòng hiện tại suy nghĩ về thân phận của hần, thấy Trầm Ngọc Thanh hỏi, nàng không khỏi mỉm cười nói: “Chúng ta đang nói đến vị đặc sứ Hoa Tinh kia, mới nói được một lúc thì các muội đã quay về. Tối hôm qua người ở Lạc Dương dùng bồ câu (Phi cấp) đưa đến một bức thư, sáng sớm nay chúng ta mới nhận được. Nói rằng vị đặc sứ kia của chúng ta, hôm qua vào lúc giữa trưa ở trên Anh Hùng lâu, đã thi triển thần uy. Trong thư còn nói Hoa Tinh đã giáo huấn kẻ mà người trong thiên hạ vô lâm đều không muốn trêu chọc tới hần, đến lúc này có lẽ sẽ mang đến cho thư viện những phiền phức lớn.” Vừa nói trên khuôn mặt mặt mỹ lệ nở một nụ cười nhàn nhạt.

Trong phòng mọi người vừa nghe liền sửng sốt, người khiến thiên hạ vô lâm đều không muốn trêu chọc ư? Hoa Tinh như thế nào lại dám trêu chọc tới hần, chẳng lẽ hần không biết, hay là hần cố ý làm như vậy? Trong lòng chúng nhân đều có chút khó hiểu không thể giải thích. Hoa Phúc lặng lẽ nhìn những nữ nhân ở đây, lão nghĩ thầm có lẽ khi Hoa Tinh trở về đây mà trông thấy như vậy, những nữ nhân này một người

cũng không bỏ qua, hẳn nhất định sẽ thu toàn bộ vào chốn tư phòng. Theo lý giải của lão về Hoa Tinh, điều này nhất định sẽ xảy ra.

Dư Mộng Dao cùng Liễu Vô Song nhìn nhau, khuôn mặt mỉm cười có cùng một suy nghĩ. Phu quân của mình vô cùng tà môn, không có ai mà hẳn không dám thách thức. Nếu ai dám chọc tới hẳn, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt. Đến lúc đó nếu thật sự có ai trêu chọc hẳn, để hẳn đồ đao vào tay, khẳng định là không xong rồi. Ngẫm lại hai nàng đều không nhịn được cười.

Bốn vị khách quý thấy Sở Thanh Tâm cố ý để mọi người thắc mắc, cười mà không nói, trong lòng mọi người sự tò mò càng thêm mãnh liệt. Chỉ thấy Đoạt Hồn Ngọc Nữ mở miệng đầu tiên hỏi: “Hoa Tinh cuối cùng chọc đến kẻ nào, người nói mau đi, không cần phải khiến chúng ta khản trương như vậy chứ.” Trên mặt có chút nóng vội.

Sở Thanh Tâm thấy ánh mắt mọi người đều tràn ngập sự tò mò, nàng cũng không hề cố ý khiến mọi người phải khản trương như vậy. Sở Thanh Tâm cười nói: “Trong thư nói, giữa trưa hôm qua trên Anh Hùng lâu, Hoa Tinh vì một nữ nhân, đã làm Long Bảng bài danh đệ nhất Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân bị trọng thương. Trong thư có nhắc tới, Hoa Tinh tịnh không có chính thức động thủ, tựa hồ chỉ với một cỗ khí thế cường hoành đã khiến Chiến Vân bị nội thương, khoe môi lộ ra huyết ti (tơ máu, vết máu), sắc mặt tái nhợt.”

Lời vừa nói ra, Dư Mộng Dao cùng Liễu Vô Song trong mắt cũng hiện lên một chút kinh dị, tựa hồ như không nghĩ Hoa Tinh lại có thể trêu chọc tới Chiến Vân. Đối với thân phận của Chiến Vân cơ hồ cả thiên hạ đều biết, ai mà chẳng biết sự phụ của hẳn không phải là nhân vật có thể trêu chọc. Không thể tưởng được Hoa Tinh lại dám chọc giận Chiến Vân, nhưng nghe nói là vì nữ nhân thì điều đó rất có thể xảy ra. Với tính cách háo sắc của Hoa Tinh, làm sao có thể không có nữ nhân ở bên cạnh được.

Trầm Ngọc Thanh liếc mắt nhìn Dư Mộng Dao cùng Liễu Vô Song, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hiển nhiên đối với tai họa của Hoa Tinh lần này sớm không có lấy một chút để ý. Lúc trước đã quyết định để hẳn đi tới Trung Nguyên, thì trong lòng họ sớm đã có sự chuẩn bị kỹ càng, mặc kệ hẳn phô trương, nếu muốn giết chết hẳn thì chắc chẳng ai dám đảm bảo mình làm được cả. Từ việc hẳn nhất cử giết chết năm vị cao thủ giương danh ở Trung Nguyên, thì có thể biết được bản thân vị phu quân này đích xác không phải tầm thường. Cho nên Trầm Ngọc Thanh đối với hẳn cũng vô cùng yên tâm.

Hoa Mộng trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Điều này là sự thật ư? Hoa Tinh chắc không phải là không biết thân phận của Chiến Vân đấy chứ, bằng không, hẳn thế nào lại dám trêu chọc một kẻ như vậy? Mà kẻ bị hẳn trêu chọc cũng không phải người thường a?”

Phi Hoa Nữ Hiệp Hứa Như cũng vô cùng khiếp sợ hỏi: “Ngọc Thanh, Hoa Tinh này rốt cuộc có lai lịch thế nào, hẳn cuối cùng biết hay không biết thân phận của Chiến Vân, làm sao không nghe ngóng thân phận của Chiến Vân trước khi làm hẳn bị thương chứ. Khiến hẳn bị thương, như vậy, tương lai thư viện của chúng ta thật sự sẽ có vô số phiền toái a.”

Hai nàng còn lại cũng không mở miệng chỉ chăm chú nhìn Trầm Ngọc Thanh. Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Mặc dù chúng ta cũng không biết Hoa Tinh lúc ấy có biết thân phận của Chiến Vân hay không, nhưng ta có thể nói cho các tỷ biết, Hoa Tinh cho dù có biết thân phận của hẳn đi chẳng nữa, thì hẳn cũng vẫn giáo huấn Chiến Vân kia như vậy, bởi vì hẳn là Hoa Tinh, là Phượng Hoàng đặc sứ. Đây là tính cách của hẳn, cũng là chỗ tà dị của hẳn. từ nay về sau các tỷ nhất định còn nghe được những sự việc khiến người ta thất kinh của hẳn, cho nên các tỷ cũng không cần quá kinh ngạc, cũng không cần vì hẳn mà lo lắng.” Trầm Ngọc Thanh mỉm cười nói, một vài người nghe vậy thì không dám có một chút tin tưởng.

Hoa Phúc ngồi ở một bên, thấy những nữ nhân này vì việc Hoa Tinh giáo huấn tên Chiến Vân kia mà có vẻ thập phần kinh ngạc, trong lòng lão có chút không giải thích được. Tên Chiến Vân này bất quá chỉ là Long Bảng đệ nhất nhân mà thôi, có cái gì đáng sợ chứ. Với võ công của Hoa Tinh mà nói, sát tử cao thủ trong Địa Bảng giống như trò chơi vậy, mấy nữ nhân nhất gan này sao lại như thế nào sợ hãi như vậy chứ? Hoa Phúc nhìn Trầm Ngọc Thanh, trong mắt có chút khó hiểu.

Trầm Ngọc Thanh nhận ra sự khó hiểu của Hoa Phúc, nhẹ giọng nói: “Hoa Phúc, lão có phải là hiểu được vì sao chúng ta đối với Chiến Vân kia lại có chút bận tâm như vậy, có phải không?”

Hoa Phúc thông thả gật đầu nói: “Đúng vậy, bất quá tên đó chỉ là Long Bảng đệ nhất, với võ công của thiếu gia, muốn giết cao thủ trên Địa Bảng đúng là việc dễ dàng như trò chơi vậy, Hoa Phúc nghĩ không ra vì sao các người lại sợ Chiến Vân kia đến thế?” Lời vừa nói ra, ngoại trừ ba nữ nhân chân chính biết thân phận của Hoa Phúc, kể cả Sở Thanh Tâm năm nữ nhân đều bị lời nói của Hoa Phúc làm cho kinh sợ.

Trầm Ngọc Thanh thấy vẻ không tin của năm nữ nhân kia, chỉ khẽ cười nói: “Lời nói của lão là sự thật, trước khi gặp Hoa Tinh, thư viện của chúng ta thật không dám đắc tội với Chiến Vân. Phía sau Chiến Vân là một bối cảnh cường đại, chúng ta không dám chọc giận hắn, nếu không có thể dẫn đến họa diệt môn. Bởi vì sự phụ của Chiến Vân đích thị là người mà trong thiên hạ không ai dám chọc giận lão, sư phó của Chiến Vân sáu mươi năm trước trên Thiên Bảng bài danh đệ tam tuyệt thế cao thủ Vô Song Thư Sinh Tổng Văn Kiệt. Đây là nguyên nhân mà chúng ta vì cái gì mà có vẻ quan tâm đến Chiến Vân như vậy, Hoa Phúc người có biết lai lịch thân phận chính thức của Hoa Tinh hay không?”

Hoa Phúc nghe vậy cả kinh, thật không thể tưởng được Chiến Vân lại là đồ đệ của Vô Song Thư Sinh Tổng Văn Kiệt, khó trách người trong thiên hạ đều không muốn chọc tức hắn. Đối với lai lịch thân phận của Hoa Tinh, Hoa Phúc cũng không biết, nghe Trầm Ngọc Thanh hỏi, lão chỉ biết lắc đầu mà thôi.

Sở Thanh Tâm năm nữ nhân thấy Hoa Phúc cũng không biết thân phận của Hoa Tinh, trong lòng đều cảm thấy kỳ quái, lão không phải gọi Hoa Tinh là thiếu gia hay sao? Thế nào lại không biết thân phận của hắn? Phi yển Lâm Hoa mở miệng hỏi Trầm Ngọc Thanh: “Ngọc Thanh, muội đã biết thân phận của Hoa Tinh, mau nói đi, không phải khiến chúng ta tò mò thêm nữa.”

Sở Thanh Tâm cũng mở miệng nói: “Phải đó, muội mau nói đi, tất cả mọi người đều muốn biết thân phận của hắn, đến cuối cùng có chỗ nào kinh người chứ?”

Trầm Ngọc Thanh liếc mắt nhìn mọi người, khẽ cười nói: “Được rồi, có thể nói ọi người biết, xem phong thái của các người, đúng là vô cùng muốn biết. Bất quá có một điểm mọi người cần phải nhớ kỹ, là thân phận của Hoa Tinh tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. Đây là điều cơ mật của thư viện chúng ta. Hoa Tinh thân phận thần bí, nhưng với chúng ta lại có lợi, cho nên nhất định không thể tiết lộ ra ngoài. Nói ra mọi người có thể không tin, thân phận của Hoa Tinh so với Chiến Vân kia còn kinh nhân hơn, sự phụ của hắn được xưng “một đao trong tay, ta có thiên hạ” nên Hoa Tinh tự xưng “đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu”, thật sự là vô cùng quái dị. Hoa Tinh nói hắn có hai vị sư phụ, chúng ta cũng chỉ biết được trong đó một vị, đó là người mà sáu mươi năm trước chính là thiên hạ đệ nhất nhân, Đao Hoàng Bá Thiên!”

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Trầm Ngọc Thanh, Liễu Vô Song, Dư Mộng Dao ba người, còn lại mấy người người sắc mặt đại biến, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi. Hiển nhiên không nghĩ đến Hoa Tinh lại là truyền nhân của vị đao vương vô địch thiên hạ khiến mọi người đều phải cúi đầu Đao Hoàng Bá Thiên. Cái này có ý nghĩa gì, có phải là có ý nghĩa là từ nay về sau, Phượng Hoàng Thư Viện sẽ không giống như trong quá khứ, phải dùng phương thức cúi đầu để dựng thân trong võ lâm?

Sở Thanh Tâm trong mắt lộ ra một tia quang mang, nàng hiển nhiên đang nghĩ đến điều gì. Có lẽ từ nay về sau, hình tượng của Phượng Hoàng Thư Viện sẽ thay đổi không giống như trong quá khứ, dùng diện mạo mới nghênh đón thiên hạ võ lâm. Nhìn Trầm Ngọc Thanh, trong mắt nàng lộ ra một chút cao hứng. Trầm Ngọc Thanh trong mắt cũng mang vẻ vui sướng nhìn nàng, trong không trung ánh mắt hai người gặp nhau, không chút tiếng động trao đổi những lời muốn nói.

Trầm Ngọc Thanh liếc mắt nhìn mọi người, nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh lần này đi tới Trung Nguyên trước là để lập uy cho Thư viện ở Trung Nguyên, cho nên ta muốn thư viện truyền ra thiên hạ, ở bên ngoài Hoa Tinh hết thấy thay mặt cho thư viện. Hắn có thể làm chủ quyết định mọi việc, thư viện không có yêu cầu gì mà còn toàn lực ủng hộ. Còn với Hoa Phúc, tên của lão đã không còn quan trọng, từ nay về sau các tỷ cứ gọi lão là Hoa Phúc thì được. Cho nên thân phận của lão cũng có thể nói cho các tỷ biết, trước mắt trong tất cả chúng ta, lão là người có võ công cao nhất, lão năm đó tên tuổi được liệt vào vị trí đệ nhị ở Địa Bảng lần đầu, cho nên tên thật của lão, mọi người cũng không cần để ý, bây giờ lão kêu bằng Hoa Phúc. Mà Hoa Tinh ở thư viện của chúng ta là người lợi hại nhất, võ công của hắn tuyệt đối có thể được xếp vào Thiên Bảng, điểm này hoàn toàn có thể khẳng định được.”

Nhìn năm nữ nhân trong mắt kinh ngạc, Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Những lời nói hôm nay, đều là những điều cơ mật của thư viện chúng ta, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài. mặt khác chúng ta phải lập tức

phái người đi tới Trung Nguyên, tìm gặp và tranh thủ sự ủng hộ của Bách Hoa Môn, điểm này rất quan trọng. Đối với Phi Yến Môn và Trường Xuân Cốc cũng nên đồng thời tiến hành. Thư viện nếu có vấn đề gì không thể giải quyết, có thể thông tri cho Hoa Tinh để hấn ra mặt giải quyết. Với võ công của hấn, thiên hạ cơ hồ không có ai có thể làm khó được hấn.” Nói xong bèn nhìn mấy người.

Thật lâu sau, Sở Thanh Tâm năm nữ nhân mới từ phục hồi lại tinh thần, năm người trên khuôn mặt đều mang vẻ kinh hãi, cẩn thận hỏi Trầm Ngọc Thanh tam nữ những điều họ biết được về Hoa Tinh. Sau khi Trầm Ngọc Thanh nói xong, năm nữ nhân vẫn còn ngây ngốc, ai cũng không hiểu vì sao ba nàng đều đáp ứng làm thê tử của Hoa Tinh. Sở Thanh Tâm nhìn nàng, trịnh trọng hỏi: “Ngọc Thanh, các người thật sự nói thực, không phải là đùa giỡn chúng ta đấy chứ?”

Trầm Ngọc Thanh liếc mắt nhìn Dư, Liễu hai người nói: “Đây là do chúng ta cả ba người nhất trí quyết định. Những lời nói đều là sự thật, tất cả mọi người đều là tỷ muội, ta có một câu muốn nói cho các tỷ biết. Thư viện thành lập được hơn hai mươi năm nay, như trong nhiều năm qua, cuộc sống của chúng ta như thế nào, các tỷ đều có thể nhận ra, Nhiều năm rồi, muội thật sự thấy mệt mỏi, trong lòng thật sự là mệt mỏi, tin rằng các tỷ cũng giống như vậy...”

“...Hoa Tinh vô cùng kỳ lạ, có lẽ nên nếu nói trực tiếp một chút, hấn vô cùng tà môn. hấn cũng vô cùng háo sắc, Chờ hấn trở về, có lẽ mọi người đang ngồi ở đây tất cả đều sẽ trở thành nữ nhân của hấn. Điểm này bọn muội từng có nghĩ tới, nhưng chúng ta cho rằng đó là thiên ý, do số mệnh sắp đặt. Cho nên muội muốn nói chính là, tương lai nếu các tỷ có gặp gỡ hấn, hết thảy nên thuận theo duyên số, thiết tưởng không nên cưỡng cầu, cũng không cần trốn tránh, mọi việc nên để cho số mệnh quyết định...”

“...Chúng ta là nữ nhân, ắt sẽ hiểu đạo lý cả cuộc đời của một nữ nhân vĩnh viễn chỉ có thể chọn lấy một người, chỉ cần nhân duyên tới, thì phải nắm bắt thật tốt. Nhiều năm như vậy rồi, các tỷ cũng thấy mệt mỏi, chúng ta không thể trao thân cho người mà chúng ta không thích, mà phải lựa chọn người yêu chúng ta, để hấn lo liệu hết thảy, vĩnh viễn bảo vệ chúng ta. Bây giờ các tỷ có lẽ vẫn chưa để ý đến ý nghĩa của những lời muội nói, đợi sau này các tỷ nhìn thấy Hoa Tinh sẽ biết...”

“...Muội hôm nay sở dĩ nói như vậy, bởi vì chúng ta tất cả mọi người đều là tỷ muội, ta không muốn vì quan hệ của ba người bọn muội với các tỷ, mà bỏ qua hạnh phúc của bản thân. Hoa Tinh vô cùng đặc biệt, thiên sinh đối với nữ nhân có một lực hấp dẫn khó có thể tránh được, càng là nữ tử xinh đẹp, đối với hấn càng là không có lực để chống cự, tương lai các người tỷ sẽ hiểu những lời muội nói. Vừa rồi Tâm tỷ không phải nói, Hoa Tinh vì nữ nhân mà sinh chuyện với Chiến Vân hay sao? Có thể tưởng tượng, tương lai không biết có bao nhiêu nữ nhân đi theo hấn?”

Trong phòng một mảnh im lặng, tất cả mọi người đều trầm tư, cẩn thận suy nghĩ những gì Trầm Ngọc Thanh nói. Mặc dù chưa có gặp qua Hoa Tinh, nhưng hấn có thể trong một ngày ngắn ngủi, đã chiếm được phương tâm của ba vị mỹ nhân của thư viện, nghĩ lại cũng có điểm đặc biệt, không thể chỉ nói là hấn anh tuấn. Tương lai thật sự nếu gặp hấn không biết có giống như Trầm Ngọc Thanh đã nói, phát sinh sự tình như vậy? Sở Thanh Tâm năm nữ nhân đều trầm tư. doc truyện tại . chỉ có Hoa Phúc ngồi ở một bên thầm nhủ lão thực sự bội phục Trầm Ngọc Thanh, biết nàng nói vậy cơ hồ có thể khẳng định sự tình nhất định sẽ phát sinh như vậy. Với biểu hiện tà dị của Hoa Tinh, năm nữ nhân này không có khả năng chạy thoát khỏi ma chướng của Hoa Tinh.

Không nói đến việc mọi người ở Thư viện đang nghĩ gì. Lại nói Hoa Tinh lúc này chính đang thỏa mãn hưởng thụ ngọc thể rung động lòng người của thiếu nữ mà gã đang ôm trong lòng. Hoa Tinh song thủ xoa nắn đôi phong đỉnh trên ngọc nhũ của nàng, trong mắt hàm chứa nét cười tà dị, lẳng lẳng nghe cô gái tự thuật.

Thiếu nữ Âm Vũ này rất muốn đẩy ma chướng của Hoa Tinh, đáng tiếc toàn thân vô lực, giãy dụa được một hồi lâu, thiếu nữ Âm Vũ rốt cục không hề giãy dụa nữa, tựa hồ như cũng hiểu được giãy dụa cũng không có ý nghĩa gì cả. Cho nên Âm Vũ không hề giãy dụa, lẳng lẳng tựa vào trong lòng của hấn, mặc hấn vuốt ve song nhũ mềm mại của nàng. Đồng thời trong lòng nàng cũng bắt đầu thích thú cách vuốt ve ôn nhu của Hoa Tinh, nàng rõ ràng cảm giác được, sau khi mình không còn giãy dụa, thì lực đạo của song thủ Hoa Tinh trở nên ôn nhu hơn, tưởng như không hề muốn dùng sức vậy.

Âm Vũ sắc mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng nói: “Nguyên lai danh tính của ta là Âm Vũ, từ nhỏ được một lão nhân

vô danh đưa đến một ngọn hoang sơn học nghệ trong mười bốn năm, Khi trở về nhà thì ta đã mười chín tuổi. Lúc đó ta mới biết được, từ sau khi ta mất tích, cha mẹ bởi vì thương nhớ ta, nên sinh cho ta một tiểu muội, muốn tiểu muội thay thế cho người con đã mất tích là ta. Năm ấy tiểu muội ta được mười hai tuổi, vô cùng hoạt bát động lòng người, ngay cả những kẻ hay trêu chọc muội ấy cũng rất quý mến muội ấy. Ta và tiểu muội ta sống chung với nhau cực tốt, hai người chúng ta tình cảm rất sâu đậm. Năm ấy khi ta trở về, bởi vì phụ thân ta không cẩn thận trượt chân ngã xuống từ trên vách núi, khiến ông bị trọng thương. Sau khi về đến nhà không đến mười ngày thì mất. Mà nương thân bởi vì thương tâm quá độ, hai tháng sau cũng qua đời, thời khắc đó khiến ta cực kỳ thương tâm. Nhìn tiểu muội duy nhất còn sống của ta, ta trong lòng thề rằng, cả đời này sẽ dùng tất cả sức lực bảo vệ muội ấy, bởi vì muội ấy là người thân duy nhất của ta.”

Nói đến đây, Âm Vũ bắt đầu run rẩy, toàn thân nàng không nhận được nhẹ nhàng lắc lư, cực lực muốn thoát khỏi cặp ma chưởng của Hoa Tinh đang xâm phạm. Nguyên lai Hoa Tinh song thủ đang nắm lấy hai viên ngọc châu, dùng sức xoa bóp khiến cho Âm Vũ nhận không được toàn thân run rẩy, trong lòng có cảm giác vừa khó chịu mà lại vô cùng thoải mái, khiến nàng nhận không được bắt đầu nhẹ rên rỉ. Nghe vậy Hoa Tinh dự tính đại phát, trong ánh mắt hắc sắc quang mang tràn ngập.

Hoa Tinh dùng miệng ngậm lấy dải tai của thiếu nữ, giọng nói của gã nhẹ nhàng, tràn ngập tà dị vang lên: “Không cần dừng lại, chúng ta tiếp tục đi, Nàng cũng tiếp tục nói đi.” Song thủ chậm rãi vuốt ve vuốt ve kiên định cùng với ngọc nhũ của nàng, tận tình hưởng thụ xúc cảm tuyệt vời thập phần đàn hồi.

Âm Vũ sắc mặt đỏ bừng, song nhũ mềm mại của người thiếu nữ bị hấn đùa bỡn trở nên đỏ hồng lên, thân thể mẫn cảm của nàng dần dần bị chìm trong dục tình mê người. Âm Vũ khó nhọc tiếp tục kể về kinh nghiệm của bản thân, dịu dàng nói: “Sau khi ta mang muội muội ly khai quê nhà, lưu lạc khắp nơi. Bởi vì dung mạo mỹ lệ mang đến cho ta rất nhiều phiền toái, Sau đó ta sử dụng dịch dung thuật đã học được, thay đổi dung mạo của bản thân, đến lúc này phiền toái quả nhiên ít đi nhiều. Nhưng trời cao tựa hồ vĩnh viễn không buông tha cho ta. Sau khi rời xa cố hương được ba tháng, muội muội ta không biết vì sao mắc phải một quái bệnh, ta đã tìm vô số người cũng không thể chữa khỏi uội ấy, Cuối cùng ta đi tới Lạc Dương, muốn tìm được một đại phu tốt thì không thể không tìm kiếm ở nơi đây, để cứu chữa uội muội. Cuối cùng ta rốt cục cũng tìm được người có thể chữa trị uội muội của ta, nhưng người này đặt cho ta một điều kiện. Hắn muốn ta vì hắn mà giết một người, thì mới chịu chữa trị uội muội của ta. Hắn nói khi cứu một người, thì phải giết một người, như vậy mới không phạm vào thiên đạo.

Đó là lần đầu tiên ta giết người, đối phương là một vị võ lâm cao thủ, võ công cũng tương đối lợi hại. Sau khi ta giết người nọ, trở về bên cạnh muội muội ta, kẻ có thể chữa trị uội muội ta hiển nhiên không nghĩ đến võ công của ta lại cao như vậy. Bắt đầu từ khi đó, ta bị rơi vào âm mưu của hắn, bị hắn dắt mũi, mà muội muội ta cũng rơi vào trong tay của hắn. Từ đó về sau ta biến thành một thành viên trong tổ chức sát thủ của bọn chúng, sáu năm qua vì bọn họ mà giết hơn ba mươi vị võ lâm cao thủ. Ta chỉ có thể mỗi tháng một lần tới thăm muội muội của ta, ta từng nghĩ tới việc cứu muội muội rồi cao chạy xa bay, Nhưng sau khi ta xâm nhập điều tra ta tổ chức này, ta biết được ta cả đời này cũng không có cơ hội, ta nhất định cũng không thu được kết quả tốt. Để muội muội có thể sống sót, ta chỉ có thể không ngừng giúp bọn họ giết người.

Nhiệm vụ lần này thất bại, đúng là cuộc đời ta đã kết thúc, hết thấy đều đã xong. Nhưng mà lúc này đến cuối cùng là ai muốn giết người, ta cũng không biết, bởi vì làm sát thủ, cũng không cần phải biết tới điều này, sát thủ chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được. Mặc kệ người tin hay không, ta nói tất cả đều đã kết thúc rồi, Người cũng nên giết ta đi.” Trong ánh mắt của thiếu nữ Âm Vũ này ngoài hiện lên vẻ tang thương, còn có một chút thê lương. Có lẽ đây cũng là sự kết thúc, sáu năm qua nàng vô cùng mệt mỏi, thật sự nàng cũng nghĩ đến việc ra đi trong im lặng, để vĩnh viễn khỏi phải đối diện với sự sợ hãi, so với hình dạng lúc này quả là tốt hơn nhiều!

Hoa Tinh trong mắt cũng hiện lên sự đồng tình. Phải biết rằng bây giờ trong cơ thể của Hoa Tinh hắc sắc chân khí cấp tốc xoay chuyển, khiến cho dự tính của gã đại tăng, nhưng tâm trí của Hoa Tinh vẫn còn tỉnh táo. Hắn cũng hiểu được sự thê lương của thiếu nữ yếu ớt kia. Hoa Tinh song thủ nhẹ nhàng nâng lên vuốt ve đôi ngọc nhũ mỹ lệ của nàng, ôn nhu vuốt ve, miệng khẽ cười nói: “Kể từ lúc trong lòng người nhất định muốn chết. Vì cái gì mà lúc đầu tại khách điếm, cho người cơ hội nói người lại không nói, nếu không phải dưới tình huống thế này thì liệu người có nói ra không? Người nghĩ xem với bộ dạng như bây giờ của người, cho dù ta phải giết người, thì trước hết cũng phải chờ ta hưởng thụ một phen thật tốt đã, có phải

không?” Nói xong ngón tay khẽ dùng sức, Thân thể Âm Vũ nằm ở trong lòng hân nhện không được bắt đầu run rẩy, miệng lẩm bẩm nói: “Không được, người mau buông tha cho ta, người có thể giết ta, nhưng không được làm nhục sự trong sạch của ta.”

Hoa Tinh cười nói: “Ta nói rồi, giết người hay không còn phải chờ xem ta nhìn gương mặt thật của người đã, bây giờ ta sẽ tẩy đi dịch dung trên khuôn mặt của người thì nhìn rõ được hình dáng của người.” Âm Vũ nghe vậy cả kinh, cầu xin nói: “Không được, người mau giết ta đi.” Nói xong bèn bắt đầu giãy dụa.

Hoa Tinh buông tay ra, đặt nàng nằm trên giường, đầu tiên hôn lên đôi môi của nàng. Nhìn động tác giãy dụa của nàng, Hoa Tinh trong lòng nổi lên một trận kích động không gì sánh được, hân muốn chinh phục được nàng. Ngón tay xoa bóp ngọc châu mẫn cảm của nàng, khẽ dùng sức. Miệng của Âm Vũ đang đóng chặt hơi hé mở ra, Hoa Tinh nhân cơ hội này, tận tình nhắm nháp từng trận mỹ vị thơm tho. Đồng thời song thủ tận tình kích thích dục tình của nàng, muốn nàng ngược lại phải thần phục hân. Âm Vũ chỉ thấy toàn thân vô lực, trong lòng muốn phản kháng, nhưng thân thể nàng đã phản bội suy nghĩ của bản thân. Hai tay không tự chủ ôm lấy cổ của Hoa Tinh, mặc cho đôi tay của hân kiếm tìm lạc thú trên thân thể mềm mại của nàng.

Sau khi miệng và tay gã một phen tận tình hưởng thụ, Hoa Tinh buông Âm Vũ ra. thấy nàng vô lực nằm ở trên giường, song nhũ mỹ lệ mê người không ngừng phập phồng, trên khuôn mặt Hoa Tinh lộ ra một chút đắc ý, trong mắt lại hiện lên một tia nhu tình. Kéo Âm Vũ ngồi dậy, Hoa Tinh mạnh mẽ tẩy rửa khuôn mặt nàng. Âm Vũ liếc mắt nhìn hân, thần sắc nàng vô cùng phức tạp, lại rất kỳ lạ, yên lặng không hề giãy dụa.

Sau khi lớp lớp dịch dung được tẩy đi, ánh mắt Hoa Tinh lóe lên vẻ kinh dị, rất nhanh thần sắc biến thành kinh ngạc, lại thêm ba phần vui sướng. Trong mắt Hoa Tinh nhu tình nhẹ chộp động, hắc sắc quang hoa mang theo lực hấp dẫn không thể kháng cự chộp động, hấp dẫn trong sâu thẳm trái tim người thiếu nữ.

Rốt cuộc Hoa Tinh đã nhìn thấy gì? Vì cái gì vẻ mặt của gã hân đột ngột thay đổi như vậy? Tại sao hân lại kinh ngạc, vì sao hân lại cảm thấy vui sướng? Chân diện mục của Âm Vũ rốt cuộc ra sao? Hoa Tinh đối với nàng sẽ làm gì đây?

39. Chương 39: Âm Vũ Quy Tâm

Lại nói sau khi Hoa Tinh tẩy đi dịch dung của Âm Vũ, vẻ mặt của hân biến đổi rất nhanh, đầu tiên là kinh dị, sau đó là kinh hãi, rồi đến vui sướng hạnh phúc, cuối cùng trong mắt hân bắn ra thần thái mê người, lặng lẽ nhìn thiếu nữ Âm Vũ. Cảm nhận được trong ánh mắt của Hoa Tinh ánh lên một tia nhu tình, nhớ tới mình với Hoa Tinh hai người tiếp xúc nhau, Âm Vũ trong lòng nổi lên một trận hổ thẹn, nhưng đáng tiếc lại không có biện pháp trốn tránh, chỉ còn cách đưa song thủ ôm lấy ngực, để che dấu đi đôi kiêu đỉnh mỹ lệ.

Nhìn khuôn mặt mỹ lệ của mỹ nhân ở trước mặt, tâm lý của Hoa Tinh trong lòng có chút ngạc nhiên không nói được thành lời. Đây là một dung nhan tuyệt mỹ, tuyệt đối không hề thua kém mỹ nhân trên Thiên Tiên phổ Lý Vân La, làm cho tâm linh của Hoa Tinh chấn động. Khuôn mặt Âm Vũ mang thần sắc băng thanh ngọc khiết, trong đôi mắt nàng có một lớp mê vụ (sương mù), lộ ra vẻ tang thương cùng thê lương, khiến nàng có thêm nàng ba phần kiều nhược (xinh đẹp yếu đuối) khiến người khác muốn thương tiếc nàng thật tốt.

Trong lòng Hoa Tinh lúc này thậm chí bản thân quả là hết sức may mắn, còn may là mình không có giết nàng, bằng không sẽ là một sự đáng tiếc lớn. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế kia, Hoa Tinh trong lòng càng thêm kiên định phải chinh phục được nàng, đưa nàng vào chốn tư phòng. Hoa Tinh đang nghĩ xem hân nên dùng hủ đoạn gì, nếu dùng sức mạnh thì vô cùng không tốt, như vậy sẽ khiến trong lòng nàng lưu lại một dấu vết vĩnh viễn không thể xóa bỏ được, nên dùng kế, nhưng là kế gì đây? Hắc Dục Mê Tinh chăng? Cái này có thể lắm, nhưng Hoa Tinh hiểu được, đây cũng không phải phương án tối ưu, vì cái này cơ hồ có điểm ti bỉ (hèn hạ). Nhìn dung nhan băng thanh ngọc khiết kia, trong lòng Hoa Tinh thật không không nỡ làm như vậy với nàng, có lẽ động chi dĩ tình (khiến nàng phải động tình), mới là tốt nhất.

Hắn nhớ lại đại sư phụ từng có nói, nữ nhân có rất nhiều loại, nhưng vô luận là loại nào đi nữa, chỉ cần là mỹ nữ, thì phải vô cùng thương tiếc nàng ta, mà không được cưỡng ép nàng. Mặc dù lúc đầu có thể người sẽ có một cảm giác mới mẻ, một loại cảm giác vô cùng kích thích, nhưng đây không phải là một kế sách lâu dài, người chỉ có thể thỉnh thoảng sử dụng mà thôi. Còn nếu muốn vĩnh viễn chiếm được phương tâm của mỹ nhân, cuối cùng cũng duy nhất chỉ có cách dụng tình mà thôi. Hữu tình hữu dục, mới đúng là tình cảm thật, còn hữu dục vô tình, thì chỉ như là một loại giao dịch mà thôi. Hữu tình vô dục còn không kéo dài được lâu, vô tình vô dục làm sao mà có thể kéo dài được?

Nhìn Hoa Tinh, Âm Vũ thấy trong mắt hắn có nhiều thứ, khiến cho thiếu nữ này động tâm (động lòng) chính là ánh mắt đầy thâm tình mà tà dị. Nhìn ánh mắt của Hoa Tinh, Âm Vũ đột nhiên có một loại cảm giác muốn buông thả bản thân. Ngắm lại vừa rồi, song thủ của Hoa Tinh vuốt ve thân thể xử nữ mềm mại của mình, nghĩ đến cảm giác tê liệt kỳ diệu khi thân thể mình bị hắn ôm ấp trong lòng, sắc mặt Âm Vũ đỏ bừng lên, mình có phải là đã trở nên xấu xa hay không, Vì cái gì hết thấy những gì xảy ra đều trở nên rất rõ ràng trong óc của nàng, cảm giác tuyệt vời kia còn khiến nàng cảm thấy vừa mừng vừa thẹn, còn có một chút chờ mong nữa? Âm Vũ nhìn hắn, trong mắt chớp động một chút mê hoặc (mập mờ, mơ hồ), lại thêm một chút nhu tình. hoặc giả đây có lẽ đây chính là trái tim người thiếu nữ(thiếu nữ chi tâm)!

Hoa Tinh suy nghĩ rất lâu, cũng quyết định động chi dĩ tình (dụng tình). Nếu thật sự là không được, mới sử dụng cái thứ chân khí kỳ quái Hắc Dục Mê Tình, tóm lại một câu, Hoa Tinh là muốn nàng, quyết sẽ không để nàng có thể đào thoát khỏi tay mình. trong mắt Hoa Tinh lúc này hắc sắc quang hoa dĩ nhiên là biến mất, Nhẹ nhàng đi đến trước người của Âm Vũ, trong mắt Hoa Tinh hàm chứa thâm tình, tĩnh lặng nhìn vào đôi mắt của nàng.

Song thủ của Hoa Tinh nhẹ nhàng gỡ bỏ song thủ của nàng, song nhũ đầy đặn mê người lại hiện ra trước mắt của Hoa Tinh, Hoa Tinh khẽ thở dài nói: “Đẹp quá, ta thật sự thập phần may mắn khi lúc trước không giết chết nàng, bằng không đó sẽ là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời ta. Khi ta nhìn thấy dung nhan chân thật của nàng, ta đã quyết định, cả đời này nàng vĩnh viễn phải thuộc về ta, bởi vì điều này đã được định trước, đây chính là vận mệnh. Nàng nhất định phải là nữ nhân của Hoa Tinh, bằng không lúc trước nàng đã chết trong tay ta rồi, không phải sao?” Trong ngữ khí của Hoa Tinh tràn ngập vẻ bá đạo, nhưng lại rất cuốn hút lòng người, khiến cho người ta không tự chủ được mà hãm nhập (rơi vào).

Âm Vũ nhìn hắn, không hề giãy dụa, nàng biết giãy dụa cũng chỉ uống công, hướng chỉ thân thể của mình sớm đã bị hắn vuốt ve qua. Nhìn thấy trong ánh mắt hắn tràn ngập thâm tình, Âm Vũ hiểu được trái tim mình đang từ từ bị luân hãm. Nàng thậm chí còn có chút bị mê muội bởi thâm tình của Hoa Tinh, bởi vì thâm tình khiến cho nàng không thể nào hận hắn, ngược lại khiến cho lòng nàng từng bước từng bước trầm xuống. nếu ngay từ đầu Hoa Tinh vô tình bắt giữ nàng, ép nàng phải thất thân với hắn, thì tối thiểu nàng còn có thể hận hắn. Nhưng Hoa Tinh tịnh không hề làm như vậy, Hoa Tinh đã lựa chọn phương thức khác, một phương thức khiến nàng vừa mừng vừa sợ.

Đối với dung mạo của bản thân, sâu trong lòng nàng hiểu được đó là đại biểu của cái gì, nàng tuyệt đối tự tin không hề thua kém bất kỳ ai trong thiên hạ, bởi vậy nàng tình nguyện lựa chọn cái chết, cũng là muốn bảo trụ (giữ) sự trong sạch thánh khiết của bản thân. Đối với tương lai, nàng cũng có nghĩ tới, thiếu nữ nào trong tình yêu mà không mơ mộng, liệu có ai mà không hề có những ảo tưởng mỹ lệ chứ? Nàng cũng từng nghĩ tới nàng sẽ thích một nam tử, mà người đó cũng sẽ yêu nàng, nàng vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh hắn, sống hạnh phúc cả đời bên hắn.

Đáng tiếc giấc mộng không trở thành sự thật, giấc mộng luôn vô cùng mỹ lệ, nhưng sự thật lại cùng vô tình tàn khốc. Lần đầu tiên khi nàng giết người, nàng đã hiểu được đạo lý này, nàng biết cả cuộc đời này, đối với một sát thủ mà nói, thì không có gì là hạnh phúc cả, chỉ có thống khổ mà thôi. Hơn sáu năm làm sát thủ đã khiến nàng thấu hiểu được nhiều thứ, thấy thế gian lạnh nhạt cũng như tình người (nhân tình) thay đổi, nàng hiểu được nếu muốn trong biển người rộng lớn, tìm được một nửa chân chính của mình, điều đó thực sự không hề dễ dàng, cho nên nàng tin rằng không có, cũng không muốn đi tìm nửa kia của nàng. Bởi vì nàng lo sợ, đến cuối cùng, người đó sẽ lưu lại trong trái tim nàng một vết thương không thể lành lại.

Nhưng vào thời khắc này, nhìn thần thái mê người của Hoa Tinh, Âm Vũ hiểu được nàng cơ hồ đã rơi vào nhu tình của hắn. nàng mong Hoa Tinh đối với nàng sẽ thô bạo hơn một chút, cũng không muốn bản thân lún sâu hơn. bởi vì nàng hiểu được điều đó sẽ không thu được kết quả, chỉ có thể là nổi thống khổ mà thôi,

Nhưng nàng không nghĩ được trái tim nàng, cuối cùng cũng từ từ tan vỡ, lưu lại dấu vết rất sâu trong tim không thể nào xóa bỏ được. Nhưng đồng thời trong lòng nàng lại có một chút chờ mong, đối với Hoa Tinh, nam tử anh tuấn tuyệt luân nhưng lại thập phần tà dị, con tim người thiếu nữ kỳ thật cũng thập phần thích hắn. Chỉ là sẽ không có kết quả tốt, nàng không dám nghĩ đến, cũng không dám tin. Kỳ thật trong lòng nàng cũng muốn Hoa Tinh đối xử với nàng tốt hơn một chút, ít nhất cũng để lại trong nàng dấu vết của một cuộc tình đẹp đẽ. Có lẽ đây chính là tâm tư của người thiếu nữ.

Lặng lặng nhìn Hoa Tinh, trong mắt Âm Vũ hiện lên một chút chờ mong. Người thiếu nữ nào mà chẳng hy vọng đến một ngày kia mình có thể tìm được bạch mã vương tử trong mộng, sống một cuộc sống hạnh phúc, trọn đời ở bên hắn, nhưng không biết điều này có thể trở thành sự thật giống như tâm nguyện của mình hay không? Hoa Tinh có phải là người trong mộng của nàng hay không? Âm Vũ yên lặng hỏi mình, Có thể đúng, cũng có lẽ không đúng? Nàng cũng không biết nữa.

Hoa Tinh nhìn vào ánh mắt của nàng, những biến hóa trong mắt nàng nhất nhất đều được hắn ghi tạc trong lòng, trong lòng suy đoán tâm tư của nàng. Nhìn song nữ mỹ lệ động nhân kia, lúc này đây so với lúc trước quả là bất đồng (khác biệt). Lúc trước duyên cớ là vì Âm Vũ dịch dung, dung mạo nàng tịnh không có vẻ xuất chúng, cho nên Hoa Tinh dù rằng nghĩ nàng rất đẹp, nhưng hắn cũng không muốn chiếm giữ nàng, nhưng lúc này, phối hợp với dung nhan thiên hạ tuyệt mỹ, là đôi ngọc nữ đẹp đến kinh tâm động phách, hấp dẫn sâu thẳm bên trong Hoa Tinh.

Thấy nàng không có ý phản kháng, Hoa Tinh biết trong lòng nàng nhất định đang bận tâm suy nghĩ sự tình, Từ lúc hai người bắt đầu tiếp xúc, Hoa Tinh hiểu được nàng che dấu tình cảm của bản thân tốt lắm, khiến người ta không thể nhận ra. Hoa Tinh nhìn đôi môi mọng đỏ mê người kia, nhẹ nhàng tựa đầu lại gần khuôn mặt nàng, thừa dịp khuôn mặt nàng đang ngẩn ngơ suy nghĩ, trong nháy mắt, hắn ngậm lấy đôi môi mỹ lệ động nhân của nàng, nhẹ nhàng ôn nhu nhắm nháp, tất cả đều là ôn nhu, giống như là nụ hôn âu yếm giữa hai người yêu nhau trong thiên hạ.

Âm Vũ hồi phục tinh thần, định giãy dụa, nhưng nàng tựa hồ cũng cảm giác được sự ôn nhu của Hoa Tinh, trong mắt nàng hiện lên một chút ngạc nhiên, yên lặng nhìn hắn. Hai người hai đôi môi tiếp xúc nhau, bốn mắt đối diện nhìn nhau, lặng lặng nhìn đối phương. Hoa Tinh song thủ nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, có vẻ như phải cẩn thận như vậy. Âm Vũ nhìn hắn, mặc hắn nhắm nháp đôi môi của nàng, trong lòng nổi lên một chút vui mừng, Có lẽ bởi vì sự ôn nhu cũng như trận trận thâm tình trong mắt hắn.

Bốn mắt gặp nhau, sâu thẳm bên trong Âm Vũ cảm nhận được trong mắt Hoa Tinh một chút đông áy (mê mẩn) cùng thương tiếc, điều này khiến cho trái tim nàng nổi lên một trận chua xót không ngừng, chẳng lẽ Hoa Tinh, tên ma tinh (ngôi sao xấu) này không lẽ lại là người mà số mệnh quyết định cho nàng. Nhìn khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt hàm chứa thâm tình, trong lòng Âm Vũ ở thời khắc này tựa hồ lựa chọn buông thả bản thân, không hề kiên trì bảo vệ bức tường thành trong lòng nàng, bởi vì nàng đã quá mệt mỏi rồi, cũng khiến cho người khác phải đau lòng. Khi nàng hoàn toàn buông thả, trong lòng có một trận vui sướng không ngừng tăng lên, tràn ngập cả toàn thân, khiến nàng cảm thấy thời khắc này thật dễ chịu và thoải mái, phẳng phất như loại bỏ được tảng đá đang đè nặng trái tim nàng, cả thân thể đều cảm thấy dễ chịu.

Nàng nhẹ nhàng mở hàm răng, để Hoa Tinh tiến vào bên trong lãnh địa của mình, mặc hắn tận tình tận hứng. Nhìn thấy trong mắt Hoa Tinh hiện lên vẻ vô cùng ngạc nhiên, Âm Vũ đột nhiên hiểu được trái tim nàng phẳng phất từ lúc này bắt đầu cảm thấy hạnh phúc vui sướng, chẳng lẽ cuộc đời này nàng với hắn thật sự là có duyên phận với nhau? Bằng không vì sao từ trước đến nay không người nào nhìn thấu được dịch dung thuật của nàng, hắn lại dễ dàng nhìn thấu, chẳng lẽ bắt đầu từ ngày nàng dịch dung, là để chờ đợi hắn đến. chờ hắn ra tay xóa đi vi tầng nguy trang phía bên ngoài của nàng, từng lớp từng lớp bóc trần làm lộ ra một thiếu nữ thẹn thùng xấu hổ, mặc hắn tận tình nhắm nháp. Sáu năm dịch dung, tựa như chỉ chờ đợi thời khắc này xảy đến, Đây chẳng lẽ không phải duyên phận sao? Nghĩ như vậy nên Âm Vũ đã nghĩ thông suốt rất nhiều sự tình, nhện không được buông thả tâm linh (tâm thần) của nàng, mặc hắn nhắm nháp.

Hoa Tinh cũng giống như vậy, từ trong mắt Âm Vũ nhận ra rất nhiều sự tình, Lúc nàng chủ động khai mở đôi môi, chịu để gã tận tình nhắm nháp hương vị ngọt ngào, Trong mắt Hoa Tinh bắn ra quang mang, lộ vẻ cực kỳ ngạc nhiên, nhưng trong lòng hắn vô cùng cao hứng, hắn biết được Âm Vũ đã chấp nhận hắn, hắn đã thành công được một nửa rồi. doc truyện tại . còn lại phải dựa vào nỗ lực của bản thân, hắn tin rằng

mình hoàn toàn có thể chiếm giữ được vị mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần này, tất cả chỉ còn là vấn đề về thời gian mà thôi.

Song thủ của Hoa Tinh dùng sức ôm chặt lấy nàng, biểu hiện gã đối với nàng hết sức có lòng (tâm ý), cái lưỡi linh hoạt của hắn hết sức trêu đùa cái lưỡi đình hương đang then thùng của nàng, dùng sức quấn lấy nó. Âm Vũ toàn thân vô lực nằm trong lòng hắn, mặc hắn tận tình lĩnh lực (lĩnh hội, tìm hiểu) hương vị ngọt ngào xứ nữ của nàng, trong lòng xấu hổ không nói nên lời, trong mắt hàm chứa một chút mong chờ, nàng lẳng lặng nhìn hắn. Bất tri bất giác, hai người đều nằm ở trên giường, Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm nàng, tay hắn đùa nghịch song nhũ thập phần đàn hồi co giãn, hắn dùng sức vuốt ve. Nhìn thiếu nữ mỹ lệ động nhân (động lòng người) trong lòng, trong lòng Hoa Tinh đột nhiên nổi lên một loại cảm giác tự hào, một loại của một nam nhân khi chinh phục được nữ nhân.

Lại hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Hoa Tinh nhẹ giọng thì thầm nói: “Vũ nhi, ta từ nay về sau có thể gọi muội như vậy không? Trở thành nữ nhân của ta đi, ta sẽ giúp muội cứu thoát muội muội của Vũ nhi, khiến uội ấy vĩnh viễn sống cùng với Vũ nhi, có được không?”

Âm Vũ nhìn cặp ma thủ của Hoa Tinh chính đang xoa bóp đôi kiêu dĩnh của nàng, trên song nhũ truyền lại từng trận cảm giác tê liệt khiến nàng toàn thân vô lực, trong lòng cũng không khỏi nổi lên một cổ dục tình. Nghe được Hoa Tinh nói, Âm Vũ không khỏi toàn thân chấn động, ánh mắt nàng nhất thời trở nên rõ ràng, nàng bắt đầu quay đầu lại nhìn hắn, mắt gã kiên định lại thêm thâm tình làm rung động sâu thẳm bên trong phương tâm của người thiếu nữ. Cho tới bây giờ nghĩ lại, đã tới bước này, cũng chỉ còn có hy vọng hắn có thể cứu ra được muội muội của nàng, khi đó nàng sẽ tẩy đi dịch dung của muội muội nàng, hai tỷ muội vốn dĩ khuôn mặt giống nhau, tin rằng không có mấy người có thể nhận ra được.

Vũ nhi, chỉ hai từ ngắn ngủi, nhưng lại bao hàm ý nghĩa sâu đậm, có lẽ đây là lời hứa hẹn cả đời, không phải sao? Nàng hồ hững quay đầu, trong lòng nổi lên biết bao nhiêu chua xót trong lòng! Ánh mắt nhìn về phía Hoa Tinh, Âm Vũ hỏi: “Nhất định là cả cuộc đời chứ?”

Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt lộ ra vẻ kiên định mà lại thâm tình, trịnh trọng đáp: “Phải, cả cuộc đời ta, Vũ nhi, muội có nguyện ý (đồng ý) không?”

Âm Vũ nhìn hắn, trong mắt ngập tràn nước mắt, trong lòng nổi lên những chua xót không thể nói thành lời. Nguồn tại TruyệnFULL

Hảo mộng tối dịch tỉnh, tích tích thị tình lệ, tự tự đô thị huyết, văn giả giai tâm toái!

(Dịch nghĩa: Mộng đẹp cũng thành sự thật, những giọt nước mắt vì tình mà rơi, từng chữ như những giọt máu, khiến lòng của những văn nhân cũng tan vỡ)

Nhẹ nhàng gạt đầu, nước mắt nàng nhịn không được yên lặng chảy xuống. Hoa Tinh thấy vậy trong lòng cũng có chút chua xót, hắn nhịn không được nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của nàng. Nhưng Hoa Tinh đột nhiên nhớ tới lời của đại sư phụ từng nói, lý giải cho việc tình duyên cả đời đột nhiên tan vỡ, mềm lòng chính là nguyên nhân duy nhất. Hiện suy nghĩ lại, những lời đại sư phụ đã nói có thể là thật, Hắn đối với nữ nhân tựa hồ đều có chút mềm lòng đặc biệt là với những nữ nhân xinh đẹp. Nhưng đối phó với nam nhân, Hoa Tinh lại vô cùng tàn nhẫn, điều này có lẽ là bản tính của hắn.

Âm Vũ trong lòng nghĩ về những lời Hoa Tinh đã nói, trong lòng không khỏi nổi lên một trận ngọt ngào. Nhìn Hoa Tinh vẫn đang nhẹ nhàng hôn những giọt nước mắt của nàng, Âm Vũ nhịn không được lại khóc lớn hơn, đó là nước mắt của sự cao hứng, đại biểu cho chân tâm thâm tình (tình cảm chân thật sâu bên trong) của người thiếu nữ, là tâm tư thuần khiết nhất. Hoa Tinh thấy nàng khóc lớn, nhất thời sững sốt, nhịn không được an ủi nàng nói: “Vũ nhi đừng khóc, từ nay về sau đã có ta chiếu cố muội, muội sẽ không phải chịu bất cứ một thương tổn nào nữa, ta cam đoan như vậy.”

Đôi mắt Âm Vũ dần lệ nhìn hắn, cánh tay ngọc (ngọc tí) tròn trịa nõn nà nhịn không được ôm lấy cổ Hoa Tinh chủ động dâng hiến đôi môi ngọt ngào, dùng sức bắt đầu quấn lấy đôi môi của Hoa Tinh. Giờ khắc này Âm Vũ trong lòng cảm động không thôi, đôi môi mềm mại của nàng nhiệt tình đáp lại Hoa Tinh, chiếc lưỡi đình hương bí mật vượt qua, cùng với cái lưỡi đang ngậy ngốc của Hoa Tinh quấn quýt triền miên. Hoa Tinh tâm thần chấn động, thân thể hắn nằm đè lên ngọc thể mềm mại nhu nhuyễn của Âm Vũ, nhiệt tình hôn nàng, đồng thời song thủ cỡi quần tử (quần) ở hạ thân của Âm Vũ.

Ám Vũ cảm nhận được động tác của Hoa Tinh, hiểu được tâm tư của hắn, trong lòng vừa mừng vừa thẹn. nghĩ đến việc bản thân nàng cố gắng bảo tồn tấm thân xử nữ suốt hơn hai mươi năm qua, hôm nay bị hắn phá thân, trong lòng nàng cũng có chút kinh hoàng cũng như chờ đợi, vô cùng mâu thuẫn. Vừa có sự sợ hãi, lại có sự mong chờ, hy vọng hắn chiếm lấy đóa hoa xinh đẹp của nàng, cũng là đóa hoa đẹp nhất, tất cả đều đang hiển hiện cho nam tử mà nàng chỉ mới gặp mặt một lần đã yêu hắn sâu đậm.

Bên trong mật thất (phòng ngầm), chính là đang diễn ra một cảnh tượng mê người. Hoa Tinh cố sức cởi bỏ toàn bộ y phục của Ám Vũ, nhìn thân thể mềm mại xinh đẹp mê người kia, Hoa Tinh vội vàng thoát y, nhẹ nhàng nằm đè lên ngọc thể mềm mại mỹ lệ, dụ nhân vô bì (quyến rũ người khác vô cùng), tận tình hôn nàng. Ám Vũ thẹn thùng vô cùng, hai chân khép chặt, đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng bảo vệ những điểm nhạy cảm khiến nàng phải xấu hổ, trong lòng cực kỳ khấn nguyện.

Hoa Tinh nhìn song nhân khép chặt của Ám Vũ, khuôn mặt lộ ra vẻ hưng phấn, miệng hắn từ ngọc nhũ kéo một đường dài một đường chạy xuống bên dưới, tận tình nhắm nháp sự mỹ lệ của Ám Vũ. Hoa Tinh trong lòng cực kỳ động, Ám Vũ quả thật rất đẹp, trên thân là đôi ngọc nhũ, phong đồn (mông) cùng tuyết phủ (làn da trắng như tuyết), nếu so với những mỹ nhân mà hắn đã từng tiếp xúc thân mật thì nàng còn đẹp hơn nhiều. Hoa Tinh trong lòng không khỏi đắc ý và tự hào, rất nhanh đã khiến hắn không thể dừng lại được. Song thủ của hắn gỡ đôi tiểu thủ của Ám Vũ, phong cảnh mỹ lệ động nhân yên lặng bày ra trước mắt, Hoa Tinh trong mắt nhanh chóng bắn ra hắc sắc quang hoa. Tách ra song thối (hai chân) tròn trịa đầy đặn của nàng, đóa hoa kiều diễm nhất của Ám Vũ lộ ra, chấn động sâu thẳm bên trong Hoa Tinh.

Ám Vũ sau khi bị Hoa Tinh tách song thối, trong lòng cực kỳ xấu hổ, cực lực muốn khép lại song thối, đáng tiếc nàng lại không có biện pháp. Hoa Tinh trong mắt quang hoa màu đen lưu động, chỉ thấy Hoa Tinh vùi đầu vào giữa hai chân nàng, tận tình nhắm nháp đóa hoa kiều diễm của nàng. Ám Vũ nhẹn không được kiều mị hết lên, âm thanh từ từ vang dội trong mật thất, kích thích Hoa Tinh.

Sau khi tận tình nhắm nháp đóa hoa kiều diễm của Ám Vũ, Hoa Tinh ôm lấy Ám Vũ, hai người đắm chìm vào trong dục tình, vuốt ve thân thể của đối phương. Song thủ của Hoa Tinh vuốt ve mỗi một tác trên ngọc thể của nàng, dưới sự thiêu đốt của nhiệt huyết, Hoa Tinh cuối cùng cũng nhẹn không được giữ lấy Ám Vũ. Trong tiếng hét kiều mị uyển chuyển của Ám Vũ, Hoa Tinh phá tan hết thấy mọi trở ngại tiến vào ngọc thể của Ám Vũ, hai người cuối cùng đã trở thành một thể. Nhìn đóa huyết sắc mãn cô (hoa hồng), kiều diễm vô cùng, Hoa Tinh trong lòng tràn ngập tự hào cùng đắc ý, thi triển hết những kỹ xảo học được từ trên người của tiểu Bình, hai người không ngừng quấn lấy nhau, cuối cùng nhau tiến tới thiên đường khoái lạc.

Sau khi mây mưa qua đi, Hoa Tinh nhìn ngọc thể mềm mại của vị tuyệt thế mỹ nhân, trong mắt có một chút thương tiếc nhẹ giọng hỏi: “Vũ nhi, xin lỗi, ta thật quá thô lỗ, có làm đau muội nhiều không?” Nhìn thấy Ám Vũ không thể tái tiếp thu hoan lạc, từ kiên đỉnh (dương vật) hùng tráng của hắn bắn ra ba lượt, khiến nàng toàn thân vô lực, Hoa Tinh nhẹn không được tự trách mình. Trong ngữ khí mang một chút khiếm ý (hối lỗi).

Ám Vũ vô lực nhìn hắn, trong mắt lộ ra một chút vui mừng, cảm nhận được hắn đối với nàng vô cùng quan tâm đến nàng giống như nàng đã là thê thiếp của hắn vậy, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, nhẹ giọng nói: “Không cần phải nói xin lỗi, huynh chỉ cần nhớ huynh đã hứa cả đời này đối xử với muội như thê tử, có những lời này, trong lòng muội đã vô cùng thỏa mãn rồi. Muội biết huynh vừa rồi kỳ thực rất tốt với muội, vô cùng ôn nhu, muội biết tâm ý của huynh. Kỳ thật lúc ở khách điểm, huynh nói sẽ uộ thêm một cơ hội cơ hội khi thời khắc đến, muội biết mình đã thích huynh rồi.” Ngữ khí nhàn nhạt, hàm chứa ngôn ngữ nhẹ nhàng của trái tim người thiếu nữ.

Hoa Tinh nhìn nàng, hai tay nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Ngón tay vuốt ve cánh hoa vừa bị thương của nàng, nhẹ giọng nói: “Đau lắm không, Vũ nhi vợ ta, cả đời này ta sẽ đối xử thật tốt với nàng, mặc dù cuộc đời ta có lẽ sẽ có nhiều nữ nhân, cũng có thể có nhiều thê thiếp, nhưng ta đều đối xử công bằng với các nàng, mỗi người các nàng trong lòng ta đều quan trọng như nhau, đều có địa vị giống nhau trong trái tim ta”

Ám Vũ sắc mặt đỏ bừng lên, nàng thẹn thùng vô cùng. cảm nhận được tay của Hoa Tinh đang vuốt ve những địa phương trên cơ thể mềm mại của nàng, trong lòng vừa mừng vừa thẹn. Ám Vũ rất ưa thích Hoa Tinh vuốt ve thân thể của nàng, nàng biết đó là phương thức biểu đạt yêu thương của Hoa Tinh đối với nàng.

Ám Vũ nhẹ giọng thì thầm: “Cám ơn huynh, muội hy vọng đây chỉ là một mộng cảnh, vĩnh viễn cũng không cần phải tỉnh lại. Bởi vì chỉ có trong mộng tưởng muội mới có thể tìm được trái tim thuần chất của người thiếu nữ. Muội sợ khi tỉnh lại thì tất cả sẽ hóa thành tro bụi, khiến trái tim muội tan nát, chỉ còn sự ngự trị của nước mắt! Sáu năm làm sát thủ, đã khiến muội hiểu rõ âm lạnh của nhân tình thế thái, hiểu được trên thế gian này không có bao nhiêu chân tình (tình cảm thật). Đối với muội mà nói, từ trước tới nay không dám có những vọng tưởng lớn lao trong tình yêu, Cho nên muội mới chôn vùi trái tim của mình trong tòa thành do muội dựng lên, vĩnh viễn phong bế tình cảm bản thân. Nhưng cả đời này, ông trời luôn không ngừng đả kích muội, khiến muội càng phải chôn sâu tâm linh của bản thân, chôn vùi nó dưới tầng tầng lớp lớp, khiến muội không muốn phải đối mặt với hồng trần.” Giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp của người thiếu nữ lộ ra tâm sự thê lương cũng như tang thương của nàng.

Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng êm dịu vuốt ve thân thể của nàng, tả thủ nhẹ vỗ về ngọc nhũ mềm mại của nàng, như là đang an ủi tâm linh của nàng. Song thủ của Hoa Tinh mang theo một cỗ khí lưu kỳ dị, một loại chân khí ôn hòa thanh lương (mát lạnh) trong nháy mắt tràn vào ngọc thể của nàng, tựa như là một ngọn gió xuân ấm áp, nhẹ nhàng xóa bỏ những bi thương trong tâm linh của nàng, từng chút từng chút biểu đạt sự yêu thương cũng như thương tiếc của hắc đối với nàng.

Sâu thẳm bên trong Ám Vũ cảm nhận được được cỗ chân tình kia, nhẹ nhàng nhìn hắc, nhìn vào ánh mắt của hắc, lặng im không nói, trong mắt toát ra một tia ái ý (yêu thương). Hoa Tinh nhìn khuôn mặt mỹ lệ của người ngọc, đôi môi nhỏ nhắn của nàng đang hé mở, hơi thở thơm tho tỏa ra, hết thấy đều vô cùng mê người, khiến cho người ta phải vô cùng thương tiếc. Hoa Tinh nhịn không được ham muốn của bản thân, cúi đầu hôn lên đôi môi thơm tho xinh xắn của nàng, lại một lần nữa rơi vào trong vào nhu tình mật ý của Ám Vũ.

Ám Vũ sắc mặt đỏ bừng, thân thể run rẩy, nàng cảm nhận được cặp ma chưởng của Hoa Tinh lại bắt đầu loạn động, trong lòng vừa vui vừa sợ. Nàng biết tình huống của mình bây giờ, cho dù muốn cho Hoa Tinh được tận hưởng, thì bản thân nàng cũng là vô lực tiếp thu, nhịn không được phải rời khỏi đôi môi hắc yêu kiều ngữ nói: “Không muốn, Hoa Tinh. Muội không muốn đâu, huynh, không được loạn động, không muốn nữa mà!”

Hoa Tinh trong mắt lộ ra một chút triu mến, trong lòng hắc cũng biết nàng vừa mới thưởng thức tư vị của ái tình, thân thể nàng quả là không thể tiếp tục tiếp nhận thêm. Nhưng Hoa Tinh lại thích thẹn thùng của nàng, hữu thủ cố ý nhẹ nhàng trêu chọc nàng, thừa lúc nàng mở miệng, lại tiến vào bên trong miệng của nàng, kích thích tình dục trong nàng, hắc mỉm cười nhìn bộ dạng thẹn thùng vô cùng mỹ lệ của nàng. Ám Vũ bị Hoa Tinh công kích, toàn thân không tự chủ vặn vẹo uốn éo, trong mắt toát ra thần thái mê người cực kỳ kiều mỹ, bộ dáng ấy kích động thật sâu bên trong Hoa Tinh. Nếu không phải hắc hiểu được tình huống thân thể nàng bây giờ, Hoa Tinh tuyệt đối sẽ lại nằm đè lên người nàng, nhắm nháp thật tốt tư vị mỹ lệ của nàng,

Nhìn bộ dạng rung động lòng người của Ám Vũ, Hoa Tinh hít sâu một hơi, ý niệm vừa động, trong cơ thể chân khí của Băng Hồn Quyết nhanh chóng xoay chuyển, một cỗ chân khí mát lạnh (thanh lương) dâng tràn trong thể nội, loải bỏ dục tâm của hắc. Nhìn ngọc thể mỹ lệ rung động lòng người của Ám Vũ, trong lòng Hoa Tinh lại một lần nữa cảm kích trời cao (thượng thiên), đã tặng cho hắc một đoạn ký ức tuyệt vời khiến hắc cả đời này khó quên, đồng thời cũng cho hắc một vị mỹ nhân mỹ lệ tuyệt trần thế này, điều này khiến cho hắc vô cùng vui vẻ cao hứng. Nhẹ nhàng đưa tay ra sau lưng nàng, Hoa Tinh đồng thời truyền vào nội thể của nàng một đạo chân khí, khiến nàng tỉnh táo lại trở lại.

Nhìn ngọc thể xinh đẹp động lòng người của nàng, Hoa Tinh đứng dậy mặc quần áo, đồng thời cười nói: “Ta chân chính xá tội cho nàng. Vũ nhi, nàng đẹp quá! Để ta mặc quần áo cho nàng có được không?” Dứt lời, Ám Vũ sắc mặt đỏ lên, cố gắng đứng dậy, nàng chính mình mặc quần áo, tựa hồ cũng có chút thẹn thùng bên lên, Nhìn bộ dạng thẹn thùng vô cùng mỹ lệ của Ám Vũ. Hoa Tinh mặc quần áo rất nhanh, thấy Ám Vũ chưa có mặc xong được một nửa, bèn ôm cổ nàng, khẽ cười nói: “Thế nào nàng lại chờ ta mặc quần áo giúp nàng vậy, tốt a, tới đây nào, Vũ nhi, để ta giúp nàng mặc lại quần áo.”

Ám Vũ sắc mặt đỏ bừng, thẹn thùng nói: “Huynh khi dễ người ta, chỉ khi dễ người ta thôi.” Song thủ của Hoa Tinh vuốt ve ngọc nhũ cao vút của nàng (đình đình ngọc lập: dong dong cao như được làm bằng ngọc), trên khuôn mặt mang vẻ theo nụ cười tà dị, khẽ cười nói: “Ai bảo ta kiều thê Vũ nhi của ta lại mỹ lệ như

vậy chứ? Vì phu vừa nhìn thấy nàng, liền nhịn không được muốn thương tiếc nàng thật tốt.” Sau một lúc lâm âm ỉ, Hoa Tinh cũng đã mặc xong quần áo cho nàng, rồi giải khai huyết đạo của nàng.

Nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, trong mắt Hoa Tinh lóe lên một tia quang mang tà dị, nhẹ nhàng cười nói: “Nàng trước hết nên che mặt rồi hẵng cùng ta ra ngoài được, bằng không với bộ dáng này của nàng mà ra ngoài, sẽ có một đoàn sắc lang đi theo, hắc hắc. ta quả thật không thích!”

Ám Vũ then thùng, trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng nói: “Huynh mới là đại sắc lang, đại bại hoại, còn nói người khác.”

Hoa Tinh cười nói: “Ta là đại sắc lang, vậy thì nàng sẽ là gì? Nàng sẽ là kiều thê của sắc lang, cả cuộc đời nàng vĩnh viễn chỉ thuộc về Hoa Tinh ta. hắc hắc, kiều thê, đến đây nào, để đại sắc lang hôn nàng một chút.” Nói xong liền ôm lấy nàng, hôn lên đôi môi đỏ mọng thơm tho của nàng.

Ám Vũ trong mắt lộ ra một tia thâm tình, không hề giây dựa, mặc hấn âm ỉ. Sau một lúc quần quít triển miên, Ám Vũ bèn sử sang lại y phục, lấy vải trắng bó lại ngực, che đi dung nhan tuyệt thế cùng với Hoa Tinh ly khai. Hoa Tinh dẫn nàng đến trước một cửa tiệm bán y phục, sau khi mua cho nàng một ít quần áo, tiếp đó dịch dung cho nàng, che đi dung nhan tuyệt mỹ dung nhan kia, Sau đó đưa nàng quay trở lại khách điểm.

Trên đường đi, Hoa Tinh khẽ nhíu mày nhìn nàng, trong tim vừa là đau lòng, vừa là đắc ý. trong mắt mang một tia đắc ý và tự hào, Hoa Tinh thỉnh thoảng nhìn nàng, mỗi lần như vậy Ám Vũ đều nhịn không được trừng mắt nhìn hấn, tựa hồ như trách hấn không biết thương tiếc nàng thật tốt, khiến cho nàng bây giờ đi đường thập phần đau đớn. Vào lúc nàng có cảm giác toàn thân bị xé rách, thì bên cạnh đó, nàng lại yêu thích nam tử này, người đã lấy đi ngọc thể thánh khiết mỹ lệ của nàng. nhìn hấn ta cười đắc ý, Ám Vũ nhịn không được muốn ôm lấy hấn, để xem hấn còn đắc ý đến mức nào nữa.

40. Chương 40: Thư Viện Lai Nhân

Trở lại khách điểm, Hoa Tinh nhìn thấy Trần Lan cùng Cô Ngạo (liệt danh thứ hai mươi tư trên Phong Vân Bảng, Độc Hành Khách – Cô Ngạo- Chap 20) chính đang cùng một thiếu nữ nói chuyện, Nhìn qua tựa hồ như thiếu nữ kia mới tới chưa lâu. Hoa Tinh nhìn thoáng qua thiếu nữ kia, tịnh không có lấy một điểm xuất sắc, có lẽ đây là một nhân tài không hề dùng dịch dung khiến cho người khác chú ý, vậy thì mới có thể trở thành một người trinh sát ưu tú, mới có thể cung cấp đầy đủ những tin tức hữu dụng cho thư viện.

Trong phòng, ba người thấy Hoa Tinh cùng với một thiếu nữ mà họ chưa có gặp qua, đều rất là sửng sốt. Thiếu nữ kia vừa trông thấy Hoa Tinh, bèn đứng dậy hành lễ nói: “Thuộc hạ Phượng Hoàng Thư Viện, Lạc Dương phân đường đệ tử Tiểu Ngọc ra mắt đặc sứ.”

Hoa Tinh liếc mắt nhìn, cười cười nói: “Không cần đa lễ, mau ngồi xuống nói chuyện nào. Không thể tưởng được người lại tới nhanh như vậy, Ngày hôm qua thân phận của ta mới được Thư viện chính thức công nhận, hôm nay người đã tới. Đúng lúc ta cũng có một số việc muốn hỏi các người, ta không có lấy một điểm quen thuộc về nơi này, có rất nhiều sự tình ta không lý giải được, rất nhiều thế lực mà ta không nắm rõ được động tĩnh của họ, khiến cho ta thường không thể phán đoán chân giả của sự việc được.” Nói xong bèn liếc mắt nhìn ba người, thấy ngay cả Cô Ngạo cũng như Trần Lan khi nhìn chăm chú cũng không thể nào nhận ra Ám Vũ, tựa hồ đều đang suy đoán thân phận của nàng. Khuôn mặt Hoa Tinh khẽ mỉm cười.

Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn Hoa Tinh, thầm nghĩ hấn quả thật là một trong số rất ít những thiếu niên anh tuấn trong thiên hạ, tương lai cũng không biết sẽ có bao nhiêu nữ nhân bị hấn mê hoặc. Nghĩ lại những thông tin nàng thu thập được trong mấy ngày nay, hấn mới đến Trường An thành được bốn năm ngày, bên người đã có một vị mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ là Mai Hương tiểu thư. Hơn nữa từ những dấu hiệu đã có, Thu Nguyệt của Hoa Sơn có lẽ cũng rơi vào trong lưới tình của hấn.

Tiểu Ngọc nói: “Đặc sứ có vấn đề gì muốn hỏi, xin cứ tự nhiên. Chỉ cần thuộc hạ biết, nhất định sẽ không dấu giếm trả lời ngài.”

Hoa Tinh suy nghĩ một chút, hỏi: “Sự tình của ta mấy ngày nay tin rằng thư viện đều đã biết. Ta muốn hỏi một chút về tình hình cụ thể trước mắt ở trong Trường An thành, có đại thế lực nào có hành động để đối phó với ta, hoặc giả có hành động gì đối phó hay chuẩn bị diễn ra?”

Tiểu Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sự tình của công tử, toàn bộ Thư viện đều đã biết, tất cả mọi người đối với những biểu hiện của công tử thập phần hài lòng, vinh quang của Thư viện cũng do công tử đem lại. Nhân vì trong nhiều năm qua, công tử là người đầu tiên vì Thư viện của chúng ta mà lập uy với thiên hạ võ lâm. Từ trên người công tử, khiến người trong thiên hạ đều nhìn thấy được thực lực của Thư viện chúng ta, không dám coi thường chúng ta nữa. Trong Trường An thành này, tứ đại thế lực, chúng ta đều tùy thời chú ý đến động tĩnh của bọn họ. Bắt đầu từ khi công tử giết chết năm vị cao thủ kia, công tử đã khiến tất cả các nhân vật trong Trường An thành phải chú ý. Ngày hôm qua công tử vừa đánh trọng thương Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân, điều này khiến cho uy danh của công tử đại chấn (gây chấn động lớn). Hôm nay công tử đã sớm ở vị trí thứ mười lăm trên Phong Vân Bảng, một bước lên đến ba cấp. Trong chốn Võ Lâm mà nói, ở Phong Vân Bảng từ xưa tới nay cho bao giờ có sự tình như vậy cả.

Đối với võ lâm, theo lý giải của Thư viện chúng ta, bọn họ bây giờ đang toàn lực điều tra lai lịch thân phận của công tử, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của công tử. Long Xà Bang ở phía đông thành không hề có động tĩnh gì lớn, chỉ là Long Tam hạ lệnh, tất cả đệ tử trong bang nhìn thấy người đều phải thối lui ba bước, không thể trêu chọc người. Mà Bạch gia phía tây thành, theo hiểu biết của chúng ta, thế lực của Bạch gia đang ở toàn lực truy tìm hai nữ nhân, đại bộ phận thế lực của Bạch gia đã ra khỏi thành, đối với công tử thật ra là không có hành động gì. Duy chỉ có một bất lợi cho công tử đến từ phía Thông Thiên Môn, chỉ là bọn chúng tựa hồ cũng hiểu được động đến công tử sẽ không thu được kết quả tốt, nên không dám đến trực tiếp đến trêu chọc công tử, chúng đang suy tính quỷ kế âm độc, xem thế nào mới có thể đối phó được công tử. Mặt khác cũng có một nhóm lớn nhân sĩ võ lâm đến từ bên ngoài Trường An đang tiến nhập vào trong thành, đều là vì Tị Thủy châu mà tới, có lẽ nhất thời sợ rằng họ sẽ không dễ dàng rời đi.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy, liếc mắt nhìn Trần Lan, sau đó hỏi Tiểu Ngọc: “Nhiều người như vậy đến đây vì Tị Thủy châu, rốt cuộc viên ngọc kia có gì chỗ nào kỳ lạ. Nếu chỉ có công dụng tị thủy (không sợ nước) mà thôi, ta nghĩ cũng sẽ không có nhiều người đến cướp đoạt như vậy?”

Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn Hoa Tinh, nàng không thể nghĩ được hần ngay cả đến điều này cũng không biết. Tiểu Ngọc nhẹ giọng nói: “Tị thủy châu đích xác không chỉ có tác dụng tị thủy mà thôi, theo lời đồn đại thì cao thủ đứng đầu trong Võ Lâm năm đó là Huyết Sát Chân Quân Tương Tất Sinh đã lưu lại một quyển bí kíp trong đó ghi chép lại võ công của lão ở dưới đáy của Hắc Long đầm. Ai muốn tìm được bộ võ học tuyệt thế vô song này, phải lặn xuống độ sâu trăm trượng mới có thể lấy được quyển bí kíp kia. Đáng tiếc là Hắc Long đầm dù không lớn, nhưng áp lực nước so với những nơi khác lại mạnh hơn gấp đôi, người thường chỉ cần xuống dưới mười trượng thì lồng ngực nhện không được cảm giác khó chịu rồi, nếu tiếp tục lặn xuống thì sẽ bị trọng thương, vì vậy chưa có ai dám xuống quá sâu. Cho nên lúc này việc tranh đoạt Tị Thủy châu đã trở thành mục tiêu trong lòng của rất nhiều người, tất cả mọi người đều nghĩ nếu tìm được Tị Thủy châu, có thể lặn xuống mà đoạt lấy bộ tuyệt thế kỳ học này.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy bèn liếc mắt nhìn Trần Lan, thấy trong mắt nàng hiện lên một chút thê lương, hần biết vết thương trong lòng nàng nhất thời vẫn còn chưa lành. Hoa Tinh suy nghĩ một chút rồi nói: “Những người này quả thật là chấp mê bất ngộ (si mê mà không hiểu), cho dù lấy được Tị Thủy châu thì sao chứ? Lời nói không muốn nghe ta cũng phải nói. Cho dù có thể tìm được quyển bí kíp đó đi chăng nữa, hần liệu còn có thể sống mà rời khỏi Hắc Long đầm hay không, có thể là không. Cuối cùng còn không phải là sẽ trở thành cái giá treo quần áo cho người ta hay sao (ý nói là bị người khác lợi dụng), ngoại trừ kết cục tử vong đang đợi hần, thì còn có khả năng khác sao?” Thân thể Trần Lan rõ ràng có một chút run rẩy, hiển nhiên nàng có chút đồng tình với quan điểm của Hoa Tinh.

Tiểu Ngọc đạo: “Công tử nói rất đúng, đáng tiếc đám nhân sĩ trong võ lâm, chỉ cần có hy vọng sẽ không hề buông bỏ. Cái này có lẽ là lòng tham vô đáy, cũng có thể đây là nhân tính. Thế nhân (người trần) luôn thích mạo hiểm đánh cược cho việc tìm kiếm sinh cơ, tưởng rằng bản thân nhất định có thể vượt qua được con đường khó khăn, nhưng khi đối mặt với cái chết, thì có hối hận cũng không kịp nữa.”

Hoa Tinh ngẫm lại, sự tình đích xác là như vậy, không phải sao? Mỗi một người trong cuộc sống đều coi mình là trung tâm, trong lòng hần luôn cho rằng bản thân là kẻ giỏi nhất, không ai sẽ muốn mình kém hơn

người khác cả. Người khác không thể làm được, thì mình nhất định phải làm được, khi không biết người khác có thể làm được hay không, sao mình không thử mạo hiểm một lần, Nếu kết quả là thành công, thì lúc đó tất cả mọi người đều cho rằng đó là sự việc rất đơn giản, chính mình cũng có thể làm được. Chính vì có loại tâm tư này mà vô số người trước sau nối tiếp, cho đến khi chết mới hiểu được trên đời này có rất nhiều việc không theo ý muốn của mình, đáng tiếc khi đó có hối hận cũng đã muộn. Chỉ có những nuối tiếc trong lòng là vĩnh viễn bám theo mình.

Liếc mắt nhìn Trần Lan, thấy trong mắt nàng có một tia thở dài, Hoa Tinh không khỏi phải chuyển sang chủ đề khác. Hắn đảo mắt với Tiểu Ngọc nói: “Lúc ngươi đến đây, có còn có sự tình gì khác muốn nói với bọn ta hay không? Có việc gì ngươi cứ nói ra, ba người bọn họ từ nay về sau đều đều là người nhà, tất cả đều là người của ta.”

Tiểu Ngọc nhẹ giọng nói: “Lúc đến đây ra mắt công tử, thì Thư viện muốn chúng thuộc hạ phải nhanh chóng liên lạc với công tử, tất cả phải hết lòng phục vụ công tử. Kể cả người muốn biết tất cả động thái của võ lâm, hay bất kỳ thông tin của một người có tiếng tăm nào trong giới giang hồ, tùy lúc phải cung cấp cho người những tình huống mới nhất. Đồng thời người có thể thông qua chúng thuộc hạ, sử dụng hết lực lượng của thư viện, người cũng được toàn quyền quản lý việc thu thập những sự tình bên ngoài. doc truyện tại . Người ở bên ngoài có những quyền lợi to lớn, có thể so với viện chủ, tất cả những đệ tử của những phân viện ở bên ngoài thư viện đều phải nghe hiệu lệnh của người, ngoại trừ ba vị viện chủ, người có thể ra lệnh cho tất cả mọi người.”

Ngay cả Cô Ngạo hay Trần Lan cũng phải giật mình, không thể tưởng được vị đặc sứ Hoa Tinh này lại có những quyền lợi lớn lao như vậy. Rốt cuộc là hắn có quan hệ gì với Thư viện, vì sao lại có những đặc quyền lớn như vậy? Điểm này, không chỉ có hai người (Trần Lan, Cô Ngạo) không giải thích được, mà ngay cả những người trong thư viện cũng cảm thấy khó hiểu. Âm Vũ cũng nhìn Hoa Tinh không thể tưởng được đặc sứ như hắn lại có địa vị lớn lao như vậy, có lẽ là do võ công của hắn trong Phượng Hoàng Thư Viện không có ai là đối thủ cả.

Hoa Tinh trên mặt lộ ra một nụ cười tà dị, nhẹ giọng nói: “Phải rồi, ta còn chưa có cơ hội gặp gỡ nhìn thấy người sáng lập nên Thư viện của chúng ta, Tiểu Ngọc, nàng mau nói cho ta biết nàng ta là ai vậy?” Lời vừa nói ra, Tiểu Ngọc cả kinh, há họng cứng lưỡi không nói được gì, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, tựa hồ không nghĩ đến hắn ngay cả sự tình mà thiên hạ ai cũng biết mà hắn lại không biết. Mà ngay cả người cao ngạo như Trần Lan cùng Âm Vũ về mặt đều lộ vẻ kinh hãi, hắn rốt cuộc với thư viện có quan hệ gì, vì sao mà ngay cả người sáng lập nên thư viện còn chưa gặp mặt qua? Thật sự là khiến người ta khó hiểu, có cảm giác thần bí.

Tiểu Ngọc phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn mọi người nói: “Người sáng lập nên Thư viện của chúng ta là người bài danh thứ bảy trên Địa Bảng đó là Bảng Tâm Ngọc Nữ Sở Thanh Tâm. Đồng thời bài danh đệ nhất mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ lần đầu. Công tử thật sự là không biết hay sao?” Tiểu Ngọc trong mắt mang vẻ kinh ngạc, nghi ngờ.

Hoa Tinh nghe thấy vậy trên mặt lộ ra thần sắc kỳ lạ, trong mắt hiện lên một tia quang mang tà dị. Nhìn bộ dạng giật mình của ba người, Hoa Tinh phì cười nói: “Sao nào, điều này ta nhất định phải biết mới được hay sao? Ta quả thật lúc đầu không biết, tuy nhiên bây giờ ta đã biết rồi. Tiểu Ngọc, vị viện chủ đó của chúng ta nhất định rất đẹp đúng không?”

Tiểu Ngọc nhìn vào trong mắt cùng với nụ cười tà dị của hắn, trái tim nàng đập rộn ràng, vội vàng mở miệng nói: “Công tử không biết năm đó phong thái mỹ lệ của viện chủ chúng ta khiến cho cả võ lâm phải chấn kinh, khiến cho những thiếu niên anh kiệt trong thiên hạ tranh nhau theo đuổi, nhưng không có ai chiếm được phương tâm của viện chủ. Đáng tiếc thuộc hạ cũng chưa có gặp qua viện chủ, cũng không biết viện chủ mỹ lệ đến mức độ nào, nhưng thuộc hạ có nghe nói hai mươi năm rồi, mà viện chủ vẫn mỹ lệ như xưa, nhìn qua thì nghĩ người chỉ mới hai mươi lăm tuổi, thành thực mỹ lệ, cực kỳ mê người. Viện chủ đã nhiều năm nay không ra khỏi thư viện, cho nên số người nhìn thấy viện chủ cũng không nhiều lắm.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười vô cùng tà dị, trong mắt lóe lên một tia chờ mong. Vẻ mặt của hắn khiến bốn người nhìn thấy phải ngẩn ngơ, hiển nhiên là bị mị lực tà dị của hắn hấp dẫn. Trong lòng Hoa Tinh nhớ tới Trầm Ngọc Thanh ngày đó có nói, tương lai hai người sẽ gặp lại nhau. Hắc hắc, đợi khi hắn trở về sẽ lấy cả Thanh Tâm và Ngọc Thanh ba người, đến lúc đó Phượng Hoàng Thư

Viện không phải sẽ trở thành hậu cung của hắn, hắc hắc. Không sai, chủ ý này quả là không tồi. Hoa Tinh nghĩ vậy, trong mắt hiện lên một tia quang hoa lóng lánh. Khóe miệng hiện ra một nụ cười kỳ dị nhưng cực kỳ mê người, tràn ngập lực hấp dẫn không thể kháng cự. Trần Lan cùng Âm Vũ đều ngơ ngác nhìn Hoa Tinh, hiển nhiên đã hãm nhập (rơi vào) trong mị lực kỳ dị của hắn. Cô Ngạo trong lòng chấn động, Hoa Tinh này thật sự là quý dị, toàn thân tràn ngập mị lực tà dị, khiến sâu thẳm bên trong hắn cũng bị Hoa Tinh mê hoặc.

Nhìn bốn người, Hoa Tinh mỉm cười, toát ra một mị lực không nói thành lời. Hoa Tinh cười nói; “Không nghĩ được nguyên lai ba vị viện chủ của thư viện đều là những mỹ nữ mỹ lệ động nhân. Hắc hắc, có rất thú vị, ta sẽ kiếm dịp đến gặp họ, đến lúc đó nói không chừng lại có những ngạc nhiên ngoài ý muốn.” Trong khi nói những lời này, trong mắt Hoa Tinh hiện lên một chút đắc ý.

Bốn người nghe vậy phục hồi lại tinh thần, có chút không hiểu những ý tứ trong lời nói của hắn. Trần Lan lúc này nhẹ giọng hỏi: “Công tử, người vừa đi ra ngoài, có thu hoạch được gì không?” Nàng ngẫm hỏi hắn, tịnh không có nói trực tiếp, nhưng Hoa Tinh biết được ý tứ của hắn. Nguồn tại TruyệnFULL

Hoa Tinh cười nói: “Có thu hoạch chứ, có một chút, nhưng ta cũng đem thích khách kia giết đi. Điểm này Tiểu Ngọc lát nữa tung tin này ra, để cho bọn chúng biết. Ta phải cho bọn chúng biết nếu có kẻ nào không phục, đặc tội với Hoa Tinh ta, ắt phải chết. Ta phải lập uy trong chốn vô lâm, khiến cho người trong vô lâm phải xem trọng thư viện của chúng ta, không dám khi dễ chúng ta. Ta phải làm cho bọn họ biết, với sự hiện diện của Hoa Tinh ta, kẻ nào dám đến thư viện của chúng ta gây phiền phức, sẽ phải trả một cái giá rất đắt, đó chính là tánh mạng của bọn chúng.” Sau khi nói xong, trên người Hoa Tinh trong nháy mắt tỏa ra xung quanh một cỗ khí thế cường đại vô bì.

Cỗ khí thế cực kỳ cường đại kia khiến những chén trà trong nháy mắt bị chấn nát. Bốn người cảm thấy một áp lực lớn trên người, toàn thân không thể cử động được, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn. Bốn người trong mắt lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, mở miệng muốn hét lên, nhưng lại không phát ra một chút âm thanh, nhưng cũng rất nhanh cỗ khí thế cường đại này trong nháy mắt đã biến mất, thật sự là đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng lại lưu lại trong lòng của bốn người dấu ấn không thể nào xóa bỏ được.

Tiểu Ngọc trong lòng cực kỳ khâm phục Hoa Tinh, nghĩ đến từ nay về sau thư viện lại có một cao thủ thực lực mạnh mẽ như vậy, sự tình này khiến người ta trong lòng quả thực cảm thấy vô cùng hưng phấn. Từ nay về sau không phải tiếp nhận sự lạnh nhạt coi thường cũng như khi dễ của người ta, không hề phải lo sợ bị người khác lăng nhục, cũng không phải dùng phương pháp cúi đầu dưng thân trong chốn vô lâm. Lần lần nhớ tới từng sự việc trong quá khứ, trong lòng cũng nhịn không được nổi lên một trận chua xót nồng đậm, nghĩ đến sau này sự tình này sẽ không tái diễn nữa, nàng chỉ muốn khóc rống lên một lúc. Tiểu Ngọc trong mắt mang một chút chua xót và bi thương, lẳng lặng nhìn Hoa Tinh.

Trần Lan đứng dậy, thu thập những chén trà trên bàn, thay vào đó là những chén trà mới. Hoa Tinh nhìn Tiểu Ngọc nói: “Từ nay về sau nếu ta muốn tìm các nàng, làm thế nào để liên lạc đây?”

Tiểu Ngọc nói: “Điều này rất đơn giản, bắt đầu từ bây giờ, công tử vô luận là đi tới đâu, mọi người trong Thư viện đều đi theo sát công tử. Công tử nếu muốn tìm chúng thuộc hạ, chỉ cần lưu lại trên mặt đất biểu tượng Phượng Hoàng, chúng thuộc hạ sau khi nhìn thấy sẽ nhanh chóng tới gặp công tử. Công tử còn có điều gì cần hỏi nữa không?”

Hoa Tinh suy nghĩ, đột nhiên hắn nhớ tới ngày đó khi chia tay ba người Trầm Ngọc Thanh, Dư Mộng Dao có nói thư viện sẽ cử người đến tìm mình, trước tiên là để xác định thân phận của mình, sẽ dùng một câu ám hiệu. Nghĩ vậy Hoa Tinh mở miệng nói: “Phượng Hoàng sơn thượng tây Phượng Hoàng. ”Lời này có chút không hợp lí, Trần Lan, Âm Vũ và cả Cô Ngạo, đều không rõ ý tứ của Hoa Tinh khi nói lời này.

Tiểu Ngọc nghe vậy, liếc mắt nhìn Hoa Tinh, ám chỉ hắn cũng thập phần cẩn thận. Tiểu Ngọc nói: “Phượng Phi phạm điều. Công tử có cần phải cẩn thận thế không? Lần này bởi vì chúng ta đều biết thân phận của người, cho nên tịnh không đến đây để kiểm chứng thân phận của người. Không thể tưởng được là công tử cũng lại hoài nghi về Tiểu Ngọc?”

Hoa Tinh cười nói: “Ta chỉ là muốn xem Mộng Dao lúc trước có lừa ta hay không thôi, Cho nên hôm nay mới phải thử một lần. Phải rồi Tiểu Ngọc, người có biết Chiến Vân và Lý Vân La có quan hệ gì không?”

Nếu biết thì nói cho ta biết, còn không biết thì đi điều tra rõ ràng cho ta. Người còn có điều gì muốn nói với ta không?”

Tiểu Ngọc nhìn hần, nhẹ giọng nói: ”Bẩm công tử, theo chúng thuộc hạ được biết, ba tháng trước Chiến Vân gặp Lý Vân La ở chân núi Thái Sơn, rồi cùng nhau đồng hành tới đây. Quan hệ của hai người này rất khó nói rõ ràng được, chỉ có thể khẳng định là Chiến Vân đang theo đuổi Lý Vân La. Nhưng tới bây giờ Lý Vân La tựa hồ vẫn chưa biểu lộ thái độ về mối quan hệ giữa hai người, có lẽ chỉ có bản thân bọn họ mới biết. Nhưng từ những tin tức của Thư viện thì xem ra, Chiến Vân còn chưa thành công trong việc theo đuổi mỹ nữ trên Thiên Tiên Phổ Lý Vân La này.

Mặt khác từ tin tức mới nhận được của Thư viện, nói là từ Thiếu Lâm Tự trên Tung Sơn có xuất hiện một vị đệ tử tục gia, cũng khiến người ta khá chú ý. Người này tên là Mục Phong, năm nay hai mươi sáu tuổi. Theo tin tức của thư viện nhận được, vị Mục Phong này ba tuổi đã lên Thiếu Lâm tự cho tới nay cũng đã được hai mươi ba năm. Khi hần xuất hiện, tựa hồ đại biểu cho Thiếu Lâm hành tẩu trong giới giang hồ, cụ thể có mục đích gì thì không ai biết được. Nhưng theo lời đồn đại thì người này võ công cực cao, là kỳ tài trăm năm khó gặp của Thiếu Lâm, nếu so với Phật môn thần tăng - Thiên Nhất thần tăng cũng không hề thua kém. Hần vừa mới rời khỏi Thiếu Lâm tự được ba ngày, chính nhằm hướng Lạc Dương mà tới, công tử có thể gặp hần dọc theo trên đường đi, đến lúc đó thỉnh công tử nên lưu tâm đến hần.”

Hoa Tinh nghe vậy, nghĩ đến tên Chiến Vân kia còn chưa thể có được Lý Vân La trong tay, trong lòng vô cùng cao hứng. Hắc hắc, hần vẫn còn có hy vọng lớn rồi. Cái tên Chiến Vân kia, tốt nhất bản thân hần nên dạt sang một bên, tránh để Hoa Tinh khởi vướng tay vướng chân, bằng không thì, hắc hắc, Hoa Tinh trong lòng cười lạnh. Nghe được từ Thiếu Lâm Tự xuất hiện một vị thiếu niên cao thủ, Hoa Tinh một chút cũng không thêm để ý, chỉ cần không chọc đến Hoa tinh hần, thì hần không thêm quản chuyện của tên Mục Phong này. Tên Mục Phong này có là ai thì cũng không có quan hệ với Hoa Tinh hần. Liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc, Hoa Tinh nói: “Nếu không còn việc gì nữa, nàng hãy trở về đi, nếu thư viện có chuyện gì không thể giải quyết, thì thông báo cho ta, ta sẽ ra mặt giải quyết. Mặt khác các nàng hãy toàn lực điều tra cho ta, sáng nay là những kẻ nào dám ám sát ta, lai lịch cũng như mục đích của bọn chúng, điều tra được thì tới lập tức báo cho ta biết. Từ nay về sau có tin tức gì mới, thì nhớ rõ tùy thời mà báo cho ta biết.”

Tiểu Ngọc nghe vậy đứng dậy nói: “Vậy thì thuộc hạ xin cáo từ, công tử trên đường đi hãy bảo trọng.” Nói xong bèn lỵ khai. Hoa Tinh để Trần Lan tiễn nàng ta ra ngoài.

Ngồi ở cạnh bàn, Hoa Tinh suy nghĩ nên nói thế nào về sự tình của Âm Vũ đây. Hần không muốn người khác biết gương mặt thật của Âm Vũ, tránh những phiền toái không cần thiết. Đợi cho Trần Lan trở về, Hoa Tinh nhìn ba người, rồi nhìn Âm Vũ nhẹ giọng nói: “Đây là Âm Vũ, từ nay về sau nàng ấy chính là thiếp thân cũng vừa là bảo tiêu của ta, ta đã thu phục được trái tim của nàng ấy, các người không cần lo nàng ấy sẽ gây bất lợi cho ta. Kể sáng nay ám sát ta đã chết, nàng ta bây giờ đổi tên là Tiểu Vũ, Các người thân phận đều giống nhau, từ nay về sau mọi người nên sống chung với nhau thật tốt. Đối với thân phận của Tiểu Vũ nhất định phải giữ bí mật không được tiết lộ cho bất cứ kẻ nào khác, đương nhiên là ngoại trừ Hương nhi và Nguyệt nhi ra, nhưng các nàng ấy cũng như mọi người phải bảo vệ bí mật này. Bây giờ cũng là giữa trưa rồi, chúng ta cũng gọi người đem đồ ăn tới mà dùng bữa ở đây, ta định hai ngày sau sẽ rời khỏi đây đi Tế Nam. Ta đã chậm trễ ở đây cũng không ít thời gian, cũng nên lỵ khai thôi. Vài ngày nay toàn Trường An đã bị chấn động, cũng đã xảy ra không ít sự tình, ta nghĩ buổi chiều cũng nên tĩnh tâm để suy nghĩ thật tốt.”

Cô Ngạo và Trần Lan đều nhìn Âm Vũ, trong mắt lóe lên một chút kinh ngạc kinh, Hoa Tinh làm thế nào mà có thể thu phục nàng ta? Chẳng lẽ là, Cô Ngạo nghĩ thậm có lẽ chỉ có khả năng như vậy mà thôi. Mà Trần Lan nhìn bộ dạng có thể nói là thanh tú này, trong lòng biết đây không phải là gương mặt thật của Âm Vũ. Đối với dịch dung thuật của Hoa Tinh, nhìn không ra được một chút dấu vết, nhưng Trần Lan cũng nhận định, Âm Vũ này có lẽ vô cùng mỹ lệ. Hoa Tinh thu phục được nàng ta, có lẽ chỉ có thể dùng mị lực không thể kháng cự của gã, chiếm lấy phương tâm của Âm Vũ. Bằng không có lẽ đã không dễ dàng đến vậy.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác, Mai Hương cùng Thu Nguyệt đang cùng với Ngô Hoa, Tôn Vân Long của Hoa Sơn phái, Xuất Vân đạo trưởng của phái Võ Đang, Lưu Phi, Lâm Vân ở một chỗ. Bảy người cũng đang đàm luận về sự tình của Hoa Tinh. Lâm Vân cười hỏi Mai Hương: “Mai Hương cô nương, nàng thật sự

không biết sự phụ của Hoa Tinh kia là ai sao? Chúng ta đều vô cùng tò mò, không biết sự phụ của hắn là ai, thế nhưng có thể dạy dỗ được một đồ đệ như vậy, thật sự là khiến người trong thiên hạ phải khiếp sợ.” Ngữ khí của Lâm Vân vô cùng khách khí. Trong mắt hắn, Hoa Tinh vì Mai Hương, mà khiến cho kẻ không ai dám trêu chọc - Chiến Vân - phải thổ huyết, hắn cũng không muốn mắc phải sai lầm như vậy, cho nên đối với Mai Hương vô cùng khách khí.

Mọi người ở đây ai cũng hiểu được thân phận của Mai Hương, biết nếu đối phó với nàng thì vô cùng dễ dàng, nhưng sẽ động chạm tới Hoa Tinh, như vậy sự tình sẽ không hề tốt đẹp chút nào. Với thủ đoạn của Hoa Tinh mấy ngày nay, hắn khiến cho người khác đều cảm thấy run sợ, người nào hắn cũng dám giết, dám người ở đây mặc dù trong lòng đối với Hoa Tinh rất bất mãn, nhưng cũng không dám đắc tội với hắn.

Mai Hương nói: “Ta đích xác không có hỏi qua sự phụ của huynh ấy là ai, ta nghĩ việc này huynh ấy có lẽ cũng sẽ không nói. Hôm nay trên đường đi huynh ấy bị người ta ám sát, Lâm thiếu hiệp, không biết các người ở đây có thu được tin tức gì mới không?” Nói xong bèn nhìn hắn, tựa hồ muốn từ trong mắt hắn nhìn ra một điều gì đó.

Mọi người ở đây đều rất chăm chú nhìn Lâm Vân, trong lòng hết sức tò mò. Nơi đây là địa bàn của Võ Lâm Thư Viện, có động tĩnh gì nhất định không thể thoát khỏi ánh mắt của bọn họ, nhưng hắn có nói ra hay không, thì đây lại là một việc khác. Lâm Vân liếc mắt nhìn mọi người, trong lòng hiện lên một nụ cười lạnh, nhẹ giọng cười nói: “Sự tình ta vừa rồi có hỏi qua thư viện, thư viện cũng thu thập được không nhiều tin tức. Chỉ nói có một nam một nữ tham gia việc ám sát Hoa Tinh, mà cả hai người này cũng thập phần thần bí, có thể là thành viên của tổ chức sát thủ thần bí nhất võ lâm Ấm Dạ, nhưng điều này cũng khó có thể khẳng định được. Mặt khác tám người ngoại trừ bốn người của Túy Kiếm Môn ở Thái Bạch sơn ra, thân phận của bốn người khác đã được chúng ta điều tra được, đều là những nhân sĩ võ lâm vùng Giang Nam đến tranh đoạt Tị Thủy Châu, chính là Thái Gia Tứ Kiếm Khách, tại một dải Cửu Giang vô cùng có danh tiếng. Chỉ là không hiểu tại sao bọn chúng lại truy sát Hoa Tinh, có thể chỉ có một cách giải thích duy nhất là bọn chúng đã được người ta thuê.”

Mai Hương cùng Thu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, trong mắt trao đổi thần sắc. Thu Nguyệt mở miệng nói: “Lời nói của Lâm thiếu hiệp rất có lý, khả năng này chính xác là rất lớn. Nhưng kẻ nào có thể thuê Thái gia tứ kiếm đến ám sát Hoa Tinh? Hơn nữa lại trùng hợp đến như vậy, cùng với hai sát thủ kia phối hợp ăn ý đến như vậy? Không biết Lâm thiếu hiệp cho rằng ai có khả năng lớn nhất?”

Lâm Vân trong lòng cười lạnh “Muốn lung lạc khiến ta phải nói ra, các người còn kém xa lắm”. Lâm Vân trên mặt mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Điểm này đúng là rất khó nói, nghĩ lại Hoa Tinh kia đến Trường An cũng chỉ mới năm ngày, trong năm ngày này kẻ thù của hắn cũng không ít. Trước tiên là Túy Kiếm Môn, tiếp theo đó là Thông Thiên Môn. Hôm nay Chiến Vân kia cũng cùng với hắn kết thành thù oán, cho nên chúng ta cũng không biết là kẻ nào làm. Mà người khác có biết hay không cũng không biết được. Cho nên đối với việc Thái gia tứ kiếm vì cái gì mà muốn giết Hoa Tinh, là ai thuê bọn họ tới ám sát Hoa Tinh ta cũng không biết.” Nói tới nửa ngày trời, cuối cùng là hắn cũng không muốn nói ra?

Xuất Vân đạo trưởng thấy Mai Hương và Thu Nguyệt không hỏi ra được điều gì, biết Lâm Vân cũng có một số chuyện không muốn nói ra, có tiếp tục tra hỏi cũng chẳng thu được kết quả gì. Xuất Vân nói: “Không biết Tị Thủy Châu kia bây giờ đã có động thái gì mới chưa. Hai ngày nay một nhóm lớn nhân sĩ võ lâm tiến vào Trường An, khiến cho Trường An bắt đầu có chút náo nhiệt. Rất nhiều tin đồn chẳng rõ thật giả thế nào, thật khiến cho người ta chẳng biết tin ai cả. Lâm thiếu hiệp có thể chỉ ra một vài điểm không?” Đến lúc này đã chuyển sang nói về chủ đề mẫn cảm trong mấy ngày nay.

Mai Hương cùng Thu Nguyệt không có tâm trạng để nghe bọn họ nói tới chuyện này, hai nàng ngồi ở một bên thì thầm trao đổi, không để ý tới đám người còn lại Tôn Vân Long và Lâm Vân nhìn hai nàng, trong mắt đều bắn ra một tia lạnh ý, tựa hồ như có dụng tâm khác.

Trường An thành từ sau khi Hoa Tinh đến đây, liền rơi vào hỗn loạn, đã xảy ra không ít sự tình, mà sự tình đều có quan hệ với Hoa Tinh. Từ khi Hoa Tinh bước chân lên Anh Hùng lâu, gặp gỡ Thu Nguyệt lần đầu rồi ngay sau đó Bạch gia xảy ra chuyện, Hoa Tinh cứu đi Tú Quyên và Tiểu Bình hai vị mỹ nữ. Tiếp đó trên Anh Hùng lâu đối mặt với cao thủ của Túy Kiếm Môn và Thông Thiên Môn, rồi Hoa Tinh đồ đao vào tay, nhất cử giết đi năm vị cao thủ, từ đó mà giương danh tứ hải, uy chấn võ lâm. Cuối cùng là ở Anh Hùng lâu, Hoa Tinh vì Mai Hương khiến cho kẻ mà không ai dám chọc giận Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân

chấn thương đến thổ huyết, uy danh càng trở nên vang dội. Ngay hôm sau, Hoa Tinh trên đường cái bị ám sát, chẳng những không việc gì, còn đem những kẻ tham gia ám sát hẳn toàn bộ giết sạch, tất cả đều khắc sâu trong lòng võ lâm nhân sĩ ở thành Trường An.

Hoa Tinh cũng chỉ xuất đạo được gần năm ngày, nhất cử đã xếp trên Phong Vân Bảng, xếp ở vị trí thứ mười tám, sao đó không đến hai ngày, liền thăng tới ba bậc một lúc, xếp hạng ở vị trí thứ mười lăm, tất cả những sự tình này đều gây chấn động võ lâm Trung Nguyên, cũng như làm rung chuyển võ lâm trong thiên hạ. Uy danh của Hoa Tinh từ thành Trường An mà truyền đi khắp thiên hạ, khiến cho Trường An thành đối với Hoa Tinh mà nói đích thực đã trở thành đất tốt, để Hoa Tinh giương danh tứ hải.

Tiếp theo điều gì đang chờ đợi Hoa Tinh? Ai có thể biết được? Nhưng ít nhất cũng có một điểm có thể khẳng định, trong chuyến đi của Hoa Tinh tràn ngập những truyền thuyết, tràn ngập điểm ngộ.

41. Chương 41: Phù Dung Phương Tâm

Trong khách điểm, sau khi bốn người Hoa Tinh dùng bữa, Trần Lan liền dọn dẹp thức ăn và rượu ở trên bàn, khi nàng trở lại trong phòng, Hoa Tinh gọi Trần Lan ngồi xuống. Hoa Tinh nhìn ba người, khẽ cười nói: "Các người đến bây giờ vẫn chưa biết ta đến Trung Nguyên với mục đích gì, đúng không? Bây giờ ta sẽ nói cho các người biết, ta đến đây có hai mục đích chính, thứ nhất là vì thư viện mà lập uy trong võ lâm, bây giờ xem ra đã làm rất tốt, cũng có được một chút thành tích.

Thứ hai, là tới Tế Nam bàn chuyện với Bách Hoa Môn. Các người đều biết, thực lực của thư viện chúng ta trong tứ đại thư viện là yếu nhất. Ta lần này đến Trung Nguyên, là để tìm những môn phái có chút thực lực gia nhập liên minh của thư viện chúng ta, để tăng cường thực lực. Mà mục tiêu đầu tiên chính là Bách Hoa Môn. Bách Hoa Môn thực lực không tệ, một khi có được sự ủng hộ của họ, thực lực của thư viện chúng ta sẽ tăng lên không ít. Cho nên lúc này đây ta đi tới Tế Nam, là để thuyết phục Bách Hoa Môn, hy vọng họ đứng về phe của thư viện chúng ta. Mọi người có lẽ sắp phải đối mặt với những đại biến phát sinh trong chốn võ lâm rồi."

Ba người nghe Hoa Tinh nói xong, tất cả đều thấy cả kinh, không thể tưởng được Hoa Tinh tới đây là vì việc này, vừa mới tới Trung Nguyên, đã có những mục đích như vậy khiến cho người ta không thể tưởng được. Tin rằng nếu để Võ Lâm Thư Viện biết được, chắc chắn họ sẽ cực lực ngăn cản.

Cô Ngạo nói: "Chuyến đi lần này của công tử, xem ra cũng phải giữ bí mật thật tốt, tránh để Võ Lâm Thư Viện biết được, nếu không lúc đó sẽ xảy ra rất nhiều sóng gió."

Trần Lan cũng nói: "Sự tình này tốt nhất là không để bọn họ biết được, bằng không bọn họ sẽ tìm trăm phương nghìn kế để ngăn cản, gây khó khăn thêm, như vậy sẽ vô cùng phiền toái."

Hoa Tinh cười nói: "Điều này ta đương nhiên biết rõ, ta nói với các người, bởi vì tín nhiệm các người, không muốn để các người không hiểu rõ mục đích mà vẫn đi theo ta. Từ nay về sau các người đều đi theo ta, vậy thì giữ chúng ta phải thiết lập một sự tín nhiệm tuyệt đối, điều này vô cùng quan trọng. Như vậy mọi người mới có thể sống chung với nhau thật tốt, hiểu chưa?"

Cô Ngạo và Trần Lan yên lặng nhìn hần, suy nghĩ điều hần nói. Trong lòng mọi người, Hoa Tinh cố nhiên vô cùng tà môn, nhưng hần đối xử với những người bên cạnh hần cũng vô cùng tốt. Điểm này cả Cô Ngạo và Trần Lan đều cảm nhận được, cho nên trong lòng Cô Ngạo lúc này cũng không thể không phục hần, trong lòng cũng thấy đi theo Hoa Tinh cũng là một việc tốt, là người của hần cũng là một việc tốt. Thật ra Cô Ngạo cũng hiểu, người hần cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi, hần trong lòng Hoa Tinh kỳ thật so với thân phận bằng hữu cũng không có gì khác biệt cả. Ở một góc độ nào đó mà nói, so với bằng hữu lại còn thân mật hơn.

Trong lòng Trần Lan vô cùng rối loạn, nàng hiểu được ý đồ của Hoa Tinh với nàng, nhưng cũng không rõ trái tim nàng đối với Hoa Tinh như thế nào. Nàng biết Hoa Tinh muốn nàng, muốn thân thể nàng, muốn trái tim nàng. Nàng cũng hiểu được với khả năng của hần, muốn chiếm đoạt nàng thì vô cùng dễ dàng,

nhưng Hoa Tinh lại không hề làm như vậy. Hoa Tinh luôn dùng thâm tình để đánh động trái tim nàng, khiến trái tim nàng phải dần dần rơi vào lưới tình của hắn, sâu trong tâm nàng cảm giác được điều đó. Ở chung với Hoa Tinh càng lâu, nàng càng hiểu rõ hắn hơn, trái tim nàng càng lúc càng vướng vào sâu hơn, càng thêm khó có thể tự kiềm chế. Nhưng nàng cũng không biết làm thế nào để cự tuyệt hắn, có lẽ trong lòng nàng căn bản không có cự tuyệt hắn, cũng có lẽ ở sâu bên trong nội tâm của nàng cũng đã chấp nhận hắn, tóm lại nàng hiểu được, biết rõ cả đời này có lẽ muốn trốn cũng không thể thoát được.

Nhớ tới sự bạc tình của trương phu, nhu tình của Hoa Tinh, tận đáy lòng của Trần Lan hình bóng ban đầu dần dần trở nên mờ nhạt, một nhân ảnh khác đang từ từ trở nên rõ ràng, chậm rãi khắc sâu trong trái tim nàng. Mà người này nàng biết, đó chính là Hoa Tinh. Nghĩ đến sẽ rời khỏi Trường An, nơi đây đối với nàng mà nói là một nơi vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng là một nơi khó quên, trong lòng Trần Lan cũng có chút lưu luyến và có chút thở dài.

Nàng biết khi rời khỏi nơi này, nàng rất nhanh phải đối mặt với Hoa Tinh, đối với đoạn đường trước mặt, nàng cảm thấy có chút sợ hãi. Đối với người đoan trang cao quý như Trần Lan mà nói, đây là một mệnh lệnh mà nàng khó có thể không lựa chọn. Nàng mặc dù ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng nàng hiểu được, chính nàng kỳ thật trong mấy ngày ngắn ngủi ở đây, đã mắc vào rất sâu, cả đời này có lẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi nhu tình của Hoa Tinh được. Nàng cũng hiểu được, với tính cách của Hoa Tinh, sự tà dị của Hoa Tinh, hắn cũng quyết sẽ không buông tha cho nàng, hắn nhất định đem nàng lưu lại bên hắn.

Cô Ngạo nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Cả đời này Cô Ngạo sẽ đi theo công tử, cho đến lúc chết!” Một lời thề ngắn ngủi, nhưng đến từ nội tâm của Cô Ngạo, biểu đạt lòng trung thành của hắn đối với Hoa Tinh.

Nhìn Cô Ngạo, trong mắt Hoa Tinh rất hiếm khi lộ ra một chút vẻ nghiêm túc như bây giờ, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của Cô Ngạo, Hoa Tinh trầm giọng nói: “Tương tâm bĩ tâm, dĩ ngã tâm hoán bĩ tâm!”* Mười từ ngắn ngủi, nhưng rung động trái tim cao ngạo của Cô Ngạo.

Cô Ngạo toàn thân chấn động, không chỉ có vì những lời này của Hoa Tinh, mà còn bởi khi Hoa Tinh vỗ nhẹ lên vai hắn. Cô Ngạo chỉ cảm thấy khi Hoa Tinh vỗ nhẹ trên người hắn, một đạo chân khí vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt xâm nhập vào trong thân thể của hắn, khiến những huyết đạo mà hắn đã khổ luyện trong ba năm cũng không thể đả thông được, toàn bộ đã trở nên thông suốt. Khiến cho võ công của hắn nhanh chóng tăng tiến rất nhiều, tiến vào một cảnh giới mới. Nhìn Hoa Tinh, Cô Ngạo trong mắt lộ ra thần sắc kiên định, mạnh mẽ gặt đầu.

Hoa Tinh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nói: “Người cũng nên trở về phòng mà luyện công cho tốt đi, đi cùng ta chắc chắn sẽ không làm cho người phải hối hận đâu.” Cô Ngạo nghe vậy, hắn biết lúc này luyện công là một thời cơ rất tốt, bèn nhanh chóng đứng dậy trở về phòng để luyện công.

Hoa Tinh nhìn Ám Vũ, trong mắt tràn đầy nhu tình, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vũ à, nàng hôm nay cũng mệt rồi, trở về ngủ một giấc thật ngon nhé, buổi tối ta lại đến thăm nàng.” Trong giọng nói nhẹ nhàng nhân nhạ của Hoa Tinh, lại hàm chứa những tình cảm nồng nàn.

Ám Vũ nhìn ánh mắt tràn đầy nhu tình kia, trong lòng vừa là chua xót vừa là vui mừng, nàng biết cả đời này rốt cục cũng tìm được nam tử mà mình thích, mà hắn cũng rất yêu nàng. Ông trời ơi, cảm ơn ông, mặc kệ trong quá khứ ông đã mang đến cho ta bao nhiêu gian khổ, nhưng ta cũng phải cảm kích ông, bởi vì ông đã cho ta gặp gỡ Hoa Tinh, gặp gỡ nam nhân khiến ta cả đời yêu thương.

Ám Vũ nhẹ giọng nói: “Chàng cũng vậy, nghỉ ngơi thật tốt nhé.” Trong đôi mắt sáng ngời của nàng lộ ra nhu tình nhân nhạ, đó là tâm ý của người thiếu nữ.

Hoa Tinh sau khi tiễn Ám Vũ đi rồi, bèn khép cửa phòng. Đi đến bên Trần Lan, yên lặng nhìn nàng, trong mắt lộ ra một chút thương tiếc. Trần Lan khi liếc mắt nhìn hắn, vội dời ánh mắt của nàng đi chỗ khác, nàng trong lòng rất sợ phải đối mặt với Hoa Tinh. Nhưng tay của hắn khẽ nâng cằm của nàng, nhìn chăm chăm vào vào ánh mắt của nàng, không để cho nàng trốn tránh nữa.

Trần Lan nhìn vào ánh mắt ấy, nơi đây có thâm tình mê người, có sự tà dị không nói nên lời, còn có một lực hấp dẫn không thể nào kháng cự, thật sâu trong trái tim nàng đang bị mắc vào nhu tình của hắn. Hoa Tinh

trừu mến nói: “Hai ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi nguy hiểm này. Từ nay về sau sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ, ta vĩnh viễn sẽ bảo vệ cho nàng, được không, tỷ tỷ?” Text được lấy tại TruyệnFULL

Trần Lan vào ánh mắt mê người của hắn, trong lòng càng lúc càng mắc vào sâu hơn, đôi môi hé mở, Trần Lan có chút khó khăn nói: “Đừng mà, đệ đệ, chúng ta không thể làm như vậy, ta không thể. Tỷ tỷ đã gả cho người ta rồi, không thể nào lại gả cho người được, người đã coi là tỷ tỷ, không đúng sao? Vì sao nhất định bắt tỷ tỷ phải lựa chọn chứ?” Trần Lan nhìn vào ánh mắt của hắn, từ từ nói cũng không thể nói được nên lời.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong lòng sớm đã có quyết định, cả đời này sẽ không buông tha cho nàng, vô luận có chuyện gì cũng phải đem nàng giữ lại bên mình của hắn, cuối cùng nếu có phải dùng sức mạnh để gạt bỏ những chướng ngại cũng không tiếc. Hoa Tinh nhìn vào trong đôi mắt kiên cường của nàng, biết rõ trong lòng nàng kỳ thật cũng yêu thích hắn. Chỉ là đối với nàng mà nói, tính cách trời sinh và khí chất cao quý trong nhiều năm qua, tuyệt không để cho nàng làm ra cái loại sự tình này.

Hoa Tinh hiểu được chỉ cần hắn kiên trì, nàng cuối cùng cũng phải mềm lòng, từ từ tiếp nhận hắn. Nhớ lại lần đầu hai người tiếp xúc thân mật, nàng giãy dụa tịnh không hề mãnh liệt, Hoa Tinh cũng hiểu được chỉ cần hắn dừng cảm hơn một chút, kiên trì thêm một chút, là có thể chiếm được nàng. Nghĩ vậy, Hoa Tinh trong mắt bắn ra vẻ bá đạo mà lại có chân tình nồng đậm, Hoa Tinh trịnh trọng nói: “Tỷ tỷ, ta muốn nàng, ta muốn nàng trở thành nữ nhân của ta, ta muốn trái tim nàng, ta muốn con người của nàng, ta muốn tất cả của nàng. Cả đời này nàng nhất định phải là nữ nhân của Hoa Tinh ta.” Trong ngữ khí tràn ngập vẻ bá đạo, hắn nhẹ nhàng kéo nàng lại gần, hai tay ôm lấy eo của nàng, ôm chặt nàng trong lòng mình.

Trần Lan trong lòng muốn giãy dụa, nhưng khi Hoa Tinh ôm lấy nàng, nàng tựa như toàn thân vô lực, không khỏi thầm nghĩ hắn thật sự là ma tinh mà số phận đã định sẵn cho nàng, nàng đành mặc hắn ôm nàng trong lòng, né tránh ánh mắt khiến lòng nàng mê say, Trần Lan nhẹ giọng nói: “Đệ đệ, người không thể làm vậy, không thể đâu. Tỷ tỷ đối với người vô cùng cảm kích, nhưng tỷ tỷ thầm nghĩ sau khi rời khỏi đây, sẽ kiếm một địa phương không một bóng người, một mình yên lặng sống nốt quãng đời còn lại, tự nhiên từ từ đi hết cả cuộc đời này trên đôi chân của tỷ. Đối với đệ, tỷ tỷ trong cuộc đời đệ chỉ là một người khách qua đường, đệ không cần quá để ý. Trong tương lai bên cạnh đệ sẽ có vô số những nữ nhân tốt hơn tỷ tỷ, những nữ tử mỹ lệ hơn tỷ tỷ sẽ cùng đệ đi hết cả cuộc đời, khi đó đệ cũng sẽ quên đi đoạn ký ức đã từng có này, sẽ quên đi kẻ qua đường trong cuộc đời đệ là tỷ tỷ đây. Cho dù đệ có quên không được, cũng xin đệ xem đó là một đoạn hồi ức mỹ lệ, để những khi không vui, đệ có thể nhớ lại, vậy là được rồi.” Trong âm thanh trầm thấp của nàng, hàm chứa một chút bất đắc dĩ, một chút chua xót, mấy phần nhu tình, thêm mấy phần thờ dài.

Hoa Tinh yên lặng lắng nghe, trong lòng rõ ràng cảm giác được trong lời nói có chút bất đắc dĩ, chua xót, thêm mấy phần nhu tình. Hắn biết nàng không thể thoát khỏi sự trói buộc của những luân lý truyền thống kia, nên nàng đành phải chọn lựa cách trốn tránh, nhưng trong lòng kỳ thật cũng rất yêu thích hắn. Mặc dù thời gian hai người ở chung không lâu, nhưng Hoa Tinh hiểu được, nhu tình của hắn kỳ thật đã đánh động phương tâm của nàng. Nàng bây giờ sở dĩ không thể tiếp nhận hắn, không muốn làm nữ nhân của hắn, đều là do đạo đức luân lý trói buộc. Nàng từ nhỏ đã tiếp thu một nền giáo dục tốt, biết điều này là không thể không tuân theo đạo lý luân thường, cho nên không dám đối mặt với đoạn tình cảm này, cũng không dám đối mặt với chính bản thân nàng.

Hoa Tinh trong lòng hiểu được, thời khắc này gã tuyệt đối không thể mềm lòng, không thể thoái lui, phải phá vỡ hàng phòng ngự trong lòng nàng, nhanh chóng chiếm lấy phương tâm của nàng, bằng không khi ly khai Trường An thành, chính hắn nói không chừng lúc sơ ý, nàng có thể sẽ rời đi, bí mật mà rời bỏ hắn, khi đó có muốn tìm lại nàng cũng không dễ dàng. Nhớ tới Trương Hoa trước khi chết có nói, Hoa Tinh hiểu được, Trương Hoa kỳ thật là đang nhắc nhở hắn, muốn hắn phải giữ được Trần Lan trong tay, đối xử với nàng thật tốt.

Hoa Tinh ôm nàng, đi đến bên giường, nhẹ nhàng buông nàng ra, hắn ngồi ở trên giường, sau đó lại ôm nàng trong lòng. Hoa Tinh khẽ nhắc khuôn mặt của nàng, nhìn trong mắt nàng đang ẩn chứa những giọt nước mắt, nhẹ giọng nói: “Có những sự tình không thể quên được, không phải sao? Cả đời nàng thật sự có thể quên được ta hay không, tỷ tỷ? Nàng nói cho ta biết đi. Kỳ thật ta hiểu rõ trái tim nàng, nàng cũng hiểu rõ trái tim nàng, cả đời này nàng cũng không thể quên được ta, phải không, tỷ tỷ? Vì sao nàng phải

khổ với những luân lý đạo đức vô lí, trói buộc con tim nàng, làm khổ bản thân như vậy chứ? Cuộc sống phải trải qua rất nhiều sự tình, có rất nhiều điều phải quên đi, nàng hãy vì nàng mà phải sống thật tốt là chính, không cần quá để ý đến quan điểm của những người khác, có như vậy nàng mới có thể vui vẻ mà sống, có biết không?

Cả đời này chúng ta gặp được nhau, điều này như đã được định sẵn ở kiếp trước, nàng hãy tin tưởng vào phán đoán của bản thân, thì hãy tin tưởng trái tim nàng, đừng cảm đối mặt với nó, đối mặt với đoạn tình cảm này của chúng ta. Ta mặc dù hơi háo sắc hoa tâm, nhưng ta khẳng định những tình cảm đối với mỗi một nữ nhân mà ta yêu thương đều rất chân thật, điều đó khiến ta không thẹn với thiên địa, cũng không thẹn với lòng mình. Tỷ tỷ có thể hiểu được lòng ta, cảm nhận được tình cảm của ta mà, phải không, tỷ tỷ?”

Những giọt nước mắt trong đôi mắt Trần Lan cuối cùng cũng rơi xuống, ánh mắt nàng mê man nhìn Hoa Tinh, thấy trong đó là thâm tình nồng đậm, đang từ từ thấm sâu vào tâm linh vốn đang lung lay muốn đổ của nàng, khiến nàng từ từ rơi vào vực sâu nhu tình của hắn. Nghĩ tới điều hắn nói, Trần Lan không thể tưởng được hắn lại hoàn toàn nhìn thấu được nàng, thấy rõ ràng những bối rối lộn xộn trong lòng nàng, chẳng lẽ điều này đã được định sẵn, hoặc là trái tim có linh giác, bằng không hắn làm sao có hiểu rõ trái tim nàng đến vậy? Thần vận mệnh đang đùa cợt nàng hay đang nhắc nhở nàng đây? Trần Lan lại một lần nữa lâm vào khốn cảnh chẳng biết phải làm sao.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong lòng hiểu được, nếu hắn không nhiệt tình một chút, không phá vỡ được những tầng xiềng xích trong lòng nàng, thì hắn cũng không biết nàng còn giằng co đến khi nào nữa. Nghĩ vậy, Hoa Tinh nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của nàng, muốn dùng hành động để hóa giải bức tường trong lòng nàng, từ từ chiếm lấy trái tim nàng.

Trần Lan khuôn mặt run lên, nhìn Hoa Tinh đang hôn lên hai gò má đầy đặn của nàng, trong lòng nàng cực kỳ hoảng loạn. Nàng hiểu được tiếp theo Hoa Tinh sẽ làm gì, nàng trong lòng có chút mê hoặc không nói nên lời, có chút chờ mong, lại có chút sợ hãi. Nàng biết Hoa Tinh nhất định không đơn giản chỉ dừng lại ở việc hôn lên những giọt nước mắt của nàng, nghĩ đến hắn lập tức xâm chiếm thân thể nàng, Trần Lan biết rõ điều đó là không nên, là trái với luân lí, nhưng nàng vô lực cự tuyệt, đồng thời trong lòng đang đan xen chút sợ hãi và chút chờ mong.

Hoa Tinh thấy ánh mắt đang mê man của Trần Lan, hắn biết trong lòng nàng đang dậy sóng, đang không ngừng đấu tranh. Bản thân hắn ở phía sau chỉ cần thuận nước đẩy thuyền, là có thể công phá bức tường trong tim nàng, chiếm lấy được phương tâm của nàng. Nghĩ vậy, Hoa Tinh nhìn đôi môi đang hé mở của nàng, trong mắt hiện lên thần sắc tà dị, bốn cánh môi tiếp xúc nhau, đôi môi mọng đỏ thơm ngát của nàng nhanh chóng bị đôi môi hắn ngậm lấy, tận tình nhắm nháp, tận tình treu chọc nàng, muốn dùng cách này để đột phá sự phòng ngự của nàng.

Trần Lan mặc dù biết Hoa Tinh sẽ làm như vậy, nhưng khi Hoa Tinh hôn lên đôi môi nàng, nàng cũng nhận không được cảm giác run rẩy. Đôi môi đang khép chặt của nàng dưới sự công kích đầy ôn nhu của Hoa Tinh, không hiểu từ lúc nào đã từ từ mở ra, ngay cả nàng cũng không biết, bị cái lưỡi linh hoạt của Hoa Tinh hắn treu đùa bên trong miệng nàng, mặc hắn tùy ý mà bá đạo chiếm lĩnh lãnh địa của nàng. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, đối với Hoa Tinh chính nàng ngay cả đến một chút chống cự cũng không có, thật sự là kỳ quái không thể giải thích được.

Trần Lan trong lòng nổi lên một chút cảm giác hưng phấn, điều này khiến nàng cảm thấy thật khó mà chấp nhận. Trong lòng biết rằng biết nàng không được thân mật với Hoa Tinh, nhưng có lẽ chính vì thế, mà nàng ngược lại thấy có một chút hưng phấn trong lòng. Có lẽ đây là thứ mà người ta thường nói là tư vị của tình yêu, loại sự tình trái với luân lý kiểu này, thường sẽ làm con người cảm thấy hưng phấn, kích động lòng người. Trần Lan song thủ vô lực đặt ở hai bên hông của Hoa Tinh, mặc hắn nhắm nháp sự thơm tho của nàng, thân thể không tự chủ được nhẹ nhàng lắc lư, cực lực tránh né cặp ma trảo của Hoa Tinh đang xâm phạm nàng.

Hoa Tinh nhìn đôi mắt khép chặt của Trần Lan, trong lòng cực kỳ đắc ý, mặc dù ngoài miệng nàng nói không đáp ứng hắn, nhưng chỉ cần hắn khéo sử dụng một chút thủ đoạn, chủ động một chút, là có thể lột bỏ lớp mặt nạ cao quý kia của nàng, tận tình tận hứng nhắm nháp đóa hoa kiều diễm này. Hoa Tinh suy nghĩ bây giờ hắn có phải là nhân cơ hội mà chiếm đoạt nàng. Như vậy, quan hệ của hai người sẽ nhanh chóng tiến thêm một bước lớn, từ nay về sau còn có thể chiếm giữ được phương tâm của nàng, khiến nàng

cam tâm tình nguyện lưu lại bên cạnh hân, điều này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nghĩ như vậy, Hoa Tinh trong mắt hiện lên một chút tiểu ý tà dị, hai tay dùng sức xoa bóp cặp tuyết đồn đầy đặn mềm mại kia, cẩn thận cảm thụ xúc cảm thập phần dần hồi co giãn, thật sự là vô cùng tuyệt vời. Đồng thời nghiêng người, nhẹ nhàng đặt nằng nằm trên giường, một bên vẫn hôn lên đôi môi nằng, một bên vuốt ve ngọc thể rung động lòng người của nằng.

Trần Lan toàn thân suy nhược, song thủ vô lực cố gắng tóm lấy tay của Hoa Tinh, muốn ngăn cản cặp ma thủ của hân xâm phạm nằng, nhưng đối với Hoa Tinh thì xem ra, điều này tựa hồ chỉ càng thêm kích thích khêu gợi hân. đọc truyện tại . Hoa Tinh dùng miệng bịt lấy miệng của Trần Lan, không cho nằng nói gì, tránh để nằng giận dữ phá hoại bầu không khí tuyệt vời giữa hai người, một bên tận tình vuốt ve thân thể của nằng. Bởi vì Trần Lan đã dùng vải để buộc ngực, bó chặt lấy đôi ngọc nhũ mỹ lệ mê người mê người của nằng, cho nên Hoa Tinh đành phải chấp nhận dùng tay ở phía dưới, yên lặng hưởng thụ phong đồn co giãn mềm mại của nằng.

Trần Lan tâm linh từ từ chìm trong mê man, nụ hôn của Hoa Tinh vừa mạnh mẽ vừa sâu, khiến nằng run sợ, khiến trái tim nằng mê muội. Nằng cảm thấy tiếng trái tim đang cảm thấy cực kỳ khẩn trương, miệng của Hoa Tinh, tay của Hoa Tinh, như đang múa lượn trên sợi dây đàn trái tim ấy tấu lên một khúc nhạc tiêu hồn, khiến nằng không thể không từ từ chìm sâu xuống. Thân thể Trần Lan nhịn không được nhẹ nhàng run rẩy, trong lòng biết rất rõ điều này là không đúng, nhưng lại không thể kháng cự mị lực của Hoa Tinh hân, chẳng biết thế nào nữa, đúng là trong lòng nằng không hề hận hân, cũng không muốn cự tuyệt hân.

Hoa Tinh song thủ vuốt ve thân thể nằng, dùng sức cảm thụ sự mỹ lệ của nằng. Hân muốn cho Trần Lan từ từ thích ứng với những vuốt ve đầy yêu thương của hân trên thân thể của nằng, chấp nhận những tiếp xúc thân mật, khiến nằng từ từ cảm nhận sự yêu thương của hân dành cho nằng, hân đối xử với nằng đầy nhu tình, khiến trái tim nằng từ từ yêu thương hân. Nhẹ nhàng buông đôi môi đỏ mọng mê người của nằng, Hoa Tinh trong mắt hàm chứa một nụ cười thâm tình, nhẹ nhàng thì thầm bên tai của nằng: “Tỷ tỷ, có thích không? Có thích đệ đệ yêu nằng như vậy không?” Nhìn ngọc diện của Trần Lan đang ứng hồng, Hoa Tinh trong lòng nhịn không được nổi lên chút đắc ý.

Trần Lan mở to mắt liếc nhìn hân, rồi tránh đi chỗ khác. Nằng thấy trong mắt của Hoa Tinh một chút đắc ý, trong lòng vừa bên lên vừa xấu hổ, giận hân không ngừng lấn tới, vừa định mở miệng, Hoa Tinh đã không cho nằng một cơ hội, liền hôn lên đôi môi nằng đỏ mọng mê người của nằng. Trần Lan vô lực, để mặc hân khinh bạc nằng, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn và ngọt ngào,غمغم lại có lẽ đây thật sự là thiên ý, mình có tránh cũng không tránh được. Đã như vậy, làm sao phải lừa dối lòng mình, phải nhanh chóng dừng lại bức tường ngăn cách giữa hai người để làm gì?

Hoa Tinh trong mắt hiện lên một chút kỳ dị, hữu thủ buông tha cho phong đồn mềm mại của nằng, theo cặp đùi thon thả chậm rãi tiến tới vực sâu thần bí kia, thám hiểm sự mỹ lệ mê người của nó. Cách một lớp vải lụa, Hoa Tinh hữu thủ đang vuốt ve thánh địa mềm mại mà tràn đầy đàn hồi co giãn, thỉnh thoảng còn công kích tòa thành mỹ lệ của nằng, thám hiểm phong cảnh mỹ lệ ở đó. Hoa Tinh trong lòng hưng phấn vô cùng, cảm giác mềm mại đó thực là chân mỹ, cảm nhận được nhịp điệu rung động của Trần Lan và vẻ kinh hãi của nằng, Hoa Tinh trong lòng có chút đắc ý không nói nên lời. Nghĩ đến lát nữa có thể nhắm nháp đoá hoa cao quý và kiều diễm của nằng cao quý, Hoa Tinh hân mới nghĩ đến thì toàn thân hữu lực, hưng phấn vô cùng, tay cũng dùng sức vuốt ve những nơi mềm mại rung động lòng người của mỹ nhân.

Trần Lan đang khép hờ đôi mắt cũng phải mở to mắt ra, trong mắt nằng rõ ràng mang chút kinh hoảng và ngượng ngùng, cảm nhận được tay của Hoa Tinh đang dừng lại trên địa phương vô cùng xấu hổ của nằng, dùng sức vuốt ve. Mặc dù bị ngăn cách bởi một lớp quần lụa, nhưng Trần Lan trong lòng cũng hiểu được, hai tầng lụa kia căn bản là có mà như không, tuyệt chẳng ảnh hưởng đến hành động của Hoa Tinh. Cảm nhận được Hoa Tinh càng lúc càng dùng sức, ngón tay hân càng ngày càng lấn tới, chính nằng cũng bị hân trêu chọc mà phát sinh dục tình, Trần Lan trong lòng cả kinh, đột nhiên ra sức đẩy Hoa Tinh ra.

Thấy âm thanh của Hoa Tinh bộc lộ chút kinh ngạc, trong mắt nổi lên chút lưu luyến nhẹ nhàng, Trần Lan nhịn không được phải mềm lòng, không hề có ý trách cứ hân. Trần Lan nhìn vào ánh mắt của hân, vẻ mặt nằng có chút kinh hoảng nói: “Đệ đệ, người cho tỷ tỷ một chút thời gian có được không?” Trong ánh mắt kinh hoảng thất thố, hàm chứa chút bất an và kinh hãi, tựa hồ như sợ Hoa Tinh tức giận, vẻ mặt ấy khiến người ta phải hết sức thương tiếc.

Hoa Tinh không thể tưởng được lúc này nàng có thể tỉnh táo trở lại, trong lòng nhịn không được khê thở dài. Nhìn vẻ mặt khiến người ta phải hết sức trù mến thương tiếc, Hoa Tinh hiểu được, nếu hấn chân chính muốn nàng, cũng rất dễ dàng để có thể chiếm đoạt được nàng, chỉ là làm như vậy, trong lòng nàng có thể lưu lại hồi ức không tốt, đây là điều mà Hoa Tinh không muốn nhìn thấy. Nhìn nàng, Hoa Tinh nhịn không được lại ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má đầy đặn của nàng nhẹ nhàng nói: “Được, ta đáp ứng lời nàng, nhưng nàng cũng phải đáp ứng cho ta một điều kiện, bằng không ta sẽ ... nàng.” Nói xong bèn mỉm cười hôn lên đôi môi đỏ mọng mỹ lệ của nàng.

Trần Lan nhìn hấn, trong mắt hiện lên một chút nhu tình, lại mang theo một chút e thẹn bẽn lẽn, nhẹ giọng nói: “Điều kiện gì, chàng nói đi, nếu ta đáp ứng được, nhất định đáp ứng.”

Hoa Tinh cười nói: “Điều kiện này rất đơn giản, đó là sau khi rời khỏi đây, nàng phải đáp ứng vẫn sẽ ở lại bên cạnh ta, không được nhân dịp khi ta vắng mặt, một mình bỏ đi. Chỉ cần nàng đáp ứng điều kiện này của ta, ta sẽ bỏ qua cho nàng, bằng không hôm nay ta phải chiếm đoạt thân thể của nàng.” Hoa Tinh trong mắt lóe lên vẻ tà dị mê người.

Trần Lan nghe vậy trong lòng run lên, không thể tưởng được hấn ngay cả trong lòng nàng đang nghĩ gì cũng biết. Trong lòng Trần Lan, đối với Hoa Tinh có một loại cảm giác càng ngày càng lún sâu, nàng biết điều này là không thể được, nhưng khi đối mặt với Hoa Tinh, nàng lại vô lực kháng cự. Hoa Tinh tựa hồ như thiên sinh đã có một loại bản lĩnh mê hoặc lòng người, chỉ cần nữ nhân nào ở bên cạnh hấn hai ba ngày, sẽ từ từ rơi vào trong tòa thành nhu tình của hấn, rốt cuộc là vô lực trốn tránh. Trần Lan cũng e sợ nàng cuối cùng cũng chìm sâu hơn, cho nên trong lòng thầm quyết định, đợi sau khi ly khai khỏi Trường An thành này địa phương đầy nguy hiểm này, bản thân nàng sẽ thừa dịp hấn vắng mặt bí mật rời đi, từ nay về sau tìm một nơi nào đó một mình yên tĩnh sống nốt quãng đời còn lại, trong khi bản thân cảm thấy tịch mịch, có thể hồi tưởng lại đoạn tình cảm này, có lẽ cũng vô cùng mỹ lệ.

Nhưng không nghĩ được Hoa Tinh lại đoán ra được tâm sự của nàng, nhìn ánh mắt tràn đầy bá đạo nhưng không kém phần thâm tình của hấn, trong lòng Trần Lan vô cùng hỗn loạn. Có thể tưởng tượng lời nói của Hoa Tinh, nếu nàng không đáp ứng, hấn có lẽ thật sự sẽ dùng sức mạnh, đến lúc đó chỉ sợ nàng cũng không thể phản kháng lại ý muốn của hấn, cũng chỉ có thể để hấn chiếm đoạt thân thể của nàng. Lòng tự tôn của nàng tại thời khắc này đang nhắc nhở nàng, nữ nhân nếu muốn giữ mình thanh bạch, thì không thể có những việc khiến thể nhân không chấp nhận, những hành vi làm trái với truyền thống đạo đức, sẽ bị người đời nhục mạ.

Hoa Tinh nhìn nàng, biết trong lòng nàng đang lo lắng, điều này đối với nàng mà nói, có thể có chút khó xử. Hoa Tinh hiểu được đối với một nữ nhân như nàng, để nàng chấp nhận hấn, tiếp nhận sự tình này, thì cần phải có thời gian, phải có cả một quá trình. Hoa Tinh hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng mỹ lệ của nàng, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, đáp ứng ta có được không? Ta thật sự muốn vĩnh viễn yêu thương nàng, quý trọng nàng, nàng chẳng lẽ không rõ tấm lòng của ta hay sao?”

Trần Lan nghe vậy nhìn hấn, dần dần ánh mắt trở nên nhu hòa, tràn ngập nhu tình nhẹ nhàng, than nhẹ một tiếng đáp: “Hoa đệ, ta đáp ứng chàng, nhưng chàng cũng phải đáp ứng ta, trước đó nếu ta không có đồng ý với chàng, thì chàng không được cố ý làm mấy chuyện xấu với ta, khi dễ ta, có được không?” Nói xong bèn nhìn hấn, trong mắt có chút chờ mong.

Hoa Tinh nghe vậy vui vẻ, trong mắt hiện lên một chút vui mừng và gian xảo, khê cười nói: “Được, ta cũng đáp ứng nàng. Bất quá hiện tại là một ngoại lệ, đây là biểu đạt tình yêu của ta đối với nàng, ta thích sử dụng loại phương thức này, tỷ tỷ không được cự tuyệt.” Nói xong bèn đề lên người nàng, ánh mắt mỉm cười nhìn vào ánh mắt của nàng.

Trần Lan trong lòng cả kinh nói: “Đệ đệ, không được đâu, chàng đáp ứng với tỷ tỷ là không được khi dễ tỷ tỷ rồi, người sao lại làm như vậy.” Trong ánh mắt mang theo chút xấu hổ và bất an

Hoa Tinh hôn lên đôi môi đỏ mọng, cười nói: “Ta đúng là đáp ứng nàng, nhưng ta có nói là trước khi tỷ tỷ không đồng ý với ta, ta sẽ không chính thức chiếm đoạt thân thể thánh khiết của tỷ tỷ, nhưng không hề nói ta sẽ không được yêu thương thân thể của tỷ tỷ? Bây giờ ta muốn yêu thương thân thể mỹ lệ mê người của tỷ tỷ thật tốt.” Nói xong song thủ bên hoạt động bên hai bên hông mềm mại của nàng, chọc ghẹo nàng khiến nàng nhịn không được cười duyên thành tiếng, rồi lại vô lực giãy dụa, trong miệng vẫn yêu kiều rên

lên không muốn, thân thể càng lúc càng trở nên mềm oặt, tùy ý cho thủ cước của Hoa Tinh được chiếm tiện nghi.

Hoa Tinh nằm ở trên giường, nhìn mỹ nhân đang then thùng ở trong lòng mình, trong tim hẳn cũng tràn ngập đắc ý, mặc dù không có chính thức chiếm đoạt được nàng, nhưng Hoa Tinh biết vấn đề chỉ là còn là thời gian, hẳn từ nay về sau tùy thời nếu muốn, đều có thể chiếm đoạt thân thể mỹ lệ thành thực của nàng. Nhìn lên nóc nhà, Hoa Tinh nghĩ đến sự tình trong mấy ngày nay, hẳn tới nơi này được vài ngày thì có thể nói đã xảy ra không ít sự tình, tiếp xúc cũng không ít người, có được những thu hoạch thập phần ngoài ý nghĩ, sự tình này khiến Hoa Tinh cực kỳ cao hứng.

Nhìn mỹ nhân trong lòng, Hoa Tinh song thủ vuốt ve kiều đồn mỹ lệ mê người kia, vô cùng tự hào được hưởng thụ mỹ vị khó nói. Nghĩ đến bản thân trong vài ngày, thu hoạch lớn nhất là chiếm được mấy vị mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, nghĩ đến lúc các nàng quen biết gặp nhau, khéo miệng Hoa Tinh hiện ra một nụ cười đắc ý.

Lần đầu tiên ở ngoài thành gặp gỡ Mai Hương, thiếu nữ hoạt bát rực rỡ này khiến Hoa Tinh vô cùng ưa thích, nghĩ lại lần đó nếu không phải vì Hắc Ngọc ma liên, lúc này chắc hẳn đã sớm chiếm đoạt thân thể lung linh rực rỡ của nàng rồi. Tuy nhiên bây giờ giữa hai người đã nảy sinh tình cảm, so với phu thê cũng không có nhiều khác biệt, chỉ cần hẳn muốn, tùy thời đều có thể hái đi đóa hoa mỹ lệ kia.

Lần thứ hai là ở trên Anh Hùng lâu gặp gỡ Thu Nguyệt, vị mỹ nữ bài danh thứ sáu trên Bách Hoa Phổ thượng này, phương tâm của nàng cũng bị hẳn chiếm được, chỉ cần cơ hội tới, tự nhiên có thể thuận lợi chiếm được con người cũng như trái tim nàng.

Lần thứ ba trong lúc vô ý cứu được Tiểu Bình và Tú Quyên hai người, lúc này có thể nói một ngạc nhiên ngoài ý muốn, khiến Hoa Tinh hưng phấn không thôi. Nghĩ đến tư vị mỹ lệ cực kỳ mê người của hai nàng, những tiếng rên la yêu kiều và phong thái kiều mị của hai nàng tối hôm qua trên giường, Hoa Tinh nhận không được mừng vui trong lòng muốn cười lớn.

Lần thứ tư gặp gỡ Trần Lan, nữ nhân mỹ lệ thành thực, vô cùng cao quý này, lúc này đang nằm trong lòng hẳn. Hoa Tinh nhìn thoáng qua mỹ nhân trong lòng một chút nhúc nhích cũng không có, trong mắt hiện lên một chút nhu tình, cả đời này ta sẽ quý trọng chăm sóc nàng thật tốt.

Thứ năm chính là Âm Vũ, có này có lẽ là một loại duyên phận đã được định sẵn, bằng không nàng nhất định không thể trong tay hẳn. Nghĩ đến dung nhan mỹ nhân tựa thiên tiên này, Hoa Tinh trong lòng nổi một chút tự hào, bởi vì cả đời này nàng đã quyết định làm nữ nhân của hẳn, vĩnh viễn cũng nàng không có ý định muốn trốn thoát khỏi vòng tay hẳn. Nhớ tới thân thể mềm mại mỹ lệ cực kỳ mê người của Âm Vũ sáng hôm nay, Hoa Tinh nhận không được thâm có những vui vẻ trong lòng, tuyệt thật a!

Quay đầu nhìn lại, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, hẳn ở Trường An đã chiếm được phương tâm của sáu mỹ nhân, chiếm được thân thể của ba người, Hoa Tinh trong lòng cũng nổi lên một chút mê man mơ hồ, hẳn nghĩ đến sự việc đã đi đến mức này, đợi tới lúc quay trở lại thư viện, phía sau có lẽ đã có một dãy dài những nữ nhân đi theo, điều này còn không khiến Trầm, Dư, Liễu ba người phải tức chết sao. Hoa Tinh lúc này đột nhiên ý thức được, sự tình đã đi tới mức này là không được, có một số sự tình không để cho Trầm Ngọc Thanh các nàng biết là tốt nhất. Đáng tiếc hẳn đã quên, ánh mắt của Phượng Hoàng Thư Viện trải rộng khắp vô lâm, hẳn nếu muốn giấu Trầm Ngọc Thanh có lẽ là khó hơn lên trời.

Trần Lan lúc này trong lòng Hoa Tinh, dần dần tựa hồ cảm thấy mệt mỏi, từ từ chìm trong giấc ngủ. Hoa Tinh thấy nàng đã ngủ thiếp đi, song thủ cũng ngừng lại, cứ như vậy mà ôm nàng, từ từ nhắm mắt lại.

42. Chương 42: Tình Định Thu Nguyệt

Trường An thành vô cùng náo nhiệt, bởi vì sự tình liên quan đến Tị Thủy châu, lại thêm một đám đông nhân sĩ vô lâm tiến vào thành, nhất thời trong thành Trường An trở nên vô cùng hỗn loạn. Nhưng bởi vì sự xuất hiện của Hoa Tinh, khiến cho đại đa số đều im lặng, không dám đến trên chợ Hoa Tinh, cũng vì thế

mà Trường An có vẻ yên bình hơn rất nhiều. Uy danh của Hoa Tinh cũng khắc sâu trong lòng của nhân sĩ võ lâm và Trường An, tất cả mọi người đều hiểu được, tốt nhất không nên chọc giận vị Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh này, bằng không có hối hận cũng không kịp.

Ngày thứ hai Hoa Tinh vẫn ở tại khách điểm chứ chưa có rời đi. Chỉ có Thu Nguyệt chạy đến kiểm Mai Hương, kỳ thật là muốn tìm Hoa Tinh. Cô Ngạo ở trong phòng luyện công không ra ngoài, Âm Vũ thân thể vẫn còn rất yếu, cũng vẫn còn đang nghỉ ngơi. Trần Lan thấy Thu Nguyệt đến đây, cũng chủ động rời đi, chỉ còn Thu Nguyệt, Mai Hương và Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn Thu Nguyệt, trong mắt hàm chứa nhu tình cười nói: “Mấy người các nàng hôm nay lại mang đến cho ta sự tình gì vậy? Có lẽ bọn họ ở chỗ này cũng không có kết quả gì rồi.”

Thu Nguyệt nhìn Hoa Tinh, trong mắt có chút xấu hổ nhẹ nhẹ, nhẹ giọng nói: “Bọn họ vẫn là vì sự tình của Tị Thủy châu mà bọn họ, mặt khác Lâm Vân của Võ Lâm Thư Viện thông báo một tin tức, nói từ Thiếu Lâm xuất hiện một vị thiếu niên cao thủ, tên là Mục Phong. Người này tương đối lợi hại, sáng sớm nay truyền đến tin tức nói rằng hôm qua Mục Phong tại Long Môn Thạch Quật (Quật: Hang đá) ở Lạc Dương cùng với cao thủ Địa Bảng xếp ở vị trí thứ bảy Truy Phong Kiếm Khách Hoàng Bất Minh xảy ra một cuộc chiến, danh chấn võ lâm. Nghe nói Mục Phong kia khiến cho cao thủ Địa Bảng bại danh thứ bảy Hoàng Bất Minh miệng phải thổ huyết, kiếm đoạn nhân tàn, mà bản thân hắn không hề bị thương, thật sự là một đêm thành danh.”

Lời vừa nói ra, Mai Hương trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt của Hoa Tinh chỉ hiện ra chút tiểu ý nhàn nhạt. Mai Hương nói: “Nói như vậy, Mục Phong kia lợi hại vô cùng, dựa theo lời nói của người, Mục Phong kia ít nhất phải xếp ở trên vị trí thứ ba trên Địa Bảng, từ nay về sau nếu có gặp gỡ hẳn phải thật cẩn thận”. Nói xong nhìn Hoa Tinh, thấy Hoa Tinh không thèm để ý, ánh mắt đang ở trên thân thể mê người của Thu Nguyệt mà dò xét, căng mắt nhìn lên ngọn sơn phong cao vút mỹ lệ của Thu Nguyệt khiến cho Mai Hương tức giận trừng mắt, không thèm nhìn hắn, ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Hoa Tinh thấy vẻ mặt của Mai Hương như ăn phải dấm chua, trong lòng cười thầm, nhẹ giọng nói: “Hương nhi sao vậy, có phải là ăn phải dấm chua của Nguyệt nhi không?” Hoa Tinh muốn nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng đáng yêu đầy sinh khí của Mai Hương.

Lời vừa nói ra, Mai Hương sắc mặt đỏ lên, phủ nhận: “Chàng nói hươu nói vượn gì vậy, ai ăn dấm hồng chứ, muội và Thu Nguyệt là hảo tỷ muội, tất nhiên sẽ không có chuyện đó rồi. Huynh đó, hừ, đã nghĩ đến chủ ý thu lấy Thu Nguyệt, huynh tưởng là muội không biết hay sao.”

Thu Nguyệt trong lòng vừa mừng vừa thẹn, không thể tưởng được Hoa Tinh lại trực tiếp nói ra những lời như vậy, khiến nàng không biết phải nói gì, chỉ biết im lặng không mở miệng. Nhưng Thu Nguyệt trong lòng suy nghĩ câu nói của Hoa Tinh, điều đó rõ ràng ám chỉ rằng, hẳn muốn nàng. Nghĩ vậy Thu Nguyệt trong lòng vui mừng vô cùng, nhưng biểu hiện của nàng lại có chút bối rối.

Hoa Tinh mỉm cười đứng dậy, đi đến bên người hai nàng. Nhìn Mai Hương, Hoa Tinh cười nói: “Còn nói không có không có ăn dấm chua, ngay cả Nguyệt nhi nghe cũng biết, lại còn không thừa nhận.” Nói xong kéo lấy Mai Hương, không để ý sự giãy dụa của nàng, trước mặt Thu Nguyệt ôm lấy nàng, nhìn nàng đỏ mặt vụng vụng lắc lư thân thể, bộ dáng đáng yêu cực kỳ, Hoa Tinh hữu thủ dùng lực đánh mạnh đánh lên kiêu đồn của Mai Hương, một tiếng âm thanh trong trẻo vang vọng trong phòng, toàn thân Mai Hương đang run rẩy giãy dụa, lập tức như lả đi trong lòng của Hoa Tinh. Trên khuôn mặt đỏ hồng của nàng hiện lên chút ngượng ngùng, Mai Hương cắn chặt môi dưới hung hăng nhìn Hoa Tinh, tựa hồ như trách hắn không nên trước mặt Thu Nguyệt đối xử với nàng như vậy, như vậy khiến nàng từ nay về sau không còn thể diện đối diện với người khác.

Thu Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy khung cảnh hai người thâm mật như vậy, trong lòng có chút thẹn thùng, rồi lại có chút chờ mong, hy vọng người đang được Hoa Tinh ôm trong lòng chính là nàng. Hoa Tinh nhìn vẻ mặt của Mai Hương đang cắn chặt môi dưới, trên mặt lộ ra chút tiểu ý, cười nói: “Nguyệt nhi đâu phải là người ngoài, sợ gì mà phải xấu hổ chứ, tương lai các nàng cũng giống nhau, đều là kiều thê của Hoa Tinh ta. Các nàng đã là tỷ muội tình thâm, làm sao phải sợ muội ấy cười nàng chứ? Đến đây để ta hôn nàng một chút nào.” Nói xong trong mắt hiện lên một chút hiểm ác, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Mai Hương trong lòng cực kỳ xấu hổ, thấy Hoa Tinh cúi đầu hôn nàng, liền nhanh chóng quay mặt tránh

đi không để hấn thẳng thề. Nhưng nàng sao có thể là đối thủ của Hoa Tinh, Hoa Tinh song thủ ôm chặt lấy khuôn mặt nàng, dễ dàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của nàng, ngậm lấy đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng, tận tình nhâm nhi thưởng thức.

Mai Hương trừng mắt nhìn hấn, trong mắt mang vẻ xấu hổ, nhẹ nhàng hé mở đôi môi, mặc hấn tiến vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, buông thả để mặc hấn nhắm nháp đôi môi mỹ lệ thơm tho của nàng. Hoa Tinh nhìn vào ánh mắt nàng, trong mắt mang theo chút nhu tình, chậm rãi làm tan chảy trái tim nàng. Đồng thời hữu thủ dùng sức xoa bóp tuyết đồn mềm mại, phong mãn, nhún nhảy, cảm thụ cảm giác đàn hồi co giãn mê người. Tả thủ cách một lớp quần áo nắm lấy nhũ phong mềm mại, tận tình vuốt ve vỗ về một cách nhẹ nhàng. Mai Hương bị hấn trêu đùa khiến nàng toàn thân vô lực, trong mũi thở ra một hơi yêu kiều nặng nề. Thu Nguyệt ở một bên sắc mặt đỏ bừng, nhanh chóng chuyển thân rời đi, nhưng trong lòng tràn ngập cảm giác chờ mong không muốn rời.

Hoa Tinh tận tình nhắm nháp đôi môi thiếu nữ thơm tho của Mai Hương, song thủ xoa bóp phong đồn và nhũ phong mềm mại mà cực kỳ co giãn đàn hồi, trong lòng vô cùng sướng khoái. Nhìn thoáng qua lúc Thu Nguyệt rời đi, Hoa Tinh trong mắt lộ ra chút tiếu ý, tựa hồ như ám thị một điều gì đó.

Khi Hoa Tinh từ từ buông đôi môi đang sưng mọng lên của Mai Hương ra, Mai Hương từ trong lòng của Hoa Tinh đứng dậy, song cước vô lực, ngay đến đứng cũng không vững, trong miệng truyền đến một tiếng thở gấp yêu kiều rất lớn, ngọc diện đỏ hồng lên, lộ ra vẻ kiều mị, mị nhân như tơ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh lại hôn nàng, đôi môi ngậm lấy bờ môi mọng đỏ và đầu lưỡi của nàng, một ngụm chân khí mát lạnh nhu hòa rất nhanh tản ra khắp toàn thân nàng, khiến thể lực vừa mất đi của nàng lập tức khôi phục lại. Đợi sau khi nét đỏ ửng trên khuôn mặt Mai Hương biến mất, Hoa Tinh nói nhỏ một tiếng bên tai nàng. Mai Hương nghe vậy nhìn thoáng qua Thu Nguyệt đang quay lưng về phía hai người, trên mặt lộ ra chút thẹn thùng nhè nhẹ và vẻ mặt hiện lên một tia hiềm ác, nhẹ nhàng gật đầu, đồng thời kiều mị trừng mắt nhìn Hoa Tinh, tựa hồ muốn nói tiện nghi cho chàng rồi, hừ.

Hoa Tinh cười cười, trong mắt lộ ra một chút cảm kích, nhẹ nhàng buông thân thể của Mai Hương ra, hữu thủ nhịn không được trên nhũ phong cao vút mê người của nàng vuốt một cái, trên khuôn mặt nở một nụ cười đắc ý, xoay người bỏ đi. Mai Hương nhìn theo bóng lưng của hấn, trong mắt hiện lên một tia chút oán, có chút nhu tình, nàng không hề nhìn bọn họ xoay người rời đi.

Bên tai của Thu Nguyệt nghe tiếng thở gấp yêu kiều của Mai Hương, trái tim nàng đập thành thịch, nảy lên không ngừng, suy nghĩ nếu đổi lại là nàng, liệu có thể cũng phát ra cái âm thanh đáng xấu hổ kia hay không? Thu Nguyệt không dám không xoay người bỏ đi, sợ Hoa Tinh phát hiện nàng nhìn lén hấn, cái này xấu hổ chết!

Hoa Tinh bám theo sau của Thu Nguyệt, nhìn thân hình thon dài động lòng người kia thon dài, bờ lưng vô cùng mỹ lệ, Hoa Tinh trong mắt lóe lên chút sắc ý nhè nhẹ. Hoa Tinh tiến lên ôm lấy thân thể mỹ lệ của Thu Nguyệt, song thủ dừng ở bên dưới ngọc nhũ mỹ lệ cao vút, nhẹ nhàng ôm sát thân thể run rẩy vì thẹn thùng của nàng. Thu Nguyệt toàn thân chấn động, không thể tưởng được Hoa Tinh đột nhiên di chuyển mục tiêu, ôm lấy nàng. Thu Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, nghĩ đến Hoa Tinh lần đầu ôm nàng trong lòng, hai người cùng nhau thân mật. Tâm tư người thiếu nữ hẳn cảm nhận ra rằng, lát nữa nhất định sẽ phát sinh sự tình vô cùng xấu hổ.

Thu Nguyệt đã vượt qua được sự e thẹn ban đầu của người thiếu nữ, nàng chỉ nhẹ nhàng giãy dụa, không dám dùng sức thái quá, sợ khiến người trong lòng nàng mất hứng. Thu Nguyệt run giọng nói: “Hoa đại ca, huynh không cần làm như vậy, Mai Hương tỷ đang ở chỗ khác, tỷ ấy sẽ không vui đâu.” Thiếu nữ này cũng hiểu được tặc đồ kị, dùng lời nói để nhắc nhở Hoa Tinh, cũng nhắc nhở bản thân nàng. Từ những lời nói của nàng, Hoa Tinh có thể nghe ra được nhiều điều, nhịn không được tràn đầy đắc ý. Trong lời nói của Thu Nguyệt rõ ràng lộ ra một điều, Mai Hương không có ở chỗ này, nàng sớm sẽ để người trong lòng nàng được hứng thú, cũng để cho hấn được tận tình nhắm nháp sự mỹ lệ của nàng.

Hoa Tinh thấp giọng cười nói: “Nàng ấy, giống như muối lúc vừa rời, đã quay lưng rời khỏi chúng ta rồi, Thu Nguyệt có thích Hoa đại ca ôm muối thế này không?” Nói xong đôi môi hấn hôn nhẹ lên thùy tai miễn cưỡng của người thiếu nữ, khiến Thu Nguyệt run rẩy không thôi. Đồng thời song thủ hướng lên trên, hướng tới gần sơn phong mỹ lệ của nàng mà Hoa Tinh vô cùng mong muốn được thưởng thức.

Thu Nguyệt toàn thân kinh hãi, song cước suy nhược vô lực, song thủ nắm lấy cặp ma chưởng của Hoa Tinh, run rẩy nói: “Hoa đại ca, không được đâu, xấu hổ lắm!” Nàng từ từ dùng sức ngăn cản tay của hắn.

Hoa Tinh nắm lấy tiểu thủ của nàng, tách sang hai bên, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Nguyệt nhi hãy biết nghe lời, Hoa đại ca thật thương muội mà, mau bỏ tay ra nào.” Nói xong bèn buông đôi tiểu thủ của nàng, song thủ nhanh như chớp nắm lấy đôi ngọc thổ cao vút mỹ lệ mê người, dùng sức vuốt ve.

Hai người cùng chấn động, thân thể mềm mại của Thu Nguyệt bị xâm phạm, toàn thân nàng run rẩy, nhưng rất nhanh trở nên vô lực tựa trong lòng của Hoa Tinh, Hoa Tinh trong lòng cũng là chấn động, tuyệt quá, cảm giác này, vừa tròn vừa thon, đàn tính kinh người, thật không hổ là tuyệt sắc mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, đúng là Phi thường, chỉ có một từ thôi, sáng khoái.

Hoa Tinh dùng sức vuốt ve, trong lòng dắc ý, hưng phấn cực kỳ, nhìn trên khuôn mặt mỹ lệ của Thu Nguyệt có một lớp hồng vân hiện lên, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, đang nhẹ nhàng thở hổn hển, bộ dáng kia thật sự là mê người, khiến người ta phải phạm tội. Hoa Tinh từ trong lòng bàn tay có thể cảm giác được, song phong của Thu Nguyệt vừa to vừa tròn, so với của Mai Hương còn phong mãn hơn rất nhiều, đôi nhũ phong vừa mềm mại, đàn hồi co giãn kinh người, nắm trong tay cực kỳ sáng khoái, cái loại cảm giác tuyệt vời này thật nói không nên lời.

Thu Nguyệt toàn thân run rẩy, thân thể thiếu nữ cực kỳ tôn quý của nàng, lần đầu bị người trong lòng ôm trong vòng tay tận tình xoa bóp vuốt ve, trong lòng vừa mừng vừa thẹn. Nghĩ đến đem thân thể mỹ lệ nhất của nàng giao cho người trong lòng mà nàng yêu thích, Thu Nguyệt trong lòng tức thì có một loại cảm giác tự hào từ từ nổi lên, nhớ tới miệng hắn lúc vừa rồi gọi nàng là kiều thê, Thu Nguyệt trong lòng tràn đầy ngọt ngào, ngọt ngào tới tận đáy lòng. Cảm nhận được song thủ của Hoa Tinh đang đeo bám trên thân thể nàng, Thu Nguyệt cũng cảm thấy vô cùng hài lòng về thân thể ngọc nhân của nàng. Từ trên ngực truyền lại trận trận cảm giác mê mẩn khiến cho Thu Nguyệt nhịn không được, cái miệng nhỏ của nàng truyền ra những tiếng thở hổn hển nhẹ nhàng, cực kỳ mê người.

Thu Nguyệt trong lòng có chút thẹn thùng, đến lúc này nàng mới hiểu được vì sao vừa rồi Mai Hương lại phát ra những âm thanh đáng xấu hổ như vậy, nguyên lai là được người trong lòng yêu thương vuốt ve thân thể của mình, là một sự tình vừa tuyệt vời vừa đáng xấu hổ. Nhớ tới Mai Hương đang ở một nơi khác, Thu Nguyệt bèn khép miệng lại, hết sức nhẫn nhịn chịu đựng, không phát ra âm thanh, tránh để Mai Hương nghe thấy, khiến nàng xấu hổ chết đi được.

Hoa Tinh tận tình vuốt ve mỹ nhân trong lòng, miệng hắn từ từ hôn tới ngọc diện của nàng, khi Thu Nguyệt lơ đãng quay đầu, lần đầu tiên hôn lên đôi môi của Thu Nguyệt, đoạt lấy nụ hôn đầu tiên của nàng. Trong khi Thu Nguyệt vẫn còn đang thở gấp yêu kiều, Hoa Tinh vẫn không buông cho nàng tha sau nụ hôn hôn sâu vừa rồi, nhẹ giọng hỏi Thu Nguyệt: “Nguyệt nhi, thích Hoa Tinh ta yêu thương muội triu mến như vậy không? Thích ta hôn muội, thích ta tiếp xúc thân mật với muội như vậy không?”

Thu Nguyệt nghe vậy mới từ trong dục tình say lòng người tỉnh táo lại, nhìn vào ánh mắt của Hoa Tinh, Thu Nguyệt trong mắt hiện lên một chút thẹn thùng và một chút mê say, nói nhỏ: “Nguyệt nhi thích, thích Hoa Tinh cả đời triu mến với muội như vậy. Nguyệt nhi nguyện ý cả đời đi theo huynh, giao trái tim của muội cho huynh, cho huynh tận tình thương yêu.”

Hoa Tinh trong mắt lộ ra chút nhu tình mật ý, nhẹ nhàng ôm Thu Nguyệt, trở lại đi đến bên cạnh Mai Hương. Mai Hương lúc này đang nhìn hai người, trong mắt lóe lên một chút mất mát. Tả thủ của Hoa Tinh kéo Mai Hương vào trong lòng, hai tay mỗi tay một nàng, đem hai nàng ôm vào trong lòng. Nhìn khuôn mặt thẹn thùng của hai nàng, thân thể giãy dụa, Hoa Tinh trên đôi môi đỏ mọng của hai nàng hôn mỗi người một chút, khẽ cười nói: “Các người không phải là hảo tỷ muội sao, đều đã để cho ta hôn qua, có tổn hại gì mà phải xấu hổ chứ? Lại đây, ta có cái này cho các người nàng.” Nói xong liền ôm hai nàng tới ngồi trên giường.

Mai Hương và Thu Nguyệt đều nhìn đối phương, thật sâu trong mắt có chút hổ thẹn. Thu Nguyệt nghĩ đến dù sao Mai Hương cũng quen biết Hoa Tinh trước, nàng quen sau, trong lòng đối với Mai Hương cũng một chút thua thiệt, liền chủ động vươn tay, nắm lấy tay của Mai Hương. Mai Hương nhìn Thu Nguyệt, nhìn thấy trong cái nắm tay ấy có một tình hữu nghị chân thành, khiến nàng cảm thấy mềm lòng.

Nghĩ đến Hoa Tinh anh tuấn tiêu sái như thế, lại háo sắc tà dị như vậy, biết trong tương lai hẳn bên người

nhất định sẽ có không ít nữ nhân, nàng nếu với mỗi một người đều ăn phải dấm chua, còn không khiến cho nàng phải tức chết sao. Nghĩ đến tương lai hẳn có nhiều nữ nhân như vậy, khi đó hẳn liệu có thể không hề yêu thương nàng hay không? Nàng một thân một mình há có thể tranh thắng với quá nhiều nữ nhân được, không được, nàng cũng phải kiếm người trợ giúp.

Mà trước mắt Thu Nguyệt vốn là đồng tử muội với nàng, trong lúc nàng nhận thấy được yếu thế của nàng, nàng sao có thể nào cự tuyệt nàng ấy, không bằng hai tử muội liên hợp ở cùng một chỗ, đứng ở trên cùng một chiến tuyến, tương lai cũng có người giúp đỡ tương trợ. Nghĩ vậy, Mai Hương nhanh chóng cầm lấy tay của Thu Nguyệt, ánh mắt của hai nàng đan vào nhau ở cùng một chỗ, chậm rãi phát ra thần sắc nhu hòa mà kiên định. Tất cả những điều này đều lọt vào mắt của Hoa Tinh, hẳn trong lòng cũng cực kỳ cao hứng. Hẳn biết Mai Hương tâm địa thiện lương, thập phần mềm lòng, dù dĩ nàng thật tốt, rất nhanh có thể làm tan chảy trái tim nàng.

Hoa Tinh cười nói: “Thật sự là hảo tử muội, sao lại không thêm để ý tới ta, ta xem ra bị cho ra rìa rồi sao.” Ánh mắt hàm chứa chút tiểu ý nhìn Mai Hương và Thu Nguyệt, trong ánh mắt hẳn có một tia cổ ý.

Mai Hương trừng mắt nhìn hẳn nói: “Bại hoại, sắc lang, chàng xấu xa nhất, sẽ khi dễ hai người chúng ta, chúng ta mới không cần để ý tới chàng, có phải không Thu Nguyệt?” Nói xong bèn nháy mắt nhìn Thu Nguyệt. Thu Nguyệt sắc mặt ửng hồng, gật đầu không nói.

Hoa Tinh cười nói: “Tốt lắm, hai người các nàng liên thủ đối phó với ta, hãy xem ta đối phó với các nàng như thế nào, hắc hắc.” Hoa Tinh giả như làm ra một bộ dạng hung ác, nhưng Mai Hương lại không để ý tới hẳn, biết hẳn chỉ là dọa nạt nàng mà thôi, khóe miệng nàng nở nụ cười đồng thời thè ra cái lưỡi đỏ hồng mê người, quay sang Hoa Tinh làm mặt quỷ, trêu đùa cho Thu Nguyệt ở một bên không nhìn không được, cười khê ra một tiếng.

Hoa Tinh nhìn khuôn mặt kiều tiểu của Mai Hương, trong lòng cực kỳ say mê yêu thích. Hẳn rất thích nhìn khuôn mặt tiểu cô nương này của Mai Hương, thật sự là cực kỳ đáng yêu mê người. Hoa Tinh trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị nhẹ nhàng, song thủ đồng thời nắm lấy trước ngực của hai nàng, dùng sức nắm lấy đôi ngọc thoả mềm mại như bông, nhún nhảy không ngừng, tận tình xoa bóp, miệng lại cố ý cười nói: “A! Thật đẹp, thật thoải mái, Hương nhi Nguyệt nhi, chỗ này của các nàng thật đẹp, càng xoa bóp thì càng thêm mềm mại đàn hồi, thật sáng khoái!” Ánh mắt hẳn thỉnh thoảng nhìn vào đôi mắt thẹn thùng của các nàng, trong lòng cực kỳ đắc ý. Muốn đấu với ta, hắc hắc, các nàng còn chưa phải là đối thủ của ta, ta chính đang muốn hưởng thụ một phen tư vị của các nàng.

Mai Hương và Thu Nguyệt trong lòng cực kỳ xấu hổ, nếu chỉ có một mình nằm trong lòng của Hoa Tinh, mặc hẳn khinh bạc cũng không có quan hệ gì, nhưng bây giờ hai nàng đồng thời nằm trong lòng hẳn, cùng bị hẳn khinh bạc chiếm tiện nghi, hai nàng đều rất lúng túng khi phải đối mặt với đối phương, chỉ có thể cúi đầu không nói, mặc hẳn chiếm thế thượng phong. Ngắm lại cả hai nàng đều thân xử nữ, từ trước tới giờ chưa có thấy qua sự tình như vậy, trong lòng tự nhiên cảm thấy không thoải mái, rất muốn tránh khỏi Hoa Tinh hẳn, nhưng rồi lại cặp ma thủ của hẳn vờn cho toàn thân vô lực, chỉ có thể nhắm mắt lại, mặc hẳn khinh bạc. Đáng giận chính là Hoa Tinh thỉnh thoảng lại còn nói ra những lời đáng xấu hổ, kích động hai nàng, khiến các nàng vô cùng ngượng ngùng không có chỗ nào mà trốn, đều không khỏi phải vùi đầu thật sâu trong lòng hẳn, không dám phát ra tiếng.

Hoa Tinh lần đầu tiên đồng thời vuốt ve thân thể của hai nàng như vậy, nhìn thấy các nàng so với bình thường còn thẹn thùng hơn, Hoa Tinh trong lòng nổi lên một cỗ hưng phấn và đắc ý, có lẽ cái này so với việc thân mật với một người có vẻ còn kích động mê người hơn, khiến thật sâu bên trong Hoa Tinh cảm thấy vui mừng. Hoa Tinh dùng sức vuốt ve hai nụ hoa mỹ lệ kia, cảm thụ được tư vị tuyệt vời, thật sự là mềm mại mà cảm giác vô cùng đàn hồi co dãn, làm cho người ta yêu thích không thể buông tay.

Sau khi ba người thân mật được một lúc, Hoa Tinh buông hai nàng ra, từ trong ngực lấy ra hai hộp nhỏ đựng đưa trước mặt hai nàng, hấp dẫn sự chú ý của hai nàng. đọc truyện tại . Mai Hương và Thu Nguyệt nhìn thấy đó là chiếc nhẫn bằng thạch anh vô cùng tinh tế mỹ lệ trong mắt hai người đều bắn ra ánh mắt kinh ngạc, trong lòng cực kỳ yêu thích. Hai nàng phảng phất như trong lòng có linh giác, bốn tay đồng thời phát động, muốn lấy thứ trước mắt khiến cho lòng mình vô cùng ưa thích. Đáng tiếc cuối cùng cũng đều không lấy được vào tay, bởi vì Hoa Tinh. mới nhất ở truyện/y/y

Hoa Tinh mỉm cười nhìn hai nàng đang ngồi trên giường đang chuẩn bị động thân, nhìn thấy trong mắt các nàng có chút không cam lòng, Hoa Tinh nhin không được muốn cười, nhưng hấn không có cười, chỉ là trong đáy lòng cười thầm mà thôi.

Mai Hương và Thu Nguyệt đều nhìn thấy chiếc nhẫn tinh mỹ kia, trong lòng nghĩ thế nào để có thể nắm thứ tinh mỹ tuyệt luân như vậy tới tay? Hai đôi mắt to long lanh sâu thẳm đang không ngừng chuyển động, hiển nhiên đang ở suy nghĩ tìm ra chủ ý. Hoa Tinh cười nói: “Có muốn không, nói ra xem nào? Dụ dỗ ta đi, nếu khiến ta cao hứng nói không chừng sẽ tặng các nàng.”

Thu Nguyệt nghe vậy vội hỏi: “Hoa đại ca muội muốn, huynh có nhanh chóng tặng cho người ta không?” Thu Nguyệt nhanh chóng phát ra vẻ kiêu diễm, trên khuôn mặt mỹ lệ, vì chiếc nhẫn tinh mỹ kia mà mang theo nụ cười quyến rũ kiều mị, cực kỳ động lòng người, Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt một tia sáng kỳ dị chợt lóe lên, cười nói: “Tốt lắm, Nguyệt nhi mau đến hôn ta một chút trước đã.” Nói xong bèn mỉm cười nhìn nàng.

Thu Nguyệt sắc mặt đỏ lên, nhìn chiếc nhẫn kia, cuối cùng cũng không thể tự kiềm chế trước lực hấp dẫn của chiếc nhẫn kia, nàng chúm môi hôn lên trên khuôn mặt của Hoa Tinh một cái. Hoa Tinh trên mặt lộ ra một chút say mê, nhưng miệng thì vẫn nói: “Môi của Nguyệt nhi rất thơm, bất quá tựa hồ như nàng vẫn hôn nhầm chỗ rồi, cho nàng thêm một cơ hội nữa, lần này không được phép có sai sót nữa.” Nói xong đưa ánh mắt tà dị nhìn nàng.

Thu Nguyệt trong lòng hô to oan uổng, chính nàng đã bị hấn lừa, có thể tưởng tượng tâm ý của nàng với hấn, nhin không được kiêu mỹ trừng mắt nhìn hấn, phong tình đôi mắt không thể nói nên lời. u yếm nhìn qua chiếc nhẫn, Thu Nguyệt lại đặt chúm đôi môi mềm mại của nàng, đặt lên đôi môi hấn. Vốn Thu Nguyệt muốn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hấn một chút, nhưng không nghĩ được khi bốn cánh môi tiếp xúc nhau, cái miệng nhỏ nhắn của Thu Nguyệt đã bị hấn ngậm lấy, tận tình quăn quít triển miên, từ từ Thu Nguyệt lại chìm đắm trong đôi môi nóng bỏng của hấn.

Một bên Mai Hương đã nhìn thấy có một cơ hội tốt, bèn tiến lên định cướp đoạt chiếc nhẫn kia, đáng tiếc Hoa Tinh tựa hồ đã lường trước nàng sẽ có chiêu này, cho nên tay hấn vòng ra sau, nhanh chóng chụp lấy chiếc nhẫn. Mai Hương vì đoạt chiếc nhẫn, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, cả người nằm đè trên người Hoa Tinh, ra sức cướp đoạt, trên mặt nở một nụ cười đắc ý. Đợi cho nàng cuối cùng cũng đoạt được chiếc nhẫn mới phát hiện Hoa Tinh đã buông tha cho Thu Nguyệt, chính đang mỉm cười nhìn nàng, đáng giận nhất chính là tay của Hoa Tinh đang đặt ở địa phương thần bí đáng xấu hổ nhất của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve xoa bóp, khiến nàng toàn thân suy nhược, nhưng cũng đã không kịp ngăn cản cánh tay hấn đang chuẩn bị làm mấy chuyện xấu kia.

Hoa Tinh trên mặt mang theo nụ cười xấu xa, ngón tay cách một lớp vải đang nhẹ nhàng trêu đùa tiếng trái tim nàng, khiến toàn thân nàng xụi lơ nằm trong lòng của Hoa Tinh, cả người không có lấy một chút sức lực. Mai Hương kiêu mỹ nói: “Hoa Tinh đừng trêu chọc người ta nữa, buông tha cho Hương nhi đi, Hương nhi lần sau không dám như thế nữa.” Mai Hương trong lòng tình dục bắt đầu mạnh mẽ khởi động, nếu không có Thu Nguyệt ở chỗ này, có lẽ nàng sẽ không còn lối thoát nào khác, đành phải vứt bỏ thể diện, nàng sẽ đem bản thân dâng hiến cho Hoa Tinh.

Hoa Tinh cảm nhận được thân thể nàng động tình, biết không nên đùa giỡn nàng thêm nữa, nhẹ nhàng thu tay lại ôm nàng, đồng thời đem Thu Nguyệt ở một bên ôm vào trong lòng. Hoa Tinh thâm tình nói: “Chiếc nhẫn này mỗi người các nàng có một cái nhưng một khi đã đeo nó vào, vĩnh viễn không thể cởi ra, vì cái này là tiêu chí của Hoa Tinh ta, biểu hiện các nàng là thê tử của Hoa Tinh ta. Nhưng một khi đã mang nó vào, cả đời này các nàng vĩnh viễn chỉ có thể là thê tử của Hoa Tinh ta, vĩnh viễn thuộc sự sở hữu của ta. Cả đời này ta sẽ yêu thương các nàng thật tốt, các nàng có nguyện ý gả cho ta, trở thành thê tử của Hoa Tinh ta không? Nếu nguyện ý, ta sẽ tự mình đeo nó cho các nàng, xem như Hoa Tinh ta dùng cuộc đời mình để thề với các nàng.”

Mai Hương và Thu Nguyệt sửng sốt, không thể tưởng được chiếc nhẫn này Hoa Tinh tặng cho các nàng như một vật đính ước, nghĩ vậy hai nàng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đồng thời nước mắt trào dâng, đó là cực kỳ vui sướng mà tuôn rơi những giọt tình lệ, đại biểu cho trái tim thiếu nữ thuần khiết nhất. Mai Hương không biết nói gì, nàng thầm khóc mừng, mái đầu gật gật liên hồi, biểu thị nàng đồng ý, vạ lần đồng ý. Thu Nguyệt không có cái kinh nghiệm này của Mai Hương, có lẽ hết thấy đến với nàng quá dễ dàng, cho

nên Thu Nguyệt chỉ lý nhí đáp: “Muội nguyện ý, cả đời này trái tim muội vĩnh viễn thuộc về ta Hoa Tinh, muội nguyện ý trở thành thê tử của huynh.”

Hoa Tinh nhìn các nàng, trong mắt thần sắc tà dị đã biến mất, thay vào đó một loại ánh mắt vô cùng chân thành mà lại thâm sâu, yên lặng nhìn chăm chú hai thiếu nữ mỹ lệ trước mặt, các nàng đều là những tuyệt sắc mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, là những mỹ nữ trong thiên hạ khó tìm, lúc này đang tựa ở trong lòng hắn, thâm tình nhìn hắn. Hoa Tinh biết cả đời này có những thứ hắn có thể chiếm đoạt được mà người khác không thể có được, tương ứng với việc hắn phải đem ra nhiều cố gắng và quan tâm hơn người khác, phải yêu thương quý trọng mỗi một người trong các nàng thật tốt.

Hoa Tinh đưa tay lau những giọt nước mắt của Mai Hương, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc nào, ta thích nhất hình dáng vui vẻ tinh quái của Hương nhi, cả đời này đi theo ta, ta sẽ không cho để cho nàng phải thương tâm nữa, hiểu chưa nào? Ta sẽ quý trọng nàng thật tốt. Lại đây nào, ta đeo cho nàng cho nàng chiếc nhẫn đính ước cả đời của chúng ta, nó đại biểu cho trái tim ta, sẽ vĩnh viễn bảo vệ cho nàng.” Nói xong nắm lấy tiểu thủ nhỏ bé của Mai Hương, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn đính ước cho nàng, sau đó thâm tình hôn nàng.

Hoa Tinh nói: “Từ nay về sau nàng là thê tử của Hoa Tinh ta, trong tương lai ta sẽ đường hoàng tới cưới nàng.”

Nước mắt trong đôi mắt Mai Hương nhịn không được vẫn tiếp tục rơi xuống, động thân bổ nhào vào trong lòng của Hoa Tinh, khóc rống nói: “Hoa Tinh, muội cao hứng lắm, muội thật sự rất là cao hứng, cả đời này có thể làm thê tử của huynh là tâm nguyện lớn nhất của muội, cảm ơn người, ta cả đời này yêu phu quân nhất.” Nói xong lại khóc rống lên.

Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu. Ánh mắt gã nhìn qua Thu Nguyệt, lộ ra chân tình nhân nhật. Thu Nguyệt cũng nhìn sang Hoa Tinh, nàng phát giác ánh mắt của Hoa Tinh rất có mị lực, hấp dẫn thật sâu bên trong nàng, ánh mắt ấy vô cùng thâm thúy, tựa như là mặt biển rộng mênh mông, vô bờ vô bến, làm cho người ta trầm mê. Thu Nguyệt đột nhiên hiểu được trái tim nàng đang từ từ xích lại gần hắn, một ngọn lửa ái tình dày đặc mạnh mẽ không ngừng đang không ngừng thiêu đốt, trong nháy mắt làm tan chảy trái tim nàng. Ngay sau đó một cảm giác mát lạnh êm dịu đang từ từ nổi lên trong lòng nàng, đó là nhu tình của Hoa Tinh, làm dịu đi phượng tâm của Thu Nguyệt. Nếu nói khi liệt hỏa mạnh mẽ không ngừng thiêu đốt chính là chân tình của Hoa Tinh, vậy đạo thanh lương nhập vào cơ thể, tư vị ẩm áp ngọt ngào chính là nhu tình của Hoa Tinh. Trong chân tình bá đạo của Hoa Tinh lại mang theo những nhu tình nồng nàn, khiến lòng người phải say, người ta phải trầm mê. Thu Nguyệt tựa như thật sâu trong nàng đang chìm đắm trong nhu tình ẩm áp kia.

Giữa hai người Hoa Tinh và Thu Nguyệt, không cần có ngôn ngữ, chỉ cần một ánh mắt là đủ rồi. Thu Nguyệt nhìn thoáng qua Mai Hương, cũng nhẹ nhàng tựa đầu nàng ở người của Hoa tinh, yên lặng nằm ở trong. Hoa Tinh vuốt nhẹ mái tóc đẹp của hai nàng, trên mặt lộ ra chút tiểu ý nhân nhật, trong mắt có một chút kiên định và tự tin.

Đợi cho Mai Hương bình tĩnh trở lại, Hoa Tinh quay đầu rời khỏi Mai Hương, mang chiếc nhẫn đính ước cho Thu Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Nàng cũng phải tự bảo vệ bản thân thật tốt, có biết không? Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi Trường An thành, nàng lưu lại đây cũng phải cẩn thận, ta đã phân phó cho người của thư viện, thường xuyên chú ý tới động tĩnh của nàng, có sự tình gì bọn họ đều lập tức thông báo cho ta. Nàng nếu có việc gì khẩn cấp muốn tìm ta, có thể thông qua người của Phượng Hoàng Thư Viện chúng ta truyền lại tin tức cho ta, ta trong thời gian ngắn nhất sẽ tìm đến nàng. Nguyệt nhi vợ ta, cả đời này ta vĩnh viễn quý trọng nàng, chờ khi ta làm xong việc, ta sẽ quay lại cưới nàng, hãy chờ ta nhé.”

Thu Nguyệt trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, trên mặt thần sắc vừa then thùng vừa vui mừng nói: “Nguyệt nhi sẽ chờ phu quân đến cưới muội, trái tim muội thuộc về phu quân, chẳng bao giờ phân li.”

Hoa Tinh ôm hai nàng, nhẹ nhàng thông báo việc bọn hắn ngày mai sẽ rời đi, ba người từ từ giải bày tâm tư của mình, trong phòng dần dần trở nên yên tĩnh. Hoa Tinh nhìn lương nữ trong lòng hắn, nghĩ ngày mai cũng nên kiếm thời gian đến tạm biệt Tú Quyên và Tiểu Bình, nhìn ngắm các nàng một chút, từ nay về sau cũng không biết đến khi nào thì mới tái kiến, hy vọng là cũng không lâu lắm.

Sắp rời khỏi Trường An, trạm dừng chân tiếp theo của Hoa Tinh sẽ là nơi nào? Tiếp theo hắn sẽ gặp gỡ điều gì?

Điểm ngọ Trung Nguyên trạm thứ nhất, Trường An đã sắp đi đến hồi kết, chờ đợi Hoa Tinh sẽ là một con đường điểm ngọ huy hoàng tráng lệ, một đường đầy những truyền kỳ.

43. Chương 43: Ly Biệt Trường An

Tháng năm tại Trường An đã có chút nóng bức. Năm nay khí hậu Trung Nguyên rất quái lạ. Trong quá khứ, tầm tháng ba, tháng tư Trung Nguyên đã vô cùng nóng bức rồi, nhưng năm nay do vẫn còn chịu ảnh hưởng của hàn lưu nên nhiệt độ vô cùng thấp. Mãi cho đến tháng năm, khí hậu mới có chút nóng lên. Nhưng mà dù cho lần này mùa hè tới muộn, so với trong quá khứ còn mảnh liệt hơn. Hôm nay thời tiết cũng giống như ba ngày trước, nóng bức khiến lòng người cảm thấy khó chịu.

Trong khách điểm, Hoa Tinh mấy người đã rời khỏi giường từ sáng sớm. Sau khi dùng bữa sáng, Hoa Tinh nhìn một nam ba nữ bên cạnh hắn nói: “Trong khi đợi Cô Ngạo liên lạc với người của thư viện, gọi các nàng ấy đến đây gặp ta. Hương nhi và Tiểu Vũ cùng đi với Thu Nguyệt, Tiểu Tuyết lưu lại đây. Ta cũng phải ra ngoài xem xét, nhưng sẽ trở về rất nhanh thôi. Chúng ta hôm nay sau khi ăn bữa trưa xong sẽ rời khỏi Trường An. Tất cả mọi người cần chuẩn bị một chút, có quần áo vật dụng gì cần mua thì nhớ phải mua cho đầy đủ, trạm kế tiếp là Đồng Quan, lộ trình kéo dài hai ngày. Trên đường phải đi qua vài địa phương, thứ nhất là Ly Sơn, thứ hai là Hoa Sơn. Trên đường đi mọi người phải cẩn thận, có lẽ sẽ có hung hiểm nên mọi người phải chuẩn bị cho kỹ. Bây giờ chúng ta mỗi người hãy tự đi làm việc mình cần làm.” Nói xong bèn liếc mắt nhìn ba nữ nhân rồi đứng dậy rời khỏi.

Hoa Tinh đi rồi, Cô Ngạo, Mai Hương và Tiểu Vũ cũng ly khai. Một lát sau chỉ còn có một mình Trần Lan. Trần Lan nhìn dòng người qua lại như con thoi, trong lòng đột nhiên có một loại mất mát, có lẽ đây là sự tịch mịch (cô đơn). Nhìn ra ngoài trời, Trần Lan trong mắt lộ ra một tia thương cảm, một tiếng thở dài nhẹ nhàng phiêu tán giữa không trung. Sau đó cũng chuyển thân, mang theo một chút thê lương chậm rãi trở lại khách điểm.

Hoa Tinh lại một lần nữa dùng lại mưu mẹo trước kia. Trước tiên hắn ở trong cánh rừng bên ngoài thành dịch dung, sau đó quay trở lại trong thành, chạy thẳng tới nơi ở của Tú Quyên và Tiểu Bình. Khi vào thành, Hoa Tinh gặp lại hai khuôn mặt có chút quen thuộc, đáng tiếc hắn không biết tên của hai người đó. Đó là một nam một nữ, nam nhân khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy, trên thân mặc bạch y, tướng mạo anh tuấn, trong mắt thần quang sung mãn, hiển nhiên là một vị cao thủ. Nữ nhân xem bộ dạng thì khoảng hai mươi sáu hai bảy tuổi, trên khuôn mặt mỹ lệ có ba phần vũ mị. Trên thân vận quần áo thủy lục sắc, phối hợp với thân thể phong mĩ mê người, hơn nữa khuôn mặt lại mỹ lệ, thật sự là một mỹ nữ mê người. Một đôi thu thủy long lanh lộ ra chút tiểu ý hết sức duyên dáng, thực sự mê người đến mức nói không nên lời.

Hoa Tinh song nhãn nhìn lục y nữ tử kia, thầm nghĩ: “Hắc hắc, nữ nhân này thực ra rất có vận vị, thân người phong mĩ, khuôn mặt vũ mị, thật sự là một tiểu yêu tinh mê người, có cơ hội bí mật nhắm nháp một chút, có lẽ sẽ vô cùng sướng khoái a.” Đồng thời nhìn thoáng qua bạch y nam tử kia, nghĩ thầm “Chẳng lẽ bọn họ cũng vì Tị Thủy châu mà tới đây?”

Một nam một nữ đúng là khi Hoa Tinh gặp gỡ Mai Hương lần đầu tiên trên Anh Hùng lâu đã có gặp qua hai người bọn họ. Chỉ bởi vì lúc ấy sự chú ý của Hoa Tinh đều tập trung trên người của Thu Nguyệt, cho nên tịnh không có để ý họ, không nghĩ được bọn họ vẫn còn chưa rời đi. Hoa Tinh mặc dù không biết hai người này, nhưng hai người này cũng có thân phận rất lớn trên giang hồ. Trước tiên là nói về bạch y nam tử kia, chính là tuyệt đỉnh cao thủ bài danh thứ chín trên Địa Bảng lần này, Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn, bộ dạng tuy là anh tuấn, nhưng tính cách lại là ngoại nhu nội gian (bên ngoài nhu hòa bên trong thì gian xảo). Là một kẻ vô cùng độc ác và tàn nhẫn, thủ đoạn tương đối độc辣, khiến cho những ai biết hắn trong lòng không khỏi kinh hãi. Vị nữ nhân bên cạnh hắn cũng là người có tên tuổi, là mỹ nữ mười năm trước trên Bách Hoa Phổ bài danh thứ mười, đồng thời mười năm trước trên Phượng Bảng bài danh thứ chín, người trong võ lâm xưng bằng Lục nương tử Quý Nguyệt Mai. Trong chốn võ lâm diễm danh vang xa, là một giai nhân nổi tiếng phong lưu trên giang hồ. Hoa Tinh nhìn hai người theo bóng lưng của hai người, trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ dị, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dừng lại một chút, Hoa Tinh lại tiếp tục tiến vào trong thành, đi tới nơi ở của Tú Quyên hai nàng. Xuyên qua đại lộ, Hoa Tinh không ngờ lại trông thấy hai thân ảnh quen thuộc, mà hai người này Hoa Tinh hẳn có biết. Chính là trước khi Hoa Tinh gặp gỡ Mai Hương, trong một tiểu tửu quán bên đường từng có duyên gặp mặt bọn họ. Một tên là Trương Lập Cường, một tên là Lý Thụ Nhân. Hoa Tinh liếc mắt nhìn hai người, không biết bọn họ thế nào cũng đến nơi này. Nếu nói chỉ là qua đường, thì cũng nên sớm ly khai, nhưng nhìn bộ dạng của hai người này không hề giống qua đường, vậy thì vì sao cũng đến đây? Chắc cũng là vì Tị Thủy châu mà thôi, bằng không thế nào lại ở chỗ này? Hoa Tinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người, rồi cũng ly khai. Bọn họ có mục đích gì thì với bản thân hắn cũng không quan hệ, chỉ cần họ không chọc tới hắn là được rồi, theo dõi bọn họ làm gì.

Cũng không lâu lắm, Hoa Tinh đã tới nơi hai nàng sinh sống, khôi phục lại bộ dạng ban đầu, rồi khởi thân tiến vào trong nhà của hai nàng.

Khi tiến vào trong phòng, Hoa Tinh dùng sức ôm hai nàng vào trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ làm nũng nói: “Tỷ tỷ, ta rất nhớ nàng lắm đó, để ta hôn nàng một chút nhé.” Nói xong liền nhiệt tình hôn lên đôi môi đỏ mọng mỹ lệ mê người của Tú Quyên, tận tình nhắm nháp hương vị ngọt ngào của nàng.

Tiểu Bình tựa ở trong lòng hắn, khẽ cười nói: “Cái gì mà tưởng nhớ đến chúng ta, nói cho dễ nghe một chút, cũng muốn chạy tới chiếm tiện nghi. Người, cái tên tiểu sắc lang này, nghĩ là chúng ta không biết hay sao.” Trong mắt hàm chứa vẻ giễu cợt, ôn nhu nhìn Hoa Tinh, mà trong đáy mắt lại tràn đầy tình cảm tương tư.

Hoa Tinh buông đôi môi của Tú Quyên ra, rồi nhẹ nhàng hôn lên môi của Tiểu Bình, nhiệt tình quần quýt triền miên, quyến luyến thật sâu cái tư vị tuyệt vời kia. Tiểu Bình vừa bị Hoa Tinh hôn lên thì đã nhận không được toàn thân vô lực rồi, trong miệng nhiệt tình đáp lại tham luyến của hắn. Tựa hồ nàng cũng đoán được mục đích của Hoa Tinh khi tới đây, Tiểu Bình có vẻ cuồng nhiệt hơn, dùng sức hôn lại hắn.

Hoa Tinh song thủ nắm lấy hai tòa ngọc nữ phong mấn cao vút, mềm mại nẩy lên không ngừng, dùng sức mà xoa bóp, tận tình hưởng thụ tư vị tuyệt vời kia. Cùng lúc hé môi hôn qua hôn lại lên đôi môi đỏ mọng mỹ lệ của hai nàng, tham luyến trước khi từ từ rời ra. Trên khuôn mặt mỹ lệ của Tú Quyên hiện ra một chút xấu hổ, giữa hai hàng lông mày mang thần thái cao quý lại có thêm ba phần vũ mị, đặc biệt hấp dẫn Hoa Tinh. Giữa sóng mắt kia là đôi thu thủy yêu kiều, đang nhẹ nhàng gợn sóng lăn tăn, làm xúc động thật sâu lòng thương hoa tiếc ngọc của Hoa Tinh. Mà Tiểu Bình lại tràn đầy sự nhiệt tình, trong ánh mắt tràn ngập xuân sắc nồng đậm, mang theo chút quyến luyến không rời, lẳng lặng quần quýt triền miên Hoa Tinh không rời.

Hoa Tinh trong lúc nhất thời chìm trong mê say trong thâm tình mật ý của hai nàng, nhẹ nhàng phẩm hàm phong vị bất đồng của hai nàng, trong lòng rộn lên lòng tự hào của một nam nhân. Hai nàng đều hiểu được hắn sẽ phải rời đi, cho nên không có ai mở miệng nói chuyện, không nguyện ý phá vỡ tình cảnh hài hòa lúc này. Mặc miệng của hắn, tay của hắn, để hắn được tận tình tận hứng trên thân thể mềm mại mỹ lệ của hai nàng, để hắn được thỏa mãn thâm tình tham luyến, cũng như nội tâm tràn đầy ái dục của hắn.

Nhìn hai nàng kiều nhược vô lực, Hoa Tinh thâm tình nói: “Trưa nay sau khi dùng bữa xong, ta sẽ rời khỏi Trường An, đi tới Đồng Quan để gặp Bách Hoa Môn ở Tế Nam. Có thể ta phải mất vài ngày, trong khoảng thời gian này, các nàng phải nhớ bảo vệ bản thân thật tốt. Nếu xảy ra sự tình gì, nhớ rõ phải yêu cầu người của thư viện liên lạc với ta, ta sẽ dùng tất cả lực lượng quay trở về, nhất định không để các nàng phải chịu bất cứ thương tổn nào.” Đồng thời âu yếm vuốt ve mái tóc của hai nàng, vẽ mặt tựa như là đang vuốt ve một thứ gì đó mà trong lòng cực kỳ ưa thích, phải mềm nhẹ như vậy, chuyên tâm như vậy.

Ánh mắt của Tú Quyên hồ nghi nhìn hắn, đôi môi hé mở nhưng không có phát ra âm thanh gì. Yên lặng cảm thụ sự vuốt ve âu yếm tràn đầy nhu tình của hắn. Trong lòng nàng vô cùng yên tâm an tĩnh, như là một đoạn luân hồi ngàn thế, ở nơi thế tục hồng trần này. Nhớ về đoạn thâm tình ngàn thế kia, tìm lại dư vị chốn tâm chi mộng cảnh trước kia đã để lại trong lòng nàng dấu vết khó có thể xóa nhòa. Tú Quyên trong mắt lộ ra chút ngọt ngào nhàn nhạt, cứ như vậy vô thanh nhìn Hoa Tinh. Trong nháy mắt lúc này đang bày tỏ tình cảm trong lòng nàng, đoạn tình duyên ngàn thế kia trong thời khắc này đã trở nên rõ ràng, vô số nhân ảnh xoay chuyển trong đầu nàng. Cuối cùng đè lên nhau ở cùng một chỗ, hình thành một nhân ảnh hết sức rõ ràng, khắc sâu trong lòng của Tú Quyên. Mà nhân ảnh kia rõ ràng lại chính là Hoa Tinh!

Tiểu Bình trong mắt lóe lên thần thái si mê, nhìn Hoa Tinh kia anh tuấn tuyệt luân, lại mang theo ba phần

tà dị, Tiểu Bình phát hiện bản thân nàng đã rơi thật sâu vào vòng luân hãm. Giữa hàng lông mày của Hoa Tinh mang chút tiểu ý tà dị nhàn nhạt, tràn ngập lực hấp dẫn không thể kháng cự, thật sâu vây khốn trái tim có chút tang thương của Tiểu Bình. Quay đầu đi, chuyện cũ khiến lòng người tan nát, vô số những cơn ác mộng cũng như hồi ức đau thương khiến thật sâu trong lòng nàng đau đớn mà nay nghĩ lại thật vô cùng đau lòng. Nhìn Hoa Tinh, cảm thụ sự vuốt ve mềm nhẹ của Hoa Tinh, Tiểu Bình biết rằng, cả đời này chuyện cũ bị thương nhất của nàng cũng đã qua rồi, nàng chuẩn bị nghênh đón tương lai tươi sáng mỹ lệ, tràn ngập âm thanh cười vui.

Hoa Tinh nhìn hai nàng không nói, biết các nàng trong lòng có chút tương tư không rời, không ai nguyện ý mở miệng, sợ thời gian lặng lẽ trôi đi.

Cổ lai ly biệt nhượng nhân sầu

Bất nhãn tương tư lệ không lưu

Khẩn giao hồng thân tư bất ngữ

Chích vi dữ quân đa tương thủ

Dịch nghĩa:

Xưa nay ly biệt khiến người buồn,

Không đành lòng tương tư lệ rơi trong không gian

Cẩn chặt đôi môi đỏ mọng suy nghĩ mà không nói,

Trong lòng hỗn loạn đành để chàng bao bọc.

Hoa Tinh trong lòng cũng có không nở, nhẹ giọng nói: “Cao hứng lên một chút có được không, không có ly biệt thì sao có trùng phùng, không có tương tư thì sao có hoan hỉ. Đến đây, cười một cái, để ta thấy bộ dạng vui vẻ của hai nàng.”

Nói xong nhẹ nhàng nâng đầu của hai nàng, nhưng chỉ thấy trong mắt hai nàng lóe lên một tia lệ quang, ánh mắt hàm chứa thâm tình không rời. Hoa Tinh nhìn không được bèn hôn lên gò má của hai nàng, nhưng điều này lại càng khiến lòng người chua xót, hai nàng càng nhìn không được nước mắt như mưa rơi xuống. Hoa Tinh tựa hồ như cũng bị cảm nhiễm, trong lòng trầm xuống, có loại cảm giác chua xót. Hoa Tinh ý niệm vừa chuyển, Băng Hồn Quyết trong nháy mắt nhanh chóng xoay chuyển, một cỗ chân khí thanh lương tràn ngập khắp thân thể, tâm tình nhất thời cũng tốt hơn rất nhiều. Nhìn vẻ mặt thương tâm của Tú Quyên và Tiểu Bình, Hoa Tinh bèn truyền vào trong người hai nàng cỗ chân khí thanh lương này, trong nháy mắt khiến hai người thoát khỏi tâm trạng ưu thương mà hồi phục lại. Tú Quyên nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Chuyến đi lần này rất xa, đệ nhớ rõ phải bảo trọng thân thể. Ta và Tiểu Bình không có việc gì đâu, đệ hãy yên tâm mà đi đi. Chúng ta vĩnh viễn chờ đệ quay trở lại.” Trong ngũ khí nhàn nhạt đang che giấu ưu sầu của sự ly biệt.

Tiểu Bình nhìn hẩn, trong mắt mang theo một chút kiên cường, ra vẻ vui vẻ cười nói: “Hoa đệ, đệ đi đi, sau khi đệ quay trở lại, tỷ tỷ sẽ bồi tiếp đệ thật tốt, nhất định cho đệ được tận tình tận hứng. Đến lúc đó cũng không cần phải khẩn trương.” Nói xong cổ ý hôn hẩn một chút, trêu đùa khiến hẩn vui vẻ.

Hoa Tinh không thể vì không được gặp hai nàng mà lộ vẻ thương tâm, trên khuôn mặt mang theo chút tiểu ý, trong mắt lóe lên ánh mắt của một tên đạo tặc. Nhẹ nhàng liếc mắt nhìn thân thể của hai nàng, bộ dáng thập phần giống một tên tiểu bại hoại, tiểu sắc lang. Nhìn khuôn mặt hai nàng lộ ra chút buồn cười. Hoa Tinh cười nói: “Bây giờ ta muốn kiểm tra thật tốt một chút thân thể của các nàng. Hắc hắc, xem xem có biến hóa gì hay không.” Nói xong liền ra vẻ muốn bổ nhào đến.

Tiểu Bình và Tú Quyên trông thấy bộ dạng hung ác của hẩn, trong mắt đều tràn ngập sự say mê đắm đuối. Tiểu Bình lắc mình trốn tránh, đã dễ dàng thoát được, nhưng Tú Quyên đã rơi vào tay của Hoa Tinh. Hoa Tinh trên mặt mang theo chút tiểu ý tà dị, cười nói: “Tú Quyên đến để ta xem xem, hai ngày không gặp, thân thể nàng có biến hóa gì không nào.”

Nói xong song thủ liền nắm ngay lấy đôi ngọc nhũ cao vút của nàng, dùng sức xoa bóp. Nhìn song nhũ mỹ lệ đang nảy lên không ngừng trong tay, Hoa Tinh trong mắt lóe lên chút dục ý, tận tình xoa nắn thưởng

thức. Tú Quyên không hề giãy dụa, lẳng lặng nhìn Hoa Tinh, mặc hấn khinh bạc. Song thủ vuốt ve đầu hấn, ôm đầu hấn tựa vào trong lòng nàng, mặc bàn tay tham luyến của hấn tiến vào bên trong quần áo, tận tình vuốt ve. Hoa Tinh cảm nhận được thâm tình của Tú Quyên, song thủ bèn tiến vào trong nội y, nắm lấy song nhũ, vuốt ve mềm nhẹ. Thật mềm mại thoải mái, bóng loáng trơn nhẵn, vừa tròn vừa thẳng, đàn tính kinh người, cảm giác ấy rung động thật sâu bên trong Hoa Tinh. Hoa Tinh nhin không được trong lòng thầm nghĩ: “Nhũ phong của Tú Quyên thật đẹp, cảm giác trên tay thật sự là thế gian hiếm có, so với các thiếu nữ không hề thua kém.”

Hoa Tinh nhẹ nhàng xe xe đôi ngọc châu đỏ hồng mềm mại vô cùng mẫn cảm, dùng sức xoa nắn. Cảm nhận được tiết tấu run rẩy của thân thể Tú Quyên, Hoa Tinh cảm thấy đắc ý tự hào vô cùng, ngẩng đầu lên nhìn ngọc diện mỹ lệ cao quý của nàng. Hoa Tinh cực kỳ thích nhìn khuôn mặt mỹ lệ cao quý của Tú Quyên lộ ra thần sắc thẹn thùng xấu hổ, như vậy khiến hấn có một loại cảm giác chinh phục. Tiểu Bình ở một bên thấy vậy nhin không được từ sau lưng ôm lấy thân thể của Hoa Tinh, song nhũ phong mẫn ma xát trên người hấn, song thủ vuốt ve thân thể hấn. Trong nhất thời ba người bắt đầu ôm chặt lấy nhau, tận tình hưởng thụ đầy nhiệt tình trước khi ly biệt.

Bởi thời gian cũng không cho phép, Hoa Tinh chỉ là hôn hít vuốt ve thân thể của hai nàng. Sau một lúc cũng phải buông hai người ra, trong nước mắt nhạt nhòa của hai nàng mà rời đi. Trước khi đi Hoa Tinh có nói cho hai nàng làm thế nào để liên lạc với thư viện, sau đó trong âm thanh yêu kiều trong trẻo của hai nàng, Hoa Tinh giống hệt như một tên đào binh, nhanh chóng rời đi. Lưu lại hai nàng đứng si ngốc ở nơi này, nhìn theo hướng mà hấn biến mất không chịu quay đầu lại.

Ly khai hai nàng, Hoa Tinh trong lòng có cảm giác mất mát không rời. Nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn về hướng đã trở nên xa khuất, Hoa Tinh than nhẹ một tiếng nói:

”Nhân sinh như mộng, tụ tán phân li. Triều như xuân hoa mạc điều linh, Kỷ hứa tương tụ, kỷ hứa phân li, Duyên lai duyên khứ khởi tùy tâm. Thanh ti bạch phát chuyển nhân gian. Mạc nhiên hồi thủ, kỷ hứa tang thương tại tang thương tại tâm đầu. Độc tự lệ không lưu.

(Dịch nghĩa:

Đời người như mộng ảo, hợp rồi lại chia. Sớm như hoa xuân mau tàn úa, Mấy độ gặp nhau, mấy độ chia lìa, Duyên đến duyên đi tùy theo lòng mình. Tóc xanh bạc trắng trong nháy mắt. Hờ hững quay đầu, mấy phần tang thương ở trong lòng. Một mình nước mắt rơi trong không gian)

Tạm biệt Trường An, ta sẽ quay trở lại sau.”

Xoay người quay đầu lại, hờ hững rời đi. Trên bầu trời nóng bức, nỗi buồn chia ly nhẹ nhàng man mác, giống như là đang ngâm khế, như là đang giữ lại. Như những lời thì thầm ân cần của cặp tình nhân, phiêu tán trong thinh không, bồi hồi không chịu rời đi.

Hoa Tinh trở lại khách điểm, Thu Nguyệt và Tiểu Ngọc đều đã đến. Sau khi mọi người an tọa, Hoa Tinh nhìn Tiểu Ngọc nói: “Đợi sau bữa cơm trưa, ta phải xuất phát. Trong khoảng thời gian này này, Thu Nguyệt sẽ không ở cùng ta, cho nên vì sự an toàn của nàng, ta cho người truyền đạt lại kỹ càng cách thức liên lạc. Để khi có việc cần nàng sẽ thông qua các người báo cho ta, ta sẽ trong khả năng sớm nhất có thể quay trở lại giúp nàng. Thu Nguyệt bây giờ đã là hôn thê của ta, cho nên các người phải từng thời khắc chú ý đến động tĩnh của nàng. Có gì nguy hiểm nhớ rõ phải thông báo cho nàng, âm thầm bảo vệ nàng, hiểu chưa?”

Tiểu Ngọc nghe vậy liếc mắt nhìn Thu Nguyệt, trong mắt hiện lên thần thái kỳ dị, nhẹ giọng trả lời: “Thuộc hạ đã nhớ kỹ, nhất định hết sức chăm chú theo dõi động tĩnh của Thu Nguyệt cô nương, có sự tình gì lập tức phái người đến thông báo cho công tử.” Hoa Tinh liếc mắt nhìn mấy người, nhẹ giọng nói: “Thân phận của Mai Hương cũng giống như thân phận của Thu Nguyệt, cũng là hôn thê của ta. Người mau đem tin tức này báo lại cho thư viện. Nhưng nhớ kỹ là phải giữ bí mật, càng ít người biết càng tốt, hiểu chưa? Các nàng kỳ thật chính là nhược điểm của ta, điểm này người phải nhớ kỹ, do đó cần phải hết sức chú ý đến an toàn của các nàng. Hương nhi ở bên cạnh ta, hết thấy đều vô sự, ta lo lắng nhất chính là Nguyệt nhi. Thân phận của nàng nhất định phải giữ bí mật, không thể để lộ bất cứ phong thanh nào ra ngoài, nhớ kỹ đó.”

Tiểu Ngọc sắc mặt khê biến, không thể tưởng được Hoa Tinh một chút lấy cả hai nàng, thật sự là lợi hại. Tiểu Ngọc nói: “Thuộc hạ đã hiểu rõ, công tử hãy yên tâm, việc này quyết không có người ngoài biết được.

Công tử lần này phải đi qua Hoa Sơn, đến lúc đó phải cẩn thận một chút. Tình huống nội bộ của Hoa Sơn phái thập phần hỗn loạn phức tạp, có lẽ trong tương lai sẽ có đại sự phát sinh.”

Hoa Tinh nghe vậy nhướn mày, liếc mắt nhìn Thu Nguyệt, thấy vẻ mặt nàng đang lo lắng. Nhớ tới Thu Nguyệt từng có nói qua Hoa Sơn của nàng tình hình trước mắt không hề lạc quan, xem ra thư viện thông qua một con đường đặc thù, cũng nhận được một ít tin tức. Hoa Tinh nói: “Phái người của ta cẩn thận chú ý đến từng động tĩnh của Hoa Sơn, giả như có biến cố trọng đại thì phái người đến thông báo cho ta, đến lúc đó ta sẽ xử lý. Đồng thời phái người đem toàn bộ tư liệu cũng như những tình tiết về Bách Hoa Môn giao cho ta. Người ta nó ‘tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng’ (biết người biết ta trăm trận trăm thắng), như vậy ta đã nắm chắc chìa khóa của thắng lợi rồi. Dọc trên đường đi phải trải qua không ít sơn môn của các đại phái trong chốn võ lâm, có lẽ sẽ phát sinh một ít sự tình không vui vẻ. Cho nên các người phải tùy thời cùng ta giữ liên lạc, kịp thời đưa cho ta những động thái mới nhất trong võ lâm.”

Tiểu Ngọc đáp: ”Điều này công tử có thể yên tâm. Chúng thuộc hạ sẽ trong thời gian ngắn nhất sẽ cung cấp cho người những tin tức cũng như động thái mới nhất của võ lâm.“ mới nhất ở truyện/y/y

Hoa Tinh quét mắt liếc nhìn mọi người nói: “Các người có còn điều gì muốn nói, cứ việc nói ra.”

Mọi người không nói gì, chỉ có Thu Nguyệt mở miệng nói: “Hoa đại ca, bọn huynh trên đường phải cẩn thận, chú ý an toàn. Muội không có việc gì đâu, không cần quá lo lắng uội.” Nguyên do là bởi có nhiều người ở đây, Thu Nguyệt có rất nhiều bí mật chỉ có thể nói giữa hai người mà không tiện nói ra trước mặt đám đông. Nhưng trong ánh mắt kia lại hoàn toàn bộc lộ phương tâm của người thiếu nữ.

Hoa Tinh nhẹ cười nói: “Không cần lo lắng cho ta, nàng hãy lo lắng cho những kẻ dám tới chọc giận ta. Bởi vì chỉ cần ta có một chút không vui, đầu của bọn họ sẽ phải rơi xuống đất, vô luận có là ai cũng đều như vậy. đọc truyện tại . Trong thiên hạ người có thể làm ta bị thương cũng không có bao nhiêu. Cho nên, nàng cũng quan tâm lo lắng mình nhiều hơn một chút, đợi lát nữa ta sẽ dạy nàng hai chiêu võ công phòng thân, Hương nhi cũng sẽ được học, tránh những nguy hiểm về sau.” Nói xong ầu ỹem nhìn Thu Nguyệt, trong nháy mắt đối nhãn với nàng, khiến cho Thu Nguyệt thẹn thùng, sắc mặt nàng đỏ bừng lên.

Thấy tất cả mọi người không hề mở miệng, Hoa Tinh nói: “Mọi người đã không có điều gì muốn nói, chúng ta chuẩn bị dùng bữa. Tiểu Tuyết đi gọi người chuẩn bị cho chúng ta một bữa trưa thật là thịnh soạn. Tiểu Ngọc cũng ở lại đây dùng bữa luôn, mọi người hãy ăn uống thật no. Hương nhi và Nguyệt nhi theo ta vào phòng ta, ta dạy các nàng hai chiêu để phòng thân.” Nói xong liền mang theo Mai Hương và Thu Nguyệt tiến vào trong phòng. Còn lại Cô Ngạo và Âm Vũ ngồi ở gần bàn, lặng lẽ cùng Tiểu Ngọc đàm thoại.

Trong phòng, Hoa Tinh cười nói: “Nguyệt nhi thích sử dụng kiếm, bài danh thứ năm trên Phương Bảng, nên để không có gì khác biệt, ta sẽ dạy nàng một chiêu kiếm pháp và một chiêu cầm nã thủ là được rồi. Đến đây, ghi nhớ cẩn thận, bảo đảm cả đời nàng sẽ thu được lợi ích không nhỏ.”

Nói xong bèn cầm lấy trường kiếm của Thu Nguyệt, cổ tay vừa chuyển, nhất thời hơn mười đạo kiếm quang như tiên nữ tán hoa được triển khai, trong màn kiếm ảnh bóng kiếm ẩn hàm ba đạo kiếm quang kỳ dị khó lường, thần diệu tuyệt luân. Thu Nguyệt xuất thân từ Hoa Sơn phái, đối với kiếm pháp đương nhiên hiểu rất rõ, bởi vì kiếm pháp của Hoa Sơn đúng là nổi danh trong chốn võ lâm. Nhưng vừa thấy Hoa Tinh tùy tiện xuất thủ một kiếm, so với nàng còn phải hơn, sợ rằng Hoa Sơn phái cũng kiếm không ra người thứ hai. Mai Hương đối với võ công của Hoa Tinh cũng giật mình, nàng cho tới bây giờ không biết Hoa Tinh ngoại trừ đao pháp bá đạo ra, kiếm pháp của hắn lại hơn như vậy.

Hoa Tinh mỉm cười dạy hai nàng một chiêu cầm nã thủ - Nhu Tinh Phục Hổ (nhu tình trối hổ), rồi lại truyền cho Thu Nguyệt một chiêu kiếm pháp - Lạc Hoa Phiêu Linh (Hoa rơi tàn úa), Mai Hương một chiêu đao pháp - Âm Dương Nhất Tuyến. Sau đó cười nói: “Xem bộ dạng của các nàng, sợ rằng nếu không tu luyện từ ba đến năm tháng thì không thấy được hiệu quả, khiến ta phải cực khổ không ít, trợ giúp cho các nàng một tay, ai bảo các nàng là kiều nữ khả ái của ta?” Nói xong ra vẻ ưỡn ẹo nhìn hai nàng.

Mai Hương vừa nghe, trong lòng liền vui mừng, tiến lên phía trước, hôn phớt lên mặt hắn, cười nói: “Vì sự khổ cực của huynh, đây là phần thưởng.” Hoa Tinh nghe vậy nhìn Thu Nguyệt, chờ đợi biểu hiện của nàng. Thu Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, cũng định hôn đôi môi thơm ngát của nàng lên khuôn mặt hắn. Nhưng Hoa Tinh trong mắt lại hiện lên một chút gian xảo, hắn hướng đầu tới hôn lên đôi môi của Thu Nguyệt. Thu Nguyệt xấu hổ muốn thoát ra, nhưng Hoa Tinh há có thể để nàng thắng thế, hai tay ôm lấy tiểu yêu, dùng

sức hôn lên đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của nàng, một tay nhẹ vỗ lên phong đỉnh (mông). Thu Nguyệt nhất thời vô lực mềm nhũn trong lòng Hoa Tinh, miệng thì nói muốn rời khỏi hắn, nhưng lại không giẫy dụa mặc hắn hôn nàng. Sau khi Hoa Tinh được một phen tận tình nhắm nháp trên thân thể hai nàng, Hoa Tinh với chân khí kỳ lạ vô cùng của chính hắn đã thông kinh mạch lớn nhỏ toàn thân hai nàng, khiến cho nội công của các nàng một lúc đề thăng rất lớn. Ở phương diện tu vi nội lực mà nói, cái nhắc tay của Hoa Tinh đã vượt quá thời gian mười năm khổ luyện của hai nàng, đây là điều hai nàng không thể tưởng được.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn Mai Hương và Thu Nguyệt ngồi bắt chân chữ ngũ tu luyện nội công, trong mắt chớp động một tia nhu tình, nghĩ ngày nào đó có thời gian nhất định phải nhắm nháp thật tốt tư vị của hai đóa tiên hoa này. Di dời ánh mắt, ánh mắt của Hoa Tinh trong nháy mắt trở nên hết sức thâm thúy, lẳng lẳng nghĩ ngợi sự tình gì đó. Không ai đoán được hắn trong thời khắc này đang suy nghĩ cái gì, bởi vì ánh mắt hắn tràn ngập mê vụ (sương mù), bộc lộ ra chút thần bí mờ nhạt. Một mặt tà dị kỳ đặc của Hoa Tinh, lần đầu bên trong khách điểm đã hé lộ, đáng tiếc không ai trông thấy.

Lúc dùng bữa, mọi người ngồi cùng một chỗ, Mai Hương và Thu Nguyệt phân biệt ngồi ở hai bên tả hữu của Hoa Tinh, thầm nói lên thân phận của hai nàng. Mà Trần Lan và Âm Vũ lại ngồi cùng một chỗ, tựa hồ cũng nói lên thân phận của hai nàng, Tiểu Ngọc ngồi sát với Thu Nguyệt, Cô Ngạo một mình chiếm giữ một phương. Mỗi người lúc ấy đều cúi đầu ăn cơm, hờ hững không nói, tựa hồ đều đang suy nghĩ về tâm sự bản thân, có vẻ có chút lạnh lẽo. Tiểu Ngọc thấy vậy liền mở miệng nói một ít sự tình về thư viện, khiến ọi người chú ý. Hơn nữa tính cách của Mai Hương lại vô cùng linh lợi hoạt bát, không ngừng hỏi han, lúc này mới bắt đầu có vẻ náo nhiệt. Nhưng Trần Lan hiện tại đang từ từ cúi đầu, trong lòng nghĩ đến tâm sự. Trong ánh mắt hiện ra một chút tang thương, khóe mắt lại lộ ra chút tiếu ý nhàn nhạt, có vẻ vô cùng kỳ lạ, làm cho người ta có một loại cảm giác thương cảm. Mà Âm Vũ trong mắt cũng toát ra một chút mơ màng, ánh mắt bất động một chỗ, tựa hồ như đang nghĩ tới một chuyện gì đó rất buồn. Có thể thấy được từ khóe miệng của nàng từ từ hiện lên mấy phần thê lương, có lẽ làm sát thủ như nàng, từng trải qua cảm giác chua xót và đau thương khó có thể nói nên lời. Cô Ngạo lẳng lẳng liếc mắt nhìn hai nàng đang trầm tư, tựa hồ cũng phát giác trong lòng các nàng đang rất thương tâm về chuyện cũ, nhin không được khê thở dài.

Thế sự khởi năng tẫn như ý, Tân toan diêm mật tổng tương tùy!

(Dịch nghĩa: Việc trên đời sao có thể lúc nào cũng được như ý, Ngọt ngào chua xót luôn đi cùng với nhau!)

Hoa Tinh nhìn thấy nỗi ưu thương nhàn nhạt của hai nàng, nhưng hắn không phát ra tiếng. Bởi vì có một số chuyện tự bản thân phải tháo bỏ nó, người khác muốn giúp cũng không được. Mà tâm kết lại là thứ khó xóa bỏ nhất, nếu bản thân không đối mặt với nó, không di động tới nó, thì cả đời cũng dừng nghĩ đến chuyện tháo bỏ nó. Hoa Tinh chỉ hy vọng trong tương lai, có thể dùng tình yêu thương để hóa giải trái tim của hai nàng. Khiến các nàng từ từ thoát khỏi bóng ma của sự bi thương, vui sướng đối diện với tương lai.

Sau giờ ngộ, ánh mặt trời chói chang vô cùng độc hại, khiến những ai để đầu trần đều cảm thấy choáng váng đầu óc. Bên ngoài bắc môn thành Trường An, Hoa Tinh mang theo Mai Hương, Trần Lan, Âm Vũ, Cô Ngạo, một hàng năm người cùng với Thu Nguyệt và cả Tiểu Ngọc nữa chào tạm biệt nhau.

Nhìn Thu Nguyệt, Hoa Tinh mỉm cười nói: “Nguyệt nhi phải bảo vệ bản thân thật tốt. Lần sau gặp mặt, nàng nhất định phải bình yên vô sự, có biết không? Ta sẽ luôn nhớ tới nàng.”

Thu Nguyệt trong mắt hàm chứa chút lệ quang, một lát sau bổ nhào vào trong lòng của Hoa Tinh, nhẹ giọng khóc nói: “Muội hiểu rồi, muội cũng rất nhớ huynh. Huynh phải nhớ sớm trở về thăm muội, muội sẽ chờ huynh.” Nước mắt như mưa, thấm ướt cả vạt áo ngực của Hoa Tinh.

Hoa Tinh nở nụ cười, trong lòng cũng có chút không nỡ, nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai của Thu Nguyệt, ôn nhu nói: “Đừng khóc, như vậy người khác sẽ cười nàng đó. Nguyệt nhi của ta mỹ lệ nhất, ngay cả khi khóc cũng không mất đi vẻ xinh đẹp. Tới đây, nghe lời đi nào. Ta lau nước mắt uội nhé.” Nói xong liền nhẹ nhàng lau khô giọt nước mắt trong suốt của nàng, song thủ vuốt ve ngọc diện, Hoa Tinh nhìn không được trước mặt của mọi người, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Thu Nguyệt trong mắt hiện lên một chút xấu hổ và ngọt ngào, thâm tình nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Huynh đi đường cẩn thận, muội sẽ luôn chúc phúc cho huynh. Lòng này luôn theo huynh, vĩnh viễn không rời.” Trước mặt mọi người mọi người, Thu Nguyệt cũng đã nói ra tâm ý của người thiếu nữ. Lúc này Mai

Hương tiến lên chào tạm biệt Thu Nguyệt, hai người thì thầm một lúc, mọi người không ai nghe được các nàng nói gì, chỉ có Hoa Tinh là nghe được toàn bộ.

Sau một lúc tạm biệt đầy thương cảm, Hoa Tinh liếc mắt nhìn Thu Nguyệt, nhẹ nhàng phất tay, chậm rãi xoay người rời đi. Thu Nguyệt si ngốc nhìn theo nhân ảnh đang từ từ rời xa, tim nàng cũng theo đó mà rời đi. Nhìn Hoa Tinh ở xa xa đang quay đầu nhìn lại, Thu Nguyệt nước mắt như mưa rơi, trong mắt nhân ảnh từ từ trở nên mơ hồ không rõ. Cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất, Thu Nguyệt vẫn không ngừng khóc.

Tiểu Ngọc ở một bên thấy vậy trong lòng đau xót không thôi, thầm thở dài. Chỉ một chữ “Tình”, thật sự là làm cho người ta vừa ngọt ngào vừa chua xót, tràn ngập buồn vui. Trên bầu trời quang đãng, nhẹ nhàng truyền đến một tiếng đàn, như là tiếng nhẹ giọng thở dài của người ở lại. Giai điệu ưu thương kia trong không trung bồi hồi một mực không rời đi, làm cho người ta nghe xong trong lòng đau xót không thôi. Trong mơ hồ như bực lộ tâm tình của sự ly biệt.

Kỳ đình thủy xướng vị thành thi Tửu doanh bôi lương tương tư vạn cổ Thùy dương đô thị chiết tàn chi Cự kiến thanh sơn thanh tự nhiên Duyên để sự đam vô tư Tình duyên bất đáo mộc tràng nhân Tấn thành ti canh tu từ Chích hận phù dung Thu lộ tẩy ngưng chi vi vấn thế gian Ly biệt lệ hà nhật thị tích hựu thì

(Dịch nghĩa:

Kỳ đình ai xướng thành thơ Hai chén rượu đầy lòng tương tư [vạn] cổ thùy dương đều chỉ là những dấu vết còn sót lại Thấy núi xanh bản thân cũng bị cảm nhiễm Duyên để sự đam vô tư Tình duyên không đến với mộc tràng nhân Tấn thành ti canh tu từ Chỉ hận phù dung Thu lộ tẩy ngưng chi vi vấn [thế gian] [ly biệt] lệ ngày nào thị tích hựu thì)

44. Chương 44: Sơ Ngộ Trọng Sơn

Tháng năm ở Trung Nguyên, so với những năm trước thì nóng hơn rất nhiều. Dọc trên đường đi ngoại trừ Hoa Tinh ra, ba nữ nhân và Cô Ngạo bị nóng bức làm ồ hôi vã ra đầy mặt. Nhìn vẻ mặt bình thản của Hoa Tinh đang mỉm cười, thần thái bay bổng, bộ dạng ấy tràn ngập lực hấp dẫn, Mai Hương trong lòng không thể nào hiểu được. Chính nàng mặt cũng đầy mồ hôi bởi nóng bức, nhưng Hoa Tinh lại giống như một người không có chuyện gì xảy ra, một chút cũng không cảm thấy nóng thật sự là một quái sự. Trần Lan và Âm Vũ cũng thỉnh thoảng phải lau khô mồ hôi, nhìn Hoa Tinh, hai nàng trong mắt cũng tràn ngập sự tò mò. Hẳn dù cho có đang hối hả đi dưới ánh mặt trời nóng bỏng, khuôn mặt cũng không đỏ lên, hơi thở cũng không có chút gì là khó nhọc, khiến bọn họ cũng cảm thấy thập phần khó hiểu, điều này thật không có đạo lý. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, chính bọn họ tận mắt nhìn thấy, há có thể lại là giả sao.

Mai Hương mệt mỏi đến mức không thể đi nổi nữa, nàng nhìn Hoa Tinh hét lớn: “Uy, nghỉ ngơi một chút, chân của muội không thể nào đi nổi nữa, mặt trời cũng thật gay gắt, đáng ghét quá.” Mai Hương bất mãn than phiền về vắng thái dương.

Hoa Tinh nhìn hình dáng ba nữ nhân cùng Cô Ngạo mặt đầy mồ hôi, trên mặt lộ ra chút tiểu ý nhàn nhạt, khẽ cười nói: “Phía trước có một mảng rừng cây, chúng ta đi tới đó nghỉ ngơi một lúc, đi nào.” Nói xong quay đầu lại tiến về phía trước đầu tiên. Ba nữ nhân và Cô Ngạo chạy tới được rừng cây, tất cả đều bị sự nóng nực làm cho không thể nào dậy nổi, nằm dài trên lớp cỏ trên mặt đất, miệng mở lớn thở ra vô cùng khó nhọc.

Cô Ngạo và Âm Vũ nhìn thoáng qua mấy người cách không xa, trong mắt lộ ra một chút kinh hãi. Là sát thủ mà nói, Âm Vũ đối với tiểu địa phương này cũng thập phần chú ý, mà Cô Ngạo bước chân vào giang hồ cũng đã lâu năm, kinh nghiệm phong phú, hai người đều nhìn chăm chú vào mấy người kia.

Hoa Tinh nhìn bốn người cũng đang nghỉ ngơi trong rừng cây, trong lòng có chút kỳ quái. Thế nào mà chỗ này lại gặp gỡ bọn họ, chẳng lẽ bọn họ cũng đi tới Lạc Dương. Nguyên lai trong rừng cây này sớm cũng có bốn người đang nghỉ ngơi, bốn người này xem vị trí đứng của bọn họ, cũng biết là hai lộ nhân mã bất đồng, đều là một nam một nữ, giúp đỡ phối hợp với nhau. Hoa Tinh ánh mắt dừng lại trên thân thể của bạch y

thiếu nữ y phục trắng như tuyết kia, vẻ thánh khiết mỹ lệ và khí chất thiên hạ khó tìm này, mỹ nữ ấy trên Thiên Tiên phổ bài danh đệ nhị “Thánh Tâm Ngọc Nữ” Lý Vân La, kẻ đi với nàng tự nhiên là Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân.

Nhìn Chiến Vân trong mắt tràn ngập vẻ cừu hận, Hoa Tinh cũng không thèm để ý, khinh miệt liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt không ngần ngại dò xét trên người Lý Vân La, khiến Chiến Vân tức giận nghiến răng kèn kẹt. Cách đó không xa hai người đứng đó chính là Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn và Lục nương tử Quý Nguyệt Mai, hai người này đều lẳng lặng đánh giá Hoa Tinh và Lý Vân La. Hoa Tinh ánh mắt lướt trên song phong phong mãn của Quý Nguyệt Mai vài lần, trong mắt lộ ra chút tiểu ý tà dị, quái dị vô cùng, tràn ngập lực hấp dẫn tà mỵ. Chỉ thấy trái tim của Quý Nguyệt Mai nảy lên không ngừng, trên mặt lộ ra chút kiều mỵ nhẹ nhàng, đôi thu thủy yêu kiều mỉm cười liếc nhìn Hoa Tinh, phong tình vạn chủng không thể nói lên lời.

Hoa Tinh cười lạnh nhạt, trở lại bên cạnh Mai Hương, nhẹ giọng nói với ba nữ nhân: “Xem ra các nàng đang rất nóng bức, tiến lại sát người ta đi nào.” Nói xong kéo Mai Hương sang một bên, Âm Vũ và Trần Lan cũng tới sát bên hắn.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn ba nữ nhân đầy yêu thương, thấp giọng cười nói: “Chú ý nhé.” Nói xong ba nữ nhân chỉ cảm thấy một cổ hàn băng chỉ khí trong nháy mắt bao phủ trên người của ba nàng. Cảm giác nóng bức kia đột ngột rời xa, nhất thời toàn thân sảng khoái dễ chịu, tựa như trong lòng cùng lúc được quán nhập một cỗ băng khí mát mẻ vào cơ thể, tuyệt vời nói không nên lời. Tam nữ đều mở to mắt kinh dị nhìn Hoa Tinh, không thể tưởng được hắn sở hữu công pháp kỳ diệu như vậy, sớm biết rằng như vậy đã không cần chịu đựng muôn vàn khổ cực như vậy.

Hoa Tinh cười cười không nói, không để ý tới sự kinh ngạc của tam nữ, đi đến bên người Cô Ngạo, một cỗ tiểu khí mát lạnh trong nháy mắt vây quanh thân người hắn, rất nhanh cảm giác mát mẻ sảng khoái đã xóa đi sự nóng nực mệt mỏi. Cô Ngạo nhìn Hoa Tinh, nhỏ giọng đáp: “Cảm ơn công tử.” Trong ngữ khí mang theo một chút cung kính.

Hoa Tinh cười nói: “Chỉ mất công nhắc tay mà thôi, không cần phải để ý. Người có biết hai người bên kia là ai không?” Nói xong nhìn sang Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn và Lục nương tử Quý Nguyệt Mai, trong mắt lộ ra thần sắc kỳ dị.

Cô Ngạo nhìn theo ánh mắt của Hoa Tinh đang dừng lại, nhẹ giọng nói: “Thưa công tử, hai người kia là Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn và Lục nương tử Quý Nguyệt Mai. Tiêu Viễn Sơn là cao thủ bài danh đệ tứ trên Địa Bảng lần này, người này thủ đoạn vô cùng hung ác, âm hiểm gian xảo, là một kẻ cực kỳ lợi hại ngoan độc. Còn Quý Nguyệt Mai cũng là người nổi danh, mười năm trước bài danh thứ mười trên Bách Hoa Phổ, Phượng Bảng bài danh thứ chín. Trong chốn võ lâm diễm danh lan xa, thị nổi danh là một phong lưu lãng nữ.”

Hoa Tinh nghe vậy, trên mặt lộ ra chút tiểu ý nhẹ nhàng, trong mắt bắn ra một chút kỳ dị, nhìn sang Quý Nguyệt Mai, vẻ mặt rất chi quái dị. nhẹ giọng nói: “Nguyên lai là một giai nhân phong lưu trên Bách Hoa Phổ. Hắc hắc, thật là thú vị, đáng quan tâm. Tốt lắm, người cũng nên nghỉ hơi một lúc đi.” Nói xong đi đến bên tam nữ, mà tam nữ cũng đang đàm luận về Quý Nguyệt Mai và Tiêu Viễn Sơn hai người. Âm Vũ xuất thân là sát thủ, đối với những nhân vật nổi danh trong chốn võ lâm thập phần hiểu biết, tự nhiên là nàng nhận ra hai người này.

Thấy Hoa Tinh đi tới, Âm Vũ chỉ liếc mắt nhìn hắn, trong mắt lộ ra nhu tình nhàn nhạt. Trần Lan cũng nhìn nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện lên một chút mơ màng và tình ý yếu ớt. Hoa Tinh nhìn ba người, trên khuôn mặt mang theo chút tiểu ý nói: “Nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, chúng ta lát nữa phải thật nhanh chân, bằng không lúc trời tối chỉ còn cách qua đêm ở hoang sơn mà thôi.” Ánh mắt mỉm cười, ẩn hàm thần thái nhẹ nhàng.

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện lên một chút mê say, tựa hồ nhận ra hôm nay Hoa Tinh có chút không giống với mọi khi, khí chất trên người có một sự thay đổi cực lớn. Khác với lúc trước, ít vẻ tà dị hơn, hơn nữa thần thái nhẹ nhàng làm say lòng người, cả người có vẻ phong thần như ngọc, sáng láng, không hề làm cho người ta cảm tà mỵ. Nhưng mà, Hoa Tinh hiện tại lại bộc lộ ra một loại lực hấp dẫn làm say lòng người, làm cho lòng người ta bồn chồn mà bị rơi vào, cam tâm tình nguyện si mê vì hắn.

Ám Vũ và Trần Lan tựa hồ cũng cảm giác được điều này, kinh ngạc nhìn Hoa Tinh. Thời khắc này, Hoa Tinh làm cho người ta cảm giác đúng là một trang quân tử nhún nhường khiêm tốn, ôn hòa nho nhã lễ độ. Nụ cười lạnh nhàn nhạt kia, thân thiết mê người đến nỗi nói không nên lời, tràn ngập mị lực trí mạng, hấp dẫn thật sâu trái tim của mỗi một nữ nhân. Ám Vũ trong lòng nổi lên một nỗi xúc cảm rất yêu thích Hoa Tinh lúc này. Khuôn mặt anh tuấn kia, nụ cười nhàn nhạt kia, hấp dẫn thật sâu phương tâm người thiếu nữ. Trần Lan trong mắt lộ ra chút mê say nhẹ nhàng, nhãn thần trở nên trong suốt, từ từ trầm luân trong phong độ làm say lòng người của Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn tam nữ, trong mắt tiểu ý càng đậm, thân thể bất động, nhưng một cỗ chân khí thanh lương nhu hòa trong nháy mắt bao vây ba nữ nhân trong lưới tình vô hình của gã, lẳng lặng biểu đạt tình nghĩa cũng như lòng yêu thương của hắn đối với các nàng. Hoa Tinh liếc mắt nhìn Lý Vân La đang ở xa xa, thấy nàng cũng đang nhìn mình, Hoa Tinh ra dấu bằng cách gật đầu mỉm cười. Nụ cười nhàn nhạt kia vừa ôn nhu vừa hời hợt, làm rung động trái tim nàng, khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong ánh mắt lộ ra vẻ quái dị.

Gió không biết đã chạy đến địa phương nào, thời tiết nóng nực khiến lòng người cảm thấy khó chịu. Nhưng thời tiết như vậy không ngờ lại khiến người đi đường nhanh chân lên không ít. Cái này không phải sao, lúc này lại có người hối hả chạy đến để trốn tránh vầng mặt trời chói chan. Mọi người trong rừng cây đều chăm chú theo dõi lai lịch của mấy người trên.

Tổng cộng ba người, hai trước một sau, cách xa nhau mười trượng. Dần dần ba người đã tới gần. Hoa Tinh nhìn kỹ, trên mặt hiện ra thần thái mờ nhạt yếu ớt, khuôn mặt mỉm cười nhìn hai người phía trước kia. Một ngân y thiếu niên và một hoàng y thiếu nữ chậm rãi đi tới, xem bộ dạng tay trong tay của hai người, thẳng góc cũng biết hai người này là một cặp tình lữ.

Vị ngân y thiếu niên kia khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Trên khuôn mặt anh tuấn, chớp động một chút tà dị mờ nhạt, khóe miệng khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười đắc ý, song nhãn thần quang ẩn hiện, xem ra không phải là một kẻ đơn giản.

Thiếu nữ bên cạnh, xem hình dáng cũng khoảng hai mươi tuổi, thập phần mỹ lệ. Khuôn mặt nàng hình trứng ngỗng, một đôi mắt trong suốt mê người, mũi ngọc thanh tú phối hợp với cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, có vẻ rất là yêu kiều quý phái. Trên mặt là đôi má lúm đồng tiền lộ ra chút tiểu ý thật sâu, trong ánh mắt hàm chứa vẻ ngọt ngào nhẹ nhàng, có vẻ đang rất hạnh phúc. Thân vận hoàng y được may hết sức lả lướt khéo léo, thập phần ôm lấy thân thể nàng. Bên hông là đai lưng màu tím, ôm vòng lấy tiểu yêu đầy đặn nhỏ nhắn, làm lộ ra trước ngực là song phong mỹ lệ cao vút. Phía dưới là đường cong của đồn bộ (mông) hiện ra vẻ nhu mỹ không thể nghi ngờ, hấp dẫn vô cùng ánh mắt của mọi nam nhân.

Ở phía sau hai người là một thanh y thiếu niên, xem hình dáng thì không giống như đi cùng nhau, nhưng song nhãn của thiếu niên kia đang bồn chồn giương lên nhìn thân ảnh mỹ lệ của vị hoàng y thiếu nữ. Thanh y thiếu niên khoảng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, có vẻ thanh tú của người vùng sông nước Giang Nam, làm cho người ta có cảm giác là người rất lạnh lợi. Sắc mặt của thiếu niên dưới vầng mặt trời chói chang có chút trắng bệch. Có lẽ nguyên nhân là bởi ánh nắng mặt trời. Cước bộ của thiếu niên có chút gì đó chậm chạp, nhãn ảnh có vẻ như lay động, tựa hồ như vì chạy quá nhanh khiến người mệt mỏi, trong phút chốc không thể duy trì.

Hoa Tinh nhìn hoàng sắc nhân ảnh, trong mắt lóe chút thần thái, khóe môi nhếch lên một nụ cười kỳ dị, có vẻ rất là quái dị. Ánh mắt nhẹ nhàng, Hoa Tinh nhìn vị ngân y thiếu niên kia, trong mắt thần quang thoáng hiện, tựa hồ nghĩ đến điều gì. Cuối cùng Hoa Tinh liếc mắt nhìn sang vị thanh y thiếu niên, khẽ cau mày, trong mắt lộ ra một tia kỳ quang, khóe miệng hiện ra chút tiểu ý nhàn nhạt.

Mấy người ở bên cạnh cũng để ý đến ngân y thiếu niên và hoàng y thiếu nữ kia, nhưng về mặt có chút bất đồng. Chiến Vân nhìn ngân y thiếu niên, sắc mặt khẽ biến, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt mặt có chút âm lãnh. Lý Vân La nhìn vị ngân y thiếu niên kia, trong mắt cũng hiện lên chút kinh ngạc, xem ra đối với sự xuất hiện của hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Ám Vũ, cười nói: “Nàng có biết bọn họ không, mau nói cho ta nghe xem, ta muốn hiểu rõ tình huống của hai người này hơn một chút.” Mỉm cười nhàn nhạt, như xuân phong hóa vũ, nhu tình vô tận.

Ám Vũ nhìn Hoa Tinh, trong mắt bắn ra thần thái thập phần mê người. Né tránh ánh mắt khiến lòng người phải say đó của Hoa Tinh, nhìn vị ngân y thiếu niên kia nhẹ giọng nói: “Người này vô cùng tà môn, những người biết hắn đều không dám trêu chọc tới hắn, bởi vì võ công của hắn tương đối cao cường. Nhưng điều khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh trong lòng, chính là hắn bề ngoài rất là thiện lương, nhưng đằng sau lại vô cùng âm hiểm độc địa, thủ đoạn rất độc ác, thiên hạ hiếm thấy. Nhưng hắn che dấu cực tốt, thiên hạ không có mấy người biết được, người thường hay bị diễm mạo anh tuấn giả dối của hắn mê hoặc. Người này tên là Lý Dục, tự nhận là tùy tâm sở dục, muốn làm cái gì là làm, kẻ chọc giận hắn cho đến bây giờ toàn bộ đều chết cả, không có lấy một người còn sống. Hắn là cao thủ bài danh đệ nhất trên Địa Bảng lần này, kêu là “Ngân Y Kỳ Hiệp“, năm nay khoảng hai mươi bảy tuổi, là cao thủ trẻ tuổi lợi hại nhất trên Địa Bảng lần này. Hoàng y thiếu nữ kia là nhân vật trên Bách Hoa Phổ bài danh thứ bảy, kêu bằng Ngọc Nữ kiếm Lâm Phương, năm nay hai mươi một tuổi, là một nhân vật mới nổi trên giang hồ. Không thể tưởng được nàng thế nào lại yêu thích Lý Dục, có lẽ điều này sẽ khiến nàng cả đời phải đau khổ.”

Hoa Tinh nhìn Lâm Phương kia, trong mắt mang theo chút tiểu ý nhàn nhạt, khẽ cười nói: “Nhân sinh thường có sự gặp gỡ bất đồng, ai có thể chân chính gặp gỡ được nam tử cả đời mình yêu thích? Nếu nói tất cả đều như vậy, sao trên thế gian lại có thương tâm rơi lệ, tại sao lại có đoạn trường cô độc nào?” Nói xong mỉm cười nhìn ba nữ nhân, tựa hồ nhắc nhở các nàng, cả đời này các nàng rất may mắn.

Tam nữ tựa hồ đều hiểu được ý tứ của Hoa Tinh, thâm tình liếc mắt nhìn hắn, có một tia chút vui sướng và cảm kích. Trần Lan thầm nghĩ những lời nói của Hoa Tinh, có lẽ đúng như điều hắn nói, nhân sinh có những gặp gỡ bất đồng, nàng gặp gỡ hắn kỳ thật cũng là thập phần may mắn, không phải sao?

Lúc này Lý Dục và Lâm Phương cũng đã chạy tới bìa rừng, Lý Dục nhìn Lý Vân La, ra dấu mỉm cười gật đầu, mang theo Lâm Phương đi tới địa phương của Lý Vân La và Hoa Tinh, đứng dưới tàng cây nghỉ ngơi.

Nhìn Chiến Vân, Lý Dục cười nói: “Chiến huynh, thật là xảo hợp a, không thể tưởng được chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này, thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng (nhân sinh có nơi nào mà không gặp gỡ nhau)! Lần này cùng Vân La cô nương tới Trung Nguyên du ngoạn một chuyến, Chiến huynh thật sự là có phúc khí, khiến ta hăm mộ đến chết.” Nói xong trong mắt lóe lên thần thái tà dị nhẹ nhẹ, nhìn Lý Vân La.

Chiến Vân sắc mặt biến đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, vội hỏi: “Lý huynh giấu cợt rồi, tiểu đệ chỉ bồi tiếp cùng đi với Vân La đến Lạc Dương xem hoa hội mà thôi. Lý huynh cũng là tới Lạc Dương chứ” Nụ cười ngụy thiện che dấu đằng sau là một cổ âm lãnh.

Lý Dục nhìn thoáng qua Lý Vân La, thấy nàng sắc mặt bình thản, trong mắt không khỏi hiện lên một nụ cười âm hiểm, trên mặt mang theo nụ cười thân thiện nói: “Ta chỉ là thuận đường, cũng tiện đi xem luôn.”

Trong thời gian nói mấy câu đó, thanh y thiếu niên cũng đã tới bìa rừng. Sau khi liếc mắt nhìn mấy người, ánh mắt lại dừng lại trên người Lâm Phương, nhãn thần hiện lên nhu tình và ái ý sâu đậm. Liếc mắt nhìn về phía rừng cây, thiếu niên này đi đến chỗ cách Cô Ngạo hơn một trượng, tới bên dưới bóng râm của một tàng cây nhỏ, từ từ ngồi xuống, có vẻ đã cố hết sức. Sau khi an tọa bèn nghiêng đầu lắng lắng nhìn Lâm Phương, tựa hồ như nơi này ngoại trừ Ngọc Nữ kiếm Lâm Phương thì không có bất kỳ một ngoại nhân nào.

Hoa Tinh nhìn thanh y thiếu niên kia, trong mắt lộ ra chút thờ dãi, nhẹ nhàng lắc đầu hỏi Ám Vũ: “Thiếu niên này là ai?” Trong mắt đồng thời hiện lên thần sắc trầm tư suy nghĩ.

Ám Vũ nhìn thanh y thiếu niên nọ, nhỏ giọng nói: “Người này trên Long Bảng bài danh thứ mười ba, kêu bằng Ngọc Bút Thư Sinh Vạn Trọng Sơn. Đáng tiếc hôm nay lại không thấy ngọc bút của hắn.”

Hoa Tinh nghe vậy, nhìn thoáng qua Lâm Phương, nhẹ giọng nói: “Địa Bảng đệ nhất, Long Bảng đệ thập tam, có ý tứ.” Vài chữ ngắn gọn, làm cho người ta đoán không ra trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì, Hoa Tinh trở nên có chút thần bí.

Bên kia Lý Dục đang đánh giá Hoa Tinh ở bên này, Lý Dục ánh mắt dừng lại trên người Mai Hương một chút, trên mặt lộ ra chút tà tiểu. Nhìn Hoa Tinh, Lý Dục ánh mắt ngậy người một lúc, tựa hồ không hề nghĩ đến thế gian còn có nam nhân anh tuấn đến như vậy. Lý Dục trong mắt hiện lên chút âm trầm, nhưng rất nhanh đã bị ánh mắt của Ám Vũ nhìn sang. Ánh mắt hắn xuyên qua Hoa Tinh năm người, Lý Dục ánh mắt dừng lại trên người Vạn Trọng Sơn, trong mắt hàm chút tiểu ý khinh miệt, đáy mắt chớp động một chút âm ngoan hiểm độc cùng với lãnh ý. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL

Lâm Phương ở bên cạnh Lý Dục cũng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt ngẩn ngơ, tựa hồ bị phong thái của Hoa Tinh hấp dẫn, một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Vân La. Tựa hồ suy nghĩ thế nào ở nơi này lại xuất hiện hai nhân vật kiệt xuất đến như vậy? Trong ánh mắt có một chút kinh dị và chấn kinh.

Thời gian chậm rãi trôi đi dưới sự nóng bức của vầng liệt nhật, mọi người nghỉ ngơi xong tựa hồ cũng chuẩn bị rời đi. Lý Dục nhìn Chiến Vân cười nói: “Chiến huynh hãy bồi tiếp Vân La cô nương nghỉ ngơi thêm một lúc nữa, Lý Dục xin đi trước một bước. Cáo từ.” Nói xong ánh mắt lưu luyến một lúc trên ngọc nhan thiên tiên của Lý Vân La, khuôn mặt mang theo chút tà tiếu nhẹ nhàng, rồi kéo Lâm Phương bỏ đi.

Lâm Phương theo Lý Dục rời đi, đi được vài bước đột nhiên quay đầu lại nhìn, ánh mắt nàng đang nhìn ai vậy? Hoa Tinh? Lý Vân La? Hay là một người khác?

Hoa Tinh nhìn theo hướng Lâm Phương quay đầu, đột nhiên phát hiện nàng đang nhìn về phía Vạn Trọng Sơn. Nhân thần của Lâm Phương thập phần phức tạp, trong đó kèm theo chút nhu tình nhẹ nhàng, cảm kích nhẹ nhàng, bất đắc dĩ thở dài nhẹ nhàng. Tựa hồ như nàng và Vạn Trọng Sơn đã từng phát sinh sự tình gì đó, ít nhất cũng khiến nàng có chút khó có thể quên.

Mạc nhiên hồi thủ, kỷ hứa phần hoa kỷ hứa sầu, không tự tùy phong lưu

(Dịch nghĩa: Hồ hững quay đầu, mấy độ phồn hoa, mấy độ sầu, không tự nhiên theo gió mà bay đi)

Vạn Trọng Sơn nhìn Lâm Phương quay đầu lại, trong mắt bắn ra nhân thần kinh ngạc, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ kích động, miệng khẽ mở ra, nhưng lại không có âm thanh nào phát ra, tựa hồ như bị ngăn cản không thể nào phát ra.

Sau khi Lâm Phương quay đầu lại bỏ đi, Vạn Trọng Sơn ánh mắt không rời dừng lại trên bóng lưng của nàng, thật lâu cũng không chịu thu hồi lại ánh mắt. Về mặt của Vạn Trọng Sơn kia, tất cả đều lọt vào mắt của Hoa Tinh hết sức rõ ràng. Hoa Tinh thấy nơi khóe miệng của hắc tiên huyết không ngừng trào ra, từ từ thấm ướt cả vạt áo ngực.

Vạn Trọng Sơn thấy Lâm Phương và Lý Dục đã đi được hơn mười trượng, lau khô tiên huyết nơi khóe miệng, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra một nỗi tang thương, đau lòng. Nhưng trong mắt lại bắn ra một thần sắc kiên định, cố hết sức để đứng dậy, thân thể loạng choạng hướng theo phương hướng mà Lâm Phương đã bỏ đi mà đuổi theo. Thân thể gã lung lay như muốn ngã, khiến người nhìn thấy không khỏi vì hắn mà lo lắng. Thật là một kẻ si tình, đáng tiếc lại bị vận mệnh trở trêu dẫn dắt.

Chiến Vân và Lý Vân La đều nhìn hắn, Chiến Vân không khỏi lắc đầu cười lạnh, thật không biết tự lượng sức mình. Nhưng Lý Vân La liếc mắt nhìn hắn, trong mắt hiện lên vẻ đồng tình. Bên kia Tiêu Viễn Sơn chỉ là cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc bất tiểu, mà Quý Nguyệt Mai cũng chỉ cười nhạt nhìn Vạn Trọng Sơn mà thôi. Bên này, Mai Hương trong mắt lộ ra thần sắc đồng tình, tựa hồ cũng vì sự si mê của hắn mà cảm động. Âm Vũ lặng lẽ nhìn hắn trong mắt lóe lên chút thở dài nhẹ nhàng. Trần Lan ánh mắt lại vô cùng trầm trọng, phảng phất nghĩ tới sự si mê của chính nàng năm ấy, trên mặt lộ ra ưu thương nhàn nhạt. Cô Ngạo vẫn vẻ lạnh lùng như cũ, trong mắt hiện lên thần thái hiển nhiên. Đây là võ lâm, nếu người không có ý chí kiên cường, quyết chí vượt lên thì chỉ khiến người đau lòng mà thôi.

Hoa Tinh nhìn Vạn Trọng Sơn, trong mắt hiện lên vẻ kỳ dị, trong lòng tựa hồ đang nghĩ đến điều gì đó. Nhìn ba nữ nhân một chút, thấy Mai Hương trên mặt lộ ra thần sắc đồng tình, Hoa Tinh vỗ vỗ bả vai nàng, khẽ cười nói: “Nhìn nàng kia, tâm địa quá ư thiện lương, thấy người khác thương tâm cũng khiến nàng cảm thấy thương tâm, thật sự là không biết nói thế nào cho nàng đây. Đây là võ lâm giang hồ, sự thật luôn luôn tàn khốc, không có nhiều chuyện tốt đang chờ mỗi một người, hiểu chưa nào?”

Mai Hương nghe vậy, tựa đầu trong lòng Hoa Tinh, trên mặt khuôn mặt lộ ra thần sắc hạnh phúc cũng như đồng tình. Nhìn thân ảnh đang lay động kia, Mai Hương nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, muội biết cả đời này muội thực sự hạnh phúc, bởi vì có huynh. Nhưng khi nhìn hắn kiên cường như vậy, muội lại nhìn không được có chút đồng tình, thật là một kẻ quá ư si tình. Miệng phun tiên huyết mà vẫn theo đuổi nữ nhân mà mình yêu thích đang ở xa xa kia. Lâm Phương cũng coi như là hạnh phúc. Chỉ là dường như lúc trước giữa hai người đã xảy ra sự tình gì đó, khiến cho người ta nhìn mà không đành lòng. Huynh có thể giúp hắn một tay được không, Hoa Tinh?” Nói xong ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng nhìn hắn.

Hoa Tinh nhìn nhân ảnh lay động kia, trong mắt lóe lên thần thái kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Đã gặp gỡ nhau, cũng xem như có duyên phận, ta cũng nên giúp hần một tay. Còn tương lai kết quả ra sao, vậy thì còn phải xem thiên ý, có thể khiến hần càng thêm thương tâm hay không ta cũng không thể nói rõ được.” Nói xong bèn liếc mắt nhìn Mai Hương, trong mắt hiện lên thần sắc kỳ dị khiến Mai Hương cũng không giải thích được.

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, trong mắt nàng có chút ngạc nhiên, nàng nghĩ hôm nay Hoa Tinh tựa hồ đã thay đổi, trở nên làm cho người ta đoán không ra. Nhìn thần thái bay bổng trên khuôn mặt anh tuấn của Hoa Tinh, phương tâm của Mai Hương không khỏi chìm trong mê say, trong lòng lại càng thêm yêu thích Hoa Tinh. Hoa Tinh thân hình nhẹ nhàng, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Vạn Trọng Sơn, cản đường đi của hần. Chiêu thức khinh công ấy khiến Âm Vũ, Chiến Vân cùng Lý Vân La trông thấy đều cả kinh, không ai thấy rõ được Hoa Tinh di động thế nào trong khoảng cách ba trượng này.

Hoa Tinh nhìn sắc mặt tái nhợt của Vạn Trọng Sơn, trong mắt chớp động một chút thở dài. Tay hần nhẹ nhàng nắm lấy hữu thủ của Trọng Sơn, hai hàng lông mày của Hoa Tinh từ từ giãn ra.

Vạn Trọng Sơn trong lòng cả kinh, kinh hãi nhìn Hoa Tinh, cố hết sức bình tĩnh hỏi: “Người làm gì vậy, ta không hề quen biết người. Người nắm lấy hữu thủ của ta, muốn làm gì đây?”

Hoa Tinh liếc mắt nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Là ai làm người bị thương, người có biết tình huống thân thể mình lúc này không?”

Vạn Trọng Sơn nhìn Hoa Tinh, hần nhận ra Hoa Tinh không có ác ý, không khỏi nhẹ giọng thở dài nói: “Ngoại trừ hần thì còn ai vào đây nữa? Cám ơn sự quan tâm của người, người cũng nên buông ta ra. Đợi lát nữa bọn họ bỏ đi xa rồi, ta có lẽ sẽ đuổi theo không kịp mất.” Nói xong ánh mắt nhìn về phương xa nơi nhân ảnh đang từ từ biến mất.

Hoa Tinh nhìn hần, vẻ mặt có chút kỳ lạ nói: “Người tiến về phía trước thêm một bước, thì lại tiến gần đến tử vong thêm một bước, có lẽ người sẽ đuổi không kịp họ đâu.”

Vạn Trọng Sơn trong mắt lộ ra một chút tang thương, trong ánh mắt có vẻ kiên định, nhìn về phương xa trầm giọng nói: “Chết có đáng gì chứ, cho dù chết thì hồn phách của ta cũng vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ cho nàng, khi đó có thể vĩnh viễn ở cùng nàng.” Trong ngữ khí nhàn nhạt lộ ra sự kiên cường, si tình không hối hận. đọc truyện tại . Sự chấp mê bất ngộ, không chịu lắng nghe của hần chỉ khiến lòng người trầm xuống, một loại cảm giác nhịn không được xao động trong lòng.

Hoa Tinh song nhãn nhíu lại, nhẹ giọng nói: “Người chết rồi sẽ biến thành quỷ nhìn nàng bị người lừa gạt, đùa bỡn mà thương tâm đến rơi lệ phải không? Nếu đó gọi là tình yêu, người hãy đi đi, đi mà hoàn thành tình yêu cứng nhắc của người đi. Chỉ sợ chết rồi hối hận cũng không kịp.”

Vạn Trọng Sơn toàn thân chấn động, lung lay muốn ngã, trong mắt toát ra một tia đau thương, sắc mặt tái nhợt như tro tàn, khoe miệng run lên bần bật, tiên huyết theo đó mà chảy xuống. Khoe mắt lộ ra chút tiếu ý đầy tang thương, làm cho người ta khi nhìn nhịn không được phải đau lòng. Hoa Tinh không khỏi than nhẹ một tiếng, ngừng đầu nhìn về phương xa, nơi đó có một áng mây trắng tự do tự tại, vô ưu vô lo.

Cách đó không xa Mai Hương Âm Vũ và Trần Lan ba người trong mắt đều lộ ra chút thương cảm nhẹ nhẹ, thở dài nhìn Vạn Trọng Sơn, tựa hồ như vì sự si tình của hần mà rung động. Cô Ngạo trong mắt cũng lộ ra chút đồng tình nhàn nhạt.

Vạn Trọng Sơn nhìn Hoa Tinh nói: “Cám ơn người đã nhắc nhở, ta sẽ không như vậy mà chết đi. Ta phải sống sót, ta phải bảo vệ nàng, không thể để nàng bị cái tên Lý Dục đáng hận kia lừa dối.” Nói xong trong mắt lộ ra ý niệm kiên định.

Hoa Tinh trong mắt bắn ra vẻ tán thưởng, nhẹ giọng nói: “Thời gian cũng không còn nhiều, người bây giờ đã không còn sống được bao lâu nữa, người biết chứ?”

Vạn Trọng Sơn nghe vậy cả kinh, trên khuôn mặt thần thái trong nháy mắt trở nên ảm đạm, trong mắt lộ ra thần sắc tang thương bất đắc dĩ, từ từ ngừng đầu nhìn trời xanh. Trong mắt chảy xuống một hàng nước mắt, đó là tình lệ si tình vô hồi, là tâm lệ thở dài của người thiếu niên, là giọt nước mắt không cam tâm, là

giọt nước mắt của sự đau lòng, đó cũng chính là Vạn Trọng Sơn lần đầu tiên nhạy cảm mà rơi lệ. Và có lẽ cũng là lần rơi lệ cuối cùng trong cuộc đời hắn.

Đoạn trường vô ngữ vẫn thượng thiên, Thiên bất ngữ, duy hữu lệ bồi hồi

(Dịch nghĩa: Đau lòng không nói hỏi thượng thiên, Trời không nói, chỉ có giọt lệ bồi hồi).

Hoa Tinh trong mắt hiện lên một chút cảm động, có lẽ đây mới chính là chân tình. Lúc này mới khiến cho người ta khắc cốt ghi tâm, khiến cho sự đáng sợ của cái chết trong đời người trở nên vô cùng nhỏ bé. Ngắm lại chính mình, tựa hồ hết thấy đều hết sức thuận lợi, cảm tình như có lẽ cũng không giống như bọn họ oanh oanh liệt liệt, rung động lòng người.

Hoa Tinh thanh âm nhẹ nhàng nổi lên trong không trung: “Toàn thân kinh mạch người đều chịu tổn thương nghiêm trọng. Kinh đạo của Lý Dục kia hàm chứa chân khí cực kỳ bá đạo của Chấn Tự Quyết và Liệt Tự Quyết, theo thời gian càng làm kinh mạch người bị tổn hại thêm trầm trọng. Người trên đường bám theo bọn họ tới đây, thứ nhất không có cơ hội để áp chế chân khí cường hoành kia. Thứ hai, theo thời gian, thương tổn của người càng ngày càng trầm trọng, bởi vậy người mới không ngừng thổ huyết, hoàn toàn không thể ngăn cản tổn thương nơi kinh mạch bị ác hóa. Đến bây giờ đã thập phần nghiêm trọng, người nếu còn tiếp tục như vậy, thì chỉ có một con đường là tử lộ. Như vậy, Lý Dục không cần phải tự mình động thủ, cũng có thể giết chết người, sẽ không phá hỏng hình tượng tốt đẹp của hắn trong lòng Lâm Phương. Đây thật sự là một kế hoạch tốt.”

Vạn Trọng Sơn trong mắt lộ ra một tia cừ hận, hận tên Lý Dục kia âm hiểm độc辣, hèn hạ vô sỉ. Đồng thời trên khuôn mặt hắn cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, không thể không bội phục tâm kế thâm trầm, tính toán già dặn của Lý Dục. Nhưng mà hết thấy tựa hồ đều đã chậm rồi, có nói gì cũng không còn tác dụng nữa, không phải sao? Có lẽ cái này chính là thiên ý trêu người.

Si tình thiên hạ vô pháp tương tụ, thiên yếu phân ly (Người si tình trong thiên hạ không đến được với nhau, trời cao bắt phải chia lìa)

Cái này không phải thiên ý lộng nhân thì là cái gì? Vạn Trọng Sơn trong mắt toát ra một tia thâm tình, lẳng lặng dõi theo hướng mà Lâm Phương đã biến mất. Đã đành là phải chết, thì cũng phải liếc mắt nhìn nàng một lần. Cho dù có phải chết, cũng phải nhìn theo phương hướng mà nàng rời đi, như vậy hồn phách của mình mới có thể vĩnh viễn được ở gần nàng, bảo vệ cho nàng, sinh tử không rời.

Nhìn về phương xa, nước mắt như mơ hồ chảy từ khóe mắt của hắn, tiên huyết không ngừng trào ra, tính mạng tựa hồ như đã bắt đầu rời xa, từ từ theo phương hướng kia mà rời đi. Vạn Trọng Sơn từ từ nhắm mắt lại, thương tâm tùy ý để tình lệ từ từ trào ra. Tiên huyết nơi khóe miệng khóe miệng vẫn tiếp tục chảy ra, nhưng hắn cũng không để ý tới. Thời khắc này hắn cảm thấy rất mệt mỏi, muốn lẳng lặng mà ngủ đi, trở lại nơi tiểu ốc khó quên ấy, từ từ chìm trong mê say. Trong giấc mộng mỹ lệ kia, có một hoàng sắc nhân ảnh đang vẫy gọi hắn, hắn nhìn không được muốn chạy tới đuổi theo nàng, nhìn dung nhan xinh đẹp kia trong đáy lòng từ từ trở nên rõ ràng, từ từ bay bổng. Như vậy thật rung động lòng người, khiến cho kẻ người ta muốn quay trở lại. Đó là hồi ức mỹ lệ nhất trong cuộc đời hắn, cũng là dư vị mê say nhất trong cuộc đời hắn, là ký ức ẩn sâu nhất trong lòng hắn, là chấp mê vô hồi. Chút tiểu ý nhợt nhạt hiện lên khi hắn khẽ nhếch khóe môi, thật ngọt ngào, thật say mê. Thời khắc này đối với hắn tựa hồ là quãng thời gian mỹ lệ nhất, hồi tưởng lại mỹ mộng khiến người ta phải say đắm, lẳng lặng chìm đắm trong đó, không muốn tỉnh lại.

Tùng là một thiếu niên si tình, bây giờ đang chìm trong dư vị, một tính mệnh ương ngạnh, lúc này đang dần rời xa. Tùng là một ái nhân trong thiên hạ, dĩ nhiên cũng rời đi, Hôm nay một kẻ si tình, đã sắp rời bỏ trần thế. Gió từ phía sau thổi đến, mang đến chút nhẹ nhàng khoan khoái nhàn nhạt. trong rừng cây tất cả mọi người đều nhìn thiếu niên si tình này, vừa có đồng tình, vừa có chút không biết phải nói gì, có người cười nhạo, có người thở dài, còn có tiếng ngậm nhẹ, theo gió bay đi xa.

Hoa Tinh nhìn Vạn Trọng Sơn, trong mắt lộ ra một chút tán thưởng, vì hắn là một kẻ si tình. Thế gian có bao nhiêu kẻ si tình, nhu tình mấy phần mà không phải đoạn trường đầu. Hoa Tinh trong mắt lóe ra một tia hồng quang, có vẻ yêu dị vô cùng, ánh mắt lưu chuyển, không ai đoán được trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì? Hắn tựa như là một điều bí ẩn, càng ngày càng làm cho người ta mù mờ không rõ. Vạn Trọng Sơn nơi khóe miệng tiên huyết vẫn đang tiếp tục trào ra, có lẽ đợi khi chảy hết

máu cũng là lúc hần sẽ rời đi. Nụ cười ngọt ngào mỹ lệ, chút tiểu ý nhợt nhạt, tại thời khắc này từ từ đứng lại nơi đây. Có lẽ đó là thiên ý, để hần trong ký ức mỹ lệ từ từ rời đi, vừa đau thương mà lại ngọt ngào.

45. Chương 45: Ly Sơn Ngộ Mỹ

Cơn gió nhẹ nhàng thổi tới, mang theo chút nhiệt khí nhẹ nhàng quét qua thân thể mọi người, làm cho người ta cảm thấy thật vô cùng nóng bức. Thân người Vạn Trọng Sơn run lên, tựa hồ như muốn ngã xuống đất. Chút tiểu ý nhợt nhạt kia vẫn còn đọng ở trên khuôn mặt, không có một chút dấu vết biến hóa. Tựa hồ như nụ cười cuối cùng này theo hần làm bạn mà rời đi.

Mai Hương ba người thấy Vạn Trọng Sơn ngã xuống, nhịn không được há mồm hét lên, tựa hồ như vì hần mà thương tâm, nhưng có một số việc, không phải bị thương là có thể giải quyết được. Hoa Tinh trong mắt thần thái lóe lên, tựa hồ như đang nghĩ có nên cứu hần hay không. Nhìn tiểu ý sâu thẳm khiến người ta phải tan nát cõi lòng kia, Hoa Tinh cuối cùng cũng đưa tay chạm vào thân thể hần. Đã gặp nhau, hần là phải có duyên rồi, không phải sao?

Hoa Tinh đỡ lấy thân thể hần, trong mắt hiện lên một chút trầm tư, đột nhiên làm một việc khiến mọi người phải giật mình. Chỉ thấy Hoa Tinh nhanh như thiểm điện đá ra một cước đá lên tiểu thối của Vạn Trọng Sơn, đồng thời trên tay sử lực, thân thể Vạn Trọng Sơn nhất thời không ngừng quay cuồng bay lên. Chiều này xuất ra hoàn toàn ngoài suy đoán của mọi người, ai cũng không thể tưởng được Hoa Tinh vì sao lại làm như vậy. Nếu muốn giết hần, với võ công của Hoa Tinh mà nói chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, nếu không giết hần, thì Hoa Tinh đang định làm gì vậy?

Mai Hương ba nữ nhân đều mở to mắt, giật mình nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt rất ư khó hiểu, không rõ dụng ý của hần. Cô Ngạo chỉ lẳng lặng nhìn Hoa Tinh, hần tin tưởng rằng Hoa Tinh làm như vậy nhất định là hần có mục đích nhất định, bằng không hần sẽ không lãng phí khí lực như vậy. Lý Vân La trong mắt cũng lóe lên chút kinh ngạc và khó hiểu, nhưng nàng tịnh không có bộc lộ quá mức, chỉ là yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt ánh lên chút kỳ dị nhẹ nhàng của Hoa Tinh.

Giữa không trung Vạn Trọng Sơn bị chấn động mạnh khiến hần bình tĩnh lại. Đáng tiếc toàn thân vô lực, không có lấy một chút khả năng phản kháng, thân thể chỉ có thể tùy ý rơi xuống, đợi vòng công kích tiếp theo của Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn Vạn Trọng Sơn đang rơi xuống, trong mắt hiện lên một chút băn khoăn, nhưng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, quay về phía thân thể đang rơi xuống mà phóng ra một cước. Thân thể của Vạn Trọng Sơn lại bị đá bay lên không trung, trong miệng tiên huyết phun ra, phân tán giữa nền trời xanh, từng giọt tiên huyết tựa như một đóa mãn côi nở bung ra giữa thính không, tạo thành vẻ mỹ lệ đầy tang thương.

Khi mọi người vẫn còn đang cảm thấy khó hiểu, Vạn Trọng Sơn cứ như vậy bị Hoa Tinh liên tiếp đá bay lên không trung bảy lần, cuối cùng rốt cục cũng rơi xuống đất. Hoa Tinh một tay tiếp lấy Vạn Trọng Sơn rơi xuống, trong tâm chưởng một đạo chân khí vô cùng kỳ dị mà bá đạo. Trong nháy mắt đạo chân khí tiến vào thân thể của hần, cái loại thống khổ này khiến cho sắc mặt hần méo mó, thậm chí kêu lên một tiếng, âm thanh thống khổ kia thật là kinh tâm động phách, khiến cho lòng người kinh hãi không thôi. Lúc này tất cả mọi người đã nhìn ra Hoa Tinh đang cứu chữa cho Vạn Trọng Sơn, chỉ có điều thủ đoạn thật khiến cho người ta phải giật mình không thôi.

Vạn Trọng Sơn thân thể run rẩy không thôi, toàn thân cực kỳ thống khổ, đạo chân khí cường đại kia trong nháy mắt bức chân khí mỏng manh yếu ớt của hần ra bên ngoài cơ thể, ngay cả chân khí hung ác của Lý Dục cũng chậm rãi bị bức ra ngoài. Đến khi toàn thân hần chân khí khô kiệt, chân khí bá đạo của Hoa Tinh lại biến đổi, trong nháy mắt trở thành một cỗ chân khí vô cùng nhu hòa, giống như ngọn xuân phong làm dịu đi kinh mạch khô héo của hần. Dần dần thân thể không còn đau đớn nữa, một cỗ chân khí mát lạnh nhập vào cơ thể khiến cho hần trong nháy mắt cảm thấy toàn thân chuyển biến, Chính trong cơ thể hần, rất nhiều kinh mạch trong quá khứ không thể đả thông, lúc này đều trở nên thông suốt, tốc độ chân khí vận hành so với trước kia nhanh hơn gấp đôi có thừa. Trong kinh mạch ẩn chứa chân khí sung mãn, theo

dòng chân khí vận chuyển của Hoa Tinh bắt đầu nhanh chóng lưu động. Đợi khi Hoa Tinh thu hồi chân khí, trong cơ thể Vạn Trọng Sơn chân khí vẫn như cũ cấp tốc vận chuyển, nhanh vô cùng.

Hoa Tinh thu tay lại, mỉm cười nhìn Vạn Trọng Sơn đang nhắm mắt vận công, trong mắt lộ ra chút tiểu ý nhàn nhạt. Lần này Vạn Trọng Sơn gặp Hoa Tinh, thực có thể nói là xảo ngộ gặp quý nhân, nhân họa đắc phúc. Chẳng những cứu hần, mà còn giúp võ công của hần đột nhiên tăng lên gấp đôi có thừa, thật sự là một sự tình ngoài dự liệu của mọi người.

Mai Hương đi đến bên cạnh Hoa Tinh, nhẹ giọng hỏi: “Hần thể nào rồi, không có việc gì chứ?”

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Không có việc gì đâu. Hần ấy à, còn phải xem duyên phận, đợi lát nữa nàng sẽ biết thôi. Nàng trước tiên nên đi hưởng thụ gió mát đã.” Nói xong mỉm cười đẩy Mai Hương rời đi.

Không lâu sau, Vạn Trọng Sơn mở to mắt, nhìn Hoa Tinh, thật sâu trong đáy mắt lộ ra vẻ cảm kích. Vạn Trọng Sơn trầm giọng nói: “Cám ơn huynh, cả đời này ta không biết phải cảm kích huynh như thế nào. Còn chưa có thỉnh giáo quý tính đại danh của ân công, Vạn Trọng Sơn sẽ vĩnh viễn nhớ tới đại ân của ân công.”

Hoa Tinh vỗ vỗ lên bả vai hần, nói: “Ta ấy à, tên là Hoa Tinh. Người có lẽ đã nghe qua danh tính của ta. Đi nào, chúng ta đi xuống dưới đó rồi nói tiếp.” Nói xong mỉm cười nhìn thoáng qua mọi người ở trong rừng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Lý Vân La một chút, đối diện với ánh mắt của nàng. Hoa Tinh trong mắt mang theo vẻ nhẹ nhàng phiêu dật, làm cho người ta đoán không ra được lòng hần, hần yên lặng liếc mắt nhìn nàng, rồi thu hồi ánh mắt.

Lý Vân La trong lòng đối với Hoa Tinh càng ngày càng thêm tò mò, trong tâm hồn đang từ từ khắc sâu thân ảnh của hần. Có lẽ chính nàng vẫn còn chưa rõ, nhưng trái tim nàng đã bắt đầu từ từ bị hãm vào. Đợi khi nàng hiểu được, có lẽ đã là chân sa xuống bùn, không thể nào tự kiềm chế được, điều có lẽ là vận mệnh.

Vạn Trọng Sơn vừa nghe thấy tên của Hoa Tinh, sắc mặt biến đổi, không thể tưởng được lại có thể gặp gỡ Hoa Tinh, vị Phương Hoàng đặc sứ trong vài ngày nay danh chấn võ lâm. Nhìn Hoa Tinh, Vạn Trọng Sơn trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, cái biểu hiện biết ơn sâu đậm này, thể hiện sự tin tưởng, không hề nghi ngờ. Vạn Trọng Sơn trầm giọng nói: “Không thể tưởng được là huynh, ta có nghe qua đại danh của ân công. doc truyện tại . Lúc này đa tạ ân công đã ra tay cứu giúp, Trọng Sơn này suốt đời ghi tạc trong lòng. Tương lai nếu có cơ hội, Trọng Sơn nhất sẽ báo đáp ơn cứu mạng của ân công hôm nay.” Nói xong cúi gập lưng bái Hoa Tinh một lễ thật sâu.

Hoa Tinh lại cười nói nhìn hần, tịnh không ngăn cản hần hành lễ, trong mắt hiện lên chút tiểu ý kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Đã gặp nhau tức là có duyên, việc hôm nay người không cần phải đặt trong lòng. Cứu người đối với ta mà nói bất quá chỉ tốn một cái nhấc tay mà thôi, cho nên người cũng không cần quá để ý. Ta muốn nói cho người mấy câu này, không biết người có nguyện ý muốn nghe hay không?” Hoa Tinh trong mắt ánh lên một tia ánh kỳ lạ, lẳng lặng nhìn Vạn Trọng Sơn.

Vạn Trọng Sơn nhìn Hoa Tinh, cung kính đáp: “Thỉnh ân công nói ra, Trọng Sơn nhất nhất ghi tạc trong lòng.”

Hoa Tinh nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra chút tiểu ý nhàn nhạt. Nhìn thoáng qua phương hướng mà vừa rồi Lâm Phương và Lý Dục biến mất, Hoa Tinh cười nói: “Sự tình giữa người và cô nương kia, chúng ta có thể nhìn ra một chút. Cuối cùng giữa hai người các người có cái gì quan hệ gì, ta cũng không muốn hỏi người. Ta chỉ muốn nói cho người nghe mấy câu mà thôi, hy vọng là người nhớ kỹ. Võ công của người bây giờ so với trước kia tăng lên gấp đôi có thừa, điểm này xem như giữa chúng ta có duyên phận, người cũng không cần phải cảm kích ta.”

”Nhưng với võ công của người bây giờ, so với Lý Dục, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi. Điểm này người phải nhớ rõ, nhớ không được cùng hần giao thủ, không được để hần kiếm được cơ mà giết người, hiểu rõ chưa? Chúng ta lần sau có thể tái ngộ hay không, thì còn phải xem thiên ý, lần này ta có thể cứu người, nhưng lần sau thì sao? Nếu gặp gỡ có lẽ còn có cơ hội, nhưng vạn nhất không gặp nhau thì sao? Cho nên người phải bảo trọng bản thân thật tốt. Ta cũng không hy vọng hôm nay ta cứu sống người, nhưng không lâu sau lại nghe được tin về cái chết của người.

Lý Dục kia võ công tương đối quỷ dị, nếu ta đoán không sai, hần chỉ dùng quyền pháp làm người bị thương. Quyền kính của hần âm hiểm bá đạo, chân khí quỷ bí vô cùng. Hôm nay nếu không phải người gặp ta, thì

dù người khác có muốn cứu người thì có lẽ cũng chỉ là hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức), người hiểu rõ chứ? Lần sau nhớ lấy, không để hấn khiến người bị thương, bằng không người chết chắc. Trừ Phi vận khí của người vẫn còn tốt, còn có thể gặp lại ta. Từ nay về sau nếu gặp gỡ cường địch, mà lại thật sự không thể trốn tránh, người có thể nói là bằng hữu của Hoa Tinh này. Hy vọng sẽ giúp người vượt qua tai nạn, nhớ kỹ lấy. Bây giờ trái tim người đã không còn ở đây, người đi đi. Hy vọng lần sau chúng ta tái ngộ, người vẫn còn sống tốt, cũng không uổng công hôm nay ta cứu người một mạng.”

Vạn Trọng Sơn trong lòng cảm động vô cùng, người lần đầu gặp mặt đã trở thành ân nhân cứu mạng hấn. Hơn nữa đối với hấn chân chính có lòng tốt, có thể không khiến người ta cảm động hay sao? Vô số từ ngữ chôn giấu ở đáy lòng, sự cảm kích vô cùng lưu lại trong mắt, Vạn Trọng Sơn trong mắt bắn ra ánh mắt kiên định, âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong không trung: “Lời ân công nói, từng chữ quý như vàng. Trọng Sơn vĩnh viễn ghi tạc trong lòng. Từ nay về sau Trọng Sơn từng thời khắc sẽ ghi nhớ từng lời của ân công, sẽ không dễ dàng mạo hiểm, quyết không để cho Lý Dục kia có cơ hội. Ta sẽ đi theo nàng xa xa, dùng tính mệnh của ta để bảo vệ thật tốt cho nàng, cho đến khi nàng hồi tâm chuyển ý. Thiên ngôn vạn ngữ, nói không hết được sự cảm kích, cả đời này Trọng Sơn chỉ cần không chết, sẽ vĩnh viễn ghi nhớ đại ân của ân công. Bây giờ Trọng Sơn phải cáo từ, ân công và những vị ân nhân phải bảo trọng, Trọng Sơn đi đây.” Nói xong liếc mắt nhìn Mai Hương tam nữ và Cô Ngạo, tựa hồ muốn nhớ kỹ dung mạo của họ, tương lai sẽ báo đáp họ thật tốt. Thân hình vừa chuyển, tiêu sái dứt khoát rời đi.

Hoa Tinh nhìn theo bóng lưng đã đi xa kia, nhin không được trong lòng than nhẹ một tiếng. Ý chí của hấn thật kiên cường, ánh mắt của hấn thật dứt khoát, vì yêu mà cam nguyện không tiếc tất cả mọi thứ, chỉ để cho người mình yêu được vui vẻ. Kể si tình như vậy, có thể nào lại không khiến cho người ta phải cảm động sao? Ba nữ nhân bên cạnh cũng nhìn hấn rời đi, trong lòng yên lặng vì hấn mà chúc phúc, chúc cho tình nhân bọn họ mãi mãi yêu nhau.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Lý Vân La cách đó không xa, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, trong mắt hiện ra chút tiếu ý mê người, tựa hồ đang thuật lại một điều gì đó. Mai Hương ở bên cạnh kéo ống tay áo của hấn, nhẹ giọng nói: “Cám ơn huynh đã cứu hấn, thực hy vọng bọn họ tương lai có thể đến được với nhau.” Mai Hương trong lòng luôn tràn ngập thiện ý, hy vọng trên đời những người có tình được ở bên nhau.

Hoa Tinh thu hồi ánh mắt, nhìn theo hướng Vạn Trọng Sơn rời đi, nhẹ giọng nói: “Có lẽ tương lai nàng sẽ thương tâm vì bọn họ.” Lời này rất nhẹ nhàng mờ nhạt, nhưng âm điệu tiết tấu của nó lại khiến Mai Hương có cảm giác khó hiểu.

Mai Hương mê hoặc hỏi: “Hoa Tinh, lời này của huynh có ý tứ gì, muội không rõ, huynh có thể nói rõ ràng một chút được không?” Trong mắt lộ ra ánh mắt có chút khó hiểu nhìn về phương xa.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Âm Vũ và Trần Lan, Hoa Tinh nói: “Chúng ta cũng phải lên đường thôi, đi nào.” Nói xong đối diện với Mai Hương nói: “Đợi lát nữa ta sẽ nói cho nàng, chúng ta phải đi thôi.” Lời còn chưa dứt đã rời đi, ánh mắt chỉ nhìn thoáng qua Lý Vân La mà thôi.

Nhìn bóng lưng của Hoa Tinh đang khuất xa, Chiến Vân trong mắt lộ ra trong mắt ánh mắt tràn ngập cừu hận, không cẩn thận đã bị Lý Vân La nhìn thấy. Lý Vân La nhìn Hoa Tinh đang rời xa, nghĩ đến ánh mắt âm tà vừa rồi của Chiến Vân, trong lòng đột nhiên suy nghĩ, có lẽ lúc này nên chia tay với hấn. Ba tháng nay, bây giờ nàng mới phát hiện hấn có một mặt âm u đen tối như vậy. Có lẽ nếu còn tiếp tục ở cạnh nhau, tình hình chỉ càng tồi tệ hơn, giữa hai người rồi sẽ xuất hiện những sự tình chẳng vui vẻ gì, lúc này tốt nhất là nên rời khỏi hấn.

Lúc Hoa Tinh năm người rời khỏi không lâu, Chiến Vân và Lý Vân La cũng bỏ đi, hướng về phía Hoa Sơn, cuối cùng là đến Lạc Dương. Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn và Lục nương tử Quý Nguyệt Mai cuối cùng cũng rời đi, chậm rãi đi theo phía sau của Chiến Vân hai người, xem hình dáng cũng là đến Lạc Dương. Rừng cây đã từ từ khôi phục lại nguyên dạng, gió lạnh lẽo thổi tới, thuật lại những sự tình trong dĩ vãng, sau đó chậm rãi bay đi xa. Hết thấy đều thuộc về sự yên tĩnh!

Rời khỏi tiểu lâm Hoa Tinh và ba nữ nhân sóng vai nhau đi ở phía trước, Cô Ngạo đi theo sau khoảng một trượng, lẳng lặng không muốn quấy nhiễu Hoa Tinh và tam nữ. Trần Lan từ trong tay nải lấy ra một trái táo vừa đỏ vừa to đưa cho Hoa Tinh, sau đó mới cho Mai Hương và Âm Vũ, cuối cùng đem một trái cho Cô Ngạo, chính nàng cũng lấy ra một trái, bắt đầu ăn.

Mai Hương vừa ăn vừa hỏi: “Hoa Tinh, huynh vẫn còn chưa nói uội biết, câu nói vừa rồi của huynh có ý tứ gì, bây giờ mau nói đi mà.” Nói xong vẻ mặt tò mò nhìn Hoa Tinh, hai nàng còn lại cũng cũng đều nhìn Hoa Tinh, chờ hắn trả lời.

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia sầu muộn thăm thẳm, liếc mắt nhìn tam nữ, thấy ba người vẻ mặt đều hết sức tò mò, nhin không được nhẹ giọng nói: “Bất tất phải biết làm gì, biết rồi sẽ khiến lòng các nàng tan nát.” Nói xong nhìn về áng mây trắng nơi phương xa, nhẹ giọng thở dài.

Mai Hương liếc mắt nhìn Âm Vũ và Trần Lan, nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, chúng muội sẽ không như vậy đâu, huynh mau nói đi. Chúng ta thật sự rất muốn biết mà. Huynh đối với tình cảm của hai người Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương, có cái nhìn ra sao.”

Hoa Tinh nhìn phương xa, ánh mắt trong nháy mắt trở nên mơ hồ, song nhãn sáng ngời tựa như là bị bao phủ bởi một tầng thủy vụ, khiến cho người ta không thể nhìn ra chân tướng. Hoa Tinh bình tĩnh nói: “Các nàng đã muốn biết như vậy, ta sẽ nói cho các nàng hay.

Đại giang đông khứ na nhật hoàn, Châu lệ liên liên thấp y sam; Đăng tàn nguyệt ám cuối vô vọng phán, Si tình tình cách Vạn Trọng Sơn!

(Dịch nghĩa: Đại giang chảy về đông ngày nào mới quay lại Châu lệ liên tục thấm ướt quần áo (châu: ngọc trai) Đèn tắt trăng tàn ngóng trông cũng không còn hy vọng Kể si tình như Vạn- Trọng -Sơn trong chuyện tình cảm bị ngăn cách) ”

Trong ngữ khí nhàn nhạt có một chút bi ai nhẹ nhàng, tựa hồ như vì kẻ si tình trong thiên hạ mà bi thương.

Mai Hương Âm Vũ Trần Lan tam nữ nghe vậy ngẩn ngơ, trong mắt lộ ra thở dài nồng đậm, có lẽ thật sự không biết so với biết tốt hơn nhiều, không phải vậy sao? Mai Hương trong mắt mang theo chút ưu thương nhàn nhạt nói: “Đây là cái nhìn của huynh đối với hai người bọn họ sao? Vì sao lại như vậy chứ? Si tình tình cách Vạn Trọng Sơn, chẳng lẽ danh tự của hắn đã được quyết định cả đời này không có kết quả hay sao? Muội không tin.”

Hoa Tinh nhìn xa xăm, trong mắt khẽ máy động, khóe miệng lộ ra chút tiểu ý nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: “Có những sự tình không để cho phép người không tin, tương lai có một ngày nàng sẽ hiểu được. Phải mang cái tên Vạn Trọng Sơn này không có điểm gì tốt đẹp, có lẽ điều này đã được định sẵn, cũng có lẽ đây là nhân sinh. Mỗi một sự tình trên thế gian này là không phải là một món đồ lúc nào cũng hợp theo mong muốn của con người. Có rất nhiều chuyện tang thương, người chưa từng trải qua, thì vĩnh viễn không biết cảm giác chua xót này.” Nói xong nhẹ lắc mình rời đi, lam y thân ảnh tùy ý mà phiêu tán trong không trung, tràn ngập cảm giác linh động.

Mai Hương vẻ mặt khó hiểu, liếc mắt nhìn Âm Vũ và Trần Lan, phát hiện Âm Vũ trong mắt lộ ra vẻ tang thương, mà Trần Lan trong mắt lại có chút chua xót nhẹ nhàng. Mai Hương lấy làm kỳ quái, liếc mắt nhìn các nàng nói: “Tiểu Tuyết, Tiểu Vũ, chúng ta mau đuổi theo.” Nói xong bèn đuổi theo Hoa Tinh. Cô Ngạo nhìn lam y thân ảnh trong không trung, trong mắt lộ ra vẻ thâm tư, đây là con người như thế nào vậy, làm cho người ta không thể nào hiểu rõ?

Khi mặt trời lặn về tây, thời tiết so với lúc trước cũng mát mẻ hơn một chút, hoàng hôn cũng không còn xa nữa. Hoa Tinh một hàng năm người đi tới chân một ngọn núi cao vút hung vĩ thì dừng lại nghỉ ngơi. Nhìn bốn phía thương tùng xanh biếc, những bông hoa đại tỏa hương thơm ngát, chỉ có một con bướm trong không trung bay lượn vùn vụt, tam nữ trong mắt đều lộ ra vẻ vui sướng, tựa hồ như đã đem sự tình của Vạn Trọng Sơn vừa rồi quăng tới tận chín tầng mây. Mai Hương lắc mình đuổi theo thân ảnh màu xanh biếc kia, tiếng cười mỹ lệ ngọt ngào, chậm chậm tung bay trong không trung, bầu không khí vui vẻ bao phủ lấy một mảng sơn lâm.

Hoa Tinh cười nói: “Cô Ngạo, núi này tên là gì vậy? Xem hình dáng có chút kỳ dị.” Nói xong ánh mắt vô tình liếc nhìn lên đỉnh núi.

Cô Ngạo đáp: “Hồi bẩm công tử, đây là Ly Sơn.” Nói xong liếc mắt nhìn bốn phía.

Hoa Tinh nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ dị, làm cho người ta đoán không ra trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì. Ít nhất Cô Ngạo hiểu được Hoa Tinh này vô cùng thần bí, nụ cười kia luôn hàm chứa thâm

ý mà chính hắn cũng đoán không ra. Hoa Tinh cười nói: “Nguyên lai lại là ngọn núi này, chúng ta cũng lên đỉnh núi du ngoạn, ngắm nhìn phong cảnh bốn phương một chút.” Nói xong bèn gọi Mai Hương tam nữ, năm người cùng tiến lên đỉnh núi. Bọn họ đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Lam sắc y phục của Hoa Tinh theo ngọn sơn phong không ngừng tung bay, có vẻ tùy ý phiêu tán. Quay đầu lại liếc mắt nhìn lại tam nữ và Cô Ngạo ở phía sau, Hoa Tinh trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ bí, khóe miệng lộ ra chút tiểu ý tà dị, liếc mắt thâm tình nhìn tam nữ. Khi đã nhanh chóng lên tới đỉnh núi, Hoa Tinh trong mắt thoáng qua vẻ kinh dị, từ từ ngẩng đầu, nhập vào trong mắt chính là một bạch sắc thân ảnh, lẳng lặng đứng ở đỉnh núi.

Hoa Tinh thân hình chợt động, toàn thân lẳng không mà tới, vô thanh vô tức dừng lại trên đỉnh núi. Lam sắc y phục vốn đang tung bay trong gió, đột nhiên bất động, trong ngọn sơn phong mãnh liệt có vẻ đặc biệt quái dị. Hoa Tinh lẳng lặng nhìn bóng lưng kia, trong mắt lộ ra thần thái kỳ dị.

Nguyên lai tại đỉnh núi, đã có một người đứng đó trước rồi. Đó là một bạch sắc thân ảnh, trên thân quần dài tung bay theo gió, chiếc khăn choàng trên đôi vai mềm mại của nàng bị sơn phong thổi bay, che đi dung nhan của nàng, làm cho người ta không thể thấy rõ. Hoa Tinh chỉ có thể nhìn thấy phía sau lưng của nàng, chỉ thấy vóc người thon dài mảnh khảnh đang đứng ở nơi đây, đầu ngóng về phương xa tựa hồ như đang nhìn về cố hương. Vóc người mảnh dẻ động lòng người, đứng yên trong gió, vẻ duyên dáng và tao nhã như vậy hấp dẫn thật sâu ánh mắt của Hoa Tinh.

Bạch y nữ nhân tựa hồ chưa phát hiện ra Hoa Tinh, vẫn đang nhìn về phương tây, mãi tới khi Mai Hương tam nữ tới nơi, bạch sắc nhân ảnh mới phát hiện phía sau có người, nhẹ nhàng quay đầu. Mai Hương tam nữ nhìn thấy nơi này có một nữ tử trong lòng cũng đều cảm thấy kỳ quái, không khỏi chăm chú nhìn nàng. Rất nhanh tam nữ trong mắt lộ ra ánh mắt kinh ngạc, giật mình nhìn bạch y nữ tử kia.

Hoa Tinh nhìn nữ tử quay đầu lại, chỉ cảm thấy trước mắt bừng sáng, phảng phất thiên địa nơi đây trong nháy mắt ảm đạm thất sắc. Hoa Tinh trong lòng vô cùng kinh hãi, bạch y nữ tử đứng lẳng lặng ở nơi đây, ngay trước mắt hắn, tựa như một đóa sen trắng, tán phát ra một mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng. Da thịt nàng như ngọc ngà, khuôn mặt hoàn mỹ nhân nhả, đều rung động thật sâu bên trong Hoa Tinh.

Chỉ thấy nữ tử ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, hai hàng lông mày lá liễu, trong ánh mắt là một màn thủy vụ, bắn ra làn thu ba duyên dáng yêu kiều, làm cho lòng người muốn say. Cái mũi xinh đẹp thanh tú cao vút, đôi môi đỏ mọng thơm ngát đến mê người, cùng với sự tô điểm của cái cằm tròn trịa, không có điểm nào không đẹp cả. Khóe miệng hé mở, một nụ cười yếu ớt lạnh nhạt, như có như không đọng ở khóe môi. Giữa hai hàng lông mày là vẻ bi thương nhân nhả, khiến cho nàng tăng thêm vài phần kiều nhược, làm cho người ta vừa nhìn đã có một loại cảm giác đau lòng, trong lòng bồi hồi không dứt.

Trên thân bạch sắc trường quần theo gió tung bay, mái tóc dài nhẹ nhàng bay lên, che đi vài phần dung nhan hết sức mỹ lệ. Bên hông là một chiếc đai lưng màu nhạt, hiển lộ ra tiểu yêu đầy đặn yêu kiều, song nhũ trước ngực vươn cao ngạo nghễ, mang theo ba phần kiều hãnh. Hạ thân quần dài tung bay, nhìn có vẻ như không có tác dụng, mơ hồ có thể nhìn ra đôi chân thon dài và hình dáng của viên đồn phong mãn. Bạch y thiếu nữ lẳng lặng nhìn năm người trước mặt, trong ánh mắt lộ ra nét ưu thương nhân nhả, lẳng lặng dừng lại trên người Hoa Tinh.

Hoa Tinh từ trong kinh hãi đã dần dần phục hồi lại tinh thần, nhìn thiếu nữ tuyệt thế giai nhân, trong mắt có vẻ kinh dị và ca ngợi, trên mặt hiện lên một nụ cười nhân nhả, lẳng lặng đối nhãn với thiếu nữ. Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung, không có ai nhìn đi chỗ khác, bốn mắt chạm nhau, hai người đều từ trong mắt của đối phương nhìn ra nhiều sự tình. Thiếu nữ dời ánh mắt trước tiên, trong ánh mắt nàng có sự bi thương không có lối thoát, lẳng lặng nhìn về phương xa, chưa hề phát ra một lời nào cả.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn lại Cô Ngạo và tam nữ, ngoại trừ Ám Vũ ra, hắn và ba người còn lại trong mắt đều mang vẻ kinh dị, tựa hồ bị bạch y thiếu nữ mỹ lệ này làm cho ngây ngốc. Hoa Tinh nhìn Ám Vũ, ánh mắt nàng chính là đang nhìn thiếu nữ kia, trong ánh mắt có vẻ kinh ngạc, tựa hồ đã nhận ra thân phận của người thiếu nữ này. Hoa Tinh nhìn thiếu nữ, mỉm cười nói: “Tại hạ Hoa Tinh, cùng với bốn người bạn đồng hành đi qua nơi này, vô tình lên đây du ngoạn, không thể tưởng được ở chỗ này lại gặp gỡ cô nương. Thật là hữu duyên, không biết cô nương có thể cho biết phương danh được hay không?”

Bạch y thiếu nữ nhìn Hoa Tinh, trên khuôn mặt lộ ra nét buồn nhẹ nhàng trong trẻo, âm thanh cực kỳ động

lòng người lảng lạng truyền đến: “Đã là vô tâm gặp gỡ, thì cần gì phải hỏi? Duyên lai duyên khứ, nhân tán nhân tụ, thế sự bốn vô thường, hà tu thái tại ý”

(Dịch nghĩa: Duyên đến duyên đi, con người gặp nhau rồi chia lìa, thế sự hay thay đổi, Hà tất phải để ý)

Trong giọng nói bình thản, lộ ra chút ưu sầu nhàn nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác tang thương.

Hoa Tinh nhìn hai hàng lông mày của người thiếu nữ không hề máy động, trên khuôn mặt mỹ lệ mang theo chút bi ai nhàn nhạt, một vẻ kiêu nhược nói không nên lời, khiến người ta hết sức thương tiếc. Hoa Tinh nhẹ giọng thở dài:

”Mi cộng xuân sơn tranh tú, khả liên trường trứ, mạc tương tình lệ thấp hoa chi, khủng hoa dã như nhân sầu.

(Dịch nghĩa: Vẻ đẹp hàng lông mày của nàng có thể tranh giành với núi xuân, đáng buồn lại thường nhàu mày, không có tình cảm sao nước mắt rơi thấm ướt cành hoa, sợ rằng hoa cũng yếu ớt như người thôi.)”

Ngữ khí nhàn nhạt nhẹ nhàng, rung động con tim người thiếu nữ.

Bạch y nữ tử nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện lên thần thái kỳ dị, từ từ đối diện với hắn mà gật đầu như muốn nhấn gởi một ý gì đó (Dịch giả: Trí - Lấy ý mình truyền đạt cho người biết gọi là trí. Như trí ý gởi ý) tựa hồ như cảm tạ hắn nhắc nhở. Nhẹ nhàng xoay người, lưng quay về phía Hoa Tinh, âm thanh thiếu nữ nhẹ nhàng vang lên trong không trung:

“Kí lai du ngoạn thả tùy tâm, bất tất tương tầm thị hà nhân ”

(Nếu đã muốn du ngoạn thì cứ tùy tâm, Không cần phải để ý tới người khác)

Nói xong hữu thủ nhẹ vuốt mái tóc bị gió thổi tung làm cho có chút hơi rối, phong tư kia phiêu dật nói không nên lời, hấp dẫn thật sâu ánh mắt của người khác.

Hoa Tinh trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, nhìn tấm lưng kia, trong lòng nghĩ lại tình cảnh vừa rồi hai người bốn mắt chạm nhau. Từ trong ánh mắt thiếu nữ này, Hoa Tinh phát hiện trong lòng nàng có một chuyện cũ vô cùng thương tâm, không thể nào quên. Trong những ưu thương nồng đậm không có lối thoát này, ẩn dấu vài phần tâm sự. Thiếu nữ này võ công tương đối cao cường, có lẽ so với Âm Vũ còn lợi hại hơn. Thân thủ như vậy, trong chốn võ lâm phải là một nhân vật có danh tiếng, chứ chưa nói đến vẻ đẹp mỹ lệ kinh thế của nàng, thật là một vẻ đẹp rung động lòng người. Chỉ là Hoa Tinh rốt cuộc không biết nàng rốt cuộc là ai mà thôi.

Hoa Tinh nhìn bốn người phía sau, cười nói: “Chúng ta cũng mau ngẩn nhìn phong cảnh nơi này đi. Hiếm khi tới đây, mọi người hãy cao hứng mà du ngoạn.” Nói xong nhìn tam nữ, trong mắt mang theo chút nhu tình.

Mai Hương và Trần Lan đều nhìn thiếu nữ kia, trong mắt không thể nào che dấu cảm giác kinh ngạc và hâm mộ. Mai Hương mở miệng nói đầu tiên: “Đẹp quá, nàng ấy thật sự đẹp quá, đáng tiếc không biết nàng ấy là ai.” Trong ngữ khí có một chút tò mò và hâm mộ.

Trần Lan trong mắt hiện lên một tia kỳ quang, nhìn tấm lưng kia, trong lòng có chút xúc động, tựa hồ nhớ tới điều gì đó. Mà Cô Ngạo trong mắt lóe lên sự kinh dị, nhìn nhìn Hoa Tinh, cũng nhìn thiếu nữ kia, tựa hồ suy nghĩ lúc bọn họ gặp nhau, có biểu hiện gì không? Thiếu nữ này là ai? Vì sao hắn còn có gặp qua?

Hoa Tinh nói khẽ với tam nữ vài câu, rồi chậm rãi tiêu sái bước tới bên người thiếu nữ, giống như nàng, cũng nhìn về phương xa. Sơn phong rất mạnh, trên người thiếu nữ có một cổ hương khí lạnh nhạt thấp phần mê người. Hoa Tinh lảng lảng không nói, tựa hồ đang mê say trong làn hương ấy. Thiếu nữ không hề nhìn hắn, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu: “Người thật kỳ lạ, trên người ẩn dấu vẻ tà dị, nhưng lộ ra lực hấp dẫn vô cùng. Cái này có quan hệ với võ công mà người tập luyện đúng không?”

Hoa Tinh trong mũi ngửi lấy hương thơm say lòng người, cũng như vậy, không hề nhìn nàng, chỉ khẽ cười nói: “Nàng rất mỹ lệ, trên khuôn mặt lại mang vẻ ưu thương, khiến người ta phải hết sức thương tiếc. Điều này chắc có quan hệ với tâm sự trong lòng nàng đúng không?” Lời nói tuy bất đồng, nhưng ngữ khí lại tương phản, Hoa Tinh chiều theo ngữ khí của nàng mà hỏi ngược lại.

Bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn hấn, Hoa Tinh cũng nghiêng đầu nhìn nàng, hai người ánh mắt chăm chăm đan xen vào nhau ở cùng một chỗ. Thiếu nữ trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, tựa hồ nhìn không thấu Hoa Tinh, Hoa Tinh trong mắt lại hiện lên chút thờ dãi, có lẽ hấn nhìn thấu được nàng.

Trong ánh mắt thiếu nữ mang theo một sự buồn thảm, nhẹ giọng nói: “Thật là cao hứng khi hôm nay ở đây gặp gỡ người. Cảm ơn người Hoa Tinh, ta phải rời đi, lần sau nếu có duyên phận hẹn tái kiến.” Nói xong bèn quay đầu rời đi, tựa hồ Hoa Tinh đã khiến linh hồn nàng phải xúc động, khiến nàng có một loại cảm giác muốn trốn tránh.

Hoa Tinh nhìn theo bóng lưng của nàng, nhẹ giọng nói: “Nhân bất năng vĩnh viễn hoạt tại hồi ức lý na dạng đích nhất sanh một hữu ý nghĩa”

(Dịch nghĩa: Con người không thể vĩnh viễn sống trong hồi ức, như vậy cuộc sống cũng không có ý nghĩa).

Thân ảnh của thiếu nữ khi rời đi khẽ run lên, rất nhẹ nên rất khó phát hiện, nhưng tất cả đều lọt vào mắt của Hoa Tinh. Thiếu nữ dừng chân quay đầu lại, nhìn thoáng qua Hoa Tinh, lông mày tỏa ra vẻ ưu sầu của mùa xuân. Một nụ cười lạnh nhạt, có vẻ có chút chua xót, nhìn Hoa Tinh, thanh âm của thiếu nữ rất mềm nhẹ, nhưng tràn ngập sầu muộn, nhẹ nhàng bồi hồi vang lên giữa không trung: “Tâm nhược dĩ tử, duy hữu cự mộng”

(Dịch nghĩa: Lòng như đã chết, duy chỉ có một giấc mộng xưa.)

Hoa Tinh nhìn nàng, trầm giọng nói: ”Tâm nhược vô ngân, hà lai thán tức nhĩ tâm nhược tử, nhĩ hựu khởi hội hoạt trú

(Trong lòng nếu không còn dấu vết, thì sao còn thờ dãi? Lòng nàng nếu như đã chết, tại sao nàng vẫn còn sống).

Bây giờ nàng còn sống vì cái gì?”

Song nhân nhìn chăm chú vào ánh mắt nàng.

Thiếu nữ nhìn Hoa Tinh, trong mắt toát ra vẻ thê lương, hồ hững quay đầu, xoay người rời đi. Giữa không trung truyền lại thanh âm mang vẻ ưu thương nhân nhạt: “Sanh vô khả luyến cam vi quĩ, tự thành uyên ương dục thành hồi.”

(Sống đã không thể yêu thương thì cam lòng làm quĩ, muốn giống cặp uyên ương thì phải hóa thành tro bụi)

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt biến đổi, quay lại nói với tam nữ: “Nàng ta chỉ một lòng muốn chết, các người ở đây chờ ta một chút, ta sẽ lập tức quay trở về.” Nói xong thân ảnh chớp động, đuổi theo thiếu nữ kia.

Sơn phong chậm rãi thổi tới, Âm Vũ khẽ thở dài: “Không thể tưởng được lại gặp gỡ nàng ta, thật sự là...! Ài,” Ài cái gì vậy? Vì cái gì mà Âm Vũ lại thở dài như vậy, thiếu nữ này là ai?

Sơn phong thổi qua, đem giọng thở dài nhẹ nhàng phân tán vào trong gió, từ từ bay xa, nhẹ nhàng chậm rãi rời đi. Mai Hương và Trần Lan đều nhìn Âm Vũ, Cô Ngạo cũng nhìn nàng, mà Âm Vũ không mở miệng, chỉ là lắc đầu thở dài. Lặng lặng nhìn về phương xa, nơi này có cái gì không?

Có lẽ nếu có thì chỉ là những hồi ức tang thương mà thôi

46. Chương 46: Thúc Thủ Vô Sách (bó Tay Không Có Cách)

Hoa Tinh nghe ra bạch y thiếu nữ kia có lòng muốn chết, sắc mặt biến đổi, thầm tự trách mình đã gây xúc động nổi lòng của nàng, khiến nàng đột nhiên nảy ra ý định muốn chết. Như vậy không phải mình khuyên người ta sống lại thành hại người ta chết sao? Vội vàng quay ra nói với Mai Hương tam nữ hai câu, Hoa Tinh triển khai thân pháp truy theo bạch sắc thân ảnh kia.

Bạch y thiếu nữ võ công cực cao, khinh công tuyệt diệu, đảo mắt đã ở xa ngoài trăm trượng. Hoa Tinh nhìn theo thân ảnh đang dao động không ngừng trong lòng suy nghĩ: Nàng nếu như chết đi thì chắc chắn là một sự tình làm cho người ta tiếc nuối không yên. Trong lòng nghĩ vậy, dưới chân lực đạo càng nhanh, mạnh hơn, thân hình trong không trung trong nháy mắt như dài ra, tốc độ như thiểm điện. Trong một cái đảo mắt đã ở phía sau thiếu nữ, tốc độ cực nhanh, có lẽ nếu người ta mà thấy sẽ không dám tin là thật.

Thiếu nữ trong lòng ngẫm lại lời Hoa Tinh nói, một cổ bi thương sâu đậm tràn ngập trong lòng. Nghĩ đến đã tự nhận rằng trái tim đã chết, thì sao vẫn còn sống trên cõi đời này làm gì. Như vậy thì chết đi còn tốt hơn, tránh lưu lại nơi hồng trần thế tục, một mình chua xót. Nghĩ vậy, trước mắt nàng lại hiện ra tình cảnh năm ấy, khiến cho nàng suốt đời khó quên. Đó là nỗi thống khổ của cả đời nàng, khiến nàng luôn rơi lệ. Trong mắt người thiếu nữ lộ ra nụ cười lạnh nhạt, dường như đang nhớ tới quãng thời gian mỹ lệ nhất. Đó là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời nàng, là một hồi ức quý giá mà nàng còn giữ rất kỹ. Nơi ấy có rất nhiều sự tình mỹ lệ tốt đẹp khiến nàng mê say, để lại trong nàng bao nhiêu dư vị khó quên. Nhiều năm rồi, nàng đúng là chỉ dựa vào mảng hồi ức ấy để tồn tại, mãi cho đến hôm nay khi gặp Hoa Tinh.

Lời nói của Hoa Tinh đã làm xúc động đến tận tâm can của nàng. Khiến nàng hiểu được trong nhiều năm qua, nàng vẫn sống trong thế giới hư ảo của bản thân, sợ phải đối mặt với thế nhân. Mà lời nói của Hoa Tinh cũng nhắc nhở nàng, con người không thể vĩnh viễn tồn tại như vậy. Phải đối mặt với nó, phải thoát khỏi nó, trốn tránh chỉ có thể là biện pháp nhất thời, không thể cả đời được. Người thiếu nữ dưới tâm tro ý lạnh, quyết định cũng nên chấm dứt đoạn sinh mệnh không có ý nghĩa này. Cho nên trước hết phải rời đi thì nàng mới có thể quay đầu, đối diện với những lời mà Hoa Tinh đã nói.

Trên khuôn mặt thiếu nữ lộ ra tiêu ý tang thương. Trần thế à, ta sắp bỏ ngươi mà đi. Đi tìm lại ta, tìm lại giấc mộng trước kia đã rời bỏ ta, đi tìm lại người ta yêu thương đã bỏ lại ta. đọc truyện tại . Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, trong mắt nàng có một giọt lệ, đó là giọt nước mắt hận ông trời sao nở bất công như vậy, cũng là giọt nước mắt khiến cho nàng phải đau xót cõi lòng, vì cuộc đời tang thương của nàng mà đau lòng. Nhẹ nhàng thu lại ánh mắt, nhìn về phương xa, nơi ấy chính là thiên đường trong giấc mộng, với bao nhiêu vui mừng bi thương và những dư vị đáng giá.

Nhưng hiện tại hết thấy đều không còn quan trọng nữa, bởi vì ta sắp rời đi. Chờ ta nhé, người yêu của ta, chàng đừng chạy quá nhanh, đừng quên ta đang ở phía sau đuổi theo chàng đó. Gió nhẹ nhàng phớt qua hai gò má đầy đặn, một hàng nước mắt vô thanh bay trong gió. Chậm rãi nhắm lại hai mắt, một người thật quen thuộc đang ở phía trước, mỉm cười chờ ta nắm lấy, lẳng lặng thúc giục ta. Tạm biệt nhân thế trần ngập chua xót đau thương này, ta phải đi rồi, phải đi theo người mà ta yêu thôi.

Gió rít lên những âm thanh ồn ào, mang theo chua xót trong lòng, mang theo trái tim tan vỡ, như giữ lại những bi thương đó, nhẹ nhàng làm bạn đồng hành với nàng cùng trên một con đường. Hoa Tinh lắc mình đồng hành với nàng, thấy hai mắt nàng nhắm lại, một hàng nước mắt không ngừng chảy xuống. Hoa Tinh trong lòng có chút cảm xúc, có lẽ khi một người thật sự đã tuyệt vọng, tồn tại chỉ là một loại cực hình phải gánh chịu. Mỗi ngày lúc nào cũng phải đối mặt với cô độc tịch mịch, kẻ bình tĩnh nhất cũng sẽ cảm thấy tang thương, cũng sẽ rơi lệ, đó là một loại đau đớn vô thanh, là nỗi đau vĩnh viễn của một linh hồn cô độc.

Khóe miệng của thiếu nữ nở ra một nụ cười bình tĩnh, tựa hồ như một lời từ biệt của nàng với trần thế này. Bởi vì nàng sắp đến phương xa, đến gặp lại người mà nàng yêu thương, cho nên nàng có vẻ hết sức bình tĩnh. Hữu thủ của nàng từ từ đưa lên, rất mềm rất nhẹ đưa vào trong lồng ngực, song nhân nhẹ nhàng nhắm lại, thật bình tĩnh an tường. Có lẽ nàng đã nghĩ như vậy khi từ biệt nơi trần thế này. Trong ngọn gió nhẹ, hãy lẳng lặng chấm dứt tính mệnh không còn ý nghĩa này, đi đến một thế giới khác tìm lại giấc mộng xưa đã mất, tìm lại giấc mộng mà khi xưa nàng vẫn còn chưa hoàn thành.

Hoa Tinh trong mắt quang hoa chớp động, lông mày nhíu lại, hữu thủ khẽ phát lên, một đạo chân khí vô hình trong nháy mắt phong bế huyết đạo của thiếu nữ ấy. Đồng thời tả thủ duỗi ra, nâng đỡ thân thể mềm mại động nhân của nàng, ôm nàng vào trong lòng. Thiếu nữ song nhãn đột nhiên mở ra, giật mình nhìn Hoa Tinh, sắc mặt khẽ biến nói: “Người làm gì vậy? Mau thả ta ra.”

Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt toát ra vẻ thờ dài, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không làm tổn thương nàng. Chỉ là ta càng không muốn nàng lại ra đi như vậy, cho nên phải ra tay phong bế huyết đạo của nàng, cho nàng tĩnh tâm trở lại, suy nghĩ thật chín chắn. Chúng ta đến phía trước ngồi xuống nói chuyện, được không?” Nói xong tĩnh lặng nhìn nàng, trong mắt lộ ra vẻ chờ đợi.

Bạch y thiếu nữ nhìn vào ánh mắt của Hoa Tinh, thật lâu rồi than nhẹ một tiếng nói: “Người làm thế để làm gì? Lòng ta đã chết, làm sao có thể cứ như thế mà tiếp tục sống?” Trên khuôn mặt mỹ lệ mang theo bi thương nồng đậm, mơ hồ trong mắt lộ ra vẻ tang thương sâu sắc.

Hoa Tinh ôm nàng, trong gió truyền đến một hương thơm nhàn nhạt, thỉnh thoảng lại xộc vào trong mũi của Hoa Tinh. Nhìn khuôn mặt khiến cho lòng người phải chua xót kia, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Sự tình hôm nay cũng có quan hệ tới ta, ta sao có thể trở mặt nhìn nàng cứ như vậy mà chết đi. Nàng còn trẻ, con đường phải đi còn rất dài. Mặc kệ là vì nàng, hay là người đã khuất, nàng phải sống cho thật tốt. Vì thế nàng phải kiên cường lên. Tin rằng người đã khuất dưới chốn cửu tuyền kia cũng hy vọng nàng kiên cường mà sống... sống cho thật tốt. Bởi vì nàng chính là niềm kiêu hãnh của bọn họ, nàng là hy vọng của bọn họ.”

Thiếu nữ trầm tư, ánh mắt rất nhanh nhìn sang phong cảnh hai bên, khóe miệng lộ ra vẻ tang thương, rất nhiều sự tình người ngoài có muốn cũng không đủ khả năng để hiểu. Điều này chính mình phải đối mặt, không ai có thể giúp được.

Người ở phương xa ơi, chàng đang ở phương nào. Mỗi khi nửa đêm là chàng lại trở về trong giấc mơ của ta. Chàng luôn mơ hồ như vậy, tựa như là kêu gọi ta, để ta và chàng gặp nhau, thế nào cũng không thể thấy rõ phương hướng mà chàng đã rời đi. Bây giờ ta sẽ tìm chàng, chàng hãy chờ ta nhé, được không? Ở chốn xa kia chàng hãy quay lại, đối diện với ta mà cười được không? Ta sẽ liều mạng đuổi đến, tại sao ta mãi đuổi theo chàng nhưng không được?

Hoa Tinh nhìn nụ cười tang thương kia, mắt hiện lên vẻ thờ dài, trong lòng đang suy nghĩ làm cách nào để giúp cho nàng, để nàng bỏ đi ý định muốn tìm đến cái chết mà sống cho thật tốt đây? Quét mắt liếc nhìn bốn phía, Hoa Tinh thân hình dừng lại ở bên dưới thân một cây đại thụ tròn nằm giữa sườn núi. Nhẹ nhàng đặt thiếu nữ trên thảm cỏ mềm mại trên mặt đất, để thân người nàng tựa vào đại thụ, Hoa Tinh ngồi đối diện với nàng, cách xa nàng ba thước.

Nhìn vào ánh mắt nàng, Hoa Tinh mềm nhẹ hỏi: “Nàng thế nào rồi? Trong lòng đã tốt hơn chút nào hay chưa?”

Thiếu nữ nhìn Hoa Tinh, trong mắt mang theo chút tuyệt vọng nhàn nhạt, bình tĩnh nói: “Người mau giải khai huyết đạo cho ta rồi nói chuyện sau. Ta không muốn trong bộ dạng thế này mà nói chuyện với người khác.”

Hoa Tinh nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Tạm thời ta không thể giải khai huyết đạo cho nàng, tránh khi nàng liều lĩnh muốn chết, ta lúc nào cũng phải đề phòng, như vậy thật không tốt chút nào. Chúng ta như thế này đợi nàng tỉnh tâm rồi nói chuyện, như thế không tốt hay sao?” Nhìn nàng, Hoa Tinh trong mắt không khỏi lộ ra vẻ nhu tình.

Thiếu nữ nhìn Hoa Tinh, tựa hồ thấy được nhu tình trong ánh mắt hắn, trong mắt nàng hiện lên vẻ tang thương, có rất nhiều chuyện phải nói là duyên phận, không phải sao? Bạch y thiếu nữ lẳng lặng nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Chúng ta không quen không biết nhau, có điều gì để nói chứ?”

Hoa Tinh nhìn nàng, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ đã khôi phục lại bản tính của hắn, khẽ cười nói: “Chúng ta như vậy còn không xem là quen biết nhau hay sao? Ít nhất nàng cũng biết tên của ta gọi là Hoa Tinh, như vậy là đủ rồi. Chúng ta có thể nói đến chuyện của nàng, nàng vì sao lại muốn chết?”

Thiếu nữ dời ánh mắt nhìn sang nơi khác, ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, tựa hồ như thấy được quãng thời gian mỹ lệ tốt đẹp khi xưa, hai nhân ảnh tay nắm tay, vai sóng vai, đứng trên đỉnh núi, ngắm vầng thái dương dần lặn về phía tây, trên mặt mỉm cười rộn lên vẻ hạnh phúc. Song thủ nắm chặt, dưới ánh mặt trời chiều hôm phảng phất như muốn nói cho thiên hạ, cả đời này họ sẽ ở bên nhau, tay nắm chặt tay vai sóng vai, vĩnh viễn không chia lìa, cho tới khi mặt đất già cỗi, bầu trời bỏ hoang. Những kỷ niệm ngày trước dần tụ lại, từ từ xuôi chảy trong lòng. Hồi ức mỹ lệ tốt đẹp ấy, nụ cười ngọt ngào ấy, vĩnh viễn được cất kỹ trong lòng nàng, cho đến khi núi đồi biến mất, phương hướng bị lãng quên.

Lẳng lặng trầm mặc không nói, khiến Hoa Tinh cảm giác được nàng trong lòng tràn ngập ưu thương, không phải có thể dễ dàng mà hóa giải được. Hoa Tinh nhìn thiếu nữ vô cùng mỹ lệ này, trong lòng cũng không có lấy một chút biện pháp để ép buộc nàng. Nàng nếu đã không muốn mở miệng, hắn nói thế nào cũng chỉ uổng công. Nhìn song nhân mộng lung kia, Hoa Tinh trầm giọng nói: “Hữu duyên tương thức, vô duyên

tương tự. Thiên nhai hải giác, dẫn nguyên tương ước. Hữu hạnh tương tri, vô hạnh tương thủ, Thương hải nguyệt minh, thiên trường địa cửu”

(Dịch nghĩa: Có duyên quen biết, vô duyên bên nhau. Chân trời góc bể, chỉ mong nhớ đến nhau. May mắn biết nhau, không có may mắn bảo vệ nhau, Biển khơi trăng sáng, trời đất luôn luôn tồn tại.”

Trong những lời nói này nói hàm chứa công lực thâm hậu của Hoa Tinh, tâm pháp Chấn Tự Quyết vừa niệm ra, liền giống như một đạo kinh lôi, trong nháy mắt nổ bên tai của thiếu nữ.

Thiếu nữ thân thể chấn động, tựa hồ bị Hoa Tinh đánh thức, u oán nhìn hấn, như đang trách hấn đã quấy rầy những hồi ức mỹ lệ tốt đẹp của nàng. Nhìn Hoa Tinh, trong mắt người thiếu nữ cũng hiện lên vẻ kỳ dị, phảng phất cũng vì lời nói của Hoa Tinh làm cho rung động tâm linh. Đã gặp nhau, vì sao lại phải chia lìa, đã yêu nhau, vì sao lại phải phân cách mỗi người một nơi? Chẳng lẽ đây là ý trời trên người sao?

Thiếu nữ nhẹ giọng thở dài nói: “Cám ơn người, nhờ người giải khai huyết đạo cho ta. Sau đó hãy rời đi, ta muốn yên tĩnh một mình một chút.”

Hoa Tinh nói: “Huyết đạo của nàng ta sẽ giải khai, nhưng không phải bây giờ. Ta thấy trong lòng nàng thập phần thương tâm. Nhưng có một số việc, khi nó đã qua đi, nàng cũng nên mở rộng lòng mình một chút, nàng có thể ngẫm lại tương lai của nàng. ngẫm lại về cả cuộc đời nàng, có điều gì đáng để nàng lưu luyến, đáng để nàng nhớ không?”

Thiếu nữ lộ vẻ nụ cười sâu thẳm, vừa nhìn đã khiến cõi lòng tan nát. âm thanh tang thương kia không thể nào che dấu sự thật trong lòng nàng đang vô cùng đau khổ. Ánh mắt nhìn xa xăm, trên khuôn mặt nàng có một giọt nước mắt, có một chút hối hận, có chút ngọt ngào nhẹ nhẹ, có chút mê say nhẹ nhẹ. Thấy vậy Hoa Tinh trong lòng càng lúc càng trầm trọng, nhin không được nhẹ giọng thở dài. âm thanh thiếu nữ có chút trống rỗng, nhẹ nhàng nói: “Chuyện cũ đã qua, chỉ lưu lại bi thương, hờ hững quay đầu, chỉ có trái tim tan vỡ. Ta sống cũng chỉ khiến cho cõi lòng càng thêm vỡ nát, người tại sao phải cố gắng níu kéo ta lưu lại trên cõi đời này chứ?” Trong âm thanh bất đắc dĩ lộ ra vẻ bi ai vô cùng, khiến cho Hoa Tinh cũng có ý niệm trong đầu là nên buông bỏ.

Hoa Tinh nhìn khuôn mặt vô cùng mỹ lệ kia, trong lòng nhanh chóng xoay chuyển một ý niệm vừa nói nảy sinh trong đầu. Hoa Tinh trong mắt hiện lên vẻ tà dị, trầm giọng nói: “Đã là như vậy, ta hỏi nàng vài vấn đề, nàng suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời ta. Nếu khiến ta nghe xong cảm thấy vừa lòng, ta sẽ giải khai huyết đạo cho nàng, sống hay chết hết thảy là do bản thân nàng quyết định. Đầu tiên, hôm nay chúng ta gặp nhau, nàng cho đó là vô tình hay là thiên ý? Hôm nay những lời ta nói gây xúc động bí ẩn nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng nàng, khiến nàng nảy sinh trong đầu ý niệm tìm chết. Nàng nói xem, nàng trở nên như vậy là do những lời nói của ta mà ra, bảo ta phải khoan tay đứng nhìn hay là cũng ra tay tương cứu đây? Tiếp theo, thế gian này thật sự không có điều gì khiến nàng phải lưu luyến chứ? Không thể khiến nàng cảm thấy lo lắng chứ? Nhân sinh có thật sự là không còn ý nghĩa gì hay không? Thứ ba, năm đó khi bọn nàng quen biết nhau, yêu mến nhau, sống cùng nhau, rồi phân tán, cho đến cuối cùng một người vĩnh viễn rời khỏi nơi trần thế. Điều này có ý nghĩa gì, có lẽ thâm ám chỉ cái gì không? Nàng đã từng nghĩ tới nó hay chưa? Hay nàng chưa bao giờ từng nghĩ tới nó?”

Hoa Tinh lẳng lẳng nhìn chăm chú vào biến hóa trong ánh mắt nàng, muốn từ nơi đây tra ra dao động trong lòng nàng.

Bạch y thiếu nữ nghe vậy liền bắt đầu trầm tư, tựa hồ như bị lời nói của Hoa Tinh làm xúc động điều gì đó. Nhớ tới hôm nay nàng và Hoa Tinh gặp nhau, đây là vô tình hay là thiên ý đây? Nếu nói là vô tình, thì vì sao hấn có thể gây xúc động bí ẩn nơi sâu thẳm nhất trong tâm linh của nàng. Khiến nàng đột nhiên hiểu được, nhiều năm như vậy nàng vẫn sống trong những hồi ức hư ảo, không muốn tỉnh lại. Khiến cho nàng bừng tỉnh thoát khỏi hồi ức hư ảo ấy, nảy sinh ý định muốn chết. Nhưng nếu nói là thiên ý, thì điều đó muốn ám chỉ cái gì? Nàng không muốn nghĩ tới điều này.

Quay đầu nhìn lại cả cuộc đời này, nàng phát hiện tình yêu kia vẫn chưa trọn vẹn. Những điều chân chính đáng để nàng phải lưu luyến thì tựa hồ ngoại trừ hồi ức ra, thì đã không còn có gì cả. Mà lo lắng cũng không có, cả đời này sống đã chẳng còn ý nghĩa.

Nhớ tới lúc trước gặp nhau, trong lòng thiếu nữ lộ ra vẻ ngọt ngào, đó là điều suốt đời nàng sẽ không quên.

Hai người yêu nhau, đó là một dấu ấn vĩnh viễn khắc sâu trong đáy lòng, ở nơi sâu nhất trong linh hồn. Sống cùng nhau rồi chia lìa, đó vừa là ngọt ngào vừa là đau xót, không lúc nào không khiến cho trái tim nàng đau đớn. Nghĩ đến sanh ly tử biệt, thiếu nữ nhịn không được nước mắt tuôn rơi.

Nhưng chính như lời mà Hoa Tinh đã nói, nàng thật sự cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới, đoạn tình yêu bi thảm giữa hai người, đó là đại biểu cho cái gì, là vô tình hay là thiên ý? Cho tới bây giờ nàng luôn hận ông trời không có mắt, đã lấy đi người mà nàng thương yêu. Nhưng nàng cũng không biết, trời cao vì sao lại đối đãi với bọn nàng như vậy? Có lẽ thương thiên vốn là vô tình.

Nhìn Hoa Tinh, thiếu nữ mang theo chút thương lương nhân nhật, nhẹ giọng nói: “Chúng ta gặp nhau, người cứ cho đó là vô tình gặp gỡ, không cần phải ghi nhớ trong lòng. Đối với việc người gây xúc động tới tâm linh của ta, khiến ta hiểu được mấy năm nay ta sống cũng chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi, khiến ta có lòng tìm chết thì điểm này người không cần phải xin lỗi, ta không trách người. Ngược lại ta phải cảm kích người mới đúng. Đối với ta mà nói thì cuộc đời này, nhân thế đã không còn thứ gì đáng để ta phải lưu luyến cả, trong lòng ta vô cùng bình tĩnh, chỉ có chút hận mà thôi. Giấc mộng thời niên thiếu, đã bỏ ta đi xa, trần thế này đã không còn thứ gì đáng để ta phải theo đuổi. Cho nên ta phải rời đi, đến một thế giới khác để tìm lại mộng cảnh đã mất. Ở nơi đó hoàn thành nốt giấc mộng dang dở khi xưa. Người nghe kỹ rồi chứ? Thỉnh người giải khai huyết đạo cho ta, cảm ơn người.”

Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt lóe lên quang mang kỳ dị, biết rằng lòng nàng đã chết, nếu muốn đánh thức nàng, chỉ còn cách phá vỡ bức tường trong tim nàng, phải thật vô tình hủy đi những hồi ức tốt đẹp trong lòng nàng. Phải như vậy mới có cơ hội, chỉ có điều làm như vậy có lẽ hơi tàn khốc một chút. Nhưng mà hiện tại cũng chẳng còn biện pháp nào khác, chỉ còn cách thử một lần xem sao. âm thanh của Hoa Tinh trở nên sắc bén hơn, tựa như cây đao bén nhọn, đang từ từ xoáy sâu trong lòng nàng.

Hoa Tinh lãnh đạm nói: “Cách nói của nàng khiến ta tịnh không hài lòng. Ta cho rằng hôm nay ta và nàng gặp nhau, đó là thiên ý. Bằng không vì sao những lời ta nói lại gây xúc động tới tâm linh của nàng, làm nàng nảy sinh ý niệm tìm chết? Đối với ta mà nói, đã có duyên cùng nàng gặp gỡ, thì sẽ không nhìn nàng trước mắt ta dễ dàng chết đi. Cho nên ta phải cứu tỉnh nàng. Cho dù cuộc sống này đã không còn sự tình gì đáng để nàng lo lắng, nàng cũng không thể vì thế mà đi tìm chết. Bởi vì còn có rất nhiều chuyện mà nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới. Ta hy vọng nàng hãy suy nghĩ rõ ràng rồi đưa ra quyết định cũng chưa muộn.

Đối với đoạn tình yêu này của hai người bọn nàng, ta mặc dù chẳng biết được bao nhiêu, nhưng ta từ trong mắt của nàng cũng nhận ra được một số chuyện. Vô luận trước kia bọn nàng yêu nhau đến như thế nào, hạnh phúc mỹ mãn đến đâu, thì tất cả đã trở thành chuyện cũ, đều đã theo gió bay đi, rồi cuộc cũng không trở về. Nàng nên suy nghĩ cẩn thận, vì sao nàng và hân yêu nhau, nhưng cuối cùng lại không đến được với nhau, để đoạn nhân duyên kia như dòng nước trôi đi?

Điều này kỳ thật trời cao đã ám thị cho nàng. Bọn nàng yêu nhau, căn bản đã là một sai lầm, sẽ chẳng có kết quả, nếu cố cưỡng cầu, thì chỉ có làm tăng bi thương, khiến cõi lòng thêm tan nát. Trời cao đã từng ám thị cho bọn nàng, đáng tiếc bọn nàng lại không để ý đến, cương quyết ở bên nhau. Cuối cùng trời cao vì không muốn để bọn nàng bị hãm vào, đành đoạt đi tính mạng của một trong hai người, như một lời nhắc nhở đến người còn sống kia, hãy mau buông bỏ, đây là một đoạn đường chỉ khiến lòng người tan nát mà chẳng thu được kết quả, càng theo đuổi thì càng lún sâu. Đoạn cảm tình này của hai người, đó là vì thiên địa có lòng không muốn cho nó truyền lại cho hậu thế, cho nên kết quả của nó chỉ là sự bi thương mà thôi.

Thượng thiên sở dĩ lưu lại nàng, chính là ám thị cho nàng. Người năm ấy, tịnh không phải là người chính thức do vận mệnh định sẵn cho nàng, người nàng phải chờ đợi vẫn còn chưa tới. Đoạn cảm tình kia, bất quá chỉ như là một đoạn chuyển tiếp mà thôi, nàng không nên quá để ý, bằng không sẽ làm cho lòng nàng đau đớn mà thôi. Ngày bọn nàng gặp nhau, rồi yêu nhau là một ngày cực kỳ sai lầm, nên nàng hãy quên hẳn đi mà làm lại từ đầu.

Hôm nay gặp nhau, điều này cũng được thượng thiên định trước rồi. Đây là thượng thiên đang ám thị cho nàng, tất cả mọi thứ trong dĩ vãng đã qua rồi, bắt đầu từ hôm nay, nàng phải biết quý trọng những gì sắp đến, hiểu chưa nào? Nếu nàng còn không tin, thì vì cái gì ta lại có thể gây xúc động trái tim nàng, cho nàng sinh ra ý niệm tìm chết trong lòng. Nếu nàng thật sự phải chết, thì vì sao lại không chết trước khi chúng ta gặp gỡ nhau? Tạo hoá đã để ta gặp nàng, điều này chẳng lẽ không phải là ý trời? Chúng ta gặp nhau,

đã là một loại thiên ý, nàng phải thấy rõ. Chuyện dĩ vãng hãy để nó theo gió bay đi, từ từ chậm rãi quên đi những thương tâm trong lòng nàng, coi như đó là một đoạn mộng cảnh khó quên, từ từ phai nhạt dần trong lòng nàng, cuối cùng rồi rời xa.” Ngữ khí của Hoa Tinh vô cùng sắc bén, khoét sâu vào trái tim nàng.

Bạch y thiếu nữ thân thể tựa trên đại thụ, lắc đầu vô lực, nước mắt nhịn không được từ từ rơi xuống, miệng vẫn không ngừng phủ nhận nói: “Sẽ không đâu, sẽ không như vậy đâu. Người nói vậy, người nhất định là đang nói vậy. Người cố ý nói như vậy, ta biết mà, ta biết là người cố ý làm vậy. Người cố ý nói như vậy.” Thiếu nữ căn bản không thể nào chấp nhận lời nói của Hoa Tinh, nàng không tin, cũng không muốn tin. Nàng thà coi những lời nói của Hoa Tinh là những lời nói vậy, chứ không muốn tiếp nhận những lời nói tàn khốc ấy.

Hoa Tinh nhìn nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng không tiếp thu cũng vậy thôi, sự thật đã được định sẵn rồi, không cho phép nàng được trốn tránh. Giữa bọn nàng nếu thật sự có duyên phận, thì nhất định sẽ đến được với nhau. Nhưng hôm nay đã không thể đến được với nhau. Nói trắng ra giữa hai người, không hề có duyên phận, đoạn dĩ vãng kia chỉ có thể là một đoạn chuyển tiếp, nàng không thể vĩnh viễn cứ trầm mê trong đó được. Sự thật vô cùng tàn khốc, nhưng mỗi người đều phải đối mặt, trốn tránh cũng không thể giải quyết được vấn đề gì cả, nàng phải nhìn nhận thật rõ ràng.”

Thiếu nữ trong mắt vô thanh có giọt nước mắt, tiếng phản bác trong miệng dần dần càng trở nên yếu đi, ánh mắt bắt đầu trở nên bình tĩnh, nhìn phương xa, thiếu nữ nhẹ giọng nói: “Mặc kệ trong dĩ vãng có sai lầm đến đâu, thì lúc này đã không còn quan trọng nữa rồi, ta nguyện để nó tiếp tục sai. Cám ơn người đã nhắc nhở, nhưng điều ta muốn nói cho người chính là: Lòng ta đã chết, ai cũng không ngăn cản được ta. Người đi đi, ta muốn yên tĩnh một lúc, khi huyết đạo tự động giải khai, chết cũng không muộn. Nơi này cảnh tượng tú lệ, cũng coi như một địa phương tốt.” Nói xong nhìn về phương xa, tựa hồ nơi ấy có người đang kêu gọi nàng.

Hoa Tinh nhìn nàng, than nhẹ một tiếng, lần đầu tiên gặp phải một thiếu nữ như vậy, thật sự là có chút khiến người ta bó tay. Nhưng Hoa Tinh là người tâm cao khí ngạo, há có thể để nàng chết đi như vậy, huống chi nàng còn là một đại mỹ nhân tuyệt sắc. Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia quang mang tà dị, nhẹ giọng hỏi: “Nàng thật sự nghĩ rằng không có gì có thể khiến cho nàng phải lo lắng, cho nàng phải lưu luyến không? Nàng muốn chấm dứt tính mạng ở độ tuổi còn rất trẻ này phải không?” Nói xong Hoa Tinh trong mắt lóe lên ánh sáng yêu dị, bồn chồn nhìn nàng.

Thiếu nữ không hề nhìn hắn, vẫn lẳng lặng nhìn về phương xa, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, ta đã không hề lưu luyến bất cứ sự tình gì, không có gì có thể khiến cho ta phải lo lắng cả. Ta đã sắp đi gặp chàng rồi, chàng đang ở nơi phương xa chờ ta, mỉm cười vẫy tay với ta, thúc giục ta mau đến với chàng. Tạm biệt trần thế khiến lòng ta tan nát, ta đi đây. Tạm biệt.” Ánh mắt rất nhẹ rất mềm nhìn nơi phương xa, tựa như là đang âu yếm nhìn tình nhân của nàng. Người si tình như vậy, trái tim cố chấp như vậy, sao không khiến lòng người đau đớn đến vậy?

Hoa Tinh trong mắt xẹt qua một tia bi thương, nhưng rất nhanh liền biến mất, theo sau đó là hắc sắc quang hoa, lóe lên quang mang đầy yêu dị. Hoa Tinh đứng dậy, quay đầu nhìn về phương xa, hữu thủ phát lên, trong nháy mắt giải khai huyết đạo cho thiếu nữ, đứng quay lưng về phía nàng.

Huyết đạo thiếu nữ được khai mở, thân thể khẽ nhúc nhích, nhưng không hề đứng dậy, chỉ là nhìn về phương xa, nhẹ giọng ngâm đạo: “Tạc dạ lập không lang, nguyệt địa lưu sương, ảnh nhân nhất bán thị y thường; như thử thiên hàn như thử sầu, chấm bất - thê lương? Tạc dạ chấm không sàng, vụ các xuy hương, mộng nhân nhất bán thị sai quang; như thể tương phùng như thử biệt, chấm bất - tư lương?”

(Dịch nghĩa: nguồn

Đêm qua đứng dưới mái hiên nhà, trên mặt đất trắng chiếu và sương rơi, bóng người xiêm áo khoác một nửa, như thể trời lạnh như thể thân thể yếu ớt, sao không - thê lương? Đêm qua gối đầu trên giường, sương giăng trên các bông thối đến một làn hương, người nửa mê nửa tỉnh ánh sáng chiếu rọi lên cây trâm cài tóc, sao không - đáng suy nghĩ?)

Hoa Tinh thân thể run lên, tựa hồ như sự si tình của nàng cũng khiến thật sâu trong lòng hắn phải cảm động. Trên thế gian không ngờ lại có người si tình đến như vậy, có lẽ nếu so sánh với Vạn Trọng Sơn thì chẳng hề thua kém bao nhiêu. Nhẹ nhàng trở lại, Hoa Tinh nhìn hai gò má đầy đặn mỹ lệ của nàng, trong

mắt toát lên vẻ cảm động và một chút kính nể, một chút nhu tình lơ đãng nổi lên trong lòng hắn, nhanh chóng bùng lên. Hoa Tinh trong mắt mang vẻ trầm tư, tựa hồ đang nghĩ đến tâm sự gì đó. Ánh mắt hắn lóe lên không ngừng, nói lên trong lòng hắn đang lo lắng, có chút gì rất khó lựa chọn. Nhìn ngọc diện kia lạnh nhạt mà có vẻ ưu thương kia, Hoa Tinh trong mắt lộ ra vẻ không đành lòng. Nhưng có những sự tình, không thể mềm lòng được, bằng không sẽ không thể thay đổi sự an bài của vận mệnh.

Hoa Tinh rốt cục cũng hạ quyết tâm, trên mặt lại khôi phục lại nụ cười tà dị vốn có. Nhìn thiếu nữ, Hoa Tinh cười lên có chút quỷ dị nói: “Nàng đối với sự tình gì cũng không thêm để ý đến, ta đây cũng không thể ngăn cản nàng tìm chết. Nhưng ta cũng phải làm sự tình mà mình thích. Nàng nếu muốn chấm dứt tính mạng của mình, cũng đồng nghĩa với việc kết thúc tính mạng khi tuổi còn rất trẻ. Nàng muốn hủy diệt thân thể tươi trẻ này, thì ta lại muốn cứu lấy thân thể thanh xuân ấy. Nàng không nghĩ muốn thân thể này, nhưng ta lại muốn, ai bảo nàng lại mỹ lệ như vậy? Nam nhân nào trông thấy nàng cũng phải động lòng, hắc hắc, phải không? Vừa rồi chế trụ nàng, bất quá là thừa dịp khi nàng không phòng bị. Bây giờ chúng ta sẽ thử xem, trong một tình huống công bằng hợp lý, thủ đoạn của ai in hơn. Xem ra trước khi nàng tự sát, thì cũng phải để ta cứu lấy thân thể nàng. Bây giờ nàng hãy chú ý, ta ra tay đây. Một khi ta cứu lấy thân thể này, thì nàng thuộc về Hoa Tinh ta, ta có thể tùy ý muốn làm gì với nàng cũng được, tùy ý chiếm giữ thân thể. Hắc hắc, nàng hiểu những lời ta nói chứ?”

Thiếu nữ nghe vậy, kinh dị nhìn Hoa Tinh, nàng phát hiện Hoa Tinh đã thay đổi, trở nên tà dị khiến cho người ta nhìn không thấu. Trong ánh mắt tràn đầy tà khí, hàm chứa dục tình nhẹ nhàng, khiến thiếu nữ trong lòng có chút cảm giác run sợ. Suy nghĩ điều Hoa Tinh đã nói, thiếu nữ hiểu được ý tứ của hắn, song thủ của nàng từ từ đưa lên che chắn trước ngực, thiếu nữ bình tĩnh nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Ta không muốn đả thương người. Xin người cũng không nên quấy rầy ta. Người cũng nên đi làm việc mà người phải làm, việc gì phải quản tới chuyện của ta?”

Hoa Tinh không nói gì, khóe miệng lộ ra tiểu ý tà dị, hữu thủ rất nhẹ rất chậm công tới muốn nắm lấy vai phải của thiếu nữ, tả thủ bỏ phía sau lưng, một chút cũng không để thiếu nữ vào trong mắt. Thiếu nữ nhìn hữu thủ đang công tới, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, song thủ trước ngực trong không trung khoanh thành một vòng tròn, rồi từ tâm vòng tròn đó đẩy ra, đón lấy hữu thủ của Hoa Tinh. Song thủ của hai người khi giao nhau, hữu thủ của Hoa Tinh đột nhiên phát sinh biến hóa, cánh tay thon dài của hắn hết như linh xà. Trong nháy mắt trở nên mềm oặt như không có xương, theo một góc độ hết sức khác thường, chớp mắt lại nhắm tới vai phải của nàng, trong ngón tay hàm chứa một đạo khí kinh cường đại, điểm tới huyệt Kiên Tinh của nàng.

Thiếu nữ sắc mặt biến đổi, tựa hồ không nghĩ đến tay của Hoa Tinh lại có thể xoay chuyển như vậy. Không ngờ có thể xuyên qua phòng tuyến do song thủ của nàng dựng lên, điểm tới huyệt Kiên Tinh của nàng. Nhưng thiếu nữ này cũng không tầm thường, vai trái trầm xuống, tránh đi ba phần, đồng thời hữu cước phát xuất một cước đá tới bấp chần của Hoa Tinh, thập phần thần diệu. Hoa Tinh lắc mình tránh né, tiếp tục tấn công nàng. Hắn tịnh không hề thi triển thực lực chân chính của bản thân, bởi vì hắn muốn cho thiếu nữ này phải tâm phục khẩu phục, để nàng thi triển hết tất cả tuyệt kỹ rồi sau đó mới chế trụ nàng.

Trong nhất thời, hai thân ảnh bốc lên khỏi lớp cỏ dại trên mặt đất. Một lam một bạch hai nhân ảnh trong không trung không ngừng dao động, rất nhanh xuất chiêu công kích đối phương. Thiếu nữ càng đánh càng sợ, giao thủ đã được trăm chiêu, nhưng nàng vô luận công kích thế nào cũng không nắm được chéo áo của Hoa Tinh, mà hắn vẫn tiêu sái tự nhiên như vậy, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, bộ dạng xem chừng đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hoa Tinh với võ công của thiếu nữ cũng phải giật mình, tựa hồ như hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn. Nhìn sắc trời, cũng đã không còn sớm nữa, cũng nên rời đi thôi. Hoa Tinh cũng không hề muốn lãng phí thêm thời gian với nàng nữa. Chỉ thấy thân hình của Hoa Tinh đột nhiên biến dài ra, thân thể hắn trong nháy mắt như biến mất khỏi tầm mắt của nàng. Thiếu nữ trong lòng kinh hãi, trong lòng biết là không ổn, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một nụ cười kỳ dị, đồng thời một chương võ xuống đỉnh đầu của nàng, xem ra là muốn tự sát. Thiếu nữ trong mắt lộ ra thần sắc thần nhiên, đây là điều ngoài dự liệu của mọi người, ít nhất là Hoa Tinh cũng không hề nghĩ đến điều này. Liếc mắt nhìn về phương xa, thiếu nữ trong lòng hướng về mảnh đất mà nàng đã sinh sống trong bao năm hẹn tái kiến, đồng thời trong lòng cũng kêu gọi người yêu nơi phương xa, chàng chờ ta nhé, đừng bỏ đi xa.

Một chương trí mạng, cuối cùng cũng võ xuống đỉnh đầu của thiếu nữ có dung nhan tuyệt mỹ trong thiên hạ, vậy nàng có chết hay không? Hoa Tinh đối với điều này có thể làm được gì đây? Ai biết được? Có lẽ nàng sẽ chết, đó là giấc mộng mà nàng vẫn luôn theo đuổi, không phải sao? Cũng có thể nàng không chết, bởi vì đó không phải là điều Hoa Tinh muốn thấy, phải không?.

47. Chương 47: Bách Hoa Độ Nhất

Giữa sườn núi, Hoa Tinh và bạch y thiếu nữ kia sau khi đã giao thủ trăm chiêu. Mắt thấy sắc trời đã không còn sớm, không thể dây dưa mãi, cũng nên chấm dứt màn đả đấu vô nghĩa này. Chỉ thấy Hoa Tinh thân thể trong nháy mắt như biến dài ra trong không trung, biếm mắt khỏi tầm mắt của thiếu nữ, không biết hắn đã biến đi đâu. Trong mắt thiếu nữ hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng ánh mắt cũng rất bình tĩnh. Khóe miệng lộ ra một nụ cười kỳ dị, có vẻ vô cùng thản nhiên, một chương võ xuống đầu của nàng, hành động tự sát ngoài dự đoán mọi người. Thiếu nữ trong lòng nhẹ giọng tạm biệt, ánh mắt dừng ở phương xa, nơi đây chính là phương hướng mà nàng muốn đến. Thiếu nữ trong lòng vô cùng bình tĩnh không có nhiều ưu thương, ngược lại lại có một loại cảm giác giải thoát. Ngọc chương nhu mỹ mảnh khảnh cuối cùng đã võ xuống mái đầu mỹ lệ của nàng, nhưng hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, nàng tịnh không chết.

Vì sao vậy? Bởi vì Hoa Tinh. Khi Hoa Tinh thấy bàn tay nàng võ xuống mái đầu, thì trước đó, trong nháy mắt hắn đã ra tay phong bế huyết đạo của nàng, làm cho chương lực mạnh mẽ trong nháy mắt biến mất. Khiến cho nàng mặc dù võ xuống đầu mình, nhưng đáng tiếc lại không thu được kết quả như mình mong muốn.

Hoa Tinh ôm lấy thân thể mềm mại động lòng người của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười tà dị. Thiếu nữ trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, không thể tưởng được sự tình như vậy. Hoa Tinh sao lại có thể phát hiện được, thật sự là khiến nàng nhận không được phải thở dài.

Nhớ lại ý nghĩa hàm ẩn trong những câu nói của Hoa Tinh vừa rồi, thiếu nữ trong lòng chấn động, mở miệng nói: “Hoa Tinh, ngươi buông ta ra, buông ra mau!” Trong ngữ khí mang vẻ nổi giận.

Hoa Tinh đặt nàng dựa vào đại thụ, để nàng đứng đó, thân thể tựa trên thân đại thụ. Nhìn trong đôi mắt mỹ lệ của nàng hiện lên vẻ kinh hoàng, Hoa Tinh cười tà dị nói: “Xem ra cũng không phải hoàn toàn giống như những gì nàng đã nói? Nàng có một số việc cũng không thể nào buôn bỏ được, không phải sao? Hắc hắc.” Nói xong song thủ ôm lấy vòng eo mềm mại của thiếu nữ, thân thể ngã về phía trước, mặt cách mặt nàng chỉ còn có một tấc mới dừng lại, mỉm cười nhìn vào ánh mắt nàng.

Thiếu nữ trong lòng kinh hãi nhìn Hoa Tinh, trong miệng cả giận nói: “Ngươi buông tay ra, mau thả ta ra. Ngươi là một kẻ tiểu nhân hèn hạ.”

Hoa Tinh trong mắt lóe ra mị lực tà dị vô cùng, cười nói: “Đại mỹ nhân à, nàng thế nào đã quên rồi. Ta phải nhắc lại cho nàng hiểu, ta một khi đã cứu lấy thân thể nàng, thì từ nay về sau thân thể nàng thuộc về Hoa Tinh ta. Ta có thể tùy ý chiếm giữ thân thể mỹ lệ mê người của nàng. Mà nàng không phải nói trên thế gian này không có gì có thể khiến nàng phải lo lắng hay sao. Nàng ngay cả chết cũng dám, thì việc gì phải sợ ta sẽ chiếm cứ thân thể mỹ lệ này? Bây giờ ta phải xem xem nàng có phải thật sự điều gì cũng có thể từ bỏ, kể cả tôn nghiêm của nàng hay không.” Nói xong miệng gã lén tới càng lúc càng gần, đã có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương thơm ngát kia.

Thiếu nữ trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, nhìn miệng của Hoa Tinh càng ngày càng sát lại, trong lòng hiểu được ý đồ của hắn, không khỏi dùng sức nghiêng đầu né tránh, đồng thời trong miệng gấp giọng nói: “Hoa Tinh, ngươi không thể làm như vậy, ngươi không thể làm như vậy với ta. Không được, ngươi mau buông tha cho ta, hoặc giết ta cũng được. Chỉ cầu xin ngươi đừng làm nhục sự trong sạch của ta...”

Câu nói tiếp theo bị chặn lại bởi miệng của Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn ánh mắt kinh hoàng thất thố của nàng, trong lòng cũng có chút không ổn. Nhưng phải làm như vậy, bằng không có lẽ sẽ không thể vãn hồi quyết tâm muốn chết của nàng. Hoa Tinh dùng sức đặt môi lên môi nàng, dùng sức hôn nàng trong lòng

thầm nghĩ thật là sướng khoái. Cảm giác được thiếu nữ dùng sức mím chặt đôi môi, cự tuyệt đôi môi của hắn, Hoa Tinh trong mắt hiện lên chút tiểu ý, lấy tay cương quyết xoay mặt của nàng lại phía hắn, bốn mắt đối nhau. Thiếu nữ bắn ra tia nhìn cừu hận hung hăng giương mắt nhìn hắn, mà Hoa Tinh mỉm cười cũng bắt chước giương mắt nhìn nàng, đôi môi dùng sức ngậm lấy hai phiến môi đỏ mọng mê người, tận tình nhấm nháp.

Thiếu nữ trong lòng hồi hận vô cùng. Nếu sớm biết như vậy, lúc vừa rồi khi hắn giải khai huyết đạo cho nàng, thì nàng đã tự đoạn tâm mạch mà chết. Vậy thì sẽ không phải rơi vào bước đường này, ngay cả sự trong sạch trong nhiều năm qua cũng khó có thể bảo vệ, suy nghĩ tìm chết trong nàng đã không còn có cơ hội hiện hữu. Ánh mắt nàng oán giận nhìn Hoa Tinh, nàng mím chặt đôi môi, không để cho hắn thắng thế. Mặc dù không thể cử động, nhưng nàng cũng muốn bảo vệ tôn nghiêm của bản thân cho đến phút cuối cùng.

Hoa Tinh trong mắt bắt đầu ẩn hiện một tia hắc sắc quang hoa, đang từ từ trở nên rõ ràng. Nhìn thiếu nữ quật cường mà mỹ lệ vô song này, Hoa Tinh đột nhiên có suy nghĩ, thu nàng vào hậu cung của hắn, chuyện này không phải khiến cho nam nhân trong thiên hạ phải hâm mộ hắn hay sao.

Hoa Tinh trong mắt lộ ra chút tiểu ý, cứ như vậy mà nhìn thiếu nữ, song thủ bắt đầu di động trên thân thể nàng. Thấy thân sắc trong đôi mắt của người thiếu nữ càng lúc càng trở nên kinh hoàng, hắn thậm chí có chút đắc ý, nhìn thẳng vào song nhãn của thiếu nữ, hữu thủ xuôi xuống phía dưới, dừng lại trên tuyết đồn phong mãn tròn đầy của nàng, Hoa Tinh trong lòng thầm khen, không thể tưởng được dưới bạch sắc trường quần này, lại ẩn giấu một cặp tuyết đồn phong mãn đến vậy. Nắm trong tay, cảm giác mềm mại mịn màng khiến trong lòng hắn trào dâng cảm giác sướng khoái, thập phần đàn tính, nắm trong tay thật sự là tuyệt vời.

Cảm giác được thiếu nữ đang cực lực muốn lách lư thân thể thân thể lẩn tránh tay của hắn, trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười nhẹ nhàng tà khí. Đồng thời tay dụng thêm sức, tận tình nắm bóp phi đồn phong mãn mê người kia. Đôi môi Hoa Tinh thử thăm dò muốn tiến vào trong miệng của thiếu nữ, nhưng thiếu nữ mím chặt môi, khiến hắn không thể tiến vào. Ánh mắt của Hoa Tinh vừa kinh ngạc vừa tức giận, vừa bực mình vừa thẹn, trong lòng thầm nghĩ: Ai bảo nàng lúc đầu không chịu nghe những lời nói tốt đẹp của ta, khiến ta phải dùng thủ đoạn này để đối phó với nàng. Vừa nghĩ, tả thủ hắn hướng tới ngọc nhũ cao vút của nàng mà tiến tới. Hoa Tinh tịnh không có chạm trực tiếp lên song phong của nàng, mà chỉ từ từ di động, đồng thời ánh mắt chăm chú nhìn vào đôi thu thủy mỹ lệ của nàng. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chams](#)

Bạch y thiếu nữ trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, nàng đã cảm giác được tay của Hoa Tinh chậm rãi tiến tới song nhũ thánh khiết nhất của nàng, trong lòng có cảm giác run sợ, nàng biết tiếp theo sẽ phát sinh sự tình gì, đối với nàng mà nói, đây chính là sự tình tàn khốc nhất. Trong lòng nàng rơi lệ, không thể tưởng được sau khi nàng hiểu được nhiều chuyện, khi nàng đang muốn xuống dưới kia gặp lại người mà nàng yêu thương, lại gặp gỡ Hoa Tinh, lại phát sinh sự tình này. Miệng nàng không thể nói nên lời, duy chỉ còn có ánh mắt nhìn Hoa Tinh, trong mắt nàng lộ ra thần sắc van xin, cũng có thêm chút hồi hận nhẹ nhàng. Hoa Tinh nhìn ánh mắt cầu xin của nàng, trong lòng thiếu chút nữa đã mềm xuống nhưng rất nhanh hắn hiểu được, đã tới bước đường này, thì không thể cho phép bản thân mềm lòng được. Bằng không tất cả đều trở nên uổng phí. Hơn nữa cục diện giữa hắn và nàng còn có thể trở thành cừu nhân, đó không phải là điều Hoa Tinh mong muốn chút nào.

Hoa Tinh trong mắt lóe ra một tia hắc sắc quang hoa càng lúc càng thịnh, hữu thủ dùng sức vuốt ve đồn nhục căng tròn mềm mại, dụng lực mạnh để cảm thụ tư vị tuyệt vời vừa mềm mại mà lại tràn ngập đàn tính. Đồng thời tả thủ của hắn cũng tiến đến song nhũ cao vút của nàng, dùng sức nắm lấy ngọc nhũ bên phải của thiếu nữ, cách một lớp y phục ôn nhu vuốt ve nàng. Hoa Tinh trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cảm giác trong tay thật tuyệt vời. Ngọc nhũ căng tròn hoàn hảo, phong mãn cao vút như núi, nắm trong tay, cảm giác trơn nhẵn mềm mịn, tư vị tuyệt vời đàn tính thật tốt, khiến trong lòng Hoa Tinh thầm sướng khoái không thôi. Cảm nhận được thân thể thiếu nữ tựa hồ muốn cực lực né tránh, Hoa Tinh nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của nàng, trong mắt hắn lộ ra vẻ quỷ dị, ẩn dấu một chút đắc ý. Tả thủ từ từ dùng sức, đem ngọc nhũ mỹ lệ mê người nắm trong tâm chưởng, tận tình xoa bóp. Thiếu nữ trong lòng cảm thấy cực kỳ khổ sở, đáng tiếc muốn chết cũng không được, huống chi là phản kháng.

Ngắm lại thân thể mỹ lệ cao quý của nàng, lúc này Hoa Tinh vuốt ve chiếm giữ một cách vô tình. Thiếu nữ trong lòng tràn đầy nước mắt, nơi đây có giọt nước mắt hồi hận, nàng hận Hoa Tinh, cũng hận chính

nàng. Nàng hận mình lúc trước, vì sao không đem thân thể thánh khiết nhất của nàng dâng hiến cho người nàng yêu đã khuất xa? Đợi đến bây giờ muốn hối hận cũng đã quá muộn, nhìn không được khói mắt chảy xuống một giọt nước mắt thương tâm.

Bỗng nhiên, thân thể nàng chấn động, trong mắt bắn ra một tia kỳ quang, nàng phát hiện những huyết đạo bị Hoa Tinh chế trụ đột nhiên được giải khai, chân khí trong nháy mắt tràn ngập kinh mạch toàn thân. Điều nàng nghĩ đến đầu tiên chính là đẩy Hoa Tinh, còn những thứ khác căn bản cũng không kịp nghĩ nhiều, không thể để Hoa Tinh xâm phạm thân thể thánh khiết của nàng. Thiếu nữ song thủ dùng sức, thân thể vận vẹo, định tránh khỏi ngực của Hoa Tinh. Nhưng nàng đột nhiên phát hiện toàn thân dù có thể cử động, nhưng cũng không thể thoát khỏi lòng hắn, thân thể nàng bốn phía bị một tầng chân khí mạnh mẽ hữu lực trói buộc, đặc biệt là nửa thân. Đầu nàng cơ hồ không thể nhúc nhích, hạ thân còn có thể vận vẹo nhẹ nhàng, nhưng phạm vi cũng không lớn. Nàng có chút giật mình, nhưng rất nhanh đã hiểu được đây là mấy chuyện xấu mà Hoa Tinh gây ra. Thiếu nữ trong lòng không phục, vận dụng công lực toàn thân, dùng sức giãy dụa, nhưng ngoại trừ vòng eo có thể di động trong một phạm vi rất nhỏ, trên thân hoàn toàn không thể động đậy. Trừng mắt nhìn Hoa Tinh, thấy trong mắt hắn có chút tiêu ý, rất là đắc ý, chứng tỏ khí lực của nàng không thể tranh giành với Hoa Tinh. Nước mắt chảy ròng ròng, vừa thẹn vừa tức, trong lòng tràn ngập vẻ hối hận, ủy khuất, bị thương đến tan nát cõi lòng.

Hoa Tinh nhìn ánh mắt nàng, biết nàng đã phải mềm lòng, không thể quật cường được nữa, trong lòng cũng có chút thương tiếc và nhu tình nhẹ nhàng. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc thả nàng ra, hắn còn phải tiếp tục. Hoa Tinh hữu thủ cực lực vuốt ve phiến da đang run rẩy của nàng, trong lòng thật sự yêu thích không muốn buông tay, lẳng lặng dùng ngón tay để miêu tả lại đường cong rung động lòng người, nhu mỹ mê nhân. Tả thủ ôn nhu vuốt ve đôi ngọc thỏ cao vút kia, trong tâm chưởng từ từ cảm nhận được sự mềm mại, cảm giác đàn tính kinh người tràn đầy tư vị tiêu hồn. Cảm giác được nàng vẫn quật cường mím chặt đôi môi, cự tuyệt đôi môi hắn, Hoa Tinh nhìn không được nổi lên trong lòng một cổ dục vọng muốn chinh phục nàng. Tả thủ chậm rãi tìm được nhũ tiem được ẩn giấu rất kỹ, ngón tay từ từ dùng sức nhẹ nhàng xoa nắn, Hoa Tinh rõ ràng có thể cảm giác được thân thể nàng đang run rẩy, đôi môi đang đóng chặt cũng từ từ mở ra. Hoa Tinh nhân cơ hội này đem đầu lưỡi tiến vào bên trong, cực lực trêu chọc cái lưỡi đình hương nhỏ nhắn đang né tránh. Sau một hồi dừng cảm đuổi theo, Hoa Tinh cuối cùng cũng chiếm giữ đầy bá đạo cái lưỡi đình hương thơm tho mềm mại mịn màng của nàng, tận tình quán triệt triền miên.

Thiếu nữ trong lòng cực kỳ tức giận, rằng nanh dùng sức muốn cắn đầu lưỡi của Hoa Tinh, muốn cắt đứt nó nhưng đã bị Hoa Tinh phát hiện ra. Ma thủ của hắn trên nhũ tiem mềm mại mẫn cảm của nàng dùng sức xoa nắn, khiến nàng toàn thân run rẩy, cả người vô lực, mà Hoa Tinh cũng nhân cơ hội này trêu chọc nàng. Cuối cùng thiếu nữ từ từ đình chỉ việc giãy dụa. Nàng trong lòng đột nhiên có loại minh ngộ, nàng nếu còn muốn giãy dụa trong tay hắn, điều này là không thể, đã không thể tránh khỏi bị làm nhục, thì cần gì phải tiếp tục giãy dụa. Điều này bất quá chỉ khiến hắn có thêm một phần khoái cảm chinh phục và đắc ý mà thôi. Nghĩ vậy nhân thân của nàng bình tĩnh trở lại, lẳng lặng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt không có một chút dao động.

Hoa Tinh tận tình nhắm nháp mỹ vị của chiếc lưỡi đình hương kia, song thủ dùng sức vuốt ve thân thể mềm mại rung động lòng người của nàng, tả thủ luân phiên qua lại nắm giữ ngọc nhũ cao vút của nàng, trong lòng cực kỳ sướng khoái, thật đẹp! Hoa Tinh trong mắt hắc sắc quang hoa cũng bắt đầu trở nên cường thịnh, lóe lên một tia quang thái yêu dị, tràn ngập lực hấp dẫn trí mạng không thể kháng cự, khắc sâu trong ánh mắt của thiếu nữ. Cảm giác được phong đồn lúc trước không ngừng lắng lại đột nhiên ngừng lại, Hoa Tinh nhìn vào ánh mắt nàng, phát hiện nàng tựa hồ bỏ qua ý định muốn giãy dụa, để bàn tay hắn tùy ý muốn làm gì thì làm. Hoa Tinh trong lòng ngược lại có loại cảm giác mất mát, có lẽ nam nhân chỉ hy vọng nữ nhân giãy dụa phản kháng, bởi vì như vậy mới khiến họ kích thích, không phải sao? Hoa Tinh nhìn ánh mắt bình tĩnh của nàng, trong mắt hắc sắc quang hoa cũng từ từ nhạt đi, song thủ cũng trở nên mềm nhẹ hơn rất nhiều, lực đạo vô cùng ôn nhu, tựa như là những vuốt ve âu yếm của cặp tình nhân. Mềm nhẹ cuộn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, Hoa Tinh trong mắt lộ ra vẻ chân tình, nơi này có thể nhận ra sự chân thành.

Nhẹ nhàng, cũng có chút không nỡ, Hoa Tinh buông đôi môi đỏ mọng của nàng, lẳng lặng hôn lên giọt lệ vương lại trên khuôn mặt nàng, sau đó song nhãn nhìn nàng, nhẹ giọng ca ngợi nói: “Thật đẹp. Ta có thể hỏi một chút không, nàng vì sao lại không hề giãy dụa vậy?”

Thiếu nữ lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo nói: “Có ích gì không? Người dựa vào bản lĩnh vô

công cao cường của mình, làm nhục ta như thế, người vui vẻ lắm, người đắc ý lắm đúng không? Người ...” Cuối cùng thiếu nữ tức giận đến mức nói không nên lời, trong lòng có cảm giác không còn trong sạch, nghĩ đến bản thân nàng đã bị làm cho ô uế.

Hoa Tinh song thủ dừng lại, lẳng lặng ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, nhìn nàng, Hoa Tinh nói: “Nàng không nên quá để ý làm gì, nàng không phải nói chẳng có điều gì đáng để cho nàng để ý, vì sao lại phải sợ? Trong mắt nàng vừa rồi vì sao lại toát ra vẻ kinh hoàng thất thố? Chẳng phải nàng nói rằng trong lòng nàng không còn có gì để lo lắng, lòng nàng đích thực không hề bình thản như lời nàng đã nói, không phải sao? Nàng không phải vẫn muốn chết sao? Bây giờ ta giải khai cho nàng, nàng hãy đi chết xem. Nàng hiểu rõ bản thân nàng bây giờ, nếu nàng chết đi, liệu nàng có chắc tìm được người mà nàng yêu thương không, hẳn có còn chờ đợi nàng dưới đó không, còn có thể yêu nàng không? Tâm linh của nàng vô cùng thuần khiết, nhưng đã không còn giống như trong quá khứ, liệu có đáng để hẳn yêu nàng không? Nàng tự mình biết, không phải sao?” Nói xong liền buông nàng ra, Hoa Tinh rời khỏi cách xa nàng ba bước, trong mắt mang theo nụ cười lạnh nhìn nàng. Đây là Hoa Tinh đang cố ý kích động nàng, để phá tan ý niệm muốn tìm lấy cái chết trong đầu nàng.

Thiếu nữ nghe vậy, thân thể từ từ run rẩy, trong mắt bắn ra ánh mắt oán hận, trên mặt lộ ra vẻ tang thương, đau lòng nói: “Tâm địa người độc ác lắm, người vì sao phải làm như vậy. Ta bắt quá chỉ là một lòng muốn chết mà thôi, người lại làm như vậy với ta, ha ha ha ha...” Nói xong lời cuối không ngờ nàng lại cười lớn tiếng, bất quá tiếng cười ấy so với đang khóc cũng chẳng khác gì, ngược lại càng làm cho lòng người đau xót mà thôi.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong lòng mặc dù biết hẳn cũng có chút không đành lòng, nhưng ngoài miệng lại không thể lui bước. Hoa Tinh cười lạnh nói: “Trái tim nàng chưa đủ kiên cường, còn có rất nhiều điều khiến cho nàng phải lo lắng. Nàng cứ như vậy đi tìm cái chết có lẽ cũng tìm không thấy người nàng muốn tìm. Bây giờ ta đã buông tha cho nàng, nàng không phải một lòng muốn chết hay sau, ta đứng ở chỗ này nhìn? Động thủ đi!”

Hoa Tinh trong mắt mang theo một nụ cười nhạt lãnh khốc, không cười nhìn nàng. Thiếu nữ dừng lại tròng trành cười so với khóc còn khó nghe hơn, trong mắt lại lộ ra nước mắt, chăm chăm nhìn Hoa Tinh, trong lòng hiện lên vẻ nghi hoặc. Người này rất chi quái dị, khiến nàng đoán không ra. Phải nói khi bắt đầu Hoa Tinh cực lực khuyên can nàng không nên đi tìm cái chết, điều đó xuất phát từ thiện tâm của hắn, hoặc là từ cảm giác tự trách mình, những những lời nói kia, nàng hoàn toàn có thể lý giải được. Nhưng sau khi khuyên bảo nàng không thành, hắn lại dùng thủ đoạn cường bách chế trụ nàng. Định nhân lúc nàng gặp nguy mà xâm chiếm thân thể nàng, điều này cũng có thể giải thích là hắn đối với nàng đã nảy sinh tà niệm, xuất phát từ bản tính háo sắc của nam nhân. Cái này cũng có thể giải thích được. Nhưng lúc này hẳn, khi nàng đã bỏ qua ý định giãy dụa, có thể dễ dàng chiếm đoạt thân thể nàng, thì hắn đột nhiên lại buông tha cho nàng, điều này là ý tứ gì đây? Trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, vì sao phải làm vậy? Thiếu nữ nghĩ cũng không rõ. Nhìn khuôn mặt anh tuấn của gã mang theo tiểu ý lạnh lùng, lòng nàng đột nhiên suy nghĩ, có lẽ đây là bản tính của hắn. Cũng có lẽ là do hắn cố ý, nhưng mặc kệ là điều gì, đối với nàng đã không còn trọng yếu nữa rồi, không phải sao?

Thiếu nữ di dời ánh mắt, nhìn về phương tây, mặt trời đã xuống núi, bóng đêm sắp tràn tới, mà chính nàng, vẫn bần chồn đứng ở chỗ này, không biết phải làm sao cho tốt bây giờ. Ngẫm lại lời Hoa Tinh nói, trái tim nhạy cảm của người thiếu nữ đột nhiên hiểu được. Nguyên lai Hoa Tinh vẫn luôn cố ý kích động nàng, bất quá cũng chỉ vì muốn nàng bỏ qua ý niệm tìm lấy cái chết trong đầu nàng mà thôi, đáng tiếc nàng không hề nghĩ đến. Nếu trước đó nàng hiểu ra sớm hơn, thì tuyệt đối sẽ không phát sinh sự tình đáng xấu hổ này. Nở nụ cười nhàn nhạt, thiếu nữ nói: “Người đi đi, ta tạm thời sẽ không nghĩ đến cái chết. Giữa chúng ta coi như chưa hề quen biết nhau, ta không muốn lại nhìn thấy người.”

Hoa Tinh nghe vậy bèn nhìn nàng, suy nghĩ lời nàng nói cũng có vài phần chân thật, có phải là muốn mình rời khỏi nàng, rồi sau đó mới tiếp tục tự sát không? Nhìn ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt của nàng, Hoa Tinh suy nghĩ có lẽ nàng tạm thời không có ý định tìm lấy cái chết, nhưng từ nay về sau thì ai biết được? Nghĩ đến vừa rồi vuốt ve thân thể mỹ lệ động nhân, Hoa Tinh trong lòng thật không nỡ, thật muốn đem nàng lưu lại bên cạnh hắn. Đáng tiếc hắn biết sau này hai người có lẽ rất khó có thể đến được với nhau.

Nhìn đôi môi đỏ mọng kia, Hoa Tinh thân hình chớp động, song thủ lại ôm lấy eo nàng. Thiếu nữ sắc mặt

khẽ biến, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại, lạnh lùng yên lặng nhìn hấn không nói. Hoa Tinh nhìn vào ánh mắt lạnh lùng mê người kia, nhẹ giọng nói: “Nếu vừa rồi ta không làm như vậy với nàng, nàng có tạm thời tiêu tan ý niệm tìm chết trong đầu hay không?”

Thiếu nữ sững sốt, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư, đột nhiên Hoa Tinh lại hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, song thủ dùng sức ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, không để cho nàng phản kháng. Thiếu nữ cả kinh, thân thể muốn cử động cũng không được, ánh mắt nàng không khỏi cảm tức nhìn hấn. Nhưng nàng lại nhìn thấy nhìn thấy trong mắt hấn vẻ nhu tình, một chút không nữ, vẻ lưu luyến, còn có một chút cổ vũ, tựa hồ nhắc nhở nàng, nhớ rõ phải kiên cường lên.

Ánh mắt thiếu nữ dần dần trở nên nhu hòa, thân thể cũng không hề phản kháng. Dù sao lúc trước tiện nghi đều bị hấn chiếm rồi, bây giờ phản kháng cũng là uống công.

Hoa Tinh nhìn ánh mắt nàng trở nên nhu hòa, trong mắt bắn ra một tia quang mang kỳ dị, tràn ngập lực hấp dẫn, cái lưới linh hoạt quấn lấy cái lưới đình hương của nàng, dùng sức quấn quýt triền miên. Đồng thời trong mắt Hoa Tinh chợt lóe lên một tia hắc sắc quang hoa rồi biến mất, trong miệng hấn truyền vào một đạo hắc sắc chân khí cực kỳ yếu ớt, tiến vào trong kinh mạch người thiếu nữ cô gái, cuối cùng dừng lại ở yên trong đan điền của nàng.

Trong lòng thiếu nữ đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái, đã nhiều năm rồi, chính nàng cho tới bây giờ vẫn còn chưa có nghĩ đến và cũng không ngờ tới trên cõi đời này còn có người đến đoạt đi nọ hôn đầu đời của nàng. Nghĩ đến lúc trước cùng người nàng yêu bắt đầu hành hiệp trong chốn vô lâm, giữa hai người đã có tình cảm sâu đậm, nhưng hấn vẫn bảo trì phong độ khiêm nhường của người quân tử, chưa bao giờ xảy ra sự tình vượt quá giới hạn, nhiều nhất hai người cũng chỉ là tay nắm tay mà thôi. Đến khi hai người quyết định kết hôn, vĩnh viễn chung sống cùng nhau, trời cao lại vô tình chia lìa đôi lứa, từ nay về sau âm dương cách trở, suy nghĩ lại cũng có chút hối hận. Vì sao lúc trước không đem thân thể thánh khiết nhất của nàng dâng hiến cho hấn? Để tới bây giờ nọ hôn ban đầu trân quý nhất của nàng đã bị Hoa Tinh lấy đi như vậy, chẳng lẽ đây là thiên ý hay sao? Có lẽ chính như lời Hoa Tinh đã nói, người ấy lúc trước không phải là người số phận định trước cho nàng, hay Hoa Tinh mới là người như vậy? Nàng không biết, cũng không muốn biết, nàng nguyện ý lựa chọn trốn tránh, cũng không muốn tiếp nhận sự thật khiến cõi lòng nàng tan nát.

Nhìn thoáng qua Hoa Tinh, trong mắt hấn chính đang bắn ra thâm tình vô hạn, đồng thời thiếu nữ cũng cảm giác được cảm giác được động tác của Hoa Tinh rất nhẹ nhàng, điều này làm cho nàng có chút khó có thể tiếp nhận. Trong mắt nàng lộ ra vẻ mê hoặc, chẳng lẽ vận mệnh đã định sẵn thì không thể thay đổi được không? Bằng không vì sao nàng lại gặp gỡ Hoa Tinh? Nếu nói nàng có hận hấn không ư? Hận. Có hận hấn nhiều không ư? Chính nàng cũng không biết, có lẽ có một chút, hận hấn đánh thức giấc mộng của nàng, ngăn cản nàng tìm lấy cái chết. Nhưng lòng nàng cũng hiểu được, Hoa Tinh kỳ thật cũng không xấu xa, có thể nói hấn tốt cũng được, cảm giác của nàng đối với hấn là vừa hận vừa tức, lại có chút gì đó bất đắc dĩ.

Hoa Tinh cảm giác được nàng đang chuyển biến, động tác hấn có vẻ rất nhẹ rất mềm, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi đỏ mọng thơm tho mềm mại của nàng. Cẩn thận từ từ nhắm nháp phẩm vị, song thủ ôm lấy vòng eo đầy đặn nhỏ nhắn của nàng, hữu thủ đang nhẹ nhàng chạm rãi vô về phong đồn của nàng. Hết thấy đều phải mềm nhẹ như vậy, hàm chứa thâm tình như vậy, phảng phất như đang vuốt ve âu yếm tình nhân vậy. Nọ hôn này vừa nhẹ nhàng vừa sâu lắng, kẻ không biết thấy vậy nhất định cho rằng bởi vì bọn họ là một cặp tình lữ, nhưng bọn họ có phải không? Tương lai có lẽ là vậy.

Hoa Tinh vẫn không buông tha cho nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi hấn, bộ dáng như ra kẻ háu ăn không nỡ rời ra, song thủ nhẹ nhàng buông nàng ra, thân thể vô thanh vô tức tránh xa sáu thước, lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt có vẻ nhu tình. Thiếu nữ nhìn hấn, trong mắt mang theo vẻ thờ dài, nhẹ nhàng di dời ánh mắt, nhìn về phương xa.

Hoa Tinh trên mặt lộ ra tiêu ý kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Sắc trời đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này chứ?” Thiếu nữ không hề nhìn hấn, ánh mắt nhìn về phương xa, thâm nói: “Chúng ta sẽ không đến được với nhau, không bao giờ gặp nhau, tại sao phải chia lìa. đọc truyện tại . Người cứ coi như đây là mộng cảnh, cũng không cần quá để ý làm gì. Người đi đi, từ nay về sau hy vọng chúng ta sẽ không phải tái ngộ, bởi vì ta không muốn ghi nhớ sự tình hôm nay.”

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ thần bí, khẽ cười nói: “Nàng sai rồi, chúng ta còn có thể gặp nhau. Bởi vì đây là số mệnh, điều này đã được định trước, nàng có trốn tránh cũng không được. Đợi ngày sau gặp lại, chén rượu làm tiêu tan đi tình cừ. Hãy nhớ rõ cả đời này nàng thuộc về Hoa Tinh ta, bởi vì nàng đã thua, đây là thiên ý! Hãy sống thật tốt và chăm sóc lấy bản thân. Lần sau gặp mặt phải nhớ rõ không được để thân thể gầy mòn, khiến ta phải lo lắng.” Nói xong thân ảnh Hoa Tinh chợt lóe lên, khi hiện ra thì đã cách xa ngoài năm mươi trượng trong không gian, đảo mắt đã lại biến mất. Từ không trung truyền lại tiếng cười đắc ý, lảng lảng quanh quẩn bên cạnh người thiếu nữ.

Nhìn phương xa, trên mặt người thiếu nữ lộ ra vẻ tang thương, người yêu nơi phương xa ơi, chàng hãy nói cho ta biết ta phải làm sao bây giờ, đi gặp lại chàng, tiếp tục như vậy lưu luyến lang thang, lẳng lặng sống trong cõi trần thế cô đơn tịch mịch này? Hay là phải lựa chọn quên đi tất cả, làm lại từ đầu, dưng cảm đối mặt với nhân thế vô tình này đây? Đứng yên lặng dưới bóng đại thụ, thân ảnh có vẻ vô cùng bàng hoàng, bất định.

Sơn phong bắt đầu thổi, thân hình cô đơn nhìn qua có vẻ rất thê lương. Bạch quần tung bay múa, mái tóc dài cũng tung bay, khiến nàng giống như tiên nữ đứng giữa đoá hoa, cứ như vậy mà nhìn về phương xa. Lẳng lặng nhìn ra xa, có lẽ nơi ấy với nàng chính là thiên đường mỹ lệ nhất.

Hoa Tinh rất nhanh trở lại bên cạnh tam nữ và Cô Ngạo, liếc mắt nhìn bốn người, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Mai Hương nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Thế nào rồi, một mình huynh trở lại thô sao? Nàng ấy đâu?”

Hoa Tinh nhìn Mai Hương, nhin không được khẽ thở dài nói: “Lần đầu tiên gặp một người khó đối phó như vậy, khiến ta thực sự tổn hao biết bao tâm cơ cũng không có biện pháp dẫn dụ nàng ta. Trước mắt nàng ấy tạm thời có thể sẽ không tìm cái chết nữa, nhưng tương lai thế nào thì chẳng ai biết được?” Nói xong không khỏi lắc đầu.

Ám Vũ trong mắt lộ ra vẻ quan tâm, nhẹ giọng hỏi: “Nàng ấy sẽ không thể bỏ qua sự tình này, sao huynh không đưa nàng ấy quay lại?” Trong ngữ khí ẩn chứa sự ân cần quan tâm.

Hoa Tinh nhìn Ám Vũ, thầm nghĩ đưa nàng ta quay lại ư, ta cũng muốn lắm, đáng tiếc nàng ấy phải vui lòng mới được, không phải sao? Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Tiểu Vũ, ngươi có quen biết nàng ta, đúng không? Mau nói cho ta nghe đi, ta vất vả nửa ngày trời, còn chưa biết danh tính của nàng ấy?”

Ám Vũ nghe vậy, nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn về phương xa. trong ánh mắt hiện lên một chút hồi ức, Ám Vũ nhỏ giọng nói: “Nàng ta có một ngoại hiệu, kêu bằng Toái Tâm Đoạn Trường Hoa, mọi người có lẽ chưa từng nghe qua?” Thanh âm rất nhẹ rất mềm, như muốn che dấu bi thương nhàn nhạt không ngừng kia.

Hoa Tinh nghe vậy sững sốt nói: “Toái tâm Đoạn Trường Hoa? Cái tên này thật thê lương, nhưng cũng vô cùng phù hợp với nàng ấy bây giờ. Nàng ấy sao lại có ngoại hiệu như vậy, ngoại hiệu này thế nào mà ta chưa bao giờ nghe nhắc tới?”

Ám Vũ nhìn sắc trời nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói, sắc trời đã không còn sớm nữa rồi.” Nói xong năm người chuyển thân ly khai. Trên đường đi, Ám Vũ bắt đầu kể lại: “Tại một sơn thôn xa xôi nghèo khổ, có trên trăm người nghèo khổ sinh sống. Tám năm về trước, nơi đây có một cô gái xinh đẹp viếng thăm, thiếu nữ trên thân mặc bạch y, mỹ lệ vô cùng, cũng lưu lại sinh sống ở sơn thôn ấy. Thiếu nữ ấy rất mỹ lệ, nhưng lại vô cùng bi thương, cơ hồ mỗi ngày đều nước mắt nhạt nhòa khuôn mặt. Dần dần khiến ọi người sống trong sơn thôn phải chú ý. Sau đó có người tới hỏi thì mới biết được, nguyên lai người mà thiếu nữ ấy yêu thương đã rời bỏ nàng mà đi, trên đời chỉ còn lại một mình nàng cô đơn không có ai dựa dẫm. Mọi người có khuyên bảo nàng thế nào cũng không hữu dụng, nhìn nàng càng lúc càng gầy mòn héo hon, tất cả mọi người đều vô cùng đau lòng, người trong thôn mới đặt cho nàng một ngoại hiệu Toái tâm Đoạn Trường Hoa. Thiếu nữ ấy vẫn lưu lại nơi sơn thôn, trợ giúp rất nhiều người, mọi người đối xử với nàng cũng rất tốt, đáng tiếc một ngày kia nàng đã bỏ đi, vô thanh vô tức rời đi, không ai biết nàng đi đâu. Thiếu nữ ấy từ nay về sau biến mất khỏi sơn thôn, người trong sơn thôn rất cuộc không có ai còn gặp lại nàng nữa. Mãi đến một ngày nọ, một thiếu nữ khác rời khỏi sơn thôn, trong chốn vô lâm rất cực cũng biết được tin tức của Toái tâm Đoạn Trường Hoa, trải qua một phen điều tra, mới phát hiện nàng ta nguyên lai còn có một danh tính khác mà không ai trong thiên hạ không biết. Cũng biết được tình yêu bi thảm giữa người yêu nàng với nàng. Nguyên lai nàng và thiếu niên trên Long Bảng bài danh đệ nhất năm đó yêu nhau, vừa rơi vào dòng xoáy

ái tình, giữa hai người lúc ấy đã có thể non hẹn biển, thể sẽ vĩnh viễn sống cùng nhau, đáng tiếc hai người còn chưa kịp thành hôn, thì đã chia lìa hai ngã, âm dương cách trở. Bọn họ vừa hành hiệp trong võ lâm được một năm, trong một năm ấy giữa hai người chưa xảy ra sự tình vượt quá giới hạn, được xưng tụng là truyền kỳ hiếm thấy trong chốn võ lâm, là tình yêu kinh điển. Đáng tiếc bọn họ sơn minh hải thệ, lời hứa sinh tử có nhau của bọn họ, cuối cùng lưu lại dư hận trong không gian, chỉ có một tiếng thở dài mà thôi, khiến người ta tiếc hận cảm thán không thôi.”

Hoa Tinh và Mai Hương đều không khỏi than nhẹ một tiếng, Trần Lan trong mắt hiện lên vẻ tiếc hận, trên mặt Cô Ngạo cũng lộ ra vẻ tang thương. Sự tình trên thế gian là như vậy, mọi sự sao có thể đều như ý muốn của con người, tuân theo lòng người? Như vậy thế gian mới có vui mừng có bi thương, không phải sao?

Hoa Tinh hỏi: “Tiểu Vũ. nàng thế nào lại biết sự tình này?” Đúng vậy, nàng thế nào lại biết? Trong lòng mọi người đều hết sức tò mò.

Ám Vũ vẻ mặt có chút kỳ lạ, tựa hồ như đang nhớ lại. Chỉ nghe thấy nàng nhẹ giọng nói: “Bởi vì gia đình muội ở sinh sống ở tiểu sơn thôn xa xôi hẻo lánh ấy. Năm ấy khi muội trở về nhà, nàng đã sống ở sơn thôn được hai năm rồi, cho nên muội mới quen biết nàng ấy.” Trong ngữ khí nhàn nhạt có chút gì đó tang thương.

Hoa Tinh biết nàng đang nhớ lại chuyện cũ, nhớ tới muội muội ở nơi rất xa, trong lòng có chút cảm thương. Hoa Tinh nhẹ nhàng vỗ lên bả vai nàng, trong mắt lộ ra nhu tình, vô thanh an ủi nàng. Ám Vũ nhìn hẳn, trong mắt dần dần bình tĩnh lại, lộ ra vẻ vui mừng và một chút ngọt ngào, trong lòng hiểu được tình ý của Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Nàng còn chưa nói cho ta biết danh tự của bạch y cô nương ấy? Mau nói đi, chúng ta đều đang chờ đợi muốn biết?”

Ám Vũ nghe vậy, nhìn về phương xa, trong ánh mắt toát ra vẻ ưu thương, thanh âm nhẹ nhàng quanh quẩn trong không trung, rung động Hoa Tinh bốn người. Chỉ nghe Ám Vũ nói: “Nàng có một ngoại hiệu, người võ lâm xưng bằng Bạch Ngọc U Lan Nguyệt Vô Ảnh. Mười năm trước đệ nhất mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ Nguyệt Vô Ảnh chính là nàng ấy, đồng thời cũng là đệ nhất nhân trên Phượng Bảng mười năm trước.” Thanh âm mềm nhẹ rung động lòng người, khiến mọi người ngây dại, tựa hồ ai cũng không nghĩ đến lại là nàng, là đệ nhất nhân trên Bách Hoa Phổ.

Hoa Tinh trong mắt lộ ra một tia kỳ quang, không thể tưởng được nàng chính là Nguyệt Vô Ảnh, nhìn qua thì ai cũng đoán tuổi nàng rất còn rất trẻ. Nhớ tới ngọc nữ nhún nhảy kinh người trong tay lúc vừa rồi, trên mặt Hoa Tinh lộ ra chút tiểu ý, thật đẹp a, xem ra nàng vẫn còn bằng thanh ngọc khiết, chưa ai động vào. Thật sự là một tin tức tốt, hắc hắc. Hoa Tinh trong lòng cười đắc ý.

Mai Hương Trần Lan Cô Ngạo đều giật mình nhìn Ám Vũ, trong mắt có chút không dám tin tưởng.

Gió đêm thật lạnh lẽo, năm người trong bầu trời tối đen rớt cục cũng tới được Lâm Đồng, tìm một khách điểm để nghỉ chân, vừa lúc lại là khách điểm mà Chiến Vân, Lý Vân La hai người ở trọ. Chỉ là họ vẫn còn chưa phát hiện ra nhau mà thôi.

48. Chương 48: Tam Sắc Chương Hiện

Màn đêm phủ xuống, nhóm Hoa Tinh năm người rớt cục cũng tới được Lâm Đồng, thuê trọ ở một khách điểm lớn nhất của trấn. Sau khi dùng bữa, Mai Hương tiến vào trong phòng của Hoa Tinh, trong mắt ẩn chứa vẻ thẹn thùng nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh thấy nàng đi tới, cười nói: “Lại đây nào Hương nhi, đến để ta ôm nàng một cái nào.”

Mai Hương chậm rãi tới gần hẳn, trên mặt nàng lộ vẻ đỏ bừng, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó. Hoa Tinh ngồi trên giường, ôm lấy Mai Hương, ôm nàng vào trong lòng, song thủ vòng qua ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng. Hoa Tinh cười nói: “Hôm nay nàng có mệt không? Sao không nghỉ ngơi cho tốt, có phải là nghĩ đến ta không, ta cũng đang tưởng niệm đến nàng đó.” Đầu hắn nhẹ nhàng dán sát vào khuôn mặt nàng.

Mai Hương nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, mọi người trong lòng có chút nghĩ về huynh. Không biết là vì sao chúng ta dù cho đang ở cùng nhau, nhưng mọi người vẫn nhớ tới huynh, muốn được dựa vào lòng huynh, yên lặng lắng nghe thanh âm của huynh.”

Hoa Tinh nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt mỹ lệ của nàng một cái, cười nói: “Tốt a, chúng ta hãy yên lặng trò chuyện một chút, được chứ? Ta cũng nghĩ đến Hương nhi. Hương nhi, ta rất muốn thương yêu nàng thật tốt.” Sắc mặt Mai Hương đỏ bừng lên, từ từ cúi đầu không nói, nàng hiểu được ý tứ của Hoa Tinh, nàng cũng không bao giờ là không muốn được thân cận với Hoa Tinh. tại

Hoa Tinh thấy mặt nàng đỏ bừng lên mà không nói gì cả, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng và tình cảm thương yêu, hữu thủ di chuyển lên trên, nắm lấy ngọc nhũ cao vút vào trong tay, vuốt ve hết sức mềm nhẹ. Tả thủ từ từ ôm sát vòng eo nàng, Hoa Tinh cười nói: “Hương nhi thật đẹp, Hoa Tinh cực kỳ ưa thích a!” Mai Hương yên lặng tựa trong lòng hắn, nhẹ nhàng vận vạt lụa lạt lạt thân thể, trong miệng từ từ truyền đến tiếng thở gấp.

Sắc mặt Mai Hương phát nóng lên, trong mắt lộ ra vẻ kiều mỵ, bàn tay nàng vô lực nắm lấy ma trảo của Hoa Tinh đang định làm mấy cái chuyện xấu kia, nhẹ giọng hét nhỏ hết sức yêu kiều: “Hoa Tinh, không muốn đâu, người ta muốn yên tĩnh cùng huynh trò chuyện thật tốt, huynh không được làm mấy cái chuyện xấu khi dễ Hương nhi, a, không muốn mà.” Mai Hương nhẹn không được duyên dáng hét lên một tiếng, thân thể dùng sức vận vạt lụa để tránh né ma chưởng của Hoa Tinh đang công kích, nhưng đáng tiếc cuối cùng cũng để cho Hoa Tinh thắng thế. Toàn thân Mai Hương không khỏi chấn động, trong nháy mắt xụi lơ nằm trong lòng Hoa Tinh, trong mắt lộ ra tình cảm thẹn thùng.

Trong tiếng cười của Hoa Tinh mang theo vẻ tà ý và tràn đầy sự đắc ý, mềm nhẹ nói: “Ai bảo kiều thê Hương nhi của ta lại mỹ lệ như vậy, ta sao có thể nhẹn không động lòng được đây? Hiện tại rất khó có được thời gian ở một mình với nàng, ta đương nhiên muốn thương tiếc Hương nhi của ta thật tốt, được không, Hương nhi?” Vừa nói, song thủ đã nhẹ nhàng cởi y phục trên ngực của nàng, trong tiếng hét nhẹ nhàng duyên dáng của nàng, song thủ duỗi ra, tiến vào bên trong, nắm lấy hai tòa nhục đoàn mềm mại mịn màng, thủ cảm mê người trong lòng bàn tay, tận tình nắn bóp. Thỉnh thoảng còn xe xe nắn bóp ngọc châu lẫn cảm, trêu chọc khiến Mai Hương toàn thân run rẩy không ngừng, trong miệng phát ra những thanh âm kiều mỵ mê người.

Mai Hương nhẹn không được kiều mỵ trừng mắt nhìn hắn, nàng biết] hắn tham luyến thân thể nàng. Nhưng mà điều này bất quá cũng là một sự tình hết sức bình thường, dù sao thì Hoa Tinh cũng là một nam nhân trẻ tuổi, có sự xung động bốc đồng và ưa thích của một thiếu niên. Huống chi nàng trên danh nghĩa cũng là kiều thê của hắn, mặc dù còn chưa thành thân, bất quá sự tình này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Nghĩ vậy, Mai Hương không hề giãy dụa, mặc a thủ của hắn được tận tình vuốt ve trêu đùa song nhũ mỹ lệ của nàng. Mai Hương nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, chờ khi huynh làm xong việc, huynh hãy thành thân với Hương nhi được không? Hương nhi luôn mong đợi ngày ấy đến, muốn vĩnh viễn cùng huynh chung sống bên nhau, yên lặng dựa vào huynh, để cho huynh ân cần chăm sóc mọi người, cho huynh được tùy ý, vui vẻ trở thành tiểu thê tử của huynh, có được không?”

Hoa Tinh hôn lên khuôn mặt nàng, trong âm thanh tràn ngập nhu tình, nhẹ giọng nói: “Được, sau khi ta hoàn tất sự tình lần này, chúng ta sẽ trở về rồi thành thân, Hương nhi có thể vĩnh viễn làm tiểu kiều thê của ta. Bây giờ hãy để ta yêu thương nàng thật tốt, có được không?” Song thủ vuốt ve nhục cầu mềm mại ấm áp như ngọc kia, yên lặng cảm thụ tư vị tuyệt vời thập phần đàn hồi, Hoa Tinh nhẹ nhàng bên tai nàng ca ngợi một câu, thật đẹp.

Mai Hương ngọc diện ửng hồng, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn huynh, mọi người yêu Hoa Tinh nhất.” Nói xong nhẹ nhàng dâng hiến cặp môi thơm tho, từ từ nhắm mắt lại. Hoa Tinh cũng tận tình nhắm nhấp đóa hoa mềm mại trong lòng hắn, hấp thu hơi thở thơm tho của nàng.

Trong căn phòng nhỏ yên tĩnh, lại tràn ngập ấm áp. Hoa Tinh ôm Mai Hương vào trong lòng hắn, song thủ duỗi ra, tiến vào nội y của Mai Hương, nhẹ nhàng nắm lấy hai tòa ngọc nhũ ấm áp như ngọc, mềm nhũn nhũn nhụi trong lòng bàn tay, tận tình hưởng thụ tiện nghi nơi thủ cước. Đồng thời Hoa Tinh nhẹ giọng thuật lại những lời thì thầm giữa những cặp tình nhân cho Mai Hương nghe, trong lúc đang thuật lại những lời nói đầy ngọt ngào ấy, hai trái tim đang đập kia nhanh chóng xích lại gần nhau.

Trong trấn, khi bóng đêm buông xuống thì có một hắc ảnh nhanh như thiểm điện phóng về trung tâm của thị trấn, không lâu sau chỉ nghe thấy trong bầu trời đêm truyền đến một tiếng kêu thảm thiết ngán ngủ, rồi sau đó tất cả đều trở nên yên tĩnh. Trong một đại viện trong thị trấn, sáng ngày hôm nay có Võ Lâm cao thủ tới đây, tình cờ cũng đang lưu lại nơi này. Ba người này đều là nhân vật có thân phận địa vị trong chốn võ lâm, phân biệt lần lượt, người thứ nhất trên Địa Bảng lần này bài danh thứ mười một Thiết Chưởng Vô Tình Cổ Nhạc Thiên, người thứ hai một lần bài danh thứ mười hai trên Long Bảng Khoái Kiếm Trương Quân, người cuối cùng cũng là nhân vật một lần xếp trên Long Bảng, bài danh thứ mười bốn, kêu bằng Túy La Hán Hàn Thất.

Ba người đi qua nơi này, tá túc tại đại viện này một đêm, vốn định sáng mai rời đi, đáng tiếc thế sự vô thường, không ai nghĩ đến lại phát sinh biến cố. Lúc này thân thể ba người yên lặng nằm trên mặt đất, trên thân người không có lấy một vết máu, duy chỉ có nơi khoe miệng lộ ra một tia huyết ti (tơ máu). Ba người đang sống sờ sờ trong chớp mắt lại biến thành ba cỗ thi thể, đây là một sự tình khiến người ta phải giật mình. Ba người đều mặt úp xuống (diện triều hạ, không biết triều này dịch sao???). Nhìn không ra phía trước có thương tích hay không, nhưng sau lưng tìm không thấy một chút vết thương. Có thể trong chớp mắt giết chết ba vị cao thủ, mà chỉ phát ra một tiếng hét thảm thiết, hung thủ cũng thật sự là bất phàm, bản lĩnh kinh thế hãi tục.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết kia truyền ra không lâu, chỉ thấy vài nhân ảnh từ những phương hướng khác nhau cấp tốc phóng tới, hiển nhiên là những Võ Lâm bằng hữu bị tiếng kêu thảm thiết ngán ngủ kia hấp dẫn mà tới, tiến đến xem xét tình huống. Rất nhanh trong đại viện đã hạ xuống sáu nhân ảnh, tuổi tác khác nhau. Sáu người lao thẳng tới ba cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất, đứng cách xa vài thước ở bên ngoài yên lặng nhìn ba người kia. Sáu người trong mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, hiển nhiên nhận ra ba người đã chết là ai.

Một vị lão giả khoảng lục tuần đứng ở phía bên trái mở miệng nói: “Không thể tưởng được lại là ba người bọn họ, thật sự khiến người ta khó có thể tin được. Rốt cuộc là ai đã giết bọn họ? Võ công của hung thủ phải đạt đến trình độ cực cao, mới có thể tại đây trong thời gian ngắn nhất giết chết ba vị Võ Lâm cao thủ, mà chỉ phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ ngán ngủ. Điều này có lẽ trong thiên hạ mà nói cực hiếm. Thật sự là làm cho người ta giật mình, không dám tin tưởng.”

Bên cạnh lão giả, một vị đại hán khoảng tứ tuần nói: “Điều La lão nói cũng chính là chỗ trong lòng chúng ta cảm thấy khó hiểu, hung thủ lợi hại như vậy, vì sao phải giết bọn họ? Hơn nữa ba người này tất cả đều là mặt úp xuống dưới, trên lưng lại nhìn không thấy một chút thương tích, không biết là bị thương ở đâu. Ta thấy chúng ta trước hết nên xem xét phía trước của ba người, xem có hay không có thương khẩu (miệng vết thương), nếu nói là có thương khẩu, xem chúng ta có thể suy đoán hung thủ là ai hay không?”

Bốn người còn lại gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. La lão kia cũng nói: “Phạm Quân nói rất có lý, chúng ta hãy động thủ nhìn xem.” Nói xong sáu người phóng tới ba cỗ thi thể, cẩn thận xem xét nguyên nhân của cái chết. Sau khi trải qua một hồi xem xét, phát hiện ba vị cao thủ đã chết, mỗi người đều là ngực bị trúng chưởng mà chết. Ba người kinh mạch toàn thân bị đứt đoạn, xương cốt vỡ vụn, trên ngực có một huyết sắc chưởng ấn vô cùng rõ ràng, lọt vào sâu trong mắt sáu người.

Sáu người trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, nhìn huyết sắc chưởng ấn kia rõ ràng vô cùng, sáu người hiểu được công lực của hung thủ phải tinh thâm vô cùng, không phải điều người bình thường có thể làm được. Xem chưởng ấn rõ ràng hiện lên trên ngực, nhưng chưa hề tàn phá lớp da, xương ngực đều hoàn hảo không có chuyện gì. Có thể thấy được hỏa hầu của hung thủ cực chuẩn, khi nội lực thâm hậu nhập vào cơ thể, chấn liệt nội phủ, mà lại không hề gây bất cứ thương tích nào bên ngoài da thịt, võ công hay thủ đoạn đều là nhất lưu cao thủ như vậy trong thiên hạ cũng hiếm thấy.

Mà ba thi thể trên mặt đất, huyết sắc chưởng ấn trên ngực lúc này đã xảy ra biến hóa, từ từ biến thành hắc sắc. Cảnh tượng này khiến sáu vị nhân sĩ Võ Lâm đứng bên cạnh quan sát đều cả kinh, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Sáu người trong mắt lóe lên ánh mắt kinh hãi, nhìn chăm chú không hề chớp mắt biến hóa trên ba thi thể, trong viện có vẻ yên tĩnh dị thường, có vẻ vô cùng âm trầm. Gió đêm thổi tới, mang theo những tiếng rít khe khẽ, tựa như tiếng khóc của vong hồn lúc nửa đêm, khiến lòng người có chút sợ hãi.

Theo thời gian trôi đi, sáu người mười hai ánh mắt đều bắn ra ánh mắt hoảng sợ, nhìn hắc sắc chưởng ấn từ từ biến thành thanh sắc, sáu người trong lòng nhìn không được bắt đầu cảm thấy kinh hãi, thân thể đều

từ từ run rẩy, vẻ mặt kia có vẻ giống như đang nhìn thấy quỷ mị, trên khuôn mặt cực kỳ hoảng sợ. Phạm Quân lúc trước mở miệng, hiện tại thanh âm khẽ run nói: “La lão, người xem cái này có phải là Tam Sắc Chưởng trong truyền thuyết không?” Thanh âm run rẩy, ngay cả câu chữ cũng có chút không rõ ràng cho lắm, bất quá năm người đứng bên cạnh đều hiểu được ý tứ của hắn.

La lão trong mắt hiện lên ánh mắt hoảng sợ, nhỏ giọng nói: “Đúng là bộ chưởng pháp hung tàn độc ác này, mọi người tốt nhất cũng nên tức tức rời khỏi nơi này, tránh phát sinh điều gì bất trắc, ta đi trước một bước đây.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà thi triển khinh công nhanh chóng ly khai. Năm người còn lại thoáng nhìn nhau, cũng đều tự chọn một phương hướng để rời đi. Nhưng mà không lâu sau, trên không trung lại truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, chợt lóe lên rồi biến mất, phiêu tán trong gió đêm.

Trong gió đêm một hắc sắc nhân ảnh, đứng trên nóc đại viện, nhìn về phương đông. Nhìn lên bầu trời đêm tối đen, hắc ảnh tựa hồ như muốn hỏi nơi xa xăm kia một điều gì đó? Nhẹ nhàng ngẩng đầu, như là muốn ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng thật dài, nhưng đáng tiếc lại không hề phát ra thanh âm; giống như là nhìn trời kia mà than khóc, đáng tiếc cũng nhìn không thấy trong mắt hắn có hay không giọt nước mắt. Khi màn đêm yên tĩnh rời đi, rạng đông đang bắt tri bắt giác đến gần, mà hắc ảnh vẫn đứng ở nơi đây, mãi cho đến lúc bình minh mới lặng lẽ rời đi về hướng đông.

Hắc ảnh này là ai, có phải là hung thủ giết người hay không? Hắn có phải là kẻ thi triển Tam Sắc Chưởng khiến người ta vừa nghe đã thấy khiếp đảm không? Trong đêm nhìn về bầu trời đêm xa xăm, trong lòng hắn đang cất giấu bí mật gì mà không muốn để người khác biết, tất cả đều là điều bí ẩn. Bí ẩn này còn đang đợi mọi người từ từ vạch trần nó, có lẽ chờ tới một ngày kia mọi người vạch trần hết tất cả những bí mật này, chắc sẽ khiến không ít người phải giật mình!

Đêm qua, Hoa Tinh và Mai Hương sau một lúc triển miên quần quýt, hai người lặng lặng thuật lại cho nhau nghe những lời thì thầm tâm sự, cuối cùng Hoa Tinh cũng để Mai Hương trở về phòng nàng mà nghỉ ngơi. đọc truyện tại . Kỳ thật phải nói là Hoa Tinh không muốn nhân cơ hội này mà chiếm đoạt Mai Hương, điều này hoàn toàn không hề trái ngược với mong muốn trong lòng hắn, chỉ có điều chưa đúng lúc đúng chỗ mà thôi.

Buổi sáng, Trần Lan thức dậy đầu tiên, chuẩn bị từ rất sớm nước cho Hoa Tinh rửa mặt, mang tới cho hắn. Sau đó đến Cô Ngạo rời khỏi giường, một thân một mình lên trên thị trấn tìm hiểu xem trong Võ Lâm có động tĩnh gì hay không, điều gì có lợi cho năm người bọn họ để có thể tránh khỏi các tai ương, không mắc phải những chuyện phiền toái không cần thiết. Mà Âm Vũ bởi vì vừa mới phá thân, thân thể nàng vẫn còn chút không được dễ chịu, nên ngủ thêm một hồi, Mai Hương cũng bởi vì ngủ rất muộn, cho nên cũng đang trên giường cùng Chu Công nói chuyện phiếm.

Hoa Tinh rời khỏi giường, thấy Trần Lan cũng vừa lúc mang nước rửa mặt tới, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ thương tiếc, nhẹ nhàng đi tới phía sau người nàng, vòng tay ôm lấy eo nàng, phi đồn phong mãn tròn trịa của nàng dán chặt kiên đỉnh của hắn, khiến Hoa Tinh trong lòng xúc động không thôi. Trần Lan toàn thân chấn động, thân thể vội vàng đứng thẳng ra, trong miệng ngượng ngùng nói: “Công tử không nên như vậy.” Vài ngày nay nàng đã quen gọi hắn là công tử, nên nhất thời cũng không thay đổi cách xưng hô. Đồng thời Trần Lan thân thể cũng giây dụa, muốn né tránh song thủ của Hoa Tinh.

Hoa Tinh song thủ dùng sức, ôm chặt lấy eo nàng, miệng cười nói: “Tỷ tỷ để cho tiểu đệ ôm một cái nhé, ta thường hay nghĩ về nàng đó.” Trên mặt lộ ra vẻ vô lại, hữu thủ hướng tới nắm chặt lấy bộ ngực của nàng, hạ thân đang áp chặt trên đồn nhục phong mãn.

Trần Lan đang dùng sức giây dụa, đột nhiên thân thể run lên, cảm nhận được vật đặc thù đầy nam tính của Hoa Tinh đang áp sát vào người nàng, Trần Lan trong lòng cực kỳ xấu hổ, khí lực toàn thân đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, trong miệng nhẹ giọng giây dụa: “Đệ đệ, đệ đã đáp ứng tỷ tỷ là không khi dễ tỷ tỷ, đệ mau buông ta ra, đợi lát nữa Mai Hương trông thấy sẽ tức giận đó.”

Hoa Tinh hữu thủ đang bóp chặt trên bộ ngực của nàng, dùng sức vuốt ve một cái, đáng tiếc không có cảm giác gì, tả thủ từ từ dùng sức, miệng khẽ cười nói: “Ta làm như vậy là muốn ôm tỷ tỷ cho thật tốt, thật sự đó.” Nói xong hôn nàng một chút, trong mắt ẩn chứa chút tiểu ý tà tà. Trần Lan vẻ mặt đỏ bừng, cảm nhận được phía dưới của Hoa Tinh đang làm mấy chuyện xấu, hữu thủ của hắn đang vuốt ve nơi thân bí xấu hổ của nàng, Trần Lan toàn thân trở nên mềm oặt, song thói vô lực cố gắng khép lại, nhưng đáng tiếc

đối với cặp ma thủ kia lại không có một chút hiệu quả.

Hoa Tinh sau một lúc nhàn nhạt nhắm nháp nơi mỹ lệ xấu hổ của Trần Lan, mới khai mở cho nàng, hần chậm rãi rửa mặt. Hoa Tinh làm như vậy, thứ nhất là muốn chiếm lấy tiện nghi của thủ cước, thứ hai là muốn cho Trần Lan quen với những tiếp xúc thân mật của hần, để nàng trong lúc bất tri bất giác từ từ trầm mê trong nhu tình của hần, cuối cùng là chinh phục phương tâm của nàng. Ba điều này cũng là một loại của chỉ trù mền đối với nàng.

Trần Lan trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, Nhìn Hoa Tinh. muốn hận hần nhưng lòng nàng lại không đủ nhẫn tâm như vậy, có thể nói là không hề hận hần, hần hay làm ra những sự tình đáng xấu hổ, khiến nàng vừa thẹn vừa tức. Nhìn hần, Trần Lan cũng không hiểu được lòng nàng nữa, có lẽ sau khi trải qua mấy ngày nay tiếp xúc, nàng đã mắc vào rất sâu trong lưới tình của hần, vô lực tự kiềm chế, chỉ có điều nàng ngoài miệng không thừa nhận mà thôi. Nhưng trong lòng thì sao? Nàng tự hỏi bản thân, có lẽ không cần hỏi cũng biết, không phải sao? Nếu nàng thật sự không thích hần, há có thể cho hần một lần, rồi lại tiếp tục chiếm tiện nghi trên thân thể nàng.

Sau khi Hoa Tinh rửa mặt xong, thấy Trần Lan đang suy nghĩ thất thần sự tình gì đó, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười, tiến sát tới đôi môi đang hé mở của nàng, đem đôi môi đỏ mọng thơm ngát của nàng ngậm trong miệng, dùng sức mà nhắm nháp. Trần Lan cả kinh, liền lấy lại tinh thần, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, trừng mắt nhìn hần, nhẹ nhàng đẩy hần ra, nhanh chân rời đi. Hoa Tinh cũng mỉm cười bước theo ra ngoài.

Lúc điểm tâm, Cô Ngao mang về một tin tức kinh người. Nguyên lai lúc sáng sớm, trên trần truyền đến một tin là đêm hôm qua tổng cộng có tám vị võ lâm cao thủ bị giết chết, trong đó cao thủ trên Địa Bảng chiếm hai người, mặt khác cao thủ trên Long Bảng cũng có hai người. Mà tám người đều chết do cùng một loại võ học, thương tích cực kỳ rõ ràng mà cũng vô cùng quỷ dị. Nghe nói là đều bị chết do Tam Sắc Chưởng, mà tám mươi về trước trong Võ Lâm thập đại tuyệt độc võ học thì Tam Sắc Chưởng bài danh đệ tam, điểm này đều được những người có tuổi khẳng định, chỉ là không biết hung thủ là ai mà thôi.

Hoa Tinh và tam nữ nghe xong, lộ ra biểu tình hoàn toàn bất đồng. Trên khuôn mặt tam nữ lộ ra thần sắc kinh hãi, tựa hồ đều biết uy lực của Tam Sắc Chưởng, sắc mặt đại biến. Nhưng Hoa Tinh lại vô cùng bình tĩnh, không hề có vẻ giật mình, chỉ cười nói: “Nguyên lai lại là nó, không thể tưởng được nó lại xuất hiện, hắc hắc, có ý tứ, cũng thật đúng lúc, càng loạn càng tốt.” Tam nữ nghe xong trong lòng tức thì tức giận, Hoa Tinh này thật sự là chỉ sợ thiên hạ không loạn, người khác vì điều này mà lo lắng, còn hần vô sự ở nơi đây mà nói những lời vô lại như vậy, có thể nào không khiến cho người ta vừa tức vừa hận được chứ.

Mai Hương nghe ra trong miệng của Hoa Tinh còn có ý tứ khác, nhẹ giọng hỏi: “Hoa Tinh huynh đã từng gặp Tam Sắc Chưởng rồi à, nói xem thể nào mà nó lại xuất hiện? Chẳng lẽ trước đây nó cũng từng xuất hiện rồi sao?”

Hoa Tinh nhìn vẻ mặt tò mò của bốn người, khẽ cười nói: “Trước khi ta đến Trường An, ở một tiểu trấn nằm dưới chân Tần Lĩnh Sơn cũng có một người chết dưới Tam Sắc Chưởng, không thể tưởng được hôm nay nó lại xuất hiện ở nơi này, thật sự là có ý tứ. Tốt rồi, chúng ta cũng nên dùng bữa sớm một chút rồi còn lên đường.” Nói xong cũng không để ý tới vẻ mặt của bốn người, giục mấy người đi ăn cơm.

Rời khỏi khách điểm, nhóm Hoa Tinh năm người lại tiếp tục đi tới Đồng Quan, nhân lúc tiết trời buổi sáng còn mát mẻ dễ chịu, năm người càng bước đi nhanh chân hơn. Trên đường đi năm người lúc nói lúc cười, so ra cũng rất là vui vẻ, khi gần tới trưa thì cũng đã đi được trăm dặm, tiến vào trấn Quan Sơn.

Lại nói Vạn Trọng Sơn trên đường cấp tốc đuổi theo Lý Dục và Lâm Phương, sau một lúc lâu cũng đã đuổi theo hai người được hơn sáu mươi dặm. Vạn Trọng Sơn bị bỏ xa tới hơn mười trượng, trong mắt mãn hân (mãn:đầy, hân: ẩn chứa) thâm tình nhìn hoàng sắc thân ảnh kia, trong lòng thầm có chút đau lòng, trong mắt lộ ra vẻ tâm tóai. Nhìn bối ảnh (bóng lưng) của Lý Dục kia, trong mắt Vạn Trọng Sơn bắn ra ánh mắt đầy cừu hận, chính tên tiểu nhân hèn hạ này tham đồ về mỹ lệ của Lâm Phương, ở giữa nói những lời xúi bẩy ly gián cảm tình giữa Trọng Sơn hần và Lâm Phương, khiến cuối cùng hần và người hần trong lòng yêu thương phải chia lìa, Lâm Phương cũng bị những lời hoan ngôn xảo ngữ của tên Lý Dục này mê hoặc.

Vạn Trọng Sơn thề trong lòng, sẽ có một ngày hần phải đoạt về nhân nhi mà trong lòng hần yêu thương, để nàng vĩnh viễn chung sống bên hần, yêu thương nàng thật tốt, không để vì những tiểu sự mà khiến nàng

phải chịu ủy khuất. Cũng không vì tính tình trẻ con của nàng mà phát sinh bức bối, hấn sẽ vĩnh viễn yêu thương chỉ một mình nàng, cả đời này không ruồng bỏ.

Lý Dục lơ đãng quay đầu, nhìn nhân ảnh đang ở xa xa kia, trong lòng ngẩn ngơ. thế nào mà hấn lại không chết, thật không có khả năng. Trúng phải Bôn lồi thần quyền của hấn hấn phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa, trừ Phi chính mình cứu chữa, bằng không người khác cũng không thể cứu sống được hấn. Chiếu theo thời gian hấn trúng chưởng, hơn nữa mình còn cố ý dẫn dắt hấn đi thêm một đoạn đại lộ, không có thời gian để liệu thương, hấn lúc này cũng phải chết rồi chứ, nhưng vì sao hấn lại còn sống vậy? Điềm này Lý Dục nghĩ không ra, hấn tự nhiên không biết chính Hoa Tinh đã ra tay cứu Vạn Trọng Sơn, bằng không những người khác có lẽ cố tình muốn cứu cũng không có khả năng làm vậy.

Lý Dục trong mắt hiện lên vẻ âm ngoan, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh, nhìn thoảng qua khuôn mặt đang cao hứng của Lâm Phương, Lý Dục trong mắt bắn ra ánh mắt dâm dục bắn thủ, nhẹ nhàng quét qua song nhũ cao vút và cặp mông đang đung đưa vẩy vẩy của nàng, trong mắt ẩn chứa tiểu ý tà ác nhẹ nhàng. Về mặt trên khuôn mặt hấn đảo mắt một cái đã biến thành bộ dạng thâm tình, tả thủ của Lý Dục nhẹ nhàng lau khô mồ hôi trên trán của nàng, mềm nhẹ nói: “Mệt không, chúng ta đến phía trước tìm một chỗ nghỉ hơi thật tốt một lúc rồi mới tiếp tục lên đường, được không?”

Lâm Phương nghe vậy, nhìn nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn của hấn, cảm nhận được động tác mềm nhẹ của hấn, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ ngọt ngào, nhẹ giọng nói: “Cám ơn huynh, huynh thật là tốt với muội.” Nhìn bộ dạng thuần khiết kia, Lý Dục trong lòng mừng thầm, thầm nghĩ có cơ hội thì trước hết phải chiếm đoạt thân thể nàng rồi nói sau, đến lúc đó chính hấn có thể muốn đùa giỡn với nàng thế nào, thì có thể đùa giỡn nàng như thế ấy. Hắc hắc, ha ha. Trong lòng Lý Dục trong lòng cực kỳ đắc ý.

Trong một tiểu lâm, Lý Dục đang ngồi trên một khối đại thạch, nhìn Lâm Phương thẹn thùng ở bên cạnh, đem nàng ôm vào trong lòng một cái. Toàn thân Lâm Phương chấn động, miệng vẫn dịu dàng nói: “Lý Dục, không muốn như vậy, không muốn đâu.” Thân thể nàng dùng sức giãy dụa, xem ra quan hệ giữa hai người vẫn còn chưa thân mật tới mức giống như những cặp tình nhân, bằng không Lâm Phương sao lại dùng sức giãy dụa chứ?

Lý Dục trong mắt hiện lên tà khí, hai tay dùng sức ôm chặt, đã sắp mang thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp, lưng linh thanh tú của Lâm Phương ôm vào trong lòng, miệng gã nhẹ nhàng kê sát tai nàng thì thầm: “Phương muội, đừng sợ, ta sẽ không làm bậy đâu. Ta chỉ hy vọng nàng ngồi trên người ta, tránh gây ô uế y phục của nàng, thật mà, muội không tin huynh hay sao?” Sau khi nói xong miệng hấn thổi bên tai nàng, nhẹ nhàng trêu chọc nàng, song thủ trên tiểu yêu mềm mại của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, trêu chọc đến mức khiến nàng toàn thân vô lực.

Lâm Phương từ bên trong nội tâm mà nói, người mà nàng chính thức yêu không phải là Lý Dục hấn, mà là Vạn Trọng Sơn, bất quá đối với Lý Dục cũng ít nhiều có hảo cảm. Vài ngày qua đối với vẻ anh tuấn tiêu sái của hấn nàng cũng đã ít nhiều có chút trầm mê. Bất quá một suy nghĩ không phải với Vạn Trọng Sơn cũng nổi lên, trong lòng nàng không khỏi muốn giãy dụa, nhưng khi nghe Lý Dục nói xong, hơn nữa song thủ của hấn đang vuốt ve phần eo nhạy cảm của nàng, khiến toàn thân Lâm Phương nhất thời trở nên vô lực, mềm oặt ra.

Lý Dục trong mắt lóe lên ánh mắt đắc ý, song thủ nhẹ nhàng vuốt ve thân thể thiếu nữ nhu nhuyễn của nàng, miệng hấn nhẹ nhàng hôn lên cổ của nàng, thử thăm dò phản ứng của nàng. Thân thể Lâm Phương chấn động, cố gắng giãy dụa nói: “Huynh nếu còn tiếp tục làm vậy, muội sẽ tức giận lắm đó.” Nói xong trong mắt bắn ra vẻ bức bối. Lý Dục thấy nàng giãy dụa dữ dội quá, biết cũng chưa tới lúc, bất quá sớm muộn gì thì nàng cũng tới tay, gian dâm một phen thật tốt.

Ở xa xa Vạn Trọng Sơn thấy Lý Dục đem Lâm Phương ôm vào trong lòng, trong lòng hấn nộ hỏa bùng phát, định liều mạng với Lý Dục, nhưng nghĩ lại lời Hoa Tinh nói, hiểu được giờ mà hấn xông lên làm vậy cũng bất quá chịu chết mà thôi. Huống chi nói không chừng điều này chính là do Lý Dục cố ý làm như vậy, khiến hấn tức giận, rồi sau đó có được một cái cơ rất tốt để giết chết hấn. Vạn Trọng Sơn cố nén sự tức giận trong lòng, và sự lo lắng của hấn với Lâm Phương, sợ nàng sẽ bị những lời diêm ngôn mật ngữ của Lý Dục lừa dối, rơi vào bẫy của tên Lý Dục kia, vô lực tự kiềm chế, đến lúc đó thì có hối hận cũng không kịp.

Mỗi khi nghĩ đến Lâm Phương tùy thời đều có thể bị Lý Dục lừa gạt, bị hấn làm ô uế thân thể thanh thuần

của nàng, trong lòng Vạn Trọng Sơn giống như bị vạn kiếm xuyên tâm, đau khổ cực kỳ. Có thể tưởng tượng được, muốn giết chết cái tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ Lý Dục thì Vạn Trọng Sơn hẳn vẫn còn chưa có cái bản lĩnh ấy, thật sự là thiên ý lộng nhân (ý trời trêu người).

Nhìn hai người phía đằng xa xa cũng từ từ lên đường, trong lòng Vạn Trọng Sơn tạm thời yên ổn bình tĩnh lại, từ từ đuổi theo bọn họ. Hắn không dám theo sát bọn họ quá, sợ đến lúc đó nếu Lý Dục động sát khí, thì chính hắn ngay cả thời gian chạy trốn cũng không có. Liếc mắt nhìn về phương xa, trong mắt Vạn Trọng Sơn lộ ra một tia tang thương, con đường giữa hắn và Lâm Phương còn dài nữa không, khi nào mới là điểm kết thúc đây? Hoặc giả căn bản là không có kết quả?

Buổi tối khi ba người hai trước một sau đến tiểu trấn Quan Sơn, Vạn Trọng Sơn đi theo Lâm Phương ở phía xa xa, thấy bọn họ thuê trọ tại một khách điểm, hắn cũng kiếm một nhà nào đó cách đó không xa mà trọ lại. Sắc trời tối sầm lại, tay của Vạn Trọng Sơn đang đặt ở xa xa bên ngoài khung cửa sổ nơi nàng đang nghỉ trọ, hy vọng nàng sẽ bình an, cũng chờ đợi nàng có thể mở cửa sổ, liếc mắt nhìn hắn. Chỉ cần một cái liếc mắt thôi, thật sự chỉ cần liếc mắt nhìn hắn, vậy đã là đủ rồi.

Gió đêm gào thét gầm rú, Vạn Trọng Sơn tựa như một cái bóng vẫn bồn chồn đứng ở nơi đây, vẫn không nhúc nhích. Đứng đúng hai canh giờ, song nhãn si ngốc dừng trên khung cửa sổ đang đóng chặt kia, chỉ có hy vọng nhỏ nhoi là lúc này nó sẽ mở ra, sợ rằng nó chỉ mở ra trong nháy mắt nhưng thế cũng được rồi, hắn thầm nghĩ vậy. Chỉ cần liếc mắt nhìn nàng, xem nàng có bình yên hay không mà thôi. Thật là một kẻ si tình, chỉ đáng tiếc.

Thời gian một đêm chờ đợi của kẻ si tình đã trôi đi, nhưng hắn đợi mãi cho đến tận khi hừng đông kéo đến mà hai cánh cửa kia vẫn không mở ra, không để hắn trông thấy tình lữ mà hắn thương yêu, luôn mong muốn gặp nàng. Sương rơi đêm qua, đã làm ướt đầm thanh y của hắn, nhưng hắn lại không hề nghĩ tới nó, một chút cũng không thêm để ý. Có lẽ lòng hắn đã không còn ở chốn này, mà đã bay tới bên cạnh một người nào đó rồi.

Nhẹ nhàng, không nổi, một đêm đã trôi đi nhưng chưa từng lọt vào ánh mắt hắn. Trên khuôn mặt Vạn Trọng Sơn lộ ra vẻ thờ dài, vô lực xoay người, kéo theo cước bộ trầm trọng nặng nề, từ từ rời đi. Lưu lại phía sau chính là sự tương tư vô cùng và tiếng thở dài đầy đau xót, có lẽ còn có bối ảnh tang thương sau khi trải qua gió sương.

Khi hắn xoay người rời đi, thì có lẽ tiếng bước chân trầm trọng kia, đã đánh thức nhân nhi trong cơn ngủ mê. Khung cửa sổ vẫn đóng chặt đột nhiên mở ra. Ngọc diện mỹ lệ hé lộ ra, vươn ra bên ngoài khung cửa sổ, Nhìn theo bối ảnh cô đơn mà tang thương kia, trong mắt nàng lộ ra vẻ phức tạp. Nhìn thanh y bị sương đêm thấm ướt đầm, thân hình đã trải qua vô số mưa gió, từ từ rời đi xa, trên khuôn mặt của thiếu nữ mỹ lệ chảy xuống một giọt nước mắt long lanh trong suốt. Đáng tiếc kẻ vẫn đang chờ đợi kia không hề quay đầu lại, chỉ lặng lẽ rời đi, không ở lại đợi tình lữ mà hắn muốn gặp, cũng không nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt kia.

Có lẽ đây là vận mệnh, cũng có lẽ đây là thiên ý. Trên con đường khác nhau, hai người yêu nhau, nhưng lại không được vai kề vai mà đi cùng nhau, cũng không nắm lấy được khe hở kia, chỉ lưu lại tiếng thở dài bởi hồi trong đáy lòng mà thôi.

Một giọt nước mắt, ẩn chứa trái tim của người thiếu nữ, lại từ từ mà rơi xuống trong gió như vậy, vô tình rơi trên mặt đất, làm bắn lên vô số những giọt sương rất nhỏ, từ từ biến mất trong không khí. Thanh y bối ảnh trải qua tang thương kia trong gió rời đi xa, từng bước từng bước rời xa tình lữ mà hắn cực kỳ thương yêu, từ từ bước tới vực sâu khiến lòng người tan nát kia, mang theo tang thương bất đắc dĩ, mang theo mấy phần hồi ức, bước đi trên hành trình của số mệnh.

49. Chương 49: Thánh Tâm Ngọc Nữ

Hoa Tinh năm người vào tới trấn Quan Sơn, tìm một tửu lâu rồi ngồi xuống, gọi một bàn lớn toàn rau, từ từ bắt đầu ăn. Ánh mắt của Cô Ngạo và Âm Vũ hai người ánh mắt nhìn chăm chú vào đám người trong tửu lâu, xem có những nhân vật đặc biệt nổi danh hay không, để tránh tạo thành cho năm người bọn họ những phiền toái không cần thiết.

Hoa Tinh cũng nhìn thoáng qua thực khách trong tửu lâu, thấy hai khuôn mặt quen thuộc, chính là ” Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn và Lục nương tử Quý Nguyệt Mai hai người. Xem ra bọn họ tới đây trước bọn Hoa Tinh năm người, thật sự là không thể tưởng được. Ánh mắt của Hoa Tinh dừng lại trên song nhũ cao vút của Quý Nguyệt Mai kia, trên mặt lộ ra nụ cười. Mà cũng đúng lúc Quý Nguyệt Mai nhìn Hoa Tinh, thấy ánh mắt táo bạo tùy tiện của Hoa Tinh, trong mắt Quý Nguyệt Mai lộ ra vẻ yêu mị, trong nháy mắt quay sang mỉm cười với Hoa Tinh, như là đang câu dẫn hẳn vậy.

Mai Hương thấy trong ánh mắt của Quý Nguyệt Mai tràn đầy vẻ dẫn dụ, tức giận hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói: “Thật là một nữ nhân ti tiện không biết xấu hổ, đi câu dẫn nam nhân như vậy, hừ dâm phụ đáng khinh.” Trong ngữ khí tràn ngập vẻ bất mãn, tựa hồ hận nàng ta đi câu dẫn Hoa Tinh. Trần Lan nhìn Mai Hương, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của nàng, ý bảo nàng không cần phải tức giận. Mai Hương liếc mắt nhìn Trần Lan, từ từ gạt đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười. Vừa lúc nghiêng đầu đón nhận ánh mắt của Hoa Tinh, Mai Hương hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, nhưng vừa thấy nhu tình trong mắt hẳn, lại nhịn không được phải mềm lòng, kiều mỵ trừng mắt nhìn hẳn, lần này bỏ qua cho chàng, nếu còn có lần sau thì, hừ. Trong ánh mắt của Mai Hương lộ ra ý tứ như vậy.

Hoa Tinh cười cười không nói, nhìn thoáng qua Trần Lan và Âm Vũ, trong mắt tràn đầy nhu tình, nhẹ giọng nói: “Mọi người cũng nên ăn cơm thôi, không cần để ý tới những người đó, bọn họ không dám tới trên chóc Hoa Tinh ta đâu.” Nói xong trên mặt lộ ra một cỗ tự tin. tại

Cách đó không xa Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn lạnh lùng nhìn Hoa Tinh, trong mắt lóe ra ánh mắt mình ám bất định, không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ cái gì. Bất quá có thể nhìn ra hẳn với Hoa Tinh tràn đầy địch ý, còn nguyên nhân vì sao, thì không thể biết được. Quý Nguyệt Mai đang ngồi cùng bàn với hẳn cũng nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt lộ ra vẻ trầm mê cực kỳ khó phát hiện, tựa hồ như bị phong thái của Hoa Tinh thật sâu hấp dẫn, chỉ có điều không hề biểu lộ ra mà thôi, có lẽ bởi vì bên cạnh là Tiêu Viễn Sơn, sợ hẳn nhìn thấu lòng nàng.

Thời gian để dùng bữa cũng không ngắn, đến khi Hoa Tinh năm người rời khỏi tửu lâu, vừa lúc gặp gỡ Chiến Vân và Lý Vân La hai người đi tới tửu lâu. Cái gọi là “cừu nhân kiến diện, phận ngoại nhân hồng ” (kẻ thù gặp nhau, mặt trở nên đặc biệt đỏ), Chiến Vân vừa thấy Hoa Tinh và Mai Hương, trong mắt đã lộ ra ánh mắt đầy cừu hận thật sâu, hung hăng giương mắt nhìn hai người. Mai Hương thấy vậy cũng hung hăng nhìn lại hẳn, ai sợ ai chứ? Hoa Tinh không để ý đến hẳn, chỉ là cười nhẹ với Lý Vân La nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, thật sự là hữu duyên a. Vân La cô nương nhớ khi nào có thời gian rồi thì đến du ngoạn thư viện của chúng ta một chuyến, Mộng Dao vẫn thập phần tưởng niệm nàng, vẫn hy vọng nàng đến gặp gỡ cô ấy.”

Nhìn nụ cười mềm nhẹ kia của Hoa Tinh, nơi đây thấy tràn ngập mị lực không cùng, thật sâu hấp dẫn trái tim mỗi một người thiếu nữ, cũng hấp dẫn luôn cả phương tâm của Lý Vân La. Lý Vân La hít sâu một hơi, đè nén những xuẩn động trong lòng (xuẩn: ngu ngốc), cười nhạt đáp: “Cảm ơn, thỉnh người chuyển lời của ta đến cho Mộng Dao, ta đang có ý định tới Nam Kinh, đến lúc đó sẽ ghé qua thăm nàng ấy.”

Hoa Tinh nhìn nụ cười lạnh nhạt kia, chỉ cảm thấy thiên địa dường như thất sắc, sự mỹ lệ ấy thật sự là thế gian hiếm thấy, thật sâu rung động lòng người. Trong mắt Hoa Tinh chớp động một tia quang hoa, tràn ngập ý ca ngợi, bỗng chốc tập trung ánh mắt nhìn nàng, đem tâm ý không thể nghi ngờ của mình biểu lộ ra. Trong lòng Lý Vân La run lên, thật sâu hiểu được ý nghĩa ẩn trong ánh mắt kia của Hoa Tinh, trong lòng nổi lên một cỗ ý niệm kỳ quái, có lẽ đây là ánh mắt nàng vẫn muốn tìm kiếm chăng? Nhìn Hoa Tinh, trong mắt Lý Vân La bắn ra một đạo quang hoa trong sáng như ngọc, biểu đạt thâm ý nào đó.

Trong mắt Hoa Tinh hiện lên chút nghi hoặc, có chút không thể giải thích được ánh mắt kia của nàng là có ý tứ gì, nhưng khi dụng tâm tưởng tượng, Hoa Tinh tựa hồ đã nắm được điều gì đó, trong mắt toát ra tiểu ý kỳ dị, từ từ gạt đầu với Lý Vân La, tựa hồ như trả lời nàng, hẳn đã hiểu được thâm ý của nàng.

Trong mắt Lý Vân La quang hoa đại thịnh, thật sâu liếc mắt nhìn Hoa Tinh, khóe miệng từ từ lộ ra một nụ cười hết sức yếu ớt, nhẹ nhàng gật đầu một cái, rất nhẹ thôi, nhưng Hoa Tinh lại thấy được hết sức rõ ràng. Hoa Tinh cười ảm đạm nói: “Cáo từ, tiền đồ tái kiến (tương lai gặp lại), nhớ bảo trọng thân thể.” Nói xong quét mắt nhìn Chiến Vân, thấy hắc trong mắt hắc hiện lên một tia âm trầm, Hoa Tinh cũng không thêm để ý, mỉm cười xoay người rời đi.

Chiến Vân nhìn theo bối ảnh của Hoa Tinh, rồi liếc mắt nhìn Lý Vân La, trong mắt hiện lên vẻ ngoan độc, một âm mưu nổi lên trong lòng hắc. Nhưng mà hắc lại không biết, chính bởi vì âm mưu này, ngược lại đưa tiền tính mệnh của hắc khi tuổi còn trẻ, cũng đem lại cho Hoa Tinh không ít phiền toái, nhưng đồng thời chính hắc lại đẩy Lý Vân La tới gần Hoa Tinh, cũng xem như đã giúp cho Hoa Tinh một đại sự.

Hoa Tinh căn bản không biết trong lòng Chiến Vân đang có chủ ý gì, mà hắc cũng không có tâm tư đi dò hỏi sự tình của Chiến Vân. Hiện tại trong lòng Hoa Tinh đang hết sức vui mừng, Hắc từ trong mắt Lý Vân La nhìn ra được rất nhiều điều, biết rằng hắc nếu muốn chiếm được thiếu nữ mỹ tuyệt thiên hạ kia, đã không còn là một sự tình quá khó, điều bây giờ còn thiếu bất quá chỉ là cơ hội mà thôi, một khi thời cơ tới, hắc có thể nhất cử chiếm được trái tim kiều khiết (trong sáng thuần khiết) của Lý Vân La. Nghĩ vậy trong lòng Hoa Tinh tràn ngập vui mừng, đối với tương lai cũng tràn đầy những hy vọng không cùng.

Vị Nam cũng là một thành huyện lớn, muốn tới được Trung Nguyên tất phải đi qua nơi này, nơi đây thập phần phồn hoa, nhân khẩu cực kỳ đông đúc, có không ít võ lâm cao thủ ở đây, là cơ địa tình báo (cơ: nền tảng) thập phần trọng yếu, các loại tin tức từ nơi khác truyền ra đều phải đi qua nơi này, là bàn khâu trọng yếu (con đường huyết mạch) của Võ Lâm Thư Viện. Hoa Tinh khi năm người thì tới được nơi này, tịnh tìm một khách điểm không lớn để nghỉ trọ. Vốn là muốn tìm một khách điểm thật tốt để lưu lại, nhưng đáng tiếc bởi vì nhân sĩ võ lâm ở nơi này đột nhiên tăng mạnh, khiến nhất thời các khách điểm tốt đều đã bị người ta chiếm chỗ trước, Hoa Tinh năm người cũng chỉ tìm được nơi này.

Khi màn đêm buông xuống, Chiến Vân và Lý Vân La cũng tới được thành huyện, hai người sau một lúc tìm kiếm, thì trọ lại trong một khách điểm chỉ cách khách điểm của bọn Hoa Tinh có một con đường. Chiến Vân phải trả khá nhiều tiền để thuê được hai căn phòng hàng chữ Thiên thanh u nhất (yên tĩnh và xa), cùng Lý Vân La mỗi người ở trong một gian phòng kề bên nhau chỉ cách có một bức vách. Sau khi ăn xong, Chiến Vân mời Lý Vân La đi ra bên ngoài tản bộ cùng hắc, trong lòng Lý Vân La đang muốn mở miệng tạm biệt hắc, định ngày mai sẽ rời khỏi hắc, một mình đi tới Giang Nam, lúc này vừa nghe hắc nói, ngấm lại ở bên ngoài nói chuyện cũng tốt, Vì vậy tiện thể đồng ý cùng hắc ra ngoài.

Hoa Tinh sau khi dùng bữa xong, cũng bởi vì Mai Hương làm âm mưu lên muốn ra ngoài đường ngắm nhìn cảnh đêm, tìm bốn phía muốn tránh đi, nhưng lại bị nàng lôi kéo lại, đồng hành còn có Âm Vũ và Trần Lan. Bốn người vừa đi tản bộ trong thành huyện, Cô Ngạo ở một mình trong khách điểm cũng cảm thấy thật nhàm chán, không khỏi muốn rời khỏi khách điểm, xem xét chung quanh. Cô Ngạo vừa mới đi khỏi không lâu, thì đâm đầu gặp gỡ Chiến Vân và Lý Vân La.

Ba người vừa gặp mặt, Cô Ngạo không để ý tới Chiến Vân kia, nhưng đối với Lý Vân La lại tương đối khách khí, không chỉ có nguyên nhân bởi vì thân phận của nàng, mà trong đó còn có nguyên nhân khác. Cô Ngạo mặc dù ít nói, nhưng làm một nam nhân, hắc hiểu được Hoa Tinh tương đối để ý tới Lý Vân La này, thập phần muốn thành thân với nữ tử mỹ tuyệt thiên hạ này, hơn nữa với nhân phẩm và khả năng của Hoa Tinh, thì có lẽ sớm muộn gì Lý Vân La cũng sẽ rơi vào lưới tình của hắc, trở thành một trong số những kiều thê của hắc. Có tầng nguyên nhân này, nên Cô Ngạo với Lý Vân La tự nhiên là đặc biệt khách khí.

Cô Ngạo cười nói: “Không thể tưởng được lại gặp gỡ tiên tử ở đây, các người cũng ra ngoài ngắm nhìn cảnh đêm sao? Thật là vô cùng xảo hợp a. Đúng rồi, công tử của ta sẽ ngụ ở bên kia, Lý tiên tử nếu có thời gian rồi có thể sang thăm, công tử gia của ta chắc chắn vô cùng hoan nghênh.” Vừa nói vừa chỉ khách điểm mà năm người bọn họ nghỉ trọ, nói cho Lý Vân La chỗ ở của Hoa Tinh.

Lý Vân La liếc mắt nhìn khách điểm địa, cách địa phương mà nàng nghỉ trọ cũng không xa, chỉ cách có một con đường, khoảng cách chỉ là trăm trượng mà thôi. Lý Vân La nhìn Cô Ngạo, lạnh nhạt nói: “Cám ơn, nếu có cơ hội ta sẽ đến bái phỏng công tử gia của ngươi, ta còn có việc, cáo từ.” Bên cạnh Chiến Vân nhìn khách điểm Hoa Tinh năm người nghỉ trọ lại, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, tựa hồ đang lo lắng sự tình gì đó, nhất thời cũng có chút do dự bất quyết.

Lý Vân La nhìn Chiến Vân, trong lòng với hấn lại càng thất vọng hơn, nàng cũng không rõ một nam tử như vậy, ba tháng trời, sao nàng lại có thể ở chung với hấn lâu như vậy, có lẽ nàng sẽ đem điều này trở thành một loại kinh nghiệm trong tâm linh, đưa hấn trở thành một loại công cụ để khảo nghiệm (kiểm tra) sức mạnh ý chí của nàng mà thôi. Chỉ có điều này mà thôi, còn lại thì không có một chút gì với hấn cả.

Lẳng lẳng tiêu sái bước đi trong bóng đêm trên đại nhai (nhai: đường), Lý Vân La bình thản nói: “Ngày mai, ta định một mình đi tới Giang Nam. Ba tháng nay, cảm ơn người đã bồi tiếp ở bên cạnh ta, ta thật sự thập phần cảm kích, ngày mai chúng ta đều tự đi làm sự tình mà mình phải làm.”

Thanh âm bình thản nhưng lại khiến Chiến Vân lắp bắp kinh hãi, Chiến Vân nhìn dung nhan bình tĩnh mà vô cùng mỹ lệ của nàng, biết nàng tâm ý đã quyết, hấn nếu muốn ở lại cũng chỉ uống công mà thôi. Nhưng mà bởi vì Lý Vân La nói ra, lại khiến hấn càng thêm kiên định với quyết định trong lòng, hấn đã quyết định, vô luận thế nào hấn cũng phải chiếm đoạt nàng, dù cho khiến nàng sẽ hận hấn, cũng không tiếc.

Chiến Vân nhìn lên bầu trời đêm, nhẹ giọng nói: “Nàng nhớ phải bảo trọng, để tiễn nàng lên đường, chúng ta trở về uống một ly, xem như ta chúc nàng lên đường may mắn.”

Lý Vân La nhìn Chiến Vân, tựa hồ giống như muốn nhìn thấu được hấn, thật lâu Lý Vân La mới nhẹ giọng nói: “Được rồi, chúng ta trở về thôi.” Nói xong xoay người rời đi. Chiến Vân nhìn theo thân ảnh của nàng, trong mắt lộ ra vẻ si mê, nhưng rất nhanh đã biến thành vẻ âm trầm, chậm rãi theo nàng quay trở về.

Hoa Tinh và tam nữ mua không ít đồ ăn ngon rồi trở về, bốn người trên đường cười nói vui vẻ, trở về thì thấy Cao Ngạo đang lẳng lẳng chờ bọn họ. Cô Ngạo tiếp nhận từ trong tay của Hoa Tinh một túi đồ ăn rất to, nhẹ giọng nói: “Đã trở về rồi, mọi người cũng nên nghỉ ngơi một chút.” Đi theo Hoa Tinh và tam nữ tiến vào trong phòng. Đợi khi để xuống mọi thứ, Cô Ngạo mới nói: “Ta vừa rời cách bên ngoài khách điểm không xa gặp gỡ Lý Vân La tiên tử, nàng và Chiến Vân hai người, cũng vừa tới nơi này. Ta đã nói cho nàng nghe địa phương mà chúng ta dừng chân nghỉ lại, thỉnh nàng nếu có thời gian rảnh thì đến thăm, nàng có bảo ta chuyển lời lại cho công tử, nói khi có thời gian sẽ đến bái phỏng công tử.”

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt hiện lên chút tiểu ý, mỉm cười nói: “Có thời gian rồi sẽ đến bái phỏng ta sao? Tốt lắm, ta sẽ chờ nàng, nàng cũng sẽ đến, không phải sao?” Trên khuôn mặt của Hoa Tinh mang theo ba phần thần bí, khiến tam nữ đều không hiểu được điều hấn nói có ý tứ gì. Liếc mắt nhìn tam nữ, Hoa Tinh cười nói: “Tương lai các nàng sẽ được biết, còn bây giờ chúng ta sẽ không nói cho người khác biết được, chỉ nói về sự tình của đêm nay thôi. Hương nhi, thế nào rồi, chơi vui vẻ chứ?”

Mai Hương cười duyên nói: “Vui lắm, cực kỳ vui vẻ là khác. Hoa Tinh, từ nay về sau nếu có thời gian chúng ta lại đi nữa được không? Lần này đến Lạc Dương, trên đường đi phải đi qua không ít những thành huyện lớn hết sức phồn hoa, đặc biệt là thành Lạc Dương, lại càng phồn hoa vô cùng, một chút cũng không hề khác so với kinh thành, đến lúc đó chúng ta nhất định phải du ngoạn vài ngày, như vậy mới không uổng cho chuyến đi lần này. Mọi người nói xem như vậy có phải không?” Một câu cuối cùng dò hỏi Âm Vũ và Trần Lan hai nàng.

Âm Vũ và Trần Lan nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ đồng ý, nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồng tình. đọc truyện tại . Hoa Tinh nhìn nụ cười duyên và bộ dạng hung hăng của Mai Hương, trong mắt nhìn không được lộ ra nhu tình, mềm nhẹ nhìn nàng, mỉm cười gật đầu nói: “Được, sau này khi chúng ta đến Lạc Dương sẽ dạo chơi một chuyến thật tốt, ngắm nhìn cảnh đêm ở nơi ấy.” Trần Lan cầm lấy hoa quả đang để trên bàn, đứng dậy rửa sạch, không lâu sau năm người vừa ăn hoa quả, vừa vui vẻ vui vẻ đàm luận những sự tình vui vẻ dọc trên đường đi. Hoa Tinh cũng lộ ra tiểu ý tà dị, trêu đùa khiến Cao Ngạo và tam nữ cười to không thôi, trong phòng tràn ngập hoan ca tiểu ngữ (tiếng hát tiếng cười vui vẻ).

Tại một khách điểm khác, Chiến Vân gọi người chuẩn bị một vài món rau, gọi thêm một hồ rượu, đang cùng Lý Vân La lẳng lẳng ngồi trong phòng nàng, chậm rãi ăn uống đồ ăn trên bàn. Nhìn Lý Vân La, trong mắt Chiến Vân hiện lên vẻ thâm tình, nhưng mà ẩn dấu sau vẻ thâm tình này lại là sự tà ác, không bị người khác phát hiện ra. Chiến Vân có chút mất mát nói: “Ngày mai nàng muốn rời đi, ba tháng nay, người có nhớ lại những sự tình phát sinh trong mấy ngày nay không? Nàng có nhớ tới ta không?”

Lý Vân La liếc mắt nhìn hấn, ánh mắt vô cùng bình thản, nhìn về phía hấn nói: “Ba tháng nay vô cùng cảm tạ người, chung sống giữa chúng ta cũng tốt lắm, ngày mai ta có việc phải đến Giang Nam, người cũng

phải bảo trọng, tương lai sẽ có một ngày tái kiến (gặp lại).” Trong giọng nói bình tĩnh rất khó tìm được một chút dao động của cảm tình, xem ra là chẳng có gì để nói.

Chiến Vân trong lòng tự nghĩ lại cũng ba tháng nay ta đã làm mọi thứ, thế nào mà thời gian dài như vậy cũng không chiếm được phương tâm của nàng, có lẽ hẳn chân chính quá ư tự đại, tưởng rằng sự tình sẽ phát triển theo tâm tư của hắn, nhưng bây giờ mới phát hiện, có rất nhiều sự tình không theo ý muốn của con người. Nghĩ vậy trong mắt Chiến Vân vẻ âm trầm chợt lóe lên rồi biến mất ngay, quyết định trong lòng lại càng thêm kiên định.

Nhìn thấy Lý Vân La rất ít khi động đũa, Chiến Vân nhẹ nhàng rót cho nàng một chén rượu, trên mặt lộ ra vẻ ưu thương, nhẹ giọng nói: “Ba tháng nay, con người ta như thế nào, nàng chắc cũng đã hiểu rõ, khi nàng đã quyết định muốn rời đi, ta cũng nói nhiều lời nữa. Uống chén rượu này xem như thay ta tiễn nàng lên đường, ngày mai ta không tiễn đưa nàng, nàng nên sớm nghỉ ngơi một chút.” Nói xong nhắc chén rượu ở trước mặt, lặng lẽ nhìn nàng.

Lý Vân La nhìn hắn, trong ánh mắt lộ ra vẻ bình tĩnh, tựa hồ như vì hắn có thể dễ dàng giải thoát nàng như vậy mà cảm thấy cao hứng. Nhẹ nhàng nâng chén rượu trên bàn, Lý Vân La liếc mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Người cũng nên sớm nghỉ ngơi một chút.” Nói xong liền một ngụm uống hết chén rượu kia.

Chiến Vân sau khi Lý Vân La uống hết chén rượu kia, trong mắt lộ ra một nụ cười âm hiểm, tựa hồ như vì âm mưu của hắn đã thành công mà đắc ý. Liếc mắt nhìn chén rượu trong tay, Chiến Vân một ngụm uống sạch, rồi đứng dậy rời đi. Trong nháy mắt khi bước ra tới cửa phòng, trên mặt Chiến Vân lộ ra vẻ dữ tợn, trong mắt lóe ra tiêu ý âm trầm vì âm mưu của hắn đã thành công, xoay người trở về phòng mà chờ đợi.

Lý Vân La đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn cảnh đêm bên ngoài khung cửa sổ, trong lòng nghĩ lại sự tình đã trải qua với Chiến Vân trong mấy tháng nay, trong lòng không ngờ lại không có một chút dao động, chẳng lẽ là do tâm pháp Tâm Kiếm Vô Ngân của nàng lại tăng tiến thêm một tầng, cho nên nàng hoàn toàn không có một chút cảm giác với hắn? Trong lúc suy nghĩ, trong nội tâm của nàng đột nhiên lại nổi lên một nhân ảnh mà không có dấu hiệu gì báo trước, đang từ từ trở nên vô cùng rõ ràng.

Lý Vân La trong lòng cả kinh, không thể tưởng được trong lòng nàng không ngờ đã in sâu thân ảnh của hắn đến thế, có lẽ đây đúng như lời của sư phụ đã nói là tình kiếp chằng. Nghĩ đến nàng và hắn cũng chỉ gặp nhau qua vài lần, nhưng nụ cười tràn đầy mị lực tà dị của hắn, ánh mắt tràn ngập nhu tình mật ý của hắn không ngờ đã khắc sâu trong đáy lòng nàng, khiến trong trái tim luôn bình tĩnh của nàng nàng sống gió nổi lên, nguyên nhân vì rất khó khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nhẹ nhàng hít sâu một hơi, Lý Vân La vận công đè nén xuẩn động trong lòng nàng xuống, không hề nghĩ đến hắn nữa. Nhưng đột nhiên lúc đó, sắc mặt của Lý Vân La đại biến, trong mắt lóe lên vẻ khiếp sợ và mất mát. Cảm giác được công lực của nàng đang nhanh chóng biến mất, trong lòng đồng thời lại nổi lên một cỗ táo nhiệt (khô nóng), Lý Vân La trong lòng cả kinh, quay đầu lại nhìn thoáng qua chén rượu đang đặt trên bàn kia, trong mắt lộ ra vẻ thờ dài. Nàng thế nào cũng không nghĩ đến Chiến Vân lại làm ra cái sự tình này, trong rượu của nàng lại bỏ vào Hóa Công Tán, đồng thời lại còn cho vào Thôi Tình Xuân Dược (thôi: thúc đẩy), sự tình này thật khiến cho nàng phải đau lòng.

Cảm nhận được Chiến Vân đang ở cách vách lặng lẽ nhìn chăm chú động tĩnh của nàng, trên mặt Lý Vân La lộ ra một nụ cười sâu thẳm, trong lòng suy nghĩ thế nào mới có thể đào thoát khỏi ma chưởng của hắn đây. Ngoài mặt, Lý Vân La hết sức bảo trì sự bình tĩnh, không dám coi thường để lộ ra chi tiết chân thật của bản thân lúc này, trong lòng những ý niệm nhanh chóng xoay chuyển. Đột nhiên trong đầu nàng nổi lên một nhân ảnh, trong lòng Lý Vân La liền cảm thấy vui vẻ, đó chính là hy vọng duy nhất của nàng. Nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, khoảng cách trăm trượng xa kia, có lẽ đối với nàng bây giờ mà nói, thì giống như khoảng cách mười dặm vậy, thật không hề dễ dàng để vượt qua.

Lý Vân La nhẹ nhàng mở cửa phòng, quay về phía phòng của Chiến Vân nhẹ giọng nói: “Chiến Vân, người ở đâu rồi? Ta dường như có chút chóng váng đầu óc, không chịu được tử lực, người giúp ta kiếm một chén trà giải rượu, có được không?”

Chiến Vân biết được được lực trong nàng đã phát tác, trong lòng cực kỳ đắc ý. Nghĩ đến lát nữa thiếu nữ mỹ tuyệt thiên hạ này nằm trong lòng hắn, để hắn tận tình vui đùa với nàng, đó là sự tình khiến người ta phải phấn chấn. Chiến Vân bởi vì còn không biết tình huống của Lý Vân La rốt cuộc như thế nào, không

muốn làm bại lộ quá sớm âm mưu của hắn, tránh cho hai người xảy ra tranh chấp, dẫn đến sự chú ý của người khác. Nghĩ thầm dù sao nàng dù sao cũng đã trúng Hóa Công Tán, muốn chạy trốn cũng không có biện pháp, hắn đợi thêm một hồi nữa, cân nhắc lại nàng có trốn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Chiến Vân ứng thanh được: “Được, nàng chờ ta một chút, ta đi gọi tiểu nhị chuẩn bị một ly trà giải rượu, lập tức mang tới cho nàng.” Nói xong bèn rời đi. Lý Vân La nhìn hắn rời khỏi, đi ra đóng cửa lại, rút ra trường kiếm, thân hình chợt lóe, cố gắng mạnh mẽ để đề tụ chân khí, từ song cửa phóng ra ngoài, lúc tiếp đất bèn chạy tới hướng khách điểm của Hoa Tinh đang dừng chân. Không lâu lắm thì đã chạy xa được một khoảng cách là năm mươi trượng, nhưng lúc này nàng cũng hiểu được cước bộ càng ngày càng nặng thêm, toàn thân dần dần vô lực, khuôn mặt bắt đầu nóng bừng lên, trống ngực càng lúc càng đập nhanh, nàng biết được được lực đã bắt đầu phát tác, trong lòng vô cùng lo lắng.

Mà lúc này, từ phía sau lại truyền đến thanh âm của Chiến Vân. Chỉ thấy hắn lớn tiếng kêu lên: “Vân La, nàng đang ở đâu vậy, mau trở lại đây, ta đã chuẩn bị cho nàng một ly trà giải rượu thật tốt rồi.” Thanh âm càng ngày càng gần. Lý Vân La trong lòng cả kinh, liếc mắt nhìn bốn phía, cố gắng ra sức chạy đến ngõ phía bên trái, bắt đầu ngồi xổm xuống mà ẩn thân, đồng thời nín thở. Rất nhanh thân ảnh của Chiến Vân đã hiện ra trên đường.

Nguyên lai khi Chiến Vân quay trở về phòng gọi Lý Vân La, gọi vài tiếng đều không có đáp lại, trong lòng hắn đã biết là không ổn, đẩy cửa đi vào, sớm đã nhận ra trong phòng không có ai cả. Chiến Vân hiểu được Lý Vân La đã phát hiện ra âm mưu của hắn, vừa rồi bất quá chỉ là cố ý để hắn rời đi, nhân cơ hội tốt mà rời đi. Trong lòng Chiến Vân biết nàng đã trúng độc cũng không thể chạy xa được, bèn nhanh chóng đuổi theo, tìm khắp bốn phía xung quanh nhưng không ngờ lại không phát hiện được thân ảnh của nàng. Chiến Vân đột nhiên nghĩ đến nàng nhất định đã chạy đi gặp Hoa Tinh rồi, nghĩ vậy trong lòng Chiến Vân lửa giận thiêu đốt, hắn thiên tâm vạn khổ (tâm: cay đắng) cũng không chiếm được một nữ nhân, há có thể tiện nghi rơi vào tay Hoa Tinh. Bởi thế hắn bèn đi tới khách điểm của Hoa Tinh để chờ Lý Vân La tự đâm đầu vào lưới.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, Chiến Vân đứng ở trước khách điểm chờ đợi cũng đã được một lúc nhưng không ngờ lại không thấy có động tĩnh gì, trong lòng bèn trầm xuống. Nghĩ đến Lý Vân La thân trúng phải mị độc, nếu tiện nghi của hắn để nam nhân khác chiếm được, hắn thật sự là tức đến chết mất. Nghĩ vậy Chiến Vân không hề buông bỏ, cố gắng tìm kiếm xung quanh.

Lý Vân La nhìn Chiến Vân rời đi, trong lòng thả lỏng được một chút, được lực trong nàng bây giờ đã phát tác, toàn thân vô lực nóng bức vô cùng, nếu không tìm được Hoa Tinh, có lẽ chỉ có di hận cả đời (di: lưu lại). Nghe được thanh âm của Chiến Vân từ từ rời xa, Lý Vân La bèn đứng dậy, từ từ đi tới khách điểm. Khoảng cách chỉ hơn mười trượng sao lúc này có vẻ xa xôi như vậy, Lý Vân La từ từ đi tới, dùng thời gian dùng xong bữa cơm để đi tới cửa của khách điểm, nhưng đúng lúc này, phía sau lại vang lên thanh âm âm trầm của âm trầm của Chiến Vân.

Sắc mặt Lý Vân La biến đổi, cấp tốc quay trở lại, trong mắt mang theo vẻ kinh hãi nhìn nam tử mà mình đã ở cùng với hắn ba tháng nay Hữu thủ của Lý Vân La nắm chặt chuôi kiếm, trong mắt mang theo vẻ thất vọng và thống hận, lạnh lùng nhìn hắn.

Trong mắt Chiến Vân lóe ra thần sắc âm ngoan (đen tối độc ác), sắc mặt âm trầm. Nhìn Lý Vân La cười lạnh nói: “Ba tháng nay, ta đối với ngươi bách y bách thuận (y: nghe theo), nhưng còn ngươi thì sao? Bây giờ lúc ngươi trúng độc, người đầu tiên nghĩ đến chính là cái tên đáng chết Hoa Tinh này, ta trong lòng hận lắm. Đáng tiếc ngươi cuối cùng cũng rơi vào tay ta, không phải sao?” Chiến Vân trong mắt lóe lên thần sắc cuồng dã (diên cuồng), toàn thân có chút phong cuồng. Thấy Lý Vân La lặng lẽ không nói, Chiến Vân đột nhiên lại nhẹ giọng nói: “Vân La, nàng theo ta trở về đi, hôm nay ta làm như vậy cũng bởi vì ta yêu nàng, nàng chẳng lẽ lại không hiểu rõ hay sao? Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt, thật sự đó. Cả đời này ta chỉ yêu thương duy nhất một mình nàng, nàng theo ta trở về đi. Nàng bây giờ đã trúng độc cực nặng, thời gian càng lâu, đối với nàng thương tổn lại càng lớn. Chúng ta trở về đi, đến đây, đưa tay của Vân La cho ta nào.”

Lý Vân La lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt lóe lên hồng sắc quang mang, đó là bởi vì kết quả của mị độc, trong đó còn có vẻ hận ý với hắn. Lý Vân La cố gắng mạnh mẽ đề tụ chút chân khí còn lại chẳng bao nhiêu,

âm thanh lạnh lùng nói: “Trong thời gian ba tháng nay, ta vẫn nhìn nhận ngươi là một chính nhân quân tử, đáng tiếc ngươi lại khiến ta thất vọng như vậy. Nguyên nhân mà ta rời đi, chính là hy vọng ngươi có thể tỉnh lại mà xem xét lại những sự tình mà ngươi đã làm trong quá khứ, nhưng không có nghĩ đến ngươi không ngờ lại hạ độc ta, muốn dùng cái thủ đoạn bỉ ổi này để chiếm đoạt con người ta, ta thật sự thất vọng, cũng vô cùng đau lòng. Cả đời này chúng ta có lẽ sẽ vĩnh viễn không đến được với nhau, cho dù ngươi hôm nay có thể chiếm đoạt được thân thể của ta, nhưng ngươi vĩnh viễn không có cách nào chiếm được trái tim ta. Ngươi nếu còn có một chút lương tri, thì xin ngươi hãy mau rời khỏi đây, như vậy, ta có lẽ sẽ quên đi sự tình ngày hôm nay, nếu ngươi thật sự tang tâm bệnh cuồng (tang: mất, bệnh; tức, xấu hổ - ý là phát điên), thì mau động thủ đi, ta đang đợi ngươi đây.” Trong ngữ khí lạnh lùng còn có uy nghiêm không thể xâm phạm, đồng thời ánh mắt lạnh lùng kia lạnh lùng kia khiến thật sâu trong lòng Chiến Vân cảm thấy đau đớn.

Chiến Vân nghe vậy trong mắt âm tình bất định, sắc mặt trong nháy mắt bắt đầu trở nên âm trầm. Chiến Vân cười lạnh nói: “Ngươi đã không muốn nghe những lời nói tốt đẹp của ta (hảo ngôn hỏa ngữ), vậy thì đừng trách ta độc ác, hôm nay ta sẽ không buông tha cho ngươi. Với bộ dạng bây giờ của ngươi, ngươi nên biết ngay cả một chiêu của ta cũng không tiếp được, ngươi nên buông kiếm đi, theo ta về đi thôi. Không nên kỳ vọng có người sẽ đến cứu ngươi, ta sẽ không cho ngươi cơ hội đâu.” Nói xong thân hình chợt lóe lên, trong nháy mắt khiến khoảng cách một trượng giữa hai người trở nên bị kéo gần lại, xuất hiện trước mặt của Lý Vân La ba thước, xuất thủ muốn phong trụ (phong bế, bịt) huyết đạo của nàng, chế trụ (bắt giữ) nàng thật tốt, sau đó lập tức rời khỏi nơi này. Chiến Vân cũng hiểu được Hoa Tinh đang ở đây, nếu như bị hắn biết được, chỉ sợ mình lúc đó phải trở mặt đứng nhìn, đến lúc đó sẽ giúp đem đến cho hắn một đại mỹ nhân, đó là sự tình hắn tuyệt đối không cho phép nó xảy ra.

Lý Vân La nhìn hắn, cố gắng hết mức rút ra trường kiếm, nhưng tịnh không có công kích, mà ngược lại huy kiếm đặt trên cổ nàng, lạnh lùng nhìn Chiến Vân. Chiến Vân thấy thế sắc mặt khẽ biến, tựa hồ không có nghĩ đến nàng lại lựa chọn cái chết, chứ không muốn hắn. Chiến Vân nhanh chóng lùi thân lại ba thước (xích), trong mắt vẻ cuồng dã lại càng dày thêm, hắn cũng bị động tác của Lý Vân La thật sâu làm thương tổn đến lòng tự tôn của hắn, toàn thân đều có chút điên cuồng.

Trong mắt Chiến Vân bắn ra ánh mắt âm trầm quỷ dị, sắc mặt dữ tợn, có chút si cuồng nói: “Không thể tưởng được ngươi không ngờ nguyện ý tìm chết, chứ không muốn đi theo Chiến Vân ta, ta thật sự không có một điểm nào đáng để ngươi yêu thương ta sao? Vì sao, vì sao chứ? Ta không phục, ta thật sự tội tệ hơn những người khác sao? Ngươi muốn chết phải không, ta sẽ không cho ngươi được toại nguyện đâu, ta sẽ vĩnh viễn giam cầm ngươi, không ngừng đùa bỡn ngươi, ta phải khiến ngươi trở thành nô lệ của Chiến Vân ta, tình nô (nô lệ tình dục), vĩnh viễn để ta gian dâm, để ta lăng nhục, ha ha ha.” Chiến Vân nhẹ giọng cười, nhưng vẻ mặt rất là âm trầm kinh khủng, khiến lòng người phải kinh sợ.

Lý Vân La trong lòng vừa sợ vừa giận, không thể tưởng được Chiến Vân lại vô sỉ như thế, không ngờ những lời như vậy mà hắn cũng nói ra được, nàng hôm nay có lẽ không tránh khỏi cái chết rồi. Nghĩ đến cái chết, trên khuôn mặt Lý Vân La lộ ra thần sắc lạnh nhạt, nếu có chết cũng không hối hận, nhưng một khi tìm chết mà không thành, sẽ rơi vào tay của Chiến Vân, có lẽ cả đời này nàng đều phải mang theo sự sỉ nhục muốn xóa đi cũng không được, chớ đến tận lúc chết.

Cảm giác được trường kiếm ở trên tay càng ngày càng nặng hơn, nàng đã có chút vô lực rồi, có lẽ sau một lúc nữa, thì nàng có muốn chết đi chẳng nữa, cũng không còn khí lực để tự sát. Thân thể Lý Vân La càng ngày càng nóng, trong lòng nổi lên một cổ dục niệm không thể nào ức chế được, nàng biết nàng nếu còn không xuống tay thì sẽ không còn cơ hội nữa, không khỏi nắm thật chặt trường kiếm trong tay, định tự tuyệt (chết). Nhưng mà lúc này trong lòng nàng đột nhiên toát ra một nhân ảnh, khắc sâu và rõ ràng trong óc của nàng, khiến trái tim nàng bắt đầu ấm lên.

Nghĩ đến mình đã muốn chết, Lý Vân La không khỏi nhẹ giọng kêu gọi nhân ảnh trong lòng kia: “Hoa Tinh, nếu giữa chúng ta thật sự có duyên phận, chàng có thể nghe được những lời nói trong lòng của thiếp, mau đến cứu thiếp, nếu chàng không thể nghe được, giữa chúng ta cũng không có ngày tái kiến, điều này giải thích giữa chúng ta không hề có duyên phận.” Nhẹ nhàng kêu gọi người trong lòng nàng đang nghĩ tới, đồng thời tay cũng từ từ dùng sức, định tự tuyệt.

Chiến Vân vẫn chú ý đến Lý Vân La, thấy nàng đã hạ quyết tâm muốn chết, trong lòng vô cùng lo lắng

làm thế nào để đoạt đi thanh kiếm trong tay của nàng, chiếm giữ được con người nàng. Lúc này hẳn đã hiểu được, nếu muốn chiếm được trái tim của Lý Vân La thì không có khả năng, nhưng có thể chiếm đoạt được thân thể của nàng, thì đây cũng là sự tình mà cũng là vô số nam nhân trong thiên hạ mơ tưởng mong muốn, Trong lòng của Chiến Vân cũng rơi vào tình thế bất buộc phải chọn lựa.

Sự yên lặng trên đại nhai, không có dạ hành nhân (người đi đêm) nào đi qua, có vẻ là một mảng im lặng. Chiến Vân và Lý Vân La hai người đang giằng co, tay của Lý Vân La dùng sức vung lên, trường kiếm sắc bén xẹt qua bầu trời đêm, sẽ mang đi cái gì đây? Chiến Vân trong nháy mắt khi Lý Vân La động thủ liền phất tay, một chỉ điểm ra, công thẳng vào thanh trường kiếm sắc, hậu quả sẽ ra sao? Có lẽ chỉ có trời mới biết được!

50. Chương 50: Lòng Của Vân La

Gió đêm nhẹ nhẹ thổi, ánh trăng chiếu rọi tản ra khắp nơi, khung cảnh có vẻ như mênh mông khó tả. Sự yên lặng trong khách điểm, Hoa Tinh đang cùng tam nữ, còn có Cô Ngạo nói chuyện trời đất, năm người đều có vẻ rất là vui vẻ.

Hoa Tinh nhẹ đảo mắt qua song nhũ phong mãn của Âm Vũ, ánh mắt lộ vẻ đắc ý, nghĩ đến việc thưởng thức cái tư vị tuyệt vời này trong lòng không khỏi xúc động, thật muốn ôm lấy. Tương hảo với nàng một phen, đáng tiếc bây giờ không phải là lúc. Âm Vũ tựa hồ cảm nhận được ánh mắt đó của Hoa Tinh, ánh mắt nàng có vẻ thẹn thùng, nhớ tới bộ dạng chính mình lúc ở trong lòng ngực của hắn, trên mặt không khỏi hồng lên. Trong lòng nàng lại có chút hoan hỉ, có lẽ đây đích thực là tâm lý thiếu nữ.

Hoa Tinh nhìn bộ dạng đó của nàng, hiểu được nhất định nàng đang nhớ lại cái cảm giác ngọt ngào của hai người lúc trước. Hoa Tinh trên miệng lộ ra một nét tiêu ý, cười nói: hôm nay tất cả mọi người đều mệt cả rồi, cũng nên đi nghỉ sớm một chút đi, ngày mai còn muốn tiếp đi dạo thế nữa không? Nói xong nhu tình nhìn tam nữ, trong mắt lóe ra thần thái mê người, thấy tam nữ trong lòng đều là ngọt ngào.

Tam nữ không khỏi đồng thời nhìn hắn, ba cặp mắt ẩn chứa nhu tình vô hạn. Cô Ngạo cũng nhìn Hoa Tinh, thầm nghĩ Hoa Tinh thật là người cũng như tên.

Nhìn ánh mắt tam nữ tràn ngập nhu tình, trên mặt Hoa Tinh cũng cao hứng cười một cái, đôi môi hé mở, định mở miệng, nhưng đột nhiên Hoa Tinh nở một nụ cười ngẩn ngơ, đột nhiên chấn kinh lộ ra một tia khiếp sợ. Tam nữ vừa nhìn thấy biểu tình đó của Hoa Tinh đều lộ ra vẻ lo lắng, Mai Hương vội hỏi: Hoa Tinh người làm sao vậy, có phải là đã có sự tình gì không? Tam nữ và Cô Ngạo cũng lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của Hoa Tinh, trong lòng đều tràn ngập lo lắng.

Mà Hoa Tinh hẳn rốt cuộc làm sao vậy? Nguyên lai Hoa Tinh vừa muốn mở miệng thì trong lòng đột nhiên xuất hiện mãnh liệt một cảm giác bất an, đó là một điềm xấu, cái cảm giác này thập phần cường liệt. Hoa Tinh cảm thấy tựa hồ trong lòng có một điều trọng yếu gì đó, đã đem hắn đi, đồng thời một thanh âm kêu gọi tựa như từ sâu trong luân hồi đang gọi hắn, tràn ngập tư niệm không ngừng vang lên trong lòng hắn, tại sâu xa làm rung động tâm hồn Hoa Tinh.

Hoa Tinh sắc mặt khẽ biến, trong cơ thể chân khí bảy màu trong nháy mắt lưu chuyển, xoay tròn với tốc độ lớn, tại đan điền hắc sắc hoa sen cũng điên cuồng không ngừng xoay tròn. Nhất thời cổ linh giác Hoa Tinh trong nháy mắt hướng ra phía ngoài, bay nhanh ra phía ngoài tản ra bốn phía theo phản ứng của Hoa Tinh. Hoa Tinh lập tức phát hiện ngoài cửa liễu khách điểm là Vân La đang chiến đấu với Chiến Vân, vẻ mặt cả hai người đều hiện rõ trong đầu Hoa Tinh. Lúc này vừa đúng lúc Vân La huy kiếm tự vẫn, Chiến Vân xuất thủ hướng trường kiếm trong tay nàng đánh tới.

Hoa Tinh sắc mặt đại biến, không kịp suy nghĩ nhiều, quay mặt nói với tam nữ một câu rồi chạy ra khỏi phòng. Chỉ nghe Hoa Tinh gấp giọng nói: “Vân La gặp nạn, tính mạng nguy ngập.” Thanh âm tràn ngập lo lắng. Đợi cho tam nữ và Cô Ngạo phản ứng, chạy ra cửa thì đã không thấy bóng dáng Hoa Tinh đâu. Bốn người vội vàng chạy theo hướng cửa lớn đi tìm Hoa Tinh.

Lại nói Lý Vân La dùng sức huy động trường kiếm toan tự vẫn, trường kiếm vốn sắc bén mà lúc này lại nặng như núi, làm cho nàng phải cố hết sức, nàng trong lòng không khỏi thở dài, nếu rơi vào tay Chiến Vân thì [tự kỷ giá nhất sanh khủng phạ tịu hoàn liễu. Mà lúc nàng tự vẫn thì ngón tay Chiến Vân khẽ điểm, một ngọn chỉ phong sắc bén trong nháy mắt đánh trúng thanh trường kiếm trong tay nàng, đánh bay thanh trường kiếm.

Chiến Vân nhìn thoáng qua thanh kiếm trên mặt đất không có một vết máu, bằng không nếu nàng chết thì thật là đáng tiếc. Nhìn Vân La nằm trên mặt đất dùng sức giãy dụa, Chiến Vân ánh mắt lộ ra một tia âm trầm, cười lạnh nói: “cả đời này nàng không chạy thoát được đâu, nhất định phải thành nữ nhân của Chiến Vân ta, đây là thiên ý, nàng hiểu chưa? Nàng thật sự là một đại mỹ nhân, chúng ta trở về cùng tương hảo, hưởng thụ thiên miên cái tư vị ngọt ngào đó. Ha ha ha”. Nói xong đắc ý nở một nụ cười, tiến lên ôm lấy Vân La, chuẩn bị rời đi vì e rằng đêm dài lắm mộng, bị Hoa Tinh phát hiện thì không xong. Lý Vân La trên mặt lộ ra một nụ cười ảm đạm, thật sự là đáng tiếc a, rốt cục lại rơi vào tay Chiến Vân, có lẽ ông trời thật sự không có mắt. Lý Vân La toàn thân ngày càng nóng lên, trong lòng dự niệm ngày càng mạnh, trong lòng biết cả đời này sẽ bị hủy bởi Chiến Vân. Vốn dĩ là một cô gái rất tự tôn, Lý Vân La vẫn đang lạnh lùng nhìn hắn, thanh âm lạnh lùng nói: “Người cả đời này sẽ không có kết cuộc tốt, người làm đệ tử của sư phó thấy không đáng, lại đi thu nhận một tên tiểu nhân tì bỉ làm đồ đệ, làm cho anh danh một đời bị hủy trong tay người.” Nhìn bàn tay hắn tiến đến, Lý Vân La nhịn không được trên mặt chảy xuống một giọt lệ, vô lực ngăn cản hắn.

Mắt thấy Vân La đã rơi vào tay, thì giữa không trung xuất hiện một thân ảnh, chính là Hoa Tinh. Hoa Tinh đứng giữa không trung, như một vị ma thần, trong ánh mắt bắn ra một hàn quang lạnh lùng vô bì, quanh thân lóe lên quang mang đỏ đậm, chiếu sáng khuôn viên mây trượng thành một màu đỏ, tình cảnh đẹp đẽ mà thật quỷ dị, thần bí. Một cỗ khí thế mạnh mẽ trong nháy mắt bao phủ con đường cái, làm cho Chiến Vân đang đi tới và Vân La trên mặt đất vô lực giãy dụa đều trong lòng giật mình. Chiến Vân ngẩng đầu vừa nhìn thấy Hoa Tinh, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi cực kỳ. Trong lòng biết không ổn, xoay người bỏ chạy. Vừa nhảy ra khoảng một trượng, cả người đã bị một lực đạo cực kỳ mạnh mẽ trói buộc, hắn toàn thân không nhúc nhích được.

Lý Vân La vừa thấy Hoa Tinh, nhịn không được khuôn mặt toát ra vẻ vui mừng cực kỳ, không thể tưởng được hắn thật sự xuất hiện tại lúc chính mình đang trong thời khắc nguy hiểm nhất. Có lẽ hai người nhất định là có duyên phận, nếu không thì đâu có thể xảo hợp như thế, không phải người khác mà là hần cứu mình. Nhớ tới chính mình trúng phải mị độc, Lý Vân La trong ánh mắt lộ ra một tia tu ý, nhẹ nhàng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt thật kiều mị, toát ra vẻ nhu tình lẫn vui mừng.

Hoa Tinh nhìn nàng, ánh mắt tỏ vẻ quan thiết lẫn nhu tình, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh nàng, một tay ôm lấy thân thể mềm mại vào trong lòng ngực. Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Như thế nào vậy, mà lại nghĩ đến việc tự sát? Nếu hần không đánh rơi thanh kiếm trong tay nàng thì nàng thực sự đã chết, như vậy ta sẽ đau lòng lắm đó, hiểu chưa? Nói cho ta biết sao lại thế này, đừng sợ, có ta ở đây, không ai có thể làm nàng thương tổn được.” Nói xong nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lý Vân La, lau nước mắt trên mặt nàng. Đồng thời nhẹ nhàng truyền vào thân thể nàng một luồng khí.

Lý Vân La ánh mắt lộ ra một tia thẹn thùng, nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực Hoa Tinh. Lời nói của Hoa Tinh làm cho nàng cảm thấy rất ngọt ngào, ấm áp trong lòng. Hoa Tinh làm cho nàng cảm thấy ấm áp, một loại cảm giác an toàn làm cho nàng có chút mê say, thật muốn vĩnh viễn tựa trong lòng ngực của Hoa Tinh. Song sự thẹn thùng của một cô gái đã nhắc nhở nàng. Cảm nhận được Hoa Tinh đang vuốt ve khuôn mặt nàng, Lý Vân La trong lòng rất là thẹn thùng, tận trong đáy lòng có một chút ngọt ngào. Vân La cảm giác được thanh lương chân khí đó tiến vào thân thể, nhất thời có một cảm giác không nói nên lời, toàn thân thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều.

Đầu nhẹ nhàng tựa trên vai Hoa Tinh, nhìn Chiến Vân bị chân khí trói buộc không nhúc nhích được, Vân La nhẹ giọng nói: “Thật sự là không có nghĩ đến hần định cưỡng bức ta. Ta và hần chỉ mới cùng đi chung trong ba tháng, ta còn tưởng hần là chánh nhân quân tử, đáng tiếc hần đối với ta làm ra cái sự loại... này. doc truyện tại . Đêm nay ta nói cùng hần ngày mai ta một mình rời đi Giang Nam, nhưng không nghĩ đến hần nghe xong, giả vờ tiến ta nhân cơ hội cho ta uống hóa công tán, thật là tì bỉ vô sỉ dám cho ta uống xuân dược, ta hận hần thủ đoạn bỉ ổi. Ta phát giác ra, tìm cách rời khỏi nơi này, đáng tiếc toàn thân vô lực, cuối cùng thiếu chút nữa rơi vào tay hần, nếu người không đến kịp lúc sợ rằng không thể thấy được ta nữa.

Hoa Tinh nghe vậy trong mắt hiện lên một tia lãnh lệ, hung hãn nhìn Chiến Vân, ánh mắt như nhìn một người chết. Cảm giác được Vân La thân thể không hề phát năng, Hoa Tinh ánh mắt nhu tình, tay phải nhẹ vuốt ve khuôn mặt như ngọc của nàng, cảm thụ da thịt mịn màng, trong lòng tràn đầy thương tiếc. Hoa Tinh nhẹ nhàng hỏi: “Nàng vừa rồi có gọi ta có phải không?”

Vân La nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt lộ ra một tia thần thái. Trên mặt khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, tràn đầy mị lực trí mạng, mềm nhẹ động nhân, thanh âm trong gió đêm: “Người thật sự nghe thấy được ta trong lòng gọi người à? Ta thật sự là không có nghĩ đến ta tại trong lòng từng gọi người, nếu chúng ta có duyên phận, nhất định người sẽ nghe được lời ta nói, ra cứu ta. Nếu người không nghe thấy, thì là chúng ta có duyên gặp mặt nhưng không phận, không thể tưởng được người thật sự nghe được tiếng gọi trong lòng của ta, ta thật sự là cao hứng, cảm ơn người, Hoa Tinh.” Nhẹ nhàng khoan khoái trong gió đêm, Vân La nói lên suy nghĩ trong lòng, không có một chút giả dối.

Hoa Tinh nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, mỉm cười, trong lòng đột nhiên có một cảm giác thỏa mãn, như chính là nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ. Hoa Tinh tay trái từ từ thông thả dùng sức, tưởng như thân thể xinh đẹp mê người này với mình hợp làm một. Trong mắt hàm chứa thâm tình, Hoa Tinh nói: “Nhất định là ông trời cho chúng ta duyên phận này, phải không Vân La? Cả đời này ta thương yêu nàng, quý trọng nàng. Chúng ta trở về đi.” Nói xong tay phải từ từ thông thả phát một chân khí trong nháy mắt đánh xuống đầu Chiến Vân, đầu người bay ra ngoài ba trượng, sau đó quay về cửa lớn khách điếm.

Lúc này Mai Hương tam nữ và Cô Ngạo đều nhìn Hoa Tinh ôm Lý Vân La, bốn người vẻ mặt bất đồng. Cô Ngạo không thể tưởng được buổi tối gặp Vân La chính nghĩ nàng sẽ rơi vào lưới tình của Hoa Tinh, thì không nghĩ mới vài canh giờ Hoa Tinh đã ôm nàng trong lòng, thật sự sự tình ngoài dự liệu. Mà Mai Hương tam nữ trong mắt đều có một loại minh ngộ, biết vị mỹ nhân trên Thiên Tiên Phổ này cũng khó thoát khỏi tay Hoa Tinh được.

Nhìn cách đó không xa thì có một thi thể không đầu, Cô Ngạo nhẹ giọng hỏi: “Công tử người nọ là ai?” Nguyên lai là tam nữ cùng Cô Ngạo đi đến không có thấy đầu của Chiến Vân lúc này ở bên kia tường, cho nên mới hỏi.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Đó là Chiến Vân, chúng ta hãy đi đi”. Nói xong ôm Lý Vân La đi vào, nhìn Lý Vân La liếc mắt thấy nàng lộ ra thần sắc thẹn thùng, dung nhan thật đẹp, thật sự làm nam nhân thiên hạ mê mết. Mà chính mình cũng như vậy, mình thật là hạnh phúc khi có một mỹ nhân xinh đẹp vô song đang nằm trong lòng mình.

Tam nữ cùng Cô Ngạo nghe nói là thi thể Chiến Vân, đều cả kinh, không thể tưởng được Hoa Tinh lại giết hắn, tương lai sự phụ hấn báo thù sợ rằng không phải sự tình dễ dàng. Đồng thời bốn người không rõ là Chiến Vân cùng Vân La ở cùng một chỗ, hắn chết đi làm người ta khó mà giải thích được, khó hiểu.

Hoa Tinh trở vào trong phòng, vẫn đang ôm Vân La, nhìn bốn người tò mò, ánh mắt khó hiểu nhìn mình, Hoa Tinh nói: “Vân La chính là bị Chiến Vân trong rượu hạ hóa công tán, đồng thời hạ xuân dược, mới có thể như vậy. Ta vừa rồi đi ra ngoài thì lúc gặp Vân La đang định tự vẫn, lại bị Chiến Vân đưa tay đánh bay trường kiếm. Cho nên ta giết hắn, miễn cho sau này hấn tìm ta gây phiền toái, và cũng là vì Vân La mà báo thù. Ta không hy vọng lưu lại cái tai họa này trên đời, đối với ta tạo thành uy hiếp. Lần trước hấn uy hiếp Hương nhi, ta đã định giết chết hấn, nhưng chưa nhìn thấy mặt sư phó hấn mới tha cho hấn một lần, không tưởng lần này hấn lại làm ra cái loại này... sự tình, há có thể lưu lại hấn.”

Tam nữ và Cô Ngạo nghe vậy đều cả kinh, không thể tưởng được Chiến Vân như thế mà lại làm ra cái loại ... sự tình hạ lưu này, thật sự là làm cho người ta không coi hấn đáng làm người. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Mai Hương lo lắng nói: “Hoa Tinh, hôm nay chàng giết Chiến Vân, tương lai sự phụ hấn Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt báo thù, cho nên cũng gây khá nhiều phiền toái, chàng phải cẩn thận, thiếp sợ chàng có sự tình gì...” thanh âm tràn đầy quan tâm.

Ám Vũ nghe xong Mai Hương nói: “Kỳ thật đêm nay công tử giết Chiến Vân việc này không ai biết, chỉ cần chúng ta không nói ra ngoài, tạm thời sẽ không có sự tình gì, cho dù Tống Văn Kiệt tra đến đã không biết sự tình xảy ra lúc nào rồi. Vì để giữ an toàn chúng ta không nên đề cập tới, công tử nghĩ được không?”

Hoa Tinh nghe vậy nhìn mấy người nhẹ giọng nói: “Ám Vũ nói rất có đạo lý, nếu không phải các người ta đâu sợ Tống Văn Kiệt tìm tới ta. Bất quá, không vì lợi ích của thư viện, chúng ta cũng tạm thời dừng nói sự tình này ra ngoài. Nói cho các người biết một chút sự tình, miễn cho các người vì ta lo lắng. Lời nói có chút cuồng vọng một chút, hành tẩu giang hồ, ta sẽ không có nguy hiểm, không cần lo lắng cho ta. Tống Văn Kiệt mà nói, hẳn gặp ta cũng chỉ có tránh lui bằng không hẳn và đồ đệ hẳn giống nhau không có đường cho hẳn lựa chọn.” Lời này rất ngông cuồng, mọi người trong mắt đều có vẻ không tin.

Lý Vân La nhìn Hoa Tinh, ánh mắt tỏ vẻ cảm kích, nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, người vì ta mà đối mặt với cường địch, ta thật sự có chút..., thật sự không biết nói thế nào cho phải. Chỉ có thể nói tiếng cảm ơn người.”

Hoa Tinh nhìn Vân La, nhu tình mỉm cười không nói. Nhìn ba nữ nhân, Hoa Tinh sắc mặt có chút ngưng trọng, nói: “Vân La trúng phải hóa công tán, ta rất dễ dàng hóa giải nhưng mị độc thì khó. Các nàng đi ra ngoài trước, ta có chuyện cần nói với Vân La. Nói xong nhìn tam nữ, trong mắt mang theo vài phần chân tình.

Cô Ngạo trước hết đứng dậy rời đi, Trần Lan cùng Ám Vũ cũng đi theo ra khỏi. Duy chỉ có Mai Hương nhìn Hoa Tinh và Vân La liếc mắt, trong ánh mắt mang theo một vẻ kỳ dị, có chút không nở rời đi. Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Hương nhi, trở lại bên người ta nào.” Mai Hương nghe hẳn nói vậy, đi tới bên cạnh hẳn, ánh mắt lộ ra một tia chờ mong.

Hoa Tinh lấy tay nhẹ ôm lấy tiểu yêu, ánh mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Cả đời này, Hoa Tinh ta đều có bao nhiêu nữ nhân, nàng, Hương nhi vĩnh viễn đều là kiều thê của ta, không ai có thể thay thế vị trí của nàng trong lòng ta, nàng hiểu không, Hương nhi?”

Lý Vân La thân thể vi chấn, tựa hồ vì Hoa Tinh đối với Mai Hương thâm tình mà cảm động. Mặc dù lời hẳn nói ra có chút hoa tâm, nhưng đích thực thâm tình. Như vậy nam nhân có lẽ mới là hấp dẫn nữ nhân nhất, kỳ thực có đa tình, có ôn nhu lại thâm tình, cái này đích thực là nam tử chân chính trong thế gian. Chánh thức chiếm được phương tâm của nữ nhân, tung hoành thiên địa, tiêu sái tùy ý.

Mai Hương nghe thấy Hoa Tinh ôm Lý Vân La trong lòng vừa là cao hứng, có chút bất hảo ý, tựa hồ chính mình đang trong lòng Hoa Tinh vậy. Hoa Tinh cũng là nam nhân, yêu thích sắc đẹp là chuyện bình thường, là thiên tính của nam nhân, há có thể quản được.

Nghĩ vậy, Mai Hương thấp giọng nói: “Ta chỉ là muốn nói người nên ôn nhu một chút, không thể làm cho Vân La tỷ tỷ chịu ủy khuất, ta ra đây.” Nói xong vội vàng rời khỏi, tiện tay đóng cửa phòng.

Trong lúc đó, trong phòng chỉ còn lại Vân La và Hoa Tinh hai người. Nhìn Vân La, Hoa Tinh trong mắt lóe ra một tia thần thái mê người, ôn nhu nói: “đẹp quá, thật sự làm rung động lòng người. Bất quá, từ nay về sau, nàng không thể xa rời ta.” Ngữ khí nhẹ nhàng ôn nhu nhưng tràn ngập bá đạo, rồi lại thập phần dụ người, làm cho Vân La bất giác chậm rãi đi vào. Vân La tựa vào ngực hẳn, lần thu ba mê người, lộ ra nhàn nhạt thâm tình cùng si mê.

Vân La nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, người quả có con mắt đầy mị lực, thật sâu hấp dẫn mỗi người con gái, làm cho các nàng bất giác lún sâu vào lưới tình của người. Người có nụ cười thật tà dị hấp dẫn, thật sâu đả động phương tâm người con gái, làm cho các nàng điên cuồng, cho người mê say, tùy ý người chiếm lấy phương tâm các nàng. Nàng người hiểu chưa, người biết mà?”

Giọng nói ánh mắt thật ngọt ngào hấp dẫn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn nàng, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt như ngọc của nàng, khiến cho Vân La tận đáy lòng bị ngăn chặn mị độc lại phát tác, toàn thân bắt đầu phát nhiệt, song ánh mắt lộ ra thần thái kiều mị mê người nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Cả đời này nàng nguyện ý làm thê tử của Hoa Tinh ta chứ, Vân nhi?” Hai chữ Vân nhi ngấm ngấm, thật sâu làm rung động phương tâm của Vân La. Nàng từ sâu trong lòng đối với Hoa Tinh thực có tình ý, trong lòng tràn ngập tư vị ngọt ngào. Nghĩ đến chính mình và Hoa Tinh trong lúc đó, nhất định là có duyên phận, Vân La không khỏi nhẹ giọng nói: “Cảm ơn người, ta nguyện ý. Ta có thể hỏi người một vấn đề được không?” Trong ánh mắt có một tia chờ mong.

Hoa Tinh nhìn nàng, khẽ cười nói: “Đương nhiên có thể, nàng hỏi đi.” Lý Vân La nhìn hẳn, nhẹ giọng hỏi: “Hãy nói cho ta biết, người và Mộng Dao có quan hệ gì?”

Hoa Tinh sững sốt, không thể tưởng được lúc này nàng lại hỏi vấn đề này, trong lòng có chút buồn cười, nữ nhân đúng là nữ nhân, đúng là thật quá miễn cảm.

Hoa Tinh trong mắt hiện lên một tia tiểu ý, cười nói: “Có thể nói cho nàng biết, nhưng nàng phải đáp ứng ta một điều kiện mới được.” Nói xong, trong ánh mắt, thần sắc có chút giảo hoạt.

Vân La nhìn hẩn, nơi đó tràn đầy thâm tình cùng ái ý, làm cho nàng nhin không được chính mình đem hết tâm linh thánh khiết của người thiếu như dâng cho Hoa Tinh. Vân La mỉm cười nói: “Người nói đi, ta đáp ứng.”

Ngẩng ngùn có sáu từ, biểu thị vô cùng tín nhiệm Hoa Tinh. Hoa Tinh hiểu được, nàng là một kỳ nữ hiếm có trên thế gian, một lòng giao phó cả cuộc đời mình, cả đời theo hẩn, toàn tâm toàn ý thương yêu hẩn, vì hẩn mà nỗ lực hết thảy. Mà chính mình cũng cực kỳ may mắn, có thể có được nàng thật là trời cao hậu đãi.

Hoa Tinh ánh mắt thâm tình ái ý, tay phải từ trong lòng lấy ra một chiếc nhẫn thủy tinh, đưa ra trước mắt nàng, nhẹ giọng nói: “Điều kiện chính là mang cho nàng chiếc nhẫn này, nàng đáp ứng cả đời này không rời bỏ nó.”

Nhìn Hoa Tinh trong mắt tràn đầy thâm tình, Vân La ý thức được rằng chiếc nhẫn có ý nghĩa đặc biệt quan trọng. Từ từ thông thả gạt đầu, Vân La thông thả ngược tay trái lên, nhìn hẩn ôn nhu mang chiếc nhẫn xinh đẹp đó vào tay mình, Vân La ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, ngọt ngào. Hoa Tinh nhìn vậy, không nhin được ma trảo vuốt ve ngọc thủ của nàng, nhẹ nhàng hôn một chút, đồng thời ánh mắt hàm chứa thâm tình, lẳng lẳng nhìn nàng.

Vân La ánh mắt lộ ra một tia thẹn thùng, trong cơ thể mị độc khiến cho nàng sắc mặt đỏ bừng, kiều diễm vô cùng, mê người cực kỳ. Vân La nhẹ giọng nói: “Người chưa nói cho ta biết Mộng Dao và người có quan hệ gì.” Nói xong kiều mỹ nhìn hẩn, trong mắt lưu chuyển mê người.

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Mộng Dao và nàng giống nhau, trên tay cũng mang một chiếc nhẫn thế này.”

Vân La nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp, nhẹ giọng hỏi: “Này, chiếc nhẫn này hàm hàm chứa ý nghĩa gì phải không? Người nói cho ta biết được không?” Ánh mắt kiều mỹ, với vẻ mặt làm nũng, thấy Hoa Tinh trong lòng dục vọng đại khởi.

Hoa Tinh trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, nói: “Chiếc nhẫn này trên đời chỉ có Hoa Tinh ta mới có, mỗi người mang một cái, đều là kiều thê của Hoa Tinh ta, cả đời này thuộc về Hoa Tinh ta, ai cũng không trốn thoát được đâu, kể cả nàng.” Nói xong trong mắt chớp động, thần thái đắc ý.

Vân La nghe vậy, ánh mắt lộ ra một tia tu sắc. Nghe xong Hoa Tinh nói, và trong lòng tưởng không sai biệt lắm. Nàng cũng đoán được Mộng Dao và ta có quan hệ gì, chỉ có điều chưa khẳng định chính xác, giờ quả nhiên không liệu được chính mình cũng như thế. Đối với Hoa Tinh, trong mắt đắc ý, nàng cũng hiểu được là cái gì. Nghĩ đến hẩn, chính mình là kiều thê của hẩn, Vân La trong lòng không khỏi thẹn thùng lẫn ngọt ngào. Cảm giác được thân thể ngày càng nóng lên, Vân La trong mắt tu sắc càng đậm, nghĩ đến lát nữa cùng Hoa Tinh hoan ái, Vân La trong lòng thẹn thùng, lo sợ. Chính mình là một đại khuê nữ, cho tới giờ không có từng với nam nhân nào thân mật tiếp xúc, trong lúc này lại ở trong lòng ngực của Hoa Tinh, là lần đầu tiên trong đời.

Vân La nhìn Hoa Tinh, thấp giọng nói: “Hoa Tinh, ta trong cơ thể độc tính làm hỏa nhiệt phát tác, làm sao bây giờ?” Thanh âm sâu nhẹ nhàng, hấp dẫn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt mang theo nhu tình nhìn nàng, đang ở trong lòng mình, lo lắng suy nghĩ hồi lâu, nhìn dung nhan đẹp tuyệt thiên hạ, Hoa Tinh trong lòng nhin không được tỏ ra vô ngân thương tiếc. Không muốn tại đây, dưới tình huống này, muốn Vân La hoàn toàn thanh tịnh, hoàn toàn tự nguyện. Với đóa hoa kiều diễm thánh khiết này, không thể để lại chút nuối tiếc trong lòng được.

Hoa Tinh tay phải đưa một luồng thanh khí, rất nhanh trong cơ thể nàng mị độc bị đè xuống. Nhìn Vân La thanh tịnh hơn, Hoa Tinh thâm tình nói: “Vân nhi, kiều thê của ta, thân thể xinh đẹp này, Hoa Tinh ta cùng nàng dung hợp, sẽ chẳng phân biệt. Nhưng ta biết như thế sẽ để lại trong lòng nàng sự tiếc nuối, ta không nghĩ chúng ta trong lúc đó có cái gì đó tiếc nuối trong lòng, cho nên ta sẽ không tại tối nay giữ lấy thân thể nàng. Tất nhiên nàng đã là kiều thê của Hoa Tinh ta, cả đời này vĩnh viễn thuộc về ta, chúng ta

còn có thời gian, sẽ trong lúc đó hưởng thụ cái tư vị ngọt ngào đó. Ta rất muốn chính nàng có một ngày, hoàn toàn tự nguyện, thương yêu ta. Hiện tại nàng bị trúng mị độc, ta không thể chiếm lấy thân thể nàng lúc này. Nàng là kiều thể của ta, sẽ khiến cho nàng mãi mãi vui vẻ. để nàng thật sâu cảm nhận được ta đối với nàng chân thật tình ý. ”

Ánh mắt nhu tình kiên định vô cùng, thật sâu rung động trái tim Vân La. Vân La trong lòng cao hứng vô cùng, biết Hoa Tinh đối với mình không chỉ là ham muốn thân thể xinh đẹp của mình, mà còn đích thực yêu mình, trong đó còn có thâm tình. Có lẽ đây là nguyên nhân khiến Mộng Dao hết lòng vì hắn. Nghĩ đến chính mình cả đời tìm được một phu quân như vậy, trong lòng cũng tràn ngập ngọt ngào, cuộc đời này có phu quân như thế, cũng mãn nguyện rồi.

Vân La vui vẻ nói: “Vân La cuộc đời này có một phu quân như chàng đây, thật sự là mãn nguyện rồi, cả đời này Vân La vĩnh viễn thuộc về Hoa Tinh, thuộc về phu quân, Vân La lúc này trong cơ thể trúng mị độc làm sao bây giờ, phu quân dạy ta.” Vân La bởi vì bị Hoa Tinh nói cảm động, ngữ khí có phần kiều mỵ, động lòng người, ánh mắt lộ ra vạn vạn nhu tình, phương tâm đã hoàn toàn giao cho Hoa Tinh.

Hoa Tinh tay phải nhẹ nhàng vuốt ve ngọc diện Vân La, trong mắt hàm chứa muôn vạn thâm tình, hàm chứa sự thương tiếc, nhẹ nói:” Vân nhi đừng lo lắng, phu quân tự có biện pháp, nàng để lại tâm đích giao cho phu quân là được.” Nói xong không nhịn nổi hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của Vân La.

Vân La trong mắt có vẻ thẹn thùng, lẳng lẳng nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Không biết phu quân có biện pháp gì, có thể nói cho Vân La nghe được không?” Hoa Tinh cười cười không nói, trong mắt tràn đầy nhu tình nhìn Vân La, ánh mắt hai người tại không trung giao nhau, phát ra ánh sáng ngọc, hai khóa tâm từ từ chậm rãi lại gần sát nhau, cuối cùng khấn liên tại liễu nhất khởi Vân La trong mắt tràn đầy nhu tình, lẳng lẳng triển lộ phương tâm thánh khiết của thiếu nữ, chậm rãi dung nhập, cùng hắn dung hợp cùng một chỗ.

Đêm khuya tại trong phòng nhỏ, hoàn thiểm trừ vi minh, Hoa Tinh rốt cuộc có biện pháp gì để giải trừ mị độc trong người Vân La mà không phải lấy đi tấm thân xử nữ của nàng? Hắn thật thần bí, Hoa Tinh toàn thân đều thần bí, hắn đến tột cùng có cái biện pháp gì? Thật sự là nan giải a!

51. Chương 51: Xảo Giải Mị Độc

Trong khách điểm, Hoa Tinh ôm mỹ nhân trong lòng, song nhãn tràn ngập thâm tình nhìn về kiều diễm của Vân La, trên khuôn mặt thoáng lộ vẻ thương tiếc. Hoa Tinh nhu tình nói: “Vân nhi! Nàng có thật muốn biết phu quân dùng biện pháp gì để hóa giải mị độc trên người nàng không? Nếu phu quân nói cho nàng nghe thì có được thưởng gì không vậy?” Nói xong, trong mắt hàm chứa chút tiểu ý, tựa hồ như đang chờ đợi câu trả lời của mỹ nhân.

Vân La đang khép nép nương tựa trong lòng của Hoa Tinh, trong đôi mắt lộ ra vẻ kiều mỵ, ôn nhu nhìn Hoa Tinh. Thời khắc này bởi vì công lực của Vân La đã thất tán, bản thân lại trúng phải mị độc, hoàn toàn mất đi khí chất thánh khiết, đậm nhã, phiêu dật trong quá khứ, nhưng lại thêm vài phần thẹn thùng và vô lực của người thiếu nữ, khiến người ta phải hết sức thương hoa tiếc ngọc. Nhìn trong mắt của Hoa Tinh có một chút tiểu ý, nghĩ đến điều hắn nói, trong lòng Vân La toát ra một chút xấu hổ nhẹ. đọc truyện tại . Tránh đi ánh mắt nóng bỏng của hắn, Vân La khẽ thấp giọng thì thầm: “Vậy phu quân muốn được thưởng cái gì nào, chàng hãy vui lòng nói cho Vân nhi được không?” Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng bởi vì thẹn thùng mà nổi lên một đóa hồng vân làm tăng thêm vẻ kiều diễm bội phần.

Trong mắt Hoa Tinh hiện lên vẻ hưng phấn, nhìn khuôn mặt hình trứng mỹ lệ kia, trong lòng có một loại cảm giác vô cùng kiều ngạo và tự hào. Thật nhẹ nhàng, Hoa Tinh thấp giọng cười nói: “Phu quân thầm nghĩ kiều thể xinh đẹp Vân nhi của phu quân hơn phu quân một chút thì phu quân sẽ tiết lộ cho nàng làm thể nào để giải được mị độc trên người. Vân nhi nguyện ý không, nàng xấu hổ lắm đúng không?” Trong ánh mắt mang theo thần sắc đùa bỡn, mỉm cười nhìn Vân La.

Vân La trong lòng cực kỳ xấu hổ, không thể tưởng được Hoa Tinh lại đề xuất một yêu cầu như vậy, kỳ thật trong lòng nàng cũng đã ít nhiều đoán được một chút, với tình hình hiện tại giữa hai người, Hoa Tinh có đề xuất yêu cầu như vậy cũng là chuyện hết sức bình thường. Chỉ là Vân La vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, cho tới bây giờ chưa từng có kinh nghiệm trên phương diện này, nên có vẻ vô cùng thẹn thùng, hơn nữa do tâm lý giữ mình nghiêm ngặt của người thiếu nữ, tự nhiên là phải cực kỳ xấu hổ. Vân La từ từ tránh đi ánh mắt của hắn, không dám nhìn vào ánh mắt của Hoa Tinh, sợ rằng hắn từ đó có thể nhìn ra những điều thẹn thùng trong lòng nàng, như vậy lại càng xấu hổ a.

Vân La thấp giọng thẹn thùng nói: “Phu quân bỏ qua cho Vân nhi được không, Vân nhi, Vân nhi sợ” Ánh hồng vân hiện trên khuôn mặt, mỹ nhân xấu hổ đến nói không nổi nữa, hiển nhiên da mặt của nàng vô cùng mềm mại nhạy cảm, nhưng bộ dạng thẹn thùng ấy lại hết sức hấp dẫn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cũng biết nàng rất thẹn thùng, dù sao hai người mới chỉ gặp nhau có vài lần, mỗi lần cũng không có nói chuyện với nhau, giữa hai người vẫn còn thiếu khuyết đi sự hiểu biết cũng như cảm giác quen thuộc. Hôm nay hắn đề xuất yêu cầu này, nhìn lại từ trước tới nay, với danh tiếng thánh khiết đậm nhũ mà hành tẩu trong thiên hạ như của Vân La mà nói, đích xác có chút khiến nàng khó có thể mở lời được. Song thủ của Hoa Tinh từ từ dùng sức, ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của nàng, trong mũi truyền đến một mùi hương đậm nhũ, mang theo khí tức mê người mà chỉ có những thiếu nữ mới có, khiến thật sâu trong Hoa Tinh phải trầm mê.

Hoa Tinh nhẹ nhàng từ từ dán sát khuôn mặt của gã trên ngọc diện nóng bừng của nàng, miệng gã chỉ cách cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng có một tấc. Hoa Tinh vừa hưởng thụ hơi thở xữ nữ thơm tho mê người của nàng, vừa nhẹ giọng nói: “Vân nhi để phu quân hôn một chút được không?” Cảm nhận được hai má của nàng nóng bừng, biết trong lòng nàng có ý tứ ngưng ngừng bối rối, Hoa Tinh nhin không được nhẹ nhàng dùng mặt gã ma sát lên ngọc diện của nàng, dẹp yên cảm giác xấu hổ trong lòng nàng.

Dục niệm trong đáy lòng của Vân La đại khởi, trong làn thu ba lộ ra vẻ kiêu mỹ dụ hoặc mê người, đủ để hòa tan mỗi một nam nhân. Cảm nhận được trong lòng của Hoa Tinh có ý muốn chia sẻ sự yêu thương cho nàng, trong lòng Vân La cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Người phu quân ôn nhu như vậy với thê thiếp, trong cái xã hội trọng nam khinh nữ này, quả thật là cực kỳ hiếm thấy. Những nam nhân bình thường ở phương diện này đều có vẻ vô cùng khắt khe, căn bản là chỉ muốn làm sao để chiếm đoạt được thân thể của đối phương, có được thể xác và trái tim của đối phương, mà chưa bao giờ quan tâm đến ý tới cảm thụ trong lòng của nữ nhân, chỉ lo làm sao cho bản thân được hưởng vui vẻ, một chút cũng không thềm để ý tới cảm nhận của người khác. Trong lòng của loại nam nhân này, nữ nhân cưới về nhà chỉ là vì lòng muốn thỏa mãn dục vọng của bản thân, bắt họ phải phục tùng hắn mà thôi.

Vân La có thể từ trong động tác nhu tình của Hoa Tinh mà cảm nhận được sự thương tiếc vạn phần kia, trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng, nghĩ đến chính nàng đã nguyện ý giao phương tâm thánh khiết nhất của nàng cho hắn, làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của hắn, gạt đi hứng thú của phu quân. Trong lòng của Vân La tràn ngập ái ý với Hoa Tinh, nghĩ đến hắn thật là tốt, lòng hắn cũng thật tốt, Vân La nhin không được nhẹ giọng nói: “Phu quân, cả đời này Vân nhi sẽ vĩnh viễn thuộc về chàng, chàng muốn trái tim của Vân nhi, Vân nhi cũng nguyện ý, chỉ cầu mong phu quân thương tiếc Vân nhi nhiều hơn thì Vân nhi đã thấy thỏa mãn rồi.”

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt lộ vẻ vui mừng ánh lên một tia quang hoa rực rỡ như ngọc, mặt nhẹ nhàng ma sát trên ngọc diện nóng hổi của nàng, nhẹ nhàng nói: “Phu quân cả đời này sẽ vĩnh viễn thương yêu Vân nhi. Kỳ thật phu quân nếu muốn giải mị độc trong nàng ngươi, thì nhất định phải hôn Vân nhi, bằng không cũng vô phương hóa giải. Mị độc không giống với các loại độc khác, không thể vận công mà bức nó ra được, chỉ có thể dẫn dụ nó mà thôi. Muốn giải trừ mị độc cho Vân nhi, thì phải khiến toàn thân của Vân nhi chìm trong dục tình, sau đó mới nhân cơ hội mà đem mị độc ấy hấp thu vào trong nội thể của phu quân. Đương nhiên loại biện pháp này chỉ thích hợp ột mình phu quân ta sử dụng, người khác cũng không thể có loại bản sự này.”

Vân La nghe vậy, trong lòng có chút khó hiểu và mê hoặc. Nàng cũng biết mị độc không thể bị bức ra khỏi nội thể, bằng không thì nàng cũng sẽ không chạy đến tìm Hoa Tinh mà cầu cứu, hy vọng đem thân thể thánh khiết nhất của nàng giao cho nhân ảnh luôn hiện lên rõ ràng nhất trong lòng nàng. Nhưng nếu nói dẫn dụ mị độc, sự tình này nàng cũng chưa bao giờ nghe qua, hơn nữa Hoa Tinh một khi đem mị độc

hấp thu vào trong nội thể của hân, vậy không phải cũng giống nàng trúng phải mị độc sao? Điều này so với việc nàng trúng độc thì có gì khác biệt chứ? Khi nghĩ như vậy, Vân La nhin không được nhẹ giọng hỏi: “Phu quân, nếu chàng hấp thu mị độc không phải cũng giống như Vân nhi trúng phải mị độc sao, khi đó chàng sẽ làm thế nào? Như vậy thì có gì hữu dụng đâu? Vân nhi biết phu quân thương tiếc Vân nhi, nhưng chàng cũng không cần phải đối đãi với bản thân không công bằng như vậy, nếu chàng làm thế thì trong lòng của Vân nhi sẽ thương tâm không thể vượt qua được, sẽ vĩnh viễn không thoát ra được cảm giác có lỗi với chàng.”

Hữu thủ của Hoa Tinh mềm nhẹ vuốt ve hai gò má trơn nhẵn của Vân La, nhẹ giọng cười nói: “Vân nhi vì phu quân mà lo lắng sao, sợ phu quân xảy ra chuyện phải không? Phu quân nghe xong thật là cao hứng. Bất quá nàng không cần phải lo lắng cho phu quân như vậy! Ta đã từng ăn một loại hắc sắc liên hoa, liên hoa kia tựa như mang theo một loại lực lượng thúc đẩy ham muốn rất mạnh trên thế gian, nó có thể thúc đẩy tình dục nguyên thủy nhất trong nhân tính, so với bất cứ một loại mị độc nào cũng đều lợi hại hơn rất nhiều. Trong nội thể của phu quân cũng có thứ chân khí như vậy, có thể dung nạp tất cả các loại mị độc có tính chất giống nhau trên thế gian, nàng đã hiểu chưa? Đợi sau khi mị độc trong nàng hoàn toàn bị dẫn phát, ta có thể vận dụng cổ chân khí kia, đem mị độc đang lưu động trong nội thể của nàng toàn bộ hút vào trong nội thể của ta, rồi đồng hóa và phân giải nó, cuối cùng dung hòa với cổ chân khí của ta hợp lại làm một. Như vậy đối với phu quân không có một chút thương tổn nào, nàng hiểu chưa, cho nên nàng cũng không cần day dứt trong lòng như vậy, có biết không? Phu quân cũng không hy vọng trông thấy bộ dạng của nàng đăm chiêu ủ dột, phu quân thích nhất bộ dạng cao cao hứng hứng của nàng. Bằng không phu quân ta cũng sẽ không phải nhần nhin chịu đựng cay đắng như vậy, đã trực tiếp ‘thưởng thức’ nàng, cũng không cần phải khó chịu như vậy, chỉ có thể nhìn mà lại không thể hưởng thụ, tư vị ấy thật khiến người ta phải bực bội khẩn trương.” Nói xong trên mặt lộ ra vẻ ủy khuất, phảng phất giống như hân đã phải chịu đựng quá nhiều thiệt thòi vậy. Nhưng mà kỳ thực, bất quá cũng chỉ là trêu đùa khiến Vân La cười vui vẻ mà thôi.

Mà thật sự từ trong sâu thẳm tâm hồn của Vân La đã bị những lời nói của Hoa Tinh làm cho cảm động, nàng biết mỗi lời nói của Hoa Tinh đều là sự thật, cũng hiểu được Hoa Tinh quả thực chân chính thương tiếc nàng. Nếu đổi lại không phải là hân mà là một nam nhân khác, gặp gỡ nàng trong tình huống thân trúng phải mị độc, nhất định sẽ không hề do dự mà tìm cách chiếm đoạt thân thể của nàng rồi, sau đó mới nghĩ đến làm thế nào để làm yên lòng nàng, mặt khác nghĩ đến biện pháp để lưu lại nàng bên cạnh hân. Nhưng Hoa Tinh chính là Hoa Tinh, không hề giống với những người khác, hân trong tình huống nàng hoàn toàn cam tâm tình nguyện muốn hiến thân cho hân, lại có thể bảo trì được sự tỉnh táo, bận tâm đến cảm thụ cũng như tâm tình của nàng, có thể thấy được hân đích thực xuất phát từ lòng nhiệt tình quan tâm đến nàng, một tình yêu sâu lắng như vậy, thật không thể nghi ngờ chối cãi được, thật khó tìm được trong thiên hạ. Cuộc đời này có thể có được tình yêu chân thật của hân, đối với mỗi một nữ nhân mà nói, như là giấc mơ vậy, nữ tử được hân yêu thương đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Trong lòng Vân La cảm động vô cùng, không biết phải nói thế nào cho tốt nữa, nhin không được vươn tả thủ, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Hoa Tinh. Trong đôi mắt mỹ lệ của Vân La toát lên vẻ kiên định, nhẹ giọng nói với Hoa Tinh: “Cả đời này thiếp có thể gặp được chàng, vốn là ý của thượng thiên đã định sẵn, thiếp sẽ quý trọng thật tốt đoạn duyên phận này, vĩnh viễn ghi tạc trong lòng. Cuộc đời này lòng của Vân La vĩnh viễn sẽ thuộc về Hoa Tinh chàng, quyết chẳng phân li, mặc kệ thiếp đi đến nơi nào, thiếp vĩnh viễn là thê tử của Hoa Tinh, cả cuộc đời này vĩnh viễn không thay đổi.” Trong thanh âm mềm nhẹ, biểu lộ ra một trái tim thiếu nữ tràn đầy kiên định mà chân thành, rung động thật sâu bên trong Hoa Tinh. Trong không khí, bầu ái ý nồng đậm bao phủ thật sâu trên đỉnh đầu của hai người, hai trái tim ấm áp yêu thương nhau.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt biểu lộ ra một tình cảm nhu tình vô hạn, song thủ đem thân thể mềm mại kia ôm chặt trong lòng, hai trái tim như hòa chung nhịp đập hòa quyện vào nhau. Thời khắc này giữa hai người không cần thanh âm, không cần lời nói, một loại cảm động và ái ý vô thanh dâng trào trong lòng hai người, trao đổi tâm ý cho nhau, khiến cho hai trái tim vốn có một khoảng cách, từ từ bắt đầu dung hợp lại, từ nay về sau chẳng hề phân biệt, vĩnh viễn chẳng phân li. Vân La nhìn Hoa Tinh, nhin không được nhẹ nhàng hôn lên môi hân, trong mắt tràn đầy sự cảm động và vui mừng. Vân La nói: “Vân nhi cũng phải cảm kích thượng thiên, vì đã để thiếp được gặp gỡ phu quân! Đời này được phu quân yêu thương, Vân nhi chính là nữ nhân hạnh phúc nhất.”

Hoa Tinh lấy tay nhẹ vỗ về hai gò má như ngọc như ngà của nàng, ôn nhu nói: “Vân nhi, nàng bây giờ còn tới Giang Nam nữa hay không? Hãy lưu lại bên cạnh phu quân được không?”

Vân La nghe vậy, trong mắt hiện lên chút tiểu ý nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: “Vân nhi đương nhiên vẫn nên đi Giang Nam, bằng không để Mộng Dao phải chờ đợi lâu, như thế thật không phải! Đúng không, phu quân?”

Sắc mặt của Hoa Tinh ngẩn ngơ, không thể tưởng được hẳn lúc trước vì muốn theo đuổi nàng nên mới lấy cớ như vậy, bây giờ lại trở thành cái cớ để nàng rời đi, thật sự là thời gian tới quá nhanh. Trên mặt của Hoa Tinh lộ ra thần sắc bối rối, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi đỏ hồng thơm phức của nàng, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ hồng thơm tho kia, Hoa Tinh cười nói: “Vân nhi, Mộng Dao đúng là rất muốn gặp nàng, nhưng phu quân ta cũng không thể xa nàng được. Ta ngày đó nói nàng ấy thập phần tưởng niệm nàng, là vì muốn có cơ hội đem Vân nhi mỹ lệ truy tới tay, nên mới nói như vậy. Kỳ thật ta nhớ nàng hơn cả Mộng Dao, thật sự đó. Vân nhi, nàng đừng tới thư viện, mà hãy lưu lại bồi tiếp phu quân được không?” Nói xong lại ngậm lấy đôi môi thơm tho mềm mại đỏ hồng kia, phát xuất ra bộ dáng vô lại, nếu như Vân La không đáp ứng, hẳn sẽ cứ ngậm lấy đôi môi thơm tho của nàng mà không để nàng rời đi.

Trên khuôn mặt của Vân La lộ ra thần sắc thấu hiểu, mỉm cười nói: “Phu quân nguyên lai lại xấu xa như vậy, đi lừa gạt Vân nhi. Bây giờ Vân nhi rơi vào trong tay của phu quân rồi, không phải là thân rơi vào miệng sói rồi sao? Vân nhi hơi cảm thấy hối hận rồi.”

Hoa Tinh cười đắc ý nói: “Bây giờ nàng có hối hận cũng không còn kịp rồi, hắc hắc, Vân nhi nhất định phải là của ta, nàng có chạy cũng không thể thoát đâu.” Nói xong bèn hôn lên đôi môi đỏ mọng đang cố ý né tránh của nàng, rất dễ dàng đã hôn được nàng. Song thủ của Vân La ôm lấy cổ của Hoa Tinh, nhiệt tình đáp lại tham luyến của hắn, trong mắt toát ra vẻ hạnh phúc và ngọt ngào. Phu quân của nàng chẳng những cực kỳ ôn nhu với thê thiếp, hơn nữa lại cực kỳ thấu hiểu, trêu đùa khiến cho nàng vui vẻ, phu quân tốt như vậy, nàng sao có thể không trân trọng thật tốt.

Thời gian từ từ trôi đi, Hoa Tinh sau một hồi triển miên với Vân La, bèn giúp nàng bức ra độc của Hóa Công Tán, khiến cho công lực nàng khôi phục lại toàn bộ. Đồng thời Hoa Tinh cũng vì sự an toàn của nàng mà đã thông kinh mạch toàn thân và hai mạch “Nhâm đốc”, khiến cho nội lực của nàng trong nháy mắt đột nhiên tăng tiến, trong phút chốc đã tiến vào hàng ngũ của những cao thủ đệ nhất, đủ để liệt danh trên Địa Bảng. Trong lòng của Vân La vui mừng vô cùng, không thể tưởng được sự tình gì tới tay của Hoa Tinh, cũng đều trở nên đơn giản như vậy, võ công của nàng đột nhiên được hắn giúp tăng tiến gấp bội, tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Sau khi Vân La bình tĩnh trở lại, nàng nhẹ giọng nói: “Cám ơn phu quân đã yêu thương, Vân nhi vĩnh viễn ghi tạc trong lòng. Vân nhi cũng vẫn quyết định ngày mai phải tới Giang Nam, tới thăm Mộng Dao, thuận tiện có thể vì phu quân mà gửi lời thăm hỏi nàng. Nghĩ đến Mộng Dao nhất định cũng đang thập phần tưởng niệm phu quân, muốn biết tin tức của phu quân, đúng không?”

Hoa Tinh nghe vậy bắt đầu trầm tư, Vân La nói cũng đúng, Mộng Dao ba người các nàng nhất định cũng thập phần tưởng niệm mình, cũng nên có người tới thăm hỏi các nàng ấy một chút. Hơn nữa Vân La nếu đi theo bên cạnh hắn, cũng có nhiều điểm không tiện, nàng đã muốn đi, thì cứ để nàng đi vậy, thuận tiện cũng có thể thử một chút phản ứng của Trần Ngọc Thanh tam nữ. Xem tam nữ đối với sự tình hắn kiếm thêm nữ nhân ở bên ngoài có để ý tới hay không, hoặc giả nếu có để ý thì tới mức độ nào. Điều này đối với tương lai của hắn rất trọng yếu, có thể có lợi cho hắn trong tương lai xử lý quan hệ với những nữ nhân bên cạnh hắn, để tránh phát sinh những phiền toái không cần thiết.

Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh mai của Vân La, ánh mắt thâm tình nhìn nàng nói: “Vân nhi đến gặp các nàng ấy xem họ có khỏe không? Hãy nhớ phải nói ta rất tưởng niệm các nàng ấy, bảo các nàng ấy ráng bảo trọng thân thể, sự tình này sau khi kết thúc thì ta sẽ trở về, không cần lo lắng cho ta. Các nàng ấy đã biết được thân phận lai lịch của ta, đến lúc đó Mộng Dao sẽ nói lại cho nàng. Nàng dọc trên đường đi phải nhớ cẩn thận, có biết không?”

Vân La ôn nhu nói: “Vân nhi biết rồi, phu quân hãy yên tâm. Trong thiên hạ ít có người muốn gây bất lợi cho Vân nhi, cho nên Vân nhi sẽ vô cùng an toàn. Thiếp sẽ đem sự tình chàng rất tự niệm (nhớ) Mộng Dao nói cho nàng ấy. Hẳn nàng ấy nhất định sẽ rất cao hứng.”

Hoa Tinh nhìn nàng, trong mắt lộ ra thâm tình vô hạn, nhẹ giọng nói: “Nàng hãy ở trong phòng của ta mà

ngủ ngơi, sáng mai ta sẽ đến gọi nàng. Ta đi xem Hương nhi, xem nàng ấy đã ngủ chưa, nàng nghỉ ngơi cho tốt nhé.” Nói xong lại một lần nữa hôn lên đôi môi đã khiến hắn phải si mê, dùng sức triển miên. Sau một trận Hoa Tinh mới buông nàng ra, xoay người rời đi. Vân La nhìn theo bối cảnh của hắn, trong mắt lộ ra ái ý chân thành và sự ngọt ngào vô cùng.

Hoa Tinh đi tới phòng của Mai Hương, thấy trong phòng nàng vẫn còn sáng đèn, biết nàng nhất định còn chưa ngủ. Trong lòng Hoa Tinh không khỏi than nhẹ một tiếng, Hương nhi thật sự là si tình, đúng là không thể thoát khỏi ý nghĩ ghen tuông. Hắn biết cả đời này có lẽ hắn không thể cho nàng thứ nàng muốn là một tình yêu trọn vẹn. Nghĩ vậy Hoa Tinh bèn quẳng đi sự vui vẻ ban đầu mà bắt đầu miên man suy nghĩ, nhẹ nhàng gõ cửa phòng nàng. Rất nhanh đã thấy Mai Hương ra mở cửa, quần áo rất chỉnh tề, quả nhiên còn chưa nghỉ ngơi. Mai Hương vừa thấy Hoa Tinh, trên mặt đã lộ ra thần sắc kinh hãi, vội vàng kéo hắn vào phòng.

Hoa Tinh ngồi ở trên giường, thấy Mai Hương sau khi đóng cửa phòng rồi tiến tới gần hắn, Hoa Tinh bèn đem thân thể đáng yêu mỹ lệ động lòng người của nàng ôm vào trong lòng, hữu thủ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Tiểu nữ tử ngọc ngà, thế nào lại còn chưa nghỉ ngơi đi. Nàng không biết quý trọng thân thể của mình! Nàng có biết là ta nhìn thấy vậy sẽ đau lòng lắm, biết không, Hương nhi?”
Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Mai Hương bỏ nhào vào trong lòng hắn, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi Hoa Tinh, là Hương Nhi không tốt, không nên dẫu dẫu cũng quẩn huyễn, chỉ biết ghen tức. Huynh tha thứ cho Hương nhi được không? Từ nay về sau Hương nhi sẽ không làm như vậy nữa, thật đấy. Từ nay về sau Hương nhi chỉ biết nhất tâm nhất ý yêu Hoa Tinh, quyết không ăn dấm chua nữa, sẽ làm một thê tử tốt, sẽ hầu hạ Hoa Tinh thật tốt.” Trong ngữ khí mang theo ý hối lỗi.

Hoa Tinh vuốt ve đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Hương nhi không cần phải nghĩ đến việc xin lỗi Hoa Tinh, có hiểu không? Mặc kệ thế nào đi nữa, cả đời này nàng vĩnh viễn là kiều thê mà ta trân ái, ta sẽ cả đời yêu thương nàng. Nếu chính thức phải nói lời xin lỗi, kỳ thật người đó phải là ta, Hoa Tinh ta cả đời này có vô số nữ nhân, vô luận là ai ta cũng không thể mang đến cho nàng ấy một tình yêu trọn vẹn, ta thật xin lỗi các nàng!”

Mai Hương vừa nghe xong trong lòng lại càng thêm hối hận, trong mắt lệ tuôn tràn, cái miệng nhỏ nhắn hôn đôi môi của hắn, không cho hắn nói thêm gì nữa, trong lòng tràn ngập cảm giác áy náy. Hoa Tinh cảm nhận được tâm ý của Mai Hương, mềm nhẹ hôn nàng, song thủ ôm chặt vòng eo thon nhỏ của nàng, hữu thủ trên đỉnh đầu bộ phong mãn của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, biểu đạt tình cảm yêu mến thương tiếc trong lòng hắn.

Nụ hôn này rất sâu, đến khi đôi môi của Mai Hương được buông ra, thì toàn thân đã mềm nhũn ở trong lòng hắn. Hoa Tinh ôm Mai Hương ngồi trên giường, ngực của hai người dán sát vào nhau. Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Hương nhi, đêm nay Hoa Tinh ta sẽ ở lại đây, được không?” Nói xong lại hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng.

Mai Hương nghe vậy trên khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng, cái miệng nhỏ nhắn từ từ mở ra, để mặc đầu lưỡi hắn tiến vào trong miệng nàng, tận tình trêu chọc chính nàng. Đồng thời thân thể vận vẹo lắc lư, khiến nàng tiến sâu thêm vào trong lòng hắn, yên lặng dán sát vào hắn. Trong làn thu ba kiều mỹ của Mai Hương toát ra vẻ mỹ hoặc mê người, thanh âm thật nhỏ vang lên bên tai: “Hoa Tinh, đêm nay huynh có muốn Hương nhi không, Hương nhi rất muốn làm nữ nhân của huynh, hầu hạ huynh mỗi ngày.” Trong thanh âm mềm mại, lại tràn ngập mị lực trí mạng không thể kháng cự, hấp dẫn thật sâu bên trong Hoa Tinh.

Trong lòng của Hoa Tinh cũng rất cảm động, cũng thập phần mong muốn, nhưng hắn biết nơi này không phải là địa phương tốt, nơi này không thích hợp để hái đi đóa hoa mềm mại kia của Hương nhi. Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Hương nhi không cần phải vội, nơi này là khách điểm, rất không thích hợp, đến khi tìm được một địa phương tốt, ta sẽ nhắm nháp thật tốt đóa hoa kiều diễm của Hương nhi. Tối nay hãy nằm trong lòng ta mà nghỉ ngơi thật tốt nhé, ta sẽ vẫn ôm nàng, kiều thê yêu quý của ta.”

Trong lòng Mai Hương cảm động cực kỳ, chỉ có thể không ngừng dâng hiến đôi môi thơm tho, dùng điều này để biểu đạt tâm ý của nàng. Hoa Tinh nhẹ vỗ về thân thể của nàng, an ủi để nàng từ từ ngủ đi, không lâu trong phòng đã từ từ tiếng hít thở nhẹ nhàng, toàn thân Mai Hương nằm cuộn tròn trong lòng hắn, song

thủ ôm lấy eo của Hoa Tinh hẳn, chìm trong giấc ngủ say. Hoa Tinh nhìn nhân nhi trong lòng, trong mắt toát ra nhu tình nhẹ nhàng.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tan đi màn đêm, nghênh đón một ngày mới, một ngày mới với ánh dương rực rỡ tỏa sáng khắp trần gian. Một ngày mới đến, với những sự tình mới, trong những sự tình này, có những truyền kỳ mới. Hoa Tinh thiếu niên anh tuấn này vẫn tiếp tục nhận được may mắn của trời cao, vẫn đang tiếp tục đi trên hành trình điểm ngộ của hắn, nghênh đón thêm những điểm ngộ mỹ lệ, nhanh chân đi tới.

52. Chương 52: Lộ Thượng Ngộ Tập

Một ngày mới được bắt đầu bằng những sự tình mới. Buổi sáng, Hoa Tinh nhìn Mai Hương đang ngủ say trong lòng, trên khuôn mặt mỹ lệ kia lộ ra vẻ ngọt ngào hạnh phúc nàng gối đầu trong lòng hắn, khuôn mặt nàng trong giấc ngủ lộ ra một vẻ yên bình, bộ dạng quyến luyến kia, là một sự biểu lộ không thể nghi ngờ. Song thủ ôm chặt lấy eo hắn, tựa hồ giống như sợ hắn sẽ rời bỏ nàng, hình dáng kia lọt vào mắt của Hoa Tinh, khiến hắn không nhận được phải cảm thấy buồn cười.

Ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc Mai Hương trong lúc nàng vẫn đang ngủ mơ, nhưng nàng vẫn cảm nhận được nên dù vẫn đang ngủ say nhưng thân thể cứ nhẹ nhàng vận vẹo, tránh né ngón tay của hắn, trong miệng phát những thanh âm “ân ân”, bộ dáng giống như là tỉnh cảnh khi đang ngủ lại bị ai đó đánh thức vậy, vẻ mặt không hề vui vẻ. Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt ve ngọc diện của nàng, nhắc nhở nàng nên sớm rời khỏi giường.

Mai Hương chính khi đang ngủ rất say, cảm giác được có người ở bên đang trêu chọc nàng, không khỏi lắc đầu, trong miệng phát ra những thanh âm mơ hồ nói: “Không được trêu người ta, mau tránh qua chỗ khác đi, người ta còn muốn ngủ nữa.” Nói xong lại cúi đầu tiếp tục ngủ chìm trong những suy nghĩ trong mơ của nàng. Hoa Tinh thấy thế, trên mặt lộ ra tiểu ý thương tiếc, không trêu chọc quá nhiều nàng nữa, để nàng tiếp tục ngủ say.

Trong khách điểm, Cô Ngạo và Trần Lan từ sớm đã rời khỏi giường, tiếp đó Âm Vũ và Vân La cũng thức giấc. Bốn người nhìn xung quanh không thấy Hoa Tinh đâu, đều hiểu được hắn nhất định đang ở trong phòng của Mai Hương, cũng bỏ qua cho hắn. Nhưng chờ đợi hồi lâu cũng không thấy Hoa Tinh, tam nữ và Cô Ngạo quyết định phải đi xem.

Khi đi tới cửa phòng của Mai Hương, chợt nghe thấy tiếng của Hoa Tinh từ trong phòng vọng ra: “Cô Ngạo, người đi gọi đồ ăn, các nàng ba người mau đến đây đi.” Cô Ngạo lên tiếng ly khai, hắn biết mình cũng không tiện đi vào. Tam nữ nghe vậy đẩy cửa tiến vào, trên khuôn mặt đều trở nên ửng hồng. Nguyên lai lúc này Mai Hương vẫn còn đang ngủ say, song thủ bó chặt lấy eo của Hoa Tinh, ngủ rất say sưa. Mà trên khuôn mặt của Hoa Tinh cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, ánh mắt như có ý bảo tam nữ tìm chỗ mà an tọa.

Vân La thấy Hoa Tinh thương tiếc với Mai Hương như thế, trong lòng không khỏi thầm khen Hoa Tinh thật sự là một vị phu quân tốt, nàng có thể gặp gỡ được hắn, cuộc đời này cũng thật sự là không còn gì phải hối tiếc. Mà Âm Vũ cũng có cùng một tâm tư với Vân La, nàng thầm nhủ rằng mình rất may mắn mới có thể gặp gỡ được Hoa Tinh. Duy chỉ có trong mắt của Trần Lan lóe lên một tia quang mang kỳ dị, lẳng lặng nhìn Hoa Tinh, trong mắt có thần sắc phức tạp, vừa có nhu tình, lại có vẻ thờ dãi, tràn ngập sự chờ mong, nhưng lại có một chút không xác định.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn tam nữ, nhìn thấy thần sắc trong mắt của Trần Lan, tựa hồ như hiểu được tâm tư của nàng, không khỏi nhoẻn miệng cười với nàng, tràn ngập mị lực vô cùng, thật sâu dẫn dụ phương tâm của nàng. đồng thời mở miệng cười nói với tam nữ: “Hương nhi ngày hôm qua bị kiệt sức, cho nên ta để nàng ấy ngủ thêm một hồi nữa, các nàng nghỉ ngơi tốt chứ?” Trong giọng nói mang theo vẻ quan tâm.

Tam nữ từ từ gật đầu, tỏ vẻ bọn nàng cũng nghỉ ngơi tốt lắm. đồng thời tựa hồ cũng không muốn đánh thức Mai Hương, tam nữ đều không mở miệng, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn. Trong phòng không khí bắt đầu trầm xuống, rơi vào trong yên tĩnh, duy chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Mai Hương vang lên trong phòng.

Hoa Tinh nhìn thoáng qua Mai Hương, trong mắt mang theo vẻ yêu thương đắm đuối, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, trong miệng nhẹ hô lên: “Hương nhi, mau rời giường thôi, trời đã sáng rồi.” Mai Hương trong lúc mơ hồ nghe được thanh âm của Hoa Tinh, từ từ mở mắt nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “Trời đã sáng rồi ư? Hương nhi còn muốn tiếp tục đi ngủ, không được trêu chọc làm ồn người ta đấy, người ta ngủ tiếp đây.” Nói xong lại nhắm mắt lại, tiếp tục chìm trong mỹ mộng. một chút cũng không có phát hiện ra trong phòng đã có thêm ba người, đang nhìn nàng ta.

Trên khuôn mặt của Hoa Tinh lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, cười cười với tam nữ, tỏ vẻ chính mình cũng không có biện pháp với nàng ấy. Tam nữ nhìn vẻ mặt kia của Hoa Tinh đều không hề cảm thấy buồn cười, mà ngược lại bị thâm tình của hắn làm cho cảm động, mỗi một người thập phần hâm mộ Mai Hương đang ngủ say kia, bởi vì nàng là nữ nhân rất hạnh phúc. Đồng thời với Hoa Tinh cũng nảy sinh một loại tình cảm kính nể, kính nể loại thương tiếc với nữ nhân này của hắn, đây là điều thế gian hiếm có, rất khác với những nam nhân khác. Có lẽ chính bởi điểm này, mà khiến cho hắn tràn ngập mị lực vô cùng, thật sâu hấp dẫn mỗi một nữ tử đã từng gặp qua hắn.

Trong phòng Hoa Tinh cùng bồi tiếp tam nữ, lẳng lặng chờ Mai Hương tỉnh lại. Trải qua thời gian ăn một bữa cơm, Mai Hương tựa hồ cũng tỉnh ngủ, từ từ mở mắt nhìn Hoa Tinh. Cảm nhận được trong mắt của Hoa Tinh có tiểu ý kỳ lạ, Mai Hương tựa hồ đã nhận ra điều gì đó, vừa nghiêng đầu nhìn, nhất thời ngọc diện đỏ bừng, hốt hoảng hô một tiếng rồi vội vàng cúi đầu vào trong lòng hắn, xấu hổ không dám nhìn người khác.

Hoa Tinh lại cười nói: “Nàng heo nhỏ lưỡi biếng, bây giờ sao lại thẹn thùng vậy, vừa rồi ta gọi nàng, nàng lại không chịu thức dậy, bây giờ đã tỉnh rồi thì cũng nên rời khỏi giường đi, vì cái gì mà phải xấu hổ chứ?” Lời nói hết sức nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Mai Hương càng xấu hổ thêm, tựa hồ cúi đầu càng lúc càng sâu, tam nữ ở bên cạnh cũng bị hắn trêu chọc phải thẹn bật cười. Bất quá cũng sợ Mai Hương thẹn thùng, cho nên tam nữ đều cười không thành tiếng.

Lúc này Mai Hương nhỏ giọng nói: “Hoa Tinh à, huynh để các nàng ấy trước hết đi ra ngoài có được không, Hương nhi xấu hổ lắm, cầu xin huynh đấy, được không, Hoa Tinh?” Trong ngữ khí tràn ngập vẻ thẹn thùng, khiến cho người ta phải hết sức thương tiếc.

Hoa Tinh cười nói: “Lớn như vậy rồi mà còn sợ xấu hổ sao, được rồi, chúng ta cùng rời khỏi giường nào.” Nói xong bèn ôm Mai Hương trong lòng rồi xoay người đứng dậy, đến lúc này trên khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của Mai Hương đã lộ ra, càng khiến nàng xấu hổ đến chết. Sau đó trong tiếng phàn nàn oán trách của Mai Hương và tiếng cười đắc ý của Hoa Tinh, năm người rời khỏi phòng của Mai Hương, đi ăn điểm tâm.

Sau khi ăn xong sáu người ly khai khỏi khách điểm, Hoa Tinh năm người tiếp tục đi theo đường hướng tới Đồng Quan, còn Vân La lại chuyển đường đi theo hướng Giang Nam. Lúc chia tay, Hoa Tinh thâm tình nói một câu: “Vân La phải nhớ là luôn cẩn thận trên đường đi nhé, khi nàng tới thư viện gặp mặt Mộng Dao các nàng ấy, thì truyền đạt lại giúp cho ta tám chữ, biểu lộ ta rất tưởng niệm các nàng ấy.”

Trong mắt Vân La toát ra vẻ nộ xá và nhu tình, nhẹ giọng nói: “Thiếp sẽ cẩn thận, mọi người đi đường cũng phải bảo trọng. Chàng muốn thiếp chuyển hộ tám chữ gì?”

Hoa Tinh nghe vậy, mắt nhìn về phía chân trời, lộ ra một thần thái nhớ nhung thật sâu, làm cảm động thật sâu tứ nữ. Thanh âm của Hoa Tinh thật trầm thật thấp, nhưng lại kiên định dị thường. Chỉ nghe hắn chậm rãi nói ra tám chữ, làm rung động lòng người.

“Yêu thương trong lòng, ngàn xa nhưng nhớ”

Tám chữ ngắn ngủi, nhưng lại làm rung động thật sâu phương tâm của tứ nữ. Lời nói thật mỹ lệ, tư niệm thật thâm tình, chỉ tám chữ thôi lại gần như bao hàm tất cả tương tư và thâm tình, thật sự là khiến người khác phải cảm động, cũng vì chân tình của hắn mà rung động. Trong mắt Vân La lộ ra một đạo thần thái vô cùng vui mừng, thời khắc này sâu thẳm trong lòng nàng đã bị Hoa Tinh chinh phục, bị thâm tình của hắn làm cảm động. Cả đời này nữ tử nào được Hoa Tinh hân yêu thương thì nữ tử đó đã vô cùng hạnh phúc, nàng lại chính là một trong số đó, vì thế trong lòng nàng cảm thấy vô cùng kiêu hãnh và tự hào. Cả đời này nàng vì Hoa Tinh mà tràn ngập vui sướng & hạnh phúc, vì hắn mà kiêu hãnh, vì hắn mà tự hào, cũng vì hắn mà trở nên càng thêm mỹ lệ tự tin, tràn ngập sinh cơ.

Vân La thâm tình liếc mắt nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Thiếp nghĩ khi Mộng Dao nghe được, nhất định sẽ cao hứng đến rơi lệ, thiếp sẽ nhanh nhất có thể đem tám chữ này trao cho nàng ấy.” Trong ánh mắt có thần sắc vô cùng kiên định.

Hoa Tinh nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng phải bảo trọng, ta sẽ nhanh chóng quay trở lại, tám chữ ấy cũng là dành cho nàng, hiểu không?” Trong ngữ khí nhàn nhạt, lại mang theo chân tình nồng đậm, hấp dẫn thật sâu trái tim của Vân La.

Sự ly biệt luôn làm cho người ta thương tâm, nhưng không có chia lìa, thì sao có hội ngộ? Vân La cuối cùng cũng mang theo chút không nỡ, tạm ly khai Hoa Tinh, đi tới Nam Kinh. Hoa Tinh năm người cũng tiếp tục lên đường tới Đồng Quan.

Mặt trời buổi sáng cũng thật nóng bức, mọi người đang đi trên đường cũng vội vàng nhanh chân hơn, tựa hồ muốn thừa dịp buổi sáng không khí còn mát mẻ, cố đi thêm một đoạn đường dài nhất có thể, tránh cho buổi trưa khi vầng mặt trời nóng bỏng kia lên đến đỉnh đầu mà lên đường, cảm giác khó chịu ấy khiến người ta thật khó có thể tiếp thụ được. Hoa Tinh năm người cũng theo chân những thương khách và người đi đường nhanh chóng lên đường tới Đồng Quan.

Trên đường đi, trên khuôn mặt Hoa Tinh luôn nở nụ cười mang theo ba phần lạnh nhạt, khiến cho người ta nghĩ rằng Hoa Tinh hiện tại và trong quá khứ có chút bất đồng. Kỳ thật Hoa Tinh hần làm như vậy cũng là có nguyên nhân của nó, trong dĩ vãng trên khuôn mặt của Hoa Tinh luôn mang theo ba phần tà dị, điều này chủ yếu là bởi vì hần từ nhỏ đã đi theo đại sư phụ Tà Tôn học võ công, năm này qua năm khác, dần dần đã học được chín phần vẻ mặt tà dị mà tràn ngập mị lực của Tà Tôn, cho nên mới có khí tức tà dị như vậy, khiến cho người ta nghĩ rằng hần thường có vẻ tà môn như vậy.

Mà hôm nay bởi vì trời rất nóng bức, thân thể con người luôn có một loại công năng tự động điều tiết, điều chỉnh công năng sinh lý để thích ứng với hoàn cảnh, cho nên thân thể của Hoa Tinh cũng tự động điều tiết, trong nội thể chân khí bảy màu luôn chiếm giữ vai trò chủ đạo đã lui xuống, mà thay vào đó là bạch sắc chân khí Băng Hồn Quyết, để chống cự với khí hậu nóng bức bên ngoài. Đến lúc này, khi cổ chân khí thanh lương kia tiến nhập trong nội thể thì vô hình trung đã ảnh hưởng đến khí chất của Hoa Tinh, khiến cho Hoa Tinh hôm nay nhìn thoáng qua, có thêm vài phần nhàn nhã ung dung, bớt đi vài phần tà dị, lộ ra một loại phong cách bất đồng, cũng hấp dẫn người khác dị thường.

Đương nhiên điểm này chỉ có Hoa Tinh hần mới biết được, người khác thì không thể biết, điều này cũng khiến cho tam nữ ở bên cạnh và Cô Ngạo đều nảy sinh với hần cảm giác thập phần thần bí. Còn tưởng rằng tính cách của Hoa Tinh đã thay đổi, kỳ thật lại không phải như vậy. Bất quá tính cách của Hoa Tinh kỳ thật cũng là đa biến, thứ nhất hần theo hai vị sư phụ học nghệ, chẳng những học được một thân bản lĩnh của hai vị sư phụ, mà đồng thời tính cách của hai vị sư phụ cũng được hần học được vài phần, thứ hai hần cũng có tính cách của hần, so với người khác cũng có chỗ bất đồng. Cho nên nói Hoa Tinh đã xảy ra biến hóa, cũng có thể nói là đúng.

Ám Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Công tử, chúng ta kỳ thật có thể lựa chọn thủy lộ, như vậy dễ dàng và thoải mái hơn nhiều, vì sao lại phải đi đường bộ chứ? Nơi này nếu đi bằng thủy lộ thì hết sức thuận tiện, thời gian chỉ mất nửa ngày là tới, so với lục lộ thì nhanh hơn nhiều.”

Lời vừa nói ra, Mai Hương vội vàng vui mừng nói: “Đúng đó, thật tốt hơn nhiều, Hoa Tinh, chúng ta ngồi thuyền đi, như vậy so với đi đường bộ thoải mái hơn nhiều, không cần phải lên đường dưới ánh mặt trời chói chang, đúng không?”

Hoa Tinh nghe vậy nhìn hai nàng, trong ánh mắt hàm chứa một nụ cười kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Ba người bọn nàng ai có công phu dưới nước, mau nói cho ta nghe?” Lời vừa nói ra, Mai Hương và Trần Lan đều là sửng sốt, nhưng Ám Vũ lại đột nhiên tỉnh ngộ ra, cười cười lộ ra ý tứ bối rối, nhẹ giọng nói: “Công tử lo xa hơn so với muội nhiều, Tiểu Vũ lỗ thối ngơ ngẩn rồi.”

Mai Hương có chút khó hiểu hỏi: “Điều này có quan hệ gì với công phu ở dưới nước đây, chúng ta có xuống nước bắt cá đâu, học công phu đó làm gì?” Mai Hương hiển nhiên không có chút kinh nghiệm giang hồ, vừa nghe là biết ngay là người ngoại đạo. Trong lòng Trần Lan cũng có chút khó hiểu, nhưng không hề hỏi đến điều này, chỉ là lặng lẽ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Cô Ngạo, thấy hần yên lặng không nói, trên mặt mang theo thần sắc thấu hiểu, biết rằng hần đã hiểu được ý tứ của mình. Lại nói khi nghe lời nói của Âm Vũ, cũng biết nàng đã có câu trả lời, duy chỉ có trong mắt của Mai Hương và Trần Lan có chút khó hiểu, Hoa Tinh không khỏi thầm than một tiếng. Thiếu nữ mỹ lệ như Mai Hương, nếu không gặp gỡ hần, thì cuộc đời này nàng ở trong chốn giang hồ có lẽ sẽ chỉ toàn gặp phải đau khổ mà thôi.

Hoa Tinh cười với Mai Hương nói: “Chúng ta không phải xuống nước bắt cá, nhưng sự tự do trên thuyền không phải do chúng ta kiểm soát, nàng hiểu chưa? Ta đến Trường An đã dắc tội với không ít người, nếu chúng ta đi đường thủy, bị địch nhân ở trên thuyền bó buộc thủ cước, thì lúc ấy các nàng phải làm sao? Phải biết rằng trên mặt nước so với trên đất liền có rất nhiều chỗ bất đồng, sợ rằng các nàng dù có là võ lâm cao thủ, nhưng khi các nàng không thông thạo thủy tính, thì trên mặt nước đã bị người khác bài bố sắp xếp, một thân bản lĩnh một chút cũng không thể phát huy được, khi đó có hối hận cũng không còn kịp rồi. Cho nên vì sự an toàn, chúng ta đi trên bộ là tốt nhất. Nếu chỉ có một mình ta mà nói, ta tự nhiên sẽ chọn thủy lộ, nhưng có các nàng thì lại khác, các nàng chính là nhược điểm của Hoa Tinh ta, hiểu chưa? Cho nên các nàng phải nghe lời ta, bằng không trên đường đi chúng ta sẽ có vô số nguy hiểm.”

Mai Hương và Trần Lan vừa nghe, lập tức đã hiểu được, đều biết Hoa Tinh nói rất có lý, toàn là những điều mà bọn nàng không hề nghĩ đến. Đồng thời trong lời nói của Hoa Tinh cũng lộ ra sự quan tâm và nhu tình với bọn nàng, khiến cho trong lòng của Mai Hương và Trần Lan đều cảm thấy ngọt ngào. Mai Hương lôi kéo tay của Hoa Tinh, trên mặt nở nụ cười nói: “Hiểu rồi, cảm ơn huynh, chúng muội sẽ nghe lời, huynh yên tâm đi. Chúng muội không phải vẫn luôn nghe lời sao, đúng không Phượng Hoàng đặc sứ Hoa đại công tử của muội.” Trong ánh mắt hiện lên vẻ tinh nghịch.

Hoa Tinh trìu mến nhìn nàng, hữu thủ nhẹ vỗ về mái tóc của nàng, ôn nhu cười nói: “Biết được là tốt, nàng thật sự là một tiểu tinh quái. Bất quá bộ dáng này lại khiến ta thập phần ưa thích, hy vọng nàng vẫn có thể bảo trì được tính cách ngây thơ hoạt bát, có được tâm linh thiện lương, trong trắng này.” Trong mắt lộ ra vẻ yêu thương say mê sâu đậm, lắng lắng nhìn vào ánh mắt nàng.

Mai Hương nhìn ánh mắt mê người kia, không khỏi bị hấp vào sâu hơn. Rất nhẹ giọng, Mai Hương nói: “Chỉ cần huynh thích, muội sẽ vĩnh viễn bảo trì bộ dáng này, sẽ vĩnh viễn như vậy để bồi tiếp huynh.” Trong mắt có tình cảm quyến luyến thật sâu. Gió nhẹ nhàng thổi tới, năm người tiếp tục chuyển lữ hành của bọn họ, đi tới con đường phía trước. Trong gió nhẹ thỉnh thoảng có thể nghe âm thanh cười vui của bọn họ, vang lên hai bên quan đạo.

Lúc này năm người đi tới ngã rẽ, phía trước có một phiến tiểu lâm, trước tiểu thụ lâm có một vài lộ nhân thừa thốt đang mệt mỏi ngồi nghỉ ngơi từ trước. Hoa Tinh vừa cùng Mai Hương nói chuyện vừa đi đường, vô tình quét mắt liếc nhìn mấy người này. Trong lòng Hoa Tinh đột nhiên lóe lên một ý niệm kỳ quái, còn chưa kịp chờ hần nghĩ ra được kết quả, thì chợt nghe Âm Vũ lớn tiếng hét lên: “Mọi người hãy cẩn thận, mau lui lại, đây là Âm Ưng tổ chức.” Nói xong, trường kiếm trong nháy mắt chém ra che chắn trước năm người tạo thành một đạo kiếm quang dày đặc, không hề có dấu hiệu báo trước đột nhiên xuất hiện vô số độc châm và ám khí đang từ bên ngoài phóng ra.

Cùng thời khắc đó, Cô Ngạo cũng rút trường kiếm ra khỏi bao, múa kiếm ngăn cản ám khí từ mặt bên công tới, lưng dựa vào Hoa Tinh. Bên kia Mai Hương và Trần Lan vừa nghe Âm Vũ nói, cũng vội vàng rút binh khí ra để phòng ngự. Loạn đao trong tay của Mai Hương chém ra, mà trong tay của Trần Lan là thanh cương kiếm mới mua cách đây không lâu, hai người đều rất cẩn thận để phòng sự công kích của địch nhân.

Trong mắt của Hoa Tinh bắn ra một đạo hàn quang lạnh lẽo, địch nhân tổng cộng có mười ba người, hiển nhiên là sớm có kế hoạch, đặc biệt ở đây muốn tập kích năm người bọn họ. doc truyện tại . Vừa nghĩ bọn chúng sẽ đến thì đã bọn chúng đã tìm đến đúng như dự liệu của hần, chỉ là không biết là ai đã phái bọn chúng tới. Mười ba người lúc này thì có chín người đang phóng ám khí, nhìn thủ pháp thì đều là cao thủ, nhớ tới Âm Vũ đã từng nói, đây là một tổ chức sát thủ gọi là Âm Ưng tổ chức, vậy chức nghiệp của những người này đều là sát thủ, chẳng trách thủ pháp lại thuần thực như vậy. Lựa chọn chỗ này cũng là một địa phương tốt để hạ thủ, đầu tiên là đóng vai những lộ nhân bình thường, để làm giảm đi sự cảnh giác của bọn họ, sau đó khi mấy người bọn họ vừa xuất hiện thì đột nhiên phát động công kích, đánh cho bọn họ đến ứng phó cũng không kịp, thật sự là chức nghiệp sát thủ có kinh nghiệm phong phú, đúng là không hổ danh tiếng trên giang hồ.

Trong lòng Hoa Tinh vừa suy nghĩ, thân hình cũng bắt đầu di động. Không ai nhìn rõ hắc thể nào lại xuất hiện bên cạnh thụ lâm, tốc độ kia tựa như bóng u linh đột ngột hiện lên trong không trung, làm cho người ta kinh hãi vô cùng. Trong mắt Hoa Tinh mang theo tiểu ý lạnh lùng, ánh mắt kia giống như nhìn người đã chết rồi, không mang theo một chút cảm tình. Hữu thủ của Hoa Tinh nhoáng lên, trong tay đã thấy nắm lấy một thanh tiểu đao dài bảy tấc, thanh tiểu đao bóng loáng kia lưu động, thập phần chói mắt, đặc biệt hấp dẫn. Nhưng dùng nó giết người, tựa hồ có chút vẻ khiến người ta buồn cười, trong ánh mắt của sát thủ kia đều lộ vẻ không tin.

Khóe miệng của Hoa Tinh khẽ nhếch lên, lộ ra tiểu ý tàn khốc, có vẻ có chút tà dị. Tiểu đao trong tay trong nháy mắt bắt đầu xoay tròn, tốc độ cực nhanh khiến người ta không người nào tin tưởng, đã xuất hiện trong không trung trước mắt vài sát thủ này. Thời khắc này, trong mắt của vài sát thủ đều mang theo vẻ kinh hãi, thân hình mạnh mẽ thoái lui về sau, né tránh phải, muốn tránh né Truy Hồn Đao trí mạng kia. Nhìn thân hình mạnh mẽ của những sát thủ này, trong lòng Hoa Tinh thầm cười lạnh, những người này đều có thể xem là những cao thủ trên đời khó gặp, đáng tiếc khi bọn chúng chọc tới hắc, thì tính mạng của bọn chúng đã được quyết định rồi.

Thân hình Hoa Tinh dừng lại trên không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn sáu người đang né tránh kia, tiểu đao như quỷ thủ truy hồn, phát ra quỷ lệ ma âm, mang theo khí thể câu hồn đoạt phách, một lần rồi lại thêm một lần nữa xuất hiện trước ngực của sáu người, làm cho sáu người phải toàn lực né tránh. Trong mắt sáu người bắn ra vẻ hoảng sợ, tựa hồ giống như đã biết được kết quả cuối cùng thể nào. Trong thời gian chớp mắt, thì đã có hai người trong tình huống còn chưa kịp phát ra âm thanh, thì đã vĩnh viễn câm nín. mang theo vẻ khiếp sợ khó tin, trong mắt lại mang theo vẻ không cam lòng và tiếc nuối, lẳng lặng ly khai nhân thế. Bốn người còn lại càng là kinh hãi vô cùng, không thể tưởng được Hoa Tinh quả nhiên danh bất hư truyền, võ công cực kỳ cao cường đến vậy.

Mười ba gã sát thủ tinh anh của Âm Ưng tổ chức, ngoại trừ sáu người còn lại chế trụ Hoa Tinh, thì bảy người kia thừa dịp lúc Hoa Tinh ly khai tam nữ và Cô Ngạo bên cạnh, thì phát ra những đòn công kích trí mạng tới tam nữ và Cô Ngạo. Hiển nhiên những người này đã sớm điều tra qua thân phận võ công của Hoa Tinh, định trước tiên co cụm lại chế trụ Hoa Tinh, để dễ dàng giết chết những người bên cạnh hắc, chọc cho hắc tức giận, sau đó mới nhân cơ hội mà giết chết hắc.

Ám Vũ xuất thân là sát thủ, biết những người này sẽ không kết thúc sự tình như vậy, sự lợi hại vẫn còn ở phía đằng sau mà chưa có phát động. Ám Vũ lớn tiếng nói: “Mọi người dựa lưng vào nhau, mỗi người thủ giữ một phương để tiến gần về phía công tử, cẩn thận những thủ đoạn lợi hại của địch nhân.” Ba người còn lại đều biết Ám Vũ xuất thân là sát thủ, đối với những thủ đoạn này thì vô cùng quen thuộc, vội chiều theo lời nói của nàng mà làm. Vì vậy bốn người dựa sát vào nhau, huy động binh khí trong tay, từ từ tiến gần phía về phía Hoa Tinh.

Nhưng địch nhân cũng không phải đơn giản, quyết không cho phép bọn họ ở cùng một chỗ, cho nên lúc này chính thức phát động công kích. Chỉ nghe tiếng rít mãnh liệt vô pháp phá vỡ không trung đến từ bầu trời như muốn phá vỡ đường chân trời, hơn mười đạo vũ tiễn vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt từ mặt bên phóng tới, Lực đạo mạnh mẽ chấn động khiến thủ cước của bốn người run lên, trong lòng kinh hãi vô cùng. Trong lòng Ám Vũ chấn động, hét lớn: “Cẩn thận, đây là Xuyên Vân Nỏ, lực đạo mạnh mẽ vô cùng, có thể bắn ra từ khoảng cách năm trăm bộ, mọi người phải để ý, mau theo sát ta.” Vừa nói, vừa huy động trường kiếm trong tay mở đường, tiến gần tới Hoa Tinh.

Bên này, sau khi Hoa Tinh đã giết chết bốn người, một đạo vũ tiễn mạnh mẽ nhắm ngay lưng của Hoa Tinh mà phóng tới, mang theo tiếng xé gió chói tai, phẳng phát giống như muốn xuyên qua thời gian và không gian, bắn thẳng đến Hoa Tinh. Trong mắt Hoa Tinh nhanh chóng bắn ra một đạo xích hồng quang hoa, nụ cười tàn khốc nơi khóe miệng lại càng thêm lạnh lùng, hữu thủ phản thủ đánh ra một chưởng, đạo vũ tiễn đang bay tới gần và chưởng lực của Hoa Tinh tiếp xúc nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh trong trẻo, nhất thời bị chấn thành bụi phấn.

Trong mắt của Hoa Tinh bắn ra ánh mắt cực kỳ tà dị, tiểu đao vẫn đang bay lượn kia đột nhiên phát ra một đạo hồng quang, như một đạo hồng sắc đao mang hình vòng cung, trong nháy mắt đã đoạt đi cùng lúc hai tánh mạng nữa. Hơn nữa lại còn chặt đứt vô số cây cối trong thụ lâm, mang theo một tiếng rít rồi trở về tới trong tay của Hoa Tinh. Phương pháp khống chế đao thần kỳ kia, giống như là Ngự Đao Thuật vậy,

thần kỳ vô cùng, đến đi do lòng mình. Trên mặt của Hoa Tinh mang theo một nụ cười lạnh, thân hình xoay chuyển, vẫn đang lửng không sáu thước mà đứng, bộ dạng cực kỳ quỷ dị. Đồng thời một cỗ khí thể bá đạo cuồng hoành phách thế, trong nháy mắt khuếch tán về bốn phía, khí thể cực kỳ mạnh mẽ kia, ép tới thảo mộc trên mặt đất phải cúi đầu, như bị một luồng gió thổi qua, không hề dừng lại.

Bên này Mai Hương và Trần Lan hai người có võ công yếu nhất, sau khi bị hơn mười ngọn vũ tiễn liên tiếp ngăn cản, Trần Lan rốt cục cũng bị một ngọn vũ tiễn cường hoành bắn trúng vai trái, toàn thân bị chấn lui một thước, hàng phòng ngự bốn người rốt cục đã bị phá vỡ. Cũng trong lúc này vô số vũ tiễn xạ tới, bốn người đã có vẻ nguy hiểm vô cùng, hoàn toàn rơi vào trong vòng vây hãm của địch nhân. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Lúc này một tiễn phóng tới, nhắm tới lưng của Mai Hương, Tiếng hét lảng lệ của nàng, làm rung động trái tim của Âm Vũ và Cao Ngạo. Nếu trúng phải một tiễn này, Mai Hương hẳn phải chết chứ không thể nghi ngờ, đáng tiếc Âm Vũ muốn cứu mà vô năng vô lực. Mà Mai Hương cũng cảm giác được nguy cơ tử vong, trong lòng run lên, thời khắc này nàng nhớ tới Hoa Tinh. Nghĩ đến quan hệ giữa hai người vài ngày nay thật ngọt ngào ấm áp, hồi ức mỹ hảo ấy, khiến Mai Hương không khỏi liếc mắt nhìn Hoa Tinh cách đó không xa, trong mắt mang theo vẻ thâm tình và ái ý. Thời khắc này nàng tựa như đã quên đi nguy cơ của bản thân, trong mắt tràn đầy nhu tình nhìn Hoa Tinh, có lẽ nàng biết mình phải chết, thâm nghĩ trước khi chết phải nhìn Hoa Tinh thêm một lúc, muốn đem hân viễn ghi tạc trong lòng, như vậy thì dù có chết, cũng sẽ không quên.

Cô Ngạo liếc mắt nhìn Mai Hương, trường kiếm trong tay vung lên, dùng toàn lực của bản thân công tới phía Mai Hương. Hẳn hiểu được Mai Hương trong lòng của Hoa Tinh có địa vị vô cùng quan trọng, không thể để xảy ra bất cứ sai lầm gì, bằng không sẽ tạo thành kích động rất lớn với Hoa Tinh, cho nên hấn ra sức phóng đi, muốn dùng thân thể của mình để ngăn cản một tiễn trí mạng kia.

Trần Lan trên mặt đất lúc này cũng phát ra một tiếng thét kinh hãi, cũng vì Mai Hương mà lo lắng. đồng thời nàng cũng phát hiện ra một tiễn khi nãy không ngờ lại ẩn chứa kịch độc, đang nhanh chóng khuếch tán trong nội thể của nàng, ăn mòn sinh mệnh lực của nàng. Cảm giác được tính mạng của mình đang chậm rãi trôi qua, trong đầu Trần Lan đột nhiên có cảm giác trống rỗng, cái gì cũng không muốn nghĩ đến, nhưng sâu thẳm bên trong nội tâm của nàng, một nhân ảnh từ từ chậm rãi hiện lên. Nàng biết người ấy là ai, cũng hiểu được cả đời này có lẽ cũng không còn cơ hội sống chung với hắn, có lẽ như vậy cũng tốt, nàng cũng không cần phải đối mặt với đoạn tình cảm sẽ không được thể tục thừa nhận kia.

Nhìn Hoa Tinh, hắn cũng vừa lúc mới giết chết sáu người kia, hướng tới bên này mà đi tới. Nhìn khuôn mặt anh tuấn tiêu sái kia, lại tràn ngập mị lực tà dị, mang theo ánh mắt thâm tình vô hạn, trong lòng Trần Lan từ từ thổ dài, thời khắc này nàng mới hiểu được, bản thân kỳ thật đã mắc vào rất sâu trong nhu tình của hắn, viễn viễn không thoát ra được. Đáng tiếc, hai người có lẽ là không có duyên phận, lại phải trôi dạt mỗi người một nơi. Đánh hẹn gặp lại Hoa Tinh kiếp sau, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp nhau, cuộc đời này chỉ có thể nói tiếng xin lỗi mà thôi.

Hoa Tinh vừa quay đầu lại, trong mắt mạnh mẽ bắn ra một đoàn sát khí sắc bén vô cùng, nhìn Trần Lan ngã xuống đất, mà Cô Ngạo đang toàn lực đẩy Mai Hương ra, Âm Vũ thì hết sức để bảo vệ ba người, trong lòng Hoa Tinh nhin không được sự giận dữ. Lần đầu tiên có người ở trước mắt của mình, làm bị thương những người yêu thương bên cạnh mình, điều này làm cho Hoa Tinh cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Đồng thời cũng hiểu được hắn thật quá ư khinh địch, khinh thường đối phương, cho nên mới phải trả một cái giá đắt như vậy. Điều này cũng cho Hoa Tinh hắn một bài học, lần sau phải ngàn vạn lần cẩn thận, không được có ý nghĩ ngông cuồng, bằng không hắn mặc dù không có việc gì, nhưng những người bên cạnh hắn thì rất khó nói. Nghĩ vậy, thân thể của Hoa Tinh trong nháy mắt biến mất trong không trung, trong giây lát đã xuất hiện bên cạnh bốn người.

Cao Ngạo toàn lực đẩy Mai Hương ra, hắn lại bị một tiễn cường kinh bắn trúng ngực phải, thân nhận trọng thương, ngã xuống đất không thể dậy nổi. Mà Mai Hương sau khi bị đẩy ra thì sau đó mới có phản ứng, vội vàng nắm chặt loan đao trong tay, đứng chắn trước người của Cô Ngạo, bảo vệ cho hắn. Trong lòng Mai Hương lúc này tràn ngập cảm kích với hắn, miệng lớn tiếng nói: “Cô Ngạo đại ca, huynh không có việc gì chứ?”

Âm Vũ cũng bảo vệ bên người Trần Lan, vừa bảo vệ Trần Lan và mình không bị vũ tiễn bắn bị thương, vừa

hỏi: “Tiểu Tuyết, tỷ có việc gì không, thương thế có nguy cấp lắm không?” Ánh mắt vô thần của Trần Lan liếc nhìn nàng, khoe miệng lộ ra tiểu ý tang thương, khẽ thở dài nói: “Trên tiền này ẩn chứa một loại kịch độc vô cùng lợi hại, tỷ có lẽ không xong rồi.” Âm Vũ nghe vậy sắc mặt biến đổi, không thể tưởng được địch nhân lại độc ác như vậy, trên mũi tiền cường hoành như vậy, không ngờ lại còn tẩm kịch độc, muốn đem năm người bọn họ nhất cử tiêu diệt, không để lại nhân chứng.

Hoa Tinh dừng lại bên cạnh bốn người, nhìn vũ tiền cường hoành bay lượn đầy trời, trong mắt hấn bốc lên ngọn lửa hồng quang, có vẻ thần bí tà dị khác thường, làm cho người ta cảm giác được một loại quỷ bí dị thường. Trong mắt Hoa Tinh lộ ra ánh mắt tàn khốc, song thủ từ từ cùng lúc được triển khai, đưa về phía trước đồng thời huy động song chưởng, nhất thời hơn mười đạo vũ tiền phóng tới trước mặt đồng thời phát ra tiếng nổ mạnh trong trẻo, trong nháy mắt toàn bộ đã bị chân khí mạnh mẽ vô cùng của Hoa Tinh chấn nát thành bụi phấn, giữa không trung tạo thành những hạt bụi nhỏ, rồi như bị một cơn lốc cuốn đi, cuộn tới tán công bảy địch nhân còn lại. Chỉ sau một cái nháy mắt đã truyền đến năm tiếng kêu thảm thiết, rung động tất cả mọi người. Mà năm tiếng kêu thảm thiết lại hết sức ngắn ngủi, rất nhanh đã dừng lại, hiển nhiên năm người kia đã chết.

Thân hình Hoa Tinh không ngừng lại, toàn thân trong không trung huyền hóa thành hai đạo nhân ảnh vô cùng rõ ràng, giống như thực sự là có hai Hoa Tinh vậy, đồng thời tấn công về phía hai địch nhân có võ công cao cường nhất. Hai người còn lại này chính là chủ lực tinh anh của hành động lần này, lúc này trong mắt cũng lộ ra ánh mắt cực kỳ hoảng sợ, hiển nhiên đã bị tuyệt thế võ công cường hoành của Hoa Tinh làm cho kinh sợ. Bọn chúng thế nào cũng không dám tin tưởng rằng, Hoa Tinh chỉ nhẹ nhàng vung lên song chưởng như vậy, đã đem vô số ” Xuyên Vân Nổ ” cường hoành đủ để bắn chết cao thủ Địa Bảng chấn nát thành bụi phấn, mà bụi phấn kia không ngờ lại có thể giết chết những cao thủ bên phe chúng, đây là sự tình bất luận kẻ nào cũng đều khó có thể tin được, nhưng Hoa Tinh lại làm được, đây là điều vì sao khiến người ta phải chấn động.

Thân hình Hoa Tinh hiện lên, hai địch nhân cuối cùng kia cũng trong ánh mắt lạnh lùng kia của Hoa Tinh mà ly khai nhân thế, tạm biệt tính mạng mỹ hảo của bọn họ. Tả thủ của Hoa Tinh phát lên một cái, những thi thể trên mặt đất trong nháy mắt đã bị chấn nát thành bụi phấn, phiêu tán khắp bốn phía, trong không khí tràn ngập một màng huyết tinh chi khí nồng đậm, tựa hồ như hương tới thể nhân mà thuật lại sự tình đã từng phát sinh nơi đây.

Lúc này, thanh âm của Mai Hương vội vàng truyền đến, chỉ nghe Mai Hương lo lắng nói: “Hoa Tinh, huynh mau lại đây, Tiểu Tuyết và Cô Ngạo đại ca không xong rồi, trên tiền này có tẩm kịch độc, bọn họ có lẽ sẽ không chịu đựng được lâu.” Trong ngữ khí của Mai Hương tràn ngập lo lắng và bi thương nồng đậm.

Sắc mặt của Hoa Tinh biến đổi, trong nháy mắt tới bên cạnh Cô Ngạo và Trần Lan. Lúc này Âm Vũ đã rút ra mũi tiền trên người của hai người, phong trụ huyết đạo của hai người, để tránh cho độc tính khuếch tán. Nhìn hắc sắc huyết dịch chảy ra thì hiểu được ngay trên tiền này bôi một loại kịch độc, hơn nữa lại là loại vô cùng mạnh liệt. Song thủ của Hoa Tinh cùng kéo hai người, tâm thủ đặt trên huyết Mệnh Môn nơi bối tâm, một cổ thất thải sắc chân khí trong nháy mắt được truyền vào thân thể của họ. Chân khí cường hoành này mạnh mẽ đã thông kinh mạch nơi kịch độc đang bị phong bế trong cơ thể hai người, một lúc sau, phàm là nơi nào thất thải sắc chân khí đi qua, hắc sắc kịch độc đều tránh lui, phẳng phất như thất thải sắc chân khí là khắc tinh của hắc sắc kịch độc kia vậy. Cuối cùng, toàn bộ kịch độc trong nội thể của hai người đã bị chân khí cường hoành của Hoa Tinh bức ra bên ngoài cơ thể, cứu vãn tính mạng của hai người.

Hoa Tinh khẽ thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Tốt rồi, độc trong bọn họ đã bị ta bức ra, chỉ còn ngoại thương thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe lại thôi. Giữa trưa rồi, chúng ta cần tìm một chỗ, nghỉ ngơi thật tốt hai ngày, đợi cho thương thế của bọn họ khôi phục chắc cũng không sai biệt nhiều lắm, rồi mới tiếp tục lên đường. Đi thôi, trước hết phải rời khỏi nơi này.”

Mai Hương và Âm Vũ cũng nhẹ thở ra một hơi, cuối cùng cũng không có việc gì. Mặc dù vẫn biết bên phe họ có hai người đã bị thương, nhưng Âm Ung tổ chức kia thì toàn quân bị tiêu diệt, điều này cũng là một thành tích tương đối tốt rồi. Nhưng Âm Vũ biết, Âm Ung tổ chức này trong nhiều năm qua, lần đầu tiên gặp phải loại tình hình này, là một sự kiện chưa từng có. Điều này chính bởi vì bọn họ chọn tới Hoa Tinh, có lẽ trong tương lai sẽ có một ngày, tổ chức này bởi vì sự tình của ngày hôm nay, mà bị hủy trong tay của Hoa Tinh.

Cô Ngạo và Trần Lan nhờ kịch độc đã được trục xuất, thân thể cũng khôi phục lại công lực, chỉ có điều miệng vết thương có chút đau đớn mà thôi. Hai người đứng dậy cùng Hoa Tinh ba người bắt đầu chậm rãi ly khai khỏi nơi đây. Trước khi rời đi, Trần Lan liếc mắt nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt kia lại mang theo một điều gì đó kỳ dị, làm cho người ta nhất thời đoán không ra điều đó đại biểu cho ý nghĩa gì.

53. Chương 53: Khách Điểm Mê Tinh

Trên đường đi, Âm Vũ đỡ Trần Lan, Mai Hương đỡ Cô Ngạo, đi theo phía sau của Hoa Tinh. Đi không được bao xa, Cao Ngạo đã cự tuyệt hảo ý của Mai Hương, kiên trì một mình hẳn có thể đi được, dù Mai Hương có nói như thế nào, Cô Ngạo đều không đồng ý, lý do chính là Cao Ngạo là người hầu của Hoa Tinh, há có thể để Mai Hương, vị thiếu phu nhân tương lai này, đỡ hẳn đi đường được, nên hẳn lại nói rằng thương thể cũng không nặng, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi. Mai Hương bất đắc dĩ chỉ đành để mặc hẳn, trong miệng chỉ biết nói một câu cảm ơn, dĩ để biểu đạt ý cảm ơn của nàng với hẳn.

Hoa Tinh không để ý đến bốn người bọn họ, trên đường đi đều nghĩ đến sự tình hôn nay. Hiện tại đối với Hoa Tinh mà nói, chính là một giáo huấn, cũng còn may là không có xảy ra sự tình gì nghiêm trọng, bằng không hẳn thật sự có hối hận cũng không kịp. Nghĩ cho tới nay, hẳn chính bởi vì có tuyệt thế võ công cao cường, mà không có để người trong thiên hạ vào trong mắt, bây giờ xem lại bản thân thì hẳn quá ư khinh địch, khinh thường người trong thiên hạ. Từ nay về sau quyết không thể để sự tình giống như sự tình ngày hôm nay tái diễn, bằng không chính hẳn có lẽ thực sự sẽ phải hối hận. Lặng lặng nghĩ khi đến sự tình mấy ngày nay khi hẳn tiến vào võ lâm, thật sự là đã xảy ra không ít sự tình, mà hẳn tựa hồ đem toàn bộ tâm tư đặt trên thân thể của những nữ nhân rồi, bởi vậy bỏ qua rất nhiều sự tình, hẳn tất yếu phải trong lòng bình tĩnh mà suy nghĩ cho thật tốt.

Nhóm năm người bọn họ giữa trưa đã đi tới Hoa Huyền, nơi này ở gần Hoa Sơn, là phạm vi thế lực của Trung Nguyên đại phái, Hoa Sơn phái, thường xuyên có thể thấy một ít đệ tử của Hoa Sơn phái đi lại trên trần. Hoa Tinh cùng với bốn người nghỉ lại tại khách điểm lớn nhất ở trong trần, tổng cộng thuê năm gian phòng hảo hạng. Sau khi vết thương của Cô Ngạo và Trần Lan đã khá hơn một chút, Hoa Tinh nói với Âm Vũ: “Tiểu Vũ à, nàng đi mua Kim Sang Dược rồi trở về đây, đợi lát nữa ta xoa thuốc cho bọn họ, như vậy bọn họ sẽ nhanh khỏi hơn nhiều. Đi ra ngoài nhớ rõ cẩn thận một chút, nhanh đi nhanh về, ta còn có sự tình muốn hỏi nàng.”

Âm Vũ ứng thanh rời đi, lúc này trong phòng Hoa Tinh chỉ còn lại có Mai Hương. nhìn thoáng qua Mai Hương, trong mắt Hoa Tinh mang theo nhu tình, nhẹ giọng nói: “Hương nhi, khi có thời gian rồi, phải nhớ kỹ là theo Tiểu Vũ học một chút kinh nghiệm trên giang hồ, tránh tương lai gặp phải nguy hiểm mà không biết phải làm sao, như vậy ta sẽ lo lắng lắm, có biết không? Từ nay về sau có thời gian cũng nên luyện công cho tốt, như vậy mới có thể bảo vệ thật tốt cho bản thân.”

Mai Hương nhẹ nhàng nhảy vào trong lòng hẳn, song thủ ôm lấy eo hẳn, đầu dán vào lồng ngực hẳn, nhẹ giọng nói: “Hương nhi biết rồi, Hương nhi sẽ cố gắng đề cao võ công của bản thân, tránh mang thêm cho huynh gánh nặng. Hôm nay nếu không vì Hương nhi, Cô Ngạo đại ca cũng sẽ không bị thương. Hương nhi khi đó còn tưởng rằng mình chết chắc rồi, thời khắc ấy, Hương nhi thậm nghĩ phải liếc mắt nhìn huynh cho thật kỹ, phải khẩn trương đem huynh vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, cho dù có chết cũng sẽ không quên. Không nghĩ tới Cô Ngạo đại ca đã cứu muội, Hương nhi cảm kích huynh ấy rất nhiều, bởi vì Hương nhi không nở rời khỏi huynh, muốn vĩnh viễn chung sống với huynh, vĩnh viễn chẳng phân li.” Trong thanh âm ôn nhu, biểu đạt ra chính là thâm tình vô tận và quyến luyến, lời nói cảm động đến trong tận cùng trái tim của người ta, thật sâu khiến dẫn trái tim của Hoa Tinh, khiến hẳn không tự chủ được muốn được thương tiếc nàng thật tốt.

Nhẹ vỗ về mái tóc của nàng, ánh mắt của Hoa Tinh thời khắc này trở nên trong trẻo vô cùng, trong ánh mắt sáng ngời kia, hiển lộ ra trận trận thâm tình và yêu thương không rời. Song thủ ôm chặt Mai Hương trong lòng hẳn, Hoa Tinh cũng không có nói gì, bởi vì hẳn hiểu được hiện tại giữa hai người, đã không cần phải có ngôn ngữ, lòng của bọn họ sớm đã liên kết lại làm một, cả đời này rốt cuộc cũng sẽ không chia lìa.

Ám Vũ đi không được bao lâu thì đã trở lại mang theo loại Kim Sang Dược tốt nhất mà nàng đã mua, nhẹ nhàng giao cho Hoa Tinh. Đi tới trong phòng của Cao Ngạo, Hoa Tinh phân phó cho Ám Vũ chuẩn bị một chậu nước ấm, để tẩy rửa thật sạch miệng vết thương của Cô Ngạo. Vừa cởi áo của Cô Ngạo, Hoa Tinh vừa bảo hai nàng trước hết hãy đi ra ngoài. Sau đó nhẹ giọng nói với Cô Ngạo: “Hôm nay thật cảm ơn người đã cứu Hương nhi, ta cũng không nói nhiều làm gì, sau này chúng ta vẫn tiếp tục ở chung với nhau, tin tưởng rằng tương lai người sẽ hiểu được Hoa Tinh ta là người thế nào.”

Cô Ngạo nhìn hẩn, nhẹ giọng nói: “Công tử không cần phải cảm ơn ta, công tử là người rất trọng tình cảm mà cả đời này ta có thể gặp gỡ. Cô Ngạo ta cả đời cô độc, cho tới bây giờ không phục bất cứ kẻ nào, nhưng ta với công tử lại tâm phục khẩu phục. đặc biệt là thâm tình của công tử với mấy vị cô nương ấy, đánh động thật sâu con người ta, khiến ta hiểu được công tử tịnh không phải giống như vẻ ngoài tà dị điên cuồng, mà là kỳ nam tử vẻ ngoài đáng sợ trong lòng đầy nhu tình, đáng để Cô Ngạo ta theo làm tùy tùng, cũng đáng để những thiếu nữ mỹ lệ thiện lương trong thiên hạ phó thác cả tính mạng.”

Hoa Tinh nghe vậy, cười ảm đạm nói: “Người xem ra hoàn toàn nhìn thấu được ta, thật không hổ là người bên cạnh Hoa Tinh ta. Được rồi, trước hết cũng nên tẩy sạch miệng vết thương của người, sau khi bôi Kim Sang Dược rồi nói sau.” Nói xong bèn tẩy rửa miệng vết thương cho hẩn, thật cẩn thận bôi thuốc cho hẩn.

Đợi sau khi Cô Ngạo mặc lại quần áo, Hoa Tinh mới mở cửa để cho Mai Hương và Ám Vũ tiến đến. Hoa Tinh cười với Mai Hương nói: “Cô Ngạo cứu nàng một mạng, nàng ở đây bôi tiếp hẩn nói vài ba câu cho thật tốt, ta và Tiểu Vũ đi xem Tiểu Tuyết, bôi thuốc cho nàng ấy.” Mai Hương nghe vậy nói: “Mọi người cứ đi đi, muội ở lại bôi tiếp Cô Ngạo đại ca nói chuyện.”

Đi tới ngoài cửa căn phòng Trần Lan ở, Hoa Tinh nghĩ tới thân phận của Trần Lan, không thể để bại lộ, liền nói với Ám Vũ: “Nàng trước hết hãy đi mua thuốc bôi bổ thân thể rồi trở về, Tiểu Tuyết để ta đi bôi thuốc cho nàng ấy là được rồi.” Nói xong nhìn Ám Vũ, trong mắt lộ ra nhu tình.

Ám Vũ nhìn hẩn, từ từ gật đầu, mở miệng cười với hẩn, xoay người rời đi. Hoa Tinh tựa hồ nhớ tới điều gì đó, giữ chặt lấy tiểu thủ của nàng, trong mắt ẩn chứa đầy nhu tình nhìn nàng. Ám Vũ cũng lẳng lặng nhìn hẩn, phẳng phất như đang đợi điều gì đó.

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Vũ, ủy khuất cho nàng rồi, nàng có trách ta không?” Ám Vũ nghe vậy, trong mắt hiện lên lệ quang, nhẹ nhàng lắc đầu. Hoa Tinh thấy trong mắt nàng có giọt nước mắt, biết nàng kỳ thật cũng có để ý đến. Mấy ngày nay nàng vẫn giữ thân phận là một thị nữ đi theo hẩn, không có tìm được một chút ôn tồn, trong lòng tự nhiên cũng sẽ khó có thể tiếp thụ được.

Hoa Tinh động tình, ôm nàng trong lòng hẩn, miệng hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm thơm của nàng, dùng sức triển miên quần quýt với cái lưỡi của nàng. Song thủ ôm chặt lấy thân thể của nàng, cảm thụ ngọc nhũ đầy đặn cao vút của nàng đang ép chặt trên ngực hẩn, cảm giác mềm mại kia, thật sự là thập phần tuyệt vời. Song thủ của Hoa Tinh lần xuống dưới, đem bán viên tròn trịa mê người kia nắm trong tay, dùng sức vuốt ve, dùng hành động để biểu đạt sự quyến luyến và thương tiếc của hẩn với nàng.

Toàn thân Ám Vũ mềm ra, thật sâu chìm đắm trong nụ hôn và những vuốt ve đầy yêu thương kích tình của người trong lòng nàng yêu thương, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, thẹn thùng đáp lại công kích của Hoa Tinh. Đồng thời song thủ ôm chặt lấy eo hẩn, đem ngọc nhũ mềm mại mỹ lệ của nàng ép chặt trên ngực hẩn, đồng thời hạ thân từ từ lắc lư vắn vẹo, nhẹ nhàng ma sát với thân thể của hẩn, để hẩn hưởng thụ tư vị tuyệt vời khó mà nói nên lời này.

Lẳng lặng triển miên một trận, Hoa Tinh cũng buông Ám Vũ ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trêu đùa trên khuôn mặt nàng, trong mắt mang vẻ quyến luyến và không nỡ, nhỏ giọng nói: “Buổi tối ta ở lại đây cùng nàng có được không?” Ám Vũ nghe vậy, sắc mặt đỏ lên, trong lòng vừa thẹn vừa mừng, nhẹn không được từ từ gật gật đầu, rồi đột ngột chạy ra ngoài. Hoa Tinh nhìn thân thể động lòng người của nàng, không khỏi nhớ tới Ám Vũ mỹ tuyệt nhân thế, không thua gì dung nhan tuyệt mỹ của Lý Văn La, nhớ tới thân thể mỹ lệ của nàng, cùng với thân thái thẹn thùng của nàng, trong mắt Hoa Tinh không khỏi hiện lên vẻ quyến luyến thật sâu.

Đẩy ra cửa phòng của Trần Lan, Hoa Tinh đưa tay ra sau khép lại cửa phòng, sau đó đi tới bên giường. Trần Lan đang nằm trên giường, thấy Hoa Tinh tiến đến, trong mắt hiện lên vẻ kỳ dị, vội vàng ngo nguậy muốn ngồi dậy. Hoa Tinh nhẹ nhàng tiến lên, khẽ nâng nàng ngồi dậy, tay hẩn đưa ra nhắc lấy cánh tay

của nàng, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn đầy đặn mịn màng, đem nàng ôm vào rong lòng. Sắc mặt Trần Lan đỏ lên, vội vàng giãy dụa nói: “Không được làm như vậy, một lúc nữa các nàng ấy trông thấy đó. Đệ đệ, đệ không khi dễ tỷ tỷ, phải không?”

Hoa Tinh ôn nhu cười cười, hôn lên mặt nàng một chút, nói: “Tỷ tỷ bây giờ đã bị thương, là một bệnh nhân, thì nên nằm nghỉ cho tốt, không được động đây, bằng không sẽ không tốt cho thân thể. Ta đến để bôi thuốc cho tỷ tỷ, vì để không làm bại lộ thân phận của tỷ, cho nên chỉ có đệ đệ ta đến thay vì là người khác đến làm.” Nói xong ánh mắt hắn nhìn nàng, nơi đây có nhu tình khiến nữ nhân chìm trong mê say, khiến cho trống ngực của Trần Lan càng đập nhanh hơn, thở gấp khe khẽ, tạo thành bộ dạng mặt đỏ bừng tim đập nhanh.

Trần Lan nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc kia, trong lòng có những lời tình tự không thể nói ra, ngay cả chính nàng cũng sớm có chút không rõ về lòng mình. Vốn khi trúng tiễn, thì đã tưởng rằng mình sẽ chết, trong lòng Trần Lan thầm nói với mình, nếu kiếp sau còn có thể gặp gỡ hắn, thì nàng sẽ bỏ hết tất cả, dùng cảm yêu lại hắn, đem tất cả của nàng cho hắn, mặc hắn làm những gì hắn muốn. Nếu kiếp này thật sự có thể không chết, vậy chứng tỏ nàng và hắn thực sự là có duyên phận, thì cuộc đời còn lại, hắn nếu còn muốn nàng, thì nàng cũng không kiên trì nữa, mặc hắn được tùy ý tận hưởng. Không thể tưởng được nàng thật sự vẫn còn sống, bây giờ phải đối diện với hắn, trong lòng Trần Lan bắt đầu cảm thấy mâu thuẫn, không biết là có nên buông thả con tim của nàng, mặc hắn được tận tình triu mến, chiếm đoạt nàng hay không.

Hoa Tinh từ trong mắt nàng có thể nhìn ra được một số điều, nhưng không thể hoàn toàn nhìn thấu được tâm tư của nàng. Hoa Tinh nhu tình nói: “Tỷ tỷ nên nằm xuống nghỉ ngơi, đệ sẽ cho tẩy sạch miệng vết thương, sau đó bôi thuốc, như vậy tỷ mới có thể nhanh chóng khỏe lại được.” Nói xong bèn đem thân thể mềm mại của nàng đặt trên giường, song thủ nhẹ nhàng cởi áo của nàng.

Trần Lan thấy vậy, trong lòng cũng nhịn không được sự thẹn thùng, dù sao đối với người cao quý đoan trang như nàng mà nói, phải để thân thể kiêu hãnh mỹ lệ của nàng lồ lộ trước mắt nam nhân, sự tình ấy thật khiến người ta phải ngượng ngùng vô cùng. Mặc dù trong lòng nàng đã chấp nhận nam nhân này, nhưng sự thẹn thùng và ý thức giữ mình nghiêm ngặt ở thời khắc này cũng nhắc nhở nàng. Trần Lan từ từ nói nhỏ: “Đệ đệ, không muốn đâu, không muốn thật mà.” Trong thanh âm ngâm lên trầm thấp của nàng tựa hồ không có nhiều lắm sự cự tuyệt, mà ngược lại như là một loại dụ hoặc không cùng, hấp dẫn thật sâu Hoa Tinh.

Chậm rãi cởi bỏ thanh sắc thượng y (áo màu xanh), rất nhanh đã làm lộ ra bờ vai thơm trắng trong như ngọc và lớp vải bó ngực. Nhìn trên làn da ngọc (ngọc phụ) trong suốt cực sáng, một đạo huyết tích thật sâu, có vẻ đặc biệt chói mắt. Hoa Tinh nhịn không được nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve miệng vết thương kia, động tác cực mềm cực nhẹ, có vẻ cực kỳ cẩn thận. Nhìn tiên huyết thấm ướt cả lớp vải bó ngực, Hoa Tinh nhịn không được nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ đau lắm không, trong lòng đệ đệ cảm thấy đau lắm.” Chỉ một câu nói, rung động thật sâu trong Trần Lan. Mặc kệ điều này có xuất phát từ nội tâm hay không, cũng mặc kệ nó có thật tình (chân thành) hay không, nhưng những lời này của Hoa Tinh đều đánh động thật sâu đến trái tim nàng.

Trần Lan nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ nhu tình vô cùng rõ ràng, mềm nhẹ nói: “Cám ơn đệ, Hoa đệ, tỷ tỷ không thấy đau, bởi vì có đệ.” Hoa Tinh nhìn vào ánh mắt nàng, cảm nhận được nhu tình trong mắt nàng, hiểu được thời khắc này, trái tim nàng đã chính thức chấp nhận hắn. Chấp nhận nàng trở thành tình nhân của hắn, đem nhu tình cũng như chân tình của nàng đặt trên người hắn. Trong mắt Hoa Tinh có vẻ kích động, nhịn không được cúi người nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ hồng của nàng.

Trong mắt Trần Lan hiện vẻ tu xấu hổ thẹn thùng, nhưng lúc này nàng không hề trốn tránh, từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hé mở đôi môi chờ đợi nụ hôn thâm tình của Hoa Tinh. Hoa Tinh mềm nhẹ hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng, nhẹ nhàng nhắm nháp hơi thở thơm tho kia, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và thương tiếc, ôn nhu hưởng thụ sự tiếp xúc của tâm linh này, giao nhau và dung hợp của tình yêu này.

Trần Lan từ từ mở mắt, phát hiện lúc này đây Hoa Tinh so với dĩ vãng rõ ràng bất đồng. Lúc này đây Hoa Tinh có vẻ ôn nhu hơn, không hề giống như sự xung động háo sắc, bá đạo cuồng liệt của dĩ vãng. Nhìn ánh mắt của Hoa Tinh, phát hiện hắn đang mỉm cười nhìn nàng, trong ánh mắt lóe lên nụ cười nhẹ, trong trẻo sáng ngời, hết sức hấp dẫn người ta, khiến Trần Lan không tự chủ được mắc vào sâu hơn. Cảm giác được

nụ hôn ôn nhu kia của Hoa Tinh, trong lòng Trần Lan nổi lên một cổ cảm giác hạnh phúc, nhin không được lần đầu tiên nhẹ nhàng vươn cái lưỡi thơm tho của nàng chủ động cùng Hoa Tinh triền miên quấn quýt.

Hiểu được tâm tư của Trần Lan đã chuyển biến, trong lòng Hoa Tinh rốt cục khẽ thở ra một hơi, từ nay về sau nếu muốn chiếm được thân thể và trái tim của nàng, thì không cần phải cố sức giống như lúc trước nữa. Sau khi ôn nhu triền miên một lúc, Hoa Tinh có chút không nỡ buông đôi môi đỏ mọng ngọt ngào kia, đứng dậy.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Nụ hôn của tỷ tỷ thật ngọt ngào mỹ lệ, thật khiến cho người ta có chút không nỡ. Bây giờ đệ sẽ cởi lớp vải bó ngực của tỷ, rửa sạch miệng vết thương cho tỷ, đợi lát nữa sẽ giúp tỷ bôi thuốc.” Nói xong bèn ngồi ở bên cạnh nàng, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong lòng, thuận tiện cho việc cởi cái bó ngực của nàng.

Trong lòng Trần Lan có chút ngượng ngùng, sắc mặt đỏ hồng nói: “Không cởi nó ra có được không, đệ đệ? Tỷ sợ đệ lát nữa sẽ khi dễ tỷ tỷ.” Trong thanh âm rụt rè bên lên của nàng, mang theo ba phần kiều mỵ và khí tức mê người.

Đồng tử của Hoa Tinh vừa chuyển, ánh mắt hàm chứa nụ cười kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, thật oan uổng cho đệ quá, đệ thế nào dám khi dễ tỷ tỷ chứ? Tỷ tỷ mấy ngày nay vẫn bó chặt bộ ngực, nhất định sẽ khiến chúng buồn bực mà hỏng đi, đệ đệ cũng vì tỷ tỷ mà suy nghĩ, hy vọng tỷ tỷ có thể cảm thấy dễ chịu khoan khoái một chút, giúp tỷ giải phóng chúng, cho chúng được thông thoáng thôi mà, tỷ tỷ thế nào lại có thể nghi oan cho đệ như vậy, đệ thật thương tâm quá!” Bộ dạng Hoa Tinh như là phải tiếp nhận ủy khuất rất lớn, thập phần giống như là một tiểu nam hài phải chịu đựng ủy khuất mà không có chỗ phát tiết.

Trần Lan lại một lần nữa kiến thức một bộ mặt dày vô lại của hắn, bị hắn trêu chọc khiến nàng phải dở khóc dở cười, nhin không được trong miệng thấp giọng mắng: “Tên bại hoại nhà người, rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi, lại ở đây mà lấy cớ, giả bộ bị ủy khuất, cố ý muốn khi dễ tỷ tỷ. Muốn thừa dịp tỷ tỷ hôm nay bị thương, khi dễ thật tốt tỷ tỷ phải không?” Nói xong nhin không được trừng mắt nhìn hắn, bộ dạng kiều mỵ động lòng người kia, khiến Hoa Tinh nhìn mà từ từ ngẩn ngơ, thậm nghĩ đẹp quá. Hoa Tinh nghĩ thầm nàng nếu cứ tiếp tục mang bộ dáng này, thật là vô cùng động lòng người a!

Hoa Tinh không để ý tới tiếng mắng yêu kiều của nàng, song thủ từ từ cởi bỏ lớp vải bó ngực của nàng, không lâu sau hai tòa ngọc nữ cao vút tròn trịa, rốt cục cũng đã thoát khỏi trói buộc, nảy lên không ngừng. Nhìn mỹ cảnh mỹ lệ động lòng người đang nảy lên không ngừng trước mắt, hấp dẫn thật sâu ánh mắt của Hoa Tinh, chỉ thấy trong mắt của Hoa Tinh lóe sáng, khóe miệng lộ ra tiếu tà dị. Trần Lan cảm giác được ngọc nữ mỹ lệ, cao vút, mềm mại của nàng đã lộ ra trong không trung, trong lòng then thùng cực kỳ, liếc mắt nhìn Hoa Tinh, thấy song nhãn của hắn đang quan sát hết sức tỉ mỉ bộ ngực nàng, nhìn ngọc châu màu hồng phấn mềm mại của nàng, trong lòng Trần Lan vừa then vừa mừng. Thời khắc này, nàng tựa hồ đã khôi phục lại bình tĩnh, giống như lần đầu tiên cùng Hoa Tinh tại tiểu tửu điểm bên đường sơ kiến thì từ anh tư của nàng đột nhiên phát ra một cổ khí tức, trên mặt lộ ra thần thái đầy tự hào và kiêu hãnh.

Ánh mắt của Hoa Tinh bồn chồn nhìn ngắm hai quả bồ đào màu hồng phấn mềm mại vươn cao của nàng, trong miệng kinh ngạc than khẽ: “Tỷ tỷ đẹp quá.” Nói xong đầu hắn từ từ cúi gần xuống, ánh mắt càng lúc càng gần, nhìn ngắm cẩn thận nhũ đầu mỹ lệ của nàng, trong ánh mắt lộ ra thần sắc hưng phấn. Trong lòng của Trần Lan cực kỳ xấu hổ, vội vàng đưa song thủ lên trước ngực, che dấu đi khu phong cảnh mỹ lệ kia. Đồng thời miệng then thùng nói: “Đệ đệ không được nhìn, không được mà! Người còn nói giúp tỷ tỷ tẩy rửa miệng vết thương, bây giờ đã chiếm được tiện nghi, một chút cũng không thương tiếc tỷ tỷ.”

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt lộ ra tiếu ý, khẽ cười nói: “Tỷ tỷ lấy tay ngăn cản, đệ đệ thế nào có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình miệng vết thương của tỷ đây? Tỷ tỷ mau buông tay ra nào, để đệ đệ nhìn rõ ràng một chút, mới có thể tẩy rửa miệng vết thương thật tốt, sau đó mới bôi thuốc được.” Nói xong trên mặt mang theo vẻ tinh quái, song thủ đem tiểu thủ đang che chắn trước ngực tách ra hai bên, nhất thời sơn phong mỹ lệ hoảng động không ngừng lại xuất hiện trước mắt Hoa Tinh. Nhìn tuyết nhũ phong mãn nảy lên hoảng không ngừng, dường như xuất ra những gợn sóng mê người, trong mắt của Hoa Tinh ẩn chứa chút tiếu ý, mỉm cười nhìn vào ánh mắt của Trần Lan. Trần Lan nhất thời xấu hổ đến khép chặt đôi mắt, không dám mở mắt nhìn hắn.

Khóe miệng của Hoa Tinh lộ ra một nụ cười giảo hoạt, hắn rất mong muốn loại kết quả này. Hoa Tinh

thừa dịp khi nàng nhắm chặt đôi mắt, đầu cúi thấp xuống, đem nhũ châu phần hồng mềm mại phía bên trái ngậm vào trong miệng, tận tình nhắm nháp. Tim của Hoa Tinh run lên, đẹp quá. Chỉ cảm thấy ngọc châu kia mềm mịn trơn bóng, tràn ngập phần hương, ngậm trong miệng thật sự là cực kỳ sướng khoái. Đồng thời hữu thủ của Hoa Tinh cũng đem phong nhũ phía bên phải của Trần Lan nắm trong tay, cầm ngọc thổ phong mẫn mềm mại, ấm áp như ngọc trong tay, hần dùng sức để xoa bóp, cảm thụ thủ cảm mỹ lệ trong mềm mại lại tràn ngập đàn tính, trong lòng Hoa Tinh cực kỳ hưng phấn, thật sự là mỹ vị, thiên hạ khó kiếm a!

Toàn thân Trần Lan khẽ run nhẹ nhẹ, trong miệng phát ra âm thanh thở gấp nhẹ nhàng yêu kiều, nhẹ hô lên: “Đệ đệ, không muốn, không được khi dễ tỷ tỷ, không muốn mà, đệ đệ người xấu xa đến chết, a! Đừng.” Trần Lan nhịn không được nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, muốn né tránh tay và miệng của Hoa Tinh đang công kích, đáng tiếc lại không có khả năng, Hoa Tinh đã chờ đợi thời khắc này, cũng đã lâu lắm rồi, hôm nay rốt cục cũng được nhắm nháp mỹ vị của song nhũ đầy đặn mỹ lệ kia. Nguồn tại TruyệnFULL

Hoa Tinh cúi đầu thật sâu trong ngực của Trần Lan, đầu lưỡi thỉnh thoảng nhắm nháp hai khỏa nhũ châu mềm mại kia, tận tình tìm hiểu, lĩnh ngộ tư vị thơm tho kia mê người kia. Đồng thời song thủ dùng sức nắn bóp song phong phong mẫn mà tràn ngập đàn tính kia, khiến chúng trong tay hần không ngừng biến ảo thành các chủng hình trạng, trong lòng cực kỳ kích động hưng phấn, rung động thật sâu bên trong Hoa Tinh, khiến hần nhận được sự thỏa mãn cực lớn. Trần Lan thì vô lực nằm xụi lơ trong lòng Hoa Tinh, toàn thân vô lực, mặc hần tận tình chiếm cứ tiện nghi về mỹ lệ của của nàng.

Sau một hồi tay và miệng của Hoa Tinh tận tình hưởng thụ tiện nghi, thì nhẹ nhàng nhả ra ngọc châu mầu hồng phần kia, nhìn Trần Lan kiều nhược vô lực trong lòng, trong mắt Hoa Tinh hiện lên thâm tình nhẹ nhàng. Nhìn nhìn miệng vết thương kia, Hoa Tinh hiểu được, hôm nay không nên ngắt đóa hoa kiều diễm này, nơi này là khách điểm, người nhiều miệng lưỡi lẫn lộn, không phải là một địa phương tốt để thân mật, đợi ngày nào đó có thời gian, kiếm một địa phương tốt, nhắm nháp thật tốt đóa hoa phù dung kiều diễm này.

Song thủ vẫn không nỡ lại nắm lấy hai tòa nhọc thổ mỹ lệ, nhẹ nhàng vuốt ve, đồng thời trong miệng nói: “Tỷ tỷ thật đẹp, đợi qua vài ngày nữa thân thể tỷ tỷ bình phục lại, đệ đệ nhất định phải ăn tỷ tỷ. Hôm nay xem tỷ tỷ có thương tích ở phần thân trên, nên tạm thời thả cho tỷ tỷ một con ngựa (nguyên bản: phóng nhĩ nhất mã). Bây giờ ta trước hết sẽ tẩy rửa miệng vết thương cho nàng thật tốt, sau đó mới bôi thuốc.” Nói xong bèn đứng dậy đem thân thể mỹ lệ mê người kia của Trần Lan đặt trên giường, đem nước ấm đã đặt sẵn trên bàn mang tới bên giường, bắt đầu cẩn thận rửa sạch miệng vết thương cho nàng.

Trần Lan lẳng lặng nhìn Hoa Tinh, nhìn động tác mềm nhẹ của hần, vẻ mặt chuyên chú của hần ; trong ánh mắt trong trẻo kia, không mang theo tình dục, mà lại tràn đầy nhu tình và thương tiếc nồng đậm, khiến trong lòng Trần Lan cảm động vô cùng. Nam nhân anh tuấn này, trong mắt người khác là một nam nhân vô cùng hoa tâm háo sắc, nhưng thời khắc này như vậy lại chuyên chú vì nàng mà tẩy rửa miệng vết thương, đối mặt với thân thể mỹ lệ xích lỏa của nàng, trong ánh mắt tràn đầy thâm tình, mà không có một chút tình dục. Trong song nhãn mê người kia, có mị lực thật sâu hấp dẫn nữ nhân, có vài phần tà dị không thể nói nên lời, cũng tràn ngập bá đạo và ánh mắt thương tiếc, cùng lúc phát ra mị lực trí mạng, thật sâu hấp dẫn phương tâm của mỗi một nữ nhân cùng hần tiếp xúc.

Ngẫm lại cùng Hoa Tinh gặp nhau rồi ở chung, Trần Lan hiểu được có chút quái dị. Những sự tình giữa hai người mấy ngày nay nhất nhất đều hiện lên trong đầu, khiến trong lòng Trần Lan nổi lên một loại cảm giác giống như cách thế, hết thấy đều không hề chân thật, không phù hợp với lẽ thường. Làm cho người ta có một loại cảm giác bị thượng thiên đùa bỡn, tựa hồ hết thấy đều xảy ra vô cùng đột ngột, khiến nàng nhất thời không thể tiếp nhận. Nhưng vừa thấy nhu tình trong đôi mắt của Hoa Tinh, thật chân thật sinh động, khiến Trần Lan không thể không tin vào mắt mình. Có lẽ đây là điều mà mọi người thường nói là duyên phận, cũng có thể là được thiên ý cho phép, bằng không thì giải thích thế nào đây?

Hoa Tinh ôn nhu bôi thuốc cho nàng thật tốt, sau đó dùng vải bọc lấy miệng vết thương thật tốt. Ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt nàng, trên mặt Hoa Tinh lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, có vẻ thân thiết tùy ý, hoàn toàn không có một chút bóng dáng của sự tà dị trong dĩ vãng. Hoa Tinh nhìn hình dáng xuất thần của nàng, trong mắt lại hiện lên vẻ tình quái, hữu thủ xe xe ngọc châu vun cao cương cứng của nàng, chỉ thấy Trần Lan một lúc đã lấy lại tinh thần, thân thể không tự chủ được từ từ vận vẹo, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Hoa Tinh thấy vậy, trong mắt lại khôi phục lại vẻ tà dị vốn có, nụ cười hàm chứa đầy

tà khí, nhìn khuôn mặt kiều mỹ của nàng.

Trần Lan từ trong trầm tư đã phục hồi lại tinh thần, cảm giác được nhũ châu mẫn cảm của nàng lại bị hấn dùng sức xoa nắn, Trần Lan nhin không được vừa vận vẹo thân thể, vừa kiều mỹ nhìn hấn, trong mắt lộ ra vẻ u oán. Hé mở đôi môi, Trần Lan dịu dàng nói: “Không được đùa giỡn nữa, đệ đệ, người mau buông tha cho tỷ tỷ, đợi lát nữa các nàng ấy vào đây trông thấy vậy, thật sự là xấu hổ lắm a! Hảo đệ đệ, người buông tha cho tỷ tỷ được không.” Trong giọng nói thẹn thùng còn hàm chứa sự cao quý chỉ đến từ sự giữ mình nghiêm ngặt của nữ nhân.

Song thủ của Hoa Tinh vẫn tận tình vuốt ve thêm một hồi nữa, rồi mới ra tay nàng đem song nhũ mỹ lệ mê người kia buộc chặt lại, tránh làm bại lộ thân phận của nàng. Hoa Tinh không phải là không nghĩ đến nàng cả ngày sẽ phải đối mặt với vô số nhân sĩ vô lâm tới cướp đoạt Tị Thủy Châu, như vậy làm sao có thể thanh tịnh đây. Cho nên chỉ có thể tạm thời để Trần Lan chịu ủy khuất thêm một thời gian nữa, đem ngọc nhũ cực kỳ mê người, phong mẫn mềm mại che dấu nó đi, để che dấu thân phận của nàng. Sau khi đã làm xong việc, Hoa Tinh ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng ôm thân người mềm mại mỹ lệ của Trần Lan, nhẹ nhàng cùng nàng thấp giọng, thuật lại những lời diễm ngôn mật ngữ chỉ có những tình lữ mới nói với nhau. Trong mắt Trần Lan lộ ra ý xấu hổ thẹn thùng, tựa đầu dựa vào vai hấn, từ từ lắng nghe những lời mật ngữ giữa những cặp tình nhân mà thiên cổ bất biến, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc, có vẻ cực kỳ mỹ lệ.

Trong khách điểm yên lặng, Hoa Tinh ôm lấy Trần Lan, trên khuôn mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, lắng lắng cùng Trần Lan trao đổi hai con tim chân thành. Đây là lần đầu tiên hai người thân mật ở chung với nhau như vậy, lắng lắng trao đổi từ trái tim đến trái tim. Trong lòng Trần Lan có chút ngọt ngào nhẹ nhẹ, sự giữ mình trong dĩ vãng, luân lý của thế tục trong dĩ vãng, tại thời khắc này đều bị ném tới ngoài chín tầng mây xanh, từ nay về sau vĩnh viễn đi xa. Nàng bây giờ, đã không còn là Trần Lan nữa rồi, mà là Tiểu Tuyết, là một nữ nhân hoàn toàn mới, đã tìm lại được sự tự do ỳnh, một nữ nhân vì nhu tình của Hoa Tinh mà bị mê hoặc, một nữ nhân vô lực tự kèm chế. Thời khắc này tâm linh của Trần Lan đã chuyển biến, quyết định cùng Hoa Tinh tiếp tục đi hết đoạn tình duyên trong cuộc đời này, khó có thể chia lìa. Có lẽ điều này nguyên bản là đã được định sẵn, cũng có thể đây nguyên là số mệnh, bằng không tại sao trong biển người mênh mông, chỉ có khả năng gặp gỡ cực nhỏ mà hai người thế nào lại gặp nhau?

Khi Âm Vũ trở về, Hoa Tinh vẫn đang cùng Trần Lan thuật lại những lời đầy tình cảm, mang ý ngọt ngào. Thấy Âm Vũ trở về, Hoa Tinh nhẹ nhàng đặt Trần Lan nằm xuống giường, để nàng nghỉ ngơi cho tốt, đồng thời quay lại nói với Âm Vũ: “Để Tiểu Tuyết nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta sang bên kia gặp Cao Ngạo, ta có sự tình muốn hỏi nàng, về sự tình những sát thủ ngày hôm nay tập kích chúng ta.” Nói xong cùng với Âm Vũ ly khai khỏi phòng Trần Lan, đến phòng Cao Ngạo ở bên kia.

Bên này Mai Hương chính đang nhẹ giọng nói chuyện với Cô Ngạo về người khác, thấy Hoa Tinh hai người tiến đến, Mai Hương vội vàng hỏi: “Bên kia Tiểu Tuyết thế nào rồi, miệng vết thương của nàng ấy đã được bó lại kỹ chưa?” Khi nói ánh mắt nhìn sang Hoa Tinh.

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Đã được bao lại tốt rồi, ta để nàng ấy nghỉ ngơi thật tốt một lúc. Ta sang bên này là muốn thảo luận một chút về sự tình hôm nay chúng ta bị tập kích, sự tình này mọi người có cái nhìn ra sao, đừng ngại cứ nói ra, để mọi người cùng thương lượng?” Nói xong mỉm cười nhìn ba người, làm cho người ta có cảm giác, một chút cũng không hề để sự tình này trong lòng.

Cô Ngạo nhìn Mai Hương và Âm Vũ, trong lòng biết Mai Hương đối với việc này thì một chút hứng thú cũng không có, chỉ xem Âm Vũ biết được bao nhiêu thôi, dù sao nàng cũng xuất thân là một sát thủ. Cô Ngạo mở miệng nói ra điều mà hấn suy nghĩ, chỉ nghe hấn nói: “Xem tình huống tập kích ngày hôm nay, địch nhân hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, ít nhất với tình huống của chúng ta mấy ngày nay của chúng ta tương đối quen thuộc. Chúng ta trên đường tới đây, mới rời khỏi Trường An một ngày đã bị tập kích, có thể thấy được việc này nhất định cùng với phương diện của Trường An có quan hệ mật thiết. Công tử mới đến Trường An, trong vài ngày đã danh chấn thiên hạ, nói đến cao thủ chết trong tay công tử thật sự là không ít, như vậy khó tránh phải đắc tội với không ít người. Cho nên lúc này đây đến cuối cùng là ai đã tìm thuê sát thủ đến tập kích chúng ta, nhất thời cũng rất khó nói.”

Hoa Tinh nhìn Cô Ngạo, lại cười nói: “Có gì người cứ việc nói, không cần phải bận tâm. Ta đến Trường An mặc dù không lâu, nhưng đích xác đắc tội với không ít người. Cần thận nghĩ lại, trước hết chết trong tay ta, chính là hai thiếu niên của Túy Kiếm Môn và phân đà Hộ pháp Thông Thiên Môn tại thành Trường

An Âm Tú Tài Tướng Phi, còn có kẻ trên Địa Bảng bài danh thứ chín Độc Thủ Hắc Sát Trương Vọng Viễn. Tiếp theo là lần gặp Tiểu Vũ các nàng, ta giết chín người, hơn nữa cùng Chiến Vân và mười ba người hôm nay, tổng cộng là hai mươi tám người. Tính ra cũng thật sự là không ít a, không đến thời gian mười ngày, ta đã giết hai mươi tám người, nếu án chiếu theo tốc độ này, có lẽ khi đi đến Bách Hoa Môn, chỉ sợ cũng đã giết chết trên trăm người, hắc hắc, đến lúc đó phải vận khí của bọn chúng nữa, tốt nhất là đừng gặp gỡ ta, bằng không cũng rất khó nói.” Nói xong trên mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười tà dị, có vẻ tà khí dị thường.

Cô Ngạo ba người nghe vậy sắc mặt biến đổi, cũng thấy được cái loại sát pháp thật quá là kinh người của Hoa Tinh. Trong vài ngày thôi mà đã có tới hai mươi tám người chết trong tay hắn, tương lai còn không biết sẽ có bao nhiêu người chết trong tay hắn nữa. Bất quá mặc dù như vậy, nhưng Hoa Tinh làm việc cũng có nguyên tắc, chỉ cần không chủ động đến trêu chọc hắn, thì bình thường vô cùng an toàn.

Cô Ngạo suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc này đây kẻ tìm người đến tập kích chúng ta cũng không ngoài mấy người, ta nghĩ trong đó đáng hiểm nghi thì tổng cộng có ba chỗ, thứ nhất chính là Túy Kiếm Môn. ân oán của công tử với Túy Kiếm Môn thì cả thiên hạ đều biết, trong lòng Túy Kiếm Môn biết công tử võ công cao cường, cho nên chúng hoàn toàn có thể vung tiền thỉnh sát thủ đến tập kích công tử. Làm như vậy đối với Túy Kiếm Môn có những chỗ rất tốt, đầu tiên, bọn họ nếu vung tiền mà có thể thành công giết chết công tử, vậy mục đích của bọn chúng đã đạt được, đây là điều bọn chúng rất mong muốn. Kỳ thật, nếu sát thủ không giết chết được công tử, thì với thực lực chân chính của bọn chúng tịnh không có gì ảnh hưởng, nhưng lại có thể nhân cơ hội này mà tìm ra được chi tiết về công tử. Cho dù công tử hoài nghi bọn chúng, thì bọn chúng cũng có thể một mực phủ nhận về sau không nhận lỗi lầm, như vậy công tử với bọn chúng cũng không có biện pháp. Ngày đó cũng trong thành Trường An, bốn môn hạ của Túy Kiếm Môn cũng nhân cơ hội ra tay, muốn giết chết công tử, từ điểm này có thể thấy được, bọn chúng và trên đời không thể cùng tồn tại, thái độ thù địch sớm không thay đổi được, từ nay về sau chúng ta phải cẩn thận hơn với bọn chúng.

Đối tượng đáng hoài nghi thứ hai chính là Thông Thiên Môn, hộ pháp của bọn chúng đã chết, nhưng lại không có một chút phản ứng, điều này không giống với lẽ thường. Nơi này là phạm vi thế lực của Thông Thiên Môn, chiếu theo đó mà nói là thiên hạ của bọn chúng, nhưng vì sao bọn chúng đối với sự tình công tử giết chết môn hạ cao thủ của bọn chúng, lại không nghe không hỏi tới? Điểm này rất đáng chú ý. Ta suy đoán, Thông Thiên Môn lần đầu tìm tới công tử, chỉ là để thử bản sự của công tử, vị Phượng Hoàng đặc sứ này, để từ nay về sau có thể đưa ra chiến lược tương ứng, đối phó với thư viện. Chỉ là võ công của công tử thật ngoài dự đoán của mọi người, làm cho bọn chúng không có nghĩ đến. Cho nên trong tình huống bị tổn thất hai vị cao thủ, vẫn án binh bất động, yên tĩnh mà xem xét động tĩnh. Hành động tập kích lần này, xuất phát từ ý chỉ của bọn chúng cũng hoàn toàn có khả năng rất lớn. đọc truyện tại . Bởi vì bọn chúng tạm thời còn không có nắm được rõ ràng chi tiết của công tử, không muốn làm địch nhân chính diện của công tử, cho nên vung tiền tìm sát thủ đến tập kích công tử, đó là một phương pháp nhất cử lưỡng tiện, nếu có thể giết được công tử thì tự nhiên là tốt nhất, còn giết không được cũng có thể ít nhiều suy đoán ra võ công của công tử thế nào, để tương lai quyết định thật tốt đối sách tương ứng.

Đối tượng thứ ba đáng hoài nghi, Cô Ngạo chỉ là nhất thời suy đoán, công tử cũng không cần quá để ý, chỉ cần nghe là được. Đối tượng thứ ba có thể vung tiền thuê sát thủ đến tập kích chúng ta có thể là Võ Lâm Thư Viện, quan hệ ân oán giữa hai đại thư viện, ta chỉ là suy đoán mà thôi, không biết có thật hay không, nhưng công tử cũng có thể lưu tâm một chút, tránh khi tương lai chứng thực, bị kẻ khác đánh đến trở tay không kịp, vậy thật không ổn chút nào. Đây chỉ là một chút thiên kiến của Cô Ngạo, nói ra chỉ khiến công tử chê cười.”

Cô Ngạo nói liền một hơi, Mai Hương nghe được, ánh mắt nàng cũng phải mở thật to, vẻ mặt kinh dị. Mà nụ cười trên khuôn mặt của Hoa Tinh cũng biến mất, hiển nhiên cũng thấy sự tình không phải đơn giản như vậy, xem ra bản thân hắn cũng nên để ý tâm tư trên phương diện này nhiều một chút, bằng không một ngày nào đó nói không chừng sẽ xuất hiện rất nhiều sự tình, đến khi ấy hắn có hối hận cũng không kịp.

Nhìn sang Âm Vũ ở bên cạnh, Hoa Tinh tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, nhẹ giọng nói: “Tiểu Vũ, nàng còn biết được điều gì thì mau nói cho ta biết, ta muốn suy nghĩ thật kỹ càng, để tương lai có thể làm việc tốt được.” Lúc nói, trong mắt Hoa Tinh lóe lên một đạo quang mang kỳ dị, như muốn ám thị một điều gì đó.

Âm Vũ nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện lên vẻ ưu thương, tựa hồ như vì những chuyện cũ đã qua mà ưu thương khó thoát ra. Mỗi khi nhớ lại đoạn chuyện cũ vô cùng đau xót kia, Âm Vũ lại không khỏi nhớ tới

người muội muội đã không còn trong tay của nàng, cũng không biết nàng ấy bây giờ có tốt không? Muội muội, muội nơi phương xa kia có thể nghe thấy lời kêu gọi của tỷ tỷ với muội, có biết tỷ tỷ hiện rất nhớ muội không? Muội hãy vì tỷ tỷ đã tìm được một vị phu quân tốt mà vui vẻ, cũng đừng oán hận tỷ tỷ đã dễ dàng buông bỏ mọi chuyện như vậy nhé?

Trong ánh mắt toát ra vẻ si mê không hồi hận, Âm Vũ nhìn Hoa Tinh, nơi đây có thể nhìn thấy ít nhiều ít sự thẹn thùng và thâm tình của một nữ nhân. Cứ lẳng lặng như vậy nhìn hẩn, Âm Vũ chậm rãi thuật lại đoạn chuyện cũ là nàng không muốn nhắc tới, bởi vì ở đó có điều khiến nàng thương tâm, bi thống, tựa như một cơn ác mộng vẫn đang vờn quanh trong lòng nàng.

54. Chương 54: Phân Tích Tình Hình

Trong phòng khách của Cô Ngạo, Âm Vũ chậm rãi kể lại những sự tình trong quá khứ của nàng. Chủ yếu là về giai đoạn sáu năm kinh nghiệm làm sát thủ của nàng, cùng với những hiểu biết về giới sát thủ, để Hoa Tinh có thể hiểu thêm về tình hình trước mắt, để dự phòng thật tốt nguy cơ có thể xảy đến trên đường đi.

Âm Vũ nhẹ giọng nói: "Trong sáu năm làm một sát thủ, tổ chức Âm Dạ đã cung cấp cho cho bọn muội không ít tin tức, nhằm cung cấp thêm sự hiểu biết về đối tượng để bọn muội thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Mà trong những tin tức này, có cả tình huống đại khái của tứ đại tổ chức sát thủ ở Trung Nguyên. Tứ đại tổ chức lần lượt bài danh đệ nhất là Thiên Long Sát thủ tổ chức bài danh đệ nhị Bạch Hổ tổ chức, Âm Ưng tổ chức bài danh đệ tam, Âm Dạ tổ chức của bọn muội xếp ở cuối cùng. Lần trước ám sát công tử mà nói, chúng muội chỉ nhận được khẩu lệnh, tịnh không biết ai là người trả tiền, bởi vì đã làm sát thủ thì không cần phải biết điều này. Mặc dù nhiệm vụ lần đó thất bại, nhưng muội tin rằng tổ chức sẽ tiếp tục phái cao thủ đến giết công tử, cho nên chúng ta từ nay về sau trên đường đi phải hết sức cẩn thận. Trong tổ chức tính cả muội, tổng cộng có Thập Nhị Kim Bài sát thủ, lúc trước đã bị công tử giết chết một người, thì chỉ còn lại có mười người, tin rằng lần sau sẽ phải tới cao thủ so với chúng muội sẽ càng lợi hại hơn đến chấp hành nhiệm vụ.

Mà tam gia tổ chức bài danh phía trên bọn muội, Âm Ưng này có Lãnh Huyết Thập Tam Ưng làm chủ, mỗi một người đều là cao thủ đứng đầu, chúng ta phải cẩn thận đề phòng. Bạch Hổ và Thiên Long đều thần bí dị thường, muội biết cũng không nhiều lắm, chỉ biết là trong Bạch Hổ tổ chức có Tam Tôn Tứ Sát Ngũ Ác Ma, mà trong Thiên Long tổ chức có Nhất Cuồng Nhị Tuyệt Thất Phi Long, tất cả đều là đặc cấp sát thủ đủ để xếp trên Địa Bảng, hoàn toàn có thể danh chấn trên giang hồ.

Lúc này đây Âm Ưng tiếp nhận nhiệm vụ tập kích chúng ta, tin rằng với phương châm nhất quán cường hoành hành sự, thì sẽ không dễ dàng dừng tay đâu, từ nay về sau chúng ta lúc nào cũng phải đề phòng, bọn chúng giết người thì không biện pháp nào kỳ lạ là không dùng, từ ám sát, thích sát, hạ độc, uy hiếp, khổ nhục kế vân vân, cái gì cũng có thể thi triển ra. Tóm lại chỉ cần có thể giết địch, việc gì bọn họ cũng làm. Công tử tốt nhất nên phái người trước hết điều tra rõ ràng hành tung của những người này, phải cẩn thận phòng bị vì bọn họ tùy thời có thể phát động tấn công bất ngờ, để chúng ta có thể kịp thời đưa ra đối sách tương ứng, đối phó lại với những tên sát thủ hung ác này." Nói xong trong ánh mắt hiện lên vẻ ưu sầu nhàn nhạt, tựa hồ vì người muội muội nơi phương xa kia mà lo lắng, đồng thời cũng vì kiếp sống sáu năm làm sát thủ của mình mà cảm thấy bi thương.

Hoa Tinh trầm tư không nói, vẻ mặt của Mai Hương thì chẳng biết phải làm sao, Cô Ngạo cũng cùng một bộ dạng trầm tư, ba người đều nghĩ đến lời mà Âm Vũ đã nói. Từ trong lời nói của nàng nghe ra không được nhiều bí mật lắm, đối với việc lúc này đây Âm Ưng tiếp nhận Phi vụ giết chết Hoa Tinh, cũng là nghe không ra được nguyên nhân vì sao lại như vậy? Chỉ là hiểu được có người đã bắt đầu hướng tới Hoa Tinh mà hành động, bọn họ mấy người tạm thời bị rơi vào thế bị động. Nếu muốn xoay chuyển cục diện này thì chỉ có cách xuất kỳ bất ý ra tay hoặc là bắt lấy bọn chúng mà uy hiếp trao đổi cũng được.

Trong phòng một lúc sau đã trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe được những tiếng hít thở từ từ vang lên. Hoa Tinh ngẩng đầu lên nhìn ba người, trong mắt hiện lên thần quang kỳ dị mà lạnh lùng, khinh lãnh nói: "Đã

có người muốn giết ta thì cứ để chúng đến đây đi, ta sẽ làm cho chúng vĩnh viễn phải nhớ rõ. Ta lập tức liên lạc với người của Thư viện, sai khiến bọn họ phát động tất cả lực lượng, mau chóng điều tra cho ta tình huống cụ thể của Âm Ưng tổ chức, nếu thuận đường mà nói, ta sẽ tìm một cơ hội diệt tuyệt bọn chúng, khiến Âm Ưng tổ chức vĩnh viễn từ nay biến mất khỏi võ lâm. Tiện thể cảnh báo cho người trong võ lâm được biết, xem còn có ai dám đến tìm ta chuốc lấy phiền toái hay không. doc truyện tại . Đồng thời cũng toàn lực điều tra kẻ đứng phía sau dật giây sự tình này, một khi tra ra được, ta muốn bọn chúng phải hối hận.” Trong thanh âm lạnh lùng, hàm chứa hàm ý thật sâu, khiến lòng người phải kinh hãi.

Ám Vũ nhìn nụ cười lạnh lẽo kia của Hoa Tinh, trong lòng run lên. Có lẽ Ám Dạ cuối cùng cũng không tránh khỏi hủy diệt bởi tay của Hoa Tinh, bị hắn đem tới họa diệt môn. Nhớ tới nàng cùng hắn gặp gỡ, có lẽ đây là một loại ân tứ của thượng thiên đối với nàng, đợi tương lai khi muội muội nàng được cứu ra, nàng có thể yên tâm theo hắn tiểu ngạo giang hồ. Khi đó để báo đáp thật tốt ân tình của hắn, thì trái tim chân thành nhất của nàng, cả đời này sẽ theo làm bạn với hắn, hầu hạ hắn.

Trong lòng Cô Ngạo chấn động, với võ công của Hoa Tinh mà nói, nếu thật sự chọc giận tới hắn, thì có lẽ chỉ cần một mình hắn, thực sự có thể tiêu diệt cả Âm Ưng tổ chức. Ngẫm lại hôm nay chỉ trong khoảnh khắc Hoa Tinh hắn giết chết mười ba địch nhân, trước sau bất quá cũng chỉ mất thời gian mấy chiêu mà thôi, với cái loại tốc độ này, có lẽ hắn nếu tiêu diệt một môn phái có hai trăm người, có thể chỉ cần nửa canh giờ mà thôi. Mới nghĩ qua thôi ai nấy đều cảm thấy thật kinh khủng, làm cho người ta cảm thấy tâm can chấn động, điều này có lẽ so với tìm tới tử thần cũng không có gì khác biệt cả.

Mai Hương đối với điều này thì không hề hiểu biết, nàng từ sau khi gặp gỡ Hoa Tinh, tất cả tâm tư đều đặt trên người của Hoa Tinh, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới điều này. Lúc này thấy mọi người trầm mặc không nói, Mai Hương không khỏi mở miệng nói: “Hoa Tinh, chúng ta hiện tại đang ở Trung Nguyên, nơi này là địa bàn của người khác, để thuận tiện cho công việc, chúng ta nên tạm thời nhẫn nại một chút, đợi sau này có cơ hội sẽ tìm đến bọn họ báo thù, huynh nghĩ sao?”

Hoa Tinh liếc mắt nhìn nàng, thâm than tâm tư của nàng thật quá ư đơn thuần, cho dù mình không kiếm người ta chẳng lẽ người ta sẽ không đến tìm mình sao? Có một số việc không thể tránh được, trừ Phi người là kẻ không có tài năng, còn nếu không quyết không thể nường tay, bởi vì đây là giang hồ. Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Hương nhi kinh nghiệm còn ít, từ nay về sau phải học hỏi thêm nhiều, tương lai nàng sẽ hiểu được ta vì sao phải phản kích lại bọn chúng. Hành tẩu trong chốn giang hồ, quan trọng nhất là phải hiểu được đạo lý kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, đối với một người mà nói, muốn trốn tránh nhân nhượng cũng không được, cái gọi là ‘người hiền thì bị bắt nạt, ngựa hiền bị người ta cưỡi’, nàng nếu không thể phản kích, thì chỉ sẽ vĩnh viễn bị người ta làm nhục bắt nạt. Cho nên chúng ta không thể tỏ ra mình bị yếu thế, chúng ta phải xuất ra thủ đoạn, làm cho bọn chúng biết sự lợi hại của Hoa Tinh ta, bằng không con đường tương lai một bước đi là một bước gian truân. Hiểu chưa, Hương nhi? Đồng thời ta đến Trung Nguyên, kỳ thật là vì lập uy với võ lâm, nhân cơ hội này, ta muốn ọi người trong thiên hạ đều biết Hoa Tinh, biết Phượng Hoàng Thư Viện của ta, tránh cho bọn chúng khi dễ chúng ta.” Trong mắt Hoa Tinh lóe ra một cổ kỳ hàn và sắc bén, hiển nhiên đã hạ quyết tâm phải làm kinh động người trong võ lâm Trung Nguyên, khiến cho bọn chúng tốt nhất không nên làm loạn.

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, nàng rất ít khi có thể trông thấy vẻ mặt này của hắn. Bình thường Hoa Tinh làm cho người ta ấn tượng nhiều nhất chính là vẻ tà dị, trên khuôn mặt mang theo nụ cười mê hoặc, trong mắt thần thái bay bổng, luôn luôn mang theo vài phần mỉa mai trí mạng, hấp dẫn thật sâu trái tim của mỗi một nữ nhân. Hoặc là bộ dạng luôn mang theo một nụ cười nhân nhật, trong mắt tràn đầy nhu tình, làm cho người ta cảm giác hắn luôn ôn nhu với thế thiếp. Nhưng bộ dạng như hôm nay, sắc mặt lạnh lẽo như thế này nàng cũng mới thấy lần đầu, có thể thấy được rằng hắn thật sự rất tức giận.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn ba người, vẻ mặt biến đổi, trên khuôn mặt lại khôi phục lại nụ cười trong quá khứ. Hoa Tinh cười nói: “Được rồi, mọi người ở đây mà nghỉ ngơi cho tốt đi, Tiểu Vũ nhớ chú ý đến an toàn của bọn họ, ta phải ra bên ngoài đi dạo một lát, đợi lát nữa xem có thể liên lạc với người của thư viện hay không, giữa trưa có lẽ ta sẽ không trở lại ăn cơm đâu.” Nói xong bèn đứng dậy rời đi.

Hoa Tinh một mình chậm rãi bước đi trên đường lớn, nhìn trên con đường thật phồn hoa náo nhiệt, tấp nập người đến kẻ đi, tràn ngập sức sống. Các loại nhân vật khác nhau đều có, từ dân chúng nghèo khổ, đến quan lại tài chủ, thương nhân buôn bán, giang hồ lãng tử, võ lâm hào kiệt, trong đám nhân sĩ võ lâm thì có

rất nhiều đệ tử của Hoa Sơn phái. Hiển nhiên nơi này là địa giới của Hoa Sơn, tất cả đều do Hoa Sơn phái âm thầm thống trị.

Hoa Tinh một mình cũng đã đi được hồi lâu, cũng có chút cảm giác mệt mỏi, muốn tìm một chỗ nào đó mà ngồi xuống. Nhìn xung quanh bốn phía, thấy cách đó không xa vừa hay có một tiểu quán, xem hình dáng thì thấy náo nhiệt vô cùng, sinh ý rất tốt. Sau khi Hoa Tinh lưu lại xung quanh ám hiệu liên lạc của thư viện, bèn tiến vào trong tiểu phạn quán. Vừa vào tới cửa đã thấy mọi người ngồi chật kín, không có lấy một chỗ trống, Hoa Tinh không khỏi thán than nơi này làm ăn thật tốt quá, sớm đã không còn vị trí nào cho hắn ngồi. Hoa Tinh nhìn thực khách trong quán một lượt, rồi dời thân tiến tới góc trong của quán.

Tiểu phạn quán tổng cộng có tám cái bàn lớn, đông tới mức chen lấn xô đẩy nhau, ra vào có chút khó khăn. Ở góc trong cũng có một cái bàn, ngồi ở đó là một nam một nữ tuổi còn rất trẻ. Thiếu nam ước chừng khoảng 23, 24 tuổi, nhân phẩm cực kỳ tốt, trên khuôn mặt anh tuấn luôn nở nụ cười mang theo ba phần thân thiết, làm cho người ta có một loại cảm giác gần gũi vô cùng, khiến mọi người không tự chủ được mà phát sinh ra hảo cảm với hắn. Thiếu niên vận trên thân y phục bạch sắc, thần thái có vẻ phiêu dật, chính lúc này đang mỉm cười nhìn thiếu nữ ngồi ở phía đối diện, trong mắt tràn đầy nhu tình. Xem ra cực kỳ yêu thương thiếu nữ trước mắt.

Ngồi đối diện với nam thiếu niên là một thiếu nữ, nhìn qua chỉ khoảng 18, 19 tuổi, cực mỹ lệ. Trên khuôn mặt hình trứng ngỗng vô cùng diễm lệ đó là một đôi mắt trong sáng kiêu mị đang lóe lên vẻ tinh nghịch, cái mũi thanh thoát xinh xắn cao vút phối hợp với đôi má lúm đồng tiền trên khuôn mặt, có vẻ đặc biệt khiến người ta vừa nhìn là yêu thích ngay. Đôi môi đỏ mọng mê người, từ từ khê cong lên, biểu lộ tính cách tinh nghịch bướng bỉnh của nàng. Trên thân vận quần áo màu xanh lam mà trên đó có những bông hoa nho nhỏ, phối hợp với thân thể thon dài động lòng người của nàng, càng thập phần hấp dẫn sự chú ý của người khác, bên hông một cái đai lưng màu tím nhạt nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo của nàng, khiến cho thân trên phong mãn, hạ thân mượt mà, vòng eo nhỏ nhắn mà đầy đặn. Thiếu nữ đang cúi đầu ăn mỹ thực trong bát cơm, thỉnh thoảng nhìn thiếu niên phía đối diện, đối với hắn làm mặt quỷ, bộ dạng thật tinh nghịch bướng bỉnh, mà thiếu niên chỉ cười nhàn nhạt, một chút tức giận cũng không có, trong mắt ngược lại còn thêm mấy phần yêu thương say mê.

Hoa Tinh khi đến bên cạnh bàn của hai người, hai người đều ngẩng đầu nhìn hắn. Trong mắt thiếu niên hàm chứa ánh mắt thân thiết, trong mắt thiếu nữ lại là một ánh mắt hết sức tò mò, tựa hồ đang hỏi hắn muốn làm gì. Trên khuôn mặt của Hoa Tinh lộ ra một nụ cười, hết sức mê người, nhẹ giọng nói: “Chào hai vị, tại hạ thấy nơi này sinh ý vô cùng tốt, cho nên nghĩ ghé qua đây thưởng thức một chút gì đó, không nghĩ được nơi này lại đông khách vậy, đã không còn một chỗ để dừng chân, hai vị nếu không phiền có thể nhường cho tại hạ một chỗ ngồi được không?” Ánh mắt mỉm cười nhìn hai người.

Thiếu niên từ từ cười nói: “Huynh đài mời ngồi, đã gặp nhau thì cũng xem như có duyên, mọi người có thể gặp nhau ở đây, có thể nói là có duyên phận, không cần phải khách sáo. Tại hạ Khúc Trúc, vị thiếu nữ này là bạn của tại hạ Thượng Quan Yến, thỉnh giáo đại danh của huynh đài?”

Hoa Tinh đối với danh tự Khúc Trúc cảm thấy vô cùng xa lạ, không có ấn tượng gì, nhưng Thượng Quan Yến thì hắn có nghe qua. Thượng Quan Yến kia chính là mỹ nữ nổi danh trong chốn võ lâm, xuất thân từ Thượng Quan thế gia, lần này trên Bách Hoa Phổ bài danh thứ chín, Phượng Bồng bài danh thứ sáu, chỉ thấp hơn Thu Nguyệt. Hoa Tinh không thể tưởng được ở đây lại gặp gỡ Thượng Quan Yến, thật sự là sự tình ngoài dự liệu. Nhìn khuôn mặt mỹ lệ kia, không hổ là mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ, thật sự là có những điểm mê người. Nhìn Khúc Trúc, Hoa Tinh phát giác võ công của hắn cực cao, đủ để liệt danh trên Địa Bảng, nhưng vì sao không có nghe qua người này? Xem ra bối cảnh của hắn có chút thần bí.

Hoa Tinh nhẹ giọng cười nói: “Ta ấy à, họ là Hoa đơn danh chỉ có một chữ Tinh, không biết hai vị đã nghe qua hay chưa?” Vừa nói vừa ngồi xuống, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Khúc Trúc và Thượng Quan Yến nghe vậy đều nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên có nghe qua danh tự của hắn. Khúc Trúc mỉm cười nói: “Không thể tưởng được lại là đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện Hoa đại hiệp, thật sự là thất lễ rồi, thật không có gì kỳ quái cả. Hoa đại hiệp uy danh vang dội, mấy ngày nay khiến người trong thiên hạ đều cảm thấy khiếp sợ, không thể tưởng được lúc này chúng ta lại có duyên hạnh ngộ, thật sự là may mắn vô cùng.” Trong ngữ khí bình thản, lại hàm chứa vẻ kinh ngạc, tựa hồ không có nghĩ đến Hoa Tinh lại tuổi trẻ anh tuấn, thần thái bay bổng như vậy.

Thượng Quan Yến nghiêng đầu đánh giá Hoa Tinh, bộ dạng kia giống như đang nhìn một động vật quý hiếm vậy, Hoa Tinh nhìn thấy vậy, trong lòng cảm thấy có chút là lạ, thầm nghĩ cô nương này thật là tình nghịch. Trong mắt Thượng Quan Yến mang theo vẻ không tin hỏi: “Người thật sự là Phụng Hoàng đặc sứ sao, ta thế nào lại nhìn thấy không giống nhỉ? Ta nghĩ Phụng Hoàng đặc sứ phải là thân hình cao lớn, khôi ngô hữu lực, mới phù hợp với hình tượng của hân. Người thế nào mà nhìn trái nhìn phải đều không giống nhỉ? Người không phải là cố ý mạo danh thay tên hân, đến đây để lừa gạt ta chứ?” Nói xong trong mắt hàm chứa vẻ ngoan cố bướng bỉnh, khóe miệng lộ ra một nụ cười trộm vô cùng hời hợt, không tình ý thì không thể nhìn ra.

Khúc Trúc nghe vậy vội nói: “Yến muội đừng nói vậy, Hoa đại hiệp há có thể đem điều này ra nói đùa.” Nói xong vội vàng nói với Hoa Tinh: “Hoa đại hiệp đừng chấp nhất nàng ấy làm gì, nàng ấy là như vậy, rất thích làm loạn, nàng ấy cũng chỉ cố ý nói như vậy mà thôi, không có ác ý gì hết.”

Hoa Tinh nhìn Thượng Quan Yến, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Thượng Quan cô nương thật sự là lợi hại, một chút đã phá vỡ được trò đùa của ta, xem ra ta từ nay về sau nếu muốn giả mạo tên tuổi của vị Phụng Hoàng đặc sứ kia là không thể thực hiện được rồi. A, ta từ nay về sau phải làm sao bây giờ? Làm thế nào để đi lừa người đây?” Trên mặt Hoa Tinh lộ ra thần sắc ảo não thất vọng, tựa hồ như vì bị người khác nhận ta được thân phận của mình mà buồn bực không thôi, bộ dạng kia làm cho người ta vừa nhìn đã không nhịn được cười. Đáng tiếc không ai trông thấy trong đáy mắt của Hoa Tinh ẩn hàm chút tiểu ý, người khác cũng không ai biết trong lòng hân lúc này đang suy nghĩ gì? Tiểu nha đầu muốn trêu đùa ta à, thử xem chúng ta ai lợi hại hơn.

Khúc Trúc vừa nghe Hoa Tinh nói vậy, sắc mặt ngẩn ngơ, hiển nhiên cũng không rõ lời của Hoa Tinh nói là thật hay giả. Khúc Trúc ngơ ngác nhìn Hoa Tinh, trong lòng đang đoán xem lời hân nói có mấy phần chân thật. Mà Thượng Quan Yến cũng ngẩn ngơ, nụ cười vẫn luôn trên khóe môi kia có chút bối rối. Vốn nàng chỉ là cố ý muốn trêu chọc Hoa Tinh, muốn nhìn xem bộ dạng của Hoa Tinh khi lộ ra vẻ tức giận, rồi mới nói tiếp. Nhưng hôm nay Hoa Tinh thật sự lại thừa nhận là mình giả mạo, ngược lại khiến Thượng Quan Yến có chút không rõ lời hân nói có bao nhiêu phần có thể tin được. Nhìn vẻ mặt ảo não kia của Hoa Tinh, tựa hồ như không giống giả mạo, không thể tưởng được hân không ngờ chân chính là một kẻ mạo danh người khác, thật sự là đáng tiếc cho diện mạo anh tuấn của hân.

Đồng tử của Thượng Quan vừa chuyển, khẽ cười nói: “Người cũng không nhìn xem bốn cô nương là ai, lại còn dám đi lừa gạt, muốn gạt ta, người còn kém xa lắm. Bất quá nhìn người bề ngoài cũng có vẻ là một nhân tài, không giống người xấu, niệm tình người phạm tội lần đầu, hôm nay bốn cô nương không so đo với người, người hãy ngồi xuống rồi ăn cơm đi.” Hình dáng xem ra vô cùng khoan dung hiền hậu, trong mắt mang theo chút tiểu ý, nhìn Hoa Tinh.

Trên mặt của Hoa Tinh vẫn mang theo vẻ mặt ảo não, vừa nghe Thượng Quan Yến nói như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc cảm kích, vội nói: “Đa tạ Thượng Quan nữ hiệp đại nhân đã đại lượng, tiểu nhân thật sự là cảm kích vô cùng, cảm ơn người. Thượng Quan nữ hiệp thật sự là tuệ nhân như thần, một chút đã phá tan được trò lừa gạt của tiểu nhân, thật sự là bội phục.” Nói xong bèn cúi đầu không dám nhìn hai người, tựa hồ cũng có chút xấu hổ.

Trong mắt của Khúc Trúc mang theo thần sắc hoài nghi, nhìn Hoa Tinh, nghĩ thầm xem bộ dạng của Hoa Tinh thì không giống kẻ đi mạo danh đánh thế người khác, nhưng vì sao hân lại thừa nhận như vậy, thực sự nghĩ không ra? Thượng Quan Yến nghe xong những lời kính cẩn chân thành đó, trong lòng rất là đắc ý, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, bộ dạng giống như mình chính là thiên hạ đệ nhất thông minh vậy. Hoa Tinh nhìn thấy vậy trong lòng cười thầm, Khúc Trúc thì khẽ lắc đầu.

Thượng Quan Yến đắc ý cười nói: “Xem ra người cũng thông minh đó, mà bốn cô nương cũng không phải là dễ lừa gạt, lần này tha cho người. Ta bây giờ ăn no rồi, chúng ta phải đi thôi, bữa ăn này ai trả tiền đây? Xem như cho người một cơ hội lấy công chuộc tội, người hãy trả tiền bữa cơm này đi. Không quấy nhiễu người dùng bữa nữa, chúng ta đi đây.” Nói xong bèn kéo tay của Khúc Trúc, đứng dậy rời đi. Đi đến cửa, Thượng Quan Yến cũng không quên quay đầu lại nhìn hân, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý và một nụ cười tình nghịch. Giữa không trung vang lại một tiếng cười đắc ý, dần dần đi xa.

Đợi cho Khúc Trúc và Thượng Quan Yến đi rồi, Hoa Tinh mới ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra tiểu ý kỳ quái, trên khuôn mặt nở nụ cười hết sức quái dị, làm cho người ta đoán không ra trong lòng hân đang suy

nghĩ cái gì. Nhìn theo bối ảnh đã rời xa kia, khoe miệng Hoa Tinh nhin không được hiện lên một nụ cười, Thượng Quan Yến này thật sự là thiếu nữ tinh nghịch bướng bỉnh mà lại có chút ý tứ. Hy vọng lần sau gặp lại, không biết nàng còn có thể cười đắc ý giống như hôm nay không, khi đó có lẽ sẽ thật là đáng quan tâm, không phải sao? Nghĩ đến khi nàng biết thân phận chân thật của hần chính là Hoa Tinh, vẻ mặt nàng lúc ấy sẽ ra sao đây, thật sự là đáng để chờ mong?

Hoa Tinh từ từ ăn, vừa nghĩ đến sự tình vừa rồi, vừa chờ đợi người của thư viện đến kiểm hần. Quả nhiên không lâu sau, có một cô nương bán hoa tiến vào trong tiểu phạm điểm. Cô nương kia khoảng 20 tuổi, cũng có vài phần tư sắc, vừa lớn tiếng rao chào mời người ta mua hoa, vừa đi tới phía Hoa Tinh. Khi đến gần, chỉ nghe thấy cô nương nhỏ giọng nói: “Công tử hãy mua một bó hoa tươi đi, rất đẹp đó, đây là loại hoa tươi nhất mới nhất mới được hái xuống từ Phượng Hoàng Sơn đó, có cái danh tự rất mỹ lệ kêu bằng Tây Phượng Hoàng.”

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt thoáng qua vẻ thấu hiểu, nhìn qua một chút hoa tươi trong giỏ hoa của nàng, nói: “Chỗ này ít quá, ta muốn mua loại tốt nhất, nàng dẫn ta đến xem chỗ nàng đi, để xem có loại nào hợp với ý của ta không.” Nói xong bèn đứng dậy, đặt một thỏi bạc vụn ở trên bàn, sau đó rồi đi ra ngoài.

Đi theo sau cô nương bán hoa vào trong phòng nhỏ ở nơi rất xai, Hoa Tinh liếc mắt nhìn bốn phía nói: “Nơi này thật là vô cùng thanh tĩnh đây, được rồi, trước tiên ta muốn biết, có tin tức mới gì hay không?”

Cô nương kia nói: “Hồi bẩm đặc sứ, căn cứ theo những tin tức mới nhất mà thư viện truyền đến có nói, nhân sĩ võ lâm của Trường An thành lúc này đều lên đường tới Lạc Dương, nghe nói là đi tham gia Mầu Đơn hoa hội năm nay ở Lạc Dương. Chiếu theo những năm trước mà nói thì Mầu Đơn hoa hội đều được cử hành vào hạ tuần tháng tư, nhưng năm nay bởi vì thời điểm ấy vẫn lạnh lẽo vô cùng, mãi cho đến gần đây khí hậu mới có chút ấm lên, cho nên hoa hội năm nay so với những năm trước chậm hơn một tháng, đây là điều cực kỳ hiếm thấy. Mặt khác Thư viện cũng truyền đến một tin tức rất mới, đã tìm được tung tích của Tị Thủy Châu và Tần Lĩnh Nhất Kiếm Tiên Phong, gần đây thấy hần xuất hiện ở phía tây nam của Tây Thục. Ngày hôm qua có người tại vùng phụ cận của Kiếm Môn đã phát hiện được thi thể của hần và thủ hạ là Triệu Lâm, cả hai đều bị chết do chưởng lực của người khác. Hôm nay Tị Thủy Châu đã sang tay người khác, tạm thời còn không có tin tức. Thu Nguyệt cô nương trong Trường An vẫn rất tốt, mà cao thủ của Thiếu Lâm tự Mục Phong cũng đang trên đường tới Lạc Dương, đến lúc đó công tử có lẽ sẽ gặp gỡ. Một tin tức khác mới nhất chính là, tối hôm qua tại Vị Nam đã xảy ra đại sự. Long Bảng đệ nhất danh xưng Lô Đình Thư Sinh Chiến Vân, đêm qua đã bị người ta giết chết, thủ cấp bị khắc sâu trên bức tường đất. Tin tức này sớm nay đã được truyền đi khắp một dải Quan Lạc, tin rằng ngày mai có thể truyền ra khắp võ lâm. Sự tình này khiến thiên hạ vô cùng khiếp sợ, không ai đoán được là do kẻ nào làm. Bởi vì mọi người ai cũng hiểu được, Chiến Vân kia là đồ đệ của Vô Song Thư Sinh, ai cũng không dám trêu chọc đến Vô Song Thư Sinh Tổng Văn Kiệt. Cuối cùng là một điểm mà thư viện đặc biệt truyền lại, nói là trên đường lúc này, phát hiện ra đệ nhất cao thủ trên Địa Bảng lần này Ngân Y Kỳ Hiệp Lý Dục, hy vọng công tử phải cẩn thận người này, bởi vì người này có bối cảnh cực kỳ cường đại, tốt nhất là không nên phát sinh mâu thuẫn với hần, tránh tương lai tăng thêm rất nhiều phiền toái. Thư viện còn nói thêm rằng, Lý Dục này chính là cháu của đệ tam cao thủ của Thiên Bảng lần này Quyền Thần Lý Bất Hối, chúng ta tốt nhất không nên cùng hần phát sinh xích mích. Lý Dục và môn phái lớn nhất Trung Nguyên là Thông Thiên Môn có quan hệ cực kỳ mật thiết, thư viện vẫn đang toàn lực điều tra quan hệ giữa bọn họ, cho nên chuyển lời nhắc công tử cẩn thận một chút.”

Hoa Tinh nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, chính là vì Tiên Phong kia đã chết. Đến lúc này Trần Lan sẽ không còn cảm thấy lo lắng gì nữa, hần cũng có thể danh chánh ngôn thuận chiếm hữu đại mỹ nhân này. Hắc hắc, ngấm lại thật khiến người ta hưng phấn. Đối với thân phận của Lý Dục, kỳ thật khi Hoa Tinh gặp gỡ Vạn Trọng Sơn, cũng đã đoán ra vài phần, lần này thư viện truyền đến tin tức chuẩn xác, cũng bất quá chỉ là chứng thực suy đoán của Hoa Tinh mà thôi.

Liếc mắt nhìn cô nương kia, Hoa Tinh nói: “Điều này ta đã biết rồi, ta bây giờ cũng có sự tình muốn các người đi làm đây. Thứ nhất chính là sự tình ngày đó ở Trường An thành ta bị tập kích, nhất định phải điều tra ra cho ta ai là kẻ đứng đằng sau chỉ đạo. Bởi vì sáng nay, chúng ta trên đường đi đã gặp phải sự tập kích của sát thủ Âm Ung, bên ta có hai người bị thương không nhẹ. Cho nên các nàng phải truy xuất toàn lực, điều tra ra cho ta ai là kẻ đứng đằng sau gây bất lợi cho ta. Mặt khác còn phải cố gắng điều tra cho ta nơi ẩn thân của hai tổ chức Âm Ung và Âm Dạ tổ chức, nếu nó nằm ở Trung Nguyên, ta sẽ đơn thân độc

mã, kiếm thời gian đến tiêu diệt hai tổ chức này, ta muốn cho người trong thiên hạ được biết thủ đoạn của Hoa Tinh ta, xem ai còn dám đến tìm ta kiếm phiền toái. Thứ ba, chính là khi ta ở Trường An đã kết oán với cừu gia, chủ yếu là Túy Kiếm Môn và Thông Thiên Môn, các nàng phải tùy thời chú ý đến động tĩnh của bọn chúng, một khi đã nắm giữ kế hoạch hành động chân thực của bọn chúng, thì báo lại cho ta biết, ta sẽ khiến chúng phải hối hận vì đã chọc giận ta.” Trong mắt Hoa Tinh hiện lên vẻ lạnh lùng, kỳ hàn vô cùng, thấu tận tâm phách.

Sắc mặt thiếu nữ khẽ biến sắc, vội hỏi: “Thuộc hạ đã ghi nhớ rồi, công tử còn có điều gì muốn phân phó hay không?”

Hoa Tinh suy nghĩ một chút, trong mắt lộ ra chút tiểu ý, nhẹ giọng nói: “Có thời gian thì điều tra cho ta một chút về hành tung của mỹ nữ bài danh đệ nhất trên Bách Hoa Phổ năm đó Bạch Ngọc U Lan Nguyệt Vô Ảnh, điều tra được gì thì lập tức thông báo cho ta. Còn tạm thời thì không có việc gì. À phải rồi, từ nay về sau các nàng nên phái người ba ngày lại tự động liên lạc với ta một lần, tránh việc ta phải tìm đến các nàng, như vậy thật phiền toái.”

Thiếu nữ nói: “Thuộc hạ đã hiểu rõ, sau khi quay về lập tức phản ánh lại những lời nói của công tử, tất cả đều chiếu theo sự phân phó của công tử mà làm việc. Bây giờ nếu công tử không còn sự tình gì nữa, thuộc hạ xin phép được cáo lui. Đây là hoa của công tử, tránh để người khác hoài nghi.” Nói xong bèn đưa cho Hoa Tinh một bó hoa, rồi sau đó ly khai.

Hoa Tinh tay cầm lấy bó hoa tươi rồi ly khai khỏi nơi này, từ từ quay trở lại khách điếm. Khi trở lại khách điếm, Hoa Tinh nhìn Mai Hương, khẽ cười nói: “Hương nhi, đến đây nào, ta mua hoa cho nàng đó, có đẹp không?” Ánh mắt mỉm cười nhìn nàng.

Mai Hương vừa thấy bó hoa tươi kia, sắc mặt đã trở nên vui vẻ, cười nói: “Thật đẹp,! Hoa Tinh, huynh thế nào lại nghĩ đến mua hoa uội vậy? Huynh trước kia cũng chưa từng mua uội, muội thích lắm.” Nói xong kiều mị liếc mắt nhìn hắn, trong mắt mang theo vẻ dụ hoặc.

Khóe miệng của Hoa Tinh khẽ nhếch lên, cười nói: “Trước kia ta chưa thấy qua người bán hoa, hôm nay vừa lúc trông thấy, không khỏi nhớ tới Hương nhi mỹ lệ vô song của ta, cho nên đã mua cho nàng một bó hoa, cái này gọi là hoa tươi làm bạn với mỹ nhân, phải không?” Hoa Tinh nhận ra bộ dạng vui vẻ của nàng, từ đó có thể thấy được vài phần thâm tình.

Cao Ngạo và Âm Vũ chỉ mỉm cười nhìn bọn họ, đều chưa hề nói điều gì, chỉ là trong mắt Âm Vũ hiện lên thứ tình cảm hâm mộ. Hoa Tinh ngồi bên cạnh bàn, nhìn ba người rồi nhẹ giọng nói: “Ta đã liên lạc với người của thư viện rồi, từ các nàng ấy cũng thu được một ít tin tức, cũng đã phân phó cho các nàng ấy toàn lực đi điều tra xem ai là kẻ chủ sự đứng đằng sau vụ tập kích lần này. Có lẽ phải mất một chút thời gian nữa mới có tin tức. Hai ngày này chúng ta phải nghỉ ngơi thật nhiều một chút, đợi Cô Ngạo và Tiểu Tuyết thương thể bình phục lại, chúng ta sẽ đến Lạc Dương xem Mẫu Đơn hoa hội.”

Mai Hương vừa nghe thấy sẽ đi xem hoa mẫu đơn thì đã rất cao hứng, cười nói: “Đúng đó, thật tốt quá, muội có nghe nói hoa mẫu đơn của Lạc Dương danh dương thiên hạ, đáng tiếc lại chưa hề có dịp thưởng thức, không thể tưởng được lần này lại có cơ hội rồi. Đến lúc đó phải xem xét thật kỹ lưỡng, nghe nói hoa mẫu đơn không dưới trăm loại, mỗi loại đều có đặc điểm riêng, lúc này không biết có thể nhìn thấy tuyệt phẩm mẫu đơn hay không nhỉ, nếu có thì thật tốt quá!” Vẻ mặt của Mai Hương rất hưng phấn, lời nói có chút lộn xộn, nhưng ý tứ cũng vô cùng rõ ràng.

Cô Ngạo nhìn thần thái vui vẻ kia của Mai Hương, nhịn không được nhẹ giọng hỏi: “Công tử có lầm lẫn không vậy? Mọi năm, Mẫu Đơn hoa hội ở Lạc Dương đều được cử hành trung hạ tuần tháng tư, năm nay cũng đã sớm qua rồi, sao còn có thể đến ngắm mẫu đơn chứ?” Âm Vũ bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt thoáng hiện vẻ nghi vấn.

Hoa Tinh cười nói: “Theo tin tức mà thư viện truyền đến có nói, bởi vì năm nay khí hậu của Trung Nguyên chịu ảnh hưởng của hàn lưu, trước tháng năm vẫn còn rét vô cùng, khiến mùa hoa mẫu đơn nở muộn hơn. Cho nên năm nay Mẫu Đơn hoa hội so với những năm trước chậm hơn một tháng, lần này là hy hữu. Chúng ta sau hai ngày nữa lên đường cũng là vừa lúc bắt kịp, đến lúc đó có thể xem sự phồn hoa của Lạc Dương Hoa hội.”

Mai Hương, Âm Vũ và Cô Ngạo lúc này mới hiểu được, không thể tưởng được bên trong lại ẩn chứa nguyên nhân này. Mai Hương nhẹ giọng nói: “Nghe nói Lạc Dương Hoa hội cực kỳ vui vẻ. Hoa Tinh, đến lúc đó chúng ta dạo chơi vài ngày rồi mới lên đường có được không?” Về mặt của Mai Hương rất mong mỗi hướng tới Hoa Tinh.

Âm Vũ còn hỏi thêm một câu: “Công tử có thể nói từ thư viện đã thu được những tin tức gì hay không?” Tâm tư của nàng rõ ràng không giống với Mai Hương. xem tại

Hoa Tinh nhìn ba người, đem tin tức mà thư viện truyền đến nói cho ba người nghe một lần, nghe xong sắc mặt của ba người đều đại biến. Đầu tiên là cái chết của Tiền Phong kia và nơi hạ lạc của Tị Thủy Châu, khiến cho ba người phải giật mình không ít, rồi sau đó Lý Dục kia là cháu của Thiên Bảng bài danh đệ tam Quyền Thần Lý Bất Hối, việc này cũng khiến người ta phải khiếp sợ, ba người thế nào cũng không thể tưởng được Lý Dục lại có thân thế bối cảnh như vậy.

Mai Hương đột nhiên nghĩ tới Vạn Trọng Sơn, nghĩ tới sự đánh giá của Hoa Tinh ngày đó đối với hắn, “Si tình tình cách Vạn Trọng Sơn”, có lẽ chân chính khiến người ta vì hắn mà cảm thấy đau xót a! Lúc này hắn có khỏe không, giữa hắn và Lâm Phương sẽ có kết quả ra sao, kết quả ấy là tốt hay là xấu, khiến người ta vui mừng hay là làm cho người ta bị thương đây? Có lẽ chỉ có thượng thiên mới biết được.

55. Chương 55: Ngọc Nữ Thụ Nhục

Mặt trời chói chang đang lên cao, ngàn dặm không thấy một gợn mây. Trên mặt đất tỏa ra hơi nóng ngùn ngụt, nóng bức khiến đám người đi đường hơi thở đứt đoạn, mệt mỏi vô cùng, ai nấy đều cố gắng tìm kiếm sự mát mẻ dưới bóng râm của cây cối mà nghỉ ngơi. Lý Dục cùng Lâm Phương chậm rãi đi trên đường, cũng bị văng mặt trời chói chang kia gây nóng bức khiến toàn thân đầy mồ hôi. Nhìn hai gò má mảy lệ của Lâm Phương ửng mầu đỏ rực, trên trán mồ hôi đầm ướt, không ngừng rơi xuống, Lý Dục không khỏi thương xót nhẹ giọng nói: “Chúng ta hãy tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc nhé, nhìn bộ dáng này của nàng nếu tiếp tục đi tiếp e rằng sinh bệnh đó.” Trong ngữ khí cũng tỏ ra có một chút quan tâm.

Lâm Phương vừa lau mồ hôi, vừa xem xét bốn phía, thấy cách đó không xa vừa hay có một phiến thụ lâm, cũng đang có người nghỉ ngơi ở đó. Liếc mắt nhìn Lý Dục, trong mắt Lâm Phương mang theo thần sắc phức tạp, tâm tư dường như đang bị xáo trộn vô cùng. Nhẹ giọng, Lâm Phương nói: “Phía trước là thụ lâm, chúng ta hãy đến đó nghỉ ngơi một lát, uống một chút nước rồi lại đi tiếp.” Nói xong giống như tỉnh thần đã trở lại bình thường, nhanh chân bước đến.

Lý Dục đi phía sau Lâm Phương, nhìn dáng đi yếu điệu của nàng, trong mắt lộ ra vẻ tà ý, khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười thể hiện nhiều trạng thái cảm xúc. Đi thêm vài bước, trên mặt Lý Dục trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, quay đầu lại nhìn thoáng qua Vạn Trọng Sơn ở cách đó hơn mười trượng đang đi theo bọn hắn, trong mắt hiện lên thần sắc cười nhạo.

Vạn Trọng Sơn tựa hồ cảm nhận được sự cười nhạo đó, không khỏi liếc mắt nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ cừu hận và rực lửa. Nhẹ nhàng dời đi hướng khác, ánh mắt Vạn Trọng Sơn cuối cùng cũng rơi trên thân thể mềm mại động lòng người của Lâm Phương, mang theo chút si mê, mang theo chút quyến luyến, cứ như vậy lảng lảng nhìn nàng, mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng trong lòng Vạn Trọng Sơn cũng phần nào lấy lại được sự vui vẻ. Bởi vì nàng trông vẫn vậy, điều này đối với hắn như vậy là đủ rồi.

Mặc dù không thể ở bên nàng, nhưng có thể nhìn thấy nàng gặp vẫn sống tốt và nàng cảm thấy vui vẻ, thì trong lòng Vạn Trọng Sơn cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Có lẽ khi thật sự yêu một người thì có thể làm hy sinh tình cảnh một cách vĩ đại cho đi một cách vô tư, hay ít nhất đối với Vạn Trọng Sơn thì cũng đúng là như vậy. Nhìn Lâm Phương, trong mắt Vạn Trọng Sơn lộ ra nhu tình nhàn nhạt, từ xa xa mà nhìn nàng chăm chú, mặc kệ nàng có biết hay không, đối với hắn chỉ cần như vậy trong lòng sẽ cảm thấy được an ủi rồi. Đối với hắn mà nói, yêu một người thì không cần phải được đáp lại, chỉ cần bản thân hắn hiểu được tình cảm đó, thì cả đời đã không còn gì phải hối hận rồi.

Lý Dục và Lâm Phương tìm nơi bóng râm mát mẻ, ngồi xuống nghỉ ngơi. Lý Dục đưa nước cho Lâm Phương, trên mặt nở nụ cười nói: “Uống một chút nước đi, như vậy muội sẽ thấy mát mẻ sảng khoái hơn một chút.” Lâm Phương nhận lấy rồi liếc mắt nhìn hắn, yên lặng không nói gì, cúi đầu chậm rãi uống nước. Cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng đang hướng tới, trong lòng Lâm Phương run lên, nàng không dám ngẩng đầu nhìn lại. Bởi vì nàng biết chính là Vạn Trọng Sơn đang nhìn mình, nàng hiểu được trong lòng có chút xấu hổ, hiểu được có chút có lỗi với hắn. Nhưng nàng cũng không biết phải nói với hắn ra sao, bởi vì kỳ thật trong lòng nàng vẫn còn yêu hắn. Có lẽ đây là vận mệnh!

Vạn Trọng Sơn lặng lẽ ngồi cách đó hơn mười trượng, đầu hướng về vị trí của Lâm Phương, ánh mắt si ngốc ngắm nhìn sự mỹ lệ của nàng. Đọc truyện tại . Nhớ lại năm đó tình cảnh hai người ở bên nhau, Vạn Trọng Sơn cũng hiểu được trong lòng mình có một thứ cảm giác đang trỗi dậy, trong mắt phảng phất như hiện ra hai gò má kiêu kỳ động lòng người của Lâm Phương. Thời khắc này, hắn không khỏi lại nhớ đến sự tình mỹ hảo đã xảy ra giữa hai người trong dĩ vãng, ánh mắt dần dần bắt đầu mê man, tựa hồ đang nhớ lại những kỷ niệm trước kia.

Đó là vào một ngày xuân của ba năm về trước, Trọng Sơn và Lâm Phương hai người lên đỉnh núi du ngoạn. Đứng trên đỉnh núi, bốn phía một mảnh phấn hồng, lúc đó hai người chìm trong say mê, tay nắm tay nhau. Khi ấy gió nổi lên, hoa rơi từng mảng, giống như những con bướm màu phấn hồng, khiến ngọn núi tràn ngập một màu hồng rực rỡ. Lâm Phương giống như một tiểu hài ngây thơ, khi đó bay nhảy, đuổi theo những cánh hoa đang tung bay, trên khuôn mặt xinh đẹp, là một nụ cười bất tận. Trọng Sơn đứng bên, lặng lẽ ngắm nhìn, một nụ cười được phát xuất từ nội tâm, hiện lên trên đôi môi. Nhìn khắp ngọn núi chìm trong một màu hồng đào, ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Lâm Phương, Trọng Sơn hiểu được linh hồn mình phảng phất như bay theo những cánh hoa, bao quanh Lâm Phương đang nhảy múa, vui đùa với nàng, mang Lâm Phương tiến vào thế giới của hoa. Hai trái tim ở trong thế giới của muôn hoa này gặp nhau, yêu mến nhau, cùng nhau bay lượn, vĩnh viễn chẳng chia lìa, cho đến tận chân trời góc bể.

Lúc hoàng hôn, hai người chậm rãi tản bộ, vầng tịch dương tỏa ra chút ánh sáng hồng còn sót lại, phản chiếu làm ứng sáng hai khuôn mặt. Lâm Phương cười nhàn nhạt, đẹp quá, ngọt ngào quá. Khóe miệng của Trọng Sơn thoáng hiện nụ cười. Nhìn vào đôi làn thu thủy của nàng, trong đó như thấy được rất nhiều tình cảm yêu thương, muốn nương tựa vào hắn mãi không xa rời. Nghiêng đầu, ánh mắt của Lâm Phương tựa hồ đang muốn hỏi hắn điều gì đó, hắn tránh đi song nhãn khiến say đắm lòng người, khiến người ta phải lưu luyến, hắn nhìn về phương xa, yên lặng không nói gì.

Gió nhẹ nhàng thổi tới, nhẹ nhàng đánh thức những hồi ức của Vạn Trọng Sơn, hắn từ từ định thần nhìn lại, phía bên kia nhân ảnh của Lý Dục và Lâm Phương đã biến mất. Sắc mặt của Vạn Trọng Sơn đại biến, xoay người đứng dậy, cấp tốc đuổi theo về phía trước. Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Vạn Trọng Sơn trên đường cấp tốc đuổi theo, trong lòng bởi vì sự biến mất của Lâm Phương mà vạn phần lo lắng, hắn biết Lý Dục không phải là kẻ tốt đẹp gì, chỉ tham lam thêm muốn thân thể mỹ lệ của Lâm Phương mà thôi.

Lơ đãng quay đầu lại, Vạn Trọng Sơn nhìn thoáng qua phiến tiểu lâm kia, nơi đây có những hồi ức của hắn, có lẽ chỉ có thể đợi trong tương lai mới tiếp tục nhớ lại đoạn hồi ức mỹ lệ kia. Hắn cười nhạt, trong nụ cười chất chứa đầy vẻ thê lương, trong mắt của Vạn Trọng Sơn mang theo chút nhẹ nhàng không nở, cuối cùng cũng quay đầu lại đuổi theo hướng về phía trước. Một tiếng thở dài vô thanh, nhẹ nhàng trong gió bay lên, như đang kể lại đoạn chuyện đã qua với những ký ức vẫn còn mãi cùng trái tim đau thương.

Tiến vào thành Đồng Quan, Vạn Trọng Sơn sau một lúc đã hỏi không ít người, tại Phi Tiên lâu đã tìm được Lý Dục và Lâm Phương. Phi Tiên lâu là đại tửu lâu nổi danh nhất ở Đồng Quan thành, sinh ý rất hưng vượng, phần đông là những khách quen. Vạn Trọng Sơn tìm một cái bàn lớn rồi ngồi xuống, gọi hai phần ăn sáng, lặng lẽ nhìn chăm chú Lâm Phương.

Lâm Phương liếc mắt nhìn hắn, trong mắt mang theo chút thâm tình và chua xót, khi bốn mắt giao nhau, Lâm Phương nhịn không được lòng thầm run sợ. Trong ánh mắt kia là thâm tình như nước, ánh mắt si tình không hồi hận kia, giống như là một nhát kiếm, cắm thật sâu trong lòng nàng, khiến nàng vô lực mà gỡ bỏ. Dời ánh mắt sang hướng khác, khóe mắt Lâm Phương lộ ra vẻ ưu tư, nhớ tới cuộc sống mỹ hảo hài hòa trong dĩ vãng của hai người, bây giờ thực sự đã trở thành những hoài niệm đẹp, đáng tiếc bởi vì sự xuất hiện của Lý Dục, đoạn cảm tình kéo dài hơn ba năm của hai người, từ nay về sau đã trở thành hư ảo.

Lý Dục nhìn Lâm Phương, trong lòng nghĩ đến, đêm nay trước hết phải nhân cơ hội chiếm giữ lấy thân thể

của nàng, tránh cho nàng cứ tiếp tục như vậy, khiến lòng hần ngứa ngáy khó chịu. Nhìn lướt qua Vạn Trọng Sơn, trong mắt Lý Dục lộ ra tiểu ý âm trầm, tựa hồ đã có một vài quyết định.

Đêm đến, Lý Dục cùng với Lâm Phương nghỉ chân ở một khách điểm loại tốt. Vạn Trọng Sơn vẫn đi theo sau, cho đến khi thấy bọn họ thuê trọ, mới rời đi. Đưa tay vào trong ngực, kiểm tra trong người cũng chỉ còn sót lại hai lượng bạc, trên khuôn mặt Vạn Trọng Sơn lộ ra vẻ cười khổ, biết rằng bản thân sẽ chỉ duy trì được trong vài ngày. Còn sau đó thì sao, không có bạc thì hết thấy đều không thể làm được gì, ăn mặc còn không đủ thì làm sao có thể để tâm đến cái tên Lý Dục bại hoại bất hảo kia.

Ở bên đường mua hai cái bánh bao, cắt cẩn thận vào bao, rồi nhét vào trong ngực, Vạn Trọng Sơn ẩn thân phía xa xa bên ngoài khách điểm nơi Lâm Phương đang nghỉ lại. Lặng lẽ nhìn về phương hướng đó, Vạn Trọng Sơn đang ngồi trên một nhánh cây của một đại thụ. từ trên à nhìn xuống căn phòng đang sáng đèn kia.

Lý Dục nhìn Lâm Phương, nhẹ giọng nói: “Phương muội, hôm nay chắc muội cũng mệt rồi, cũng nên nằm trên giường mà nghỉ ngơi một lát đi cho khỏe nhé.” Nói xong đi đến bên cạnh nàng, thật nhẹ nhàng, thử ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Toàn thân Lâm Phương chấn động, thân thể vận vẹo vài cái, miệng nói: “Lý Dục, huynh không cần phải khẩn trương như vậy, được không? Đợi ta suy nghĩ thật kỹ, thật sự chấp nhận huynh, khi đó muội sẽ đem bản thân giao cho huynh. Bây giờ muội đối với huynh cũng tương đối hiểu rõ, cho nên hy vọng huynh uội thêm một chút thời gian.”

Trong mắt Lý Dục hiện lên vẻ tham lam, song thủ dùng sức, ôm lấy eo nàng, không để ý sự giãy dụa của nàng, miệng ôn nhu nói: “Phương muội, ta thật sự rất yêu muội, mỗi một lần nhìn thấy muội ta lại nhịn không được muốn ôm nàng vào lòng, thương tiếc nàng thật tốt, muội chẳng lẽ không cảm nhận được tình cảm chân thật của ta sao?” Nói xong miệng hần hôn bên tai nàng, trêu chọc nàng.

Toàn thân Lâm Phương giãy dụa không thôi, miệng lớn tiếng quát: “Lý Dục, ngươi thực sự nếu chỉ thêm muốn thân thể của ta, thì ta đã nhìn lầm ngươi. Ta thực hối hận vì đã rời bỏ Trọng Sơn đi theo ngươi, ngươi nếu thật sự là yêu ta, thì lập tức buông tay, chúng ta sẽ kết giao thêm một khoảng thời gian nữa, bằng không ta sẽ không tự nguyện đem bản thân giao phó cho ngươi.” Vừa nói song thủ gạt tay của Lý Dục ra, đồng thời muốn tránh thoát khỏi lồng ngực của hắn.

Trong mắt Lý Dục lóe lên vẻ âm lãnh mà Lâm Phương không thể nào nhìn thấy được, hữu thủ trên người nàng điểm một cái, nhất thời Lâm Phương trở nên mềm nhũn. Bởi vì huyết đạo đã bị chế trụ, nên Lâm Phương có vẻ như không hề dùng lực phản kích. Trong mắt Lâm Phương lộ ra vẻ phẫn nộ, oán hận nhìn Lý Dục. Thời khắc này nàng đột nhiên hiểu ra được con người Lý Dục lại xấu xa như vậy. So ra thật kém quá xa người mà nàng yêu thương sâu đậm, Trọng Sơn. Lâm Phương cả giận nói: “Lý Dục, nếu đây là chân diện mục của ngươi, thì ta thật sự là có mắt như mù đã nhìn lầm ngươi tên tiểu nhân hèn hạ, ta sẽ hận ngươi cả đời.”

Trong mắt Lý Dục lộ ra ánh mắt âm lãnh, thâm hiểm nghiêm mặt nói: “Ta theo đuổi ngươi cũng đã gần nửa tháng, ngoại trừ việc tay nắm tay ra, thì ngươi ngay cả ôm cũng không cho ta ôm một chút. Ngươi nói ta có thể chịu đựng ngươi đến khi nào nữa đây. Tối nay không quan tâm ngươi có nguyện ý hay không, ta nhất định phải chiếm đoạt thân thể của ngươi, ta không muốn trái tim khô héo mòn mỏi chờ đợi nữa. Từ nay về sau nếu ngươi chịu nghe lời, ta sẽ đối xử với ngươi thật tốt, bằng không, ngươi hãy xem ta làm thế nào để thu thập ngươi. Bây giờ ta phải ngắm nhìn thân thể của ngươi, xem rốt cuộc đẹp đến mức nào? Hắc hắc.”

Trong lòng Lâm Phương thâm rơi lệ, nàng đúng là đã sai lại càng thêm sai, không ngờ chỉ vì với Trọng Sơn xảy ra một tranh chấp nhỏ, mà giận dữ lựa chọn cái tên Lý Dục này. Vốn tưởng rằng hắn sẽ yêu thương nàng thật tốt, bây giờ mới hiểu được hắn bất quá cũng chỉ vì vẻ mỹ lệ của nàng, muốn tìm kiếm thân thể của nàng mà thôi. Trong lòng Lâm Phương như đang nhỏ máu, đáng tiếc đây là do tự nàng chuốc lấy, biết oán hận ai được đây?

Lý Dục đặt Lâm Phương nằm trên giường, nhìn song nhũ cao vút kia, trên khuôn mặt Lý Dục lộ ra vẻ háo sắc, hữu thủ nắm lấy bộ ngực phong mãn của nàng. Trong lòng Lâm Phương cả kinh, bèn lớn tiếng quát: “Không được chạm vào ta, ngươi cái tên súc sinh này, mau rút ngay, ngươi rút ngay, a, không được, đừng!” Lâm Phương phát ra một tiếng kêu đau khổ.

Lý Dục quơ lấy nhũ phong mềm mại mà lại tràn ngập dần tính, dùng sức mà xoa bóp, miệng hắc hắc cười nói: “Thật tuyệt, vừa tròn vừa mềm, dần tính thập phần, hắc hắc, không sai, thật sự là không sai. Mặc dù không phải rất lớn, nhưng cũng tương đối hấp dẫn người ta.” Vừa nói, vừa dùng sức xoa bóp, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm khi gian kế đã thành công.

Trong lòng Lâm Phương cực lực muốn phản kháng, đáng tiếc thân thể muốn động dậy cũng không được, chỉ có thể để bàn tay đáng hận của hắn tùy ý dùng lực hoạt động trên bộ ngực của nàng. Nghĩ đến tương lai phía trước mặt của nàng, khóe mắt Lâm Phương chảy xuống hai dòng lệ hối hận, trong lòng thầm hận nàng đã không biết sự hèn hạ của Lý Dục. Trong đôi mắt mê man tràn ngập nước mắt, thời khắc này đột nhiên lóe lên một thân ảnh quen thuộc, hết sức rõ ràng như vậy.

Nhìn hai gò má quen thuộc kia lộ ra bộ dạng thương tâm muốn chết, trong lòng Lâm Phương hối hận vô cùng, nước mắt nhịn không được cứ tuôn chảy không ngừng. Trọng Sơn muội sai rồi, cả đời này muội không thể gặp mặt lại huynh nữa. Huynh hãy quên muội đi, người mà không xứng đáng để được huynh yêu. Cả đời này muội sẽ vĩnh viễn không tha thứ ỉn, vĩnh viễn không! Trời cao đã từng uối một đoạn đời đầy mỹ hảo hạnh phúc, đáng tiếc muội lại đánh mất, đến khi muốn quay đầu lại, thì đã không thể làm được nữa rồi. Trọng Sơn huynh phải bảo trọng thật tốt nhé, trong lòng muội rất nhớ huynh đó, cũng cực kỳ hận bản thân! Hy vọng huynh sẽ tha thứ uối, cũng quên muội đi, hãy tìm một nữ tử tốt hơn so với muội, đẹp hơn muội mà làm lại từ đầu, sống một cuộc sống thật tốt bên nàng ấy. Kiếp sau nếu có duyên, chúng ta sẽ lại bên nhau! Tiếng thở dài vô thanh, phiêu tán trong không khí, không biết có thể bay tới chỗ người trong lòng lòng nàng đang nghĩ tới hay không?

Lý Dục nhìn thoáng qua ánh mắt có chút si ngốc của Lâm Phương, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, song thủ nhanh chóng cởi áo của nàng, rất nhanh lộ ra chiếc yếm đào màu xanh biếc. Nhìn da thịt trắng sáng, nhũ phong vươn lên cao vút, trong mắt Lý Dục hiện lên tình dục nồng đậm, song thủ vội vàng đem thân trên của Lâm Phương toàn bộ trút bỏ, nhất thời song nhũ kia tròn trịa vươn cao xuất hiện trong mắt Lý Dục. Nhìn nhũ đầu mềm mịn đỏ đậm vươn cao của nàng, Lý Dục hắc hắc cười nói: “Thật là đẹp a, hắc hắc, không hổ là mỹ nữ bài danh thứ bảy trên Bách Hoa Phổ, lão tử hôm nay rốt cục cũng có thể thưởng thức tư vị của nàng.”

Lâm Phương từ trong mê man tỉnh táo lại, trong mắt lệ không ngừng rơi rơi, miệng lớn tiếng mắng: “Lý Dục, người cái tên súc sinh này, người cút ngay đi, không được chạm vào ta. Người sẽ gặp báo ứng, nhất định sẽ không được chết tử tế, cút ngay, không được, đừng!” Một tiếng thét thảm thiết thê lương, như đổ quyền đồ huyết lệ, vang lên trong khách điểm nho nhỏ.

Lý Dục không để ý tới những tiếng khóc lóc nhục mạ của nàng, cúi đầu đem nhũ đầu mềm mịn của nàng ngậm lấy, dùng sức hấp thu sự thơm tho của nàng. đồng thời hữu thủ quơ lấy ngọc nhũ vừa phải còn lại của nàng, dùng lực mạnh mà xoa bóp. Trên mặt Lý Dục lộ ra thần sắc say mê, nhả ra nhũ châu khẽ cười nói: “Thật đúng là mỹ vị tiên nữ, quả nhiên không hổ là Ngọc Nữ Kiếm danh dương vô lâm, đúng là khác biệt a, ngắm nhìn bộ ngực này xem, thật sự là rất đẹp, nắm trong tay vừa mềm vừa vun cao, dần tính thập phần, ha ha ha ha, thật sướng khoái. Nghe lời ta đi, ta sẽ yêu thương nàng thật tốt, nếu còn không nghe lời, nàng sẽ phải hối hận đó.” Nói xong liền vùi đầu trong ngực của nàng, tận tình chiếm hữu sự mỹ lệ của nàng.

Trong một căn phòng nhỏ, bên trong khách điểm, tiếng khóc lóc mắng chửi của Lâm Phương và tiếng cười cuồng tiếu của Lý Dục, đan xen vào nhau, có vẻ rất là quái dị mê người. Lâm Phương vị mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ này, cũng chỉ vì tranh cãi ồn ào với người yêu một vài câu, mà giận dỗi bỏ đi, vốn nghĩ rằng đang đi trên con đường hạnh phúc bình yên, nhưng bây giờ mới hiểu được đây là một con đường tràn đầy đau khổ, không thể quay đầu. Giờ suy nghĩ lại, thấy hối hận cũng đã không còn kịp nữa, thật sự là một bước lỡ lầm thiên hận cổ, quay đầu nhìn lại đã trăm năm!

Vạn Trọng Sơn đang ngồi trên nhánh cây, đứng xa xa nhìn khung cửa đang sáng đèn kia, rất hy vọng nó có thể mở ra, như vậy hắn có thể thấy người mà hắn yêu thương ra sao. Nàng bây giờ đang làm gì nhỉ, đã nghỉ ngơi chưa, nàng có đang suy nghĩ tới ai không? Nàng có giống như hắn, đang nhớ lại khoảng thời gian mỹ hảo giữa hai người không? Hay nàng đã quên hết sự tình trong dĩ vãng giữa hai người rồi? xem tại

Nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, trong lòng Vạn Trọng Sơn đang nghe như giọng kêu gọi, cô nương trong lòng ta yêu ơi, nàng hãy hồi tưởng lại, đừng dễ dàng lãng quên những hồi ức mỹ hảo giữa hai chúng ta;

người ta yêu ơi, nàng phải kiên cường lên, những lời chúc phúc của ta sẽ vĩnh viễn theo bên cạnh nàng, luôn mãi bên nàng trọn đời.

Gió nhẹ thổi qua, bóng đêm mê man. Đột nhiên trong lòng Trọng Sơn nổi lên một cảm giác bất an rất mãnh liệt, tựa hồ có sự tình gì trọng yếu đã phát sinh. Đêm xấu kia đang trôi dạt mạnh mẽ trong lòng hắn, thế nào cũng không lắng xuống. Vạn Trọng Sơn đứng thẳng dậy, trong mắt bắn ra một ánh mắt lo lắng, mắt dán chặt vào khung cửa nhỏ đang sáng đèn kia, song thủ bồn chồn nắm lại thành quyền đầu, một cảm giác xúc động trong lòng nổi lên. Lâm Phương chắc đã xảy ra chuyện rồi, hắn có thể cảm giác được.

56. Chương 56: Ngọc Nữ Thụ Nhục (2)

Nhìn tình huống này, Vạn Trọng Sơn hiểu được, hắn một khi xông vào, thì chắc chắn sẽ chết trong tay của Lý Dục. Nhưng tưởng tượng ra nếu Lâm Phương xảy ra sự tình gì thì hắn có chết cũng sẽ không tha thứ ỉn. Nhìn vào trong, ánh mắt Vạn Trọng Sơn lộ ra vẻ một kiên định, trong lồng ngực nổi lên một luồng dũng khí, “hoắc” một tiếng đứng lên.

Khi tâm tư của Vạn Trọng Sơn vẫn còn đặt trên Lâm Phương thì trong căn phòng nhỏ kia, đại thụ kế bên đột nhiên vang lên thanh âm mềm mại động lòng người, dọa cho Vạn Trọng Sơn suýt nữa phải nhảy dựng lên. “Trọng Sơn, huynh không có việc gì hay sao mà nửa đêm không ngủ, mà lại ở trên cây đại thụ hóng mát thế!”

Vạn Trọng Sơn vừa thấy nàng, trong lòng thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Đường Mộng, nàng sao lại có mặt ở đây vào lúc này vậy?” Nguyên lai không ngờ đây lại là Đường Gia Đại tiểu thư Đường Mộng trên Phương Bảng bài danh thứ tư. Vị đại tiểu thư này trong chốn võ lâm nổi danh là một đại mỹ nhân, đứng hàng thứ năm trên Bách Hoa Phổ, kêu bằng Thúy Ngọc Hồ Điệp. Vạn Trọng Sơn không thể tưởng được lại ở chỗ này mà gặp gỡ được nàng, thật sự là có chút cảm giác quái dị.

Lục y bó sát người của Đường Mộng, tạo cảm giác thân người nàng cao vút, ngực căng mông nở, vòng eo mảnh khảnh thon nhỏ, nụ cười duyên đầy vẻ mỉa mai, thanh thực động lòng người, phối hợp với hai gò má mỹ lệ đầy cá tính, thật không hổ là đại mỹ nữ thiên hạ danh dương. Nghe nói nàng là một người kiêu ngạo vô cùng, trong mắt không xem ai ra gì, vì vậy dù đã hai mươi bốn tuổi rồi, mà vẫn chưa có nam tử nào khiến nàng để ý, cho nên đến bây giờ vẫn chỉ đơn thân độc mã hành tẩu giang hồ. Bất quá vài năm nay, những thiếu niên tuổi trẻ tuấn kiệt theo đuổi nàng cũng không ít, đáng tiếc không có một người thành công, không ai có thể bảo đảm mỹ nhân quy. Trong số đó không tránh khỏi có những nam nhân có những ý định xấu xa, nhưng đáng tiếc Đường Mộng xuất thân từ Đường Môn Tứ Xuyên, toàn thân là độc, thủ pháp dụng độc của nàng nổi tiếng khắp thiên hạ, không ít nam nhân có chủ ý xấu xa đã chết trong tay nàng.

Lúc này Đường Mộng chỉ khẽ cười nói: “Như thế nào mà tối nay chỉ có một mình huynh ở đây, Lâm Phương đâu, vị mỹ nữ mỹ lệ trong lòng huynh đâu rồi, nàng ấy ở chỗ nào vậy?” Ánh mắt nàng mỉm cười nhìn hắn.

Vạn Trọng Sơn nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, trong mắt toát ra vẻ bi thương vô cùng. Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời đầy sao, mênh mông rộng lớn, thanh âm Vạn Trọng Sơn có chút thê lương. “Nàng ở đó, trong khung cửa nhỏ đang sáng đèn kia. Đáng tiếc bây giờ ở cạnh nàng chính là tên tiểu nhân hèn hạ Lý Dục, ta thực sự hận lắm!” Trong mắt ưu thương nồng đậm, vừa nhìn đã khiến lòng người đau đớn.

Đường Mộng nghe vậy sắc mặt biến đổi, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn của nàng. Nàng thế nào cũng không có nghĩ đến sự tình lại như vậy, nhớ rõ lần trước, lúc nàng gặp Trọng Sơn và Lâm Phương, cảm tình giữa hai người bọn họ vô cùng mãnh liệt, nếu so với phu thê cũng chẳng khác biệt mấy, cách nhau không lâu, thế nào lại xảy ra sự tình như vậy? Đường Mộng nhẹ giọng nói: “Thế nào lại xảy ra như vậy? Huynh nói cho ta nghe đi, xem ta có thể giúp được chút gì hay không? Tại sao huynh lại nói tên Lý Dục kia không phải người tốt, Lâm Phương vì sao lại chạy theo hắn, ai mới là người đúng đây!” Nói xong than nhẹ một tiếng, tựa hồ cũng vì sự lựa chọn của Lâm Phương mà cảm thấy đáng tiếc.

Vạn Trọng Sơn nhìn bầu trời đêm, nhẹ nhàng thuật lại sự tình đã phát sinh giữa hai người. đọc truyện tại . Trong màn đêm, thanh âm mang theo vẻ chua xót, trong tang thương lại mang theo bi thương vô tận, nhẹ nhàng vang lên bên tai của Đường Mộng.

”Nhớ lại nửa tháng trước, một ngày trời đẹp, ta và nàng vào trong rừng, tới bên cạnh một tiểu hồ du ngoạn. Ngày đó nàng vui đùa vô cùng vui vẻ, vẫn cười đùa không ngừng, bộ dạng mỹ lệ kia giờ vẫn in sâu trong lòng ta, khiến cả đời ta không quên. Nhưng không ai có thể ngờ được, bởi vì một chút sai lầm nhỏ nhỏ, đã khiến chúng ta phải chia tay, trời cao thật sự quá vô tình. Có lẽ đúng như mọi người thường nói, thiên nhược hữu tình thiên diệc lão, nguyệt nhược vô hạn nguyệt thường viên! (Trời nếu có tình sao già được? Trăng nếu không hạn trăng đã tròn)!

Buổi chiều hôm đó khi đang vui đùa, trong tiểu lâm đột nhiên có vị lão tiều phu đang mang trên lưng bó củi lớn. Lúc ấy ta và Phương muội đang chơi đùa, tay nàng cầm trường kiếm đuổi theo ta, vốn mọi việc đều tốt đẹp, nhưng bởi vì lão nhân kia đột nhiên xuất hiện, Phương muội trong lúc không cẩn thận lỡ đâm trên vai của lão nhân kia một kiếm. Đến lúc lão nhân kia trúng kiếm ngã xuống đất, máu tươi chảy ròng ròng, hai người chúng ta mới giật mình nhận ra. Ta giúp lão nhân kia cầm máu, rồi không ngừng nói lời xin lỗi, đồng thời bảo Phương muội tới nói lời xin lỗi với lão nhân kia, nghĩ thầm phải bồi thường cho lão một chút ngân lượng.

Ai biết được lão nhân bởi vì trong lúc vô ý lại trúng phải tai ương không ngờ này, trong lòng cực kỳ tức giận, nên quát mắng vài câu. Điều này nguyên bản cũng chuyện hết sức thường tình mà mọi người trong hoàn cảnh đó vẫn làm, lão nhân ấy cũng không phải ngoại lệ. Nhưng sắc mặt Phương muội biến đổi, phẳng phất giống như bị lão nhân làm cho tức giận, mặc cho ta có nói thế nào, nàng cũng không chịu nói lời xin lỗi. Phương muội tính tình trẻ con, rất quan tâm đến thể diện, đến lúc này giữa lão nhân và Phương muội bắt đầu nổ ra tranh cãi, ta cũng đành ở giữa mà khuyên giải hai người bọn họ.

Sự tình vốn dĩ là trùng hợp, Phương muội cũng chỉ vô tình đã thương lão, nhưng dù có nói thế nào, lão nhân gia kia bị thương, đó là sự thật, lão có nói như thế nào cũng là người bị hại. Ta cuối cùng đành phải cưỡng ép Phương muội nói lời xin lỗi, nghĩ thầm về sau chỉ cần đồ ngon đồ ngọt nàng là được, ai biết được tính khí của nàng lại nổi lên, một mực cứng đầu cứng cổ, không chịu xin lỗi, cuối cùng bắt đầu cùng ta tranh cãi.

Mà khi đó cái tên tiểu nhân hèn hạ Lý Dục kia đi qua thấy vậy, bèn nói đỡ cho nàng, nói Phương muội chỉ là vô tâm không đáng trách, rồi thừa dịp ta không chú ý đem lão nhân kia giết đi. Lý Dục thật là một kẻ âm hiểm độc ác, không ngờ lại vô sỉ nói rằng, đây là biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề, ngay cả nửa điểm cảm giác bất an cũng không có. Sau đó Lý Dục lại tiếp tục nói đỡ cho nàng, mà ta bởi vì lão nhân vô cớ mà bị giết, trong lòng cũng giận dữ nên bắt đầu to tiếng với nàng, trách Phương muội đã hại chết lão nhân kia. Duyên cớ là như vậy, chúng ta hôm đó bởi tình huống như vậy mà chia cách đôi nơi.

Nhưng sau khi chia tay, ta lại sợ Phương muội bị Lý Dục kia lừa gạt, cho nên vẫn đi theo phía sau bọn họ. Sau lại vì muốn cho Lý Dục kia rời khỏi Phương muội, bèn động thủ với Lý Dục, kết quả là bị hấn đánh trọng thương. Lúc ấy nếu không bởi vì có Phương muội ở đó, ta có lẽ đã chết chắc rồi. Lý Dục kia âm hiểm vô cùng, không muốn trước mặt Phương muội lộ ra bản tính tà ác của hắn, cho nên lúc ấy không hề giết ta, nhưng quyền kinh của hắn vẫn không ngừng phá hủy kinh mạch của ta, nếu không phải được đặc sứ của Phương Hoàng Thư Viện Hoa Tinh ra tay cứu giúp, ta có lẽ sớm đã chết rồi, nàng cũng sẽ không thấy ta ở đây nữa đâu. Nửa tháng nay, mỗi một buổi tối ta đều đứng bên ngoài khung cửa sổ phòng nàng, hy vọng nàng vẫn sống tốt, trong lòng cảm thấy vui vẻ, như vậy thì lòng ta đã vô cùng thỏa mãn rồi, cuộc sống này cũng không còn mong muốn gì khác.”

Vạn Trọng Sơn chậm rãi kể lại, Đường Mộng nghe được thì trong lòng có loại cảm giác khó chịu không ngừng lan tỏa trong tim. Đối với vô số nam nhân theo đuổi Đường Mộng mà nói, nàng thật sự hiểu được cái loại cảm giác bị thống trong lòng của Vạn Trọng Sơn, cũng vì sự si mê không hồi hạn và thâm tình sâu lắng của hắn làm cho cảm động. Trên đời nam nhân có rất nhiều, nhưng thực sự si tình thì kiếm không ra được vài người, ít nhất Đường Mộng trong nhiều năm qua cũng chỉ gặp được mỗi một Vạn Trọng Sơn. Nhưng mà kẻ si tình này, lại bị trời cao đùa bỡn, đoạn cảm tình này có lẽ sẽ có vô số gian khổ, phải có một sức nhẫn nại và nghị lực thật lớn, mới có thể đi đến tận cuối cùng, bằng không nhất định tất cả sẽ trở thành không khí.

Đường Mộng nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng lo lắng, ta tin rằng Lâm Phương nàng ấy cũng chỉ là nhất thời xúc động, đợi qua một thời gian nữa nàng ấy sẽ hiểu được tâm ý của huynh. Dù sao bọn huynh đã ở bên

nhau được ba năm, cảm tình đã hết sức sâu đậm, ta nghĩ nàng ấy sẽ trở lại bên cạnh huynh thôi. Huynh cũng nên trở về nghỉ ngơi cho thật tốt, huynh cứ như vậy thì sẽ khiến người ta khó chịu lắm đó.”

Vạn Trọng Sơn nghe xong lời Đường Mộng nói, trên mặt lộ ra vẻ chờ đợi, gấp giọng hỏi: “Thật sự sẽ như lời nàng nói chứ, nàng ấy thật sự sẽ trở lại bên cạnh ta chứ? Chỉ cần nàng ấy trở về, ta sẽ quên đi hết những sự tình không mong muốn trước kia, quyết sẽ không trách cứ nàng ấy, đem hết lòng yêu thương nàng thật tốt, cả đời này cũng sẽ không trách cứ nàng ấy.” Về mặt ấy, lời nói ấy, tất cả đều biểu lộ ra sự quan tâm thật sâu sắc cũng như sự si tình của hắn với Lâm Phương, thật sự là một gã ngốc chung tình!

Đường Mộng hiểu được Vạn Trọng Sơn lúc này rất cần có những hảo bằng hữu an ủi hắn, như vậy trong lòng hắn mới có thể cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Đường Mộng nhẹ giọng cười nói: “Tin ta đi, nàng ấy nhất định sẽ trở lại bên huynh, bất quá chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi. Trở về đi, trở về ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ có một kết quả tốt đẹp đang chờ huynh đó.”

Vạn Trọng Sơn nghe thấy vậy trong lòng đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều, nhìn nụ cười trên khuôn mặt của Đường Mộng, cùng ánh mắt cổ vũ của nàng, Vạn Trọng Sơn trong lòng vô cùng cảm kích. Nhẹ giọng nói: “Cám ơn nàng, trong lòng ta bây giờ đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Nàng thế nào mà lại xuất hiện ở đây vậy?”

Đường Mộng cười nói: “Cũng không còn lâu nữa là Mẩu Đơn hoa hội của Lạc Dương thành, ta bắt quá cũng chỉ là tiện đường đến Lạc Dương, rồi đi qua nơi này mà thôi, không thể tưởng được lại gặp huynh. Chúng ta rời khỏi nơi này chứ?” Nói xong bèn mỉm cười đi trước.

Vạn Trọng Sơn nhẹ nhàng đi theo phía sau nàng, đi được hai bước nhịn không được lại ngẩng đầu nhìn nhìn khung cửa sổ đang sáng đèn kia. Trong lòng thầm nghĩ, Phương muội nàng hiện giờ có tốt không? Hy vọng nàng sẽ có một giấc mộng đẹp, ta sẽ luôn làm bạn với nàng trong giấc mộng ấy, cho đến vĩnh cửu! Tâm ngữ nhẹ nhàng trong đáy lòng truyền ra, nàng có thể đón nhận nó không, có lẽ có. Quay đầu lại, Vạn Trọng Sơn đi theo Đường Mộng chậm rãi bước về phía trước, trong lòng vẫn nghĩ về người đẹp yêu thương của hắn, không biết trong giấc mộng của nàng, có sự xuất hiện của ta chăng!

Đi một đoạn không xa, Vạn Trọng Sơn đột nhiên bị trượt chân, thiếu chút nữa là ngã lăn quay ra đất, phát ra thanh âm khiến Đường Mộng phải quay đầu lại. Đường Mộng nhẹ giọng nói: “Huynh nhìn lại huynh đi, nhất định là không chịu nghỉ ngơi cho tốt, ngay cả đi đường mà cũng không cẩn thận bị ngã, thật sự là nên sớm trở về nghỉ từ lâu rồi. A, si tình luôn khiến cho người ta héo mòn mà!”

Ánh mắt Vạn Trọng Sơn trở nên ngẩn ngơ, từ đáy lòng nổi lên một cảm giác bất an rất mạnh trong nháy mắt tràn ngập toàn thân, cái loại cảm giác chân thật đáng sợ này, hắn cho tới giờ cũng chưa từng có. Vạn Trọng Sơn quay đầu một chút, nhìn tiểu song sáng đèn kia, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng bất an vô cùng, sắc mặt đột nhiên đại biến. Trong lòng sự kêu gọi của điềm xấu kia đang càng ngày càng hiện rõ. Vạn Trọng Sơn dứt khoát xoay người, trong mắt lộ ra thần sắc kiên định, dù cho có phải chết cũng phải đến gặp nàng, nàng nhất định là đã xảy ra chuyện rồi, bằng không hắn cũng không có cảm giác bất an mãnh liệt đến thế.

Liếc mắt nhìn Đường Mộng, trong mắt Vạn Trọng Sơn mang theo một vẻ kiên quyết thấy chết cũng không sờn, ngữ khí đầy vẻ tang thương nói: “Đường Mộng, nếu có chuyện xảy ra mong nàng giúp ta một tay.”

Đường Mộng cảm giác được sự khác thường của Vạn Trọng Sơn, trong lòng cảm giác được có một điềm xấu, nhẹ giọng nói: “Huynh làm sao vậy, ta thấy giống như con người huynh đột nhiên thay đổi, khiến ta có một loại cảm giác bất an. Có sự tình gì huynh cứ nói, có thể hỗ trợ điều gì thì ta nhất định không từ chối.”

Trong mắt Vạn Trọng Sơn toát ra vẻ tang thương, trên khuôn mặt mang theo một phần thê lương, nhẹ giọng nói: “Nếu ta chết đi, nàng phải đến gặp ân công Hoa Tinh của ta, nàng hãy nói cho huynh ấy, Trọng Sơn kiếp này không thể báo đáp ân cứu mạng của huynh ấy, nếu kiếp sau còn có thể gặp nhau, Trọng Sơn đầu có phải làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp đại ân của huynh ấy. Nàng đi đi, ta phải đi đây, Lý Dục kia danh liệt Địa Bảng đệ nhất nhân, ta cũng không muốn liên lụy tới nàng.”

Đường Mộng có chút không rõ lời hắn nói, nhưng nhìn thần sắc của hắn cũng hiểu được hắn nhất định có chuyện, chỉ không biết hắn vì sao không nói ra mà thôi, thật sự là khiến người ta phải lo lắng mà! Đường Mộng ôn nhu nói: “Trọng Sơn, huynh rốt cuộc làm sao vậy, đột nhiên lúc này lại trở nên là lạ, khiến ta nhìn

không thấu, cũng nghe không hiểu huynh đang nói cái gì. Huynh thật sự không chịu nói rõ ràng, chẳng lẽ huynh không coi ta là bằng hữu hay sao.”

Sự bất an trong lòng Vạn Trọng Sơn càng ngày càng mãnh liệt hơn, hẳn lúc này không còn lòng dạ nào để ý tới Đường Mộng đang nói điều gì. Vạn Trọng Sơn chỉ nói: “Nàng hãy đi nhanh đi, ta phải đi gặp nàng ấy, bởi vì ta đã cảm giác được nàng ấy đã xảy ra chuyện, cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt, ta không còn thời gian để nhiều lời nữa, ta sợ nếu tới chậm, thì có hối hận cũng không kịp. Tóm lại lần này ra đi, ta có lẽ cũng không thể còn sống để trở về, cho nên ta không muốn làm liên lụy tới nàng, nàng đi nhanh đi.” Nói xong bèn xoay người Phi thân, lao thẳng tới hai khung cửa nhỏ đang sáng đèn kia. mới nhất ở truyện/y/y

Đường Mộng nghe vậy sắc mặt biến đổi, thân hình chợt lóe lên ngăn cản đường đi của Vạn Trọng Sơn. Đường Mộng hết sức tỉnh táo nói: “Cứ cho là cảm giác của huynh là đúng đi, mà ta cũng tin vào cảm giác của huynh, nhưng huynh cứ như vậy mà đến so với chịu chết có gì khác nhau chứ? Huynh nếu chết đi, liệu có thể cứu được Lâm Phương hay không? Tỉnh táo lại một chút đi, nghe ta nói đây. Như vậy mới được chứ, huynh bây giờ chỉ là bằng cảm giác của mình mà biết Lâm Phương đã xảy ra chuyện, rốt cuộc nàng ấy có xảy ra chuyện gì hay không chúng ta đều không biết. Chúng ta trước hết hãy thương lượng một chút, đợi lát nữa huynh đến xem xét, nếu nàng ấy thật sự đã xảy ra chuyện, huynh hãy nghĩ biện pháp dẫn dụ Lý Dục rời khỏi đó, Lâm Phương cứ để cho ta cứu nàng ấy ra, như vậy huynh có lẽ vẫn còn có một chút sinh cơ. Bằng không huynh vừa muốn cứu người, lại muốn đào thoát khỏi tay của Lý Dục, điều đó tuyệt đối không có khả năng. Nếu Lâm Phương mọi chuyện vẫn tốt đẹp yên ổn, thiết nghĩ huynh cũng không nên phá vỡ giấc ngủ của bọn họ, bằng không có lẽ cũng khó có thể thoát thân. Chúng ta cứ quyết định như vậy, bây giờ chúng ta cùng đi xem xét, ta sẽ ẩn thân phía xa xa, nếu có việc hãy dùng thủ thức mà báo hiệu cho ta, hiểu chưa?”

Vạn Trọng Sơn nghe vậy bèn nhìn nàng, trong lòng không khỏi cảm động nói: “Cám ơn nàng, nàng phải cẩn thận một chút, ta đi trước đây.” Nói xong bèn thi triển khinh công, vô thanh vô tức áp sát tới khung cửa sổ kia. Trọng Sơn hiểu được võ công của Lý Dục kia cao hơn hẳn rất nhiều, cho nên hành động cực kỳ cẩn thận, không muốn hành động của mình bị hắn phát hiện ra.

Đường Mộng ẩn thân trong một góc nhỏ, ánh mắt bồn chồn chăm chú nhìn theo thân ảnh của Vạn Trọng Sơn, trong lòng ít nhiều cũng có chút lo lắng. Mà Vạn Trọng Sơn khi tới sát bên cửa sổ, dường như nghe được tiếng khóc lóc và mắng chửi vì bị làm nhục của Lâm Phương và tiếng cười to đắc ý của Lý Dục, bởi vì song khẩu đóng chặt, cho nên từ xa không thể nghe được rõ ràng.

Thân thể Vạn Trọng Sơn nhanh chóng dán chặt trên tường, ánh mắt từ khe hở của song khẩu nhìn vào bên trong, nhất thời trong lòng Vạn Trọng Sơn giật mình, một cảm giác tức giận kinh thiên trong nháy mắt truyền ra khắp toàn thân. Nộ khí bốc lên đầu, ánh mắt vô cùng bị phần kia, nụ cười thâm thấu tận tim phổi, làm cho người ta hiểu được hẳn giống như một con báo trong lòng vừa đau thương lại vừa tức giận, toàn thân trên dưới đều tràn ngập bị thương vô hạn lần cừ hận.

Đường Mộng ở phía xa xa, nhìn bộ dáng toàn thân run rẩy của Vạn Trọng Sơn, cử động ngẩng đầu lên nhìn trời của hắn, trong lòng nổi lên một cổ bất an rất mạnh. rốt cuộc hắn nhìn thấy điều gì, vì sao mà vẻ mặt hắn lại khấn trương như vậy?

Trong không trung một cổ bị phần nồng đậm, đang chậm rãi khuếch tán hướng ra bốn phía, đồng thời một cổ khí thể hào hùng một đi không trở lại, trong nháy mắt bao trùm khắp các ngõ ngách trong chu vi mười trượng. Cái loại khí khái bi lương mà tang thương “Gió dịu hiu sông Dịch thổi lạnh lùng, Tráng sĩ một đi không hẹn ngày về” này, thật sâu in đậm trong lòng Đường Mộng. Thời khắc này, thân ảnh của Vạn Trọng Sơn bắt đầu trở nên to lớn hơn, làm cho người ta có một loại cảm giác đau khổ bi tráng, khiến trong lòng Đường Mộng cực kỳ khó chịu.

Rốt cuộc vì cái gì, Vạn Trọng Sơn không ngờ trong nháy mắt lại phát ra một cổ khí khái kinh thiên thấy chết không sờn, quyết một mất một còn như vậy? Có lẽ, giấc mộng trong lòng, cũng có thể là nỗi đau trong lòng hắn

57. Chương 57: Cửu Tử Nhất Sinh (thượng)

Trong khách điểm yên tĩnh, Lâm Phương nằm dài trên giường, bị Lý Dục tận tình đùa bốn thân thể mỹ lệ mê người của nàng. Trong lòng Lâm Phương hối hận vô cùng, miệng vẫn không ngừng khóc lóc mắng chửi, trong lòng cực kỳ hận tên Lý Dục kia. Hận hằn hèn hạ vô sỉ, hận thủ đoạn hạ lưu của hắn, đồng thời trong lòng lại bắt đầu nhớ đến Trọng Sơn đã đối xử với nàng thật là tốt, nhớ tới cuộc sống hạnh phúc trong dĩ vãng giữa hai người.

Lâm Phương nước mắt nhạt nhòa, thậm chí bản thân đã không biết quý trọng, tự tay hủy diệt đi hạnh phúc tốt đẹp nhất của cuộc đời nàng, hủy diệt tất cả những gì vốn thuộc về mình, bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi. Trong lòng Lâm Phương có chút hối hận, đó là một loại đau khổ vô thanh, nàng hiểu được cả đời này đã lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phục, khó có thể quay đầu. Duy chỉ có một điều tiếc nuối, đó là đã có lỗi với Trọng Sơn, không thể vì hắn mà bảo vệ trinh tiết cho đến cuối cùng. Có lẽ đây là sự trừng phạt của trời cao đối với nàng, trừng phạt nàng trong dĩ vãng đã mắc phải quá nhiều sai lầm.

Trong lòng Lâm Phương cảm thấy hận lắm, hận ông trời vô tình, hận thiên địa bất công. vì sao nàng chỉ vì nhất thời kích động, thì trời cao đã đối đãi với nàng như vậy, ngay cả một chút cơ hội hối hận muốn làm lại từ đầu cũng không có, ông trời thật quá ư tàn khốc mà. Nàng cũng hận chính bản thân mình, hận tính cách bướng bỉnh của nàng, hận cho sự lựa chọn của nàng. Chẳng những cuối cùng khiến chính nàng phải hối hận vô cùng, mà ngay cả Trọng Sơn cũng phải chịu khổ theo, tất cả đều là sai lầm của nàng.

Nhớ tới những khoái lạc trong dĩ vãng, lúc này nàng mới hiểu được, nàng trước kia thật sự vô cùng hạnh phúc, đáng tiếc là cho đến tận bây giờ nàng cũng chưa từng để ý qua, hôm nay muốn quay đầu lại, thì mọi chuyện đã muộn mất rồi. Nghĩ đến khi cùng Trọng Sơn trải qua một quãng thời gian hạnh phúc, trái tim nàng tựa như lá rụng nhẹ bay trong gió, bản thân vô lực. đọc truyện tại . Có lẽ chỉ có đợi đến kiếp sau, nàng mới có thể cùng với Trọng Sơn làm lại từ đầu.

Trong lòng Lý Dục lúc này nhiệt huyết sôi trào, trong mắt tràn đầy nhục dục. Song thủ của Lý Dục cầm lấy hai khối nhũ phong tuyết bạch kia, dùng sức mà xoa bóp. Nhìn nhục đoàn mềm mại mà vô cùng đàn tính kia, trong tay hắn không ngừng biến ảo thành các loại hình trạng, hơn nữa Lâm Phương vẫn không ngừng khóc lóc mắng chửi, thật sự là khiến Lý Dục trong lòng cảm thấy cực kỳ hưng phấn, miệng vẫn không ngừng cười hắc hắc. Đùa bốn một hồi lâu, Lý Dục bắt đầu cởi quần khổ của nàng, đáng tiếc trong lòng Lâm Phương vạn phần không cam lòng, muốn giãy dụa, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn bàn tay đáng hận của hắn, chậm rãi cởi quần của nàng.

Trong mắt Lý Dục lộ ra thần thái vô cùng hưng phấn, rất nhanh lột bỏ quần tử của nàng, chỉ còn lại có một cái bạch sắc tiểu khố, đang bao quanh sơn cốt thần bí mê người. Ánh mắt của Lý Dục chăm chú nhìn sơn cốt kia đang từ từ nổi lên, trên khuôn mặt nở một nụ cười tà dị. Song thủ vuốt ve đồn bộ phong mãn vụn cao của nàng, dùng sức mà xoa bóp, miệng lớn tiếng cười nói: “Thật sướng khoái, thật mềm và trơn nhẵn a, lại rất đàn tính, thật là không tồi. Xem đại thối này, tuyệt đồn này, thật không hổ là đại mỹ nhân a! Hắc hắc, tin rằng phía dưới kia lại càng hấp dẫn người ta a!” Nói xong bèn đắc ý cười to.

Trong lòng Lâm Phương cực kỳ tuyệt vọng, biết hôm nay không thể tránh khỏi ma chướng của hắn, nàng vẫn lớn tiếng mắng: “Súc sinh, cút ngay, ngươi sẽ sớm gặp báo ứng, ngươi sẽ không được chết tử tế, ngươi sẽ phải hối hận. Ngươi cái tên ác ma này, không được, đừng” Tiếng thét thê lương thảm thiết kia, chẳng những không hề khiến Lý Dục tức giận, ngược lại càng khiến hắn hưng phấn hơn. Truyện được tại TruyệnFULL

Lý Dục nhìn Lâm Phương vẫn không ngừng khóc lóc chửi rủa, ngón tay phải của hắn xoa nắn nhũ đầu phần hồng ngọc nộn, dùng sức xoa nắn. Lúc đó Lâm Phương bắt đầu kêu lên thảm thiết, vẻ mặt thống khổ kia, khiến trong lòng Lý Dục nổi lên một cảm giác đắc ý, nụ cười trên khuôn mặt càng đậm thêm. Lý Dục tách song thối của Lâm Phương, khiến sơn cốt thần bí nhấp nhô kia toàn bộ đã xuất hiện trong mắt Lý Dục. Lý Dục cười đầy tà ác, hữu thủ cách lớp tiểu khố mỏng manh, bên trên sơn cốt thần bí nhấp nhô kia nhẹ nhàng vuốt ve, vừa dùng ánh mắt tà dị mà quan sát Lâm Phương, xem vẻ mặt nàng có gì hay không.

Lâm Phương cảm giác rằng địa phương thần bí của nàng đã bị công kích, trong lòng lộ ra nụ cười sâu thẳm, huyết lệ trong lòng lẳng lẳng tuôn rơi. mang theo vẻ hối hận và xấu hổ nhục nhã, Lâm Phương lớn tiếng thét lên đầy sợ hãi “không được”, tình cảnh thê lương kia quả thực chỉ khiến Lý Dục thêm điên cuồng, hữu

thủ đang dùng lực, thăm dò địa phương thần bí kia của Ngọc Nữ kiếm. Lâm Phương lớn tiếng khóc lóc, trong mắt tràn ngập nước mắt xấu hổ nhục nhã.

Chính vào lúc này, khi hữu thủ của Lý Dục nhẹ nhàng muốn lần vào bên bờ của tiểu khối mà tiến vào trong, thì đột nhiên có một cỗ khí tức nồng đậm mà bị trảng, trong nháy mắt đã bao trùm tiểu ốc. Trong lòng Lý Dục chấn động, vẫn còn chưa kịp có phản ứng, thì một nhân ảnh đã phá cửa sổ xông vào, một cỗ chưởng lực hung ác vô cùng đánh thẳng tới ngực của Lý Dục. Khi Lý Dục định nhân, nhìn thấy đó là Vạn Trọng Sơn, trong lòng cũng cảm thấy cả kinh, không thể tưởng được hắn không ngờ ở vào thời khắc quan trọng nhất, đến phá hoại chuyện tốt của mình. Trong lòng Lý Dục đối với hắn cực kỳ cảm hận, thầm nghĩ: “Người đã đến đây chịu chết, thì đừng trách ta vô tình.”

Khi đó Lý Dục vội vàng cử động, hữu thủ tiếp lấy một chưởng của Vạn Trọng Sơn. Vốn là trong ấn tượng của Lý Dục, hắn đúng là chỉ cần năm thành công phu, cũng có thể giết được Vạn Trọng Sơn. Nhưng khi một chưởng này chạm nhau, thần sắc của Lý Dục cũng phải biến đổi, thân thể không khỏi thối lui hai bước, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị. Lý Dục nghĩ cũng không rõ, vì sao mới chỉ một ngày không gặp, công lực của Vạn Trọng Sơn đã tăng thêm bội phần như vậy, đây là một sự tình không thể lường trước được.

Vạn Trọng Sơn một chưởng chấn lui Lý Dục, không để cho hắn có cơ hội kịp thở, lại thuận thế xông lên. Mỗi một chưởng đều toàn lực mà phát ra, cỗ tình tấn công vào tử địa của hắn, nhưng đáng tiếc Vạn Trọng Sơn tự mình cũng hiểu được, điều này chẳng thực tế chút nào, nhưng trong lòng có chút uất hận không cam tâm!

Nguyên lai khi Vạn Trọng Sơn đến bên ngoài cửa sổ, thì vừa lúc thấy Lý Dục tách song thối của Lâm. Nhìn bộ dạng của Lâm Phương thương tâm muốn chết, tình cảnh toàn thân xích lô, Vạn Trọng Sơn đã hiểu được, Lâm Phương nhất định đã bị Lý Dục chế trụ huyết đạo, bị hắn tùy ý mà khi dễ làm nhục. Khi nghĩ vậy trong lòng của Vạn Trọng Sơn bị lửa giận thiêu đốt, toàn thân phát tán ra một cỗ ý niệm quyết liều mạng vô cùng bị trảng, hoàn toàn gạt bỏ chuyện sinh tử của mình sang một bên, dứt khoát xông tới.

Lâm Phương ở trên giường đột nhiên trông thấy Vạn Trọng Sơn xuất hiện, trong mắt hiện lên thần sắc kinh ngạc. Huynh ấy tới cứu ta ư, huynh ấy nhất định nghe được lời kêu gọi của ta với huynh ấy, thật tốt quá. Một dòng nước mắt kinh ngạc nhịn không được từ hai gò má của nàng chảy xuống. Miệng của Lâm Phương kinh hãi hét to: “Trọng Sơn, cẩn thận đó, muội thật vui mừng quá đôi khi huynh có thể kịp đến cứu muội.”

Lý Dục sau khi liên tiếp bị Trọng Sơn chấn lui vài thước, từ từ ổn định cước bộ. Nhìn Vạn Trọng Sơn, trong mắt Lý Dục lộ ra nụ cười lạnh cực kỳ âm hiểm nói: “Người đã đến đây chịu chết, ta cũng thành toàn cho người, dù sao ta cũng có ý định muốn giết người từ lâu. Hôm nay người đã đến thì đừng nghĩ đến chuyện sống sót mà rời khỏi đây.” Nói xong song thủ biến thành quyền đầu, quyền phong vô cùng mãnh liệt rất nhanh đã bức Vạn Trọng Sơn từng bước từng bước lui lại đằng sau.

Vạn Trọng Sơn quét mắt liếc nhìn Lâm Phương, lớn tiếng hỏi: “Phương muội, muội không việc gì chứ?” Ngữ khí đầy vẻ lo lắng vô cùng, quan tâm vô hạn. Đồng thời Vạn Trọng Sơn vừa phải né tránh quyền kinh của Lý Dục, bởi vì hắn hiểu được quyền kinh của Lý Dục bá đạo vô cùng, nếu trúng thì chắc hẳn phải chết, vì vậy bản thân phải ngàn vạn lần cẩn thận.

Lâm Phương nghe xong lời nói của Lý Dục, mới có phản ứng. Nàng hiểu được Trọng Sơn tuyệt đối không phải là đối thủ của Lý Dục, trong lòng lo lắng hối hận vô cùng. Đều bởi tại mình, khiến cho hai người vốn yêu thương nhau, hôm nay một bị làm nhục, một gặp phải nguy cơ tử vong, điều này sao không khiến cho nàng thương tâm hối hận cho được, càng thêm hận bản thân mình!

Lâm Phương lớn tiếng nói: “Trọng Sơn, muội không việc gì đâu, huynh mau chạy đi. Huynh không phải là đối thủ của hắn đâu, huynh hãy quên muội đi, cố gắng sống cho tốt. Muội cả đời này vĩnh viễn chỉ yêu thương huynh, vĩnh viễn chỉ yêu thương một mình huynh mà thôi, huynh phải ghi nhớ đấy. Cả đời này muội phải xin lỗi huynh, nếu có kiếp sau, muội sẽ chỉ yêu thương một mình huynh thôi, đến lúc đó hy vọng huynh sẽ nhớ rõ. Chạy mau đi, không cần phải quản tới muội.” Tất cả chân tình, tại thời khắc này mới được thổ lộ, có phải là đã quá quá muộn màng không? Rất nhiều thứ một khi đã mất đi, thì vĩnh viễn không thể nào cứu vãn lại. Người đã không biết quý trọng, người có lẽ đã được định sẵn phải vĩnh viễn tịch tịch, từ từ trong tịch tịch khôn cùng kia, mà nhớ lại đoạn hồi ức từng đánh mất của mình.

Vạn Trọng Sơn nghe vậy, sắc mặt biến đổi không ngừng, trong mắt lộ ra thần sắc tang thương. Vừa tránh

né công kích của Lý Dục, vừa trả lời Lâm Phương: “Cả đời này ta không thể quên rất nhiều thứ, mà thứ khó quên nhất chính là đoạn thời gian khoải lạc mà muội và ta đã từng trải qua. Nếu thật sự muốn ta phải quên đi đoạn ký ức mỹ hảo ấy, trừ Phi cả đời này chúng ta chưa từng gặp nhau. Đáng tiếc trời cao đã định sẵn cho chúng ta gặp nhau, điều này đã là định mệnh trong cuộc đời của chúng ta, ta vĩnh viễn không thể quên được đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm kia, từ tận đáy lòng của ta, hình bóng của muội đã vĩnh viễn khắc sâu rồi. Mặc kệ là kiếp này, hay là kiếp sau, ta vĩnh viễn sẽ ghi nhớ những hồi ức tốt đẹp này. Nếu trời cao còn có thể cho ta thêm một cơ hội, ta sẽ vẫn lựa chọn cùng nàng trọn đời yêu thương nhau, cho dù cuộc sống đó có vô cùng chua xót, tràn ngập gian khổ & cay đắng, ta cũng sẽ không chút nghi ngại, sẵn sàng cùng nàng vượt qua mọi chuyện.” Trong thanh âm tang thương, có cả sự cố chấp, vô oán vô hối.

Trong mắt Lâm Phương chảy xuống những giọt nước mắt càng khiến cho cõi lòng thêm tan nát. Những ân tình sâu nặng và những lời thề non hẹn biển đã hiện ra trước mắt nàng, đáng tiếc thời khắc này đã trở nên quá xa vời không còn níu giữ lại nữa rồi. Đối với nàng mà nói, hạnh phúc mỹ hảo khi trước, nàng vẫn chưa từng cố gắng nắm giữ lấy nó, đợi đến bây giờ khi mong muốn, thì tất cả đã trở nên hết sức mơ hồ, làm cho người ta khó có thể nắm bắt, rốt cuộc đã không thể tìm lại lần nữa những cảm giác xưa kia.

Lâm Phương nhẹ giọng khóc nói: “Tha thứ uội nhé, Trọng Sơn. kiếp này là muội đã phụ huynh, muội sẽ sám hối, cầu mong kiếp sau có thể báo đáp thâm tình mà huynh đã trao cho. Cả đời này giữa chúng ta có lẽ vẫn còn thiếu chút gì đó, nhưng kiếp sau sẽ không như vậy nữa. Hãy tin muội, kiếp sau muội sẽ quý trọng thật tốt đoạn duyên phận giữa hai chúng ta. Huynh mau đi đi, không cần phải lo uội, đây âu cũng là số mệnh của muội, kiếp này của muội, không đáng để huynh làm như vậy.” Trong mắt Lâm Phương chảy xuống một giọt nước mắt sám hối, phảng phất như vì sai lầm đã phạm phải kiếp này.

Lý Dục bên cạnh cười lạnh nói: “Tình yêu đẹp quá nhỉ. đáng tiếc hôm nay Vạn Trọng Sơn ngươi hãy bỏ cái ý định muốn trốn thoát khỏi tay ta đi, hôm nay ngươi chết chắc rồi.” Nói xong công lực mãnh liệt gia tăng, công thể trong nháy mắt đã tăng lên gấp mấy lần, đến lúc này, áp lực lên Vạn Trọng Sơn nhất thời đã vô cùng nặng nề, ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có. Thân hình Vạn Trọng Sơn trong không gian chật hẹp, nhanh chóng chớp động, né tránh công kích của Lý Dục.

Vạn Trọng Sơn thời khắc này, nếu không phải Hoa Tinh vì hấn mà đã thông kinh mạch, khiến cho công lực của hấn tăng lên gấp bội, thì đã sớm chết trong tay của Lý Dục rồi. Bất quá lúc này Lý Dục đã dùng tới bảy thành công lực, Vạn Trọng Sơn đã có vẻ vô cùng nguy hiểm. Vì né tránh quyền kinh bá đạo âm độc của Lý Dục kia, Vạn Trọng Sơn sớm đã cố gắng hết mức rồi, đáng tiếc hấn cũng không chịu ly khai khỏi nơi này. Bởi vì hấn hiểu được, hấn một khi rời khỏi đây, Lâm Phương tuyệt đối sẽ không tránh khỏi kết cục bị Lý Dục cưỡng gian.

Nhưng mà với võ công hiện tại của hấn, còn rất xa mới là đối thủ của Lý Dục, hấn thực sự là hữu tâm vô lực! Trong lòng Vạn Trọng Sơn tràn ngập bi phẫn và cảm giác đau thương, trong lòng nhịn không được muốn hét lên điên cuồng, trời cao ơi, người vì sao lại vô tình như vậy, lại tàn nhẫn đến thế? Vì sao chúng ta yêu nhau sâu đậm như vậy, lại phải chịu kết cục ly biệt, phải trải qua vô vàn gian truân như vậy? Chẳng lẽ đây là ý định ban đầu của người, đã như vậy, vì sao lại để cho chúng ta gặp nhau? Ông trời, ta hận người lắm! Ta hận!

Lâm Phương nhìn Vạn Trọng Sơn, trong mắt nước mắt không ngừng tuôn rơi, nàng biết hấn sẽ không chịu bỏ đi, cũng rất khó đào tẩu khỏi tay của Lý Dục. Lâm Phương không dám nghĩ đến người mà nàng yêu thương, lại phải chết ở đây như vậy, nàng hy vọng hấn có thể sống thật tốt, vĩnh viễn sống sót. Cho dù nàng có phải chết, hấn cũng phải sống tốt. Lâm Phương khóc lóc nói: “Trọng Sơn, huynh hãy đi mau lên, huynh chẳng lẽ không muốn báo thù sao? Không muốn báo đại nhục đáng xấu hổ trong đời này của muội hay sao? Không muốn giết chết tên tiểu nhân hèn hạ mặt người dạ thú này hay sao? Chính hấn đã hủy hoại cuộc sống của chúng ta, huynh không được quên. Huynh phải nhớ lấy, phải sống cho tốt, tương lai mới có cơ hội báo thù. Huynh mau đi đi!” Để hấn có ý chí mà chạy trốn, Lâm Phương chỉ có thể dùng cừu hận mà nhắc nhở hấn, phải thật kiên cường mà sống cho tốt, như vậy mới có cơ hội để báo thù.

Vạn Trọng Sơn nghe vậy, trong lòng chấn động. Phải rồi, đoạn huyết hải thâm thù này sao có thể kết thúc như vậy được. Không được, ta phải báo thù, ta phải sống sót, ta phải giết Lý Dục. Nghĩ vậy, Vạn Trọng Sơn đột nhiên tỉnh táo lại, nhớ tới kế hoạch mà hấn và Đường Mộng đã bàn bạc, mình thật là hồ đồ, thiếu chút nữa đã gặp chuyện rồi. Liếc mắt nhìn Lâm Phương, trong mắt Vạn Trọng Sơn hiện lên vẻ kiên định, thân

hình toàn lực bắt đầu chớp động, chậm rãi tiến về phía song khẩu. Lý Dục cười lạnh nói: “Còn muốn chạy ư, đã quá muộn rồi. Người hôm nay hãy bỏ ý định sống sót mà rời khỏi đây đi, xem quyền.” Dứt lời, một đạo quyền kinh vô cùng cường hoành đánh thẳng vào ngực của Vạn Trọng Sơn. Sắc mặt Vạn Trọng Sơn đại biến, thân thể nghiêng sang bên trái, hữu thủ toàn lực phát ra một chưởng, muốn đánh lệch quyền kinh của Lý Dục. Nhưng mà, Lý Dục đã được xưng là Địa Bổng đệ nhất, thì vô công cường hoành tự nhiên không cần phải nói đến, Vạn Trọng Sơn mặc dù công lực đã gia tăng rất nhiều, nhưng muốn đánh lệch quyền kinh của Lý Dục, có lẽ cũng không hề dễ dàng.

Quyền chưởng giao nhau, Vạn Trọng Sơn mượn lực phản chấn, thân hình dời xa ba thước, tránh được quyền kinh cường hoành bá đạo kia. Đồng thời hữu thủ cắt về phía sườn trái của Lý Dục, muốn bức khai thân thể của Lý Dục đang chắn phía trước cửa sổ. Vạn Trọng Sơn toàn lực tiếp một kích của Lý Dục, trong lòng khí huyết đảo lộn, thâm kinh ngạc không thôi, hẳn hiểu được mình nếu còn tiếp tục lưu lại đây, chỉ có chết chắc mà thôi. Như vậy tất cả mọi thứ sẽ kết thúc, không báo được cừu, cũng chẳng cứu được người trong lòng yêu thương, chuyển đi này của hắn, hoàn toàn trở nên vô nghĩa.

Trong mắt Lý Dục hiện lên một tia hàn quang, không thể tưởng được Vạn Trọng Sơn này không ngờ bản lĩnh so với suy nghĩ của hắn còn cao hơn rất nhiều. Lý Dục hừ lạnh một tiếng, âm hiểm cười nói: “Vạn Trọng Sơn chịu chết đi, ta xem ngươi còn có thể sống sót mà đào thoát khỏi tay ta không?” Nói xong hữu thủ biến thành quyền, một đòn công ra. Quyền đầu hoàn toàn bình thường trong nháy mắt đột nhiên xảy ra biến hóa, bỗng trở thành một sắc ám hồng, quyền đầu có hình dạng to lớn hung hiểm quái dị vô cùng. Một quyền phát ra, nhất thời một đạo quyền kinh ám hồng, mang theo âm thanh sấm đánh vang trời, thanh thế khiến cho người ta phải sợ hãi, đang bao vây lấy Vạn Trọng Sơn tứ phía.

Sắc mặt của Vạn Trọng Sơn đại biến, trong mắt hiện lên chút mất mát. Một nụ cười tang thương sâu thẳm hiện lên trên khóe môi, trong lòng hẳn hiểu được lúc này đây, mình có lẽ sẽ khó có thể trốn thoát khỏi lưới tử vong đang giăng ra. Mặc dù hẳn hiểu được mình sẽ phải chết, nhưng mà con người khi phải đối mặt với sống chết chỉ trong nháy mắt, mọi thứ đều trở nên rõ ràng, muốn đánh cược với hy vọng cuối cùng kia. Trong lòng Vạn Trọng Sơn mang theo cừu hận, vẻ không cam lòng, để tự công lực toàn thân, tại thời khắc nguy hiểm này, hắn không muốn bó tay chờ chết như vậy, hắn phải cùng với trời cao đánh cuộc, đánh cuộc một keo với vận mệnh của bản thân.

Lâm Phương nhìn Trọng Sơn gặp nguy hiểm, nhện không được khóc rống lên: “Trọng Sơn huynh phải cẩn thận, cẩn thận! Mau tránh đi, mau lên. Lý Dục, người cái tên ác ma, người không được giết Trọng Sơn, không được, người chẳng lẽ làm hại ta còn chưa đủ hay sao? Ác ma, người sẽ không có kết cục tốt đâu.” Lâm Phương chỉ biết bất lực khóc lớn, ánh mắt dõi theo thân ảnh không ngừng chuyển động của Trọng Sơn.

Trên khuôn mặt của Lý Dục nở nụ cười lạnh đầy tàn khốc, ánh mắt âm hiểm cực kỳ, song thủ huy động, bộ pháp chuyển động nhanh chóng đuổi theo thân hình của Trọng Sơn đang né tránh kia. Hiển nhiên là cố tình muốn giết chết Trọng Sơn, diệt đi mối họa sau này. Quyền pháp tuyệt thế cường hoành bá đạo. Bôn Lôi quyền pháp giống như thiểm điện như bóng theo hình bám theo đằng sau thân hình của Vạn Trọng Sơn, mỗi một lần đều lướt qua thân thể của hắn, hung hiểm cực kỳ.

Vạn Trọng Sơn mắt thấy tình hình càng ngày càng nguy hiểm, hẳn hiểu được nếu muốn cố cường lao ra khỏi song khẩu kia, có lẽ là không được. Vì phải báo thù, vì phải sống sót, trong đầu Vạn Trọng Sơn lúc này bắt đầu xoay chuyển, rốt cuộc phải làm sao mới có thể đào tẩu đây? Vô tình liếc mắt nhìn Lâm Phương ở trên giường trong mắt Vạn Trọng Sơn thoáng hiện lên vẻ hy vọng, thân hình toàn lực phóng về hướng của Lâm Phương.

Lý Dục thấy thế, trong lòng chỉ cười lạnh một tiếng, thân thể trong nháy mắt xuất hiện trước người của Lâm Phương, ngăn cản con đường xông tới của Vạn Trọng Sơn. Nhìn Vạn Trọng Sơn đang xông tới, trong mắt Lý Dục hiện ra tiêu ý âm lãnh, tìm chết, kiếp sau tốt nhất không nên gặp phải ta. Từ hữu thủ, một quyền không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện trong không trung, ngay phía trước người của Vạn Trọng Sơn, nhắm ngay ngực hắn mà bổ tới. Một khi bị kích trúng, Vạn Trọng Sơn có lẽ phải chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng mà khi Vạn Trọng Sơn phóng về phía Lâm Phương, hắn cũng biết Lý Dục sẽ không để hắn tới gần Lâm Phương, cho nên hắn sớm đã có chuẩn bị. Lúc này vừa thấy quyền đầu của Lý Dục kích tới, trong lòng Vạn Trọng Sơn hiện lên chút cao hứng, mấu chốt thành bại chỉ là nhất cử lúc này, hắn hôm nay có thể sống

sốt mà trốn thoát khỏi gian tiểu ốc này, còn phải xem một quyền này. Song thủ của Vạn Trọng Sơn vận tụ công lực toàn thân, thi triển Ngự Tự Quyết, đón đỡ Bôn Lôi thần quyền vô cùng bá đạo kia.

Quyền chưởng đụng nhau, một thân ảnh trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, chính là Vạn Trọng Sơn. Nguyên lai Vạn Trọng Sơn nghĩ tới trước tiên phải dẫn dụ Lý Dục rời khỏi song khẩu, sau đó nương theo quyền kinh cường hoành của Lý Dục, khiến thân thể của hắn bị chấn bay ra ngoài. Đó là biện pháp duy nhất có thể rời khỏi gian tiểu ốc này. Còn Lâm Phương chỉ hy vọng vào Đường Mộng rat ay giải cứu, hy vọng nàng có thể thuận lợi mang Lâm Phương rời khỏi, như vậy hắn cho dù có phải chết chết trong tay Lý Dục cũng vô cùng đáng giá rồi.

Ánh mắt của Lý Dục biến đổi, cả giận nói: “Hay ột tên Vạn Trọng Sơn, muốn chạy trốn phải không? Bỏ cái ý định ấy đi. Lưu lại tính mạng cho ta.” Dứt lời nhân ảnh đã phóng ra khỏi song khẩu mà đuổi theo. Lý Dục đứng giữa không trung, đảo mắt nhìn qua bốn phía, thấy Vạn Trọng Sơn đang mang nội thương muốn bỏ chạy theo hướng tây, chỉ cách hắn một khoảng cách mấy trượng. Trong mắt Lý Dục lộ ra vẻ tàn nhẫn, trong miệng phát ra tiếng rít nhẹ lên thẳng tới trời, thân hình thẳng tiến đuổi theo Vạn Trọng Sơn.

Lâm Phương đang ở trên giường thấy Vạn Trọng Sơn bị đánh bay ra ngoài, trong lòng lo lắng vô cùng, không biết thương thể của hắn thế nào, có nguy hiểm đến tính mạng hay không. Sau khi nghe được lời tự thuật của Lý Dục, nàng mới từ từ bình tĩnh trở lại, trong lòng chỉ cầu xin trời cao, nhất định phải phù hộ huynh ấy vẫn sống tốt. Nhìn lên mái nhà, trong mắt Lâm Phương hiện lên vẻ sầu thảm, tựa hồ đang hướng về phía trời cao vô tận kia, sám hối một điều gì đó chăng?

58. Chương 58: Cửu Tử Nhất Sinh (hạ)

Đường Mộng đang ẩn tàng bên ngoài thấy Lý Dục đã rời đi, trong mắt hiện lên thần sắc vui mừng. Nhưng nhớ tới tình cảnh của Vạn Trọng Sơn, thân ảnh lắc lư kia của hắn, trong lòng không khỏi nổi lên một cảm giác bất an rất mạnh. Hy vọng huynh ấy không có việc gì, trời cao phù hộ cho huynh ấy. Thân hình Đường Mộng giống như tia chớp bắn vào tiểu ốc của Lâm Phương, vừa thấy Lâm Phương nằm trên giường toàn thân xích lỏa, ngoại trừ còn lại một cái nội khố nhỏ ra, thì chẳng còn lại gì hết. Nàng giờ mới biết vừa rồi thật quá là nguy hiểm, Vạn Trọng Sơn chỉ cần đến muộn thêm một chút, Lâm Phương có lẽ đã thật sự đã bị Lý Dục làm nhục rồi.

Đồng tử của Lâm Phương vừa động, chợt phát hiện trong phòng đột nhiên có thêm một người, mà người này lại chính là hảo bằng hữu của nàng Đường Mộng, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác chua xót. Cái loại cảm giác gặp lại người thân này, thật sự là tang thương và mất mát, nói không nên lời. Lâm Phương tưởng tượng đến tình cảnh của bản thân hôm nay, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, trên khuôn mặt nước mắt vẫn còn vương, nàng hỏi: “Mộng tỷ, tỷ thế nào lại có mặt ở đây?”

Đường Mộng không kịp giải thích nhiều, vội vàng cầm lấy y phục của Lâm Phương, tùy ý mặc rất cẩu thả cho nàng ta, vừa gấp giọng nói: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện, chúng ta phải lập tức rời đi, bằng không khi Lý Dục quay trở về muốn đi cũng không được.” Nói xong bèn ôm lấy nàng ta, cũng không kịp giải khai huyết đạo cho nàng ta, lắc mình rời khỏi song khẩu.

Đường Mộng vì không biết lúc nào Lý Dục sẽ quay trở về, cho nên gần như chỉ nói được một câu, đã ôm lấy thân thể Lâm Phương, trong chớp mắt đã ly khai khỏi song khẩu. Nhân lúc đêm tối mà cấp tốc trốn khỏi nơi này. Khi hai người vừa rời đi không lâu, Lý Dục đã vội vàng quay trở về. Vừa thấy Lâm Phương đã không còn thấy trên giường, sắc mặt Lý Dục trở nên xanh xám đi, trong lòng biết là đã trúng kế rồi. Không thể tưởng được Vạn Trọng Sơn lại có thể dụng kế này để lừa hắn một vỏ. Thật là đáng hận, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi. Chắc ba tên thuộc hạ sẽ không làm ta thất vọng, có thể xách thủ cấp của Vạn Trọng Sơn quay về gặp ta.

Nguyên lai khi Lý Dục rời khỏi tiểu ốc mà đuổi theo Vạn Trọng Sơn, miệng hắn rít lên một thanh âm nhỏ giống như một loại ám hiệu. Đợi khi Lý Dục đuổi theo phương hướng của Vạn Trọng Sơn đào tẩu không được bao xa, đã thấy ba nhân ảnh lao thẳng tới phía Lý Dục. Ba người đều là trung niên nhân khoảng

bốn mươi tuổi, thần sắc lạnh lẽ. Người đứng giữa sau khi nhìn thấy Lý Dục, bèn nghiêng mình thi lễ nói: “Thuộc hạ Quan Lạc Tam Lang bái kiến công tử! Không biết công tử có việc gì giao phó?”

Lý Dục nhìn về phía trước, lạnh lùng nói: “Vạn Trọng Sơn vừa rồi phá hỏng chuyện tốt của ta, các người lập tức theo hướng này đuổi theo hắn, bắt luận ra sao cũng phải mang được thủ cấp của hắn trở về gặp ta, rõ chưa?” Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Trung niên nhân ứng thanh đáp: “Công tử yên tâm, chúng thuộc hạ nhất định sẽ không để công tử phải thất vọng đâu. Chúng thuộc hạ xin phép được cáo lui.” Nói xong cùng với hai người còn lại đuổi theo phương hướng mà Vạn Trọng Sơn đào tẩu. Lý Dục liếc mắt nhìn ba người rồi xoay người bỏ đi. Hắn vẫn nghĩ đến, bây giờ có thể hưởng thụ thật tốt hương vị của Lâm Phương, hắc hắc, tư vị ấy thật vô cùng tuyệt vời! Ai ngờ lúc quay trở về mới phát hiện Lâm Phương đã không thấy đâu nữa rồi, Lý Dục giờ mới biết bản thân đã trúng kế, trong lòng thầm hận không thôi.

Đường Mộng mang theo Lâm Phương đến một khách điểm, nhẹ nhàng buông nàng ra, cẩn thận mặc lại quần áo cho nàng ta. Trong lòng Lâm Phương lúc này vừa cao hứng lại có thêm vài phần lo lắng, bởi vì nàng được Đường Mộng cứu ra mà hân hoan vui sướng, rốt cục cũng trốn thoát khỏi ma chướng của Lý Dục, không bị hắn hủy hoại đi trinh tiết, vì Trọng Sơn mà bảo trụ được trinh tiết tối hậu kia. Nhưng trong lòng đối với tình cảnh hôm nay của Trọng Sơn cũng vạn phần lo lắng, không biết hắn bây giờ ra sao? Nghĩ đến võ công của Trọng Sơn mà giao đấu với Địa Bổng đệ nhất Lý Dục, trong lòng Lâm Phương tránh khỏi cảm giác lo lắng vô cùng, thật muốn lập tức được ở bên cạnh hắn, cùng hắn đối mặt. Cho dù địch không lại hoặc là thất bại, nàng cũng luôn ở bên cạnh hắn, dầu là phải chết!

Lâm Phương nói với Đường Mộng: “Mộng tỷ, cảm ơn tỷ! Muội thật không biết phải cảm kích tỷ thế nào nữa. Thật đó, muội thật không biết phải nói sao cho phải nữa? Bây giờ xin tỷ giải khai huyết đạo uội được không! Muội phải đi tìm Trọng Sơn.” Trong lòng Lâm Phương đang vô cùng rối loạn, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Tất cả những điều này đều bởi vì mình nhất thời bướng bỉnh mà tạo thành. Lúc trước nếu nàng chịu nghe lời nói của Trọng Sơn, chịu nói một lời xin lỗi thì sự tình đã không đến nông nổi này. Hiện suy nghĩ lại, thật sự là hối hận không kịp nữa. Hôm nay được Đường Mộng cứu thoát, nàng cũng không biết phải nói sao, bởi vì tất cả những điều này đều do sai lầm của nàng gây nên. Bây giờ trong lòng Lâm Phương chỉ có một hy vọng duy nhất, chính là Trọng Sơn có thể bình yên vô sự, còn sống trở về. Đến lúc đó nàng và hắn sẽ kiếm một địa phương không người, cùng hắn ẩn cư, báo đáp thật tốt tình yêu của hắn, vì hắn mà sinh con đẻ cái, cả đời nghe theo lời hắn nói, tuyệt không bướng bỉnh nữa, yên bình mà sống hết quãng đời này thì trong lòng đã thỏa mãn lắm rồi. Nhưng tất cả có chiều theo suy nghĩ của nàng hay không, hay ông trời còn tiếp tục thử thách nàng?

Tâm tư của Lâm Phương lúc này hoàn toàn đặt trên người Trọng Sơn, ngay cả việc Đường Mộng vì sao xảo hợp như vậy lại kịp thời có mặt để cứu được nàng, nàng cũng chẳng có tâm tư hỏi tới. Đường Mộng nhìn nàng, chỉ biết khẽ lắc đầu thở dài, nàng ta thật sự là quá ngây thơ, vốn không hiểu chốn giang hồ vốn đầy cạm bẫy hung hiểm. Có lẽ cũng vì trong dĩ vãng khi ở cùng với Trọng Sơn, nàng ta đã quá ư hạnh phúc. Đáng tiếc, nàng ta đã không biết trân trọng thời gian hạnh phúc đó, đã để tuột mất, bây giờ có hối hận thì biết phải làm sao đây, chỉ có thể ăn năn bằng đôi mắt đầm lệ ngóng trông qua cửa sổ mà thôi.

Thoáng nhìn ra bên ngoài, Đường Mộng nhẹ giọng nói: “Lâm Phương à, muội hôm nay đã phải chịu rất nhiều đả kích. Giờ hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, Trọng Sơn không có việc gì đâu, huynh ấy sẽ trở về bên muội thôi. Muội cứ ở lại đây mà nghỉ ngơi cho tốt nhé, sáng mai ta sẽ giải khai huyết đạo uội, nhân đó sẽ nói uội biết duyên cớ vì sao ta có thể cứu muội kịp lúc như vậy, bây giờ muội nên ngủ đi thôi.” Nói xong bèn không để cho nàng ta một cơ hội để nói chuyện, điểm vào hôn huyết của Lâm Phương, khiến nàng ấy chìm vào giấc ngủ say.

Ngồi phía trước cửa sổ, Đường Mộng nhìn ra bên ngoài, nơi đây một mảng màu hắc ám. Trọng Sơn, huynh thế nào rồi, bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm chưa? Đường Mộng tận nơi đây lòng mình khẽ than thầm, Trọng Sơn huynh phải bảo trọng đó, chớ có quên rằng ở đây đang có một Lâm Phương đang chờ huynh bảo bọc, chiều cố. Không có huynh, nàng ấy sống nơi nhân thế hiểm ác này có lẽ nửa bước cũng khó đi, huynh phải nhớ phải nhớ sống mà trở về, chiều cố thật tốt nàng ấy, cầu nguyện trời cao phù hộ huynh được bình

an vô sự. doc truyện tại . Gió đêm thổi qua bên ngoài cửa sổ, mang theo nhiều nỗi ưu sầu, như muốn mang đi những gì còn sót lại, tựa hồ như muốn kể một điều gì đó, đáng tiếc là không ai có thể biết.

Vạn Trọng Sơn nương theo thể của quyền kinh cường hoành vô cùng của Lý Dục, thân thể thuận thể phóng ra ngoài cửa sổ. Vừa tiếp đất, Vạn Trọng Sơn kìm không được thổ ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Khóe môi nhếch lên tạo thành những vết huyết tích, hắt quay đầu lại liếc mắt nhìn tiểu song, mang theo chút lưu luyến không nỡ rời, sau đó cấp tốc đào tẩu về hướng tây. Phương muội! Muội phải bảo trọng, mọi chuyện đành trông cậy hết vào nơi Đường Mộng, hy vọng kiếp này chúng ta còn có ngày gặp lại. Nơi khóe mắt là một giọt nước mắt vô thanh, trong gió đêm rơi xuống, như là tạm biệt nơi giang hồ đầy hung hiểm, cũng như là tạm biệt nhân nhi trong lòng hân yêu thương, cả đời này có lẽ khó có thể gặp lại, người trong lòng ta yêu mến ơi, muội phải bảo trọng nhé!

Từng giọt tiên huyết, trong gió nhẹ mà rơi xuống. Vạn Trọng Sơn mang theo nội thương nghiêm trọng toàn lực đào vong. Thứ nhất là vì phải sống sót, chờ có cơ hội báo thù cho hân và Lâm Phương; thứ hai là vì dụ dẫn Lý Dục, tiện cho Đường Mộng có thể thuận lợi cứu người. Trong bóng đêm, Vạn Trọng Sơn nhắm về một phương hướng, toàn lực bôn tẩu, hân cảm giác được Lý Dục đang đuổi theo ngay phía sau của hân, nguy hiểm cũng càng ngày càng gần.

Ở địa phương ngay phía sau Vạn Trọng Sơn, cách đó không xa, ba hắc ảnh cũng đang toàn lực đuổi theo hướng này. Trong bóng đêm ba nhân ảnh này dàn hàng ngang cách nhau chừng một trượng, đang lần theo dấu vết, truy tìm hành tung của Vạn Trọng Sơn. Trong tình cảnh của bốn người tiền đạo hậu truy rất nhanh đã ly khai khỏi huyện thành, chạy về hướng sơn lâm. Trong lòng Vạn Trọng Sơn hiểu được bản thân đã không xong rồi, vốn là khi toàn lực tiếp một quyền vô cùng uy lực của Lý Dục kia, hân đã bị nội thương trầm trọng, bây giờ lại phải toàn lực đào vong, căn bản là không có thời gian để điều tức chữa thương, nội thương càng trở nên nghiêm trọng hơn. Cảm giác được phía sau có ba người đuổi theo, Vạn Trọng Sơn hiểu được rằng đó là thuộc hạ của Lý Dục, một khi để bọn chúng bắt kịp, hân chắc không thể toàn mạng.

Nhưng mà, với tình hình trước mắt của Vạn Trọng Sơn, muốn đào tẩu khỏi sự truy đuổi của ba vị vô lâm cao thủ, điều đó khó có thể trở thành hiện thực được. Trong khi đó, lão đại của Quan Lạc Tam Lang đã phát hiện ra dấu vết của Vạn Trọng Sơn, miệng thét dài một tiếng, triệu tập hai người còn lại, toàn lực đuổi theo hướng Vạn Trọng Sơn.

Vạn Trọng Sơn vừa nghe tiếng hét dài kia, thì hiểu ngay bản thân đã bị phát hiện, trong lòng nhin không được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ba hắc ảnh đang nhanh chóng đuổi theo. Trong lòng Vạn Trọng Sơn than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Tạm biệt nhé, nhân nhi cả đời yêu thương của ta. Sẽ có một ngày, muội phát hiện ra ta đã không còn trên cõi đời, muội phải sống cho thật tốt. Bởi vì ta mặc dù chết đi, nhưng tình yêu của ta vẫn luôn bên muội, vẫn sẽ còn mãi trên thế gian này. Bởi vì tình yêu đó vẫn muốn được ở cùng muội, không muốn ly khai.

Đề tụ chút chân khí còn sót lại, Vạn Trọng Sơn toàn lực đào tẩu về phía trước. Trong thoáng chốc, từ phía sau lưng đã nghe thấy truyền đến một thanh âm lãnh lẽo, trong bóng đêm có vẻ vô cùng quỷ dị. Chỉ nghe thấy lão Đại trong Tam Lang cười âm lãnh nói: “Tiểu tử, tính mạng của ngươi giờ đã tận rồi, hãy mau chịu chết đi.” Dứt lời, một đạo chưởng phong mạnh mẽ, từ phía sau bổ vào lưng của Vạn Trọng Sơn.

Trong mắt Vạn Trọng Sơn hiện lên vẻ không cam lòng, đáng tiếc trong đêm đen bao phủ. Vạn Trọng Sơn cũng biết tình huống của hân bây giờ, không thể đón đỡ, thân hình hân đổ về phía trước, lăn trên mặt đất, tránh được một chưởng này. Đợi khi hân vừa đứng lên, ba nhân ảnh đã phân làm ba hướng bao vây hân vào bên trong. Vạn Trọng Sơn nhìn ba người, cảm thấy đầu hân đã có chút choáng váng, trong lòng biết bản thân đã hoàn toàn kiệt quệ, có lẽ đây là lúc hân phải tạm biệt nhân thế này rồi.

Tam Lang lão Đại cười lạnh một tiếng nói: “lão Nhị, lão Tam, xem tiểu tử này đã bước một chân vào Quỷ Môn quan rồi. Giờ chúng ta hãy tiến hân một đoạn, lát nữa còn phải quay trở về hồi báo cho chủ nhân, động thủ đi, nhớ là phải lấy cho được thủ cấp của hân.” Nói xong lắc mình, tung một chưởng bổ về phía trước ngực của Vạn Trọng Sơn. Cùng lúc hai nhân ảnh còn lại cũng nhào tới, bốn cánh tay giống như quỷ thủ đoạt mệnh như muốn lấy thủ cấp của hân.

Vạn Trọng Sơn liếc mắt nhìn bốn phía, cười khổ một tiếng, thân hình đột nhiên thụp xuống, thoát đầu đã tránh được công kích của ba người, rồi thừa dịp chưởng kích của ba người va chạm, lực lượng toàn thân của

Vạn Trọng Sơn tụt vào song cước, thân hình nhảy lên, vọt qua đầu ba người, nhằm hướng đỉnh núi mà đào tẩu. Phía sau Tam Lang cũng cấp tốc đuổi theo. Vạn Trọng Sơn dùng toàn lực, rốt cục cũng chạy tới đỉnh núi, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt thê lương nhìn quanh rồi hờ hững quay đầu nhìn lại.

Ba nhân ảnh nhẹ nhàng dừng lại trước mặt Vạn Trọng Sơn, chính là Quan Lạc Tam Lang vẫn đuổi theo sát không rời. Vạn Trọng Sơn lẳng lặng quan sát ba người, song nhãn đã dần dần nhìn không rõ được biểu tình của ba người, bởi vì ánh mắt của hắn đã bắt đầu trở nên mơ hồ. Thân thể Vạn Trọng Sơn khẽ run lên nhưng hắn vẫn gắng gượng, hướng về phía địch nhân nhẹ giọng hỏi: “Ba vị có phải do Lý Dục kia phái đến giết ta hay không?”

Tam Lang lão Đại cười lạnh nói: “Tiểu tử, ngươi sắp chết rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì? Chúng ta không có thời gian cùng ngươi xàm ngôn, ngươi hãy chịu chết đi.” Thân hình chợt lóe lên, một chưởng bổ về phía trước ngực Vạn Trọng Sơn. Trong chưởng phong ẩn chứa tiếng gầm rít, minh chứng cho thực lực bất phàm của một chưởng này, hiển nhiên không muốn phí công, quyết trong một chiêu là giải quyết hắn, rồi trở về lĩnh công.

Trong mắt Vạn Trọng Sơn bắn ra một đạo quang thái sáng rực, lẳng lặng nhìn một chưởng đang bổ tới kia. Có lẽ hắn đang nghĩ vào lúc tối hậu quan đầu này, hắn không quan tâm đến bản thân nữa quyết định phải khiến đối phương trả giá. Hữu thủ Vạn Trọng Sơn đột nhiên chớp động, cũng bổ ra một chưởng, đánh thẳng tới trước ngực địch nhân. Đối với chưởng kinh đang bổ tới kia, Vạn Trọng Sơn một chút cũng không để tâm, hắn chỉ suy nghĩ trước khi chết, mình cũng phải kiếm được chút lợi ích mà thôi.

Tam Lang lão Đại sắc mặt khẽ biến, hắn cũng không nghĩ Vạn Trọng Sơn lại liều mạng như vậy. Thấy Vạn Trọng Sơn muốn mạng đổi mạng cùng hắn, một chưởng đổi một chưởng, hắn vội vàng thu lại hữu thủ, thân thể né sang bên trái. Vạn Trọng Sơn một chưởng thất bại, thân hình xoay chuyển, hướng tới hai người còn lại mà công tới. Song thủ biến ảo trong không trung tạo thành các chiêu thức, mạnh mẽ vô cùng, sắc mặt hắn càng giờ lại càng nhợt nhạt, vô cùng đáng sợ.

Vạn Trọng Sơn đón lấy công thể cường đại của địch nhân, không né không tránh, chân khí toàn thân nghịch chuyển, công lực đột nhiên bạo tăng bội phần, trong đôi mắt bắn ra một đạo thần quang hải nhân, khi song chưởng của địch nhân đồng thời đánh trúng ngực và sau lưng hắn, thì song thủ của Vạn Trọng Sơn cũng đánh rất mạnh lên ngực của lão Nhị trong Tam Lang. Một mạng đổi một mạng, có lẽ đây là điều cuối cùng mà cũng là duy nhất mà hắn còn có thể làm được.

Ba nhân ảnh lần lượt bắn ra bên ngoài, trong mắt Vạn Trọng Sơn hàm chứa tiểu ý tang thương, mơ hồ nhìn lên bầu trời đêm đang trở nên nhạt nhòa, một nụ cười yếu ớt nhanh chóng thoáng qua trên khóe môi. Cuộc đời hắn giờ đã tận, điều duy nhất còn lại trước khi chết là đoạn kí ức thâm sâu nhất, về quãng thời gian vô oán vô hối kia. Cho dù là cuối cùng, hắn vẫn chưa từng nắm chắc giữ được hạnh phúc kia trong tay. Nhưng trong lòng hắn đã lưu giữ được những hồi ức mỹ hảo, khiến hắn có cảm giác được cả đời này, cũng đốc những khoảnh khắc huy hoàng, cũng từng đấu tranh, cho dù bây giờ có phải chết, cũng xem như sống không uổng kiếp người!

Mà lão Nhị trong Tam Lang, bị một chưởng của Vạn Trọng Sơn bổ trúng ngực, đây là một chưởng đoạt mệnh, rốt cuộc cũng không thể sống được. Bất quá Vạn Trọng Sơn so với hắn cũng chỉ khá hơn một chút, vẫn còn chút hơi thở mà thôi. Thân người của Vạn Trọng Sơn rơi từ trên huyền nhai xuống, thân thể trong gió nhẹ rất nhanh rơi xuống, từ từ biến mất trong đêm đen.

Không có giã dựa, cũng chẳng có dừng lại, duy chỉ có một nụ cười nhợt nhạt lưu lại trong gió đêm. Có lẽ hắn trước khi chết đang nghĩ tới điều gì đó, nghĩ tới cuộc sống hạnh phúc và mỹ hảo trong dĩ vãng, nghĩ đến hồi ức khó quên và cố chấp kia, nghĩ tới dung nhan mỹ lệ của Lâm Phương và những ngọt ngào đã trải qua, có lẽ như thế đã đủ rồi, có phải vậy không?

Thân thể Vạn Trọng Sơn rơi xuống trong gió đêm, trái tim hắn trong gió đêm khẽ đập nhẹ nhàng. Nhìn bầu trời đêm xa xôi kia, một giọt tình lệ không kìm được khẽ rơi trong gió. Tạm biệt, phụ mẫu đã sinh dưỡng hài nhi, cả đời này nhi tử bất hiếu, không thể báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mẹ, xin hãy tha thứ cho hài nhi. Tạm biệt nhé, nhân nhi mà ta hằng yêu thương. Cả đời này ta thật vô dụng, không thể bảo vệ thật tốt uội, uội an toàn và khoái lạc, để uội phải chịu bao nhục nhã, đau thương. Nhưng ta đã gắng tận sức rồi, cũng chỉ có thể uội như vậy mà thôi, muội hãy tha thứ cho ta. Tạm biệt nhé, ân nhân đã từng giúp đỡ ta,

ta chỉ có thể nói tiếng cảm ơn người, nếu có kiếp sau ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo những trăng trời & tâm nguyện của hần, chậm rãi biến mất trong trời đêm. Vạn Trọng Sơn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt lấp lánh trong ánh sao mờ. Đó là tâm nguyện cuối cùng của hần, nhân nhi yêu quý của ta, muội phải ghi nhớ nhé, phải kiên cường mà sống. Kiếp sau chúng ta lại gặp nhau dưới trăng, tay nắm tay nhau, sống vai đi bên nhau.

59. Chương 59: Âm Vũ Nhu Tình

Ban đêm, Hoa Tinh nằm người trong khách điểm sau khi dùng qua bữa cơm chiều, lần lượt đi nghỉ ngơi. Sau khi ăn cơm, Hoa Tinh tuyệt không đề cập đến cái chết của Tiên Phong, hần không muốn gọi lại vết thương trong lòng của Trần Lan, hần sợ nàng nhất thời sẽ không thể chịu đựng nổi cú sốc này.

Sau khi đã sắp xếp thật tốt cho Trần Lan và Cô Ngạo, Hoa Tinh lại dỗ dành ru ngủ Mai Hương, rồi sau đó một mình đến phòng Âm Vũ. Tới trước cửa hần đưa tay gõ nhẹ lên cửa vài cái, Âm Vũ đã vội vàng ra mở cửa để hần bước vào. Sau khi vào phòng, Hoa Tinh đến bên giường ngồi xuống, mỉm cười nhìn Âm Vũ, trong mắt hiện lên vẻ quyến luyến. Hoa Tinh nhìn thoáng qua trên bàn, thấy nơi đây chính đang đặt một chậu nước ấm, Hoa Tinh không khỏi cười thầm trong lòng, nhẹ giọng nói: “Vũ nhi suy nghĩ thật chu đáo, ta thật sự muốn được nhìn chân diện mục của muội! Nào hãy đến đây, để ta tự tay tẩy trang uội.” Nói xong đứng dậy đến bên bàn, cầm lấy cái khăn rửa mặt trong bồn, nhẹ nhàng rửa mặt cho Âm Vũ.

Trên mặt Âm Vũ lộ ra thần sắc, thẹn thùng nói: “Không muốn đâu, muội tự mình làm được mà.” Nói xong nhận lấy cái khăn từ tay của Hoa Tinh, nàng nhẹ nhàng tẩy rửa. Hoa Tinh không trang giảnh với nàng, ngược lại ánh mắt hần lại chuyển lên trên song nhũ mỹ lệ cao vút của nàng, nhìn hình trạng mỹ hảo kia, trong mắt liền lộ ra vẻ tham luyến. Thừa dịp Âm Vũ đang tập trung vào việc tẩy trang, Hoa Tinh bèn đến phía sau ôm lấy nàng vào lòng, song thủ cùng lúc nắm lấy song nhũ phong mãn mà tràn ngập đàn tính, dùng sức mà xoa bóp tận tình, trên mặt lộ ra vẻ say mê. Thật đẹp vô cùng, thủ cảm kia quả thật là tuyệt vời vô cùng!

Toàn thân Âm Vũ chấn động, thân thể vội vàng vặn vẹo tránh né, nhưng rất nhanh đã toàn thân vô lực ngã vào trong lòng Hoa Tinh. Khi cái khăn rửa mặt trong tay xuống, Âm Vũ để lộ ra diện mục kiều diễm vô song của mình, trong miệng yêu kiều hô lên: “Công tử, muội không muốn đâu, huynh lại muốn khi phụ Vũ nhi, thừa dịp khi người ta rửa mặt lại muốn chiếm tiện nghi của người ta.” Miệng thì nói không cần, nhưng thân thể nàng lại lẳng lặng tựa trong lòng hần, mặc hần ôn tồn, mặc hần hưởng thụ. Tâm tư người thiếu nữ thật là khó nắm bắt, có lẽ cũng bởi nàng đang hồ đồ vì đã bao ngày chưa được hưởng hạnh phúc ái ân. Vào thời khắc này Âm Vũ tỏ ra vô cùng nhu thuận, mặc hần thi triển phong lưu.

Hoa Tinh nhìn Âm Vũ trong lòng, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm. Âm Vũ khi khôi phục lại diện mục vốn có, mỹ mạo của nàng thật làm say đắm lòng người, vẻ mỹ lệ của nàng một chút cũng không hề thua kém Lý Vân La, thật sự khiến cho trái tim Hoa Tinh đập rộn rã không ngừng, cũng khiến trong lòng hần thầm cảm thấy sáng khoái không thôi. Hần trong lúc vô ý không ngờ lại có được một đại mỹ nhân khoáng tuyệt thiên hạ như vậy, đây là sự tình mà bất kỳ nam nhân nào cũng phải cảm thấy vô cùng cao hứng và tự hào.

Ôm Âm Vũ đến bên giường, Hoa Tinh ngồi trên giường, ôm Âm Vũ trong lòng, nhẹ giọng nói: “Vũ nhi thật đẹp, đợi khi cứu được muội muội của nàng, Vũ nhi sẽ khôi phục lại diện mục vốn có này. Như vậy ta có thể mỗi ngày đều được ngắm nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, thật là tốt biết bao!” Nói xong liền hôn lên khuôn mặt mỹ lệ của nàng, song thủ vẫn đang xoa nắn ngọc nhũ cao vút phong mãn kia, có vẻ rất tham luyến loại mỹ cảm này.

Âm Vũ nghe Hoa Tinh nhắc tới muội muội của nàng, trong lòng hân hoan nghĩ tới lời Hoa Tinh nói, chờ tới khi cứu được muội muội nàng rồi, lúc ấy thật là tốt biết bao. Khi đó nàng sẽ thấy không còn gì phải bận tâm lo lắng nữa, có thể yên lòng đi theo hần, toàn tâm toàn ý yêu hần, làm một hảo thê tử, sinh con đẻ cái cho hần, thật là tốt biết bao. Cảm nhận được từ ngực truyền đến một loại mỹ cảm ngọt ngào, Âm Vũ

mới thoáng nghĩ đến mà mặt nàng đã nóng rực lên, thân thể đã như phát sốt, nhịn không được thẹn thùng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má hần, ám thị cho hần là nàng đã động tình rồi.

Hoa Tinh tựa hồ đã nhận ra điều đó, nhẹ giọng cười nói: “Vũ nhi, nàng sao vậy? Có phải là toàn thân vô lực, muốn Hoa Tinh ta yêu thương nàng thật tốt phải không?” Nói xong ngón tay phải cách y phục xoa nắn nhũ đầu vươn cao của nàng, nhẹ nhàng khêu gợi tình dục trong nàng. Cảm giác được thân thể Âm Vũ từ từ vận vẹo, muốn tránh thoát khỏi hữu thủ đang xoa nắn của mình, Hoa Tinh nhịn không được nơi khóe miệng lộ ra một nụ cười. Thẹn thùng của người thiếu nữ là hình ảnh động lòng người nhất, Hoa Tinh thích nhất khi ngắm bộ dạng thẹn thùng của nàng.

Âm Vũ ngượng ngùng cực kỳ, câu nói của Hoa Tinh lúc đầu đã nói ra suy nghĩ trong lòng nàng ra, khiến khuôn mặt nàng đỏ rực tựa hoa đào vừa vì xấu hổ lẫn cảm giác khao khát đến tột độ, lại cứ như vậy nói ra, thật là xấu hổ chết đi. Âm Vũ cảm giác được hữu thủ của Hoa Tinh chính đang từ từ dùng sức, hiểu rằng hần muốn nghe nàng phải cầu xin, trong lòng Âm Vũ muốn cưỡng hoành chịu đựng, nhưng khoái cảm mỹ diệu vô cùng kia, lại kích động thật sâu trong nàng, khiến nàng nhịn không được phải mở miệng yêu cầu.

Âm Vũ dịu dàng nói: “Công tử, người xấu chết đi thôi, người buông tha cho Vũ nhi đi, Vũ nhi nguyện ý hết thấy đều giao cho công tử. Người không được tiếp tục trêu chọc Vũ nhi nữa, Vũ nhi khó chịu lắm.” Trong thanh âm kiều mỹ, có vẻ dụ hoặc của một thiếu nữ.

Trong mắt Hoa Tinh hiện lên vẻ nhu tình, ngón tay vẫn đang nhẹ nhàng xoa nắn ngọc châu mềm mại của nàng, cảm thụ thân thể yêu kiều của nàng đang nhẹ nhàng run rẩy, trong lòng thập phần tham luyến cái loại cảm giác này. Hoa Tinh cười nói: “Vũ nhi lại quên rồi, khi trên giường phải gọi ta là phu quân, hiểu không?” Nói xong mỉm cười nhìn về thẹn thùng mỹ lệ của Âm Vũ, song thủ lẳng lẳng xoa bóp ngọc nhũ thập phần đàn tính kia, trong mắt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Âm Vũ nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, vừa kiều mỹ nói: “Vũ nhi biết rồi, phu quân không được cố ý trêu đùa Vũ nhi nữa, được không?” Nói xong ngẩng đầu kiều mỹ nhìn hần, trong đôi thu thủy yêu kiều của nàng, lộ ra vẻ vận phần kiều mỹ, mê người vô cùng. Hoa Tinh vừa nhìn thấy trong lòng đã đại động, trong nội thể hắc sắc chân khí trong nháy mắt bắt đầu cấp tốc xoay chuyển.

Hoa Tinh cười nói: “Đã để cho Vũ nhi mỹ lệ của ta phải đợi lâu, điều này khiến phu quân ta hôm nay phải yêu thương nàng thật tốt.” Nói xong đặt Âm Vũ nằm trên giường, miệng hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, hưng phấn nhắm nháp sự kiều diễm của nàng. Âm Vũ yêu kiều hô lên một tiếng, tiếp đó lại rơi vào trầm mặc, song thủ ôm lấy cổ của Hoa Tinh, vừa xấu hổ nhưng cũng không kém phần phóng túng ngênh đón ân sủng của Hoa Tinh.

Ngoài cửa sổ là màn đêm mông lung, trong phòng lại tràn đầy xuân sắc vô hạn, gió nhẹ thoảng nở nụ cười thổi phốt qua, mang đến từng lời chúc phúc. Sau khi Hoa Tinh phóng túng nhắm nháp về thẹn thùng mê người của thiếu nữ một phen, song thủ nhẹ nhàng cởi y phục trên người Âm Vũ. Nhất thời toàn bộ ngọc thể mỹ lệ mê người của Âm Vũ đã không có một chỗ thừa hiện ra trước mắt Hoa Tinh. Sắc mặt Âm Vũ giống như say rượu thật vô cùng kiều diễm, trong làn thu ba, giống như một cái đầm bích thủy, có thể đem bất cứ một nam nhân nào dung nhập trong đó. Đồng thời song thủ của Âm Vũ nhẹ nhàng che trước ngực, che chắn bảo trụ song nhũ động lòng người kia, đồng thời song thủ khép chặt, một vườn cỏ thơm đang ẩn hiện trong đó, thật sâu hấp dẫn ánh mắt Hoa Tinh.

Dưới ngọn đèn yếu ớt, song nhãn của Hoa Tinh phát sáng ngấn nhìn thân thể mỹ lệ kia, ánh mắt không ngừng dò xét cả trên lẫn dưới, tại nơi đó tâm u tham bí. Trên khuôn mặt Hoa Tinh lộ ra thần sắc kinh ngạc, trong mắt ẩn hàm một đạo ánh mắt tham luyến, nhìn bộ dạng kiều mỹ thẹn thùng của Âm Vũ, Hoa Tinh cảm thấy nhiệt huyết dâng trào tới đỉnh điểm, nhịn không được nằm đè lên nàng. Song thủ từ từ dùng sức tách ra tiểu thủ của Âm Vũ đang che trước ngực, nhìn ngọc nhũ cao vút mỹ lệ, tuyết bạch tròn trịa. Trong mắt Hoa Tinh quang hoa đại thịnh, miệng khê thở dài: “Vũ nhi, nàng thật đẹp! Thật đẹp quá đi, ta phải tận tình hưởng thụ thật tốt mới được.” Nói xong bèn cúi đầu, đem nhũ châu mềm mại hồng diễm ngậm trong miệng, nhắm nháp mỹ vị mềm thơm mịn màng kia, trong lòng cực kỳ hưng phấn. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Thân thể Âm Vũ run lên, miệng từ từ phát ra tiếng rên rỉ đầy kiều mỹ, song thủ nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hoa Tinh. Bộ dáng như là muốn đẩy đầu hần ra, lại phẳng phất như đang dùng sức ôm chặt lấy đầu hần

vậy, để hấn tận tình hưởng thụ. Âm Vũ vận vẹo thân thể, trong mắt chớp động vẻ tình dục mê người, miệng khẽ gọi tên của Hoa Tinh. Mà Hoa Tinh lúc này cũng hoàn toàn chìm trong dục tình, tận tình vùi tay, lĩnh ngộ đóa hoa kiều diễm kia.

Theo đà tiến công không ngừng của song thủ Hoa Tinh, Âm Vũ đã rơi vào tình huống vô lực phản kích, thành môn dần dần thất thủ, bị Hoa Tinh chiếm giữ từng tắc từng tắc đất. Dưới ánh sáng nhàn nhạt, chỉ thấy Hoa Tinh dùng sức tách ra song thủ đang khép chặt của Âm Vũ, khiến cho đóa hoa mỹ lệ đã thuộc về hấn, hoàn toàn hiện ra trong mắt. Trong mắt Hoa Tinh phát ra ánh hắc sắc quang hoa nhẹ nhẹ, hữu thủ nhện không được nhẹ nhàng trêu chọc Âm Vũ đang nằm trên giường, trong tiếng rên rỉ yêu kiều của Âm Vũ, Hoa Tinh tận tình ngậm lấy đóa hoa mỹ lệ kia, hấp thu hương vị thơm tho mê người kia. doc truyện tại . Toàn thân như lạc trong tiếng rên rỉ yêu kiều của Âm Vũ.

Lẳng lẳng nằm trên giường, Hoa Tinh đang nhìn Âm Vũ ngủ rất say sưa trong lòng hấn, Trong lòng tràn đầy sự yêu thương. Nhớ tới bộ dạng thẹn thùng kiều mỵ vô lực tiếp nhận thêm hoan lạc của nàng, lời nói yếu điệu chấp nhận hạ phong và thần thái động lòng người của nàng, Hoa Tinh lại nhện không được bốc lên lửa dục. Tiểu ngoan bì đang ở trong nội thể của nàng, lại đột nhiên trở nên cao ngất tráng kiện, giống như dục hải cuồng long, đột nhiên cấp tốc chuyển động lên xuống. Nhìn nhân nhi trong lòng, sắc mặt đột nhiên biến hồng, biết nàng đã bị mình đánh thức. Hoa Tinh khẽ cười nói: “Vũ nhi, phu quân vẫn còn muốn, làm sao bây giờ?” Vừa nói song thủ vừa đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của nàng, nhẹ nhàng phối hợp hoạt động lên xuống.

Âm Vũ thẹn thùng đáp: “Phu quân à, chàng đừng quấy rầy Vũ nhi mà, chàng thật quá lợi hại, Vũ nhi không thể, thật sự không thể nữa mà.” Miệng nói, nhưng thân thể cũng không tự chủ được nhẹ nhàng vận vẹo, ngọc nhũ nảy lên, huyền xuất nhũ ba vô cùng mê người, thật sâu hấp dẫn ánh mắt của Hoa Tinh.

Trong lòng Hoa Tinh cười thầm không thôi, liền đem ngọc nhũ đỏ hồng mềm mại đang nảy lên kia ngậm trong miệng, nhẹ nhàng liếm láp, song thủ từ từ dùng sức, trong tiếng kêu kiều mỵ yếu ớt của Âm Vũ, lại bắt đầu phóng túng hưởng thụ, lại một lần cùng Âm Vũ tiến vào trong khoái lạc mê người kia. Mưa gió qua đi, Âm Vũ thẹn thùng đặt đầu tựa trong lòng hấn, lẳng lẳng lắng nghe tiếng trống ngực của hấn, tiểu thủ nhẹ nhàng vuốt ve thân thể hấn, miệng dịu dàng nói: “Phu quân thật xấu xa, không để ý đến cảm thụ của người ta, khiến cho người ta đau lắm, thật xấu chết đi thôi.”

Ngón tay của Hoa Tinh vẫn đang trêu chọc nhũ đầu phần hồng cao vút của nàng, miệng khẽ cười nói: “Vũ nhi không thể chỉ lo ình được khoái lạc mà lại không để ý tới phu quân. Nàng không biết phu quân rất là khó chịu sao, phu quân chẳng lẽ lại không được thương yêu Vũ nhi?” Vừa nói, lại vừa trêu chọc thân thể mẫn cảm của nàng.

Sắc mặt của Âm Vũ đỏ nhẹ lên, nhẹ giọng nói: “Ai kêu phu quân lợi hại quá như vậy, người ta sao có thể là đối thủ của chàng được.” Nói xong nhện không được nhìn thoáng qua cái thứ đã gây nên tội lỗi lớn đang vươn lên cao vút kia, chính là nó, tối hôm qua đã khiến nàng liên tiếp bốn lần chìm trong dục tình, nghĩ đến thật xấu hổ chết đi. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Âm Vũ nhớ tới động tác của Hoa Tinh tối hôm qua, cũng hiểu được hấn kỳ thật đối với nàng cũng thực sự rất ôn nhu.

Hoa Tinh nghe vậy cười thầm không thôi, nhất cử nhất động của Âm Vũ đều lọt vào trong mắt hấn. Thấy ánh mắt của Âm Vũ nhẹ hướng tới địa phương khiến nàng phải run sợ, Hoa Tinh đột nhiên có loại ý niệm muốn trêu đùa nàng. Hoa Tinh từ từ thì thầm bên tai của Âm Vũ, nhất thời sắc mặt của Âm Vũ cực kỳ xấu hổ, miệng nũng nịu mắng: “Phu quân xấu chết đi, chuyện xấu hổ như vậy cũng muốn Vũ nhi làm cho chàng, mặc kệ, thiếp không muốn, xấu hổ lắm.” Trong làn thu ba toát ra vẻ thẹn thùng nhẹ nhẹ, liếc mắt nhìn trộm cái thứ kia, tựa hồ đang tự hỏi về lời nói của Hoa Tinh.

Hoa Tinh bắt quả cũng chỉ muốn trêu nàng mà thôi, thấy nàng đã không muốn, cũng không nói nhiều lời. Nhẹ nhàng ôm chặt lấy nàng, bên tai nàng mềm nhẹ nói: “Được rồi, phu quân chỉ trêu nàng mà thôi, nàng không cần phải để trong lòng, bây giờ chúng ta ngủ thật ngon nhé, sớm mai còn phải thức dậy, bằng không bọn họ mà thấy, đến lúc đó xấu hổ lắm.” Âm Vũ nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc, nhẹ nhàng nằm trong lòng hấn, nhỏ giọng nói một câu: “Cám ơn phu quân đã thương yêu Vũ nhi, lần sau Vũ nhi nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của phu quân.” Nói xong vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn hấn.

Hoa Tinh nghe vậy, trên mặt lộ ra thần sắc vui vẻ, kinh ngạc đáp: “Thật chứ? Vũ nhi, điều này là do nàng

nói nhé, đến lúc đó không được làm như không có nhé, bằng không phu quân ta sẽ không bỏ qua đâu.” Nói xong khẽ nâng khuôn mặt đỏ bừng của Âm Vũ, nhìn vào ánh mắt nàng. Trong ánh mắt của Âm Vũ mang theo thần sắc thẹn thùng, từ từ gật đầu, sau đó vội vàng nhắm mắt lại.

Hoa Tinh ôm Âm Vũ, ánh mắt nhìn lên trên trần nhà, song thủ mềm nhẹ vuốt ve da thịt bóng loáng kia, miệng nhẹ giọng nói: “Đợi khi trở lại thư viện, chúng ta sẽ cùng chung sống bên nhau là tốt rồi, khi đó ta sẽ lấy nàng làm vợ, cả đời này vĩnh viễn chờ đợi nàng, Vũ nhi, nàng nguyện ý chứ?”

Âm Vũ từ từ ngẩng đầu, nhìn Hoa Tinh nói: “Vũ nhi nguyện ý, cả đời chỉ cầu mong có thể cứu ra muội muội, thì thiếp sẽ vĩnh viễn bồi tiếp ở bên cạnh phu quân, hầu hạ chàng thật tốt. Điều này đã đủ rồi, Vũ nhi không còn có mong muốn gì khác.”

Hoa Tinh nhìn vào ánh mắt nàng, nhẹ giọng cười nói: “Phu quân hiểu được lòng của Vũ nhi mà, nàng cũng mệt mỏi lắm rồi, nghỉ ngơi thật tốt nhé.” Trong ngữ khí nhàn nhạt lại chứa đựng sự quan tâm nồng đậm.

60. Chương 60: Âm Vũ Nhu Tình (2)

Sáng sớm, Hoa Tinh có chút không nỡ rời khỏi Âm Vũ để trở về phòng mình. Nằm trên giường, Hoa Tinh chậm rãi nhắm mắt lại, nghĩ đến những sự tình phát sinh gần đây đối với bản thân. Xem ra từ nay về sau, hẳn phải để dành nhiều tâm tư hơn tới những đại sự trên giang hồ giang hồ, không thể đặt toàn bộ tâm tư trên người nữ nhân, như vậy đến một ngày nào đó có thể sẽ rơi vào khốn cảnh. Hẳn khi một thân một mình vào tới Trung Nguyên, nếu như chỉ có một mình, thì đương nhiên cái gì cũng không sợ, nhưng hiện tại bên cạnh hẳn có rất nhiều nữ nhân, hẳn cũng phải vì an toàn của các nàng mà suy nghĩ cho kỹ.

Nghĩ lại mọi chuyện, từ sau khi rời khỏi hai vị sư phụ, đến bây giờ còn chưa được một tháng, nhưng nữ nhân mà hẳn quen biết, tính toán trước sau cũng không ít. Trước hết là ba vị thiên tiên mỹ nữ của thư viện, tiếp đó là quen biết Mai Hương, rồi sau đó là Hoa Sơn Thu Nguyệt, cùng với Tiểu Bình và Tú Quyên, cũng đã có bảy người rồi. Mặt khác còn có Trần Lan, Âm Vũ, Lý Vân La, tổng cộng lại cũng được mười người, nghĩ đến thật có chút có chút bất khả tư nghị. Nhưng mà thứ phức tạp này mặc dù khiến cho nhiều kẻ khác hâm mộ, nhưng cũng không phải dễ dàng tận hưởng. Cổ ngữ có câu, “Tối nan tiêu thụ mỹ nhân ân”*, nói thật không sai, bây giờ trong lòng Hoa Tinh đã phần nào cảm nhận được sự mệt mỏi.

Sau bữa điểm tâm, Hoa Tinh lưu lại Âm Vũ nơi khách điểm để bảo vệ an toàn cho ba người bọn Mai Hương. Sau đó Hoa Tinh một mình dạo bước xung quanh trấn, xem có sự tình gì mới mẻ hay không. Mất cả một buổi sáng, Hoa Tinh đi dạo khắp cả tiểu trấn, trên đường quay lại khách điểm, hẳn gặp gỡ vài người hết sức kỳ lạ. Mấy người này khiến Hoa Tinh phải chú ý đến, họ khiến cho hẳn có chút cảm giác hứng thú.

Đối tượng khiến Hoa Tinh cảm thấy hứng thú có ba người, hơn nữa ba người này tất cả đều là những khách nhân độc lai độc vãng. Người thứ nhất là một hắc y thiếu niên khoảng 28, 29, nhìn chung là cực kỳ tuấn tú, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ. Sắc mặt thiếu niên này ẩn hiện thần sắc tịch mịch, làm cho người ta nhìn thấy liền nảy sinh cảm giác tang thương. Trên thân vận hắc y có vẻ thần bí khó lường, ánh mắt vô cùng sắc bén, lạnh lùng giống như một khối hàn băng, làm cho người ta không dám tới gần. Thiếu niên này tay không mang theo binh khí gì, hiển nhiên rất am hiểu quyền cước. Hoa Tinh đối với hẳn có loại cảm giác đầu tiên chính là thiếu niên này không hề đơn giản, võ công cực kỳ quý dị, làm cho người ta rất khó để nhìn thấu. Hoa Tinh thầm nghĩ, hẳn tựa hồ như luyện một loại võ học kỳ lạ nào đó, làm cho người ta khó có thể đoán định.

Người thứ hai khiến Hoa Tinh cảm thấy hứng thú, cũng là một vị thiếu niên. Thiếu niên kia ước chừng khoảng 31, 32 tuổi, thân vận bạch y, tay cầm một cây kim địch. Trên khuôn mặt anh tuấn, mang theo ba phần tà khí, khiến lòng người vừa nhìn đã cực kỳ không thoải mái. Hoa Tinh nhìn ra thiếu niên này chắc hẳn đã luyện tập một loại võ công cực kỳ tà ác, nên bề ngoài đã lộ ra rõ ràng khí chất tà ác như vậy. Xem quanh thân của thiếu niên ẩn tàng một loại khí tức đang lưu động, loại võ công tà ác này hiển nhiên đã đạt

tới cảnh giới đại thành, đây thực sự là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Không thể tưởng được hần lại xuất hiện ở đây, thật là kỳ quái. Người này xuất hiện ở đây, liệu có mục đích gì? Thật đáng phải lưu tâm!

Người thứ ba khiến Hoa Tinh cảm thấy hứng thú chính là một quái nhân. Tin rằng thiên hạ bất luận kẻ nào trông thấy hần đều phải cảm thấy kinh ngạc, bởi vì hần thật sự khiến người khác phải chú ý. Người này phục sức trên thân cực kỳ quái dị, làm cho người ta phải gở khóc gở cười. Hần khoảng chừng hơn 40 tuổi, tướng mạo tịnh không xuất chúng, nhưng hần trên thân vận đạo bào, một đôi đại cước để trần, hữu thủ cầm một cây phát trần, tả thủ nắm một chuỗi phật châu, đầu trọc lóc bóng loáng, Trên đầu còn có giới ba chứng tỏ đã xuất gia. Bộ dạng này khiến cho ai đã từng gặp qua hần, cũng không đoán được hần rốt cuộc là hòa thượng hay là đạo sĩ? Nói hần là một hòa thượng cũng được, bởi vì trên đầu hần có giới ba, tả thủ đang nắm một chuỗi phật châu, đi chân trần, giống như một xích cước đại tiên. Mà nói hần không giống hòa thượng cũng phải, bởi vì hần thân vận đạo bào, hữu thủ cầm một cây phát trần, nhìn qua giống như một đạo sĩ.

Hoa Tinh nhìn phục sức như vậy, miệng nhin không được khê bật cười, thật là quái nhân tứ bất tượng này chẳng giống ai cả, rốt cuộc phải xưng hô với hần thế nào đây, thật đúng là một nan đề. Nhưng điều khiến Hoa Tinh cảm thấy hứng thú, không chỉ là phục sức của hần, mà còn do võ công của hần. Hoa Tinh nhìn hần khẽ cau mày, thầm nghĩ quái nhân này thật không đơn giản. Trên người hần không ngờ có thể rõ ràng cảm giác được võ học có tính chất bất đồng của phật đạo nhị giáo, điều này thật sự là thiên hạ hiếm thấy. Đây mới là sự tình khiến Hoa Tinh phải giật mình, Hoa Tinh không thể tưởng được ngoại trừ hần còn có người thông hiểu vài môn võ học như vậy, thật sự thiên hạ quá to lớn, không điều kỳ lạ nào không có. doc truyện tại . Xem ra bản thân hần từ nay về sau cũng phải cẩn thận một chút, bằng không có lẽ cũng có lúc sẽ trở nên ngồng cuồng tự đại.

Ba người đều không hện mà cùng tiến vào cùng một căn tửu lâu, đến lúc này, càng khiến cho không ít người đang ở bên trong phải quan sát. Vô số người xung quanh đều bị phục sức của quái nhân làm cho phải bật cười, không ngừng chỉ chỉ chỗ chỗ về phía hần, nhỏ giọng bàn luận về hần. Mà quái nhân kia lại không hề tức giận, ngược lại còn quay về phía mọi người cười hy hi, càng chọc cho không ít người phải cười lớn không ngừng.

Trong mắt Hoa Tinh hiện lên quang mang kỳ dị, vốn là hần không định đi vào, nhưng lúc này hần đột nhiên lại thay đổi chủ ý, cũng tiến vào căn tửu lâu kia. Gian tửu lâu này có hai tầng, Hoa Tinh vừa thấy ba người không có mặt ở tầng một bèn vội vàng lên tầng hai. Vào tới tầng hai, ba người đó quả nhiên đang ở đây, chỉ thấy mỗi người ngồi một bàn, vừa vận chiếm cứ ba cái bàn còn lại, Hoa Tinh đến sau thành ra không có chỗ ngồi.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn ba người, trong lòng thầm tính toán xem tìm tới bàn nào trong ba người? Suy tính một chút, bèn chọn hắc y thiếu niên kia, hần mặc dù hơi lạnh lùng, nhưng nhìn qua cũng không tồi, ít nhất so với bạch y thiếu niên một thân tà khí kia thì tốt hơn nhiều.

Hoa Tinh mới chỉ bước đi được một bước, chợt nghe quái nhân bộ dạng đạo sĩ đầu bóng loáng mở miệng cười nói: “Chàng trai trẻ, tìm không thấy chỗ ngồi phải không? Tới đây nào, tới chỗ ta này, ta vừa thấy ngươi thì như đã có duyên từ trước, hôm nay chúng ta hãy cùng nhau thống khoái uống vài chén, hắc hắc, duyên phận này đúng là khó gặp mà!” Khi nói, khuôn mặt đầy vẻ hoạt kê, trông khá tức cười.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn hần, trong lòng thầm nghĩ: “Nhìn bộ dáng của hần, có lẽ sẽ giận lắm khi ta từ chối. Cũng tốt, cứ mời hần một bữa cơm, cũng có thể thăm dò được ý tứ của hần.” Nghĩ vậy, trên khuôn mặt Hoa Tinh lộ ra nụ cười, trong mắt hiện lên tiểu ý nhàn nhạt rất khó có thể phát hiện, đi về phía quái nhân.

Hoa Tinh cười nói: “Từ phục sức này của tiên bối, thật là khiến văn bối phải đau đầu, không biết phải xưng hô với tiên bối thế nào?” Hoa Tinh rất thản nhiên nói ra, lẳng lặng nhìn hần. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Quái nhân cười nói: “Ngươi hiểu được người đang nhìn thấy điều gì, sẽ biết phải xưng hô như thế nào?” Trong song mục hàm chứa nụ cười kỳ dị, tựa hồ muốn biết suy nghĩ trong lòng Hoa Tinh.

Hoa Tinh không hề hoang mang, khẩn trương ngồi xuống. Quét mắt liếc nhìn những người khác trên tửu lâu. Ngoại trừ hắc y thiếu niên kia một thân một mình uống rượu, chưa từng nhìn về phía bên ngoài, thì tất cả những người còn lại đều đang nhìn hần. Hoa Tinh hiểu được những người này đều muốn biết lai lịch

của quái nhân, đối với hắn có chút tò mò, hy vọng từ hắn có thể vạch trần bí ẩn này hay không. Hoa Tinh cẩn thận đánh giá người trước mắt, thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Xem hình dáng của tiền bối thì trước tiên chắc xuất gia làm hòa thượng, rồi sau đó mới đầu nhập đạo gia, cho nên mới có bộ dáng này, văn bối nói không sai chứ?”

Quái nhân cũng nhìn Hoa Tinh, trong mắt lóe lên một tia kỳ quang dò xét không đổi, mở miệng cười nói: “Điểm ấy người khác cũng có thể nhìn ra, không đáng để tiếp tục bàn luận tới. Người hãy thử nói suy nghĩ trong lòng người xem, ta muốn biết trong mắt người xem ta là ai, hoặc là nói xem danh tự của ta thế nào?” Quái nhân nhìn hắn, bộ dạng tựa hồ có ý bối rối khó xử.

Trong ánh mắt của Hoa Tinh hàm chứa nụ cười, nhẹ giọng nói: “Văn bối xem ra có thể đặt cho người một danh tự, kêu bằng - Vô Mao lão đạo. Tiền bối, danh tự này cũng không tệ lắm chứ?” Nói xong trên khuôn mặt lộ ra nụ cười lý lẽ.

Sắc mặt quái nhân ngẩn ngơ, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị, ngơ ngác nhìn Hoa Tinh, miệng cả kinh kêu lên: “Hảo tiểu tử! Làm thế nào lại có thể đoán ra danh tự của lão đạo ta? Thật là quái sự. Không thể tưởng được ta đã rất lâu chưa hiện thân, vừa mới tái xuất đã bị người ta nhận ra, thật là tà môn. Hắc hắc, đúng là tà môn, tiểu tử này đúng là tà môn mà.” Về mặt của quái nhân kia chộc cho không ít người cười to không ngớt, trong tửu lâu nhất thời là một màn náo nhiệt.

Hoa Tinh cười nói: “Lão đạo, người tà môn phải là bên kia, không phải là ở đây. Bất quá lão kỳ thật cũng là tà môn mà, chỉ là không quá tà mà thôi.”

Trong lúc này, rượu và đồ nhắm đã được đưa lên, không ngờ có rượu có thịt. Xem hình dáng của lão tạp mao tứ bất tượng này thì chẳng kiêng kỵ cái gì cả, tửu sắc tài khí không thiếu thứ gì. Vô Mao lão đạo vừa thấy rượu và đồ nhắm được đem lên, trên khuôn mặt đã lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng đoạt lấy bình rượu, trước tiên rót ỉnh một chén lớn. Sau đó mới nhìn Hoa Tinh cười nói: “Chàng trai trẻ, người đó, có muốn một chút hay không, thứ đồ này tốt lắm đấy. Bất quá đối với người tuổi trẻ như ngươi mà nói sẽ tổn hại cho thân thể, đừng nói là lão đạo ta không khuyên can ngươi.” Nói xong cầm chặt bình rượu, bộ dạng ra vẻ không nề, vẻ mặt hoạt kê kia khiến Hoa Tinh vừa nhìn đã nhịn không được cười khê.

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Lão đạo, lão đã phạm giới rồi, không sợ bị người phát hiện sao? Khi đó có lẽ sẽ bị người ta chửi rửa lão không giữ thanh quy.” Nói xong bèn chộp lấy bình rượu trong tay lão, trong lúc ánh mắt lão vẫn đang nhìn có vẻ không nề, hung hăng đổ ỉnh đầy một chén lớn, sau đó mới đặt bình rượu chẳng còn lại mấy lên bàn.

Nhìn bộ dạng đau lòng của lão đạo, vẻ mặt có chút không nề, Hoa Tinh cố gắng nhịn cười, ra vẻ hào hiệp giơ lên chén lớn nói: “Lão đạo, mời cạn chén! Ta trước tiên kính lão uống cạn một chén.” Nói xong, nhắc chén lớn trong tay, bắt đầu cuồn cuộn như lang thôn hổ yết. Hoa Tinh cố ý uống ừng ực một lúc, khiến cho hơn một nửa mỹ tửu trong chén đều chảy ra nơi khóe miệng, rơi xuống mặt đất, chính thức uống vào trong bụng còn chưa tới một nửa.

Vô Mao lão đạo ở bên cạnh, ánh mắt giương lên thật to, nhìn không rời mắt khỏi Hoa Tinh, khóe miệng chảy ra nước miếng thềm thềm. Thấy hơn phân nửa mỹ tửu trong chén của Hoa Tinh rơi xuống đất, Vô Mao lão đạo đau lòng cực kỳ, vội vàng lớn tiếng đáp: “Từ từ thôi, rót hết rồi, đáng tiếc quá, đáng tiếc quá mà! Ai lại thưởng thức mỹ tửu như vậy, cái cách uống rượu của nhà ngươi, thật không đúng chút nào. A!” Lão đầm ngực dậm chân, vẻ mặt ảo não không thôi.

Hoa Tinh thấy thế, ra vẻ khó hiểu nói: “Lão đạo, lão bị làm sao vậy, sao lại có bộ dáng đau buồn như vậy? Cách uống rượu này của ta, lão thấy thế nào? Đây là phương pháp mà đại anh hùng, đại hào kiệt thích nhất, thật sự là thống khoái! Lão hâm mộ ta sao?” Về mặt dương dương đắc ý, khiến lão đạo tức giận muốn phát điên. Trong lòng Hoa Tinh thầm buồn cười, xem lão tạp mao ngươi có tức chết hay không.

Vô Mao lão đạo tức giận đến trừng mắt nhìn hắn, miệng lớn tiếng nói: “Vài đồng bạc vụn của ngươi có thể mua được Thiêu Dao Tử sao, đây là mỹ tửu thơm ngon nhất của tửu lâu này đây, cả tửu lâu này chỉ có một bình thôi. Ai, tức chết ta thôi, sớm biết như vậy ta đã không gọi ngươi đến rồi. Tự nhiên lãng phí hơn phân nửa bát mỹ tửu của ta, thật sự là khiến lòng đau đớn, ôi mỹ tửu của ta!” Xem vẻ mặt kia, thực sự là bị Hoa Tinh làm cho thảm hại.

Hoa Tinh vừa nghe, đã hiểu ngay nội tình. Trên mặt Hoa Tinh lộ ra bộ dáng hối hận, nhẹ giọng thở dài nói: “Nguyên lai lại là một loại thượng phẩm hương, khó trách vẫn bối lại thấy hương thơm đến vậy? Đáng tiếc chưa được thưởng thức thật tốt tư vị của nó, thật đáng tiếc.” Nói xong, ánh mắt nhìn qua bát mỹ tửu trước mặt lão đạo, nhất thời lộ ra một tia kỳ quang. Hoa Tinh cười hắc hắc nói: “Đây không phải vẫn còn sao? Ta lần này phải nhắm nháp thật tốt một chút.” Nói xong hữu thủ lóe lên, trong nháy mắt đã đoạt được bát mỹ tửu kia tới tay. Nhìn về mặt phần nộ của lão đạo, song thủ nhanh như chớp hướng tới bát rượu trong tay hắn, trong mắt Hoa Tinh lộ ra chút tiểu ý, cũng không tránh né, chỉ nhẹ nhàng đưa tả thủ che trước ngực.

Vô Mao lão đạo lớn tiếng nói: “Tiểu tử, ngươi có ý gì vậy, mau trả lại cho ta.” Bộ dạng ra vẻ rất lo lắng, song thủ kỳ quái vô cùng xuất hiện trước ngực của Hoa Tinh, muốn giằng lại bát rượu trên hữu thủ của Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói: “Lão đạo, lão không nên nhỏ mọn như vậy, để ta uống một chút, có quan hệ gì đâu? Dù sao lão cũng thường xuyên uống loại hảo tửu này, hôm nay cũng nên rộng rãi một chút chứ.” Trong mắt Hoa Tinh lộ ra tiểu ý giảo hoạt.

Lão đạo lớn tiếng nói: “Rộng rãi cái rắm nhà ngươi ấy, mau trả lại cho ta, bằng không ta trở mặt đấy.” Vẻ mặt trở nên tức giận, muốn đoạt đi bát rượu trong tay Hoa Tinh.

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Trả lại cho lão đấy, bắt quá chỉ là một cái bát thôi mà, có gì kỳ lạ đâu chứ?” Nói xong, Hoa Tinh khẽ nhếch miệng, từ bát rượu đang bung trong tay lão đạo, mỹ tửu nhất thời biến thành một cỗ thủy tiên, bị Hoa Tinh lẳng không dẫn nhập vào trong miệng. Tất cả mọi người trên tửu lâu đều bị chiêu thức ấy của Hoa Tinh làm kinh ngạc, hắn còn trẻ tuổi như thế không ngờ công lực lại thâm hậu đến vậy, có thể cách không thủ vật. Đồng thời mọi người cũng bị hình dáng thương tâm vô cùng của lão đạo làm cho phải bật cười, nghĩ đến lão thiên nan vạn khổ mới đoạt được trở về, bắt quá lại chỉ là cái bát không mà thôi, mọi người nhin không được phải cười to. Cũng có không ít người ủng hộ Hoa Tinh, bởi vì bọn họ nhìn ra Hoa Tinh đang có ý trêu chọc lão đạo kia.

Vô Mao lão đạo ngăn người nhìn cái bát không trong tay, si ngốc nhìn nó, miệng thì thảo luận bầm: “Mỹ tửu của ta, phẩm hương của ta, mỹ tửu của ta, phẩm hương của ta.” Hình dáng kia thật khiến người ta buồn cười chết mất. Hoa Tinh cũng không để ý tới lão, trong lòng thầm khen phẩm hương này quả nhiên là một loại hảo mỹ tửu, sau khi uống xong vẫn còn lưu lại hương thơm, thật không giống với các loại khác. Nhìn bình rượu trên bàn, trong mắt Hoa Tinh lộ ra thần sắc vui mừng, nhẹ nhàng cầm trong tay, chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Nhìn hình dáng của lão đạo, Hoa Tinh chậm rãi uống mỹ tửu, đồng thời nhẹ giọng nói: “Thật là mỹ tửu, vừa dịu vừa thơm, đáng tiếc chỉ còn lại một ngụm, có nên uống hết không, hay giữ lại, từ từ thưởng thức để nhớ lại dư vị của nó không nhỉ? Thật sự là làm cho người ta phải khó xử, quả là đau đầu mà.” Vẻ mặt hắn như muốn uống mà lại không nỡ, đồng thời ánh mắt chú ý tới vẻ mặt của lão đạo, thấy lão đạo đột nhiên lấy lại tinh thần, trong mắt bắn thần sắc tham lam, bỗng chốc nhìn bình rượu trong tay hắn, Trong lòng Hoa Tinh cười thầm không thôi.

Lão đạo nhìn bình rượu kia, trong lòng cực kỳ hối hận, mình như thế nào lại ngớ ngẩn vậy, bị hắn làm cho hồ đồ. Ngay cả mỹ tửu còn lại trong bình cũng quên đi, thật sự không thể bỏ qua được. Ngửi mùi tửu hương mê người kia, trên mặt lão đạo lộ ra nụ cười, nói: “Chàng trai trẻ, ngươi đã không biết phải làm sao, hay để lão đạo ta giúp ngươi được không, ta giúp ngươi bảo tồn nó, được không? Đưa cho ta, ta giúp ngươi bảo quản nó.” Nói xong đưa tay chậm rãi vươn tới gần tay của Hoa Tinh, muốn lừa lấy mỹ tửu trong tay hắn.

Hoa Tinh nhìn lão, trên mặt lộ ra thần sắc nửa tin nửa ngờ, chân chừ nói: “Thật chứ, lão không muốn gạt ta để lấy mỹ tửu trong tay ta chứ? Xem ra ta tự mình bảo quản là tốt nhất, không phải làm phiền lão. Hắc hắc.” Nói xong lại cười hắc hắc hai tiếng, khiến lão đạo trong lòng tức giận muốn phát điên.

Trên tửu lâu, tất cả mọi người lẳng lẳng nhìn Hoa Tinh và Vô Mao lão đạo quái dị kia. Nhìn bọn họ vì một ngụm mỹ tửu cuối cùng kia, đã hao tổn biết bao tâm cơ, dùng mọi thủ đoạn. Rốt cuộc cuối cùng, ngụm mỹ tửu này sẽ “rơi” vào trong bụng của ai đây? Hoa Tinh sẽ để lão đạo nhắm nháp chút tư vị cuối cùng kia chứ, ai biết được?

61. Chương 61: Vô Mao Lão Đạo

Lão đạo trọc chăm chăm nhìn bình rượu trong tay Hoa Tinh, toét miệng ra cười: “Cậu nhỏ à, cậu nghĩ lão đạo ta là người thế nào chứ? Đạo nhân ta vốn tính thật thà nói một là một, bảo hai là hai. Ta không lừa cậu đâu, hãy đưa rượu đây ta giữ hộ cho!” Dứt lời lại chìa tay ra, vờ nài nỉ.

Mắt Hoa Tinh nhú lại bán tín bán nghi: “Lão đạo à, ta nhìn đi nhìn lại, nhìn tái nhìn hồi vẫn cứ thấy là lão đang có ý định lừa ta để lấy rượu uống. Nhìn điệu bộ của lão thì con nít cũng có thể đoán ra được, vậy lấy gì ra để ta tin lời của lão đây? Hảo tửu này chỉ còn một ngụm nữa, nếu để lão uống mất thì ta chẳng còn gì à? Chà chà, để ta cân nhắc xem sao đã!”

Đáy mắt Hoa Tinh ẩn ước vẻ tinh quái, có điều lão đạo đang cuống lên vì thèm rượu nên không hề nhận thấy.

Trong lòng lão ta tức tối đến phát điên lên, thầm chửi rủa trong bụng: “Đồ xỏ lá, đạo nhân ta đã rộng lượng mời người cùng ngồi, thế mà không ngờ người lại lấy oán báo ân, thật tức chết đi được!” Nghĩ như vậy nhưng khẩu ngôn của lão vẫn hòa hoãn hết mức, khi chưa lấy lại được rượu thì đừng làm gì mắc tội với tên tiểu tử này, kéo không thì đến một ngụm sót lại cũng chẳng còn mất.

Lão cười cười nói: “Cậu nhỏ à, cậu nghĩ xem, đạo nhân ta thấy cậu không có chỗ ngồi nên mời cậu đến ngồi cùng, lại còn gọi cả một bàn thức ăn thịnh tình khoản đãi cậu, rượu cũng là chọn loại ngon nhất cho cậu uống, lẽ nào vẫn còn chưa đủ tử tế với cậu hay sao? Đạo nhân ta mong cậu hãy nghĩ lại đi, chẳng phải hai ta có duyên phận với nhau sao? Lẽ nào cậu lại nhẫn tâm làm thương tổn đến lòng tin của đạo nhân ta được, ta thật đã nhần nhện hết mức rồi mà!”

Mặt mày lão biểu lộ vẻ thực sự thương tâm, cố khơi gợi lòng trắc ẩn của Hoa Tinh.

Hoa Tinh chỉ cười thầm trong lòng, muốn chơi thì chúng ta cùng chơi, để xem ông có đỡ khóc đỡ cười không nào! Mặt hần liền biểu lộ thần tình xấu hổ, bối rối nói: “Lão đạo à, chớ có như thế chứ. Ta cũng chẳng lòng dạ nào làm quá đáng như vậy đâu, có điều là rượu này ngon quá, uống vào rồi vị mà hương thơm còn lưu lại mãi không tan, muốn quên cũng không sao quên nổi. Bây giờ chỉ còn sót đúng một ngụm, vốn ta muốn giữ lấy uống cho hết nhưng nghe lão tâm sự lại cảm thấy thật có lỗi với lão quá. Định mời lão thưởng thức ngụm cuối cùng này nhưng sợ rằng lão chê ít, nên đang phân vân không biết là có nên mời lão hay không? Chà, đúng là còn ít quá, nếu mời lão thì không thể hiện sự thành tâm, còn nếu không mời thì lại mất mặt với lão, người ta sẽ chê cười ta mất!” Nói đoạn làm bộ ra vẻ xấu hổ, không dám nhìn mặt ai.

Lão đạo trọc nghe Hoa Tinh nói đem rượu trả lại ình, nét mặt liền tươi ngay lên. Đến lúc hần đổi giọng nói là do còn ít quá nên xấu hổ không muốn mời, lão chịu không nổi hét tướng lên: “Không phải ít, không phải ít! Chỉ cần cậu có lòng là đủ rồi, không việc gì phải xấu hổ! Ta thấy cậu rất thành tâm, thật đấy mà.”

Bộ dạng lão tỏ ra rất khấn trương, đôi mắt chăm chăm nhìn bình rượu trong tay Hoa Tinh. Trong lòng đang tưởng tượng lúc được thưởng thức hương vị thơm ngon của hảo tửu, lão nghĩ thằng nhóc này thế mà được, còn để lại một ngụm ình! Hoa Tinh nhìn lão ta, trong mắt lộ vẻ hài hước tráo trở nhưng trên nét mặt vẫn thản nhiên như không, khẽ khàng hỏi: “Lão đạo à, thật là lão không để ý đấy chứ? Ta làm thế nào mà biết được? Lão đúng là định lừa ta mà, nhìn mặt lão là ta đoán ra ngay lão chỉ lừa ta để được uống rượu thôi. Thật là lão không định lừa ta đấy chứ? Nếu thế thì ta sẽ buồn lắm đấy, ta còn đang định đưa lão hết cả chỗ rượu này...” Nói rồi mặt lộ vẻ thất vọng ghê gớm.

Lão đạo nghe vậy thầm chửi toáng lên trong bụng, thằng nhãi nói năng chẳng có trước sau gì cả, làm diên tiết lão đạo nhân ta rồi! Dần dần lão cũng hiểu thái độ của mình nôn nóng quá, còn thằng nhãi thì không dễ gì mà lừa được nó cả. Biết thế rồi, lão đổi ngay thái độ bực tức thành tươi tỉnh, cười cầu hòa: “Sao cậu lại không tin lời ta vậy? Ta đâu có lừa cậu! Ban nãy chẳng qua chỉ vì nghe lời cậu nói mà lòng ta cảm động làm thái độ có phần khiếm nhã, mong cậu đừng trách! Chớ cho rằng ta lừa cậu để lấy rượu uống, đạo nhân ta thề với trời đất ta là con người vô cùng thật thà, sao cậu lại nỡ lấy ta ra làm trò đùa như thế!”

Bộ mặt lão trông quả thật là rất đáng thương, nhưng đôi con ngươi thì đảo đi đảo lại như chong chóng, rõ ràng là ngôn hành bất nhất, không hề thật bụng chút nào.

Hoa Tinh làm như không hề để ý hai con mắt của lão, nét mặt ra vẻ dăm chiêu dăm đo. Một hồi lâu hẳn mới đưa ra kết luận: “Lão mời ta ngồi cùng ăn cơm, ta cũng nên có lễ đáp lại. Thực tình rượu này là lão mua, đem trả lão cũng là hợp lẽ. Có điều ta sợ lão chê ít khiến ta mang tiếng xấu tính, phải thế không? Giờ ta muốn lão trước mặt mọi người ở đây, tự nói ra là không chê ít, cũng không cố chấp chuyện vừa xảy ra và đón nhận thành tâm của ta, thế thì ta lập tức trả lại rượu cho lão. Nhược bằng mà lão không đồng ý, thế thì ta uống nốt để không ai chê là ta xấu tính. Lão nghĩ thế nào?”

Hoa Tinh nhìn lão đạo dò xét. Lão thầm chửi tổ tông ba đời cái tên tiểu tử ma mãnh, sắp tâm chuẩn bị sẵn đường lui để tránh bị lão làm phiền về sau. Tuy nghĩ thế nhưng nhìn thấy rượu ngon lão cũng không muốn so đo, suy cho cùng thì lão đâu phải là người hẹp hòi, đành nói nước đôi: “Cậu nhỏ yên tâm đi, đạo nhân ta là người thế nào chứ, lẽ nào lại đi chấp nhặt với cậu! Cậu đã có hảo ý, ta cũng đâu nỡ khước từ, rượu nhiều ít cũng chẳng thành vấn đề. Xem ra cậu cũng là con người biết điều, đạo nhân ta vui lòng đón nhận thành tâm của cậu!”

Dứt lời, lão nhìn chòng chọc bình rượu trên tay Hoa Tinh, mặt lộ vẻ vui sướng vô cùng.

Hoa Tinh nhìn xung quanh, thấy khách nhân hầu như đều chăm chú xem trò đùa giữa hai người, ai cũng lộ ra vẻ thích thú cười cợt. Hẳn thầm bảo hãy đợi đấy, trò vui vẫn còn ở hồi sau! Nghĩ đoạn ngoái đầu nhìn lão đạo nói: “Được rồi, lão đã không hiềm rượu nhiều hay ít thì ta sẽ thật lòng trả lại cho lão chỗ rượu này. Lão hãy thưởng thức thật khoan khoái đi, mà uống rồi thì hãy nhớ những gì mà lão đã nói đấy, hãy cầm lấy này!” nói xong trao bình rượu lại cho lão đạo.

Mặt lão đạo trạc tươi tỉnh hẳn lên, hai tay bưng bình rượu dí sát mũi vào miệng bình ngửi, mắt nhắm lại hít một hơi thật sâu, đoạn làm bộ ngây ngất: “Thật là rượu ngon quá, ngửi một cái đã thấy tỉnh cả người, thật tuyệt vời!”

Mắt lão nhắm nghiền nên không nhận thấy nụ cười gian xảo của Hoa Tinh, nếu nhìn thấy không khéo lão sẽ tức hấn đến chết mất.

Khách nhân trên lầu nhìn lão đạo nhắm nghiền mắt ngất ngây đều cười rộ, nghĩ thầm đúng là con sâu rượu. Lão đạo chợt mở mắt, nhìn Hoa Tinh, vẻ ranh mãnh. Ánh mắt lão như nói: “Thằng nhóc, cho dù mày giảo quyệt đến mức nào, cuối cùng vẫn bị ta lừa được thôi! Muốn đấu với ta ư, ngươi hãy còn chưa xứng là đối thủ, hãy cố mà học hỏi thêm nữa đi!”

Hoa Tinh làm gì mà không biết được ý nghĩ trong đầu lão, hẳn chỉ cười thầm. Giờ thì lão cứ đắc chí đi, chỉ sợ lát nữa muốn khóc cũng không nổi thôi!

Lão đạo nhìn Hoa Tinh một lát rồi thu ánh mắt về, giơ cao bình rượu lên làm bộ đổ thẳng xuống họng. Động tác của lão trông gần giống điệu bộ của Hoa Tinh lúc trước, nhưng có phần thành thực hơn nhiều. Lão đắc chí: “Anh hùng hào kiệt cái gì người, thế này mới gọi là tiên thưởng tửu đó, biết chưa?”

Miệng Hoa Tinh nhếch lên trong nụ cười khó hiểu, lặng lẽ nhìn lão không nói một lời.

Lão đạo không muốn lãng phí giọt rượu nào nên mở miệng hết cỡ. Nhưng khi đưa bình rượu lên đến đỉnh đầu rồi dốc xuống, toàn thân lão chợt đỡ dần ra, chẳng thấy giọt rượu nào chảy xuống. Lão hạ bình, giương to đôi mắt nhìn thật kỹ, hồi lâu chỉ thấy mỗi một giọt rượu chảy ra.

Cái miệng đang há hốc lại cố mở to hơn, sợ rằng ngay đến giọt cuối cùng cũng bay mất, may sao nó cũng chảy vào miệng lão. Lão đạo bất chợt nhắm mắt lại, bộ mặt lộ vẻ say sưa như vừa được thưởng thức thứ rượu ngon nhất trên đời. Nhưng mấy chục con mắt trên lầu đều nhận ra kỳ thực chỉ có mỗi một giọt mà thôi.

Nhìn bộ mặt giả vờ mãn nguyện của lão, tất cả đều phá lên cười khoái chí, thậm chí có người còn phun cả thức ăn trong miệng ra, người khác ôm bụng gục xuống bàn không chịu nổi. doc truyện tại . Hoa Tinh cũng không nén nổi phải bật cười, quả là một trò vui nhộn đặc biệt.

Lão đạo từ từ hé mắt ra, bất gặp vẻ cười cợt trong ánh mắt của Hoa Tinh. Thấy mặt lão dần dần tím lại, Hoa Tinh vội vàng: “Lão đạo à, ông làm sao thế? Ngụm rượu vừa nãy thật ngon phải không? Nếu không

thì việc gì lão phải mở to miệng như vậy? Hay là lão định cảm ơn ta? Khỏi cần đi, chẳng phải vừa nãy chúng ta đều đã nói đây là một chút thâm ý của ta thôi mà. Lão cũng đã nói rồi, rượu nhiều ít không thành vấn đề, cái quan trọng là ta có thiện ý phải không. Bây giờ ta cũng không cần lão phải cảm ơn, lão chỉ bảo ta là một trang hảo hán sao, khỏi cần phải để tâm đến mấy chuyện lật vật đó.”

Câu nói của Hoa Tinh khiến cho lão đạo tức muốn vỡ bụng. Khuôn mặt lão càng đen sẫm lại tựa như mặt Trương Phi, mọi người lại được một dịp cười rũ ra. Mặt lão đạo lúc tái, lúc đỏ. Rõ ràng là tốn bao nhiêu lời tốt đẹp mà kết quả thu được chỉ là mỗi một giọt rượu, đã vậy lại còn bị cười nhạo không ra gì. Không ngờ bản thân mình lại bị thằng nhãi ả này xô xiên, làm mất mặt giữa chốn thanh thiên bạch nhật, đúng là không thể nhịn được nữa! Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Lão đạo bực tức nhìn Hoa Tinh hầm hầm, nghiêng rằng: “Thằng tiểu tử thói tha độc ác, dám mang đạo nhân ta ra làm trò cười. Nói ra xem ngươi định giải quyết thế nào, hôm nay nếu ngươi không nói cho rõ ràng, đạo nhân ta sẽ theo ngươi đến cùng!”

Lão đã tức đến run bắn người lên, điệu bộ đó càng làm cho những người có mặt thêm khoái trá. Hoa Tinh vẫn tỉnh bơ như không, nhìn lão đạo vờ không hiểu: “Lão đạo à, lão không thể trách ta được. Ta có chọc tức gì lão đâu, ai ở đây cũng đều thấy mà!”

Nói xong mặt xịu xuống lộ dáng vẻ oan ức, bộ dạng chẳng khác gì đứa trẻ con bị mắng. Những người có mặt thấy Hoa Tinh như thế càng cười thắm trong bụng, một số làm toáng lên, nói rằng Hoa Tinh đâu có làm gì sai, lao xao phản đối lão đạo.

Hai mắt lão đạo đỏ ngầu tức tối: “Xằng bậy, ngươi nói ngươi không chọc tức ta? Thế ai bảo là còn đứng một ngụm rượu? Tại sao ta chẳng thấy có gì cả? Rõ ràng là ngươi đã uống hết, thế mà cố ý lừa ta, chẳng phải rắp tâm đem ta ra làm trò hề ư? Nói đi, nếu như không nói rõ ràng cho ta biết, đạo nhân ta sẽ cho ngươi một bài học!” Bộ dạng của lão đã nộ khí xung thiên, càng khiến ọi người được một mẻ cười.

Hoa Tinh so vai lại làm bộ oan ức, nhìn khắp lượt khách nhân với vẻ cầu cứu, đoạn ngoái đầu lại nói với lão đạo: “Lão đạo à, lão đổ oan cho ta quá, miệng lão hồi nãy há ra to như vậy, ai cũng nhìn thấy cả. Rõ ràng là rượu ngon đều chui hết vào bụng lão rồi, nếu không thì mặt lão sao lại có bộ dạng của người say như vậy? Giờ lại nói rằng ta chọc tức lão, thế nghĩa là thế nào? Các vị đều đã thấy hết rồi đó, ta có trêu tức gì lão đạo không? Các vị đều rõ cả phải không nào? Lúc này khi trả lại rượu cho lão, chúng ta đã nói trước mặt các vị ở đây. Ta có nói rượu ít quá trả lại lão thì xấu hổ, lão cứ khẳng khẳng bảo là không sao. Dích thân lão nói trước mặt mọi người, nhiều ít gì không thành vấn đề, chỉ cần ta thật tâm là được. Giờ lão đã uống hết rượu rồi, còn trước mặt mọi người tráo trở đổ oan cho ta. Các vị nói đi, có phải ta rất oan ức không?”

Chúng nhân nhao nhao lên tiếng bênh vực Hoa Tinh, càng làm cho lão đạo thêm lộn ruột mà không nói được gì. Hôm nay lão quả thật bị sao chổi chiếu mệnh rồi, tưởng chơi khăm được người hóa ra bị người lừa lại, khiến cho đầy một bụng lửa tức giận mà không tìm ra chỗ nào để trút, lại nhìn bộ dạng vờ vịt oan uổng của Hoa Tinh mà vẫn được bênh vực, càng làm cho lão thêm phần nộ hỏa. Nhưng lão cũng hiểu rằng chuyện đến nước này đều cũng bởi lão đã đánh giá thấp đối thủ. Chúng nhân trong tiểu lâu đều đứng về phía Hoa Tinh nên bản thân lão dù có lý vẫn bị coi là vô lý, hơn nữa thằng nhãi lại vô cùng ma mãnh, ngay từ đầu đã chặn họng bịt ngay lối đi của lão. Biết rõ là bị Hoa Tinh đưa ra làm trò đùa nhưng lão đành phải cắn răng mà chịu.

Lão đạo cố nén cơn tức, lầm bầm: “Thằng nhãi, dám đem đạo nhân ta ra làm trò đùa! Được, hãy nhớ đấy, giờ thì ta không còn lời gì với ngươi nữa. Cứ coi như hôm nay đạo nhân ta xui xẻo, giờ hãy biến nhanh cho khuất mắt ta. Biến ngay, lão đạo ta thật không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Nhìn bộ dạng của lão, chúng nhân lại được thêm một trận cười.

Mắt Hoa Tinh đảo nhanh quan sát đối phương từ đầu tới chân, không ngờ được là tuy ăn vận kỳ quái như vậy nhưng đến mức này lão vẫn giữ không nổi nóng, thật là đáng nể. Bất chợt hần cảm thấy thân thiện với lão ta, nhìn bộ dạng không cam chịu của lão, hần vội cười dàn hòa: “Lão đạo à, lại tức tối rồi à? Hãy nhìn bộ mặt lão đen tím lại như Trương Phi thế kia, làm sao lại bỏ cuộc nhanh như vậy? Nào, tiếp tục nữa chứ, ta còn muốn chơi tiếp mà!”

Hoa Tinh cố ý chọc tức thêm để xem lão ta tổ thái độ thế nào. Lão đạo nghe thấy, trừng mắt nhìn hần

rồi quay mặt đi không thèm nhìn hấn nữa, miệng gắt gỏng: “Chơi cái đầu nhà ngươi! Đạo nhân ta không thèm chơi với ngươi, đồ xỏ xiên đều cẳng. Đạo nhân ta chơi không nổi với ngươi, không thèm chơi với ngươi, không chơi là không chơi, hừ...!”

Bộ dạng tức tối của lão đạo hết như tiểu hài đang dỗi hờn, càng khiến cho chúng nhân cười nghiêng ngả. Chỉ Hoa Tinh là vẫn lộ vẻ thản nhiên, nghe lão đạo trả lời nét mặt lộ rõ vẻ thất vọng: “y dà, ta đang vui nên muốn chơi tiếp, sau đó sẽ trả lại cho lão một bình rượu ngon, vậy mà lão lại không muốn. Thì thôi vậy, ta đỡ được một món tiền...”

Nói rồi, Hoa Tinh đảo mắt ra hiệu cho khán giả dừng cười, ý nói vở kịch hãy còn tiếp diễn. Quả nhiên, lão đạo nghe còn một bình rượu ngon khác thì lập tức tươi tỉnh trở lại, quay đầu nhìn Hoa Tinh, mắt mở to lộ vẻ thêm khát tột độ, giọng nửa tin nửa ngờ: “Chàng trai trẻ, việc gì cậu phải tốt bụng như vậy? Hay lại định lừa bịp ta? Muốn phá ta lần nữa chắc?” Rõ ràng lão sợ lại một lần nữa trở thành trò đùa.

Hoa Tinh tự nhủ lại có trò diễn rồi, mặt vênh lên ra vẻ không vui, nói: “Lão đạo à, thế là thế nào nhỉ? Lão cho rằng ta giống như lão ư? Ta đâu phải người nói một thành hai, giống như nói trả lại lão ngụm rượu chẳng đã trả rồi là gì? Lẽ nào ta lại là kẻ đổi trắng thay đen, nếu lão không tin thì thôi cũng được, chẳng cần tin ta làm gì nữa. Hừ...!”

Nói rồi hấn làm bộ hết như lão đạo trước đó, quay ngoắt đi không thèm nhìn làm gì lão ta nữa.

Lão đạo nghe nói tới ngụm rượu trước đó, lập tức sôi máu lên, nhưng nghĩ tới một bình rượu ngon khác nên lại cố nén, hạ giọng: “Chàng trai trẻ, chớ nổi giận! Đạo nhân ta vừa nãy chẳng phải đã để cho cậu làm trò cười là gì! Hi hi, chẳng lẽ lại không thể cẩn thận thêm chút sao? Cậu phải biết là rượu đó không phải là rượu thường, chủ quán bảo chỉ duy nhất có một bình. Bình rượu ấy đã bị cậu uống sạch, còn lấy đâu ra nữa. Cậu lại định lừa ta có phải không?”

Hoa Tinh ngoái đầu đảo mắt khắp lượt trên người lão đạo, ánh mắt kỳ khôi như đang nhìn quái vật, nhìn đến mức lão tự thấy nhột nhột, tự hỏi thằng nhóc này nhìn gì mà khiếp thế, chẳng lẽ từ nãy đến giờ còn chưa rõ? Không thể được, lúc đầu chẳng phải hấn đã tự nhắc đến hay sao? Con mắt hấn sao mà kỳ quái, như thế có nghĩa là gì vậy? Thật không thể hiểu nữa!

Mặt lão đạo có phần mất tự nhiên, cau mày: “Chàng trai trẻ, đừng có nhìn ta kiểu đó, bộ cậu coi ta là quái vật chắc? Cậu nhìn ta đến nổi ta thấy nổi hết cả da gà, hi hi...” Lão cười vẻ rất thiếu tự nhiên.

Hoa Tinh thu ánh mắt về, trở lại vẻ bình thường, nói với lão đạo: “Lão đạo à, lão cho rằng mang bộ dạng này mà vào tửu lâu, người ta sẽ thành thật với lão là họ có bao nhiêu rượu ngon chắc? Theo ta thì họ mà nhìn thấy lão như vậy ắt sẽ ngán ngẩm lắm, lại có một ôn thần ăn mày nữa tìm đến xin xỏ rồi! Nhìn kiểu cách thì tửu lâu này có lẽ đã mở từ lâu lắm, tuy nhiên cách ăn mặc của ông chắc là mới mẻ quá nên chủ quán mới dùng cách an toàn, có mười thì báo còn một, những gì có giá trị thì đều báo là hết rồi. Lão nói đi, nom bộ dạng lão như vậy người ta có sợ là lão sẽ ăn quyết không nào? Có như thế chủ quán mới không bị tổn thất, lại vẫn giữ được hòa khí. Nếu thu thêm được khoản tiền thì họ sẽ cảm ơn trời đất, không thu được thì họ chỉ mất có một chút. Cho nên lão nói chỉ có mỗi một bình rượu ngon thôi ư, nhất định là không phải rồi! Giờ thì lão còn nghĩ rằng ta bịp lão nữa hay không?”

Thao thao một tràng xong, Hoa Tinh nở nụ cười tự nhiên rồi cầm đũa bắt đầu gấp, mắc kệ lão đạo đang ngẩn người ra nhìn hấn. Lão đạo nghe Hoa Tinh phân tích một hồi thấy có lý, liền cho rằng tiểu nhị đã xem thường mình, lập tức nổi giận quát to: “Quân hỗn đản, dám đối xử với lão đạo ta như thế, làm cho ta mất mặt quá đi! Thật là điên tiết, không được, ta phải cho bọn chúng một trận!”

Nói xong dứt lời toan đứng lên. Hoa Tinh vội vàng ngăn lại: “Ấy chớ lão đạo, chớ bực tức làm gì, hãy ngồi xuống ăn chút gì đã! Nếu lão cứ như thế mà đi, e lại càng không được gì. Tốt nhất hay để ta, nhất định là sẽ làm cho lão vừa ý, thế nào?” Nói rồi mỉm cười vẻ hết sức chân thành.

Lão đạo sững lại do dự, nghĩ kỹ thì lời của Hoa Tinh vẫn đúng, nếu lão đi thì có thể sẽ cho lũ tiểu nhị một trận nên than nhưng chưa chắc đã có rượu ngon mà uống. Được, thử tin hấn ta lần nữa xem, bèn hỏi ngược: “Chàng trai trẻ, có phải lại định giở trò với ta không? Ta sợ cậu rồi đó!”

Hoa Tinh nhìn vẻ đề phòng của lão đạo, biết là lão đã cảnh giác, bất giác bật cười: “Không phải thế, chẳng qua là ta đi thì thích hợp hơn lão mà thôi. Lão quyết định mau lên, nếu không thì hãy tự đi mà nghĩ cách

lấy!”

Lão đạo nghe Hoa Tinh nói, bụng chửi thầm thằng nhãi ranh giáo quyệt, nhưng miệng thì lại cười: “Có gì thì cậu cứ nói ra đi, có thể đáp ứng được điều gì thì ta nhất định đáp ứng.” Nói xong, mắt nhìn chăm chăm vào Hoa Tinh, vẻ chờ đợi lần đề phòng.

Hoa Tinh nhìn biểu hiện của lão, thầm cảm thấy trong lòng lão có gì đó trắc ẩn, có điều lúc này hắn không muốn trêu ngươi nữa, chỉ nói: “Lão đạo à, chỉ cần lão không tính toán chuyện xảy ra vừa nãy thì ta sẽ kết bằng hữu với lão, vì lão mà mua thêm hai bình hảo tửu khác, cũng tức là đền cho lão nguyên cả bình vừa rồi. Lão có đồng ý không?” Nói rồi nhìn lão đạo, mắt lộ vẻ chân thành.

Lão đạo không ngờ Hoa Tinh lại đưa ra ý đó, ngạc nhiên nhìn hắn, ánh mắt oán trách dần dịu lại, trầm giọng: “Được, xem ra cậu có vẻ thật bụng, đạo nhân ta cũng không truy cứu chuyện trước đây nữa. Kết giao thì kết giao!”

Hoa Tinh cười, chìa tay nắm chặt bàn tay của lão đạo, mắt lộ vẻ vui mừng: “Không đánh một trận thì không quen biết nhau, từ nay về sau chúng ta sẽ là hảo bằng hữu!”

Nắm tay hắn xiết chặt hơn, cảm giác chân thành truyền sang tay lão đạo. Cảm nhận được điều đó, lão khẽ gật đầu không nói gì thêm nữa, chỉ nắm chặt bàn tay của Hoa Tinh. Màn kịch đột nhiên xoay chuyển theo chiều hướng khác làm khán giả trong tửu lâu chưng hửng, dần dần quay đi không để ý đến hai người nữa.

Hoa Tinh đi xuống, sau đó nhanh chóng quay lại xách theo hai bình rượu ngon mới, trước hết đưa lão đạo một bình, tự tay rót ra hai bát nâng lên: “Lão đạo, mời. Chúng ta cạn một hơi, chúc mừng có duyên kết thành bằng hữu!”

Lão đạo hân hoan cười tít mắt: “Cậu nhỏ xem ra còn có chút lương tâm. Nghĩ lại ban này đúng là cậu định chọc phá ta phải vậy không? Cậu chớ hòng phủ nhận!”

Hoa Tinh bật cười: “Lão đạo à, lão hãy tự xem, cách ăn vận của lão ai nhìn thấy đều chẳng muốn trêu chọc, có điều họ không dám đẩy thôi. Ta chỉ là thay mặt họ làm cái điều mà họ không dám làm, để tất cả cùng được vui vẻ vậy thôi. Lão nói xem như vậy không thú vị sao?”

Lão đạo nhìn Hoa Tinh lâu bầu: “Vui! Hừ, đem ta ra làm trò cho vui cho thiên hạ. Hừ, tiểu tử nhà ngươi thật tốt bụng quá nhỉ!”

Nét mặt lão lại sầm xuống, rõ ràng là vừa rồi đang rất niềm nở.

Hoa Tinh cười cười, nhìn xung quanh nói to: “Ta làm sao lại không phải là người tốt cơ chứ? Có các vị chứng giám, chẳng lẽ ta lại không phải là người tốt?”

Chúng nhân trong quán cùng hô to: “Tốt, tốt! Là người tốt!”

Đoạn lại phá lên cười một trận.

Lão đạo uống một hơi cạn bát rượu, nhắm nhắng: “Họ nói thì tính làm gì! Ai cũng đều muốn cậu chọc tức đạo nhân ta để được cười nên tất nhiên sẽ bênh vực cậu thôi, ta cũng không thèm chấp. Phải rồi cậu nhỏ, cậu còn chưa nói với ta là cậu là ai? Thế thì sao có thể gọi là bằng hữu được? Ta xem cậu thật ra là không có thành ý.”

Hoa Tinh châm đầy bát rượu cho lão, nhẹ nhàng: “Ta lại nghĩ rằng lão không thể không biết ta là ai. Ta đây chính là anh hùng trẻ tuổi nhất trong thiên hạ, thiếu niên nhưng bản lĩnh Phi phàm, đường đường chánh chánh tên là Hoa Tinh.”

Ngôn từ khoa trương của hắn khiến lão đạo lập tức sôi máu lên, đến mức bật cả miếng thịt gà đang nhai trong miệng ra.

Hoa Tinh thấy thế xua tay: “Ấy chớ, lão đạo à, chớ có vì kết giao được với nhân vật đỉnh đỉnh đại danh như ta mà cảm động quá, tổn hại đến sức khỏe lắm đấy!”

Lão đạo dùng dưng chửi toáng lên: “Con bà nó, vô sỉ đến thế là cùng, thiên hạ không có thứ hai như ngươi nữa đâu. Cái gì là anh hùng nhỏ tuổi nhất thiên hạ? Cái gì là thiếu niên nhưng bản lĩnh Phi phàm?”

Ta nhỏ toẹt vào người, không thử soi gương mà xem lại bản mặt mình đi! Bộ dạng như thế cùng lắm chỉ gọi là...là... miễn cưỡng gọi là..., lấy đầu ra mà anh hùng... Hãy tự nhìn kỹ lại mình đi!”

Nói đoạn ngẩng đầu ưỡn ngực, ra vẻ kẻ đệ nhất thiên hạ phải là ta đây! Khách nhân thấy vậy lại được dịp cười thoải mái, ai cũng không ngờ lão đạo lại còn ngông cuồng hiếu thắng đến như thế. Bộ dạng của lão thật không hổ là anh hùng rượu cái thế, không đáng gọi là anh hùng ư?

Hoa Tinh cũng không nén nổi lăn ra cười, cười đến chảy cả nước mắt. Nên nói thế nào nhỉ, cái lão đạo này quả là một lão khát cái đáng yêu! Giá mà ba người Mai Hương cũng có mặt ở đây, nhất định sẽ được một bữa vui vẻ nhớ mãi.

Lão đạo nhìn mọi người trong quán, mặt vênh lên: “Hừ! Đúng là lũ người không có mắt mà, không biết thưởng thức gì cả! Không thèm nói chuyện với lũ các ngươi nữa, ta còn phải uống rượu của ta!”

Nói rồi bất chấp ai cười cứ cười, lão vực mặt vào bát rượu, điệu bộ thật khôi hài vô cùng. Có người cười đến mức đứt cả hơi, ôm bụng không thể ngồi lên nổi. Hoa Tinh đã bình tĩnh lại, lặng lẽ ăn, chỉ thỉnh thoảng mới chọc lão đôi câu nhưng không dám cười. Một lúc lâu sau, tửu lâu mới yên tĩnh trở lại.

Trò vui của lão đạo làm chúng nhân cười đến vỡ cả bụng, hầu hết không để ý gì đến cái tên Hoa Tinh trừ hai thanh niên hắc bạch y. Khi nghe hắc xưng tên cả hai đều lộ vẻ kinh ngạc, nhìn kỹ Hoa Tinh từ đầu tới chân.

Sau khi cơm rượu no say, Hoa Tinh và lão đạo chia tay nhau, xuống lầu ai đi đường nấy. Hai thanh niên kỳ bí kia cũng lần lượt ra đi.

62. Chương 62: Ma Dịch Sơ Hiện

Rời tửu lâu, lão đạo hỏi Hoa Tinh: “Cậu nhỏ, ta vẫn không biết cậu là ai?”

Hoa Tinh mỉm cười: “Vậy thì ông thử xem ta giống ai? Hay là ông đến khách trạm ta đang nghỉ đi, gặp mấy bạn đường của ta ở đó thì ông sẽ biết ngay ta là ai thôi mà.”

Dọc đường đi, hắc mới hỏi một câu đã thắc mắc từ lâu: “Lão đạo à, sao ông lại đến đây? Hai người cùng ông vào tửu lâu ban nãy có quen biết với ông không? Xem ra hai bọn họ không đơn giản chút nào!”

Lão đạo đảo mắt bốn phía, đáp nhỏ: “Về đến khách trạm rồi hẵng nói! Có điều cậu phải để ý đến cả hai, đặc biệt là gã áo trắng đó.” Nói đến câu “gã áo trắng”, nét mặt lão lộ ra vẻ căm ghét.

Hoa Tinh nghe chỉ cười cười, không nói gì thêm. Hai người rảo bước, chẳng mấy chốc đã về đến khách trạm.

Mai Hương ra đón, đang định chào Hoa Tinh thì nhìn thấy lão đạo. Nét mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc như nhìn thấy quái vật, cái miệng xinh xắn há hốc kinh ngạc.

Hoa Tinh nhìn thấy bật cười, nói với lão đạo: “Ông xem, ông quả rất có năng khiếu dọa đàn bà trẻ con đó, đi đến đâu cũng đều khiến cho người ta kinh sợ.” Đoạn tiến lên phía trước ra hiệu cho Mai Hương.

Mai Hương dựa vào vai Hoa Tinh, nét mặt còn chưa hết kinh ngạc, khẽ hỏi: “Hoa Tinh à, đây là ai vậy? Vừa giống vừa không giống hoà thượng, nói là đạo sĩ cũng không phải. Thật là kỳ quái...” vừa nói vừa hiếu kỳ nhìn vị khách kỳ lạ từ đầu đến chân.

Hoa Tinh nhìn lại lão đạo rồi quay sang nàng, mỉm cười: “Hương Nhi, vị này vừa kết bạn với ta, muội cứ gọi là lão đạo trọc. doc truyện tại . Ông ấy rất thích đùa, thú vị lắm. Chúng ta vào đi!” Nói đoạn đưa tay choàng ngang lưng nàng dìu về phòng.

Trong phòng mọi người tề tựu đông đủ. Cô Ngạo, Trần Lan vừa nhìn thấy lão đạo cũng đều kinh ngạc trợn cả mắt lên, Âm Vũ thì lộ vẻ thất kinh như đã gặp lão ta ở đâu đó. Hoa Tinh giới thiệu hai bên với nhau, đoạn tươi cười: “Lão đạo à, mấy vị này đều là người thân của ta. Sau này nếu không có ta, ông mà gặp thì nhớ hãy quan tâm đến họ!”

Lão đạo nhìn khắp lượt mọi người, chợt cười khà khà: “Hoa Tinh à, ta thấy cậu đổi tên thành Hoa Tâm thì hay hơn đó. Tinh lưu khắp chốn, sau này làm sao mà gánh nổi? Hì hì, cậu có biết không, cái phúc nhiều vợ trông thế mà khó hưởng trọn lắm đấy!”

Câu nói của lão, mấy thiếu nữ mỗi người hiểu một cách. Hoa Tinh cười xòa: “Không bàn mấy chuyện đó, hãy nói chuyện hai người hắc bạch y ấy đi. Ta rất quan tâm tới họ, lão đạo ông biết nhiều về họ không?”

Lão đạo kinh ngạc nhìn Hoa Tinh, tay xua lia lia: “Hoa Tinh này, cậu với ta đã là bằng hữu nên ta nhắc cậu một điều, chớ đừng để mấy nữ tử này gặp mặt họ. Đặc biệt là gã vận bạch y đó, kim tiêu trong tay hắn không phải là cây tiêu bình thường đâu!”

Hoa Tinh chau mày: “Lão đạo này, ý ông muốn nói tốt nhất là ta ra tay giết quách cái tay áo trắng ấy đi phải không?”

Lão đạo giật mình, trợn mắt nhìn hắn vẻ không thể tin: “Cậu nhỏ, chớ nói bừa! Muốn giết hắn ư, không dễ đâu! Cậu có biết hắn là ai không? Biết được bao nhiêu? Dám mở mồm ra nói liều ư? Lão đạo ta thật khâm phục cậu rồi!” Hắn là lão đã ít nhiều hiểu biết về bạch y thanh niên, nên mới không tin lời của Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười hờ hững: “Thế nào, lão đạo không tin hả? Không sao, ông hãy nói ra hắn là ai, có bản lĩnh gì?” hắn không muốn tiết lộ thực lực nên giả bộ không biết gì hết.

Lão đạo đưa con mắt kỳ lạ nhìn Hoa Tinh, nhẹ nhàng: “Tên hắn ta là La Văn, từ Thanh Hải đến. Là người mới xuất đạo gần đây, võ nghệ cao cường khó đoán biết nổi. Ta gặp hắn ở thượng du Hoàng Hà, theo đường đi cùng đến đây nên có biết một ít. Cây kim địch trong tay hắn hết sức tà dị, vừa có thể dùng làm binh khí giao chiến, khi thối lên lại phát ra giai điệu của ma quỷ, khiến cho người nghe không tự chủ nổi mà làm theo sự điều khiển của hắn, thật đáng sợ. Đặc biệt là nữ nhân, nếu nghe rồi sẽ bị mê hoặc để hắn muốn làm gì thì làm. Ta theo dọc đường, thấy con gái bị hắn ta mạo phạm có đến cả chục, may mà mấy lần ta đến kịp phá được. Bởi thế mà ta bám riết theo hắn, tính làm vài việc tốt dạng tích chút ân đức.”

Mấy nữ nhân mặt mày tái nhợt, Mai Hương không nén được lên tiếng: “Lão đạo, tại sao ông không giết quách hắn đi? Hắn đồn mặt như vậy thì dễ sống làm gì?”

Mặt nàng sầm xuống rất bất bình. Lão đạo lắc đầu: “Đâu phải ta không dám, có điều thẳng nhai đó lợi hại lắm, ta không làm gì nổi. Lão đạo ta chỉ có thể bám riết theo chọc phá thôi, chính vì thế mà hắn cũng rất bực với ta, nhưng chẳng làm gì nổi ta, hì hì...” Lão cười vẻ đắc ý kiêu hãnh.

Mai Hương không dừng được, lên tiếng: “Cách của ông là đập rắn không đập đầu. Tiểu nữ mà có võ công như ông thì hắn phải chết, không thể để gây hại cho nữ nhân trong thiên hạ được!”

Hoa Tinh cười nhẹ: “Lão đạo à, ông hãy kể chuyện gì đó về hắn đi, xem hắn có làm gì quá đáng không?” Đoạn đưa mắt nhìn lão vẻ giục giã.

Lão đạo thở phào một hơi: “E là ta kể ra thì các người khó chịu lắm. Thôi được, ta sẽ kể để các người biết, sau này phải hết sức cẩn thận với hắn...”

Ngừng một lúc, lão bắt đầu: “Kể một chuyện mà ta nhớ rõ nhất vậy, hy vọng các người nghe xong chớ quá đau lòng. Ngay khi mới nhìn thấy hắn, ta đã cảm giác trên người hắn toàn tà khí nên quyết định bám theo sau, từ thượng du Hoàng Hà đến dưới núi Không Động. Trong mấy ngày đó, trước sau hắn ta đã chiếm đoạt đến tám thiếu nữ. Lão đạo ta tức điên lên muốn thủ tiêu hắn ngay, nhưng hễ ta đến gần là hắn phát hiện ra, sau khi giao đấu mấy hiệp thì hắn đều tháo chạy. Đạo nhân ta đuổi mãi không kịp, đang truy tìm khắp nơi thì tình cờ lại thấy hắn dưới chân núi Không động...”

Ngừng lại nhấp ngụm nước, lão đạo kể say sưa: “Ta đuổi kịp hắn nhưng lại chậm mất một bước, lại một thiếu nữ xinh đẹp khác bị hắn làm hại. Về sau ta mới đoán ra, hắn chạy trốn ta, tình cờ đến chân núi Không động, vừa vận lại gặp cặp trai gái đang rong chơi trong rừng. Thiếu nữ đẹp đó mê hồn, chẳng may bị La Văn phát hiện. Hắn thối ma dịch làm thiếu nữ mê muội, đồng thời điểm huyệt khống chế thanh niên đi cùng, làm nhục thiếu nữ ngay trước mặt cậu ta. Khi đạo nhân ta đuổi đến hắn đã kịp chạy xa mấy chục trượng, ta tức điên người truy riết theo hắn. Tiếc là khinh công hắn cao quá, lại thoát được. Đạo nhân ta mới quay lại, giải huyệt rồi an ủi họ, nhưng chẳng ăn nhằm gì. Thanh niên đó tên là Đặng Vũ, cứ ngửa mặt nhìn trời khóc lóc, còn thiếu nữ thì đột nhiên cắn lưỡi tự tử. Cậu ta bế thi thể bạn gái lên, thề bằng mọi

cách sẽ trả thù. Bộ dạng phần uất của cậu ta nghĩ lại giờ đây ta vẫn thấy đau lòng. Cuối cùng Đặng Vũ ôm thi thể cô gái đó, chạy như điên về phía núi Không động, đạo nhân ta gọi thế nào cũng không quay lại...”

“Từ đó về sau ta luôn bám sát theo La Văn, quyết không cho hắn ta một cơ hội thủ ác nào nữa, đồng thời cũng nghĩ cách trừ khử hắn. Bởi Đặng Vũ đã để lại cho ta một ấn tượng không thể quên được, vốn hai người họ có một mối tình thâm sâu lãng mạn, nhưng La Văn đã hủy hoại hết cả. Một người chết rồi, một người sẽ sống ra sao? Hầy!”

Lão đạo kể xong, không nén được hơi thở dài chua chát.

Mai Hương, Trần Lan, Âm Vũ cả ba đều tỏ nỗi bi thương khôn cùng. Sắc mặt Cô Ngạo trầm xuống sắt lại, tên La Văn khốn kiếp này đúng là đáng chết một trăm lần.

Mắt Hoa Tinh toát lên vẻ căm tức như muốn ra tay ngay với La Văn, nhìn ba nữ nhân của mình căn dặn: “Nếu gặp hắn các nàng phải hết sức cẩn thận, có dịp ta sẽ làm thịt hắn ngay!”

Câu sau hắn nói với ngữ khí vô cùng quyết liệt, chứng tỏ Hoa Tinh đã coi La Văn là một cái họa lớn. Mấy nữ nhân bên cạnh hắn toàn là hoa nhường nguyệt thẹn, nếu để La Văn sống thì làm sao hắn có thể yên tâm đây?

Mai Hương nghe Hoa Tinh nói, vội vã đáp: “Phải rồi Hoa Tinh à, lần tới gặp hắn chàng hãy tìm một cơ hội giết quách hắn đi, để hắn không làm hại ai được nữa, cái tên La Văn khốn kiếp này!”

Âm Vũ và Trần Lan cũng khe khẽ gật đầu đồng ý.

Mắt lão đạo nhìn Hoa Tinh vẻ nghi hoặc: “Hoa Tinh à, nói thật tên La Văn ấy võ nghệ rất cao cường, cậu chớ có coi thường. Theo như ta thấy, võ công của hắn ít nhất cũng phải ngang ngửa với Lý Dục, không dễ gì giết chết được hắn đâu!”

Lão vừa nói xong, trừ Hoa Tinh thì cả ba nàng và Cô Ngạo đều tái mặt, không ngờ võ công của La Văn lại lợi hại đến mức đó, vậy thì bản lĩnh của lão đạo cũng không thể kém cõi rồi.

Hoa Tinh nhìn lão đạo, hỏi: “Lão đạo à, ông có còn muốn đi theo hắn nữa không? Hay là để ta cử người bám theo sau đó báo lại với ông?”

Lão đạo nghe vậy, vui mừng: “Thế thì hay quá, ta không phải phí sức nữa!” Thái độ lão thật hớn hở.

Hoa Tinh cười hỏi: “Lão đạo à, ông còn chưa nói người áo đen ấy là ai?”

Lão đạo chau mày khẽ lắc đầu: “Hắn ta quả là rất đặc biệt, đạo nhân ta không biết được bao nhiêu. Chỉ nghe hình như tên là Dạ Phong, lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, tuy nhiên cả bản lĩnh nhân cách đều không tồi. Ta nghĩ cậu kết bạn với hắn là hay đó.”

Chừng như chợt nghĩ ra điều gì, lão vội vã: “Phải rồi, ta không quấy các người nữa. Nơi này náo nhiệt đông người, ta phải đi canh chừng La Văn không thì lại có thêm nữ nhân khác chịu thiệt. Tái kiến!”

Dứt lời bỏ đi ngay. Hoa Tinh gật đầu cười: “Để ta tiễn lão vậy, tiện thể gọi người phụ lão một tay.”

Tam nữ và Cô Ngạo vẫn ở trong phòng, một lúc sau Hoa Tinh quay lại dặn dò: “Lão đạo này trông thế mà không hề đơn giản, võ công ông ta còn lợi hại hơn những gì ông ta kể. Tương lai nếu có gì nguy hiểm thì các người cứ cầu cứu ông ta. Còn với La Văn thì mọi người phải hết sức cẩn thận, đặc biệt là Hương Nhi, từ nay đừng rời ta quá xa, hiểu không?”

Cả ba nàng đều gật đầu vâng lời. Cô Ngạo hỏi: “Công tử cho rằng lời của lão đạo vừa rồi đáng tin lắm sao? Đệ thấy ông ta có gì kỳ quái và thần bí lắm, khó mà dò biết được.”

Hoa Tinh gật đầu khẽ đáp: “Quả thật lão đạo trọc này rất thần bí, nhưng không làm hại chúng ta đâu. Còn lai lịch của ông ta thì Vũ Nhi có biết một ít phải không?” Nói rồi nhìn về phía Âm Vũ.

Âm Vũ không ngờ Hoa Tinh phát hiện ra được biểu hiện mà nàng chỉ thoáng bộc lộ ra, xấu hổ đáp: “Thưa công tử, Tiểu Vũ trước đây chưa gặp ông ta nhưng có nghe được ít tin tức, đều nói rằng ông ta vô cùng lợi hại, võ công khó ai địch nổi. Tổ chức miêu tả tướng mạo rất cận kề nên khi gặp là muội nhận ra ngay, cũng

không ngờ lại gặp ông ta ở đây. Tổ chức có dặn không được để ông ta phát hiện ra thân phận, tránh phiền toái. Có điều tổ chức không tiết lộ thân phận ông ta nên muối cũng không rõ.”

Hoa Tinh cười: “Biết thế là tốt rồi, không bàn chuyện này nữa. Ta mà kể lại chuyện ta gặp lão ấy thế nào, đảm bảo mọi người đều sẽ cười bể bụng, tin không?” Dứt lời nhìn ba nàng cười đầy ý tứ.

Quả nhiên ba thiếu nữ nghe hẳn kể đều lăn ra cười, Mai Hương nhớ lại bộ dạng kỳ quái của lão đạo lại càng không nhịn được, gục vào lòng Hoa Tinh cười đến không thể đứng lên nổi.

Lại nói về chuyện ở chân núi Không Động, chàng thanh niên áo trắng bế thi thể người yêu điên loạn hét lớn “Ta phải báo thù! Ta phải báo thù!”

Tiếng kêu của chàng vang khắp cả rừng thẳm núi cao, tiếng thét xé lòng khiến ai nghe cũng phải đau đớn. Gió thoảng qua mang theo những đau thương của chàng đến mọi nẻo.

Đặng Vũ bế xác thiếu nữ chạy như điên, không vào cửa núi mà vòng ra phía hậu sơn. Sau núi hoang vu không có một dấu chân người, đá tảng chen lẫn hang động. Chàng ôm thi thể thiếu nữ chạy vòng vèo, nước mắt giàn giụa, vừa chạy vừa hét lớn: “Lão quỷ, lão quỷ! Ra đây, ra nhanh, ra nhanh đi!”

Chàng vừa khóc vừa hét to, bước đi loạn choạng như cũng đã thấm mệt. Nỗi bi thương đã khiến chàng không còn bước nổi nữa.

Từ trong một hang động chợt vọng ra tiếng kêu: “Tiểu quỷ, sao không ra trước núi luyện tập, lại tới đây làm mất yên tĩnh của ta, cứ khóc lóc làm ta điên lên được! Muốn làm ta điên chết mới hả chắc?”

Một tràng âm thanh chói tai vọng tới, từ trong động xuất hiện một bóng người kéo theo hai sợi xích sắt. Hai chân người đó đã mất nên phải dùng tay để di chuyển, tuy vậy tốc độ vẫn nhanh như người chạy. Mái tóc dài che kín khiến người ta không thể nhận ra khuôn mặt, trừ cặp mắt sáng quắc.

Đặng Vũ vẫn bế thi thể thiếu nữ, miệng gào lớn: “Lão quỷ, lão quỷ! Ra đi, mau ra đi...!”

Mặt chàng tái nhợt, nước mắt nhoe nhoẹt, trông cũng đến năm phần giống quỷ. Tiếng khóc thảm thiết như tiếng cuộc kêu, thê lương vang vọng khiến ai nghe cũng cảm thấy não lòng.

Quái nhân tóc dài xuất hiện ở cửa động, cao giọng: “Tiểu quỷ kia, uống nhầm thuốc rồi hả? Sao cứ gào tướng lên vậy! Ngươi...”

Quái nhân bỗng im bật, chiếu ánh mắt khiếp người nhìn về phía Đặng Vũ với thân hình nữ nhân mềm oặt trên tay, toàn thân run bắn lên, đoạn ngắt đầu rít một tiếng dài chấn động cả núi rừng.

Sau núi không có gió mà y phục trên người y bay phấp phật, mái tóc dài che kín mặt đột nhiên dựng đứng lên trông thật là đáng sợ, sợi xích sắt trói quanh người cũng không ngừng kêu loảng xoảng, nước mắt giàn giụa rơi xuống đất tan vào trong gió.

Đặng Vũ gục xuống đất khóc không thành tiếng, bàn tay còn dính đầy máu từ miệng người yêu, hai tay ôm chặt thi thể thiếu nữ, đôi mắt điên cuồng đỏ ngầu như ứa máu. Chàng cứ thế khóc mãi, khóc vì đã mất đi người thương yêu nhất, khóc vì xót xa cho nỗi nhục của nàng.

Hai tay quái nhân chợt rung lên, cuồng phong bạo khởi. Gió thổi tới đâu bụi đất bay tung trời đến đó, cả những khối đá nhỏ nhỏ cũng bay theo, quang cảnh thật ghê sợ. Phẩy tay một cái, Đặng Vũ cùng thi thể thiếu nữ lập tức bị hút đến bên cạnh. Quái nhân đỡ thi thể thiếu nữ trong tay Đặng Vũ, run run gục lên người nàng. “Sao lại ra nông nổi này? Sao ngươi không bảo vệ nó? Vừa giao nó cho người mà ngươi đã để nó chết rồi. Ngươi... đồ vô dụng!”

Nét mặt quái nhân tỏ vẻ phần nộ tốt cùng. Đặng Vũ thần thờ đứng đó, đột nhiên ngã vật xuống đầm liên tục lên mặt đất, đến mức cả hai tay đầm đìa máu mà không hề có cảm giác gì, biểu hiện ra nỗi đau thương vô cùng tận. Máu trên mặt đất mỗi lúc một nhiều hơn, chàng không còn biết gì khác nữa ngoài khóc lóc đau khổ. Quái nhân nhìn thấy càng thêm phần nộ, lật tay hất chàng bắn ra mấy chục thước, hét lớn: “Nói đi, chuyện là thế nào? Nói mau!” BẠN ĐANG XEM TẠI TRUYỆNFULL - .TRUYỆNFULL

Đặng Vũ nằm sòng soài trên mặt đất, hai mắt mở trừng trừng, khóc không còn ra tiếng nữa, giọng khản đặc: “Là con quỷ ấy, dùng kim địch mê hoặc Linh Nhi, làm nhục Linh Nhi ngay trước mặt ta. Chính là nó,

ta sẽ báo thù, báo thù! Ta phải giết chết nó!”

Đặng Vũ gào thét điên loạn, nước mắt đầm đìa, trong nước mắt có cả màu hồng của máu.

Hai mắt quái nhân trợn đến rách cả tròng, lại phẩy tay cuốn Đặng Vũ bay lên cho rơi mạnh xuống đất, miệng không ngớt chửi rủa: “Đáng chết, đi chết đi! Bao nhiêu lần ta bảo phải luyện võ, thế mà suốt ngày người chỉ loanh quanh bên nó, đến lúc ta giao nó cho người, lại không biết giữ gìn cẩn thận để người ta hại chết nó. Cút đi cho khuất mắt ta! Cút ngay, ta không muốn nhìn thấy mặt mày nữa...!”

Cuồng phong lại nổi lên, thổi dạt Đặng Vũ ra ngoài ba trượng. Chàng mệt mỏi bỏ dậy, liêu xiêu đi vào động, miệng lảm nhảm: “Ta thật là vô dụng, không bảo vệ được Linh Nhi! Ta thật là đáng chết, nhưng ta vẫn chưa muốn chết! Ta phải báo thù, phải tự tay giết chết súc sinh kia rồi mới chết! Ta nhất định phải giết nó, dù mặt của nó có thành tro bụi ta vẫn nhận ra, ta nhất định không thể bỏ qua cho nó. Lão quỷ, lão hãy dạy võ công cho ta đi, ta phải báo thù, phải báo thù, báo được thù chết đi mới cam lòng. Sẽ không bao giờ hối hận. Lão quỷ, ta cầu xin lão đấy, hãy dạy võ công cho ta!”

Chàng quỳ xuống dưới chân quái nhân khóc lóc thảm thiết.

Quái nhân ngửa mặt nhìn trời, mắt lộ vẻ đau thương vô hạn. Cái chết của thiếu nữ đã làm y mất hết ý chí, chỉ lảm bảm: “Nha đầu à, sao lại ngốc như vậy, sao lại nhất định phải chết chứ? Cứ cho là con đã bị làm nhục thì ta cũng sẽ báo thù được cho con mà, sao con lại vội vã như vậy! Nha đầu à, hẳn con sẽ trách ta, ta cũng đang tự trách ta đây, làm sao ta còn nhìn được mặt cha mẹ con nữa chứ! Nha đầu à, con hãy yên nghỉ, ta sẽ báo thù cho con, không thể để con chết oan uổng như thế này, ta nhất định sẽ báo thù cho con...”

Đoạn y nhìn Đặng Vũ, gằn giọng: “Thằng nhỏ, hãy nghĩ cách trộm thanh Ngự trường kiếm của Trưởng môn người lại đây, để ta chặt xích đi báo thù cho nha đầu, đi nhanh lên!”

Dứt lời y lại ngửa mặt nhìn trời, chừng như muốn hỏi vì sao ông trời không mở mắt mà nhìn, lẽ nào ông cũng đã chết rồi sao?

Đặng Vũ vẫn đứng yên không nhúc nhích, miệng gào to: “Lão quỷ không còn cách gì nữa à? Trưởng môn lúc nào cũng mang bảo kiếm bên mình, làm sao ta trộm được? Lão quỷ à, hãy dạy ta võ công đi! Ta muốn tự tay giết chết súc sinh đó báo thù cho Linh Nhi. Giết hẳn xong ta sẽ đến với nàng, để nàng đỡ phải đơn độc một mình...”

Quái nhân nhìn trời, giọng thờ ơ: “Học võ ư? Bây giờ học còn có giá trị gì nữa? Tất cả đều đã muộn rồi, học không được, làm cũng không nổi. Hiếu không tiểu tử, người đã giết chết ta rồi!” Nói đến câu sau cùng giọng y ré lên điên loạn, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Sắc mặt Đặng Vũ tái nhợt, thần thái thê lương, ngửa mặt gào to: “Vì sao lại thế này, vì sao? Ông trời à, ta hận ông, chết ta vẫn hận ông!”

Tiếng gào xé ruột xé gan, ai nghe đều không khỏi đau lòng rơi lệ.

Sau khi khóc ròng một hồi, Đặng Vũ dần lộ vẻ kiên định, nhìn quái nhân trầm giọng: “Lão quỷ à, hãy dạy võ công cho ta để ta còn báo thù!” Lời nói rất nhẹ nhàng nhưng chứa đầy cả một quyết tâm. Thần sắc chàng vô cùng cương quyết, vẻ có chết cũng phải báo thù bằng được.

Quái nhân lặng lẽ nhìn chàng, trả lời một cách lạnh nhạt: “Báo thù à? Võ nghệ người đi báo thù được không? Học võ ư? Người có biết học võ là thế nào không? Võ công như người bây giờ, liệu học bao lâu nữa thì báo được thù?”

Thái độ Đặng Vũ vẫn hết sức bình tĩnh, giọng thản nhiên: “Ta muốn lão truyền cho ta tuyệt học trấn sơn của Không động, Thất thương quyền.” Vừa nói chàng vừa chậm rãi đi ra cửa động, mắt nhìn về phía những dãy núi xa xa.

Đôi mắt quái nhân hấp háy nhìn theo chàng, lạnh lùng: “Tiểu tử, nghĩ cho kỹ kéo rồi lại hối hận!”

Đặng Vũ không quay đầu, giọng chắc như đinh đóng cột: “Ta không bao giờ hối hận!”

Quái nhân nhìn sững đằng sau lưng chàng, cuối cùng thở dài một tiếng: “Được, tiểu tử! Nếu người đã quyết thì ta không cản, muốn vào động lúc nào cũng được!”

Nói đoạn bế thi thể thiếu nữ đi lần vào trong động.

Đặng Vũ chậm chậm quay đầu lại, từ từ bước theo sau quái nhân. Bóng dáng chàng mất hút vào trong khoảng không gian tối om, một giọt lệ rơi bay lẫn vào trong gió, dường như muốn kể lại nỗi thương tâm tội cùng của chàng.

Mười ngày sau...

Đặng Vũ từ trong động đi ra, nét mặt vẫn hằn nỗi bi thương, con mắt chất chứa quyết tâm báo phục. Chàng chậm rãi ly khai sơn động, sau lưng chàng tiếng quái nhân vang lên: “Tiểu tử, không báo được thù thì đừng có quay về!”

Toàn thân Đặng Vũ run lên, miệng cười nhợt nhạt: “Không báo được thù, không quay về!”

Bước chân chàng chậm chậm hướng về phía kẻ thù đã rời đi.

63. Chương 63: Sơ Ngộ Trương Tuyệt

Năm người Hoa Tinh nghỉ trong khách trạm hai ngày, đợi cho vết thương của Cô Ngạo và Trần Lan không còn ảnh hưởng đến chuyện đi lại nữa mới lên đường hướng về phía Lạc Dương. Hoa Tinh nhận thấy người võ lâm trên đường đã đông thêm rất nhiều, hầu hết đều đi về phía Lạc Dương cả. Hắn đoán họ đều đến xem hội hoa Mẫu Đơn, thịnh hội này xem ra có sức lôi cuốn không ít.

Thỉnh thoảng lại có một vài thớt ngựa Phi nước đại vượt qua. Hoa Tinh bắt chợt mỉm cười, mắt lộ vẻ kỳ lạ pha chút hứng khởi, lên tiếng: “Xem chừng hội hoa lần này rất có ý nghĩa, thậm chí sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng cũng nên. Chúng ta đến nơi dừng để lỡ dịp, cứ xem hội cho thỏa thích.”

Ba thiếu nữ và Cô Ngạo đều không hiểu hết ý nghĩa câu nói của Hoa Tinh, Mai Hương lên tiếng hỏi: “Chàng nói gì mọi người nghe mà không hiểu, có thể nói rõ lại được không?”

Hoa Tinh nhìn cả bọn, khẽ đáp: “Không hiểu cũng không sao, đến lúc đó ắt sẽ hiểu thôi mà, chúng ta cứ đi đã!”

Nói xong, thân hình chợt chao đảo. đọc truyện tại . Cả bọn nhìn điệu bộ kỳ lạ đó lại càng không hiểu là chuyện gì. Chỉ lắc lư mấy cái, Hoa Tinh đã cách xa mấy trượng, tay khoác tay nải, dáng nghiêng ngả như kẻ say rượu, trên mặt lộ vẻ lạc quan hơn hẳn khiến mấy người phải ngẩn ra nhìn nhau. Suốt dọc đường đi, họ chưa thấy điệu bộ hăm dọa của Hoa Tinh lần nào.

Trong đám nhân sĩ võ lâm đông đảo trên đường, có không ít người mang ân oán với bọn hắn. Đầu tiên phải kể đến Lý Dục, đi trước họ hai ngày, đã qua ba ải sắp đến Tân An trấn. Ngoài ra còn có Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn và mẫu nữ Lý Nguyệt Mai đang đi phía trước cách bọn Hoa Tinh hai ngày đường. tại

Ngoài những người trên, phía trước bọn Hoa Tinh còn có hắc y thanh niên và gã bại hoại bạch y La Văn, đương nhiên lão đạo tặc cũng theo sát La Văn không rời.

Những động tĩnh đó Hoa Tinh nắm được thông qua mật thám của Thư Viện. Có điều hắn vẫn không biết gì về tung tích của Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương, khiến đôi lúc nghĩ đến đềm chau mày khó chịu, đoán già đoán non không hiểu họ đã xảy ra chuyện gì.

Buổi trưa, năm người Hoa Tinh lấy lương khô ra ăn rồi lại vội vã lên đường. Mai Hương ngảy thơ nhưng lại không hề ngốc nghếch, trên đường luôn đi sát cạnh Hoa Tinh. Trời nóng bức như vậy mà nàng hết sức mát mẻ để chịu. Hoa Tinh mỉm cười xoa đầu nàng: “Hương Nhi quả là thông minh, biết tìm nơi để tránh nắng!”

Mai Hương nũng nịu: “Phải thế chứ, Hương Nhi đâu phải đồ ngốc! Chỉ cần nhìn thấy điệu bộ là đoán ra bí quyết của chàng. Chàng xem, mọi người đều toát mồ hôi, chỉ có chàng là mặt không đỏ hơi thở không gấp, mồ hôi lại càng không một giọt, đương nhiên làm cho Hương Nhi phải chú ý rồi, đúng không?”

Hoa Tinh nhìn nàng mỉm cười: “Đây là bí mật không thể tiết lộ, tuy nhiên nếu Hương Nhi muốn biết thì ta cũng có thể nói à biết, có điều phải chờ đến tối nhé. Khi đó Hương Nhi phải ngoan ngoãn chiều chuộng ta, cho ta thoả mãn thì ta mới giải thích cho...”

Hai con mắt hấn nheo lại ranh mãnh, Mai Hương nghe nói mặt đỏ lên thẹn thùng, vùng vằng: “Đáng ghét, muốn Mai Hương hồi lộ chứ gì? Muội không chịu đâu, không thêm nói chuyện với chàng nữa!”

Cặp môi son của nàng vểnh lên kiêu kỳ, ra vẻ quân tử không thêm nói chuyện với kẻ tiểu nhân. Hoa Tinh không nén được bật cười to, hiển nhiên đã bị dáng điệu của Mai Hương cuốn hút. Hấn gờ ngón tay trở ẩn khê vào cặp môi cắn chỉ xinh đẹp, vẻ đầy thú vị. Khuôn mặt Mai Hương ửng đỏ, vừa tức vừa thẹn thùng, bất ngờ há miệng cắn vào ngón tay Hoa Tinh.

Hoa Tinh cứ để nguyên ngón tay trong miệng nàng, mỉm cười bật nhẹ đầu ngón vào chiếc lưỡi nhỏ xinh làm cho Mai Hương chút nữa thì sặc, phải quay nhanh mặt đi.

Nhìn điệu bộ xấu hổ của nàng, Hoa Tinh không nỡ chọc tức thêm nữa, chỉ nhẹ ôm ngang lưng ong, dịu dàng: “Được rồi Hương Nhi à, chúng ta đi thôi. Đến khách trạm ta sẽ đền cho nàng, được không thiên thần xinh đẹp của ta?”

Giọng hấn hết sức nhỏ nhẹ, dường như sợ ai khác nghe thấy sẽ làm nàng ngại ngùng. Mai Hương định thần, nghiêng mặt kiêu kỳ gật đầu với Hoa Tinh, trong lòng ngọt lịm vì hạnh phúc.

Ám Vũ và Trần Lan phía sau cách chừng hơn trượng, không lên tiếng tránh làm mất vui của hai người. Nhìn đôi lứa nồng nàn tình cảm cả hai đều tỏ vẻ hâm mộ, nghĩ lại lúc mình cùng Hoa Tinh bên nhau, ánh mắt chợt mơ màng triu mến.

Không lâu sau bọn Hoa Tinh đi đến một ngã ba, thẳng về phía trước là đường cái quan đi Lạc Dương, bên phải là đường mòn đi về Hoa Sơn Phái. Nhìn con đường mòn bên phải Hoa Tinh không khỏi nhớ đến Thu Nguyệt, không biết giờ này nàng có bình an, có còn nhớ đến hấn không?

Hoa Tinh ngoái nhìn bốn người, gật đầu: “Chúng ta đi thôi, sau này rồi rã hãy cùng đến Hoa Sơn du ngoạn, phong cảnh Hoa Sơn đẹp nổi tiếng thiên hạ đó!” Nói rồi dẫn đầu đi tiếp về phía Lạc Dương.

Mặt trời xuống núi, bọn Hoa Tinh mới đến thành Đồng Quan. Ngay trước cửa thành, Hoa Tinh chợt thấy một nữ nhân vô cùng hấp dẫn. Nữ nhân trông phải đến ba mươi nhưng có khuôn mặt vô cùng mỹ lệ, mình khoác bộ váy vàng, thân hình thon thả tuyệt đẹp. Nhan sắc nàng tựa như giọt sương thu, vừa mỹ miều vừa điểm nét tự tin, toát ra sức quyến rũ khó tả. Phong thái nàng thuần tha yếu điệu, nhất cử nhất động đều thanh thoát, tràn trề sức sống. Cái miệng nhỏ xinh luôn mỉm cười, đôi mắt hút hồn ai nhìn vào cũng nảy sinh cảm giác dễ chịu, chỉ muốn được gần mãi.

Hoa Tinh nhìn sững mỹ nhân, ánh mắt thèm khát dán lên bộ ngực đầy đặn. Nữ nhân đó rất biết cách ăn mặc, song phong nhô cao cổ ý phô trương về quyến rũ, ẩn ẩn hiện hiện mê người. Nụ cười mỉm tức trực trên môi gây cảm giác nàng hết sức tự tin, có hấp lực không thể chống nổi với nam nhân. Dải thắt lưng ngang eo lỏng vừa phải, không làm cho đôi gò bồng đảo quá ư phô trương, càng làm cho nàng tăng lên vẻ hấp dẫn.

Lòng Hoa Tinh khát khao chiếm đoạt, nỗi khát khao mãnh liệt không giấu giếm hiển hiện trong ánh mắt, trên nụ cười đầy ý tứ khi nhìn nữ nhân đang đi về phía mình. Không chỉ một mình hấn, khi nữ nhân đó đi qua, hầu hết nam nhân đều ngoái đầu lại sững sờ.

Hoàng y nữ nhân cũng phát hiện ra Hoa Tinh, đôi mắt thoáng ngáy ra như bị vẻ ngoài của hấn thu hút. Nàng nhìn Hoa Tinh chăm chú, cái nhìn thâm sâu khiến cho người ta khó đoán dò được ý tứ. Khi nàng lướt qua, một mùi hương thoảng vào mũi Hoa Tinh khiến hấn cảm thấy vô cùng khoan khoái. Khóe miệng Hoa Tinh thoáng một nụ cười ẩn ý, như ám thị với nữ nhân điều gì đó, đáng tiếc là không ai hiểu cả. Ba thiếu nữ cùng đi với Hoa Tinh cũng bị nữ nhân thu hút đến gần ra, đó mới thật là một nữ nhân đích thực, tràn trề sinh lực và sức quyến rũ nữ tính, một ma lực mạnh mẽ khiến kẻ khác giới khó thể kìm nén được thêm khát.

Đi đã được một quãng, mấy người Hoa Tinh vẫn chưa hết ngẩn ngơ. Hoa Tinh ngoái đầu nhìn dáng hình yếu điệu thuần tha, ham muốn trong người không nén nổi cứ dâng trào. Hấn nghĩ thầm, giá mà mình chính

phục được nữ tử này, khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời mình nhỉ? Được như thế thật không còn gì bằng. Mỹ nhân ấy còn hơn hẳn ba bông hoa đang đồng hành cùng mình đây, thật tiếc không biết được nàng là ai.

Hoa Tinh nhủ thầm, nhất định ta sẽ còn gặp lại nàng!

Khi bóng dáng nữ nhân đó khuất rồi, Mai Hương mới thốt: “Người ấy sao mà đẹp thế, lại có phong vị khó ai sánh bằng, thật là đến muội cũng phải mê!” Âm Vũ cùng Trần Lan tuy không lên tiếng bình phẩm, nhưng thái độ biểu lộ hoàn toàn tán đồng với nàng.

Hoa Tinh nhẹ giọng: “Các nàng muốn biết lai lịch nữ nhân ấy ư? Cô ta có vẻ kỳ bí lắm, hẳn đã luyện một nội công đặc thù khiến người ta không thể đoán được nông sâu, hết sức huyền diệu. Nữ nhân này không giản đơn chút nào, thú vị thật!” Mắt Hoa Tinh hấp háy đầy ý nghĩa, như đã thầm đưa ra một quyết định nào đó.

Ba nàng nghe vậy đều lắc đầu không nói, rõ ràng không biết được nữ nhân đó là ai, từ đâu tới. Cô Ngạo đi bên cũng lắc đầu, nhưng lòng lại nghĩ nghĩ thầm: “Sao mà kỳ ảo đến thế, thiên hạ lại còn có nữ nhân chim sa cá lặn đến thế ư? Thật khó làm người ta quên nổi! Nữ nhân đó có nét gì giống với công tử của ta, đều thần bí, có sức hấp dẫn mạnh mẽ. Không rõ hai người còn gặp nhau nữa không?”

Hoa Tinh thấy bốn người đều im lặng nên cũng không lên tiếng, thực ra ý nghĩ hần bây giờ chỉ quanh quẩn với hoàng y nữ nhân mà thôi, hay để cho người của Thư Viện đi tìm hiểu xem thế nào?

Quyết định rồi, Hoa Tinh bảo tất cả cùng vào thành.

Từ lâu có tên là Tam Tinh, năm người Hoa Tinh vừa thưởng thức sơn hào hải vị vừa để ý quan sát động tĩnh trên lầu. Ánh mắt Hoa Tinh trước tiên hướng tới một nữ nhân xinh đẹp khác ngồi tại góc phòng.

Nhan sắc người đó vừa đoan trang tao nhã, vừa hấp dẫn đến ngỡ ngàng. Nữ nhân độ tuổi trên dưới ba mươi, xiêm y bó sát thân hình ẩn hiện những đường cong mềm mại lung linh. Nét mặt nàng ẩn chứa chút âu sầu, đôi mày chau nhẹ như mang tâm sự. Cùng ngồi với nàng là một a đầu áo xanh chừng mười bảy mười tám, cũng hết sức xinh xắn.

Hoa Tinh chăm chú nhìn mỹ nữ, lòng lại thầm hỏi nàng là ai? Có phải do trăm hoa hấp tấp tô mà thành không? Đường như là vậy! Từ khi sơ nhập giang hồ, hẳn đã gặp qua bao nhiêu mỹ nữ, thế mà chưa từng thấy ai đẹp đến nhường ấy.

Âm Vũ ngồi cạnh rất chú ý tới nội tâm Hoa Tinh, khẽ thì thầm: “Phu quân có biết là ai không? Âm Vũ cho chàng biết nhé, người đó có quan hệ rất lớn với chàng đây, chính là Hoa Sơn trí nữ Trương Tuyết, mẫu thân của Thu Nguyệt tiểu thư.”

Hoa Tinh nghe nói dờ cả người, nhìn Âm Vũ gật đầu về cám ơn nàng đã nhắc nhở. Ánh mắt hần chuyển sang phía Trương Tuyết, ngắm nhìn đôi ngọc nhũ đầy đặn, tấm lưng ong thướt tha đầy quyến rũ. Thật không ngờ đó lại chính là mẫu thân của Thu Nguyệt, chẳng trách nàng lại đẹp đến mức ấy.

Nghĩ đến mỹ nhân trước mặt lại chính là nhạc mẫu tương lai, Hoa Tinh chợt có cảm giác không thể chấp nhận. Trong con mắt hần, kia là một mỹ nhân trác việt phong tư, một tuyệt thế giai nhân vô cùng hấp dẫn. Chợt nhớ lời Thu Nguyệt kể ngày đó, cả nhị sư bá Chu Lượng và cửu sư thúc Doanh Phụng của nàng đều si mê Trương Tuyết. Giờ đây nhìn người hần mới hiểu, bất cứ nam nhân nào ở gần Trương Tuyết đều ao ước bà ta để ý đến, đó không có gì là khó hiểu.

Tại sao Trương Tuyết không ở lại phái Hoa Sơn giúp phu quân, lại một mình dẫn theo a hoàn đến đây làm gì? Bởi bà ta không tránh đường cái quan, cũng không hề giấu diếm hành tung nên mọi con mắt đều đổ dồn vào nhìn, nam nhân nào cũng lộ vẻ thèm muốn. Trong số đó có hai cặp mắt đặc biệt, ẩn tại góc từ lâu tránh sự chú ý của thiên hạ. Ánh mắt của họ ẩn dấu sự thâm trầm, dường như có một mối quan hệ nào đó với Trương Tuyết.

Dùng bữa xong, năm người Hoa Tinh rời từ lâu. Trước khi đi Hoa Tinh còn ngoái lại nhìn Trương Tuyết thêm lần nữa, ánh mắt biểu lộ vẻ tiếc nuối không được ngắm thêm nhan sắc của mỹ nhân.

Trương Tuyết dường như cũng cảm nhận được ánh mắt Hoa Tinh, khuôn mặt thoáng ngáy ra dờ dẩn. Cả bà ta cũng bị vẻ tuấn tú của Hoa Tinh quyến rũ, thầm nghĩ thiên hạ này không tìm ra một vẻ đẹp thứ hai

như vậy. Đôi mắt có phần gian xảo của Hoa Tinh như đọc được ý nghĩ của Trương Tuyết, làm bà ta cũng có cảm giác xao xuyên trong lòng.

Hoa Tinh nhìn vẻ ngơ ngẩn của Trương Tuyết, khoe miệng nở nụ cười như thầm nói một điều gì đó, nhưng không ai có thể hiểu nổi.

Về khách trạm, người của Thư Viện đã đợi sẵn. Nhìn thiếu nữ trước mặt ngoại hình bình thường không có gì nổi trội, không gây sự chú ý đối với bất cứ ai, Hoa Tinh gật đầu mỉm cười: “Có tin tức gì không?”

Thiếu nữ cung kính đáp: “Bẩm đặc sứ, có tổng cộng bốn tin. Một là những người Đặc sứ dặn chúng tôi theo dõi đã đến trước Đặc sứ những hai ngày đường. Họ là Ngân y kỳ hiệp Lý Dục, Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn, Lục nương tử Lý Nguyệt Mai, hắc y thiếu niên Dạ Phong, bạch y thiếu niên La Văn, theo sát đằng sau là Quái đạo nhân đầu trọc...”

Thiếu nữ nghỉ lấy hơi một chút, nói tiếp: “Ngoài sáu người đó ra, những người Đặc sứ nhận biết còn có Ngân Y Kiểm Khách Lâm Vân của Vũ lâm Thư Viện, cải trang đi trước Đặc sứ một ngày đường. Mục đích của Lâm Vân là gì chúng ta chưa nắm được rõ ràng. Tin thứ hai là sự xuất hiện của Trương Tuyết, phu nhân Trưởng môn Hoa Sơn. Chuyện này có phần kỳ quặc, Thư Viện chưa có thông tin gì thêm. Tổ chức đang cho người theo sát nắm tình hình, phân tích mục đích đi dự hội của bà ta. Trương Tuyết đột nhiên xuất hiện tại đây vì mục đích gì, ai cũng chưa đoán được.”

Thiếu nữ lại ngừng một lúc, theo dõi thái độ của Hoa Tinh, đoạn tiếp: “Về Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương. Lâm Phương thì chúng tôi đã có tin, cô ta đang ở cùng Đường Mộng Đại tiểu thư của Đường gia, vốn xếp hàng thứ năm trong Bách Hoa Phổ. Đường gia Đại tiểu thư này là một nhân vật rất khó chịu, đứng thứ tư trong Phương Bảng, biệt danh Thúy Ngọc Hồ Điệp. Đường Mộng xinh đẹp ít ai bằng, có điều nhất thân tàng độc nên ít ai dám lại gần. Theo tin tức của Thư Viện, cô ta xuất đạo đã sáu năm nhưng chưa nam nhân nào lọt mắt xanh. Đã có kẻ dùng thủ đoạn hạ lưu hòng chiếm đoạt cô ta, nhưng rồi đều trúng độc mà chết. Vì thế nên hầu hết nam nhân đều né tránh, xếp cô ta vào một trong mười nhân vật khó chơi nhất giang hồ. Về phần Vạn Trọng Sơn, hai hôm trước còn thấy tung tích nhưng đột nhiên lại biến mất, chúng tôi tìm khắp nơi nhưng chưa phát hiện ra, phía trước cũng không có thông tin gì cả. Thứ tư là...”

Thiếu nữ lại nghỉ lấy hơi, nhìn Hoa Tinh dò xét: “Thứ tư là, hội hoa Mầu Đơn Lạc Dương lần này sẽ đông vui nhộn nhịp hơn năm ngoái. Nguyên nhân chủ yếu vì người trong võ lâm tham gia đột nhiên tăng vọt đến năm lần, cả các môn phái ẩn tàng từ lâu cũng góp mặt như Giang Nam Thiên Nhất Giáo, Tây bắc Phi Ung Giáo, Tây nam Tuyết Thiên Môn. Thuộc hạ của ba giáo phái này tụ hội ở Trung Nguyên, e rằng vì một mục đích gì đó không đơn giản. Bởi thế Thư Viện lưu ý Đặc sứ phải hết sức chú ý động tĩnh của bọn họ, Thư Viện sẽ hết sức cung cấp tin tức mới cho Đặc sứ, mong Đặc sứ phân tích kỹ càng rồi mới đưa ra quyết định, cần trọng đối phó.”

Năm người Hoa Tinh chăm chú lắng nghe, nét mặt mỗi người một vẻ. Đến đoạn Vạn Trọng Sơn mất tích, cả ba thiếu nữ và Cô Ngạo đều xuyết xoa lo lắng cầu mong hần được bình yên, trong khi nhân thần Hoa Tinh có chút nghi ngờ nhưng lại không biểu lộ ra nét mặt. Chỉ khi biết tin tham dự hội hoa Lạc Dương lần này có cả Tam đại phái võ lâm cao thủ là hần chau mày trầm ngâm, cố đoán ra mục đích của bọn họ.

Cuối cùng Hoa Tinh gật đầu, nhẹ giọng: “Tốt lắm, ta biết rồi. Còn một việc nữa nhờ các người tìm hiểu hộ. Tối nay vào thành chúng ta gặp một nữ nhân rất hấp dẫn và kỳ lạ, người hãy nghĩ cách thu thập thông tin về con người này, tìm tung tích và lập tức báo cho ta.” Nói đoạn hạ giọng tả cho thiếu nữ dung nhan, ngoại hình và những nét đặc trưng của hoàng y mỹ nhân.

Thiếu nữ đi rồi, Hoa Tinh nhìn bốn người, cười nói: “Chớ nên nghĩ ngợi nhiều, mọi sự đều có nguyên do cả, các người lo lắng cho Trọng Sơn cũng chẳng được ích gì, hiểu không? Có một số việc là trời định, không thể thay đổi được, vì thế đừng có nên nặng nề quá. Đến Lạc Dương lần này chúng ta phải hết sức cẩn thận. Các người nghe rồi đấy, cao thủ tham gia nhiều như mây nên tất cả phải theo sát ta mới ổn. Một khi ta có việc phải đi thì cố tránh tiếp xúc với người lạ, cẩn thận giữ mình, khi có ta thì có thể tùy ý, hiểu không? Nếu gặp phải đối thủ võ công cao cường, ngoài Tiểu Vũ còn có thể đối phó chứ ba người còn lại thì kém xa. Tất cả các người, về sau phải tranh thủ thời gian luyện công đặng có thể tự vệ. Được rồi, hôm nay mọi người đi đường đều đã mệt, nghỉ sớm đi. Tiểu Tuyết ở lại, ta có chuyện muốn bàn thêm.”

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, nhẹ nhàng: “Hoa Tinh à, chàng cũng nên nghỉ sớm đi!”

Trong bốn người đi cùng, thân phận tiểu phu nhân của Mai Hương đã sớm được định đoạt nên ai cũng kính nể nàng đôi phần, đặc biệt là Cô Ngao.

Hoa Tinh mỉm cười: “Nàng chưa quen đi xa, cố gắng ngủ sớm mai còn lên đường. Cô Ngao vừa lành vết thương, cũng cần nghỉ nhiều cho lại sức!” Nói xong nhìn Âm Vũ, ánh mắt biểu lộ nỗi niềm sâu nặng, không cần phải nói ra lời.

Sau khi tiễn ba người đi khỏi, Hoa Tinh nhìn Trần Lan, nét mặt đột nhiên lộ vẻ khó xử, nhẹ nhàng gật đầu: “Đến đây, đến cạnh ta!”

Lời hân ân cần thiết. Trần Lan biết Hoa Tinh muốn thừa dịp chiếm hữu nàng, lòng không khỏi ngượng ngùng. Tuy vật nàng không cự tuyệt ham muốn của Hoa Tinh, vẫn chầm chậm đến bên cạnh hắn.

Nhìn dáng vẻ Trần Lan, Hoa Tinh biết nàng đang nghĩ chuyện thân thiết giữa hai người. Hắn không nói nhiều, ôm nàng vào lòng, hai tay vòng qua chiếc eo mềm mại rồi bắt đầu mơn trớn trước ngực nàng. Tiếc là đôi ngọc nhũ căng tròn lại bị ép chặt dưới làn vải quần, ngoài cảm giác có chút mềm mại thì không đem lại chút gì hưởng thụ thỏa mãn.

Bất quá Hoa Tinh không thể buông tha cho đại mỹ nhân trong tay được, cho dù tay phải không có cảm giác như ý, tay trái hắn khe khẽ cách chỉ một lần vải lụa mỏng tanh xoa nhẹ bông hoa thần bí giữa hai chân của nàng, tận hưởng cảm giác nhu nhuyễn tuyệt vời của từng lâm khê thủy.

Mặt Trần Lan đỏ dấy, đôi môi xinh bật ra tiếng rên khe khẽ: “Đệ đệ, đừng làm vậy... đừng mà... A... đệ đệ... Chẳng phải đệ nói có chuyện muốn nói với tỷ mà, sao lại lừa dối tỷ?” âm thanh mềm mại ngắt quãng, càng làm dạt lên ham muốn của Hoa Tinh.

Hoa Tinh trong lòng đã rừng rực như lửa, đâu thể vì mấy lời yếu ớt mà dừng tay. Hắn cười ranh mãnh, tay trái hơi vận lực ấn nhẹ. Cả người Trần Lan run bắn lên, ngoan ngoãn chúi gợn vào lòng hắn, miệng không ngừng rên lên khe khẽ.

Hoa Tinh thì thầm: “Đệ muốn nói hôm nay đệ không tha cho tỷ, tỷ sợ không?”

Nói rồi những ngón tay lần tìm vào nơi thần bí kia, vuốt ve mơn trớn. Hai má Trần Lan đỏ bừng như say rượu, giọng van vi: “Đệ đệ à, tha cho tỷ đi mà, van đệ đấy!” Miệng nói vậy nhưng cặp tuyết đồn của nàng lại không ngừng chuyển động theo ngón tay Hoa Tinh, càng kích thích hắn đến cực điểm.

Mắt Hoa Tinh lộ vẻ suy nghĩ, nên hay không tha cho Trần Lan tối nay? Chiếm đoạt nàng chính là khao khát từ lâu của hắn, mà xem ra nàng cũng không hề phản kháng. Nhưng suy xét kỹ càng, đêm nay Hoa Tinh tạm thời chưa thực hiện. Hắn nhẹ nhàng buông tay, ghì Trần Lan vào lòng, thâm tình nói: “Đệ đùa tỷ chút thôi, chỉ vì không kìm nén nổi. Đệ muốn chờ tỷ lành hẳn thương thế rồi mới ra tay, vết thương của tỷ chưa lành, đệ làm sao để tỷ đau đớn được?” Nói rồi hôn nhẹ lên môi nàng.

Nước mắt Trần Lan cảm động lăn dài, đã hoàn toàn bị Hoa Tinh chinh phục. Nàng nhìn Hoa Tinh, ôn nhu nói: “Đa tạ đệ, đa tạ đệ đã thương hại tỷ. Gặp được đệ là đời này tỷ đã mãn nguyện rồi, nhưng đệ làm tỷ khó chịu lắm, tỷ...” Nói tới đây nàng ngừng bật, mặt thẹn chín.

Cảm giác thân thể nàng nóng lên trong tay hắn, Hoa Tinh hiểu ý tứ Trần Lan muốn gì, không nén được ghì chặt nàng vào lòng, lấy hơi thủ thủ: “Tình yêu của chị đệ đã nhận được rồi, cả đời đệ sẽ không quên. Hôm nay có một tin không mấy tốt lành muốn nói với tỷ, đệ mong tỷ nghe rồi chớ có quá thương tâm. Đồng ý đi, tỷ tỷ!”

Trần Lan không ngờ Hoa Tinh đúng là có việc cần nói thật, vốn nàng chỉ nghĩ tới chuyện ân ái giữa hai người, thật là xấu hổ! Nàng cười ngượng ngùng, chúi đầu xuống vai Hoa Tinh, khe khẽ: “Đệ nói đi, tỷ đồng ý mà. Có đệ bên cạnh tỷ sẽ không đau buồn đâu.” Nói đoạn ngược lên nhìn Hoa Tinh, nhân thần toát lên vẻ kiên cường chịu đựng.

Hoa Tinh thu nhiếp dục vọng, ôm chặt Trần Lan, nhẹ giọng: “Hai hôm trước, khi chúng ta bị phục kích khiến tỷ mang thương thế đó, đệ nhận tin tức từ Thư Viện, có một tin liên quan đến Tị thủy châu. Đệ khi đó chưa vội kể, sợ tỷ ảnh hưởng tới vết thương. Hôm nay đệ muốn báo cho tỷ, chỉ mong sau khi nghe xong tỷ hãy bình tĩnh suy xét, cân nhắc cả tình cảm chúng ta từ trước đến nay.”

Trần Lan nhìn Hoa Tinh, mắt lộ vẻ cảm kích, trong lòng lại dấy lên cảm giác bất an. Không biết hẳn tiết lộ tin tức gì, nàng lặng yên chờ đợi.

Hoa Tinh thông thả kể: “Tin của Thư Viện, người ta phát hiện thi thể Tiền Phong ở Ba Thục, cả Triệu Lâm cũng chết ở đó. Tị thủy châu đã đổi chủ nhưng tung tích hiện nay vẫn chưa rõ.”

Trần Lan sững sờ, đoạn bật khóc ròng. Bao năm tình nghĩa vợ chồng, nàng âm thầm chờ đợi hẳn, giờ thì hai bên đã muôn trùng cách biệt, Tiền Phong chỉ vì một tham niệm mà bỏ mạng. Nếu biết trước kết cục liệu hẳn có buông tay không? Có thể lắm chứ! Nàng thật cảm thấy tiếc thương cho hẳn.

Lòng Trần Lan ngoài yêu thương ra còn chút oán hận. Nàng oán Tiền Phong vô tình, giận hẳn vì Tị thủy châu mà bỏ nàng ra đi. Nhớ lúc chia tay hẳn nói là đi lên tây bắc, thế mà giờ hẳn lại chết ở phía tây nam, chứng tỏ đã từ bỏ ý định ban đầu. Chẳng trách Trương Hoa trước khi chết còn nhắc lại những lời xấu xa của hẳn. Khi đó Trần Lan lại còn không muốn nghe, không ngờ sự việc đã bày ra trước mặt, nàng không muốn tin cũng không được nữa rồi!

Mặt Trần Lan dầu dầu, miệng thốt: “Thôi cũng được, chết rồi cũng được. Chẳng phải là kết cục mà chàng theo đuổi đó sao? Giờ thì ước gì được nấy rồi, cũng nên yên nghỉ đi vậy. Cả đời này ta yêu mà cũng hận chàng, hận vì chàng vô tình không thương tiếc gì ta, bỏ rơi ta theo một giấc mộng ảo vô định. Hay đây là ý Trời? Nếu không làm sao ta phải chịu khổ thế này, phải không Hoa đệ?”

Hoa Tinh dịu dàng hôn lên những giọt lệ trên mặt nàng, thủ thỉ: “Những gì không vui lúc trước cứ mặc cho gió cuốn đi. Cái chúng ta mong là hạnh phúc tương lai, phải không tỷ? Bởi thế tỷ nên quên đi hết những gì không cần thiết, từ đây tỷ là nữ nhân của Hoa Tinh, là hiền thê yêu dấu của ta. Hãy quên đi vãng để chúng ta sống hạnh phúc bên nhau...” Chưa dứt lời hẳn đã ôm ghì Trần Lan, hôn như mưa lên cặp môi hồng xinh xắn của nàng.

Lòng Trần Lan tan ra trong cảm khoái, đáp lại mọi khát khao của Hoa Tinh, cũng là lần đầu tiên nàng dành cho hẳn thái độ tự nguyện hiến dâng. Chiếc lưỡi thơm tho của nàng quần lấy lưỡi Hoa Tinh, cả người ào vào lòng hẳn run rẩy, hai bàn tay tự tìm đến nơi vốn dĩ phải tìm.

Gió ngoài song khe khẽ xào xạc thổi, như không muốn quấy rầy đôi tình lữ. Căn phòng nhỏ chỉ có hai người, chỉ có tình yêu đắm say, tham lam vô tận. Đêm đen chậm chậm lặng lẽ trôi, ánh sáng nhợt nhạt dừng lại ngoài cửa sổ. Trong đó đang xảy ra những gì, chỉ hai người họ biết với nhau thôi.

64. Chương 64: Nguyệt Dạ Mê Tình

Trong khách điểm, Hoa Tinh và Trần Lan thâm tình ôm ấp nhau, động tình vuốt ve đối phương. Hai nhân ảnh thâm tình ôm chặt lấy nhau, bốn cánh môi tiếp xúc nhau, tận tình triền miên quần quýt. Hữu thủ của Hoa Tinh dùng sức xoa bóp đồn nhục phong mãn mê người, tả thủ ôm chặt lấy vòng eo của nàng, tham luyện sự thơm tho mê người kia, linh thiết của hẳn của hẳn cùng tiểu thiết thơm tho trơn nhẵn của Trần Lan quần quýt lấy nhau, động tình thân mật với nhau.

Trần Lan bởi vì cảm kích Hoa Tinh rất thương tiếc nàng, cho nên nàng chủ động trêu chọc tình dục của Hoa Tinh. Cảm nhận được tham luyện của hẳn với nàng, trong lòng Trần Lan cũng nổi lên một cổ tự hào, dù sao nàng cũng rất có mị lực mà. Nhẹ nhàng rời khỏi miệng của Hoa Tinh, Trần Lan kiều mỹ nhìn hẳn, nhẹ giọng nói: “Đệ đệ, cảm ơn đệ. Tỷ tỷ đời này về sau không cần phải lo lắng, từ nay về sau, tỷ tỷ sẽ giao cả thân thể và trái tim của tỷ tỷ cho đệ, để mặc đệ đệ được tận hưởng. Tỷ tỷ biết tâm ý của đệ, cũng hiểu được đệ đệ cũng rất thương tiếc tỷ tỷ, cho nên kể từ thời khắc này, tỷ tỷ cam tâm tình nguyện trao tỷ tỷ cho đệ, kể cả thân thể tỷ tỷ, đệ có thể tận tình nhắm nháp tất cả của tỷ.” Trong thanh âm kiều mỹ của nàng, tràn ngập dụ hoặc vô hạn, làm cho người ta nghe xong kích động vô cùng.

Hoa Tinh nhìn nàng, hiểu được trong lời nói của nàng hàm chứa tình ý sâu đậm, bao ngày cay đắng của hẳn cuối cùng cũng không uổng phí. Tối nay, đúng là tối nay, hẳn rốt cục hoàn toàn cũng đoạt được phương tâm của mỹ nữ cao quý mỹ lệ, thành thực mê người. Trong lòng Hoa Tinh dị thường cao hứng, cuối cùng

cũng đoạt được phương tâm của nàng, sau này có thể thưởng thức thật tốt tư vị mê người của mỹ nữ này. Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng ngồi trên lưng ngựa thật hùng tráng cao lớn, phong tư trác tuyệt, diễm quang tỏa ra bốn phía cực kỳ mê người. Trong vẻ cao quý lại ẩn hiện mang theo ba phần tự tin và kiêu hãnh, bộ dạng thập phần tin tưởng, nụ cười mang thần tình đầy tự phụ, thật sự khiến Hoa Tinh có một loại ý niệm muốn chinh phục nàng. Mà hôm nay rốt cục cũng hoàn toàn chiếm được phương tâm của nàng, có thể nhắm nháp thật tốt đóa hoa phù dung mỹ lệ cao quý này, trong lòng Hoa Tinh có một loại cảm giác tự hào của nam nhân, thật sự là lên tới đỉnh điểm.

Hoa Tinh ôm nàng, đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường hần. Nhìn vào song nhãn thẹn thùng của nàng, trên khuôn mặt của Hoa Tinh lộ ra thần sắc hưng phấn, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ thật tốt, đệ đệ cực ưa thích tỷ tỷ.” Nói xong nhẹ nhàng nằm đè lên người nàng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Song thủ của Trần Lan ôm chặt Hoa Tinh, tiểu thủ của nàng vuốt ve thân thể của nàng, động tình nhả ra tiểu thiết đình hương của nàng, si mê của hần quán quýt triền miên. Hoa Tinh có vẻ vô cùng hưng phấn, thời khắc này hần cũng đã thay đổi chủ ý, quyết định cũng thuận theo tâm ý của hần, không cố nén cảm giác khó chịu này nữa. Hần quyết định sẽ hái đóa hoa kiều diễm của Trần Lan, tránh phải tiếp tục khó chịu nhần nhện, Trần Lan đã cố tình hiến thân, hần làm sao phải khổ sở chịu đựng? Cái này hần sao có thể bỏ qua được! tại

Song thủ của Hoa Tinh nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của Trần Lan, sắc mặt hưng phấn nhìn kiều nhân nhi dưới thân. Trần Lan nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, để hần có thể dễ dàng cởi bỏ y phục của nàng, ánh mắt kiều mỹ nhìn Hoa Tinh. Dưới cố gắng không biết mệt mỏi của Hoa Tinh, rất nhanh y phục của Trần Lan đã bị loại bỏ, chỉ còn lại có lớp vải trắng bó ngực và tiểu khố mê người. Toàn thân Hoa Tinh ngây ngốc nhìn kiều mỹ nhân, đột nhiên quay trở lại bàn rót một chén nước. Chỉ thấy Hoa Tinh lấy từ trong lòng lấy ra một gói nhỏ, lấy ra một ít bạch sắc phấn mặt (bột phấn màu trắng), đổ vào trong nước rồi khuấy đều, sau đó đi đến bên giường, nhẹ nhàng tẩy đi dịch dung trên khuôn mặt của Trần Lan.

Sắc mặt Trần Lan đỏ bừng, hiểu được Hoa Tinh muốn nhìn kiều nhan mỹ lệ của nàng rồi mới chiếm đoạt thân thể của nàng, điều này làm cho nàng thập phần thẹn thùng. Mặc dù Trần Lan đã thành thân một lần, hiểu được tư vị của nam hoan nữ ái, nhưng với Hoa Tinh dù sao cũng là lần đầu tiên, thẹn thùng là không thể tránh khỏi. Ánh mắt của Trần Lan không dám nhìn hần, nhẹ nhàng nhìn sang một bên, lẳng lẳng chờ đợi yêu thương của hần.

Hoa Tinh rất nhanh đã tẩy đi dịch dung trên khuôn mặt của nàng, lộ ra dung mạo tuyệt mỹ mỹ lệ mê người. Nhìn kiều nhan động lòng người kia, gò má mỹ lệ kia, trong lòng Hoa Tinh có một loại cảm giác tự hào. Vị tuyệt mỹ giai nhân thiên hạ hiếm có, từ nay về sau tất cả đều thuộc về hần, hần có thể tùy thời hưởng thụ thân thể mỹ lệ của nàng, nhắm nháp sự thơm tho của nàng. Hoa Tinh nhẹ giọng thở dài: “Đẹp quá, thật đẹp, thượng thiên thật sự đối đãi với ta rất hậu, cả đời này Hoa Tinh ta sẽ quý trọng thật tốt, cảm ơn người thượng thiên!”

Trần Lan nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ cảm động, kiếp này của nàng đã không còn gì tiếc nuối rồi. Mặc dù Hoa Tinh có rất nhiều nữ nhân, nhưng hần có thể đối xử với mỗi một người đều rất tốt, yêu thương các nàng ấy sâu đậm như vậy, điều này trên thế gian thật khó tìm. Trong lòng Trần Lan cũng đã thỏa mãn rồi. Nhìn Hoa Tinh tự tay cởi bỏ lớp vải bó ngực của nàng, Trần Lan chỉ thâm tình nhìn hần, chỉ cần hần thích, nàng có thể vì hần mà làm hết thảy, kể cả phải hầu hạ hần thật tốt. Phải làm thế nào để trở thành một hảo thê tử đáng yêu, hiểu được làm thế nào để hầu hạ phu quân của mình, để hần được hài lòng, điều này rất trọng yếu. Đối với Trần Lan nữ nhân đã từng làm vợ này mà nói, đạo lý này được nàng hiểu rất rõ.

Hoa Tinh rất nhanh cởi bỏ lớp vải bó ngực của Trần Lan, nhìn ngọc nhũ phong mãn động lòng người, mỹ lệ vô cùng, trong lòng Hoa Tinh yêu thích cực kỳ. Trần Lan từ từ ngồi dậy, song nhũ đầy đặn cao vút theo đó mà chớp động không ngừng, thật sâu hấp dẫn ánh mắt của Hoa Tinh. Trần Lan kiều mỹ nói: “Đệ đệ, tỷ tỷ giúp đệ đệ cởi bỏ y phục nhé?” Nói xong tiểu thủ nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của Hoa Tinh. Hoa Tinh lẳng lẳng nhìn nàng, trong lòng đột nhiên phát hiện, nguyên lai nữ nhân thành thực quả thực là bất đồng, hiểu rất rõ cách hầu hạ nam nhân, hiểu được cách thỏa mãn hoan tâm của nam nhân, khiến lòng người cực kỳ ưa thích. Đây là chỗ khác với những thiếu nữ, thẹn thùng của người thiếu nữ mặc dù mê người, nhưng lại không có loại phong vận mê người của nữ nhân thành thực, rất hấp dẫn nam nhân.

Hoa Tinh lẳng lẳng hưởng thụ hầu hạ của Trần Lan, nhìn trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia, là một tầng hồng

vân bao phủ,thật kiều diễm mê người. Song thủ phía trước thân của Hoa Tinh nâng lên ngọc thổ vừa tròn vừa lớn, phong mãn thành thực, nắm trong tâm thủ mà dùng sức xoa bóp. Trên khuôn mặt Hoa Tinh lộ ra thần sắc say mê, miệng ca ngợi: “Ngọc thổ của tỷ tỷ thật mỹ lệ, vừa tròn vừa to lại cao vút, thập phần đàn tính, cảm giác nắm trong tay cực kỳ mỹ lệ. Ngọc châu hồng diễm mê người này, thật sự là khiến đệ đệ bị mê hoặc chết thôi.” Nói xong ngón tay nắm lấy nhũ đầu hồng diễm (diễm: tươi,sáng) kia, dùng sức xoa nắn, nhìn Trần Lan không ngừng lắc lư ngọc thể động lòng người, trong lòng Hoa Tinh tràn ngập cảm giác chinh phục của một nam nhân.

Trong mắt Trần Lan lộ ra nhãn ba (sóng mắt) kiều mỹ mê người,cái miệng nhỏ khẽ nhếch lên, phát ra thanh âm nhẹ nhàng đầy dụ hoặc, thân thể theo ngón tay của Hoa Tinh đang xoa bóp mà lắc lư. Trần Lan vừa vận vẹo thân thể mê người của nàng, tả thủ chậm rãi cởi bỏ y phục của Hoa Tinh, không lâu sau đã cởi bỏ toàn bộ y phục của Hoa Tinh. Nhìn thân thể xích lỏa của Hoa Tinh, trong mắt Trần Lan hiện lên vẻ thẹn thùng, trong nhãn ba toát ra vẻ kinh dị, ngây ngốc nhìn kiên đỉnh ngọc nhân của Hoa Tinh.

Song thủ của Hoa Tinh nắm lấy ngọc thổ mỹ lệ vô bì kia, dùng sức mà nắn bóp nhẹ nhàng nhũ nhục mềm mại kia, cảm giác có một loại thủ cảm đầy nhu mỹ. Nhìn kiều nhan mê người của Trần Lan, tú kiếm (khuôn mặt xinh đẹp) kia đang từ từ hồng nhuận lên, đôi đồng tử trong như nước, trong lòng Hoa Tinh lửa dục đại thịnh, trong mắt hắc sắc quang hoa tràn ngập mị lực tà dị kia lại một lần nữa thoáng xuất hiện. Hoa Tinh nhẹ nhàng cúi đầu ngậm lấy nhũ đầu hồng nộn kia dùng sức mà nhắm nháp một hồi, hưng phấn nói: “Tỷ tỷ đẹp quá, mê người quá đi a!” Đồng thời hữu thủ nắm lấy tiểu thủ nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng đặt lên kiên đỉnh đang trong trạng thái lửa dục đại thịnh của hắn.

Sắc mặt của Trần Lan hồng phớt lên, kiều mỹ nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Đệ đệ xấu chết đi thôi.” Nói không nên lời vẻ kiều mỹ nơi khoe hông mào, thật hết sức mỹ lệ a! Trên khuôn mặt của Hoa Tinh lộ ra thần sắc cực kỳ hưng phấn, song thủ dùng sức xoa bóp ngọc thổ của nàng, đồng thời hôn lên cánh môi thơm tho của nàng, vừa nhỏ giọng thì thầm bên tai Trần Lan: “Tỷ tỷ thật tốt, mê hoặc chết đệ đệ mất, dùng thêm một chút lực được không, tỷ tỷ?” Hoa Tinh cảm giác được tiểu thủ mát lạnh của Trần Lan đang nắm lấy hắn thập phần thoải mái, cái cách vuốt ve mềm nhẹ kia, sáng khoái tới mức khiến vẻ mặt Hoa Tinh đầy hưng phấn, dục vọng càng đậm.

Trần Lan mị nhãn như tơ nhìn hắn, tiểu thủ dùng sức xoa bóp nguyên đầu (ngọn nguồn, nguồn gốc) đáng xấu hổ kia, thân thể từ từ lắc lư. miệng nhẹ nhàng đáp: “Đệ đệ, đệ đệ à, đừng trêu chọc tỷ tỷ nữa, được không?” Trần Lan bị vuốt ve tới mức động tình, nhin không được mà hô lên đầy đáng yêu.

Song thủ của Hoa Tinh ôm lấy Trần Lan, ngực hắn đang ma sát với nhũ phong mềm mại đang dán chặt trên ngực hắn, nhẹ nhàng đặt nàng nằm dài trên giường.Vừa hôn nàng, vừa loại bỏ bức bình phong cuối cùng của Trần Lan, song thủ si mê vuốt ve thân thể của nàng. Bàn tay không ngừng di động, mang theo tham luyến của nam nhân, cuối cùng đã tiến tới thám hiểm sơn cốc thần bí mê người của kiều nhân nhi. Ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc cầm huyền (dây đàn==> tự hiểu), khiến cho thân thể của Trần Lan không ngừng run rẩy. Trên mặt Hoa Tinh mang đầy vẻ hưng phấn tình dục, ngón tay chậm rãi thám hiểm tiểu sào (tổ nhỏ) ấm áp mềm mịn kia, hưng phấn vận xoắn. Trần Lan toàn thân rung mạnh, miệng thỉnh thoảng kêu gọi tên của Hoa Tinh, song thoỉ dùng sức khép chặt, nhưng rất nhanh đã vô lực phải tách ra.

<>Hoa Tinh hưng phấn đùa giỡn thân thể mỹ lệ của mỹ nhân dưới thân, miệng dần dần lần xuống dưới, dừng lại trên nhũ châu hồng diễm mê người. Hoa Tinh ngậm lấy nhũ thủ thơm tho ngọt ngào mềm mịn của nàng, dùng sức nhắm nháp, trên khuôn mặt lộ vẻ say mê. Sau một lúc tận tình nhắm nháp,lại tiếp tục lần xuống phía dưới, tiến vào sơn cốc mỹ lệ mê người kia. Hoa Tinh nhìn sơn cốc mỹ lệ ấy, song thủ dùng sức tách ra của Trần lan, Nhìn nơi mỹ lệ tuyệt diệu sắp sửa thuộc về mình, trong mắt Hoa Tinh hắc sắc quang hoa ẩn hiện, thần sắc hưng phấn và tà dị cùng chớp động lộ ra. Trong lòng Hoa Tinh thầm khen đẹp quá,đầu hắn vùi vào trong nơi ấy, tận tình nhắm nháp đóa hoa mềm mại mê người của Trần Lan. Mà miệng Trần Lan cũng phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều, thân thể bắt đầu run lên vì kinh hãi.

<>Màn đêm đầy yên tĩnh, khắp trên thị trấn chìm trong tĩnh lặng. Trong phòng Hoa Tinh, lúc này chính đang tràn ngập xuân sắc mê người. Sau khi Hoa Tinh đã tổn không ít lực, rốt cục lúc tối nay, đã nắm được trong tay Trần Lan, vị tuyệt sắc mỹ nữ mười năm trước trên Bách Hoa Phổ bãi danh đệ lục. Hoa Tinh sau khi tận tình hôn lên mỗi một tấc da thịt mỹ lệ của nàng, bắt đầu phát động tổng công kích. Trần Lan kiều mỹ nhìn hắn, trong mắt phảng phất như có thể ứa ra nước, miệng khẽ hô lên: “Đệ đệ, nhẹ nhàng một chút

được không, đệ thật quá là hùng tráng, tỷ tỷ sợ.” Kiều mỹ vô hạn, tất cả đều lộ ra trên kiều nhan.

<>Trên khuôn mặt Hoa Tinh mang vẻ cực kỳ hưng phấn, không thể tưởng được Trần Lan không ngờ lại kiều mỹ như thế, thật sự là mê hoặc đến chết mất, thật quá sướng khoái. Hoa Tinh trong tiếng rên đầy kiều mỹ của Trần Lan, rốt cục cũng đã chính thức chiếm đoạt được nàng. Cảm thụ cảm giác ấm áp mềm mại bóp chặt ấy, trong lòng Hoa Tinh hưng phấn đến mức không thể nói được lời nào, thật sự mỹ lệ. Hoa Tinh không hề nghĩ được Trần Lan chẳng những mỹ lệ, mà thân thể nàng lại càng sướng khoái đến mức không thể nói nên lời, đời này có thể chiếm đoạt được nàng, thật sự cực kỳ hạnh phúc a. Sắc mặt Trần Lan đỏ bừng, song nhãn hơi khép lại, miệng rên lên đầy yêu kiều: “Đệ đệ, để tỷ tỷ báo đáp thật tốt thâm tình của đệ, đệ hãy nhắm nháp thật tốt hương vị của tỷ tỷ.” Nói xong bèn thẹn thùng vịn vào thân thể, ứng đón lấy Hoa Tinh. miệng thỉnh thoảng truyền ra những âm thanh mê người.

<>Hoa Tinh nằm trên giường, lẳng lặng hồi tưởng lại khi bản thân có duyên hợp thể cùng bốn nữ nhân, tư vị quả là bất đồng. Người thứ nhất là Tiểu Bình, nàng nhiệt tình phóng khoáng, dạy cho hần kỹ xảo của việc nam hoan nữ ái. Đồng thời nàng cũng thập phần lớn mật, lúc trên giường rất ư điên cuồng, cực kỳ mê người, cũng đã từng dùng miệng để hầu hạ hần. Người thứ hai là Tú Quyên, so với sự nhiệt tình của Tiểu Bình quả là bất đồng, Tú Quyên có vẻ giữ mình rất nghiêm ngặt, nhưng lại mê người dị thường, ngọc nhũ thập phần đàn tính kia, thân người thon thả mảnh dẻ của nàng, thật sự vô cùng tuyệt vời. Thứ ba là Âm Vũ, cũng là nữ nhân mỹ lệ nhất trong bốn người, cũng là xử nữ đầu tiên trong cuộc đời Hoa Tinh có quan hệ. Về mềm mại của Âm Vũ, về mỹ lệ của Âm Vũ, không ai có thể so sánh được, nàng có sự thẹn thùng và vẻ mỹ diệu của người thiếu nữ, đó là chỗ bất đồng với ba người còn lại.

<>Người cuối cùng chính là Trần Lan đang ở bên hần lúc này, nhìn Trần Lan đang ở bên hông của mình, lắc lư không ngừng, chính đang cực lực thủ duyệt (cố gắng làm hài lòng) hần, trong lòng Hoa Tinh nhin không được nổi lên một loại tự hào khi chinh phục. Song thủ nắm lấy nhũ phong phong mãn đang chớp động lên xuống, dùng sức mà xoa bóp, trong mắt Hoa Tinh hiện lên thần sắc hưng phấn. Cảm giác tuyệt vời khi tiếp xúc thật sâu kia, rung động rất sâu Hoa Tinh, cũng hấp dẫn Hoa Tinh hần. Trong nội thể Hoa Tinh tình dục bắt đầu nổi lên mạnh mẽ, không khỏi bị lạc vào trong vẻ mỹ lệ của Trần Lan.

<>Khi mưa gió qua đi, trên khuôn mặt Hoa Tinh mang thần sắc thỏa mãn, nhìn nhân nhi mỹ lệ trong lòng hần liên tục ba lượt nổi lên tình dục, trong mắt có chút thương tiếc nói không nên lời. Hoa Tinh nhẹ vỗ về bờ lưng bóng mượt kia, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tuyệt chứ? Một mối lắm không?”

<>Trên khuôn mặt Trần Lan mang theo vẻ say mê sau khi trải qua tình dục, miệng nhẹ giọng đáp: “Đệ đệ thật cường mãnh, tỷ tỷ vô cùng thỏa mãn, thật vô cùng sướng lạc. Đệ đệ, đệ nhất định còn chưa được tận hưởng sao? Tỷ tỷ thật sự vô cùng cảm kích thương tiếc của đệ đệ, đệ đệ, để tỷ tỷ lại tiếp tục hầu hạ đệ nhé.” Nói xong từ từ khởi thân (đứng dậy), tiểu chủ (miệng nhỏ nhắn, nói về miệng của nữ nhân) hôn Hoa Tinh. Miệng của Trần Lan từ từ hạ xuống, hôn lên thân thể của Hoa Tinh, đi tới chỗ tiểu ngoan bị dính lập như phong (vươn cao như ngọn núi), trong mắt Trần Lan lộ ra vẻ thẹn thùng, kiều mỹ liếc mắt nhìn hần, nhẹ nhàng ngậm nó vào trong miệng, dùng sức mà liếm láp, thâm tình thỏa mãn chỗ kiêu hãnh của nam nhân của Hoa Tinh.

<>Sắc mặt Hoa Tinh biến đổi, lộ ra thần sắc kinh ngạc, cảm nhận được thâm tình của Trần Lan, trong lòng Hoa Tinh cảm động cực kỳ, cũng thể hội rất rõ ràng phong vị mê người của nữ nhân thành thực. Cảm nhận được tư vị tuyệt vời khó nói thành lời, trong lòng Hoa Tinh cực kỳ hưng phấn, thật sướng khoái a! Nhìn khuôn mặt mỹ lệ đang ở giữa hai chân mình, cái miệng nhỏ nhắn mê người kia đang tận tình hầu hạ hần, dục vọng nam nhân của Hoa Tinh cũng lên tới đỉnh điểm, cuối cùng rốt cục dưới sự tận tâm phục thị (hầu hạ) của Trần Lan, dục vọng cũng đã lên tới đỉnh cao.

<>Hoa Tinh thâm tình ôm lấy Trần Lan, miệng mềm nhẹ nói: “Cám ơn nàng, tỷ tỷ. Đệ đệ thật sự cực kỳ hài lòng, đệ đệ cực kỳ ưa thích vẻ vũ mị của tỷ tỷ, thực mỹ lệ, thực mê người.

<>Trần Lan nhìn hần, trong mắt tràn ngập nhu tình. nhẹ giọng nói: “Đệ đệ, tỷ tỷ biết tâm ý của đệ, cho nên tỷ tỷ mới có thể toàn tâm toàn ý hầu hạ đệ, để cho đệ được tận tình nhắm nháp hết thấy của tỷ tỷ. từ nay về sau, tỷ tỷ chính là nữ nhân của đệ, tỷ tỷ sẽ làm một hảo thê tử, hầu hạ đệ thật tốt, hết sức thỏa mãn yêu cầu của đệ. Chỉ mong rằng đệ đệ sẽ thương tiếc tỷ tỷ nhiều hơn.” Nói xong nhẹ nhàng tựa vào trong lòng hần, nhũ phong phong mãn mê người dán sát trên người hần, tình cảnh ấy mỹ lệ cực kỳ.

<>Hoa Tinh nhẹ ôm lấy nàng, không biết phải nói thế nào cho tốt nữa, chỉ có thể nhẹ giọng nói: “Đời này đệ sẽ yêu thương thật tốt tỷ tỷ, đệ thề đấy. Bây giờ tỷ tỷ cũng mệt mỏi rồi, chúng ta nghỉ ngơi nhé.” Trần Lan từ từ gật đầu, hôn hần một chút, cười duyên nói: “Đệ đệ, ngủ ngon nhé.” Nói xong bèn nhắm mắt lại. Bộ dạng mê người kia của nàng thật sâu hấp dẫn Hoa Tinh, khiến hần vĩnh viễn không thể quên đi thời khắc này.

<>Hoa Tinh nhìn nàng, nghĩ thầm nàng nếu cứ tiếp tục như vậy, thì mỹ lệ biết bao! Đáng tiếc không ngờ lại có kẻ không biết quý trọng, vì cái gì đó xa vời không thể nắm bắt mà bỏ rơi nàng, thật là một tên hỗn đản mà. Ôm kiểu thể động lòng người của nàng, trong lòng Hoa Tinh tự nói với bản thân, cả đời này nhất định phải quý trọng nàng thật tốt, quyết không thể bỏ rơi nàng.

<>Trần Lan có lẽ cũng đã quá mệt mỏi, nên rất nhanh đã chìm trong giấc ngủ say. Hoa Tinh nhẹ nhàng đặt thân thể mỹ lệ mê người của nàng sang một bên, hần lại ngồi dậy. Từ từ nhắm mắt lại, Hoa Tinh thôi động (thúc đẩy) hắc sắc chân khí trong cơ thể hần, để nó nhanh chóng xoay chuyển. Hoa Tinh rõ ràng cảm giác được, cổ hắc sắc chân khí trong nội thể trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Còn phải tăng thêm ít nhất là hai tầng. Hoa Tinh cẩn thận nghĩ tại sao lại như vậy, suy nghĩ một hồi, Hoa Tinh mới đưa ra kết luận, sự đề thăng của cổ chân khí này, với số nữ nhân bên cạnh hần chắc chắn có quan hệ.

<>Hoa Tinh cho rằng, hần từ sau khi cùng Tiểu Bình lần đầu hợp thể, hưởng thụ tư vị tuyệt vời của nữ nhân, thì cổ chân khí này rõ ràng so với trước kia hoạt động mạnh hơn nhiều. Sau lại cùng Tú Quyên hợp thể, hấp thụ một bộ phận chân âm chi khí của nữ nhân, hắc sắc chân khí này vô hình trung đã từ từ phát triển. Đặc biệt là sau đó lại đoạt đi xử nữ nguyên âm chi thể của Âm Vũ, chân khí này lại càng nhanh chóng tăng trưởng. Hơn nữa sau khi hấp thụ mị độc của Vân La vào trong nội thể, luyện hóa nó vào trong hắc sắc chân khí của bản thân, hắc sắc chân khí này lại càng thêm cường đại hơn. Cho đến tối nay lúc cùng Trần Lan hoan ái, Hoa Tinh rõ ràng đã cảm giác được, hắc sắc chân khí kia thập phần sống động, so với tốc độ vận chuyển trong quá khứ thì nhanh hơn rất nhiều. Phảng phất như hần khi tiếp cận nữ nhân, thì cổ hắc sắc chân khí tà dị kia sẽ tự động vận chuyển, thập phần kỳ diệu.

<>Hoa Tinh không biết, kỳ thật hắc sắc chân khí này, đã cải biến bề ngoài của hần, chỉ là không quá rõ ràng mà thôi. Thay đổi lớn nhất không phải là dung mạo của hần, mà là khuôn mặt và ánh mắt của hần. Hoa Tinh lúc này, một lời nói một tiếng cười đều tràn ngập mị lực đầy nam tính, lại càng thêm hấp dẫn nữ nhân. Mị lực mê người kia của Hoa Tinh vẫn đang không ngừng tăng cường, cũng không biết hần trong tương lai còn có thể mê hoặc được bao nhiêu nữ nhân nữa, có trời mới biết.

<>Hoa Tinh lẳng lặng xem xét tình huống vận hành của chân khí trong nội thể, phát hiện ngoại trừ tốc độ vận chuyển của hắc sắc chân khí trở nên nhanh hơn ra, thì tốc độ vận chuyển của vài loại chân khí cũng nhanh hơn không ít, hiển nhiên là thuận theo sự tăng cường của hắc sắc chân khí kia mà tăng nhanh. Thất thải sắc chân khí (chân khí bảy màu) trong nội thể của Hoa Tinh, khi dựa theo đường lối vận hành của hắc sắc chân khí, thì Hoa Tinh cảm giác được, lấy hần làm trung tâm, cổ linh giác kia trong nháy mắt phát tán ra ngoài, cảm giác so với trong dĩ vãng còn rõ ràng hơn rất nhiều. Tình cảnh bốn phía cũng trong nháy mắt đã phản ánh trong đầu hần, cực kỳ rõ ràng, cự ly cảm giác được cũng gia tăng tới ngoài năm dặm, thật sự quá ư thần kỳ a.

<>Cũng trong khi linh giác của Hoa Tinh trải dài vô hạn hướng ra bên ngoài, hần phát hiện có bốn nhân ảnh, ở một phiến tiểu lâm bên ngoài mấy trăm trượng đang giao thủ. Hoa Tinh có thể rõ ràng cảm giác được khí tức cường nhược của bốn người, biết được võ công của bọn họ yếu hay mạnh. Hoa Tinh mở mắt, liếc mắt nhìn Trần Lan đang ngủ say, nhẹ nhàng cầm lấy y phục che đi thân thể khiến người ta phải chết mê. Rất nhanh sau khi mặc lại quần áo, Hoa Tinh lẳng lẽ ly khai khỏi phòng khách.

<>Đi tới bên ngoài tiểu lâm, Hoa Tinh ẩn thân trên một gốc đại thụ, lẳng lặng nhìn chăm chú bốn người đang giao đấu. Trong số bốn người này, Hoa Tinh chỉ nhận thức được một người, không ngờ lại là Trương Tuyết của Hoa Sơn phái. Trương Tuyết lúc này đang đối thủ với một hắc y nam tử khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, dùng một thanh tiêm đao (cây đao mũi nhọn). Thanh trường kiếm trong tay Trương Tuyết bay múa, kiếm chiêu cực nhanh, từng bước dồn ép hắc y nam tử kia. Tiếng kiếm khiêu (kiếm rít lên) nhẹ, rõ ràng biểu hiện công lực của Trương Tuyết cực kỳ thâm hậu, đủ để liệt danh trên Địa Bảng. Võ công của hắc y nam tử kia cũng không kém, tiêm đao trong tay hoành phách thụ khảm (chém ngang bổ dọc), mang theo tiếng gió rì rì, cường hần chống đỡ công kích của Trương Tuyết.

<>Hai người bên cạnh, Hoa Tinh cũng không biết rõ. đọc truyện tại . Nhưng thấy hai người, một khoảng trên dưới năm mươi tuổi, thân vận hôi y (y phục màu xám), tay cầm trường kiếm, kiếm pháp thần diệu công kích thanh y lão giả phía đối diện. Mà nhìn qua thanh y lão giả kia, cũng đã ngoài sáu mươi, vẻ mặt hết sức âm trầm. Lúc này bàn tay chính đang cong lại thành trảo, chiêu thức lăng lệ phản kích lại hôi y nhân, chiêu thức tương đối âm hiểm độc ác, chuyên môn công kích tới bộ vị yết hầu và hạ âm (bộ phận sinh dục) của người khác. Hai người xem qua bộ dạng thì nhất thời cũng khó phân cao thấp, chánh đang đánh tới phong phong hỏa hỏa (rất vội vàng, gấp gáp), tránh né cũng rất khó khăn.

<>Hoa Tinh ngồi trên nhánh cây, lẳng lặng nhìn bốn người đả đấu, trong lòng suy nghĩ Trương Tuyết vì sao lại ở chỗ này cùng người giao thủ chứ? Xem hình dáng của hôi y nhân khoảng trên dưới năm mươi kia, chắc cũng là người của Hoa Sơn phái, là đồng môn của Trương Tuyết, hai người bọn họ xuất hiện ở thành Đồng Quan này, đến vì việc gì đây? Hoa Tinh có chút khó hiểu, hẳn hiểu được mình mới bước chân vào giang hồ, không có bao nhiêu kinh nghiệm, loại sự tình này rất khó có thể đoán ra được.

<>Chiếu theo địa thế của Hoa Sơn phái không cách quá xa nơi này mà nói, thì có sự tình gì cũng không cần phải Trương Tuyết vị chương môn phu nhân này ra mặt động thủ a, nàng xuất hiện ở đây rồi, thì nhất định không đơn giản. Hoa Tinh mặc dù hiểu được sự tình này thật không đơn giản, nhưng cũng không thể đoán ra đó là sự tình gì. Chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi, lẳng lặng nhìn bốn người đả đấu.

<>Trong thời gian đả đấu, Hoa Tinh đối với màn đánh đấm của bốn người chẳng có một chút hứng thú. Võ công của bốn người này mặc dù không kém, nhưng bọn họ trong khi giao thủ, thì trong mắt của Hoa Tinh so với việc tiểu hài tử đang chơi đùa chẳng có gì khác nhau cả, một chút ý tứ cũng không có. Nhìn bốn người đánh nhau tới điểm cuối cùng, Hoa Tinh hiểu được sắp có động tĩnh rồi. Rất muốn hiểu rõ giữa họ xảy ra sự tình gì, nên Hoa Tinh chỉ tĩnh tâm nhìn chăm chú.

<>Lúc này thanh y lão giả một trảo bức lui hôi y nhân, nhanh chóng lùi thân ra sáu thước, mở miệng nói: “Một trong tứ đại trưởng lão Hôi Hạc Vô Ngôn của Hoa Sơn quả nhiên bất phàm, lão phu tối nay cuối cùng cũng đã lĩnh giáo. Hôm nay tạm thời buông tha cho các người, bất quá về chuyện kia ta khuyên các người nên buông tay, bằng không chỉ dựa vào Hoa Sơn phái các người, có lẽ cũng không đủ phân lượng (năng lực). Hy vọng các người tự bảo trọng, chúng ta đi.” Nói xong bèn hô lên gọi hắc y nhân, lắc mình ly khai.

<>Hôi y nhân lạnh lùng cười nói: “Vật vô chủ, hữu đức giả cư chi (người có đức thì chiếm được). Thông Thiên giáo các người cũng không nên khi người thái quá, lần này các người đến Lạc Dương đồng người như vậy, chỉ sợ Thông Thiên giáo các người lo cho bản thân còn chưa xong, lại còn có tâm tư đến ngăn cản Hoa Sơn phái chúng ta.” Trương Tuyết ở một bên đi tới bên cạnh hôi y nhân nói: “Vô trưởng lão, không cần nhiều lời với bọn chúng, chúng ta trước tiên hãy rời khỏi nơi này, quay trở lại khách điểm đã.” Nói xong hai người bèn ly khai.

<>Hoa Tinh nhìn bốn người một chút đều đã ly khai, nhưng hẳn không nghe được một chút tin tức gì hữu dụng cả, chỉ nghe ra là vì một cái gì đó, mà bọn họ ra tay cướp đoạt, đáng tiếc bọn họ lại không nói ra đó là cái gì. Đồng tử của Hoa Tinh vừa chuyển, đã lắc mình đi theo sau phía xa xa của Trương Tuyết, trên đường bám theo, rất nhanh đã tới bên ngoài một khách điểm cũng không lớn lắm. Nhìn Trương Tuyết và Vô Ngôn đi vào khách điểm, ánh mắt Hoa Tinh vừa chuyển, đã lắc mình ở bên nóc của khách điểm.

<>Trương Tuyết và một trong tứ đại trưởng lão của Hoa Sơn phái đi vào một khách phòng, sau khi nhẹ nhàng gõ vài tiếng, đã nhìn thấy một thanh y thiếu nữ ra chào hỏi và mở cửa phòng cho bọn họ. Sau khi tiến vào trong phòng, nhìn kỹ ở đây ngoại trừ thanh y thiếu nữ ra, còn có hai người. Một khoảng ba mươi tám ba mươi chín tuổi, thân vận la y (y phục dệt bằng lông, một loại tơ mỏng mặc rất mát), anh tuấn bất phàm, một người khác khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, thân vận thanh y, tướng mạo cũng cực kỳ tuấn mỹ.

<>Hai người vừa thấy Trương Tuyết trở về, trong mắt đều lộ ra thần sắc kỳ dị, hàm chứa một chút sắc dục. Hiển nhiên đối với vị chương môn phu nhân này cũng rất tham luyến, đối với mỹ mạo (dung mạo xinh đẹp) của nàng cũng thập phần tham lam. Trung niên nhân một thân vận la y kia đứng dậy cười nói: “Đệ muội (Em dâu) đã trở lại rồi, các người bên ấy sao rồi? Mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

<>Trương Tuyết cười nhạt đáp: “Đa tạ nhị vị sư huynh đã quan tâm, sự tình vẫn chẳng có gì tiến triển cả.” Nói xong bèn đi đến chiếc bàn bên cạnh mà ngồi xuống, Vô Ngôn ở một bên cũng không nói gì, chỉ yên lặng

ngồi bên cạnh Trương Tuyết. Mà trung niên nhân thân vận la y kia, cũng chính là sư bá của Thu Nguyệt, Chu Lượng, khi nghe vậy chỉ cười nói: “Việc này nóng vội cũng vô dụng, chúng ta phải nghĩ cách lâu dài, từ từ suy nghĩ.”

<>Nguyên lai người này chính là người luôn có chủ ý đen tối với Trương Tuyết, Chu Lượng, Hoa Sơn phái ngoại trừ sư tổ của Thu Nguyệt và nhị vị sư thúc tổ là đệ nhất cao thủ ra, thì cao thủ đệ nhất trong đám đồng môn sư huynh đệ chính là hắn. Chiều theo đó mà nói thì Chu Lượng cũng đã phải bốn mươi tám bốn mươi chín rồi, nhưng nhìn qua chỉ như ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, thật sự khiến người ta có chút không dám tin tưởng. Có lẽ bởi vì nội công của hắn rất tinh sâu mà nên. Mà thanh y nhân ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, chính là sư thúc của Thu Nguyệt, Doanh Phong, cũng đã bốn mươi lăm bốn mươi sáu rồi, nhưng nhìn qua một chút cũng không hiện vẻ già nua.

<>Doanh Phong liếc mắt nhìn Trương Tuyết, rồi lại quét mắt liếc nhìn Chu Lượng, nhẹ giọng cười nói: “Lần này vì việc này, mà cao thủ của Hoa Sơn phái chúng ta có thể nói là đều được phái đi hết, tin tưởng rằng chỉ cần kế hoạch của chúng ta thật chu đáo, cuối cùng có thể tìm được vật đó. Sư tẩu lần này là tổng chỉ huy của đám người chúng ta, không biết sư tẩu có kế hoạch tốt gì không.” Nói xong khoe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nơi đáy mắt lại hàm chứa vẻ âm lãnh, liếc mắt nhìn Trương Tuyết, trong lòng hắn thầm cười lạnh.

<>Trương Tuyết nhìn hai người, trong lòng cũng hiểu được hai người này chẳng có ý tốt gì với nàng. Nhưng lần này sự tình rất trọng đại, nếu chỉ dựa vào cổ thế lực của một mình nàng, thì không có hy vọng chiếm được vật đó. Cho nên suy nghĩ vì đại cục, Trương Tuyết đành phải mạo hiểm thay thế trượng phu tới đây, dùng bản thân để kiểm chế hai vị đồng môn võ công cao cường này, dựa vào hai cổ thế lực của bọn họ, thì mới có thể chiếm được vật đó. Đồng thời trượng phu nàng ở Hoa Sơn phái, cũng có thể nhân cơ hội này mà củng cố thế lực của bản thân, để ứng phó thật tốt với công kích của hai người này trong tương lai.

<>Điều mà Trương Tuyết có khả năng để lợi dụng, chính là giữa hai người này luôn nghi ngờ đối phương, không tin tưởng nhau mới tạo thành quan hệ đặc thù như vậy. Nếu có thể xảo diệu dùng bản thân nàng làm mối, sẽ khuấy động được lòng nhiệt tình của bọn họ, vì Hoa Sơn phái mà ra sức. Trương Tuyết hiểu được điều này kỳ thật cực kỳ nguy hiểm, nàng nếu không cẩn thận, thì có thể mắc vào bẫy của bọn họ, khi đó có lẽ sẽ bị bọn họ lăng nhục. Lúc này đây người duy nhất bên cạnh mà nàng có thể tin nhiệm chính là Vô Ngôn trưởng lão, nếu không có hắn ở bên, một mình nàng cũng sẽ không dám làm như vậy, bởi vì điều này không thể nghi ngờ giống như dữ hổ mưu bì (cùng hổ bàn chuyện), nguy hiểm cực kỳ.

<>Trương Tuyết mỉm cười nói: “Sư đệ sao lại nói vậy, chúng ta là đồng môn nhiều năm, lúc này đây mọi người còn phải tề tâm hiệp lực (đồng lòng hợp sức), mới có thể tìm được vật đó. Lúc này theo tin tức từ môn hạ đệ tử truyền lại báo rằng, lần này chỉ vì cầm hạp (hộp gấm) thần bí kia, chẳng những Hoa Sơn phái toàn lực xuất động; mà đồng thời Không Động phái ở tây bắc, Vô Đang phái ở tây nam, Thiếu Lâm ở Trung Nguyên, Thông Thiên Môn, cùng với tam đại bang phái khác trong chốn võ lâm, đều phái người tới Lạc Dương. Cho nên lúc này đây, chúng ta phải cùng cố gắng, đoàn kết nhất trí, mới có chút hy vọng. Tiểu muội chỉ mong nhị sư huynh và cửu sư đệ có thể tề tâm hiệp lực, chúng ta cố gắng đoạt được cầm hạp vào trong tay. Vì sự phồn vinh hưng thịnh của Hoa Sơn phái, chúng ta phải rất cố gắng.”

<>Chu Lượng nhìn ngọc dung mỹ lệ của Trương Tuyết, trong mắt hiện lên vẻ rực lửa, thầm nghĩ nhất định phải chiếm được nàng tới tay, nhắm nháp thật tốt tư vị của nàng. Nghĩ đến tư vị kia không phải tuyệt vời vô cùng sao? Hắc hắc. Chu Lượng cười nói: “Đệ muội nói rất có lý, ta và bát sư đệ hết thảy đều nghe theo muội, có điều gì muội cứ phân phó là được. Sư đệ nói có phải không?”

<>Doanh Phong mỉm cười gật đầu đáp: “Nhị sư huynh nói như vậy, cũng chính là điều tiểu đệ muốn nói.”

<>Trương Tuyết liếc mắt nhìn hai người đáp: “Lúc này đây, Hoa Sơn phái chúng ta xuất động trên một trăm đệ tử, dọc trên đường đi tìm hiểu tin tức. Hôm nay vẫn còn chưa tìm được tin tức chính xác, chúng ta chỉ đành tạm thời trước hết tới Lạc Dương, rồi mới có thể trừ tính được. Nhị sư huynh và cửu sư đệ hôm nay hãy cùng lên đường, cải trang mà đi, âm thầm đi tới Lạc Dương trước. Muội và Tiểu Thanh sẽ đường hoàng lên đường, để hấp dẫn lực chú ý của những người khác.” Chu Lượng và Doanh Phong đều từ từ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ. Mấy người này đều tự trở về phòng mà nghỉ ngơi, Trương Tuyết ngồi trên giường, một mình suy nghĩ tâm sự, không chú ý tới ánh mắt của Tiểu Thanh ở bên cạnh có chút biến hóa.

<>Hoa Tinh trên nóc nhà lẳng lặng nhìn vào tình cảnh mấy người trong phòng lúc này, nghĩ không rõ vì sao Trương Tuyết này lại cùng ở chung với Chu Lượng và Doanh Phong. Điều này rõ ràng không phải là dương nhập hổ khẩu (dê vào miệng hổ), tại sao nàng thế nào vẫn còn muốn đối mặt với nguy hiểm? Chẳng lẽ lại không sợ thân mắc vào bẫy, cuối cùng có một kết cục thê thảm sao? Hoa Tinh tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Trương Tuyết, cũng không biết Hoa Sơn phái kỳ thật đã tới tình huống thập phần nguy hiểm, bằng không với thân phận là một trí nữ (nữ nhân thông minh) của Trương Tuyết, cũng không nguyện ý dễ dàng tới dữ hổ mưu bì (bàn chuyện với hổ, ý nói là việc không có khả năng, nguy hiểm) a.

<>Hoa Tinh thấy những người khác đã nghỉ hơi, cũng lắc mình bỏ đi. Quay trở lại trong phòng, Trần Lan vẫn còn đang ngủ say sưa, trên khuôn mặt Hoa Tinh nở nụ cười, loại bỏ y phục rồi lên giường. Nhẹ nhàng loại bỏ y phục che trên người nàng, nhìn ngọc nhũ phong mãn kia theo nhịp hô hấp mà chớp động lên xuống, trong lòng Hoa Tinh thập phần thỏa mãn. Nhẹ nhàng ngậm lấy ngọc châu tinh tế của nàng nhắm nháp một trận, Hoa Tinh mới lẳng lặng nằm xuống, từ từ tiến vào mỹ mộng.

65. Chương 65: Trọng Sơn Học Nghệ

Sáng sớm, Trần Lan đã bắt đầu tỉnh lại, mang theo vài phần kiều nhu vô lực, vì bị Hoa Tinh đánh thức dậy. Nhìn bộ dáng vẫn còn ngái ngủ của Trần Lan, trong mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ tinh quái. đọc truyện tại . Trần Lan nhìn bàn tay của Hoa Tinh đang vùi trên bộ ngực của nàng, trong mắt lộ ra vẻ thỏa mãn nhẹ nhẹ và thâm tình. Tiểu thủ nhẹ nhàng vuốt ve đầu hắc, mặc hắc si mê ngậm lấy nhũ đầu màu hồng phấn mềm mại của nàng, dùng sức mà nhắm nháp.

Trần Lan ôn nhu nói: “Đệ đệ, cả đời này gặp được đệ, có lẽ đây thật sự là thiên ý. Trước kia tỷ tỷ chỉ lo lắng, giữa chúng ta cuối cùng sẽ có kết quả ra sao? Tỷ tỷ cũng sẽ không dễ dàng để yêu thương nam nhân khác, cho nên tỷ tỷ vẫn muốn chốn tránh đệ, nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày lẳng lặng mà rời đi. Bởi vì ta hiểu được đoạn tình cảm giữa hai chúng ta, sẽ bị thế nhân chê cười, nhưng không thể tưởng được trái tim của tỷ tỷ, cuối cùng cũng vẫn lâm vào thâm tình của đệ, bị đệ chiếm đoạt. Lúc này tỷ tỷ đã nghĩ thông suốt rồi, trời cao đã để chúng ta gặp nhau, nhất định chúng ta sẽ có duyên phận. Cho nên tỷ tỷ cả đời này, vĩnh viễn sẽ đi theo đệ, tin rằng đệ sẽ quý trọng tỷ tỷ thật tốt, phải không? đệ đệ.” Trong mắt Trần Lan lộ ra vẻ hạnh phúc nhàn nhạt.

Hoa Tinh ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn nàng, ra vẻ không nỡ liếm liếm đầu lưỡi, khẽ cười nói: “Tỷ tỷ yêu mỹ (yêu:đẹp) như vậy, đệ đệ sao có thể để tuột khỏi tay chứ. Lúc đầu tiên khi đệ đệ liếc mắt nhìn thấy tỷ tỷ, ta đã nghĩ qua nếu có duyên phận, ta nhất định phải chiếm được tỷ tỷ, phải nắm giữ tỷ tỷ thật tốt trong tay. Hôm nay ông trời cũng ân tứ (ban ân), rốt cục cũng đem tỷ tỷ ban tặng cho ta, ta cả đời này tự nhiên sẽ yêu thương tỷ tỷ thật tốt.” Nói xong ánh mắt hắc hàm tình nhìn nàng, chậm rãi tiến sát tới khuôn mặt nàng.

Trần Lan nhìn hắc, trong mắt lộ ra vẻ kiều mỹ, từ từ dâng hiến môi thơm, tận tình thỏa mãn tham luyến của Hoa Tinh. Tiểu thủ nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng hắc, thân thể dán chặt vào trong lòng hắc, ôn nhu cùng hắc triền miên. Trong mắt Hoa Tinh lộ ra thần sắc vui mừng, đối với những vuốt ve ôm ấp đầy ảm áp của Trần Lan, trong lòng hắc cực kỳ hài lòng, thật sự là tuyệt vời a! Không thể tưởng được nữ tử mỹ lệ cao quý đầy kiều hãnh này, lúc trên giường lại vũ mị (quyến rũ) động lòng người như vậy, thật sâu hiểu được thủ thuật thỏa mãn ham muốn của nam nhân, thật đúng là một vưu vật a. Trong Hoa Tinh cao hứng cực kỳ, nghĩ đến thiện giải nhân ý (ý muốn làm lành) của nàng, trong lòng Hoa Tinh với nàng lại càng thêm yêu thương.

Song thủ của Hoa Tinh vuốt ve phì đồn động lòng người kia, ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc bản năng tình dục của nàng, cảm thụ thân thể nàng đang vặn vẹo, hưởng thụ tư vị tuyệt vời khi nhũ phong phong mãn mà tràn ngập đàn tính cọ xát trên ngực hắc. Trần Lan mị nhãn như tơ, hiểu được Hoa Tinh sáng sớm đã đánh thức nàng, kỳ thật chính là muốn tham luyến hoan lạc giữa nam và nữ kia, còn muốn nhân cơ hội mà ôn tồn một phen.

Cảm nhận được kiên đỉnh tinh quái của Hoa Tinh đang từ từ công kích mình, Trần Lan nhìn không được kiều mỹ mắng hắc một tiếng: “Xấu chết đi thôi, lại muốn khi dễ tỷ tỷ phải không, chẳng lẽ tối hôm qua tỷ tỷ còn chưa có thỏa mãn đệ sao, tỷ tỷ biết đệ tham luyến thân thể của tỷ tỷ, nhưng sao đệ không biết chú

ý tới thân thể mình chứ.” Tiếng mắng kiêu mỵ động lòng người, mang theo sự quan tâm nồng đậm. Trần Lan nhìn Hoa Tinh đang cười láu lỉnh “hắc hắc”, bộ dạng tham luyến của hắn, nhin không được tròng mắt nhìn hắn, tiểu thủ nhẹ nhàng cầm lấy tiểu ngoạn bì (tinh quái nhỏ) đang nhún nhảy không ngừng của hắn, dẫn hắn tiến vào thân thể của nàng.

Về mặt của Hoa Tinh trở nên hưng phấn, lại một lần nữa được tiến vào chỗ mềm mịn ấm nóng bóp chặt của nàng, trong lòng tràn ngập đắc ý và thỏa mãn, ôm lấy thân thể mỹ lệ động lòng người của Trần Lan, hưng phấn phát tiết dục vọng của nam nhân. Nhìn kiêu nhân nhi bên dưới thân, những tiếng rên uể chuyển kiêu mị và bộ dáng mê người của nàng, trong lòng Hoa Tinh đã đạt được thỏa mãn cực lớn. Cảm thụ nhục thể của nhân nhi trong lòng đầy phong mãn mà tràn ngập sinh lực tuổi thanh xuân, trong lòng Hoa Tinh khe thở dài, thân thể của Trần Lan đẹp quá, còn tuyệt vời hơn thân thể của Tiểu Bình.

Trần Lan cực lực thỏa mãn dục vọng nam tính của Hoa Tinh, nhưng cuối cùng cũng không địch được công kích uy mãnh không ngừng của Hoa Tinh, xụi lơ trong lòng Hoa Tinh, tùy ý để Hoa Tinh trên thân thể nàng được tận tình hưởng thụ, Trần Lan chỉ có thể vũ mị nhìn hắn, trong mắt hàm chứa vẻ hạnh phúc và thỏa mãn. Hoa Tinh nhìn bộ dạng của Trần Lan, biết nàng không chịu nổi trọng phạt (tấn công mạnh mẽ) của hắn, nhin không được mà ngừng lại, đem nàng ôm trong lòng, ôn nhu mà thương tiếc.

Trong mắt Trần Lan chớp động chút cảm kích, hôn lên môi hắn, miệng lẩm bẩm nói: “Đệ đệ, đệ cứ tận tình mà phát tiết dục vọng trong lòng đệ đi, tỷ tỷ chịu được mà, thật đấy, đệ không nên hủy hoại thân thể của mình.” Vừa nói vừa vịn vẹo thân thể, hết sức thỏa mãn Hoa Tinh.

Hoa Tinh hôn nhẹ lên hai gò má của nàng, rõ ràng hắn cảm giác được khi số nữ nhân theo hắn tăng lên, số lần cùng các nàng linh dục giao hoan (giao hoan xác thịt) cũng gia tăng, khả năng ở phương diện này của hắn không ngờ lại tăng lên nhanh chóng như vậy, đến bây giờ một nữ nhân không ngờ đã không thể thỏa mãn được ham muốn của hắn, thật sự là có chút không dám tin tưởng. Cảm nhận được sự yêu thương trong lòng Trần Lan, trong lòng Hoa Tinh rất là cảm động, hắn biết nàng tối hôm qua đã quá mệt mỏi rồi, lúc này đã vô lực thỏa mãn hắn, trong lòng tràn đầy thương tiếc.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ đã quá mệt mỏi rồi, cứ như thế này lẳng lặng mà ôm tỷ tỷ, cùng tỷ tỷ linh nhục hợp làm một, đệ đệ ta cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Chúng ta cứ như vậy mà hưởng thụ một hồi thật tốt, cùng nhau thật sâu liên kết cũng là một cảm giác tuyệt vời, được không, tỷ tỷ?” Nói xong nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, không có nửa điểm mùi vị của tình dục.

Ánh mắt của Trần Lan dần dần trở nên trong trẻo, nhìn Hoa Tinh, trong lòng nàng tràn đầy cảm động, không biết phải nói thế nào cho tốt nữa. Trần Lan thâm tình nói: “Cám ơn đệ đệ đã thương tiếc, cả đời này có thể vì đệ đệ, tỷ tỷ có chết, cũng không còn tiếc nuối gì nữa. Đợi lát nữa tỷ tỷ dùng miệng hầu hạ đệ đệ thật tốt, hết sức thỏa mãn đệ đệ, thích không, đệ đệ?” Nói xong kiêu mỵ nhìn hắn.

Trong mắt của Hoa Tinh bắn ra vẻ chờ mong, nhớ tới tối hôm qua khi ở trong miệng của Trần Lan, cảm giác ấy thật chân thật mỹ lệ cực kỳ, thật sự là đáng chờ mong a. Hoa Tinh không nói gì thêm, chỉ là thâm tình hôn lên môi nàng, thân thể hắn từ từ chuyển động bên trong cơ thể nàng, cảm thụ tư vị bóp chặt kia.

Lúc hừng đông, Hoa Tinh dưới sự hầu hạ hết sức tận tình của nàng, cuối cùng cũng đem dục vọng nam nhân phát tiết trong cái miệng nhỏ nhắn của Trần Lan. Nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Trần Lan, tràn đầy vẻ kiêu mỵ, trong lòng Hoa Tinh nổi lên những thỏa mãn vô hạn. Tiếp đó Hoa Tinh giúp Trần Lan bó lại bộ ngực mỹ lệ của nàng, sau đó lại giúp nàng dịch dung, rồi mới ly khai khỏi phòng. Trong lòng Hoa Tinh có một sự tự hào của nam nhân, thâm nghĩ: “Rất cực cũng có thể chinh phục được nữ nhân mỹ lệ cao quý này, tư vị ấy quả là sướng khoái tới tận trời cao, quá tuyệt vời, hắc hắc.”

Sau khi ném qua điểm tâm, Hoa Tinh năm người ly khai khỏi Đồng Quan, tiếp tục lên đường trên sơn đạo. Trên đường, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Lần này phần đông những nhân vật võ lâm đã đi tới Lạc Dương, có lẽ không phải chỉ đơn giản là xem hoa hội, tất cả mọi người phải cẩn thận cảnh giác một chút. Nghe nói lần này tất cả mọi người vì một thần bí cấm hạp (hộp gấm) mà đến, vì nó mà đã có không ít môn phái xuất động môn hạ cao thủ, trong đó có cả tứ đại môn phái trong chốn võ lâm, ngay cả Thiếu Lâm, Võ Đang cũng phái môn hạ cao thủ, xem ra không đơn giản.” Nói xong bèn đem những sự tình mà tối hôm qua mình nhìn thấy nói ọi người nghe, nghe được tất cả mọi người đều phải sửng sốt.

Nhóm Hoa Tinh năm người, chậm rãi đi tới Lạc Dương, có vẻ không chậm mà cũng chẳng khẩn trương, thập

phần sáng khoái nhàn nhã. Trên đường đi, cười nói bàn luận về non sông mỹ lệ, cũng trao đổi về những điều kỳ dị trên thế gian, so với những thường nhân có vẻ hoàn toàn bất đồng. Trên đường đi, gió nhẹ đưa tiền, theo làm bạn là bụi đất hương hoa, từ từ biến mất trên quan đạo đi tới Lạc Dương.

Quay lại nói về Lâm Phương và Đường Mộng. Sớm ngày thứ hai, Lâm Phương đã tỉnh lại, vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy Vạn Trọng Sơn, nhưng hồi lâu không thấy có động tĩnh gì. Trong lòng Lâm Phương dần dần trầm xuống, nổi lên một cỗ cảm giác bất an rất mạnh. Huyệt đạo trên người đã tự động giải khai rồi, Lâm Phương vội vàng chạy ra ngoài, nằng muốn đi tìm Vạn Trọng Sơn, vô luận thế nào? Phải tìm được hắn.

Vừa ra đến cửa, Lâm Phương đã phát hiện Đường Mộng đang đứng ở cửa, lưng quay phía nàng. Lâm Phương lớn tiếng hỏi: “Tỷ tỷ có thấy Trọng Sơn không, huynh ấy đã trở lại chưa? Huynh ấy nhất định đã trở lại rồi, chỉ là không muốn nhìn thấy muội, phải không? Tỷ tỷ.” Trong mắt Lâm Phương hàm chứa một tia lệ quang, đang chờ đợi Đường Mộng khẳng định trả lời nàng.

Đường Mộng không quay đầu lại, tựa hồ không dám nhìn nàng. Đường Mộng nhẹ giọng nói: “Không có, huynh ấy còn chưa trở về. Ta đi tìm hiểu một lát, Lý Dục đã ly khai nơi này, đi tới Lạc Dương rồi, Cho nên chúng ta có thể yên tâm đi tìm kiếm Trọng Sơn, Để tránh bị Lý Dục phát hiện, ta tin rằng Trọng Sơn sẽ không có việc gì đâu, muội cứ yên tâm đi.”

Lâm Phương tiến lên lôi kéo cánh tay của Đường Mộng, bất an nói: “Tỷ tỷ, muội rất lo cho huynh ấy, thực sự rất lo lắng. Chúng ta đi tìm huynh ấy đi, trong lòng muội có một loại kêu gọi của một điềm xấu, muội sợ hắn đã xảy ra chuyện gì rồi, trong lòng muội đang vô cùng hoảng loạn, cực kỳ lo sợ.” Khuôn mặt của Lâm Phương vô cùng lo lắng, vẻ mặt mang vẻ bất lực.

Đường Mộng nhìn nàng, trong lòng thầm than một tiếng. Biết trước hôm nay sẽ tiếc nuối, sao lúc trước còn làm! Hai người trước đây, cảm tình thâm hậu như vậy, nhưng còn bây giờ thì sao, chỉ vì một chút việc nhỏ, đã khiến hai người phân cách, buồn khổ hai nơi, sao còn phiền muộn? Đường Mộng nói: “Được, chúng ta đi tìm huynh ấy, hy vọng huynh ấy không có việc gì. Có một điểm muội phải ghi nhớ, nếu chúng ta không tìm được thi thể của huynh ấy, vậy chúng ta phải tới Lạc Dương, chỉ có từ miệng của Lý Dục mới có thể truy vấn ra nơi hạ lạc của huynh ấy, bất quá sẽ rất nguy hiểm, hiểu chưa?”

Sắc mặt của Lâm Phương biến đổi, tưởng tượng phải đến gặp mặt Lý Dục, trong lòng đã cực kỳ không thoải mái. Nhớ tới tối hôm qua nàng chỉ một chút nữa thôi đã bị hắn gian nhục rồi (cưỡng hiếp), trong lòng Lâm Phương đối với hắn vừa hận vừa sợ, hận hắn hèn hạ vô sỉ, sợ chính là nàng nếu lại rơi vào tay hắn, có lẽ sẽ khó bảo trụ (giữ) được sự trong sạch. Nhưng tưởng tượng nếu thật sự không tìm thấy Trọng Sơn, nàng dẫu chết cũng cảm thấy bất an trong lòng, vì Trọng Sơn, nàng chỉ còn cách mạo hiểm đi một phen. Chỉ hy vọng không cần đến một ngày là thu được tin tốt rồi!

Hai nàng ở Đồng Quan sớm đã tìm kiếm nơi hạ lạc của Trọng Sơn, đáng tiếc tìm kiếm khắp nơi, nhưng cuối cùng cũng không tìm ra nơi hạ lạc của hắn. Lâm Phương buồn bực đến mức khóc rống lên, trách bản thân đúng là một tai họa phiền phức, bằng không cũng sẽ không thành ra như vậy. Đường Mộng chỉ là nhẹ giọng thở dài mà thôi, nói cho nàng biết vẫn còn hy vọng, cùng nàng ta mau chóng lên đường tới truy hỏi Lý Dục. Mà Trọng Sơn, hắn rốt cuộc đã chết hay còn sống đây?

Lại nói Trọng Sơn tại thời khắc tối hậu quan đầu (cuối cùng xảy đến), không cam lòng mà chết đi vô ích như vậy, vận dụng công lực toàn thân, phát ra một kích cuối cùng, giết chết lão Nhị trong “Tam Lang”, hắn cũng bị lão Đại và lão Tam kích trúng thân thể, rơi từ huyền nhai (huyền: đen) cao trăm trượng trăm trượng xuống, sinh tử không rõ. Thân thể Vạn Trọng Sơn từ từ rơi xuống, trước khi chết một khắc, đại não của hắn đột nhiên trở nên thanh tỉnh dị thường, có lẽ duyên cớ bởi vì hắn phải chết, nên trong lòng vô số những tình cảnh hiện lên, Vạn Trọng Sơn không khỏi nghĩ tới rất nhiều điều, thời khắc này hắn mới biết được, nguyên lai hắn với tính mệnh của bản thân cũng có chút chấp nhất không nổi. Nhưng mà hết thấy những điều này đều đã không còn ý nghĩa rồi, bởi vì phía cuối con đường của hắn đã tới rồi, lưu lại nơi trần thế này, có chăng chỉ là sự chấp nhất và không nổi mà thôi. Có lẽ cũng lưu lại trái tim tan nát và cô đơn tịch mịch, không cam lòng và mất mát.

Tốc độ rơi xuống trở nên nhanh vô cùng, Vạn Trọng Sơn than nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại. Nhân nhi yêu thương của ta ơi, kiếp sau, nàng hãy nhớ rõ ta vẫn đợi nàng. Âm thanh thở dài đầy tang thương, như là

một đạo phong cảnh, cuối cùng phiêu tán trong gió. Thân thể Vạn Trọng Sơn trong nháy mắt rơi xuống một thủy đàm cực lớn rộng tới vài trượng, bởi vì tác dụng của quán tính, cả người hắn chìm xuống rất sâu. Thủy đàm đang yên tĩnh trong nháy mắt trở nên một mảng hồng sắc, tiên hồng đoạt mục (màu đỏ nhập vào trong mắt).

Vạn Trọng Sơn thân thụ trọng thương, vốn tưởng rằng mình hẳn là phải chết, ai ngờ được phía dưới không ngờ lại có một tiểu đàm, ngược lại lại cứu hắn một mạng. Bất quá lúc ấy hắn mặc dù không chết, nhưng khi chìm sâu trong nước thì từ mặt nước phát ra áp lực cường đại chấn động hắn, cũng làm tăng thêm nội thương của hắn, khiến cho kinh mạch toàn thân đại loạn, nội phủ đã bị phá hoại nghiêm trọng, sinh cơ trở nên xa vời. Có thể sống sót hay không, thì còn phải xem vận khí của hắn.

Nhìn kỹ sơn cốc này, mới phát hiện đây là một tuyệt cốc, tứ phía là núi non, tất cả đều là huyền nhai tuyệt bích (bích: sườn núi dốc đứng), không có đường thoát. Bên bờ tiểu đàm không ngờ lại có một người đang ngồi, thật sự là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, tại tuyệt cốc này không ngờ lại sẽ có người, thật sự là kỳ quái. Chỉ thấy đó là một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt tái nhợt, thần quang trong song nhãn vô cùng âm đạm, trong mắt mang vẻ tịch mịch nhẹ nhàng nhìn tiểu đàm, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, giống như thạch nhân (người đá). Người nọ khước môi nhếch lên tạo thành một nụ cười tang thương, trên mặt tràn đầy vẻ tịch mịch, tựa hồ đang nghĩ lại điều gì đó.

Khi thân thể Vạn Trọng Sơn rơi xuống, trung niên nhân này chỉ là lạnh nhạt nhìn thoáng qua, không có lấy một chút xao động, phẳng phất giống như không hề nhìn thấy. Nhìn hồng sắc huyết thủy kia, trong mắt trung niên nhân toát ra vẻ sâu thẳm, khẽ thở dài: “Không thể tưởng được ta trước khi chết, không ngờ lại còn có người lại đi theo làm bạn với ta, thật sự là buồn cười a.” Vẻ mặt thật bi thương, làm cho người ta có cảm giác trầm trọng nặng nề.

Thân thể Vạn Trọng Sơn từ từ nổi lên, thân thể cũng từ từ vận vẹo. Trong óc Vạn Trọng Sơn lúc này là một mảng thanh tĩnh, nhưng đáng tiếc thân thể đã hoàn toàn không thể kiểm soát, hắn đã rơi vào tình trạng du tẩn đăng khô (như đèn dầu sắp tắt, ý nói là cực kỳ nguy hiểm rồi). Ánh mắt của trung niên nhân bên bờ thủy đàm vô thần liếc nhìn hắn, trong lòng Vạn Trọng Sơn lúc này nổi lên một cỗ dục vọng muốn sống. Hắn còn có rất nhiều sự tình còn chưa có làm, thật không muốn chết. Ta còn muốn báo thù, còn muốn chiếu cố cho Phương muội thật tốt, còn muốn sống tốt. Thời khắc này trong lòng Vạn Trọng Sơn tràn ngập hy vọng, một cỗ dũng khí vẫn duy trì trong hắn, hắn ra sức tiến về phía bờ thủy đàm.

Trung niên nhân nhìn Vạn Trọng Sơn, xem ra trong mắt hắn có một cỗ dục vọng muốn sống, trong lòng nhin không được phải than nhẹ một tiếng, thiếu niên nhân, người phải kiên cường lên. Vạn Trọng Sơn cố hết sức lết tới dưới chân của trung niên nhân, nhưng rốt cuộc cũng vô lực, thân thể hắn một lúc đã trở nên mềm nhũn. Nhìn trung niên nhân, Vạn Trọng Sơn ngay cả khí lực để mở miệng cũng không có, duy chỉ có trong mắt lộ ra ánh mắt hết sức kiên cường, muốn sống sót thật tốt, không biết trung niên nhân nhìn có hiểu không?

Trung niên nhân nhìn hắn, nhẹ giọng thở dài: “Người trẻ tuổi, trong lòng ngươi vẫn còn một mối hận phải không? Bằng không ánh mắt ngươi sẽ không chấp nhất (cố chấp) như vậy?” Vạn Trọng Sơn nghe vậy, trong mắt toát ra một tia tang thương, có hận không ư? Phải rồi, hắn có thể nào không hận được không? Nhưng ngoại trừ hận ra, hắn vẫn còn có tình yêu a, yêu thương nhân nhi mỹ lệ kia a! Nghĩ đến nhân nhi yêu thương của hắn, khước mắt Vạn Trọng Sơn chảy xuống một giọt nước mắt thương tâm, tạm biệt nhân nhi yêu quý của ta, nhớ rõ phải kiên cường lên nhé.

Trung niên nhân nhìn hắn, nhin không được nhẹ giọng thở dài, cũng đều là thiên nhai luân lạc nhân (người lưu lạc vào nơi chân trời) a! Trung niên nhân lấy từ trong lòng ra một ngọc hạp (hộp ngọc), si ngốc nhìn ngọc hạp được làm hết sức tinh xảo kia, trong ánh mắt toát ra nhu tình nhẹ nhàng. Trung niên nhân mềm nhẹ nói: “Đây là do người ta thương yêu nhất trước kia, trước khi chết đã để lại cho ta thứ này, ở bên trong là một dược hoàn mà nàng phải dùng tính mạng để đánh đổi, ta vẫn không nỡ phục dụng (dùng). Hôm nay khi ta muốn dùng nó, thì đáng tiếc đã không còn hữu dụng nữa rồi, nó đối với ta đã trở nên vô dụng rồi. Người đã muốn sống sót, ta cho ngươi, hy vọng đối với ngươi sẽ hữu dụng.” Nói xong từ từ mở ngọc hạp, từ bên trong lấy ra một bạch sắc đan dược, đút vào trong miệng của Vạn Trọng Sơn.

Nhẹ nhàng đem ngọc hạp cẩn thận đút vào trong ngực, trung niên nhân tịch mịch cười nói: “Chúng ta đã gặp nhau cũng xem là có duyên phận, người có thể trước khi ta chết mà tới được đây, chúng ta xem như

đã kết thành một đoạn thiện duyên. Người có sự tình gì bất bình, có thể nói với ta, ta có thể là người lắng nghe.”

Vạn Trọng Sơn lúc này hiểu được được lực của đan dược đã bắt đầu phát huy tác dụng, kinh mạch toàn thân tựa như có một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt, khiến hắc đầu dần dần đến mức muốn hét rống lên, nhưng đáng tiếc lại không phát ra được thanh âm nào. Toàn thân Vạn Trọng Sơn lúc này run rẩy không thôi, thân thể không ngừng vận vẹo, để giảm bớt cái loại thống khổ trùy tâm thứ cốt (đập vào tim, đâm vào xương) này, sắc mặt méo mó, cực kỳ thống khổ. Nhưng trung niên nhân chỉ lẳng lặng nhìn hắc đầu, không có một chút ý tứ sẽ ra tay hỗ trợ.

Sau nửa canh giờ Vạn Trọng Sơn bị thống khổ hành hạ, cảm giác đã trở nên dễ chịu hơn rất nhiều. Trong kinh mạch, một cỗ chân khí nhu hòa chậm rãi lưu động, làm dịu kinh mạch đã nhận phải tổn thương và thân thể của hắc đầu. Vạn Trọng Sơn từ từ hồi phục khí lực, cảm giác được biến hóa của thân thể, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, không thể tưởng được chỉ là một khóa tiểu dược hoàn, không ngờ lại có thể cứu lại tính mạng của một kẻ sắp chết như hắc đầu, thật sự là thần kỳ. Nhưng tưởng tượng lại lời nói của trung niên nhân, trong lòng Vạn Trọng Sơn có một loại cảm giác bứt rứt khó chịu, khóa dược hoàn này trân quý vô cùng, do nữ tử thương yêu nhất của vị tiền bối này dùng tính mạng để đánh đổi, bây giờ lại đưa cho hắc đầu phục dụng, phần ân tình này thật không biết phải làm thế nào để báo đáp lão thể nào đây.

Vạn Trọng Sơn hiểu được nội thương của hắc đầu đã tốt hơn bảy tám phần rồi, nhịn không được nói với trung niên nhân: “Cám ơn tiền bối, Vạn Trọng Sơn cả đời này vĩnh viễn sẽ ghi tạc trong lòng.” Trung niên nhân chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người cũng nên tranh thủ thời gian trước hết điều trị nội thương của người đi, có gì để lát nữa hãy nói.”

Một lúc lâu sau, Vạn Trọng Sơn nhảy bật dậy, quay về phía trung niên nhân mà quỳ xuống cúi đầu thật sâu, dùng điều này để biểu đạt sự cảm kích của mình với hắc đầu. Trung niên nhân không ngăn cản hắc đầu, chỉ nhẹ giọng nói: “Thời gian của ta cũng không nhiều lắm, chúng ta hãy nói chuyện một lúc thật tốt nhé, Người nói xem nói người vì sao lại rơi xuống đây?”

Vạn Trọng Sơn ngồi bên cạnh trung niên nhân, nhẹ nhàng tự thuật lại sự tình xảy ra giữa hắc đầu và Lâm Phương, đem tất cả sự tình phát sinh trong đoạn thời gian này, không hề giữ lại bất cứ điều gì, toàn bộ nói cho trung niên nhân. Trung niên nhân nghe vậy than nhẹ một tiếng nói: “Thật là một nam nhân si tình a, đáng tiếc có rất nhiều sự tình bất đắc dĩ. Không phải sự tình gì cũng theo tâm ý của người, hiểu chưa chàng trai trẻ? Người nếu sau khi rời khỏi đây, còn nghĩ đến báo thù không?”

Trong mắt Vạn Trọng Sơn lộ ra vẻ tang thương, khiến người ta nhìn thấy mà tan nát cõi lòng. Chỉ nghe hắc đầu nhẹ giọng nói: “Báo thù ư? Văn bối chắc chắn sẽ làm, đáng tiếc không biết có hy vọng hay không, văn bối chỉ hy vọng nhân nhi mà văn bối yêu thương vẫn sống tốt, sống vui vẻ là được rồi. Cho nên văn bối sẽ kiếm Lý Dục báo thù, văn bối sẽ làm, văn bối nhất định phải giết hắc đầu, ngay cả văn bối có chết, cũng không có việc gì cả. Văn bối nhất định phải báo thù này, bằng không nàng sao có thể sống vui vẻ đây, sao có thể tẩy đi sự sỉ nhục trên người nàng đây.” Trong ánh mắt kiên định, bắn ra cừu hận nồng đậm. Cả đời này Lý Dục đã đeo rắc trên người hắc đầu những thống khổ, suốt đời không thể nào quên, ngoại trừ tiên huyết của Lý Dục ra, thì không có điều gì có thể giúp hắc đầu tẩy đi sự sỉ nhục đó.

Trung niên nhân nhẹ giọng nói: “Với võ công của người, nếu giao thủ với đệ nhất cao thủ Địa Bảng Lý Dục kia, chỉ có một con đường chết mà thôi, không có hy vọng báo thù. Điểm này người phải suy nghĩ rõ ràng, có lẽ nên mang theo nhân nhi mà người yêu thương rời xa hắc đầu, có phải là tốt hơn không? Không phải sao?”

Vạn Trọng Sơn lộ vẻ sầu thảm cười nói: “Cả đời này nếu không thể giết chết Lý Dục kia, văn bối và nàng sẽ vĩnh viễn không thể vui vẻ được, sẽ vĩnh viễn sống trong bóng ma của hắc đầu, không thể nào thoát khỏi. Cho nên văn bối nhất định phải báo thù, nhất định phải giết chết cái tên súc sinh hèn hạ vô sỉ kia, báo thù cho chúng văn bối. Bây giờ chỉ cần văn bối không chết, văn bối sẽ kiên cường sống sót, kiếm cơ hội luyện võ công thật tốt, tương lai cũng có một ngày có thể báo được đại cừu này.”

Trung niên nhân nhìn hắc đầu, nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người cả đời này muốn báo thù có lẽ sẽ không có hy vọng gì, khi võ công của người tăng tiến, võ công của Lý Dục cũng tăng tiến, chờ người luyện đến đệ nhất Địa Bảng, hắc đầu có lẽ đã sớm tiến vào Thiên Bảng rồi, cho nên cả đời này, người không thể trả được thù này đâu. Ta khuyên người cũng nên quý trọng thật tốt tính mạng của mình, tìm kiếm một địa

phương không người, cùng chung sống thật tốt tốt với nhân nhi mà người yêu thương, lâu dần cũng có thể quên đi rất nhiều sự tình. Như vậy có lẽ mới là tốt nhất, người nghĩ sao, chàng trai trẻ?”

Vạn Trọng Sơn nghe vậy, sắc mặt biến đổi, biết trung niên nói rất có đạo lý, nhưng hắn không cam lòng a! Vì sao kẻ tà ác như Lý Dục, lại không có ai có thể thu thập được hắn, mình đã gặp hắn, cũng không thể dễ dàng lùi bước, vì mình và Lâm Phương, phải nghĩ biện pháp giết chết hắn. Nghĩ đến bây giờ Lâm Phương không biết thế nào, nói không chừng đang bị hắn đâm nhọc, trong lòng Vạn Trọng Sơn lại nhin không được cực kỳ đau đớn. Ngẩng đầu lên, Vạn Trọng Sơn ngửa mặt lên trời hét một tiếng đầy bi thương, miệng phát ra thanh âm không cam lòng và phẫn nộ, trong không trung truyền lại thanh âm “Ta phải báo thù”, vang vọng cả sơn cốc. Bộ dạng bi phẫn kia, vẻ đau xót, trung niên nhân bên cạnh trong lòng cũng phải run rẩy, cừu hận thật sâu a, thật sự là khiến lòng người đau đớn.

Nhìn về phương xa, trung niên nhân lẳng lặng lo lắng một vấn đề. Thời gian của mình đã không còn nhiều, cũng không có thời gian mà lo lắng làm gì, mặc kệ là đúng hay sai, cứ tùy theo duyên đi. Đã gặp gỡ hắn, rồi cứu hắn, có lẽ đây là duyên phận, đã như vậy, tất cả tùy theo thiên ý vậy. Thu hồi lại ánh mắt, trung niên nhân nhìn Vạn Trọng Sơn đang ngửa mặt lên trời hét lên một cách bi thương, mở miệng nói: “Ta biết sự đau khổ trong lòng người, cũng hiểu được tâm tình của người bây giờ, chúng ta đã hữu duyên gặp nhau, ta cũng nên giúp người một chút, cho người một cơ hội, nhưng tương lai người nếu như hối hận, thì nhất thiết chớ trách ta.”

Vạn Trọng Sơn nghe vậy nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Tiền bối có thể giúp văn bối báo thù sao? Chỉ cần có thể báo thù, văn bối điều gì cũng nguyện ý, cho dù có phải chết cũng không tiếc.” Ánh mắt lẳng lặng nhìn trung niên nhân, trong ánh mắt lộ ra vẻ kỳ vọng (chờ mong).

Trung niên nhân khẽ thở dài: “Ta chỉ có thể sống được hai ngày, người nếu không hối hận, thì hãy theo ta học võ công, ta có thể truyền thụ cho người võ công có thể giết chết Lý Dục kia, nhưng sẽ phải trả một cái giá rất đắt, cái giá ấy có lẽ sẽ khiến người hối hận, người hãy suy nghĩ kỹ đi.”

Ánh mắt Vạn Trọng Sơn kiên định đáp: “Mặc kệ sẽ phải trả giá ra sao, văn bối cũng không có một chút hối hận, thỉnh tiền bối chỉ dạy cho, văn bối nhất định phải tự tay giết chết tên súc sinh kia.”

Trung niên nhân nhìn hắn, trong mắt toát ra một tia bi thương, nhẹ giọng nói: “Trong thời gian hai ngày, ta cũng không có cơ hội truyền cho người nhiều võ công lắm, cho nên ta chỉ truyền lại cho người hai chiêu võ học và một loại chiêu pháp, người phải dụng công ghi nhớ thật tốt, bây giờ bắt đầu thôi, hy vọng ta trước khi chết, có thể thấy người học thành. Tương lai người có thể học mà sử dụng, để báo đại cừu.”

Trên khuôn mặt Vạn Trọng Sơn lộ ra vẻ kiên định, lẳng lặng đi theo trung niên nhân bắt đầu học võ công. Thời gian hai ngày bất tri bất giác đã trôi qua, thời gian hai ngày thấm thoát đã trôi đi. Trung niên nhân biết tính mạng của mình đã sắp chấm dứt, cho nên hắn lẳng lặng nhìn Vạn Trọng Sơn, trong mắt mang theo chút cổ vũ, chàng trai trẻ, người phải thật kiên cường đấy. Trung niên nhân nhẹ giọng nói: “Hai ngày qua, ý chí của người thật kiên cường của mình, rất cực cũng đã học thành hai chiêu võ công mà ta truyền cho người, ta thật cao hứng. Cho nên ta cuối cùng sẽ truyền cho người bộ chiêu pháp này, người phải nhớ lấy không được dễ dàng thi triển, tốt nhất là cả đời không dùng đến nó, hiểu chưa? Bây giờ ta sẽ truyền cho người một đoạn khẩu quyết, từ nay về sau nhớ rõ mỗi ngày đều phải luyện tập, tới thời khắc nguy hiểm, đoạn khẩu quyết có thể cho người cho người một cơ hội để phản kích. Loại tâm pháp này một khi luyện thành, lúc thi triển có thể khiến công lực mà người có thể thi triển trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần, nhưng chỉ có thể bảo trì trong thời gian một nén nhang mà thôi. Hậu quả chính là sau khi thi triển nó thì trong vòng mười ngày công lực sẽ hoàn toàn biến mất, phải mười ngày sau mới có thể khôi phục lại. Bây giờ người hãy lắng nghe cho kỹ, thời gian của ta cũng không còn nhiều, người phải nhớ kỹ đó.” Nói xong bèn truyền lại cho Vạn Trọng Sơn một đoạn khẩu quyết. xem tại

Trong lòng Vạn Trọng Sơn vạn phần cảm kích, vội vàng đem đoạn khẩu quyết dài hơn hai trăm chữ nhớ kỹ, quay về phía trung niên nhân quỳ bái mà nói: “Đại ân kiếp này của ân công, Trọng Sơn chỉ có kiếp sau mới có thể báo đáp người. Nếu ân công nguyện ý, cho phép văn bối gọi người một tiếng sư phụ, Trọng Sơn cảm kích vô cùng.”

Trong mắt trung niên nhân lộ ra tiểu ý, song nhàn thần quang đột nhiên đại thịnh, Hữu thủ nhẹ vỗ về đỉnh đầu của Vạn Trọng Sơn, miệng nói: “Tốt, đã như vậy, vì sư sẽ giúp đệ tử một chút tâm lực, hãy chú ý.” Nói

xong từ hữu thủ một cổ chân khí cường đại trong nhảy mắt truyền vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu của Vạn Trọng Sơn. Toàn thân Vạn Trọng Sơn chấn động, trong lòng cảm động không nói nên lời. Nhưng hắn biết lúc này rất nguy hiểm, vội vàng tĩnh tâm trừ thần (giữ lòng thanh thanh tịnh, giữ thần yên ổn), đón nhận công lực do sư phụ truyền cho.

Trung niên nhân rất nhanh cũng đã buông tay ra, bởi vì hắn vốn đã muốn chết, lúc này hắn cũng bất quá chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi, Cho nên hắn chỉ là cố gắng vận khởi chút tâm lực cuối cùng, giúp cho Vạn Trọng Sơn một chút lực lượng, lúc này hắn đã chết rồi. Đến chết hắn cũng không có nói cho Vạn Trọng Sơn biết mình là ai, có lẽ hắn nghĩ rằng, điều đó cũng đã không còn trọng yếu nữa rồi, đã gặp nhau thì cần gì phải quen biết nhau?

Vạn Trọng Sơn mở mắt, hiểu được nội lực của hắn phải tăng thêm ít nhất là mười năm, trong lòng đối với vị trung niên nhân vô danh này vạn phần cảm kích. Nhìn thi thể của sư phụ, Vạn Trọng Sơn chảy xuống hàng nước mắt thương tâm cũng như cảm kích. Vạn Trọng Sơn chôn cất trung niên nhân ở bên bờ thủy đàm, bên cạnh lập một hàng chữ, trên đó viết mười bốn chữ ” Vạn Trọng Sơn ân sư chi mộ, Đệ tử Vạn Trọng Sơn kính lập.”

Lặng lặng ngồi bên bờ thủy đàm, Vạn Trọng Sơn bồi tiếp sư phụ hắn ngắm nhìn vàng mặt trời lặn, cuối cùng mới đứng dậy quay phía mộ của sư phụ quỳ xuống mà bái ba lượt, sau đó triển khai khinh công rời đi. Sơn cốc lại khôi phục lại vẻ bình yên như cũ, không ai biết nơi này đang mai táng một vị cao thủ, hắn từng trước khi chết đã nhận một truyền nhân, truyền cho đồ đệ của hắn võ công trong hai ngày, kể sau này sẽ mang đến cho võ lâm một hồi phong ba.

Gió chậm rãi thổi phớt qua, như là đang thuật lại điều gì đó, lại như là đang lưu luyến một điều gì đó, nhưng đáng tiếc không một ai có thể hiểu! Vạn Trọng Sơn rốt cục lại bước trên chinh đồ (con đường đầy những cuộc chiến), đang chờ đợi hắn là điều gì đây? Có lẽ chỉ trời mới biết được

66. Chương 66: Thư Viện Chi Hành

Vàng mặt trời chói chang, đang từ từ thiêu đốt làn da con người, tháng năm ở Trung Nguyên oi bức ngột ngạt dị thường. Nhóm Hoa Tinh năm người từ sáng sớm đã bắt đầu lên đường, chính là vì muốn buổi chiều ít phải lên đường, tránh phải tiếp thụ nỗi khổ cực vì nóng bức kia. Sáng sớm số người đi đường rất nhiều, đặc biệt là võ lâm nhân sĩ vận y phục đủ các màu sắc, đều đang vội vàng thừa dịp mát mẻ sẵn khoái mà dẩy nhanh cước bộ. Nhóm Hoa Tinh năm người tương đối nhận được sự chú ý của người khác, bởi vì thân phận của Hoa Tinh rất là đặc thù, cơ hồ tất cả mọi người đều biết thân phận của hắn. Hơn nữa Mai Hương đồng hành bên cạnh hắn, cho dù là người chưa từng gặp mặt hắn, cũng hiểu được hắn là ai.

Hoa Tinh tịnh không để ý tới những người này, nói thật ra, từ trước đến giờ, hắn và võ lâm Trung Nguyên tiếp xúc tương đối ít, những người này đối với Hoa Tinh mà nói, chẳng có chút hứng thú. Hoa Tinh chỉ cảm thấy hứng thú với những nữ nhân mỹ lệ, còn những thứ khác thế nào cũng không thể khiến hắn hứng thú. Nhưng mà dù Hoa Tinh đối với những người này không có hứng thú, nhưng bọn họ đối với hắn lại cảm thấy hứng thú, đều đang thầm đoán chuyển đi này của hắn có mục đích gì?

Theo những tin tức mới nhất mà Hoa Tinh nhận được, trong nhóm rất đông nhân sĩ võ lâm này, có không ít nhân vật của các đại môn phái. Trong đó có Hoa Sơn phái, sự tình này thì ai cũng biết, còn có thêm Không Động phái, Võ Đang phái, Thiếu Lâm tự, Túy Kiếm Môn, mặt khác thế lực lớn nhất Trung Nguyên Thông Thiên Môn, tự nhiên cũng không thể tránh khỏi không tham gia. Ngoại trừ điều này ra, Thiên Nhất Giáo ở Giang Nam, Phi Ưng Giáo ở tây bắc cùng với Tuyệt Thiên Môn ở tây nam cũng có cao thủ ẩn tàng, còn không kể những võ lâm cao thủ không rõ thân phận lai lịch. Tóm lại một câu, chuyển đi lần này tới Lạc Dương, tràn ngập nguy hiểm và kích thích.

Đi tới khi buổi trưa, nhóm Hoa Tinh bởi vì không kiếm được chỗ nghỉ chân, đành kiếm tạm một phiến thụ lâm râm mát, lấy lương khô mà làm dịu cơn đói. Hoa Tinh liếc mắt nhìn về bốn phía, cười nói: “Xem ra không chỉ có chúng ta dừng chân ở đây, nơi này cũng có không ít. Mọi người nhìn đi, ít nhất cũng có hơn

mười người, thật là có ý tứ a.” Nói xong ánh mắt dừng lại cách đó không xa, trên bộ ngực phong mãn mỹ lệ mê người của Trương Tuyết.

Mai Hương nhìn những người này, nhẹ giọng nói: “Lên đường dưới trời oi bức này, nếu không phải là muốn xem Mẫu Đơn hoa hội, thì muối cũng chẳng muốn phải khổ cực như vậy. Những người này xem ra cũng là vì đến xem Mẫu Đơn hoa hội đúng không?” Trong ý thức của Mai Hương, luôn cho rằng tất cả mọi người đều giống như nàng, nàng thật sự đến một chút tâm kế cũng không có.

Cô Ngạo nhìn những người này, trong mắt lóe lên vẻ cảnh giác. Từ sau lần bị tập kích, Cô Ngạo có vẻ cẩn thận hơn nhiều, hẳn hiểu được tâm tư của Hoa Tinh lúc bình thường sẽ không quan tâm tới chuyện bên ngoài, cho nên chính hẳn phải cẩn thận thêm một chút. Âm Vũ xuất thân là sát thủ, cho nên với việc này cũng cực kỳ miễn cảm, từng thời khắc nhìn chăm chú động tĩnh xung quanh. Còn Trần Lan chỉ lẳng lẳng nhìn Hoa Tinh, trong mắt hàm chứa tình cảm nồng đậm, một chút cũng không lo lắng sẽ xảy ra sự gì. Bởi vì nàng tin tưởng rằng, với võ công của Hoa Tinh, có lẽ chẳng có ai ai dám tới gặp hẳn tìm phiền toái.

Hoa Tinh cẩn thận đánh giá những người đang nghỉ ngơi trong rừng, phát giác ngoại trừ Trương Tuyết ra, thì không biết ai cả. Mà Trương Tuyết và nha hoàn của nàng cũng mới nghỉ ngơi ở đây, một chút cũng không lo lắng mình có xảy ra chuyện hay không. Hoa Tinh nhớ tới tối hôm qua gặp mặt, biết rằng trong số những người này nhất định có một vài người của Hoa Sơn phái đã dịch dung, tùy thời nhìn chăm chú theo từng động tĩnh của Trương Tuyết, Điều này cũng chính là duyên cớ vì sao nàng dám một mình hành tẩu.

Lúc này, khi ánh mắt của Hoa Tinh đang cẩn thận quan sát Trương Tuyết, thì cách đó không xa truyền đến một tiếng hú dài, thanh âm oang oang, chấn động tâm phách người ta. Tiếp theo đó một thân ảnh thi triển khinh công thượng thừa, nhanh chóng đi tới, rất nhanh đã tới bìa rừng. Đó là một vị tráng hán cao lớn khoảng ba mươi hai ba mươi ba tuổi, thân thể khôi ngô, hình thể khiến cho người ta phải sợ hãi. Trong ánh mắt người này thần quang sung túc, trên khuôn mặt mang theo một tầng đậm kim sắc (vàng nhạt) cực mỏng. Người này lưng đeo một thanh long đầu đại đao, uy vũ bất phàm, ánh mắt cẩn thận đánh giá đám người trong rừng cây, trong ánh mắt lộ ra vẻ hồ hững nhàn nhạt, tựa hồ chẳng để những người này vào trong mắt.

Ánh mắt của đại hán tử kia cuối cùng dừng lại trên người Hoa Tinh, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, phảng phất như ý thức được điều gì đó. Cũng không thấy nhìn thấy tư thế điệu bộ của hẳn ra sao, đại hán tử kia đã tới trước người Hoa Tinh, khinh công tuyệt diệu như vậy khiến cho những người ở đây thần sắc khẽ biến. Đại hán tử trừng mắt nhìn Hoa Tinh, thanh âm oang oang nói: “Tiểu tử, ngươi cười cái gì? Có phải là nhìn Lão Cuồng ta buồn cười lắm, phải không? Ta nói cho ngươi biết, ngươi cảm không được cười trộm ta, bằng không ta sẽ có chuyện để nói với ngươi.” Nói xong không ngờ lại đi đến bên cạnh Hoa Tinh mà ngồi xuống, điều này làm cho tất cả mọi người cảm thấy thật kỳ quái.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn hẳn, khẽ cười nói: “Ngươi tên là Lão Cuồng phải không, rất phù hợp với ngoại diện của ngươi, ngoài trời đang nóng bức như vậy, một mình ngươi định đi đâu vậy, không phải đi tới Lạc Dương xem hoa hội chứ?” Hoa Tinh đối với hẳn một chút cũng không sợ, không có một chút khiếp ý (ý sợ hại).

Đại hán tử nhìn Hoa Tinh đáp: “Tiểu tử ngươi vô cùng quái dị, so với thường nhân hết sức bất đồng, rất có ý tứ (đáng quan tâm). Ta chính là Lão Cuồng, người kêu bằng Long Đao Cuồng Ngũ chính là ta, có rất ít người dám cùng ta nói chuyện, ngươi đúng là một kẻ kỳ lạ.”

Hoa Tinh nhìn nhìn thanh long đầu đại đao trên lưng hẳn, cười nói: “Ngươi chính là Địa Bảng bài danh đệ nhị lần này Long Đao Cuồng Ngũ? Thật là uy danh vang xa, quả nhiên danh bất hư truyền. Hôm nay có duyên gặp gỡ, thật sự là tam sinh hữu hạnh a! Tối đây nào, không cần phải để ý, uống một chút nước rồi chúng ta kết giao bằng hữu, thế nào?” Nói xong Hoa Tinh đem túi nước trong tay đưa cho hẳn. Tam nữ và Cô Ngạo ở bên cạnh, khi biết được thân phận của Cuồng Ngũ, sắc mặt đại biến. Bốn người biết rất rõ tính tình của hẳn, là một kẻ nổi danh nóng tính, không ai dám trêu chọc hẳn, không thể tưởng được Hoa Tinh dám cùng hẳn kết giao bằng hữu.

Ánh mắt của Cuồng Ngũ thoáng lộ vẻ hoài nghi, kết giao bằng hữu ư? Sự tình này cho tới bây giờ cũng chưa từng có. Người trong võ lâm không ai không e ngại hẳn ba phần, thấy hẳn là không ai không lùi tránh ba bước, hoặc là khuôn mặt tươi cười ngênh tiếp hẳn, có thể nói kết giao bằng hữu, thì đây là lần đầu tiên

sau nhiều năm khi hắn xuất đạo mới gặp được. Nhìn Hoa Tinh, Cuồng Ngũ có thể cảm nhận được Hoa Tinh không hề nói chơi, điều này khiến cho trong lòng Cuồng Ngũ có chút cảm động. Nhìn trên khuôn mặt anh tuấn của Hoa Tinh, đang nở một nụ cười nhẹ, bộ dáng rất chân thành, trong lòng Cuồng Ngũ trở nên mê man, nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có người nguyện ý kết giao bằng hữu với hắn.

Trên khuôn mặt Cuồng Ngũ nở nụ cười rất khó gặp được, một phiên thủ chương to bè như cái quạt nan vỗ xuống vai của Hoa Tinh, miệng lớn tiếng nói: “Hảo, ta và huynh đệ kết giao bằng hữu. Từ nay về sau huynh đệ chính là bằng hữu của Cuồng Ngũ ta, nếu ai dám làm gì với huynh, huynh cứ tìm ta, ta thay huynh ra mặt.” Nói xong mở miệng cười, có vẻ rất cao hứng.

Trong lòng Hoa Tinh trầm nghĩ, Cuồng Ngũ này có lẽ trời sanh thần lực, bằng không thế nào chỉ tùy ý vỗ một cái cũng hàm chứa chân khí vô cùng vậy? Còn may là mình, chứ đổi lại là người khác, cái vỗ nhẹ ấy còn muốn lấy đi một nửa tính mệnh. Hoa Tinh cười nói: “Hảo, chúng ta từ nay về sau là bằng hữu. Ta tên là Hoa Tinh, người trong thiên hạ dám tìm ta kiếm phiền phức không nhiều, cho nên huynh cũng không cần lo lắng cho ta sẽ ra sao? Huynh lần này lên đường tới Lạc Dương sao?”

Cuồng Ngũ hiển nhiên không nghĩ đến, thiếu niên anh tuấn trước mắt này, không ngờ lại là Phượng Hoàng đặc sứ danh giương võ lâm gần đây, điều này thật sự là ngoài dự đoán a. Nhìn Hoa Tinh, Cuồng Ngũ cười nói: “Nguyên lai là huynh đệ, khó trách so với người khác lại bất đồng. Ta lần này có sự tình phải đi tới Giang Nam, sẽ không đi xem cái hoa hội kia, mà đó cũng không phải là đại phương mà loại đại lão thô (con người thô tục) như ta có thể đến, mà là địa phương mà thiếu niên anh tuấn như huynh đệ người mới có thể đến. Mọi người là bằng hữu của huynh đệ sao?” Nói xong nhìn tam nữ và Cô Ngạo. Text được lấy tại TruyệnFULL

Hoa Tinh nhìn Cuồng Ngũ, khẽ cười nói: “Bọn họ đều là người bên cạnh ta, có quan hệ rất sâu đậm, từ nay về sau nếu có gặp nguy hiểm, mong Lão Cuồng huynh hỗ trợ.”

Cuồng Ngũ hào hùng cười nói: “Cái này có là gì, người bên cạnh huynh đệ cũng là bằng hữu của ta, yên tâm đi, ta sẽ nhớ rõ. Mọi người tới xem hoa hội chứ?”

Hoa Tinh cười nói: “Nghe nói hoa mẫu đơn ở Lạc Dương, danh dương thiên hạ, cho nên cũng thuận đường đi xem luôn. Lão Cuồng huynh nếu có thời gian rồi, hãy nhớ tới Phượng Hoàng Thư Viện của chúng ta du ngoạn một chuyến, có thời gian ta cũng có thể chiêu đãi huynh thật tốt một chút.”

Cuồng Ngũ đáp: “Có cơ hội ta nhất định sẽ đi, được rồi, bây giờ ta còn phải lên đường, lần sau sẽ gặp lại. Hôm nay cùng huynh đệ gặp gỡ, Lão Cuồng ta thật cao hứng, bởi vì nhiều năm qua, huynh đệ là người đầu tiên chân thành cùng ta kết giao bằng hữu, từ trước tới nay, Lão Cuồng ta chỉ có duy nhất một bằng hữu, ta sẽ nhớ kỹ.” Nói xong đứng dậy, vỗ vỗ bả vai của Hoa Tinh, nói được một tiếng “trân trọng” (giống như bảo trọng, ý là giữ gìn sức khỏe), thân hình nhoáng lên, đã rời đi rất xa.

Nhìn thân ảnh của Cuồng Ngũ đã bỏ đi xa, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một nụ cười nhẹ. Gặp gỡ Cuồng Ngũ, đối với Hoa Tinh mà nói chính là một kiện hảo sự. Cuồng Ngũ này rất lợi hại, tuyệt không hề tầm thường, hắn tuyệt đối không dưới Lý Dục, hoặc thậm chí còn hơn Lý Dục không ít, chỉ là không biết hắn vì sao lại bị bài danh đệ nhị danh, không kỳ quái hay sao?

Đám người trong thụ lâm, đối với sự tình Hoa Tinh và Cuồng Ngũ kết giao đều rất là kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ không thể tưởng được, Hoa Tinh vì cái gì lại dám đi kết giao với Cuồng Ngũ, kẻ mà không ai nguyện ý kết giao với hắn. Hắn chẳng lẽ lại không biết, tính tình của Cuồng Ngũ nổi danh nóng nảy cuồng bạo, không ai có thể quản được hắn sao.

Trương Tuyết nhìn Hoa Tinh, trong lòng hiện lên một ý niệm kỳ quái kỳ quái. Nghĩ đến tin tức từ Trường An báo về, nói giữa nữ nhân (con gái) của nàng và Hoa Tinh này tựa hồ có liên hệ gì đó, đáng tiếc không ai biết rõ ràng cả, giữa hai người bọn họ đến cuối cùng đã xảy ra sự tình gì. Chính nàng cũng khó có thể phán đoán quan hệ giữa hắn và Thu Nguyệt, chỉ có thể đợi sau khi Thu Nguyệt trở về, hỏi mới biết được. doc truyện tại . Liếc mắt nhìn bốn phía, thấy không ít người đã ly khai, Trương Tuyết và thanh y nha hoàn cũng đứng dậy rời đi, tiếp tục lên đường.

Mai Hương đối với cách hành sự của Hoa Tinh, luôn cảm thấy rất là kỳ quái, có một loại cảm giác không thể nhìn thấu. Nàng giống như người khác rất đổi mê hoặc, vì sao Hoa Tinh lại cùng Cuồng Ngũ kia kết

giao bằng hữu chứ? Bởi vì hấn võ công cao cường chẳng, có thể là như vậy? Nhìn Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng, có ý không nói gì, Mai Hương hiểu được có một số việc, mình cũng không cần phải hỏi đến.

Hoa Tinh nhìn ra được ra sự mê hoặc của những người bên cạnh, nhưng hấn tịnh không muốn nói ra. Nhìn thấy không ít người cũng đã rời đi, Hoa Tinh chỉ cười nhạt nói: “Chúng ta cũng nên đi thôi, đoạn đường rất dài ở phía trước không hề có khách điểm, nếu không nhanh chân, chúng ta có lẽ phải ngủ nơi hoang dã đấy. Ta thì không sao cả, nhưng lại không muốn mọi người đi theo phải chịu khổ, cho nên chúng ta phải đi thôi.” Nói xong bèn giục bốn người lên đường.

Trên quan đạo tới Giang Nam, một bạch sắc nhân ảnh đang lẳng lẳng lên đường, hướng tới Nam Kinh mà đi. Người này không phải ai khác, chính là Lý Vân La đã rời khỏi Hoa Tinh, lúc này trên khuôn mặt Vân La đã mang theo một cái khăn che mặt, che đi dung mạo tuyệt mỹ trên đời. Làm như vậy cũng giảm đi rất nhiều số người truy theo phía sau, tránh được những phiền phức không ngừng. Vân La khi rời khỏi Hoa Tinh được bốn ngày đã đi tới hạ lưu của Hán Thủy, lộ trình chỉ còn cách Nam Kinh chỉ vài ngày đường. Đi tới bờ sông Hán Thủy, Vân La quyết định chọn thủy lộ, vừa nhanh chóng lại thoải mái, không cần phải lên đường dưới vầng mặt trời chói chang, chịu đựng khổ cực. Vì vậy Vân La đi thuyền trên Hán Thủy, thuận theo dòng nước mà xuôi xuống bên dưới, sau ba ngày đã tới Nam Kinh.

Khi vào tới Phụng Hoàng Thư Viện, sau khi thông báo, thì rất nhanh Dư Mộng Dao đã mỉm cười đi tới. Vừa thấy Vân La, Dư Mộng Dao đã cười nói: “Vân La thật là hy khách (khách hiếm khi tới) a, tỷ tỷ ta đã hy vọng gặp muội nhưng phải chờ đợi trong hy vọng từ rất lâu rồi, hôm nay muội thế nào lại nhớ tới tỷ tỷ vậy, tự động tới cửa gặp ta” Nói xong bèn kéo tay của Vân La, hướng vào phía trong đi tới.

Khi tiến vào trong khách sảnh (phòng khách), Trầm Ngọc Thanh, Liễu Vô Song và Sở Thanh Tâm tam nữ đều đang ở đó, ba người nhìn Vân La, trong mắt đều lộ vẻ tươi cười, có vẻ hết sức cao hứng. Dư Mộng Dao kéo tay của Vân La không thả ra, ngồi bên cạnh tam nữ, mỉm cười nhìn nàng. Còn Vân La chỉ nhìn tay của Dư Mộng Dao, trên đó đang mang theo một khóa thủy tinh giới chỉ (chiếc nhẫn bằng thạch anh), thật phần bắt mắt.

Trầm Ngọc Thanh phát giác cử động của Vân La, không khỏi nhìn nàng, ánh mắt nhẹ nhàng di chuyển, ánh mắt Trầm Ngọc Thanh dừng lại trên ngón tay của Lý Vân La, nhìn chiếc nhẫn bằng thạch anh kia, trên mặt Trầm Ngọc Thanh lộ ra thần sắc thấu hiểu. Nguyên lai là như thế, thật sự là không thể tưởng được. Hoa Tinh ơi Hoa Tinh, đến Trung Nguyên chưa được bao lâu, bên cạnh chàng không kể tới Mai Hương, thì đã cùng Hoa Sơn phái Thu Nguyệt có quan hệ hết sức mật thiết (khăng khít), bây giờ lại còn đem vị đại mỹ nhân trên Thiên Tiên phổ này thu vào trong tư phòng, thật sự là lợi hại a, làm cho người ta không biết nên nói sao cho tốt nữa.

Trong lòng Trầm Ngọc Thanh hiện lên chút u oán, nhưng đối với thói đa tình của Hoa Tinh cũng đành chịu. Nhìn Vân La, Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Vân La từ Trường An tới đây, lúc này không phải chỉ là vì gặp mặt Mộng Dao của chúng ta thôi chứ?”

Vân La nhìn tam nữ, từ từ hành lễ đáp: “Vân La ra mắt ba vị tỷ tỷ, Vân La đích thực là từ Trường An mà đến, không biết Trầm tỷ tỷ như thế nào lại đoán trúng vậy.” Nói xong nhìn Trầm Ngọc Thanh, trong mắt có chút khó hiểu. Sở Thanh Tâm nở nụ cười nhìn Vân La, tựa hồ hiểu được Trầm Ngọc Thanh thế nào lại biết được, còn song nhãn của Liễu Vô Song thoáng hiện vẻ nghi hoặc, trong lòng cũng tự hỏi Trầm Ngọc Thanh thế nào lại đoán trúng được.

Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Vân La a, muội có phải là muốn từ chúng ta để giải thích một sự tình, bằng không vì sao sau khi đã tiến vào trong phòng rồi mà vẫn cứ nhìn tay của Mộng Dao? Muội muốn nhìn chiếc nhẫn trên tay muội ấy với chiếc nhẫn trên tay muội có gì khác nhau hay không, phải chứ?” Khi lời vừa nói ra, Mộng Dao và Vô Song đều có phản ứng, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Vân La, ánh mắt đều dừng lại trên chiếc nhẫn bằng thạch anh trên tay nàng.

Sắc mặt Vân La có chút xấu hổ, có chút ý tứ bối rối lúng túng. Liếc mắt nhìn tứ nữ, Vân La lý nhí nói: “Tỷ tỷ thật không hổ là thiên hạ đệ nhất tài nữ, Vân La bội phục vô cùng. Vân La lần này đến đây, một là muốn tới thăm các vị tỷ tỷ, hai là muốn hỏi một câu về sự tình của Hoa Tinh.”

Mộng Dao cười duyên nói: “Vân La, nói nhanh xem muội thế nào lại gặp gỡ Hoa Tinh, giữa hai người đã xảy ra sự tình gì thú vị không? Vì sao chúng ta vẫn chú ý tới cử động của Hoa Tinh, nhưng cũng không

biết muội thể nào lại yêu thương huynh ấy, đã phát sinh tình huống gì vậy?” Trong mắt Mộng Dao hàm chứa chút tò mò, trên khuôn mặt mang theo ba phần tiểu ý, lảng lạng nhìn Vân La đang có ý tứ bối rối.

Vô Song chỉ nhẹ giọng hỏi: “Huynh ấy vẫn tốt chứ, không có nguy hiểm gì chứ?” Trong ngữ khí tràn đầy vẻ quan tâm, đồng thời cũng tiết lộ một phần tâm ý trong lòng của nữ nhân. Vân La cảm nhận được phần tình ý của Vô Song, trong lòng dường như phát hiện được điều gì đó. Xuất phát từ trực giác mãnh cảm của người thiếu nữ, Vân La đột nhiên hiểu được, những nữ nhân này có lẽ so với nàng cũng không có gì khác biệt, với Hoa Tinh tồn tại quan hệ mật thiết không thể chia lìa.

Cẩn thận đánh giá tứ nữ trước mắt, Vân La cuối cùng mới phát hiện, ngoại trừ Sở Thanh Tâm ra, thì tam nữ còn lại trên tay đều mang chiếc nhẫn giống hệt chiếc nhẫn trên tay nàng, cái này đã nói ra hết tất cả, không phải sao? Khó trách Hoa Tinh muốn mình tới đây, nguyên lai lại ẩn tàng một ý nghĩa như vậy. Trong lòng Vân La rất ư kinh ngạc, không thể tưởng được một mình Hoa Tinh, đã đem ba vị mỹ nữ trên Thiên Tiên phổ toàn bộ cưới tới tay, thật sự khiến người ta không dám tin tưởng.

Nhìn bốn người, Vân La nhẹ giọng nói: “Khi muội tới đây, Hoa Tinh hết thấy đều rất tốt, chàng thập phần tưởng niệm mọi người, thời khắc này chàng có lẽ đã tới Lạc Dương rồi. Khi rời đi, chàng nhờ muội đem cho các tỷ tám chữ, biểu đạt tâm ý của chàng, chàng chân chính vô cùng yêu thương các tỷ.”

Trầm Ngọc Thanh mỉm cười nhìn Vân La nói: “Chàng ấy à, sợ là không phải chàng chỉ yêu thương mình chúng ta đâu? Chàng chẳng lẽ lại không yêu thương muội? Chàng nếu không thương muội, thì sẽ không để muội tới đây gặp chúng ta. Hoa Tinh vô cùng kỳ dị, đời này chàng nhất định sẽ có vô số nữ nhân, kể cả muội và ta.” Những lời này hết sức rõ ràng đã chỉ rõ thân phận của Vân La, tỏ vẻ Trầm Ngọc Thanh tam nữ đều đã thừa nhận thân phận của nàng, Phượng Hoàng Thư Viện cũng thừa nhận thân phận của nàng. Từ nay về sau nàng chính là thê tử của Hoa Tinh, nhận được sự đồng ý của Trầm Ngọc Thanh tam nữ, thì thân phận của nàng đã được quyết định.

Sắc mặt Vân La đỏ lên nói: “Cám ơn tỷ tỷ, Vân La từ nay về sau hết thấy đều nghe theo phân phó của tỷ tỷ.” Sắc mặt của Vân La hồng phớt lên, trong lòng cũng có vài phần xấu hổ và vui mừng, cuối cùng đã hiểu được mục đích của Hoa Tinh khi bảo nàng tới nơi này. Trầm Ngọc Thanh nói cũng đã chỉ rõ thân phận của nàng, để nàng an tâm.

Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Tất cả mọi người đều là người mình, Vân La không cần phải khách khí như vậy, tỷ muội chúng ta chẳng cần phải phân biệt. Hoa Tinh bây giờ vẫn còn chưa tới Lạc Dương, vẫn còn đang trên đường, bất quá cũng rất nhanh cũng sẽ tới thôi. Theo những tin tức chúng ta nhận được, ngày muội rời khỏi bọn chàng, thì nhóm bọn chàng năm người gặp phải tập kích của Âm ưng tổ chức, trong đó có hai người bị thương. Hai người bị thương là Cô Ngạo và một cô nương tên là Tiểu Tuyết, vì thế, Hoa Tinh đã nổi cơn thịnh nộ, nhất cử đem toàn bộ mười ba vị cao thủ đỉnh cấp của Âm Ưng tổ chức diệt tuyệt, không buông tha ột kẻ sống sót.” Lời vừa nói ra, vẻ mặt Lý Vân La biến đổi, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Liếc mắt nhìn tứ nữ, Vân La hỏi: “Hoa Tinh và bọn họ bây giờ sao rồi, không có chuyện gì chứ?” Trong ngữ khí hàm chứa chút quan tâm.

Dư Mộng Dao cười tiếp lời đáp: “Vân La, muội vẫn không hiểu về Hoa Tinh rồi. Với những am hiểu của chúng ta trong khoảng thời gian này về chàng, thì phát hiện ra một đặc điểm, đó là không cần lo lắng cho chàng. Chính như chàng đã từng nói qua, chúng ta phải lo lắng chính là những người gặp phải chàng, những người đó phải cẩn thận.” Nói xong nhin không được nở một nụ cười.

Vô Song cũng cười nói: “Không sai, với võ công của chàng mà nói, thiên hạ không ai có thể làm bị thương được chàng, hơn nữa chàng lại bách độc bất xâm, người nào muốn đối phó với chàng, cũng không hề dễ dàng làm được. Ngược lại Hoa Tinh thường xuyên trêu chọc người khác, khiến người ta phải dở khóc dở cười. Giống như lần đầu tiên khi chàng giết người ở Trường An, bình khí gì cũng không cần, chỉ muốn tìm lấy một thanh sát trư đao, khi đồ đao vào tay, lợn chó cúi đầu, giết những cao thủ khiến họ phải khóc cha gọi mẹ, thật sự là buồn cười chết mất.” Nói xong phảng phất tưởng nhớ lại bộ dạng buồn cười của Hoa Tinh, nhin không được khẽ cười rộ lên. Vân La nghe được cũng phải hé môi cười thành tiếng, phảng phất như cũng nhớ tới truyền thuyết về Hoa Tinh.

Lúc này, Sở Thanh Tâm mỉm cười hỏi Vân La: “Có chuyện này chúng ta đang muốn hỏi muội, không biết Chiến Vân thể nào lại chết vậy? Hắn không phải vẫn cùng muội sống chung sao, muội chắc phải biết chứ?”

Lời vừa nói ra, Trầm Ngọc Thanh, Liễu Vô Song, Dư Mộng Dao tam nữ đều nhìn Vân La, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó.

Vân La nghe vậy thần sắc sắc khổ biến, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư. Nhìn tứ nữ, Vân La nhẹ giọng đáp: “Chiến Vân duyên có bởi vì muối mà chết. Ngày đó muối vốn nói cho hần biết muối phải rời đi, một mình đi tới đây, đáng tiếc trong lòng hần có những suy nghĩ xấu xa với muối, trong rượu của muối bỏ vào Hóa Công Tán. Mà ngày đó khách điểm mà muối trọ lại rất gần với địa phương mà Hoa Tinh đã ở trọ, muối sau khi lừa Chiến Vân rời khỏi, thì từ khung cửa sổ nhảy ra, muốn chạy đến tìm Hoa Tinh, đáng tiếc ngay cửa khách điểm nơi Hoa Tinh đang trọ lại thì đã bị Chiến Vân ngăn lại. Vốn là muối muốn chết, lại bị Chiến Vân chần bay thanh trường kiếm trong tay. Nguyên là khi đó muối nghĩ khó có thể trốn thoát khỏi tay Chiến Vân, không ngờ Hoa Tinh vào lúc thời khắc nguy hiểm nhất đã xuất hiện, cứu muối, cũng bởi vì tức giận, nhất cử giết chết Chiến Vân. Cái loại sự tình này không một ai biết, vì để tránh mang tới cho thư viện những phiền toái, bất quá sớm muộn gì cũng bị người ta phát hiện, cho nên muối nghĩ nếu muốn dẹp yên chuyện này, phải hướng tới sư phụ mà nói việc này, thỉnh sư phụ ra mặt giải quyết. Muối không thể để Hoa Tinh một mình đối mặt với Vô Song Thư Sinh Tổng Văn Kiệt, chàng cũng vì muối mới giết Chiến Vân, cho nên phải do đích thân muối ra mặt giải quyết chuyện này.”

Tứ nữ trong phòng bắt đầu trầm tư, không ai nghĩ đến Chiến Vân lại do Hoa Tinh giết. Bất quá cũng đã từng nói qua, ngoại trừ Hoa Tinh ra, thiên hạ này còn có ai dám giết Chiến Vân đây? Thấy Vân La có cảm giác tự trách, Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Vân La muối đã suy nghĩ quá nhiều rồi, đi tới bên cạnh ta nào, ta nói uội một việc.” Nói xong trong mắt hàm chứa vẻ thần bí.

Vân La nhìn nàng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng đáp: “Tỷ tỷ muốn kể cho Vân La chuyện gì đây?” Trầm Ngọc Thanh hàm chứa nụ cười, vươn tay ôm lấy thân thể của Vân La vào trong lòng, ôm vòng eo của nàng rồi nói: “Vân La thật đẹp a, thật tiện nghi cho vị phu quân của chúng ta rồi. không cần phải nghĩ nhiều, có biết không? Chàng đã coi muối là kiều thê, thì sẽ không để uội chịu ủy khuất đâu, muối hãy yên tâm đi, chàng không có việc gì đâu. Muối không phải muốn biết thân phận lai lịch của chàng sao, ta sẽ nói uội biết. Muối có nghe qua ‘một đao trong tay, ta có thiên hạ’ tám chữ này chưa? Chắc đã từng nghe qua rồi.”

Vân La tựa trong lòng của Trầm Ngọc Thanh, nghe nàng ta tán tụng vẻ mỹ lệ của nàng, trong lòng có vài phần vui sướng. Vân La có chút ý tứ bối rối nói: “Tỷ tỷ cứ giấu cột Vân La thôi, tỷ tỷ mới là nữ nhân mỹ lệ nhất trong thiên hạ, Vân La so ra vẫn còn thua kém tỷ tỷ nhiều, tám chữ ‘một đao trong tay, ta có thiên hạ’ mà tỷ tỷ đã nói, muối đích xác đã từng nghe sư phụ nói qua. Sư phụ còn nói thêm, đó là câu nói ưa thích nhất của thiên hạ đệ nhất nhân năm đó là Đạo Hoàng Bá Thiên lão tiền bối, tỷ tỷ nói lời này, muốn nói cho Vân La điều gì đây?” Vân La có chút khó hiểu.

Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Một đao trong tay, ta có thiên hạ, đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu, Vân La muối có hiểu được điều này ẩn dấu cái gì không?” Nói xong bèn mỉm cười nhìn nàng ta, xem ra nàng ta cũng đã gần đoán ra rồi. Mộng Dao và Vô Song bên cạnh cũng nhìn nàng, trên mặt nở một nụ cười.

Đôi chân mày của Vân La nhướng lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhìn tứ nữ, Vân La ngạc nhiên hỏi: “Theo lời của tỷ tỷ, Hoa Tinh chính là truyền nhân của Đạo Hoàng Bá Thiên năm ấy, phải vậy không?” Vân La hiển nhiên có chút kinh ngạc, không dám tin tưởng.

Trầm Ngọc Thanh cười nói: “Đích xác là như vậy, bất quá với võ công bây giờ của Hoa Tinh, có lẽ đã đạt tới thời khắc đỉnh phong của Bá Thiên lão tiền bối vào năm ấy. Cho nên nói huynh ấy bây giờ và Đạo Hoàng Bá Thiên cũng không có khác biệt. Điều này cũng chính là nguyên nhân chúng ta không hề lo lắng cho chàng. Muối cũng không cần quá để ý đến sự tình của Chiến Vân, có biết không? Để chàng đi xử lý là được rồi. Chàng muốn chiếm được kiều thê mỹ lệ như thế này, thế nào lại không phải cố gắng nỗ lực một chút mà làm việc, điều đó không phải quá tiện nghi cho chàng sao.” Nói xong mỉm cười nhìn nàng ta. Tam nữ bên cạnh cũng cùng lúc hô lên đồng ý với quan điểm của Trầm Ngọc Thanh.

Sắc mặt Vân La đỏ lên, trong lòng nói không nên lời về xấu hổ và hạnh phúc, một cổ ngọt ngào dâng tràn trong lòng. Nghĩ đến lời nói của Trầm Ngọc Thanh, đã khiến nàng rất là cao hứng, nhẹn không được nhớ lại tình hình khi đang ở chung với Hoa Tinh. Nghĩ đến ánh mắt tràn ngập mị lực của Hoa Tinh, nhu tình lay động cung đàn trái tim của người khác, nụ hôn vừa tà dị mà lại mê người của gã, trái tim của Vân La như một chú hươu nhỏ đang chạy nhảy, đập rộn ràng không ngừng.

Ngũ nữ vui vẻ nói cười đàm luận một lúc, cũng là Vô Song trước tiên nhin không được mở miệng, hỏi vấn đề mà tam nữ vẫn muốn hỏi. Vô Song có chút ngượng ngùng hỏi Vân La: “Vân La, muội lúc trước có nói Hoa Tinh nhờ muội mang cho chúng ta tám chữ, không biết là tám chữ gì, nói lên điều gì vậy?”

Vân La nhìn tam nữ, trên khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười, khẽ cười nói: “Muội còn tưởng ba vị tỷ tỷ đều đã quên rồi, nguyên lai lại không quên a, ba vị tỷ tỷ có phải là là tướng niệm phu quân của các tỷ không? Khách Khách.” Nói xong kiều mị cười rộ lên.

Sắc mặt tam nữ hồng phớt lên, Trầm Ngọc Thanh cười mắng: “Tử nha đầu (Nha đầu đáng chết này) dám điều ngoa sao, chàng cũng là phu quân của muội mà, còn dám cười chúng ta nữa, xem khi chàng trở lại chúng ta sẽ thu thập muội thế nào.”

Vân La vội vàng cười nói: “Tỷ tỷ bỏ qua cho Vân La đi, muội không dám nữa đâu. Chàng muốn muội đem tới cho các tỷ tám chữ rất đặc biệt, rất có ý tứ, cũng tràn ngập thâm tình. Tám chữ ấy là, ‘ái tại tâm gian, điều kí thiên miê’ (yêu nhau trong lòng, dù xa vẫn quấn quýt)!”

Tam nữ trong lòng chấn động, tràn đầy cảm động. Ái tại tâm gian, điều kí thiên miên! Tám chữ thật ngắn ngủi, nhưng lại nói lên tương tư vô tận và thâm tình nồng đậm, khiến tam nữ trong lòng rất kích động. Trong mắt Vô Song toát ra vẻ thần thánh, nghĩ tới bản thân nàng tựa hồ đã Phi tới bên cạnh Hoa Tinh. Trong mắt Mộng Dao mang vẻ si mê, tất cả trong óc nàng đều là ảnh tử (cái bóng) của Hoa Tinh. Trong lòng Trầm Ngọc Thanh cũng tràn đầy vẻ vui mừng, nhin không được mở miệng nói: “Xem chàng cũng có chút lương tâm, cũng biết chúng ta đang tưởng niệm chàng. Chàng ấy à, miệng lưỡi thật ngọt ngào, giống như đã được bôi mật vậy, dẫn dụ khiến người ta phải quay vòng vòng, thập phần thích trêu chọc người ta.”

Sở Thanh Tâm ở bên cạnh lẳng lặng nhìn tứ nữ, trong lòng nghĩ tới Hoa Tinh, hẳn là một kẻ thế nào đây? Không ngờ lại có thể khiến bốn vị tuyệt thế mỹ nữ trên Thiên Tiên phổ này vì hắn mà lo lắng trong lòng, thật khiến cho người ta nhin không được muốn gặp gỡ hắn. Hai mươi năm qua, trên Thiên Tiên phổ tổng cộng cũng chỉ có tám vị giai nhân mỹ tuyệt nhân thế, hôm nay không ngờ đã bị hắn chiếm được tới bốn vị, thật khiến cho người ta không dám tưởng tượng. Hoa Tinh mới xuất đạo còn chưa đủ một tháng, mà đã lợi hại như vậy, hẳn nếu bốn tấu trong võ lâm hai năm nữa, còn không phải thu hết toàn bộ thiên hạ mỹ nữ sao. Nhưng chuyện này có thể xảy ra như vậy không? Có lẽ có, bằng không hắn vì sao lại được gọi là hoa tâm chứ!. (hoa tâm: kẻ trang hoa phóng đảng)

67. Chương 67: Cổ Trạch Kinh Hồn

Khi hoàng hôn, nhóm Hoa Tinh năm người đã vào tới Tiểu Tuyền Trấn, ở giữa Linh Bảo thành và Hạp Huyền thành, cách cả hai đầu rất xa. Nhìn đám nhân sĩ võ lâm phía trước vẫn tiếp tục đi, năm người Hoa Tinh cũng đành phải tiếp tục bám theo sau họ, xem phía trước có chỗ nghỉ chân hay không. Khi màn đêm buông xuống, năm người Hoa Tinh vẫn không chưa tìm được chỗ nghỉ chân. Nhìn dòng người phía trước vẫn tiếp tục đi, Hoa Tinh cười nói: “Đêm nay đành phải để mọi người chịu ủy khuất theo ta qua đêm nơi hoang dã rồi, thật chẳng muốn như vậy chút nào.” Nói xong thâm tình nhìn tam nữ.

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Không có gì đâu,hiếm khi phải qua đêm nơi sơn lâm, có cơ hội thử một lần chắc sẽ vô cùng kích thích.”

Hoa Tinh nghe vậy, hữu thủ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, động tác tương đối ôn nhu. Sắc mặt Mai Hương ửng đỏ lên, thân thể không tự chủ được từ từ dựa vào Hoa Tinh. Cô Ngạo nhìn đám nhân sĩ võ lâm trên đường, nhẹ giọng nói: “Công tử, thuộc hạ thấy hay là chúng ta cứ tiếp tục đi thêm một đoạn nữa, nói không chừng phía trước lại có chỗ nghỉ chân, bằng không bọn họ cũng chẳng liều mạng mà đi như vậy.”

Ám Vũ nhẹ giọng nói: “Nơi này với chúng ta chẳng chút quen thuộc, hai bên quan đạo mặc dù không có chỗ nghỉ chân, nhưng tin rằng trong số bọn họ, biết đây có người biết xung quanh đây có địa phương có thể nghỉ chân. Chúng ta chỉ cần đi theo bọn họ, tin rằng có thể tìm được địa phương để nghỉ chân.”

Hoa Tinh nghe vậy, nhìn những người đó, trong mắt hiện lên chút tiếu ý. Hoa Tinh nói: “Hảo, chúng ta đi thêm một đoạn nữa, xem hắc bọn họ nghỉ chân ở đâu. Đi thôi.” Nói xong tả thủ ôm lấy eo nàng, từ từ mang nàng đi theo. Sắc mặt Mai Hương ửng hồng, đáng tiếc trong bóng đêm lại không thể nhìn ra.

Lại đi thêm mười dặm đường nữa, năm người bám theo dòng người từ từ ly khai quan đạo, đi vào trong thâm sơn. Nhưng trong sơn lâm này, không ngờ lại có chốn nghỉ chân, đây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của năm người Hoa Tinh. Từ xa nhìn lại, một tòa hắc sắc cự bảo nằm ẩn mình trong màn mờ ảo của sơn lâm, tựa như là một cái đầu mãnh hổ đang ẩn mình ở nơi đây. Trên đại môn kia có treo hai ngọn đại đăng hồng (đèn lồng đỏ), trong đêm đen phát ra ánh sáng yếu ớt, như là một loại chỉ dẫn. Năm người Hoa Tinh đi tới trước đại môn, nhìn kỹ, không ngờ lại là một tòa đại trang viên. Diện tích của đại trang viên này lên tới mười mẫu, phòng ốc có trên trăm gian, xem hình dạng có thể dung nạp vài trăm người.

Trước đại môn, có một đà bối lão nhân (lão nhân lưng gù) đang đứng, lẳng lặng nhìn năm người Hoa Tinh. Cô Ngạo tiến tới nói: “Vị lão bá này, công tử gia của ta hôm nay không kiếm được khách điểm, muốn tá túc (ở nhờ) nơi này một đêm, mong lão bá tạo điều kiện cho.” Text được lấy tại TruyệnFULL

Đà bối lão nhân khàn khàn nói: “Bốn trang thập phần hoan nghênh các lộ đồng đạo tới tá túc, mời tới đây, bên trong tự có người dẫn đường cho các vị.” Nói xong bèn nhìn năng người, tựa hồ đang quan sát tình huống của năm người.

Tay của Hoa Tinh nắm lấy tay của Mai Hương và Trần Lan, cùng Âm Vũ bước tới. Cô Ngạo đi phía trước, để tránh phát sinh bất cứ tình huống gì. Khi vào tới đại môn, Hoa Tinh đang cẩn thận dò xét tình huống ở bốn phía. Nơi này rất rộng lớn, xây dựng tới mấy chỗ trụ túc lâu (nơi nghỉ chân), bởi vì vị trí của Hoa Tinh rất hạn chế, nên không thể xem hết tổng thể bố cục nơi đây. Bất quá Hoa Tinh rất bội phục người phụ trách việc xây dựng trang viên này lúc trước, có thể xây dựng nơi này trở thành như vậy, người thiết kế này thật tương đối có đầu óc, xem ra sơn trang này thật không đơn giản. Bốn phía có cây có cỏ, có hoa có lá, còn có giả sơn thủy trì, bên hồ nước là tiểu đình, khung cảnh thật sự mỹ lệ, làm cho người ta lúc đến có không nỡ rời đi.

Đi xuyên qua một con đường nhỏ bằng đá vụn, năm người đi tới khối kiến trúc đầu tiên. doc truyện tại . Trước cửa khách phòng là hai hạ nhân đang đứng, vừa thấy năm người Hoa Tinh đi tới, một trong đó tiến lên hành lễ nói: “Các vị công tử tiểu thư thỉnh đi theo tiểu nhân, đi bên này.” Người này cũng không nhiều lời, đã đưa năm người Hoa Tinh vòng sang bên trái, hướng theo hậu viện mà đi. Cũng không lâu lắm, tên tiểu nhân kia đã đưa năm người Hoa Tinh đến trước một tiểu lâu, rồi dừng lại nói với năm người: “Các vị công tử tiểu thư đêm nay sẽ nghỉ lại tại đây, bởi vì hôm nay người tới tá túc bản trang rất nhiều, cho nên có điều gì chiếu cố chưa được chu đáo, mong các vị lượng thứ. Nhân thủ của bản trang không nhiều, tiểu nhân cũng không quấy nhiễu các vị khách quý, nơi này có tổng cộng mười hai gian khách phòng, đã có sáu vị khách quý nghỉ lại rồi, thêm vào các vị công tử tiểu thư thì vừa vặn kín phòng, tiểu nhân xin cáo lui. Mặt khác, bản trang cung cấp chỗ dừng chân miễn phí, nhưng không cung cấp đồ ăn, vì để tránh phát sinh những sự tình ngoài ý muốn, mong các vị hiểu cho, cáo từ.” Nói xong bèn xoay người ly khai.

Hoa Tinh nhìn người nọ rời đi, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, tựa hồ cảm giác được điều gì đó. Nhìn những người bên cạnh, Hoa Tinh trầm giọng nói: “Tối nay mọi người phải cẩn thận một chút, nơi này có chút quái lạ, có lẽ sẽ xảy ra chuyện.”

Cô Ngạo cũng đồng cảm, mở miệng nói: “Tên hạ nhân này rất quái lạ, trong lời nói của hắn lộ ra vài phần kỳ lạ, đối với chúng ta cũng là không nghe thấy không hỏi đến, một chút cũng không lo lắng chúng ta tới có mục đích gì, điểm ấy rất đáng hoài nghi. Cho dù chủ nhân của trang viên này có rộng rãi hào hiệp, thịnh tình hiếu khách thế nào, cũng sẽ không đối với thân phận khách nhân chẳng nghe chẳng hỏi tới, nơi này nhất định có vấn đề, phải cẩn thận.” Âm Vũ nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt nghi trọng nói: “Nơi này rất quái lạ, muội có thể cảm giác được khí tức của tử vong, nơi này chắc hẳn đã có rất nhiều người chết rồi. Chúng ta nhất định phải cẩn thận, sợ rằng bất an sẽ sớm xảy đến.” Mai Hương thì một chút cảm giác cũng không có, liếc nhìn bốn phía đây về khó hiểu, không có gì a, thật rất yên tĩnh mà. Còn Trần Lan chỉ liếc mắt nhìn Hoa Tinh, trong lòng cũng bắt đầu lưu ý, bởi vì nàng biết bình thường những lời nói của Hoa Tinh đều rất chuẩn xác. Hoa Tinh bảo Cô Ngạo đi xem xét sáu gian phòng còn lại, còn hắn nói với tam nữ: “Tối nay chúng ta chuyển giường tới trong một phòng, năm người chúng ta ở chung, tránh phát sinh điều ngoài ý muốn. Đến lúc đó có sự tình gì, tất cả mọi người không được kinh hoảng, nhớ rõ hết thấy phải nghe theo

lời ta, sẽ không có việc gì đâu.” Tam nữ từ từ gạt đầu, tỏ vẻ biết rồi. Cô Ngạo rất nhanh đã trở lại, hần nói: “Hồi bẩm công tử, trong sáu gian phòng bên cạnh chúng ta, thì có Trương Tuyết của Hoa Sơn phái cùng nha hoàn của nàng ta. Bốn người khác, có lẽ cũng là người của Hoa Sơn đã dịch dung cải trang. Bọn họ vừa lúc chiếm cứ sáu gian phòng phía bên trong, chúng ta nghỉ lại ở sáu gian phía bên ngoài.” Hoa Tinh vừa nghe Trương Tuyết cũng ở đây, trong mắt hiện lên vẻ kỳ dị, trong lòng tựa hồ nghĩ đến chuyện gì đó. Liếc mắt nhìn Cô Ngạo, Hoa Tinh nói: “Chúng ta tới nghỉ trọ ở gian phòng trung gian, đợi sau khi chúng ta chuyển toàn bộ số giường từ các phòng khác tới đó, chúng ta sẽ ở chung.” Nói xong bèn đi tới. Đợi khi vừa tới trong phòng và xem xét xung quanh, Hoa Tinh mới biết được phòng này tịnh không lớn, không thể nào chứa được năm cái giường. Nhìn một chút, nơi này nhiều nhất cũng chỉ có thể để được ba cái giường, Hoa Tinh nói với Cô Ngạo: “Người đi chuyển hai chiếc giường nữa tới đây, Hương nhi cùng ta ngủ chung, Tiểu Tuyết và Âm Vũ ngủ chung, người ngủ một mình.” Sắc mặt của Cô Ngạo nghi hoặc nói: “Công tử, thuộc hạ thấy mình ngủ ở cách vách cũng được mà, cho dù có việc gì, cũng không có ảnh hưởng gì cả, có thể lập tức phản ứng được.” Hiển nhiên Cô Ngạo hiểu được hần không thể ở chung với Hoa Tinh được, như vậy sẽ khiến cho Hoa Tinh hần rất bất tiện. Hoa Tinh trầm giọng nói: “Ta biết người đang nghĩ gì, nhưng người cứ làm theo lời ta nói đi, nơi này không phải là chỗ an toàn, phải cẩn thận.” Trong lòng Cô Ngạo rất cảm động, Hoa Tinh làm như thế, hiển nhiên là vì lo cho hần, Hoa Tinh sợ rằng hần sẽ xảy ra chuyện. Người như vậy, cũng thật sự đáng để hần cả đời đi theo làm tùy tùng.

Đợi hết thấy mọi thứ đã bố trí xong, Hoa Tinh và Mai Hương ngủ ở trong cùng, Cô Ngạo nằm ở phía ngoài, còn Âm Vũ và Trần Lan nằm ở giữa. Hoa Tinh nhắc mọi người lấy ra lương khô mà ăn, ăn nhiều nhiều một chút, đợi lát nữa nếu phát sinh sự tình gì sẽ không phải đói bụng.

Chân khí của Hoa Tinh từ từ chuyển động, trong nháy mắt đã nắm bắt rất rõ ràng tình huống của các phòng còn lại. Trương Tuyết cùng nha hoàn ở chung một chỗ, xem ra nàng cũng đã nhận ra điều gì đó. Nàng ở Hoa Sơn có danh xưng là trí nữ, nên chắc hẳn phải là người tương đối có mưu lược, tự nhiên cũng cảm giác được sơn trang này có chút tà môn. Trương Tuyết cũng ở tại gian phòng trung gian, hai bên đều có người ở. Xem ra nàng ta cũng chuẩn bị rất tốt.

Hoa Tinh nhìn bốn người bên cạnh, trong mắt lộ ra chút tiêu ý, khẽ cười nói: “Cô Ngạo, Trương Tuyết kia có phải ở đại phương cách chúng ta bốn gian không?”

Cô Ngạo suy nghĩ một chút rồi đáp: “Công tử nói rất chính xác, nàng ta đích xác là ở chỗ đó. Không biết công tử như thế nào lại biết được?” Trong lòng Cô Ngạo có chút khó hiểu, tam nữ cũng có chút không giải thích được, chỉ có Âm Vũ tựa hồ như ý thức được cái gì đó, chỉ là nàng không dám khẳng định mà thôi.

Hoa Tinh cười nói: “Cái này không có gì cả, nam nhân và nữ nhân có rất nhiều địa phương bất đồng. Kết cấu thân thể của nữ nhân so với chúng ta bất đồng, lộ tuyến chân khí vận hành cũng bất đồng, tiết tấu hô hấp, nhịp tim cũng như mạch đập cũng bất đồng, chỉ cần lưu tâm, có thể dễ dàng phát hiện ra. Chờ công lực của người đạt tới một trình độ nhất định, thì tự nhiên sẽ hiểu được.” Giải thích như vậy khiến Cô Ngạo và tam nữ thập phần ngạc nhiên, tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa hề nghe qua. Thấy vẻ mặt của bốn người thì biết bọn họ không hiểu gì, Hoa Tinh chỉ cười nói: “Không nói tới chuyện này nữa, hôm nay tất cả mọi người đã mệt mỏi rồi, cũng nên nhân lúc bây giờ thời gian vẫn còn sớm, nghỉ ngơi thêm một hồi nữa đi, đợi lát nữa có lẽ mọi người có muốn ngủ cũng chẳng ngủ được đâu. Được rồi, mọi người nghỉ ngơi đi.” Nói xong bèn nằm trên giường, vẫn giữ nguyên y phục mà ngủ.

Cô Ngạo nằm trên giường, thân thể nghiêng hướng ra ngoài. Âm Vũ và Trần Lan cũng để y phục mà ngủ, đều hướng ra bên ngoài, tựa hồ như vì Hoa Tinh và Mai Hương mà lưu lại một chút không gian. Hoa Tinh mỉm cười nhìn về thẹn thùng của Mai Hương, nhẹ nhàng vẫy tay với nàng, gọi nàng lên giường. Trong lòng Mai Hương xấu hổ cực kỳ, tuy nói là để nguyên y phục mà ngủ, nhưng trước mặt người khác mà ngủ chung trên một giường với Hoa Tinh như vậy, thẹn thùng cũng khó tránh khỏi.

Nhẹ nhàng nằm trên giường, Mai Hương và Hoa Tinh vẫn bảo trì khoảng cách vài tấc, nàng sợ rằng ba người Âm Vũ sẽ cười nàng. Hoa Tinh nhìn Mai Hương đang thẹn thùng, trong mắt hiện lên một chút đùa cợt, tả thủ ôm lấy Mai Hương vào trong lòng. Nhìn bộ dạng thẹn thùng không dám lên tiếng của nàng, trong lòng Hoa Tinh thập phần cao hứng. Tiểu khẩu của Mai Hương khẽ nhếch lên, nhưng cũng không dám phát ra tiếng, ánh mắt chỉ u oán nhìn Hoa Tinh, tựa hồ như đang cầu xin hần, không nên như vậy, bọn họ sẽ phát hiện ra đó.

Hoa Tinh cười thầm, không để ý tới cầu xin của nàng, hữu thủ vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ của nàng, đem đôi môi hồng diễm kia từ từ kéo sát tới môi hắn. Nhìn bộ dạng thẹn thùng của Mai Hương, dự vọng nam tính trong nội thể của Hoa Tinh lại càng thêm mãnh liệt. Nhẹ nhàng, không tiếng động, Hoa Tinh hôn lên môi thơm của Mai Hương, nhẹ nhàng nhắm nháp sự thơm tho ngọt ngào kia. Trong lòng Mai Hương vừa thẹn vừa mừng, chỉ sợ mọi người kia phát hiện ra sẽ cười nhạo nàng, nhưng lại muốn Hoa Tinh yêu thương nàng. Đôi môi đỏ mọng hé mở, Mai Hương nhẹ nhàng đáp lại Hoa Tinh.

Trong lòng Hoa Tinh rất kích động, có lẽ ở đây, dưới loại tình huống này, tư vị của thâm tình so với bình thường càng mãnh liệt hơn, càng làm cho lòng người say mê. Tả thủ của Hoa Tinh từ dịch chuyển xuống dưới, nắm lấy ngọc nhũ cao vút tròn trịa trong tâm thủ, dùng sức mà xoa bóp. Cho dù cách một lớp y phục, nhưng cảm giác khi nắm trong tay ngọc nhũ của người thiếu nữ vừa mềm mại lại tràn ngập đàn tính này, cũng mỹ hảo lắm. Hoa Tinh nhịn không được lộ ra sự say mê.

Thân thể của Mai Hương run lên, nhất thời toàn thân vô lực, trong mắt truyền ra vẻ kiều mỹ. Rất muốn vận vẹo thân thể, rồi lại sợ phát ra âm thanh, bị Âm Vũ và Trần Lan phát giác ra, chỉ đành tùy ý để Hoa Tinh ôn tồn. Cái loại cảm giác kích thích này, khiến trái tim của Mai Hương phát run, có loại cảm giác rất khác thường không thể nói nên lời. Hoa Tinh sau một phen tận tình vuốt ve, sớm đã không hề thỏa mãn với tình trạng hiện tại. Chỉ thấy tả thủ của Hoa Tinh luồn vào trong áo của Mai Hương, cứ thế mà tiến lên, hướng tới sơn phong kia mà tới. Sắc mặt của Mai Hương đỏ lên, thân thể nhịn không được run rẩy nhẹ, muốn trốn tránh ma thủ của hắn, đồng thời trong mắt lộ ra vẻ cầu xin, cầu xin hắn buông tha cho nàng, nếu như bị phát hiện thế này, đến lúc đó xấu hổ chết mất.

Hoa Tinh ngậm lấy đôi môi thơm, tận tình ngao du trong miệng của nàng, tả thủ không chút do dự xuyên qua cái yếm bó ngực kia, nắm lấy ngọc thổ ấm áp như ngọc, bóng loáng trơn nhẵn, nhún nhảy không thôi trong tâm thủ. Cái loại tiếp xúc thân mật xác thịt này, nắm trong tay nhũ nhục mềm mịn kia, thật chẳng còn gì sánh khoải hơn. Trong mắt Hoa Tinh hàm chứa chút tiểu ý mà âm mưu đã đặc thủ, hưng phấn xoa bóp hình trạng mỹ lệ kia, thủ cảm về mỹ lệ hơn người của ngọc nhũ xử nữ kia, thỉnh thoảng còn xoa nắm ngọc châu cao vút kia, treu chọc khiến Mai Hương toàn thân mềm nhũn ra, trong mắt bắn ra ánh mắt ua oán.

Mai Hương cảm thấy từ ngực truyền đến từng trận mỹ cảm khiến trong lòng run lên, có loại cảm giác vừa khó chịu vừa tuyệt vời khó nói nên lời, khiến cho nàng cực lực muốn vận vẹo thân thể. Nhưng tưởng tượng đến bộ dạng bây giờ, trong hoàn cảnh cũng như vị trí này, nàng chỉ có thể cố nén khoải cảm trong lòng, hết sức không phát ra âm thanh. Đồng thời đối với thâm tình dưới cái loại tình huống này, trong lòng cũng có một phen tư vị.

68. Chương 68: Âm Dạ Vong Hồn (thượng)

Trong phòng nhỏ yên tĩnh, năm người Hoa Tinh lẳng lẳng nằm trên giường, không để ý đến tiếng kêu thảm thiết ngán ngủ phía bên ngoài kia. Cô Ngạo và Âm Vũ đều cẩn thận để ý đến từng động tĩnh phía bên ngoài khung cửa sổ, tùy thời chuẩn bị động thủ. Trần Lan và Mai Hương cũng im lặng, không ai mở miệng, trong phòng có vẻ đặc biệt yên lặng.

Trên khuôn mặt của Hoa Tinh nở nụ cười, đối với sơn trang này cảm thấy thập phần hứng thú. Bất quá bởi vì tam nữ và Cô Ngạo đang ở đây, Hoa Tinh sợ bọn họ sẽ xảy ra chuyện, cho nên không dám tùy ý rời đi, đành phải chờ đợi trong phòng. Chân khí chuyển động rất nhẹ, Hoa Tinh dò xét một chút tình huống của Trương Tuyết, hắn phát hiện nàng rất thông minh, cũng không hề coi thường vọng động, chỉ lẳng lẳng ở yên trong phòng. Đang ở cùng với nàng là bốn đệ tử của Hoa Sơn, lúc này hoàn toàn đã được vũ trang, theo dõi sát sao từng động tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Lúc này, chỉ cách tiếng hét thảm thiết đầu tiên chỉ một chút thời gian, lại là một tiếng hét thảm khác truyền đến, truyền tới rất rõ ràng tới trong tiểu ốc, khiến cho tất cả mọi người đang ở đây nghe được rất tỷ mỉ. Trong mắt Hoa Tinh lóe lên một tia quang mang kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Tối nay có lẽ là một bất tường chi

dạ (một tối chẳng có gì tốt), nhân sĩ vô lâm tá túc nơi này ước chừng có hơn mười người, có lẽ sẽ có phân nửa người phải lưu lại tính mạng ở nơi này. Vì sự an toàn của mọi người, ta nghĩ chúng ta cứ lẳng lặng ở yên tại đây, vô luận có nghe được thanh âm gì, không có phân phó của ta thì không được rời khỏi bên cạnh ta, hiểu rõ chứ?” Bốn người trong phòng gật đầu đáp ứng, hiểu được tâm ý của Hoa Tinh.

Hoa Tinh đứng dậy, đi đến, nhẹ nhàng đẩy cửa, một trận đại phong thổi tới, đặc biệt mát mẻ sáng khoái. Lẳng lặng đứng ở cửa, Hoa Tinh nhìn ra phía bên ngoài, chân khí cực nhanh xoay chuyển, chỉ một chút đã nắm rõ hoàn toàn mọi động tĩnh xung quanh trong phạm vi năm mươi trượng. Ánh mắt của Hoa Tinh từ từ có chút chần chừ, hẳn cảm giác được có một cái bóng đang cấp tốc chớp động thân ảnh, lúc ẩn lúc hiện, rất khó để nhận ra đây có phải là thật hay không. Đây là sự tình mà Hoa Tinh cho tới bây giờ chưa từng gặp phải, nếu thật sự là vị vô lâm cao thủ, vậy võ công của hắn có lẽ chính là lợi hại nhất từ khi Hoa Tinh xuất đạo tới nay gặp được. Sắc mặt Hoa Tinh có chút nghi trọng, từ từ liếc mắt nhìn về phương xa, trong lòng tràn đầy kinh hãi. Võ công của người này hẳn từ khi xuất đạo tới nay mới có thể gặp, tuyệt đối là cao thủ có thực lực xếp trên Thiên Bảng, rốt cuộc là ai đây? Thật làm cho người ta có chút không giải thích được, cũng khó có thể đoán ra. Hẳn ẩn tàng ở chỗ này, đánh lén những người này có mục đích gì, chẳng lẽ lại có bí mật gì không thể nói cho người biết? Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết thứ ba khi truyền đến, trong gió đêm có vẻ đặc biệt rõ ràng, khiến cho lòng người phải rung động. Nhìn theo phương hướng mà thanh âm truyền đến, trong mắt Hoa Tinh lóe ra một tia kỳ quang, xoay người quay lại trong phòng, đóng lại cửa phòng. Nhìn trong mắt bốn người hàm chứa nghi vấn, Hoa Tinh mỉm cười nói: “Không có chuyện gì đâu, yên tâm đi. Chỉ cần mọi người không rời khỏi bên cạnh ta, thì sẽ không có sự tình gì cả. Bất quá những người khác cũng rất khó nói, tin rằng đêm nay ở nơi này sẽ lưu lại thi thể của không ít người. Chúng ta cứ lẳng lặng nằm nghỉ ngơi đi, không nên hỏi tới sự tình của bọn họ làm gì. Ở nơi này người duy nhất có quan hệ với ta chính là Trương Tuyết, nàng ta vừa lúc lại cư ngụ cách chúng ta chỉ một bức vách, có sự tình gì ta sẽ biết ngay, những người khác thì tự cầu bình an nhiều phúc đi.”

Quay lại mà nói, quần hùng đang lúc thương nghị tuyển cử ai làm chủ sự lâm thời, dẫn dắt mọi người vượt qua nan quan này. Nhưng thương nghị một hồi cũng không có kết quả, chủ yếu là xoay quanh hai người Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng, và cao thủ của Thiên Nhất Giáo Nhất Kiếm Chấn Giang Nam Viên Phong, chỉ là việc ai là chủ thời mà tranh giành không ngớt. Trong đó số người ủng hộ hai người thì mỗi người chiếm một nửa, trong lúc nhất thời chẳng ai chịu nhường, giằng co không thôi.

Người mà Dư Nhị ủng hộ chính là Nhất Kiếm Chấn Giang Nam Viên Phong, bởi vì Viên Phong là cao thủ nổi danh trong chốn võ lâm, trên Địa Bảng lần này liệt danh đệ lục, võ công so với Xuất Trần cao hơn một chút. Xuất Trần chính là cao thủ một lần trên Địa Bảng bài danh cuối cùng, ở vị trí thứ mười hai. Còn những người ủng hộ Xuất Trần chính là nhìn vào thân phận của Xuất Trần, hẳn dù sao cũng là nhân vật nổi danh trong Võ Đang, trong chốn võ lâm cũng có tiếng tăm rất tốt. Còn đám người ủng hộ Viên Phong, lại là dựa theo võ công của hắn, cho rằng đi theo hắn sẽ an toàn hơn một chút.

Dư Nhị thấy việc này vẫn giằng co không chấm dứt, mở miệng nói: “Đã như vậy, ta thấy chúng ta chia thành hai lộ thì tốt hơn, dù sao mọi người đã đoàn kết cùng nhau, cũng không cần thiết phải tranh luận thêm về vấn đề này nữa. Chúng ta không có nhiều thời gian, bây giờ mọi người cứ việc làm theo ý của mình là được.”

Bởi vì Dư Nhị đã nói vậy, nên nhất thời ba bốn mươi người một chút đã chia làm hai lộ, một đi theo Xuất Trần, một đi theo Viên Phong. Người ở hai mới phân chia xong, thì không ngờ hai mặt phía đông và tây đồng thời truyền đến tiếng kêu thảm thiết, khiến cho lòng mọi người đều trầm xuống. Xuất Trần và Viên Phong nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, rồi lần lượt lên đường. Hiển nhiên bây giờ không phải là lúc tranh giành, mà là lúc phải hành sự. Xuất Trần mang theo bên cạnh mười chín người, đi về hướng đông, Viên Phong mang theo mười tám người về hướng tây, rất nhanh thân ảnh của bọn họ đã biến mất.

Theo sát phía sau Xuất Trần là Trương Xuân của Không Động, lúc này sắc mặt Trương Xuân khê biến, bởi vì địa phương truyền đến tiếng kêu thảm thiết đó chính là địa phương mà người thứ nhất đã chết, cũng chính là địa phương mà Trương Xuân và các huynh đệ nghỉ lại. Khi đi tới tiểu ốc, tiến vào cửa rồi nhìn qua một chút, Trương Xuân nhất thời rống lên một tiếng giận dữ, như muốn biển núi non trở thành đồng bằng. Trương Xuân nhảy bổ tới bên cạnh thi thể của bốn sư đệ, lớn tiếng khóc rống lên. Sắc mặt Xuất Trần đạo

trưởng đại biến, trong miệng giận dữ mắng: “Tên hung thủ này thật quá càn rỡ rồi, không ngờ lại hung tàn như vậy, nhất cử giết sạch toàn bộ bốn người bọn họ. Đồng thời cũng hút máu đoạt mệnh, thủ đoạn thật quá tàn nhẫn mà. Trương thí chủ hãy đề nén thương đau a, địch nhân của chúng ta thập phần hung tàn, người phải hồi phục tinh thần lại, vì người đã chết mà báo thù thật tốt.”

Trương Xuân đứng dậy, trong mắt lộ ra thần sắc kiên định, trầm giọng nói: “Cừu này không báo, ta thề không làm người. Tối nay Trương Xuân ta cho dù phải trả giá bằng tính mạng của bản thân, cũng phải tìm ra hung thủ, vì năm vị sư đệ đã chết mà báo thù. Đạo trưởng, chúng ta đi thôi.” Nói xong bèn xoay người rời đi. Xuất Trần từ từ lắc đầu, cũng mang theo mọi người rời đi. Sau khi xuất môn, Xuất Trần phân phó mọi người đi kiếm hỏa tập, như vậy mới có thể đề cao sự an toàn. Vì vậy trong đêm đen, chỉ thấy một con hỏa xà đang uốn lượn hướng về phía bên trong sơn trang mà đi tới.

Bên kia, Viên Phong dẫn theo mọi người đi tới hiện trường, cũng phát hiện có ba cỗ thi thể, tất cả đều là bị người hút máu mà chết, miệng vết thương đều nằm ở vùng cổ họng. Đồng thời nơi đây còn có gần mười người đứng xem, trong lòng mọi người đều có chút sợ hãi, bởi vì cho đến bây giờ đã chết không ít người, nhưng còn không có phát hiện hung thủ là ai. Khi Dư Nhị nói cho những người đó tất cả những sự tình đã phát sinh, đám người đang đứng xem này cũng gia nhập hàng ngũ của bọn họ, bắt đầu tìm kiếm hung thủ. Đồng bạn của những người đã chết càng tích cực hơn, có người khác hỗ trợ, tự nhiên vì chính nghĩa nghiêm minh mà đòi lại công đạo.

Dư Nhị đối mặt với bọn họ. Phân tích qua một chút về tình huống nơi này. Chỉ nghe hắn nói: “Nhìn lại vài sự tình, người xuống tay với những kẻ tá túc như chúng ta, chắc chắn có thể là người của tòa sơn trang này. Chỉ là không rõ bọn họ vì sao lại làm vậy, giữa chúng ta và bọn họ chẳng có ân oán gì lớn, bọn họ lại đối đãi với chúng ta như vậy, chỉ có thể có một nguyên nhân. Bọn họ giết người là có dụng tâm khác, nguyên nhân của mỗi một người chết đều là do bị người ta hút sạch tiên huyết, có thể thấy được mục đích của tên sát nhân chính là hút máu. Còn bọn chúng vì sao lại giết người hút máu, ta cũng không biết cụ thể, bất quá ta đoán rằng, có thể là có người tu luyện một loại võ công tà ác, nên mới làm như vậy. Còn cụ thể là võ công gì, tại hạ cũng chưa từng nghe nói qua, chỉ là đoán như vậy mà thôi. Không biết mọi người nghĩ sao?”

Trong đám người có người mở miệng nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta phải đi tìm bọn họ để hỏi cho rõ ràng, như vậy mới hiểu được. Nếu là do bọn họ làm, chúng ta nhiều người như vậy hướng tới bọn họ mà đòi lại công đạo. Bắt bọn họ giao ra tên hung thủ giết người, để chúng ta xử trí.”

Lại một thanh âm khác nói: “Chúng ta tốt nhất trước hết hãy liên lạc với tất cả đồng đạo đang tá túc ở đây, như vậy thực lực của chúng ta chúng ta mới cường đại, đến lúc đó mới nắm chắc có thể bắt được tên hung thủ, vì những người đã chết mà báo thù.” Đây là một người có chút cẩn thận, bất quá lời hắn nói lại được đại đa số đồng ý, dù sao ai cũng không muốn tùy tiện lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa.

Viên phong nhìn mọi người nói: “Nói vậy cũng có đạo lý, tối nay chúng ta thân ở nơi nguy địa (đất dữ), cẩn thận một chút cũng là tốt, bây giờ chúng ta đi liên lạc với những người khác. Nơi này người ở trọ cũng không ít, chúng ta cũng phân binh làm hai lộ, rồi sau đó hội hợp ở chỗ này. Dư Nhị, phiền huynh dẫn theo một ít người tới bên kia, ta đưa người đi tới bên này.” Nói xong bèn dẫn theo người ly khai.

Dư Nhị dẫn theo mười ba người đi theo hướng bên phải, đi được mười trượng, một người ở phía sau đột nhiên mở miệng nói: “Thấy có một hắc ảnh ở kia, mau đuổi theo.” Mọi người vừa nghe thấy, đều quay đầu lại nhìn, quả nhiên trông thấy một hắc ảnh chợt lóe lên ở bụi hoa cách đó hai mươi trượng rồi biến mất. Nhóm Dư Nhị có mười bốn người, ý vào số người ở đây, cũng không sợ có chuyện, toàn bộ phóng tới hướng bụi hoa kia. Mười bốn người khi đi tới bụi hoa đó lại tách ra, tìm kiếm xung quanh hắc ảnh kia.

Bụi hoa này cũng không lớn, phương viên cũng chỉ có hai ba trượng. Mười bốn người vội vàng tách ra cẩn thận tìm kiếm trong bụi hoa đó, xem xem người nọ có trốn trong đó hay không. Nhưng tìm kiếm một trận chẳng thấy bóng dáng đâu, lúc mọi người chuẩn bị bỏ qua, thì đột nhiên có một tiếng hét thẳm, vang lên ở bên cạnh mọi người. Tiếng kêu thẳm thiết tê tâm liệt phế kia, khiến ọi người sợ tới mức tâm kinh đảm hàn (lòng sợ mật lạnh, ý nói là rất sợ), lông tóc tự nhiên dựng đứng lên, sắc mặt đại biến.

Tim của Dư Nhị cũng đập mạnh, cũng bị tiếng hét kia dọa không nhỏ. Phân phó mọi người xem xét xem là ai trúng ám toán, đồng thời yêu cầu mọi người cẩn thận đề phòng. Mọi người cẩn thận tỷ mỉ xem xét một chút, quả nhiên lại có một vị đồng bạn bị giết chết, hơn nữa ở đây, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, không

ngờ cũng bị hút sạch tiên huyết, có thể thấy được địch nhân đáng sợ như thế nào, thân thủ lợi hại ra sao. Lúc này, trong lòng mọi người đều nổi lên một cỗ hàn ý, thấu xuống gan bàn chân, thân thể nhịn không được từ từ run rẩy.

Dư Nhị mở miệng nói: “Không quản tới chuyện người đã chết, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, tới hội hợp với mọi người, nhanh chân lên nào, nơi này chẳng phải là nơi tốt lành đâu.” Nói xong bèn bước đi, những người khác cũng theo sát phía sau. Nhưng nơi bụi hoa yên tĩnh chẳng có gì kỳ lạ này, lúc này lại xảy ra biến hóa, làm cho người ta nảy sinh một loại cảm giác hư ảo. Dư Nhị chỉ cảm thấy hoa mất, trải qua một chút mơ hồ không rõ, tựa hồ như có biến hóa gì đó. Quay đầu nhìn lại đám người ở phía sau, vốn còn có mười hai người, nhưng đảo mắt đã chỉ còn lại có bốn người, tám người còn lại đã chẳng thấy đâu nữa.

Dư Nhị lại nhìn quanh bốn phía, trong lòng kinh hãi, sớm đã rơi tình cảnh chẳng nhúc nhích được một bước. Dư Nhị chỉ cảm thấy như lâm vào tầng tầng biển hoa, dưới chân không ngừng đi, nhưng thế nào cũng không tiến ra được. Trong lòng hắn cực kỳ hoảng sợ, biết dừng phải tường do quỷ dị nên rồi, hắn hiểu được kỳ môn độn giáp, trận pháp thuật số mà võ lâm vẫn lưu truyền. Quay đầu nhìn lại, đám người phía sau đã biến đi đâu mất, mà giữa không trung lại ầm ầm truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Dư Nhị hiểu được bọn họ đã xong rồi, hắn có lẽ cũng xong rồi.

Đứng ở giữa không trung mà nói, người sẽ nhìn thấy, Dư Nhị một mình ở trong địa phương mà phương viên chỉ có sáu thước nhưng cũng không thoát được, qua lại rồi đảo quanh, thế nào cũng chạy không thoát được. Tình cảnh kia thật là kỳ quái mà thú vị, cũng có vài phần tà khí. Còn trong bụi hoa, cách Dư Nhị không xa, có mười ba cỗ thi thể đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất, một hắc ảnh có thân hình cao lớn, đang lẳng lẳng đứng ở đây, nhìn không rõ được mặt của hắn, bởi vì hắn đeo một mặt nạ đầu quỷ. Mà mặt nạ cũng thật kỳ lạ, chỉ che đi phía bên trên khuôn mặt của hắn, để lộ ra đôi mắt đang lóe lên ánh hồng sắc quang mang, yêu diễm tà dị vô cùng. Hắc ảnh này chỉ nhẹ nhàng liếm đầu lưỡi, ánh mắt chăm chú nhìn Dư Nhị, một bộ dạng chẳng có một chút khẩn trương.

Dư Nhị sau nửa ngày loanh quanh, rốt cục cũng hiểu được hắn không thể chạy thoát, đành bắt đầu dĩ phải ngừng lại. Dư Nhị tập trung tinh thần cao độ, đề tụ công lực toàn thân từng thời khắc phòng ngự công kích của địch nhân. Dư Nhị từ từ xoay người, đột nhiên một bóng đen không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện trước mắt hắn, không có một chút thanh âm. Dư Nhị mở miệng kinh hô một tiếng, song thủ lập tức đặt trước ngực, kinh hãi nhìn vị khách không mời này. Nhìn ánh mắt lóe lên ánh hồng sắc quang mang này, Dư Nhị đột nhiên nhận thấy toàn thân tựa hồ như cứng ngắc lại, một chút cử động cũng không được, trong lòng liền trầm xuống, một cỗ khí tức tử vong đang bao trùm trong lòng hắn.

Hắc ảnh há miệng, lộ ra một hàng răng nanh màu huyết hồng, trong miệng rõ ràng có thể thấy được hồng sắc dịch thể kia. Hắc ảnh vồ lấy Dư Nhị đang cực lực phản kháng kia, trong mắt lộ ra lãnh ý, mở miệng cắn nát cổ họng, đại khẩu hút lấy tiên huyết của hắn. Dư Nhị chỉ cảm thấy máu huyết rất nhanh chảy ra ngoài, tính mạng hắn đang trôi qua rất nhanh, hắn hoảng sợ trợn trừng song nhãn, dùng toàn bộ lực lượng, chỉ phát ra được một tiếng hét thảm thiết, càng khiến ảm đạm âm trầm khủng bố, có thêm một phần khí tức đáng sợ.

Trong ánh mắt của hắc ảnh kia lóe lên hồng quang yêu dị, nhìn tòa cao lâu ở chính giữa sơn trang kia, trong mắt lộ ra vẻ âm lãnh, nhẹ giọng nói: “Thêm hai mươi bảy người nữa thôi, Huyết Ảnh Thần Công của ta sẽ luyện thành, đến lúc đó, ta có thể ngạo thị thiên hạ được rồi, ha ha ha ha. Cứ chờ xem, đến lúc đó ta sẽ tìm đến ngươi, nhất định là vậy.” Nói xong thân ảnh đã biến mất.

Chỉ trong công phu dùng một bữa cơm ngắn ngủi, trong sơn trang đã chết hai mươi tư người, thật sự là khiến lòng người kinh hãi a. Lại nói Viên Phong dẫn theo mười lăm người đi theo phía bên trái, không bao lâu đã dừng lại trước cửa trụ túc phòng, Viên Phong gọi người tiến lên đi xem trong phòng có người hay không, kết quả hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người. Đọc truyện tại . Viên Phong tổng cộng gọi bốn người tiến đến, nhìn bốn người đẩy cửa đi vào, nhưng lúc sau thì một chút thanh âm cũng không có, mà bốn người lại không thấy quay lại. Trong lòng Viên Phong chấn động, trong lòng nổi lên một cỗ kêu gọi của diêm xú, địch nhân ở nơi này lợi hại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn. Còn không thấy cái bóng của địch nhân, thì nhận ra mấy người ở bên cạnh không ngờ lại chết hết, nếu cứ như vậy, có lẽ đợi khi nhìn thấy địch nhân, người bên cạnh hắn bên cạnh hắn có lẽ đã chết sạch rồi. Thăm nghĩ như vậy, Viên Phong lại nhịn không được một trận run mình.

Đám người bên cạnh Viên Phong âm thầm nhận ra nguy cơ, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Viên Phong cũng đã đến được một hồi lâu, dưới tình huống không hề có động tĩnh gì, phải mở miệng nói: “Chúng ta cẩn thận một chút, cùng nhau đi xem xét, mọi người hãy chú ý đến tình huống ở bốn phía, đi nào.” Nói xong bèn đi tới trước tiên. Khi đi vào trong phòng rồi nhìn qua, ở phía bên phải có một cỗ thi thể, miệng vết thương cũng nằm ở cổ họng, bất quá lần này so với những người đã chết trước đó có chút bất đồng, trên đỉnh đầu của người chết không ngờ lại lại có thêm năm lỗ thủng do chỉ phong tạo thành, máu tươi chảy đầy mặt.

Sắc mặt của Viên Phong đại biến, thân là Địa Bạng cao thủ, hắn cũng là lần đầu tiên gặp phải sự tình quỷ dị như vậy, trong lòng vô cùng kinh hãi. Viên Phong nghiêm mặt lại, mang theo mọi người đi vào căn phòng thứ hai, tình hình cũng giống như vậy, người chết đều có hai vết thương, so với những người đã chết lúc trước có khác biệt rất lớn. Sau khi điều tra lần lượt mười hai phòng, Viên Phong phát hiện ra, tính cả bốn người vừa rồi do hắn phái đi, thì nơi này tổng cộng có mười bốn cỗ thi thể, đáng tiếc lại không hề phát hiện ra bóng dáng của hung thủ, thật là tà môn mà. Rõ ràng thấy người tiến đến, nhưng lại không hề trở ra, đáng tiếc người bây giờ đã chết cũng không tìm thấy được hung thủ, vậy hung thủ đã đi đâu, chẳng lẽ là Phi thiên độn địa rồi.

Viên Phong không nói không rằng, mang mười một người ly khai nơi này, đi tới một chỗ khác. Đi trong sơn trang trống trải, trong gió đêm thảnh thỏa lại truyền đến tiếng hét thảm thiết, khiến cho những người còn sống cả kinh, trong lòng nổi lên khiếp ý, không biết phải làm sao mới tốt, mọi người đều rơi vào trong sợ hãi.

69. Chương 69: Âm Dạ Vong Hồn (hạ)

Phía bên này Xuất Trần dẫn theo một đám người tay cầm hỏa tập, hướng về phía trong sơn trang mà đi, trước hết là muốn tìm được chủ nhân, mọi người quang minh chính đại nói cho rõ ràng. Vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, đi về phía vùng phụ cận của tòa biệt viện nằm ở mặt đông của sơn trang. Chỉ cần tiếp tục đi theo một tiểu lộ bên cạnh là những bụi hoa thêm năm trượng nữa, có thể tiến vào tòa biệt viện kia. Xuất Trần quay đầu lại liếc mắt nhìn mọi người, nhẹ giọng nói: “Mọi người cẩn thận một chút, bản đạo cảm thấy nơi này cực kỳ âm trầm, phải cẩn thận. Chúng ta ở gần nhau một chút, không nên tách ra.” Nói xong bèn hướng tới bụi hoa kia mà đi đến, tất cả mọi người theo sát phía sau hắn, cẩn thận đề phòng.

Khoảng cách năm trượng, rất nhanh đã đi được một nửa, nhưng vào lúc này, bốn phía của bụi hoa không ngờ lại bắt đầu chuyển động, khiến tiểu lộ nguyên lai có thể nhìn rõ ràng, tầm mắt trở nên bị ngăn trở, trở nên sai lệch phức tạp hơn, khó có thể thấy rõ ràng. Sắc mặt của Xuất Trần biến đổi, mở miệng nói: “Mọi người phải cẩn thận, đó là một kỳ trận, không được làm loạn, bằng không hậu quả khó có thể tưởng tượng.” Nhưng những người này dù sao cũng không phải là đệ tử của môn phái hắn, không có nghe lời hắn chỉ ngoại trừ Trương Xuân ra, tất cả những người khác đều kinh hoảng thất thố, không ít người triển khai khinh công, lẳng không bay ra phía bên ngoài. Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại có Xuất Trần và Trương Xuân hai người đứng tại chỗ.

Nhìn những người này khi gặp gỡ nguy hiểm đã đào vong tứ phía, Xuất Trần nhin không được khê thở dài: “Bản đạo đã cố tình giúp đỡ bọn họ, bọn họ lại không chịu tin tưởng, lại lỗ mạng như vậy, chỉ càng thêm phiền toái mà thôi. thật sự là đáng tiếc a.”

Trương Xuân nhìn bốn phía hỏi: “Đạo trưởng, chúng ta bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ chịu bị nhốt ở chỗ này?” Xuất Trần nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói: “Trận pháp rất kỳ diệu, bản đạo vừa rồi không ngờ lại không nhận ra. Xem ra nơi này đang cất dấu một bí mật gì đó không muốn cho ai biết, chúng ta phải ngàn vạn lần cẩn thận. Chờ ta nhìn kỹ trận pháp này, muốn phá giải cũng phải có phương pháp, việc này không thể nóng vội được.” Dứt lời, mấy tiếng kêu thảm thiết từ cách đó không xa ở bên cạnh truyền đến, khiến cho Xuất Trần và Trương Xuân sắc mặt đại biến.

Trương xuân kinh nộ nói: “Đạo trưởng, chúng ta rơi vào nguy địa (mảnh đất nguy hiểm) rồi, bọn họ có lẽ cũng xong rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Sắc mặt của Xuất Trần trở nên tức giận, trong mắt bắn ra một đạo kỳ quang, lạnh lùng nói: “Địch nhân quả nhiên đã có chuẩn bị, chúng ta đêm nay nếu không cẩn thận, có lẽ cũng không thể sống sót mà ly khai. Đã tới nước này, chúng ta liều chết xông ra thôi, tới đây, nắm lấy tay ta y của ta, chúng ta xông ra” Nói xong bèn kéo tay của Trương Xuân, thân hình di chuyển sang trái rồi lách mình sang phải, qua lại không ngừng như con thoi. Xuất Trần bằng vào nghiên cứu của mình đối với trận pháp, các phương pháp dùng để phá giải bát quái trận đều đã thử hết, nhưng dò xét hồi lâu, cũng gần như chỉ tiến thêm được ba bước chứ không thể tiếp tục đi tới nữa.

Mà mười tám vị cao thủ đi theo Xuất Trần, lúc này toàn bộ đã chết, mỗi một người nơi cổ họng đều có một huyết động, trên đỉnh đầu năm có năm lỗ máu sâu hoắm, tử trạng cực kỳ thê thảm. Hiển nhiên cũng là bị người hút sạch tiên huyết mà chết. Mà cách nơi này không xa ở trích tinh lâu, trong đêm đen, một hắc ảnh đứng ở trên tầng lầu cao nhất, đang yên lặng nhìn Xuất Trần và Trương Xuân đang không ngừng lục lọi tìm kiếm trong bụi hoa kia.

Hắc ảnh nhẹ nhàng liếm môi một chút, nhấc mặt nạ Tu La vẫn luôn che dấu diện mạo chân thật của hắn. Trong mắt hắc ảnh bắn ra một đạo xích hồng sắc quang mang, chột lóe lên, trong đêm đen quý bí dị thường. Nhìn thoáng qua biệt viện ở phía bên ngoài, trong mắt hắc ảnh lộ ra chút tiểu ý, tựa hồ như đại biểu ột ý nghĩa gì đó đang được ẩn giấu.

Cùng lúc đó, đám võ lâm cao thủ còn lại, ước chừng khoảng ba mươi bảy ba mươi tám người, cũng bắt đầu đoàn kết lại. Tiếng kêu thảm thiết trong trời đêm, tựa như từng đạo thôi mệnh phù (lệnh đòi mạng), chấn động tâm linh của mỗi người. Hơn ba mươi mười này, tuyển chọn ra cao thủ của Phi Ứng Giáo - Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng cầm đầu, cẩn thận ở lại trong phòng, nhìn chăm chú động tĩnh của bốn phí. Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng này chính là cao thủ bài danh đệ ngũ trên Địa Bảng, là một trong số vài cao thủ của Phi Ứng Giáo.

Nghiêm Tùng tuy được xưng là vô tình, nhưng hắn lại là người cực kỳ thông minh, biết nơi này không phải là nơi tốt lành, cho nên vì sự an toàn, hắn bắt tất cả mọi người phải ở yên tại chỗ, cẩn thận đề phòng, không được coi thường vọng động, tránh xảy ra chuyện. Hắn tịnh không nghĩ giống như Xuất Trần và Viên Phong đi tìm hung thủ, mà lựa chọn bảo tồn thực lực, lấy bất biến ứng vạn biến. Nhưng có một số việc, không phải muốn lẩn tránh là có thể lẩn tránh được, bằng không nơi này há có thể xưng là hiểm địa (nơi nguy hiểm) được?

Cách bọn họ không xa, trong một bụi hoa, hắc ảnh cao lớn đeo mặt nạ kia đã lẳng lặng đứng ở nơi đây rồi, lạnh lùng nhìn những người này. Nơi này tổng cộng có ba mươi tám người, mà hắn lại chỉ cần hai mươi bảy người là đủ rồi. Lúc này, có một người đi đến tiểu ở bên cạnh bụi hoa, vô tình đã đem đến cho hắc ảnh này một cơ hội rất tốt, chỉ thấy hắn nhoáng lên, thân ảnh đã biến mất. Không lâu sau một tiếng hét thảm vang lên xung quanh nơi bọn Nghiêm Tùng đang ở, khiến mọi người cả kinh, sắc mặt đại biến.

Nghiêm Tùng lệnh cho nhân mã trong phạm vi mười trượng phải tìm cho ra địch nhân, nhất thời ba mươi mấy người đều xuất mã, ba đến năm người thành một nhóm cẩn thận truy tìm thi thể của người chết và thân ảnh của địch nhân. Đến lúc này, lại càng tiện lợi cho hắc ảnh kia. Mấy tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, số người còn sống rất nhanh giảm xuống, cảnh tượng này khiến sắc mặt Nghiêm Tùng đại biến. Người này có thể dưới mắt hắn giết người, cũng không bị hắn phát hiện ra, người như vậy, có lẽ trên đời cũng không có nhiều, võ công của hắn ta, phải cao tới trình độ nào đây? Trong lòng Nghiêm Tùng bắt đầu lạnh đi, song nhân bắn ra một đạo thần thái khiến cho người ta sợ hãi. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Nghiêm Tùng hô lớn một tiếng: “Toàn bộ trở về, đình chỉ việc tìm kiếm, mau.” Nhất thời người còn sống vội vàng quay trở lại bên cạnh Nghiêm Tùng. Nghiêm Tùng điểm qua nhân số một chút, trong lòng càng kinh hãi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, không ngờ đã chết tới mười bảy người, thủ đoạn của địch nhân dấu mặt này thực sự quá hung tàn, tốc độ cũng thật kinh người. Nhìn trong đêm đen, Nghiêm Tùng hiểu được lòng mình đang bắt đầu trầm xuống, nơi này thật quá khủng bố, hoàn toàn không thấy cái bóng của địch nhân, thì không hiểu sao điều quái gở gì diễn ra mà có không ít người đã chết, thật khiến lòng người kinh hãi.

Nhìn mọi người, Nghiêm Tùng nói: “Bắt đầu từ bây giờ, mọi người tay nắm tay nhau, không được tách ra, đề phòng có điều bất trắc. Địch nhân ẩn thân ở bên cạnh chúng ta, nên chúng ta phải cẩn thận, từng thời khắc phải đề cao cảnh giác, không thể để cho địch nhân có cơ hội hành động. Cái địa phương đồ nát âm trầm này thật khiến người phải sợ hãi, mọi người phải kiên trì, nhất định phải nhẫn nhịn đến khi trời sáng, hiểu chưa?” Nhìn mọi người gật đầu, Nghiêm Tùng mới yên tâm được một chút.

Nhưng đối với hắc ảnh kia mà nói, cũng là một biện pháp tương đối hữu hiệu, hoàn cảnh này khiến hắc ảnh kia tạm thời không thể nghĩ ra được biện pháp gì để đánh lén bọn họ, trừ Phi đánh bừa. Nhưng hắc ảnh này tựa hồ như đang bận tâm đến điều gì đó, không muốn dùng sức mạnh, lúc này hắc ảnh đã hút tiên huyết của mười bảy người rồi, chỉ còn có mười người nữa thôi, chờ khi hắc ảnh hút đủ tiên huyết của mười người xong, thì Huyết Ảnh Thần Công của hắc ảnh sẽ luyện thành, khi đó có lẽ cũng chẳng có bao nhiêu người là đối thủ của hắc ảnh. Hắc ảnh kia nhìn bọn người Nghiêm Tùng, trong ánh mắt ẩn dấu thần sắc kỳ dị, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất.

Mà năm người Hoa Tinh và sáu người Trương Tuyết, vẫn ở lại trong phòng, yên lặng đón xem kỳ biến. Bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, càng ngày càng nhiều hơn, khiến cho Cô Ngạo và Âm Vũ sắc mặt đại biến, quả nhiên đúng như lời của Hoa Tinh đã nói, tối nay có lẽ sẽ có hơn phân nửa số người phải lưu lại tính mạng ở nơi này. Sắc mặt của Mai Hương có chút sợ hãi, thân thể càng dán chặt vào người Hoa Tinh, từ từ mở miệng nói: “Hoa Tinh, thanh âm này thật thê thảm, thật khủng bố, không biết bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nào lại có nhiều người phải chết ở đây như vậy chứ?”

Hoa Tinh nghe vậy, ánh mắt vừa chuyển, chân khí chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập khắp thân thể rồi trải ra xung quanh, linh giác chỉ trong nháy mắt đã đem động tĩnh trong vòng trăm trượng in lại rõ ràng trong đầu của Hoa Tinh. Hoa Tinh từ từ phản ứng với những sự tình đã được ghi lại trong óc, từ từ phân tích, đã hiểu được tình huống đại khái. Đương nhiên đối với người ngoài mà nói thì đây là sự tình tương đối khó có thể nghĩ ra được, nhưng đối với Hoa Tinh mà nói, lại là một sự tình tương đối tự nhiên.

Lúc này Hoa Tinh đã cảm giác được, hai đệ tử của Hoa Sơn phải ở cách vách tựa hồ đã không thể nhẫn nại, đi đến mở cửa để xem xét động tĩnh bên ngoài. Hoa Tinh nói với những người ở bên cạnh: “Nơi này tối nay đã xảy ra không ít sự tình, số người bên ngoài đã chết cũng không dưới ba mươi người. Sự tình này đúng là rất quái dị, nhưng chúng ta không thể đi ra ngoài, nơi này là an toàn nhất, có ta ở đây thì không ai dám tới đây đâu, chúng ta tốt nhất là ở yên ở đây. Ta biết mọi người đều rất tò mò, nhưng đôi khi tò mò lại mang đến cho bản thân không ít phiền toái và nguy hiểm, hiểu chưa? Nói thật, không có mọi người ở đây, thì ta đã sớm đi xem xét vài lần, vì an toàn của mọi người, chúng ta cũng hiểu ít đi một hai sự tình là tốt nhất. Vừa rồi hai đệ tử của Hoa Sơn phái đã đi ra ngoài xem xét động tĩnh, lúc này hai người bọn họ, cũng đã chết ở trong một bụi hoa cách nơi này ngoài hai mươi bảy trượng, tên sát nhân vô công cực kỳ cao cường, là người mà từ khi ta xuất đạo đến nay gặp được cường đại nhất, võ công của hắc ảnh chắc chắn không ở dưới Thiên Bảng.”

Lời vừa nói ra, tam nữ và Cô Ngạo sắc mặt đại biến, một là không thể tưởng được võ công của Hoa Tinh lại cao đến như vậy, ngay cả hai vị đệ tử của Hoa Sơn phái chết ở địa phương nào, hắc ảnh không cần nhìn cũng biết. Thứ hai là kinh ngạc vì võ công của hung thủ, hắc ảnh không ngờ có thân thủ đủ để xếp trên Thiên Bảng, thật sự là làm cho người ta nghe nói tới phải sợ hãi, làm cho người ta khó có thể tin được. Bất quá bốn người đều hiểu được, Hoa Tinh cho tới bây giờ chưa từng nói quá, hơn nữa lời hắc ảnh nói lại tương đối chuẩn xác, trước mắt cho tới bây giờ cũng chưa từng nhầm lẫn một lần. Vẻ mặt của bốn người đều kinh hãi, im lặng không phát ra âm thanh.

Trương Tuyết nằm trên giường, trong mắt nàng cùng với nha hoàn đầy vẻ kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, cẩn thận chú ý đến động tĩnh bên ngoài. Vừa rồi hai môn hạ đệ tử ra ngoài xem xét động tĩnh, nhưng cũng không lâu lại truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, cảnh tượng này khiến trong lòng Trương Tuyết bắt đầu trầm xuống, hiểu được hai người kia đã xong rồi. Nghĩ tới tình cảnh hiện tại, nghe được tiếng kêu thảm thiết phía bên ngoài, Trương Tuyết cũng hiểu được, đêm nay đám võ lâm cao thủ tới nơi này tá túc, đến bây giờ ngoại trừ truyền đến những tiếng kêu thảm thiết ra, thì không có động tĩnh gì lớn, điều này nói lên rằng bọn họ đều đã xong rồi, cho dù là còn sống, có lẽ cũng không đến vài người.

Nghĩ đến lát nữa nàng có thể cũng lâm vào tuyệt cảnh, Trong lòng Trương Tuyết tâm nổi lên một cỗ ưu sầu nhân nhạ, có lẽ tối nay cho dù có qua đêm ở nơi hoang dã, cũng không nên đến nơi này để tá túc, giờ

có muốn bỏ đi, có lẽ cũng không còn cơ hội nữa rồi. Nghĩ đến cũng ở chỗ này còn có năm người Hoa Tinh, Trương Tuyết cũng từ từ yên tâm, nhớ tới truyền thuyết của Hoa Tinh trong chốn vô lâm, giống như là một truyền kỳ đầy tính thần thoại, có lẽ có hẳn ở đây, kẻ sát nhân cũng không dám đến đây đâu. Trong khi nghĩ vậy, Trương Tuyết vận công thám thính động tĩnh của Hoa Tinh, cảm giác được bọn họ vẫn còn ở trong phòng, Trương Tuyết cũng yên tâm không ít. Đột nhiên thần sắc của Trương Tuyết biến đổi, nàng cảm giác được khí tức của một cỗ chân khí rất kỳ lạ đang tiếp xúc cùng chân khí của nàng, điều này làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua cái loại sự tình này.

Ở bên này, Hoa Tinh cảm giác được chân khí của Trương Tuyết đang thử dò xét tình cảnh ở bên hắc, nên nhịn không được từ từ đáp lại nàng, cái này cũng chính là vì sao Trương Tuyết lại cảm nhận được có cỗ chân khí đang giao lưu cùng với chân khí của nàng. Môi của Hoa Tinh bất động, nhưng một thanh âm lại rất rõ ràng truyền vào trong tai của Trương Tuyết, chỉ có một mình nàng nghe được mà thôi. Chỉ nghe thấy Hoa Tinh nói: “Tối nay nơi này rất không an toàn, nàng nếu không muốn xảy ra chuyện, tốt nhất là ở trên giường không được ra ngoài. đọc truyện tại . Chỉ cần nàng không rời khỏi nơi này, ta có thể tùy thời biết được động tĩnh của nàng, cam đoan sẽ bảo vệ được an toàn cho nàng. Nhớ kỹ không được rời xa ta quá xa, bằng không ta còn phải vì những người ở bên cạnh ta, mà không thể chiếu cố cho nàng được. Ta là Hoa Tinh, chỉ cần nàng không ra khỏi cửa, thì sẽ tuyệt đối vô sự, nhớ kỹ nhé.”

Trương Tuyết nghe vậy sắc mặt biến đổi, có ba phần kinh hãi, không thể tưởng được Hoa Tinh không ngờ lại nhận ra được động tĩnh của nàng, điều này làm cho nàng có cảm giác thập phần ngoài ý muốn. Còn theo lời của Hoa Tinh cam đoan bảo vệ an toàn cho nàng, trong lòng nàng suy nghĩ, có lẽ duyên cớ là bởi vì Thu Nguyệt, con gái nàng, bằng không nói cũng không thông.

Bên ngoài cửa sổ bóng đêm vẫn như vậy, nhưng không trung vẫn thỉnh thoảng truyền lại những tiếng kêu thảm thiết, đêm nay, nhất định không thể nào yên bình được, vậy điều đó ám chỉ cái gì đây? Có lẽ là...

70. Chương 70: Song Huyết Tề Hiện

Trong bóng đêm, sơn trang có vẻ rất không yên tĩnh, thỉnh thoảng có những tiếng kêu thảm thiết làm cho đêm tối càng thêm mấy phần quỷ dị. Chung quanh sơn trang tổng cộng có tám căn phòng dựa theo phương vị bát quái mà xây nên, mỗi một phòng cách nhau ba mươi sáu trượng, phân ra cho bảy mươi nhân sĩ vô lâm đến đây tá túc.

Mà lúc này, toàn bộ mười tám người đi theo Xuất Trần đạo trưởng đã chết, chỉ có duy nhất Trương Xuân là còn sống, bất quá lúc này hai người đều bị giam trong bụi hoa kỳ trận, không cách nào thoát thân. Bên kia, những người đi theo Viên Phong cũng đều thảm tử. Hơn nữa có một chỗ toàn bộ mười người trong phòng bị giết, khiến cho số người tử vong không ngừng tăng lên. Khí tức âm trầm, kinh khủng càng tăng mãnh liệt. Những vô lâm cao thủ đi cùng Nghiêm Tùng cũng đã chết quá nửa. Hôm nay nhiều người tá túc như vậy, ngoại trừ năm người nhóm Hoa Tinh ra, các môn các phái khác đều có thương vong.

Trong bóng đêm, lóe lên một đôi nhãn tình ám hồng (đỏ sậm), lạnh lùng nhìn kỹ Viên Phong và mười bốn người phía sau. Bên kia, một hắc ảnh cũng đã lọt vào phòng Nghiêm Tùng, lóe ra một đôi mắt xích hồng, hàm chứa (có chứa) quang mang tà dị, âm trầm nhìn những người còn sống. Đôi mắt quỷ dị nhìn bọn họ như là con mồi, phẳng phất chờ đợi thời cơ sau đó.

Mà Viên Phong cũng không phát giác được một chút nguy cơ đang từ từ ập xuống, tử vong đang lặng lẽ ập đến. Nghiêm Tùng mặc dù tìm được một biện pháp thông minh, nhưng hẳn lại không biết, lúc này hẳn phải đối mặt với địch nhân kia, phương pháp này còn có thể hữu hiệu không? Có lẽ đợi đến lúc cuối mới biết.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua mang theo khí âm trầm như một cỗ hàn khí xâm nhập vào thân thể mọi người. Viên Phong thân thể run lên, một cỗ bất an đột nhiên nổi lên mãnh liệt, làm cho hắn nhất thời không thể nào thừa nhận. Thân hình hơi chuyển, trong mắt Viên Phong lộ ra một tia kinh hãi, miệng hô lớn: “Mọi người cẩn thận, toàn lực phản kích” Nói xong trường kiếm xuất khỏi vỏ, động thân phóng lên. Kiếm ảnh

liền tiếp xuất ra như liễu như tùy phong (tơ liễu theo gió), phát ra kiếm thanh ti ti, mang theo hàn khí âm trầm tấn công về phía hắc ảnh cao lớn kia. Đồng thời, những người đi cùng Viên Phong cũng phát hiện ra hắc ảnh, bởi vì đã có hai người chết dưới tay hắn.

Trong mắt hắc ảnh lóe ra quang mang ám hồng, mỗi lần giết một người, hút máu tươi của họ, hồng quang trong mắt hắn lại càng thịnh. Lúc này, hai người chết trong tay hắn tất cả đều là bị cắn nát yết hầu, hút máu mà chết. Hắc ảnh thân pháp quỷ mị, trong bóng đêm căn bản là không thấy rõ thân hình hắn, duy nhất chỉ có thể nhìn thấy là ánh mắt càng lúc càng đỏ của hắn.

Một tầng bóng ma tử vong bao phủ trong lòng mọi người, làm cho bọn họ cảm thấy khí tức tử vong tới gần. Viên Phong trong lòng khiếp sợ vô cùng, mà võ công của hắn bài danh thứ sáu trên Địa Bảng, đã xuất không dưới ba mươi chiêu, nhưng lại không có đến một lần chạm vào một góc y phục của hắc ảnh. Trong lòng hắn khiếp sợ không cần nói cũng rõ. Cảm giác được cổ bất an trong lòng càng lúc càng rõ ràng, Viên Phong dĩ nhiên lúc này cũng có một ý niệm trong đầu phải thoát khỏi nơi này. Nhìn thấy hắc ảnh quỷ mị kia trong thời gian ngắn lại giết chết bốn người, Viên Phong trong lòng rõ ràng mọc lên một cổ sợ hãi. Lúc này cổ cũng không được, Viên Phong trong miệng huýt một tiếng, chiêu hô đệ tử bốn giáo nhanh chóng rút đi, thân hình lác mạnh một cái cấp tốc rút lui.

Ánh mắt huyết hồng của hắc ảnh nhìn thoáng qua Viên Phong chạy trốn, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo, thân hình không ngừng lại, song thủ trong nháy mắt bắt được hai nhân mạng. Hắc ảnh há miệng cắn nát yết hầu hai người trong tay, miệng thả sức hút máu tươi, đồng thời thân hình như điện, xuyên qua đao quang kiếm ảnh. Trong đêm tối, tiếng kêu thảm thiết của quần hùng chấn động chốn sơn dã, đáng tiếc không có người nào ngăn trở chuyện này, cả sơn trang giống như một nhân gian địa ngục, tràn ngập hơi thở tử vong.

Tình hình của Nghiêm Tùng ở bên kia cũng giống bên này, chỉ khác là hắc ảnh có mang mặt nạ Tu La ra tay ác độc hơn, một tay một người, mỗi người đều có năm lỗ thủng trên đỉnh đầu, yết hầu bị cắn nát, bị hút máu mà chết. Nghiêm Tùng trong miệng gầm lên, cùng các cao thủ bên cạnh liều chết phản kích, vô số đao quang kiếm ảnh trong nháy mắt hướng đến hắc ảnh nọ. Nghiêm Tùng thân lên trước, huy động song thiết chưởng, mang theo vô số chưởng kinh hùng hậu ồ ạt ập đến tử huyết trên người hắc ảnh

Tu La hắc ảnh trong mắt lóe lên một tia quang mang xích hồng (đỏ sẫm), từng tia âm u từ thân thể hắn truyền ra, bốn phía nổi lên một cổ âm hàn, cổ đại trên mặt đất đều bị thổi tung, một cổ khí lưu mạnh mẽ hình thành một cổ long quyển phong (cơn lốc), cuốn y phục quần hùng bay phát phơ, khiến tâm thần họ bất an. Trong ánh mắt hàm chứa tiểu ý lạnh lẽo, thân hình Tu La hắc ảnh như bóng u linh nửa đêm, theo chuyển động của thân hình hắn, mỗi lần di chuyển là phát ra một âm thanh thảm thiết, rồi có một người tử vong. Hắn giết người tốc độ nhanh kinh người, làm cho những ai còn sống tâm lý cực kỳ bất hảo. Giống như một cái gông vô hình khóa chặt trong lòng người ta, một cổ khí tức tử vong càng ngày càng gần, làm cho người ta muốn nổi điên.

Nghiêm Tùng trong lòng vừa sợ vừa giận, biết hôm nay gặp phải cao thủ, thấy những người bên cạnh càng lúc càng ít, mấy người bị giết đều bị hắn hút máu, Nghiêm Tùng dù trong lòng tràn đầy phẫn nộ cũng đành thở dài. Nghiêm Tùng không phục, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng nói: “Có bản lĩnh, tiếp ta một chưởng.” Nói xong song chưởng mang theo mười hai thành công lực, toàn lực bổ về Hắc ảnh phía trước.

Tu La hắc ảnh nhìn lại Nghiêm Tùng, trong mắt xuất ra một tia hàn ý, trầm giọng nói: “Tiếp ngươi một chưởng thì có sao đâu.” Nói xong hữu thủ trong nháy mắt trở nên đỏ sẫm, trên người hắc ảnh xuất ra âm thanh quỷ dị, một chưởng tiếp lấy một kích toàn lực của Nghiêm Tùng. Song chưởng giao nhau, một luồng khí mãnh liệt trong nháy mắt chấn bay toàn bộ những người gần đấy ra ngoài.

Thân hình Nghiêm Tùng như chiếc lá trong gió bị chấn bay ra ngoài ba trượng. Nghiêm Tùng vừa rơi xuống đất, liền đứng bật dậy, cấp tốc phóng ra ngoài, trong không trung có phun ra một ngụm máu tươi. Trong bóng đêm, thanh âm Nghiêm Tùng mơ hồ vang lên: “Nhất định ta sẽ tìm ngươi báo thù.” Hắn nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Nhìn thấy vậy, tám bóng người còn lại thoát đi tứ tán, Tu La hắc ảnh thân hình như u linh biến mất trong đêm tối. Trong bóng đêm vang lên bảy, tám tiếng kêu thảm thiết từ xa truyền lại, rõ ràng là gặp hung hiểm. Vậy là mấy người cuối cùng không có chạy thoát khỏi bóng ma tử vong, bị Tu La hắc ảnh giết chết rồi hút

lấy máu tươi.

Tu La hắc ảnh nhìn bầu trời, quang mang xích hồng trong mắt dần dần chuyển thành sắc huyết hồng, xung quanh thân thể hình thành một lớp huyết sắc chân khí hộ thể chậm rãi xoay chuyển quanh người hắn. Lúc này lớp khí hồng sắc từ từ xoay chuyển, từ chậm sang nhanh, càng lúc càng nhanh. Cuối cùng lớp chân khí hồng sắc càng lúc càng đậm, bao phủ toàn bộ hắc ảnh bên trong, tựa như một quả cầu huyết sắc, trong bóng đêm phát ra đầy hồng quang, đẹp dị thường. Cuối cùng, hồng quang trên thân thể hắc ảnh chợt lóe lên, thoáng cái đã biến mất.

Nhìn lên bầu trời, hắc ảnh mang mặt nạ Tu La toàn thân phát ra một cỗ khí thể vô cùng cường đại. Chỉ thấy trong cuồng phong tóc hắn dựng đứng lên, một cỗ kinh khí cuồng hoành phát ra bốn phía ép toàn bộ cây cỏ ngã rạp xuống. Khí khái ấy chắc chắn trong thiên hạ chỉ lộ ra ở hắn. Nhìn Trích Tinh Lâu trong bóng tối, thân hình hắc ảnh nhoáng lên một cái, biến mất giữa bầu trời đêm. Trong không trung vẫn còn một mùi máu tanh nồng nặc phiêu tán bốn phía.

Bên này, hắc ảnh cao lớn một mặt sát nhân, một mặt uống máu, quang mang trong mắt từ từ biến đổi. Hắn uống càng nhiều máu, chân khí trong nội thể càng chuyển nhanh, Sắc ám hồng trong mắt cũng từ từ biến thành huyết hồng. Khi hắn hút máu người cuối cùng, chỉ thấy hồng quang quanh thân hắn đại thịnh, cả người được bao phủ bởi một tầng hồng quang huyết sắc, tình cảnh quỷ bí vô cùng, theo hồng quang càng lúc càng thịnh cả thân hình hắn được giấu vào trong huyết cầu, không thấy rõ bóng dáng.

Đột nhiên, hồng quang khẽ nhúc nhích, một cỗ chân khí cuồng hoành trong nháy mắt tràn ngập cả sơn trang, tràn ngập cả những ngõ ngách trong trang. Trong đêm, hắc ảnh cao lớn toàn thân được bao phủ bởi hồng quang này lạnh lùng nhìn Trích Tinh lâu, song nhân bắn ra một ánh mắt nóng rực, phảng phất đầu đó ẩn dấu một vật gì đầy hấp dẫn hắc ảnh cao lớn này.

Nhìn Trích Tinh lâu, trong mắt hắc ảnh cao lớn ẩn hiện hồng quang, rõ ràng nhìn thấy một tia hồng quang đồng dạng lóe lên. Hai ánh mắt giao nhau, trong chớp mắt lóe lên một trận hỏa hoa (Hỏa lửa, đốm lửa), Trong không khí tràn đầy hai cỗ chân khí bá đạo, hình thành hai luồng khí lưu vô hình khác nhau đối đầu trong không trung. Hai cỗ chân khí va chạm nhau phát ra tiếng nổ như tiếng sét, hình thành một cỗ khí thể cuồng hoành, trong nháy mắt phá hủy tất cả mọi thứ trong phạm vi mười trượng quanh hai người.

Ngay cả tòa biệt viện phía đông là một đại lâu cao ba tầng vậy mà trong nháy mắt cũng bị chấn vỡ nát, gạch ngói vỡ nát như những vũ khí sắc bén bay ra bốn phía. Xuất Trần cùng Trương Xuân bị giam hãm trong hoa tùng trận pháp bên cạnh cũng bị cỗ chân khí cuồng hoành chấn bay ra ngoài.

Ngay cả tòa biệt viện ở phía đông là đại lâu cao ba tầng, vậy mà trong chớp mắt cũng bị chấn nát, gạch vỡ ngói nát như lợi khí bắn ra tứ phía. Ngay cả bụi hoa làm thành trận pháp vây khốn Xuất Trần với Trương Xuân cũng bị luồng chân khí cuồng hoành tuyệt thế kia đánh bay ra ngoài. Mà lực phản chấn vô cùng mãnh liệt cũng làm thân hình hai người đang đối đầu nhau cũng bị lắc lư.

Bên kia, Xuất Trần và Trương Xuân vừa rơi xuống đất liền xoay người đứng lên, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mang theo tia kinh hãi cực kỳ. Xuất Trần sắc mặt đại biến nói: “Đi thôi, nếu không sẽ chết chắc.” Nói xong kéo Trương Xuân toàn lực phóng ra ngoài. Lúc này hai người trong lòng chấn động, sớm bị tuyệt thế võ học kia làm kinh hãi, một khắc cũng không dám dừng lại, chỉ cầu trốn được để giữ lại tính mạng.

Hắc ảnh cao lớn mang mặt nạ cũng không để ý tới hai người Xuất Trần và Trương Xuân, chỉ đắm đắm nhìn vào nhân ảnh trên Trích Tinh lâu. Chỉ thấy hắc ảnh cao lớn này song thủ khẽ động, trong sơn trang chỉ thấy một cỗ chân khí cuồng đại trong chớp mắt tràn ngập trên không trung, mang theo thể công vô cùng cường đại hướng đến nhân ảnh trên Trích Tinh lâu. Trong nháy mắt khí thể trong không trung xoay chuyển, hình thành một cơn lốc, mang theo sức mạnh hủy diệt, như nghịch hải cuồng long (biển động cuồng long), trong nháy mắt nuốt chửng nhân ảnh trên Trích Tinh lâu.

Hắc ảnh trên Trích Tinh lâu, song thủ giơ lên, thân hình đột nhiên xuất hiện giữa không trung, lẳng lẳng đứng giữa hư không như một Ma thần trong đêm tối. Chỉ thấy hắn toàn thân lóe ra quang mang huyết hồng, hồng sắc khí thể sau lưng hắn như tạo thành một đôi cánh huyết sắc vô cùng quỷ dị. Song thủ giơ lên, huyết sắc chân khí trong chớp mắt bộc phát ra luồng khí vô cùng bá đạo, trên đỉnh đầu hắn hình thành

một thanh kiếm huyết sắc (thanh kiếm màu máu), một kích bổ xuống nghênh tiếp cơn cuồng long đang tập kích.

Nhất thời hai cổ chân khí vô cùng cường đại một lần nữa va chạm giữa không trung, phát ra tiếng hồng rung trời, vang tận mây xanh. Trong lúc hai luồng chân khí xoay chuyển cực nhanh đâm vào nhau, sinh ra vô số tiếng nổ mạnh không thể tả được, trong chớp mắt toàn bộ kiến trúc cao lớn bốn phía đều bị phá hủy. Luồng kinh khí kia đi qua chỗ nào thì toàn bộ kiến trúc chỗ đó tan thành tro bụi. Tám phòng xung quanh đứng theo bát quái nhưng luồng tuyệt thế chân khí cường hoành kia, chớp mắt cũng hóa thành một đồng tro tàn. Đồng thời ba tòa biệt viện quanh Trích Tinh lâu cũng bị chân khí bá đạo này phá hủy hoàn toàn, không còn sót lại một điểm tàn dư.

Lại nói năm người Hoa Tinh một mực nghỉ ngơi trong phòng, cũng không để ý đến một chút động tĩnh phát sinh bên ngoài. Cho đến khi hai hắc ảnh kia giết sạch những người ở đây, hắc ảnh cao lớn mang mặt nạ quanh thân phát ra một cổ khí thể tuyệt thế thì Hoa Tinh mới cảm thấy có chút không ổn. Cổ khí thể cường đại kia làm cho tam nữ và Cô Ngạo đều là trong lòng khó chịu, không kìm được kinh hãi trong lòng, sắc mặt đại biến. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Hoa Tinh hai mắt khép hờ, chân khí toàn thân trong nháy mắt nhanh chóng xoay chuyển, tập trung tinh thần trong thời gian ngắn nhất, toàn bộ những động tĩnh tại sơn trang đều hiện lên trong đầu hết sức rõ nét, nhận ra hai cổ tuyệt thế chân khí cường hoành, tính chất có một chút tương tự, nhưng cũng có chỗ bất đồng. Trên mặt Hoa Tinh lần đầu tiên lộ ra vẻ nghi ngờ. Nhìn bốn người, thân thể Hoa Tinh phát ra một cổ chân khí nhu hòa, trong nháy mắt làm cho bốn người từ cảm giác khó chịu khôi phục lại như cũ.

Hoa Tinh trầm giọng nói: “Không thể ngờ sơn trang này lại ẩn tàng hai vị tuyệt thế cao thủ, bọn họ võ công tuyệt đối không dưới Thiên Bảng, thật là làm cho người ta khó có thể tin được. Bây giờ, chúng ta lập đi ra ngoài, nhớ phải theo sau ta, không được rời xa. Hai vị cao thủ này theo những gì ta thấy được, bọn họ trong lúc này hẳn là đang đối địch nhau, nếu bọn họ giao thủ, chúng ta ở chỗ này sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ra ngoài sẽ an toàn hơn một chút.” Nói xong, không để ý tới bốn người có minh bạch hay không, vội giục bốn người xuất môn.

Tam nữ cùng Cô Ngạo vừa xuất môn mới phát hiện ngoài Trương Tuyết cùng Tiểu Thanh, còn có hai người khác cũng đã đứng trên bãi cỏ. Hoa Tinh nhìn Trương Tuyết nhẹ giọng nói: “Nàng đến bên cạnh ta, để lát nữa ta có thể để ý đến nàng.” Nói xong nhìn Mai Hương cùng Trần Lan, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra một tia nhu tình, nhẹ giọng nói: “Hai nàng võ công yếu, nhích lại gần ta một chút.” Nói xong, Hoa Tinh đột nhiên cảm giác được, chân khí cường đại kia trong nháy mắt bao phủ cả sơn trang, như một loại ám hiệu đề tỉnh hẩn.

Trương Tuyết nhìn Hoa Tinh, nói khẽ với ba người bên cạnh một câu, chậm rãi bước tới Hoa Tinh. Hoa Tinh liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt quét qua bộ ngực đầy đặn xinh đẹp kia một chút, sau đó lẳng lặng nhìn vào mắt nàng. Hoa Tinh không nói gì thêm, chỉ về phía Âm Vũ, ý bảo nàng đến cạnh Âm Vũ. Sau đó quay đầu lại nhìn lên Trích Tinh lâu. Trương Tuyết trong lòng dao động, bị ánh mắt tràn đầy mị lực của Hoa Tinh lướt quá, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác hoang mang, lúng túng. Hoa Tinh liếc về phía lưng bộ (bộ ngực) của nàng, nàng cảm giác được rõ ràng, đã minh bạch hàm ý của cái nhìn đấy. Lẳng lặng đến bên cạnh Âm Vũ, Trương Tuyết gật đầu nhẹ nhàng xem như chào hỏi. Mà Âm Vũ cũng biết được thân phận của nàng, cũng khe khẽ gật đầu đáp lễ.

Lúc này một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, mặt đất rung lên. Một cổ chân khí vô cùng cường đại trải qua khoảng cách hơn mười trượng, khi đến gần Hoa Tinh đã dần dần suy yếu. Chỉ thấy loáng một cái đã có mấy căn phòng bị chấn nát. Trong mắt Hoa Tinh bỗng xuất ra hai đạo quang mang kỳ dị một đỏ một trắng, linh giác trong nháy mắt tập trung vào hai người đang giao thủ, chăm chú nhìn trận chiến kinh thế của bọn họ.

Năm người bên cạnh Hoa Tinh sắc mặt đều đại biến, nhãn tình hướng về phía Trích Tinh lâu. Mặc dù bọn họ không thấy gì, nhưng bọn họ cũng mơ hồ cảm giác được cổ khí thể cường đại kia. Hai hắc ảnh kia lần thứ hai giao thủ, chân khí vô cùng cường đại kia hình thành sức hủy diệt rất lớn, trong nháy mắt truyền đến, toàn thân Hoa Tinh nhất thời phát ra một cổ chân khí hồng bạch cuồng hoành tuyệt thế. Chỉ thấy thân thể Hoa Tinh trong nháy mắt phát sinh ra hai đạo chân khí một trắng một đỏ tính chất hoàn toàn

bất đồng, hình thành một đạo khí trảo (cái lồng khí) trước người tứ nữ và Cô Ngạo, vũng vàng bảo vệ năm người bên trong.

Ngay sau đấy, luồng chân khí vô cùng cường đại mang theo sức hủy diệt kia ập đến, trong nháy mắt bị phá tan phòng ốc lúc trước mấy người đã ở, gạch ngói bắn ra ngoài, một phần bay đến chỗ sáu người Hoa Tinh, một phần bay đến chỗ mấy hai nam một nữ, phái Hoa Sơn. Đồng thời chân khí cường kích kia trong nháy mắt lao tới, đánh úp về phía sáu người Hoa Tinh nhưng bị Hoa Tinh cản lại. Nhưng khi đi qua ba người phái Hoa Sơn, đã vô tình mang theo ba tiếng kêu thảm thiết, phá hủy cả ba nhân mạng.

Trương Tuyết thấy thể sắc mặt tái nhợt, trong lòng kinh hãi, là ai giao thủ, mà chân khí phát ra cường hoành bá đạo đến thế. Thật sự khó tin, ba thủ hạ trong nháy mắt mất đi tính mạng. Trương Tuyết trong lòng không kìm được khẽ thở nhẹ. Liếc mắt nhìn Hoa Tinh, thấy lấp lóe một trắng màu đỏ một màu trắng vô cùng quý dị mà lại rất đẹp. Trương Tuyết minh bạch, nếu không có Hoa Tinh, sợ rằng nàng đã chết như các thủ hạ. Hoa Tinh như vậy đã cứu nàng một mạng, điểm này trong lòng nàng hiểu được, nên đối với Hoa Tinh cũng có vài phần cảm kích. Nghĩ tới ánh mắt tà dị khi này của Hoa Tinh, ánh mắt ấy tràn đầy mị lực, trong lòng Trương Tuyết mơ hồ có ý niệm muốn rời đi. Đây là cái gì, có lẽ tự nàng cũng không rõ.

Cảm giác được chân khí cường hoành kia, Hoa Tinh trong mắt lộ ra một tia nghi vấn, hai người kia rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là người trên Thiên Bảng? Nếu không thì là ai đây? Hoa Tinh trong mắt bắn ra một đạo kỳ quang, nhìn lên Trích Tinh lâu, nơi đó có một hồng sắc nhân ảnh, một đôi cánh lớn hồng sắc, giữa không trung yêu diễm mỹ lệ, tà dị không thể tả. Nhìn hắc ảnh nọ dường như lảng lảng đứng giữa hư không, song nhả phát ra quang mang huyết sắc (ánh mắt màu máu), nhìn về phía đối diện. Hoa Tinh biết, cao thủ kia ở nơi nào, bởi vì Hoa Tinh có thể cảm giác được nơi đó có một cỗ chân khí cường đại đang lưu động, tựa hồ đang chuẩn bị phát động công kích lần thứ ba.

Mai Hương cùng Trần Lan lặng lẽ đứng cạnh Hoa Tinh, lúc này cũng nhìn thấy nhân ảnh giữa không trung, cả kinh đến cứng lưỡi, không nói thành lời. Trương Tuyết cũng bị tình cảnh quý dị kia làm cho kinh hãi, cho đến bây giờ nàng chưa từng gặp qua, nàng thậm chí cho tới bây giờ chưa từng gặp qua. Cho tới bây giờ, nàng thậm chí không biết trên trời này còn có nhân vật lợi hại như vậy, có thể lảng lảng đứng giữa hư không mà không rơi xuống, phía sau lại còn hiện ra một đôi cánh lớn màu huyết sắc, thật khiến người khác không thể tin được. Âm Vũ và Cô Ngạo cũng sắc mặt chấn kinh không tin, liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Lại nói về phía bên này, hắc ảnh cao lớn sau khi xuất ra một kích mãnh liệt, thân thể một lần nữa lại bị lực phản chấn hết sức cường hoành đẩy lui ba bước, trong mắt hiện ra một tia chấn kinh. Hắc ảnh cao lớn thần nói: “Không ngờ ta đã nhiều năm chịu bao khổ cực (ngọa tân thường đảm = nằm gai nếm mật) khổ luyện huyết ảnh thần công, tới nay thần công đại thành cũng không giết được hắn, thật sự là ông trời không có mắt! Lão quỷ này tu luyện huyết nga thần công nhiều năm, dĩ nhiên cũng đã luyện tới cảnh giới đại thành, xem ra muốn giết hắn là không được. Ta hận a, ông trời. Cho dù không giết được hắn, ta cũng phải hủy diệt cái sơn trang hắn nhiều năm qua khổ tâm tu kiến, để báo thù năm xưa.”

Nghĩ vậy, hắc ảnh cao lớn lại vận công lực toàn thân, thân thể lảng lảng không mà phóng lên. Lên đến độ cao ngang với Tu La hắc ảnh, đồng dạng đứng giữa hư không. Bốn mắt nhìn nhau, hắc ảnh cao lớn lạnh lùng nói: “Lão quỷ, đêm nay chúng ta nhất quyết phải phân cao thấp, xem ai là người cuối cùng của Doanh gia.” Nói xong song thủ đưa trước ngực, phía sau, một đạo huyết sắc chân khí vô cùng cường đại trong nháy mắt phát ra, bao phủ hắc ảnh cao lớn bên trong, toàn thân lọt vào một hồng sắc tinh vân (khối cầu hồng sắc). đọc truyện tại . Huyết sắc tinh vân không ngừng to lên, thân thể hắc ảnh cao lớn hoàn toàn tiêu thất (biến mất) bên trong huyết sắc tinh vân, làm cho người ta hoàn toàn không có cách nào nhìn thấy thân thể hắn, tìm ra hình dáng của hắn.

Mà Tu La hắc ảnh nọ lảng lảng đứng nhìn phiến hồng vân (đám mây hồng) kia, miệng cười lạnh nói: “Cũng tốt, nhiều năm như vậy người cũng luôn truy đuổi không tha, đêm nay kết thúc cũng tốt. Đến đây đi, tiếp ta một chiêu – Phá Kiến Nhi Xuất” Nói xong song thủ vung lên phía trước, đôi cánh huyết sắc to lớn sau lưng cũng huy động, đưa thân thể hắn vào bên trong. Sau đó đôi cánh huyết sắc lại giương ra, một cỗ lực lượng cường đại làm cho người ta ngạt thở, trong nháy mắt bổ tới huyết sắc tinh vân kia.

Khi mà cỗ lực lượng cường đại kia sắp bổ trúng huyết sắc tinh vân thì trong huyết sắc tinh vân nọ đã phát ra một cỗ lực lượng phách tuyệt thiên địa. Hai cỗ lực lượng cường đại tương ngộ (giao nhau) giữa không

trung, sinh ra va đập, phát ra tiếng nổ chấn thiên, như là ma thần rống giận, rung động cả u linh trong đêm. Hai cỗ chân khí cường đại còn sinh ra một sức công phá cực lớn, trong vòng trăm trượng trong phương viên, trong nháy mắt toàn bộ cây cỏ, phòng ốc toàn bộ bị phá hủy. Cả Trích Tinh lâu cao lớn kia cũng bị chân khí cường đại kia phát nổ biến thành đồng tro tàn, hài cốt bay ra bốn phía, bay ra rất xa.

Trên không trung, hai nhân ảnh cũng bị chấn lui 3 trượng, thân thể lui về phía sau, nhìn thấy tình huống đấy, hai người đương nhiên là nhất thời không phân cao thấp. Tu La hắc ảnh vừa thấy Trích Tinh Lâu mình nhiều năm khổ tâm xây dựng bị phá hủy, liền bất chấp khí huyết đảo lộn, tức giận thét một tiếng, thân hình trong nháy mắt biến mất khỏi chỗ đấy. Đến lúc hiện ra thì đã đến bên cạnh hắc ảnh cao lớn. Tu La hắc ảnh song thủ xuất ra vô số chưởng ảnh nhanh như thiểm điện, chân khí huyết hồng sắc trong nháy mắt ập đến hắc ảnh cao lớn giữa không trung.

Hắc ảnh cao lớn cùng Tu La hắc ảnh vừa nảy toàn lực xuất một kích, cũng là thân thụ trọng thương, khí huyết đảo lộn không thôi. Lúc này vừa thấy lão quỷ tức giận mà liều mạng với mình, hắc ảnh cũng rất hiểu tình trạng hiện tại của mình, sợ rằng giao thủ sẽ không có lợi. Tâm niệm vừa chuyển, hắc ảnh cao lớn cười to một tiếng nói: “Lão quỷ, Trích Tinh lâu này của người coi như một chút lợi tức. Lão tử lần sau trở lại sẽ bắt người phải trả cho ta cả vốn. Cáo từ, ta không đùa giỡn cùng với người nữa.” Nói xong thì mang theo một chút không cam lòng, trong nháy mắt phản kích một chưởng, mượn lực phản chấn, thân thể trong chớp mắt đã bay xa trăm trượng, biến mất trong màn đêm.

Tu La hắc ảnh trong mắt lóe ra ngọn lửa phẫn nộ, trong miệng phát ra một tiếng nộ hồng, hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ. Tiếng rống phẫn nộ của hắc ảnh mang theo công lực vô cùng thâm hậu, trong nháy mắt phát ra bốn phía. Liếc mắt nhìn mấy người Hoa Tinh một cái, hắc ảnh hữu thủ vung lên, thân thể hắc ảnh cao lớn nhanh chóng biến mất, nhân ảnh kia cũng rất nhanh biến mất.

Hoa Tinh nhìn hai nhân ảnh điều đã đi xa, song thủ có chút vung lên một cái, hóa giải toàn bộ kinh lực Tu La hắc ảnh để lại trước khi đi. Quay người lại, Hoa Tinh nhìn về mặt kinh hãi của năm người, nhẹ giọng nói: “Đây là thực lực của cao thủ Thiên Bảng, đêm nay cá người coi như được đại khai nhãn giới, minh bạch được thực lực của cao thủ chân chính trên đời này. Bây giờ tất cả đã kết thúc, nơi này ngoại trừ sáu người chúng ta ra, không còn một người nào còn sống, chúng ta phải rời khỏi chỗ này. Nhớ kỹ những chuyện nhìn thấy này không được nói lung tung, nếu không sẽ có đại họa. Đi thôi.” Nói xong không để ý đến năm người còn đang ngẩn người ra, thân thể Hoa Tinh không một tiếng động, nhoáng một cái đã xuất hiện cách đó mười trượng. Thật sự là rất thần bí huyền ảo.

Năm người trước sau phản ứng lại, thì triển khinh công theo sát. Trong lòng năm người đều bị võ công hai người nọ làm sợ ngẩn người, ai cũng không nghĩ đến, trên đời này lại có cao thủ lợi hại đến thế, thật không thể tưởng tượng được. Đồng thời năm người đối với võ công của Hoa Tinh cũng cảm thấy cực kỳ thần bí. Đặc biệt là Trương Tuyết, nàng quả thực cũng không dám tin tưởng, đối mặt với hai vị cao thủ lợi hại như thế, Hoa Tinh cũng không một chút kinh ngạc, đừng nói đến khiếp ý (ý nghĩ sợ hãi).

Rời khỏi tòa sơn trang đã hoàn toàn bị phá hủy, Hoa Tinh nhìn ra xa, trong mắt lộ ra một tia kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Đằng kia có người đốt lửa, chúng ta cũng đến đấy đi.” Ngửi khí hằm chứa một chút tiểu ý.

Mai Hương nhìn thấy ngoài hai dặm có ánh lửa, nhẹ giọng hỏi: “Hoa Tinh, không có gặp nguy hiểm chứ? Ta thực sự có chút sợ.” Nói xong thân thể hơi tựa vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh quay lại, nhìn qua những người bên cạnh, phát hiện trừ Mai Hương ra, Trần Lan trong mắt đã hiện ra một tia khiếp sợ, mà Âm Vũ cùng Cô Ngạo có vẻ lại rất kiên cường, Trương Tuyết trong mắt cũng có một chút khiếp ý, chẳng qua là không hiện rõ. Hoa Tinh hai tay nắm lấy tay Mai Hương và Trần Lan, truyền một đạo chân khí ấm áp vào cơ thể các nàng, nhất thời làm cho các nàng trong lòng kinh hoàng. Khi các nàng bình tĩnh lại, Hoa Tinh nói: “Đi thôi, có ta ở đây thì sẽ không có việc gì đâu.” Nói xong, nắm tay hai nàng chậm rãi bước đi.

Trương Tuyết cùng Âm Vũ sóng vai mà đi, nhìn bóng dáng Hoa Tinh, trong lòng Trương Tuyết có một loại cảm giác nói không nên lời, ngày trước, chính mình cũng từng được như vậy, cũng có người nắm tay âu yếm, cùng nhau vượt qua bao nhiêu gian khổ trên đường. Đến giờ nghĩ lại, thật là nhiều hoài niệm, đáng tiếc giờ khó có được cơ hội như vậy. Nghĩ đến tâm sự trong dĩ vãng, Trương Tuyết đột nhiên có một loại cảm giác mệt mỏi, như muốn trở về tựa ở bên cạnh tượng phụ để nghỉ ngơi. Đáng tiếc đó chỉ là suy nghĩ trong lòng.

Đến chỗ phát ra ánh lửa, Hoa Tinh thấy có hai người, một người là đạo trưởng một người là đại hán khoảng 40 tuổi. Đáng tiếc Hoa Tinh không nhận ra, hán không nhận ra, chỉ có Trương Tuyết nhận ra, Trương Tuyết nhận ra đó là Vô Đang Xuất Trần và Không Động phái Trương Xuân, thật không ngờ hai người bọn họ không chết. Xuất Trần cũng nhận ra Trương Tuyết. Mọi người bắt chuyện, cùng ngồi quanh đám lửa.

Trương Tuyết khai khẩu nói: “Xuất Trần đạo trưởng, sao ông lại ở đây? Trong sơn trang đã xảy ra chuyện gì các người có biết không?”

Xuất Trần nghe vậy, sắc mặt khê biến nói: “Thật khủng bố, đáng sợ, thật là địa ngục trần gian, các người chẳng lẽ không biết sao?” Nhìn mấy người, Xuất Trần trong mắt mang theo chút khó hiểu.

Cô Ngạo nhìn Hoa Tinh không có khai khẩu, liền khai khẩu nói: “Chúng ta một mực trong phòng nghỉ ngơi, nên đối với sự tình phát sinh bên ngoài không rõ ràng.” Ngữ khí rất là khách khí.

Xuất Trần liếc mắt nhìn Trương Xuân, hán kìm bị thống trong lòng, trong lòng không nhịn được khê thở dài. Nhìn Trương Tuyết, Xuất Trần chậm rãi kể lại hết thấy những gì mình thấy cho sáu người. Nghe xong sắc mặt sáu người đại biến, Hoa Tinh trong lúc đó thần sắc cũng có chút mất tự nhiên, tựa hồ từ trong câu chuyện nghĩ ra cái gì. Mai Hương thân thể khê run lên, hiển nhiên bị sự tình khủng bố kia dọa, yếu ớt tựa vào ngực Hoa Tinh.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Mai Hương, lại nhìn Trần Lan một cái, hai tay đặt ở tiểu yêu các nàng, nhẹ nhàng ôm các nàng vào trong ngực. Nhìn bầu trời đêm, Hoa Tinh than nhẹ, nói một câu: “Không ngờ loại võ công này lại hiện ra trong võ lâm, có lẽ thiên hạ thực sự rối loạn rồi.”

Trong bóng đêm, con gió thoảng qua, mang theo theo âm không cam lòng của các vong hồn, phiêu đảng trong bầu trời đêm. Bên đồng lửa, tám người yên lặng nghĩ đến tâm sự của mình, chậm rãi chờ ánh bình minh đến. Ngày mai sẽ như thế nào đây?

71. Chương 71: Trọng Sơn Hiện Thân

Một đêm qua đi rất nhanh, trời đã dần dần sáng, ngọn lửa đã từ từ tắt, nhưng Mai Hương và Trần Lan hai người vẫn tựa ở trong lòng Hoa Tinh mà ngủ, có thể do quá mệt mỏi, cũng có thể là trong lòng hán quá ấm áp, làm người ta nhìn không được mà ngủ say. Ám Vũ một bên nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra một tia u oán, tựa hồ nghĩ đến cái gì. Mà về mặt Trương Xuân vẫn đang bị thống, chìm vào trong âm ảnh của năm vị sư đệ vô tội đã chết. Xuất Trần, Cô Ngạo, Trương Tuyết và Hoa Tinh bốn người đều có tâm sự trong lòng, từ vẻ mặt của bọn họ đã rõ.

Hoa Tinh hơi hơi cúi đầu, liếc mắt nhìn hai nữ tử yêu dấu trong lòng, trong ánh mắt mang theo một tia thâm tình. Ngẩng đầu lên nhìn Ám Vũ, trên mặt Hoa Tinh lộ ra một chút tiểu ý, trong ánh mắt hán tràn đầy nhu tình, từ từ hòa vào lòng Ám Vũ. Ám Vũ từ ánh mắt thâm tình kia thấy được chân tình của Hoa Tinh, nghĩ đến thân phận bây giờ của mình, nàng cũng hiểu được sự tình, chính mình không thể cùng so bì với Mai Hương, bởi vì thân phận của mình và Mai Hương có sự khác biệt rất lớn. Khê gật đầu, Ám Vũ ý bảo Hoa Tinh, từ mình hiểu được thâm tình của hán.

Tiếng chim sáng sớm làm ấy người đang chìm trong suy nghĩ tỉnh lại, Xuất Trần liếc mắt nhìn mọi người nói: “Trời sáng rồi, chúng ta cũng nên rời đi, bần đạo tiện thể đưa Trương Xuân đi trước một bước.” Nói xong nhắc Trương Xuân lên, triển khai khinh công nhanh chóng ly khai. Nhìn Xuất Trần rời đi, Trương Tuyết minh bạch chính nàng cũng nên ly khai.

Trương Tuyết nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Cám ơn người tối hôm qua đã cứu ta một mạng, ân tình này ta khắc ghi trong lòng. Bây giờ trời cũng đã sáng, ta cũng nên ly khai. Lần sau mấy vị có thời gian, nhớ đến Hoa Sơn làm khách, lúc ấy ta sẽ báo đáp mọi người. Bây giờ ta đi trước một bước, sau này gặp lại.” Nói xong, nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện lên một tia cảm kích cùng với vẻ mặt không nói rõ.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Đáng tiếc quan hệ hai người trong lúc này khiến hấn không dám có ý nghĩ không đúng, nhìn mỹ nữ xinh đẹp thành thực này, hấn cũng chỉ thở dài trong lòng. Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Đọc đường cẩn thận, sau này gặp lại.”

Trương Tuyết khẽ gật đầu, thân hình nhoáng lên, tư thế hết sức mỹ diệu, theo gió đi xa, lưu lại một chút tàn ảnh trong không trung, khiến cho Hoa Tinh ngây ngốc một chỗ. Thu hồi mục quang, Hoa Tinh nói: “Chúng ta nên đi thôi, đêm nay sẽ tìm một chỗ nghỉ ngơi thật tốt, để không phải dừng lại ở chốn hoang dã, khiến chúng ta phải ngủ ngoài trời.” Nói xong đánh thức Mai Hương còn đang muốn ngủ tiếp. Cả năm người liền cùng nhau rời đi.

Lại nói Vạn Trọng Sơn trở lại Đồng Quan thành, tìm nơi hạ lạc của Lâm Phương và Đường Mộng khắp nơi, đáng tiếc là tìm khắp cả Đồng Quan thành cũng không có một chút tin tức. Điều này làm cho Vạn Trọng Sơn trông lòng lo lắng vô cùng, trong lòng nghĩ đến các nàng có phải lọt vào tay Lý Dục hay không. Vạn Trọng Sơn nghĩ đến khả năng như vậy trong lòng như thiêu như đốt, cả người lo lắng bất an, muốn lập tức phải tìm thấy hai người bọn họ.

Vạn Trọng Sơn hiện thân ở Đồng Quan Thành làm cho Thông Thiên Giáo và Phương Hoàng Thư Viện đều chú ý. Ngay lúc Vạn Trọng Sơn lo lắng bất an trong người thì một cô nương bán hoa đi tới cạnh hấn. Chỉ nghe cô nương bán hoa nói: “Công tử mua bó hoa tươi đi, hoa này rất đẹp, cũng rất rẻ.”

Vạn Trọng Sơn lúc này nào có tâm tư mua hoa, nghe vậy bực dọc nói: “Đi đi đi, ta không mua hoa, người mang cho người khác.” Vẻ mặt buồn bực, có vẻ đang rất nóng lòng.

Cô nương bán hoa không hề rời đi, lấy ra một bó hoa tươi trong giỏ, đưa đưa trước mặt hấn, làm lộ ra một mặt giấy trắng trong bó hoa rất rõ ràng. Cô nương bán hoa nói: “Công tử người xem đi, thật sự là đẹp.”

Vạn Trọng Sơn vốn không thấy, mà cô gái bán hoa vẫn cứ cầm hoa đưa đưa trước mắt hấn, hấn chính là không ngờ cũng coi như không thấy. Vạn Trọng Sơn trong lòng bực bội định mắng chửi, đột nhiên hấn phát hiện ra trong bó hoa kia có một mẫu giấy, nhìn không được nhìn thoáng qua cô nương bán hoa, thấy nàng nháy mắt với mình. Vạn Trọng Sơn liền hiểu được cái gì. Liếc mắt nhìn bốn phía, Vạn Trọng Sơn tiện tay lấy ra một ít bạc vụn, đồng thời cầm lấy bó hoa chuyển thân rời đi.

Ra khỏi cổng thành, Vạn Trọng Sơn vẻ mặt vui mừng, từ mẫu giấy vừa rồi, hấn đã biết Lâm Phương được Đường Mộng cứu thoát, điều này làm hấn vô cùng cao hứng. Tuy nhiên theo tin tức Phương Hoàng Thư Viện đưa đến, hiện tại Lâm Phương và Đường Mộng rất cả khả năng là đang tìm nơi hạ lạc của hấn. Trước tiên không cần hỏi đến Lý Dục, chỉ cần bây giờ các nàng còn sống là tốt rồi, Vạn Trọng Sơn trong lòng rất vui mừng. Vạn Trọng Sơn minh bạch, tình hình hai người bọn họ hiện tại rất nguy hiểm, một khi rơi vào tay Lý Dục, không chỉ Lâm Phương khó thoát khỏi chịu nhục, sợ rằng cả Đường Mộng hấn cũng không buông tha. Cho nên Vạn Trọng Sơn lúc này nóng lòng, lập tức toàn lực chạy đi, hy vọng có thể đuổi kịp lương nữ.

Mà Lâm Phương và Đường Mộng lúc này đã tới Tân An, cách Lý Dục không xa. Hai ngày vội vã đuổi theo Lý Dục khiến cho bất an trong lòng Lâm Phương càng thêm rõ ràng. Nàng cho rằng Trọng Sơn đã xảy ra chuyện, chỉ là không biết mức độ nghiêm trọng mà thôi. Nàng không nghĩ mình đoán sai, nàng sợ không may mình đoán trúng, như vậy nàng không có cách nào tha thứ cho chính mình. Đường Mộng trên đường đã an ủi, trợ giúp cho nàng rất nhiều.

Nhìn Đường Mộng, Lâm Phương thần tình có chút bất an nói: “Tỷ tỷ, không hiểu sao trong lòng muội càng ngày càng bất an, cái điềm xấu này càng lúc càng rõ ràng? Muội rất sợ.”

Đường Mộng nhẹ giọng an ủi nói: “Do muội nghĩ nhiều thôi, không có việc gì đâu. Ta nghĩ Trọng Sơn nhất định sẽ không gặp chuyện không may, muội yên tâm đi, chúng ta còn phải chú ý đến động tĩnh của Lý Dục, hy vọng từ hấn sẽ thu thập được một ít tin tức.”

Lâm Phương vừa nghe, sắc mặt có chút biến sắc, hơi run sợ nói: “Tỷ tỷ, muội thật sự có chút sợ hấn, vừa nghĩ đến hấn là muội không kìm được sợ hãi trong lòng. Muội thật sự không muốn đối mặt với hấn, mà Trọng Sơn cũng không biết đang ở chỗ nào, muội rất lo lắng.”

Đường Mộng trong lòng than nhẹ một tiếng, “Có lẽ kiếp này các người như thiếu cái gì?”, nhìn Lâm Phương, Đường Mộng khai khẩu nói: “Bận tâm của muội ta hiểu được, vì thế chúng ta chúng ta không nên đến gần quá, chúng ta chỉ có thể đi theo Lý Dục xa xa, nhìn xem có thể tìm ra được một chút manh mối nào không,

để phán đoán Trọng Sơn đang ở chốn nào. Lần trước, ta đã nói với muội, việc này rất nguy hiểm, nếu không thận trọng, muội có thể lại bị rơi vào tay Lý Dục. Khi đó ta cho dù có lòng muốn cứu muội cũng sợ rằng không có sức. Vì an toàn của chúng ta, chúng ta phải kiên nhẫn, không thể xúc động, hiểu chưa?”

Lâm Phương liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt lại rời về phương xa, lặng lẽ nhìn về vùng trời quen thuộc, nhớ lại vô số những điều tốt đẹp nơi đó, tiếc rằng đó chỉ là quá khứ, cả đời này không thể có được cuộc sống tốt đẹp đó nữa. Lại hỏi lão thiên, có thể ban ân lần nữa hay không. Gió nhẹ thổi qua, thanh âm Lâm Phương có vẻ rất trầm tĩnh, chậm rãi đi theo cơn gió: “Tỷ tỷ, muội nghe nói có một loại độc được giấu ở trong miệng, đến lúc nguy hiểm chỉ cần cắn nhẹ một cái là có thể kết thúc mạng sống của mình. Cái đấy có đúng không, tỷ tỷ?”

Đường Mộng nghe vậy sắc mặt khê biến, tựa hồ đã minh bạch tâm tư của Lâm Phương. Đường Mộng nói: “Đúng là có loại độc được này, muội không phải là đang muốn ta uội loại độc được này chứ, việc này không thể được.”

Lâm Phương lẳng lặng nhìn về phía chân trời, khe khẽ nói: “Muội đúng là muốn hỏi xin tỷ tỷ một hoàn, nếu nhất định phải cùng ác ma Lý Dục gặp lại, muội sẽ chuẩn bị sẵn sàng. Tiếp theo nếu rơi vào tay hắn, muội sẽ không để hắn làm nhục đến thân thể. Muội tình nguyện lựa chọn cái chết, cũng muốn vì Trọng Sơn mà giữ gìn thanh bạch. Muội đã nghĩ, bất kể Trọng Sơn sống hay chết, muội đều phải tìm Lý Dục hỏi rõ ràng. Nếu Trọng Sơn đã chết, muội cũng không muốn sống nữa. Nếu huynh ấy không chết, muội sẽ báo đáp thâm tình của huynh ấy dành uội. Nếu muội lọt vào tay Lý Dục, cũng chỉ có kiếp sau mới báo đáp được chân tình của Trọng Sơn đối với muội. Muội hy vọng tỷ tỷ hiểu được tâm ý của muội, thành toàn cho tiểu muội một lần, muội sẽ cảm kích vô cùng.”

Đường Mộng nhìn Lâm Phương, trên mặt lộ ra một tia ưu thương nhàn nhạt. Chỉ một chút sai lầm mà dẫn đến hàng loạt ngăn trở, đến khi quay đầu lại mới biết mọi sự đã không còn nữa. Đường Mộng suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng cho nàng một hoàn độc được, cũng nói cho nàng giấu ở nơi nào trong miệng, sử dụng thế nào. Nói xong Đường Mộng lại nhẹ giọng nói: “Độc được này chỉ là để muội sử dụng phòng thân, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nhớ không được sử dụng. Nếu sau này Trọng Sơn trở lại, muội lại ra đi, muội nghĩ hắn sẽ tốt sao? Cho nên vì hắn, muội hãy nhớ lấy, phải chăm sóc bản thân thật tốt, ta không muốn muội làm chuyện điên rồ, cũng không hy vọng sau này hai người oán ta.”

Lâm Phương cảm kích liếc mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi, tỷ tỷ.” Nói xong tiếp tục đi tới. Hai vội vã đuổi theo, nhưng lại không biết phía sau vẫn bị đệ tử Thông Thiên giáo đi theo. Hành tung của các nàng đã sớm lọt vào mắt của Thông Thiên giáo và Vô Lâm Thư Viện. Mặt khác, đệ tử Phượng Hoàng Thư Viện cũng rất chăm chú theo dõi động tĩnh của các nàng.

Buổi chiều, hai nàng phải chạy đi tránh ánh mặt trời chói chang. Không lâu sau đi tới một rừng cây nhỏ. Đường Mộng nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi một chút, khí trời nóng quá, phải chú ý đến thân thể.” Lâm Phương nhìn Đường Mộng một cái, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ, nếu hai ngày này tỷ vẫn đi cùng muội gặp không ít khổ sở, thật sự xin lỗi.” Đường Mộng khẽ lắc đầu, mỉm cười không nói.

Trong rừng cây, ngoại trừ hai người bọn họ ra, còn có một người cũng nghỉ ngơi tại đó. doc truyện tại . Đó là một nam tử khoảng hơn 20 tuổi. Nam tử nọ liếc mắt nhìn các nàng một cái rồi đứng dậy rời đi, tựa hồ không muốn quấy rầy các nàng. Nam tử đi ngang qua bên cạnh hai nàng, khê nhét vào tay Đường Mộng một mẫu giấy. Đường Mộng sững sờ nhìn lại người nọ thì hắn đã rời đi.

Đường Mộng nhìn qua mẫu giấy trong tay, sắc mặt vui vẻ, vội hỏi: “Lâm muội, chúng ta lập tức trở về mau, thật sự tốt quá.” Đường Mộng trên mặt hoan hỉ, có vẻ thập phần hài lòng.

Lâm Phương nhìn nàng, không giải thích được, hỏi: “Tỷ tỷ, mẫu giấy này là cái gì, viết cái gì mà tỷ lại cao hứng vậy?”

Đường Mộng cười nói: “Cái này là uội, là tin tức từ Phượng Hoàng Thư Viện, muội tự xem đi.” Nói xong đưa mẫu giấy trong tay cho Lâm Phương.

Lâm Phương nhận lấy nhìn qua, hai tay không nhịn được run lên nhè nhẹ, nhất thời trong mắt trào ra dòng nước mắt kích động, vui mừng khóc thật to, nói: “Tỷ tỷ, Trọng Sơn không chết, huynh ấy không chết, thật

sự không chết, muội thật vui mừng.” Song nhìn qua vẻ mặt của nàng cũng có một điểm không cao hứng, có lẽ do quá kích động. Lâm Phương ôm lấy Đường Mộng khóc lớn lên, kích động không thôi.

Đường Mộng nhẹ nhàng ôm nàng, nhẹ giọng nói: “Hắn không có việc gì là tốt rồi, chúng ta mau quay lại thôi. Hắn nhất định cũng cũng rất lo lắng uội.” Nói xong kéo Lâm Phương tìm kiếm Vạn Trọng Sơn. Nguyên lai tin tức nam tử kia đưa đến nói rằng, Trọng Sơn đã xuất hiện tại Đồng Quan thành, chính là toàn lực đuổi theo hai nàng, lúc này mới làm cho hai nàng vì thế mà cao hứng, lập tức quay trở về, nghênh đón Trọng Sơn.

Lại nói sau khi năm người Hoa Tinh rời đi, trở lại quan đạo tiếp tục đi đến Lạc Dương. Tới giữa trưa năm người đến một tiểu trấn, gặp người của thư viện. Đệ tử của thư viện nói: “Thuộc hạ tham kiến đặc sứ, bọn thuộc hạ vừa nhận được tin tức mới nhất, trên đường này vốn có trên trăm vị võ lâm cao thủ, đột nhiên thất tung quá nửa, không rõ ở nơi nào. Trên con đường phía trước chỉ cao thủ Thiên Nhất Giáo Viên Phong, còn có Nghiêm Tùng của Phi Ưng Giáo, hai người đều có vẻ mặt kinh hãi, vẻ mặt rất mất tự nhiên. Ngoài ra Võ Đang Xuất Trần và Hoa Sơn Trương Tuyết cũng đều ở phía trước, vẻ mặt trong lúc đó tựa hồ đang ẩn dấu cái gì. Ngoại trừ mấy người này, Lâm Phương và Đường Mộng hai người còn đang tiếp tục đi tới, vẫn theo sát Lý Dục. Sáng nay Đồng Quan thành truyền đến tin tức mới nhất, nói rằng Vạn Trọng Sơn thất tung hai ngày nay đột nhiên lại xuất hiện, cũng đang tìm Lâm Phương hạ lạc nơi nào.

Hoa Tinh nghe vậy, trầm tư một hồi, nói: “Lập tức truyền tin cho Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương, để cho bọn họ sớm hội hợp, để đôi tình nhân này bớt đi phiền toái. Đồng thời toàn lực điều tra một việc, chính là lúc này đa số cao thủ võ lâm kéo đến Lạc Dương là vì một cái cớ hấp. Các người thăm dò xem bên trong cớ hấp rốt cục cất giấu cái gì, tại sao lại khiến nhiều người chú ý đến như vậy, kể cả ba phái Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động và võ lâm tứ đại bang phái cũng tham dự. Tra ra lập tức cho ta biết. Ngoài ra còn có tin tức gì không?”

Thư viện đệ tử nói: “Ngoài ra có một chút tin tức mà thư viện tạm thời suy đoán. Thư viện đã qua phân tích cho rằng, Lý Dục có khả năng là thiếu chủ nhân Thông Thiên giáo, mà Quyền thần bài danh đệ tam trên Thiên Bảng rất có thể là chủ nhân đứng sau Thông Thiên giáo. Chỉ là điểm này cũng không dám chắc, cho nên hy vọng đặc sứ chú ý cẩn thận. Nếu không còn việc gì, thuộc hạ xin cáo lui.”

Hoa Tinh khẽ phất tay, cho phép hắn rời đi. Suy nghĩ một lúc, Hoa Tinh nhìn tam nữ nói: “Hy vọng Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương có một kết quả tốt, chúng ta từ đáy lòng chúc phúc cho bọn họ. Bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường, Mẫu Đơn Hội ở Lạc Dương còn năm ngày nữa, chúng ta phải đến sớm một chút, mong là cho đến lúc đó trên đường không chậm trễ, bỏ qua rất đáng tiếc. Lúc này đây trên đường đến Lạc Dương, mọi người hẳn là đã cảm giác được có chút không bình thường, sợ rằng đến lúc đó gặp sự tình nào đó phát sinh, cho nên mọi người phải cẩn thận, nhớ kỹ là không được rời xa ta. Đi thôi.” Nói xong nhìn về phía chân trời, trong mắt ánh lên một tia mỉm cười lạnh nhạt.

Trên đường từ Đồng Quan đến Lạc Dương, một con khoái mã chạy như bay dưới ánh mắt trời chói chang. Ngồi trên ngựa là một thiếu niên y phục hơi cũ, vẻ mặt lo lắng, không ngừng vung roi để ngựa chạy nhanh hơn. Tuấn mã cao lớn miệng thở hổn hển, toàn thân mồ hôi như mưa, đang ra sức chở thiếu niên trên người chạy như bay. Nhìn lại gần, nguyên lai thiếu niên anh tuấn này bất phàm, chính là Vạn Trọng Sơn. Không biết Vạn Trọng Sơn tìm ở đâu được con khoái mã, dưới mặt trời toàn lực lao đi, hy vọng đuổi kịp Lâm Phương trước Lý Dục, đưa nàng quay trở lại, không để rơi vào tay Lý Dục. Theo quan đạo, Vạn Trọng Sơn ra roi thúc ngựa, nửa ngày đã chạy được hai trăm dặm, chỉ còn hai canh giờ nữa là chạy đến Tân An trấn, đuổi kịp Lâm Phương. Nghĩ vậy, Vạn Trọng Sơn trong lòng kích động vô cùng, rốt cuộc cũng được gặp lại người trong lòng, không rõ nàng có khỏe không.

Gió thổi nhẹ, trên đường đi hắn cảm thấy cao hứng, mong được tới sớm một chút để được gặp lại người yêu. Dưới ánh nắng chói chang, trên con đường quanh co uốn lượn, Vạn Trọng Sơn giục ngựa Phi nhanh, chạy đến nơi có mộng tường trong lòng, trên đường mang theo bụi đất cuộn cuộn, biến mất vào ngã rẽ chỗ sườn núi.

Mà Lâm Phương và Đường Mộng trong lòng cũng tràn đầy vui mừng, mong gặp lại Vạn Trọng Sơn sớm hơn một chút. Dưới ánh nắng chói chang, hai nàng đầu đầy mồ hôi, trên đường cấp tốc, vội vàng đi. Lâm Phương bởi vì biết Vạn Trọng Sơn an toàn vô sự, cho nên trong lòng thật cao hứng, đi đường vội vàng gấp

trăm lần, hưng phấn không thôi. Đường Mộng nhìn bộ dáng thỉnh thoảng cười thầm của nàng như vậy, nhìn không được cũng mỉm cười.

Không lâu sau, hai nàng đến gần một rừng cây, đột nhiên nghe được tiếng thở nhẹ. Lâm Phương và Đường Mộng đều ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ trên một gốc cây đại thụ bên đường có một nhân ảnh đang ngồi, Đường Mộng lập tức cảm giác người nọ tà môn quỷ dị, không phải người tốt. Mà Lâm Phương cũng cảm giác được trong mắt người nọ không có hảo ý, trong lòng nhin không được thẳm mắng một tiếng, rồi kéo Đường Mộng nhanh chóng rời đi.

Nhưng hai nàng mới đi được ba trượng, trước mắt nhoáng lên một cái đã xuất hiện nhân ảnh nọ. Lạnh lùng nhìn hấn Đường Mộng nói: “Người là ai, vì cớ gì lại cản đường bọn ta?”

Đó là một bạch y nam tử khoảng chừng 31, 32 tuổi, vẻ mặt đầy tà khí. Chỉ nghe hấn cười tà quái, nói: “Tại hạ La Văn, hôm nay thấy hai vị mỹ nữ đi dưới trời nắng to, không nhin được khai khẩu khuyên hai vị phải chú ý thân thể, ta hoàn toàn là có hảo ý, tứ hải giai huynh đệ, mọi người đều là bằng hữu có đúng không?” Nói xong hai mắt không ngừng liếc tới liếc lui trên hung bộ dụ nhân (Bộ ngực mê người) Của lưỡng nữ, tay phải cầm kim dịch nhẹ nhàng vuốt vào lòng tay trái, một kiểu dáng dập du đáng.

Lưỡng nữ nghe vậy sắc mặt biến đổi, không ngờ người này lại là loại dâm đồ hạ lưu vô sỉ. Lâm Phương vẻ mặt ghê tởm nói: “Ai là bằng hữu của ngươi, còn không mau rút khỏi đây, nhìn thấy ngươi là cô nương đã tức giận rồi.” Nói xong kéo Đường Mộng bỏ đi.

Đường Mộng ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác, hữu thủ khê vẫy về phía trước, một cổ vô hình độc khí bay tới La Văn. Đồng thời Đường Mộng kéo tiểu thủ Lâm Phương, lắc mình vọt ra phía ngoài, miệng nhẹ giọng nói: “Chúng ta không cần để ý tới tên vô sỉ này, mau đi thôi.” Nói xong đưa mắt ra hiệu Lâm Phương, lách mình thoát đi.

La Văn cười đầy tà ý, ánh mắt chuyển động dò xét trên dưới, hai bên thân thể động nhân của lưỡng nữ, thân thể lác nhẹ đã một lần nữa xuất hiện trước mặt lưỡng nữ. La Văn cười nói: “Đã gặp lại chính là hữu duyên, nhị vị cô nương xinh đẹp không vội đi a. Đến đây, mọi người cũng vui vẻ nói chuyện với nhau. Hắc hắc.” Nói xong liền cười vài tiếng

Đường Mộng sắc mặt khê biến, không ngờ tự mình vừa rồi phóng độc, vậy mà đối với hấn cũng không có một chút tác dụng. Vậy người này rất không đơn giản, phải cẩn thận. Nhìn bạch y nhân kia, Đường Mộng lạnh lùng nói: “Xin nhường đường, chúng ta có việc cần làm, không có thời gian cùng ngươi nói nhảm. Nếu ngươi không chịu, đừng trách chúng ta không khách khí.” Nói xong song thủ có chút giơ lên trước trước ngực, ngăn trở tầm mắt hấn.

La Văn cười nói: “Đừng sợ, ta cũng không nỡ làm thương tổn các nàng, các nàng mỹ lệ tuyệt vời như vậy, sợ rằng trong thiên hạ không thấy nhiều lắm, ta sẽ rất rất yêu thương các nàng, nói cho ta biết, phương danh của các nàng?” Không thèm để đến một điểm nộ ý các nàng đang trào lên, La Văn có vẻ rất tùy tiện.

Lâm Phương tức giận nói: “Dâm đồ hạ lưu ghê tởm, xem ta giáo huấn ngươi đây, tiếp chiêu.” Nói xong trường kiếm xuất khỏi vỏ, tạo nên một đóa kiếm hoa, giáng xuống người La Văn. Lâm Phương mặc dù rất xinh đẹp nhưng mà võ không không cao lắm, đối phó với một nhân vật võ lâm bình thường còn có thể, nhưng gặp La Văn thần bí khó lường này, kiếm pháp này của nàng tựa như trò trẻ con. Đường Mộng vừa thấy Lâm Phương ra tay thì biết không ổn. La Văn này không phải kẻ tầm thường, Đường Mộng dựa vào nhiều năm kinh nghiệm của mình hiểu rõ La Văn là cường địch có lẽ khó mà sánh được, hôm nay phải cẩn thận, nếu không sợ rằng hậu quả khó lường.

La Văn trong miệng khê cười: “Động tác đẹp quá, nếu đổi lại trên giường, nhất định sẽ đẹp hơn. Xem ra lát nữa ta phải chậm rãi nhắm nháp một chút, từ từ nếm thử tiên vị. Đến đây, cao hơn một chút, nhanh hơn một chút, tay mở ra một chút, như vậy hung bộ (bộ ngực) cao vút xinh đẹp kia lại hiện ra rõ hơn, hắc hắc.” Hấn nói mấy câu khiến Lâm Phương tức giận đến toàn thân run rẩy, kiếm pháp càng thêm rối loạn không chịu nổi, một điểm uy lực cũng không có.

Đường Mộng tỉnh táo nói: “Lâm muội đừng để lời nói của hấn làm tức giận, phải giữ bình tĩnh, suy nghĩ phải rõ ràng, đừng để lọt vào bẫy của hấn.” Nói xong thân hình nhoáng lên, song thủ thập chỉ phóng ra, chỉ phong phá không xuất ra, mỗi chỉ đều không rời khỏi những chỗ yếu hại trên người La Văn. Đường Mộng

bài danh thứ tư Phượng Bạng, võ công so với Lâm Phương cao hơn rất nhiều, lực công kích cũng mạnh mẽ hơn nhiều.

La Văn thân hình lui về phía sau, tránh khỏi công kích của Đường Mộng, trong miệng cười nói: “Nga, người này đẹp hơn cũng lợi hại hơn, thật là hứng thú. Hắc hắc, hôm nay cũng lúc gặp gỡ hai vị mỹ nhân thể gian khó kiếm, đúng là phúc khí của La Văn ta.” Nói xong, nhìn bốn phía một chút, tựa hồ như tìm bóng dáng ai đó. Nhìn ra ngoài một hồi không phát hiện ra điều gì, La Văn không khỏi cười tà một tiếng, thân hình đột nhiên tăng tốc, kim dịch trong tay phải huy động, một thanh âm kỳ dị vang lên trong rừng cây.

Lâm Phương thân hình đột nhiên chấn động, tiếng dịch kỳ dị nọ truyền vào trong tai, cả người đột nhiên bị giam vào trong hư ảo. Mà chính Đường Mộng cũng cảm thấy trong lòng chấn động, một loại cảm giác kỳ quái từ từ nổi lên. Đường Mộng thân hình vội thoát ra, đồng thời vận khí đè nén cổ cảm giác không thoải mái kia xuống, một tay kéo theo Lâm Phương nhanh chóng rời đi. Đường Mộng trong lòng có một loại sợ hãi đối với tiếng dịch kia, tựa hồ ý thức được cái gì, cho nên cấp tốc thoát đi.

Trong mắt La Văn vẻ tà dị càng đậm, khóe môi nhếch lên mỉm cười quỷ dị, thân hình đuổi theo hai nàng. Khoảng cách gần hai mươi trượng, La Văn một lần nữa lại chặn đường lương nữ. Lặng lẽ nhìn hai vị mỹ nữ, La Văn giống như đang nhìn một loại mỹ thực (Thức ăn ngon) Trên bàn, trên mặt mang theo một chút giễu cợt.

Đường Mộng hai mắt nhú lại, đồng từ co lại, trong ánh mắt lộ ra một tia nghi ngờ. Buồng Lâm Phương đã tỉnh táo xuống, Đường Mộng lạnh lùng nói: “Lâm muội, muội trước tiên hãy lui lại, cẩn thận một chút.” Nói xong thân thể nhoáng lên một cái, thập chỉ liên tục phát động, mười đạo kinh phong bắn thẳng đến tử huyết trước ngực La Văn, đồng thời thân thể lắt lư hai bên, chậm rãi bay lên như tiên tử trong gió. Mái tóc dài của Đường Mộng tung bay cùng với thân thể lả lướt động lòng người, thực sự là cực kỳ mỹ lệ, hấp dẫn ánh mắt La Văn. Chỉ thấy thân thể Đường Mộng mỗi lần xoay tròn, trong không khí hương hoa đậm đặc phân ra theo chỉ phong mảnh liệt của nàng. Cổ dịch hương đó từ từ bao phủ La Văn trong đó.

La Văn mỉm cười nhìn Đường Mộng. Hắn cũng không biết thân phận của Đường Mộng, cho nên không rõ Đường Mộng lợi hại nhất chính là dùng độc. Bởi vậy thân thể hắn cũng chỉ có chút nhoáng lên, cũng không để ý đến cổ hương hoa của Đường Mộng. Song khi thân thể Đường Mộng càng xoay chuyển nhanh, La Văn đột nhiên cảm giác thân thể có chút không tốt, trong lòng không kìm được thất kinh. La Văn sắc mặt biến đổi nói: “Tứ Xuyên Đường Môn, người là đại tiểu thư Đường Môn, Thúy Ngọc Hồ Điệp Đường Mộng. Không thể ngờ là người, chẳng trách xinh đẹp động lòng người đến thế.” Nói xong thân thể trong chớp mắt lách sang bên phải, tốc độ cực nhanh, lương nữ căn bản là không nhìn rõ.

Đường Mộng cười lạnh nói: “Bây giờ mới biết thì đã quá muộn, người chờ chết đi.” Nói xong nắm lấy tay Lâm Phương nhanh chóng lui lại ba trượng, đề phòng La Văn trong lúc sắp chết phản kích. Nhưng La Văn đúng là thần bí, chỉ thấy một đạo hắc sắc khí thể lưu chuyển quanh thân hắn, trong nháy mắt bao phủ hắn vào bên trong, làm cho lương nữ không thấy động tĩnh của hắn. Đường Mộng sắc mặt biến đổi, kéo Lâm Phương bỏ chạy, trong miệng khẩn trương nói: “Chạy mau, người này rất tà môn, độc khí kịch độc như vậy cũng không giết được hắn.”

Nhân lúc La Văn đang vận công bức độc, Đường Mộng kéo Lâm Phương thi triển khinh công toàn lực thoát đi. Sau khi đi được vài dặm, hai nàng mới thở hổn hển, Lâm Phương có chút kinh hãi nói: “La Văn kia quá lợi hại, quỷ bí vô cùng làm cho người ta thấy rõ ác tâm.”

Đường Mộng sắc mặt trầm trọng nói: “Không ngờ trong chốn vô lâm khi nào lại xuất hiện một cao thủ như vậy. Người này rất lợi hại, chỉ sợ sau này có không ít nữ tử bị hại trong tay hắn. Ai.” Nói xong than nhẹ một tiếng, như là vì cảm thấy xót xa cho nữ nhân.

Lâm Phương lạnh lùng nói: “Ác ma đó một ngày nào đó sẽ bị người ta giết chết, ông trời cũng không bỏ qua cho hắn.”

“Có thật không, ta cũng không biết không biết ông trời sẽ như thế nào với ta? Chờ đến lúc gặp sẽ biết, hiện giờ ta đang nghĩ ta phải ôm nàng như thế nào đây, hắc hắc.” La Văn thân hình một lần nữa lại xuất hiện trước mặt lương nữ.

Hai nàng trong lòng cả kinh, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi và cảnh giác. Đường Mộng nhẹ giọng nói: “Lâm

muội cẩn thận, hôm nay sợ rằng gặp phải phiền toái, đợi lát nữa ta ngăn trở hần, muội lập tức rời đi, nhớ chưa.” Lâm Phương nghe vậy nói: “Muội không thể bỏ lại tỷ tỷ một mình, muội phải cùng tỷ tiến lui.” Lâm Phương không đi.

Đường Mộng khẽ thở dài nói: “Muội ở lại cũng chỉ hy sinh thêm một người mà thôi, muội đã quên Trọng Sơn sao? Có lẽ hần đang trên đường đi tới, muội có thể đi tìm hần. Đến lúc đó các người cùng tìm biện pháp đến cứu ta, minh bạch chưa?” Nghe lời ta, đi mau.” Nói xong thân hình lao về trước, song thủ phóng ra chỉ phong hết sức lăng lệ tấn công La Văn.

La Văn cười nói: “Đúng là tỷ muội tình thâm a, còn muốn tiến thoái, hay lắm, đợi lát nữa ta cho các nàng cùng tiến thoái. Độc phẩm song kiều, tư vị nhất định rất tuyệt vời, cấp cấp cấp cấp.” Nói xong thân thể thoáng động, trong chớp mắt biến mất trước mắt Đường Mộng, trực tiếp đuổi theo Lâm Phương. Hiển nhiên La Văn đã tính toán trước tiên phải bắt được Lâm Phương vào tay, sau đó sẽ đối phó với Đường Mộng.

Đường Mộng vừa thấy, trong miệng hét lớn: “Lâm muội cẩn thận, mau tránh đi.” Đồng thời thân thể tăng tốc vọt lên trước, song thủ phát ra khí thể màu hồng nhàn nhạt tràn ngập trong không khí. nguồn

Lâm Phương vừa nghe Đường Mộng kêu lên, mơ hồ đoán được bất hảo, vừa định né tránh, đáng tiếc đã muộn. La Văn đã một tay chế trụ huyết đạo của nàng, ôm thân thể nàng vào trong lòng. Xoay người lại nhìn Đường Mộng, trong mắt La Văn bắn ra một đạo quang mang kỳ dị, trên mặt mang theo một tia tà khí.

Lâm Phương thân thể không thể cử động, nhưng miệng lại có thể nói, chỉ nghe nàng giận dữ mắng: “Người là phối dẫn, mau thả ta ra, ta sẽ không tha cho người. Mau thả ra, nếu không ta nhất định băm thây người thành vạn đoạn.” Về mặt kinh hoàng và giận dữ.

La Văn mỉm cười nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Còn biết chửi người sao? Ta xem nàng có thể chửi được bao lâu. Nhìn hung bộ này, vừa tròn lại vừa cao, sờ vào nhất định là rất thoải mái. Hắc hắc, quả thật không sai, vừa nhu nhuyễn lại vừa sung mãn, hắc hắc, thật sự là rất sướng khoái a.” Nói xong một tay đặt trên ngọc nhũ Lâm Phương bắt đầu ra sức nhào nặn, vẻ mặt rất là hưng phấn, mang theo vài phần ngây ngất.

Lâm Phương sắc mặt đại biến, vừa sợ vừa giận khóc mắng: “Ác ma cút ngay, bỏ cái tay bẩn thỉu của người ra, không được đụng vào ta, không, không, không, ô, ô, ô, bỏ ra, bỏ ra, không được đụng vào ta. Cứu muội với, tỷ tỷ.” Lâm Phương bất lực, khóc lóc, mắng chửi. Đường Mộng thấy thế trong lòng tức giận đến cực điểm, sắc mặt giận dữ, miệng cả giận nói: “Ác tặc, còn không ngừng tay. Muốn chết? Xem Vô Ảnh Truy Hồn độc của ta.” Nói xong song thủ vung lên trong không trung, thi triển một trong ba tuyệt độc của Đường Môn Vô Ảnh Truy Hồn. Loại độc này lợi hại nhất ở chỗ nó vô tung vô ảnh, làm cho người ta không có cách phòng ngự.

La Văn ánh mắt hơi trầm xuống, thân hình vội thối lui ba trượng, cách xa Đường Mộng, tả thủ lại vẫn đang ở nhu phong mười phần đàn hồi (Nguyên bản: “Đạn tính thập túc đích nhu phong”), tay chân lộ rõ dục vọng, dụng lực nhào nặn ngọc nhũ mỹ lệ kia, cảm thụ tư vị mỹ diệu. Nhìn Đường Mộng, La Văn trong lòng tính toán phải như thế nào với mỹ nhân toàn thân là độc nhưng lại là đại mỹ nhân vô cùng xinh đẹp này? Nhìn nhu phong cao vút tròn trịa của Đường Mộng, nắm nhục cầu trong tay, La Văn khẽ cười, nói: “Khóc cái gì mà khóc, người xem tỷ tỷ người kia, hung bộ kia so với người thì lớn hơn, cao hơn, sờ vào nhất định càng khoan khoái, hắc hắc.”

Đường Mộng nghe vậy tức giận đến nghiến răng, nhưng ý nghĩ cũng rất tỉnh táo, nàng hiểu rằng không thể để hần kích nộ. Nhìn La Văn, Đường Mộng cuối cùng nghiến răng một cái, không thể bỏ qua, tất cả đều tùy vào ý trời. Đường Mộng từ trong lòng lấy ra một vật rồi lặng lẽ nhìn La Văn.

Vật trong tay Đường Mộng rất quái lạ, nhìn qua tựa như một giọt lệ trong suốt, chỉ cỡ đốt tay. Nhẹ nhàng nắm vật như giọt lệ trong suốt kia trong tay ôm vào trước ngực, Đường Mộng trong mắt lộ ra một tia ưu thương nhàn nhạt, trong miệng nhẹ giọng nói: “Quan âm Lệ, Quan âm Lệ, Quan âm hữu lệ, lệ trung sanh trí!” Vẻ mặt của nàng giống như một vị Quan âm đang bị thương, mang theo một chút ưu thương. Lời nói vừa dứt, chỉ nghe “Soẹt” một tiếng, giọt Quan âm Lệ trong tay Đường Mộng trong nháy mắt bay ra, trực tiếp đánh vào La Văn.

La Văn cười nói: “Đại mỹ nữ, không còn thủ đoạn nào khác sao, mà ngay cả ám khí cũng dùng tới? Hắc

hắc.” Nói xong ngón tay tay phải khẽ động, một đạo chỉ phong hết sức mãnh liệt phát ra, trong nháy mắt tấn công về phía ám khí kia. La Văn mỉm cười nhìn Đường Mộng, trong mắt không có một chút để ý đến ám khí kia.

Tuy nhiên, ngay khi chỉ phong sắp đánh trúng Quan âm Lệ thì đột nhiên Quan âm Lệ tử động chuyển sang bên trái, cấp tốc bay về phía La Văn. Ánh mắt La Văn khẽ biến, lại bắn ra một đạo chỉ phong. Lúc này đây, Quan âm Lệ cũng tự động tránh ra, tiếp tục công kích La Văn. Đến lúc này sắc mặt La Văn đại biến, thân hình nhanh chóng lui về phía sau một trượng để tránh Quan âm Lệ kỳ lạ kia. Song La Văn vừa hạ xuống đất, Quan âm Lệ đã bắn tới trước ngực hắn, tình cảnh cực kỳ thần bí. La Văn trong lòng chấn động, lúc này mới hiểu được, ám khí nho nhỏ này cũng có thể tự động đuổi theo địch nhân, đồng thời có thể tránh khỏi công kích của địch nhân. Thật là thấy những điều chưa bao giờ thấy mới, nghe những điều mới nghe lần đầu.

La Văn buông Lâm Phương ra, thân hình cấp tốc chớp động ở bốn phía, muốn tránh ám khí kia đuổi theo. Đáng tiếc hắn đã quá coi thường uy lực của Quan âm Lệ, hắn không hề biết, Quan âm Lệ chính là Đường Môn đệ nhất ám khí, được mệnh danh là Thiên hạ đệ nhất ám khí, cực kỳ thần bí quỷ dị, thế bất hồi quy (1 đi không trở lại.)

La Văn nhìn thấy không có cách nào trốn thoát, trong lòng hết sức kinh hoảng, từ khi xuất đạo đây là lần đầu tiên. Hai mắt tròn trĩnh, La Văn rốt cuộc cũng thi triển thực lực thực sự của mình. Chỉ thấy một đạo hắc sắc khí thể bên ngoài thân thể hắn, như một cái lồng khí vững vàng bảo vệ hắn bên trong. Đồng thời, một cỗ khí thể mạnh mẽ, bá đạo trong nháy mắt khuếch tán bốn phía. Áp lực của khí thể kia làm cho lương nữ hít thở rất khó khăn.

Đường Mộng không có nghĩ đến, La Văn cô công cao đến thế, trong lòng không khỏi kinh hãi. Kéo theo Lâm Phương, Đường Mộng thi triển khinh công, theo hướng quan đạo toàn lực đào vong. Phía sau La Văn đang cùng Quan âm Lệ thần kỳ đối kháng. Ngay khi Đường Mộng và Lâm Phương chạy được nửa dặm thì nghe một trên không truyền đến một tiếng sét. Quan âm Lệ cuối cùng cũng bị chân khí mạnh mẽ của La Văn chấn nát. Nhìn theo hướng lương nữ, trong mắt La Văn lộ ra một tia cuồng nhiệt, thân hình nhanh chóng lao đi. Đường Mộng cũng Lâm Phương nghe thấy tiếng sét kia, đều nhìn không được quay đầu lại. Nhìn thấy La Văn chấn nát Quan âm Lệ, sắc mặt lương nữ đều đại biến. Đường Mộng toàn lực kéo Lâm Phương đào vong. Phía trước có một lối rẽ, nhìn thấy gì nhưng trong không khí lại truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, càng ngày càng gần, chính là rất mau chóng tới gần chỗ này.

La Văn thân hình như điện, cực kỳ nhanh chóng đuổi kịp hai nàng, mà hai nàng đem hết toàn lực, tiến tới phía trước với tốc độ cao nhất. Chính trên quan đạo này, dưới ánh nắng chói chang diễn ra một cuộc truy đuổi, mà trong không trung tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, làm cho tròng não nhiệt càng thêm phần thần bí.

Đào vong, truy đuổi, cuối cùng có kết quả gì đây? Lương nữ có phải rơi vào tay của La Văn hảo sắc hảo dâm hay không? Có lẽ tiếng vó ngựa giữa không trung sẽ trả lời kết cục cuối cùng này.

72. Chương 72: Lương Tâm Tương Phùng

Dưới ánh nắng chói chang khí trời vô cùng nóng bức, ánh nắng mặt trời chiếu xuống làm cho hơi nóng từ dưới đất bốc lên. Lúc này Đường Mộng lôi kéo Lâm Phương toàn lực thoát đi, hy vọng có thể chạy thoát khỏi ma chướng của La Văn. Nhưng có những việc không như tưởng tượng của mình, không phải chuyện gì cũng đều theo tâm ý.

Đường Mộng trong lòng có một cỗ lo lắng nhàn nhạt, lúc này đây sợ rằng khó mà thoát khỏi kiếp nạn. Liếc mắt nhìn Lâm Phương, trong mắt nàng cũng lơ mơ có một tia thất lạc, thực sự là ông trời trêu người à. Lúc trước nghĩ rằng Trọng Sơn đã chết, trong lòng Lâm Phương chán chường, không muốn sống nữa, chỉ toàn tâm muốn biết sinh tử của Trọng Sơn, hắn đã chết như thế nào, để cùng đi theo. Bây giờ hắn không có việc gì, tự mình muốn đi tìm hắn, lại gặp phải một tên dâm ma như vậy, thật sự là thiên ý khó lường a!

Nghe được tiếng cười của La Văn truyền đến trên đầu, Đường Mộng trong lòng bắt đầu trầm xuống, nàng hiểu được lát nữa sẽ gặp phải kết cục như thế nào. Nhìn Lâm Phương, trên mặt Đường Mộng lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: “Nếu thiên ý đã như thế, thì chúng ta liều mình từ chiến một phen đi. Như vậy cho dù có chết, trong lòng cũng sẽ cảm thấy dễ chịu.” Giờ khắc này, Đường Mộng biểu hiện ra ý chí đã nung đúc nhiều năm qua, thần nhiên đối mặt.

Lâm Phương nhìn nàng, trong lòng không khỏi xấu hổ nói: “Xin lỗi, là do muội làm liên lụy đến tỷ, cả đời này sợ rằng không có cơ hội báo đáp tỷ.” Trong thanh âm nhẹ tựa hồ xuất ra ưu thương, tựa hồ than thở cuộc đời trớ trêu, bất công của mình.

La Văn thân hình bỗng xuất hiện trước mắt hai nàng, trong nhân thân tà dị của hắn hàm chứa một tia âm y, một tia hàn ý. Đường Mộng hai mắt trợn trừng, hữu thủ nắm lấy Lâm Phương lui ra ba trượng, tả thủ xuất ra một chưởng mang theo một khối hắc sắc vụ khí (sương mù), nhanh chóng phủ lên người La Văn. Bây giờ Đường Mộng duy nhất có thể dùng chính là độc dược, nếu như không có tác dụng, thì tất cả đều kết thúc.

La Văn thân hình thoáng hiện, trong nháy mắt xuất hiện bên trái Đường Mộng, năm ngón tay phải khẽ gấp lại, chụp xuống vai trái Đường Mộng, đồng thời múa kim dịch trên tay phải, cây dịch hút gió kêu lên, phát ra một loại câu hồn ma âm làm mê lòng người, khiến cho Lâm Phương đang ở bên ngoài ba trượng thân thể nhất thời run lên, chạy chậm lại. La Văn một kích không trúng thân hình nhoáng lên một cái đã tới bên người Lâm Phương, một tay ôm lấy thân thể nàng. Ngay sau đấy, La Văn tay phải hoàn thủ một chưởng, nghênh tiếp một chưởng Đường Mộng điên cuồng truy kích.

Song chưởng giao nhau, Đường Mộng thân thể run lên, nhện không được miệng phun máu tươi, bị chưởng kinh vô cùng cường đại chấn bay ra ngoài một trượng, sau khi rơi xuống đất, thân thể còn lắc lư vài cái mới đứng vững được. Sắc mặt Đường Mộng có chút tái nhợt, mất đi một phần diễm lệ, thêm vào một phần kiêu nhược. Song nhãn chăm chú nhìn La Văn, Đường Mộng hết sức chăm chú đề phòng La Văn đánh lén.

Mà La Văn một chưởng đánh văng Đường Mộng ra sau cảm thấy hữu chưởng vừa ngửa lại vừa tê tê, nhìn vào mới phát hiện bàn tay biến thành màu đen, đã trúng phải độc chưởng của Đường Mộng. La Văn liếc mắt nhìn Đường Mộng, trong lòng thầm hận, đúng là toàn thân nữ nhân này toàn là độc, nam nhân ngay cả khi biết được thân thể nàng ta, sợ rằng đã bị nàng ta hạ độc chết, thật là tức. Nhìn Lâm Phương trong lòng không ngừng giãy dụa, nhục mạ, trong mắt La Văn xuất ra một tia tiếu ý, vẫn còn đối phó hảo sự này, hắc hắc.

Trong không trung, lúc này tiếng vó ngựa đã tới gần. Nhìn từ xa, một thân ảnh màu xanh ngồi trên lưng ngựa không ngừng huy động roi ngựa trong tay chạy đến hướng này rất nhanh. Bởi vì người đó nằm trên lưng ngựa nhìn không rõ dung mạo cho nên nhất thời không nhận ra là ai.

Đường Mộng hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp khí huyết đang quay cuồng trong lòng xuống, đề tụ công lực toàn thân, chuẩn bị xuất ra một kích cuối cùng. Mặc dù biết rằng không uy hiếp được La Văn nhưng nàng cũng phải đánh, bởi vì nàng không có lựa chọn khác. Giang hồ chính là giang hồ, luôn luôn thân bất do kỷ, có muốn than vãn cũng không được. Nhiệt huyết bùng lên, nhìn thấy hữu thủ La Văn từ màu đen chuyển sang trắng, Đường Mộng biết không thể chờ đợi, chính mình sẽ không còn cơ hội và sợ sẽ gặp lành ít dữ nhiều khi hắn ép toàn bộ độc chất ra ngoài,

Thân hình phóng lên, thân ảnh Đường Mộng xanh biếc như tiên tử theo gió bay qua, trong chớp mắt chớp mắt xuất hiện trước người La Văn, một chưởng bổ vào ngực hắn. Hiển nhiên Đường Mộng đã dốc toàn lực như dự tính, hy vọng có thể đã thương hắn, coi như là thu hoạch tốt nhất. Muốn giết hắn thì không có khả năng, cũng không có hy vọng, võ công của hai người trong lúc đó có một chênh lệch rất lớn. Phiêu động trong gió, tỏ vẻ u sầu liếc mắt nhìn Lâm Phương, trong mắt Đường Mộng lộ ra một tia ưu thương nhàn nhạt, giống như muốn nói, “Có lẽ đây là kết quả cuối cùng, không phải sao?”

La Văn thấy chất độc sắp được bức ra, không ngờ Đường Mộng lại phát động một kích tối hậu, làm hắn thối lui về phía sau, tay buông lâm Phương ra. La Văn đối với Đường Mộng vừa là bức bối vừa là oán hận. Mặc dù nàng xinh đẹp vô cùng, thân thể cực kỳ dụ nhân khiến hắn cảm thấy hứng thú, nhưng đối với độc của nàng cũng phải hết sức cẩn thận. Hắn không dám tùy tiện động đến nữ nhân toàn thân là độc này, mặc dù nàng rất mỹ lệ, nhưng tính mạng của hắn mới là nhất. La Văn lựa chọn cách buông tay ra, chỉ thấy

thân hình nhoáng lên, tránh xa sáu thước, kim địch trong tay trái vung lên, trở tay công lại Đường Mộng.

Đường Mộng thân hình vọt tới trước, một tay nhắc lấy Lâm Phương, toàn lực ném đi, đẩy nàng ra xa ba trượng. Đường Mộng hét lớn: “Mau chạy đi, đừng lo cho ta.” Nói xong quay người xuất chiêu giao thủ kim địch của La Văn giao thủ, ngay tức khắc thân thể bị chấn bay ra ngoài một trượng, rơi xuống đất không gượng dậy được.

La Văn trong miệng cười lạnh nói: “Chế trụ ngươi trước, ta từ từ thu thập ả kia, miễn cho ngươi chuyện xấu.” Nói xong thân thể lao tới chỗ Đường Mộng cách đó không xa, muốn chế trụ nàng. Đường Mộng miệng thổ máu tươi, sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra một tia sâu thẳm giễu cợt. Đã nhiều năm qua, hôm nay mới đối mặt với tử vong, tu vị thật bất hảo. Nhìn thân thể La Văn từ từ hạ xuống, Đường Mộng biết, trừ khi chết, nếu không chính mình cũng không tránh được nhục nhã.

Trong mắt La Văn hàm chứa đắc ý lẫn tiểu ý, rơi xuống cạnh Đường Mộng, hữu thủ phát một cái, định phong bế huyết đạo của nàng. La Văn nghĩ thầm, sau khi chết trụ huyết đạo nàng thì có thể từ từ thu thập Lâm Phương. Nghĩ đến đợi lát nữa là có thể nhắm nháp thân thể mỹ diệu của Lâm Phương, La Văn khoanh nhìn được xuất ra một tiếng cười đầy tà khí.

Nhưng ngay khi hữu thủ La Văn sắp chạm vào y phục Đường Mộng thì một cổ chưởng kinh cường đại đột nhiên xuất hiện, không một chút dấu hiệu tựa như vô hình xuất hiện trước người La Văn, chưởng lực ấn vào ngực hắn. La Văn sắc mặt biến đổi, đối với địch nhân đột nhiên xuất hiện này cảm thấy thập phần ngoài ý muốn. Thân thể cấp tốc di động, La Văn trong nháy mắt vọt tới trước, hữu thủ vội vàng ngạnh tiếp một chưởng đột ngột kia.

Chưởng lực giao nhau, thân thể La Văn chấn động, thối lui hai trượng, mắt chăm chăm nhìn người đột nhiên xuất hiện. Chỉ thấy đó là một vị thiếu niên 23, 24 tuổi, một thân y phục một màu xanh, có chút rách nát, trên mặt thần tình lạnh lùng, trong mắt bắn ra một ánh mắt cừu hận.

Lâm Phương vừa thấy Đường Mộng gặp nguy hiểm, tựa hồ bản thân không có khả năng hỗ trợ cũng cố quay người đánh tới, trong miệng hô to: “Tỷ tỷ cẩn thận. Ác tặc không được làm tổn thương người.” Vung kiếm ra, Lâm Phương bồi rồi đánh tới. Cũng đúng lúc đó, một vị thiếu niên đang cười khoái mã chạy như bay, nghe thấy thanh âm quen thuộc thu hút liền đứng lên nhìn, thì ra đó chính là người mình muốn tìm. Thiếu niên trên mặt lộ ra một tia kinh hãi, mà cũng rất nhanh phát hiện ra nguy cơ của Đường Mộng. Thiếu niên thân thể bay lên, từ trên không xuất một chưởng bổ về hướng La Văn, cứu thoát được Đường Mộng tại thời điểm quan trọng ấy.

Thiếu niên này hiển nhiên là Vạn Trọng Sơn. Hắn đang trên đường truy tìm, rốt cục cũng gặp hai nàng ở chỗ này. Lúc này thấy hai nàng gặp nguy hiểm, trên mặt Vạn Trọng Sơn xuất ra một tia lạnh lẽo, trong ánh mắt lộ ra một tia lửa cực kỳ nóng bỏng hung hăng nhìn La Văn. Đối với một chưởng trong lúc vội vàng vừa rồi của La Văn, trong lòng Vạn Trọng Sơn cảm thấy vạn phần kinh ngạc, không thể ngờ hắn trong lúc gấp gáp lại xuất ra một chưởng có lực đạo hùng hậu đến thế, nếu như hắn toàn lực xuất ra một kích, sợ rằng chính mình đã bị nguy hiểm.

Lâm Phương nhào tới bên người Đường Mộng, vừa đỡ nàng dậy, lại vừa nhìn về phía Vạn Trọng Sơn. Vốn dĩ lúc đầu toàn bộ chú ý của Lâm Phương đều đặt trên người Đường Mộng, cũng không có nhìn rõ Vạn Trọng Sơn. Lúc này vừa nhìn. Lâm Phương nhất thời ngẩn người, nhìn thấy người ngày đêm tơ tưởng, trong mắt Lâm Phương nước mắt như mưa từ từ chảy ra. Đường Mộng vừa thấy Vạn Trọng Sơn, trong lòng cũng cả kinh, không ngờ hắn lại đến nhanh như vậy.

Liếc mắt nhìn La Văn, Đường Mộng thấp giọng nói: “Trọng Sơn cẩn thận, người này thập phần tà dị mà rất quý báu, võ công rất cao, e rằng không dưới Lý Dục, ngươi phải cẩn thận.” Lời này vừa nói ra, Lâm Phương nhất thời phản ứng, vừa khóc vừa nói: “Trọng Sơn, huynh phải cẩn thận, muội rất nhớ huynh, sau này muội sẽ không tùy ý nữa, hết thấy đều nghe theo lời huynh, thật đấy, huynh có tha thứ uội không?”

Nhìn La Văn, ánh mắt Vạn Trọng Sơn lộ ra một tia cảnh giác, nhìn hai nàng nhẹ giọng nói: “Phương muội đừng khóc, ta sẽ bảo vệ muội, cả đời này ta vĩnh viễn không trách muội, bất kể muội làm việc gì, ta cũng đều tha thứ uội. Bây giờ muội chiều cổ cho Đường Mộng trước, người này hãy giao cho ta.”

La Văn rất nhanh chóng bình phục chân khí ba động (không ổn định) trong nội thể, nhìn Vạn Trọng Sơn

cười lạnh nói: “Thì ra là một loại, cũng tốt, chờ ta thu thập xong người, hai đại mỹ nhân này chính là của ta, hắc hắc. Đến lúc đó có thể thoải mái nhắm nháp tư vị tuyệt vời của các nàng, hắc hắc. Tiểu tử, người thấy ta nói thế nào? Không phục phải không? Không phục thì người hãy xuất chút bản lĩnh cho ta xem.” La Văn trên mặt cười ra, trong ánh mắt mang theo vẻ khiêu khích, tà khí nhìn Vạn Trọng Sơn.

Vạn Trọng Sơn không để ý đến Lâm Phương bên cạnh đang bảo hấn cẩn thận, chỉ thấy thân hình hấn lao lên, song chưởng liên tục bổ ra bảy chưởng, chưởng chưởng không rời rời khỏi ngực La Văn. Vạn Trọng Sơn ánh mắt lạnh lùng, lóe ra một tia một tia hàn quang, giống như ánh mắt dã thú nhìn chăm chăm vào con mồi của mình. Thân thể cấp tốc tiến lên, Vạn Trọng Sơn nghĩ thầm phải giết chết La Văn bởi vì người này đối với lưỡng nữ có một uy hiếp rất lớn, mà Vạn Trọng Sơn không tha cho người nào làm tổn thương người yêu của hấn.

Kim dịch trong hữu thủ La Văn vung lên, xuất ra chín đạo dịch ảnh biến hóa khôn lường đón tiếp chưởng lực của Vạn Trọng Sơn. Giữa không trung vang lên dịch âm chói tai, lưỡng nữ nghe được cực kỳ khó chịu, mà Vạn Trọng Sơn cũng bị âm thanh câu hồn đó làm cho chấn động chân khí đang lưu chuyển quanh thân, sắc mặt đại biến. đọc truyện tại . La Văn liên tiếp đánh hơn mười chiêu, đã dồn ép Vạn Trọng Sơn từng bước lui về phía sau. Nhìn Vạn Trọng Sơn cố hết sức phản kháng, La Văn cười tà nói: “Chỉ có một chút bản lĩnh đó thì hãy về nhà luyện thêm đi rồi hãy trở lại đây, đỡ phải mất mặt. Tiểu tử, trước mặt hai vị mỹ nữ xem như ta tha cho người một mạng. Chỉ cần người không đến phá hão sự của ta, ta sẽ tha cho người. Hắc hắc, thế nào, đây là cơ hội tốt của người đấy.

Vạn Trọng Sơn trong lòng khiếp sợ vô cùng, chính mình vô luận phản kích như thế nào, cũng đánh không lại La Văn. Công lực của mình hôm nay đã hơn trước kia rất nhiều, không ngờ gặp La Văn lại bị hấn tấn công gắt gao thế này. Trong lòng Vạn Trọng Sơn lúc này hiện lên rất nhiều phương pháp, đáng tiếc là tựa hồ như không có cách nào thoát khỏi tình huống này. Nghe Lâm Phương bên cạnh hô to cẩn thận, Vạn Trọng Sơn trong lòng cực kỳ bất hảo.

Nhìn La Văn tươi cười tà ác, trong mắt Vạn Trọng Sơn chợt lóe tinh quang, quyết định thi triển ra võ công ẩn dấu để đối phó với Lý Dục. Chỉ thấy thân thể Vạn Trọng Sơn nhoáng lên một cái, lập tức lao đến, mà hữu thủ của La Văn cũng rất nhanh ập đến trước ngực hấn. Võ công La Văn cao hơn mà lòng dạ cũng độc ác hơn, nên một chưởng này mà bổ trúng, sợ rằng Vạn Trọng ngoài trừ chết cũng không có con đường thứ hai. Lâm Phương cùng Đường Mộng bên cạnh thấy vậy kinh hãi thất sắc, nhin không được lớn tiếng kinh hô: “Trong Sơn cẩn thận, mau tránh ra, mau!”

Ánh mắt La Văn lộ ra vẻ tươi cười, “Tiểu tử đi tìm cái chết sao? Đợi lát nữa ta có thể nhắm nhám tư vị của hai vị mỹ nhân này, hắc hắc.” Mắt thấy hữu thủ sẽ bổ trúng ngực hấn, La Văn đã lộ ra dáng tươi cười đắc ý. Đột nhiên thân thể Vạn Trọng Sơn trong nháy mắt tăng tốc, không ngừng tăng đến tốc độ gấp đôi vừa rồi, trong nháy mắt lui về phía sau sáu thước, xoay người đứng lên.

Nhìn ánh mắt kinh dị của La Văn, ánh mắt Vạn Trọng Sơn đột nhiên trở nên lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng đó giống như là đang nhìn một người chết, làm cho La Văn trong cực kỳ không thoải mái. Trong lòng La Văn đột nhiên mọc lên một cổ cảm giác run sợ, điều này cực kỳ hiếm thấy. Vừa định lui về phía sau, đáng tiếc Vạn Trọng Sơn đã không cho hấn cơ hội.

“Minh Phương Triển Sĩ” Thanh âm trong nháy mắt vang lên giữa không trung âm lãnh như băng, như vong hồn địa ngục đang khóc, như là u linh oan tử (Chết oan) Thở dài, khiến cho không khí hết sức nóng nực trong nháy mắt cũng giảm đi rất nhiều, trong không khí bỗng chốc xuất hiện một luồng khí âm hàn thập phần quỷ dị phát phơ bay qua.

Thân thể Vạn Trọng Sơn trong nháy mắt căng ra, song thủ giơ lên hai bên, giống như đại bàng tung cánh, trong nháy mắt chia ra công kích vào hai bên sườn La Văn. Nhìn ánh mắt kinh ngạc của La Văn, trong miệng Vạn Trọng Sơn phát ra tiếng cười lạnh lẽo vô cùng, giống như tiếng cười vô cùng âm trầm lạnh lẽo của quỷ vô thường ở chốn địa ngục đoạt lấy tâm thần của người ta, thân hình ẩn hiện, hữu thủ xuất một chưởng mãnh liệt tập trung trước ngực La Văn ba thốn, chưởng lực kín đáo không lộ ra, có vẻ vô thanh vô tức.

La Văn sắc mặt biến đổi có chút khó coi, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Hấn không ngờ đến, Vạn Trọng Sơn ẩn dấu thật kỹ thực lực cường đại của mình, thừa dịp hấn đang đắc ý đột nhiên lại bộc phát ra, đánh

cho hấn không kịp trở tay. Nhìn chưởng lực đang nhanh chóng tới gần trước ngực, cảm thấy chưởng lực nọ còn ẩn dấu chân khí, trong mắt La Văn hiện lên vẻ âm trầm. Thân thể cấp tốc lui về phía sau, quanh thân La Văn đột nhiên hiện lên một đạo hắc sắc chân khí quái dị, từ từ hình thành một đạo hộ thể chân khí dày đặc trước ngực hấn, dĩ nhiên là để ngăn chặn chưởng lực của Vạn Trọng Sơn.

Lâm Phương cùng Đường Mộng trong mắt cũng đều mang theo tia kinh hãi, không ngờ võ công của Vạn Trọng Sơn đột nhiên tăng tiến rất nhiều. Đây là do các nàng không biết chuyện. Lâm Phương cũng không minh bạch, tại sao mấy ngày không gặp võ công Trọng Sơn đột nhiên tăng tiến vượt bậc làm cho người khác giật mình. Nhìn thấy Trọng Sơn một chưởng đánh trúng ngực La Văn, trong mắt hai nàng đều lộ ra tia vui mừng.

Vạn Trọng Sơn một chưởng đánh trúng ngực La Văn, chưởng kinh mãnh liệt trào ra, nhất thời chưởng kinh vô cùng hung hãn cường đại đánh trúng thân thể La Văn. Chưởng lực mãnh liệt của Vạn Trọng Sơn cùng hộ thể chân khí của La Văn chạm nhau, phát ra một cổ khí thể mạnh mẽ vô cùng, khiến cho trong nháy mắt bụi đất xung quanh cuốn lên. Vạn Trọng Sơn bị lực phản chấn đẩy lui ba bước, thân thể có chút rung động, còn La Văn bị đánh trúng lồng ngực làm cho khí huyết quay cuồng, kinh mạch tắc nghẽn, người bị nội thương không nhẹ.

La Văn mượn lực phản chấn, thân thể thối lui một trượng để đề phòng Vạn Trọng Sơn nhân cơ hội đánh lên. La Văn há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra ánh mắt hung tàn nhìn Vạn Trọng Sơn. Hiển nhiên thực sự rất tức giận đối với việc Vạn Trọng Sơn làm mình bị trọng thương, hận không thể xả thân Vạn Trọng Sơn thành vạn đoạn.

Vạn Trọng Sơn thân thể nhoáng lên, dùng sức bần chân phóng lên, trong nháy mắt thân thể lao về trước, cả người như dài ra, bộ dáng giống như một con huyết sắc phượng hoàng cấp tốc bay về phía La Văn. Nguyên nhân là vì tốc độ, cả người Trọng Sơn lúc này như một huyết sắc Phượng Hoàng, hai cánh giang ra, kêu to một tiếng vang tận mây xanh.

Minh Phượng Truy Nguyệt Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, âm hàn, mang theo khí tử vong, như xuyên qua thời gian không gian, bắn về phía thân thể La Văn. Tả thủ Vạn Trọng Sơn như một quỷ thủ của u linh vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện trước ngực La Văn một thốn, xuất ra một chưởng đó hàm chứa mười thành công lực, mơ hồ còn mang theo tiếng gầm rú như thôn phệ tất cả mọi thứ, cứ như thế âm thầm ập đến trước ngực La Văn. Chưởng lực đầy vừa mạnh vừa nhanh, vừa tàn nhẫn lại vừa chặt chẽ, giống như ma chưởng đoạt hồn muốn cuồng ẩm tiên huyết(Uống máu tươi.)

La Văn sắc mặt đại biến, thân thể hai bên xoay động, song thủ lồng lộn bỏ ra, muốn ngăn cản công kích của Trọng Sơn. Đồng thời, trong thân thể La Văn, trong nháy mắt phát ra một cổ khí thể cường hoành bá đạo, chân khí tùy ý lưu chuyển, bụi đất bốn phía lập tức bị đè ép xuống. La Văn cuối cùng cũng thi triển thực lực đích thực của mình, hắc sắc chân khí xoay chuyển, bảo hộ hấn vững vàng trong đó.

Nhìn Vạn Trọng Sơn, trong mắt La Văn lóe lên thanh sắc thần quang (Ánh mắt màu xanh), song thủ vung ra không phải để phòng ngự mà để phát động công kích, kim dịch vung lên bảo vệ tâm tạng, tả thủ xuất một chưởng bổ về phía vai phải Vạn Trọng Sơn, quyết lưỡng bại câu thương, quyết không để Vạn Trọng Sơn chiếm được tiện nghi.

Vạn Trọng Sơn không để ý đến bổ tới một chưởng, khóe môi nhếch lên lạnh nhạt cười một tiếng, tả thủ trong nháy mắt ẩn vào ngực La Văn. Chân khí cường hoành bá đạo trong nháy mắt phá tan hộ thể chân khí của La Văn, hung hăng bổ vào ngực La Văn, một chưởng đánh bay hấn ra ngoài. Chỉ thấy thân thể La Văn không ngừng văng xa qua mấy cây đại thụ mới dừng lại. Mà Trọng Sơn cũng trúng một chưởng của La Văn bị chấn bay ra ngoài hai trượng, thân thể trọng thương, rơi xuống đất, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, nội thương không nhẹ.

Lâm Phương cùng Đường Mộng hai người thấy tình cảnh của hai người, đều ngẩn ngơ, không nghĩ đến một chiêu của Vạn Trọng Sơn lại âm hiểm độc ác, mười phần uy lực như thế. Lâm Phương buông Đường Mộng ra, nhào tới trên người Trọng Sơn, lo lắng hỏi: “Trọng Sơn, huynh không sao chứ, huynh đừng gặp chuyện không may đấy, muội không muốn huynh lại có việc gì, muội rất lo lắng cho huynh.” Ngữ khí của Lâm Phương có vẻ có chút thất thần, có lẽ cái này gọi là quan tâm quá sẽ loạn, không phải sao?

Nhìn bộ dạng người yếu khóc sụt sùi, Vạn Trọng Sơn khẽ vươn tay phải khe khẽ lau đi nước mắt của

nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, như vậy sẽ không xinh đẹp, biết không? Với huynh Phương muội là đẹp nhất thiên hạ, cho nên đừng khóc, huynh không có việc gì, muội yên tâm.” Lặng lẽ nhìn nàng, trong mắt Vạn Trọng Sơn tràn đầy thâm tình và thương mến.

Xa xa, La Văn trúng một chưởng của Vạn Trọng Sơn bị thương nặng, thân thể bị nội thương nghiêm trọng. Oán hận nhìn ba người, La Văn thâm độc nói: “Tiểu tử, hôm nay ta quyết không ta cho ngươi, ngươi chuẩn bị chịu chết đi, ta sẽ cho ngươi chết trong thống khổ.” Nói xong chân khí quanh người La Văn lưu chuyển, chia ra một cổ chân khí liệu thương, chân khí còn lại trong nháy mắt lưu động bay lên. Một loại chân khí âm độc bá đạo nhất thời tràn ngập trong vòng trăm trượng xung quanh, vừng vàng giam giữ ba người.

Vạn Trọng Sơn trong mắt lộ ra ánh mắt cực kỳ kinh hãi, không nghĩ đến võ công của La Văn này cao đến thế, chính mình một kích bổ trúng ngực hần, hần chẳng những không chết hơn nữa lại còn phát ra khí thể cường đại như thế, thật sự là làm cho Trọng Sơn giật mình không thối. Vạn Trọng Sơn xoay người đứng lên, toàn thân trong nháy mắt tiến vào trạng thái cảnh giới, song chưởng đưa lên trước ngực, trong mắt lóe ra một tia nghi trọng.

Tại đây, trong thời khắc vô cùng khẩn trương đột nhiên một thanh âm vang lên: “Tiểu tử phôi dẫn họ La, thì ra ngươi ở chỗ này, rốt cuộc cũng để cho lão đại ta tìm được ngươi. Nhìn bộ dáng của ngươi như vậy, chắc lại làm chuyện xấu, hôm nay ta sẽ không cho ngươi chạy thoát. Hắc hắc, xú tiểu tử chạy trốn đi đâu, ngươi đứng lại đó cho ta.” Một bóng xám nhất thời đuổi theo hướng La Văn chạy trốn, thân pháp cực nhanh khiến người khác giật mình. Nguyên lai là Vô Mao lão đạo tới lên tiếng dọa khiến cho La Văn thân thụ trọng thương nghe thấy mà bỏ chạy, gián tiếp cứu Vạn Trọng Sơn và lương nữ một mạng.

Nhìn La Văn bỏ chạy, Lâm Phương cùng Đường Mộng mới thở dài một hơi. Tên gia hỏa La Văn này thực sự là rất lợi hại, tà ác. Vạn Trọng Sơn cũng ngồi bệt xuống, một lúc sau Trọng Sơn huyết khí con ngựa ở cách đó không xa, cùng Lâm Phương đỡ Đường Mộng lên ngựa, ba người cùng đi về phía trước.

Đi tới một trấn, ba người tìm một khách sạn bình dân, rồi đỡ Đường Mộng đi vào. Trong khách phòng, Lâm Phương nhẹ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, thương thế của tỷ không việc gì chứ?”

Đường Mộng bất đắc dĩ cười cười, nhẹ giọng nói: “Không có vấn đề gì, yên tâm đi không chết được, chỉ là muốn khỏi thì phải chờ vài ngày nữa. Các người tranh thủ sum họp, ta cũng có thể nhân cơ hội vận công trị thương, như vậy sẽ thuận tiện cho hơn.”

Vạn Trọng Sơn nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn người Đường Mộng. Nếu không vì Phương muội, ngươi đã không bị thụ thương, bây giờ người tranh thủ trị thương đi, chúng ta sẽ không làm phiền người nữa.” Nói xong kéo Lâm Phương rời khỏi phòng Đường Mộng.

Nhìn hai người rời đi, Đường Mộng lẩm bẩm: “Hy vọng các người quý trọng lương duyên không dễ có được này, đừng có bỏ lỡ, cũng hy vọng ông trời phù hộ cho các người.” Nói xong từ từ ngồi xuống, bắt đầu vận công trị thương. nguồn

Lâm Phương và Trọng Sơn vào trong một phòng, sau khi đóng cửa lại, Lâm Phương bỗng chốc nhào vào ngực Trọng Sơn khóc rống lên. Trọng Sơn chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, miệng thương yêu nói: “Tốt rồi, tốt rồi, đừng khóc nữa. Mọi thứ của quá khứ hãy để nó là quá khứ, chúng ta cũng bắt đầu lại từ đầu được không? Quên hết những chuyện không vui ở quá khứ để chúng ta làm lại từ đầu, cùng nhau chung sức tạo nên tương lai tốt đẹp.”

Lâm Phương khe khẽ gật đầu nhìn hần, rụt rè hỏi: “Huynh thực sự không hề giận muội, cũng sao trách muội?” Trong mắt hần chứa một tia e dè, có chút thiếu tự tin.

Trọng Sơn nhẹ nhàng vỗ vai nàng, tả thủ ôm chặt tiểu yêu, cười nói: “Ta nói rồi, cả đời này ta đều không trách muội, ta vĩnh viễn thương yêu muội. Vui lên một chút biết không, ta thích nhất nhìn muội tươi cười. Mỗi lần nhìn muội tươi cười hồn nhiên, trong lòng ta cũng tràn ngập hạnh phúc. Cả đời có thể cùng nhau gặp nhau, lại yêu nhau, ta đã rất hài lòng. Cả đời này chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau, cùng tiến bước, cùng sống hạnh phúc.”

Trong mắt Lâm Phương rơi ra nước mắt hoan hỉ và cả hối hận, không kìm được dụng lực ôm chặt Trọng Sơn, trong miệng khe khẽ gọi tên hần. Nàng không biết làm thế nào để biểu đạt tâm ý của mình, chỉ có thể ôm chặt hần trong lòng như muốn giao cả lòng mình cho hần.

Từ từ ngồi xuống giường, Lâm Phương đột nhiên nhớ ra Trọng Sơn còn có nội thương trong người, vội nói: “Trọng Sơn, huynh trước tiên hãy vận công trị thương đi, chúng ta đợi lát nữa lại nói chuyện. Ta hy vọng huynh sống thật tốt, không bệnh không bị tổn thương.” Nói xong thâm tình nhìn hắn.

Trọng Sơn khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Ngồi xếp bằng, Trọng Sơn bắt đầu vận công trị thương, từ từ đã thông kinh mạch bị tắc. Đến lúc Trọng Sơn tỉnh lại thì sắc trời đã tối, đã là ban đêm rồi. Thấy Lâm Phương nhìn mình đầy tình ý, trong lòng Trọng Sơn có một tia cảm hứng và cảm khái. Từ lúc chia tay cho đến bây giờ mặc dù chưa tới một tháng, nhưng hắn lại thấy như đã trải qua rất lâu. Trong lúc đó hai người đã xảy ra không ít chuyện thương tâm khó quên, nghĩ đến đều làm cho lòng người đau đớn.

Hôm nay, hai người yêu nhau lại một lần nữa gặp nhau ở cùng một nơi, có ai biết giữa bọn họ đã từng phát sinh rất nhiều chuyện thương tâm khó quên? Nhìn Lâm Phương, Vạn Trọng Sơn tự nói với lòng mình, từ nay về sau nhất định yêu thương, quý trọng người trước mắt, vĩnh viễn chăm lo cho nàng, sẽ không biệt ly nữa.

Tựa hồ cảm nhận được tâm ý của Trọng Sơn, thân thể Lâm Phương nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, đưa tiểu thủ mềm mại khe khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn, Lâm Phương nhẹ giọng nói: “Trọng Sơn, đã lâu như vậy muội rất nhớ huynh, thật sự rất nhớ huynh, huynh có biết không? Muội còn nhớ buổi sáng hôm đó, nghe tiếng bước chân, mở cửa sổ ra, nhìn thấy thân ảnh cô độc của huynh từng bước từng bước chậm rãi rời đi. Khoảnh khắc đó trong lòng muội rất hối hận, khi đó muội muốn lớn tiếng gọi huynh, nhưng muội sợ huynh sẽ không tha thứ uội, cho nên cuối cùng muội đành im lặng. Thật sự lúc đó trong không trung đã lưu lại một giọt lệ, không một tiếng động phiêu lạc trong gió.”

Trọng Sơn nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia ưu sầu, tựa hồ nhớ lại tình cảnh đêm hôm đó. Nhìn vẻ mặt đau khổ của Lâm Phương, Trọng Sơn ôm chặt nàng, miệng trịnh trọng nói: Từ giờ khắc này, ta cũng sẽ không rời xa muội nữa, cả đời này chúng ta vĩnh viễn không phân li. Ta sẽ dùng chính tính mạng của mình, cả đời bảo vệ muội, để muội được sống trong thế giới hạnh phúc.

Lâm Phương tình hoài đại động, liếc mắt nhìn hắn nói: “Trọng Sơn, yêu muội đi.” Năm chữ ngắn gọn nhưng hàm chứa thâm tình sâu đậm. Lâm Phương nhẹ nhàng hiến thượng đôi môi, khẽ nhắm mắt lại. Trọng Sơn trong lòng tràn đầy ái ý, nhịn không được cúi đầu hôn xuống đôi môi thơm tho kia.

Khách sạn chìm trong bóng đêm, hai người sau khi gặp lại người mình yêu, lại cùng ở một chỗ, thân thể cùng kích động. Vì sao sáng rực trên bầu trời như ánh mắt nhấp nháy chúc phúc cho bọn họ, phù hộ cho bọn họ cũng nhau vượt qua bao sóng gió.

73. Chương 73: Ngọc Nữ Kiều Diễm

Gió đêm thổi vi vu, trong khách sạn yên tĩnh và thanh bình, một đôi tình nhân đang ở bên nhau, hôn nhau đắm thiết, cùng tham lam vuốt ve thân thể đối phương, rồi lại khe khẽ nói với nhau những lời tương tư ái ý.

Lâm Phương toàn thân vô lực nằm trong lòng Trọng Sơn, tiểu chủ si mê dán chặt vào song thần(Đôi môi) của Trọng Sơn, tiểu thủ thì ôm lấy cổ hắn, bộ dáng kiều mị ấy cho dù là quân tử cũng kìm được mình.

Ánh mắt Trọng Sơn nồng nàn tình cảm nhìn nàng, song thủ nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Lâm Phương, linh thiết cùng tiểu thiết của nàng triền miên đan vào nhau, hôn nhau thâm tình triền miên. Trọng Sơn nhìn bộ dáng yêu kiều trong lòng mình, ánh mắt lộ ra một tia tiểu ý. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều mang ánh lửa thâm tình, phát ra ánh sáng lấp lánh giữa không trung. Hình ảnh ấy thật sâu sắc, không cần thanh âm, không cần không ngữ, chỉ cần ánh mắt cũng đủ để biểu đạt tình cảm và ái ý trong tâm hồn.

Trong mắt Trọng Sơn mờ mờ lộ ra ánh mắt nhu tình, thân thể hơi gắng sức nhẹ nhàng ôm Lâm Phương đặt lên giường. Nhìn vẻ kiều mị lộ ra trong mắt Lâm Phương, nhiệt huyết trong lòng Trọng Sơn sôi trào, hữu thủ nhẹ nhàng vuốt ve âu yếm thân thể mềm mại của người yêu, hưởng thụ sự ngọt ngào của tình yêu ở nhân gian.

Lặng lẽ nằm trên giường, song thủ bên ngoài y phục, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể động nhân của Lâm Phương. Ánh mắt Trọng Sơn chăm chú, dán chặt vào khuôn mặt mỹ lệ như ngọc của Lâm Phương, thân mật hôn vào, như muốn nói lên những tình cảm thương yêu trong lòng. Song thủ ôn nhu vuốt ve, Trọng Sơn nhẹ giọng thì thầm: "Phương nhi, cả đời này ta khó quên nhất chính là thời khắc lần đầu tiên được gặp muội, cả đời này ta vĩnh viễn thể thể quên. Tình cảnh khi đó muội còn nhớ không?"

Lâm Phương si ngốc nhìn lên trần nhà, lặng lẽ nằm trong lòng hắn, mặc hắn ôn nhu vuốt ve thân thể mềm mại của mình. Nghe hắn khai khẩu, trên mặt Lâm Phương lộ ra một tia mỉm cười ngọt ngào, tựa hồ nhớ tới tình cảnh hai người lần đầu gặp nhau. Thanh âm trong veo chậm rãi vang lên trong phòng, như một loại hương hoa nồng đậm hấp dẫn Trọng Sơn.

"Trong cuộc đời của muội, đó cũng là thời khắc đẹp nhất, muội vĩnh viễn sẽ không quên, muội vĩnh viễn cảm kích ông trời, là ông trời đã để chúng ta gặp nhau, để chúng ta từ từ đến với nhau. Cuộc đời này, mặc kệ chuyện gì xảy ra, muội đều vĩnh viễn không quên thời khắc ấy. Thời khắc ấy luôn nhắc nhở muội, cả đời này muội cũng từng xinh đẹp, hạnh phúc."

Trọng Sơn nhẹ giọng nói: "Mặc kệ ông trời đã đối đãi với chúng ta như thế nào, ít nhất chúng ta cũng đã từng gặp nhau, đã từng có những kỷ niệm khó quên, như vậy cũng đã đủ rồi. Cuộc đời ta vì sự xuất hiện của muội mà trở nên có ý nghĩa, vì muội xinh đẹp mà có thêm ba phần sức sống. Cả đời này, ta đều dùng tất cả khả năng của mình để bảo vệ muội, mang lại hạnh phúc ngọt ngào cho cả hai ta."

Lâm Phương từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hắn, tiểu thủ nhẹ nhàng vuốt ve gò má của hắn, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình, mật ý. Lâm Phương có chút ghen ngào nói: "Cảm ơn huynh, cả đời này có huynh đã là quá đủ rồi. Nếu có kiếp sau muội cũng nguyện ý là tình nhân của huynh, là kiều thê của huynh." - Có kiếp sau thật sao? Không ai biết được?

Trọng Sơn hữu thủ vuốt nhẹ mặt ngọc của nàng, si tình nói: "Phương nhi là thê tử của ta, ta không biết nói như thế là tốt hay không nữa, nhưng ta tin tưởng, muội nhất định sẽ biết được là ta chân tâm thật ý (thành thực), là tình cảm chân tình của ta."

Trong mắt Lâm Phương lộ ra một giọt lệ trong suốt, đó chính là quá vui mừng mà khóc, là bị lời nói thâm tình làm cảm động. Lâm Phương dịu dàng nói: "Muội cũng vậy, vĩnh viễn yêu huynh! Trọng Sơn, yêu muội đi, tất cả những gì của muội vĩnh viễn đều thuộc về huynh." Nói xong, nhẹ nhàng dâng hiến hương vãn (môi thơm) cùng Trọng Sơn hôn nhau thâm tình.

Trong căn phòng nhỏ yên ắng, ánh đèn sáng mờ mờ chiếu trên người đôi tình nhân, như một bàn tay vô hình, nhẹ nhàng vỗ về thể xác và tâm hồn bọn họ.

Trọng Sơn hôn thắm thiết lên đôi môi người ngọc trong lòng, song thủ trên thân thể mỹ lệ mê người kia chậm rãi di động, mỗi nơi đều lưu lại dấu vết tham luyến của hắn. Lâm Phương nhẹ nhàng quấn lấy thân thể hắn, dâng hiến những gì kiều mỹ, xinh đẹp nhất của mình để cho nam nhân âu yếm, tận tình tận hứng.

Trong lòng Lâm Phương có chút áy náy này, tựa hồ cho rằng chính mình đã từng có lỗi với Trọng Sơn, cho nên giờ khắc này trong lòng nàng có ý muốn chuộc tội, nàng muốn dùng sự nhiệt tình của mình, dùng vẻ mỹ lệ của mình để báo đáp Trọng Sơn đã thương yêu, báo đáp hắn đã một lòng với mình.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của Lâm Phương, nhất thời Trọng Sơn lọt vào nhu tình của nàng, cả người chìm đắm, vuốt ve thân thể tuyệt vời của nàng. Thời gian trôi qua, Trọng Sơn cũng đã thoát hạ toàn bộ y phục toàn thân Lâm Phương, trong mắt bỗng lóe lên tia hâm mộ và hưng phấn, tình cảm, chăm chăm nhìn vào thân thể mỹ lệ thuộc về mình kia. Lâm Phương then thùng lấy tay che lấy hung bộ, hai chân hơi hơi khép chặt, khuôn mặt thoáng ửng hồng càng làm tăng thêm ba phần kiều diễm vô cùng dụ nhân.

Trọng Sơn thâm tình nhìn nàng, nhẹ nhàng tách hai tay nàng, si luyến chôn đầu vào trong đó, tham luyến hôn vào nơi mỹ lệ ấy. Lâm Phương ánh mắt lộ ra một tia then thùng, song thủ nhẹ nhàng ôm lấy đầu hắn, ôn nhu vuốt ve hắn, như một vị từ mẫu vỗ về âu yếm nhân nhi.

Ngon đèn trên bàn mờ mờ sáng, ngọn lửa bỗng bùng lên, giống như thuật tới một đoạn ái tình mỹ lệ động lòng người. Trong căn phòng yên tĩnh, khe khẽ vang lên âm thanh kiều mỹ mê người cùng với hơi thở hỗn hển, nặng nề. Dưới ánh sáng mờ mờ hai bóng nhân ảnh chậm rãi hòa vào nhau.

Trọng Sơn nhìn vẻ kiều mỹ của Lâm Phương, trong lòng thỏa mãn vô cùng. Song thủ nhẹ nhẹ vuốt nhũ phong ngọc nộn, cảm thụ đạn tính (đàn hồi) Động nhân của người yêu, trong lòng Trọng Sơn có một cảm giác tự hào và kiêu hãnh. Cả đời này có thể cùng một tuyệt mỹ trên Bách Hoa Phổ, gặp nhau rồi yêu nhau, thật sự là ông trời đã ban ơn cho hần hần, trong lòng hần cảm kích vô cùng.

Sắc đêm như sắc bạc, cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua. Đôi tình nhân sau cơn kích tình, mây mưa, vô lực nằm bên nhau. Trọng Sơn vẫn đang si mê vuốt ve ngọc nhũ kiều đỉnh, ánh mắt khắc sâu trên ngọc thể mỹ lệ mê người kia, khóe môi nhếch lên, vẻ mặt lộ ra một chút si mê.

Trong mắt Lâm Phương mang theo một tia hạnh phúc và thỏa mãn, thẹn thùng nhìn Trọng Sơn, tiểu thủ vuốt ve ngực hần, tiểu chủ hồng diễm phát ra âm thanh thổ dốc. Lâm Phương nhẹ giọng nói: “Trọng Sơn, có một không, chúng ta cùng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn rời giường sớm một chút, nếu không sẽ bị Mộng tỷ chê cười, như vậy xấu hổ chết.”

Trọng Sơn nghe vậy, xoay người đặt trên ngọc thể mềm mại của nàng, khẽ cười nói: “Phương nhi của ta đẹp quá, Trọng Sơn rất thích, rất yêu muội. Ta cũng mệt chết đi được, chúng ta nghỉ ngơi đi. Cả đời này còn có rất nhiều thời gian, ta sẽ lại hưởng thụ Phương nhi xinh đẹp.” Nói xong thân thể từ từ rời ra, nhìn thấy ngọc châu hồng diễm kia, không nhìn được nhẹ nhàng ngậm vào miệng, nhắm nháp một hồi lâu, mới ôm nàng, cùng tiến vào một đẹp.

Ngoài cửa sổ, gió đêm nhẹ thổi, mang theo khí lạnh làm cho ban đêm yên tĩnh tăng thêm mấy phần mát mẻ. đọc truyện tại . Gió nhẹ thổi qua mang theo một ngày mệt mỏi từ từ đi xa. Trong không trung vắng vắng lời nói thuật lại vô số những chua cay cùng ngọt ngào trong một ngày, cùng với giấc mơ từ từ biến mất cùng cơn gió đêm trong sáng sớm. Khi tia sáng đầu tiên tiến vào khách phòng thì Trọng Sơn cũng mở mắt tỉnh dậy. Nhìn Lâm Phương đang ngủ say trong lòng, vẻ mặt kiều diễm hiện ra vẻ thỏa mãn, trên mặt Trọng Sơn lộ ra một tia thâm tình. Nhẹ nhẹ vuốt ve lên khuôn mặt hồng hồng của Lâm Phương đang ngủ say, trong mắt Trọng Sơn tràn đầy thương cảm.

Nhìn lên trần nhà, hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã xảy ra giữa hai người, trên mặt Trọng Sơn hiện ra ý cười nhàn nhạt, hồi ức tốt đẹp trước kia giống như một phong cảnh sâu sắc thỉnh thoảng hiện lên trước mắt. Nghĩ đến những chân tình, ái ý đáy lòng không khỏi tràn ngập hơi thở thơm ngát, như một hương trà nhạt, trong mùi hương thơm ngát còn mang theo một chút đắng chát, đã làm cho người ta ngây ngất lại còn để lại cho người ta chút dư vị.

Lâm Phương tỉnh lại, nhìn thấy nam nhân mình thương yêu đang tình tứ nhìn mình, trong lòng Lâm Phương nổi lên một cỗ ngọt ngào. Đến lúc này đây trải qua bao trắc trở, Lâm Phương đã sâu sắc hiểu được, có rất nhiều chuyện đều phải thật sự quý trọng, nếu không đến lúc mất đi mới hối hận thì không còn kịp nữa. Nhìn vào mắt hần, trong mắt Lâm Phương lộ ra một tia thổ dài, trong lòng tự nói với chính mình, từ nay về sau hảo hảo quý trọng, có thể còn có kết cục tốt, nếu không sẽ lại có nước mắt.

Trọng Sơn đã thấy biến hóa trong ánh mắt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngọc của nàng, hỏi: “Phương nhi sao vậy, tại sao trong mắt muội lại lộ ra một tia thổ dài? Có phải là có sự tình gì làm uội lo lắng không? Có ta ở đây, muội không phải lo lắng, ta và muội vĩnh viễn vượt qua phong ba bão táp, dù khó khăn gian khổ cũng đều vĩnh viễn không chia ly.”

Lâm Phương vui vẻ cười, nhẹ giọng nói: “Tại muội cao hứng bởi vì có huynh bên cạnh. Từ nay về sau, chúng ta sẽ quý trọng lẫn nhau, cùng nhau đi tìm cuộc sống hạnh phúc cho chúng ta, cùng sống vui vẻ ở một chỗ, có được không, Trọng Sơn?” Nói xong, nhẹ nhàng kéo tay hần đặt lên song phong phong mãn của mình, kiều mỹ nhìn hần. Biểu tình đó thật sự hấp dẫn Trọng Sơn, khiến hần cực kỳ hưng phấn. Trên mặt Trọng Sơn lộ ra một tia mỉm cười, dụng lực hưởng thụ ngọc thể nhu nhuyễn nhuyễn mà đầy đạn tính kia, thâm tình hôn lên mắt nàng.

Sắc trời từ từ sáng lên, Trọng Sơn sau khi hết lòng vuốt ve an ủi, cũng buông Lâm Phương ra, hai người cùng mặc y phục rời giường. Sau khi sửa sang quần áo chỉnh tề, hai người ra cửa phòng đã thấy Đường Mộng đi tới.

Đường Mộng đã sớm rời giường, lúc này ăn mặc chỉnh tề, y phục màu lục bó sát người trên mặt lộ ra một tia tự tin nhàn nhạt, tràn đầy anh khí, thân tư yếu điệu mà kiêu ngạo, chính là đang mỉm cười Trọng Sơn cùng Lâm Phương.

Lâm Phương bị nàng nhìn thấy sắc mặt đỏ lên, hơi hơi tránh né ánh mắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Thương thể của tỷ tỷ thế nào rồi, không có việc gì chứ?”

Đường Mộng hồ hững cười nói: “Thương thể tỷ tỷ không đáng ngại, qua vài ngày tự nhiên sẽ khỏi. Trọng Sơn cũng bị thương không nhẹ, Lâm muội người đã chăm lo cho hắn tốt chứ? Xem vẻ mặt tươi cười của hắn kìa hắn là tốt lắm, nếu không sẽ không vui vẻ như vậy đâu.

Lâm Phương đoán ra hàm ý của Đường Mộng, mặt đỏ bừng, nói: “Tỷ tỷ, người giều cột nhân gia, thật đáng ghét.” Lâm Phương xấu hổ không biết nói gì, vội đưa mắt sang nhìn Trọng Sơn, hy vọng hắn khai khẩu nói sang vấn đề khác.

Trọng Sơn mỉm cười nói: “Nội thương của ta cũng đã đỡ nhiều, ta định tạm thời cùng Phương muội đến Lạc Dương trước để xem hoa mẫu đơn, sau đó sẽ rời Trung Nguyên, tìm một địa phương không có ai, cùng nhau sống yên ổn ở đây. Ta đã chán ngấy kiếp sống giang hồ này, muốn rời khỏi võ lâm, ẩn cư sơn lâm. Cả đời này chỉ cần được sống cùng Phương muội, ta đã thỏa mãn rồi. Mà người, Đường Mộng, có tính toán gì chưa?”

Đường Mộng nhìn hai người khê cười nói: “Ở đây ta trước hết chúc phúc cho các người, hy vọng các người có thể sánh bước đến đầu bạc răng long. Về phần ta, ta cũng muốn đến Lạc Dương, nhưng không thể đi cùng hai người các người, các người từ từ mà đến đây. Nhớ kỹ phải hết sức quý trọng thời gian không dễ có được. Ta phải rời khỏi đây đến Lạc Dương đây.” Đường Mộng không muốn đi cùng bọn họ để không phải cản trở đôi tình nhân này tương ái.

Lâm Phương vừa nghe Đường Mộng muốn rời đi một mình, liền khai khẩu nói: “Tỷ tỷ, hay là tỷ đi cùng chúng ta, như vậy sẽ an toàn hơn một chút, muội sợ tỷ đi đường một mình sẽ gặp nguy hiểm, lại gặp phải người xấu, đến lúc đó thì làm thế nào?”

Đường Mộng hồ hững cười, nói: “Không phải lo cho ta, trong thiên hạ kẻ võ công cao cường lại bại họa như La Văn không nhiều, ta không có việc gì đâu. Muội yên tâm cùng với Trọng Sơn vui vẻ bên nhau, chia lìa lâu như vậy, ta chắc giữa hai người có rất nhiều chuyện muốn nói. Tỷ tỷ ta cũng không làm phiền các người, bây giờ ta xin cáo từ, các người bảo trọng.” Nói xong mỉm cười, trên khuôn mặt mỹ lệ hiện ra vẻ đẹp kinh người, như một đóa hoa cúc cao khiết, phát ra khí chất phiêu dật.

Nhìn thân tư phiêu nhiên động nhân của nàng, Trọng Sơn nhẹ giọng nói: “Đường Mộng mỹ lệ vô song, không biết tương lai vị nam tử nào có phúc lấy được người. Hy vọng người sẽ thể tìm được người mình yêu, hạnh phúc, vui vẻ.”

Lâm Phương hất mũi lên nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, huynh còn sợ tỷ không tìm được phu quân hay sao? Muội thấy huynh toàn suy nghĩ lung tung.”

Trọng Sơn nhìn Lâm Phương nhẹ giọng nói: “Ta không phải nói nàng ấy không tìm được phu quân, mà là nàng ấy tâm khí cao ngạo tìm không được người vừa mắt, muội hiểu chưa? Nàng ấy tuổi không còn nhỏ, nếu là người bình thường, con cái cũng đã mấy tuổi, mà nàng ấy tại sao vẫn một mình? Nói như vậy có nghĩa là trong mắt nàng ấy, nhiều năm qua vẫn chưa nhìn thấy người hợp mắt. Ta vừa rồi cũng chỉ là hy vọng nàng ấy có thể tìm được một nam tử mình thích, sống hạnh phúc trọn đời.”

Lâm Phương nhìn hắn, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nhân gia biết rồi, Trọng Sơn thật là tốt. Chúng ta đi ăn sáng đi, nhân gia đói bụng rồi.” Nói xong kéo lấy tay hắn, nũng nịu đưa đưa. Trọng Sơn thấy vậy, nhin không được lộ ra một chút thương cảm, nhẹ nhàng hôn hôn nàng một cái, rồi cùng nàng đi ra ngoài ăn cơm.

Lại nói Hoa Tinh trên đường đi nhìn thấy vô số nhân vận võ lâm mang theo đao kiếm, tất cả đều là đi đến Lạc Dương, nhìn bọn họ chắc cũng là vì Cẩm Hạp mà đến. Nhìn những người đó, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra một tia thần sắc tà dị, trong lòng thâm nghĩ, “Đúng là càng ngày càng thú vị, xem chừng đến Lạc Dương lần này, e rằng sẽ có những chuyện phát sinh không thể tưởng được, thật là thú vị cực kỳ, hắc hắc.”

Ám Vũ nhìn ánh mắt tà dị kia của Hoa Tinh, cùng vẻ mỉm cười mê người của hắn, phương tâm đột nhiên rung động, bị mị lực của hắn hấp dẫn sâu sắc. Nhìn thoáng qua đại lộ, dưới ánh nắng gay gắt, người trong giang hồ cấp tốc đi qua. Ám Vũ nhẹ giọng nói: “Những người này vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt mang theo sát khí, nhìn hình dáng đều là những kẻ không dễ động đến. Xem dáng vẻ vội vàng của bọn họ thì biết

không phải đến để xem hoa, bọn họ nhất định vì mục đích nào đó mà đến. Chỉ là không biết cái gì hấp dẫn người ta như thế, để cho những người này vượt qua nhìn dặm xa xôi mà đến.”

Mai Hương nghe vậy liếc mắt nhìn những người đó, không thèm để ý nói: “Không cần biết bọn họ vì cái gì mà đến, chỉ cần không chọc đến chúng ta là được. Chúng ta chỉ cần bình tĩnh, vui vẻ xem hoa mẫu đơn là được, chàng nói có đúng không, Hoa Tinh?”

Hoa Tinh thân mật vỗ vỗ khuôn mặt nàng, khẽ cười nói: “Hương nhìn nói rất đúng, chúng ta chỉ cần hảo hảo thưởng hoa là được. Nếu ai không giữ mắt, đến đây chọc ta, ta sẽ khiến cho hắn cú xéo, có được hay không, Hương nhi? Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Mai Hương trên mặt đỏ lên, mặc dù đã quen động tác thân mật của Hoa Tinh, nhưng tại đây nhiều con mắt đang nhìn vào, cũng có vẻ thập phần thẹn thùng, nhin không được xấu hổ, đỏ mặt, cúi đầu xuống. Hoa Tinh nhìn Trần Lan lại nhìn Âm Vũ, trong mắt lộ ra một cổ thần thái ngây ngất, say mê nhìn hai nàng. Nhìn những người bên cạnh, ngoại trừ Mai Hương ra, ba người đều là đầu đầy mồ hôi. Hoa Tinh mỉm cười, giống như một luồng gió mát trong ngày hè, thấy mọi người bên cạnh đều ngây ngốc.

Một cổ khí thể mát mẻ trong chớp mắt xuất hiện ở bên cạnh mấy người, xua đi một chút nóng bức, làm ọi người nhất thời thoải mái rất nhiều. Nhìn Hoa Tinh, mọi người đều thấy Hoa Tinh đã thay đổi, so với trước kia rất không giống nhau. Nụ cười trên mặt Hoa Tinh so với trước kia thêm phần phiêu dật hơn, có vẻ thân thiết thân mật, nhưng ánh mắt hắn lại càng thêm tà dị, tràn ngập sức quyến rũ có thể chết người, hấp dẫn sâu sắc những người tiếp xúc với hắn, bất kể nam hay nữ.

Kỳ thật hắn cùng với hắc sắc chân khí trong nội thể có quan hệ, mỗi lần hắn dùng chân khí Băng Hồn Quyết thì nó lại theo đó vận hành, vô hình chung kết hợp lại làm hắn phát ra một cổ khí chất thanh nhã phiêu dật. Mà đồng thời số lần hắn giao hoan với các nữ tử càng tăng, hấp thu một lượng lớn chân âm của các nữ tử, khiến cho hắc sắc chân khí trong nội thể càng tăng cường, từ đó mà mị lực tà dị cũng tăng lên, càng thêm hấp dẫn người chú ý đến.

Liếc mắt nhìn hắn, Cô Ngạo khai khẩu nói: “Công tử, phía trước chính là Tân An trấn, chỉ cách Đông Đô Lạc Dương chừng mười dặm, đêm nay chúng ta có dừng chân ở Tân An trấn không?”

Hoa Tinh lạnh nhạt cười nói: “Ngày mai có thể đến cổ đô Lạc Dương phồn hoa, thật là nhanh à. Đến lúc đó nhớ kỹ phải hảo hảo đi khắp Lạc Dương, nhìn kỹ cổ thành Lạc Dương đã có từ lâu này. Nơi này chính là trung tâm của Trung Nguyên, ngọa hổ tàng long, đến lúc đó cũng đừng quên phải cẩn thận. Đêm nay ở Tân An thành nghỉ ngơi thoải mái một đêm, ngày mai có thể thoải mái tinh thần, hảo hảo thăm thú Lạc Dương phồn hoa và hưng thịnh.

Mai Hương vừa nghe đã gần đến Lạc Dương, trong lòng hết sức vui vẻ. Một tay nắm lấy tay Âm Vũ và Trần Lan, Mai Hương nói: “Đến lúc đó chúng ta cùng đi dạo, nghe nói Lạc Dương có rất nhiều thứ kỳ lạ, cổ quái, hấp dẫn cực kỳ. Đến lúc đó chúng ta mua về nhiều đồ lưu niệm, cũng không uống công đi lần này.”

Trần Lan nhìn nàng thông thả cười nói: “Toàn bộ đều nghe người, chúng ta cùng đi với người.” Trong lòng mình bạch thân phận Mai Hương, Trần Lan không khỏi thuận theo ý nàng. Liếc mắt nhìn Âm Vũ, trong lòng Trần Lan mơ hồ minh bạch, Âm Vũ này e rằng rất đẹp, nếu không Hoa Tinh sẽ không lưu lại nàng bên cạnh.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn tam nữ, trong mắt lộ ra một biểu tình tà dị, không biết hắn suy nghĩ cái gì. Hứng lấy con gió nhẹ, Hoa Tinh nhẹ giọng ngâm:

“Khán thiên tế, Vân dừng phong khởi Tiểu uyên ương
Thủy trung nhân nữ Vân phong trung
Thùy nhân viễn khứ? Không lưu thanh Cửu bất li!”

Trong tiếng cười khoái trá, Hoa Tinh mang theo ba nữ nhân cùng Cô Ngạo đi xa, lưu lại những lời nói thâm, phiêu tán trong gió.

Vào đêm, một hắc sắc thân ảnh, như tia chớp phóng ra ngoài trấn, rất nhanh biến mất trong đêm tối. Ngay sau đó, hai bóng nhân ảnh một trước một sau nhanh chóng đuổi theo, cũng nhanh chóng biến mất trong đêm tối. Tại đây, không lâu sau khi ba nhân ảnh biến mất, lại xuất hiện một hắc ảnh, nhìn theo hướng ba nhân ảnh biến mất, hắc ảnh này trong nháy mắt cũng biến mất trong không trung.

Ở một chỗ đất trống trên mặt đất, lúc này có sáu bóng nhân ảnh lẳng lặng đứng, trong đó có ba người che mặt không nhìn rõ diện mục chân thật. Ngoài ra ba người kia dựa vào ánh trăng đại khái có thể nhìn một chút. Sáu người này, một người đứng ở chính giữa, còn lại năm người đứng ở bốn phía. Nhìn tình hình đó, người ở giữa tựa hồ đang bị năm người kia vây vào trong. Người đứng ở giữa đó che một cái khăn đen, tựa hồ không muốn người khác nhận ra thân phận của hắn. Trong năm người ở bốn phía cũng có hai người che mặt, nhìn thân hình là một nam một nữ. Nữ tử nọ thân hình phong mãn, y phục dạ hành bó sát người khiến thân thể phong mãn mê người hoàn toàn lộ ra. Song phong cao vút, đồn bộ trong trịa đầy đặn, cùng với thân hình như rắn nước thon thả mê người, không có ánh mắt nam nhân nào không bị hấp dẫn.

Mặt khác, ba người không che mặt đều là nam tử, nhìn kỹ chính là Hoa Sơn phái Doanh Phong, Thiên Nhất Giáo Nhất kiếm chấn Giang Nam Viên Phong, cùng với Phi Ưng Giáo Thiết trảo vô tình Nghiêm Tùng. Không thể ngờ cả ba người đồng thời xuất hiện tại đây, đúng là có chút kỳ quái. Đặc biệt là Hoa Sơn phái Doanh Phong, đáng lẽ phải đi trước, vì lý do gì mà còn tại đây, hẳn xuất hiện có ý gì đây?

Năm người lẳng lặng vây quanh hắc y môn đồ diện nhân ở giữa, chăm chú nhìn mọi động tĩnh của hắn. Trên mặt đất yên lặng, không một ai khai khẩu nói chuyện, tựa hồ đều minh bạch mục đích của nhau, cho nên vẻ mặt có chút quỷ dị.

Đột nhiên, một đạo hàn quang xuất hiện trong bóng đêm, chớp mắt xuất hiện phía sau môn đồ diện nhân, Viên Phong một kiếm xuất ra, mang theo kiếm phong mãnh liệt, vừa hung mãnh lại vừa độc địa, đánh thẳng vào phía sau lưng môn đồ diện nhân. Cùng lúc đó, bốn nhân ảnh bên ngoài cũng không phân biệt trước sau đồng thời phát động tấn công. Nhất thời đạo quang kiếm ảnh, chưởng phong quyền kích trong nháy mắt tập trung vào môn đồ diện nhân ở giữa.

Môn đồ diện nhân trong mắt lộ ra một ánh mắt âm tàn, thân thể trong nháy mắt phóng ra, trong không trung lưu lại một tàn ảnh. Năm người liên thủ một kích nhất thời thất bại, trong lòng chấn kinh vô cùng. Hiển nhiên vì bị võ công của hắc y môn đồ diện làm giật mình.

Bóng người lóe lên, hắc y môn đồ diện đột nhiên xuất hiện bên trái một trượng, phát chưởng bổ về phía nữ tử che mặt. Nam tử che mặt giống nữ tử kia thấy thế, liền Phi thân phóng ra, trực tiếp tấn công hắc y nhân. Ba người bên ngoài thân hình cũng chớp lên, trong nháy mắt lại vây quanh. Mà hắc y môn đồ diện cười lạnh một tiếng, thanh âm cực kỳ âm hàn, giống như quỷ khóc. Chỉ thấy thân thể hắc y nhân đột nhiên tăng tốc độ gấp đôi so với lúc trước, ngay lập tức xuất hiện ở giữa năm người, song thủ chuyển động huyền ảo quỷ mỵ vô cùng, trong bóng đêm một đạo hắc sắc quang hoa ẩn trong đêm tối, vô thanh vô tức chia ra tấn công năm người, âm nhu vô cùng.

Bóng người chớp động, trong nháy mắt có ba nhân ảnh bay ra ngoài, trong đó có môn đồ diện nữ tử. Mặt khác hai người Viên Phong và Nghiêm Tùng, bọn họ cũng bị chưởng lực âm độc của môn đồ diện nhân đánh trúng, nhất thời thân thụ trọng thương. Duy nhất có người không bị trọng thương, chính là môn đồ diện nam tử và Hoa Sơn phái Doanh Phong. Song lúc này, trong mắt hai người bắn ra một tia kinh hãi, tựa hồ ý thức được cái gì.

Hoa Sơn Doanh Phong thân hình gấp lại, trong nháy mắt theo hướng Đông mà chạy, hẳn tựa hồ đã cảm giác được nguy hiểm, cho nên bỏ cơ hội tranh đoạt, chạy trốn quan trọng hơn. Mà môn đồ diện nam tử kia nhìn thấy đồng bọn thụ thương, trong mắt lộ ra một tia bất nhẫn, nhưng cuối cùng cũng trốn đi. Môn đồ diện nữ tử che mặt kia, nhìn thấy nhân ảnh nọ đi xa, trong mắt lộ ra một tia bi phẫn và tang thương, tựa hồ không nghĩ đến hắc y vô tình như thế.

Trong mắt hắc y môn đồ diện hàn quang mãnh liệt, lạnh lùng nhìn ba người thụ thương trên mặt đất, thân thể nhoáng một cái, vung chưởng xuất kích, hiển nhiên muốn giết chết ba người. Viên Phong cũng Nghiêm Tùng hai người trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ không may. Đêm hôm trước suýt nữa chết ở sơn trang kỳ quái, đêm hôm nay lại bị lâm vào nguy hiểm, thật là năm hạn bất lợi. Liên quan đến sống còn, hai người liếc mắt nhìn nhau đồng thời phản kích. Song trảo nhất kiếm mang theo khí thế vô cùng kinh người, trực tiếp bổ vào môn đồ diện nhân, nhất thời khiến môn đồ diện nhân bị bức lui một bước. Mà Viên Phong và Nghiêm Tùng thừa dịp môn đồ diện nhân thối lui, đồng thời Phi thân đào li, một người hướng đông, một người hướng tây, có thể đào thoát không phải xem thiên ý.

Trong khi Viên Phong và Nghiêm Tùng đồng thời phản kích thì một nhân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện

bên cạnh nữ tử, một tay phong bế huyết đạo của nàng, dẫn theo nàng trong nháy mắt rời đi, đến khi mờ nhạt nhân phát giác thì thân ảnh nữ tử đã biến mất. Nhìn hai người đào li, hắc y mờ nhạt trong miệng phát ra một tiếng cười lạnh, cũng không đuổi theo, mà ngược lại quay người theo hướng Lạc Dương phóng đi.

Gió đêm thổi qua, nơi này lại trở nên yên tĩnh tựa như cho tới lúc này không có phát sinh chuyện gì!

74. Chương 74: Đệ Nhất Nữ Nô

Tại khách điểm, Hoa Tinh dẫn theo nữ nhân che mặt xoay người đi vào. Nhẹ nhàng đặt nữ nhân trên giường, Hoa Tinh nhìn nữ phong cao vút hết sức mê người của nàng, nhìn không được đặt một tay lên dùng sức tha xoa, cảm giác cực kỳ mượt mà đầy đặn, vừa lớn vừa cao, thập phần co dãn, mê người. Nhìn nữ nhân trong ánh mắt đang lộ ra nét kiều mỹ, Hoa Tinh nhìn không được nở một nụ cười tà dị, dùng sức tha xoa đôi nữ phong thập phần mê người đó. Hoa Tinh trên mặt ánh lên vẻ tà dị, tay trái từ từ gạt mảnh khăn đen trên mặt nữ nhân xuống, nhất thời lộ ra khuôn mặt ngọc thập phần xinh đẹp. Vừa nhìn thấy nàng, Hoa Tinh cũng ngẩn ngơ, không thể tưởng được người mà chính mình vừa cứu chính là nàng, hắc hắc, thật sự là không sai. Nhìn vị này mười năm trước, Bách Hoa Phổ đệ danh thứ mười Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai, Hoa Tinh sắc mặt vui vẻ, thật sự là kiếm đào bảo liệu, hắc hắc.

Cảm giác đôi ngọc thô căng đầy co dãn, Hoa Tinh nhìn không được nhẹ giọng: “Quả không sai, cảm giác khoái lạc cực kỳ, vừa căng tròn vừa cao, vừa non vừa mềm, hắc hắc.” nhìn Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai trên mặt lộ ra vẻ e thẹn, tay phải Hoa Tinh lần qua lớp quần áo tìm đến đầu vú mẫn cảm của nàng, dùng sức sờ nắn, chỉ thấy thân thể nàng từ từ rung khẽ, gương mặt miệng nhỏ nhắn nhưng không có phát ra âm thanh. Không phải nàng muốn nói, mà là nói không nên lời, bởi vì Hoa Tinh đặt trúng huyết của nàng. Hoa Tinh nhẹ nhàng đặt ở nàng trên người, ngón tay vẫn đang nhẹ nhàng xoa nắn ngọc châu mềm mại của nàng. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Hoa Tinh tà cười nói: “Không thể tưởng được là nàng a, chúng ta lại thấy mặt. Thân thể nàng thực sự mê người, thật mềm mại, tin tưởng rằng lát nữa thoát y sẽ xinh đẹp mê người nha?” Hoa Tinh hắc hắc cười nói, hôn lên đôi môi mọng đỏ của nàng, tà mị xoa nắn ngọc châu của nàng. tại

Quý Nguyệt Mai sắc mặt đỏ bừng, trong mắt có ba phần thẹn thùng lẫn ba phần kiều mỹ. Từ từ mở miệng định nói, đáng tiếc không nên lời, chỉ có gương mặt nhìn hắc, ánh mắt lộ ra vẻ cầu xin. Mà Hoa Tinh thừa dịp nàng mở miệng, dùng lưỡi tiến vào, hấp thu hơi thở của nàng. Quý Nguyệt Mai trong lòng nổi lên một cổ dục tình, ánh mắt lộ ra vẻ nhu mì vô hạn, cực kỳ hấp dẫn.

Hoa Tinh hai tay đặt lên đôi nữ phong mềm mại, dụng lực xoa bóp, môi nóng bỏng nhắm nháp cặp môi thơm ngát của nàng. Hoa Tinh trong mắt mang theo thần sắc tà dị, nhẹ nhàng giải khai huyết đạo cho nàng, cảm thụ thâm thân mềm mại đang vận vẹo có ý kháng cự, sắc mặt Hoa Tinh lộ ra một tia hưng phấn. Có lẽ sự giãy dụa đã kích thích hắn, thật sâu trong tâm một chút tự hào khi chinh phục nữ nhân.

Quý Nguyệt Mai đột nhiên được giải khai huyết đạo, trong lòng vui vẻ, bất chấp thân thể bị thương nghiêm trọng, cực lực vận vẹo thân thể tránh sự xâm phạm của Hoa Tinh. Cảm giác được bộ ngực truyền đến trận trận khoái cảm, Quý Nguyệt Mai thân thể run nhè nhẹ, cũng là phản ứng tự nhiên của thân thể nàng. Cảm thấy Hoa Tinh hai tay dụng lực càng mạnh, chính mình thân thể càng ngày càng vô lực, Quý Nguyệt Mai lắc đầu, muốn thoát khỏi chiếc lưới của Hoa Tinh. Trong mắt Hoa Tinh ánh lên hắc quang chuyển từ yếu sang mạnh, dần dần biến thành một cột sáng màu đen, càng lúc càng lớn, thâm nhập vào sâu đáy lòng Quý Nguyệt Mai. Cảm nhận được nàng thân thể đang cực lực giãy dụa, Hoa Tinh dùng sức ép chặt đôi môi nàng, tận tình hút ngọc dịch trong miệng nàng, sau đó nhẹ nhàng buông nàng ra.

Hoa Tinh tà cười nói: “cảm giác hoàn thật sự là thoải mái, thân thể nàng thật mẫn cảm, bằng không sao lại vận vẹo không ngừng như thế? có phải là nhìn không được?” ánh mắt tà dị mang một lực hấp dẫn, thật sâu hấp dẫn tâm linh Quý Nguyệt Mai.

Quý Nguyệt Mai thân thể bị Hoa Tinh ôm lấy, căn bản không thể dễ dàng chuyển động. Lúc này, nàng thành khẩn nói: “Hoa Tinh người ta ra, không như vậy, người không thể làm vậy, người là lợi dụng lúc ta gặp nguy nan. Đừng! Hảo thống, không được!” Thân thể Quý Nguyệt Mai trong nháy mắt đứng lên, hiển nhiên thị bởi vì Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói: “Ta khó khăn lắm mới cứu được nàng, nàng cũng nên báo đáp ta tốt một chút, bằng không nàng rơi vào tay người bịt mắt tình hình sẽ không như vậy đâu? nói không chừng đều là do số mệnh, phải không? huống chi, nàng nghĩ xem nam nhân như ta, trên đời này khó gặp phải không, mỹ nữ?” nói xong nằm trên người nàng, bộ ngực dính sát vào nhau tại nhũ phong đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng ma xát cảm thụ cảm giác nhu mỹ cực kỳ.

Quý Nguyệt Mai thân thể run lên, toàn thân không thể nhúc nhích, nhìn Hoa Tinh anh tuấn vô cùng trên mặt mang theo nhẹ tà dị, đang từ từ tiến gần sát đôi má hồng của nàng, nàng trong lòng hiểu được Hoa Tinh muốn làm gì. Quý Nguyệt Mai có chút kinh hoảng kêu: “Hoa Tinh, không được, không được như vậy, không, ô ô -” tiếp xuống đã ngắt quãng vì đôi môi của Hoa Tinh.

Hoa Tinh trong mắt lóe quang hoa đen, hai tay mở áo nàng, mặc cho nàng giãy dụa lột y phục của nàng. Hai tay vững vàng nắm chặt hai tay nàng trên giường, mở mắt nhìn cặp nhũ phong đầy đặn, Hoa Tinh nhìn không được hắc hắc cười nói, vẻ mặt thập phần hưng phấn. Chỉ thấy thân thể Quý Nguyệt Mai mềm nhũn vô lực, song nhũ căng tròn, thập phần đầy đặn, hai hạt châu màu hồng từ từ hiện ra làm động lòng người. Chiếc eo nhỏ nhắn, tiểu phúc phẳng lì, phía dưới đường cong chia ra, bó sát quần, tương tự phong viên phi đại đồn bộ rõ ràng câu họa đắc đảm địa tấn trí, sơn thủy hiển lộ.

Quý Nguyệt Mai trong lòng vừa thẹn vừa giận, thân thể có cảm giác hưng phấn dị thường, có lẽ là kích thích khi bị người khác cưỡng gian, chẳng những Hoa Tinh cảm thấy hưng phấn, chính Quý Nguyệt Mai chính mình cũng thấy kích thích. Quý Nguyệt Mai ánh mắt lộ ra một tia kiều mỹ, đôi môi nhỏ nhắn mở ra, nhiệt tình đáp lại trứ Hoa Tinh, hai tay ôm lấy cổ Hoa Tinh. Hoa Tinh hai tay nắm đôi ngọc tho no tròn, vận lực xoa nắn. Cái loại... này đầy đặn mềm nhũn nhũn nhụi cảm giác thật là quá ản, ác ở lòng bàn tay hung hăng niết lộng trứ, bên tai nghe Quý Nguyệt Mai uyển chuyển nhẹ nhàng rên lên, Hoa Tinh nghĩ nàng đã rất kích thích. Rời khỏi chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng, Hoa Tinh khẽ ngậm hạt diêm châu của nàng, thỉnh thoảng lại mân mê làm tiếng rên của nàng ngày càng lớn.

Ngoài cửa sổ, gió đêm tĩnh lặng, trấn nhỏ một mảnh an bình. Không một ngọn đèn, bốn phía một màn đêm bao phủ, duy chỉ có ánh sáng nhợt nhạt trong khách phòng, lúc này đang diễn ra một cảnh tượng hết sức kích tình. Hoa Tinh tận tình nhắm nháp cặp vú đầy đặn của Quý Nguyệt Mai, rất nhanh cởi bỏ lớp y phục phí dưới của nàng, nhất thời đóa hoa thần bí hiện ra trước mắt Hoa Tinh. Lúc này Quý Nguyệt Mai đã không còn giãy dụa, đối với nàng trong chốn vô lâm diễm danh lan xa, không xem trọng quan hệ nam nữ. Nếu vô lực giãy dụa, chỉ bằng thuận theo tự nhiên, đây là triết lý sinh tồn của Quý Nguyệt Mai.

Vô lâm thực sự hết sức tàn khốc, nếu không chuẩn bị tâm lý tốt, tùy tiện hành tẩu giang hồ, vậy kết quả hết sức thê lương, đặc biệt là nữ nhân. Có trách thì trách nàng không nơi nương tựa, đối với nàng thì xinh đẹp cũng là một cái tội mỗi thời khắc đều làm thương tổn lòng tự tôn và tâm linh của nàng. Hồi tưởng lại lúc trước chính mình cũng có một giấc mộng đẹp, một nguyện vọng là tìm ình một lang quân như ý sống với mình đến trọn kiếp. Đáng tiếc là sự thật tàn khốc, nhiều năm sống trong giang hồ, khiến cho nàng từ thuần khiết trở nên xảo trá, từ chân thực trở nên thâm trầm, bao nhiêu thương tổn đã làm nàng chết đi. Đã biết cả đời trước sau tổng cộng sáu bảy người, nhưng có ai cam tâm tình nguyện? có lẽ lòng người khó lường!

Ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh liếc mắt, Quý Nguyệt Mai trong mắt từng có một tia mê mang. nhìn hai tay hần tách hai chân mình ra, nhìn thấy toàn bộ thân thể của mình hiện lên dưới ánh đèn, Quý Nguyệt Mai trong lòng có chút ngượng ngùng. Cảm nhận được ngón tay Hoa Tinh chạm vào thiêu đậu chính mình, Quý Nguyệt Mai nhất thời ý loạn tình mê, tận tình phóng túng chính mình, chậm rãi giải phóng ái dục. Hoa Tinh nhìn nàng, tay phải vuốt ve thiêu đậu thần bí trên đóa hoa mê người, ngón tay lồnng vào, khiến cho Quý Nguyệt Mai không ngừng vận vẹo trứ thân thể.

Cảm giác được hai chân nàng đang dùng sức, Hoa Tinh ánh mắt lộ ra yêu mị tà dị, nhẹ giọng nói: “Nghe nói nữ nhân thân thể đều mềm mại, thật sự là không sai a. thân thể nàng đúng là thập phần mềm mại, mê người cực kỳ, nơi này đều nhanh trở thành biển rồi, hắc hắc, thật sướng khoái!”

Quý Nguyệt Mai mị nhân như tơ, dịu dàng nói: “Hoa Tinh người không được dừng lại, hãy cho ta, ta xin người!” nói xong thân thể cực lực vặn vẹo, đồn bộ từ từ chuyển động, hai chân khẽ nhếch, nghênh tiếp theo nhịp công kích của Hoa Tinh, hấp dẫn tầm mắt Hoa Tinh. Hoa Tinh tay trái dụng lực vuốt ve cặp ngọc nhũ căng đầy, hai tay tận tình vuốt ve thân thể nàng. Nhìn nữ nhân kiều mỹ, ngón tay Hoa Tinh tiến vào thăm dò địa phương mẫn cảm của nàng. Quý Nguyệt Mai toàn thân vặn vẹo, trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ, cả căn phòng tràn ngập hơi thở dề mê của hai người. Hoa Tinh hàm chứa tà tiểu, nhìn kỹ địa phương xinh đẹp thần bí, ngón tay làm việc tận tình trên thiên đậu, thật sâu kích thích ham muốn tình dục trong người nàng. Khách điểm vẫn tĩnh lặng. Lúc này quang hoa màu đen trong mắt Hoa Tinh đại thịnh, quanh thân bao phủ một cỗ hắc chân khí nhàn nhạt, có vẻ quỷ dị vô cùng, hết sức thần bí. Nhìn thân thể Quý Nguyệt Mai xích lửa mê người, Hoa Tinh tà khí mười phần lớn tiếng: “đứng lên, cỡi y phục cho ta.” nói xong đứng dậy buông thân thể nàng, ánh mắt mỉm cười nhìn nàng.

Quý Nguyệt Mai trong mắt hiện lên một tia mê mang, tựa hồ bị vẻ mặt tà dị của Hoa Tinh thật sâu hấp dẫn. Đứng dậy, nhẹ nhàng cởi quần áo Hoa Tinh, Quý Nguyệt Mai trong mắt hàm chứa nồng đậm tình dục. Hoa Tinh lúc này có chút tà dị, hai tay cầm hai quả nhũ cầu vung cao, dụng lực xoa nắn. Nhìn cặp ngọc nhũ mê người nơi tay không ngừng biến đổi bộ dáng, Hoa Tinh rất là hưng phấn, trong lòng cổ dục vọng màu đen càng thêm mãnh liệt. Hoa Tinh hắc hắc mỉm cười tà dị nói: “Bảo bối này của nàng thật lớn cảm giác thật sướng khoái, hắc hắc. Trơn lán mềm mại, thật sự là mê người.”

Quý Nguyệt Mai bị Hoa Tinh trêu ghẹo cảm thấy khó chịu cực kỳ, bộ ngực nhẹ nhàng chuyển động theo hai tay của Hoa Tinh. Cởi bỏ hết y phục, nhìn thân thể hùng tráng vô bì của Hoa Tinh, Quý Nguyệt Mai ánh mắt lộ ra một tia kiều mỹ, tim đập liên hồi. Quý Nguyệt Mai sóng mắt như nước, nhìn không được ngạo nhân trường thương của Hoa Tinh, nhẹ nhàng thiêu đậu trứ Hoa Tinh. Hoa Tinh quang hoa màu đen quanh thân thoáng hiện, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc tà dị.

Nhìn Quý Nguyệt Mai, Hoa Tinh trên tay dùng sức bóp mạnh, trong miệng lớn tiếng nói: “Không được lấy tay, dùng miệng, nghe không?” Hoa Tinh có vẻ không giống như lúc trước, tựa hồ xảy ra cái gì biến hóa. Quý Nguyệt Mai thân thể run lên, ngực đau nhói, vội nói: “Không được, đau quá, nhẹ tay một chút. Ta đáp ứng ta đáp ứng yêu cầu của người.” nói xong thân thể ngồi xổm xuống, ngậm lấy kiên đỉnh Hoa Tinh, dùng sức mân mê liếm quanh, hết sức thỏa mãn yêu cầu của Hoa Tinh.

Hoa Tinh hắc hắc cười tà dị, hưởng thụ cảm giác hầu hạ bằng miệng của nàng, thân thể mạnh mẽ ưỡn ra. Ánh trăng chéch hướng Tây, thời gian vẫn yên lặng trôi qua. đọc truyện tại . Hoa Tinh được Quý Nguyệt Mai toàn lực hầu hạ, thân thể kích thích cực kỳ, hai tay nhấc thân thể nàng lên, đặt nàng lên giường, hai tay nắm hai chân nàng tách ra, kiên đỉnh hùng tráng nhắm ngay địa phương thần bí đã lấy lợi không chịu nổi, tiến nhập thân thể nàng. Hoa Tinh nhìn không được quát to một tiếng, hưởng thụ thân thể mỹ nhân.

Nhìn hạ thể mỹ nhân, Hoa Tinh trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn. Hoa Tinh không ngừng tác chiến, tận tình hưởng thụ cảm giác trong thân thể mỹ nhân, Quý Nguyệt Mai kêu to một tiếng cảm giác đã đến vu sơn. Nguyệt hoa như sương, chiếu rọi đại địa một mảnh ngân bạch. Hoa Tinh không hề lưu tâm tận tình tận hưởng, nhìn trên người Quý Nguyệt Mai, nàng cực lực vặn vẹo phì đồn mê người, điên cuồng hưởng thụ cảm giác sung sướng tuyệt vời. Hoa Tinh dụng lực xoa bóp cặp tuyết nhũ, hung hăng bóp mạnh, hết sức cảm thụ thân thể đầy sức sống của nàng.

Thời gian cứ trôi đi, sự điên cuồng trong hai người dần dần chuyển thành yên tĩnh tĩnh, căn phòng lại trở nên yên lặng. Hoa Tinh nhìn Quý Nguyệt Mai dùng miệng hầu hạ thân thể, trong mắt hiện lên một tia màu sắc kỳ dị. Đây là lần đầu tiên Hoa Tinh cảm thấy thân thể được thỏa mãn, điều này làm cho trong lòng Hoa Tinh đối với mỹ nữ thành thực kiều mỹ xinh đẹp, có ý định chiếm hữu nàng. cảm thụ tư vị tuyệt vời của chiếc miệng nhỏ nhắn, Hoa Tinh quang hoa màu đen trong mắt chớp động, rồi đi đến quyết định, hẳn phải thu nữ nhân này làm thị nữ, sau khi đã có thể đùa bốn thân thể xinh đẹp mê người, hưởng thụ vũ mị phong vận động lòng người của nàng. Quý Nguyệt Mai phun ra na mê người tiểu ngoan bì, thân thể nằm trong lòng Hoa Tinh, cặp nhũ phong căng tròn mềm mại dán trên ngực hắn, nhẹ nhàng ma sát.

Quý Nguyệt Mai kiều mỹ nói: “Hoa Tinh, ta thế nào? được không?” nói xong đưa cặp môi hồng hôn Hoa Tinh.

Hoa Tinh tay phải vuốt nàng viên đỉnh đồn bộ, cảm thụ cảm giác co giãn, trong miệng khẽ cười nói: “cũng không tệ lắm, ta nhưng thật ra ngại thích. Nhìn thân thể mê người của nàng, ta cho nàng một cơ hội, làm

nha hoàn cho ta, sau này phải phục tùng ta, thế nào? Nếu nàng không đồng ý ta vẫn sẽ buông tha cho nàng, Hoa Tinh ta không phải là hạng người thích ép buộc nữ nhân. Nếu nàng đồng ý ta sẽ không màn đến dĩ vãng của nàng, chỉ cần nàng thành tâm thay đổi.”

Quý Nguyệt Mai trong mắt hiện lên một tia chần chờ, trong lòng nghĩ đến những lời nói của Hoa Tinh. Nhìn mắt Hoa Tinh, nơi đó lóe ra một tia hắc quang kỳ dị, thật sâu hấp dẫn trứ tâm linh Quý Nguyệt Mai. Hắn nói, cơ hội? làm nha hoàn cũng là một cơ hội? Có lẽ không tưởng. Tiến sát khuôn mặt Hoa Tinh, lắng lắng nhìn vào ánh mắt thâm thúy của hắn, Quý Nguyệt Mai nhẹ giọng nói: “Người nghĩ, hiểu được ta đáng làm nha hoàn thôi sao? Có lẽ trong mắt người ta vẫn là một nữ nhân dâm tiện?”

Hoa Tinh nghe vậy cười nói: “ta nói rồi, ta là sẽ không bắt buộc nữ nhân. Đối với những dĩ vãng của nàng, ta không biết, bởi vì ta không quản cuộc sống của nàng. Có lẽ trước kia nàng đã làm nhiều việc vô sỉ, nhưng rốt cục chỉ mình nàng biết, chắc hẳn nàng cũng chẳng muốn người khác biết. Tối nay cứu nàng cũng là vô tình, bất quá chúng ta gặp nhau cũng là hữu duyên, ta cho nàng một cơ hội. Có lẽ nàng cho rằng làm nha hoàn là một điều ủy khuất cho nàng, nhưng ta nói cho nàng biết, Hoa Tinh ta rất ít để ý đến người khác, tin rằng số người muốn theo ta cũng rất nhiều, nhưng cũng không có cơ hội. Đối với nàng ta không hề so đo có lẽ vì nàng đã gặp quá nhiều đau khổ, ta cũng không cần nghĩ nhiều. Với ta chỉ cần nàng nghe lời, đi theo ta.” lúc này Hoa Tinh, quang hoa màu đen trong mắt dần dần biến mất, khôi phục lại bản tính tiêu sái.

Quý Nguyệt Mai nghe vậy, ánh mắt lộ ra nhàn nhạt tâm tư. Nghĩ lại chuyện cũ bất giác quay đầu rơi lệ! nhìn Hoa Tinh, Quý Nguyệt Mai trong mắt có loại nói không nên lời mê hoặc, dĩ vãng luôn giữ lấy nàng, không một nam nhân nào muốn vĩnh viễn giữ lấy nàng, tất cả bọn họ đều sử dụng thủ đoạn, không một điểm bận tâm đến cảm thụ của nàng. chỉ có Hoa Tinh là người thứ nhất cảm thụ nàng, đã cho nàng lựa chọn cơ hội, có lẽ đây là Hoa Tinh trong miệng cơ hội ba. Ngắm lại trong chốn vô lâm đối với Hoa Tinh miêu tả, tựa hồ võ công hắn cực cao, người có chút tà dị, bên người đã có mỹ nữ Mai Hương. Trừ điểm này ra hắn cũng không đến nỗi. Ngắm lại vừa rồi hai người sự tình, Quý Nguyệt Mai trên mặt nhịn không được lộ ra một tia thẹn thùng. nhẹ giọng nói: “người thật sự không thềm để ý dĩ vãng ta sao, ta trong chốn vô lâm đã mang tiếng là dâm nữ, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của người.” âm thanh lộ ra vẻ ảm đạm ưu tư, rõ ràng đang phát ra nỗi đau từ trong tận đáy lòng.

Hoa Tinh nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa: “từ trong mắt nàng, đã cho ta cảm thấy nội tâm bên trong, vẫn còn hiện lên những nét chân thật. Mặc dù nàng đã trải qua không ít sự tình, nhưng ta nghĩ đó vốn không phải là bản tính của nàng, nàng cũng có những bi thương bất đắc dĩ. Người ở giang hồ, thân bất vô kỷ, nhiều sự tình cũng không thể đoán trước được. Nữ nhân như nàng, trong chốn giang hồ hỗn loạn, bảo vệ tính mạng đã là khó huống chi mơ ước xa vời? xinh đẹp đối với rất nhiều nữ nhân mà nói kỳ thật không phải một loại hạnh phúc, mà là một loại thống khổ. Xinh đẹp như nàng, tất sẽ có rất nhiều nam nhân có ý xấu, thời khắc nào cũng nghĩ cách làm hại nàng, hà có thể đề phòng được sao? vô lâm là một nơi thần kỳ, tràn ngập nguy hiểm lẫn kích thích, có kim tiền mỹ nữ, tài phú quyền lợi, thật sâu hấp dẫn những sơ nhân gia nhập. Đồng thời vô lâm cũng tràn ngập hung hiểm lẫn nguy cơ, tùy thời đều có thể đoạt đi tánh mạng của chính mình. Ta hành tẩu vô lâm, cũng không có mục tiêu gì, coi như đây là một lần lữ hành, có vô số cơ duyên, chờ ta đi giúp đỡ. Mỗi người đã gặp ta, đều là số mệnh, cho nên ta sẽ cho nàng một lần cơ hội, nàng hãy suy nghĩ thật rõ ràng.”

Quý Nguyệt Mai nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Tạ tạ người, cả đời này, người là người sau cùng có được thân thể ta, cho ta lựa chọn cơ hội. Ta trong lòng cảm kích người, nhưng là ta hiểu được, thân phận ta lúc này, thị không thể cùng với người một chỗ. Người có từng nghĩ tới chưa?”

Hoa Tinh cười nói: “điểm này ta tự nhiên nghĩ tới, ta muốn nói chính là, nàng bây giờ không cần đi theo ta, nếu đáp ứng làm nha hoàn của ta, ta sẽ có việc cho nàng lo liệu. Nếu làm tốt nàng cũng sẽ thành nữ nhân của ta. Nếu nàng có tâm nguyện gì chưa hoàn thành ta sẽ giúp?”

Quý Nguyệt Mai trong lòng có một tia cảm động, nhẹ nhàng hôn lên Hoa Tinh, cái lưỡi nhẹ xuất, nghênh tiếp theo Hoa Tinh triển miên, trong mắt tràn ngập cảm giác kích tình. Quý Nguyệt Mai ôn nhu nói: “ta đây sau khi là nha hoàn xưng hô với người thế nào công tử, chủ nhân, hoặc là kỳ hân?”

Hoa Tinh nghe vậy đáy lòng vui vẻ, trên mặt mang theo nụ cười nói: “nàng cứ gọi ta là chủ nhân, quan hệ của chúng ta tạm thời không cho người ngoài biết, như vậy sẽ giúp ích rất nhiều cho công việc sau này của

nàng, hiểu chưa?” nói xong tay phải dùng sức vuốt nàng phong đồn của nàng, ngón tay nhẹ nhàng phủ lộng trứ na mẫn cảm giải đất.

Quý Nguyệt Mai sắc mặt đỏ lên, kiều mỵ nói: “chủ nhân thật xấu a, vừa mới khiến cho nô tỳ toàn thân vô lực, lúc này lại đây hí lộng nhân gia.” nói xong thân thể đầy đặn mê người trong lòng ngực Hoa Tinh vận vẹo trứ, cặp vú cao vút ma xát trước ngực Hoa Tinh, nhìn ánh mắt Hoa Tinh, vẻ mặt đắc ý.

Hoa Tinh một bên hưởng thụ cặp nhũ phong mềm mại của Nguyệt Mai, một bên hỏi: “đêm nay các người năm người vây quanh hắc y nhân, cuối cùng là vì sự tình gì? Lần người vừa khởi na nam, nên chính là Tiêu Viễn Sơn ba?”

Nguyệt Mai một bên vận vẹo thân thể mềm mại, một bên nói: “Thưa chủ nhân, đêm nay lần nô tỳ vừa khởi nữ nhân thật là Tiêu Viễn Sơn. Chúng ta bao vây Hắc y nhân, là vì cướp đoạt cảm hấp (hộp gấm) trong tay hắn. Ta từ Tiêu Viễn Sơn trong miệng xong tin tức thuyết, cảm hấp cất dấu bên trong cất dấu tuyệt đại bí mật, ai hiểu được sẽ trở thành vô lâm chí tôn, ngạo thị thiên hạ.”

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị, trong miệng khẽ cười nói: “nguyên lai như thế, thật sự là bất ngờ. Tình huống lúc này, sợ rằng sự tình không nhỏ nữa rồi, lúc trước một ti thủy châu đã làm vô lâm nhốn nháo. Lúc này đây tại thành Lạc Dương, sẽ xảy ra biến cố.” vừa nói, một bên vuốt ve tuyết đồn mê người.

Quý Nguyệt Mai trong miệng thở gấp, kiều mỵ nói: “chủ nhân, người trên nô tỳ nữa, nhân gia thật sự không được. Người không phải nói có sự tình giao cho ta làm sao, có nói vào vấn đề chính không?”

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Ai biểu ta có nha hoàn xinh đẹp vậy, làm ta luôn hứng thú. Ta bây giờ lại muốn rồi, làm sao bây giờ, nhìn nàng kia.” Hoa Tinh trong mắt hàm chứa nhè nhẹ ý cười, nhìn như muốn ăn sống Nguyệt Mai.

Nguyệt mai nghe vậy sắc mặt đỏ lên, kiều mỵ nhìn hấn liếc mắt, hiển lộ nét thành thực mê người. Nguyệt mai trong miệng dịu dàng nói: “chủ nhân thật mạnh mẽ, nhân gia không phải là đối thủ của người. Bây giờ nếu chủ nhân có lệnh, nô tỳ chỉ có thể hết sức thỏa mãn yêu cầu chủ nhân.” nói xong, thân thể như rắn uốn éo đứng lên, kích thích tình dục Hoa Tinh.

Dưới màn đêm tĩnh lặng, Hoa Tinh lại một lần nữa nhắm nháp thân thể thành thực xinh đẹp của Nguyệt Mai, hưởng thụ phong vận kiều mỵ động lòng người của nàng. Bởi vì thân phận Nguyệt Mai, Hoa Tinh có thể không hề bận tâm phát tiết dục vọng nam nhân trên người nàng tận tình hưởng thụ tư vị đàn bà, hết thấy đều tùy tâm sở dục.

Nhìn thân thể mềm mại của Nguyệt Mai trong lòng mình, Hoa Tinh vuốt ve vú nàng, nhẹ giọng nói: “Nàng cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm nha. Nàng hãy nhớ sự tình vừa rồi, có thời gian nhớ tìm ta. Bây giờ ta trở về, người tỉnh ngủ hãy rời đi, nhớ kỹ bảo trọng chính mình, đề phòng nguy hiểm.” nói xong đứng dậy mặc quần áo.

Nguyệt Mai đứng dậy, nhẹ nhàng mặc quần áo giúp hấn, trong ánh mắt mang theo một tia trầm mê, nhẹ giọng nói: “cả đời này hy vọng người sẽ không quên ta, ta sẽ vĩnh viễn đem sự kiện tối nay ghi tạc trong lòng.”

Hoa Tinh thu hồi cánh tay đang vuốt ve nhũ phong của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, mỉm cười không nói. Nhìn mắt nàng, Hoa Tinh từ từ cúi hôn lên môi nàng, đôi môi nàng mấp má nói không nên lời tình ý bên trong. Hoa Tinh thâm tình bế nàng, cười nói: “Ta đi, ta sẽ làm người khác chú ý đến động tĩnh của nàng, khi nguy hiểm ta sẽ dẫn cứu nàng. Nàng hãy cẩn thận một chút, biết không? Ngủ ngon.” thân hình chợt lóe, rời khỏi song khẩu.

Quý Nguyệt Mai nhìn theo hướng Hoa Tinh vừa đi, ánh mắt lộ ra một tia mê mang, chính mình cũng không rõ, vừa rồi vì cái gì mà đáp ứng làm nha hoàn cho hấn. Chẳng lẽ vì hấn ỉnh cơ hội?. Đi tới bên giường, nhìn cảnh tượng trên giường, nhớ tới kiên đỉnh Hoa Tinh na hùng tráng mê người, Nguyệt Mai ánh mắt lộ ra một tia nhu tình. Ngắm lại cùng Hoa Tinh hội ngộ, không phải chính mình cũng suy nghĩ vậy sao? Từ cái liếc mắt của hấn, chính mình cũng đã nghĩ, cả đời này nếu có thể cùng hấn cùng một chỗ, thật là quá tốt! Bây giờ chẳng phải đã đạt thành tâm nguyện rồi sao? Nghĩ đến vừa rồi chính mình cùng hấn thân thể

hòa làm một, Quý Nguyệt Mai trong lòng nhịn không được mọc lên một cổ ngọt ngào, một loại thỏa mãn tâm nguyện, khiến nàng cảm thấy vô cùng cao hứng.

Màn đêm qua đi, vầng dương đang ló dạng. Dương đông ánh mặt trời chiếu vào phòng, Hoa Tinh ngồi dậy, nhớ tới sự tình tối hôm qua, trên mặt nhịn không được lộ ra mỉm cười. Nhớ tới Quý Nguyệt Mai, Hoa Tinh trong lòng có chút kỳ quái. Chính mình cứu nàng, giữ nàng lại, mạnh mẽ thu phục, chiếm được nàng, biến nàng thành nha hoàn của mình, nhâm chính mình đùa bỡn. Khả tới đối mặt nàng thì, chính mình lại mềm lòng, có lẽ cả đời này, nhược điểm duy nhất của mình là nữ nhân. Ngẫm lại tương lai còn xa, chính mình khản tới tâm ngạnh một chút, bằng không tại đây hiểm ác trong chốn võ lâm, sợ rằng hội xuất sự tình.

Nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hoa Tinh vừa nghe biết là Âm Vũ. Con người Hoa Tinh vừa chuyển, nhịn không được lộ ra một tia ngoan bĩ, mang mắt nhắm lại. Không lâu sau Âm Vũ tiến đến, vừa nhìn Hoa Tinh ngủ say, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn, ngồi tại bên giường, lẳng lặng nhìn hắn. Hồi lâu, Hoa Tinh vẫn nằm yên, Âm Vũ nhịn không được nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên mặt hắn, biểu đạt thâm tình với hắn.

Hoa Tinh đột nhiên hai tay ôm lấy Âm Vũ, nhìn ánh mắt nàng thẹn thùng, Hoa Tinh cười nói: “Vừa rồi tại đánh lén ta a, có phải là nàng?” nói xong hai tay ôm lấy ngực nàng, vừa lần trên lớp quần áo vừa xoa bóp. Âm Vũ sắc mặt đỏ lên, trong miệng vội hỏi: “công tử, chàng rời giường thôi, các nàng đều đang đợi chàng ăn cơm. Đừng trêu ta nữa, chàng khiến cho Vũ nhi khó chịu cực kỳ, tha Vũ nhi nha, đừng để các nàng chờ lâu.” Âm Vũ nhẹ nhàng vận vẹo trừu thân thể, như là đang trốn tránh, hoặc như là câu dẫn. Cái miệng nhỏ mê người phát ra thanh âm nhẹ nhẹ. Hoa Tinh hai tay vẫn như cũ, không thả Âm Vũ ra, cùng nàng đi ra phòng ăn.

75. Chương 75: Âm Thảo Trọng Hiện

Sau điểm tâm, Hoa Tinh dẫn theo tam nữ và Cô Ngạo rời khỏi khách sạn, đi về phía Lạc Dương. Nghĩ tới hôm nay có thể tới Lạc Dương, trong lòng tam nữ đều có vẻ hưng phấn, trên đường đi có vẻ khá thoải mái.

Khi ra khỏi thị trấn, một đệ tử của thư viện khi vượt qua sát hãn, thuận tay giao cho Hoa Tinh một cuộn chỉ điều (giấy điều). Khi rời khỏi thị trấn, liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, Hoa Tinh mở cuộn chỉ điều trong tay, nhìn kỹ, trên mặt lộ ra vẻ tà dị. tại

Vừa đi, Hoa Tinh vừa nhẹ giọng nói với những người ở bên cạnh: “Vừa rồi thư viện có truyền đến tin tức, Trọng Sơn và Lâm Phương đã gặp lại nhau, bây giờ cũng đang đi về phía Lạc Dương, sau chúng ta một ngày đường. Tin tức thứ hai, nhân sĩ võ lâm tiến nhập Lạc Dương, đã vượt quá một ngàn người. Đám nhân sĩ võ lâm này đều vì cảm hạp thần bí kia mà tới, nghe nói nó ẩn tàng một tuyệt bí, thập phần thu hút chú ý của người khác. Tin tức thứ ba có nói, vào lúc này, khi Hoa hội cử hành, đã khiến ột tổ chức thần bí của Tây Bắc chú ý, bọn họ đã bí mật phái người tới Lạc Dương, theo dõi sát sao từng động tĩnh của Hoa hội. Theo nguồn tin của thư viện, tổ chức này thập phần thần bí, tên là Tụ Hoa cung, là một tổ chức chỉ mới xuất hiện trong mười năm nay. Tổ chức này chuyên môn bắt cóc các nữ tử xinh đẹp, sau đó đem họ tới Tây Vực bán cho dị tộc ở nơi này, khiến họ vĩnh viễn không có ngày về. Đây là một tổ chức tương đối tà ác, bọn chúng tới bây giờ còn chưa dám hạ thủ với các nữ tử trong võ lâm, chính là vì sợ gây chú ý cho người khác. Đối tượng mà bọn họ lựa chọn tất cả đều là những nữ tử bình thường có khuôn mặt xinh đẹp, vừa không khiến người khác chú ý, lại dễ dàng đối phó, cho nên Lạc Dương hoa hội, chính là thời cơ tốt nhất để bọn chúng xuống tay.”

Tam nữ và Cô Ngạo khi nghe như vậy, sắc mặt đều biến đổi, mặc dù Hoa Tinh nói hơi có chút mơ hồ, nhưng bốn người cũng hiểu được cái ý tứ bị đem bán sang Tây Vực, vĩnh viễn không có ngày trở về là thế nào. Về mặt của Mai Hương đầy phẫn nộ nói: “Những tên này thật đáng hận mà, thật là bọn bại hoại của võ lâm, không ngờ lại làm ra cái loại sự tình chẳng còn chút nhân tính gì như vậy. Nếu để muội gặp gỡ bọn chúng, muội nhất định giết sạch bọn chúng, báo thù huyết hận cho những tỷ muội đã từng thụ nhục.”

Vẻ mặt của Âm Vũ và Trần Lan cũng rất bất bình, chỉ là không nói ra mà thôi. Sắc mặt của Cô Ngạo đầy lạnh lùng, nói: “Những tên này thật đáng chết, nếu có cơ hội nhất định phải diệt trừ tổ chức tà ác như vậy, để bảo vệ cho hòa bình và yên ổn của võ lâm, bảo hộ cho các vị hương thân phụ lão chốn quê nhà, không để người ta khi dễ được. Công tử, thỉnh phái người đi điều tra nơi ẩn thân của tổ chức này, Cô Ngạo nguyện ý xuất lực, vì những tỷ muội chốn quê nhà, góp một chút sức mọn.”

Hoa Tinh nhìn Cô Ngạo, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, nhẹ giọng nói: “Thật là một hán gia (con người Trung Hoa), thật là hảo nam nhân, có chí khí. Ta sẽ sai nhân mã đi tra xét rõ ràng sự tình này, đến lúc đó chúng ta cùng nhau tiêu diệt tổ chức tà ác kia, báo thù huyết hận cho những tỷ muội đã từng chịu khổ.” Nói xong vỗ nhẹ bả vai của Cô Ngạo, dùng ánh mắt kiên định nhìn hấn.

Trong lòng Cô Ngạo đầy kích động, đối với Hoa Tinh thập phần kính nể. Hấn hiểu được Hoa Tinh mặc dù hơi trắng hoa phóng dăng, chỉ thấy hứng thú với nữ nhân, nhưng đối với loại đại sự có quan hệ tới an nguy của dân chúng, hấn cũng rất hay để ý. Cô Ngạo kích động nói: “Đa tạ chút tâm ý này của công tử, Cô Ngạo này thực sự bội phục vô cùng.”

Hoa Tinh cười nói: “Được rồi, ta hiểu tâm tình của ngươi mà, chúng ta tiếp tục đi tiếp nào. Tối giữa trưa là có thể tới Lạc Dương cổ thành đây phồn hoa rồi, đi thôi.” Nói xong vừa đi vừa nói cười với tam nữ.

Trên quan đạo bên ngoài thành Lạc Dương mười dặm, lúc này đang tụ tập một lượng lớn nhân sĩ võ lâm. Mọi người làm thành một cái vòng tròn lớn, nhìn chăm chú tới mức không chuyển nhãn tới những người bên trong. Chỉ thấy giữa sân có sáu người đang đứng, đều đứng tách rời nhau, trong đó có một nữ năm nam. Nữ tử kia vừa trẻ tuổi lại mỹ lệ, thân hình kiều hảo, khuôn mặt mê người, trong mắt mang theo chút tinh quái, đang cùng với một thiếu niên anh tuấn khoảng hơn hai mươi tuổi đang đứng chung. Hai người này chẳng phải ai khác, chính là Hoa Tinh trong lúc vô ý đã gặp qua Thượng Quan Yến và Khúc Trúc, không tưởng được là bọn họ lại xuất hiện ở đây.

Phía bên trái của Thượng Quan Yến là một hắc y thiếu niên, nhìn bộ dạng thì khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, thập phần anh tuấn, chỉ là vẻ mặt hơi lạnh lùng, khiến cho người ta cảm thấy băng lãnh. Nếu Hoa Tinh mà ở đây, hấn chắc sẽ nhận ra người kia là ai, người này chính là Dạ Phong đã xuất hiện cùng với La Văn. Ánh mắt của Dạ Phong đầy lạnh lùng, lẳng lặng nhìn hôi y nhân (người áo xám) phía bên trong. Chỉ thấy hôi y nhân này ước chừng khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, khuôn mặt tuy thanh tú nhưng lại mang theo ba phần tà ác, trong mắt ẩn dấu một loại âm sâm chi khí, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Hai người còn lại, một là đệ nhất cao thủ của Hoa Sơn Phái Chu Lượng, người kia không ngờ là Tiêu Viễn Sơn. Ánh mắt của hai người đều nhìn chăm chăm vào hôi y nhân này, hiển nhiên đang có chủ ý nào đó.

Lúc này, hôi y nhân cười lạnh một tiếng nói: “Nếu các ngươi đã không muốn động thủ, ta đây phải cáo từ rồi” Nói xong, thân thể hơi xoay lại, thi triển ra một loại thân pháp tuyệt diệu, xông ra khỏi vòng vây từ phía Thượng Quan Yến. Nhưng vào lúc thân thể của hôi y nhân này muốn thoát khỏi vòng vây của năm người, thân thể của hắc y thiếu niên trong nháy mắt đã xuất hiện phía trước hấn. Hắc y thiếu niên Dạ Phong này cười lạnh nói: “Quay lại.” Song thủ nhanh như chớp công ra mười bảy đạo chưởng phong, cường hoành bức hôi y nhân này phải trở lại.

Hôi y nhân này nhìn Dạ Phong, trong lòng có vẻ kinh ngạc, tựa hồ hấn cũng không nghĩ Dạ Phong lại lợi hại như vậy, chưởng kinh cực kỳ mạnh mẽ. Thân hình nhanh chóng thối lui, khi tiếp đất, trong nháy mắt lại xoay chuyển, tránh khỏi công kích Chu Lượng và Tiêu Viễn Sơn.

Hôi y nhân này cười lạnh một tiếng đáp: “Nếu còn không muốn động thủ, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt (ra tay ác độc). Xem chiêu.” Nói xong song thủ cong lại thành trảo, hình như lưỡi câu, trong nháy mắt ảo xuất ra trảo ảnh đầy trời công tới Tiêu Viễn Sơn.

Hôi y nhân này liếc mắt nhìn năm người xung quanh, hấn hiểu được trong những người này, võ công của Thượng Quan Yến là thấp nhất, sau đó là Tiêu Viễn Sơn. Bởi vì Thượng Quan Yến không hề động thủ, cho nên hôi y nhân cũng không ra tay với nàng. Trong năm người này, võ công của Dạ Phong là thần bí nhất, khiến cho hôi y nhân nhìn không thấu, cho nên hấn cũng không muốn động thủ cùng Dạ Phong.

Trong mắt Tiêu Viễn Sơn lộ chút cười lạnh, miệng nói: “Tối hay lắm, tiếp ta một chưởng nào.” Nói xong,

hữu thủ cong lại, toàn lực bỏ ra một chưởng, ẩn chứa mười thành công lực nghên đón lợi trao của hồi y nhân. Đồng thời tả thủ che trước ngực, cẩn thận phòng ngự những yếu điểm phía trước ngực.

Đồng thời khi hồi y nhân công tới Tiêu Viễn Sơn, Dạ Phong chỉ lẳng lẳng đứng tại chỗ, còn trường kiếm của Hoa Sơn phái Chu Lượng rung động, ảo xuất mười hai đóa kiếm hoa, giống như thiên nữ tán hoa, bao trùm những điểm yếu hại toàn thân của hồi y nhân. Thượng Quan Yến và Khúc Trúc chỉ lẳng lẳng đứng ở bên cạnh, nhìn ba người giao thủ.

Nhìn được một lúc, cái miệng nhỏ xinh của Thượng Quan Yến chu lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Không thể tưởng được người này không ngờ lại có thực lực như vậy, thật là tức chết mà.” Về mặt mặt hứng, tựa hồ bởi vì võ công của hồi y nhân này thật quá cao, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Khúc Trúc cười cười đầy bất đắc dĩ, nhìn bộ dạng khó chịu của Thượng Quan Yến, trong lòng nhin không được cười khổ. Nhẹ vuốt ve mái tóc của nàng, Khúc Trúc nói: “Bây giờ đã biết người khác ta lợi hại thế nào rồi chứ, vừa rồi ai còn muốn làm loạn, nói rằng suy nghĩ rồi đi thật là đáng xấu hổ, phải không? Muội đó, thật là nghịch ngợm mà, xem ra ta đã làm hư muội rồi.”

Thượng Quan Yến nghe vậy, khuôn mặt nở một nụ cười đầy kiêu mị, nhìn Khúc Trúc làm nũng nói: “Nhân gia chỉ đùa vui thôi mà, sau này đều nghe lời huynh, được không? Muội biết huynh cực kỳ yêu thích nhân gia mà, có phải không, Khúc Trúc ca ca?” Bộ dáng làm nũng cùng nụ cười mỹ lệ động lòng người, thật là cực kỳ kiều diễm. Khúc Trúc trêu mếu nhìn nàng, nhin không được từ từ gật đầu.

Hồi y nhân nhìn một chưởng của Tiêu Viễn Sơn, ánh mắt lộ ra vẻ âm lãnh yếu ớt, hữu thủ đột nhiên gia tốc, lại tăng thêm ba thành lực đạo, trong nháy mắt va chạm với hữu chưởng của Tiêu Viễn Sơn, phát ra một âm thanh chất chúa. Trong mắt người áo xám hiện lên tiểu ý lạnh lẽo, thân thể nương theo lực phản chấn, chuyển thân tránh né sáu xích, cực hiểm tránh được trường kiếm của Chu Lượng. Còn thân thể của Tiêu Viễn Sơn run rẩy, bị đánh bay ra ngoài tới một trượng năm, trượng sáu thước, trong không trung phun ra mấy ngụm tiên huyết, khi tiếp đất rơi thân thể phải lay động vài lần, lui lại thêm mấy bước nữa mới đứng lại được. Sắc mặt của Tiên Viễn Sơn tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, liếc mắt nhìn mấy người còn lại, rồi chuyển thân vội vàng bỏ đi.

Sắc mặt của những người đứng xem bên cạnh đại biến, không thể tưởng được danh tiếng của hồi y nhân này chưa được truyền tụng, mà võ công lại lợi hại như vậy. Khiến cho 'Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn bài danh thứ tư trên Địa Bảng lần này phải trọng thương bỏ chạy, võ công của hắn còn không phải xếp trên Địa Bảng sao? Nhưng vì sao cho tới nay vẫn chưa từng nghe nhắc tới người này?

Trong mắt Chu Lượng cũng bắn ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ được hồi y nhân chẳng có tên tuổi gì này, không ngờ lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ, Xem ra hôm nay phải cẩn thận hơn nhiều rồi. Khúc Trúc nhẹ nhàng tiến lên phía trước che chắn cho Thượng Quan yến, để phòng ngừa hồi y nhân này đột nhiên xuất thủ làm nàng bị thương. Chỉ có Dạ Phong là lẳng lẳng nhìn hồi y nhân này, trong mắt lộ ra thần sắc kỳ quái, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó.

Hồi y nhân lạnh lùng nhìn đám người xung quanh, kể cả đám người đang đứng xem. Rồi cuối cùng ánh mắt của hồi y nhân này đặt trên người của Dạ Phong, nhẹ giọng nói: “Người là ai, vì sao lại muốn ra tay với ta, mục đích có giống với bọn họ không?”

Dạ Phong lãnh đạm đáp: “Người là ai, vì sao lại muốn đánh động đến sự chú ý của người khác? Chẳng lẽ trên người người có điều gì không muốn để người ta biết được, Hay đang cất dấu một bí mật khiến người khác cảm thấy hứng thú?” Dạ Phong hỏi ngược lại vài câu, cũng không hề nói ra mục đích của mình.

Ánh mắt của hồi y nhân đầy lạnh lùng, nhìn thoáng qua Thượng Quan Yến và Khúc Trúc, rồi lại nhìn thoáng qua Chu Lượng đang nắm chặt trường kiếm, lạnh lùng nói: “Nếu các người cảm thấy hứng thú, cứ việc ra tay thử xem sao, hy vọng không khiến các người hối hận.” Nói xong thân hình đột nhiên biến mất, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Khúc Trúc, một trao công về phía Thượng Quan Yến. Hiên nhiên hồi y nhân này nếu muốn đả bại đám người này, thì trước hết phải thu thập người có võ công yếu nhất là Thượng Quan Yến.

Sắc mặt của Khúc Trúc trầm xuống, ngũ chỉ của hữu thủ huy động, trong nháy mắt phát ra năm đạo chỉ lực cực kỳ cường mãnh, mang theo uy lực xuyên sơn liệt thạch (xuyên núi phá đá), nghênh đón hữu trao

của hội y nhân.

Chỉ phong mạnh mẽ, mang theo những tiết rin rít như muốn phá không, rung động thật, khiến cho hội y nhân cũng phải giật mình. Hàn quang trong mắt hội y nhân chợt lóe lên, Âm Phong Trảo nơi hữu thủ trong nháy mắt] phát ra một đạo thanh sắc trảo ảnh, giống như rất thực vậy, chấn tan chỉ lực của Khúc Trúc. Thêm vào đó tả thủ cong lại, vỗ lấy thân thể của Thượng Quan Yến, hiển nhiên là muốn làm thương tổn tới Thượng Quan Yến.

Về mặt của Khúc Trúc khẽ biến, đem theo thân thể của Thượng Quan Yến tránh đi sáu thước, tránh thoát được công kích của hội y nhân. Mũi chân hơi điểm nhẹ, thân hình Khúc Trúc xoay chuyển, khi chợt lóe lên, thì xảo diệu đã ở bên cạnh của Dạ Phong.

Buông Thượng Quan Yến ra, thập chỉ của Khúc Trúc cùng bắn ra, mười đạo chỉ phong phá không phóng ra, chia ra tấn công vào huyết đạo toàn thân của hội y nhân, nhất thời khiến đám người đứng xung quanh hội y nhân phải né tránh.

Thượng Quan Yến ở bên cạnh chỉ lớn tiếng hô: “Mạnh thêm vào, Khúc Trúc. Nhanh một chút nào, đứng rồi, cứ như vậy nhé, phải giáo huấn cho hắn thật mạnh, Tốt nhất là đánh cho hắn học máu, tránh cho hắn có bộ dạng dương dương tự đắc như vậy, bộ mặt quỷ quái âm sâm như vậy, khiến ai nhìn cũng phải khó chịu.” Thượng Quan Yến hô lớn tiếng như vậy, khiến cho đám người đang đứng xem bị năng thu hút. Phần lớn những người này đều chăm chú nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ của nàng, đôi nhũ phong đang từ từ nhấp nhô, trong lòng thầm hô tuyệt quá.

Chu Lượng của Hoa Sơn phái vừa thấy Khúc Trúc đang chế trụ hội y nhân này, thầm nghĩ phải nhân cơ hội này mới được, vội vàng huy kiếm xông lên, miệng lớn tiếng nói: “Chàng trai trẻ, ta tới giúp cậu một tay, chúng ta cùng nhau thu thập tên này.” Trường kiếm giống như linh xà, tràn đầy những biến hóa quỷ dị khó lường, đầy những tinh tú trong kiếm pháp của Hoa Sơn phái. Mỗi một kiếm của Chu lượng đều rất hiểm ác đâm vào những bộ vị yếu hại của hội y nhân, cố tình dồn hắn vào chỗ chết.

Ánh mắt của hội y nhân này hơi lộ ra vẻ âm sâm, nơi khóe miệng nở nụ cười lạnh, nhìn Chu Lượng và Khúc Trúc, thân thể trong nháy mắt gia tốc, chớp động cực nhanh. Dưới ánh nắng chói chang, mọi người chỉ thấy một cái bóng xám mờ nhạt, thoáng hiện rồi cực nhanh biến mất trong phương viên (chu vi) một trượng. Thân pháp cực nhanh, thân hình thật quý bí, khiến lòng người phải kinh hãi. Song thủ của hội y nhân chuyển thành trảo, âm hàn chi khí chỉ trong nháy mắt tràn ngập trong phương viên vài trượng, khiến nhiệt độ trong nháy mắt giảm xuống cực nhanh, bốn phía là một mảng âm trầm. Ánh mắt của hội y nhân này lộ vẻ lạnh lùng, song toàn lực thi triển Âm Phong Trảo, thanh sắc trảo ảnh bay đầy trời, mang theo sự hung hiểm không cùng, công tới Khúc Trúc và Chu Lượng.

Sắc mặt của Khúc Trúc trầm xuống, trong lòng vô cùng khiếp sợ, song thủ liên tục điểm ra, vô số đạo chỉ lực kích thẳng vào thanh sắc trảo ảnh kia. Đồng thời thân hình xoay chuyển, né tránh công kích âm sâm độc ác của hội y nhân. Trong lòng Chu Lượng cũng chẳng thể thoải mái hơn, không thể tưởng được thân phận của hắn đường đường là đệ nhất cao thủ của Hoa Sơn phái, không ngờ lại bị hội y nhân này làm cho hoảng hốt tránh né thoái lui, võ công của người này của thật không đơn giản. Thân hình của hội y nhân này càng lúc càng nhanh, song thủ xuất chiêu cũng càng lúc càng nhanh, nhất thời đầy trời đều là thanh sắc trảo ảnh, khiến cho hai người Khúc Trúc và Chu Lượng không có lực để hoàn thủ. Nhìn về kinh hãi trong mắt Khúc Trúc và Chu Lượng, hội y nhân này chỉ cười lạnh hắc hắc vài tiếng, thân thể đang di động cực nhanh không hề có dấu hiệu báo trước trong nháy mắt đã dừng lại. Trong mắt hội y nhân này đầy vẻ tàn nhẫn, song thủ toàn lực xuất ra một kích Âm Phong Trảo, nhất thời hai đạo thanh sắc thương long (rồng lớn) lớn đến cả trượng xuất hiện phía trước hai người. Thanh long mở miệng thật lớn, ẩn chứa những tiếng rin rít như muốn nuốt hai người, những người đứng xem xung quanh trong thất tình hình như vậy, trong lòng cả kinh, về mặt của Thượng Quan Yến đầy kinh hãi, miệng không ngừng hét lớn.

Thanh long gầm lên, mang theo tiếng rống lớn như muốn rung chuyển trời đất, chỉ trong nháy mắt kích trúng Chu Lượng và Khúc Trúc. Thân hình của hai người bị chấn bay tới ngoài hai trượng, khi tiếp đất, miệng phun đầy tiên huyết, đã bị trọng thương. Trường kiếm của Chu Lượng bị chấn nát, hổ khẩu tứa máu, thân thể bị nội thương nghiêm trọng. Nhìn hội y nhân này, trong mắt Chu Lượng có vẻ hoảng sợ, không thể tưởng được võ công của người này lại cao cường như vậy, thật khiến người ta khó tin.

Khúc Trúc bị thương nhẹ hơn một chút, bởi vì hấn ở thơi khắc mấu chốt khi yếu hại đi qua, không có chút ngoại thương, chỉ là bị nội thương, khí huyết có chút tắc nghẽn. Khi tiếp đất, người mà Khúc Trúc nhìn trước tiên là Thượng Quan Yến, thấy nàng đang chạy tới, Khúc Trúc lộ ra chút bất đắc dĩ, hấn cười khổ một tiếng. Thượng Quan Yến chạy đến bên Khúc Trúc, đỡ hấn dậy, rồi nhẹ giọng hỏi: “Huynh không việc gì chứ, không thể trách huynh được, đều tại muội không tốt.”

Khúc Trúc nhẹ giọng nói: “Không có gì đâu, chỉ là một vết thương nhẹ thôi mà, không cần phải lo. Cười lên nào, ta không thích bộ dạng mất hứng của muội.” Khúc Trúc mềm nhẹ nhìn nàng, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Phía bên này, hôi y nhân sau khi đánh trọng thương hai người Khúc Trúc, khuôn mặt lộ ra vẻ âm lãnh, lẳng lẳng nhìn Dạ Phong đang đứng đó. Dạ Phong cũng lẳng lẳng nhìn hấn, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, mặt không đổi sắc. Hôi y nhân cười lạnh nói: “Người có còn muốn thử một lần không?”

Dạ Phong lạnh lùng nhìn hấn, có chút lạnh nhạt nói: “Ta đích xác muốn lĩnh giáo một chút cao chiêu của các hạ, xem xem người đã luyện Âm Phong Trảo tới hỏa hầu nào rồi.”

Đồng tử của hôi y nhân co lại, ánh mắt chỉ trong nháy mắt trở nên lẳng lệ vô cùng, âm trầm liếc nhìn gió đêm. Hấn âm lãnh nói: “Nếu người đã muốn thử, ta đây cũng thành toàn cho người.” Dứt lời, thân thể của hôi y nhân lại chớp động, trong không trung chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, thanh sắc trảo ảnh lẳng lệ chỉ trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt của Dạ Phong.

Ánh mắt của Dạ Phong trầm xuống, thân hình hơi nghiêng về sau, hữu thủ bỏ nghiêng một chương về phía ngực trái của hôi y nhân, chưởng kinh cực kỳ cường mãnh, mang theo tiếng xé gió, âm thầm xuất hiện trước ngực của hôi y nhân. Một chương kỳ tuyệt xảo diệu, âm nhu quý dị, hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người. Thân ảnh chớp động, thân thể của hai người trong không trung lần lượt thay đổi, vô số thanh sắc trảo ảnh và chương ảnh phát sinh va chạm, sản sinh luồng khí lưu mạnh mẽ, hình thành một cổ toàn phong (cơn lốc), phát tán ra bốn phía. Luồng khí lưu mạnh mẽ này như có một đạo cuồng phong vô hình, bức những người xung quanh lùi sau hai bước.

Võ công của hôi y nhân này thật cao, công lực thâm hậu, thật là ngoài dự đoán của mọi người. Trong mắt Dạ Phong dần dần lộ ra vẻ nghi trọng, thể công của song thủ càng ngày càng mạnh mẽ, cường hoành ép về phía đối thủ. Trong lòng của hôi y nhân đối với võ công của Dạ Phong cũng thập phần kinh hãi, sau khi giao thủ được mười chiêu, hấn biết rằng, nếu hai người muốn phân cao thấp, sợ rằng không phải là sự tình chỉ trong nửa hồi là giải quyết được. Nhìn người đứng xem càng ngày càng nhiều, hôi y nhân chẳng có tâm ý dây dưa với Dạ Phong nữa. hấn hét lớn một tiếng, hữu thủ xuất ra một trảo kích thẳng tới ngực của Dạ Phong, thập phần hung mãnh. đọc truyện tại . Thân sắc của Dạ Phong khê biến, cũng bỏ ra một chương, nghênh đón hữu trảo của hôi y nhân. Chương trảo khi va chạm, một tiếng nổ lớn nổ ra, hai nhân ảnh bắn ra hai phía. Dạ Phong khi tiếp đất chỉ cảm thấy khí huyết quay cuồng, chân khí không thông suốt, bèn vội vàng vận tụ chân khí để đả thông tắc nghẽn trong kinh mạch.

Thân hình của hôi y nhân rơi xuống cách Khúc Trúc cũng không xa, khí huyết của hấn cũng tắc nghẽn, chân khí trở nên hư ảo. Liếc mắt nhìn Dạ Phong, thấy tình hình của hấn cũng chẳng khác mình bao nhiêu, đồng tử của hôi y nhân này vừa chuyển, ánh mắt di chuyển về phía Thượng Quan Yến. Nhìn Thượng Quan Yến, ánh mắt của hôi y nhân lộ ra vẻ kỳ dị, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì đó. Chỉ thấy thân hình của hôi y nhân chợt lóe lên, bắt lấy Thượng Quan Yến, rồi thân hình nhanh chóng né sang một bên, phóng ra bên ngoài.

Khúc Trúc ở trên mặt đất hét lớn một tiếng, không để ý tới bản thân đang bị trọng thương, cường hoành vận tụ chân khí, toàn lực đuổi theo hôi y nhân. Song Khúc Trúc chỉ đuổi theo được gần ba trượng, thì thân thể đột nhiên ngã xuống. Nguyên lai nội thương của hấn tuy không phải trí mạng, nhưng Âm Phong Trảo âm hàn cực kỳ, một cổ âm hàn chỉ khí đã xâm nhập vào kinh mạch của hấn, khiến cho chân khí toàn thân bế tắc, không thể nào vận hành được.

Khi Dạ Phong và hôi y nhân giao thủ, có mấy người từ bên ngoài từ bên ngoài gia nhập đám đông đứng xem. Mấy người này không phải ai khác, chính là năm người Hoa Tinh. Mai Hương thấy có một đám người xúm lại xem náo nhiệt, sắc mặt rất vui vẻ nói: “Nhanh chân lên nào, bên kia nhất định có điều gì đó rất thú vị, chúng ta mau tới xem đi.” Nói xong bèn kéo tay của Âm Vũ và Trần Lan, mau chóng chạy tới. Ở phía sau, Hoa Tinh và Cô Ngạo nhìn nhau, đồng thời cũng lộ vẻ thấu hiểu, tiến tới quan sát.

Khi hôi y nhân bắt đi Thượng Quan Yến, Khúc Trúc ra sức muốn đuổi theo, rồi đột nhiên ngã xuống, Hoa Tinh đột nhiên lên tiếng: “Cô Ngạo, người mau đi đỡ thiếu niên kia, ta và hắn đã từng có một đoạn duyên nợ.” Dứt lời, thân ảnh của Hoa Tinh đột ngột biến mất.

Hôi y nhân sau khi bắt được Thượng Quan Yến, trong nháy mắt đã phong bế huyết đạo của nàng, tránh cho nàng ta kêu la, khiến cho hắn thêm phiền phức. Thân pháp của hôi y nhân này nhanh như thiểm điện, chỉ một lần là đạt tới mười bảy mươi tám tượng, thập phần kinh người. Còn Thượng Quan Yến bị hắn bắt được, trong lòng hoảng sợ cực kỳ, không biết hắn sẽ đối đãi với nàng thế nào, nghĩ đến đủ các loại kết quả đáng sợ, về mặt Thượng Quan Yến nhìn không được trở nên kinh hoàng. Nhưng khi hôi y nhân vừa phóng đi được ba mươi tượng, đột nhiên phía trước có một nhân ảnh chớp động, chặn đường của hắn.

Sắc mặt của hôi y nhân trầm xuống, thân hình mau chóng di động, trong nháy mắt đã thay đổi phương vị tới tám lần, tốc độ cực nhanh, thiên hạ hiếm thấy. Song nhân ảnh ở phía trước mặt, không ngờ cũng di động chẳng sai một ly tám lần, lần nào cũng chắn trước mặt hắn. Cảnh tượng này khiến trong lòng hôi y nhân nổi lên một cỗ kinh hãi, nhìn thiếu niên phía trước mặt, trên người vận y phục màu thiên lam sắc (xanh da trời), thân hình thon dài, khuôn mặt anh tuấn tuyệt luân, thiên hạ hiếm thấy. Trên khuôn mặt thiếu niên này là chút tiểu ý nhẹ nhẹ, có vẻ khá tiêu sái thông dong, hai hàng lông mày khi hơi giãn ra, lộ ra thần sắc tà dị, tràn ngập mị lực không cùng.

Sắc mặt của hôi y nhân lạnh nhạt nói: “Người là ai, sao lại ngăn cản đường đi của ta?”

Hoa Tinh nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Âm Phong Trảo của các hạ đã đạt được thập thành công lực, xem ra thời gian tu luyện cũng đã rất lâu rồi, phải không? Còn ta là ai ư, không quan trọng, ta với người chẳng có hứng thú, chỉ cần người thả cô nương kia ra, ta sẽ để người đi.” Nói xong, nhìn thấy thần sắc hoan hỉ trong mắt của Thượng Quan Yến, hắn nháy nháy mắt với nàng, tựa hồ như muốn nói một điều gì đó.

Thượng Quan Yến hiển nhiên không nghĩ đến lại gặp gỡ Hoa Tinh, lúc này thấy hắn có thể cứu được mình, Thượng Quan Yến vội vàng nhìn hắn, ánh mắt lộ ra thần thái cầu xin hắn ra tay cứu giúp.

Hôi y nhân đối với sự tình Hoa Tinh chỉ một chút đã nhận ra sự tình về Âm Phong Trảo của hắn cũng hơi giật mình, nhưng hắn cũng không muốn dễ dàng buông tha cho người mà hắn đã bắt được. Hắn cười lạnh nói: “Vây còn phải xem bản lĩnh của người thế nào đã.” Nói xong Âm Phong Trảo lại xuất hiện nơi hữu thủ, nhất thời một đạo thanh long kích thẳng tới Hoa Tinh, uy lực thập phần kinh người.

Ánh mắt của Hoa Tinh lộ ra chút tiểu ý nhàn nhạt, thân thể nhoáng lên, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau của hôi y nhân, ánh mắt tươi cười nhìn hắn. Thần sắc của hôi y nhân cả kinh, trong lòng biết đã gặp phải cường địch rồi, với tốc độ của hắn, thế gian đã ít có rồi, không thể tưởng được thân pháp của Hoa Tinh so với hắn còn nhanh hơn, sao có thể không khiến cho hắn giật mình được. Nhanh chóng chuyển thân, hôi y nhân đề phòng Hoa Tinh sẽ tấn công, song Hoa Tinh chỉ lạnh nhạt nhìn hắn, một chút cũng chẳng có ý tứ ra tay đánh lén.

Đồng tử của hôi y nhân đảo quanh, trong lòng đang bận tâm suy tính. Nhìn Thượng Quan Yến, ánh mắt hôi y nhân lộ ra vẻ âm độc. Thân thể của hôi y nhân nhắm về phía Hoa Tinh, hữu thủ công ra một trảo, tả thủ đồng thời đẩy Thượng Quan Yến về phía Hoa Tinh, một chưởng đánh trúng vai phải của nàng. Trong mắt hôi y nhân mang vẻ cười lạnh đầy âm thâm, nhìn Hoa Tinh vội vàng tiếp lấy thân thể của Thượng Quan Yến, không khỏi quay người, nhanh như tia chớp bỏ đi.

Hoa Tinh nhìn hôi y nhân đã đào tẩu, ánh mắt lộ ra vẻ tà dị. Hữu thủ ôm lấy thân thể của Thượng Quan Yến, phát hiện nàng không ngờ đã bị trọng thương, trong lòng biết một chưởng trước khi rời đi của hôi y nhân đã khiến nàng bị thương nặng. Hoa Tinh nhẹ giọng hỏi: “Nàng không có chuyện gì chứ?” Sắc mặt Thượng Quan Yến đỏ bừng, khóe miệng lộ ra tơ máu, cái miệng nhỏ xinh khê nứt lên, nhưng chẳng phát ra được âm thanh.

Hoa Tinh vừa nhìn đã biết được nàng đã bị phong bế huyết đạo, bèn vội vàng giải khai cho nàng. Sắc mặt Thượng Quan Yến ửng hồng nói: “Mau bỏ tay của người ra, nhanh lên.”

Hoa Tinh sững sờ đáp: “Nàng bây giờ bị trọng thương, ta nếu buông tay nàng nhất định sẽ ngã đó.” Nói xong có chút nhìn khó hiểu nhìn nàng, thật không rõ nàng vì sao nhất định bắt hắn phải buông tay.

Thân thể của Thượng Quan Yến cực lực muốn giãy dụa, đáng tiếc nàng đã bị thương nặng, không thể vận vẹo với biên độ lớn được. Thượng Quan Yến đỏ hồng, thần thái cực kỳ mê người, thấp giọng nói: “Tay người, tay người đang đặt ở, đặt ở” Nói đến đây, tựa hồ như vì điều gì đó mà không thể nói nổi nữa.

Hoa Tinh vừa nghe vậy, hữu thủ nhẹ nhàng di động, nhẹn không được vuốt ve một chút, chỉ cảm thấy trong tay mềm mại như bông, tràn ngập đàn tính, thủ cảm thật mỹ hảo, hình dạng vào cỡ trung bình, vừa vặn trong lòng bàn tay. Sắc mặt của Hoa Tinh biến đổi, bây giờ mới hiểu được nguyên lai hắc trong lúc vội vàng, hữu thủ đã nắm đúng vào ngọc nhũ của Thượng Quan Yến, chẳng trách sao thứ mà hắc nắm phải lại ôn nhu, thập phần tuyệt vời như vậy. Liếc mắt nhìn Thượng Quan Yến, thấy vẻ mặt nàng đỏ bừng, thần thái đặc biệt mê người. Hữu thủ của Hoa Tinh nhẹn không được lại dùng sức xoa bóp một chút, lẳng lẳng cảm thụ ngọc nhũ thập phần đàn tính ôn nhu, mềm mại trơn nhẵn trong lòng bàn tay. Thấy sắc mặt nàng đỏ bừng, mới không thể không chuyển sang ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Sắc mặt Thượng Quan Yến đỏ lên, cảm giác được ma thủ của Hoa Tinh đang nhân cơ hội chiếm tiện nghi trên thân thể nàng, điều này khiến nàng vừa giận vừa thẹn. Thượng Quan Yến không dám nhìn hắc, miệng thấp giọng mắng: “Tử bại hoại (Tên bại hoại đáng chết), người chiếm tiện nghi của ta, muốn khi dễ ta, người sẽ không được chết tử tế. Sắc lang, dâm ma, tiểu nhân, chỉ biết thừa lúc người ta gặp nguy.” Tiếng mắng chửi rất nhỏ tựa hồ sợ người ta phát hiện ra, khiến trong lòng Hoa Tinh không nhẹn được cười thầm. Đối với hành động vô ý lúc vừa rồi, Hoa Tinh vốn cũng không để ý đến, nhưng lúc này khi trông thấy bộ dạng của Thượng Quan Yến, không khỏi nhớ tới ngọc nhũ vun tròn nhô cao, cảm giác nắm trong tay thật không tồi a, hắc hắc.

Dẫn theo Thượng Quan Yến, tam nữ và Cô Ngạo ở bên cạnh, Hoa Tinh nhìn vẻ mặt cảm kích của Khúc Trúc, hắc mỉm cười đáp: “Huynh không cần cảm ơn ta, ta về mặt của Thượng Quan nữ hiệp, mới tự nguyện ra tay, bây giờ người đã cứu trở lại, nhưng cả hai người đều bị trọng thương rồi, hay là cùng đi với chúng ta luôn.”

Khúc trúc vội nói: “Đa tạ huynh, đại ân cứu giúp, Khúc Trúc vĩnh viễn ghi tạc trong lòng. bây giờ lại gây thêm phiền toái cho các vị rồi.” Hoa Tinh cười cười, phân phó cho Cô Ngạo đỡ Khúc Trúc, Âm Vũ đỡ Thượng Quan Yến, cùng nhau rời đi. Liếc mắt nhìn Dạ Phong, Hoa Tinh nói: “Mọi người cứ đi trước đi, bọn ta sẽ theo sau” Nói xong bèn đi về phía Dạ Phong.

Dạ Phong lẳng lẳng nhìn hắc, trong ánh mắt lộ ra chút tò mò. Hoa Tinh mỉm cười nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, ta tên là Hoa Tinh.” Nói xong bèn nhìn hắc, chờ đợi câu trả lời của hắc.

Trong mắt Dạ Phong hiện lên một đạo thần quang, nhẹ giọng đáp: “Ta là Dạ Phong, chào người.” Cũng tạm xem như một màn chào hỏi. Hoa Tinh cười nói: “Huynh cũng tới Lạc Dương phải không, chúng ta có thể đi chung một đoạn rồi.” Trong mắt Dạ Phong lộ ra vẻ trầm tư, nhìn Hoa Tinh, cảm giác được sự chân thành trong mắt hắc, nhẹn không được từ từ gật đầu. Hoa Tinh tiến lên, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên vai của hắc, cười nói: “Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” Nói xong bèn sóng vai cùng cùng Dạ Phong, đi về hướng Lạc Dương, rất nhanh đã đuổi kịp sáu người Thượng Quan Yến và Dạ Phong.

Sắc trời đã gần tới giờ Ngọ, nhóm tám người Hoa Tinh, rốt cục đã đi tới bên ngoài Lạc Dương thành. Nhìn bức tường thành cao lớn, khí phách hùng vĩ, Hoa Tinh mỉm cười, rốt cục cũng tới nơi rồi. Trong mắt của Mai Hương, Âm Vũ, Trần Lan ở bên cạnh đều lộ vẻ hưng phấn, họ đều nở nụ cười đầy rạng rỡ.

Lạc Dương là cố đô của chín triều đại trong lịch sử Trung Hoa, dân cư đông đúc, vô cùng phồn hoa. Hoa Tinh đã đến rồi, sẽ mang đến cho tòa cố thành này điều gì đây? Có lẽ cũng rất khó nói a.

76. Chương 76: Sơ Đáo Lạc Dương

Lẳng lẳng đứng ở cửa thành, bọn người Hoa Tinh đứng lặng nhìn cửa thành Lạc Dương. Kể đến người đi tấp nập, thập phần phồn hoa, mọi loại người đều có, có điều người trong võ lâm đều mang binh khí giấu đi, dù sao đây là thành thị trọng yếu của triều đình, có trọng binh trấn thủ.

Đoàn người Hoa Tinh ngận thuận lợi đích tiến vào liễu thành Lạc Dương, nhập liễu cửa thành, Hoa Tinh cảnh tượng phồn hoa trên đường cái, nhân triều bắt đầu khởi động, thương cổ như vân, các thức các dạng gì đó đều có tiêu thụ, thật sự là bỉ Trường An thành phồn hoa hơn. Mai Hương tam nữ cùng Thượng Quan Yến đều bị cảnh tượng hấp dẫn nơi đây thu hút, bốn người trong mắt đều toát ra nhẹ nhàng hứng thú.

Vào cửa thành không xa, chỉ thấy một nữ nhân áo vải, ước chừng hơn hai mươi, gương mặt thanh tú, hướng Hoa Tinh đi tới. đi tới bên cạnh Hoa Tinh, cô gái áo vải nhẹ giọng nói: “thuộc hạ Lạc Dương phân viện đệ tử Trương Phương ra mắt đặc sứ, thỉnh đặc sứ vào Mẫu Đơn Các nghỉ ngơi. Thư viện đã vì đặc sứ chuẩn bị khách sạn lớn nhất ở thành Lạc Dương, mời đặc sứ vào nghỉ ngơi sau đó phân viện chủ hội sẽ tới bái kiến.”

Hoa Tinh nghe vậy, khẽ cười nói: “không thể tưởng được các người đã sớm chuẩn bị tốt như thế, mau dẫn chúng ta đi. nơi này có hai người bị thương, ta đang tìm cho hắn một chỗ để liệu thương, vừa lúc gặp người ở đây. đi thôi.” nói xong mang mấy người cùng nàng đi vào.

Tới Mẫu Đơn Các khách sạn lớn nhất Lạc Dương, Hoa Tinh nhìn một chút hoàn cảnh nơi này, thật sự là không sai, nằm ở giữa thành Lạc Dương chiếm diện tích cực lớn. Trương Phương mang theo đoàn người Hoa Tinh xuyên qua mấy lối vào, đi tới tiểu viện yên tĩnh nhất, nơi này tổng cộng có tám gian phòng hảo hạng. Hoa Tinh xem xét, quả thực không sai, thật thanh tĩnh. Mai Hương tam nữ cũng vô cùng thích nơi này, cùng đi vào phòng. Hoa Tinh nhìn Trương Phương nói: “Nơi này ta có thể liên lạc với ai?”

Trương Phương cung kính nói: “đặc sứ không cần lo lắng điểm này, người của chúng ta lúc nào cũng bên cạnh đặc sứ, có sự tình gì, chúng ta sẽ chủ động tìm đặc sứ. Bởi vì nơi này là Trung Nguyên, là địa bàn của Vô Lâm Thư Viện, cho nên vì an toàn, chúng ta hoạt động bí mật. Mỗi ngày chúng ta sẽ liên lạc với đặc sứ, cung cấp những tin tức mới nhất.”

Hoa Tinh cười nói: “nếu như vậy, người cứ đi trước, cẩn thận một chút.” Trương Phương cáo lui đi ra.

Dạ Phong nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Ta có việc phải đi trước, có việc ta sẽ tìm người.” nói xong người rời đi.

Nhìn theo sau hắn, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: ” Dạ Phong, đừng quên ta là bằng hữu của người, có khó khăn cần hỗ trợ cứ tới tìm ta.” Dạ Phong không quay đầu lại, chỉ gật đầu, trong không trung truyền đến âm thanh: “Ta sẽ nhớ đến người, vì người là bằng hữu của ta.”

Khúc Trúc cùng Thượng Quan Yến nhìn Hoa Tinh, hai người ánh mắt lộ ra một tia ngạc nhiên, tựa hồ không dám tin tưởng rằng hắn thật sự là Phương Hoàng đặc sứ Hoa Tinh. nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt, Khúc Trúc đột nhiên hiểu được, nguyên lai ngày đó Hoa Tinh là có ý trêu đùa Thượng Quan Yến. mà Thượng Quan Yến cũng vì thế mà đắc chí vài ngày, nghĩ đến thật làm cho người ta buồn cười. Thượng Quan Yến nhìn Hoa Tinh, hung hăng liếc mắt nhìn hắn, tựa hồ hận hắn lần đầu gặp mặt cố ý hí lộng mình.

Hoa Tinh an bài Khúc Trúc cùng Thượng Quan Yến tại hai phòng sát nhau, sau khi an bài xong hết thấy, Hoa Tinh tiến vào trong phòng Khúc Trúc. Khúc Trúc vừa thấy Hoa Tinh, mang mở miệng nói: “Tạ tạ người, nhớ tới ngày đó Khúc Trúc có mắt không nhìn được thái sơn, thật sự là thập phần hổ thẹn, thứ lỗi.”

Hoa Tinh cười nói: “Việc đó không cần để tâm, ngày đó ta cố ý hí lộng các người, mọi người xem như hoà nhau thôi. Bây giờ ta xem thương thế của người thế nào, đợi lát nữa ta đi xem Thượng Quan Yến, tin tưởng rằng thương thế các người không nghiêm trọng.” nói xong cầm lấy tay Khúc Trúc, đưa một cổ chân khí vào cơ thể hắn, xem xét thương thế của hắn.

Nhìn hắn, Hoa Tinh nói: “Âm Phong Trảo âm hàn cực kỳ, thập phần ác độc, bây giờ không nên vọng động chân khí, bằng không sẽ gia tăng thương thế. Người phải dưỡng thương hoảng năm ngày mới có thể khôi phục, hiểu chưa? Ta bây giờ đã thông kinh mạch cho người nhưng người không thể vọng động chân khí, nhớ lấy. bây giờ cứ nghỉ ngơi trên giường, đừng nghỉ ngơi nhiều.” Hoa Tinh nói xong, tựa bắt đầu chữa thương cho hắn.

Cô Ngạo lẳng lặng ngoài phòng làm hộ pháp cho Hoa Tinh, để tránh người khác quấy nhiễu. Sau nửa canh giờ, Hoa Tinh sắc mặt không thay đổi đi ra cửa phòng, nhẹ giọng nói: “thương thế của hắn đã khá hơn, còn lại chỉ là nghỉ ngơi, người đi nói chuyện phiếm với hắn. Ta đi xem Thượng Quan cô nương.”

Đi tới phòng Thượng Quan Yến, Hoa Tinh thấy Mai Hương tam nữ đều ở đó, trên mặt lộ ra một tia mỉm

cười. Thượng Quan Yến vừa thấy Hoa Tinh tiến đến, ánh mắt có chút mất tự nhiên, tựa hồ là vì sự tình lần đầu gặp mặt, nhớ tới lúc đó có chút xấu hổ. Hoa Tinh thấy được thần tình Thượng Quan Yến, khóe miệng nhin không được lộ ra một tia mỉm cười, tràn ngập hấp dẫn.

Mai Hương vừa thấy Hoa Tinh, đứng dậy lôi kéo tay hắn nói nhỏ: “Hoa Tinh, người mau nhìn xem Thượng Quan muội muội thương thế thế nào, chúng ta ba người không có biện pháp.”

Hoa Tinh cười nói: “nàng bị Âm Phong Trảo của người áo xám đả thương, chân khí bế tắc, không thể vận hành, với nội lực của các nàng, không có khả năng giúp nàng được, nhưng đã có ta ở đây.” nói xong đến bên giường Thượng Quan Yến, ánh mắt mỉm cười nhìn nàng.

Thượng Quan Yến sắc mặt đỏ lên, trong mắt hiện lên một tia ngượng ngùng, không dám đối mặt ánh mắt Hoa Tinh. Nhìn tam nữ, Thượng Quan Yến nhẹ giọng nói: “người thật sự là Hoa Tinh sao? vì cái gì mà lần đầu gặp mặt người lại muốn gạt ta?” lời vừa nói ra, Mai Hương tam nữ đều là sửng sốt, không biết sao lại như thế.

Hoa Tinh nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, khóe miệng nhin không được lộ ra một tia mỉm cười. Nhìn vẻ mặt tò mò của Mai Hương tam nữ, Hoa Tinh nhin không được nhẹ nhàng kể lại sự tình cùng Thượng Quan Yến gặp mặt. Thượng Quan Yến nghe xong, xấu hổ mặt đỏ bừng, bộ dáng mê người cực kỳ. mà Mai Hương tam nữ nghe xong, khước nhin không được cười ha hả.

Mai Hương cười nói: “không thể tưởng được người từng giả mạo tên người khác, lại đi gạt người, thật sự là kích thích.” nói xong cười rộ lên. Tiểu đắc Thượng Quan Yến hận không được, phải hoa cả địa động chuyên đi vào.

Hoa Tinh nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Thượng Quan Yến, nhin không được mở miệng giải thích với nàng: “hay thật, Hương nhi các người ba người đều cười, Thượng Quan nữ hiệp lại không thích. các người hãy ra ngoài, ta bây giờ chữa thương cho nàng.” nói xong nháy mắt với các nàng ra hiệu các nàng rời khỏi. Mai Hương lôi Âm Vũ và Trần Lan rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại sự tĩnh lặng, Thượng Quan Yến nhìn Hoa Tinh, trong miệng có chút tức giận nói: “người bại hoại, lại đi trêu người, hại ta bị các nàng ba người cười nhạo, người nói như thế nào dè dặt. Các người thừa lúc người ta gặp nguy, khi dễ ta, ta còn chưa có tìm người tính sổ, chờ ta hồi phục rồi, xem ta như thế nào thu thập người, hừ.” Thượng Quan Yến vẻ mặt phần nộ cùng bất bình.

Hoa Tinh chỉ là cười cười, vẻ mặt vô tội, nhẹ giọng nói: “Ta có khi dễ người sao? Hình như không có, ta nhớ kỹ hình như là ta cứu người, đại tiểu thư người sao lại không nói lý lẽ?” nói xong con mắt cố ý nhìn đôi vú cao vút của nàng, ánh mắt lộ ra một tia tà tiếu.

Thượng Quan Yến vừa nghe, trong lòng đại hỏa, định nói hắn chiếm tiện nghi mình, nhưng nghĩ lại cảm thấy hổ thẹn. Nhìn hắn liếc mắt, thấy hắn vẫn nhìn lên ngực mình, tức giận đến mắt phát hỏa, nhưng lại không biết phải nói sao. Thượng Quan Yến chỉ còn biết lấy hai tay che trước ngực, không cho hắn nhìn.

Hoa Tinh nhìn thân thể vận vẹo của nàng khổ cau mày, nhin không được nhẹ giọng nói: “Tiểu nha đầu quật cường, nhìn người đau đến trên đầu xuất mồ hôi lạnh.” nói xong tay phải nhẹ vỗ về nàng, một cổ thanh lương chân khí trong nháy mắt tiến vào thân thể nàng, tạo cho nàng cảm giác thư thái rất nhiều. Thượng Quan Yến vốn muốn mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác được một cổ thanh lương chân khí tiến vào thân thể, toàn thân thoải mái không nói nên lời, điều này làm cho nàng không khỏi nhắm mắt lại, muốn mở miệng nói nhưng lại không phát nên lời. Nguồn tại TruyệnFULL

Nhẹ nhàng thu xoay tay lại, Hoa Tinh cười nói: “tốt rồi, bây giờ phải nghe lời ta. Ta sẽ liệu thương thế cho nàng, làm cho nàng sớm ngày rời khỏi giường.” nói xong nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, ngón tay nhẹ nhàng bắt mạch. Thượng Quan Yến sắc mặt đỏ lên, định thu tay về, nhưng thứ nhất do nàng trọng thương, vừa cử động toàn thân đau nhức, thứ hai Hoa Tinh lại không buông, nàng cũng không thể thu tay về.

Nhìn Hoa Tinh, Thượng Quan Yến tức giận nói: “Hoa Tinh người bại hoại, đại sắc lang, thừa nhân chi nguy, ti bỉ vô sỉ, vô lại, người không biết xấu hổ, khi dễ ta.” Hoa Tinh nghe vậy cười cười, không để ý tới nàng nói, nhẹ nhàng đưa vào một đạo chân khí, cẩn thận xem xét thương thế của nàng.

Một lát sau, Hoa Tinh sắc mặt trầm trọng nói: “người bị thương nặng hơn Khúc Trúc, sợ rằng không phải

dễ dàng hồi phục. Trúng một chưởng của người áo xám, thập phần âm độc, trong cơ thể người có một đạo chân khí vô cùng âm độc, chiếm cứ hoàn toàn kinh mạch, chậm rãi ăn mòn thân thể người. Cổ chân khí thập phần quý dị, không phải dễ dàng tiêu trừ. Người hiện tại thân thể suy yếu, nếu mạnh mẽ dùng dương cương khí chữ thương cho người, sợ rằng còn chưa kịp đả thông kinh mạch, người đã kinh bị cổ chân khí đó chấn đoạn tâm mạch mà chết. Ta bây giờ đang lo lắng làm thế nào mới có thể cứu người?”

Thượng Quan Yến nghe vậy cả kinh, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Hoa Tinh, người này đại bại hoại không phải cố ý dọa ta chứ, không nghiêm trọng như người nói chứ, ta không tin, người gạt ta.” Thượng Quan Yến dù còn ngang ngạnh, kỳ thật trong lòng nàng cũng lo lắng cực kỳ.

Hoa Tinh nhìn vẻ mặt kinh hoảng của nàng, trong mắt nhìn không được mỉm cười. Kỳ thật thương thế Thượng Quan Yến đích xác rất nặng, nghiêm trọng hơn Khúc Trúc, điểm này Hoa Tinh không có lừa nàng. Chỉ có điều Hoa Tinh cố ý nói thương thế nàng nghiêm trọng hơn, muốn nhìn vẻ mặt nàng lúc lo sợ. kỳ thật vết thương nàng tuy nhiên trọng, nhưng Hoa Tinh hoàn toàn có thể chữa khỏi, Hoa Tinh thật muốn nhìn bộ dáng lúc hoang mang của nàng lúc này.

Hoa Tinh vẻ mặt vô tội bất đắc dĩ nói: “người không tin, ta cũng không có biện pháp, ta chỉ là nói cho người biết sự thật. Người cũng không phải là người của ta, ta việc gì phải lấy lòng người? Người chậm rãi nghỉ ngơi, hảo hảo bảo trọng, nhớ kỹ quý giá những giây phút cuối cùng này. Ta đi đây không làm phiền người người nghỉ ngơi.” nói xong đứng dậy, vẻ mặt làm như chuẩn bị rời đi.

Thượng Quan Yến nghe vậy, ánh mắt lộ ra một tia kinh hoảng, nhìn theo Hoa Tinh. Thượng Quan Yến nhìn hẩn, có chút bất an nói: “Hoa Tinh, người đừng dọa ta nha, ta thật sự nghiêm trọng vậy sao? người không phải suy nghĩ biện pháp sao, vậy có không?” Thượng Quan Yến vẻ mặt có chút bất an, mắt mở to nhìn chăm chăm vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ khó xử. Nhìn nàng, Hoa Tinh nói: “Ta hình như hôm nay là lần thứ hai gặp người? Chúng ta cũng không có gì gọi là giao tình sâu đậm, hôm nay cứu người một mạng đã là may mắn cho các người, không phải sao? Thương thế của người, sợ rằng không phải dễ dàng chữa khỏi, chúng ta không quen biết, ta vì cái gì mạo hiểm tánh mạng để cứu người? Ta cũng không phải kẻ ngốc, lại dấn vào những việc thế này?” Hoa Tinh nói ra những lời này, muốn nhìn xem nàng phản ứng thế nào.

Thượng Quan Yến nghe vậy, nghĩ Hoa Tinh nói, nhìn hẩn, không biết trong lòng hẩn nghĩ gì. rốt cuộc hẩn yếu như thế nào mới cứu mình, chẳng lẽ bảo mình phải cầu xin hẩn sao? Nếu không cầu hẩn, hẩn như thế nào mới cứu mình? nhìn Hoa Tinh, Thượng Quan Yến đảo mắt, đột nhiên mở miệng nói: “Hoa Tinh, người chẳng lẽ không có nghe qua, cứu người một mạng, bằng xây bảy cảnh chùa? người coi như hành thiện tích đức, suy nghĩ biện pháp? Ta biết người là đại anh hùng đại hào kiệt, luôn giúp đỡ người khác, có phải không?” Thượng Quan Yến muốn dùng anh hùng hào kiệt để tăng bốc Hoa Tinh, để hẩn có thể ra tay cứu mình.

Hoa Tinh nghe vậy không phản ứng gì. Hoa Tinh ung dung nói: “anh hùng hào kiệt không phải là ta, ta làm đặc sứ thoải mái hơn nhiều. Ta tới bây giờ cũng không nghĩ chính mình là anh hùng hào kiệt, ta chỉ cần vui vẻ một chút, tùy tiện một chút, đơn giản một chút là được, cho nên những việc phải cố gắng hết sức, ta sẽ không làm. Hoa Tinh ta không cần cái gì gọi là chánh nhân quân tử, cũng không vì cái nhân nghĩa đạo đức, dấn vào việc này.”

Thượng Quan Yến nghe xong, trong lòng tức giận, nhưng lại biết bây giờ không nên đắc tội với hẩn. Nhìn Hoa Tinh, Thượng Quan Yến khẽ cười nói: “Hoa Tinh, nếu chúng ta có thể hai lần gặp nhau, thì có thể nói là đã có duyên. Nếu đã có duyên, người nên ra tay tương trợ ta như vậy mới hợp với thiên ý, có phải không? Người nếu không ra tay, có lẽ là trái với thiên mệnh.”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng cố ý lộ ra vẻ tươi cười, Hoa Tinh phản bác: “Theo như người nói, lão bản mở ra tửu lâu, ngày đầu tiên thu ngân lượng của khách, bởi vì đôi bên không quen biết, lần đầu gặp mặt. lần thứ hai gặp lại khách, cho dù hữu duyên, lần thứ hai vẫn thu ngân lượng của khách. đợi cho lần thứ ba gặp lại, có phải là nên không thu tiền? Bởi vì bọn họ trong lúc đó có duyên phận, đã có duyên phận, sao lại thu tiền, như vậy không phải cũng là chiếu theo thiên ý sao?” Thượng Quan Yến trong lòng tức giận, biết chính mình nói không lại hẩn, hung hăng nhìn chăm chăm hẩn, ánh mắt lộ ra một tia hận ý. Thượng

Quan Yến nhìn không được tức giận nói: “Hoa Tinh người vô lại, người rút cuộc muốn thế nào mới chịu cứu ta, người nói đi.” Thượng Quan Yến không cam lòng, thấy Hoa Tinh trong lòng cười thầm không thôi.

Hoa Tinh nhìn nàng đạo: “nếu gặp nhau, cũng coi là hữu duyên. Bất quá vô duyên vô cớ cứu người như vậy, ta không phải cố hết sức không lấy lòng là cái gì? Trừ phi, trừ phi” Hoa Tinh cố ý dừng lại không nói, con mắt nhìn Thượng Quan Yến.

Thượng Quan Yến vừa nghe hữu hy vọng, vội hỏi đạo: “Trừ Phi cái gì, người nói đi, thật là người khác sốt ruột mà.”

Hoa Tinh nhìn bộ dáng tức giận của nàng, cũng thập phần động lòng người, nhìn không được trong lòng cười thầm. Hoa Tinh cố tình khó xử nói: “Chúng ta không thân thích, ta sao lại cứu người? Kỳ thật ta vẫn muốn có một vị muội muội, đáng tiếc. Ai?” Hoa Tinh trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ, đáy mắt hàm chứa mỉm cười.

Thượng Quan Yến ánh mắt nhìn Hoa Tinh, trong lòng nghĩ những gì hắn nói. suy nghĩ sau một lúc, Thượng Quan Yến mở miệng hỏi: “Nếu ta làm muội muội người, người có phải sẽ cứu ta?”

Hoa Tinh nghe vậy mừng thầm, lừa nha đầu người cũng không cần nhiều thủ đoạn. Hoa Tinh khó xử nói: “Việc này, ta cũng chưa nghĩ tới. Nếu người chân thành muốn làm muội muội của ta, đến lúc đó ta không cứu người, sợ rằng người khác sẽ nói ta vô tình vô nghĩa, thật cũng làm cho người ta khó xử mà.” Hoa Tinh thật là được tiện nghi lại còn ra vẻ khó xử.

Thượng Quan Yến im lặng một lúc, bộ dáng khó có thể quyết định. Nhìn hắn liếc mắt, Thượng Quan Yến lại hỏi: “Nếu làm muội muội người, có gì tốt nào?”

Hoa Tinh ánh mắt vừa chuyển, tựa hồ không nghĩ tới nàng sẽ hỏi vấn đề này. Suy nghĩ một chút, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “việc này, ta cũng không biết nói sao, chỗ tốt đương nhiên là có không ít. Thứ nhất nàng có thể được sự trợ giúp của ta, cái gì không thể giải quyết được, ta sẽ thay nàng giải quyết. doc truyện tại . Thứ hai, nàng nếu có nguy hiểm, ta sẽ tận sức cứu nàng, bảo vệ nàng thật tốt, không để ai làm thương tổn nàng. Thứ ba, với thân phận Phụng Hoàng đặc sứ, ta sẽ cung cấp cho nàng nàng rất nhiều tin tức, giúp nàng hoàn thành rất nhiều việc. Còn có rất nhiều, cũng không cần nói thêm.”

Thượng Quan Yến nghe vậy, sắc mặt biến đổi, rốt cục quyết định. nhìn Hoa Tinh, Thượng Quan Yến nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh ta làm muội muội người được không?” Thượng Quan Yến con mắt lẳng lẳng nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt có một tia bất đắc dĩ lẫn không cam lòng.

Hoa Tinh nghe xong, sắc mặt có chút chần chờ. Nhìn Thượng Quan Yến, Hoa Tinh nói: “nhìn bộ dáng của người hình như không muốn, một chút thành ý cũng không có, ta xem hay là thôi đi. Để sau này người lại hối hận, còn nói ta thừa nhân chi nguy.”

Thượng Quan Yến trong lòng sững sốt, không rõ tâm tư Hoa Tinh. Hắn không phải vẫn muốn chính mình cầu xin sao? Lúc này chính mình cầu xin tha thứ, nguyện ý làm muội muội hắn, hắn lại không đồng ý, hắn rốt cuộc muốn gì? Nhìn Hoa Tinh, Thượng Quan Yến ánh mắt trở nên nhu hòa nói: “Hoa Tinh người không phải vẫn muốn có muội muội sao? Ta làm muội muội người không tốt sao? ta là thành tâm thành ý, người chẳng lẽ không tin ta sao?” nói xong làm ra dáng ủy khuất.

Hoa Tinh cười thầm trong lòng. Thăm nghĩ, nha đầu tưởng lừa ta, còn lâu. Hoa Tinh cố ý nhìn chăm chăm vào nàng, tựa hồ xem thấu tâm can của nàng, ánh mắt dừng lại trên nhũ phong xinh đẹp. Thượng Quan Yến thấy Hoa Tinh có chút bất hảo ý tứ. Nhìn không được mở miệng nói: “Đại ca, người như thế nào lại khi dễ ta?” Thượng Quan Yến cũng tỏ ra thông minh, rõ ràng chuyển sang gọi đại ca, xem Hoa Tinh phải làm sao.

Hoa Tinh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ giọng nói: “người nguyện ý làm muội muội ta sao? không phải nói đùa chứ?” mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngọc của nàng, thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

Thượng Quan Yến kỳ thật trong lòng không tình nguyện, nhưng lúc này cũng phải nói: “thật sự, là ta thật tình, đại ca chẳng lẽ không tin ta sao?” nói xong kiêu mỵ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói: “Không phải. Nếu người thiết tình xem ta là đại ca, ta tự nhiên cao hứng, bây giờ đại ca đã nghĩ biện pháp, xem thế nào chữa thương cho người. người hiện tại thân thể rất đau phải không?”

Thượng Quan Yến thấp giọng nói: “Đại ca nói không sai, tiểu muội bây giờ toàn thân đau đớn, đại ca có thể nhanh tìm biện pháp chữa cho ta?” nói xong nhìn Hoa Tinh, trong mắt mang theo một tia thẹn thùng, tựa hồ nghĩ tới sự tình ở ngoài thành, Hoa Tinh khi dễ nàng.

Hoa Tinh nhẹ nhàng tương nàng đặt ở trước ngực hai tay nã xuống tới, bình trực đặt ở trên giường, khiến cho na xinh đẹp cao từng ngọc nhũ, không hề giữ lại hiện ra ở Hoa Tinh trong mắt. Mặc dù còn cách quần áo, nhưng trước trong hoàn cảnh này, vô cùng hấp dẫn ánh mắt của Hoa Tinh. Thượng Quan Yến sắc mặt vi hồng, trong mắt hàm chứa một tia kinh hãi, sợ Hoa Tinh hội nhân cơ hội chiếm tiện nghi nàng.

Hoa Tinh thông thả cười cười, tay phải vung lên, liên tiếp phóng vào liễu tám đạo chân khí tiến vào bát mạch trong cơ thể nàng. Đồng thời, Hoa Tinh tay trái cầm tay bé nhỏ của nàng, một đẩy vào một cổ huyệt hậu chân khí, trong nháy mắt tiến vào thân thể nàng, chậm rãi lưu chuyển khắp kinh mạch của nàng, từng bước đả thông kinh mạch. Nhìn Thượng Quan Yến ánh mắt lộ ra một tia cảm kích, Hoa Tinh cười nói: “Ta nói rồi, là muội muội của ta sẽ có rất nhiều việc tốt, biết không?” Hoa Tinh trong ánh mắt hàm chứa nhẹ nhu tình, thâm thúy ánh mắt, tràn đầy mê người mị lực, làm cho Thượng Quan Yến không tự chủ được thiếp đi trên người Hoa Tinh.

Thời gian trôi mau, Hoa Tinh xoay tay lại, hít một hơi nói: “Kinh mạch nàng đã được đả thông một phần ba, hai ngày nữa chúng ta sẽ tiếp tục, bây giờ người hãy nghỉ ngơi cho tốt. Khúc Trúc thương thế tốt hơn người, quá hai ngày hẳn có thể cử động tự nhiên, nhưng muốn hoàn toàn hồi phục, phải chờ bảy tám ngày. Mà người cần thời gian nhiều hơn nữa.”

Thượng Quan Yến sắc mặt vi hồng nói: “đại ca, đa tạ người, vừa rồi nhất định tiêu hao không ít chân khí, người trở về phòng nghỉ ngơi.”

Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng, nhẹ nhàng nâng đầu nàng một chút, giúp nàng nằm ợt chút, như vậy thoải mái hơn. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, nhìn nàng ánh mắt lộ ra một tia thẹn thùng, Hoa Tinh khẽ cười nói: “lần đầu tiên thấy người, đã bị người hấp dẫn, nhịn không được đối với người có một cảm tình. Đại ca kỳ thật hâm mộ Khúc Trúc, hẳn cả đời này thật là có phúc khí, đại ca chúc phúc cho hai người, bây giờ nghỉ ngơi cho tốt.” nói xong đứng dậy rời khỏi.

Nhìn Hoa Tinh rời đi, Thượng Quan Yến ánh mắt lộ ra một tia mê mang, Hoa Tinh thật sự là một người kỳ lạ. Ngẫm lại sự tình của mình và Hoa Tinh, Thượng Quan Yến nhịn không được sắc mặt đỏ lên, chỉ biết xin lỗi Khúc Trúc. Đã biết cả đời yêu nhất một người là Khúc Trúc. Nghĩ vậy, Thượng Quan Yến tự kìm nén cảm xúc lại, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Hoa Tinh trở lại trong phòng, tam nữ đều ở đó. Hoa Tinh cười nói: “nha đầu đó, thật sự là quỷ linh tinh cứng đầu, ta phải hí lộng nàng một phen.” Nói rồi đem sự tình phát sinh trong phòng kể lại cho tam nữ, tam nữ nghe vậy đều nhịn không được cười ra tiếng, thâm nghĩ Hoa Tinh gian trá.

Mai Hương hỏi: “Người thật sự đã nhận nàng làm muội muội?”

Hoa Tinh cười nói: “Đã tới nước này chỉ có thể tròn chờ vào tự nhiên. đến lúc đó ta phải nhắc nhở Khúc Trúc, bảo hắn quản tiểu nha đầu này cho tốt, miễn sao đừng ở bên cạnh ta gây chuyện thị phi. Chỉ sợ cả đời Khúc Trúc cũng không thể nào quản nổi, hắc hắc.” Hoa Tinh nghĩ đến vận mệnh Khúc Trúc, nhịn không được bật cười. Nghĩ đến Thượng Quan Yến, mỹ thị xinh đẹp, muốn quản nàng thật sự là không dễ dàng.

Ám Vũ nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nhắc nhở: “công tử nên ăn cơm đi, lúc này đã không còn sớm nữa. Ta gọi người chuẩn bị ít thức ăn, bảo bọn họ đưa đến, chúng ta chúng ta cùng ăn chỗ này, được không?” Nhìn Hoa Tinh gật đầu, Ám Vũ đứng dậy rời đi.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh đối tam nữ nói: “hôm nay các nàng tạm thời ở chỗ này, ta phải đi xem động tĩnh bên ngoài, ngày mai ta sẽ dẫn các nàng đi dạo. Buổi chiều các cùng Khúc Trúc và Thượng Quan Yến nói chuyện phiếm, đừng để cho bọn họ tịch mịch.” nói xong dặn dò Ám Vũ một số sự tình, sau đó rời khỏi.

Rời khỏi Mẫu Đơn Các, Hoa Tinh nhìn bốn phía. Nơi này thật rộng lớn, khó có thể phân rõ đông tây nam bắc. Do lần đầu đến Lạc Dương, Hoa Tinh đối với nơi này không quen thuộc, chỉ phải tùy ý chọn đại một

hướng mà đi. Đi hồi lâu, Hoa Tinh thấy không ít những thứ mới mẻ, ở nơi hắn sống chưa từng có, thập phần thú vị. Tại một nơi khác, Hoa Tinh đột nhiên phát hiện một bóng người, thập phần quen thuộc. Nhìn người nọ rời đi, Hoa Tinh nhin không được lảng lạng theo sau.

Rốt cuộc Hoa Tinh gặp ai? Hoa Tinh đi theo hắn sẽ phát sinh sự tình gì? Có lẽ không ai rõ ràng cả.

77. Chương 77: Lâm Vân Chi Bí

Dịch và Biên Tập: ga_kho

Trong thành Lạc Dương phồn hoa, Hoa Tinh đang đuổi theo bóng người ở phía xa, hướng về phía thành tây. Đó là một thiếu niên khoảng hai mươi, anh tuấn bất phàm, lúc này vẫn chưa phát hiện ra Hoa Tinh phía sau.

Hoa Tinh trên mặt lộ ra một tia kinh dị, trong lòng thầm nghĩ: “hắn như thế nào xuất hiện ở chỗ này? hắn nên ở Trường An mới đúng, chẳng lẽ bên kia xảy ra sự tình.”

Nhìn bóng người phía trước, Hoa Tinh đột nhiên nhớ tới, tại Đồng Quan người của thư viện đã từng nhắc tới một sự tình, thuyết hắn bí mật tiềm nằm ở giá nhất đại, so với chính mình sớm một ngày. vừa rồi chính mình nhất thời không có nhớ tới, cho nên cảm thấy kỳ quái bây giờ đã cảm thấy không còn lạ nữa. Hoa Tinh theo người nọ, xem rốt cục hắn đi đâu. Bởi vì Lạc Dương phồn hoa vô cùng, trên đường người đi đường phần đông, Hoa Tinh liền thả ra một tia chân khí, tập trung theo dõi hành tung của người nọ, mặc hắn như thế nào cũng không thoát khỏi Hoa Tinh.

Bởi vì không lo lảng người nọ đào thoát, Hoa Tinh liền nhân cơ hội thưởng thức cảnh sắc ở thành Lạc Dương. nhìn trên đường cái không ít cô nương, xuyên đích hoa chi chiêu triển, xuân sam bạc quần, thân tư kiều đẹp quá lệ tẫn hiện không thể nghĩ ngờ. Thân tư na mạn diệu, chiêu lai mắt của vô số nam tử, hình thành vừa đến xinh đẹp phong cảnh tuyến, thập phần hấp dẫn nhân. Nhìn tam ngũ thành quần thanh xuân cô gái, chân mây hàm xuân, khoe miệng đại tiểu, na phân sanh động khí tức hoạt bát động nhân, Hoa Tinh không chỉ có thầm nghĩ, tuổi còn trẻ thật tốt.

Xuyên qua vài con đường, Hoa Tinh dọc theo đường đi thấy không ít nữ nhân trẻ đẹp, không khỏi thầm nghĩ, Lạc Dương thật sự là đại thành thị, dân cư đông, mỹ nữ như mây. Nhìn thoáng qua người nọ xa xa, Hoa Tinh trên mặt lộ ra mỉm cười nhân nhạt. Đi tới một tòa trạch viện hùng vĩ, Hoa Tinh nhìn trên cửa lớn viết “Lưu phủ” hai chữ màu vàng to, ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị. Nhìn thấy hai người gác cổng, nghĩ rằng không nên tiến vào bằng cửa chính. Hoa Tinh xoay người về hướng khác, đảo một vòng quanh phủ, tìm lối khác tiến vào.

Hoa Tinh chân khí vẫn tập trung trên người nọ, không chút lo lảng hắn biến mất. Đi một vòng, Hoa Tinh lách mình đạp xuống vườn hoa. Nhìn hoa viên thật lớn, nhất định là phủ đệ của người giàu có, Hoa Tinh ánh mắt vừa chuyển, thân hình trong nháy mắt biến mất trong hoa viên. Khi thân ảnh hiện ra, Hoa Tinh đã đến hành lang thứ nhất, tai cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bốn phía. Cảm giác được người mình cần tìm cách đó không xa, Hoa Tinh thân hình nhoáng lên, trong nháy mắt đã rời đi hai mươi trượng, xuất hiện tại một tàng cây lớn.

Nhìn bóng người quen thuộc đi vào phòng, Hoa Tinh chân khí phát động ra xung quanh, thăm dò động tĩnh của mọi người trong viện, toàn bộ hiện rõ ràng trong đầu. Hoa Tinh tìm được khe hở, thân thể lách vào đứng sát cửa, cẩn thận dụng chân khí thăm dò trong phòng, Hoa Tinh phát giác bên trong có không ít người. Nhìn cách bố trí nơi này, Hoa Tinh quyết định từ mặt bên tiến vào, tránh cho bị người phát hiện.

Lách mình tiến sát vào một căn phòng, Hoa Tinh phát giác nơi này có người, từ hơi thở có thể nhận biết là một cô gái, có thể là nha hoàn. Hoa Tinh lách mình xuyên qua vài đạo cửa nhỏ, thâm nhập sâu vào bên trong, rất nhanh phát hiện một nha hoàn khoảng mười sáu tuổi. Nha hoàn quả không tệ, so với nhà bình dân mà nói, cũng toán đắc thượng thị tiểu gia bích ngọc liễu, một bộ thanh y, phong tư động lòng người.

Hoa Tinh trong đầu hiện ra động tĩnh của vách bên kia, cách một bức tường, trong phòng có năm người đang ngồi, trong đó có cả cao thủ. Hoa Tinh trên mặt lộ ra một nụ cười tà dị, lắc mình chế trụ huyết đạo của nha hoàn làm nàng ngất đi, ôm lấy thân thể nàng, tránh để nàng gây động tĩnh làm người khác phát hiện. Hoa Tinh ôm lấy cô gái, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, tay phải đặt một ngón tay lên tường đất, chân khí chậm rãi phát ra, vô thanh vô tức xuyên thủng tường đất. vì sợ bị người phát hiện, cho nên Hoa Tinh động tác rất nhẹ nhàng, không lâu sau thì trên tường đất xuất hiện một lỗ nhỏ.

Nhìn qua lỗ nhỏ Hoa Tinh cẩn thận xem xét trong phòng. Nơi đó diện tích tổng cộng có năm người, bốn nam một nữ. trong đó có thiếu niên nọ, chính là người Hoa Tinh theo dõi, người này chính là Võ Lâm Thư Viện Lâm Vân. Hoa Tinh vì sự xuất hiện kỳ quái của hắn, cho nên theo dõi, vô tình phát hiện người của Võ Lâm Thư Viện bí mật liên lạc ở đây.

Bên trái Lâm Vân là người đàn bà, ước chừng ba mốt ba hai, gương mặt xinh đẹp kiều diễm; một thân phần hồng quần áo, thân thể ẩn hiện sau lớp xiêm y, nhu phong to tròn, thập phần hấp dẫn người khác. Trong mắt người đàn bà hiện ra một tia dụ người, lúc này sóng mắt như nước nhìn những nam nhân còn lại.

Bên phải Lâm Vân là một hắc y lão nhân khoảng năm mươi, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng, làm cho người ta nhìn thập phần không thoải mái. Đối diện Lâm Vân là hai đại hán khoảng bốn mươi, đều vận trang phục thương nhân, trên mặt lộ ra nụ cười, hư ngụy cực kỳ. Text được lấy tại TruyệnFULL

Lúc này, hắc y lão nhân lạnh lùng nói: “lần này võ lâm nhân sĩ tiến đến Lạc Dương, vô cùng đông đúc, đều là vì báu vật mà đến, chánh thức đến xem hoa hội không đến ba phần. Cho nên chúng ta phải nhất quyết đoạt được quyết không để rơi vào tay người khác. Với mẫu đơn hội lần này, theo tin tức có được, hội lần này không giống những năm trước. Hoa hội lần này chẳng những chọn những tinh phẩm tốt nhất. Hơn nữa phải phối cùng giai nhân, người cùng hoa làm bạn, tranh tương huy ánh. Cho nên hoa hội lúc này, kỳ thực cũng là tuyển chọn mỹ nữ, như vậy sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác, đến lúc đó sẽ thuận lợi cho hàng động của chúng ta, giảm bớt đối thủ cạnh tranh.”

Lâm Vân tiếp lời: ”sợ rằng đến lúc đó vì đoạt bảo vật, nhiều người sẽ không chú ý đến hoa hội. Theo tin tức của ta, đã có không ít cao thủ đi tới Lạc Dương, trong đó đặc biệt chú ý là Phượng Hoàng Thư Viện đặc sứ Hoa Tinh, Thiếu Lâm thần bí đệ tử Mục Phong, Địa Bảng đệ nhất cao thủ Lý Dục, thần bí thiếu niên La Văn và Dạ Phong, đó là những thiếu niên hết sức thần bí.

Mặt khác mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ cũng tới vài vị, có bài danh thứ năm Đường môn Đại tiểu thư Đường Mộng, bài danh thứ mười Mân Côi đạo Mai Hương, bài danh thứ chín Thượng Quan Yến, mặt khác, bài danh thứ bảy Ngọc Nữ kiếm Lâm Phương cũng tới. Mà trên Bách Hoa Phổ, cũng tới ba người, bài vị thứ bảy Ngọc Hồ Điệp Lãnh Như Thủy, thứ tám Diệu Thủ tiên cô Liên Phượng, cùng với bài danh thứ mười Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai. Trên Bách Hoa Phổ lần thứ nhất, cũng tới một người, chính là Hoa Sơn chưởng môn phu nhân Trương Tuyết. Ngoại trừ mười ba người trên, trong chốn võ lâm cao thủ cũng vô cùng nhiều, trên Địa Bảng cao thủ mà nói, đều không dưới hai mươi vị, chúng ta muốn đạt được mục đích, sợ rằng phải hao phí nhiều sức lực mới có cơ hội.”

Lâm Vân nói xong bốn người còn lại đều trầm mặc, nghĩ kỹ những sự tình xảy ra, không phải dễ dàng ứng phó. Hoa tinh cách một bức vách nghe vậy cũng nở một nụ cười, đối với mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, Hoa Tinh tất nhiên cảm thấy có hứng thú. Nghĩ lại có thể thấy những vị trên Bách Hoa Phổ, Hoa Tinh tự nhin không được tâm trung kỳ quái.

Lúc này mỹ phụ mở miệng cười nói: “không thể tưởng được lúc này đây, có nhiều mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ tới Lạc Dương, thật muốn gặp các nàng, đặc biệt là Trương Tuyết. Bao nhiêu năm không gặp, nghe nói nữ nhân của nàng cũng trên Bách Hoa Phổ, không biết nàng có hay không xinh đẹp như trước kia? Lâm Vân người gần đây có thấy nàng không? nàng vẫn xinh đẹp?” đàn bà, vĩnh viễn đều nghĩ về xinh đẹp, cho tới bây giờ cũng không quên so sánh với người khác, cũng không bao giờ thừa nhận mình không bằng người.

Lâm Vân nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười nói: “Hồi sư nương, đệ tử vô tình gặp qua, ra mắt một lần, Trương Tuyết vẫn xinh đẹp, chỉ là so với sư nương, còn kém vài phần.” Mã thị là muốn phách, bằng không, cũng rất nan hảo hảo hỗn đi xuống. Cách một bên vách Hoa Tinh nghe Lâm Vân gọi mỹ phụ là sư nương, trong lòng cũng sùng sốt, hiển nhiên có chút giật mình. doc truyện tại . Lâm Vân cuối cùng là đệ tử của ai, vì cái gì cho tới bây giờ chưa từng nghe ai nói qua?

Mỹ phụ nghe vậy cười nói: “Vân nhi thật khéo nói, chờ người sư phó trở về, ta nhất định nói tốt cho người trước mặt hần, làm hần sớm ngày truyền thụ tuyệt học cho người.”

Lâm Vân nhìn nàng, ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị, tựa hồ ẩn chứa cái gì. Lâm Vân trên mặt lộ ra thần sắc cảm kích, thập phần cao hứng nói: “Tạ sư nương, vân nhi cảm kích vô cùng. Sau này tận tâm tận lực, vì thư viện cống hiến một phần sức lực.”

Mỹ phụ lại nói: “Tốt, tâm ý của người ta hiểu rồi, tin tưởng rằng sư phụ người cũng biết. Cho nên về chuyện của Trương Tuyết ta cũng hiểu được, người là cố ý khích lệ sư nương. Năm đó, Trương Tuyết bài danh Bách Hoa Phổ thứ bảy, sư nương sao có thể so sánh với nàng ấy? Chỉ là nhiều năm qua, nàng đã có nữ nhi, muốn biết là nàng thế nào thôi. Nghe người nói, ta hiểu được, nàng vẫn xinh đẹp mê người.” nói xong nhìn Lâm Vân, trong mắt hiện lên một tia kiều mỵ.

Lâm Vân cười cười không nói, không có trả lời nàng, nhưng trong lòng cũng hiểu được, Trương Tuyết quả thật rất xinh đẹp, bằng không há lại đứng trước sư nương? Mà cách vách Hoa Tinh nghe xong hai người đối thoại, mới hiểu được, nguyên lai mỹ phụ bài danh thứ mười hai trên Bách Hoa Phổ Ngân Hồ Liễu Diệp Nhân, trong chốn vô lâm nổi danh phong lưu, diễm danh lan xa. Không thể tưởng được Lâm Vân là đồ đệ của trượng phu nàng, chỉ là không biết trượng phu nàng là ai?

Hắc y lão nhân nhìn Liễu Diệp Nhân và Lâm Vân, ánh mắt lạnh lùng, âm thanh lạnh lùng nói: “lúc này đây, thư viện vì nhiệm vụ trọng đại giao cho ta Hắc Sát Thần Mã Uy, ta hy vọng mọi người cùng đồng lòng, chúng ta nếu làm tốt, đến lúc đó cũng dễ ăn nói trước mặt viện chủ. Nếu làm không tốt, có hậu quả gì, tin rằng mọi người đều hiểu được, lão phu không muốn nhiều lời. Theo phân phó, tất cả mọi người phải nhớ kỹ, chúng ta hết thảy y kế làm việc, bây giờ mọi người chia ra làm việc của mình.” nói xong nhìn bốn người liếc mắt, lãnh nghiêm mặt rời khỏi.

Sau khi Mã Uy rời đi, đại hán trang phục thương nhân đứng dậy nói: “Có gì hơn người chứ, bất quá chỉ là cao thủ thứ năm trên Địa Bảng, có gì ghê gớm, thật cuồng vọng.” nói xong, đại hán còn lại cũng đứng lên nói: “Bớt tranh cãi, chúng ta đi. Liễu phu nhân, thuộc hạ cáo từ.” Mọi người vội vàng rời khỏi. Không lâu sau trong phòng chỉ còn Lâm Vân và Liễu Diệp Nhân.

Lâm Vân nhìn Liễu Diệp Nhân, ánh mắt lộ ra một tia nóng rực, ánh mắt không ngừng tại bộ ngực cao vút của nàng, thần tình không thể nhịn được nữa. Liễu Diệp Nhân yêu kiều cười nói: “Tiểu Vân nhi, lâu như vậy không gặp, cùng sư nương qua bên kia nghỉ ngơi.” nói xong kiều mỵ liếc mắt nhìn hần, vịn vẹo tấm thân mê người thông thả đi trước. Lâm Vân ánh mắt lộ ra một tia tham lam, dán trên phi đôn hấp dẫn của nàng, hấp tấp theo sau nàng.

Qua một bức vách nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Vân, trong lòng đột nhiên phát hiện, Lâm Vân và Liễu Diệp Nhân có quan hệ mờ ám. Để chứng thực tiên đoán của mình, Hoa Tinh tập trung chân khí trên hai người, nhìn theo nơi nàng tới. Liếc mắt nhìn nha đầu trong lòng ngực, Hoa Tinh đang muốn buông nàng, định giải khai huyết đạo cho nàng, sau đó rời đi. Hoa Tinh phát hiện Liễu Diệp Nhân và Lâm Vân đều hướng về phía này, hai người đều đã vào phòng liễu.

Liếc mắt nhìn bốn phía, Hoa Tinh con người đảo quanh, ôm tiểu nha đầu trong lòng ngực, lắc mình tiến vào liễu một người cao y quý, nhẹ nhàng quan áo quý, qua khe hở có thể thấy tình cảnh trên giường. Không lâu sau, chỉ nghe Liễu Diệp Nhân lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Thanh, người ở đâu, đến đây.” thanh âm đang từ từ gần sát.

Liễu Diệp Nhân và Lâm Vân vào nhà vừa nhìn, không thấy tiểu Thanh tại đó, không biết chạy đi đâu. Liễu Diệp Nhân cười nói: “nha đầu kia, nhất định ra ngoài chơi rồi, không có ở đây cũng tốt.” nói xong ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng thân thể kiều mị, mị nhãn như tơ nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân thấp giọng hỏi: “không biết sư phụ khi nào trở về?” lời này tựa hồ có hàm ý gì.

Liễu Diệp Nhân cười nói: “lão quỷ kia nhất thời sẽ không trở về, có thể đến mai mới về.” nói xong nhìn hần, ánh mắt lộ ra một tia hấp dẫn.

Lâm Vân dừng lại, sắc mặt vui mừng, xoay người đóng cửa phòng, khoát tốc đi tới bên giường, ôm Liễu Diệp Nhân vào ngực, tay phải nhắm ngay nhũ phong cao vút của nàng, vừa nắn vừa xoa, trong miệng gấp giọng đạo: “sư nương, Vân nhi rất nhớ người, ta muốn thân thể của nương nương.”

Liễu Diệp Nhân cười duyên nói: “tiểu quý, mỗi một lần trở về đều tượng cá ngạ tử quý bàn, háo sắc đặc ngạn. Nhớ ta, chuyện ma quỷ, người tượng sư nương là hài tử ba tuổi, dễ bị lừa vậy sao. Không được lộn xộn, ta cho người là được, thiệt là, mỗi lần đều nói không nghe.” nói xong môi đỏ mọng khẽ nhếch, nhiệt tình như hỏa vẫn trên thân thể Lâm Vân, thân thể được hai tay hắn vuốt ve, không ngừng vận vẹo. Đồng thời một đôi tay nhỏ bé cũng nhẹ nhàng tiến vào khố của hắn, nhẹ nhàng lục lọi đứng lên.

Hoa Tinh nhìn qua khe hở, nhìn thấy cảnh tượng rất rõ ràng, trong lòng nhin không được cười tà một tiếng, thầm nghĩ: “không thể tưởng được giá Lâm Vân có nhiều thủ đoạn, thể nhưng lại lên giường với cả sư nương của mình, hắc hắc, có ý tứ. Tiểu tử giỏi thật.” nhìn động tác của hai người, nghe thanh âm kiều mị của Liễu Diệp Nhân, Hoa Tinh trong lòng cũng cảm thất bất rút. Nhìn nha đầu đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, Hoa Tinh nhin không được lộ ra mỉm cười.

Bên này, Lâm Vân đã nóng vội mở xiêm y của Liễu Diệp Nhân, hai tay nắm được cặp nhũ phong căng tròn, dùng sức xoa bóp, trong miệng lớn tiếng nói: “sư nương thật đẹp, vừa lớn vừa mềm mại, cảm giác thoải mái cực kỳ, thật sự là làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay. Vân nhi muốn hưởng thụ hương vị của sư nương.” nói xong cúi đầu vào trái bồ đào, dùng sức ngâm lấy.

Liễu Diệp Nhân thân thể run rẩy, dán bộ ngực đầy đặn vào Lâm Vân, thuận lời cho hành động của hắn. đồng thời, chỉ nghe nàng dịu dàng nói: “Hảo vân nhi, hãy dùng sức, tận tình đùa bỡn sư nương. Kiên nhẫn người đã lớn lên rồi này, thật sự là mê chết người, sư nương muốn người hưng hăng hưởng thụ ta!” bộ dáng dâm dăng, tràn ngập hơi thở hấp dẫn, thật sâu kích thích Lâm Vân. Lâm Vân đặt nàng lên giường, một bên vẫn vuốt ve nhũ tiêm, một bên hướng đi xuống vuốt ve hạ thể nàng.

Bên ngoài Lâm Vân đang đùa bỡn thân thể hấp dẫn của Liễu Diệp Nhân, thì trong tử áo Hoa Tinh cũng cho tay vào bộ ngực của tiểu nha đầu. Mặc dù nha hoàn chỉ khoảng mười sáu, nhưng thân thể đã phát dục cực hảo. Hoa Tinh hai tay tiến vào y phục nàng, nắm được hai ngọc nhũ cao vút, hai tay lảng lạng lộng trí. Cảm giác thập phần co giãn, Hoa Tinh không khỏi thầm nghĩ, nha đầu kia xem ra vẫn là xử nữ, vú co dẫn thật tốt, ấm áp, cảm thụ tuyệt vời. Lộng trí hạt nhũ châu mềm mại, tha xoa hai viên cầu mềm mại, Hoa Tinh trong lòng sáng khoái vô cùng.

Bên ngoài, Lâm Vân đã tách hai chân Liễu Diệp Nhân, từ từ kéo hạ y nàng xuống, lộ ra một khoảng rừng cây mê người. Liễu Diệp Nhân cũng cởi bỏ hết quần áo của Lâm Vân, con mắt kiều mị nhìn kiên định của hắn, tay nhỏ bé cầm lấy nhẹ nhàng lộng trí, nhìn về mặt Lâm Vân say mê hưởng thụ. Lâm Vân đặt Liễu Diệp Nhân lên giường, tách hai chân nàng ra, địa phương thần bí của nàng cũng trong tầm mắt hắn. Vì góc độ quan sát, Hoa Tinh cũng có thể thấy sơn cốc màu hồng mê người của Liễu Diệp Nhân, nhìn thấy toàn bộ địa phương hấp dẫn đó.

Lâm Vân về mặt hưng phấn, tay phải ngón tay dùng sức lộng trí dãi dất mẫn cảm của Liễu Diệp Nhân, mỗi lần ngón tay xâm nhập vào, đều mang theo tiếng kêu của nàng, thập phần mê người. Nhìn sư nương ở thân hạ của mình, uyển chuyển kiều đề, Lâm Vân hưng phấn cực kỳ, nhin không được thâm nhập vào thân thể Liễu Diệp Nhân, thưởng thức cảm giác tuyệt vời. Hai ta xoa nhũ phong của nàng, Lâm Vân xoa nắn thật mạnh, không ngừng phát tiết dục vọng của nam nhân. Liễu Diệp Nhân cũng không ngừng vận vẹo tuyệt đồn, nghênh tiếp từng đợt công kích của Lâm Vân, cả hai người đều điên cuồng trong dục vọng.

Trong tử áo, Hoa Tinh hai mắt phát ra hắc quang, nhìn hai người trên giường, ánh mắt dò xét trên thân thể mê người của Liễu Diệp Nhân. Nhìn không chớp mắt trên cặp nhũ phong no tròn, phì đồn đang cực lực vận vẹo, Hoa Tinh nhin không được thầm nghĩ, Liễu Diệp Nhân thật dâm dăng, nhưng thập phần mê người, tràn ngập phong vị đàn bà. Trong tay cầm cặp nhũ phong mềm mại, Hoa Tinh cảm thụ cảm giác co giãn, tay trái ngón tay nhẹ nhàng thăm dò địa phương thần bí của tiểu nha đầu. Cảm nhận được trong u cốc, khe thủy thiển lưu, Hoa Tinh trong lòng ám sáng, không thể tưởng được nha đầu kia đang kích tình.

Thời gian chậm rãi trôi đi, Lâm Vân trên người Liễu Diệp Nhân toàn lực phát tiết, nhẹ nhàng nằm ở nàng bên cạnh. Lâm Vân trên mặt lộ ra một tia thỏa mãn nhẹ giọng nói: “sư nương, Vân nhi thế nào, có lợi hại hơn sư phó không?” vừa nói vừa nắm lấy nhũ phong xinh đẹp, ngón tay ngón tay lộng trí hạt bồ đào.

Liễu Diệp Nhân thân thể từ từ run lên, có lẽ vì chỗ mẫn cảm bị lâm phong lộng trí. Kiều mị nhìn Lâm Vân, Liễu Diệp Nhân cười nói: “tiểu quý hơn hẳn sư phụ người, hẳn a, trước kia còn có thể, bây giờ càng ngày càng không được.” Vừa nói vừa vuốt ve hạ thân của Lâm Vân, nhẹ nhàng kích thích hắn.

Lâm Vân nhìn thân thể mê người của sư nương, nhin không được lại muốn tiếp tục. Chỉ thấy Lâm Vân xoay người đặt Liễu Diệp Nhân lên người, hạ thể đối diện với cái miệng nhỏ nhắn của Liễu Diệp Nhân. Lâm Vân vội vàng đạo: “sư nương, ta còn muốn, người giúp ta?” nói xong đặt lên môi của của Liễu Diệp Nhân.

Liễu Diệp Nhân kiều my liếc mắt nói: “người đó, cùng một dạng với sư phụ, chỉ thích khi dễ người khác, thiết là, tiểu quỷ đầu” nói xong kiều my nhìn hạ thể của hắn, nhẹ nhàng sáo lộng trứ. Bộ dáng vô cùng mê người, trong tử áo Hoa Tinh dục hỏa cũng đại thịnh.

Lâm Vân rất nhanh lại dục hỏa lại dâng lên, lớn tiếng đặt Liễu Diệp Nhân trên giường, hai tay vuốt ve phì đôn, từ phía sau tiến vào thân thể nàng. Hai tay nắm được đôi ngọc nhũ đang lắc lư không ngừng, dùng sức tha xoa, điên cuồng lộng trứ, phát tiết hết dục vọng. Liễu Diệp Nhân thân thể không vững, không ngừng vận vẹo, kiệt lực trong cảm giác thoải mái, trong miệng dâm ngữ loạn lên, trong phòng tràn ngập dâm khí.

Hoa Tinh nhìn thấy hai người cảm thấy vô cùng khó chịu, bất đắc dĩ đành phải vận khởi Băng Hồn Quyết chân khí. Trong nháy mắt, một đạo thanh lương chân khí chảy toàn thân Hoa Tinh, làm hắn tỉnh táo vô cùng. Nhìn Lâm Vân đang hoạt động sau lưng sư nương hắn, Hoa Tinh lẳng lặng nhìn động tác của hắn, tưởng xem hắn còn có chiêu gì. Đối với việc nam nữ, Hoa Tinh mặc dù trước mắt tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng sư phụ hắn giải thích cũng không ít. Lúc này chăm chú tưởng tượng, nhớ lại khá nhiều, nhớ lại rõ ràng, ngẫm lại kinh nghiệm của chính mình, Hoa Tinh nhất thời lĩnh ngộ khá nhiều.

Lâm Vân sau khi điên cuồng phát tiết, rốt cục không còn khí lực, nằm bên cạnh Liễu Diệp Nhân, con mắt khép hờ, nhìn hình dáng vô cùng dâm đẳng. Liễu Diệp Nhân cũng là vẻ mặt đỏ ửng, ánh mắt như nước, kiều my nhìn hắn. Nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Lâm Vân, Liễu Diệp Nhân nhẹ nhàng đứng dậy, chậm rãi lấy quần áo mặc vào. Hoa Tinh đối diện Liễu Diệp Nhân, cả thân thể nàng trong tầm mắt, nhin không được so sánh với những người nữ nhân của mình. Chỉ thấy Liễu Diệp Nhân khoảng ba mốt ba hai, thân hình xinh đẹp, nhưng so với nữ nhân của mình, còn kém một bậc. Trước ngực song nhũ to tròn, đầu vú tím hồng, hiển nhiên đã bị không ít nam nhân đùa bỡn qua. Chiếc eo bé nhỏ, đồn bộ đầy đặn mê người, hai chân thon dài, lấm tấm mồ hôi, thần bí mà xinh đẹp, tràn ngập hấp dẫn lực.

Hoa Tinh cẩn thận đánh giá thân thể nàng, trong lòng cũng không thể không thừa nhận, nàng đích xác không hổ là mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ. Mặc dù có điểm không bằng nữ nhân của mình, nhưng trong thiên hạ mà nói, nàng thực sự là mỹ nữ.

Liễu Diệp Nhân mặc xong quần áo, liếc mắt nhìn Lâm Vân đang say ngủ, ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị, có một chút nhu tình lẫn không tha. Xoay người, Liễu Diệp Nhân nhẹ nhàng đi ra ngoài, rời khỏi nơi này.

Liễu Diệp Nhân rời đi không lâu, Lâm Vân đột nhiên xoay người đứng lên. Một bên mặc quần áo, Lâm Vân một bên lẩm bẩm: “dâm đẳng tiện nhân, người tưởng rằng ta thực sự bị người mê hoặc sao? người đích thân thể tuy đẹp, đáng tiếc người đã già rồi, chỉ có thể để cho thiếu gia ta đùa bỡn thôi. Nếu người khoảng hai mươi, ta không chừng sẽ bị người mê trụy, còn bây giờ thì? hắc hắc, ta ta chỉ có hứng thú với nhục thể người mà thôi. Tưởng mê trụy ta, người đừng nằm mơ, trừ Phi là nàng, bằng không bằng người còn kém xa lắm.” nói xong, nở nụ cười âm hiểm. Mặc quần áo xong, Lâm Vân cũng lắc mình rời khỏi.... sau một hồi hảo hỉ, đến cũng vội vã, mà đi cũng vội vã.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Vân, Hoa Tinh đột nhiên hiểu được giá Lâm Vân không đơn giản, thân phận hắn sợ rằng không đơn giản như vậy, nhất định cất giấu bí mật không muốn ai biết. Hoa Tinh lắc mình ra, nhìn nha đầu trong lòng, áo lộ ra phần nửa lộ ra hai viên nhũ châu màu phấn hồng, tràn ngập thần thái mê người. Hoa Tinh nở nụ cười tà dị, nhẹ nhàng cúi đầu, áp sát cặp nhũ phong no tròn, tận tình liếm lộng. Ngược lên, Hoa Tinh cười nói: “nha đầu, hương vị thật tuyệt. ta đi đây.” nói xong sửa lại quần áo cho nàng, thuận tay khai mở huyết đạo cho nàng. Khi nha đầu mở to mắt, Hoa Tinh đã ở bên ngoài phòng.

Ra khỏi phủ, Hoa Tinh lóe lên thần thái tà dị, thỉnh thoảng xem xét động tĩnh bốn phía. Trên đường cái thành Lạc Dương, Hoa Tinh không có cảm giác cô độc, sự phồn hoa nơi này luôn lôi cuốn người khác.

Nhớ tới vừa rồi nghe được tin tức từ Hắc Sát Thần Mã Uy, nói rằng lúc này hoa hội, chẳng những tuyển hoa, còn muốn chọn mỹ nữ, hắc hắc, thật sự là ngàn phù hợp tâm ý Hoa Tinh. mỹ nữ đối với Hoa Tinh mà nói, tựa như hàn tín điểm binh, càng nhiều càng tốt. Hắn một điểm cũng không chê nhiều, đương nhiên sợ rằng nam nhân trong thiên hạ đều là như vậy, không bao giờ thấy là nhiều, không phải sao?

Hoa Tinh cứ trên đường cái bước tới, ánh mắt dò xét bốn phía, khán có thể hay không đã thấy thực nhân. Song yếu tại xa lạ thành Lạc Dương đã thấy thực nhân, na khủng sợ là không quá có thể. Nhưng Hoa Tinh xem xét một chút, thoáng thấy bóng người, có vài phần quen thuộc, tựa hồ đã gặp ở đâu.

Hoa Tinh khoe miệng mỉm cười, hai mắt thần quang lóe ra, thân thể như nhanh như chớp đuổi theo, thoáng chốc Hoa Tinh và bóng người đã biến mất trong biển người của thành Lạc Dương. sẽ không vì một người mà tăng thêm náo nhiệt, cũng sẽ không vì một người mà thiếu vẻ phồn hoa, mỗi ngày đều trôi qua như thế.

Trong thành Lạc Dương phồn hoa, điều gì sẽ chờ đợi Hoa Tinh? mà Hoa Tinh đến thành này sẽ gây ra sóng gió gì? Lạc Dương, sắp thành làm một địa phương phong vân giao hội. vô số vô lâm nhân sĩ, đều muốn ở đây vì danh vọng mà sinh tử, để rồi cuối cùng, ai có thể ngửa mặt lên trời thét dài, hận đời vô đối!

78. Chương 78: Hoàng Y Mỹ Nữ

Trong thành Lạc Dương phồn hoa, khách sạn nhiều vô số, nhưng nổi danh nhất, phải Mẫu Đơn Các. Diện tích của Mẫu Đơn Các chiếm diện tích cực lớn, lịch sử đã rất lâu đời, vì hoa mẫu đơn mà danh dương thiên hạ. Ngoại trừ Mẫu Đơn Các, Lạc Dương còn có vài đại khách sạn khá sang trọng. Phân biệt là Lâm Tiên Các, Đăng Nguyệt Các và Phi Tiên Các, tam các này cùng Mẫu Đơn Các hợp xưng Lạc Dương tứ đại các, là tứ đại khách sạn sang trọng nhất của Lạc Dương.

Đệ nhất cao thủ trên Địa Bảng Ngân Y Kỳ Hiệp Lý Dục đang nghỉ chân ở Đăng Nguyệt Các. Lúc này Lý Dục đang nằm yên tĩnh trên giường để nghỉ ngơi, nhìn hai hắc y nhân đang rất cung kính đứng phía trước mặt, Lý Dục cười nói: “Có tin tức gì mới không?”

Người bên trái lên tiếng: “Hồi bẩm thiếu chủ, nhân vật tiến vào Lạc Dương lần này thập phần đông đúc, trong đó cũng có vài nhân vật tương đối nổi danh. Nhóm tám người của đặc sứ của Phụng Hoàng Thư Viện Hoa Tinh giữa trưa đã tiến nhập thành Lạc Dương. Bên cạnh Hoa Tinh ngoại trừ Mân Côi Đào Mai Hương và Độc Hành Khách Cô Ngạo, còn có hai nhân vật thập phần đáng chú ý. Một là Thượng Quan Yển bài danh thứ chín trên Bách Hoa Phổ lần này, người kia là thần bí hắc y thiếu niên Dạ Phong. Ngoại trừ điều này, Trương Tuyết của Hoa Sơn phái vào tối hôm qua đã tới thành Lạc Dương, bây giờ đang nghỉ chân ở Phi Tiên Các. Bạch Y La Văn chiều hôm qua đã nghỉ chân ở Đăng Nguyệt Các, trong một tòa viện khác. Đường môn đại tiểu thư Đường Mộng sớm nay cũng đã tiến vào Lạc Dương, nghỉ ngơi ở Lâm Tiên Các. Mỹ nữ bài danh thứ bảy trên Bách Hoa Phổ lần này Ngọc Hồ Điệp Lãnh Như Thủy, Diệu Thủ Tiên Cô Liên Phụng bài danh thứ tám, cùng với Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai bài danh thứ mười một đều đã tới Lạc Dương, bây giờ vẫn còn chưa kiếm được khách sạn nghỉ chân. Mặt khác, theo tin tức truyền đến từ Vô Lâm Thư Viện, Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương cũng đang trên đường tới đây, rạng sáng mai là có thể tới Lạc Dương. Đồng thời, theo tin tức từ thư viện truyền đến, hiện tại số cao thủ trên Địa Bảng đang tiến vào Lạc Dương lần này, đã vượt quá hai mươi người, tình hình trước mắt tương đối gian nan, xin thiếu chủ cẩn thận trong việc hành sự, cần phải chiếm cho được cảm hạp.”

Lý Dục nghe thấy vậy, ánh mắt khẽ biến, đặc biệt khi nghe được Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương sắp hiện diện, trong mắt Lý Dục hiện lên vẻ âm lãnh. Nhìn hai tên thuộc hạ, Lý Dục cười lạnh nói: “Ta biết rồi, ngươi về nói lại cho bọn họ, phải hành sự thế nào, trong lòng ta đã sớm có tính toán, không đến phiên bọn họ nhắc nhở. Mặt khác, các ngươi phải lập tức chú ý thật kỹ tới từng động tĩnh của Lâm Phương cho ta, có cơ hội hãy bắt cóc nàng ta, ta còn chưa nhầm nháp tư vị của nàng ta, hắc hắc. Nhớ kỹ không được làm bị thương nàng ấy. Còn cái tên Vạn Trọng Sơn kia, ta sau này không muốn trông thấy hắn nữa, hy vọng lần này các ngươi ra tay phải cẩn thận một chút, không được giống như lần trước nữa, thật khiến ta mất mặt mà, hiểu chưa?”

Câu nói cuối cùng mang âm hưởng thật lạnh lùng, khiến cho hai người kia sợ đến phát run, đồng thanh kêu dạ. Nhìn hai người rời đi, Lý Dục lặng lẽ hồi tưởng lại, thân thể của Lâm Phương thật mỹ lệ mê người. Mặc dù không phải thuộc loại phong mặn, nhưng Lý Dục cũng không thể không thừa nhận, thân thể của Lâm Phương cũng tương đối mỹ lệ mê người. Mà Lý Dục cũng rất thích vẻ mặt bất lực của Lâm Phương, thích

thấy nàng từ vẻ ngây thơ chất phác trở nên đau khổ bất lực, bộ dạng ấy mê người đến không thể nói nên lời, hấp dẫn Lý Dục rất mạnh.

Cùng nghỉ chân ở Đăng Nguyệt Các, là bạch y thiếu niên thần tình đầy tà khí La Văn, lúc này đang ngồi vắt chéo chân trên giường để vận công chữa thương. Bởi vì hấn khinh thường Vạn Trọng Sơn, cuối cùng bị trúng một chiêu vô cùng lăng lệ của Vạn Trọng Sơn là Minh Phương Truy Nguyệt dẫn đến trọng thương. Vốn dĩ hấn định liều mạng, dù bị thương cũng phải cố giết cho được Vạn Trọng Sơn, nhưng Vô Mao lão đạo đột nhiên xuất hiện, khiến hấn chỉ có thể mang theo thương tích mà bỏ chạy. Mà đáng hận nhất là, tâm địa của lão tạp mao này lúc đó thật ác độc, so với những lần khác trong quá khứ còn phải xuất lực nhiều hơn, toàn lực truy đuổi theo hấn, khiến cho hấn vài lần chỉ thiếu chút nữa là chết trong tay lão. Cuối cùng, mãi đến khi hấn chạy trốn tới một tiểu trấn, rồi nhân cơ hội trốn dưới gầm của một chiếc xe ngựa, theo xe ngựa từ từ thoát khỏi truy sát của lão đạo. Chính bởi vì điều này, đã khiến cho thương thế của hấn trầm trọng thêm rất nhiều, hôm nay đã chữa thương mất cả một ngày, thương thế cũng chỉ mới tốt lên cỡ sáu thành, nếu muốn khỏi hấn, không mất thêm ba ngày nữa cũng không được. Cho nên La Văn vì sự an toàn, hấn đóng cửa không ra, bất luận kẻ nào cũng không tiếp, chuyên tâm chữa thương. Trong lòng La Văn lúc này, hận không thể đem Vô Mao lão đạo giết đi, đáng tiếc hấn cũng chẳng có biện pháp. Với hiểu biết của hấn về lão đạo, chính bản thân hấn muốn đào thoát từ trong tay lão, thì thật dễ dàng, nhưng nếu muốn chính thức đánh bại lão, chỉ sợ là điều không tưởng. Võ công của lão đạo này thâm sâu khó lường, bình thường không bộc lộ ra nhiều, khiến cho người ta không thể điều tra ra được. Thế nhưng một khi lão đã sinh lòng độc ác, cũng không hề dễ đùa với lão, cũng chính vì vậy, đây là nguyên nhân mà La Văn luôn lẩn tránh lão. Còn Vạn Trọng Sơn, trong lòng La Văn thầm nghĩ, đợi khi thương thế bình phục lại, nhất định phải giết chết Vạn Trọng Sơn, rồi bắt lấy Lâm Phương, đùa bỡn với nàng thật tốt, mới có thể xóa được mối hận trong lòng hấn.

Lại nói tới Phi Tiên Các, trong một biệt viện đầy u tĩnh, có hơn mười đệ tử của phái Hoa Sơn đang đứng canh gác bên ngoài. Trương Tuyết ngồi trong phòng, yên lặng nhìn hai người Doanh Phong và Chu Lượng. Trên người Chu Lượng đang có thương tích, là do khi ở ngoài thành, bị Âm Phong Trảo của người áo xám kia làm cho bị thương, bây giờ cũng đã tạm thời áp chế được thương thế rồi.

Doanh Phong nhìn Trương Tuyết, nhẹ giọng hỏi: “Sư tẩu, lúc này chúng ta đã xuất động không ít người, nguyên là muốn chiếm cho bằng được vật kia. Nhưng bây giờ, đệ và nhị sư huynh đều tự thân xuất mã, nhưng cũng không thu được kết quả gì đành phải quay về, sư huynh lại còn bị trọng thương nữa, tỷ tỷ xem bây giờ phải làm sao? Đám người lẩn trốn đi theo tỷ tỷ, toàn bộ đã chết, chúng ta mới đến không lâu, nhưng tổn thất cũng không nhỏ. Bây giờ đã tới thành Lạc Dương rồi, nơi này ngọa hổ tàng long, nếu muốn chiếm cho được vật kia, sợ rằng không phải dễ dàng đâu.”

Trương Tuyết tự nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng có một số việc, không phải cứ hiểu được là có thể giải quyết vấn đề. Nếu muốn chiếm được cấm hạp (hộp gấm), không phải trả giá là chuyện không tưởng, vấn đề chỉ là khi đã trả một cái giá khá đắt rồi, cuối cùng có thể chiếm được nó hay không? Nếu đã phải trả giá, nhưng cuối cùng mình cũng đoạt được vật kia, [như vậy trong lòng cũng thấy đáng giá. Nhưng nếu cuối cùng không chiếm được thứ mình muốn, vậy tất cả những hy sinh ban đầu không phải sẽ trở thành uống phí hay sao? Nhìn hai người, trong lòng Trương Tuyết cũng có chút mất mát, nàng biết muốn đoạt được vật đó, thật khó khăn vô cùng. Nhưng nàng cũng không muốn dễ dàng buông xuôi, nàng muốn liều đánh cuộc một phen, cố gắng tranh thủ mọi thứ.

Trương Tuyết nhẹ giọng đáp: “Sự tình lúc này đã khiến cho khá nhiều người chú ý, chúng ta muốn chiếm được vật đó, nhất định khó khăn vô cùng. Nhưng tỷ tỷ cũng quyết không chịu bỏ cuộc, chúng ta nhất định phải cố gắng hết sức, bởi vì vẫn còn có chút hy vọng cho chúng ta. Nhị sư huynh tạm thời dưỡng thương đi, muội sẽ phái người tùy thời chú ý tới từng động tĩnh trong thành Lạc Dương, một khi có tin tức gì, muội sẽ báo cho hai người. Mặt khác, muội sẽ phân phó môn hạ đệ tử, lúc xuất môn phải cực kỳ cẩn thận, tránh phát sinh va chạm xích mích với người khác, khiến phát sinh thương vong đáng tiếc. Thực lực hiện tại của chúng ta không mạnh, phải cố gắng bảo tồn thực lực, để tương lai mới có cơ hội tranh đoạt vật kia. Cửu sư đệ nếu muốn xuất môn, cũng xin đệ phái người thông báo với ta một chút, ta phải suy xét tình huống của chúng ta, để tránh khi có chuyện gì, lại không kiếm được một ai. Bây giờ, Nhị sư huynh nên trở về nghỉ ngơi cho tốt, sớm ngày bình phục.”

Khi Doanh Phong xoay người, ánh mắt lộ ra vẻ âm độc, trong lòng giống như gặp được điều gì như ý. Còn

trong mắt Chu Lượng lại lộ vẻ cảnh giác, hắn lẳng lặng nhìn theo bóng lưng của Doanh Phong, trong lòng một mực để tâm đề phòng hắn. Trương Tuyết nhìn hai người rời đi, trong lòng cũng đang tính toán. Nàng hiểu được lúc này nếu muốn đoạt được vật đó, thật không còn chút hy vọng, nhưng nàng cũng vẫn kiên trì không buông tay, vì sao vậy? Tự nhiên cũng phải có nguyên nhân bên trong. Kỳ thật thì ngay từ đầu khi rời khỏi Hoa Sơn, Trương Tuyết đã hiểu được, đoàn người bọn nàng nếu muốn chiếm được vật kia thì đúng là chuyện không tưởng. Nhưng nàng vẫn kiên trì chấp hành hành động lần này, bởi vì sao ư, kỳ thật cũng chính là vì hai người Doanh Phong và Chu Lượng. Trong lòng Trương Tuyết đã có kế hoạch, nhân cơ hội đi tranh đoạt vật kia, để người khác ra tay, đem hai mối đại họa trong lòng Hoa Sơn phải trừ bỏ đi, như vậy có thể bớt đi cho nàng rất nhiều sự tình. Bằng không nếu theo xu thế phát triển, thì cuối cùng nàng và trượng phu của nàng, sợ là khó thoát khỏi tay của hai người bọn họ. Vì tiên hạ thủ vi cường, cho nên, Trương Tuyết mới có hành động lần này. Còn cuối cùng nguyện vọng của nàng có thể thực hiện được hay không, cũng còn phải xem thiên ý. Text được lấy tại TruyệnFULL

Trong thành Lạc Dương phần hoa, Hoa Tinh đuổi theo rất sát một nhân ảnh. Nhìn nhân ảnh phía trước càng ngày càng gần, đồng tử của Hoa Tinh nhanh chóng xoay chuyển, tựa hồ đang nghĩ đến điều gì. Nhìn thấy có người đang đứng trước cửa tiệm bán vòng đeo tay, Hoa Tinh nhanh chóng tiến tới gần, trong mắt mang theo chút tiểu ý tà dị, nhẹ nhàng tiến tới sát bên cạnh nàng. Hoa Tinh chỉ cảm thấy một cổ u hương nhẹ nhàng bay vào mũi, mùi hương thập phần mỹ diệu, không thể nói hết được sự cuốn hút, Hoa Tinh nhìn không được phải hít sâu một hơi.

Nữ nhân đó quay đầu lại, Hoa Tinh mỉm cười nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, thật sự là không có gì ngạc nhiên.” Ánh mắt của Hoa Tinh mang chút tiểu ý nhìn nàng, trên mặt nở một nụ cười mang theo ba phần nhẹ nhàng, tràn ngập mị lực trí mạng. Hoa Tinh đánh giá cẩn thận vẻ mỹ lệ của nàng, thật sự là càng nhìn càng thấy đẹp, làm cho người ta nhìn không muốn dời mắt. Y phục màu vàng nhạt, thân hình dong dỏng cao, nụ cười nhẹ mê người, không gì không đẹp, không gì không hấp dẫn Hoa Tinh thật sâu. Nữ nhân này không phải ai khác, chính là khi Hoa Tinh khi tiến vào Đồng Quan thành, chính là nữ nhân trong lúc vội vàng đã vượt qua bọn họ. Nhìn qua thì nàng khoảng ba mươi tuổi, toàn thân tràn ngập mị lực dụ hoặc vô cùng, trang phục thật kinh tâm, sớm làm bộc lộ ra hoàn toàn hương vị của nữ nhân, thần thái nhẹ nhàng động lòng người, khiến Hoa Tinh lần đầu tiên sinh ra một cổ dục vọng muốn có được nàng.

Hoa Tinh không có nghĩ đến sẽ gặp nàng ở đây, cho nên vừa rồi sau khi phát hiện được có nhân ảnh quen thuộc, Hoa Tinh liền vội vàng đuổi theo, không nghĩ được bản thân lại vượt qua bên cạnh nàng. Nguyên bản hai người gặp nhau là một sự tình hoàn toàn tình cờ, nhưng Hoa Tinh lại cố ý nói là không đáng ngạc nhiên, chính là muốn đánh động sự chú ý của nàng. Trên khuôn mặt mỹ lệ của hoàng y mỹ nhân, nở một nụ cười mang theo ba phần yếu ớt, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ quyến rũ mê người, yên lặng nhìn Hoa Tinh, nụ cười yếu ớt của nàng lại phát ra mị lực kinh người, rung động thật sâu Hoa Tinh.

Nhìn Hoa Tinh, trong thanh âm của nữ nhân này mang theo vẻ kiêu mỵ vô hạn, cực kỳ động lòng người, thanh âm mềm mại quyến rũ của nàng tràn ngập mị lực trí mạng, khiến Hoa Tinh hoàn toàn bị hấp dẫn. Đôi môi đỏ mọng hé mở, nữ nhân mỉm cười đáp: “Là người sao, sao lại không cùng đi với với tình nhân mỹ lệ của người, một mình tản bộ ở đây vậy. Không phải muốn nhân cơ hội này đi tìm vui vẻ ở chỗ khác chứ?” Nói xong trong ánh mắt nàng lộ ra vẻ thấu hiểu, nàng mỉm cười nhìn Hoa Tinh, tựa hồ như đã hiểu được ý đồ của hắn.

Hoa Tinh nhìn nữ nhân này, trong lòng hắn, cổ dục vọng muốn chiếm đoạt nàng càng ngày mạnh, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ, chỉ bởi vì vẻ mỹ lệ của nàng thôi sao? Nhìn nụ cười nhẹ như làn mây của mỹ nữ này, ánh mắt như làn sương, Hoa Tinh đột nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ. Hắn hiểu được nữ nhân này tựa hồ đang ẩn dấu điều gì đó, nữ nhân này nhìn qua chỉ khoảng ba mươi tuổi, càng nhìn kỹ càng đẹp khiến không một ai có thể dời mắt, khiến cho người ta có cảm giác tuổi của nàng còn rất trẻ, càng nhìn lâu, lại càng bị nàng hấp dẫn. Nhìn nàng hồi lâu, Hoa Tinh đột nhiên nhận ra rằng nàng, tựa hồ như còn rất trẻ, khuôn mặt chỉ khoảng hai mươi ba hai mươi tư là cùng, đúng là thập phần tà mị.

Nhớ tới lời của mỹ nữ, Hoa Tinh nhìn vẻ hiểu biết trong mắt nàng, trong lòng hắn hiểu được, nữ nhân này chẳng những mỹ lệ, hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh, muốn truy nàng tới tay, sợ rằng sự tình không hề đơn giản a. Khóe miệng của Hoa Tinh hơi nhếch lên, trong ánh mắt chẳng chút che dấu ý đồ bản thân muốn chiếm đoạt được nàng, yên lặng nhìn nàng. Hoa Tinh cười nói: “Có một loại nữ nhân rất mỹ lệ, vẻ mỹ lệ của họ khiến không ai có thể quên được. Mà nàng chính là loại nữ nhân này, luôn khiến gợi thật sâu

trái tim của nam nhân, khiến người ta không tự chủ được theo đuổi phía sau không dời.”

Trong ánh mắt của nữ nhân này ẩn chứa chút tiểu ý, trên khuôn mặt nàng hơi nở nụ cười nhẹ, nàng nói: “Nói như vậy, người đang có chú ý muốn chiếm đoạt ta, phải không?” Ngươi khí không có một chút kinh hoảng, tựa hồ đối với điều này nàng chẳng hề có chút để ý, có lẽ nàng cũng đã từng gặp phải sự tình này, cho nên nàng sớm đã có kinh nghiệm. Yên lặng nhìn Hoa Tinh, trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng nở nụ cười đầy quyến rũ, tựa như vô tình, lại giống như một loại câu dẫn.

Hoa Tinh cười nói: “Làn thu thủy long lanh, như ẩn chứa hàng vạn chủng kiều mị, nụ cười nhẹ nhàng của nàng, bộc lộ ra vô hạn phong tư. Có thể gặp giai nhân như vậy, sao không khiến cho lòng ta mơ mộng! Nơi này thật oi bức, có nguyện ý cùng ta tìm một chỗ mát mẻ nghỉ chân không, giai nhân mỹ lệ?” Nói xong trong ánh mắt lộ ra thần quang, cổ ý đồ muốn chiếm đoạt nàng đã bộc lộ hoàn toàn rõ ràng.

Trong đôi mắt đầy quyến rũ của hoàng y mỹ nữ cũng lóe ra thần quang nhẹ nhàng đầy kỳ dị, ẩn chứa vẻ kiều mị làm say lòng người, chỉ yên lặng liếc nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh này thật tà môn, điều này khiến cho nữ nhân chỉ một lần liếc qua là có thể nhận ra, nhưng Hoa Tinh cũng thật hấp dẫn, đặc biệt là trong mắt hân ẩn hiện hắc sắc quang hoa, tràn ngập mị lực không thể nói nên lời, thật sâu hấp dẫn mỗi một nữ nhân.

Cười yếu ớt, hoàng y nữ nhân cười duyên đáp: “Nhìn bộ dạng của ngươi, ta đã biết là người đang có ý đồ xấu với ta, ta thực lo lắng lắm lắm a, nói không chừng khi ở cùng với ngươi, đến một lúc nào đó, lại bị ngươi chiếm tiện nghi.” Nói xong bèn nhìn hân, trong ánh mắt nàng ẩn chứa chút tiểu ý nhẹ nhàng.

Trong lòng Hoa Tinh cảm thấy rất nóng nực, nữ nhân này thật sự là một tiểu yêu tinh mê người a, nàng hiểu được rất rõ phải làm sao mới có thể cuốn hút được trái tim của một nam nhân. Nhìn một chút bốn phía, đã có không ít người đang chăm chú theo dõi hai người họ, trong ánh mắt của Hoa Tinh lộ ra vẻ quý dị, hân nhìn mỹ nữ trước mắt đầy vẻ tà ý.

Hoa Tinh cổ ý nhìn bốn phía, trên khuôn mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hân thấp giọng, đầy vẻ phục tùng đáp: “Không làm ồn ào nữa, được không? Phu nhân a, nàng xem nhiều người như vậy đều đang nhìn vì phu a, thật mất thể diện lắm a, muốn trừng phạt vì phu thế nào, xin nàng hãy về nhà được không, ở chỗ này người ta đang cười nhạo vì phu kia. Không chơi nữa, được không, nàng cũng đã hí lộng vì phu đủ rồi, chúng ta về nhà nhé?”

Nói xong vẻ mặt trở nên đầy ăm ắp, trên mặt cũng xuất hiện vẻ xấu hổ không dám nhìn những người xung quanh, tựa hồ như xuất hiện trước nhiều người như vậy thật xấu hổ. Người đứng xem xung quanh nhất thời đều bị vẻ mặt của Hoa Tinh lừa gạt, hơn nữa nữ nhân này vẫn nói cười đầy quyến rũ với hân, khiến ọi người càng cho rằng, Hoa Tinh và hoàng y mỹ nữ này thật sự là một đôi phu phụ. Bây giờ bất quá hai người đang tranh cãi với nhau, cho nên mới có sự tình như vậy. Vì thế, cũng có không ít người có lòng tốt đứng ra khuyên giải, gọi Hoa Tinh phải dỗ dành nàng thật tốt, có nương tử mỹ lệ quyến rũ như vậy, cần phải biết quý trọng thật nhiều. Hoa Tinh vội vàng liên tục nói tiếng cảm tạ, thấy vậy, trong ánh mắt của hoàng y mỹ nữ nhin không được lộ ra một đạo thần quang, nàng thật sâu cũng đã bị màn biểu diễn của Hoa Tinh thuyết phục. Sóng mắt long lanh của hoàng y mỹ nữ nhin không được phải kiều mị trừng lên nhìn hân, tựa hồ như vì quý kế của hân mà tức giận.

Nàng cũng không nghĩ đến, Hoa Tinh không ngờ lại xuất ra chiêu này, đến tận bây giờ nàng vẫn chưa từng gặp phải tình huống như vậy. Nhìn thấy vẻ đắc ý trong mắt Hoa Tinh, trong lòng hoàng y mỹ nữ nhin không được nổi lên một cảm giác kỳ quái, cung đàn trái tim luôn bình thản của nàng đã từ từ xuất hiện dao động. Nhìn đám người đứng xung quanh đang nói tốt cho hân, hoàng y mỹ nữ hiểu được, phương pháp tốt nhất bây giờ của nàng là không nên nói bất cứ lời nào cả. Còn ánh mắt của Hoa Tinh đảo quanh, hân nhận ra ý tứ của nàng, cũng không dám làm thái quá khiến nàng khó xử, bèn bước lên phía trước nắm lấy ngọc thủ mềm mại mịn màng của nàng, trong đáy mắt ẩn chứa thần sắc đắc ý, hân nhẹ giọng nói: “Phu nhân, chúng ta trở về thôi.” Nói xong bèn quay lại mỉm cười nói với những người xung quanh: “Đa tạ mọi người tương trợ, ta cảm kích vô cùng, đa tạ!”

Hoa Tinh nắm chặt lấy đôi tiểu thủ mềm mịn ấm áp của nàng, nhanh chóng rời khỏi nơi ấy. Dọc trên đường đi, trong ánh mắt của Hoa Tinh luôn ẩn chứa đầy tiểu ý, ánh mắt hân vẫn đặt trên ngọc diện mỹ lệ của hoàng y mỹ nữ, vẻ mặt đầy hưng phấn. Nhìn ngọc thủ mỹ lệ thon thả của nàng, Hoa Tinh lại nhin không được nắm chặt thêm chút nữa, giống như sợ nàng sẽ bỏ chạy vậy. Hoàng y mỹ nữ vẫn để yên cho Hoa Tinh

nắm lấy bàn tay của nàng, vẻ mặt có chút lạnh nhạt nhìn Hoa Tinh. Trong khi đó, hai người đã ra khỏi thành Lạc Dương, những người xung quanh đã ít hơn rất nhiều rồi.

Hoàng y mỹ nữ cười đáp: “Tiểu quý đầu nhà ngươi, đúng là quý kẻ đa đoan mà, chẳng trách đã lừa gạt được nhiều nữ nhân như vậy. Bây giờ ngươi mau thả ta ra, tiểu quý, chẳng lẽ còn không chịu buông tay!” Nói xong bèn nhẹ nhàng muốn rút lại tiểu thủ của nàng. Hoa Tinh chẳng có một chút ý định buông tay, hắn vẫn nắm chặt tay nàng, đi về phía địa phương nào ít người qua lại. Cảm giác được ý đồ của nàng, Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng, trong mắt có một cỗ dự vọng chiếm giữ mãnh liệt, hắn khẽ cười nói: “Đã rơi vào tay ta, phải trở thành thê tử của ta, ta sao có thể buông tay được? Có phải không, kiều thê mỹ lệ quyến rũ của ta.” Hoa Tinh đã lộ ra một mặt tà dị của hắn.

Hoàng y mỹ nữ nhìn hắn, tựa hồ như nàng còn đang mãi lo nghĩ về hai chữ kiều thê của hắn. Liếc mắt nhìn bốn phía, hoàng y mỹ nữ đã hiểu được ý đồ của Hoa Tinh, nhưng nàng tuyệt không hề giãy dụa, chỉ khẽ cười nói: “Tiểu quý đầu, còn ít tuổi mà đã xảo trá rồi, ngay cả tiện nghi của ta mà cũng muốn chiếm ư.” Nói xong đôi tiểu thủ vẫn đang bị Hoa Tinh nắm chặt, không có dấu hiệu báo trước đột nhiên chỉ trong nháy mắt rút ra. Thân hình của hoàng y mỹ nữ chợt lóe lên, thoái lui một bước, nàng mỉm cười nhìn Hoa Tinh vẫn còn có chút kinh ngạc. Trong lòng Hoa Tinh đích xác có chút kinh ngạc, hắn không thể tưởng được hắn đã nắm chặt lấy đôi tiểu thủ của nàng như vậy, không ngờ lại đột nhiên bị nàng rút trở lại, đây không thể nào là sự thật được. Trừ Phi sở học võ công của nàng là một loại đặc thù, bằng không sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ vốn có. Hoa Tinh khẽ cười nói: “Không thể tưởng được phu nhân không ngờ lại học thành thần công thất truyền cả trăm năm nay, Bách Nhu thần công, thực sự khiến vi phu ta phải chấn động. Chẳng trách phu nhân lại mỹ lệ động lòng người như vậy, thật sự là quá tốt mà, hắc hắc, vi phu thật sự may mắn mà.” Nói xong bèn mỉm cười nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra vẻ nhu tình.

Sắc mặt của hoàng y mỹ nữ khẽ biến, nàng không hề nghĩ đến Hoa Tinh chỉ liếc mắt đã nhận ra võ công của nàng, thật sự là tà môn. Trong ánh mắt của nàng loé ra thần quang đầy vẻ kinh ngạc, thanh âm của hoàng y mỹ nữ lần đầu tiên trở nên có chút kinh ngạc: “Không thể tưởng được tiểu quý nhà ngươi cũng thực sự có vài phần bản lãnh, quả nhiên không hổ là Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh a!” Nói xong thân hình nàng chỉ trong nháy mắt ảo hoá thành chín đạo nhân ảnh, muốn thoát khỏi vòng tay của Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn nhân ảnh đang ảo hoá trong không trung, hắn cười nói: “Phu nhân thật sự lợi hại a, xem ra ngoại trừ vi phu ta, sợ rằng không ai có khả năng truy nàng tới tay được.” Nói xong thân hình hắn cũng biến ảo vô cực, truy đuổi theo thân ảnh của nàng. Đột nhiên, nhân ảnh đang biến hoá đa đoan đột nhiên chợt lóe lên rồi hiện ra, song thủ của Hoa Tinh đã ôm được mỹ nữ mỹ lệ quyến rũ kia vào lòng. Chỉ thấy hữu thủ của Hoa Tinh đang nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thanh mảnh mềm mại của nàng, tả thủ nhẹ vỗ về bờ lưng của nàng, ánh mắt mang chút tiểu ý nhìn mỹ nhân nhi trong lòng vẫn còn đang kinh ngạc. Lặng lẽ ôm lấy mỹ nhân, một làn hương thơm tho thoảng thoảng bay ra khiến lòng người muốn say, khiến Hoa Tinh cực kỳ kích thích, khiến hắn nảy sinh một cỗ dự vọng chiếm giữ rất mạnh. Cảm thụ thân thể của mỹ nhân mềm mại vô cùng trong lòng mình, trong lòng Hoa Tinh cực kỳ hưng phấn, rốt cục cũng đã ôm được tiểu yêu tinh quyến rũ mê người này vào lòng. Cảm nhận được gò ngọc nhũ mềm mại nhún nhảy của nàng, Hoa Tinh lúc này mới cảm nhận được, nguyên nhân là bởi vì trang phục của nàng, nên nhìn qua không thấy lộ ra song nhũ, kỳ thật nó đầy đặn vô cùng, khi nó dán sát vào ngực hắn, cảm giác thực tuyệt vời vô cùng, thực kích thích tính dục của nam nhân. Nhìn mỹ nữ trần ngạt tư vị của nữ nhân trong lòng mình, trong lòng Hoa Tinh đột nhiên cảm động vô cùng, thật sự quá sung sướng. Nhìn ngọc diện mỹ lệ của nàng rất cực cũng đã xuất hiện vẻ e thẹn, Hoa Tinh nhìn không được cảm thấy cực kỳ đặc ý.

Hoàng y mỹ nữ kiều mỹ liếc nhìn hắn, khẽ cười nói: “Thật là gặp phải ma tinh mà, dù không muốn cũng bị tiểu quý nhà ngươi chiếm được tiện nghi. Tiểu quý, mau buông ta ra, nghe lời được không? Chúng ta yên lặng nói chuyện một lúc.”

Trên mặt Hoa Tinh có vẻ hưng phấn, hắn nhẹ giọng đáp: “Không được, như thế này tốt hơn, ta thích được ôm kiều thê mỹ lệ quyến rũ của ta thế này hơn.” Nói xong cười hắc hắc, vẻ mặt đầy đặc ý, song thủ càng lúc càng ôm chặt hơn.

Hoàng y mỹ nữ kiều mỹ nhìn hắn, cái miệng nhỏ mê người ấy thở ra một làn hơi thở cực kỳ thơm tho, khiến

Hoa Tinh bị cuốn hút rất mạnh. Hoa Tinh nhìn xung quanh một chút, thân hình hần chột lóe lên, cứ như vậy mà ôm lấy mỹ nhân, bay tới một thân cổ thụ rồi ngồi trên một nhánh cây vững chãi. Ôm chặt lấy mỹ nhân trong lòng, Hoa Tinh cười nói: “Nơi này phong cảnh cũng không sai, chúng ta trò chuyện một lúc nào. Phu nhân bây giờ vẫn chưa cho vi phu biết, phương danh của nàng là gì?” Nói xong, song thủ càng ôm vòng eo của nàng chặt hơn, hần nhẹ nhàng vuốt ve đôi tuyết đồn mềm mại của nàng, cảm thụ da thịt mềm mịn của nàng.

Hoàng y mỹ nữ nhẹ nhàng tựa đầu vào lòng hần, cái miệng nhỏ nhắn mê người khẽ thở thê: “Tiểu quý, tay của chàng thật chẳng có quy củ gì cả, không được lộn xộn, bằng không ta sẽ tức giận đó.”

Hoa Tinh nghe vậy, vội vàng dừng lại, hần ghé sát mũi vào chiếc cổ thon mảnh trắng trẻo của nàng, hít sâu mùi hương thơm tho mê người của nàng, trong lòng say mê vô cùng. Hoàng y mỹ nữ cảm nhận được sự vắng lời của Hoa Tinh, không khỏi cười nói: “Tiểu quý chàng, thật cũng không biết ta có phải là kiếp trước của ta nợ chàng gì không, mà khi vừa gặp chàng đã bị chàng chiếm hết tiện nghi rồi, thật là tức chết mà. Muốn biết tên ta phải không? Có thể nói cho chàng nghe, nhưng sau khi nói xong, chàng phải đáp ứng ta một điều kiện, được không?”

Hoa Tinh yên lặng đắm chìm trong sự thơm tho của nàng, sau khi nghe vậy, tròng mắt của hần lập tức xoay chuyển, hần nói: “Có thể, nhưng cả đời này nàng muốn ta bỏ qua cho nàng, thực sự là không thể, ngoại trừ điều này ra, những điều còn lại có thể suy xét.” Hoa Tinh cũng phải để bị lừa gạt như vậy, trước tiên phải chặn hết đường lui của nàng, tránh để mỹ nữ quyền rũ này trốn thoát.

Hoàng y mỹ nữ nghe vậy, bèn cười mắng: “Tên tiểu quý lắm thủ đoạn nhà chàng, thật xấu chết đi mà, sớm đã có chú ý xấu với ta rồi. doc truyện tại . Điều kiện của ta là, đợi sau khi ta hoàn toàn hiểu rõ chàng, cảm thấy chàng có tư cách trở thành phu quân của ta, ta tự nhiên sẽ tìm đến chàng, nhưng trước đó chàng không được làm loạn, bằng không, hậu quả thế nào, tự chàng từ từ mà nghĩ lấy đi?” Nói xong trên khuôn mặt nàng nở một nụ cười trong trẻo thuần khiết.

Hoa Tinh nghe vậy, bèn cười nói: “Điều này còn có thể, nhưng nàng cũng phải để ta hôn nàng một chút mới được, bằng không cứ ôm một đại mỹ nhân thế này, thật khó chịu lắm a. Phu nhân, nàng nói có phải không? Bây giờ xin phu nhân nói cho vi phu được biết phương danh của nàng chứ.” Nói xong, Hoa Tinh tình quái dán sát mặt hần vào ngọc diện của nàng, nhẹ nhàng ma sát với ngọc diện mềm mịn của nàng. Trong ánh mắt của hoàng y mỹ nữ lộ ra thần sắc vừa mừng vừa thẹn, đối với động tác của Hoa Tinh, nàng cảm thấy vừa e thẹn vừa thích thú. Nàng hiểu được, kỳ thật nam nhân mà nữ nhân ưa thích, phải mang theo ba phần tà dị và tình quái, người ưa động chân động tay, như vậy mới có thể tăng thêm tình thú giữa hai người. Nếu nam nhân quá là chính nhân quân tử, thật khó khiến cho nữ nhân yêu thương hần.

Vươn bàn tay nhỏ nhắn, khẽ vuốt ve khuôn mặt của Hoa Tinh, hoàng y mỹ nữ nói: “Chàng đó, thật quá tà dị mà, đối với nữ nhân trần ngập mị lực trí mạng, thật sự là khắc tinh của nữ nhân mà. Ta cũng không nhận được bị vẻ tà dị của chàng hấp dẫn, trong tương lai còn không biết có bao nhiêu nữ nhân rơi vào trong nhu tình của chàng nữa.” Vừa nói, vừa nhẹ nhàng dùng ngọc diện mềm mại mịn màng của nàng, cọ sát với khuôn mặt hần, để hần được ôn tồn. Sau đó, hoàng y mỹ nữ nhẹ nhàng nói ra danh tự của nàng, thanh âm thánh thót mê người vang lên trong không trung: “Ta tên Vạn Lâu Ti, chàng nhớ chưa.”

Thần quang trong mắt Hoa Tinh sáng rực lên, hần thực sự bị vẻ quyền rũ của Vạn Lâu Ti hấp dẫn. Nữ nhân này, chẳng những mỹ lệ mê người, mà điểm hấp dẫn nam nhân nhất, chính là nàng hiểu rất rõ cách kêu gọi tình dục trong mỗi một nam nhân. Mỗi câu nói, mỗi tiếng cười, đều tràn ngập thần thái mê người, khiến Hoa Tinh hoàn toàn bị cuốn hút. Hơn nữa nàng không có vẻ thẹn thùng như những nữ nhân bình thường, nàng luôn cười nói nhẹ nhàng, đôi lúc lại bộc lộ ra vẻ kiêu mị động lòng người, cho người một chút ngọt ngào ban đầu, nhưng lại không chịu giao toàn bộ cho người, khiến người ta luôn khẩn trương, không chịu buông bỏ. Hoa Tinh nghe vậy, trong ánh mắt lộ ra thần sắc vui mừng, hần nhẹ nhàng chà sát trên ngọc diện của nàng, đôi môi từ từ hôn na xinh đẹp ngọc hà.

Vạn Lâu Ti sau khi hơi lắc lư, nàng nhẹ giọng cười nói: “Tiểu quý, chàng còn dám làm mấy chuyện xấu ấy ư, còn không tránh xa một chút.” Không thể nói hết được vẻ kiêu mị của đôi lông mày nàng, vẻ hấp dẫn ấy đang hết sức kêu gọi tình dục của hần. Hoa Tinh chỉ cảm thấy hạ thể đã dựng đứng lên, đang đụng vào một nhục cầu vừa mềm mại lại vô cùng co dãn, cảm giác thật là mê người đến phát điên a. Hoa Tinh vô lại

nói: “Phu nhân để vì phu hôn nàng một chút được không, di mà, ta thực muốn hôn kiều thê mỹ lệ của ta một chút.” Nói xong đôi môi hắn nhẹ nhàng sát tới đôi môi đỏ mọng mỹ lệ của nàng.

Thân thể của Vạn Lâu Ti khẽ run lên, nàng cảm nhận được cái thứ tình quái của Hoa Tinh đang đụng vào thân thể nàng, nàng biết hắn muốn tác quái. Đồng thời, nàng cũng cảm giác được hữu thủ của Hoa Tinh đang chậm rãi lần lên bên trên, bèn nhịn không được nhẹ nhàng đánh vào tay hắn một cái, nhẹ giọng đáp: “Tiểu quỷ, đã quên lời ta vừa nói rồi sao, chàng còn dám tác quái nữa, ta sẽ giận lắm đó.”

Hoa Tinh nghe vậy, vội vàng thu hồi hữu thủ, nhưng đôi môi lại di động cực nhanh, chỉ một chút đã hôn lên đôi môi đỏ mọng mỹ lệ mê người của nàng, hắn nhẹ nhàng ngậm lấy nó, nhẹ nhàng nhắm nháp. Động tác của hắn cực kỳ nhẹ nhàng ấm áp, vẻ si mê đầy chân tình, khiến cho Vạn Lâu Ti vốn định giãy dụa cũng phải từ từ buông thả, từ từ đáp lại hắn. Đôi mắt long lanh mỹ lệ của Vạn Lâu Ti lẳng lặng nhìn hắn, bốn mắt giao nhau, trong mắt Vạn Lâu Ti lộ ra vẻ nhu mì đầy quyến rũ, nàng trừng mắt nhìn hắn, tựa hồ đang trách hắn không chịu nghe lời.

Trong ánh mắt của Hoa Tinh lại lộ ra nhu tình nhẹ nhàng, mang theo vẻ si mê quyến luyến, giống như đang cầu xin nàng, trong ánh mắt hắn còn thấy được tâm ý muốn lấy lòng nàng. Vạn Lâu Ti nhìn vào trong mắt hắn, nàng thấy được tâm ý của hắn, bèn nhịn không được hơi khép mắt liếc nhìn hắn, đôi môi hé mở, để cái lưỡi linh động của hắn tiến vào bên trong, thỏa mãn tham luyến của hắn đầy quyến rũ. Trong mắt Hoa Tinh lộ vẻ ngạc nhiên, hắn dùng sức hôn nàng thật sâu, phẳng phất như muốn nuốt luôn cả thân thể nàng, thâm tình càng trở nồng đậm hơn, trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân của hai người, khiến sâu thẳm bên trong Vạn Lâu Ti phải cảm động.

Vạn Lâu Ti cảm nhận được thâm tình của Hoa Tinh hắn, nhịn không được nhẹ nhàng đưa cái lưỡi thơm ngát của nàng, chủ động quấn quýt với hắn. Giống như nàng đã bị thâm tình của hắn đã động, để mặc hắn được tận tình nhắm nháp sự mỹ lệ của nàng. Thời gian trôi đi thật nhanh, khoảng thời gian mỹ lệ có lẽ bao giờ cũng trôi nhanh như vậy. Hoa Tinh có chút không nỡ liếm liếm đầu môi, bộ dạng đầy vẻ tham luyến, mắt hắn nhìn sâu vào đôi mắt nàng.

Vạn Lâu Ti cười duyên, tiểu thủ của nàng nhẹ vuốt ve khuôn mặt hắn, cười nói: “Tiểu quỷ, mới lần đầu tiên gặp mặt đã chiếm được tiện nghi của tỷ tỷ rồi, thật đúng là tiện nghi cho người mà. Người đó, được tiện nghi rồi mà vẫn còn láu lỉnh như vậy, xấu chết đi thôi” Nói xong bèn cười khanh khách, thần thái cực kỳ mê người khiến cho Hoa Tinh nhìn thấy mà toàn thân ngây dại. Vạn Lâu Ti nhìn thoáng qua Hoa Tinh vẫn còn đang ngẩn ngơ, cái miệng nhỏ xinh của nàng hơi động, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn một chút. Đồng thời thân hình trơn tuột như con trạch, khi Hoa Tinh chưa để ý, tránh thoát khỏi vòng tay của hắn, lách mình bỏ đi. Trên không trung truyền lại thanh âm trong trẻo động lòng người của nàng truyền lại, chỉ nghe thấy nàng cười nói: “Tiểu quỷ, lúc vừa rồi thật tiện nghi cho chàng rồi, chờ sau khi ta xong xuôi mọi việc, lần sau gặp lại tỷ tỷ ta nhất định sẽ yêu thương chàng. Bảo trọng, nơi này chàng có không ít địch nhân, chàng phải cẩn thận.” Dứt lời, người đã ở xa ngoài ba dặm, thân pháp nhanh như vậy, thật khiến người ta giật mình.

Xem ra lúc giao thủ với Hoa Tinh, nàng vẫn còn ẩn dấu chút thực lực. Nhìn theo nhân ảnh đã đi xa, trong ánh mắt Hoa Tinh lộ ra chút lưu luyến, thật là một tiểu yêu tinh mê người mà, nàng thật hấp dẫn hắn. Nhớ tới vẻ quyến rũ động lòng người của nàng lúc vừa rồi, Hoa Tinh nhịn không được thầm cảm thấy sáng khoái trong lòng, thật đẹp a, cả đời này ta nhất định phải giữ nàng bên cạnh ta, để có thể nhắm nháp thật tốt phong vận mê người của nàng. Nhìn theo bóng lưng phía xa xa, Hoa Tinh truyền âm nói: “Cả đời này nàng vĩnh viễn thuộc về Hoa Tinh ta, ta sẽ không để nàng tuột khỏi tay đâu, ta nhất định sẽ cưới nàng làm vợ, phải quý trọng thật tốt bản thân nhé, kiều thê của ta.” Thanh âm giống như một lời thề, bay bổng trong không trung, truyền đến tai của Vạn Lâu Ti. Từ xa xa truyền lại tiếng cười tinh nghịch của nàng, rồi rất nhanh đã biến mất.

Nhìn thoáng qua bốn phía, trên khuôn mặt Hoa Tinh mang theo vẻ tà ý cũng như vẻ đắc ý, hắn lắc mình phóng về phía thành Lạc Dương. gió nhẹ thổi, mang theo chút khí tức oi nồng, khiến làn hương nhẹ nhàng thoang thoang từ từ tan đi, biến mất không còn chút dấu vết.

79. Chương 79: Gió Nổi Lạc Dương

Trở lại Mẫu Đơn Các, Hoa Tinh trực tiếp đi đến phòng của Thượng Quan Yến. Vừa mở cửa ra nhìn, đúng lúc Mai Hương và tam nữ cũng đang cùng Thượng Quan Yến ngồi nói chuyện phiếm. Hoa Tinh cười nói: “Các người ở đây đang nói chuyện gì vậy? Không phải nói về ta chứ?” Ánh mắt hiện vẻ tà dị, nhìn tứ nữ.

Ám Vũ đứng dậy nhường để Hoa Tinh ngồi xuống, rồi lẳng lặng đứng một bên. Mai Hương cùng Thượng Quan Yến cùng đồng thời mở miệng nhỏ nhắn, xinh đẹp nói: “Ai thèm nói đến người, xú mỹ.” Nói xong hai nàng liếc mắt nhìn nhau một cái, nhin không được cười ra tiếng. Trần Lan ở bên cũng cười thầm, ánh mắt như mỉm cười nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói: “Nguyên lai không có ai thích ta ư, nếu không như thế nào không ai nhắc đến ta? A, thật là thương thay, nghĩ không ra Hoa Tinh ta một chút nhân duyên cũng không có.” Nói xong vẻ mặt ai oán, bộ dáng tức giận. Ám Vũ cùng Trần Lan chỉ là cười cười không nói, hai người cũng đều lãnh giáo qua bản lãnh của Hoa Tinh rồi, biết hấn giả vờ, cố ý hí lộng để người khác.

Thượng Quan Yến bởi vì đối với Hoa Tinh không hiểu được rõ, cho nên vừa nhìn thấy bộ dáng này của hấn, nhin không được mở miệng nói: “Ai không để ý tới người, người đừng nói oan. Ta biết trong đầu người nghĩ gì, hừ, cố ý muốn gạt người, người cho là ta mới lên ba à.” Thượng Quan Yến ra dáng thông minh xinh đẹp nhìn Hoa Tinh không nhin được, cười to.

Mai Hương nhẹ giọng bảo: “Không nói chuyện này nữa, Hoa Tinh, nghe nói buổi chiều chàng đi ra ngoài một vòng, có thu hoạch được gì không? Nói cho chúng ta biết đi.” Mai Hương nhìn hấn, trong mắt hiện lên một tia nhu tình cùng vẻ tò mò, muốn biết hấn buổi chiều có gặp chuyện gì không?

Hoa Tinh nhìn tứ nữ, cười nói: “Tiểu Vũ à, giúp ta thư giãn một tí, ta có chút nghĩ không ra. Hôm nay đi ra ngoài, đích xác có một chút thu hoạch, ta trong lúc vô ý biết được Võ Lâm Thư Viện có một điểm liên lạc.

Mai Hương nghe vậy cười nói: “Thật vậy à? Nói nhanh lên, người làm như thế nào biết được, bọn họ ở nơi nào, có bao nhiêu người, có động tĩnh gì không?”

Hoa Tinh một bên hưởng thụ bàn tay nhỏ bé của Ám Vũ phục vụ, một bên cười nói: “Ta tại thành Lạc Dương, vô tình phát hiện hành tung Lâm Vân, trên đường theo dõi hấn mới biết được điểm liên lạc kia. Nơi đó cũng không có nhiều người, chỉ có năm người mà thôi.” Nói xong liền đem sự tình mình nhìn thấy nói cho tứ nữ nghe, chỉ là lược bớt đoạn Lâm Vân cùng Liễu Diệp Nhi hoan ái, chỉ nói bọn họ có quan hệ mờ ám. Tứ nữ nghe xong đều hiện nét khinh bỉ, không nghĩ là Lâm Vân cùng sư nương mình có cái loại quan hệ vô sỉ này.

Ám Vũ hai tay xoa bóp nhẹ trên vai của Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Công tử, lúc này nơi đây có đông nhân sĩ võ lâm, cùng đều vì cảm hấp mà đến, chúng ta có tham dự không? Hay chúng ta tách ra khỏi bọn họ, nhàn nhả tham gia Mẫu Đơn hoa hội”

Hoa Tinh nghe vậy, trầm tư một hồi rồi bảo: “Lúc này chuyện cảm hấp, sợ rằng cũng khó có thể rút ra được. Chúng ta quan sát là được, không cần quá để ý được mất. Chúng ta không phải vẫn còn mục đích hảo hảo là xem Mẫu Đơn hoa hội hay sao, như quả xảy ra chuyện gì, sẽ tính tiếp sau. Dù sao cũng mặc kệ, bất kể là ai nếu dám đụng đến ta, hấn cũng sẽ phải hối hận. Lúc này ta chỉ hy vọng các nàng bình an vô sự là được, dù sao nơi này cũng tàng long ngọa hổ, cao thủ đông đảo, chúng ta nhất nhất đề phòng có người ám tập, để khỏi phải gặp chuyện không may.”

Mai Hương cười nói “Thật ra, chúng ta cũng chẳng cần cái cảm hấp gì đấy, chỉ cần xem Mẫu Đơn hoa hội là được. Đến lúc Mẫu Đơn hoa hội bắt đầu, chắc chắn có rất nhiều hoa mẫu đơn, mọi chủng loại đều đầy đủ, các hình dạng gì cũng có, nhất định đẹp cực kỳ. Lúc này mà xem cái đẹp, thật là có ý nghĩa.” Nói xong hưng phấn nở nụ cười.

Thượng Quan Yến cũng lớn tiếng nói: “Hay, hay!!! Nhất định là có rất nhiều hoa mẫu đơn, đến lúc đó các người nhất định phải cho ta cùng đi xem, nếu không ta không để yên đâu.” Nói xong nhìn mấy người, bộ dáng ra vẻ ai dám không cho ta đi.

Hoa Tinh thấy thế, cười nói: "Mang theo người à, ta nghĩ không tốt lắm đâu. Người xem người bây giờ, xuống giường cũng khó khăn, đừng nói là đi. Huống chi đến lúc đó, hoa hội biến người đông đúc, người lại như vậy, không bị người khác giẫm chết sao. Chúng ta lúc đó mọi người còn lại phải chiếu cố đến người, không hay chút nào. Nếu Khúc Trúc khỏe hơn, còn có thể để người theo hẳn là được. Nhưng bây giờ hẳn và người cũng không khác nhau lắm, đều chưa khỏe hẳn. Hơn nữa chúng ta cũng nghĩ tốt cho người, hay là người ở chỗ này cùng Khúc Trúc nói chuyện, sẵn thừa dịp chúng ta không có mặt, đúng lúc hai người có thể tình tự a. Hoa Tinh vẽ mặt tươi cười nhìn Thượng Quan Yến đang tức giận đến cắn răng, hận hận không thôi. Tam nữ chỉ là cười cười không nói gì, ai cũng hiểu được là Hoa Tinh đang chọc Thượng Quan Yến.

Thượng Quan Yến tức giận, lớn tiếng mắng: "Hoa Tinh, đồ hỗn dân người... không nói đạo nghĩa. Dù gì ta cũng là muội muội người, không nghĩ người lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy. Ta mặc kệ tất cả, dù sao đến lúc đó ta cũng muốn đi, người dám không mang ta theo, ta sẽ không buông tha người, để xem người làm sao?" Nói xong liền chu miệng ra, bộ dáng đích tiểu.

Tam nữ cùng Hoa Tinh nhìn thấy cũng không nhịn được cười, nhìn mặt ngọc thẹn thùng của Thượng Quan Yến. Hoa Tinh biểu tình kỳ lạ, nhìn Thượng Quan Yến hỏi: "Muội muội hả? Sao ta vào nhà lâu thế này, không có nghe người nào kêu ta là đại ca đâu. Nghĩ người không có việc cần ta, sẽ như vậy sao?" Nói xong cười hắc hắc, nhìn nàng đang tức giận.

Thượng Quan Yến cảm hận nhìn hẳn, liếc mắt một cái, đột nhiên sắc mặt thay đổi, trên mặt lộ ra một tia mỉa mai, nhìn Hoa Tinh, Thượng Quan Yến chuyển động con người, khuôn mặt chuyển về tươi cười nói: "Đại ca, nghĩ người như thế nào lại tức giận, vừa rồi ta cùng Mai Hương tỷ tỷ đang cao hứng nói chuyện, nhất thời quên gọi người, nghĩ người cần gì phải đặt trong lòng. Ta biết đại ca nhất dạ nhân từ, sẽ không để ý điểm nhỏ ấy, có phải không, đại ca?" Nói xong kiều mỹ nhìn Hoa Tinh, vẽ mặt tươi cười, xuất chiêu mỹ nhân kế.

Hoa Tinh trong lòng cười thầm, nhưng trên mặt lại làm bộ, ra vẻ khổ sở không thể tránh được nói: "A... làm đại ca thật sự là bất hạnh! Chỉ trách sao ta lại gặp người, thật là một tiểu muội giảo hoạt, chỉ có thể trách ta xui xẻo thôi... Tốt lắm, được rồi, nhìn người là tiểu muội, lần này ta tha. Lần sau còn dám không để ý đến ta, xem ta thu thập người thế nào! Hừ!" Nói xong lời cuối cùng, cố ý hừ một tiếng, ra vẻ chính mình trong lòng bất mãn. Đến lúc này, chỉ thấy Thượng Quan Yến ánh mắt lộ ra một tia đắc ý. Mai Hương tam nữ bị Hoa Tinh chọc cười ra tiếng, trong nhất thời trong gian phòng nhỏ tràn ngập tiếng cười vui, mấy người có vẻ cực kỳ cao hứng.

Đang lúc hoàng hôn, đại bộ phận võ lâm nhân sĩ, từ bốn phương tám hướng tiến vào thành Lạc Dương, trong nhất thời các khách điểm thành Lạc Dương tình huống hỗn loạn, không ít người đi xung quanh tìm chỗ ở khác. Trời vừa vào đêm, đệ tử Phụng Hoàng Thư Viện đưa tới Hoa Tinh một tin tức.

Hoa Tinh lẳng lặng ngồi trên giường, nhìn tin tức trong tay, mặt trên tổng cộng có bốn điều mới xảy ra, tất cả đều là động tĩnh xảy ra vào buổi chiều tại thành Lạc Dương. Tin tức đầu tiên là nhân sĩ võ lâm đến thành Lạc Dương đã vượt qua hai ngàn người, cơ hồ tám mươi phần trăm đã tới rồi. Tin tức từ các nơi thư viện truyền đến, nhân sĩ võ lâm còn đang hướng đến Lạc Dương, nhưng không nhiều vì phần lớn đã đến rồi. Chỉ là một vài bang phái hoặc nhân mã tiếp ứng còn chưa tới mà thôi. Bởi vì nhân số thành Lạc Dương bỗng nhiên gia tăng, nên các khách điểm cũng đã đầy.

Tin tức thứ hai liên quan đến mấy người. Người thứ nhất, chính là đệ nhất cao thủ trên Địa Bảng – Lý Dục, hẳn đang trú tại Đăng Nguyệt Các, cùng các đệ tử Thông Thiên Môn có liên lạc. Cùng ở với hẳn tại Đăng Nguyệt Các còn có Bạch Y thiếu niên La Văn, chỉ là hai người chưa có gặp nhau mà thôi. Tin tức cũng nói, La Văn tựa hồ đang bị thương, đang đóng cửa không ra ngoài, một mực vận công trị thương.

Ngoại trừ Lý Dục và La Văn ra, Trương Tuyết của phái Hoa Sơn đã đặt chân đến Phi Tiên Các, cùng với 17 đệ tử phái Hoa Sơn. Đường gia đại tiểu thư Đường Mộng hôm nay sáng sớm đã tiến vào thành Lạc Dương, trụ tại Lâm Tiên Các. Lãnh Như Thủy, bài danh đệ thất trên Bách Hoa Phổ, cũng đã tới Lâm Tiên Các. Bài danh đệ bát là Diệu Thủ Tiên Cô Liên Phụng, cùng với bài danh đệ thập là Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai cũng đều đã tới Mẫu Đơn Các, cùng ngụ cách biệt viện của Hoa Tinh không xa.

Mặt khác, Thiếu Lâm thần bí đệ tử Mục Phong, đã đặt chân đến Lạc Dương Bạch Mã Tự, hành tung thập phần thần bí, người này võ công cực cao, chỉ vài ngày tại Lạc Dương đã lưu lại uy danh không nhỏ, được

người xưng là Song Tuyết thư sinh, danh vang thành Lạc Dương. Vạn Trọng Sơn cùng Lâm Phương cũng đã đến gần Lạc Dương, giữa trưa ngày mai là có thể vào thành.

Về Võ Lâm tứ đại bang phái, phía tây bắc là Phi Ưng Giáo, Tổng hộ pháp Khô Mộc Chân Quân mang theo đệ tử đã đến thành Lạc Dương, trú ngụ tại nhà một đại phú hộ. Khô Mộc Chân Quân này chính là cao thủ bài danh đệ tam trên Địa Bảng lần thứ hai, trong võ lâm là nhân vật đáng chú ý, lúc này hắn đã thống lĩnh môn hạ, cao thủ nhiều như mây, cao thủ trên Địa Bảng cũng có ba người là: Cao thủ bài danh thứ năm Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng, cao thủ bài danh thứ sáu là Nhất Kiếm Truy Hồn Dương Phàm, cùng cao thủ bài danh thứ mười Địa Bảng lần hai là Hắc Tâm Vô Thường Phương Hoàn.

Trừ Phi Ưng Giáo ra, Giang Nam có Thiên Nhất Giáo nội đường tổng quản, bài danh thứ năm trên Địa Bảng lần đầu là Động Đình Giao Long Tây Môn Dũng đã dẫn môn hạ cao thủ chiều nay đã tới Lạc Dương, đi theo cũng có ba người là cao thủ Địa Bảng. Bài danh đệ lục là Nhất Kiếm chấn Giang Nam Viên Phong, Hoa Hòa Thượng Vô giới bài danh thứ mười hai trên Địa Bảng lần đầu, còn có bài danh thứ mười một trên Địa Bảng lần hai là Thiết Toán Bàn Cổ Phú Quý. Thiên Nhất Giáo trú tại Đăng Nguyệt Các, tổng cộng có gần hai mươi người.

Cuối cùng là Tuyết Thiên Môn, dẫn đầu Tuyết Thiên Môn là cao thủ bài danh thứ tư trên Địa Bảng lần đầu Phích Lịch Thủ Lôi Khiếu. Theo hắn tổng cộng có mười sáu người, trong đó Địa Bảng cao thủ có hai người, một người bài danh thứ ba là Bát Quái Dao Triển Phi, một người khác bài danh mười hai trên Địa Bảng lần hai là Bát Tí Thiên La Tương Kiến Quân, những người này cũng tới vào buổi chiều và hiện đang ở Phi Tiên Các.

Tin tức thứ ba là Thành Lạc Dương còn ẩn tàng tổ chức sát thủ là Âm Dạ và Âm Ưng, có khả năng là vì Hoa Tinh mà tới. Đồng thời núi Thái Bạch có cường môn nhân Túy Kiếm, bài danh thứ hai trên Địa Bảng lần hai là Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc, đã xuất lĩnh môn hạ cao thủ đến thành Lạc Dương, có mục đích gì thì chưa rõ. Mặt khác thư viện còn tra ra được từ một người tin tức thập phần thần bí, chính là tại Lạc Dương Long Môn Thạch có ẩn tàng một truyền thuyết tuyệt đại bí mật, đó là một bí mật liên quan đến phật môn. Nghe nói Mục Phong của Thiếu Lâm Tự là vì việc này mà tới.

Tin tức cuối cùng là liên quan đến Tụ Hoa Cung, Thư Viện đã phát hiện có một nhóm người võ lâm thần bí chiều hôm qua đã tiến vào thành Lạc Dương, nhân số tả hữu khoảng ba mươi người, phân chia năm nhóm không cùng thời gian tiến vào thành. Chỉ là những người này hành tung thập phần bí ẩn, tạm thời còn chưa tra ra vị trí đặt chân cụ thể. Qua suy đoán của thư viện, đoàn nhân mã này có thể chính là người Tụ Hoa Cung, đến đây vì Mẫu Đơn hoa hội.

Hoa Tinh sau khi nhìn, sắc mặt lạnh lùng, nghĩ không ra Âm Dạ cùng Âm Ưng đều là âm hồn không tan, tưởng nhân cơ hội này dám đục nước béo cò, tập kích chính mình.

“Hắc...hắc... có đảm lượng, đến lúc đó sẽ cho bọn chúng có đi không về.” Hoa Tinh đứng dậy, đi tới phòng Thượng Quan Yến, nhìn Mai Hương tam nữ một cái, đưa tờ mật tin cho Mai Hương.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói “Từ giờ trở đi, không có ta ở bên nhất định không cho đi ra ngoài chạy loạn, để khỏi phát sinh nguy hiểm. Thư Viện đã tra ra bọn họ đã đặt chân đến rồi, ta sẽ tự mình thượng môn, để cho chúng vĩnh viễn biến mất. Mấy ngày nay tạm thời an tĩnh, yên lặng một chút, cũng là ở khách điểm dưỡng thần vài ngày. Nói xong liền rời khỏi. Tam nữ cùng Thượng Quan Yến nhìn tin tức trong tay, mới biết được duyên cớ, trong lòng không khỏi khó chịu, hô to gọi nhỏ.

Mai Hương bất mãn mắng: “Bọn đáng chết này, thật là phiền toái, hại chúng ta không được ra ngoài thưởng ngoạn, hừ...” Thượng Quan Yến cũng ở một bên la lên, lớn tiếng oán giận. Âm Vũ sắc mặt khê biên, Trần Lan thì trầm ngâm không nói.

Hoa Tinh tự mình rời khỏi biệt viện, chậm rãi đi đến Mẫu Đơn Các, nhìn cảnh sắc chung quanh, Hoa Tinh đánh giá cẩn thận một lần, mới biết được Mẫu Đơn Các tổng cộng có mười hai tòa biệt viện, chẳng trách nào trở thành khách điểm lớn nhất Lạc Dương. Nhìn không ít nhân vật võ lâm đi lại trong khách điểm, Hoa Tinh trên mặt nhàn nhạt, thản nhiên mỉm cười, nghĩ đến Diệu Thủ Tiên Cô Liên Phương, bài danh thứ tám trong Bách Hoa Phổ lần đầu cũng đang ở chỗ này. Hoa Tinh không khỏi động tâm, muốn đi xem vị đại mỹ nhân này.

Đồng thời Hoa Tinh cũng nghĩ tới Quý Nguyệt Mai, nhớ tới thân thể đầy đặn, phong mãn của nàng, Hoa Tinh không nhịn được khẽ lộ ra một tia mỉm cười. Nhẹ nhàng xuyên qua tòa biệt viện, Hoa Tinh dọc theo đường đi đều cẩn thận xem xét qua có hay không bóng dáng đại mỹ nhân. Nhưng lúc này sắc trời đã tối, tựa hồ đại đa số mọi người đều ở trong phòng không ra, làm cho Hoa Tinh thần thái không tốt lắm.

Song Hoa Tinh chính là Hoa Tinh, chẳng những anh tuấn, võ công cũng Phi phàm, vì tìm người, hần nhẹ nhàng khe khẽ, vận khởi chân khí trong cơ thể, trong nháy mắt tất cả động tĩnh trong Mẫu Đơn Các đều rõ ràng hiện ra trong đầu, cho dù người nằm ngủ ở trên giường, lúc này hần cũng có thể biết tình huống của bọn họ. Rất nhanh, Hoa Tinh đã tìm ra mục tiêu tại trên người bốn người. mới nhất ở truyen/y/y

Bởi vì Hoa Tinh cho tới giờ chưa có gặp qua Liên Phượng, cho nên không dám khẳng định người nọ có đúng hay không, cho nên trong phạm vi phóng khoán một chút. Đi qua hai tòa biệt viện, Hoa Tinh đi tới một tiểu đình, con mắt lẳng lặng nhìn kỹ cửa phòng bên trái, nơi đó bên trong có một phụ nữ, đồng thời gian phòng cách đó một gian, bên trong cũng có một phụ nữ, còn gian phòng bên phải có hai người trong phòng. Cho nên Hoa Tinh trong lúc nhất thời còn không dám khẳng định phòng nào mới có người mình muốn tìm.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn nơi này một cái, thầm nghĩ nơi này toàn trú ngụ đàn bà, phụ nữ, chắc là vì Mẫu Đơn Các cố ý an bày như thế vì mục đích an toàn. Hoa Tinh trong mắt chợt lóe hắc sắc quang hoa, cảm giác được một cỗ chân khí quen thuộc, không khỏi lộ vẻ tươi cười. Hoa Tinh nhẹ nhàng khe khẽ hướng về gian phòng thứ ba bên phải đi đến, nhìn bốn phía, lúc này sắc trời đã tối, bốn phía không có người, Hoa Tinh liền nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

Cửa mở rất nhanh, một khuôn mặt quen thuộc lộ ra, đúng là Quý Nguyệt Mai. Quý Nguyệt Mai vừa thấy Hoa Tinh, sắc mặt vui vẻ, một tay kéo hần vào phòng, rồi quay người đóng cửa. Hoa Tinh ánh mắt mỉm cười, từ phía sau nắm được bộ ngực đầy đặn, mềm mại, dùng lực xoa nhẹ, đồng thời nhẹ giọng nói: “Người thể nào cũng đến nơi này đặt chân, có biết ta cũng ở chỗ này không, cố ý đến đây, nghĩ ta và người mới cách xa có một ngày mà thôi.” Hai tay Hoa Tinh không ngừng hoạt động, kích thích thiêu đậu của nàng.

Quý Nguyệt Mai thân thể run rẩy, dịu dàng nói: “Chủ nhân, không ...nên... muốn, dừng lại đi, người ta khó chịu... Chủ nhân tới đây, sẽ không cố ý khi phụ nô tỳ sao?” Vừa nói một bên giãy giụa, vịn vẹo phi đồn, nhẹ nhàng khe khẽ cọ sát vào hạ thể Hoa Tinh, vẻ mặt kiêu my...

Hoa Tinh nhân thân có một tia tà dị, chậm rãi ngồi xuống bên giường cười nói “Chẳng lẽ không thể đến thăm tiểu nha hoàn xinh đẹp sao? Ta làm sao không đến xem tiểu yêu tinh mê người được?”

Quý Nguyệt Mai sóng mắt như thủy, âm thanh rên rỉ yêu kiều nhỏ giọng “Chủ nhân, chỉ cần trong lòng người còn nhớ tới nô tỳ là được. Lúc này đây, chủ nhân tới đây, sợ rằng là vì một đại mỹ nhân khác? Có đúng không, chủ nhân? Chủ nhân chắc đã nghĩ là sẽ thu phục vị đại mỹ nhân nọ, nhưng chính là vị đại mỹ nhân đó không nghe lời giống nô tỳ..., tưởng chinh phục nàng ta, chủ nhân phải hao phí tâm tư mới được...

Hoa tinh cười nói: “Xem ra người cũng thấu triệt tâm tư của ta, vậy Liên Phượng không phải cũng đã ở chỗ này sao? Xem ra người đối với nàng cũng có biết chút ít, nói cho ta nghe một chút” Hoa Tinh ánh mắt lộ ra một tia thần thái, hai tay đã giải mở y phục của nàng, hai quả căng tròn phong mãn trắng nõn lộ ra, hai tay tận tình du ngoạn...

Quý Nguyệt Mai kiêu my nói “Chủ nhân muốn tìm người nọ, ngụ ở đối diện gian thứ hai. Chinh phục mỹ nữ này, theo nô tỳ biết, Liên Phượng dù được xưng Diệu Thủ nhưng người lại cứng rắn, tính cách cương nghị, không dễ phục người. Võ công của nàng mặc dù không phải rất lợi hại nhưng cũng bài danh đệ thập trên Phượng Bảng, hơn nữa nghe nói nàng luôn cường ngạnh, cho tới giờ vẫn chưa lập gia đình. Mặc dù có không ít nam tử theo đuổi, nhưng nàng tựa hồ trời sanh đối với nam nhân không có hứng thú, không để ý tới đối phương. Cho nên chủ nhân muốn có tâm của nữ nhân này, sợ rằng phải hao phí tinh thần.

Hoa Tinh nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, ngón tay hí lộng trên nhũ tiêm mê người, khẽ cười nói: “Càng khó đạt được, càng có ý nghĩa. Được rồi, nơi này còn có hai người nữa, là ai, người có biết không?” Hai tay nâng hai hồng viên, lẳng lặng cảm thụ tính mềm mại, đàn hồi, Hoa Tinh trong mắt hiện ra một tia tinh quang.

Quý Nguyệt Mai lẳng lặng tựa vào lòng Hoa Tinh, mắt nhìn cặp ma thủ đang dùng sức hoạt động, ánh mắt phát xuất tia tình dục, Quý Nguyệt Mai cười duyên nói: “Chủ nhân a, tựu phối đản, toàn chú ý đến nữ

nhân. Hai người họ, ta sợ nói ra, chủ nhân nhịn không được tâm dè..ha..ha... có thể hay không, chủ nhân” Quý Nguyệt Mai cố ý điều Hoa Tinh, dừng lại không nói...

Hoa Tinh cười tà, nói “Xem ra là người đã quên quy củ của ta, cố ý không nói, xem ta như thế nào thu thập người” Cùng với lời nói, nắm ngay nhũ tiêm mê người màu hồng sắc, hơi dục sức một chút. Quý Nguyệt Mai toàn thân run lên, thân thể không nhịn được nảy lên, trong miệng phát ra vô hạn hơi thở gấp mê người...

Quý Nguyệt Mai cười quyến rũ nói: “Chủ nhân tha cho nô tỳ, người ta không dám nữa, người ta nói ra là được mà... Nơi này có hai người phụ nữ, tất cả đều khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đích thị là một cặp song sinh, mỹ lệ cực kỳ. Mặc dù không phải là mỹ nữ trong Bách Hoa Phổ nhưng kỳ thực tư sắc tuyệt đối không dưới Bách Hoa Phổ, tin rằng tại tân Bách Hoa Phổ, đôi song sinh này chắc chắn có thể xếp trên 5 người. Chỉ là đôi tỷ muội này, tựa hồ mới xuất hiện thôi, đối với lai lịch, tạm thời chưa rõ ràng lắm. Chỉ bắt quá trong đó có một người, sắc mặt không tốt, tựa hồ có bệnh trong người. Tỷ muội này hấp dẫn nhất là ở chỗ, hai người lớn lên giống nhau như đúc, không người nào kém hơn người nào, hoàn toàn nhận không ra ai là tỷ tỷ, ai là muội muội. Hơn nữa lại vừa mặc quần áo giống nhau, thật sự là thiên hạ vô song. Chủ nhân, nếu thấy nhịn không được, tưởng thu các nàng vào hậu cung chứ... cách..cách...”

Hoa Tinh nghe xong, trong lòng đích xác động tâm vô cùng. Thật sự muốn thu tỷ muội họ vào tư phòng, đó là một chuyện tuyệt vời vô cùng, hắc...hắc... đã gặp gỡ há có thể buông tha...? Nhìn Quý Nguyệt Mai liếc mắt một cái. Hoa Tinh cúi đầu, nhẹ nhàng khê hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, cái lưỡi dễ dàng đi vào dò xét, tinh tế nhấp nhấp đích phẩm ngọc dịch...

Hoa Tinh trên mặt lộ ra mỉm cười, khẽ nói “Nha hoàn này thật là kiều mỹ, hết sức quyến rũ, chủ nhân hôm nay rất hài lòng, thật là tiểu yêu tinh xinh đẹp, đáng tiếc hôm nay không có thời gian, nếu không nhất định ở lại nhấp nhám một chút tư vị của người... hắc...hắc...”

Quý Nguyệt Mai cười quyến rũ nói: “Cám ơn chủ nhân khích lệ, chủ nhân phải đi về bồi tiếp mấy vị phu nhân sao? Chủ nhân chẳng lẽ không muốn gặp tam vị mỹ nữ ư?” Nói xong, khe khẽ uốn người lên, như là muốn khoe ngọc nhũ mỹ lệ phong mãn...

Hoa Tinh nhẹ nhàng thu hồi song thủ, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, lặng nhìn ra ngoài. Quay về phía Nguyệt Mai nhẹ giọng nói “Lạc Dương tới không ít cao thủ, người phải cẩn thận, tự bảo trọng. Đợi ta trở về, thuận tiện nhìn một chút, không biết có thể nhìn thấy tam nữ mà người nói hay không?”

Quý Nguyệt Mai khe khẽ ôm lấy Hoa Tinh, nhũ phong phong mãn nhẹ nhàng cọ sát vào lưng Hoa Tinh, trong miệng trầm thấp hỏi “Người còn để ý đến nha hoàn này sao, hay là đang thâm nghĩ cách chinh phục họ đây?” thanh âm mềm nhẹ, mang theo vẻ u oán...

Hoa Tinh nhẹ nhàng tách tay nàng ra, xoay người nhìn nàng. Giờ khắc này trên mặt Hoa Tinh, vẻ tà dị tan biến hết, chỉ có một tia nhàn nhạt mỉm cười, tràn ngập thần thái mê người. Hoa Tinh trong mắt mang theo vô hạn nhu tình, thật sâu nhìn nàng, tay phải mềm mại vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt Hoa Tinh mỉm cười nói: “Tương lai người sẽ hiểu được, người chỉ cần một lòng, một ý đi theo ta, ta cũng sẽ đối đãi như các nữ nhân của ta, tịnh không phân biệt. Cả đời Hoa Tinh ta... điều không muốn thương tổn nữ nhân, đã cùng ta có quan hệ, ta đều đối đãi tốt với các nàng, kể cả người... hiểu chưa... tiểu nha đầu mê người...? Người khác muốn làm cũng không được đâu.... Nói xong cúi đầu tới gần nàng, thâm tình nhìn vào ánh mắt của nàng...

Quý Nguyệt Mai ánh mắt dần dần mê thất, cả người đều bị thần thái Hoa Tinh hấp dẫn, nhịn không được cảm động hôn lên Hoa Tinh, hai tay ôm chặt hân. doc truyện tại . Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ về thân thể mềm mại của nàng, động tác vuốt ve, âu yếm tình nhân, tịnh không có một chút dâm dục bên trong....

Buông Quý Nguyệt Mai ra, Hoa Tinh tay phải để tại nhũ phòng, nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, rồi chậm rãi giúp nàng mặc áo. Nhìn thoáng qua khi mặc quần áo cho Quý Nguyệt Mai, Hoa Tinh cười nói “Nhìn bộ dạng này, thật là xinh đẹp vô cùng, nhớ kỹ bộ dáng then thùng này, ta rất thích...”

Quý Nguyệt Mai nhịn không được ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi, trên mặt mang theo ba phần then thùng, thêm ba phần khí chất đoan trang, chỉ nghe nàng vui vẻ cười nói “chỉ cần chủ nhân thích, ta sau này vẫn

như vậy, hết sức làm chủ nhân vui vẻ”

Hoa Tinh cười nói “Tốt lắm, được rồi, giờ ta đi xem, hiện ở bên ngoài đúng lúc có một người, có thể là Liên Phượng. Người ở chỗ này ít ra ngoài thôi, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong thân mình gấp lại, từ phía sau lách mình đi. Quý Nguyệt Mai nhìn Hoa Tinh rời đi, ánh mắt lộ ra một tia vui mừng, tâm tình kích động vô cùng. Có lẽ, cả đời này gặp gỡ Hoa Tinh là số mệnh chú định, có lẽ là trời thương ta, ban cho ân tứ. Cảm ơn trời. Cả đời này, mặc dù cho có muôn ngàn thống khổ, nhưng ít ra bây giờ người ban cho ta một người, hy vọng, làm cho cuộc sống của ta trở nên có ý nghĩa.

Hoa Tinh sau khi rời khỏi đây, liền đi tới biệt viện kia, dưới ánh trăng, một bóng thân ảnh thon dài, lặng lẽ đứng ở trong đình, xa xa nhìn lên tinh không. Gió nhẹ thổi qua, mang theo vài ba tia tóc, tại không trung bay lượn, phiêu dạt vô song, thân tư thật động lòng người, gió đem một đóa thu cúc, nhìn thật hấp dẫn.

Hoa Tinh lặng lẽ nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt lộ ra một tia tán mỹ. Bóng đêm mờ lung, tiểu đình lý tĩnh lặng bóng hai người, tương cách nhau vài thước, nhưng lại đều yên lặng đứng nhìn trăng lên, không một điểm thanh âm. Có lẽ ánh trăng này quá mức xinh đẹp, và thanh không đã làm mê hoặc lòng người...

Gió nhẹ chậm rãi thổi, mang đến một mùi hương nhàn nhạt, đó là một loại phấn hương mê người, phiêu tán nơi ánh trăng màu bạc. Sự yên lặng của bóng đêm, tiểu đình lý, sẽ phát sinh chuyện gì đây? Có lẽ bóng đêm biết, có lẽ những vì sao biết?

80. Chương 80: Huyết Nguyệt Kinh Hồn

Tiểu Lý Đình, Gió nhẹ thổi bay lên một cỗ mùi hương nhàn nhạt, tựa như là hoa thu cúc tháng chín, trong không trung hàm chứa một mùi hương hoa nhẹ nhẹ, mang theo một nỗi buồn man mác... Dưới bóng trăng yên tĩnh, cả hai bóng người đều lộ vẻ thần bí, phá cảnh trừ tình, bóng người thon dài động lòng người kia bỗng trong nháy mắt xoay người, kinh hãi nhìn Hoa Tinh...

Hoa Tinh ánh mắt mỉm cười, trên mặt nở nụ cười mê đắm lòng người, lặng lẽ nhìn mỹ nữ trước mặt, dưới ánh trăng, Hoa Tinh chăm chú thưởng thức, đánh giá mỹ nhân trước mắt, trong lòng không nhịn được thầm khen một tiếng “thật sự là không sai, đúng rồi, quả nhiên không hổ là mỹ nữ bài danh trên bách hoa phổ, đúng là xinh đẹp”.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy nữ tử kia ước chừng hai bốn, hai năm tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, vẻ mặt mang ba phần tự tin. Nữ tử này đôi mắt hữu thần, trong mắt lóe ra vẻ e thẹn, đắm say như muốn thu hút người ngoài vạn dặm, đôi môi gợi cảm, đỏ mọng khép chặt, vẻ mặt lạnh lùng, thân bận trang phục màu đen, như là một bức họa làm say lòng người. Hai chân thon dài mê hoặc, ngay eo buộc một dải tơ lụa màu đen, làm nổi bật những đường cong mê hoặc. Dáng vẻ thon thả, kiên định mượt mà, mặc dù không phải quá lớn nhưng cũng vừa phải, phối hợp với thân hình thì hoàn hảo, làm cho người ta có một cảm giác toàn mỹ.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong ánh mắt truyền đi một tia tán mỹ, tĩnh lặng nhìn nhau, thông qua ánh mắt nhấn gởi vào trong lòng nàng. Liên Phượng nhìn Hoa Tinh, trong lòng có một cảm giác kỳ quái “Người này rất kỳ lạ, trên người có một cỗ tà khí thật phần hấp dẫn mãnh liệt”

Nhìn thấy ánh mắt Hoa Tinh, Liên Phượng trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm “Người này đối với đàn bà tựa hồ có một lực hấp dẫn mãnh liệt, hẳn trên người có một cỗ khí tức kỳ lạ, hơi thở thật phần hấp dẫn. Cảm nhận được ánh mắt tán mỹ của Hoa Tinh, Liên Phượng trong lòng cũng dâng lên một nỗi tự hào, tựa hồ trước mắt Hoa Tinh muốn biểu lộ vẻ tự tin và xinh đẹp...”

Hoa Tinh khẽ cười nói “Chào cô nương, cô nương cũng thích thưởng nguyệt chứ?” Hoa Tinh cười nhẹ, trên mặt không hề có một chút tà dị nào mà là tràn ngập vẻ ôn nhu, văn nhã, phong vận như tài tử Giang Nam bình thường, mang theo một vẻ trí tuệ, thật hấp dẫn dị thường...

Liên Phượng lạnh nhạt nói "Không có việc gì, chỉ nhìn bầu trời đêm mà thôi. Người là ai, vì cái gì lại ở đây? Hình như nơi này không cho nam nhân trú lại thì phải? Liên Phượng nhìn Hoa Tĩnh, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái...

Hoa Tĩnh ánh mắt vừa chuyển, nói "Ta đích xác không ở nơi này, ta ở tại một tòa biệt viện, tới nơi này cũng do vô tình mà thôi, chỉ là không có nghĩ đến ở chỗ này lại gặp gỡ một vị cô nương lãnh như băng, xinh đẹp mỹ lệ như thú cúc. Cho nên nhịn không được dừng lại nhìn. Cô nương sẽ không trách tội tại hạ nhiều lời chứ. Tại hạ Hoa Tĩnh, không biết cô nương đã có nghe qua chưa? Đồng thời xin được thỉnh giáo phương danh của cô nương, chắc biết có được không? Nhìn thẳng vào ánh mắt Liên Phượng, ánh mắt Hoa Tĩnh lộ ra một tia mê người, thần thái dụ hoặc...

Liên Phượng nghe vậy, nhãn thần biến đổi, tựa hồ đối với thân phận Hoa Tĩnh có chút kinh dị, nhìn thần thái say lòng người của Hoa Tĩnh, Liên Phượng nhẹ giọng nói "Không thể tưởng tượng được đây là Phượng Hoàng Đặc Sứ, chẳng trách nhân tài xuất chúng, võ lâm đồn đãi Đặc sứ Hoa Tĩnh, võ công cao cường, nhân tài nhất phẩm, đích thị thiên hạ hiếm thấy, công tử anh tuấn. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hoa Tĩnh nghe xong, sắc mặt bình tĩnh, lạnh nhạt cười nhìn khuôn mặt ngọc xinh đẹp, thanh lãnh nói "Cô nương quá khen, võ lâm truyền ngôn cũng không nhất định hoàn toàn đúng... Hoa Tĩnh cũng không có nhiều biệt tài như người ta nói vậy. Thật sự thấy cô nương mỉm cười, thật đẹp như thiên tiên, còn không biết cô nương tên là gì?

Nữ Nhân, cho dù là không để mắt đến nam nhân, nhưng cũng thích được khen ngợi. Liên Phượng đối với bất kỳ nam nhân nào cũng không đổi sắc, nhưng nghe lời ca ngợi của Hoa Tĩnh, trong lòng cũng cao hứng, ngọc thủ nhẹ nhàng động đậy vén một tia tóc bị gió thổi bay, Liên Phượng trong lúc vô tình biểu hiện ra vẻ đẹp rúng động, cực kỳ hấp dẫn đối với nhãn tình của Hoa Tĩnh...

Nhìn Hoa Tĩnh trong mắt đang hiện vẻ kinh diễm, Liên Phượng cao ngạo trong lòng có một tia đắc ý, không khỏi nhoẻn miệng cười, tràn ngập vẻ kiêu mỹ. Thanh âm lãnh đạm, mang theo một tia kiêu hãnh nhẹ giọng nói "Nghe nói Hoa công tử nhân phẩm tuấn kiệt, thân thiện với mọi người, quả thật đúng rồi. Ta họ Liên, đơn danh một chữ Phượng...

Hoa Tĩnh nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ "Quả nhiên là nàng...". Ngoài miệng ra vẻ kinh ngạc nói "Không thể tưởng tượng được gặp Liên cô nương tại đây, thật sự là Hoa Tĩnh may mắn, lúc này lại gặp được mỹ nhân tuyệt sắc trên Bách Hoa Phổ, thật là vinh hạnh vô cùng. đọc truyện tại . Nghe nói Liên cô nương mười năm trước bài danh đệ bát trên Bách Hoa Phổ, nhưng đến bây giờ nhìn thấy vẫn xinh đẹp như tranh, thật sự là mỹ nhân như ngọc, mười năm phong sương vẫn thông dong. Lời khen thật mạnh mẽ, thật sự đã làm động phương tâm của nàng, Liên Phượng đối với Hoa Tĩnh cũng có một cảm giác không giống với các nam nhân khác, bất giác trong lòng cũng đã in hình bóng dáng Hoa Tĩnh...

Liên Phượng dần dần lộ vẻ tươi cười, nhìn Hoa Tĩnh nhẹ giọng nói "Hoa công tử thật dẻo miệng, không có ý trêu chọc ta sao... ta bây giờ hoa đã tàn, thanh xuân đã qua..."

Hoa Tĩnh nghe vậy cười nói "Liên cô nương khiêm tốn rồi, nàng dám ngày mai tại thành Lạc Dương nói một tiếng muốn tìm phu quân, đảm bảo với nàng, người ta sẽ xếp hàng từ cửa đông đến cửa tây thành Lạc dương, Mỹ nhân như nàng, đích thị là thiên hạ nam tử đều mơ mộng, có mấy người dám nói nàng như vậy"

Liên Phượng nhịn không được, cười ra tiếng, nhìn Hoa Tĩnh nói "Nhiều năm qua, người là nam nhân đầu tiên làm ta cười thành tiếng đấy, người thật kỳ lạ, trên người có một cổ khí tức thần bí, thập phần hấp dẫn người, nhất là đối với nữ nhân. Không trách người tên gọi là Hoa Tĩnh, thật là người cũng như tên. Nói xong nhẹ nhàng đi đến bên Tiểu Đình biên, ngồi ở lan can, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm... Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Hoa Tĩnh liếc mắt nhìn bóng lưng của nàng, trong mắt lộ ra một tia hắc sắc tà dị, chợt lóe lên rồi biến mất. Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nàng, Hoa Tĩnh ngồi xuống bên nàng, hai người cách xa không quá một thước, từ từ nghiêng đầu nhìn hai gò má xinh đẹp, đầy đặn của nàng dưới ánh trăng, lóe ra một tầng quang huy, thập phần mê người...

Hoa Tĩnh quay đầu, nhìn bầu trời dưới ánh trăng sáng, nhẹ giọng đọc mấy câu thơ:

Mông lung nguyệt hạ xảo tương phùng

Nhất lữ u tình tùy phong vũ

Diêu vãn tinh nguyệt vi hà ngộ

Hứa thị sanh tuyền nguyệt hạ minh

Không nhìn nàng, Hoa Tinh chỉ là nhàn nhạt nhìn bầu trời trăng sáng, vẻ mặt bình thản...

Liên Phượng nghe vậy, trong lòng run lên, không nhịn được nghiêng đầu nhìn Hoa Tinh. Cách xa nhau không đến một thước, nàng có thể nhìn rõ nét mặt của Hoa Tinh thật bình thản, thần sắc mê người, nụ cười nhẹ, thần thái động lòng, phong vận đậm nhã, thật hấp dẫn nữ nhân... Liên Phượng phượng tâm đích cao ngạo, giờ khắc này cũng không cầm lòng được...

Liên Phượng nhẹ giọng nói "Thật cao hứng, tối tay gặp người, chẳng những tiêu soái, anh tuấn, thần bí. Người trên người có một cái gì đó làm cho người ta nói không nên lời, làm cho người ta trầm mê, có lẽ cái đó người ta kêu là tà dị. Tâm tư Liên Phượng đột nhiên trầm xuống, chính nàng cũng không hiểu tại sao. Kỳ thật, tất cả đều là do Hoa Tinh cố ý như vậy...

Hoa Tinh đích thị là có tâm cơ, hẳn cố tình làm cho nữ nhân sinh ra một loại ảo giác, làm cho nữ nhân nhận ra hết thấy đều là do ông trời an bài, đích thị là thiên ý. Mà đã là thiên ý thì làm sao trốn tránh được. Vẻ mặt Hoa Tinh thật kiên định, đeo đuổi nữ nhân mang đến cho hắn nhiều tiện nghi, cho hắn trầm vào thế giới nữ nhân, như cá gặp nước, tiểu sai tùy ý...

Nghe được lời nói của Liên Phượng, Hoa Tinh trong lòng thầm cao hứng, nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn thẳng vào ánh mắt của Liên Phượng, nhãn thần Hoa Tinh đột nhiên lóe lên một tia tà dị, mang theo một lực hấp dẫn, thật sâu nhìn vào ánh mắt Liên Phượng. Hoa Tinh trên mặt lộ ra một nụ cười mê người, đầu từ từ nhích đến gần một tấc, đã có thể nhìn rõ thần thái, thoáng ngửi được mùi hương. Hoa Tinh lộ ra vẻ cực kỳ nhu tình, nhẹ giọng "Liên tỷ tỷ thấy ta có một cái gì đó mê người, làm cho người ta trầm mê phải không?" Nói xong, khoe miệng hàm chứa một nụ cười cực kỳ hấp dẫn, nhìn thật sâu vào mắt Liên Phượng...

Liên Phượng cảm thấy cả người trong nháy mắt như lạc vào mị lực của Hoa Tinh, trong đầu thoáng xuất hiện ý nghĩ không minh bạch, nhìn ánh mắt mê người kia, Liên Phượng đột nhiên không tự chủ được, thẳng đến Hoa Tinh, khi bắt gặp được hơi thở nam nhân đến gần thì Liên Phượng đột nhiên lấy lại tinh thần, thấy thần thái của Hoa Tinh, nụ cười đắm say, Liên Phượng định thần, cẩn thận hồi tưởng lại lời nói của Hoa Tinh...

Nhìn ánh mắt mỉm cười của Hoa Tinh, Liên Phượng trong lòng đối với việc hắn gọi mình là Liên tỷ tựa hồ không có phản ứng quá lớn... Câu Liên tỷ kia lại rất tự nhiên, phảng phất lúc đó quan hệ của hai người rất thân mật... Liên Phượng hít sâu một hơi, đè những ba động trong lòng xuống, nhẹ giọng nói "Hoa Tinh, người thật là tà dị, người đã mở miệng gọi ta là Liên tỷ coi như chúng ta có một đoạn thiện duyên, từ nay chúng ta là hảo bằng hữu" Liên Phượng nhìn hắn, không tránh né ánh mắt nhu tình, chỉ là nhẹ nhàng nhìn hắn...

Hoa Tinh nhìn ánh mắt của nàng, trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm, nàng nhất định từng bị thương tổn tình cảm, nếu không ánh mắt của nàng sẽ không thần nhiên như vậy, không có một tia kinh dị. Hoa Tinh nhìn nàng, ánh mắt lạnh nhạt nói "Liên tỷ, từ nay nguyện ý nhận ta làm Hoa đệ nha, đêm nay ta thật cao hứng, trong lầu vô tình lại gặp gỡ nàng, đã gặp nhau là duyên phận. Liên tỷ, nếu có chuyện gì cần hỗ trợ, cứ tới tìm ta, ta tin rằng mọi sự đều có thể trợ giúp tỷ."

Liên Phượng nhìn hắn, nhãn thần hiện lên tia mê tình, chính mình cũng không rõ, vì sao mình cự tuyệt hầu như tất cả nam nhân tiếp cận, nhưng đối với hắn không có cảm giác bài xích, chẳng lẽ lại như lời hắn nói, đây là thiên ý. Không rõ ràng lắm, Liên Phượng không dám nghĩ nữa...

Nhìn Hoa Tinh, Liên Phượng nhẹ giọng nói "Cám ơn người, Hoa đệ. Tỷ sẽ nhớ kỹ những lời đêm nay. Lúc này Hoa đệ tại Lạc Dương là vì thưởng thức hoa hội hay là vì sự tình gì khác? Liên Phượng nhẹ giọng hỏi sự tình, hiển nhiên cố ý tránh đi chủ đề hai người đang nói. Bởi vì nàng đột nhiên hiểu được, chính mình đối với Hoa Tinh có cảm tình, tựa như ngày càng tốt, một loại cảm giác nguy cơ, nàng sợ chính mình cuối cùng cũng không thể khống chế, cho nên chuyển đề tài đi.

Bóng đêm xuống, Hoa Tinh nhẹ ngồi bên Liên Phượng, giải thích cùng nàng sự tình Lạc Dương, cũng sẵn hỏi nàng mục đích đến Lạc Dương. Hai người yên lặng dưới ánh trăng, lặng lẽ đàm đạo, cảm thấy hứng thú về chủ đề này. Gió đêm thổi đến, một mùi hương nhẹ nhàng, phảng phất nhập vào trong khứu giác Hoa Tinh, làm cho hắn mê hoặc. Ngay cả Liên Phượng sắc mặt cũng đỏ hồng, nhưng vì bóng đêm nên nhìn không rõ lắm. Lặng lẽ ngồi cùng một chỗ, Liên Phượng mặc dù vẫn nhắc nhở chính mình, nhưng tâm tư đích thị vẫn bị phong thái Hoa Tinh mê hoặc...

Kỳ thật, do số lượng nữ nhân mà Hoa Tinh giao hoan tăng lên, hấp thu chân âm chi khí trong cơ thể nữ nhân, cổ hắc sắc chân khí trong cơ thể của hắn cũng càng lúc càng mạnh. Cũng do đó tà khí trên người Hoa Tinh cũng mạnh theo, đối với nữ nhân càng có thêm lực hấp dẫn. Cho nên Liên Phượng cũng bị Hoa Tinh mê hoặc, đó mới là nguyên nhân chính...

Cũng khi bóng đêm xuống, một vài địa phương của thành Lạc Dương cũng phát sinh sự tình. Tại một đại viện ở thành đông, xuất hiện một đám người võ lâm, những người này không phải ai lạ, mà chính là đệ tử Phi Ứng Giáo.

Lúc này, tại đại sảnh, Tổng hộ pháp Phi Ứng Giáo Khô Mộc chân quân đang ngồi ở trên, bên dưới là đám đệ tử, tả hữu hai bên là Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng, Nhất Kiếm Truy Hồn Dương Pháp và Hắc Tâm Vô Thường Phương Hoàn. Ngoại trừ ba vị cao thủ địa bằng này, còn lại đệ tử tổng cộng 19 người đều đứng ở một bên, nghe Khô Mộc chân quân nói.

Khô Mộc chân quân nhìn đám đệ tử nhẹ giọng nói "Lúc này, đến đây là vì cái gì, mọi người đều hiểu được, ta tự không nói thêm. Ta muốn nói chính là lúc này đây, lực lượng Phi Ứng Giáo chúng ta xuất động đến bốn thành thực lực, tiến đến Lạc Dương, nhất định phải đoạt vật kia vào tay, bất kể mọi giá, chúng ta cũng phải hoàn thành nhiệm vụ giáo chủ giao. Cho dù địch nhân cường đại, chúng ta cũng không thể rút lui, hiểu chưa? Sáng mai các ngươi đích dung cải trang, toàn bộ vào thành quan sát động tĩnh cho ta, một khi có tình huống, lập tức hồi báo, không thể tự tiện hành động, nếu không đừng trách ta vô tình. Lạnh lùng nhìn xuống dưới chúng đệ tử, ánh mắt Khô Mộc chân quân sắc bén cực kỳ.

Tất cả đệ tử lớn tiếng dạ vâng, thanh âm thập phần nghiêm túc. Nhưng mà trong những âm thanh ngắn ấy, phát sinh một cổ hơi thở kỳ dị thâm nhập. Khô Mộc Chân Quân cảm giác được một cổ sát khí, có vài bóng đen ẩn nấp ngoài cửa, trong nháy mắt phát động công kích. Bởi vì sự xuất hiện đột ngột, đệ tử Phi Ứng giáo nhất thời phản ứng quá chậm, nháy mắt đã bị giết chết bốn người, sáu người trọng thương, có thể nói tổn thất thê thảm.

81. Chương 81: Đất Bằng Dậy Sóng

Gió đêm hiu hiu thổi, phảng phất mùi hương nồng nàn, tựa như mùi hương của đoá hoa bách hợp về đêm, ngào ngạt mùi hương thơm ngát. Hoa Tinh cùng Liên Phượng lặng lẽ ngồi trong tiểu đình, khẽ đàm luận đến một canh giờ, trong lúc đó cả hai đều vô cùng vui vẻ.

Nhìn Hoa Tinh, Liên Phượng mỉm cười: "Hoa đệ quả là con người kỳ lạ, chẳng những có một nhân phẩm nhất lưu, lại có tài trí tinh tường, có thể nói là khiến cho người người khiếp sợ, khiến lòng người e ngại. Tỷ tỷ thực không hề nói quá, hơn nữa nếu tiếp tục trò chuyện, sợ rằng sẽ bị đệ hí lộng nữa kia. Lúc này thời gian không còn sớm, có lẽ đệ nên về nghỉ ngơi sớm một chút."

Hoa Tinh nhìn Liên Phượng, trong lòng rất muốn ôm lấy nàng, tận tình thương tiếc một phen. Nhưng hắn hiểu chuyện này vẫn chưa phải lúc, không thể nóng vội. Nam nhân muốn chiếm lấy trái tim của nữ nhân thì phải có đủ ba yếu tố "thiên thời, địa lợi, nhân hòa", thiếu một trong ba yếu tố đó thì việc không thể thành. Hiện giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất để chiếm lấy trái tim nữ nhân, đợi đến sau này sẽ có biện pháp chu toàn. Dù sao đêm nay cũng đã thu hoạch không nhỏ rồi.

Thân thể Hoa Tinh dần dần tiến sát về phía nàng, từ mũi của hắn đã thoang thoang mùi hương nữ nhân, khiến hắn không nhịn được hít lấy một hơi. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng phát hồng, Hoa Tinh liền

cười hòa nhã đáp: “Vây tỷ tỷ cũng sớm nghỉ ngơi, đừng đừng không làm phiền tỷ tỷ nữa, ngày mai gặp lại.” Nói xong đứng dậy, liếc nhìn nàng, xoay người rời đi. Từ không trung truyền đến thanh âm của Hoa Tinh, rất mơ hồ nhưng cũng rất thành thực: “Đêm nay trong gió, thoang thoảng mùi hương, có duyên tương phùng, về mơ đến nàng, trong mộng nhớ lại, giữa màn đêm mờ ảo có một bóng người thân quen, gió nhẹ thổi, truyền đến phảng phất mùi hương mê người.” Thanh âm hờ hững, phiêu lãng dần xa trong gió đêm thổi mãi, chậm chạp làm rung động trái tim Liên Phượng.

Nhìn Hoa Tinh rời đi, trong lòng Liên Phượng chợt xuất hiện cảm giác mất mát pha lẫn mong chờ, điều đó khiến nàng giật mình, nhớ lại vừa rồi Hoa Tinh áp sát vào nàng, từng động tác, từng hơi thở thoát ra từ miệng hân tựa như phảng phất đầu dây, đột nhiên tận đáy lòng Liên Phượng như có một cảm giác ngọt ngào. đọc truyện tại . Nghĩ đến biểu hiện của Hoa Tinh, khuôn mặt nàng ửng hồng, là nữ nhân, tất nhiên nàng hiểu được Hoa Tinh muốn chiếm hữu nàng. Hoa Tinh cũng chẳng có ý che dấu điều đó, khiến tâm lý Liên Phượng xao động, mơ hồ.

Lặng lẽ dõi theo hướng Hoa Tinh vừa khuất dạng, trong mắt Liên Phượng ánh lên một tia kỳ lạ, trên mặt nở nụ cười, vẻ mặt thập phần kỳ bí, tựa hồ đang ẩn chứa điều gì đó.

Hoa Tinh trở về phòng, nhìn thoáng qua bóng người đang nằm ở trên giường, ánh mắt lộ ra nét vui mừng, nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại vào lòng, cảm thấy thân thể này run lên trong lòng mình, Hoa Tinh không khỏi cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt nàng, cười hỏi: “Hương nhi, không ngủ được sao, có phải là đợi ta không vậy?” tiếng cười khe khẽ trong lời nói, hàm chứa một chút nhu tình cùng ta dị.

Sắc mặt Mai Hương đỏ lên, thẹn thùng đáp: “Hoa Tinh, huynh vừa đi đâu vậy, muội đợi huynh đã lâu rồi.” Lặng yên nằm trong lòng Hoa Tinh sau đó từ từ ngẩng đầu nhìn hắn. Hoa Tinh khẽ ôm nàng, đến bên giường, mỉm cười: “Có phải là đêm nay muốn ta ngủ cùng nàng phải không, Hương nhi? Nàng không sợ ngày mai Thượng Quan Yến sẽ cười nàng sao?”

Mai Hương nghe vậy, trên mặt thoáng ửng hồng, nũng nịu đáp: “Huynh thực đáng ghét, người ta chỉ là muốn đến gặp huynh, huynh lại còn giấu cợt người ta.” Hoa Tinh thấy điệu bộ làm nũng của nàng, quả là mỹ lệ, khiến người khác không khỏi nảy sinh ý muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Dịu dàng ve vuốt, Hoa Tinh chậm rãi hôn lên vùng mẫn cảm bên tai nàng. Sắc mặt Mai Hương trở nên đỏ bừng, hai tay khẽ đẩy ma thủ của Hoa Tinh, không để hắn tiếp tục giở trò. Song Hoa Tinh chỉ cần tăng thêm chút lực là đã dễ dàng chiếm cứ bộ ngực xinh đẹp của nàng rồi. Song thủ tận tình xoa nắn song phong nhu nhuyển, co dãn của nàng.

Thân thể Mai Hương dần dần uốn éo, từ miệng thoát ra tiếng thở gấp pha lẫn thẹn thùng: “Hoa Tinh huynh đáng chết, không được khi phụ Hương nhi. Đừng mà, không kẻ khác sẽ cười người ta đó?” E lệ nhìn tay của hắn lần mò vào nội y của nàng, Mai Hương nhịn không được run nhẹ lên từng hồi.

Hoa Tinh cười ha hả: “Nhìn mặt ngọc kiều mị động nhân đến nhường này của Hương nhi mà không để ta hưởng thụ thì mới thật là không phải đó. Có lẽ đến một ngày nào đó ta phải thực sự hái đóa tuyết liên hoa kiều diễm Hương nhi này mới được, hảo hảo phẩm hàm tư vị mê hồn của Hương nhi.” Dứt lời, ngón tay dịu dàng vuốt ve đóa hoa ướt át, khiến toàn thân Mai Hương run rẩy, thở gấp liên hồi, luôn miệng van xin hắn buông tha.

Tĩnh lặng ôm Mai Hương trong lòng, song thủ tiến vào nội y, khẽ ve vuốt đôi tuyết nhũ, hồi lâu sau khẽ nói: “Ồ đây nghỉ ngơi nhé, kiều thê Hương nhi xinh đẹp của ta.” Nói xong, ôn nhu vỗ về mặt ngọc, chậm chậm diu nàng vào giấc ngủ.

Sắc mặt Mai Hương đỏ lên, biết Hoa Tinh yêu thương mình rất nhiều, trái tim nàng ngọt ngào vô hạn, kiều mị hôn môi hắn, khẽ khàng tựa vào ngực hắn rồi từ từ nhắm mắt. Không lâu sau đã miên man trôi vào giấc điệp. Hoa Tinh nhìn thiếu nữ ngủ say trong lòng mình không khỏi nở nụ cười hoan hỉ trên khóe miệng.

Sáng sớm, Mai Hương tỉnh giấc, thấy Hoa Tinh đang làm chuyện xấu trên ngực mình, trên mặt bất giác lộ ra tia thẹn thùng, song thủ ôn nhu ôm lấy đầu của hắn, tùy ý để Hoa Tinh tham luyện tuyết nhũ của mình, chậm rãi để hắn phẩm hàm nét xinh đẹp của mình. Cảm giác được Hoa Tinh đang cắn nhẹ lên nhũ hoa, Mai Hương không khỏi rên lên một tiếng cực kỳ hấp dẫn, thân thể đồng thời uốn éo, khẽ năn nỉ: “Hoa

Tinh, đừng dùng sức mà, huynh còn trêu người ta nữa.” Thanh âm kiều mị vô cùng, tràn ngập lực dụ hoặc con người.

Nghe Mai Hương lên tiếng, Hoa Tinh chậm rãi nhả ra núm hồng diễm mê nhân, mỉm cười nhìn nàng: “Hương nhi thực đẹp, đặc biệt là nơi này, càng khiến cho kẻ khác phải điên đảo thần hồn.” Hắn vừa nói vừa đứng dậy.

Mai Hương kiều mị chính sửa lại y phục. Ánh mắt phảng phất tình yêu vô hạn, dịu dàng đáp: “Chỉ cần huynh thích, Hương nhi vĩnh viễn thuộc về Hoa Tinh huynh.” Hoa Tinh vuốt ve mái tóc nàng, ánh mắt toát lên vẻ chân tình. Sau đó Hoa Tinh và nàng rời phòng, đi tới tiểu đình trong viện.

Bữa điểm tâm đã chuẩn bị sẵn ở trên bàn phía trong đình, nhìn qua là biết do Âm Vũ an bài. Lúc này Cô Ngạo đang dìu Khúc Trúc đến, bên kia Trần Lan và Âm Vũ cũng đang dìu Thượng Quan Yến đến dùng cơm. Sau khi bảy người đã ngồi vào chỗ của mình, Hoa Tinh cười nói: “Khó có khi nào đông vui thế này, chúng ta ở đây vui vẻ ăn uống, ném thử xem tay nghề ở Mẫu Đơn các lớn nhất thành Lạc Dương này với những nơi khác có gì bất đồng hay không.” Dứt lời, cùng mọi người bắt đầu dùng bữa.

Sau khi ăn xong, thư viện phái đến một đệ tử, truyền tin tức, tất cả đều là những sự tình phát sinh tại Lạc Dương tối hôm qua. Sự kiện này vào sáng sớm, đã khiến cả thành Lạc Dương chấn động, tại Lạc Dương trong nhiều năm qua, cho tới bây giờ vẫn chưa gặp qua sự tình này.

Hoa Tinh xem qua tin tức rồi cất tiếng: “Trong thư nói, tối hôm qua xảy ra bốn sự kiện đả đấu. Thứ nhất là Phi Ưng Giáo, đêm qua bị một hắc y nhân bịt mặt đánh lén, tổn thất mười giáo chúng đệ tử, việc này phát sinh tại một tòa đại viện phía đông thành, vẫn chưa tra ra thân phận kẻ đánh lén. Sự kiện đả đấu thứ hai là phát sinh tại trung tâm thành Lạc Dương, có người nhìn thấy bốn bóng người, tiến vào hoa viên phía sau một tòa nhà, không lâu sau truyền ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ kinh khủng. Ngay lúc đó, lại có một bóng người thụ thương bỏ chạy, sau đó thì không còn rõ động tĩnh gì nữa. Xét tình hình mà phân tích thì trong bốn người, một chết một đào vong, hai người kia lại thất tung một cách thần bí, vả lại người chết lần này có thể là bài danh thứ sáu trên Long bảng Tỏa Hầu Thương Công Tôn Tiểu. Hai người thất tung đều là nhân vật Địa Bảng. Một người là bài danh thứ tư trên Địa bảng Bạch Y Truy Hồn Tiêu Viễn Sơn, người khác là cao thủ ẩn thế, đệ nhị cao thủ của Túy Kiếm Môn, Túy La Hán Hứa Quý. Kẻ duy nhất đào thoát có thể là bài danh thứ hai mươi một trên Phong Vân bảng Hắc Y Tu La.

Vụ đả đấu thứ ba xảy ra tại một tiểu khách điểm phía tây thành, phát hiện ba thi thể, tất đều bị Tam Sắc Chưởng giết chết. Không thể ngờ Tam Sắc Chưởng sau khi xuất hiện tại thành Trường An, giờ đây tiếp tục xuất hiện tại thành Lạc Dương, điểm này mọi người phải cẩn thận.

Vụ đả đấu cuối cùng phát sinh ở phía nam thành. Cả thành Lạc Dương, ở hướng đông và tây đều là nơi phồn hoa phú cường, giao thông tấp nập, còn hai hướng nam bắc hơi bần hàn, khốn khó một chút. Tối hôm qua, vụ đả đấu phía nam thành là vì hoa mẫu đơn mà phát sinh. Nghe nói có một nhà đại phú hộ có chủng loại tinh phẩm trong hàng trăm loại mẫu đơn. Lúc tối, có kẻ lén vào hoa viên nhà đó, muốn ăn trộm chậu mẫu đơn màu tím, không cẩn thận bị chó phát giác, bị gia đình cùng chủ nhân của nhà đó vây đánh, hắn liền giết chết mấy người, đả thương đứa con gái duy nhất của chủ nhà rồi chạy mất.” Sáu người bên cạnh nghe thấy thế, vẻ mặt đều hiện lên những nét bất đồng, nhưng đồng loạt giật mình kinh hãi.

Nhìn vẻ mặt chúng nhân, Hoa Tinh âm trầm lên tiếng: “Từ những sự kiện trên, cho thấy Lạc Dương đã bắt đầu hỗn loạn, đã bắt đầu nổi lên những hồi phong ba bão táp trong thành. Chúng ta ở đây đều phải cực kỳ cẩn thận, mặc dù ta không sợ bất kỳ ai, nhưng ta hy vọng mọi người cũng an toàn. Hôm nay mọi người nên ở đây, đừng để chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Bây giờ theo tin tức vừa rồi có thể đưa ra vài vấn đề trọng yếu. Thứ nhất là vì cái cấm hạp thần bí kia mà tuyệt đại bộ phận võ lâm nhân sĩ đã tụ tập về đây. Thứ hai là do mẫu đơn hoa hội cũng hấp dẫn không ít người, chúng ta chính là một trong số đó. Thứ ba là bởi Long Môn thạch quật, nghe nói đang cất dấu một vật gì đó vô cùng kỳ bí, nếu thực sự là vậy thì vấn đề càng trở nên phức tạp.

Đồng thời, lúc này tại Lạc Dương tụ tập đến mấy ngàn võ lâm nhân sĩ, kể cả vô số môn phái, tự nhiên sẽ ẩn chứa không ít ân oán tình cừ bên trong, khiến cho tình hình càng trở nên phức tạp, làm cho người ta rối trí. Nếu chúng ta không có tin tức từ thư viện, với rất nhiều sự tình giống nhau không rõ đầu cuối như thế này, quả là khiến cho ta không phân biệt được đông tây nam bắc. Điều quan trọng nhất bây giờ chính

là võ công của mọi người đều quá kém, ngoại trừ Âm Vũ là có thể đơn độc đối đầu với địch nhân, ngay cả Cô Ngạo cũng vẫn còn thua kém một khoảng cách rất lớn. Cái đó là còn chưa nói đến Hương Nhi và Tiểu Tuyết. Vả lại Khúc Trúc và Tiểu Yến nhi còn đang thụ thương, tình cảnh của chúng ta bây giờ thập phần nguy hiểm.

Điều ta đang băn khoăn lúc này là tìm một nhân vật võ công cao cường đến đây bảo vệ an toàn ọi người. Người thích hợp nhất chính là Dạ Phong, còn người kia là Vô Mao lão đạo, đáng tiếc bọn họ đều không ở đây. Ta định nhờ thư viện phái người tìm bọn họ, đến lúc đó, ta có thể ra ngoài thám thính một chút động tĩnh trong thành Lạc Dương. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Sáu người nghe xong, đều lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, hiển nhiên đối với sự thật này, tất cả đều chưa tìm ra cách giải quyết thích hợp nhất. Nhìn Hoa Tinh, Thượng Quan Yến dịu dàng hỏi: “Hoa đại ca, huynh không phải là Phượng Hoàng đặc sứ sao, sao huynh không phái cao thủ của thư viện bảo vệ bọn muội, còn phải đi nhờ người khác hỗ trợ như vậy?”

Hoa Tinh liếc nhìn nàng, khẽ lắc đầu: “Đệ nhất cao thủ duy nhất của Phượng Hoàng thư viện hiện đang ở trước mắt muội, ngoại trừ ta, thư viện không có một ai được gọi là cao thủ cả. Ta cũng không hiểu nổi, làm sao mà thư viện này lại tồn tại trong võ lâm đến hai mươi năm mà không bị họa diệt môn như vậy, thực sự là một kỳ tích. Có lẽ các nàng ấy rất thông minh, bằng không có thể nào duy trì thư viện đến bây giờ?”

Âm Vũ bên cạnh tiếp lời: “Hiện giờ đã có công tử, tin rằng thư viện sẽ càng thêm lợi hại. Với oai danh của công tử, chắc rằng không một ai dám đến gây chuyện. Đến lúc đó, thư viện sẽ nhanh chóng phát dương quang đại, trở thành tổ chức tình báo lớn nhất thiên hạ, nắm giữ hết thấy động tĩnh của chốn võ lâm.”

Hoa Tinh nghe vậy cười vang, liếc sang Âm Vũ: “Lẽ dĩ nhiên, ai dám chọc đến ta, ta sẽ lấy đồ đao, giết cho cái lũ lợn chó phải cúi đầu. Khà khà, khi đó ta sẽ khiến toàn bộ chúng nhân phải cúi đầu, nhục bằng không cúi, tất phải bay đầu.” Trong nháy mắt, Hoa Tinh khôi phục lại vẻ kiêu hùng, tà dị trên khuôn mặt ngập tràn đắc ý.

An bài ọi người xong, Hoa Tinh liền xem xét nội thương của Khúc Trúc và Thượng Quan Yến, phát giác hai người đã hồi phục rất nhanh, Khúc Trúc thì chỉ cần nghỉ ngơi hôm nay là có thể tự mình đi lại. Thượng Quan Yến bị thương nặng hơn nên không thể hồi phục nhanh như Khúc Trúc được.

Ngồi cạnh giường Thượng Quan Yến, Hoa Tinh nhìn vẻ kiêu diễm đang tức giận của nàng, hần vuốt ve khuôn mặt nàng, cười nói: “Tiểu muội, nhìn hình dáng này của muội giống như một tiểu hài tử bị chọc giận vậy. Hay là đứng lên, cùng ta ra ngoài thưởng ngoạn một chút nào?”

Thượng Quan Yến đỏ mặt, trừng mắt hung hăng nhìn Hoa Tinh, mắng: “Đại ca bại hoại, thừa dịp muội không cử động được, chiếm tiện nghi của muội. Còn không buông tay ra, đáng chết mà, đáng ghét mà.” Sau khi dứt lời liền cười yêu kiều nhìn Hoa Tinh. Thượng Quan Yến hỏi tiếp: “Đại ca có cách gì không? Mau nói cho người ta đi, người ta là muội muội của huynh, huynh không thể nhẫn tâm nhìn muội muội của mình nằm bất động trên giường như vậy chứ, đại ca!” Hai từ cuối cùng tuy muốn nói nhưng chẳng thành lời, kiều mị, dịu dàng lời cuốn con người Hoa Tinh.

Trên mặt Hoa Tinh lộ ra vẻ hoan hỉ, ngón tay phải ôn nhu vuốt ve mặt ngọc. Rồi cùng Thượng Quan Yến trêu đùa hồi lâu, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

Ra khỏi Mẫu Đơn các, Hoa Tinh quan sát những người qua lại trên đường lớn, chúng nhân bình thường vẫn như trước kia chẳng hề thay đổi, nhưng phàm là người trong võ lâm, đều có thần sắc cẩn trọng hơn rất nhiều. Xem ra sự tình tối hôm qua, cũng ít nhiều ám ảnh tâm trí những người này, khiến họ trở nên lo lắng hơn trước vài phần.

Chậm rãi bước vào một ngõ tắt trên đường lớn, vẻ mặt Hoa Tinh mang theo nét cười tiêu sái. Ánh mắt chớp động, chợt thấy một bóng lưng quen thuộc, vội rảo bước tiến theo. Không trì hoãn bám theo sau lưng người đó, Hoa Tinh thầm nghĩ: “Hắn làm gì ở đây vậy? Thực khả nghi.”

Hoa Tinh bám theo người phía trước, không lâu sau đó đến một tòa lầu. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một cái biển lớn chạm trổ ba chữ “Tam Giang Lâu”. Trong mắt Hoa Tinh ánh lên tia cười, từ từ bước vào. Quan sát tình hình ở trong, lúc này còn sớm, khách khứa không nhiều lắm, có khoảng ba mươi hai người

khách đang chén tạc chén thù cùng nhau. Phía trên lầu, Hoa Tinh rất nhanh phát hiện ra người mình đang theo dõi.

Trên tầng thượng ngồi không ít người, có vẻ thập phần kỳ quái. Hoa Tinh nhìn những người này, trong lòng dấy lên nỗi kinh dị, bọn họ sao lại tụ tập hết tại nơi này? Nguyên lai là trên tầng thượng chỉ có hai dạng người, mà chỉ toàn là hòa thượng và đạo sĩ. Bàn thứ nhất ngồi sáu người, ba hòa thượng và ba đạo sĩ, xem hình dáng là những người đứng đầu. Bàn thứ hai gồm bốn hòa thượng và ba đạo sĩ, nhìn vẻ mặt có lẽ là tùy tùng.

Vị hòa thượng đứng đầu có gương mặt phương phi, ngài sáng, vẻ mặt từ bi, phúc hậu, niên kỷ khoảng sáu mươi ba đến sáu mươi tư. Từ đôi mắt của vị hòa thượng luôn ánh lên vẻ bình thản, nhu hòa. Hai hòa thượng ở hai bên có thân hình cao lớn, từ ánh mắt luôn hàm chứa thần quang của bậc cao thủ, đều vào khoảng sáu mươi tuổi. Ngồi cùng bàn là ba đạo sĩ, đứng đầu là một vị đạo sĩ khoảng hơn ngũ tuần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, trong ánh mắt ẩn hàm luồng sáng nhàn nhạt màu xanh. Ngồi hai bên là hai đạo sĩ khoảng năm mươi đến sáu mươi tuổi, trong đó có một người mà Hoa Tinh đã biết, chính là Xuất Trần đạo trưởng.

Xem tình hình này thì có lẽ họ là người của lưỡng đại môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Họ tập hợp ở đây là có ý gì? Hoa Tinh vừa bước lên tầng thượng, chuẩn bị ngồi xuống thì đã nghe thấy có tiếng gọi từ phía nhóm người lưỡng đại môn phái. Không thể ngờ được là Võ Đang Xuất Trần đạo trưởng lại nhận ra Hoa Tinh. Xuất Trần đạo trưởng lên tiếng: “Không phải là Phụng Hoàng Đặc Sứ Hoa công tử đó sao, xảo hợp thể nào lại ở đây như vậy? Hoa công tử nếu không ngại, có thể tới đây ngồi cùng hàn huyên.”

Hoa Tinh nghe thấy thế, nhìn Xuất Trần đạo trưởng, cười nói: “Nguyên lai là Xuất Trần đạo trưởng, mọi người có lẽ đang bàn chuyện trọng đại, tại hạ đến có ảnh hưởng đến mọi người không vậy?” Hoa Tinh muốn hỏi rõ ràng trước, để không đợi đến lúc đó có muốn mời hẳn đi cũng không mở lời được.

Xuất Trần cười đáp: “Chúng ta họp mặt ở đây, cũng bất quá chỉ nói qua loa vài việc, Hoa công tử làm sao có thể ảnh hưởng đến chúng ta được chứ, mời lại đây ngồi.” Những người ngồi cùng bàn đều thông thả gật đầu tỏ vẻ không phiền hà.

Hoa Tinh đứng dậy đi đến, liếc nhìn sáu người, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Xuất Trần, mỉm cười cất tiếng: “Hoa Tinh lần đầu gia nhập chốn giang hồ, đối với đại danh của các vị đây đều chưa biết tới, nếu có lời nào mạo phạm, hy vọng các vị đại sư và các vị đạo trưởng bỏ quá cho.” Hoa Tinh mở lời như vậy cũng là để tính đường lui thật tốt.

Xuất Trần cười đáp: “Hoa công tử mới xuất đạo nửa tháng, mà đã có thể liệt danh thứ mười lăm trên Phong Vân bảng, thực sự là anh hùng xuất thiếu niên. Nếu Hoa công tử vẫn chưa biết, bản đạo sẽ giới thiệu với Hoa công tử vậy. Vị đại sư đây chính là Thiếu Lâm nhất phái, chưởng môn phương trượng, Từ Vân đại sư, còn đây là hai vị cao tăng nổi danh của Thiếu Lâm, một vị là thủ tọa Đạt Ma Đường Từ Tâm đại sư, còn vị kia là thủ tọa của Giới Luật viện Từ Hải đại sư. Còn vị ở bên cạnh bản đạo đây là chưởng môn của bốn môn, Ngọc Thanh Tử, còn vị này là trưởng lão của bốn môn Thanh Khê đạo trưởng.” Xuất Trần chậm rãi giới thiệu thân phận những người xung quanh với Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn những người đó rồi trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, giật mình nói: “Không thể tưởng được chưởng môn nhân của lưỡng đại môn phái lại tề tụ nơi đây, Hoa Tinh thật là may mắn vô cùng mới có thể thấy được dáng vẻ của các vị cao nhân cùng phong thái của hai vị chưởng môn. Thực sự là thất kính vậy.”

Từ Vân đại sư của thiếu lâm khẽ hỏi: “Hoa công tử quá khiêm nhượng rồi, danh tài Phụng Hoàng đặc sứ Hoa công tử đã dương danh thiên hạ, uy chấn võ lâm. Lúc này Hoa công tử tới đây, chắc là cũng đến xem náo nhiệt của Mẫu Đơn Hoa hội tại thành Lạc Dương?”

Hoa Tinh cười ha hả mà rằng: “Đại sư quả là sáng suốt, đích thực Hoa Tinh đến xem hoa mẫu đơn của Lạc Dương thành. Nghe nói Lạc Dương mẫu đơn, dương danh thiên hạ, giờ đây vừa lúc thời gian hoa hội tạm hoãn, mới có cơ hội đến đây mãn nhãn. Đại sư cùng chưởng môn chân nhân cũng Mẫu Đơn Hoa hội mà tới?”

Từ Vân liếc nhìn Ngọc Chân Tử đoạn thông thả trả lời: “Hoa công tử lần đầu tiên đến nên không biết, Thiếu Lâm cùng phái Võ Đang, đều là thành viên công chứng của hoa hội. Mỗi dịp hoa hội, hai phái chúng

ta cùng với phái Hoa Sơn đều phái người đến tham gia, chủ yếu là để phòng ngừa thiểu số bại hoại trong chốn võ lâm, đến đây làm loạn, ảnh hưởng đến diễn biến của hoa hội. Chính vì thế lúc này hai phái chúng ta và phái Hoa Sơn đều phái môn hạ tham gian để bảo vệ cho hoa hội được tiến hành một cách bình thường.”

Hoa Tinh mỉm cười hỏi tiếp: “Nguyên lai là như vậy, Hoa Tinh quả thực là không biết. Nếu tam đại môn phái đều tham dự, sao không thấy người của phái Hoa Sơn vậy?”

Thiếu Lâm Từ Vân đại sư đáp: “Bốn tự đã phái người đi mời, có lẽ lát nữa sẽ đến thôi. Hoa công tử chính là đặc sứ của Phụng Hoàng thư viện, đối với động tĩnh trong chốn võ lâm nhất định là thập phần nắm rõ, không biết có thể kiến giải đại khái một vài sự tình được chăng? Để bốn tự cùng các phái có thể đề cao cảnh giác.

Những người bên cạnh đều chăm chăm nhìn Hoa Tinh, muốn từ trên người hắn moi được một ít tin tức. Hoa Tinh nghe thấy thế đoạn mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, chẳng trách Trung Nguyên lại bị Thông Thiên Môn phong tỏa như vậy, những môn phái này, mặc dù cao thủ không ít, nhưng tin tức lại không nắm bắt được, sao có thể là đối thủ của Thông Thiên Môn đây.

Hoa Tinh cười đáp: “Đại sư nói quá lời, Hoa Tinh cũng là đến xem hoa hội, tự nhiên hy vọng hoa hội có thể tiến hành thuận lợi. Cho nên vì hoa hội mà đưa ra một vài tin tức là nên thôi. Theo Hoa Tinh biết được, lúc này tại Lạc Dương thành, con số võ lâm nhân sĩ đã vượt qua ba ngàn người, cơ hồ tất cả nhà nghỉ, khách điểm đều đã đầy khách. Mặt khác hy vọng mọi người chú ý tin tức này. Đó là có một Tụ Hoa cung thần bí, đã phái người tiến về Lạc Dương, chuẩn bị xuống tay với những nữ tử xinh đẹp của thành Lạc Dương, những đối tượng mà chúng xuống tay đều là dân chúng bình phàm.” Nói đến đây, Hoa Tinh liền đem hết thấy những tin tức có liên quan nói cho chưong môn nhân hai phái Thiếu Lâm cùng Võ Đang, thực sự hy vọng họ có thể vì chúng nhân mà ra tay hành hiệp.

Lời vừa dứt, những cao thủ của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đều tức giận mãi không nguôi, khẳng định sẽ tìm mọi cách để loại bỏ những tên bại hoại này khỏi chốn võ lâm, vì an toàn của dân chúng bình thường. Đúng lúc này, người của phái Hoa Sơn cũng tới.

Trương Tuyết vận bộ y phục toàn màu tím bó sát người, lả lướt yếu diệu tiến đến. Trên khuôn mặt mỹ lệ, mang theo ba phần tự tin, vương theo nét cười yếu đuối, thực sự là khiến kẻ khác phải điên đảo thần hồn. Bên cạnh Trương Tuyết có hai người, một là Hoa Sơn trưởng lão, Hôi Hạc Vô Ngôn, người kia là Hoa Sơn cao thủ, Doanh Phong. Ba người vừa lên tầng thượng, Xuất Trần đã đứng dậy nhường chỗ, mời Trương Tuyết đến ngồi tại vị trí của mình, vừa vận ngồi bên cạnh Hoa Tinh. Xuất Trần đạo trưởng liền dẫn Vô Ngôn và Doanh Phong sang bàn khác.

Hoa Tinh nhìn Trương Tuyết, ánh mắt dán lên cơ thể động lòng người của nàng. Thấy ánh mắt Trương Tuyết liếc qua, Hoa Tinh liền mỉm cười hàm chứa một tia kỳ dị, khẽ gật đầu, hết sức lúi cuồn lòng người. Ánh mắt Trương Tuyết thoáng biến đổi, phảng phất như mỗi lần nhìn Hoa Tinh đều xuất hiện cảm giác run sợ không nói nên lời từ sâu tận đáy lòng, không biết vì sao lại như thế.

Thiếu Lâm phương tượng Từ Vân đại sư khẽ niệm một câu phật hiệu đoạn lên tiếng: “Trương phu nhân đến thật đúng lúc, mọi người đang bàn về sự tình tại hoa hội. Vừa rồi Hoa công tử có nói qua một tin tức khiến kẻ khác phải kinh ngạc, đối với hoa hội lần này có ý nghĩa thập phần trọng yếu, bây giờ phiên Hoa công tử thuật lại một lần nữa.” Nói xong nhìn Trương Tuyết và Hoa Tinh.

Ánh mắt Hoa Tinh quét qua Trương Tuyết một chút, rồi di chuyển sang phía Doanh Phong và Vô Ngôn, khẽ cười nói: “Đại sư có thể giới thiệu một chút về hai vị cao nhân của phái Hoa Sơn được hay chăng?”

Trương Tuyết liếc nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng tiếp lời: “Đề ta giới thiệu với Hoa công tử vậy. Hai người họ, một là trưởng lão của bốn môn, Vô Ngôn, còn người kia là sư đệ đồng môn Doanh Phong, đã khiến Hoa công tử phải chê cười.”

Hoa Tinh liếc nhìn Doanh Phong, nghĩ thầm, nguyên lai là người, nhìn đôi mắt mỹ lệ của Trương Tuyết, khóe miệng Hoa Tinh khẽ nhếch lên, lộ ra một tia cười đầy ý vị thâm trầm, nhẹ giọng cười đáp: “Thì ra là hai vị cao nhân, Hoa Tinh thật có phúc phận được gặp tại chốn này. Được rồi, hay là trước tiên ta vào chính đề đã, để những vị mới tới hiểu rõ một chút.” Nói xong liền tóm lược lại sự tình về Tụ Hoa cung.

Những người xung quanh đều yên tĩnh lắng nghe, vẻ mặt biểu hiện khác nhau. Về mặt Trương Tuyết lộ hẳn ra tia phẫn nộ, có lẽ vì sự đồng cảm với nữ nhân từng chịu khổ mà cảm thấy bất bình. Còn trong mắt Từ Vân đại sư lại lộ ra thần sắc bất nhẫn, tựa hồ vì những cảnh khổ của chúng nhân mà ưu tâm. Trong mắt Võ Đang Ngọc Chân Tử lại lóe lên những ánh tinh quang, hiển nhiên là rất tức giận, xem bộ dáng này, chắc rằng không dễ dàng buông tha cho những kẻ đó.

Hoa Tinh cười hờ hững, vẻ mặt bình tĩnh nhìn mọi người, lặng lẽ quan sát vẻ mặt biến hóa của họ. Hồi lâu sau, Hoa Tinh từ từ đưa ra những tin tức mà mình biết được, đương nhiên đối với một số sự việc thì hẳn vẫn còn giữ cho riêng mình. Trên tầng thượng Tam Giang lâu, lần đầu tiên Hoa Tinh hội diện với những nhân vật thủ lĩnh của tam đại môn phái, cùng nhau đàm đạo về sự tình của Lạc Dương hoa hội.

Hai ngày sau sẽ bắt đầu Lạc Dương hoa hội, cuối cùng sẽ phát sinh sự tình gì đây sẽ có những sự tình gì ngoài dự đoán của mọi người? Với lại Hoa Tinh đến Lạc Dương, thì hẳn sẽ mang theo những điều gì đây? Quần hùng tề tụ tại thành Lạc Dương, phong vân trời dậy, nơi này sẽ có những sự kiện gì kinh tâm động phách đây, hoặc có những sự tình khiến người ta phải đau thấu tim gan? Có lẽ vậy, mấy phần ưu thương, mấy phần ngọt ngào, còn có mấy tang thương giấu kín trong lòng, chẳng biết tỏ bày cùng ai.

82. Chương 82: Đôi Lửa Chia Lìa

Từng làn gió mát lành khẽ thổi trong buổi sớm ban mai, cuốn dọc theo con đường đến thành Lạc Dương, vô số người đang vội vã tiến nhanh về phía trước, đại bộ phận những người này đều là dân chúng bình phàm và một số thương nhân, nhìn điệu bộ của họ có thể là đang đến Lạc Dương, có lẽ là đi xem hội Hoa Mẫu Đơn. Dĩ nhiên cũng có một ít người võ lâm đang hòa mình trong số đó, đang nhanh chóng vượt lên phía trước.

Trên đường lớn, ở phía xa xa có hai bóng người, một nam một nữ. Chỉ thấy người thanh niên vào khoảng hai mươi ba đến hai mươi tư tuổi, thanh tú tuấn mỹ, phong thái tựa như tài tử Giang Nam. Bên cạnh là một thiếu nữ xinh đẹp, vận bộ y phục màu xanh biếc, dáng vẻ mềm mại, yểu điệu đến say lòng người. Về mặt của thiếu nữ chứa chan niềm hạnh phúc.

Nhân lúc trời mát, trong lành, đôi nam thanh nữ tú nắm tay trong tay, trù mến rảo bước trên đường dài. Nhìn kỹ lại thì ra không phải ai khác, chính là Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương. Giờ đây thần thái của cả hai đều bay bổng, cao hứng vô cùng.

Lâm Phương cười duyên nói: “Trọng Sơn, đợi sau khi chúng ta xem xong hoa hội, chúng ta sẽ tìm một nơi không người, sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời. Không một ai khác làm phiền, chỉ có chàng và thiếp mà thôi, chàng nói như vậy có phải là tuyệt vời lắm không!” Về mặt hoan hỉ, chờ mong ngược nhìn Trọng Sơn.

Trọng Sơn nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng rồi vụt biến mất. Cúi đầu âu yếm nhìn thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều, Trọng Sơn cười đáp: “Tất nhiên rồi, chỉ cần nàng thích, ta đều sẽ đáp ứng nàng. Đợi đến khi nào tìm được chỗ như thế, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau, mãi không chia lìa. Cả đời này ta sẽ bảo vệ, chăm sóc nàng thật tốt, thương yêu nàng, quý trọng nàng!” Từng tiếng ngọt ngào, tựa như những lời nguyện ước của lứa đôi vang mãi theo làn gió bay khắp nhân gian.

Lâm Phương kiều mỹ nhìn Trọng Sơn, trong mắt chứa chan nhu tình. Hai tay nắm lấy bàn tay của hắn, hoan hỉ bước nhanh về phía trước. Thời gian thấm thoát trôi qua, khoảng cách đến Lạc Dương cũng dần dần ngắn lại. Chỉ còn khoảng hơn mười dặm đường nữa là đã đến thành Lạc Dương rồi, nơi đó những đóa mẫu đơn xinh đẹp vô ngần, đang đợi hai người hân thưởng.

Quan sát sắc trời, đã chuyển sang buổi trưa rồi. Trọng Sơn ngẩng nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Lâm Phương, đang lấm tấm từng giọt mồ hôi, không khỏi đau lòng quan thiết: “Phương muội đã mệt mỏi rồi, nàng xem phía trước có rừng cây lá phong, chúng ta đến đó nghỉ ngơi một lát, sau đó có đi cũng không muộn.” Đoạn dùng tay phải lau những giọt mồ hôi trên trán nàng, động tác rất nhẹ nhàng, biểu hiện cực kỳ quan tâm.

Lâm Phương nhìn hần, ánh mắt lộ ra tia vui sướng, cười duyên nói: “Hảo a, chúng ta nghỉ ngơi một lát. Trọng Sơn, chàng đuổi bắt người ta được chứ, đã lâu chúng ta không chơi trò đó rồi.” Nói xong vụt chạy ra xa ba trượng, ngoái đầu nhìn lại, cười tinh nghịch nhìn Trọng Sơn, làm bộ mặt quỷ, đoạn xoay người chạy phía rừng phong không xa ở đằng trước. Giữa không trung truyền đến tiếng gọi thanh thoát, yêu kiều làm rung động thật mãnh liệt tâm linh Vạn Trọng Sơn.

Thấy Lâm Phương đã khôi phục lại vẻ ương bướng, đáng yêu ngày trước, trên mặt Trọng Sơn toát lên nét thâm tình. Khóe miệng nở nụ cười, Trọng Sơn hét lên một tiếng thật lớn: “Ta tới đây, hãy xem ta bắt tiểu ương bướng này như thế nào nhé, lúc đó ta sẽ trừng phạt nàng thật nặng à xem.” Nói xong tận lực đuổi bắt Lâm Phương.

Lâm Phương cười duyên hai tiếng, ngoái đầu lại, đối mặt với Trọng Sơn cười đáp: “Bắt đi, bắt thiếp đi, nếu bắt được sẽ có thưởng đó!” Nói xong dụng toàn lực nhắm hướng rừng phong mà phóng tới, rất nhanh tiến vào trong khu rừng nhỏ. Lúc này Trọng Sơn cũng đã đuổi tới, nhưng cố ý tụt lại phía sau, để nàng trốn được, mỗi lần hai người chơi trò cút bắt thì Trọng Sơn sẽ để nàng trốn được, sau đó đợi đến phút cuối mới bắt nàng, khiến nàng rất thích thú.

Dưới ánh nắng chói chang, trong rừng phong đó, Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn đùa giỡn không ngừng, chốc chốc lại nổi lên những tràng cười vui vẻ, như kể lại những bí mật của đôi tình nhân ở nơi đó. Dưới một gốc đại thụ, Trọng Sơn ôm Lâm Phương vào lòng, thì thầm vào tai nàng những lời nói ngọt ngào, êm ái.

Những tiếng cười vang vọng theo gió bay xa, mang theo một đoạn chân tình thắm thiết, khiến người ta như thấy ngọt ngào, như thấy hân hoan. Song thủ của Trọng Sơn lần vào hung y của Lâm Phương, khẽ mân mê ngọc thể mê người, nhẹ nhàng ve vuốt. Lâm Phương khẽ rên lên những tiếng then thùng, hấp dẫn, mặt ngọc mỹ lệ phảng phất ứng hồng như đang e ấp, như đang mong chờ.

Sau khi Trọng Sơn tận hưởng tư vị mỹ lệ hồi lâu liền dẫn Lâm Phương tiếp tục lên đường. Cách đó không xa trên đường lớn, xuất hiện một lối mòn, nếu đi theo lối đó thì chỉ vài dặm nữa là đến thành Lạc Dương. Vạn Trọng Sơn dắt Lâm Phương nhanh chóng đi theo lối mòn đó dưới ánh nắng gay gắt của buổi trưa. Đột nhiên, trong lòng Vạn Trọng Sơn chấn động, một cảm giác có điềm xấu chợt trở lên dữ dội. Tựa như có một cái gì đó mà mình lo lắng, quan trọng sắp bị tước đi vậy, chỉ là chợt xuất hiện mà thôi, nhưng sao lại làm tâm can hần nôn nao, cồn cào đến vậy, khiến hần kinh hải không ngừng.

Một luồng ánh sáng lạnh buốt sống lưng lóe lên dưới ánh nắng chói chang, trong nháy mắt tập kích Vạn Trọng Sơn. Thanh trường kiếm tựa như một con độc xà, ráo riết bổ vào tử huyệt trước ngực Vạn Trọng Sơn, hiển nhiên là cố tình muốn đưa hần vào chỗ chết. Đồng thời, một bóng người ở hướng khác cũng tung ra đến một chưởng đầy uy lực khóa chặt đường lui của Vạn Trọng Sơn.

Ánh mắt Vạn Trọng Sơn trở nên lạnh lẽo, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh nhạt, kéo Lâm Phương Phi thăng lên không, tránh được sự công kích của hai kẻ đó. Giữa không trung, Vạn Trọng Sơn đẩy Lâm Phương ra xa ba trượng đoạn trấn an: “Phương nhi, hãy cẩn thận, chờ ta thu thập hai kẻ này, sau đó ta cùng chạy đi.” Nói xong, uốn mình lao xuống, tung ra từng đợt chưởng lực cường hoành nhằm vào hai kẻ bên dưới.

Trên mặt đất, từ đôi mắt âm hiểm, lạnh lùng của hai gã bịt mặt xuất ra những tia lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Vạn Trọng Sơn, đợi hần xuống tới nơi liền dùng trường kiếm huyền xuất bóng kiếm đầy trời, kèm theo đó là những chưởng kinh cường đại công kích vào Vạn Trọng Sơn. Kiếm chưởng chạm nhau, nhất thời truyền đến một tiếng nổ vang trời, bụi đất từ bốn phía bắn tung đầy trời, che kín tầm mắt của mọi người.

Sau khi Lâm Phương rơi xuống đất, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch dõi theo bóng hình Vạn Trọng Sơn, trong lòng dấy lên nỗi bất an, lo lắng. Nàng không hiểu, vì sao lại xảy ra cố sự này, tự nhiên ở đâu lại xuất hiện hai gã bịt mặt đánh lén hai người như vậy. Mãi quan sát Vạn Trọng Sơn, nên Lâm Phương không phát hiện ra sau lưng mình đột nhiên xuất hiện thêm một kẻ bịt mặt.

Trong khi Vạn Trọng Sơn cùng hai gã bịt mặt giao đấu kiếm, chưởng với nhau, khiến cho đất đá bay tứ tán, mịt mù che hết tầm mắt bốn phía xung quanh của hần. Hần chỉ nghe được một tiếng hét thất thanh rồi không phát hiện thêm động tĩnh gì khác nữa. Tâm lý Vạn Trọng Sơn chấn động cực mạnh, lớn tiếng gọi vang: “Phương muội, nàng sao rồi? Mau trả lời ta đi, Phương muội, Phương muội!” Vạn Trọng Sơn vừa gào thét, vừa Phi thân ra ngoài, kiếm tìm bốn phía, nhưng đã bóng hình Lâm Phương đã biến mất chỉ trong chớp mắt.

Ngoài nhìn hai gã bịt mặt ở phía sau, trong mắt Vạn Trọng Sơn toát lên vẻ điên cuồng, hung ác. Cơ thể vụt biến mất, chợt xuất hiện trước mặt hai kẻ đó, song thủ điên cuồng tung chưởng, trong lòng cực kỳ phần nộ. Vạn Trọng Sơn gào lên thảm thiết, tựa như một dã thú bị thương, vận xuất toàn lực điên cuồng tấn công. Trong lòng hai kẻ bịt vô cùng run sợ, dĩ nhiên đối với việc võ công của Vạn Trọng Sơn cao hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng, khiến chúng cực kỳ kinh hãi.

Hai kẻ bịt mặt toàn lực xuất thủ, muốn vãn hồi cục diện, nhưng đáng tiếc chúng không tài nào thi triển được dù chỉ một chiêu, khó trách không thoát khỏi số mệnh. Ánh mắt Vạn Trọng Sơn lộ ra nhưng tia cuồng dại, hung tàn của loài dã thú, như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy. Hầm hừ nhìn hai kẻ bịt mặt kinh hoàng, thất thố nhanh chóng lùi về phía sau, Vạn Trọng Sơn liền nhún mình, như đại bàng giương cánh bay thẳng lên trời. Lãnh khốc nhìn hai kẻ bên dưới, trong nháy mắt thì thân thể Vạn Trọng Sơn đã lao xuống, tung ra hai luồng chưởng kinh cực kỳ bá đạo ở giữa không trung, bổ về phía hai kẻ bịt mặt, tỏa ra những bóng hình u ám của tử thần.

Âm thanh của Minh Phương giương cánh âm trầm mà lạnh lẽo, tựa như vong hồn nơi địa ngục đang đòi mạng, xoáy vào tận tâm can của chúng. Bóng ảnh chớp nhoáng, hợp rồi lại phân, chỉ thấy hai bóng người đầy máu nhất thời bị đánh bay ra ngoài, lơ lửng giữa không trung rồi đổ vật xuống đất. Bắn tung lên những làn máu tươi chói mắt, sau đó hội tụ giữa tầng không tạo thành một đóa hoa huyết sắc lạ mắt, kiều diễm vô bì.

Thân thể Vạn Trọng Sơn vụt biến, hạ xuống bên cạnh thi thể đầm máu, hung tàn bồi thêm một chưởng nữa vào ngực một gã, nhất thời tiễn hươu hồn của hắn du hành nơi địa phủ. Đồng thời, tả thủ lôi tên còn lại dậy, lạnh lùng nhìn kẻ đó, lãnh khốc hỏi: “Nói, là ai đã phái các người đến, Lâm Phương đã bị đem đi đâu?”

Sắc mặt gã bịt mặt như tro tàn, dĩ nhiên thụ thương rất nặng, kinh hoàng nhìn Vạn Trọng Sơn, nhưng vẫn một mực lặng im không đáp, như hiểu trước sau gì cũng chết, có nhiều lời cũng được ích lợi gì đâu? Ánh Vạn Trọng Sơn dần dần trở nên điên dại, liếc nhìn gã đó, hữu thủ nắm lấy một tay của hắn, liền dụng lực, ngay lập tức vang lên tiếng gào đau đớn. Chỉ thấy ba ngón tay của kẻ bịt mặt đã gãy đoạn, máu tươi từ từ túa ra. Cái loại tra tấn bề ngón tay này quả thực khiến con người ta phải thống khổ đến tận tim gan, xem ra không ai có thể chịu đựng được.

Vạn Trọng Sơn điên cuồng quát lớn: “Nói hay không nói, không nói thì ta tiếp tục, bẻ đến hết mười ngón tay của ngươi, sau đó đến mười ngón chân, tiếp là hai bàn tay, rồi bàn chân, toàn bộ dần dần mà bẻ hết, để xem ngươi chịu đựng được đến khi nào.” Giọng nói nặng nề, tàn khốc chứa sự tàn độc đến lạnh lùng, khiến người nghe chợt lạnh run đến tận đáy lòng, toàn thân run rẩy.

Sắc mặt kẻ bịt mặt méo mó, nhăn nhúm van xin: “Người giết ta đi, ta cầu xin người, người hãy giết ta đi.” Vạn Trọng Sơn cười lạnh đáp: “Nếu ta vẫn chưa tra ra được Lâm Phương đang ở đâu thì ta sẽ không giết người, có lẽ người muốn tiếp tục thi gan với thủ đoạn của ta, vậy ta tiếp tục thành toàn cho người.” Nói xong giơ lên hai ngón tay đứt đoạn của hắn, khiến toàn thân hắn run lấy bầy không ngừng, cuồng dại van nài, nhưng Vạn Trọng Sơn vẫn lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt và thần tình vẫn hoàn toàn vô cảm.

Bởi vì Lâm Phương bị bắt mà Vạn Trọng Sơn trở nên cuồng dại, khiến hắn phải hao tổn tâm lực, đưa ra mọi thủ đoạn nhằm giải cứu người yêu dấu. Nghĩ thử xem, mới bên nhau được khoảng hai ngày, giờ đã phải phân li, thì hắn sao có thể không điên cuồng được đây. Ngược nhìn phía chân trời, ánh mắt Vạn Trọng Sơn tràn ngập nỗi thù lương: “Ông trời quả thực vô tình, cả đời này đều muốn trêu chọc ta. Lẽ nào cả đời này, ông trời muốn trêu chọc ta sao, bắt ta và Lâm Phương phải trải qua bao nỗi gian truân, khổ cực hay sao.”

Lúc này, trên mặt đất, gã bịt bắt đau đớn, quần quai luôn miện van vãn, cầu xin: “Ta nói ta nói, ta chỉ mong người cho ta được chết thống khoái một lần. Vừa rồi là muốn dẫn dụ người, để cướp Lâm Phương, nhưng võ công của thực ngoài dự đoán của bọn ta, khiến bọn ta không thể ngờ đến cơ sự này. Tổng cộng bọn ta có ba người, tất cả đều là thuộc hạ của Lý Dục, là hắn muốn có Lâm Phương nên mới xảy ra sự tình này. Hiện giờ Lâm Phương đã bị đem đến Lạc Dương rồi, rơi vào tay Lý Dục rồi. Ta đã nói xong, hết rồi, người giết ta đi.”

Trên mặt Vạn Trọng Sơn lộ ra nét cười sâu thẳm, cũng không hề nhìn kẻ đang quần quai ở dưới lấy một lần, tung ra một chưởng đánh chết hắn. Mơ hồ nhìn vào cõi xa xăm, ánh mắt thoảng qua sự kiên cường,

cất tiếng cảm hận: “Lý Dục, cả đời Vạn Trọng Sơn này sẽ không buông tha ngươi. Hôm nay, ta, Vạn Trọng Sơn thề rằng, cả đời này, vô luận thế nào, ta cũng phải giết ngươi, cho dù ta chết, ta cũng không hối tiếc.”

Cười thê lương, Vạn Trọng Sơn lắc mình biến mất, để lại giữa hư không một tràng cười cuồng dại. Tựa như tiếng khóc của u linh nơi địa phủ, tựa như tiếng lòng bất mãn với cuộc đời, tựa như nỗi hận hòa vào làn gió tản đi khắp nhân gian.

Hai xác người lặng lẽ nằm trên mặt đất, như đang minh chứng cho sự tình đã phát sinh tại nơi này. Gió nhẹ thổi, hòa lẫn với cái nóng là từng đợt hàn ý, tựa hồ đọng lại một nỗi niềm, như đang than thở với ai, như đang oán vì ai? Có lẽ có một số sự việc khiến ta đau lòng, làm ta tiếc nuối, nhưng đó là số mệnh. Nhược bằng không phải thì sao thế gian lại có thương tâm, tại sao người ta lại phải nhòa lệ?

Vạn Trọng Sơn chạy như điên trên đường lớn, trong lòng chỉ tồn tại về sự an nguy của Lâm Phương. Hắn biết, một khi Lâm Phương rơi vào tay Lý Dục, chắc chắn không thoát khỏi bị Lý Dục lăng nhục, hắn rất không muốn thấy cảnh này, vì thế lúc này hắn phải toàn lực điên cuồng mà chạy, không màng đến ánh mắt kinh hãi của chúng nhân trên đường, nhằm thẳng Lạc Dương mà tiến. Không lâu sau đó, Vạn Trọng Sơn chạy đến Lạc Dương, nhưng Lâm Phương đang ở nơi nào, Lý Dục đang ở đâu? Về điểm này thì hắn hoàn toàn không biết, cả tòa thành Lạc Dương rộng lớn đến vậy, muốn tìm cả hai, quả thực không dễ dàng gì. Vạn Trọng Sơn nóng lòng như bị kiến cắn, về mặt vô cùng bối rối. Tiến vào cửa thành, chợt hắn nghĩ đến Hoa Tinh, nhớ đến Phụng Hoàng thư viện.

Một mặt Vạn Trọng Sơn tìm nơi hạ lạc của Lâm Phương cùng Lý Dục, một mặt tìm nơi hạ lạc của Hoa Tinh. Hối hả tìm cả nửa canh giờ, cuối cùng Vạn Trọng Sơn cũng biết được nơi Hoa Tinh đang ở, cấp tốc chạy đến Mẫu Đơn các.

Khi Vạn Trọng Sơn đến Mẫu Đơn các thì vừa lúc Hoa Tinh đang đàm luận về hoa hội với những nhân vật đứng đầu của tam đại môn phái. Mai Hương vừa nghe nói có Vạn Trọng Sơn tới, liền đi với Âm Vũ, Trần Lan và cả Cô Ngạo đến gặp hắn. Vừa hội ngộ, Mai Hương nhanh nhẩu hỏi ngay: “Sao huynh tới đây có một mình thôi, Lâm Phương không ở cùng một chỗ với huynh sao? Nàng vẫn chưa đến sao?”. Âm Vũ và Cô Ngạo ở bên cạnh thấy vẻ mặt của Vạn Trọng Sơn, trong lòng đã nổi lên một điểm xấu, cảm giác như phát hiện ra một điều gì đó.

Vạn Trọng Sơn bộc lộ vẻ lo lắng hỏi: “Xin hỏi ân công có ở đây không, Trọng Sơn có chuyện muốn giúp đỡ?”

Mai Hương cũng không nhận ra gì cả, vội hỏi: “Hoa Tinh vừa rời khỏi..., có chuyện gì huynh cứ nói, chúng ta nhất định giúp huynh tìm biện pháp, chắc là giải quyết được thôi.”

Vạn Trọng Sơn hấp tấp đáp: “Không biết mọi người có biết Lý Dục ở đâu không? Lâm Phương bị hắn phái người bắt đi rồi, tại hạ muốn lập tức cứu nàng, bằng không sẽ không kịp mất. Tên súc sinh Lý Dục, vẫn không chịu buông tha Phương nhi, bây giờ Phương nhi đã rơi vào tay hắn, tại hạ vô cùng lo lắng. Mọi người nếu biết, xin mau nói cho tại hạ biết?”

Âm Vũ vừa nghe vậy đã nhận ra có điều không ổn, định mở miệng can ngăn, không để Vạn Trọng Sơn đi vào chỗ chết, đáng tiếc Mai Hương lại nhanh hơn nàng một bước, nói ra nơi ở của Lý Dục. Chỉ kịp nghe Mai Hương đáp: “Không thể ngờ được lại xảy ra cố sự này, Lý Dục đang ở Đăng Nguyệt các, nơi đó là một trong tứ đại khách sạn của Lạc Dương, huynh đi hỏi là có được ngay.” Dứt lời, Mai Hương mới nhận ra điều gì đó, định mở lời thì Vạn Trọng Sơn đã vội vã cất tiếng đa tạ, đoạn rời khỏi Mẫu Đơn các, trực chỉ Đăng Nguyệt các mà đến.

Mai Hương ngáp ngừng nhìn ba người Âm Vũ, khe khẽ hỏi: “Có phải muội không nên nói cho hắn biết đúng không, hắn đi như vậy sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm mất.” Âm Vũ và Cô Ngạo chỉ còn biết than nhẹ một tiếng, không đáp lại. Trần Lan ôn nhu vỗ về lên bờ vai Mai Hương, lên tiếng an ủi: “Mọi chuyện xảy ra là do số mệnh, bản thân không thể quản được. Muội bất tất phải để ý như vậy, đúng không? Hiện nay, trừ Phi là công tử, cũng không ai trong chúng ta đủ khả năng giúp hắn.

Mai Hương thở dài, nhìn về phương xa, khẽ đáp: “Cầu mong ông trời phù hộ cho huynh ấy bình an vô sự, cầu mong cho họ trở thành đôi tình nhân hạnh phúc bên nhau đến suốt đời suốt kiếp.”

Lại nói sau khi Vạn Trọng Sơn rời khỏi Mẫu Đơn các, liền tìm một người dân bình thường hỏi vị trí của Đăng Nguyệt các. Đoạn chạy như điên dại về hướng Đăng Nguyệt các, bắt gặp những ánh mắt kinh hoàng

của chúng nhân, không lâu sau đã đến Đẳng Nguyệt các. Hồi nơi ở của Lý Dục, nhưng đáng tiếc phát giác ra không còn một bóng người trong phòng. Vạn Trọng Sơn lo lắng ngẫm nghĩ: “Cuối cùng tên Lý Dục đã đến đâu, chẳng lẽ hắn đã phát giác ra hành tung của ta và rời khỏi từ trước rồi.”

Tâm tình Vạn Trọng Sơn bất an đến cực độ, liền trở nên tức giận điên cuồng. Thoáng nhìn qua căn phòng của Lý Dục rồi cuồng loạn chạy ra ngoài, vô luận thế nào, dù có phải lật cả thành Lạc Dương này lên, hắn cũng phải tìm cho ra Lý Dục, cứu lấy Lâm Phương.

Sau khi Vạn Trọng Sơn chạy ra khỏi Đẳng Nguyệt các, vừa đi không xa, đã nhận ra có kẻ theo dõi mình. Vạn Trọng Sơn vội đẩy nhanh tốc độ, nhằm hướng không người mà tiến. Chốc lát hắn đã đến một nơi không người qua lại, đảo người phóng ngược lại, bỏ một chưởng về kẻ đang theo dõi mình.

Đó là một người khoảng hơn ba mươi tuổi, chiều cao bình thường, có tìm mỗi mắt cũng không nhận ra có điểm nào đáng chú ý, nổi bật so với người thường. Ánh mắt sắc lẹm nhìn thế công của Vạn Trọng Sơn, người đó cười ha hả mà rằng: “Người nên cảm thấy vinh hạnh mới phải, có thể chết trong tay Âm Ứng Cửu Hào, là một vinh hạnh rất lớn của người đó. Hôm nay có người đã rộng lượng chi tiền để lấy cái mạng của người, cho nên người hãy chịu chết đi là vừa.” Nói xong, hữu thủ xuất ra một chưởng nhanh như chớp điện, đón đỡ một chưởng của Vạn Trọng Sơn. Hai chưởng chạm nhau, thân thể Vạn Trọng Sơn bay lên, cuối cùng bị đẩy lùi nửa bước, còn Âm Ứng Cửu Hào vẫn không mấy may hề hấn.

Vạn Trọng Sơn lộ vẻ sợ hãi, trong lòng dấy lên cảm giác bất an, biết đã gặp phải một người có võ công cao cường, tuyệt đối không dưới mình, hôm nay nếu không cẩn thận, e rằng sẽ bỏ mạng tại chốn này. Đối với kẻ bỏ tiền để mua tính mạng của của hắn, thì đã quá rõ ràng, không cần hỏi cũng biết.

Vạn Trọng Sơn nhìn nhân vật đứng đầu của tổ chức Âm Ứng, trong lòng cực kỳ thận trọng, đề tụ toàn thân công lực ở hai tay, chuẩn bị thừa dịp xuất thủ. Thoáng thấy kẻ địch phóng người công lên, Vạn Trọng Sơn liền hạ xuống ba thước, trở tay bỏ ra sáu chưởng, chưởng sau mạnh hơn chưởng trước, kích thẳng vào một bên của Âm Ứng Cửu Hào, chỉ công không thủ.

Âm Ứng Cửu Hào cười lạnh một tiếng, chớp mắt thân thể liền huyền xuất thành ba đạo nhân ảnh, chia làm ba hướng trước mặt và hai bên tả hữu mà công kích, chiêu nào cũng nhằm tử huyệt quanh thân Trọng Sơn, chiêu thức độc địa vô cùng, công kích từ mọi góc độ khiến đối phương không thể phòng bị. Quả không hổ là sát thủ chuyên nghiệp, đối với phương diện này đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng, nên biết được cách giải quyết địch nhân nhanh gọn và tốt ưu nhất.

Đảo mắt đã trải qua mười chiêu, Vạn Trọng Sơn mặt dù rơi vào thế hạ phong, nhưng Âm Ứng Cửu Hào muốn giết được hắn cũng chẳng phải dễ dàng, nhất thời hai người chỉ lâm vào cục diện giằng co. Trong lòng Vạn Trọng Sơn vô cùng cấp bách, thứ nhất đang lo lắng về Lâm Phương, căn bản là không có tâm tư động thủ với Âm Ứng Cửu Hào. Nhưng hắn hiểu nếu không phản kháng thì chắc chắn chỉ có con đường chết mà thôi. doc truyện tại . Một khi chết đi, Lâm Phương sẽ ra sao? Thứ hai, võ công của sát thủ này khiến hắn phải giật mình, không thể tưởng được lại xuất hiện một sát thủ lợi hại đến vậy, trước kia chưa từng nghe nói qua, thực kỳ quái. Vì lẽ đó đã khiến hắn phải đối phó cực kỳ khó nhọc.

Bên kia, Âm Ứng Cửu Hào đối với võ công của Vạn Trọng Sơn cũng phải giật mình. Đối với sát thủ mà nói, việc đầu tiên là phải tìm hiểu tường tận địch nhân đã. Vì giết Trọng Sơn mà Âm Ứng tổ chức cũng từng thu thập tất cả tin tức về hắn, võ công của hắn cũng đã phân tích rõ ràng, kết quả lúc phân tích cho thấy hắn không thể nào có khả năng đạt đến võ công cao như vậy. Giờ đây sở dĩ Âm Ứng Cửu Hào phải ra tay vì tổ chức với Lý Dục có quan hệ, nên tổ chức đã phái một trong mười ba vị thủ lĩnh đi chấp hành nhiệm vụ, đòi lại công đạo cho Lý Dục, không để cho Lý Dục phải nổi giận. nguồn

Lúc này Âm Ứng Cửu Hào chợt phát hiện ra võ công của Trọng Sơn inh hơn rất nhiều, trong lòng cũng thập phần kinh ngạc. Bất quá vô luận thế nào, hắn cũng phải chết, quy củ của Âm Ứng tổ chức từ xưa đến nay, quyết không thể phá vỡ, liếc nhìn Trọng Sơn, ánh mắt Âm Ứng Cửu Hào dần dần trở nên lạnh khốc, song thủ nhanh chóng biến ảo, phiêu dật một cách linh hoạt, chuẩn bị thi triển võ học kinh thể của Âm Ứng tổ chức Ứng Dương Thiên Hạ!

Chỉ thấy thân thể của Âm Ứng Cửu Hào chớp mắt đã biến mất, rồi đột ngột xuất hiện phía trên đỉnh đầu Trọng Sơn. Song thủ như ưng trảo, ngầm chứa kinh khí cường hoành như tê thiên liệt địa, mang theo tiếng

gầm rống vang trời, kích thẳng vào đầu Trọng Sơn, tất nhiên là một chiêu chí mạng. Thân pháp thì quỷ bí, chân khí lại cường hoành, tất cả đều khiến lòng người phải hãi kinh.

Trọng Sơn cảm giác được áp lực cường đại truyền đến từ phía đỉnh đầu, ngẩng nhìn lên, tâm linh đại chấn, không kịp nghĩ lâu, thân thể Trọng Sơn nhanh chóng lùi lại, xuất chiêu Thiết Bản Kiều, đồng thời vận lực tại song cước, trong nháy mắt bắn ngược về phía sau ba thước, song thủ cuồng phách xuất chiêu, muốn ngăn cản thế công của địch nhân. Tất cả đều xảy ra chỉ trong chớp mắt, Âm Ưng Cửu Hào đâm sầm xuống nền đất, mặt đất xuất hiện một hố sâu lớn đến vài bước chân. Trọng Sơn phun ra một làn mưa máu, thân thể bị chấn bay ra cả trượng, rơi huyếch xuống đất, sắc mặt tái nhợt, dáng vẻ hoảng kinh nhìn Âm Ưng Cửu Hào.

Âm Ưng Cửu Hào cười lạnh, không đợi Trọng Sơn đứng vững, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Trọng Sơn, song thủ công kích một đòn chí mạng. Đối với sát thủ mà nói, quyết không để đối thủ có lấy một cơ hội, từ trước đến nay không được khinh địch, bằng không có hối hận cũng không kịp. Ánh mắt lạnh lùng, sắc mặt vô cảm, mỗi một chiêu được Âm Ưng tung ra đều muốn giết chết Trọng Sơn, dù sao nơi đây cũng không cách xa thành Lạc Dương là mấy.

Cơ thể Trọng Sơn không ngừng lùi về sau, ánh mắt lãnh khốc vô ngần, không có lấy một cơ hội phản kích. Thấy công kích từ phía địch nhân càng ngày càng độc địa, càng ngày càng mạnh mẽ, Trọng Sơn ngẫm nghĩ nếu không thì triển ra tuyệt học của bản thân, e rằng hôm nay khó toàn mạng mà rời khỏi, cơ thể Trọng Sơn chợt biến mất, tả cước đâm mạnh xuống, cơ thể ngã ngược về sau, tựa như đang ngã xuống. Có thể nhận ra từ ánh mắt của Trọng Sơn lộ ra những tia hung tàn, toàn bộ công lực nhanh chóng tụ lại song chưởng, chuẩn bị phản kích.

Hữu thủ Âm Ưng Cửu Hào chộp vào trước ngực Vạn Trọng Sơn, quyết một trao giết chết hắn. Ánh mắt lạnh lẽo, thâm trầm như muốn nói, Vạn Trọng Sơn đi chết đi! Hữu trao chộp mắt mà đã công đến ngực Vạn Trọng Sơn chỉ còn cách một đốt ngón tay, có thể lấy mạng Trọng Sơn ngay tức khắc. Tình cảnh này, giống như thăng lợi đã nghiêng về phía Âm Ưng Cửu Hào, vậy mà thế sự khó lường, dị biến xuất hiện.

Song thủ Trọng Sơn liền bổ ra hơn mười chưởng, hình thành một đường dài chưởng ảnh, như đại bàng tung cánh, sắc bén vô cùng, quỷ dị vô song, công kích về phía Âm Ưng Cửu Hào. Đến lúc này, chẳng những phá được thế công của Âm Ưng Cửu Hào, lại còn làm hắn né mình không kịp, để một khoảng trống ngay trước ngực, lâm vào nguy biến.

“Minh Phượng Triển Sí” mang theo vô vàn tiếng gào thét của vong hồn địa ngục, mang theo hàn khí âm u, tựa như tiếng gọi của hồn ma bóng quế, dội thẳng vào tận sâu nơi đáy lòng kẻ khác. Thấy ánh mắt lãnh khốc, điên dại của Trọng Sơn, tâm linh Âm Ưng Cửu Hào chợt động, bình sinh đây là lần đầu tiên có dự cảm quái gở như thế này. Toàn lực lùi về sau, mặt khác toàn lực công kích Trọng Sơn, muốn sử dụng phương thức lưỡng bại câu thương để bức lùi Trọng Sơn, tiếc thay hắn đã quá coi thường Trọng Sơn vậy.

Trọng Sơn như một con dã thú vô mồi, muốn ăn tươi nuốt sống kẻ địch. Hữu thủ đánh trúng vào ngực Âm Ưng Cửu Hào, đoạn vang lên tiếng kêu sợ hãi của hắn, đồng thời thấy hắn văng ra ngoài mấy trượng. Không đợi Âm Ưng Cửu Hào đứng vững, Trọng Sơn uốn mình Phi thẳng đến, như mũi tên rời dây cung, nhanh chóng bay tới, như một con Phượng Hoàng tung cánh, vừa tỏa ra ánh hào quang sáng lòa, vừa truy đuổi con mồi quyết không cho chạy thoát.

Chiêu “Minh Phượng Truy Nguyệt” giống như tiếng ma quỷ đoạt hồn từ địa ngục phát ra, âm trầm kinh khủng cực kỳ, như muốn nuốt trọn tất cả thế gian, mang theo khí tức hủy diệt cường đại, nhằm thẳng vào kẻ thù! Luồng chân khí lạnh lẽo, ngay tức khắc tràn ngập trong phương viên mười trượng, chất chứa một cảm giác âm tà, quỷ bí vô song.

Sắc mặt Âm Ưng Cửu Hào đại biến, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ cực kỳ, tựa như được thấy sự tình kinh khủng nhất thế gian. Hai mắt mở trừng trừng, vẻ mặt không dám tin tưởng sợ hãi nhìn Trọng Sơn, Âm Ưng Cửu Hào hoảng loạn hét lên: “Không thể nào, không thể nào, không! Người không thể nào gặp được sát thủ chí tôn, không thể nào!” Trong tiếng kinh hô thì tả thủ Trọng Sơn đã vô thanh vô tức bồi thêm một chưởng nữa vào ngực hắn một làn máu tươi mỹ lệ hòa vào không trung.

Lạnh lùng nhìn địch nhân nằm sõng soài trên mặt đất, Trọng Sơn cười lạnh lẽo: “Người không tin phải không? Ta cũng không tin, nhìn điệu bộ của người hình như là đã biết ta sử dụng võ cổ của ai rồi, người có

thể nói lai lịch môn võ công này được chứ?”

Tròng mắt Âm Ung Cửu Hào trở nên cuồng loạn, máu tươi không ngừng tuôn ra từ khóe miệng. Luôn miệng lẩm bẩm: “Không thể, không thể như vậy được. Người không thể nào có cơ hội gặp được chí tôn trong giới sát thủ, tại sao người có được chiêu Minh Phương Truy Nguyệt này? Đây chính là tuyệt học bá đạo nhất của sát thủ chí tôn, cho đến nay chưa ai luyện thành, tại sao, tại sao ta lại đụng độ truyền nhân của sát thủ chí tôn.” Ánh mắt cuồng loạn dần dần nhắm lại, chậm rãi tiến hẳn rời xa nhân thế.

Trọng Sơn thụ thương rời khỏi, tiếp tục tìm kiếm Lâm Phương, thời gian chậm chạp trôi qua, Trọng Sơn vẫn gắng gượng lê bước, một cảm giác bất an mãnh liệt lại cuộn trào, nhói lên từ tâm khảm hẳn. Hẳn biết một khi cảm giác mãnh liệt này xuất hiện, tức là Lâm Phương đã xảy ra chuyện, điểm này hẳn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng. Tiếc thay, mặc cho hẳn bồn ba tìm kiếm, vẫn không tài nào tìm được Lâm Phương và Lý Dục, hẳn chỉ còn biết cầu mong, lo lắng mà thôi.

Cuối cùng Lâm Phương sẽ ra sao? Nàng sẽ gặp những tao ngộ gì? Tình yêu của nàng và Trọng Sơn rồi có kết quả tốt đẹp hay không? Có lẽ, không ai biết trước được.

83. Chương 83: Hoa Rừng Tàn Úa

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì với Lâm Phương, giờ đây nàng đã gặp phải những trắc trở gì? Nếu nàng còn sống, chắc chắn đã gặp chuyện không may rồi, điều đó là không thể thay đổi, bởi vì đây là số mệnh.

Nhắc lại, khi Lâm Phương thấy Trọng Sơn chống chọi với cường địch, lòng nàng vô cùng lo lắng, bất an. Thế nhưng, ngay lúc đó, phía sau nàng, một gã bật mặt vô thanh vô tức xuất hiện, liền khống chế nàng, khiến nàng chỉ kịp thét lên một tiếng kinh hãi là đã bị kẻ đó bắt đi. Lâm Phương cố gắng trốn thoát, nhưng lại không thể kêu la hay cự quấy gì được nữa, tận đáy lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi. Nàng không rõ những kẻ này là ai, lai lịch thế nào, tại sao lại muốn bắt nàng, chẳng lẽ chúng có ý đồ gì với nàng sao.

Sau khi Lâm Phương tưởng tượng ra đủ loại hậu quả đáng sợ, thì nước mắt đã chan chứa khóe mi nàng. Nữ nhân, đa số khi rơi vào trường hợp này đều yếu đuối như vậy, đặc biệt là lúc bối rối và hoảng hốt, lại bộc lộ bản chất nhu nhược của nữ nhân.

Gã bật mặt mang theo Lâm Phương nhanh chóng rời đi, hướng về phía thành Lạc Dương. Không lâu sau, Lâm Phương bị đưa vào một chiếc xe ngựa, toàn thân vô lực nằm trên xe, cùng với chiếc xe ngựa đó vào thành Lạc Dương, không hề gây ra một sự chú ý nào đến người khác. Xe ngựa rất nhanh đã đến Đãng Nguyệt các, Lý Dục đã hay tin, thân chinh ra bế Lâm Phương vào.

Lâm Phương vừa thấy Lý Dục, liền biến sắc, hiểu được rõ ràng mọi chuyện. Không thể ngờ cuối cùng mình lại rơi vào tay Lý Dục, trong lòng nàng cực kỳ hoảng sợ. Nàng hiểu rằng nếu rơi vào tay hắn, sẽ phải gặp chuyện gì, nhớ tới Trọng Sơn mà không khỏi lệ nhòa khóe mắt. Cười sầm thắm, Lâm Phương nhìn về hướng chân trời, Ông Trời, ông không có mắt hay sao?

Về mặt Lý Dục rất hưng phấn, vội vàng tiến vào phòng mình. Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, từ mắt lóe lên những tia ham muốn xác thịt, song thủ chụp ngay ngọc nhũ, xoa bóp một cách mạnh bạo. Ánh mắt hẳn toát ra vẻ đắc ý, khẽ cười: “Lâm Phương, chúng ta thực là có duyên phận, lại gặp nhau rồi. Hai ngày không gặp, ta đã rất nhớ nàng, nhớ đến thân thể khiến ta điên đảo này, nhớ tới cái nơi mềm mại mà đàn hồi này nữa, chúng khiến ta vô cùng sướng khoái, hắc hắc.” Thấy ánh mắt Lâm Phương lộ vẻ xấu hổ, Lý Dục càng thêm đắc ý, song thủ càng vận sức hơn nữa, hưng bạo nắn bóp ngọc nhũ xinh đẹp của nàng.

Lệ châu tuôn như mưa rào, Lâm Phương cố gắng mở miệng nhỏ xinh mà hét lên, nhưng không tài nào hét được, trong lòng chỉ biết hô to không được, đáng tiếc cơ thể lại không nhúc nhích được, chỉ còn có thể nhục nhả nhìn Lý Dục, bị hắn sờ soạng khắp thân thể của mình. Nghĩ đến lát nữa nếu không thể giữ được trinh tiết của mình, thì còn mặt mũi nào mà nhìn Trọng Sơn đây, làm sao mà đối mặt với Trọng Sơn được đây.

Sau một hồi sờ soạng, Lý Dục nhận ra nếu Lâm Phương không nói được gì thì quả là không hay chút nào. Vì vậy đã giải khai huyết đạo cho nàng, để nàng có thể hoạt động cái miệng xinh xắn của mình mà nói chuyện. Lý Dục khẽ luồn tay cởi hung y Lâm Phương, ngay tức thì nàng kêu lên sợ hãi. Nhìn nàng hoảng sợ hét vang, thâm tâm Lý Dục cực kỳ thích thú, rất nhanh cởi bỏ hung y của nàng, làm cho song nhũ mềm mại, diễm lệ lộ ra trước mắt.

Lâm Phương lớn tiếng khóc rống: “Lý Dục, người cút ngay, người không được đụng đến ta, không được mà, không được, A A, không, tên súc sinh, Trọng Sơn sẽ không tha cho người, người cút ngay đi.” Lâm Phương vừa mắng vừa khóc, chẳng những không làm cho Lý Dục dừng tay, ngược lại càng thêm kích thích sự hứng thú của hắn, khiến hắn càng thêm ham muốn.

Song thủ Lý Dục vừa nhào nặn ngọc nhũ mềm mại, vừa cười ha hả đáp: “Ha ha, sướng khoái, không hổ danh là Ngọc Nữ Kiếm, không hổ danh là mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, vượt trội so với những nữ nhân khác. Thân thể tuyệt mỹ này, khả khả, làn da mịn màng lại còn trắng xinh nữa này, khi vuốt ve, thực là thoải mái mà.” Một mặt điên cuồng sờ soạng, xoa bóp thân thể Lâm Phương, một mặt cúi xuống ngậm lấy ngọc châu hồng diễm, thỏa sức phẩm hàm tư vị ôn nhu của tuyệt sắc mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ.

Trong phòng, tiếng gào thét thảm thương của Lâm Phương hòa với tiếng cười cuồng dại của Lý Dục, tạo thành một hỗn hợp thanh âm kỳ quái, thế nhưng nó chỉ có thể quanh quẩn trong phòng chứ không thể truyền ra ngoài được. Động tác của Lý Dục rất chậm rãi, dần dần cởi y phục nơi hạ thân Lâm Phương, chợt có tiếng gõ cửa vang lên khiến hắn bừng tỉnh. Từ mắt hắn bắn ra những tia lửa hận học, kẻ nào lại phá chuyện tốt của ta lúc này, thực là không muốn sống nữa mà.

Nhìn Lý Dục như một con cá chết vậy, hắn rời song nhũ kiều diễm mê hồn của Lâm Phương, đứng dậy mở cửa phòng. Vừa thấy gã thuộc hạ đang đứng ngoài cửa, chẳng nói chẳng rằng liền giáng ba chưởng vào gã, rồi hung hăng đá vào gã đó, gầm lên giận dữ: “Người không biết ta đang làm gì hay sao hả, lại đi quấy rối ta lúc này, người muốn chết sao?”

Gã đó vội cúi gầm mặt xuống, hoảng sợ đáp: “Bẩm thiếu chủ, tất nhiên thuộc hạ biết thiếu chủ đang làm gì, nhưng có chuyện gấp cần bẩm báo, bằng không có đánh chết thuộc cũng không dám làm hỏng chuyện tốt của thiếu chủ.”

Lý Dục lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì, mau nói.” Gã đó từ từ tiến đến, nói nhỏ vào tai Lý Dục vài tiếng, sau đó lui lại.

Ánh mắt Lý Dục trở nên âm trầm, nhỏ giọng truyền lệnh: “Người đi mời người của Âm Ưng tổ chức, bằng được phải lấy tính mạng của hắn, rõ chưa? Hãy đi đi.” Nhìn thuộc hạ rời đi, Lý Dục cười nhạt một tiếng, xoay người trở về phòng. Thấy Lâm Phương đang ủ rũ, đôi mắt nàng dăm lệ, nhưng vẫn cực kỳ quyến rũ, Lý Dục như một kẻ chết đi sống lại, song thủ liền bóp mạnh vào ngọc phong đàn hồi ngáp cả bàn tay, cuồng dại nắn bóp. Một chút cũng không lý đến những lời chửi bới đầy ai oán của Lâm Phương, sau một phen vuốt ve thỏa mãn, hắn mặc vội y phục cho nàng, điểm huyết đạo nàng, sau đó mang theo nàng rời đi.

Trong lòng Lâm Phương cực kỳ đau khổ, lần trước bị Lý Dục làm nhục, may mà có Trọng Sơn liều mạng cứu, nhưng lúc này thì sao? Thành Lạc Dương lớn như vậy, khả năng Trọng Sơn tìm được nàng, e rằng là vô cùng mong manh. Lộ vẻ cười sâu thẳm, lòng nàng chợt trào lên nỗi hận, nàng hận Ông trời kia không có mắt, trêu ngươi nàng như thế. Nàng và Trọng Sơn yêu nhau thật lòng, mặc dù đã trải qua bao phong ba, gian khó, nhưng cả hai vẫn không màng, thề nguyện vĩnh viễn bên nhau. Vậy mà, giờ đây Ông trời lại khiến họ chia lìa, Ông trời thực vô tình. Có lẽ như cổ nhân đã nói, trời không vô tình làm sao già, trăng nếu không hận tròn được sao. Kiếp này, chuyện tình giữa nàng và Trọng Sơn chính là bi kịch

Lý Dục mang theo Lâm Phương đi tới một đại viện phía tây thành, nơi đây là sản nghiệp của Thông Thiên giáo, mặc dù hắn rất ít lui tới chốn này, nhưng vẫn thuận lợi tiến vào một căn phòng hào hoa. Đặt Lâm Phương xuống, Lý Dục đóng các cửa sổ lại, rồi giải huyết cam cho Lâm Phương, khẽ cười nói: “Hôm nay chúng ta ở đây, tiếp tục làm chuyện tốt, được không nào? Mỹ nhân diễm lệ của ta, ha ha ha ha.”

Lâm Phương lạnh lùng nhìn hắn, lúc này nàng chỉ có thể làm được như vậy. Dù cho không thể chống cự, nhưng cũng không tỏ vẻ khuất phục trước hắn, Lâm Phương lạnh lẽo đáp: “Lý Dục, tại sao người cứ phải quấy rầy ta và Trọng Sơn như vậy, chẳng lẽ là vì ta xinh đẹp hay sao? Nữ tử xinh đẹp trên thiên hạ này nhiều đến thế, tại sao người cứ phải dùng mọi thủ đoạn để chiếm đoạt ta? Chẳng lẽ người không sợ báo ứng

sao, không sợ Ông trời sẽ trừng phạt người sao? Hôm nay, nếu như người chiếm được thân thể của ta, sau này nhất định người sẽ không được chết một cách tử tế, ta sẽ vĩnh viễn nguyên rửa người, đời đời nguyên rửa người.”

Lý Dục nghe vậy, không hề để ý, khẽ cười nói: “Lâm Phương, đại mỹ nhân xinh đẹp của ta ơi, hay là nàng lưu lại chút khí lực đi, đợi lát nữa ta từ từ hưởng thụ nàng, như vậy có phải là thoải mái hơn không nào. Cam đoan rằng ta sẽ khiến nàng vĩnh viễn không bao giờ quên được, hắc hắc. Bây giờ chúng ta làm gì trước đây, cũng đã sắp hết ngày, ta đã đợi giây phút này quá lâu rồi, khà khà khà.” Dứt lời, hắn nhanh chóng cởi y phục nàng, làm lộ ra ngọc thể làm điên đảo thần hồn. Nhìn ngọc nhũ hồng hào, Lý Dục mê mẩn, chộp lấy, mạnh mẽ xoa bóp, cảm nhận sự mềm mại cùng co giãn.

Lâm Phương cười đau khổ, nước mắt không lẫn trên má, khe khẽ gọi tên Trọng Sơn, hy vọng hắn có thể xuất hiện, tới cứu nàng. Song nàng hiểu rõ, điều đó sẽ không bao giờ trở thành sự thực. Nhưng giờ đây nàng không còn cách nào khác, ngoài việc thầm gọi tên người yêu dấu, lẽ dĩ nhiên chỉ mình nàng biết như vậy.

Sau khi vuốt ve, đùa bỡn, Lý Dục vội vàng cởi bỏ toàn bộ y phục nàng, nhìn chăm chăm vào vùng rừng cây đen nhánh, trên mặt toát lên vẻ khoái trá. Nhìn đóa hoa kiều diễm hút hồn của Lâm Phương, Lý Dục vội tách ra song thổi động lòng người, làm lộ ra đóa hoa thâm kín của nữ nhân giữa thanh thiên bạch nhật. Tà quang trong đôi mắt Lý Dục đại thịnh, hữu thủ vuốt ve đóa hoa mềm mại, ôn nhu đó. Bên tai nghe văng vẳng tiếng khóc hận cùng chữ mắng của Lâm Phương, Lý Dục càng thêm hưng phấn, cuối cùng hắn đã được chiêm ngưỡng nơi thần bí hấp dẫn của Lâm Phương.

Thấy phong cảnh diễm lệ trước mắt, dục hỏa trong lòng Lý Dục càng ngày càng lớn, cúi xuống giữa hai chân nàng, đẩy về điên cuồng và dục vọng, tận tình phẩm hàm địa phương thâm kín của Lâm Phương, ngậm lấy đóa hoa ôn nhu đó, tâm lý bắt đầu trỗi dậy cảm giác thích thú với việc cưỡng gian mỹ nữ.

Trong lòng Lâm Phương như rướm máu, nơi thần bí nhất của nữ nhân đã thất thủ, đang bị một tên ác ma điên cuồng xâm chiếm. Lâm Phương lớn tiếng khóc rống: “Cút ngay, người cút ngay, không được đụng đến ta, không được! Trọng Sơn ơi, mau cứu thiếp, mau tới cứu thiếp, á á. Trọng Sơn, Trọng Sơn, chàng ở đâu, chàng đang ở đâu?”

Thương tâm cùng tuyệt vọng, bi phẫn và thê lương, ai ai cùng oán oán, như ứa máu xé lòng, như tắc nghẹn trong tim, như núi xuân tịch mịch, như cây khô tàn úa, từng sóng hận trào dâng.

Lý Dục chậm rãi ngừng đầu, nhìn về bất lực và tuyệt vọng trong tiếng gọi Trọng Sơn của Lâm Phương, điều này khiến hắn càng thêm kích thích. Lý Dục cười khẩy nói: “Lâm Phương, nàng không cần kêu gào như vậy, Trọng Sơn của nàng, bây giờ đã chết trong tay của Âm Ưng tổ chức rồi. Còn nàng hãy ngoan ngoãn nghe lời đi, ngoan ngoãn chiều lòng ta, nếu không chờ trách ta độc ác, rõ chưa nào.”

Lâm Phương nghe thấy thế, lòng nàng chấn động, ánh mắt như không dám tin tưởng. Về mặt nàng biểu hiện không tin, hét lớn: “Không, người gạt ta, người đã gạt ta. Trọng Sơn sẽ không chết, chàng sẽ không chết, sẽ không như vậy! Ta không tin, ta không tin, Ông trời sẽ không có mắt như vậy, sẽ không đâu! Trọng Sơn, chàng ở đâu, chàng nhất định phải sống thật tốt, thiếp sẽ vĩnh viễn dành cho chàng!” Những giọt lệ đau đớn, tuyệt vọng không ngừng tuôn rơi, trước mắt nàng như trở nên tối tăm, mù mịt, luôn miệng thì thầm gọi tên Trọng Sơn. Đối với những động tác điên dại của Lý Dục, nàng không hề cảm thấy. Có lẽ lòng nàng đã chết khi nghe tin Trọng Sơn rời khỏi cõi đời.

Lý Dục cũng chẳng quan tâm đến nàng, vẫn đang hưng phấn đùa bỡn với thân thể kiều diễm của Lâm Phương. Song thủ không ngừng vuốt ve đóa hoa xinh đẹp, còn miệng thì hôn lên nhụy hoa kiều diễm đó, muốn nhanh chóng chiếm đoạt thân thể nàng.

Trong căn phòng nhỏ tràn ngập nỗi bi thương, phẳng phất khắp không gian, tựa hồ vì Lâm Phương mà thương tiếc. Ẩn tàng trong nỗi đớn đau, là cừu hận và nhục nhã tưởng chừng như vô tận, có lẽ còn được thêm cả những nỗi tang thương cùng ân hận. Ánh mắt nàng dần dần bình tĩnh lại, nhìn về mặt khoái trá của hắn đang cúi xuống giữa song thổi nàng. Về mặt nàng bộc lộ vẻ kỳ dị, trong đó còn chứa đựng cùng nét kiên định, tựa như ẩn chứa một điều gì đó.

Ngước nhìn lên trần nhà, nàng nở nụ cười nửa miệng, sâu thẳm và bi thương. Trọng Sơn, sao chàng lại đi

nhánh như vậy, hãy nhớ chờ thiếp, thiếp sẽ đi cùng chàng. Từ khoé mắt rớt xuống một giọt lệ tình, hàm chứa sự không cam lòng, từ từ chảy xuống gò má kiều diễm, lặng lẽ lặn vào đôi môi đang hé mở. Một vị đắng đắng lan ra trong miệng, có lẽ cả đời này, tình yêu giữa nàng và Trọng Sơn, sẽ như giọt lệ tình này, trong veo nhưng đau đớn và cay đắng.

Thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua Lý Dục, những tia hận ý lộ ra trong ánh mắt. Cuộc đời này chính là vì hắn, đã khiến cho nàng và Trọng Sơn, phải trải qua bao gian nan khổ cực, đáng tiếc cuối cùng vẫn không đi đến kết quả. Lòng nàng rất hận, nàng hận Lý Dục ti bỉ, vô sỉ, hận hắn âm hiểm, quỷ quyệt. Đồng thời, nàng cũng hận cao xanh trêu ngươi, hận cao xanh vô tình, nếu đã để nàng và Trọng Sơn yêu nhau, vì sao trời cao lại chia lìa, tại sao lại tạo ra những con đường gian khổ, khó khăn, vì cái gì lại khiến những đôi tình lữ phải xa cách hai nơi?

Ánh mắt nàng thê lương như muốn chào tạm biệt người thế gian. Lâm Phương lạnh nhạt cười đau khổ, kiếp sau nhớ phải quý trọng bản thân, sống cho thật tốt, Trọng Sơn, kiếp sau chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau. Ánh mắt nàng lạnh lẽo, thoáng nhìn Lý Dục, sau đó đột nhiên trở nên mê muội. Thân thể nàng uốn éo như ham muốn, từ miệng phát ra những tiếng rên rỉ kiều mị: “A, Trọng Sơn, chàng thực đáng ghét, chàng khiến người ta cảm thấy khó chịu quá, a, a, đừng mà, đừng, đừng mà!” Giọng nói ngân lên, hấp dẫn vô cùng, cực kỳ kích thích Lý Dục.

Lý Dục ngẩng đầu nhìn Lâm Phương, thấy nét mặt mê loạn, ánh mắt mơ hồ của nàng, thầm nghĩ chắc là nàng bị hắn kích thích trở nên mê sảng rồi, trong cơn mê loạn lại nghĩ rằng hắn là Vạn Trọng Sơn, thấy điều bộ quyến rũ đó, lòng hắn như có lửa đốt, không thể ngờ được Lâm Phương lại hấp dẫn đến thế, thực sự là quá quyến rũ mà. Lý Dục vừa vuốt ve nàng, vừa ngậm lấy ngọc nhũ hồng nộn, cắn mạnh vào đó, muốn thử xem nàng có đậm đắng hơn nữa không. Hắn cười hà hà một cách thích thú, hữu thủ bóp mạnh lên kiều nhũ, cảm thụ sự mềm mại và êm ái. Trong khi đó thì tả thủ vuốt ve đóa hoa mềm mại của Lâm Phương, cật lực muốn kích thích toàn bộ cơ thể nàng.

Ánh mắt Lâm Phương càng ngày càng mê loạn, từ từ nhìn hắn, thân thể uốn éo một cách dữ dội. Cái miệng nhỏ xinh, hút hồn rên lên từng hồi: “A, Trọng Sơn, chàng khiến cho người ta khó chịu quá. Đừng mà, đừng mà, hức, đáng ghét mà, chỉ biết khi dễ người ta, người ta đã không chịu nổi nữa rồi. Trọng Sơn, Trọng Sơn, hôn thiếp đi, mau hôn thiếp đi, đi mà.” Tiếng rên rỉ càng thêm gấp gáp, như tắc nghẹn cực kỳ hấp dẫn, Lâm Phương phảng phất như lặn vào biển dục tình, mà vô lực tự kiềm chế. Trong cơn mê sảng, Lâm Phương tưởng như Lý Dục trở thành Trọng Sơn vậy, luôn miệng thì thảo gọi tên Trọng Sơn

Lý Dục nghe vậy, cảm thấy rất hứng thú, trước đây còn chưa có phẩm hàm qua cái miệng nhỏ bé này, giờ đây thì cơ hội đã tới. Lý Dục vẫn không nói lời nào, sợ rằng Lâm Phương tỉnh lại, như vậy sẽ không hay chút nào. Lý Dục vội vàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, hồng diễm của Lâm Phương, nôn nóng muốn tiến sâu vào miệng nàng, cảm nhận tư vị ngọt ngào của nàng. Ánh mắt Lâm Phương vẫn như mê loạn, thế nhưng khi đôi môi của Lý Dục tiến sát đến, nàng liền ngậm chặt miệng lại, rồi rất nhanh sau đó đôi môi nàng liền hé mở, tự động để đầu lưỡi Lý Dục tiến vào, điên cuồng, triền miên khuấy động khắp nơi trong đó.

Lý Dục cực kỳ sảng khoái, thầm nghĩ thật tuyệt, thực là mê đến chết người mà. Mỹ nữ vẫn là mỹ nữ, vô cùng đặc biệt. Trong khi Lý Dục âm thầm cao hứng, cho rằng đã đến lúc chiếm đoạt thân thể Lâm Phương, đầu lưỡi Lâm Phương vẫn đan vào lưỡi Lý Dục, nhưng đôi mắt nàng đột nhiên mở to, lạnh lùng nhìn Lý Dục. Ánh mắt nàng trở nên vô hồn, tựa như nhìn một người chết vậy.

Lý Dục thấy đôi mắt Lâm Phương mở trừng trừng, vốn tưởng rằng nàng vẫn còn mê loạn, không biết được ánh mắt đó ẩn chứa điều gì, rồi chợt nhận ra trong đó có chút hàn ý. Điều này khiến trong lòng Lý Dục xuất hiện một cảm giác bất an. Cuối cùng, thấy ánh mắt Lâm Phương cực kỳ lạnh lẽo mang theo vô vàn cừu hận, đột nhiên Lý Dục đẩy nàng ra, liền đứng dậy, nghi hoặc nhìn nàng.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Dục, Lâm Phương lộ vẻ cười sâu thẳm, ánh mắt lộ ra thần sắc phức tạp. Lâm Phương cười như điên dại: “Lý Dục, người muốn thân thể ta cơ mà, vì sao lại đứng dậy thế, người mau đến đây, mau đến đây đi. Ha ha ha ha, người sợ cái gì vậy, chẳng phải người không sợ báo ứng sao. Ta nói rồi, suốt đời này ta vĩnh viễn nguyện rửa người, nguyện rửa người cho đến chết. Bây giờ, trong mắt người đang biểu hiện gì đó, tại sao lại có ý khiếp sợ như vậy? Không phải người đang sợ đó chứ? Ha ha.” Tiếng cười của nàng rất thê lương, phảng phất nỗi bi thống và tang thương đến khôn cùng, xoáy thật sâu vào lòng người khác.

Sắc mặt Lý Dục đại biến, thần thái kinh hãi lắm lắm: “Độc, người dùng độc, người dám dùng độc với ta, con tiện nhân này, đáng hận.” Lý Dục lộ vẻ thập phần phần nộ.

Lâm Phương cười nhạt nói: “Giờ đây người mới biết sao, đáng tiếc đã quá muộn rồi. doc truyện tại . Đúng là ta đã dùng độc với người, muốn người phải chết. Nếu Trọng Sơn đã chết, ta còn sống trên đời này, còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Lúc đầu ta định tự sát, vì Trọng Sơn mà thủ tiết, nhưng ta không cam tâm. Cả đời này, chính vì người đã hại chúng ta, cho dù ta có chết, ta cũng sẽ không buông tha người. Cho nên, lúc này ta mới cố ý để người tưởng rằng ta nhằm người với Trọng Sơn, quyến rũ người, mục đích muốn người hôn ta, để chất độc đoạt mạng trong miệng ta giết chết người. Chất độc này vốn dùng để phòng ngừa, lúc này rơi vào tay người, chắc chắn bị người làm nhục, ta sẽ dùng nó để tự tận, nhưng giờ nó đã giúp ta một chuyện lớn rồi, giờ phút này ta có chết, cũng sẽ mỉm cười.” Mặt nàng đượm nét cười bi thương, muốn nói điều gì đó nhưng chẳng thành lời.

Lý Dục thất sắc, lập tức ngồi xuống vận công bức độc, không màng đến Lâm Phương nữa. Liếc nhìn Lý Dục trên mặt đất, sau đó nàng quay đi, cũng chẳng để ý đến tên ác ma đó nữa. Ngược nhìn trần nhà, ánh mắt nàng trở nên mơ hồ kỳ lạ, giữa đôi mày ngài xinh đẹp, đã xuất hiện một đường hắc khí, đó biểu hiện kịch độc phát tác. Vì bảo trụ trinh tiết, Lâm Phương đã lựa chọn tự tận bằng cách dụng độc. Mà loại độc được này, là do vài ngày trước, Đường Mộng trao cho nàng, không thể tưởng được giờ đây lại phải dùng đến nó

Ánh mắt Lâm Phương bồn thần dõi về phương xa. Thời khắc này, lòng nàng thanh tĩnh dị thường, có lẽ là vì, nàng cũng đã đi đến cuối đoạn đường của cõi nhân sinh, mọi chuyện đã qua cũng để cho nó qua đi. Làn sương mù phẳng phất trước mắt nàng, như gọi lại những kỉ niệm ấm áp tuyệt vời ngày xưa, khiến tâm linh nàng xúc động vô cùng.

Nhớ tới lần đầu tiên gặp Trọng Sơn, tình cảnh lúc ấy thật khó quên, đó là điều đáng giá nhất để nàng giữ mãi suốt cuộc đời này. Những nơi nàng và Trọng Sơn đã đi qua, đều để lại cho hai người từng bản hoan ca, những tiếng cười hạnh phúc, những kỉ ức đó vẫn khắc sâu trong tâm khảm nàng. Bây giờ tất cả đều hiện về, khiến khóe mắt nàng không khỏi rớt một giọt nước mắt ngọt ngào. Dĩ vãng tuyệt mỹ như thế, tình yêu thấm thiết đến vậy, đáng tiếc, cả đời này đều đã rời xa nàng.

Ba năm yêu nhau, vô số kỉ niệm êm đềm đã trải qua, lúc bình thường nàng cũng không để ý tới nhiều điểm hạnh phúc đến vậy, nhưng giờ đây, tất cả đều nhói lên trong tâm trí nàng. Tiếng cười đùa ngày xưa, lời ngọt ngào ngày xưa, từng bước, từng bước một, cứ từ từ, chậm rãi, rồi đi, nàng có vạn lời níu kéo, có ngàn lời ngăn cản, nhưng cũng chỉ còn lại tiếng thở dài tang thương. Tiếc thay, một người thiếu nữ sắp phải ra đi khi tuổi đời còn rất trẻ. nguồn

Sắc mặt Lâm Phương đã bắt đầu chuyển sang màu đen, phẳng phất một màn khói đen, từ từ lấy đi tính mạng nàng. Giờ phút này, nàng biết tính mạng mình sắp kết thúc. Điều nàng duy nhất nghĩ đến chính là một bí mật đã được che dấu vào cõi thâm sâu tận đáy lòng. Nàng quên đi thù hận, quên đi những chuyện không cam lòng, quên đi nỗi thương tâm, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, làm rung động mãnh liệt tâm linh nàng. Mỗi lần nhớ đến hình bóng Trọng Sơn, trong mắt nàng không vương thù hận, chỉ có nồng đậm thâm tình cùng ái ý.

Nghĩ đến chuyện Trọng Sơn đã ra đi, Lâm Phương muốn hẳn phải nhớ kỹ một điều:

“Trọng Sơn, chàng ơi, đừng đi quá nhanh, hãy từ từ thôi, chờ thiếp đuổi theo với. Mặc dù đời này, kiếp này, chúng ta không thể vui vẻ, hạnh phúc bên nhau, nhưng ít ra ở thế giới bên kia, chúng ta sẽ tiếp tục nối lại đoạn duyên tình này của chúng ta. Ở thế giới bên kia, chúng ta sẽ tạo nên một mái nhà hạnh phúc của riêng hai ta, vĩnh viễn bên nhau, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi chẳng chia li.”

Thình lạng nhìn lên trần nhà, một giọt nước mắt vô thanh vô tức lăn dài trên gò má đang chuyển màu hắc ám một cách dị thường. Lâm Phương liếc nhìn về nơi xa, với vẻ mặt rất phức tạp, bồn thần và lặng lẽ. Nhìn vào đôi mắt nàng, phẳng phất như có lệ, tựa hồ như có bi, ngập tràn sự cừu hận, và thoáng qua một chút hối, khiến người khác không khỏi đau lòng và tiếc nuối.

Điểm lại cả đời, cuộc đời nàng quả thật không có sự bình yên. Trên đường đời có hoan hỉ, cũng có bi ai, trên đường đời có ngọt ngào, cũng có cay đắng. Trải qua ái, cũng trải qua hận, có tiếng cười vui, cũng có nước mắt, lệ nhòa. Một nỗi hận, là hận Ông trời bất nhân, một nỗi bi, là hận tình yêu của nàng và Trọng

Sơn đã không thành. Còn tình yêu, suốt đời này nàng yêu nhất một người. Một nỗi ân hận dâng trào, là hối hận nàng không biết tự quý trọng thật tốt những thứ đang có.

Ẩn chứa trong đôi mắt một tia mỉm cười, ánh sáng trong đôi mắt dần dần trở nên âm đạm, Lâm Phương biết, trời cao đã không cho nàng thời gian, để níu kéo những dĩ vãng tốt đẹp khi xưa. Tính mạng của nàng sẽ rất nhanh rời nàng mà đi, từng phút, từng giây tan ra không một vết trong kí ức của nàng. Lúc này, dường như một bóng người quen thuộc, chậm chậm hiện lên trong đầu nàng, nhẹ nhàng vẫy tay, rồi cất tiếng gọi nàng, muốn nàng đến thật nhanh.

Trước khi chết, một cảm giác yêu thương nồng thắm, một cảm giác lưu luyến thật nhiều, từ nàng xuất hiện, phiêu dạt hướng về phương xa, biến mất tại phía chân trời mờ ảo. “Trọng Sơn, chàng phải nhớ kỹ, kiếp sau nếu chúng ta còn có thể gặp gỡ, thiếp sẽ vĩnh viễn đợi chàng, chàng đừng quên. Những lời thề non hẹn biển, sẽ giúp chúng ta tiếp tục bên nhau ở thế giới bên kia, luôn tin rằng dù ở nơi nào, chỉ cần hai trái tim của chúng ta là một, chúng ta sẽ có ngày hội ngộ. Đó là tâm nguyện cả đời của thiếp, suốt đời này thiếp không bao giờ hối hận. Được yêu chàng, cả đời này thiếp vô oán vô hối, cho dù ta cách xa nhau ngàn núi vạn sông, trái tim thiếp vẫn mãi mãi trao cho chàng. Đợi chàng, yêu thương chàng, ở thế giới bên kia, chúng ta sẽ tiếp tục đoạn tình duyên của chúng ta...”

Luồng ánh sáng âm đạm, từ từ biến mất. Một giọt nước mắt trong suốt, lặng lẽ đọng trên khuôn mặt bao phủ một màn đen, như thuật lại cuộc đời thương tâm và đau lòng của Lâm Phương. Một nỗi quuyền luyến ngập tràn, si cuồng và ân hận, tựa như một ngọn sóng trào dội thẳng lên trời cao, cuồng liệt phá đến tận trời, hướng thẳng vào mây xanh, làm rung động đến tận cõi tâm linh của mỗi người.

Một linh hồn bay lên, đượm vẻ lưu luyến và sầu thảm, bắt đầu dĩ rời khỏi trần thế. Lâm Phương, một thiếu nữ trên Bách Hoa Phổ, bài danh thứ bảy, đã ra đi một cách lặng lẽ như thế đấy, rời khỏi nhân thế vô thanh vô tức, khi đang hai mươi tuổi. Tuổi còn trẻ nhưng đã ra đi như vậy, mang theo là nỗi ê chề, mang theo là sự lưu luyến, mang theo là vô vàn tang thương và hối hận, thỉnh thoảng rời khỏi cõi trần đầy hiềm ác.

Mỹ lệ danh chấn thiên hạ là vậy, tuổi thanh xuân còn tươi trẻ là vậy! Thế nhưng, tại nơi đây, vào lúc này, vị mỹ nữ nằm trên thượng bồng không đến một tháng đã phải ra đi. Nàng đi, hờ hững, không mang theo một chút bụi trần, tựa như một đóa hoa xinh đẹp, thê lương, ai oán. Thực sự khiến người khác phải cảm thán, khiến người khác phải tiếc hận.

Lâm Phương đi rồi, nàng vẫn mỉm cười. Ở thế giới bên kia, nàng sẽ gặp người yêu đầu. Song, nàng có tìm được người yêu không? Có lẽ. Sự yên lặng trong căn phòng nhỏ, không một thanh âm, không một tiếng động. Có chăng cũng chỉ là tiếng thở dài khắp không gian, có chăng cũng chỉ là thoang thoảng đâu đây, tiếng khóc than cho số phận của nàng mà thôi.

Đóa hoa rừng tàn úa, một linh hồn rời xa, một tiếng cười yếu ớt, vạn nỗi sầu ưu tư. Gặp nhau không phải do tâm, chia li cũng chẳng phải bởi mình, nhiều điểm li sầu, mặc cho ngọn gió đông kia cuốn xoáy. Ái khó hợp, hận phải li, ngàn năm tình hận, vạn phần ưu thương. Vì sao không quay lại, động gì trong khóe mắt, tại sao lại tương tư? Nhìn trời xa xăm đó, một linh hồn ngược lại, phải chăng tìm cố nhân?

Tháng năm, tại thành Lạc Dương, có mấy phần thê lương, vài phần thất ý. Một thiếu nữ xinh đẹp, từng trong sáng, tươi vui là thế, từng kiêu hãnh, tự tin là thế, tiếc thay, tại chốn phồn hoa Lạc Dương thành này, đã phải chịu cảnh ngọc nát hương tan, chung quy cũng không chạy thoát khỏi số mệnh, rời khỏi nhân gian một cách lặng lẽ, thương tâm.

Nhìn về chân trời, phong vân vần vũ, cười ngạo thế gian, vì nữ nhân sao; Gửi lời trong gió, ai đã đi xa, không lưu di hận, quuyền luyến mà chi!

84. Chương 84: Ngàn Năm Tình Hận

Sự yên lặng bao trùm lên căn phòng nhỏ, Lâm Phương nằm lặng lẽ, thân thể nàng vẫn không hề cử động, tựa như đang ngủ say vậy. Nhưng trên mặt ngọc kiều diễm, lại phản phát một màu đen sẫm, như muốn nói rằng, nàng đã đi xa. Mang theo là nỗi lòng quyến luyến mãi không thôi. Có lẽ thực lòng nàng muốn rời thế gian để đi tìm người yêu dấu, nhưng nếu như nàng biết Trọng Sơn không chết, thì nàng có lựa chọn cách tự vẫn hay không? Có lẽ là không, chứ sao?

Thân thể kiều diễm lay động lòng người vẫn nằm yên một chỗ, tựa như một viên ngọc nát, nhưng vẫn toát lên dáng vẻ mê người. Thi thể xích lôa, với đóa hoa ôn nhu, thần bí nhất của thiếu nữ đã khô héo, chậm chậm tan vào không gian. Đã từng câu dần biết bao nam nhân theo đuổi, mỹ nữ bài danh thứ bảy trên Bách Hoa phổ, Lâm Phương, tại một căn phòng nhỏ trong thành Lạc Dương, đã rời khỏi thế gian một cách lặng lẽ và nhục nhã.

Lý Dục đã phải tổn hao rất nhiều nguyên khí, mới đẩy được kịch độc ra khỏi cơ thể. Lý Dục đứng bật dậy, ngó thi thể Lâm Phương trên giường, ánh mắt thoảng qua hận ý. “Không thể ngờ được mình còn chưa kịp hưởng thụ thân thể xinh đẹp này thì ả đã chết mất rồi, thực là tức muốn chết mà.” Lý Dục mặc lại y phục nàng một cách sơ sài, rồi mang thi thể nàng đi... rất nhanh sau đó đã đưa cho hai gã thuộc hạ, tiếng nói lạnh lùng bảo: “Ả tiện nhân này còn chưa chờ ta hưởng thụ mà đã tự vẫn rồi, khiến ta tức chết được. Bây giờ các ngươi tìm cách đem thi thể này ra khỏi thành, xử lý cho thật tốt, rõ chưa? Không được để lại một chút dấu vết gì cả, bằng không đừng gặp ta nữa, đi nhanh đi.” Nói xong liền giao thi thể Lâm Phương cho hai gã thuộc hạ.

Buổi chiều, Lạc Dương thành, ánh thái dương vẫn rất gay gắt, trong thành Lạc Dương phồn hoa, người qua lại đã giảm đi rất nhiều. Đường Mộng đang đứng bên ngoài một tiệm bán châu báu nằm trên mặt phố, mắt chăm chú nhìn vào một cây trầm phượng trên quầy. Nhìn cây trầm phượng mỹ lệ, Đường Mộng không khỏi nhớ tới Lâm Phương, cây trầm phượng này nếu được cài lên đầu nàng ấy, phối hợp với khuôn mặt của nàng, nhất định kiều diễm vô cùng.

Đắn đo rất lâu, Đường Mộng mới quyết định sau khi mua cây trầm phượng này, đợi đến lúc gặp được Lâm Phương sẽ trao cho nàng ấy. Quyết định xong, Đường Mộng đi vào tiệm châu báu, sau một trận trả giá hăng say với chủ quán, Đường Mộng bước ra ngoài với nụ cười tươi rói trên môi. Nhìn trầm phượng trong tay, Đường Mộng nhin không được khẽ cười một tiếng, coi như đã tìm được lễ vật thành hôn để trao cho Lâm Phương và Trọng Sơn rồi.

Do tập trung chú ý vào cái trầm phượng trên tay, nên Đường Mộng không hay biết tình huống xung quanh. Lúc này có một chiếc xe ngựa đang Phi như bay ở sát bên nàng, suýt chút nữa đã quệt trúng nàng. Đường Mộng mới ngược đầu lên nhìn chiếc xe ngựa, định lớn tiếng giữ lại, đòi lại đạo lý với cái tên đánh ngựa đó. Thế nhưng một tiếng nói vang lên làm nàng chú ý, mà quên mất sự tình với cái gã đánh xe kia.

Từ trong xe ngựa có tiếng người phát ra mà nàng nghe đúng một câu. Cái câu đó là như thế này: “Ả Lâm Phương này cũng thật là, sao lại lựa chọn” Cái về sau thì không nghe rõ gì mấy, bởi vì xe ngựa đã đi xa mất rồi. Đường Mộng vừa nghe đến tên Lâm Phương, trong lòng liền sững sốt, chẳng phải lúc này nàng đang ở cũng một chỗ với Trọng Sơn sao? Chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện. Nghĩ đến đây, Đường Mộng vội vàng bám theo xe, tìm cơ hội hỏi cho rành mạch chuyện của Lâm Phương mới được.

Nàng theo xe ngựa một mạch ra khỏi Thành Tây, đi đến một rừng cây cách thành Lạc Dương bốn dặm đường. Đường Mộng ẩn thân vào một thân cây, nhìn xe ngựa dừng lại, lặng lẽ quan sát động tĩnh từ chiếc xe ngựa. Chỉ thấy một người từ trong xe đi ra, nói gì đó với gã lái xe. Gã lái xe liếc vào trong xe ngựa, thì thầm: “Hay là ở đây đi, chỗ này cũng ít người qua lại, đem chôn ả ở đây, chắc là không bị phát hiện đâu.” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Tên còn lại chậm rãi gật đầu, sau đó lại lắc đầu thở dài: “Thực lòng mà nói, ta quả không hiểu ả Lâm Phương này. Thiếu chủ của chúng ta anh tuấn, võ công cao cường, được xưng tụng là Địa Bổng đệ nhất, vì cái gì mà ả lại một mực từ chối Thiếu chủ, thà chọn cách tự vẫn, mà không thuận theo Thiếu chủ. Nếu không, ả đã không chết một cách đáng tiếc như vậy, cũng không làm ta tăng thêm chút ít phiền toái mà. Ai dà, nữ nhân đẹp như vậy, lại chết đi thì thực quá đáng tiếc.”

Gã lái xe cũng ảo não ngắt lời: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, hoạt động tay chân đi, bắt tay vào làm việc.” Dứt lời liền cùng tên còn lại lên xe ngựa khiêng thi thể Lâm Phương xuống.

Đường Mộng ở trên cây, đã lắng nghe toàn bộ. Chỉ một hai câu đối thoại ngắn ngủi, mà như ngàn vạn tia sét giáng vào người nàng, khiến nàng run rẩy không ngừng. Nét mặt của nàng toát lên vẻ không tin và bi thống, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt, có lẽ là vì Trọng Sơn mà rơi lệ. Mắt hướng về phía hai gã bên dưới, ánh mắt Đường Mộng bắn ra một tia cuồng liệt và dữ dội, mười ngón tay vung ra, bắn tới mười đạo độc phẫn về phía hai gã xấu số đó. Hai tên này lại không hề phòng bị gì cả, đảo mắt một cái đã chết ngay tại chỗ vì kịch độc của Đường Mộng.

Đường Mộng Phi thân về phía xe ngựa, lấy ra hóa thi phần, hòa tan hai cái xác, nhìn vào trong xe lại trỗi dậy một cảm giác tiếc thương, nàng thật sự không muốn tin, nàng sợ phải nhìn thấy thi thể của Lâm Phương, nàng ao ước hết thấy chỉ là giấc mộng mà thôi. Thình lịnh ngậy ngốc hồi lâu, Đường Mộng mới chậm chậm bước vào trong xe, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, đang nằm trong xe, nước mắt nàng bắt đầu chảy dài. “Lâm Phương à, tại sao muội lại ra đi chứ? Còn Trọng Sơn, hắn làm sao sống được trên thế gian đây, chẳng lẽ muội không sợ hắn cô đơn hay sao? Muội thật là quá độc ác mà, để lại hắn còn một mình trên trần thế này.

Nhìn thi thể Lâm Phương, Đường Mộng rơi lệ như mưa, song thủ nhẹ vuốt ve khuôn mặt nàng, trong lòng lộ ra nỗi tiếc hận thật sâu. Vì cái gì lại như vậy, Ông trời ơi, Ông thật quá tàn nhẫn mà, sao Ông lại đang tâm chi cách một đôi tình lứa như vậy chứ. Lâm Phương à, muội tại sao lại ngốc như vậy chứ, lúc trước ta đã nói với nàng rồi mà, độc này không thể dùng tùy tiện được, đáng tiếc cuối cùng nàng lại không nghe. Lý Dục, tên tiểu nhân ti bỉ, người thực đáng hận, thực độc ác, kiếp này người nhất định không thể chết tử tế, Ông trời sẽ không buông tha người.

Dịu dàng chỉnh lại y phục trên người Lâm Phương, Đường Mộng lấy từ trong người ra một cây trâm phượng, cài lên đầu Lâm Phương, ưu thương nhìn nàng, đính thêm cây trâm phượng này nhìn thật là đẹp hơn rất nhiều, tiếc thay! Đôi mắt Đường Mộng nhòa lệ, đánh xe, hướng về Lạc Dương. Rừng cây tĩnh mịch, phẳng phất từ đâu đó một cảm giác, cái cảm giác...này, tựa như một loại thanh âm nào nề và bi thống, tựa như tiếng than thở đến tan nát cõi lòng, lẳng lặng phiêu tán vào trong gió.

Trong thành Lạc Dương, Trọng Sơn thụ nội thương, sức sạo khắp nơi tìm Lâm Phương và Lý Dục, song thành Lạc Dương lớn nhường này, hơn trăm vạn người, muốn tìm hai người, chẳng lẽ lại dễ dàng. Trọng Sơn cười thảm, ngẩng đầu nhìn chân trời, Ông trời, ông hãy trả lời ta, tại sao lại phải lấy đi người yêu thương nhất của ta chứ?

Len lỏi giữa rừng người, Trọng Sơn vẫn không nản lòng, tiếp tục truy tìm tung tích của Lâm Phương. Thời gian chậm chậm trôi qua, tâm tình Trọng Sơn càng lúc càng khấn trương, càng ngày càng nặng nề, tận đáy lòng chợt nổi lên loại cảm giác...giống như một điềm xấu càng ngày càng lớn dần lên, khiến hắn trở nên cuồng loạn. Phía trước có một hòn đá nhỏ, Trọng Sơn thất hồn lạc phách đi đến, chợt đạp phải rồi trượt chân té ngã, cả người nằm sõng soài trên mặt đất. Thấy một gã bên cạnh cười vang khoái trá, tựa hồ là cười nhạo hắn, khiến những kẻ đi đường cũng đồng loạt cười theo.

Trọng Sơn run rẩy, lạnh khắp sống lưng, khiến hắn bất an vô cùng. Một dòng ý niệm mãnh liệt vô cùng, chớp mắt xuyên thẳng vào tâm tư hắn, sắc mặt hắn liền thay đổi, hai mắt mở trừng trừng, tỏa ra loại cảm giác lạnh lẽo khiến người khác khiếp sợ, tựa như dã thú vậy. Trọng Sơn đứng thẳng dậy, toàn thân không ngừng run rẩy, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, gầm lên một tiếng, như dã thú rống giận, muốn xé toạc đất trời, biểu hiện sự phẫn nộ bất cam, khiến tất cả mọi người xung quanh bị một phen hãi hùng.

Trọng Sơn gào lớn, bi thiết vô cùng, y phục toàn thân không có gió mà tự động tung bay, tóc dài xỏa ra dựng ngược lên, máu tươi từ miệng chảy ra như diên: “Không! Không thể nào, không thể nào! Vì cái gì, vì cái gì? Ông trời ơi, nàng thật sự đã...đã chết rồi sao. Phương nhi, không, không!”

Song thủ Trọng Sơn giơ lên cao, trong nháy mắt một lực lượng chân khí cường hoành dạt ra bốn phía, đánh bay toàn bộ mọi người xung quanh. Đồng thời Trọng Sơn cũng nhện không được phun ra một làn tiên huyết. Nhìn về chân trời, Trọng Sơn ngửa mặt khóc ròng, tứ phía cuồng phong cuộn lên giận dữ, tựa như vì hắn mà thương tâm.

Trong thời khắc đó, hắn cảm nhận được một cảm giác thân thiết, Lâm Phương trước khi chết đã gửi cho

hắn một ý niệm. Điều này khiến hắn không thể chấp nhận, hắn không muốn tin, cũng không muốn đối mặt với sự thật tàn khốc này. Hắn muốn biết Lâm Phương đã xảy ra chuyện gì, thậm chí biết rằng nàng đã chết, hắn cũng không muốn tin như vậy, hắn quả rằng mình đã sai rồi, không thể nào xảy ra sự tình như thế được. Nỗi đau đớn khôn cùng, giáng thẳng vào cõi tâm linh yếu ớt của hắn, đã khiến hắn trở nên điên cuồng.

Trọng Sơn ngửa mặt lên trời, nước mắt chảy dài theo khóe mắt, đôi mắt tựa hồ như có màu đỏ của máu, làm cho những người vây xung quanh khiếp sợ, hãi hùng. đọc truyện tại . Không ít người cũng lắc đầu thở dài, mặc dù không biết hắn xảy ra sự tình gì, nhưng thấy sự cuồng si mà cảm thấy thương hại trong lòng. Trọng Sơn nhìn về phía xa xa, thân thể run lên, lại ngã xuống, nhưng rất nhanh liền đứng dậy. Ánh mặt lộ ra một tia tuyệt vọng, lắc mình biến về hướng thành tây. Mơ mơ hồ hồ, như có người chỉ đường, hắn cứ nhằm hướng thành tây mà tiến.

Đường Mộng đánh xe từ từ tiến về phía Lạc Dương. Nàng cũng không muốn đi nhanh, sợ làm hỏng giấc mộng đẹp của Lâm Phương, nàng hy vọng Lâm Phương cứ mãi ngủ yên như thế, đừng tỉnh giấc. Kỳ thật Lâm Phương cũng chẳng thể nào mà tỉnh giấc, người chết rồi, còn tỉnh giấc được nữa sao? Có lẽ Đường Mộng muốn để nàng ngủ say như vậy, bởi vì Đường Mộng không muốn tin rằng Lâm Phương đã chết.

Đường Mộng ngẩng đầu nhìn về phương xa, chợt nhận thấy một tiếng gào thét cuồng loạn, vang lên trong gió, rung động lòng người. Nhìn kỹ lại thì thấy Trọng Sơn đang điên dại chạy như bay tới, ánh mắt nàng không khỏi rưng rưng lệ nhân. Đối với gã si tình này, cuối cùng cũng không có kết cục tốt đẹp.

Nhìn bộ dạng thống khổ của Trọng Sơn, Đường Mộng không biết nói gì, có lẽ giờ này, nói gì cũng chỉ là dư thừa mà thôi.

Trọng Sơn một mạch điên cuồng mà chạy. Thoáng nhìn thấy Đường Mộng, thâm tâm dần dần yên ổn một chút. Trọng Sơn cười thầm nói: “Là nàng, chúng ta lại gặp nhau, nhưng lúc này, Phương nhi không ở cạnh ta, nàng đã bị Lý Dục bắt đi, tiếc là ta tìm mãi vẫn không gặp nàng và Lý Dục.” Tiếng nói nghẹn ngào tuyệt vọng, làm nhói lên nỗi đau đớn trong tâm linh Đường Mộng.

Khóe mắt Đường Mộng rơi xuống một giọt lệ, thốt thức đáp: “Phương muội đang ở trong xe ngựa này, muội ấy mệt quá, đang yên ngủ thật tốt ở trong, ta nghĩ không nên đánh thức muội ấy.” Tiếng nói đứt đoạn, hàm chứa nỗi thương tiếc, bi ai.

Trọng Sơn vừa nghe như vậy lúc đầu thì vui vẻ, nhưng sau khi quan sát nét mặt của Đường Mộng, Trọng Sơn không khỏi run lên, ộc ra một ngụm máu, lan khắp ngực một màu đỏ tươi. Đôi mắt đầm lệ, khe khẽ bảo: “Ta muốn thấy nàng, ta muốn thấy vẻ mặt nàng khi đang say ngủ, chắc là giống một tiểu hài tử vậy, khuôn mặt kiều diễm mang theo nét vô tư, trong sáng, thực là quá đẹp mà, luôn luôn hấp dẫn ta, khiến ta luôn luôn quan tâm, chăm sóc nàng thật tốt.” Những tiếng nấc ai oán, mà đượm nỗi ngọt ngào, nhớ nhung, như muốn xé nát tâm can.

Đường Mộng nghe vậy, lệ rơi như mưa, trong lòng bi thống cực kỳ. Trầm mặc, lạnh lẽo, nhất thời không có một thanh âm, tiếng động nào phát ra, xoáy sâu vào cõi lòng hai con người đang tồn tại. Trọng Sơn rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi, đến gần xe ngựa, điệu bộ như sợ rằng sẽ làm cho người yêu sẽ bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Khe khẽ vén màn xe ngựa, hai hàng nước mắt nóng bỏng chảy dài trên mặt, kiếp này hắn vĩnh viễn khổ đau, kiếp này hắn vĩnh viễn không bao giờ quên.

Lặng yên ngồi bên cạnh Lâm Phương, tràn đầy nhu tình, vuốt ve khuôn mặt nàng. Trọng Sơn nhìn vào đôi mắt đang nhắm lại, hắn hiểu rằng, làn thu ba kiều diễm động lòng người này, đã vĩnh viễn đóng lại rồi. Đôi mắt ấy, đã từng khiến hắn cảm thấy hạnh phúc, đã từng khiến hắn ngọt ngào, giờ đây, đã đóng chặt.

Trọng Sơn ôm thân thể Lâm Phương, đi xuống ngựa, xoay người đi về hướng tây. Hắn cũng không nói gì với Đường Mộng, hiện giờ mọi chuyện đều không còn trở nên quan trọng. Trọng Sơn nhìn Lâm Phương đang ở trong lòng mình, thì thầm: “Phương nhi, Trọng Sơn đưa muội đi dạo được không? Đến rừng cây lá phong nhé, nơi đó đẹp quá, đẹp quá, chúng ta sẽ ở đó từ từ thưởng thức, sẽ không ai đến phá rối chúng ta, nàng có chịu không?”

Trọng Sơn nhẹ nhàng đặt thi thể Lâm Phương xuống, nhìn khuôn mặt của nàng, ôn nhu trò chuyện: “Phương muội, chúng ta đã đến rừng cây lá phong rồi, bây giờ Trọng Sơn làm trò hề để nàng vui vẻ xem, để nàng vĩnh viễn hạnh phúc.” Dứt lời, Trọng Sơn rời khỏi thân thể Lâm Phương, cơ thể hắn chớp động, làm ra cái

bộ dạng thẳng hề, tình cảnh tựa như một gã đang đóng kịch, thập phần tức cười. Song, Đường Mộng nhìn thấy cảnh đó, lại càng thương tâm, nước mắt không ngừng tuôn rơi, một giọt, hai giọt, ba giọt, rồi bốn, và hàng hà sa số những giọt lệ châu.

Im lặng nhìn Trọng Sơn ở đó bồi tiếp Lâm Phương. Một lúc lâu sau, Trọng Sơn mới dừng lại, từ từ tiến đến. Nhìn Lâm Phương, Trọng Sơn thương tâm nói: “Phương nhi, nàng cao hứng không, vui vẻ không? Sau này ta sẽ thường xuyên làm trò vui cho nàng xem nhé, nàng có chịu như vậy không? Vì cái gì nàng không đáp lại ta, được rồi, nàng nhất định là mệt mỏi quá rồi, nàng muốn nghỉ ngơi, đúng không. Đã vậy, ta sẽ làm cho nàng một cái giường, để nàng nghỉ ngơi thật tốt nhé.”

Nhìn bộ dáng Trọng Sơn, Đường Mộng cũng không thể chịu được, lại tiếp tục thổn thức khóc ròng. Tình cảnh này thực khiến cho ai ai cũng phải xúc động, ký ức này thực làm cho ai ai cũng phải khó quên, Đường Mộng hiểu rằng, đời này chỉ cần mình không chết, thì vĩnh viễn sẽ không quên sự tình hôm nay. Suốt đời này sẽ mãi mãi ghi tạc vào lòng nàng.

Hai tay Trọng Sơn dùng sức cào nhanh lên mặt đất, rất nhanh sau đó đã tạo được một cái hố to. Trọng Sơn chậm rãi sửa sang lại cái hố sâu đó, hẳn biết nơi đây là chỗ táng thân Lâm Phương, cho nên hẳn rất chú tâm. Đôi mắt hắn thất thần quanh đi quẩn lại ở trong cái hố, như muốn thêm chỗ này một ít, như muốn bớt chỗ kia một li. Trọng Sơn mất cả canh giờ mới hố to thật đẹp để làm nơi an táng Lâm Phương. Mà cái hố này không chỉ một người có thể nằm được, hai người để vào cũng rất vừa vặn. Chính là Trọng Sơn chuẩn bị ỳnh và Lâm Phương được táng chung một chỗ. Trọng Sơn đã ngầm quyết định sau khi an táng thật tốt Lâm Phương sẽ đi tìm Lý Dục để báo thù, dùng tính mạng của mình để giết chết Lý Dục, phải vì Lâm Phương mà báo mối thù huyết hận này.

Khê đặt thi thể Lâm Phương xuống, Trọng Sơn ngồi si ngốc, lặng lẽ nhìn nàng. Trước mắt hiện lên dĩ vãng tuyệt vời khi xưa. Thời khắc này hẳn thực hận chính mình, vì sao lại không có khả năng bảo vệ người mình yêu thương, khiến nàng phải chịu khuất nhục mà ra đi như vậy. Nếu hôm nay, mình cẩn thận hơn một chút, Phương nhi tuyệt sẽ không bị bắt, sẽ không phát sinh sự tình như bây giờ.

Sự yên lặng bao trùm lên rừng phong, từng cơn gió đêm thổi tới, bắt tri bắt giác, màn đêm đã buông xuống. Giữa không trung phiêu đảng cảm giác ưu thương, tỏa khắp cả rừng cây lá phong. Trọng Sơn đau đớn từ từ mai táng Lâm Phương, khắc một khối bia đá, lặng lẽ đứng tại đó. Trọng Sơn khắc lên tấm bia đá dòng chữ như sau: Ái Thê Lâm Phương Chi Mộ, Trọng Sơn Khấp Lập.

Đỏ tươi một màu của máu, hẳn lên mười chữ, vương lên một màu đỏ thê lương, tựa hồ sợ năm tháng xóa nhòa đi dấu vết. Lặng lẽ ngồi trước mộ Lâm Phương, Trọng Sơn thì thào: “Phương nhi đừng sợ, ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nàng, cả đời bầu bạn bên nàng, mỗi ngày ta sẽ kể cho nàng nghe chuyện xưa, để nàng vui vẻ, để nàng vĩnh viễn không cô đơn.” Trong làn gió đêm, thanh âm ưu thương phảng phất vang lên, phiêu lãng trong sự lặng yên của rừng cây bạt ngàn.

Rồi thanh âm ưu thương đó chợt chấm dứt, Trọng Sơn đứng dậy rời đi. Cái bóng trải dài ra cô độc mà bi thương, từng bước, từng bước, dần dần biến mất trong màn đêm. Đường Mộng nhìn hắn đi xa, bóng lưng đơn bạc, sâu thẳm. Trong đêm, một tiếng nói vang lên: “Số mệnh không phải do người quyết định, nước mắt cũng chỉ làm vơi bớt sầu đau.”

Thân thể Đường Mộng chấn động, câu nói này chất chứa hàm nghĩa thê lương. Mặt trời chiều đỏ về tây, đoạn đường dài này cũng phải có người bước đi! Chẳng lẽ phải như vậy hay sao? Nhìn thoáng qua bia mộ Lâm Phương, Đường Mộng xoay người hướng thành Lạc Dương, từ từ hòa mình vào bóng đêm.

Sự yên lặng lại trùm lên rừng cây phong, một mộ phần mới mọc lên ở nơi đó nằm lặng lẽ, cô đơn. Nơi đó, có một thiếu nữ xinh đẹp vô cùng đang yên ngủ, buổi sáng nàng còn ở đây chơi đùa, khen rằng nơi này xinh đẹp. Vậy mà bây giờ, nàng đã lặng lẽ nằm ở đây. Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, tựa như thì thầm với nàng, kiều nữ xinh đẹp ơi, đừng khóc, có ta ở đây với nàng. Tiếng gió hiu hiu, ẩn ước nỗi tiếc thương vô hạn, phảng phất nỗi ưu sầu, bay khắp rừng phong, không muốn rời đi.

Mới biết ai say rừng phong, luôn rơi nước mắt!

Đường Mộng một mình yên lặng rảo bước trong thành Lạc Dương, suy nghĩ miên man về sự tình của Lâm Phương. Khuôn mặt xinh đẹp mang theo nỗi ưu thương không dứt, tựa một người thất hồn lạc phách, bước

đi trong đêm. Vừa ngược đầu lên, thiếu chút nữa đã đụng phải một người, khiến nàng dần dần thanh tỉnh trở lại. Chăm chú quan sát người đó, tuy sắc trời đã tối, nhưng công lực của mình, Đường Mộng vẫn có thể thấy rõ ràng bộ dáng của người đó.

Đó là một thiếu niên thân vận lam y, khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, anh tuấn vô bì, phẳng phất nụ cười trên khuôn mặt. Ánh mắt đen thẳm kia, xuất ra một lực hấp dẫn trí mạng, toát lên thần thái nói không nên lời, hấp dẫn tận cõi tâm linh Đường Mộng. Lúc này, thiếu niên đó cũng đánh giá Đường Mộng, ánh mắt lộ ra một tia ca ngạo, cũng vì nét xinh đẹp của Đường Mộng mà cảm thấy ngạc nhiên.

Hoa Tinh nhìn Đường Mộng, khẽ cười nói: “Xem điệu bộ của cô nương có chút mất mát, có phải là có chuyện gì không vui? Mặc kệ là sự tình, cô nương đều phải nhớ là hảo hảo bảo trọng thân thể mình, trong thành Lạc Dương, nhớ phải cẩn thận. Bằng không với mỹ mạo của cô nương, sợ rằng sẽ khiến lắm kẻ phải có chủ ý không hay đó.”

Đường Mộng hồ hững, mang theo vài phần thương tâm, nhẹ giọng hỏi: “Người là ai, tại sao lại muốn nhắc nhở ta?”

Ánh mắt Hoa Tinh lặng lẽ nhìn nàng, như cảm thấy điều gì đó, khẽ cười đáp: “Vẻ đẹp như núi mùa xuân, sao lại nhú mày đáng thương vậy. Giọt lệ tình kia vương trên mắt, khiến cho người buồn cũng như ai! Tại hạ Hoa Tinh, cô nương đã từng nghe qua?” Không chút che dấu tấm lòng ca ngạo vẻ đẹp của đôi phương.

Đường Mộng nghe vậy nhìn hẩn, biểu hiện ngạc nhiên, không có nghĩ đến hẩn chính là Hoa Tinh. Mỉm cười, sau đó lại trở nên bi thương nhìn về phía xa. Đường Mộng đáp: “Là người, không tưởng được là gặp nhau tại chỗ này. Ta từng nghe Trọng Sơn nhắc đến tên người, hẩn từng nói người là ân công của hẩn, cứu hẩn một mạng.”

Hoa Tinh vừa nghe tên Vạn Trọng Sơn, sắc mặt khẽ biến, vội hỏi: “Cô nương nếu biết Trọng Sơn như vậy, không biết bây giờ có biết hẩn đang hạ lạc ở đâu? Hôm nay ta nghe nói hẩn tìm ta, đáng tiếc lúc ấy ta có việc, không ở trong nhà nghỉ. Sau khi ta biết được, liền phái người tìm hẩn, chỉ nghe nói, buổi chiều hẩn xuất hiện trong thành Lạc Dương. Lúc ấy biểu hiện của hẩn có vẻ điên cuồng, cả người tựa như nổi điên, có thể sau đó lại biến mất ngoài thành tây, sau đó thì không rõ hành tung. Không biết cô nương là ai, thế nhưng biết hẩn, vậy có thể nói rõ.”

Đường Mộng vẻ mặt buồn bã than: “Không thể tưởng được trước đó hẩn lại có thể cảm giác được, có lẽ điều này là do hương hồn đã hiển linh mà báo cho hẩn biết, đáng tiếc, đáng tiếc mà.” Liếc nhìn Hoa Tinh, Đường Mộng thở dài đáp: “Ta là Đường Mộng, Trọng Sơn đã rời đi, ta cũng không biết hẩn ở đâu. Nhưng ta có thể khẳng định hẩn tuyệt đối sẽ không rời khỏi thành Lạc Dương, bởi vì hẩn sẽ không cam tâm.” Ngược nhìn bầu trời đêm, Đường Mộng khẽ thở dài. Đã khuya rồi, Trọng Sơn người có khỏe không? Nhớ phải bảo trọng thân thể.

Hoa Tinh nhìn nàng, sau khi biết được thân phận của nàng, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên không hổ là mỹ nữ bài danh thứ tư trên Bách Hoa Phổ, vô luận là dung mạo hay dáng vẻ, đều là tuyệt mỹ cực kỳ. Nhìn điệu bộ của nàng, Hoa Tinh mơ hồ đã cảm nhận được nét sâu thương, tựa hồ đã xảy ra sự tình gì đó. Hoa Tinh hỏi tiếp: “Nghe nói Lâm Phương bị Lý Dục bắt đi, không biết giờ này Trọng Sơn có tìm được Lâm Phương hay chưa?”

Đường Mộng thương tâm đáp: “Tìm được rồi, tiếc là, tiếc là –” tựa hồ không đành lòng nói tiếp, hai hàng nước mắt lại tuôn rơi lã chã. Thấy cảnh này, lòng Hoa Tinh chấn động, một dự cảm không ổn chợt xuất hiện trong lòng.

Hoa Tinh cất tiếng: “Nhìn hình dáng tiêu tụy này của nàng, chắc là cũng tổn hao nhiều tâm lực rồi, không bằng đến cùng ta đến nhà nghỉ rồi từ từ nói. Chỉ còn cách phía trước khoảng một trăm trượng nữa, đi thôi.” Nói xong xoay người rời đi, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Đường Mộng, muốn nàng cùng đi.

Màn đêm, Đường Mộng lần đầu tiên gặp Hoa Tinh, tại chôn phồn thành Lạc Dương. Chậm rãi đi tới Mẫu Đơn các cùng Hoa Tinh, Đường Mộng không khỏi nhớ đến bóng hình xinh đẹp kia. Thở dài một tiếng, rồi đi theo Hoa Tinh.

Gặp Đường Mộng, đến tận cùng chuyện gì sẽ xảy ra cho Hoa Tinh đây? Có lẽ...

85. Chương 85: Thúy Ngọc Điệp

Căn phòng lặng lẽ, Cô Ngạo và Mai Hương tam nữ đều đang đợi Hoa Tinh, muốn sớm biết những tin tức mới nhất về sự tình Trọng Sơn và Lâm Phương. Vừa thấy Hoa Tinh trở về, Mai Hương đầu tiên không chờ được, tiến lên nắm lấy tay Hoa Tinh, cất tiếng hỏi: “Sao rồi, thư viện đã có tin của Trọng Sơn và Lâm Phương rồi phải không, bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nét mặt mang theo vài phần cấp bách, nhìn chăm chăm vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh khẽ đáp: “Hiện giờ có Đường Mộng cô nương, nàng biết sự tình của Trọng Sơn, hay là chúng ta từ từ nghe nàng thuật lại.” Nói xong liền giới thiệu qua về mọi người với Đường Mộng. Tam nữ và Cô Ngạo đều nhìn Đường Mộng, trong lòng thâm nghĩ, thật không hổ là mỹ nữ nổi danh thiên hạ, thực khiến người ta yêu mến, sự hấp dẫn của nàng không khỏi lôi cuốn tất cả mọi người.

Mai Hương vừa nghe Đường Mộng biết tin tức, vội kéo tay nàng, gấp gáp hỏi dồn: “Đường Mộng tỷ tỷ, muội là Mai Hương, tỷ mau nói cho chúng ta biết, sự tình của Trọng Sơn và Mai Hương được không? Mọi người lo lắng cho họ.”

Đường Mộng thấy sắc mặt của ai cũng có chút lo lắng, không cầm lòng phải than nhẹ một tiếng: “Trọng Sơn đã rời khỏi rồi, ta cũng không biết hắn đi đâu. doc truyện tại . Nhưng ta chắc rằng, hắn vẫn còn ở xung quanh thành Lạc Dương này, hắn không dễ dàng rời đi, bởi hắn sẽ không cam tâm.”

Mai Hương vừa nghe Trọng Sơn còn sống, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Rồi nàng lại nhớ tới Lâm Phương, liền hỏi tiếp: “Mộng tỷ tỷ, Còn Lâm Phương thì sao? Nàng ấy có... hay không ở một nơi với Trọng Sơn? Nàng ấy không có việc gì chứ?” Ám Vũ và Trần Lan ở bên cạnh đều nhìn Đường Mộng, cũng không có chú ý tới thần sắc khác thường của Hoa Tinh.

Chỉ có Cô Ngạo, bởi không dám nhìn lâu về phía các đại cô nương, mới đưa ánh mắt nhìn về phía Hoa Tinh. Vừa nhìn thấy vẻ mặt của Hoa Tinh, sắc mặt Cô Ngạo liền biến đổi, vì hắn phát giác trong mắt Hoa Tinh, tựa hồ phẳng phất nổi ưu thương, như ám chỉ điều gì đó. Cô Ngạo lại nhìn Đường Mộng, lúc này hắn mới cảm nhận được nỗi u sầu vô tận.

Đường Mộng lộ vẻ sầu thảm nói: “Khi ta nhìn thấy Lâm Phương thì nàng đã nằm yên trong một chiếc xe ngựa. Sắc mặt nàng đen sạm, là do nàng phục độc tự vẫn mà chết. Có lẽ vì nàng không muốn bị Lý Dục làm nhục, lựa chọn cái chết, để bảo vệ trinh tiết của mình. Khi Trọng Sơn nhìn thấy Lâm Phương, cái điệu bộ đó, vẻ mặt đó, khiến ta cả đời này không thể quên. Cả đời này ta vĩnh viễn ghi khắc trong lòng, họ yêu nhau như vậy mà phải chia lìa, thực là khiến người nghe đau đớn, người nhìn phải lệ rơi.”

Khách điểm tĩnh lặng, Đường Mộng từ từ thuật lại sự tình của Trọng Sơn và Lâm Phương. Câu chuyện tình yêu bi ai của họ thật khiến người khác động lòng, thực sâu rung động trái tim mỗi người. Mai Hương vừa nghe, vừa khóc, cảm giác tích mịch bao trùm lên căn phòng nhỏ, tràn ngập nỗi ưu thương nồng đậm.

Hoa Tinh nhìn vẻ mặt mọi người đau buồn, chợt lên tiếng: “Thôi được rồi, không phải bị thương như vậy nữa. Trên đời này luôn có rất nhiều sự tình khiến người khác phải thương tâm, chúng ta không thể cứ mãi trầm luân mãi được. Chúng ta phải lấy lại tinh thần, đừng cảm đối mặt với nó, kiên cường vứt bỏ nó đi.” Dứt lời, Hoa Tinh nhận thấy hiệu quả cũng chẳng lớn gì mấy, không khỏi nhúu đôi chân mày, một lực lượng chân khí nhu hòa thanh lương, trong nháy mắt lan ra khắp phòng. Một lực lượng chân khí vô cùng cường đại, một chút đều phủ lên những người ở trong đó, dần dần làm vơi đi những nỗi ưu sầu trong tâm linh họ.

Hoa Tinh mỉm cười nói với Đường Mộng: “Nếu nàng là bằng hữu của Trọng Sơn, như vậy cũng là bằng hữu của chúng ta. Đã là bằng hữu, thì không cần phải e ngại, nàng cứ yên tâm ở lại nơi đây. Thứ nhất, nếu có tin tức của Trọng Sơn, ta có thể báo cho nàng biết ngay, thứ hai, nàng ở nơi đây chắc chắn an toàn. Ta tin rằng có Hoa Tinh ta ở đây, sẽ không có ai dám đến tìm nàng gây phiền phức, cho dù là Lý Dục cũng thế, nàng yên tâm ở đây đi. Bây giờ, trong thành Lạc Dương này, long xà hỗn tạp, tình hình thập phần phức tạp, nếu không để ý có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, cho nên ta hy vọng nàng để ý điểm này một chút.” Nói xong, phân phó Ám Vũ chuẩn bị lại gian phòng một chút.

Trong bóng đêm, một thân ảnh lặng lẽ đứng trong tiểu đình, ngắm những vì sao trên trời. Một ngọn gió đêm thổi qua, một làn hương thơm hòa vào trong gió chậm chậm xa dần, mang theo một tia ân cần, thăm hỏi, muốn gửi vào trong giấc mộng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Tinh vừa bước xuống giường, ba người Mai Hương đã hỏi hần về sự tình sáng hôm qua. Mai Hương khẽ hỏi: "Hoa Tinh, sáng ngày hôm qua chàng đã đi đâu vậy? Khi huynh trở về, còn chưa kịp kể với chúng muội, đã vội đi tìm Trọng Sơn rồi, đến tối mới quay về. Ngày hôm qua có sự tình gì trọng yếu phát sinh hay không vậy?"

Hoa Tinh nhìn tam nữ, khẽ cười đáp: "Nha đầu đáng yêu này, rốt cuộc cái gì cũng tò mò. Được rồi, đợi Cô Ngạo và Đường Mộng tới, còn cả Khúc Trúc và Thượng Quan Yến cũng đang đến kìa. Mọi người vừa dùng cơm, ta vừa thuật lại sự tình cho tất cả cùng nghe. Đi nào."

Biệt viện phía trong tiểu đình, có tám người ngồi xung quanh một cái bàn tròn, chính là đám người Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn bảy người bên cạnh, dừng tại chỗ Đường Mộng và Thượng Quan Yến, cất tiếng: "Mọi người cùng nhau dùng cơm tại đây, cũng là duyên phận, hy vọng chúng ta đều quý trọng lẫn nhau, không tị bì ai cả. Bây giờ chúng ta ăn cơm đi, sau khi ăn xong, ta có một sự tình muốn nói với mọi người, đó là về sự tình tại Lạc Dương hoa hội."

Sau khi mọi người ăn xong phần cơm, Hoa Tinh mới nói tiếp: "Ngày hôm qua, là một ngày khó quên, một vị cô nương kiều diễm đã lặng lẽ ra đi, tất cả chúng ta đều vì nàng mà thương tâm. Nhưng, ngày hôm qua thì cũng đã rồi, chúng ta phải đối mặt với tương lai, cho nên phải kiên cường lên. Hôm qua, trong lúc vô tình, ta phát hiện được hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang thần bí ở cùng một chỗ trên Tam Giang tửu lâu trong thành, ta liền đến quan sát. Sau đó cùng với họ dùng bữa cơm trưa, đàm luận về sự tình tại Lạc Dương hoa hội, từ đó biết được rất nhiều chuyện mà trước đây chưa biết được."

Dừng lại hồi lâu, sau đó Hoa Tinh nói tiếp: "Sau đó thì người của phái Hoa Sơn cũng đến, bọn họ tam đại môn phái cùng nhau thương nghị, ngày mai sẽ bảo vệ sự an toàn của hoa hội. Kết quả của buổi thương nghị là, phái Thiếu Lâm sẽ phụ trách chủ yếu, điều hành hết thủy nghi thức và sự an toàn của hoa hội; phái Võ Đang sẽ phụ trách động tĩnh bốn phía, còn phái Hoa Sơn thì bí mật giám thị toàn bộ tình huống, một khi có động tĩnh, thì phái Hoa Sơn lập tức báo cho Thiếu Lâm và Võ Đang. Ba phái cùng nhau liên thủ, bảo hộ sự an toàn của hoa hội. Đồng thời, Thiếu Lâm phương trượng Từ Vân, Võ Đang chưởng môn Ngọc Chân Tử cùng với Hoa Sơn chưởng môn phu nhân Trương Tuyết, ba người đều ngồi trên ghế làm người công chứng."

Thượng Quan Yến vừa nghe xong, cười nói: "Nguyên lai là như vậy, nghĩ đến ngày mai, hoa hội nhất định thập phần an toàn. Chắc chắn không có ai dám ở đó mà nháo sự hết."

Ám Vũ lúc này mới hỏi: "Công Tử, hoa hội giờ đây, có phải là có quy định và yêu cầu gì hay không? Chỉ tiêu đối với người tham gia thi tại hoa hội, có phải là có một quy định tất yếu gì hay không?" Ám Vũ so với Thượng Quan Yến, Mai Hương dù sao cũng có bất đồng, phạm xuất thân là sát thủ, mọi sự tình đều tương đối cẩn trọng, hỏi đến việc gì, cũng phải "một kim thấy máu".

Hoa Tinh cười đáp: "Lẽ đương nhiên, bất quá yêu cầu cụ thể đưa ra thì phải đợi đến sáng nay mới công bố tại một số địa điểm, đến lúc đó ngó một chút là biết thôi. Từ miệng bọn họ, ta còn mơ hồ nghe được, hình như là trong hoa hội lần này, chẳng những tuyển hoa mà còn muốn chọn mỹ nữ nữa kìa, so với trước đây là một thay đổi lớn, thập phần mới mẻ."

Mai Hương tiếp lời: "Thực là hay quá, phải chi hoa hội mau đến. Hoa Tinh huynh, hoa hội lần này sẽ cử hành trong bao lâu, huynh có biết không?"

Hoa Tinh nói: "Thời gian tổ chức so với trước kia sẽ lâu hơn. Trước kia một lần tổ chức trong ba ngày, nhưng lần này sẽ cử hành trong vòng bảy ngày. Đầu tiên sẽ cho vô số người tham gia thi, về sau sẽ giảm dần, rồi chọn ra mười danh hoa, cuối cùng chọn ra ba loại đứng đầu."

Thượng Quan Yến vừa nghe, hưng phấn cực kỳ, lớn tiếng nói: "Thực hay quá, như vậy ta có thể xem đến hết kỳ đại hội, thực quá tuyệt vời! Hy hi, hay quá đi." Nói xong liền cười rộ lên một cách đáng yêu. Tiếng nói yêu kiều, lộ ra phong vận mê người, tựa như một bức tranh hoàn mỹ, lay động thật sâu tâm hồn Khúc Trúc và Hoa Tinh.

Khúc Trúc nhìn bộ dáng kiêu mị của Thượng Quan Yến, thâm tình bảo: “Chờ thân thể của muội phục hồi hoàn toàn rồi chúng ta sẽ đi xem hoa hội, ta sẽ đi cùng muội, được chứ?” Lời nói chan chứa tình thâm, gây cảm giác bồi hồi trong sâu thẳm Đường Mộng. Chỉ mới đây thôi, cũng có một đôi tình nhân giống như họ, bên nhau hạnh phúc, cùng nhau thề non hẹn biển, cùng nhau ước hẹn mãi chẳng chia lìa. Tiếc thay, đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm của họ, đã bị trời cao đang tâm chặt đứt, không chút lưu tình.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh để Khúc Trúc và Thượng Quan Yến tiếp tục trở về phòng nghỉ ngơi, gọi Âm Vũ và Trần Lan đến nói chuyện phiếm với Thượng Quan Yến. Cô Ngạc không cần Hoa Tinh phân phó, chủ động đi tìm Khúc Trúc nói chuyện. Đến lúc này, trong tiểu đình chỉ còn lại có ba người Hoa Tinh, Đường Mộng và Mai Hương.

Hoa Tinh nhìn Mai Hương, nhu tình cười nói: “Hương nhi, muội hãy đi về phía bên trái tới biệt viện thứ năm, nơi đó nghe nói có một đôi tỷ muội, thập phần thần bí. Nàng đi xem có thể cùng các muội ấy kết giao bằng hữu, rồi hỏi han căn cứ tình hình các muội ấy. Chuyện này cũng không miễn cưỡng, việc thành cũng được, không thành cũng được, hiểu chưa, không cần phải áy náy.”

Mai Hương cũng không ngờ là Hoa Tinh lại giao ình một nhiệm vụ, đây là nhiệm vụ đầu tiên. Tuy nhiên, trong lòng Mai Hương thật cao hứng, mình rốt cuộc cũng có ích cho Hoa Tinh rồi, như vậy mình cũng không phải là kẻ ngồi không hưởng lợi. Bởi vì từ khi gặp Hoa Tinh, khiến Mai Hương sinh ra một bản tính ý lại, tựa hồ cái gì cũng phải nhờ đến Hoa Tinh, trong lòng cảm thấy áy náy, bây giờ cơ hội đã đến. Điều này khiến nàng hưng phấn vô cùng, nàng tự nhủ, nhất định phải làm tốt chuyện này, để Hoa Tinh vì mình mà hài lòng và cao hứng.

Mai Hương khẽ cười đáp: “Huynh yên tâm, muội nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này, cho huynh một câu hồi đáp thuyết phục nhất. Giờ muội đi đây, Mộng tỷ tỷ ở chỗ này hảo hảo hàn huyên nhé, muội đi.” Nói xong, vội vàng vàng vàng biến đi.

Dõi theo bóng lưng Mai Hương, Đường Mộng than khẽ: “Nàng rất giống Lâm Phương, nhưng nàng so với Lâm Phương may mắn hơn rất nhiều. Hoa Tinh, người đối với những người bên cạnh đều thực tốt, điểm này khiến ta rất kính nể. Được rồi, hay là bây giờ đi ra ngoài tìm xem có thấy Trọng Sơn hay không!”

Hoa Tinh tán thưởng nhìn vào đôi mắt đẹp của nàng, mỉm cười: “Quan hệ tình cảm giữa người với người, chỉ có nỗ lực mới có hồi đáp. Nghĩ lại, chúng ta cũng vậy, cả đời này, nếu như ta đối tốt với nàng, tin tưởng rằng nàng tự nhiên cũng sẽ đối tốt lại với ta, đây là một loại quan hệ dựa vào nhau. Hiện nay, nàng đang trong nỗi đau đớn, bị thương, cho nên tâm tình của nàng luôn vương một nét ưu sầu. Nàng bây giờ hãy từ từ thư giãn, để mọi nỗi bi thương trong lòng dần dần phai nhạt, rồi mới từ đó đối mặt với cuộc đời. Bây giờ ta cùng nàng dạo một vòng thành Lạc Dương, cũng để giải tỏa cõi lòng.” Đôi mắt Hoa Tinh nhìn chăm chú vào mắt Đường Mộng, ánh mắt chốc chốc lại lóe lên tia ái mộ và mời gọi.

Ánh mắt Đường Mộng trở nên thất thần, sau đó rất nhanh khôi phục. Thấy Hoa Tinh mỉm cười, biết vẻ mặt của mình đã bị hắn đoán được hết. Cảnh này khiến Đường Mộng cảm thấy chút ngượng ngùng. Song nhiều năm lần lộn trong chốn giang hồ, khiến nàng cũng rất trấn tĩnh, chỉ hờ hững liếc nhìn Hoa Tinh, sau đó theo hắn rời đi.

Lặng lẽ dạo bước trên đường lớn thành Lạc Dương, một đôi tuấn nam tú nữ khiến vô số người chú ý. Không ít người đã khen thưởng họ, thực là một đôi trời sinh mà, quả là đôi phu thê đẹp. Càng về sau càng nhiều người, trực tiếp gọi họ là một đôi phu thê. Mỗi lần nghe mọi người nói như vậy, Hoa Tinh luôn mỉm cười nhìn Đường Mộng. Còn Đường Mộng chỉ lạnh nhạt nhìn những người đó, ngẫu nhiên quay đầu lại bắt gặp nụ cười của Hoa Tinh, một điểm cũng không thêm để ý. Có lẽ, thực ra, lòng nàng cũng để tâm, chỉ là nàng che dấu quá tốt mà thôi, không muốn Hoa Tinh phát hiện ra.

Nhìn những người qua lại trên đường lớn, Hoa Tinh bình luận: “Đông Đô Lạc Dương thực sự là phen hoa vô cùng, hơn nữa lúc này lại có hội hoa Mẫu Đơn, Lạc Dương càng trở nên phen hoa hơn nữa. Nhưng, phía sau sự phen hoa đó, lại ẩn giấu những sự tình gì đây? Tuyệt đại đa số những kẻ trong võ lâm, đều vì cảm hạp thần bí mà tới. Thành Lạc Dương đang từng bước, từng bước một lâm vào hồi cuồng phong mưa gió. Trong trường phong ba, sẽ có nhiều người cười thối khoái, nhưng cũng không ít kẻ phải khóc hận cả đời. Ai mới là người cười cuối cùng còn trong trường bão táp này đây? Ai có thể chắc chắn đây, có khi kẻ thắng lợi cuối cùng, lại cũng phải gánh chịu sự thất bại vậy.”

Đường Mộng liếc nhìn Hoa Tinh sau đó tiếp lời: “Tất cả đều do số mệnh, nửa điểm cũng không phải do mình. Vô lâm vốn dĩ tàn khóc, luôn có người cười kẻ khóc, há có thể được như ý của mình, đây là vô lâm. Có lẽ rất lâu sau nữa, người ta mới hiểu được đạo lý này.”

Hoa Tinh cười lạnh lẽo, lộ ra vô hạn mỉa mai: “Tung hoành thiên hạ, theo ý mình ta! Hết thấy đều chứng minh thực lực của bản thân. Ta tin rằng, có thực lực, sẽ có thể tùy tâm sở dục. Đi thôi, chúng ta đi xem hoa hội bổ cáo. Để xem nội dung của hoa hội lần này so với trước kia có gì khác biệt.”

Ánh mắt Đường Mộng lộ ra tia mê hoặc. Con người này là thế nào đây, vì sao mới lần đầu gặp mặt, đã chiếm mất trái tim mình. Bản thân mình thực sự đã yêu hắn, hay là cuốn vào mị lực lôi cuốn của hắn? Có lẽ là cả hai, bằng không sao có thể giải thích đây? tại

Hoa Tinh đối với nữ nhân, tới giờ vẫn rất ôn nhu đa tình, chưa hề đùa bỡn với ai, có lẽ đó cũng là điểm hấp dẫn nhất của hắn. Mặc dù hắn có không ít nữ nhân, hắn cũng rất đa tình, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, đều có một mong muốn phải chiếm cho bằng được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn dùng tình cảm chân thành, đối với mỗi một nữ tử, đều nỗ lực nhiệt tình. Hơn nữa nhờ có Hắc Ngọc Ma Liên tương trợ, khiến cho hắn như hổ thêm cánh, nữ nhân khắp thế gian, tùy tâm sở dục, vượn tay là bắt được!

Hiện giờ, dạo chơi trên thành Lạc Dương, đối với Hoa Tinh mà nói, đơn giản chỉ như một lần đi thăm thú. Trong cuộc đời hắn, sẽ có rất nhiều nữ nhân, rất nhiều sự tình, đều có liên hệ với chốn Lạc Dương thành lần này. Nhất định có rất nhiều sự kiện, sẽ mang đến cho Hoa Tinh những kỉ niệm tuyệt vời. Đợi đến sau này nhớ lại, hắn sẽ nhận ra rằng, Lạc Dương đối với hắn là một điểm nhấn quan trọng trong cuộc đời. Bởi vì nơi đây chan chứa niềm vui và hạnh phúc, lại có những thu hoạch rất lớn lao.

86. Chương 86: Mưa Gió Lạc Dương

Thành Lạc Dương vẫn vô cùng phồn hoa. Đối với một thành lớn như thế này với hơn trăm vạn nhân khẩu mà nói, đột nhiên có thêm khoảng mấy ngàn người, cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy. Ngày mai, Mẫu Đơn hoa hội tại thành Lạc Dương chính thức bắt đầu, cho nên hôm nay trong ngoài thành đều trở nên náo nhiệt Phi thường. Dù dân chúng bình thường, hay những tao nhân mặc khách kéo đến thưởng hoa, hay là người trong vô lâm đi chẳng nữa, cũng đều có vẻ thập phần hưng phấn. Tuy nhiên, lẫn khuất đâu đó bên trong sự náo nhiệt đó lại ẩn dấu những sự tình mà không phải ai cũng biết.

Bên trong Bạch Mã tự, Lạc Dương thành, chủ trì Hải Vân đại sư đang tiếp một vị bạch y thiếu niên trong thiện phòng. Trong căn phòng chỉ duy có hai người, ngoài ra không còn ai khác. doc truyện tại . Bạch y thiếu niên, ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt tuấn tú, luôn tự tin mỉm cười một cách rất tự nhiên. Bạch y thiếu niên mở lời: “Sư thúc, hôm nay có tin tức gì mới không?”

Hải Vân đại sư nhìn vị thiếu niên này, đây là thiên tài kiệt xuất trăm năm khó gặp của Thiếu Lâm tự, trong lòng không khỏi xuất hiện cảm giác tự hào, bởi đây chính là hy vọng, là tương lai của Thiếu Lâm tự. Hải Vân đại sư ôn tồn đáp: “Môn hạ tặng nhân truyền đến những tin tức như sau, thành Lạc Dương giờ đây đã tụ tập gần bốn ngàn người trong vô lâm. Trong những người này, chính thức đến xem Mẫu Đơn hoa hội chưa đến ba phần, chỉ có gần ngàn người mà thôi. Những người còn lại, có đến tám phần đều vì cảm hấp mà đến, còn lại một phần nhỏ thì đang lưu ý đến động tĩnh của Long Môn thạch quật. Vô lâm tứ đại bang phái đều đã tề tụ trong thành Lạc Dương, tất cả đều vì cái cảm hấp kia tranh đoạt không nhân nhượng.

Ngoại trừ tứ đại bang phái, Võ Đang và Hoa Sơn vì có mối liên hệ mật thiết với hoa hội, cũng đang bí mật hoạt động. Mà những người đáng chú ý nhất, lại là những thiếu niên cao thủ tương đối nổi danh, đang trợ trong các nhà nghỉ của Lạc Dương thành. Một trong những người này, nổi danh nhất là Địa Bạng đệ nhất, Lý Dục, và đang nổi lên trong vô lâm gần đây là phượng hoàng đặc sứ Hoa Tinh. Họ cũng đang thăm dò động tĩnh trong thành. Đối với Hoa Tinh, theo thông tin nhân được thì trước mắt họ chỉ đến để hội hoa Mẫu Đơn lần này, vì thế mục đích chủ yếu của họ, chúng ta tạm thời còn chưa tra ra được.

Ngoài Lý Dục, Hoa Tinh, còn có bạch y thiếu niên thần bí La Văn, hắc y thiếu niên Dạ Phong. Hành động của Dạ Phong lại rất khó dò, khiến chúng ta không thể lần ra mục đích của người đó được. Còn lại là những nữ nhân trên Bách Hoa Phổ, có lẽ vì thưởng hoa mà tới. Cuối cùng có mấy người, biểu hiện cũng tương đối cổ quái, hình như là, là Vô Mao lão đạo. Mặt khác, còn có ba người rất quý dị, một người được gọi là Lục Nhân Tà Thần, và hai kẻ thuộc hạ, một người là Đoạn Thiên Sát, còn người kia là Hồng Thiên Hùng. Ba người này đang ở trong một toà nhà lớn ở giữa thành, không rõ động tĩnh.

Người thứ hai đang ở thành đông, danh tự là Quỷ Thư Sinh, lòng dạ thâm trầm, độc ác vô song, đây là loại người thập phần khó lường. Quỷ Thư Sinh có một tùy tùng, bài danh thứ ba trên Địa Bảng lần thứ nhất, được võ lâm xưng tụng là Quyền Chương Song Tuyệt Đồ Lực. Hai người đã ẩn mình ở đây từ mấy tháng trước, hành tung quý bí, ngay cả Võ Lâm thư viện cũng không tra ra tung tích bọn họ.

Cuối cùng có một người, mới đến vào buổi chiều hôm nay, người che dấu tung tích rất kỹ càng, trên mặt mang theo một lớp khăn che, thỉnh thoảng mới hé lộ ra là một chiếc mặt nạ, giống như là mặt nạ Tu La vậy, không ai hay biết lai lịch và thân phận của người này. Những người này tập trung trong thành, chắc chắn sẽ không được bình yên nữa rồi. Đồng thời những động thái của chúng ta cũng ảnh hưởng rất lớn đến đại cục, con phải lưu ý một chút. Đối với sự tình của Thiếu Lâm, chúng ta nhất định phải tới tương trợ mới được, quyết được không để nó rơi vào tay người ngoài.”

Bạch y thiếu niên khẽ cau mày, nhưng rất nhanh lấy lại sự tự tin. Thiếu niên khẽ cười nói: “Điểm ấy tạm thời không cần lo lắng, con đã có diệu kế. Đối với chuyện đó nằm trong Long Môn thạch quật, con sẽ gia tăng tìm kiếm, cần phải khiến cho người khác chú ý đến trước, tương trợ tìm kiếm, mang về Thiếu Lâm. Hành động của chúng ta bây giờ, chính là chú ý đến động tĩnh những người xung quanh từng thời từng khắc, điểm mấu chốt ở đây, chính là chúng ta phải chi ra thật nhiều tiền, trọng thưởng cho họ, như vậy mới lấy cái đó về tay được. Đồng thời phải để ý đến gã Hoa Tinh kia. Nghe nói hắn là đặc sứ đầu tiên của Phụng Hoàng thư viện, võ công cực cao, rất cuộc hấn vì mục đích gì mà đến, chúng ta nhất định phải tra cho rõ ràng. Bây giờ con đến Long Môn thạch quật trước một bước, có chuyện gì hãy thông báo cho con biết.” Dứt lời, đứng dậy rời đi.

Hải Vân đại sư nhìn hẩn, lẩm bẩm: “Mục Phong, mọi chuyện đều phải cẩn thận.” Nguyên lai bạch y thiếu niên này chính là thiếu niên cao thủ kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm tự, Nhân Nghĩa Song Tuyệt Thư Sinh Mục Phong, danh chấn Lạc Dương. Xem ra, truyền thuyết Long Môn thạch quật cất dấu cái gì đó, đích thực là sự thật. Mục Phong cũng vì cái đó mà tới.

Trong thành Lạc Dương, mấy ngàn võ lâm nhân sĩ, sóng ngầm mãnh liệt, mấy ngàn võ lâm nhân sĩ, lòng dạ khó lường, đều đang chăm chăm truy tìm động tĩnh cấm hạp. Trên đường lớn, một người cao hơn những người khác cả cái đầu, ai cũng dễ dàng phát hiện ra, đang thông thả bước đi. Trên mặt người này mang mặt chiếc khăn, ẩn hiện ở trong lớp khăn là một cái mặt nạ Tu La. Đôi mắt lạnh lẽo, sắc bén tựa lưỡi dao, khiến người khác nhìn vào mà không thể không hoảng tâm loạn ý, không dám nhìn hẩn lâu. Toàn thân lại bức ra một lực tà khí âm trầm quý dị, thực khiến ai ai cũng hãi hùng.

Ở phía xa xa đằng sau người này, thấp thoáng vài người đang đi theo, tất cả đều là những nhân sĩ nổi danh trong chốn võ lâm, nhìn điệu bộ thì thấy tất cả đều cảm thấy hứng thú đối với vị võ lâm cao thủ này. Trong những người đó, còn có đệ tử của Võ Lâm thư viện và Phụng Hoàng thư viện ở xa hơn nữa đang thăm dò động tĩnh của nhân vật thần bí đó. Trừ những người này ra, thì có Xuất Trần đạo trưởng của phái Võ Đang, Doanh Phong của phái Hoa Sơn, Nhất Kiếm Chấn Giang Nam Viên Phong của Thiên Nhất Giáo, Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng của Phi Ưng Giáo, cũng đang che dấu hành tung ở những nơi bí mật gần đó. Có ba người không hề giấu diếm thân phận, một là Dạ Phong, người thứ hai là Vô Mao lão đạo, người thứ ba là thuộc hạ của Lục Nhân Tà Thần, Tàn Mi Tẩu Đoạn Thiên Sát. Tất cả vẫn theo sát thần bí nhân đeo Tu La mặt nạ, lát sau đã đến Tam Giang tử lâu.

Hồi lâu sau, trên tử lâu, mọi người đột nhiên phát hiện, người thần bí đó vô thanh vô tức biến mất. Thực sự là tà môn, rõ ràng thấy hẩn đang ở đây, chỉ cách có vài bước chân, lập tức biến mất không thấy tung ảnh đâu, thực sự là ngoài sức tưởng tượng. Vô Mao lão đạo, đứng trên Tam Giang tử lâu, thoáng biến sắc, liếc sang cách đó không xa là Dạ Phong. Lão đạo cất tiếng: “Xuất đạo tới nay, lần đầu tiên lão đạo ta gặp được nhân vật tà môn đến nhường này, hẩn thực sự không đơn giản. Dạ Phong, ý người thế nào?”

Trong mắt Dạ Phong lộ vẻ ngạc nhiên, đáp: “Người này đích xác tà dị, sợ rằng nhìn khắp thiên hạ cũng

không có được bao nhiêu. Cả thành Lạc Dương này, ta thấy hần là người thứ hai, người thứ nhất ta gặp được là hôm qua ở trong thành.” Nói đến đó thì ngừng lại rồi liếc qua Đoạn Thiên Sát đang thông thả rời đi.

Đợi đến khi Đoạn Thiên Sát hoàn toàn khuất dạng, Dạ Phong mới tiếp lời: “Kẻ tà dị thứ nhất chính là chủ nhân của tên Đoạn Thiên Sát vừa rồi. Người đó có một đôi mắt màu xanh biếc, chốc chốc lại lóe lên ánh sáng quỷ dị. Khí tức thập phần âm trầm quỷ dị, cực kỳ đáng sợ. Ta đã từng được chứng kiến, một gã hắc y Tu La cùng người đó giao đấu một chiêu, phải thụ trọng thương mà chạy. Người đó thực lực cường hoành, là kẻ lợi hại nhất mà ta từng thấy qua, so với người người đeo mặt nạ Tu La này cũng không hơn không kém bao nhiêu.

Vô Mao lão đạo chợt trở nên kinh hãi vô cùng. Lão đạo hỏi dồn: “Người dám chắc là người có đôi mắt màu xanh biếc đúng không?”

Dạ Phong gật đầu xác nhận: “Ta đã thấy đôi mắt màu xanh biếc, lóe lên những tia sáng rất hấp dẫn.”

Sắc mặt Vô Mao lão đạo đại biến lảo lảo không ngừng: “Không thể ngờ được lại là hần, thực khiến kẻ khác phải giật mình. Người mà ngươi nói chính là một trong Ngũ Dị Thần Châu, thập phần thần bí trong chốn võ lâm, Lục Nhân Tà Thần. Thần Châu Ngũ Dị vốn thành danh từ sáu mươi trước, khi đó còn chưa có Thiên Bảng, năm người này chính là năm người tà môn nhất thiên hạ. Mỗi người đều có võ công thập phần inh, tuy nhiên võ công của bọn họ là một loại võ học tà ác đến cùng cực, người người khiếp sợ. Trong Ngũ Dị thì Lục Nhân Tà Thần bài danh thứ tư. Hần sở hữu môn tuyệt thế ma công, Bích Nhân Đoạt Hồn, cực kỳ âm độc và bá đạo, nếu ngươi có gặp, thì nhớ phải cẩn thận.

Dạ Phong vừa nghe xong, sắc mặt có chút thay đổi, trầm tư nói: “Đa tạ, ta sẽ cẩn thận. Hoa Tinh đã đến Lạc Dương, đang ở Mẫu Đơn các, nếu như ngươi không hãy đến gặp hần. Ta đi trước đây.” Nói xong liền rời đi.

Vô Mao lão đạo nhìn Dạ Phong, trong lòng thầm nhủ: “Tiểu tử, mong rằng ngươi đừng quá tự tin, người khác không biết gì về ngươi, nhưng ngươi đừng hòng qua mặt lão đạo ta. Trên đời này, ngoại trừ Hoa Tinh ra, chỉ cần ta liếc ngang, cơ hồ đã đoán ra vài phần thân phận của mỗi người rồi, ngay cả tiểu tử ngươi cũng không ngoại lệ.”

Vô Mao lão đạo nhìn quanh quất bốn phía, đoạn cười ha hả: “Ta còn phải đi tìm tiểu tử Hoa Tinh để say sưa với hần mới được, khả khả, đi.”

Lại nói hai người Xuất Trần của phái Võ Đang và Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tung của Phi Ưng Giáo, vừa nhìn thấy người đeo mặt nạ Tu La, liền trở nên tim đập chân run. Họ vĩnh viễn không tài nào quên được sự tình phát sinh trong sơn trang ngày đó, đặc biệt là Nghiêm Tung, hần từng thoát khỏi tay người đeo mặt nạ Tu La này một mạng, lúc này vừa thấy hần, cả người nhất thời đều sợ đến thất thần. Một cảm giác sợ hãi từ sâu thẳm cứ lan dần ra khắp châu thân, khiến hai người đều trở về, đem tin tức này nói cho đồng môn, để mọi người phòng bị cái tên quái vật đó.

Trong khi những người này theo dõi thần bí nhân, Thông Thiên Môn thấy cơ hội thuận lợi đến, liền phát động tập kích hai Nhất giáo và Phi Ưng Giáo, đều là mặc trang phục của đệ tử hai giáo, tiến hành đánh lén, nhằm thi triển kế Giá Họa Giang Đông. Mặt khác, Thông Thiên Môn ngoại trừ phái nhân thủ đi tập kích đệ hai giáo phái, lại còn phái không ít nhân thủ đi tập kích hai phái Hoa Sơn và Võ Đang với quy mô nhỏ nhưng trải rộng ở nhiều nơi, chủ yếu để phân tán sự chú ý của mọi người.

Chính vì thế, thành Lạc Dương nhất thời trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người đều đoán già đoán non, đến tột cùng là ai đang âm thầm thao túng việc này. Các tổp nhân mã ngay lập tức chuyển sang đề phòng rất cẩn mật, ngăn ngừa không để người khác thừa lúc đánh lén mình. Lúc này, vì sự tập kích của Thông Thiên Môn, mà nhân số tử vong của hai giáo phái Nhất giáo và Phi Ưng Giáo tăng lên không ngừng, khiến cho hai giáo tạm thời sinh ra cảnh minh tranh ám đấu. Còn hai phái Hoa Sơn và Võ Đang thì phải chịu tổn thất không lớn lắm.

Lại nói, theo sự phân phó của Hoa Tinh, Mai Hương vội vàng tìm đến kết giao với hai tỷ muội kia. Mai Hương đi xuyên qua mấy tòa biệt viện ở phía sau, tới biệt viện mà Quý Nguyệt Mai và Liên Phượng đang

trợ. Hiện giờ, Quý Nguyệt Mai và Liên Phượng đều đã đi vắng..., cả tòa biệt viện chỉ còn lại có hai tỷ muội ở đó.

Mai Hương vừa đặt chân vào biệt viện, đã thấy trong một tiểu đình của biệt viện, có hai thiếu nữ đang ngồi đó. Quan sát bóng lưng, thì nhận ra là hai tiểu nữ nhờ vào trang phục quần áo, thể nhưng lại giống nhau như đúc, không biết sau này lớn lên có giống nhau như vậy hay không nữa. Mai Hương điềm lên nét mặt một nụ cười rạng rỡ đoạn thướt tha tiến đến.

Có lẽ tiếng bước chân của Mai Hương quá lớn, mà hai tiểu nữ đó bất giác chú ý. Chỉ có một tiểu nữ xoay người lại, im lặng nhìn Mai Hương, ánh mắt rất ngạc nhiên. Nhưng sau khi quan sát kỹ Mai Hương, thì tia cảnh giác trong đôi mắt dần dần phai nhạt, rồi chuyển thành nghi vấn, tựa hồ đang thắc mắc là Mai Hương tới đây làm gì.

Mai Hương vừa thấy tiểu nữ đó xoay người lại, không khỏi ngẩn ngơ, khẽ than thầm trong miệng: “Đẹp quá, thực sự là khiến người ta phải giật mình.” Tiểu nữ này khoảng độ mười lăm, mười sáu tuổi, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt chớp chớp lung linh ướt át đến say đắm lòng người, vô cùng hấp dẫn người đối diện. Ngũ quan tinh trí, phần điều ngọc trác, lâu lâu lại hiện lên một đôi má lúm đồng tiền, khoe miệng nhếch lên mỉm cười khiến người khác phải điên đảo thần hồn, thần thái rạng ngời, xinh đẹp tuyệt trần. Toàn thân tỏa ra làn hương khiến cho người ta xuất hiện một cảm giác mỹ miều mà diễm đạm, êm đềm mà thư thái, phiêu lãng mà thanh cao.

Mai Hương ngẩn người ra ngắm tiểu nữ này đến ngây dại. Không thể tưởng được lại có một tiểu nữ đẹp đến nhường vậy, chỉ mới chừng đó tuổi thôi mà đã lồi cuốn đến thế, đợi đến vài năm nữa, khi đã thành thực rồi, thì sẽ càng cực kỳ hấp dẫn hơn nữa. Mai Hương lấy lại tinh thần, nhận ra thái độ thắc mắc của tiểu nữ đó, ôn nhu lên tiếng: “Tiểu muội muội dễ thương, tỷ gọi là Mai Hương, cũng ở trong Mẫu Đơn các này. Hôm nay nhàn rồi quá, cho nên đi dạo xung quanh một lát, không ngờ lại gặp hai muội ở nơi đây, như vậy cũng là có duyên. Không bằng chúng ta ngồi với nhau trò chuyện?”

Tiểu nữ xinh đẹp đó hy hy cười, điệu bộ hấp dẫn đủ để mê đảo tất cả nam nhân trong thiên hạ: “Thì ra là Mai tỷ tỷ, mời tỷ ngồi, muội và muội muội cũng chỉ ngồi chơi thôi, ban ngày không có việc gì làm, chỉ biết ngồi ngây ngốc ở đây để hít khí trời thôi. Tỷ tỷ ở đây một mình thôi sao?”

Mai Hương đi đến trước mặt hai tiểu nữ hài, vừa nhìn thấy, Mai Hương liền như mất hồn. Không ngờ trên đời thực có người giống nhau như đúc, quả là quá thần kỳ mà. Hai tỷ muội này chẳng những có trang phục giống nhau, ngay cả bề ngoài cũng giống nhau như tạc, một điểm không phân biệt được ai với ai. Mai Hương nhìn thật lâu, sao tìm mãi cũng chẳng ra sự bất đồng giữa hai người, không thể không tán thưởng: “Thực sự là quá ư thần kỳ, hai muội muội lại giống nhau như đúc vậy, tỷ tìm mãi cũng chẳng ra điểm khác nhau. Hoàn toàn không nhận ra ai là tỷ tỷ, ai là muội muội nữa.”

Hai tiểu nữ hài kiêu diễm nghe vậy, cùng nhau mỉm cười, thực sự là giống nhau đến không ngờ. Tiểu nữ ở phía bên tả mở lời: “Mai tỷ tỷ mời ngồi, muội là tỷ tỷ, tên là Đồng Tâm, còn đây là muội muội, tên là Đồng Ý.”

Mai Hương sững sờ, lẩm bẩm: “Đồng Tâm, Đồng Ý, thật là người cũng như tên. Chẳng những bên ngoài giống nhau, mà cả tâm ý cũng tương thông, thực sự là kỳ diệu. Hôm nay, được gặp hai muội muội, tỷ thực là cao hứng, chúng ta có thể kết giao tỷ muội hay không, sau này có sự tình gì có thể tìm tỷ. Cho dù tỷ không giúp được, thì có Hoa Tinh ở cùng tỷ cũng có thể tương trợ hai muội, khả năng của huynh ấy lợi hại vô cùng, không một ai dám chọc đến huynh ấy đâu.”

Đồng Tâm cười nói: “Đa tạ hảo ý của Mai tỷ tỷ, chỉ cần tỷ xem chúng muội là tỷ muội, sau này chúng ta tự nhiên là tỷ muội của nhau. Có rất nhiều chuyện, còn muốn nhờ tỷ tỷ trợ giúp một chút. Đối với đại danh của Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, chúng muội đã sớm nghe nói rồi, đến khi ấy sẽ phải nhờ tỷ tỷ đó, có một số việc thực sự phải nhờ Hoa Tinh huynh hỗ trợ. Khi đó mong rằng tỷ tỷ có thể nói tốt giúp vài câu.”

Mai Hương nhìn hai tỷ muội, thích thú đáp: “Yên tâm, ta sẽ giúp hai muội muội. Kỳ thực đối với hai muội muội xinh đẹp như thế này, chắc chắn rằng thiên hạ không có bao nhiêu đủ khả năng cự tuyệt việc giúp đỡ đâu. Còn Hoa Tinh huynh á, huynh ấy rất hay giúp đỡ người, đặc biệt là đối với những mỹ nữ xinh đẹp như hai muội muội kia.” Nói đến đây, Mai Hương chợt dừng lại, suy nghĩ. “Vì cái gì Hoa Tinh biết, nơi này có hai tỷ muội xinh đẹp như vậy chứ, quả là kỳ quái?”

Đồng Tâm nhìn Mai Hương, cười hy hi: "Tỷ tỷ đã quá tán dương hai muội rồi, hai muội đều chỉ là hai nha đầu ngốc mà thôi, sao dám so bì với tỷ tỷ kiều diễm, một đại mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, được chứ. Chúng muội bất quá chỉ là những nha đầu không hiểu chuyện mà thôi."

Mai Hương nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của hai tỷ muội, ôn nhu nói: "Chỉ là hai muội không có được người khác trông thấy mà thôi, nếu không đã bài danh trên Bách Hoa Phổ rồi, tỷ tỷ này nhất định sẽ bị hai muội đẩy xuống ngay. Sao hai muội lại đến nơi này?"

Đồng Ý vẫn lặng thinh, chỉ duyên dáng nhìn Mai Hương. Đồng Tâm than nhẹ một tiếng, trả lời: "Tới nơi này, cũng chỉ là bất đắc dĩ. Trên người của muội muội đây có bệnh, muội muội đưa muội ấy đi đến đây tìm thầy thuốc, tiếc là ở đây không hiếm đại phu, nhưng đều thúc thủ vô sách đối với bệnh của muội ấy. Xem tình hình này, chúng muội đã đến Lạc Dương một chuyến uống công rồi, có lẽ sắp phải đi nơi khác thôi. Đợi đến khi Lạc Dương yên ổn trở lại, mới rời chỗ này, đi đến nơi khác tầm y."

Sắc mặt Mai Hương thay đổi, rồi dần dần biểu hiện vẻ đồng cảm, dịu dàng an ủi: "Không thể tưởng được Đồng muội muội thiện tư mỹ lệ như vậy, thế nhưng trong người lại có bệnh, thực sự khiến người khác thương cảm. Yên tâm đi, hai muội muội nhất định sẽ tìm được đại phu giỏi, chữa trị khỏi bệnh cho Đồng muội muội. Chờ tỷ về hỏi Hoa Tinh, nhờ huynh ấy yêu cầu người của Phượng Hoàng thư viện đi tìm kiếm, nơi này nếu đại phu nào có y thuật inh, thì huynh ấy sẽ nói lại cho."

Đồng Tâm vội cảm ơn: "Vây đa tạ tỷ tỷ, chúng muội cảm kích vô cùng." Mai Hương cười đáp: "Chúng ta đã là tỷ muội, không cần phải bận khoăn. Hay là tỷ kể những truyền kỳ thú vị về Hoa Tinh cho hai muội nghe nhé, rất là hay, cam đoan khi hai muội muội nghe xong, sẽ cười không ngớt đó." Đoạn Mai Hương thuật lại những sự tình khôi hài của Hoa Tinh cho Đồng Tâm, Đồng Ý nghe, làm cho hai tỷ muội cười rộ mãi không thôi. Nhất thời, trong tiểu đình, tràn ngập vô số tiếng cười đùa vui vẻ, không khí thân ái chan hòa khắp nơi, từ từ đưa họ trở thành bạn tốt của nhau. tại

Thực ra Mai Hương còn không để ý đến những vấn đề trọng yếu về hai tỷ muội trẻ tuổi, xinh đẹp này. Họ một mạch đi thẳng đến Lạc Dương thành, sao lại không thấy tin tức gì truyền ra. Hơn nữa, chẳng lẽ dọc đường đi các tiểu nữ này không gặp cường hào ác bá, mấy tên đó không lẽ không có ý đồ nào với các nàng? Hai tiểu nữ này đi được đến đây, đủ thấy các nàng không đơn giản, trên người nhất định còn cất giấu một bí mật không muốn người khác biết. Chỉ là Mai Hương không lưu ý đến những điểm này, không phải vì nàng khinh thường không màng đến, mà là do nàng còn chưa đủ kinh nghiệm để thấu đáo mọi chuyện mà thôi.

Song, đối với sự xuất hiện của hai tỷ muội, sẽ mang đến cho vô lâm, hoặc là mang đến cho Hoa Tinh những rắc rối gì đây? Thân phận các nàng, đang ẩn chứa bí mật gì đây? Lúc này mà nói, thì không ai nói rõ được. Nhưng tin tưởng rằng sẽ có một ngày biết được thôi, chứ sao? Tuy nhiên lúc ấy, có lẽ xảy ra rất nhiều sự tình, nhưng đều thuận theo một quy luật định sẵn vậy.

87. Chương 87: Quy Định Của Hội Hoa

Hoa Tinh và Đường Mộng vừa sóng vai bước đi trên đường lớn, vừa ngắm nhìn quang cảnh xung quanh. Đi không lâu, thì trông thấy một đám đông đang vây quanh ở một chỗ có bức tường cao, trên tường treo một thông báo, công bố về hội hoa Mẫu Đơn tại thành Lạc Dương.

Hoa Tinh liếc sang Đường Mộng, cười nói: "Có nhiều người vây quanh xem như vậy, quả nhiên hoa hội năm nay có nhiều thay đổi so với trước kia. Chúng ta cũng đi xem, nhưng mà nhiều người như vậy, ta thì không sao, chỉ sợ bọn họ khi phụ nàng thôi, nàng xem nên làm thế nào cho phải đây?"

Đường Mộng nhìn vào mắt Hoa Tinh. Nhận ra Hoa Tinh đang ngắm nhìn dung nhan của mình, nhưng nàng cũng không hề có ý tránh đi. Đối với bản thân nàng mà nói, là nữ nhân trong chốn vô lâm đã nhiều năm, chứ không còn là những thiếu nữ khuê các mới mười tám, đôi mươi nữa. Nàng đã hiểu rõ ràng là, phải làm sao để theo đuổi tình yêu như mình mong muốn. Vì thế, không chút ngượng ngùng trước ánh mắt của Hoa Tinh.

Nàng dịu dàng đáp: “Nhiều người như vậy, xem ra trong nhất thời họ sẽ không có rồi đi. Chúng ta đi đến chỗ trống vắng kia để xem, đừng gây phiền phức với người khác, người có cách nào đưa ta đến đó không?” Rồi chăm chú nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn vào đôi mắt long lanh xinh đẹp của nàng, ôn nhu nói: “Xinh đẹp như nàng, e rằng có chút khó khăn. Nam nhân vừa nhìn thấy nàng, đã nảy sinh tà niệm, muốn chiếm chút tiện nghi rồi. Tất nhiên ta có biện pháp đưa nàng đến chỗ đó, chỉ sợ nàng nói ta cố ý chiếm tiện nghi của nàng mà thôi.” Rồi cười hắc hắc, làm ra cái bộ dạng khó xử.

Đường Mộng thấy những người xung quanh đang liếc mình, tự nhiên buông ra một câu khiến Hoa Tinh giật mình. Chỉ nghe Đường Mộng bình thản nói: “Hoa Tinh, chẳng lẽ ngươi không muốn chiếm tiện nghi của ta? Hay là ngươi đang suy tính làm sao để ta trở thành nữ nhân của ngươi, đúng không?”

Hoa Tinh giật nảy người, không ngờ Đường Mộng lại xử sự như vậy, như đi guốc trong bụng mình rồi đem toàn bộ nói ra. Nhìn chăm chăm vào Đường Mộng, sau đó về mặt chuyển thành nghiêm túc, phân trần: “Không thể ngờ nàng lại có thể hiểu tâm tư của Hoa Tinh này như thế, khiến ta rất ngạc nhiên. Lời nàng nói đích xác là sự thật, bản thân ta người cũng như tên, cực kỳ đa tình. Có lẽ không phải là ta sai, là do bản tính của nam nhân là như vậy. Mặc dù ta đã có rất nhiều nữ tử xinh đẹp, nhưng ta cũng rất để ý đến duyên phận, chỉ cần chúng ta có duyên, ta sẽ hảo hảo quý trọng mỗi nữ nhân bên mình. Mặc dù không thể mang đến cho các nàng một tình yêu trọn vẹn, nhưng ta nhất quyết không để các nàng phải chịu tổn thương. Nàng rất mỹ lệ, có sức lôi cuốn mãnh liệt đối với nam nhân, nếu nói ta không có ý nghĩ chiếm lấy thân xác nàng, đó là gạt người. Nhưng ta không chỉ muốn chiếm lấy thân xác nàng, mà ta còn muốn chiếm lấy tình cảm nàng, tâm hồn nàng nữa kia. Mặc kệ là nàng có nguyện ý hay không, ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để chiếm lấy trái tim của nàng, bởi lẽ ta là Hoa Tinh.”

Lần đầu tiên gặp gỡ Đường Mộng, Hoa Tinh thản nhiên bộc bạch toàn bộ tâm tư. Một chút cũng không che giấu, nói hết toàn bộ ý đồ và khát vọng của mình, nam nhân như thế, quả là thiên hạ hiếm có. Đường Mộng hồ hững đáp: “Ngươi là một người có cá tính đặc biệt, hiện giờ chúng ta có duyên phận hay không, còn phải chờ quyết định của ông Trời. Chúng ta đi xem thông báo thôi.” Nói xong tiến lên phía trước.

Hoa Tinh nhìn theo nàng, nhếch mép mỉm cười, tiến lên nắm lấy tay nàng, kéo vào trong đám đông. Khi Hoa Tinh vừa chen vào đám người, thì những người ở gần đó không hiểu sao tự nhiên xuất hiện một luồng chân khí đẩy mình dạt ra, tựa như có một cánh tay vô hình vậy, khiến ai nấy cũng bị đẩy sang một bên vậy. Hoa Tinh vừa bức ra luồng chân khí, vừa nắm tay Đường Mộng dễ dàng tiến vào trong. Làm thế này thì mấy tên nam nhân xung quanh đây có muốn, cũng chẳng thể nào mà chiếm tiện nghi của Đường Mộng được.

Đường Mộng lẳng lẳng liếc mắt nhìn hắn, không hề rút bàn tay thon nhỏ lại, xuất hiện một cảm giác vi diệu khi hắn nắm lấy tay mình, lần đầu tiên Đường Mộng thấy lòng mình có cảm giác ngọt ngào. Mặc dù định lực của nàng rất mạnh, nhưng nàng thấu hiểu, cho dù có thể lừa được Hoa Tinh, nhưng nàng không thể lừa dối được lòng mình. Đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp gỡ nam tử này, thế mà trái tim mình đã bị hắn nắm giữ trong lòng bàn tay, điều này làm cho Đường Mộng có chút e dè.

Hoa Tinh hàm tình liếc nhìn nàng, thấy nàng không hề giả dối, không khỏi nắm tay nàng thật chặt. Lại ngược qua nhìn xung quanh, thấy không ít gã đang dùng ánh mắt ghen ghét mà nhìn hắn, khiến hắn cảm thấy rất tự hào. Thấy có một vài tên đang định tiến sát đến Đường Mộng, ánh mắt Hoa Tinh chuyển sang lạnh lùng, hữu thủ vươn ra, ôm Đường Mộng vào trước ngực mình, ôn nhu để nàng ở trong lòng mình. Đoạn cúi đầu nhìn giai nhân đang ở trong lòng, thấy sắc mặt nàng không chút thay đổi, thân thể nàng chỉ khẽ run lên một cái, rồi khôi phục lại bình tĩnh, hai mắt chăm chú nhìn thông báo ở trên tường.

Hoa Tinh cũng chẳng lý đến mấy gã đang ganh tỵ điên cuồng nhìn hắn. Nhìn kỹ một lần, Hoa Tinh mới hiểu đại khái về những chi tiết, nghi thức cụ thể của Lạc Dương Mầu Đơn hoa hội. Thông báo trên công bố về những phương pháp và điều kiện cụ thể, trong đó nói về những quy định thập phần trọng yếu về cách thức tham gia.

Tổng kết lại thì cái thông báo hoành tráng ở trên nói đến bảy điểm. Điểm thứ nhất, phàm là người muốn tham gia hội hoa, đều phải đến báo danh trước khi hoa hội khai mạc. Phải đọc kỹ cách đăng ký, phương tiện, cách tiến hành, cách tuyển chọn của hoa hội. Không hạn chế vùng miền của người tham gia, ngay cả

những người có thân thể to lớn trong thành Lạc Dương. Mỗi một người tham gia, đều phải nộp mười lượng bạc, xem như là chi phí cho người tham gia hoa hội.

Điểm thứ hai, sau khi người tham gia báo danh, thì triển lãm hoa mẫu đơn của mình, sẽ trải qua bốn lần tuyển chọn, tiến hành loại ra dần dần, cuối cùng chọn ra Thập Đại Danh Hoa. Trong lúc tuyển chọn, một lần tiến lên một bậc, người tham gia phải nộp chi phí tương ứng, nhằm duy trì buổi hội hoa. Nhưng khi vào đến vòng cuối cùng, trở thành Thập Đại Danh Hoa, thì người tham gia sẽ được thưởng ít nhất một ngàn lượng bạc chưa kể những phần thưởng khác. Kết cuộc nếu trở thành ngôi chủ hoa khôi, có thể được nhận một số tiền cực lớn là một vạn lượng. Đứng thứ hai, thứ ba sẽ nhận được ít hơn một chút, nhưng giá trị chênh lệch cũng chẳng đáng bao nhiêu

Điểm thứ ba, để chọn ra những tuyệt phẩm mẫu đơn một cách công bằng hợp lý, đại hội quyết định chọn lựa hai mươi chín vị giám khảo tại chỗ, từ trong những người thưởng hoa, cùng với hai mươi hai vị giám khảo do đại hội chọn ra, tiến hành bỏ phiếu, dựa vào số phiếu mà tuyển xuất Hoa Khôi Quán Quân. Mà thời gian chiêu mộ giám khảo công chúng, sẽ được cử hành vào buổi chiều hôm nay, hoan nghênh những người thưởng hoa chính trực liêm minh, tiến đến tham gia. Mỗi một người nếu trở thành giám khảo công chúng, sẽ được nhận thù lao với số tiền một trăm lượng bạc.

Điểm thứ tư, người thưởng hoa trong đại hội, nếu cảm thấy hoa mẫu đơn nào đẹp, có thể tự động quyền góp ngân lượng ngay tại chỗ, để cổ vũ những người tham gia. Mỗi vòng đấu, sẽ dựa vào số phiếu bình chọn mười hai vị giám khảo chuyên nghiệp, ngoài ra còn xét thêm số bạc mà người ngắm hoa quyền góp, mục đích là trực xuất đào thải, chọn ra người chiến thắng cuối cùng.

Điểm thứ năm, hội hoa lần này khác với các hội hoa lần trước có sự bất đồng, lần này chẳng những tuyển hoa, còn phải chọn người. Nói cách khác, mỗi một người tham gia không nhất định phải là nữ tử, nhưng tại vòng đấu cuối cùng, tức là lọt vào một Thập Đại Danh hoa, thì tất cả những người giới thiệu về hoa đều phải là nữ tử. Nếu người giới thiệu không phải là nữ tử, thì vòng cuối này, chủ của hoa đó có thể mời một vị nữ tử để thay thế. Và nữ tử thay thế đó sẽ được nhận ba phần số tiền mà hoa hội cấp cho chủ của hoa. Nói cho rành mạch là, nếu như chủ nhân của hoa đó nhận được một ngàn lượng bạc, vậy thì nữ tử đó có thể nhận ba trăm lượng bạc, số tiền đó sẽ do hoa chủ trao cho. Như vậy, Hoa Khôi Quán Quân, chẳng những là hoa tốt nhất, mà người cũng phải là đẹp nhất.

Điểm thứ sáu, để cho hội hoa được tiến hành thuận lợi, ban tổ chức đã mời tới tam đại môn phái của võ lâm Trung Nguyên, Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn. Vì an toàn là trên hết, kính mong mỗi một người ngắm hoa đều tự giác tuân thủ kỷ luật, nghiêm cấm phát sinh đả đấu tại hội trường. Một khi phát hiện, sẽ là bất kính với tam đại môn phái, liền bị liệt vào danh sách địch nhân của của tam đại môn phái.

Điểm thứ bảy, hoa hội sẽ tiến hành trong vòng bảy ngày, trong bảy ngày này, người tham gia nếu có ý đồ ghen tỵ với người khác, mà dùng thủ đoạn phá rối người khác. Một khi phát hiện sẽ hủy bỏ tư cách người tham gia, ban tổ chức sẽ toàn quyền tiến hành xử lý đối với kẻ đó, mong mọi người lưu ý. Đồng thời cũng nghiêm cấm việc thiên vị một người, tạo thành diễn biến trận đấu không thể bình xét công bằng. Nếu như phát hiện, cũng hủy bỏ tư cách tham gia, hy vọng những ai tham gia chấp hành nghiêm túc.

Đó là toàn bộ nội dung chính của thông báo, đương nhiên còn một số vấn đề không quan hệ khẩn yếu gì mấy, nên cũng không đáng nhắc đến. Hoa Tinh lắc đầu lẩm bẩm: “Cái Lạc Dương hoa hội này, chính là tạo cơ hội để kiếm tiền đây mà. Mấy tên trong ban tổ chức này cũng quả là ranh ma, thế nào lại nghĩ ra cái phương thức này, muốn moi tiền của những kẻ đến xem, thực là hảo thủ đoạn. Xem ra hội hoa Lạc Dương lần này, nhất định thập phần có ý tứ, hắc hắc.” Hoa Tinh nhin không được bật cười thành tiếng.

Đường Mộng thỉnh lặng dựa vào lòng Hoa Tinh, dù sao đi nữa nàng cũng chỉ là một nữ tử bình thường, cho nên không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngùng. Chỉ có điều nàng che giấu rất tốt mà thôi, khiến người khác không thể nào phát hiện được. Sau khi nghe Hoa Tinh phân tích, Đường Mộng thì thầm: “Chúng ta đi thôi, nên rời khỏi đây đi thôi.” Trong lời nói ẩn hàm ngữ điệu thẹn thùng, dù sao có nhiều người nhìn nàng và Hoa Tinh như vậy. Mà tình huống của họ lại như thế này, không cần hỏi cũng biết là người khác nghĩ thế nào. Nguồn tại TruyệnFULL

Hoa Tinh dắt Đường Mộng rời khỏi nơi đó, sau khi tách khỏi đám đông, Đường Mộng rút nhẹ bàn tay búp măng về. Liếc hờ Hoa Tinh một cái, rồi không nói gì thêm, tỏ ra không quan tâm đến sự tình vừa xong, tựa

như đã quên mất chuyện đó vậy. Về mặt nàng có vẻ rất bình tĩnh, làm cho Hoa Tinh tức thời nhìn không thấu tâm tư của nàng.

Chầm chậm bước đi trên đường lớn, Đường Mộng vẫn không nói nửa lời, tựa hồ đang muốn trốn tránh điều gì đó. doc truyện tại . Hoa Tinh ngắm khuôn mặt xinh đẹp của nàng, không khỏi ao ước muốn ôm nàng vào lòng. Thời khắc này, Hoa Tinh chợt nhận ra, từ trước đến giờ chưa từng gặp một nữ tử nào tâm tình lại quá thành thực như Đường Mộng, có lẽ nàng đã trải qua không ít kinh nghiệm đau thương, thông suốt rất nhiều sự tình trên thế gian rồi. Nữ tử thế này, để chiếm được tâm tư của nàng thực là vấn đề nan giải, nếu muốn có nàng, sợ rằng không phải dễ.

Trở lại Mẫu Đơn các, Đường Mộng thì thào lên tiếng: “Đa tạ người, ta hơi mệt, muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Nói xong, xoay người định rời đi.

Hoa Tinh đột nhiên nắm lấy cánh tay nàng, làm cho nàng phải xoay người lại nhìn đối diện với hắn. Về mặt Hoa Tinh có chút bá đạo, nói: “Ta đã từng nói, ta sẽ không bỏ cuộc, ta sẽ chiếm lấy phương tâm của nàng, nhất định thế! Nàng hãy chuẩn bị thật tốt đi, mong nàng nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai mới có tinh thần đi xem hoa hội chứ.” Sau đó buông nàng ra. Trong mắt Đường Mộng lóe lên tia kỳ dị, đoạn xoay người rời đi.

Hoa Tinh trở về phòng thì thấy Mai Hương vẫn chưa trở về, Âm Vũ và Trần Lan đang nói chuyện phiếm cùng Thượng Quan Yến. Hoa Tinh suy nghĩ hồi lâu, trò chuyện dăm ba câu với tam nữ, rồi đi ra ngoài Mẫu Đơn các. Hoa Tinh vừa đi dạo trên đường lớn, vừa quan sát kỹ càng chúng nhân bốn phía.

Bất tri bất giác, Hoa Tinh đã tới phía nam của thành. Trong khi Hoa Tinh vừa đi ngang qua một ngõ tắt nhỏ, chợt nghe được có giọng nói vang lên: “Mấy tên bại hoại các người, tưởng ta sẽ bán hoa cho các người sao. Ngày mai hội hoa khai mạc, ta đã báo danh hoa của mình rồi. Các người nếu còn quấy rầy ta nữa, đến lúc đó ta sẽ tố cáo lũ ác tặc các người, nhất định sẽ có người đứng ra chủ trì công đạo cho ta.”

Giọng nói của người kia lạnh lẽo trả lời: ”Ô Phóng Vãn, người đừng có tỏ ra thanh cao như vậy, chúng ta ra giá năm trăm lượng bạc để mua chậu hoa mẫu đơn của người, đã là chí nghĩa chí tình lắm rồi. Nếu như người còn cố tình ngang bướng, thì đừng trách độc ác, đến lúc đó một đồng các người cũng đừng mong mà cầm được.

Hoa Tinh vừa nghe vậy, thầm cười khẩy trong lòng, thế nào lại có người ở đây hứng thú ngắm hoa, có ý tứ. Hoa Tinh tiến về phía có tiếng nói đang phát ra đó. Giữa thanh thiên bạch nhật, mà ba tên thanh niên cao to, cơ bắp cuồn cuộn, đang đứng xung quanh hai bên trái phải một văn sĩ trung niên tầm bốn mươi tuổi. Ba tên đó vây lấy trung niên nhân ở bên trong, hiển nhiên đang cố sức dụ dỗ, uy hiếp để lấy được hoa mẫu đơn.

Hoa Tinh nhìn kỹ văn sĩ trung niên, mặc dù người này không có gì nổi bật, nhưng nhân phẩm lại cực kỳ bất phàm, tướng mạo thanh kỳ, từ đôi mắt luôn tỏa ra một làn chính khí. Hiện tại, đang cảm hận đối mặt với ba tên trâu bò đó, về mặt thể hiện sự kiên cường, không chịu khuất phục. Điểm này khiến Hoa Tinh rất tán thưởng, chỉ có một hảo tượng phu chân chính mới bức ra cái khí thể uy vũ bất phục đó.

Ba tên đầu đất đồng loạt nhìn Hoa Tinh, hồi lâu, gã ở giữa hằm hè: “Tiểu tử, khôn ngoan thì đứng sang một bên mà xem, đừng có lo chuyện bao đồng của người khác. Bằng không chó trách chúng ta hạ thủ vô tình, lão Nhị lão Tam, tổng hãn đi cho ta.” Dứt lời ngoắc hai gã bên cạnh, đuổi Hoa Tinh đi.

Như không để mấy tên đó vào mắt, Hoa Tinh cười nói: “Không cần lo lắng, mấy tên tiểu mao tặc này, vô công thì không cao, nhưng lá gan lại không nhỏ, ta sẽ thay các hạ giáo huấn chúng.” Nói xong tung quyền về phía hai gã kia, song thủ Hoa Tinh khua lên, nắm lấy hai gã đó. Vận chút lực, đã nghe tiếng răng rắc do xương cốt vỡ vụn phát ra, đồng thời tiếng hét thảm thiết, trong nháy mắt đã vang đi rất xa.

Hoa Tinh liếc hai tên đang lảo lộn trong đau đớn trên mặt đất, sau đó nhìn tên đang đứng đối diện, cười khẩy mà rằng: “Thế nào, người có muốn thử hay không, rất có ý tứ đó, sẽ khiến người hài lòng.” Nụ cười của Hoa Tinh tựa như ma quỷ đang cười cợt, làm cho toàn thân gã đó run lên bần bật. Gã còn đồ này thấy không ổn, vội quay người bỏ mặc đồng bọn mà chạy, tiếc là chưa đến một bước, đã bị Hoa Tinh điểm một chỉ ngã nhào ra đất.

Mặc dù văn sĩ trung niên không có võ công, nhưng lúc này cũng đã nhận ra Hoa Tinh là một người thân mang tuyệt kỹ, lộ ra vẻ hào hứng. Văn sĩ trung niên luôn miệng cảm ơn: “Đa tạ tiểu ca tương trợ kịp lúc,

Tô Phóng Văn cảm kích vô cùng. Thỉnh mong tiểu ca ghé qua hàn xá, cũng là để tại hạ được tỏ lòng cảm kích.”

Hoa Tinh cười nói: “Chỉ một cái nhắc tay, không cần để ý. Bất quá ghé thăm cũng được, nhưng các hạ không cần phải hậu tạ gì, nếu không lần sau ta sẽ không đến nữa. Gặp nhau đã là có duyên, đừng quá khách khí.” Thế là, Hoa Tinh đi theo Tô Phóng Văn ra khỏi thành nam, vừa đi vừa trò chuyện.

Thực ra Hoa Tinh cũng không muốn đi, nhưng hấn chợt nghĩ tới, mấy tên kia hòng chiếm đoạt đóa mẫu đơn của Tô Phóng Văn, tất đóa mẫu đơn đó có điểm thần kỳ, bằng không mấy gã đầu trộm đuôi cướp đó sẽ không ra giá năm trăm lượng bạc. Hơn nữa, xem điệu bộ này, chắc là mấy tên thổ phỉ đó bị người khác sai phái. Điều này khiến Hoa Tinh đối với đóa mẫu đơn của Tô Phóng Văn sinh ra chút hứng thú, mới bằng lòng đi theo như vậy.

Sau khi ra khỏi thành, ước chừng ba bốn dặm đường, Hoa Tinh theo Tô Phóng Văn tới một dãy nhà xiêu vẹo. Từ xa xa, Hoa Tinh nhìn lại, chỉ thấy mấy gian nhà tranh, coi bộ gia cảnh Tô Phóng Văn cũng thuộc loại bần hàn, chứ chẳng phải quý nhân gia phú gì cả.

Tô Phóng Văn ngược đầu lại, nhìn Hoa Tinh, thoáng ngượng ngập: “Hoa công tử đừng cười, nửa đời Tô mỗ bần khốn thất chí, nói đến thật sự là không có mặt mũi nhìn người ngoài. Xin mời vào.” Sau đó dẫn Hoa Tinh tiến vào. Khi Hoa Tinh sắp vào trong nhà, liền biết nơi đây còn có một người nữa, nghe hơi thở thì nhận ra là một thiếu nữ tuổi còn trẻ. Nhìn tuổi Tô Phóng Văn mà đoán, có thể thiếu nữ này là nữ nhi của hấn.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Hoa Tinh, Tô Phóng Văn vừa vào nhà, ngay lập tức lớn tiếng gọi: “Tiểu Ngọc, mau ra tiếp khách đi con. Hôm nay, nhà chúng ta có một vị khách nhân, đây là vị khách đầu tiên trong nhiều năm qua.” Dứt lời, trong phòng vang ra một tiếng đáp lại, thanh âm kiều nhược dịu êm, vô cùng động lòng người, Hoa Tinh chấn động trong lòng, giọng nói ngọt ngào quá.

Thiếu nữ đó nói vọng ra: “Tối nay, Ngọc nhi đây, phụ thân đừng nói vội.” Một thiếu nữ thân vận áo vải rất hấp dẫn bước ra. Thiếu nữ này có dáng người thướt tha, lời cuốn vô cùng, nhưng dung mạo lại bình thường. Bất quá, ngoại trừ giọng nói yếu điệu, ngọt ngào, còn có ánh mắt mê nhân một cách lạ thường. Trong mắt nàng, ẩn hiện làn thu thủy long lanh, đẹp đến nỗi không từ ngữ nào có thể tả hết, khiến Hoa Tinh bị hấp dẫn đến điên đảo thần hồn.

Thiếu nữ nhìn Hoa Tinh, đôi mắt đẹp lộ ra chút tiểu ý, khuôn mặt trong sáng vô ngần. Ánh mắt ngằm đánh giá thật kĩ Hoa Tinh, nàng nhoén miệng cười, hiện ra một hàm răng khiết bạch, đều tăm tắp, thấp phần xinh đẹp. Thiếu nữ dịu dàng mời: “Mời công tử ngồi, để Ngọc nhi rót cho công tử chén trà, công tử ngồi xuống đi.” Rồi chuyển thân rời đi.

Hoa Tinh mê mẩn dõi theo bóng hình thướt tha đó, cơ thể nàng tràn ngập sức sống thanh xuân, trong lòng tự nhiên hiện lên một ý niệm, liền quay sang Tô Phóng Văn. Tô Phóng Văn cũng đang nhìn theo thân ảnh nữ nhi, trong mắt tràn đầy tình thương trìu mến, ôn tồn nói với Hoa Tinh: “Tiểu nữ Tô Ngọc, mất mẫu thân từ nhỏ, sống với ta cho đến giờ. Nhiều năm rồi, ta thật sự rất xin lỗi nàng, chưa bao giờ mang lại cho nó một cuộc sống yên ổn, hạnh phúc. Hại nó luôn phải sống cùng với kẻ phụ thân vô dụng này, trải qua nhiều năm kham khổ như vậy, cứ nghĩ đến lại thấy có lỗi với mẫu thân đã chết của nó. Tiểu Ngọc rất ngoan, không cần phải nói nhiều, luôn giúp ta mọi chuyện trong nhà. Mà hiện tại, Tiểu Ngọc nhi lại chăm sóc được một loại tuyệt phẩm mẫu đơn, cho nên ta mới lấy hết những đồ vật gì có giá trị, toàn bộ đem bán hết, thực vất vả lắm mới có được mười lượng bạc, mong nó được tham gia hội hoa lần này. Để tác phẩm tâm huyết của Ngọc nhi, có thể hiển lộ mị lực trong hoa hội, nhận lại tiền từ mọi người. Không nghĩ tới hôm nay, lại có người đến cướp đoạt đóa mẫu đơn của chúng ta, nếu không có Hoa công tử tương cứu, ta e rằng có muốn thoát thân cũng không được rồi.”

Hoa Tinh vừa nghe hoa mẫu đơn là do Tiểu Ngọc trồng được, sự tò mò trong lòng về nàng lại càng gia tăng. Nhìn Tô Phóng Văn, Hoa Tinh khẽ tiếp lời: “Có một việc, ta không biết có nên hỏi hay không, ta sợ sau khi hỏi, sẽ có chút bất tiện với hai người.”

Tô Phóng Văn nghe thấy thế, im lặng nhìn Hoa Tinh, đợi đến khi Tô Ngọc bưng nước trà đến, thì Tô Phóng Văn mới lên tiếng: “Hoa công tử có gì cứ hỏi, có thể trả lời, ta tự nhiên sẽ trả lời, nhược bằng không thể, cũng đành nói lời cáo lỗi mà thôi.”

Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc, biểu hiện vẻ kỳ lạ, khẽ nói: “Tô Ngọc cô nương có phải là đang đeo một bộ mặt nạ da người, che giấu đi dung mạo chân thật, có đúng hay chẳng? Chỉ vì quan sát khuôn mặt nàng thập phần khác lạ. Ngỡ rằng khắp thiên hạ, chuyện người giống người là không nhiều lắm. Có điều giọng nói ngọt ngào, với đôi mắt mỹ lệ, không phù hợp với khuôn mặt nàng cho lắm, cho nên sẽ làm người khác sinh ra hoài nghi. Không biết những lời tại hạ nói có đúng hay không.” Sau khi nói ra những suy luận trong đầu, Hoa Tinh chăm chú nhìn Tô Ngọc.

Tô Phóng Văn nghe được những lời đó, sắc mặt đại biến, vẻ mặt kinh ngạc. Mà trong mắt Tô Ngọc, thoáng qua tia trầm mặc, rồi chuyển sang một chút ngạc nhiên.

Tô Phóng Văn nhìn Hoa Tinh chăm chú, hồi lâu sau, mới mở lời: “Có lẽ đây là thiên ý, Ngọc nhi, con đưa người này đến chậu Bạch Ngọc mẫu đơn, để Hoa Tinh công tử thưởng thức.” Tô Ngọc ứng tiếng rời đi.

Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc rời đi, ngầm nhận biết trên người thiếu nữ đang cất giấu một bí mật gì đó. Nhìn Tô Phóng Văn, Hoa Tinh nói: “Vấn đề vừa đề cập đến, nếu các hạ không muốn trả lời, vì bất cứ lý do gì, tại hạ cũng không miễn cưỡng. Bất quá tại hạ cũng chỉ nhất thời tò mò mà hỏi, các hạ không cần để trong lòng.”

Ánh mắt Tô Phóng Văn thể hiện sự phức tạp đáp: “Cái...vấn đề đó, đợi lát nữa ta sẽ yêu cầu Ngọc nhi hỏi đáp. Nó có nguyện ý hay không, còn xem các người có duyên phận hay không. Nếu có duyên, ta chỉ có thể nói một câu, hy vọng người hảo hảo quý trọng. Bây giờ chúng ta đi xem đóa Bạch Ngọc mẫu đơn mà Ngọc nhi đã vun trồng.”

Tô Ngọc bưng một chậu hoa mẫu đơn tới, nhẹ nhàng đặt lên bàn. Hoa Tinh ngắm nghía hoa mẫu đơn trên bàn, trong mắt dần dần ánh lên vẻ ngạc nhiên. Chỉ thấy chậu hoa mẫu đơn này trắng như bạch ngọc, cả đóa tựa bạch ngọc trong suốt như pha lê được điêu khắc mà thành. Phải biết rằng, hoa mẫu đơn bình thường đều là màu đỏ, chỉ có đại hồng đại tử, tượng trưng cho sự vinh hoa phú quý, tuyệt đại bộ phận là màu đỏ và màu tím. Màu đen và màu trắng thì cực kỳ hiếm thấy, có thể nói là cực phẩm. Mặt khác theo truyền thuyết, còn có loại mẫu đơn tam tinh cùng nguyệt là vô thượng cực phẩm, nhưng...gần như chỉ có trong truyền thuyết mà thôi, chưa ai thấy được.

Hoa Tinh ca ngợi: “Thực sự là cực phẩm hoa, mặc dù tại hạ không có biết nhiều đối với hoa mẫu đơn, nhưng cũng có thể nhận thấy chậu bạch ngọc mẫu đơn này không phải vật bình thường, nhất định có thể lọt vào Thập Đại Danh Hoa. Ngày mai tại hạ sẽ ở đại hội tương trợ hai người, nếu ai có ý quấy phá, tại hạ sẽ đứng ra giúp đỡ.”

Tô Ngọc cười tươi rói: “Đa tạ ý tốt của công tử, Ngọc nhi thay mặt phụ thân cảm kích vô cùng.” Làn thu ba trong vạt chớp động một cách mê li.

Tô Phóng Văn liếc nhìn nữ nhi, phát hiện trong mắt nàng có điểm vi diệu. Rồi thoáng nhìn Hoa Tinh, bỗng dừng thở dài: “Ngọc nhi, con đưa Hoa công tử đến phòng con ngồi đi, phụ thân đi mua chút đồ sẽ trở về nhanh thôi.” Đoạn quan sát hai người, xoay người rời đi...

Hoa Tinh thấy Tô Phóng Văn rời đi, ngầm hiểu được ý của hắn. Lại nhìn Tô Ngọc, Hoa Tinh suy nghĩ, nếu như nàng gỡ ra mặt nạ, để lộ dung mạo chân thật, có thể giống như Âm Vũ hay không, khiến người khác giết mình hay không? Có khi lại khiến kẻ khác càng thêm bất ngờ nữa không chừng, chứ sao?

Tô Ngọc khẽ mời: “Xin công tử theo tiểu nữ.” Nói xong đi trước, Hoa Tinh theo sau, nhìn dáng đi uốn éo, yêu kiều của nàng, trong mắt lóe lên thần thái tán thưởng.

Đến phòng Tô Ngọc, Hoa Tinh nhận xét, nơi này bố trí rất sơ sài, nhưng làm cho người ta cảm nhận được một làn hương thư thái. Có một cái giường cũ kỹ, mọi vật được sắp xếp một cách gọn gàng, ngăn nắp. Đầu giường có vài bản cổ thư, tạo thêm ba phần nhã ý. Trên bàn, đặt một cây dao cầm, không phủ vải che, xem ra do chủ nhân thường xuyên dùng đến nó.

Tô Ngọc cất tiếng: “Công tử đừng cười, gia cảnh bần hàn, vì muốn có mười lượng bạc, gia phụ cây đàn này, mọi thứ có thể bán được đều đã bán cả rồi. Mời công tử ngồi.”

Hoa Tinh nhìn khắp lượt, trong lòng không khỏi than thầm. Trong thiên hạ, chúng nhân nghèo khổ quá nhiều, quá đông, cuộc sống của họ cơ cực đến cỡ nào, thực khiến kẻ khác không đành lòng mà. Chẳng trách

cổ nhân có câu, “con sãi ở chùa thì quét lá đa”, từng lời, đều hàm chứa một ngụ ý bất đắc dĩ mà tang thương.

Ánh mắt Hoa Tinh dừng lại ở cây dao cầm trên quý duy nhất, lộ vẻ ngạc nhiên. Càng nhìn kỹ, trong mắt Hoa Tinh càng lộ vẻ kinh ngạc. Cuối cùng, Hoa Tinh ngược nhìn Tô Ngọc, hỏi: “Cây đàn này, có để ai thấy qua chưa?”

Tô Ngọc ngạc nhiên không rõ ý Hoa Tinh, khê khàng lắc đầu: “Chưa từng, cho tới bây giờ vẫn chưa. Từ khi tiểu nữ còn nhỏ đến nay, cây đàn này vẫn nằm một chỗ ở đây, công tử là người ngoài đầu tiên được trông thấy nó. Vật này là kỷ vật duy nhất do nương lưu lại, cho nên mặc kệ là đã đến đường cùng, phụ cũng nhất quyết không đem đi bán.”

Hoa Tinh nhìn vào mắt nàng, thấy trong đó hiện lên những nét sầu thương, Hoa Tinh nhin không được hỏi tiếp: “Nàng có thể kể về nương của nàng không, có sự tình gì đáng nhớ về nương không?”

Tô Ngọc từ từ gật đầu đáp: “Nương của tiểu nữ rất đẹp, bà vĩnh viễn là nữ nhân đẹp nhất trong lòng phụ thân và tiểu nữ. Tiếc thay khi tiểu nữ mười tuổi, nương đã qua đời, lúc ấy phụ thân rất thương tâm, nếu không phải vì chăm lo cho tiểu nữ, tin rằng phụ thân nhất định đã đi cùng nương rồi. Nương dạy cho tiểu nữ đánh đàn từ lúc còn nhỏ, phụ thân dạy cho nốt nhạc, đến trước khi nương mất, nương đã truyền hết toàn bộ thủ khúc cho tiểu nữ, còn nhắc nhở tiểu nữ rằng, phải siêng năng luyện tập, đừng để người khác biết.” Nói đến đây, Tô Ngọc ngừng lại, quan sát Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn cây đàn, than thầm một tiếng, quay đầu lại nhìn Tô Ngọc, không thể ngờ được, trên người nàng lại cất giấu một bí mật như vậy. Có lẽ là vì thế mà nàng phải đeo mặt nạ. Ánh mắt Hoa Tinh lộ ra tia cảm khái, trầm tư về một việc. Từ khi xuất đạo tới nay, đây là lần đầu tiên Hoa Tinh trầm tư như thế, hiển nhiên là lo lắng về một sự kiện trọng đại, bằng không hẳn đã chẳng bận tâm làm gì.

Rốt cuộc, là sự tình gì, tại sao lại có thể khiến hắn trầm mặc như vậy, có quan hệ gì với cây đàn này không? Có thể lắm chứ.

88. Chương 88: Tô Ngọc Thần Bí

Sau một hồi trầm mặc, Hoa Tinh đi đến quyết định, trước tiên phải xem được chân diện mục của Tô Ngọc đã, sau đó mới tính đến những vấn đề tiếp theo. Hoa Tinh ôn nhu nói: “Nàng có thể tấu lên một khúc do nương dạy, để tại hạ nghe chăng? Tại hạ muốn được kiến thức qua.” Ánh mắt Hoa Tinh lấp lánh tia kỳ lạ, ẩn chứa điều gì đó.

Tô Ngọc nhẹ nhàng gật đầu: “Được chứ, tiểu nữ sẽ đàn cho công tử nghe một lần, chỉ là khúc nhạc cuối, tiểu nữ còn chưa có luyện thành thực, nên không đàn được, công tử nghe qua đoạn trước vậy.” Sau đó, ngồi ở bên cạnh bàn, song thủ nhẹ nhàng phiêu động trên cây huyền cầm, một khúc nhạc du dương vang lên trong căn phòng nhỏ.

Hoa Tinh chìm đắm lắng nghe, nỗi kinh hoàng trong lòng càng ngày càng lớn. Bản thân Tô Ngọc không hề hay biết có điều gì kỳ quái, nhưng Hoa Tinh lại không được thoải mái như vậy. Tiếng đàn này rất thần kỳ, đối với người đánh đàn không có nửa điểm ảnh hưởng, nhưng người nghe đàn, thì tâm thần chấn động, khí huyết quay cuồng, bị hấp thật sâu vào trong âm luật. Trong lòng Hoa Tinh than khẽ một tiếng, suy đoán của mình quả không sai.

Hoa Tinh từ từ vận công chống cự, càng về sau, khi uy lực của tiếng đàn càng lớn, thì gây ra thương tổn đối với người nghe cũng càng nặng nề. Hoa Tinh vô cùng khiếp sợ, đó là Tô Ngọc không hề có nội công, mà tiếng đàn đã lợi hại đến thế, một khi nàng là nội công cao thủ, chắc chắn sẽ đem những người nghe mà giết hết. Cái này khó trách năm đó, vì người cầm cây đàn này mà phải có nhiều kẻ muốn cướp đoạt và chịu tang mạng như vậy.

Thấy trán nàng toát mồ hôi, biết nàng đã cố hết sức, đoạn thủ khúc cuối cùng này, cần phải có nội công thâm hậu mới có thể tấu lên được, bây giờ nàng còn chưa đủ trình độ để đạt được. Hoa Tinh khẽ can ngăn: “Thôi được rồi, không cần gắng gượng. Hiện giờ nàng không thể đàn được đâu, cố sức tiếp tục, sẽ gây thương tổn cho bản thân nàng đó. Khúc này tên gọi là gì, nàng có biết không?”

Tô Ngọc thu tay về, thở dốc mấy hơi, một lúc sau lấy lại sức rồi mới trả lời: “Tiểu nữ còn nhớ rất kỹ, khúc này tên là Thiên Thần Chỉ Dẫn, chẳng lẽ công tử đã từng nghe qua?”

Hoa Tinh khẽ thở dài: “Chưa bao giờ, đây là lần đầu tiên. Tại hạ có một đề nghị, hy vọng nàng nhớ kỹ, suốt đời này ngoại trừ phải đối mặt với sự sống chết, tốt nhất đừng bao giờ tấu lên khúc nhạc này trước mặt người khác. Đối với nàng là hoàn toàn có lợi, còn lý do gì, sau này khi đến lúc, tại hạ sẽ nói cho nàng biết. Bây giờ nàng có thể nói cho tại hạ biết, tại sao nàng đeo mặt nạ không?” Dứt lời, ánh mắt biểu hiện vẻ mong chờ nhìn nàng.

Hoa Tinh ngẫm suy nghĩ. Tại sao mẫu thân của Tô Ngọc, phải truyền thụ cho nàng thủ khúc này? Sợ nó bị thất truyền hay sao, hoặc là có nguyên nhân khác. Mẫu thân của nàng vì cái gì lại không nói cho nư nhi biết tên thật của thủ khúc, lại đổi cái tên của khúc Vong Hồn Huyết Dẫn thành Thiên Thần Chỉ Dẫn như vậy? Xem điệu bộ, cả hai người Tô Ngọc và phụ thân của nàng đều không hay biết đây là cây đàn trong truyền thuyết, tượng trưng cho sự tử vong, Thiên Sát Ma Cầm, mà chính thủ khúc Vong Hồn Huyết Dẫn này đã đoạt mệnh của vô số người.

Tô Ngọc lộ thần thái băn khoăn, nhìn lên cây đàn trên bàn, thủ thủ đáp: “Năm đó, khi nương dạy tiểu nữ đến đoạn sau, thì lấy ra một cái mặt nạ rất kỳ lạ, và nói với tiểu nữ rằng, nếu như đến mười hai tuổi là bắt đầu mang mặt nạ vào, không được tháo ra. Đến một ngày nào đó, nếu ai nhìn ra tiểu nữ mang mặt nạ, thì mới có thể gỡ nó xuống được. Nương còn nói tiểu nữ sẽ phải gả cho người đó, suốt đời đi theo người đó, và đó là người duy nhất trên đời này, đủ khả năng giúp tiểu nữ vượt qua vận mệnh bị truy sát.

Hoa Tinh giờ đây đã hiểu được hàm ý trong lời nói của mẫu thân Tô Ngọc, không khỏi cười khan vài tiếng. Nhìn Tô Ngọc, Hoa Tinh ân cần bảo: “Nàng có thể bỏ mặt nạ xuống, để ta được ngắm nhìn diện mục chân thật của nàng hay chăng?”. Ngữ khí mang theo chút chờ mong và tò mò.

Tô Ngọc thẹn thùng liếc nhìn Hoa Tinh, có chút e dè. Nhưng nàng cũng không cự tuyệt yêu cầu của hắn, song thủ nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt. Hồi lâu, Tô Ngọc mới chậm rãi bỏ mặt nạ xuống, để lộ ra dung nhan chân thật trước mắt Hoa Tinh.

Mắt Hoa Tinh sáng ngời, thần quang lóng lánh, đứng cũng không vững nhìn khuôn mặt diễm lệ đến không tài nào hình dung kia. Không thể ngờ được Tô Ngọc còn xinh đẹp hơn cả Âm Vũ, mỹ mạo kỳ tuyệt, một chút cũng không thua kém thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Trầm Ngọc Thanh của mười năm về trước, thực sự là ngàn năm hiếm có, khó phân cao thấp. Một thân áo vải, nhưng dung mạo tuyệt mỹ thiên địa, đáng người thưởng thức, yêu kiều, song nhũ cao ngất, eo thon uốn lượn, thực sự là đẹp đến không thể dùng lời nào để tả hết.

Hoa Tinh ngây hết cả người, thực không dám tin vào mắt. Thời khắc này, hắn mới hiểu được câu nói, thiên hạ bao la, vô kỳ bất hữu, thực sự là một điểm cũng không sai. Tô Ngọc mỉm cười nhìn Hoa Tinh, biểu hiện rất hân hoan, khi đã tiết lộ bí mật này với Hoa Tinh, điều đó khiến nàng như được giải tỏa. Ánh mắt chan chứa nhu tình, tựa như đang ngắm nhìn như ý lang quân vậy, trong lòng Tô Ngọc rất mâu thuẫn, nhiều cảm giác đan xen lẫn nhau, e thẹn xen lẫn mừng vui.

Hoa Tinh ngắm thật lâu, mới lấy lại tinh thần, than thở mãi không thôi: “Thực đẹp, khó trách nương của nàng bắt đeo mặt nạ, hay là nàng mang lại mặt nạ đi, như vậy có rất nhiều điểm tốt đối với nàng. Tô Ngọc, năm nay nàng bao nhiêu tuổi, có thể cho ta biết được không?”

Tô Ngọc từ từ đeo mặt nạ lên mặt, nhu mì nói: “Năm nay Ngọc nhi mười chín tuổi, còn công tử, năm này công tử bao nhiêu? Có thể nói cho Ngọc nhi biết không?”

Hoa Tinh cười sảng khoái: “Ta gọi là Hoa Tinh, năm nay hai mươi tư tuổi, Ngọc nhi, muội không ngại huynh gọi như vậy chứ?” Tô Ngọc nghe vậy, cảm thấy rất thích, khẽ gật đầu. Hoa Tinh đi tới bên cạnh Tô Ngọc, đặt nhẹ nhàng hữu thủ lên đỉnh đầu nàng. Nhất thời một luồng chân khí thanh lương vô cùng, trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân nàng, khiến toàn thân nàng thoải mái cực kỳ. Bối lễ vừa mới đánh đàn,

hơi thở còn chưa bình phục, giờ đã hoàn toàn bình thường trở lại. Hoa Tinh thu tay xoay lại, nhưng không thu hồi luồng chân khí, hắn muốn truyền luồng chân khí đó vào trong cơ thể Tô Ngọc, khiến cho nàng có một đạo nội lực, nhằm giúp nàng về sau có thể luyện thành thủ khúc đó.

Tô Ngọc nhìn Hoa Tinh, tỏ vẻ biết ơn: “Đa tạ huynh, muội cảm thấy toàn thân thư thái, kỳ diệu quá.”

Hoa Tinh cười nói: “Không cần khách sáo, biết chưa? Đã gặp nhau, chính là thiên ý. Phụ thân của muội đã trở lại, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

Tô Phóng Văn vừa vào cửa, đã nhìn thấy Hoa Tinh và Tô Ngọc đang mỉm cười nhìn hắn, cảnh này khiến hắn có chút bất ngờ. Tô Phóng Văn hỏi: “Sao hai người không ở trong phòng nói chuyện, lại ở đây chờ ta như vậy? Hai người biết ta trở lại sao?”

Tô Ngọc vội trả lời: “Phụ thân, chúng con cũng vừa mới trở ra ngoài. Lúc nãy công tử nói phụ thân đã trở lại, hài nhi còn cảm thấy kỳ lạ, khi thấy người trở về, hài nhi cũng thập phần tò mò.” Rồi mang ánh mắt ngây thơ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói: “Hai người không có luyện qua võ công, không hiểu được cái huyền bí trong đó. Nói cho hai người hay, bây giờ trong phạm vi ngoài trăm trượng, ta có thể biết rõ mọi động tĩnh xung quanh. Không nói đến điều này nữa, chúng ta ngồi xuống đi thôi.”

Tô Ngọc đỡ tay phụ thân ngồi xuống, rồi chuẩn bị bữa cơm. Trong phòng chỉ còn lại hai người Hoa Tinh và Tô Ngọc, Tô Phóng Văn mở lời: “Hoa công tử, vừa rồi Ngọc nhi có nói chuyện gì hay không?”

Hoa Tinh đáp: “Nàng nói cho tại hạ biết rồi, tại hạ cũng đã nhìn qua diện mục của nàng, thực sự đẹp đến không thể dùng ngôn từ nào tả hết được. Tại hạ muốn nói một câu, các hạ có nguyện ý giao nàng cho tại hạ hay chăng? Trên người nàng có ẩn chứa một bí mật, một khi bị người khác phát hiện, ngoại trừ ở bên cạnh tại hạ, bằng không nàng nhất định khó thoát khỏi số mệnh.”

Ánh mắt Tô Phóng Văn đại biến, khiếp sợ hỏi: “Công tử đã phát hiện ra sự tình gì, cứ nói, có phải là do nữ nhi nói cho công tử biết không?”

Hoa Tinh nhìn vẻ mặt hắn, đột nhiên nhận ra, có một số việc mặc dù Tô Ngọc không biết, nhưng có lẽ phụ thân nàng biết, nếu không tại sao hắn lại giết mình như vậy. Trong lòng Hoa Tinh đối với sự tình này có chút ngạc nhiên, tiếp lời: “Nàng không nói cho ta biết sự tình gì, thậm chí nàng còn không biết lai lịch của huyền cầm, không hề hay biết trong nhiều năm qua, đang luyện tập một thủ khúc, căn bản không phải là Thiên Thần Chỉ Dẫn gì gì đó.” Hoa Tinh vừa nói vừa nhìn vào mắt hắn xem có phát hiện ra cái gì hay không.

Tô Phóng Văn lộ ra thần sắc sợ hãi, âm trầm nói: “Tại sao công tử lại biết việc này, công tử có thể nói cho tại được rõ? Việc này nữ nhi không hề biết, công tử như thế nào lại có thể tại hạ quả không dám tin.”

Hoa Tinh thở dài: “Khi tại hạ nhìn thấy huyền cầm, tại hạ đã nhận ra lai lịch của nó rồi. Cây đàn này, khắp thiên hạ người biết về nó không nhiều lắm, nhưng tất nhiên tại hạ lại rất hiểu rõ. Sau đó tại hạ mới đề nghị Ngọc nhi dạo qua thủ khúc một lần, vừa nghe tại hạ đã nhận ra khúc này, đúng là Vong Hồn Huyết Dẫn thất truyền trăm năm. Đối với sự tình năm đó, mặc dù tại hạ không tham dự, nhưng tại hạ tương đối nắm được, cho nên mới biết được hàm nghĩa ẩn chứa trong huyền cầm, lại càng hiểu được cái gì là vận mệnh. Bởi vậy, tại hạ mới hiểu được, vì cái gì mẫu thân nàng bắt nàng phải đeo mặt nạ ngay từ thuở nhỏ. Bây giờ, hai người tạm thời không xảy ra sự tình gì, nhưng đến một ngày nào đó, một khi sự tình này bị người đời phát hiện, hai người chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.”

Sắc mặt Tô Phóng Văn tái nhợt, vẻ mặt bi thiết: “Không thể tưởng đã nhiều năm như vậy, những người đó vẫn không thể quên chuyện này. Khó trách Thúy Nhi trước khi chết, lại dặn dò Ngọc nhi phải đeo mặt nạ, còn để lại một câu nói. Rằng sau này, người đầu tiên nhìn ra Ngọc nhi đeo mặt nạ, nếu không phải là lão đầu, thì người đó là phu quân của Ngọc nhi. Không ngờ sau nhiều năm, lời này lại thực sự ứng nghiệm. Chẳng lẽ đây là thiên ý sao, có lẽ vậy. Hoa Tinh, công tử có thực sự nguyện ý hảo hảo chiếu cố Ngọc nhi suốt đời suốt kiếp, không để nó chịu một điểm tổn thương chứ?”

Hoa Tinh không đáp vội, đắn đo hồi lâu, mới trả lời: “Thiên hạ này, e rằng ngoài Hoa Tinh ta, không ai có thể bảo vệ được nàng. Nếu gặp nhau, có lẽ chính là do trời định, tại hạ có thể đáp ứng, nhưng sau hoa hội

lần này, nàng phải theo ta rời khỏi nơi này, điểm này các hạ phải đáp ứng. Bởi vì, tại hạ chỉ đi ngang qua nơi này mà thôi, tại hạ là Phượng Hoàng thư viện đặc sứ, mà Phượng Hoàng thư viện lại ở Nam kinh, vì thế, nàng phải theo ta đến Nam kinh.”

Tô Phóng Văn rất lo lắng. Bảo nữ nhi duy nhất của mình xa rời mình, điều này làm sao hắn có thể nhẫn tâm đây, nhưng nếu không để nàng đi, tương lai sẽ ngập tràn nguy cơ, vì an toàn là trên hết, phải đành lòng để nàng đi theo Hoa Tinh mà thôi. Do dự hồi lâu, Tô Phóng Văn mới cất tiếng: “Ta đáp ứng công tử, đợi đến khi hoa hội chấm dứt, ta sẽ để nàng đi theo công tử. Kiếp này, ta chỉ có mình nó là nữ nhi, nó lớn lên như thế nào, ta cũng đã thấy rồi, ta hy vọng người sẽ quý trọng nó, chớ làm điều gì có lỗi với nó, người có thể làm được không?”

Hoa Tinh nghiêm túc đáp: “Điểm này các hạ hãy yên tâm, tại hạ sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ an toàn cho nàng, bất luận là kẻ nào cũng không thể gây tổn thương cho nàng. Đồng thời, ta cũng sẽ hảo hảo quý trọng nàng, không bao giờ cô phụ nàng, cả một đời thương yêu nàng thật tốt.”

Tô Phóng Văn nhìn Hoa Tinh, trong mắt dần lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Từ lúc gặp được công tử đến giờ, có lẽ tất cả đều là do ông Trời an bài, nếu là thiên ý, ta nguyện đem Ngọc nhi giao cho công tử, hy vọng công tử đừng quên những lời hứa hẹn ngày hôm nay, như vậy ta mới yên tâm được. Bây giờ gác lại chuyện này, ta nghĩ tạm thời không nên nói cho Ngọc nhi biết sự tình này.” Sau đó cùng Hoa Tinh trò chuyện.

Sau khi hai người đàm đạo với nhau một lúc lâu, Tô Ngọc đã dọn lên bữa cơm. Ba người ngồi với nhau, chậm rãi dùng cơm. Tô Ngọc len lén nhìn Hoa Tinh, ánh lên nét yêu thương và e lệ. Hoa Tinh mỉm cười, cũng liếc qua nàng vài lần, toát lên vẻ nhu tình, làm lay động tâm tư người thiếu nữ.

Sau khi ba người vui vẻ dùng cơm với nhau, Tô Phóng Văn vẫn luôn quan sát Hoa Tinh và Tô Ngọc. Hắn phát hiện ra nữ nhi đã có tình cảm với Hoa Tinh, trong mắt luôn phảng phất sự kiêu mị và hân hoan, bộc lộ toàn bộ tâm ý của nữ nhi. Mà trong mắt Hoa Tinh cũng mang theo một chút nhu tình, âu yếm nhìn lại. Trong lòng Tô Phóng Văn có chút an ủi, nhiều năm như vậy, từ lúc ái thê mất đi, một mình cực khổ nuôi lớn nữ nhi, hôm nay thấy nó tìm được như ý lang quân, trong lòng rất cao hứng, pha lẫn chút mất mát. Sau nhiều năm, nữ nhi gắn bó với hắn trong cuộc đời, chỉ qua vài ngày nữa thôi sẽ phải cách xa, mọi chuyện đều diễn ra một cách quá đột ngột, thật là thế sự vô thường.

Hoa Tinh liếc nhìn Tô Ngọc, cười sáng khoái: “Tay nghề rất tuyệt diệu, sau này muối đã có thể thường xuyên nấu ăn cho huynh rồi, thực tốt quá. Bây giờ tại hạ phải trở về Mẫu Đơn các, có chuyện gì, hai người có thể tới tìm tại hạ, ngày mai tại hạ cũng đi tham quan hoa hội, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp lại, bây giờ tại hạ phải vào trong thành xem động tĩnh của võ lâm.” Dứt lời liền đứng dậy.

Tô Ngọc và phụ thân tiễn Hoa Tinh đi ra ngoài, khi chia tay, Tô Ngọc cười yếu ớt lên tiếng: “Công tử nhớ bảo trọng thân thể, ngày mai gặp nhau tại hoa hội, chúng ta sẽ chờ huynh.” Nụ cười gắng gượng, thể hiện tâm ý của nữ nhân, khiến Hoa Tinh cảm động vô ngần.

Hoa Tinh cười sáng khoái đáp: “Yên tâm, huynh nhất định sẽ tới giúp hai người. Đây là tờ ngân phiếu một ngàn lượng, ngày mai khi tham gia hoa hội sẽ cần tiền, muối cầm lấy. Nhớ kỹ phải chú ý xung quanh, hảo hảo bảo vệ mình, ta đi đây.” Nói xong đưa cho Tô Ngọc một tờ ngân phiếu, sau khi nở nụ cười với nàng, thân hình Hoa Tinh phóng lên, lẳng không trên trời. Hai người Tô Phóng Văn và nữ nhi ngơ ngàng nhìn Hoa Tinh, chân không chạm đất, lẳng không bay độ mấy trăm trượng, biến mất ở vào cõi xa xăm.

Tô Phóng Văn giật mình than vãn: “Không thể ngờ được hắn lại luyện thành ngự kiếm thuật trong truyền thuyết, có thể đăng vân lẳng không, thực sự quá thần kỳ. Ngọc nhi, nhất định là nhờ nương của con đã phù hộ, tìm cho con một vị hảo phu quân.”

Hoa Tinh rảo bước trên đường lớn, tâm tư cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Từ khi có Mai Hương đi cùng, mặc dù không ai có thể hưởng thụ được nhiều điểm phúc như hắn, nhưng hắn cũng phải chịu mất đi không ít, đó là lẽ thường ở đời, có được tất có mất. Bên người có đến mấy nữ nhân, vì phải bận tâm sự an toàn của các nàng, mà mất đi sự tự do của chính mình, quả thực có chút hoài niệm về cuộc sống trong dĩ vãng. đọc truyện tại . Đáng tiếc khi đó, lại không có trân trọng thật tốt.

Ngẫm lại sự tình về Tô Ngọc, Hoa Tinh nhin không thở dài một tiếng, đã biết làm vậy là sai, chẳng lẽ vì mình tham lam sắc đẹp của Tô Ngọc hay sao? Chính mình đã hiểu rất rõ ràng bí ẩn phía sau của nàng,

đối với một người mà nói, là sự kiện thập phần nghiêm trọng, vậy mà mình lại đi nhúng tay vào cái chuyện này? Một khi thân phận nàng bại lộ, những người ở bên mình, có thể phải vì nàng mà lâm vào tuyệt địa, và có thể sẽ mang lại tai ương diệt viện cho thư viện nữa không chừng, chuyện này đáng giá để mình gánh vác hay sao chứ?

Thế nhưng, trong thiên hạ ngoại trừ mình ra, e rằng sau khi biết thân phận của nàng, không còn ai dám trợ giúp, không phải sao? Nếu do ông Trời khiến chúng ta gặp nhau, ta sẽ thuận lòng trời vậy, cùng những kẻ khác quyết phân cao thấp, xem ai mới là người thắng lợi cuối cùng.

Hoa Tinh trở về Mẫu Đơn các, vừa vào đến biệt viện của mình, đã thoáng thấy một người quen quen, đích thị là Vô Mao lão đạo. Lão đạo lúc này còn cầm theo một bầu rượu, đang một mình tu ừng ực trong tiểu đình. Lão đạo nhác thấy Hoa Tinh, đã nhảy bổ đến, oang oang nói: "Hoa Tinh, tiểu tử ngươi đã đi đâu vậy hà, lão đạo ta đi khắp nơi tìm kiếm ngươi, ai ngờ lại là công cốc, hại ta ở đây đợi ngươi một lúc, ngươi nói đi, phải phạt ngươi thế nào đây hả?

Hoa Tinh cười ha hả: "Lão đạo, ngươi có phải là đang chê cái bầu rượu trong tay ít quá hay không, còn chút nào cho ta uống với, vừa lúc, ta đi dạo này giờ cũng đã khát nước lắm rồi, vừa vặn, hắc hắc." xem tại

Lão đạo vừa nghe vậy, đem cái bầu rượu giấu ra phía sau người, đảo mắt một vòng, cố tình không hay biết nói: "Cái gì mà rượu chứ, ta có thấy gì đâu, đâu nào, đâu nào? Ngươi thấy không?" Làm ra cái mặt khôi hài, khiến Hoa Tinh nhin không được cười lớn.

Hoa Tinh cười nói: "Lão đạo ngươi hay lắm, làm ra cái dạng này, hay là chúng ta đi vào rồi nói tiếp. Ngươi tìm đến ta, sợ rằng không phải đến thăm hỏi chứ, ta nghĩ chúng ta nên đến tửu quán nào đó rồi uống tiếp chứ hả? Coi ngươi, ta đã quá rõ rồi, trời sinh là một tửu quỷ, không sai chút nào." Sau đó đi vào phòng. Trong phòng, có Mai Hương và Thượng Quan Yến, cùng với Âm Vũ, Trần Lan, cả Cô Ngạo và Khúc Trúc cũng đang đang ở đó, sáu người đang kể về những sự tích hài hước của Hoa Tinh.

Hoa Tinh vừa vào đến cửa đã cười vang: "Đang nói về ta sao, xem ra ta còn có chút lôi cuốn, khả khả. Các ngươi cũng thật là, để lão bằng hữu của ta, một mình sầu muộn độc ẩm ở ngoài như vậy, thực sự là đáng đánh mỗi người một cái." Lão đạo cũng vừa theo Hoa Tinh đến ở phía sau.

Vừa thấy lão đạo, Thượng Quan Yến nhin không được buông lời trêu chọc: "Lão tửu quỷ này, hòa thượng không giống hòa thượng, đạo sĩ không ra đạo sĩ, đã lừa mất của chúng muội mất sáu bầu rượu, hừ, hỏi sao chúng muội không lý đến hấn chứ?" Thượng Quan Yến vừa nói vừa liếc mắt cười giảo hoạt.

Hoa Tinh liếc nhìn nàng, cũng hòa theo lời nàng, ngược đầu lại nói với lão đạo: "Lão đạo, xem ngươi không đúng trước rồi, ngươi là võ lâm tiền bối, ở đây ngoại trừ ta ra, đều là hậu sinh văn bối của ngươi, sao ngươi có thể lừa các nàng để lấy rượu uống như vậy? Nhìn hình dáng ngươi, phải nói với ta như thế nào cho phải đây?" Và làm ra cái bộ dáng khó xử, khiến tứ nữ không khỏi cười thầm.

Lão đạo nghe vậy cười ha hả mà rằng: "Hoa Tinh, ngươi hay lắm, vừa trở về đã giúp mấy nữ nhân khi dễ lão đạo ta rồi. Chúng, cố nhiên là văn bối của ta, sao tiểu tử ngươi lại không phải được? Vì cái gì ngươi lại là đặc thù như vậy chứ, lại không thừa nhận lão đạo này là tiền bối? Các ngươi đều một phe với nhau, cố ý liên thủ muốn đối phó với ta, ngươi tưởng ta không biết hả, khả khả, lão đạo ta đã biết cả rồi, bất quá, lão đạo ta thân là tiền bối võ lâm, không cùng các ngươi so đo nữa. Hắc hắc, lão đạo ta nói không sai chứ hả?" Đoạn trề môi nhìn bọn người Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười mà không nói, nhưng Mai Hương và Thượng Quan Yến lại dẩu cái miệng nhỏ xinh lên, làm ra cái bộ dáng không đồng ý. Mai Hương nũng nịu mắng: "Lão đạo ngươi đừng có hồ ngôn loạn ngữ ở đây, không ra dáng tiền bối gì cả, căn bản chỉ là một con tửu quỷ, hại ta bị ngươi lừa ba bầu rượu. Hừ, ta chưa tìm ngươi tính sổ đã may cho ngươi lắm rồi, ngươi còn đứng đó mà dương dương đắc ý, thật không biết xấu hổ mà."

Thượng Quan Yến cũng làm ra cái mặt nghiêm nghị tiếp lời: "Đúng thế, lão quái vật khôn kiếp đáng chết này, chuyên môn đi lừa gạt chúng ta. Đại ca, huynh bây giờ đã trở lại, nên vì tiểu muội lấy lại công đạo, bằng không muội không nghe lời nữa." Rồi nhìn Hoa Tinh, khuôn mặt nũng nịu cười duyên, cực kỳ hấp dẫn người khác. Còn Âm Vũ, Trần Lan cùng với Khúc Trúc và Cô Ngạo đều len lén cười, Hoa Tinh liếc nhìn Thượng Quan Yến, rồi dời sang lão đạo, ôn tồn hỏi: "Lão đạo, chúng ta có phải bằng hữu không, ngươi xem

ta phải làm sao đây? Ở địa vị ta mà xem, bên tả là bằng hữu lão đạo người, bên hữu là tiểu muội vừa kết nghĩa cùng với kiều thê của ta, người nói ta phải theo ai đây? Ta thực sự là khó xử, hay là như vậy đi, người có lứa rượu của các nàng ấy thì trả lại đi, người hiểu chứ? Dầu sao rượu ngon trong Mẩu Đơn các này cũng không phải quý hiếm gì cho cam, sáu bầu rượu cũng bán chẳng được bao nhiêu tiền. Thân phận người là tiền bối, tin rằng sẽ không chấp nhặt chút tiền bạc lẻ như vậy, đúng không?” Nói xong, quay lại nháy mắt với Âm Vũ, nói tiếp: “Tiểu Vũ, sáu bầu rượu bao nhiêu tiền, nàng hãy nói ta nghe nào?”

Âm Vũ khẽ trả lời: “Hồi bẩm công tử, cả sáu bầu rượu đều là mỹ tửu tốt nhất của Mẩu Đơn các, vị chi là bảy trăm hai mươi lượng bạc.”

Lão đạo vừa nghe, sắc mặt đại biến nhảy ngược lên: “Hoa Tinh, tiểu tử người không có đạo nghĩa, lão đạo ta xem người là con người hảo tâm trọng nghĩa, mấy lần cùng người đối ẩm, thế mà người lại nhỏ nhen như vậy, ta thực đã uống công xem người là bằng hữu rồi. Giờ đây lão đạo ta không có bằng hữu như người, người không cần nói gì nữa.” Về mặt lão hậm hực, xoay người định rời đi.

Hoa Tinh cười khà khà ngăn lại: “Lão đạo, chớ nóng vội, sao lại muốn rời đi như vậy, có phải sợ rồi không hả. Hay là như thế này đi, dù sao rượu cũng đã vào bụng người, ta không thể lấy lại được. Nhưng số tiền mấy trăm lượng bạc đó, cũng là không thể quy thành như vậy. Không bằng người ở đây, cực khổ một thời gian, để làm việc cho chúng ta, đến khi đủ số tiền rượu, người có thể rời khỏi. Thế nào, giao dịch công bằng, đôi bên cùng có lợi.” Vừa nghe thấy vậy, lão đạo tức giận đến cái mũi phồng to lên, tứ nữ ở trong phòng nhìn không được bật cười thành tiếng, Thượng Quan Yến và Mai Hương đồng thanh cho rằng phải, hưởng ứng quyết định của Hoa Tinh.

Lão đạo thở phà phò hét ầm lên: “Có trời đất chứng giám, người cố ý hạ nhục ta! Lão đạo ta là ai chứ, thế nào lại đi làm việc cho các người, lớn tuổi như lão gia ta đây, còn có thể chịu kham khổ mà làm công được hả? Thực sự là không có lấy một điểm mỹ đức kính lão tôn hiền nữa, lão đạo ta có chết cũng không làm, ta mặc kệ, ta phản đối.”

Hoa Tinh nở nụ cười tà dị, nhìn cái bộ dáng bất cần của lão đạo, cười gian xảo: “Phản đối vô hiệu, nơi này ngoại trừ người ra, tất cả đều tán thành phương pháp của ta, cho nên người chỉ có thể chịu một chút ủy khuất thôi. Bất quá, niệm tình chúng ta cũng từng là bằng hữu, ta có thể cho người ưu đãi đặc biệt, mỗi ngày đều cho người một bình mỹ tửu, người xem đãi ngộ thế nào?”

Lão vừa nghe có rượu, hai mắt sáng rực, hắc hắc cười nói: “Hoa Tinh người không có thể...như vậy gạt ta chứ, đúng là mỗi ngày đều có mỹ tửu? Nếu có rượu, để lão đạo ta xem xét lại, khà khà.”

Sau một tràng cười văng lên khắp cả phòng, Hoa Tinh hỏi: “Lão đạo, lần này người tới đây, có phải là đuổi theo La Văn mà tới không, bây giờ hắn đang ở trong Đẳng Nguyệt các, sao người không đi tìm hắn, dạy cho hắn một bài học đi?”

Lão đạo liền đáp: “Cái tên tiểu súc sinh đó rất quý quyết, giờ đây hắn đang bị thương, nhất thời sẽ không làm ác được, cho nên ta tạm thời tha cho hắn một mạng. Hiện tại đến tìm người, bởi vì ta phát hiện trong thành Lạc Dương, xuất hiện vài nhân vật thần bí, muốn đến báo cho người một tiếng, hy vọng người chú ý phòng bị, để tránh đến lúc đó gặp chuyện không hay.”

Hoa Tinh nhíu mày hỏi tiếp: “Những kẻ có thể làm cho người khiếp sợ chắc là không nhiều lắm, coi bộ thành Lạc Dương quả là ngọa hổ tàng long, cao thủ xuất hiện liên tiếp a. Người nói kỹ ta nghe, để xem cái gì mà cao thủ đó, ta có từng nghe qua hay chưa?” Những người bên cạnh cũng đang chăm chú nhìn lão đạo, muốn nghe về những nhân vật thần bí đó.

Lão đạo cố nhớ lại rồi thuật lại từ từ: “Lúc sáng, ta gặp Dạ Phong, là hắn nói cho ta biết chỗ ở của các người, cho nên ta mới tới tìm người. Trong Lạc Dương thành, hôm nay đột nhiên xuất hiện một người thần bí đeo mặt nạ Tu La, võ công người này thập phần cao cường, tuyệt đối không dưới Thiên Bảng. Người như hắn, có phóng mắt khắp cũng không nhiều lắm, không thể tưởng được lại xuất hiện ở đây. Mặt khác, Dạ Phong còn cho ta biết, còn có một nhân vật cực kỳ lợi hại nữa. Chiếu theo hình dung của Dạ Phong, người đó rất có thể là Lục Nhân Tà Thần danh chấn thiên hạ, một trong Ngũ Dị Thần Châu năm xưa. Bởi vì Dạ Phong có nói là người đó có đôi mắt màu xanh biếc.”

Khi lão đạo nói, thì Thượng Quan Yến và Khúc Trúc chẳng có biểu hiện gì, nhưng đối với ba nữ nhân bọn

Mai Hương và Cô Ngạo, lại như một luồng sét đánh vào tận cõi lòng. Sắc mặt Hoa Tinh cũng trở nên trầm trọng, nghe lão đạo miêu tả về hai người đó, một người hấn đã gặp qua, còn một người thì chỉ nghe nói đến, cả hai đều là những danh tự bất hảo.

Căn phòng nhỏ chìm vào trầm mặc, ai cũng mông lung suy nghĩ về sự xuất hiện của hai người này trong thành Lạc Dương, rồi đây còn phát sinh sự tình gì nữa? Cao thủ càng ngày càng đông, sự tình càng ngày càng phức tạp. Có người vì cảm hấp thần bí, có người vì bí mật của Long Môn thạch quật, còn có một ít người vì hoa hội mà đến, những người còn lại là vì cái gì đây? Có khi là vì tất cả những lý do trên, không phải sao?

89. Chương 89: Trước Hồi Phong Ba

Căn phòng chìm vào tĩnh lặng, Âm Vũ lên tiếng đánh tan sự trầm lặng đó. Âm Vũ dịu dàng phát biểu: “Công tử, người đeo mặt nạ Tu La kia, có lẽ là người chúng ta đã gặp qua, quả là đáng sợ. Chúng ta phải luôn luôn chú ý hành tung của hắn, không nên gây phiền phức với hắn, công tử nói có đúng không?”

Mai Hương không đợi Hoa Tinh trả lời, cũng chen ngang vào: “Chính thế, nên tránh xa cái gã đó ra. Còn nhớ tình cảnh đêm đó, còn khiến uội run rẩy cả người, hấn quá khủng khiếp, thực đáng sợ.”

Hoa Tinh nhìn hai nàng, thông thả lắc đầu nói: “Những lo lắng trong lòng các nàng, ta đều hiểu, nhưng trốn tránh không phải là cách giải quyết, hiểu không? Nếu chúng ta hành tẩu giang hồ, chuyện không gặp gian nan hiểm trở, là không bao giờ xảy ra. Có ta ở bên cạnh, ta sẽ không để ai gây thương tổn đến các nàng, mặc kệ là ai, ta cũng sẽ không để hấn đụng đến mọi người. Cả đời này, chỉ cần có ta bên cạnh, mọi người vĩnh viễn không có nguy hiểm, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ mọi người.”

Còn Lục Nhân Tà Thần mà lão đạo vừa nói, chúng ta phải cẩn thận, hấn thập phần âm tà độc ác, tâm ngoan thủ lạt, mọi người phải cẩn thận đề phòng. Giờ đây có thêm lão đạo, sẽ tạm thời đi theo chúng ta, giúp ta bảo vệ các nàng. Ngày mai là hoa hội, chúng ta đi kiến thức một chút, ta nghĩ, chúng ta đến đây là để xem hoa hội lần này, không biết nào nhiệt sẽ thành cái dạng gì đây, đến lúc đó chắc là phải phiền đến Tiểu Vũ một chút rồi. Hiện tại, không cần hỏi nhiều, sau này tự nhiên mọi người sẽ rõ.”

Lão đạo quan sát vẻ mặt của chúng nhân, cảm thấy khó hiểu hỏi: “Hoa Tinh, các người từng gặp qua người đeo mặt nạ Tu La rồi sao? Thấy vẻ mặt của các người, trong lòng rất sợ hấn thì phải?”

Thượng Quan Yến ở bên cạnh cũng hỏi dồn: “Đúng vậy, ta cũng đang muốn hỏi, người đeo mặt nạ Tu La rất lợi hại hay sao vậy? Đại ca, huynh mau nói uội nghe.” Thượng Quan Yến vĩnh viễn là một tiểu nha đầu cái gì cũng tò mò.

Hoa Tinh liếc nhìn hai người, rồi thuật lại toàn bộ sự tình đã được chứng kiến, trong sơn trang quý bí, vào cái đêm hôm đó. Lão đạo, Thượng Quan Yến và Khúc Trúc vừa nghe xong thì sắc mặt trở nên nhợt nhạt vô cùng. Thượng Quan Yến không dám tin hỏi lại: “Thực lợi hại như vậy ư, chỉ một kích đã phá hủy toàn bộ kiến trúc trong phương viên trăm trượng, hết thấy đều san bằng mọi thứ, muội không tài nào tin được.” Thượng Quan Yến hiển nhiên chưa bao giờ nghe qua về sự tình như vậy, trong lòng sao có thể tin được. Mai Hương thấy vậy, liền đứng ra cả quyết là đã tận mắt thấy tình cảnh lúc đó. Lão đạo than thở mà rằng: “Xem ra cao thủ trong chốn vô lâm, đã bắt đầu quy tụ, cao thủ Địa Bảng như ta, mà đứng trước mặt những người đó, chắc là không chịu nổi một kích. Thiên hạ đã bắt đầu loạn rồi đây.” Đoạn lắc đầu ngao ngán, lão đạo tựa hồ vì những người trong thiên hạ mà thở dài.

Hoa Tinh thấy bộ dạng thất thần của mọi người, ánh mắt đảo qua, một lực lượng khí thể cường đại trong nháy mắt tràn ngập khắp phòng, khiến cho nổi bất an trong thâm tâm mọi người, dần dần tan biến. Hoa Tinh cười sảng khoái: “Sợ cái gì chứ, chỉ cần đồ đao vào tay, thiên hạ đều phải cúi đầu, vô luận là ai, đều không thể đào thoát. Ngày mai, khai mạc hội hoa, chúng ta đi thưởng hoa cho thư thái, trời xanh ắt giúp người có tâm. Bây giờ, ai về phòng nấy, nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ xem qua nội thương của Tiểu Yến Nhi, để

coi ngày mai muội ấy có thể đi được hay không. Cô Ngạo người hãy đi an bài phòng ở cho lão đạo, Tiểu Vũ đi xem Đường Mộng sao rồi, đến tối nhớ gọi nàng ra ăn cơm.”

Rất nhanh, trong phòng chỉ lại có hai người Hoa Tinh và Mai Hương, Mai Hương dầm thắm nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh đứng dậy đóng cửa lại, khẽ khàng trở lại, ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cười ôn nhu: “Thế nào, rất nhớ ta, đúng không? Hôm nay muội có gặp tỷ muội kia không?” Vừa hỏi vừa mơn trớn thân thể nàng.

Mai Hương ửng hồng khuôn mặt, thân thể uốn éo, kiều mị đáp: “Hương Nhi không có phụ lòng của huynh, đã gặp các muội ấy, và lại còn kết giao thành hảo tỷ muội nữa. Hoa Tinh à, huynh mà gặp họ, huynh nhất định sẽ rất ngạc nhiên về đôi tạo vật thần kỳ của trời đất đó, thực sự là khiến người ta phải bất ngờ mà. Hai muội ấy đẹp cực kỳ, so với Hương Nhi còn diễm lệ hơn, nếu có Bách Hoa Phổ mới, hai muội ấy ít nhất sẽ xếp vào nhóm ba người người thần kỳ nhất, trang phục hai muội ấy giống nhau như đúc, hình dáng thì y như tạc vậy, từ trên xuống dưới đều là độc nhất vô nhị. Hai tỷ muội đó, tỷ tỷ gọi là Đồng Tâm, muội muội tên là Đồng Ý, nghĩa là tâm ý tương thông, thực sự là thế gian vô tiền khoáng hậu có một cặp tỷ muội như vậy.”

Hoa Tinh nghe thấy thế, sắc mặt lộ vẻ thích thú, mong đợi. Song thủ Hoa Tinh lúc này đã luồn vào hung y, đang mân mê ngọc thể hấp dẫn. Ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy ngọc châu mẫn cảm, hưởng thụ thân thể nõn nà của người thiếu nữ, cảm nhận làn da mượt mà, êm ái. Say đắm ngắm nhìn mặt ngọc kiều diễm, Hoa Tinh cười nói: “Hương Nhi hoàn thành tốt nhiệm vụ, phải thưởng.” Tiếp theo cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ thắm, thâm tình triền miên. Toàn thân Mai Hương như nhũn ra, song nhũ bị Hoa Tinh xoa nắn, khiến tâm trí nàng trở nên trống rỗng, toàn thân vô lực, chỉ biết nhiệt tình đáp lại những cử chỉ luyến ái, thân mật của Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn người yêu dấu kiều nhược vô lực, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương, song thủ vuốt ve nhẹ nhàng trên viên đỉnh, thì thào nói: “Hương Nhi thật đẹp, ta sẽ vĩnh viễn yêu thương nàng.” Lời tình thoại ôn nhu khiến trái tim người thiếu nữ run lên cảm động.

Mai Hương kiều mị nhìn Hoa Tinh, thủ thỉ: “Trong hai tỷ muội đó, muội muội Đồng Ý mang bệnh trong người, Hoa Tinh huynh giúp muội ấy được không. Kỳ thực, Hương Nhi thập phần thích hai muội ấy, Hương Nhi nghĩ rằng, nếu huynh thấy hai muội ấy, chắc chắn sẽ không nhịn được, mà bắt lấy hai muội ấy, cho nên Hương Nhi mới nói với huynh, nếu huynh thực sự thích, hãy đem hai muội ấy về đây, như vậy, muội có thể sớm tới ở cùng rồi. Muội nói thật đó, huynh không tin sao, muội không ghen đâu. Thật sự mà nói, Hương Nhi cũng dần dần phát giác, cả Âm Vũ và Tiểu Tuyết cũng đều rất thích huynh, những sự tình giữa huynh và các nàng ấy, muội ít nhiều cũng đoán được phần nào, đời này không thể chiếm hữu huynh cho riêng mình, nhưng chỉ cần huynh yêu thương Hương Nhi, muội đã hài lòng rồi. Muội sẽ không có ngăn cản huynh yêu thích nữ nhân đâu, dấu sao đó cũng là bản chất của người đời mà.”

Ánh mắt Hoa Tinh lộ ra tia bất ngờ, không thể tưởng được Mai Hương đột nhiên lại thay đổi tính tình như vậy. Thiếu nữ đang ở trong lòng này, ngày thường luôn mang theo ba phần ghen tuông, sao hôm nay nàng lại đột nhiên thay đổi như vậy? Mặc dầu không rõ cho lắm, nhưng Hoa Tinh đã cảm giác rất vui sướng, như vậy những việc làm của mình trong tương lai sẽ dễ dàng hơn. Sau một hồi nhỏ to tình tự, và Hoa Tinh cũng đã thỏa mãn cái màn vuốt ve loạn xạ, rồi vỗ về Mai Hương vào giấc ngủ, hẩn mới rời khỏi phòng, tiến đến phòng Thượng Quan Yến.

Vào phòng Thượng Quan Yến, Hoa Tinh mỉm cười nói: “Sao vậy, sao lại ngẩn ngơ trên giường như thế, có gì khó giải quyết, đúng không? Huynh nhận thấy, ngày mai muội không thể xuống giường, đi xem hội hoa khai mạc rồi.” Nói xong ngồi ở bên cạnh giường, giữa hai người chợt xuất hiện một làn hương thơm khó tả, thập phần mê người.

Sắc mặt Thượng Quan Yến đỏ lên, ánh mắt lộ ra vẻ mê man: “Đại ca, huynh hãy giúp muội đả thông kinh mạch đi, như vậy nhất định sẽ thoải mái hơn nhiều lắm, để ngày mai có thể đến tham gia khai mạc hoa hội đi. Cầu xin huynh mà, đại ca, người ta thực sự muốn xem mà!” Về mặt kiều mị, vạn phần lôi cuốn.

Hoa Tinh cười ôn nhu, vuốt ve mặt ngọc mịn màng của nàng: “Tiểu ngoan đồng, muội muốn gì hả, làm ra cái dáng điệu cầu dẫn đại ca như vậy, đại ca chỉ là nam nhân bình thường, sao có thể trụ được trước mị lực hấp dẫn đến thế chứ.”

Thượng Quan Yến nghe vậy, đỏ hết cả mặt, liếc xéo Hoa Tinh một cái, nũng nịu: “Đại ca đáng chết, chỉ biết thừa dịp người ta đang thụ thương, khi dễ người ta. Còn không chữa trị bệnh cho người ta đi, còn muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của người ta nữa. Hay là muốn người ta chủ động cầu xin, huynh thực là xấu quá, đáng chết, đáng ghét.” Bộ dáng cười mê hoặc khiến người ta phải điên đảo thần hồn.

Hoa Tinh cười hà hà: “Hảo a, không đùa với muội nữa. Để huynh còn xem thương thế của muội nữa, rồi chữa trị uội, giúp muội bình phục sớm một chút, không muội lại nói là thân làm đại ca này chiếm tiện nghi của muội.” Rồi xem xét thương thế của nàng, giúp nàng đả thông kinh mạch, đến lúc này, thương thế của nàng cũng đã được chữa trị khả quan hơn rất nhiều.

Thượng Quan Yến tiếp tục liếc ngang hắt lần nữa, thở thê lên tiếng: “Đại ca, đa tạ huynh. Thực tình, huynh cũng khá tốt đấy chứ, thực sự...nếu muội không gặp Khúc Trúc trước, nhất định sẽ gả cho huynh đó.”

Hoa Tinh quay lại nhìn nàng, nở nụ cười rạng rỡ: “Giờ đây còn nói cái này làm gì nữa, muội muốn làm đại ca tức chết hay gì, cố ý khiêu khích đại ca, chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, muội thực sự là tiểu yêu tinh mà. Nghỉ ngơi cho tốt đi, có duyên gặp mặt, hết duyên chia lìa, tất cả tùy duyên, trời đất do tâm.” Sau đó, cười khẽ vài tiếng, đẩy về mị lực, quay đầu lại, lặng lẽ rời đi. Thượng Quan Yến nhìn theo bóng lưng hắt, nghĩ ngợi về những lời hắt nói, kiếp này gặp nhau, giữa hai người tồn tại ý nghĩa gì đây? Hoặc là sẽ phát sinh chuyện gì?

Hoàng hôn buông xuống, thành Lạc Dương phảng phất bao phủ một vàng hồng quang, tựa như ám chỉ điều gì đó, nhắc nhở mọi người. Hoặc như một lời cảnh giác, một điềm báo cho rất nhiều người. Hoa Tinh đứng trên tường thành Lạc Dương, ngắm cảnh hoàng hôn, toát lên một thần thái tươi vui, kỳ lạ. Khỏe miệng nhếch lên, một nụ cười nửa miệng như muốn gì đó nhưng không nên lời, tựa hồ đang thuật lại một sự tình gì vậy.

Đột nhiên Hoa Tinh, quay đầu lại nhìn thành đông, nơi đó có một lực lượng khí lưu động cường đại, thường nhân không tài nào phát giác được. Chỉ cần tu vi võ học đạt đến một trình độ khôn lường, mới có thể lĩnh ngộ được những kỳ diệu trong đó. Hoa Tinh khẽ nhàu mày, trong khí tức cường đại này, còn ẩn hàm một lần khí âm trầm, có thể thấy đây không phải là người chính phái, chắc chắn là kẻ hung tà.

Hoa Tinh lắc mình xuống tường thành, cấp tốc hướng phía thành đông mà tiến đến. Vì tránh cho thường nhân kinh hãi, Hoa Tinh không dám hiển lộ thái quá, chỉ có thể thi triển một ít thân pháp khéo léo, xảo diệu không để chúng nhân chú ý, nhanh chóng tiến đến mục tiêu.

Hoa Tinh vừa đến, quan sát kỹ càng đường trường, trong đó có không ít người đã quen biết. Kể cả Lâm Vân, Xuất Trần đạo trưởng, Liên Phượng cùng với một số nhân vật không rõ tên tuổi. Đường trường tổng cộng có khoảng hơn trăm người, ở giữa là một hắc y nhân bị mặt bị mọi người vây chặt. Lúc này đang có sáu bóng ảnh cùng hắc y nhân giao thủ, xem xét tình huống, võ công của gã hắc y nhân tương đối cao cường, sáu người vây công mà không có lấy một điểm chiếm tiện nghi, ngược lại từng bước một rơi vào nguy cơ.

Nhìn tứ phía, Hoa Tinh phát hiện, tại đường trường có không ít nhân mã của các bang phái, chẳng những có Thiên Nhất Giáo, Phi Ưng Giáo, Tuyệt Thiên Môn, còn có Không Động phái, Hoa Sơn phái, Võ Đang phái, Võ Lâm thư viện, cùng với một số tiểu môn, tiểu phái mà Hoa Tinh không nhận ra. Liếc nhìn Liên Phượng, Hoa Tinh đi tới bên cạnh nàng, khẽ hỏi: “Liên tỷ, ở đây đang xảy chuyện gì, những người này đang vây quanh gã đó, là vì sao vậy?”

Liên Phượng liếc nhìn Hoa Tinh rồi đáp: “Người cũng tới sao, những người này đang vây lấy hắc y nhân, là vì nghe nói trên người hắt đang cất giấu một cảm hạp thần bí, nên mọi người mới vây công, đã giao thủ được một lúc, chết gần mười người.”

Hoa Tinh say mê nhìn dung nhan xinh đẹp đó, trong lòng trỗi dậy loại cảm giác bình thường của nam nhân, nhưng hắt biết bây giờ chưa phải lúc. Chăm chú quan sát những người đang đả đấu, ánh mắt Hoa Tinh khẽ biến đổi, khẽ thở dài: “Người này có võ công rất cao cường, chỉ e là những kẻ vây quanh sẽ gánh chịu hậu quả thôi. Nếu hắt thực động thủ, thì có đến chín phần trong đám đó, sẽ không thể thoát chết khỏi tay hắt. Tiếc thay, chúng lại không hề hay biết, còn đi chọc đến hắt.”

Liên Phượng vừa nghe, tỏ vẻ ngạc nhiên, ánh mắt lộ ra thần sắc nghi ngờ. Liên Phượng hỏi lại: “Người

khẳng định mình không đánh giá sai, ở đây có không ít cao thủ, người đó sợ rằng sẽ không đào thoát dễ dàng.”

Hoa Tinh đảo mắt, liếc nhìn xung quanh, dừng lại trên Lý Dục một lát, rồi hờ hững đáp: “Trong những kẻ đó, chỉ có Lý Dục là võ công cao nhất, ngay cả hắn cũng không phải là đối thủ của hắc y nhân, thì những tên kia thế nào, chắc là không cần phải nói rồi. Mau xem, tình huống có biến.” Nói xong thận trọng xem tình hình đã đầu.

Hiện giờ, chỉ thấy sáu người tiến công, vây quanh hắc y nhân, chợt sáu người vận toàn lực đánh ra một kích chí cương chí mãnh, hiển nhiên muốn một kích chấm dứt cuộc đấu. Bởi vì khuôn mặt của hắc y nhân bị che khuất, nên không thấy rõ sắc mặt hắn, nhưng giờ phút này, trong mắt hắn bắn ra một tia lạnh khốc. Đọc truyện tại . Thân hình hắc y nhân bay nhanh như chớp giật, trong ánh hoàng hôn, chỉ một cái chớp mắt mà bóng đen phân làm sáu bóng ảnh liên lạc, nhanh đến độ mắt thường không thể thấy rõ ràng. Ngay sau đó, có sáu thân ảnh văng ngược ra sáu hướng khác nhau, máu tươi bắn lên đầy trời, chói lòa một cách lạ thường.

Bóng đen lui về, đứng vững vàng ở giữa, lạnh lùng nhìn những kẻ bao vây. Lúc trước sáu tên công kích một mình hắn, giờ đây toàn bộ đã nằm bất động trên mặt đất, không chút nhúc nhích. Tình hình biến đổi quá nhanh, khiến ai nấy cũng há hốc mồm kinh hãi. Liên Phượng ngạc nhiên liếc nhìn Hoa Tinh ở bên cạnh.

Hắc y nhân bịt mặt hờ hững nhìn chúng nhân, cất tiếng lạnh lùng: “Kẻ nào muốn cướp cảm hạp, mời tiếp tục, ta ở đây chờ.” Nói xong đứng nguyên một chỗ, khinh khỉnh dõi mắt nhìn tứ phía.

Võ công của hắc y nhân kia cao thâm như thế, hiển nhiên khiến chúng nhân sợ hãi. Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, võ công của hắn không cao, sao có thể đoạt được cảm hạp, giữ bên người đến tận bây giờ? Cả khoảng sân chìm vào u ám, không ai muốn làm thằng ngu cả, biết rõ không địch lại còn đi lên mà chịu chết à, chỉ có thằng ngu mới làm chuyện rồ dại đó.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hắc y nhân nhìn khắp lượt không thấy ai động thủ, toàn thân tỏa ra một làn khí tức âm trầm. Giữa mi tâm xuất hiện một tia âm lãnh, xoay người Phi thân rời đi. Khi hắc y nhân vừa rời đi, lập tức có vô số kẻ rục rịch đuổi theo, sợ hắc y nhân kia chạy mất thì uổng cơ hội trời cho, có cả Lâm Vân, Xuất Trần đạo trưởng, Hoa Sơn Doanh Phong, cùng với Lý Dục cũng đều Phi thân đuổi theo.

Thân hình Liên Phượng vừa động, định đuổi theo, liền bị Hoa Tinh nắm lấy cánh tay, giữ nàng ở lại. Liên Phượng nhìn tay Hoa Tinh, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu: “Hoa đệ, người giữ ta lại làm gì, ta không muốn để mất đầu kẻ đó.”

Hoa Tinh nói một cách nghiêm túc: “Đệ giữ tỷ lại, vì đệ không muốn tỷ đi chịu chết, ngay lập tức tỷ sẽ hiểu được thôi.” Rồi nắm lấy ngọc thủ không chịu buông ta, cau mày nhìn về hướng hắc y nhân biến mất.

Liên Phượng không hiểu hắn đang gì cái gì. Ngay lúc này, đột nhiên có vô số tiếng kêu thảm thiết dội đến tận trời xanh, vô vàn tiếng người la hét hỗn loạn, kêu khóc vang rền, và bay ngược trở lại mà đào tẩu. Liên Phượng giật nảy mình, không rõ chuyện gì đang xảy ra, những nàng rất nhanh đã hiểu được.

Hoa Tinh thì thâm: “Gã hắc y nhân đã tàn sát ngược trở lại rồi, kẻ này tâm ngoan thủ lạt, tâm cơ thâm trầm, vừa rồi không phải hắn cố ý rời đi, mà là muốn lừa chúng nhân đuổi theo, sau đó đột ngột quay lại, giết những tên không kịp ứng phó, đệ cũng tương đối hiểu được thủ đoạn của kẻ này.”

Lúc này, hắc y nhân vừa tàn sát, vừa đuổi ngược lại chỗ cũ, đảo mắt nhìn quanh, trên mặt đất nằm la liệt khoảng hơn ba mươi cái xác, tốc độ giết người của gã hắc y nhân đó cực nhanh, kinh khủng dị thường. Hoa Tinh thấy còn lại có Lý Dục và Lâm Vân đang chạy đầu tiên, sau đó là Xuất Trần đạo trưởng và Hoa Sơn Doanh Phong, còn có mấy cao thủ mà Hoa Tinh không biết rõ, cũng đang toàn lực Phi thân về hướng này mà tẩu thoát. Trong khi đó, hắc y nhân tự nhiên vượt qua vài người, xuất hiện trước mặt Lý Dục, song thủ vũ lộng, một lực lượng quỷ khí âm trầm tà ác bốc lên, bỗng nhiên xuất hiện, như dội vào ngực của đám người đang toàn lực bỏ tẩu.

Trong mắt Lý Dục ánh lên hồng quang, hữu thủ đâm về phía trước, tung ra một quyền, mượn lực phản chấn, trong nháy mắt thân hình đã bay ra khoảng cách một trượng. Bóng ảnh Lý Dục thấp thoáng giữa trời, thân pháp mau lẹ vô cùng, cấp tốc bỏ chạy về phương bắc, về mặt hiện lên nổi hải hùng. Có thể Lý Dục rất dễ dàng chạy thoát, nhưng đám cao thủ còn lại không có được may mắn như vậy.

Ánh mắt hắc y nhân lộ ra thần sắc tàn khốc, song thủ múa lên, tạo ra khí tức cường đại, ép cho chúng nhân không thể nào hô hấp được. Thân thể hắc y nhân lơ lửng không trên cao, tựa như một pho tượng ma thần âm u, khiến cho ảm đạm cả sắc trời, một luồng hắc khí lượn quanh thân người hắc y nhân, làm tăng thêm ba phần quỷ dị. Song thủ hắc y nhân co lại, một đạo khí lưu cường đại hủy thiên diệt địa, chớp mắt tập kích, vào đám người võ lâm đang chạy trốn chết, còn lại ba phần thì đến hai phần bị trúng chiêu, thân thể nát bấy, chết tại đường trường.

Những người còn lại, mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng chạy tản ra tứ phía, muốn thoát khỏi độc thủ của gã hắc y nhân. Nhưng mà, thực lực đôi bên chênh lệch một trời một vực, những người này há có thể dễ dàng đào tẩu. Có lẽ lúc trước, họ biết kẻ mang cảm hấp, lại ra tay độc ác đến cỡ này, chỉ sợ có cho cảm hấp bọn họ cũng không dám đến lấy, chứ nói gì tới đi cướp. xem tại

Ánh mắt Lâm Vân hần lên nỗi tuyệt vọng, thời khắc này, hắn đang gặm nhấm tư vị của tử vong đến gần. Hắn hiểu rõ thực lực của mình và hắc y nhân kia chênh lệch quá lớn, muốn chạy trốn sợ rằng là mong ước rất xa vời. Nghĩ đến, tuổi đời của mình còn trẻ như vậy, hắn thực không cam lòng, hắn không muốn chết, vào thời điểm nguy hiểm nhất này, hắn không muốn buông xuôi.

Xuất Trần và Doanh Phong cũng không nghĩ rằng mình phải chết, những cách làm của hai người này cố nhiên là có sự bất đồng. Hoa Sơn Doanh Phong thừa dịp đuổi giết cao thủ ở phía sau, thi triển toàn bộ khinh công, chạy về hướng khác. Xuất Trần lại bay về hướng Hoa Tinh, lúc chỉ có duy nhất hắn là bình tĩnh dị thường. Lão nhớ tới đủ loại truyền thuyết về Hoa Tinh, hơn nữa Hoa Tinh vẫn đứng nguyên một chỗ, không có ý muốn đào tẩu, thể hiện Hoa Tinh tất có chỗ sở cậy, bằng không hắn sẽ không mang tính mạng của mình ra mà đùa bỡn. Tính ra vận khí của Xuất Trần cũng tốt, biết nhờ vả Hoa Tinh, nếu không hôm nay, hắn chết chắc rồi.

Liên Phượng kinh sợ nhìn hắc y nhân, võ công của hắn quá khủng khiếp. Thoáng nhìn Hoa Tinh, thấy hắn đang chăm chú quan sát hắc y nhân, ánh mắt lóe lên những tia kỳ dị, hết sức lôi cuốn. Trái tim Liên Phượng tự nhiên run lên từng chập, khiến lòng nàng có chút xấu hổ.

Liên Phượng run run đề nghị: “Hoa đệ, võ công người này cao như thế, hay là chúng ta mau đi thôi, nếu chậm trễ, e rằng muốn chạy cũng không kịp nữa.” Ngữ khí xen lẫn sự lo lắng, bất an.

Hoa Tinh nắm tay nàng, rồi truyền vào một đạo chân khí nhu hòa, chạy dọc cơ thể nàng, làm cho những nỗi sợ hãi dần tiêu biến. Hoa Tinh nở nụ cười: “Yên tâm, có đệ ở đây, bất luận là kẻ nào, đệ cũng sẽ không để tỷ bị tổn thương.” Nắm chặt ngọc thủ của nàng, phút giây này, những lời đó, như có một ý nghĩa sâu xa, sưởi ấm trái tim cao ngạo của nàng.

Liên Phượng cảm thấy tâm tình bồn chồn, nhẹ thở dài: “Đa tạ người, Hoa đệ. Bây giờ, đã tốt hơn rồi, một điểm cũng không sợ nữa, có lẽ ... bởi vì có người.” Trong giọng điệu phẳng phất một ý nghĩa làm cho người ta không thể thấu hiểu được rõ ràng.

Hắc y nhân hiềm độc nhìn ba người Lâm Vân, Xuất Trần và Doanh Phong. Lắc mình, đuổi theo Doanh Phong, hữu thủ đánh ra một quyền, nhất thời một đạo quyền phong màu đen cuộn cuộn giữa trời, giống như một con cự long, chuyển mình đón gió, kích thẳng vào Doanh Phong. Một tiếng kêu thất thanh truyền đến, Doanh Phong bị quyền phong vừa rồi đánh trúng, rơi phịch xuống đất, những giọt máu phiêu lãng khắp không gian như những đóa hoa màu đỏ vậy. Sau khi Doanh Phong rơi xuống đất, thân hình cứng lại, ói ra mấy ngụm tiên huyết, rồi đề thăng chân khí, Phi thân đi. Hiển nhiên, hắn hiểu được, thơ thần ở chỗ này chỉ có chết, vì thế không màng nội thương nghiêm trọng, mang theo chấn thương mà bỏ chạy như điên.

Bên này, Xuất Trần dồn toàn lực bay nhanh về hướng Hoa Tinh, lớn tiếng cầu cứu: “Mong Hoa công tử ra tay tương trợ, cứu bản đạo một mạng.” Một luồng quyền khí hắc ám đang ập đến từ sau lưng, cuốn nhanh như điện, truy kích Xuất Trần đạo trưởng.

Hoa Tinh nghe thấy thế, nghĩ lại lão là cao thủ Võ Đang, giờ đây vì cướp đoạt cảm hấp, lại bị đánh cho thành cái bộ dạng này. Theo như bản tính của Hoa Tinh, hắn sẽ không ra tay cứu giúp, nhưng hôm nay Xuất Trần đã mở lời, bản thân nếu không cứu, sau này còn mặt mũi nào mà đối mặt với chưởng môn Võ Đang đây. Lại nhìn qua phía Lâm Vân ở cách đó không xa, tự dưng Hoa Tinh phát hiện một bóng trắng hiện lên, là một bạch y nữ tử, cứu Lâm Vân đi. Xem thân pháp của bạch y nữ tử, võ công cũng tương đối ỉnh, điều này khiến Hoa Tinh không đoán ra nữ tử đó là ai.

Tả thủ Hoa Tinh phát một cái, một đạo chân khí nhu hòa, vô thanh vô tức đón đầu luồng quyền kinh màu đen, đang đuổi sát sau lưng Xuất Trần. Quyền kinh cương mãnh cuồng phách vừa tiếp xúc với chân khí nhu hòa vô thanh vô tức của Hoa Tinh, liền oanh tạc giữa không trung, truyền đi tiếng đi đùng như sấm sét, cứ như bắn pháo hoa vậy, thanh âm thấp phần vui tai, nhưng trong đó ẩn giấu sự hung hiểm vô cùng.

Sau khi Xuất Trần đạo trưởng rơi xuống một gò đất ở phía sau Hoa Tinh, vẻ mặt khẩn trương, há miệng thở hổn hển. Hắc y nhân lạnh lùng nhìn Hoa Tinh, rồi lướt về phía bóng trắng vừa cứu Lâm Vân đi, thân hình chợt lóe, đuổi theo bóng trắng, đảo mắt đã biết mất trong đêm đen.

Hoa Tinh nhìn theo bóng đen đã khuất dạng trong đêm, nói một mình: “Ngũ Dị Thần Châu rốt cuộc đã tái xuất vô lâm, thật là càng ngày càng có ý tứ. Trong thành Lạc Dương hiện nay, không ngờ lại có nhiều cao thủ ẩn thế như vậy, có lẽ thiên hạ sắp đại loạn rồi đây.” Dứt lời liền nắm tay Liên Phượng, chậm rãi rời đi. Hoa Tinh cũng chẳng ngó qua Xuất Trần đạo trưởng, hẩn nghĩ, Xuất Trần cũng nên biết ý một chút chứ.

Màn đêm phủ xuống Lạc Dương thành, ánh hoàng hôn dần mất dạng phía sau ngọn núi. Xuất Trần đạo trưởng dờ dẩn nhìn theo hướng hắc y nhân vừa biến mất, lại quay qua nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra sự kinh hãi. Đối với võ công hắc y nhân, lão đã tận mắt chứng kiến, nhưng võ công của Hoa Tinh, hẩn chưa được tận mục sở thị bao giờ. Có thể thấy rằng Hoa Tinh chẳng cần tốn một giọt mồ hôi đã khiến hắc y nhân phải kinh sợ tháo lui, đến tột cùng là nghĩa gì đây? Chẳng lẽ tuổi Hoa Tinh còn trẻ như thế, mà võ công so với hắc y nhân còn cường hãn hơn? Không thể suy đoán được!

Thành Lạc Dương về đêm có vẻ đẹp riêng của nó. Hoa Tinh vẫn không buông tay Liên Phượng, vẫn lặng lẽ nắm tay nàng, thong thả dạo quanh thành Lạc Dương. Nhìn ánh trăng sáng như dát bạc ở phía chân trời xa, Hoa Tinh cười sảng khoái ngâm nga: “Ánh trăng soi hai người, cùng tiểu ngạo vô lâm, tựa đầu trên đường lớn, trái tim ta với ta.” Vừa ngâm vừa nở nụ cười nhìn Liên Phượng.

Liên Phượng xúc động, tình tứ nhìn vào mắt hẩn, trong đó lấp lánh điều gì đó khiến người khác mê đắm mà ngẩn nhìn mãi không thôi. Nhẹ hít một hơi, Liên Phượng chuyển ánh mắt đi chỗ khác, e thẹn nói: “Văn tài của đệ cũng rất giỏi, xem ra đệ không chỉ có võ công cao cường, tài nghệ đối với phương diện này cũng cực cao. Bây giờ buông tay tỷ ra, chỗ này không có nguy hiểm, phải không?” Hai từ cuối cùng, là hỏi cái gì đây? Có lẽ là Hoa Tinh hiểu được.

Mắt Hoa Tinh đảo một vòng, cười hì hì: “Liên tỷ sao vậy, để cho đệ nắm tay một chút cũng không được hay sao? Chẳng lẽ, Liên tỷ không muốn đưa tay cho đệ nắm một chút nào, đệ không đáng cho tỷ tín nhiệm hay sao? Hay là Liên tỷ đang sợ cái gì đó? Là sợ đệ, hay là sợ chính trái tim của mình?” Ngữ khí của Hoa Tinh mang theo một tư vị đặc biệt, mỉm cười nhìn chằm chằm nàng.

Lòng Liên Phượng run lên, nàng tự hỏi lòng mình, có phải là đang sợ cái gì đó hay không? Có lẽ vậy. Nhưng sợ hẩn hay là sợ bản thân mình? Có lẽ đều sợ, không phải sao? Nhìn vào đêm đen, Liên Phượng không đáp lời nào, có thể nàng không có câu trả lời chính xác nhất dành cho Hoa Tinh, cũng có thể nàng không muốn trả lời, dù sao có một số việc, không cần nhất định phải có câu trả lời rõ ràng, đặc biệt là vấn đề tình cảm.

Dần về khuya, Hoa Tinh nắm tay Liên Phượng tiếp tục dạo bước trong thành Lạc Dương. Sau một đoạn đường dài, đã trở về Mẫu Đơn các, như vậy tình cảm giữa hai người đã tiến lên một bậc, giờ đây hai người yên lặng không nói gì, cũng không phải nói quá nhiều, sự yên lặng cũng là yêu, cũng mang lại hương vị ngọt ngào. Gió đêm hiu hiu thổi, tung lên những sợi tóc mềm mại trong đêm, phiêu du mà hờ hững, mỹ lệ mà thanh cao.

Một đoạn đường, một đoạn tình, một đường đời, mới bắt đầu. Hai trái tim, hai tâm hồn, phiêu lãng dưới ánh trăng. Khi ngược lại, nhớ chuyện xưa, lúc ấy trăng sáng từng khê nói. Hảo hảo quý trọng!

P/S: Có thời kỳ Tâm Mộng viết hai truyện Thất Giới Truyền Thuyết và Diễm Ngộ Chi Lữ cùng một lúc. Xem ra trong hai truyện này có sự khác biệt về nhân cách của hai nhân vật chính. Ở TGGT thì tác giả nghiêng về phần tiên hơn, còn trong bộ DNCL này thì tác giả lại nghiêng về phần người. Ít thấy Lục Vân gỡ ra các chiêu bài tán tỉnh, nhưng các thiếu nữ vẫn cứ say mê như điên đảo. Có lẽ là vì họ đều là thần tiên nên cũng chẳng cần phải nói nhiều làm gì. Chỉ cần trao đổi tâm tư qua ánh mắt, qua cử chỉ là đã có thể hiểu được mọi suy nghĩ của đối phương. Đây chính là thần giao cách cảm vậy.

Còn trong DNCL, ta thấy rõ tác giả đặc tả về cách vuốt ve, tán tỉnh các thiếu nữ của Hoa Tinh

rất có bài bản. Cứ từ từ, từng bước một chiếm lĩnh phương tâm của các thiếu nữ. Không hề vội vàng, với cái dáng vẻ làm bộ làm tịch lúc đầu, rồi Hoa Tinh mới từ từ sẵn đón, vỗ về, chăm sóc một cách dịu dàng, ôn nhu. Và cuối cùng mới tung chiêu tối hậu. Ài, vả lại muốn đi tán tỉnh cũng phải luyện thêm môn Thiết Bì công nữa. Cái bộ mặt dày của tên này cũng thuộc hàng nhất lưu rồi. Hê hê! Thế nhưng, nói đi cũng phải nói lại, Hoa Tinh mà không có con rắn nước đó - chắc là linh trảng của ông Tư bà Nguyệt đây - thì cái sự nghiệp Diễm Ngộ của hắn cũng chẳng được dễ dàng như thế này!

90. Chương 90: Lạc Dương Hoa Hội

Ánh thái dương đầu tiên le lói trong buổi ban mai, xuyên qua những tầng mây, chiếu soi đất trời, rạng rỡ sắc màu như báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu. Thành Lạc Dương nhộn nhịp lạ thường, bởi vì hôm nay là ngày khai mạc hội hoa Lạc Dương, cả thành đều náo nhiệt vô cùng, ai ai cũng có cảm giác hưng phấn, tươi vui.

Bên trong Mẫu Đơn đình của hội hoa Lạc Dương, có một cái đại viện tử, chiếm khoảng trăm mẫu đất, có thể chứa trên vạn người, là địa điểm để những người tham gia giới thiệu về lai lịch, thể mệnh của hoa mẫu đơn do mình mang đến. Ngày khai mạc đầu tiên rất đông vui, đủ các chủng loại hoa được bày biện khắp nơi, khách thưởng hoa nô nức ngắm nhìn tất cả các loại hoa mẫu đơn trên thế gian quy tụ về đây. Có thể thấy Lạc Dương hoa hội lần này hoành tráng, quy mô hơn dĩ vãng rất nhiều, dĩ nhiên chi phí cho hoa hội lần này cũng phải có điểm khác biệt.

Từ hừng đông, đến giờ, tất cả những người giới thiệu hoa đều nhất nhất tuân thủ đúng vị trí đã được chỉ định trước. Đợi ọi việc ổn định, tất cả những người tham gia và quan khách đều trật tự nhìn lên ban chủ hội trên khán đài, nơi đó gồm có mười hai vị giám khảo chuyên nghiệp cùng với ban tổ chức hoa hội. Mà năm vị công chứng viên, ngoài phượng trượng Thiếu Lâm Từ Vân đại sư, chủ tịch môn Võ Đang Ngọc Chân Tử, và Hoa Sơn Trương Tuyết, còn có hai vị thân sĩ bản địa có uy vọng trong thành Lạc Dương. Năm người sẽ chứng kiến toàn bộ quá trình diễn biến của hoa hội.

Giờ này, người tham gia lễ cử hành khai mạc hoa hội đã khá đông, vượt qua một vạn năm ngàn người. Trong đó, người võ lâm có gần hai ngàn, chủ yếu phân chia thành vài phe nhân mã. Thứ nhất là đệ tử của tam đại môn phái của Trung Nguyên, chủ yếu là bảo vệ an toàn hội trường, nhân số có khoảng một trăm người, phần lớn là đệ tử Thiếu Lâm và Võ Đang.

Nhóm thứ hai là đệ tử của võ lâm tứ đại bang phái. Những người này ẩn mình trong đám đông, không nhìn thấy những nhân vật đứng đầu, duy chỉ có Lý Dục và Bạch y thiếu niên La Văn thần bí là lộ diện.

Nhóm thứ ba là vô số đệ tử của các bang phái lớn nhỏ, có không ít người là đến xem náo nhiệt, có thể nhận ra là Túy Kiếm Môn và Không Động phái, cùng với một số môn phái không rõ danh tính, tóm lại ước chừng gần ngàn người.

Nhóm thứ tư là người của Võ Lâm thư viện, có hai nhân vật chủ yếu là Lâm Vân và Liễu Diệp Nhân. Đi theo hai người có hơn mười môn hạ đệ tử, tất cả đều xa lạ không rõ lai lịch.

Nhóm thứ năm là những nhân vật tương đối thần bí trong chốn giang hồ, có thể liệt kê ra là hắc y thiếu niên Dạ Phong, Tàn Mị Tẩu Thiên Sát, Ngọc Diệp Lãnh Như Thủy, Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai, cùng với la y thiếu niên tay cầm chiết phiến. La y thiếu niên khoảng ba mươi tuổi, thập phần anh tuấn, chiết phiến phe phẩy trên tay có thêu một đóa đại hồng mẫu đơn, toát lên vẻ phong lưu tiêu sái. Ánh mắt thiếu niên này rất tà dị, chốc lát lại lấp lóe tia lục quang, khá là quỷ dị.

Nhóm nhân mã thứ sáu, khoảng mấy chục tên vận bộ võ phục có mặt mũi xa lạ, thỉnh thoảng lại ngó trộm đoàn người Hoa Tinh. Xem bộ dạng thậm thụt thì tựa hồ đang ẩn giấu một bí mật gì đó, chỉ là tạm thời không có biểu hiện mà thôi.

Thứ bảy, chính là đoàn người Hoa Tinh, cũng là lôi kéo sự chú ý của người khác nhất. Bởi vì trong đoàn người bọn họ, có mỹ nữ, có tuấn nam, lại thêm cả vô mao lão đạo không giống ai, hợp thành một nhóm rất

kỳ quái, làm cho người ta rất khó cưỡng lại sự tò mò. Đi theo Hoa Tinh là sáu người Mai Hương, Âm Vũ, Trần Lan, Cô Ngạo, Khúc Trúc, Thượng Quan Yến, tính cả những người đi chung đường là Đường đại tiểu thư Đường Mộng, Diệu Thủ Tiên Cô Liên Phượng, gộp chung Vô Mao lão đạo, thì tổng cộng là mười người.

Trong mười người này, Đường Mộng, Liên Phượng, Thượng Quan Yến và Mai Hương, bốn vị mỹ nữ đồng thời xuất hiện một chỗ, thực là tình cảnh hiếm thấy. Hơn nữa có Hoa Sơn Trương Tuyết, Vô Lâm thư viện Liễu Diệp Nhân, Ngọc Diệp Lãnh Như Thủy, Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai, giờ phút này tại Lạc Dương hoa hội đã tề tựu đến tám vị mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, thật sự là mỹ nữ như vân a.

Đúng lúc này, hoa hội hội chủ đã đứng trên khán đài, tuyên đọc quy tắc giải đấu của hoa hội. Nhưng mà những quy tắc này mọi người đã biết cả rồi, không có mấy ai chú tâm mà lắng nghe. Chúng nhân đều ngoái đầu, đến sải hết cổ về phía những mỹ nhân bên cạnh Hoa Tinh hết cả rồi, thừa dịp để ăn no con mắt ấy mà.

Cuối cùng hội chủ nhấn mạnh: "Sản phẩm triển lãm dùng để tham gia giải đấu, gồm có ba ngàn sáu trăm bốn mươi tám đóa. Chúng ta sẽ tiến hành liên tục trong vòng bảy ngày, trực xuất đào thải, sau đó tuyển ra ba mươi sáu cái tên, tiến vào quyết đấu tiếp theo. Phàm là những đóa hoa triển lãm là một trong ba mươi sáu đóa, thì đều được thưởng ba trăm lượng bạc từ bốn hội, để cổ vũ tinh thần. Nếu lọt vào Thập Đại Danh Hoa, được nhận một ngàn lượng bạc. Mới tiếp tục tuyển lựa, tiến vào Tam Cường, phân làm ba thứ hạng nhất, nhì, ba.

Tuy vậy, khi lọt vào một trong mười danh hoa tham gia triển lãm, đều phải do nữ tử tham gia đứng ra giới thiệu, để tiến hành vừa tuyển hoa vừa tuyển mỹ, nếu ai không phải là nữ tử, thì có thể nghĩ ra biện pháp để tìm người thay thế. Người chiến thắng cuối cùng sẽ được trọng thưởng với số tiền lên đến một vạn lượng, người đứng thứ hai được nhận tám ngàn lượng, thứ ba được nhận năm ngàn lượng. Mong mọi người tham gia đều nỗ lực thể hiện nổi bật năng lực, không thực hiện sai quy định. Ngay bây giờ, tôi xin tuyên bố, cửa ải tuyển chọn đầu tiên ... chính thức bắt đầu, mời các khách quan thưởng hoa tiến vào khu triển lãm, và nộp một lượng bạc, đa tạ mọi người cùng hợp tác." Dứt lời liền trở về.

Hoa Tinh cười trào phúng: "Cái gã chủ hội này quả là yêu tiền mà, không bỏ lỡ một cơ hội nào. Hoa hội này mà kết thúc, sợ gì mà không kiếm chác được hơn mười vạn lượng bạc chứ? Thực sự là một gã biết cách moi tiền thiên hạ a."

Thượng Quan Yến rướn người sang mà ton hót: "Chính vậy, hoa hội này thực ra để moi tiền thôi, do bị mấy cái tâm đen tối làm hoen ố thôi. Chẳng những người tham gia phải nộp tiền, khách ngắm hoa cũng phải nộp tiền, thực là lũ cẩu tặc háms tiền." Mai Hương bên cạnh cũng phụ họa tỏ ý nhất trí với nàng, Âm Vũ và Trần Lan chỉ im lặng không nói lời nào.

Liên Phượng trầm ngâm phân tích: "Chuyện này cũng là bình thường thôi, những người tham gia và khách tham quan nếu không góp tiền, thì chủ hội lấy cái gì mà trao thưởng đây, dùng cái gì mà chi tiêu chứ, sao dám múa rìu qua mắt thợ trước tam đại môn phái đây? Tất cả đều cần tiền, bất luận là chủ hội hay người tham gia, cũng đều như thế cả thôi."

Hoa Tinh cười trừ đáp: "Lời này cũng có đạo lý, hay là chúng ta đi ngắm hoa thôi. Hương Nhi, Tiểu Yến Tử, hai muội không phải cứ nháo lên đòi đi xem hoa, bây giờ chúng ta hãy đi ngắm hoa nào." Sau đó cùng mọi người tiến vào khu thưởng hoa. Cô Ngạo đi ở sau cùng, cẩn thận dò xét những người thưởng hoa. Rất nhanh hẳn đã phát hiện ra một chuyện, những người tới đây xem hoa mặc dù có khoảng một vạn năm ngàn người, nhưng chính thức tiến vào khu thưởng hoa, chỉ có khoảng một vạn, còn lại một phần ba không có đi vào, có không ít người vô lâm đang lẫn lộn trong đó.

Trong nhóm mười người Hoa Tinh, thì có Vô Mao lão đạo là không chút hứng thú, lão chỉ cười hì hì nhìn quanh tứ phía, chú ý động tĩnh, tùy thời phòng bị người khác bất ngờ đột kích. Cô Ngạo và Khúc Trúc đối với hoa mẫu đơn cũng không hứng thú gì lắm, bất quá chỉ là đi xem náo nhiệt. Những người thực sự cảm thấy hứng thú, chỉ có Hoa Tinh và lục nữ đang hy ha ha chỉ trở khắp nơi.

Mỗi một chậu hoa mẫu đơn đều đứng bên cạnh một người tham gia, sát bên là một tấm bài tử, bên trên tên hoa và đặc tính, nhằm giúp những khách quan ngắm hoa dễ nhận biết. Hơn ba ngàn chậu hoa, lại có hơn vạn người tham quan, có vẻ hơi khó khăn để nhìn ngắm. doc truyện tại . Đặc biệt là những loại thượng

đăng mẫu đơn và tuyệt phẩm mẫu đơn, lại càng phải chen chúc, khó khăn hơn nữa, người bên ngoài muốn quan sát, phải đợi những người đứng trước đi rồi, mới có thể tiến đến mà ngắm nghía.

Nhóm mười người Hoa Tinh đi theo đoàn người ở cuối, từ từ thưởng thức những đóa mẫu đơn cao quý, diễm lệ. Năm nay, vì ảnh hưởng của thiên khí, nên hoa hội mẫu đơn mới muộn hơn so với trước kia một tháng, trưng bày đủ các chủng loại theo các thức các dạng khác nhau, thiên kỳ bách quái, không loại nào giống loại nào, hết sức hấp dẫn con mắt của khách thưởng hoa.

Dọc theo đường đi, hai người Mai Hương và Thượng Quan Yến đi kè kè suốt, thì thầm trò chuyện, vẻ mặt thập phần hưng phấn. Âm Vũ và Trần Lan thì lặng lẽ nhìn, không hiển lộ thái quá nét mặt của bản thân. Hoa Tinh quay đầu lại nhìn Đường Mộng và Liên Phượng, khẽ cười nói: “Thế nào, hoa hội lần này cũng không tệ chứ hả? Chắc rằng, những trận đấu vào giai đoạn cuối sẽ rất cam go, đến lúc đó nhất định phải đi xem thật kỹ, coi ai có thể lên ngôi cao nhất.”

Đường Mộng trả lời: “Các loại hoa lần này so với trước kia chỉ hơn chứ không kém, tin rằng trong lần này tuyệt phẩm cũng không ít, nên rất có ý tứ. Điểm bất đồng là, năm nay còn thêm phần tuyển mỹ nhân, tính trong sạch của trận đấu, có thể đã bị ảnh hưởng, hy vọng trận đấu cuối cùng có thể diễn ra một cách công bằng.”

Liên Phượng hờ hững nói: “Mỗi một đợt hoa hội, đều sẽ phát sinh những sự kiện ít ai biết được. Hơn nữa trong thời điểm diễn ra hoa hội, còn có sự tình cảm hấp, e là không dễ dàng tiến hành thuận lợi, hết thấy đều phải đợi đến kết cục mới biết được. Mỗi một trận đấu, đều có sự tình bất công xuất hiện, bởi vì bối cảnh của mỗi người khác biệt, cho nên kết quả cũng sẽ bất đồng.”

Hoa Tinh nghe vậy, ánh mắt nghi hoặc, nhớ lại hai người bọn họ đều có xem hoa hội trong quá khứ, so với bản thân mình chắc chắn hiểu biết hơn. Hoa Tinh cười hà hà nói: “Nếu lần này tuyển mỹ, mà chủ nhân của đóa hoa không tìm được mỹ nữ, ta nghĩ hay là hai người đi tham gia, có khi nhận được không ít ngân lượng ấy chứ? Hắc hắc, có cơ hội kiếm tiền như vậy, lại còn phô trương được phong tư kiêu diễm của hai người, nhất cử lưỡng tiện, chớ bỏ qua, hai người nên chuẩn bị một chút đi.”

Đường Mộng và Liên Phượng vừa nghe, đều liếc xéo hắn, muốn đá cho hắn một cái. Hai nàng quay ngoắt lại, không lý đến hắn, coi như tiếng ruồi vừa vo ve vậy. Cô Ngạo và Khúc Trúc nghe thấy vậy đều nhin không được mà cười ha hả, không thể tưởng được Hoa Tinh lại có thể nói ra những lời như vậy.

Mai Hương há hốc mồm, liếc Hoa Tinh một cái, vội nói đỡ cho Đường Mộng và Liên Phượng: “Thật là, huynh lại nói những gì thế, dám khinh bạc hai vị tỷ tỷ như thế. Hai vị tỷ tỷ đã sớm dương danh tứ hải, còn để ý đến danh tiếng ư? Thật là, Hoa Tinh huynh đừng có hồ ngôn loạn ngữ nữa. Hai vị tỷ tỷ, đừng có lý đến huynh ấy, không nghe huynh ấy nói nữa.” Nói xong làm cái mặt quỷ với Hoa Tinh, nháy mắt với hắn mấy cái. Tựa hồ muốn nói, muội chỉ có thể giải nguy cho huynh lần này thôi đó, lần sau còn chọc lại các nàng, huynh tự mình mà giải quyết đi.

Hoa Tinh cười nhạt, một điểm cũng không để ý. Quay sang Âm Vũ, cười ôn nhu: “Tiểu Vũ à, hay là đến lúc đó nàng lộ mặt ra, để mọi người xem nữ nhân bên người Hoa Tinh ta xinh đẹp đến nhường nào. Khả khả, đoạt hết số tiền mà đem về.”

Âm Vũ ngạc nhiên, không có nghĩ đến Hoa Tinh sẽ nói ra như vậy. Việc dịch dung của mình, không lẽ đã bị người khác phát hiện? Cũng không rõ hắn nói như vậy là có ý gì. Nhìn Hoa Tinh, ánh mắt Âm Vũ có chút mất tự nhiên nói: “Công tử lại nói đùa rồi, Tiểu Vũ cũng chỉ là một nha đầu đầu gối, sao có thể tham gia tranh tài được. Hay là công tử để Hương Nhi tiểu thư tham gia đi?”

Hoa Tinh nhìn quanh một lượt, không màng tới ánh mắt tò mò của các nàng, cười ha hả mà rằng: “Đến lúc đó, mọi người sẽ biết. Tiếp tục ngắm hoa, ta biết hoa hội lần này có một chậu tuyệt phẩm mẫu đơn, xinh đẹp vô ngần, đợi lát nữa mọi người nhìn ngắm thật kỹ. Hà hà, muốn hỏi tại sao ta biết phải không? Tạm thời giữ bí mật.” Nét mặt làm ra cái vẻ thần bí, liếc nhìn tứ phía.

Không ít người đã rời đi, khu ngắm hoa trở nên thanh tĩnh hơn một chút. Đoàn người Hoa Tinh thông thả đi tới, cũng thấy được rất nhiều sản phẩm triển lãm tuyệt hảo, đối với hội hoa lần này thậm cảm thấy hài lòng. Đường Mộng mở lời: “Giải đấu năm nay, xem ra rất nhiều loại hiếm thấy trong nhiều năm qua, mới

nhìn sơ qua ba trăm chậu mẫu đơn, đã có khoảng hai mươi chậu là thượng hảo mẫu đơn rồi, cứ theo tình hình này, trận đấu sẽ hết sức kịch liệt.

Liên Phượng nhìn sang một chậu rồi tiếp lời: “Mới xem qua về hình dáng, thì sợ rằng có không dưới mười chậu là tuyệt phẩm mẫu đơn. Liếc ngang, đã thấy mười hai, mười ba đóa, không phải là vật phàm, chúng ta nên đến xem cho kỹ, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.” Mọi người nghe thấy vậy, nhìn đáo dác khắp nơi, quả nhiên như lời nàng nói, tổng cộng có mười hai, mười ba chỗ triển lãm đều đông nghẹt người xem.

Bọn người Hoa Tinh cũng chậm chậm đi về hướng đó, để kiến thức qua một chút những tinh hoa của mẫu đơn tuyệt phẩm. Đoàn người, rất nhanh đi tới một chỗ gần nhất, chung quanh có rất đông người chen lấn nhau, căn bản là muốn xem cũng khó. Hoa Tinh đứng xa một khoảng, cẩn thận quan sát, thấy tên của chậu là Đại Hồng Mẫu Đơn, ánh sáng sắc bén, hoa thể hùng kỳ, thể hiện khí chất của bậc tôn sư đại phú đại quý. Nhìn thoáng qua chậu hoa, mặc dù bình thường, nhưng nhìn kỹ thì màu đỏ trong đó quả là có điểm thần kỳ khác biệt, thực là tinh phẩm trong tinh phẩm. Chủ nhân của hoa này là một vị lão giả, bài tử bên cạnh viết bốn chữ “Đại Hồng Cát Tường”.

Hai người Mai Hương và Thượng Quan Yến định chen lấn vào trong, liền bị Hoa Tinh níu lại. Hai nàng mắt hững thấy rõ, trừng mắt tức giận nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh oan ức giải thích: “Tức cái gì, ta là ta không muốn hai muội bị kẻ khác chiếm tiện nghi. Chen chúc nhau như vậy, kẻ khác chiếm tiện nghi của hai muội, thì hai muội tính sao đây, đang hoa hội thể này, đâu phải lúc động thủ động cước chứ, hiểu chưa, hai vị đại mỹ nữ.”

Thượng Quan Yến thì thầm với Mai Hương: “Huynh ấy cho rằng ai cũng như huynh ấy, chuyên môn đi chiếm tiện nghi của nữ nhân, hừ, ta xem ngoại trừ hần, chắc không có sắc lang nào nữa.” Mai Hương nghe vậy, cười khoái chí, liếc xéo Hoa Tinh một cái, rồi lại tiếp tục nhỏ to nói chuyện với Thượng Quan Yến. Sau đó Thượng Quan Yến chạy tới bên cạnh Vô Mao lão đạo, thì thảo bên tai lão vài ba câu gì đó, lại nhanh nhẩu chạy ngược về chỗ cũ. mới nhất ở truyện/y/y

Vô Mao lão đạo nhìn thoáng qua đám đông đang vây quanh ngắm hoa, mặt làm ra cái dạng tiếu lâm, thân thể loạng choạng đi tới. Đến gần đám đông đang chen lấn, Vô Mao lão đạo lúc lắc cái đầu lớn tiếng quát: “Ê, các người không có lấy một chút đạo đức hay sao vậy, xem rồi sao còn chưa đi hử, nấn ná ở đây làm gì? Ở đây không có bán hoa, đâu có phải nơi để các người đo đầu đếm đuôi chứ, không thấy mất thời gian hay sao hử? Còn để cho người khác xem với, các người cứ đứng đực ra đây, làm sao mà có chỗ cho người khác xem nữa hử? Biến đi, biến đi, đừng có ở đây ngăn trở lão đạo ta thưởng hoa.” Da mặt Vô Mao lão đạo dày còn hơn tường thành, một điểm cũng không thêm để ý đến những người xung quanh có thể dùng ánh mắt để giết lão, cường hãn xô đẩy vào đám đông đó. Chúng nhân nhìn cái bộ dạng đó của lão, chỉ biết lắc đầu thở dài ngao ngán. Có không ít kẻ trong số đó văng tục vài câu rồi mới bỏ đi, còn Vô Mao lão đạo thì cố ý nhe răng cười hình hịch, khiến những kẻ đó tức muốn thổ huyết.

Đám đông vừa giải tán, Thượng Quan Yến và Mai Hương lập tức chạy ngay đến trước đóa hoa, ngó nghiêng trái phải nhìn ngắm, thập phần vui sướng, cái miệng nhỏ xinh trề trồ, tán thưởng đóa hoa. Liên Phượng và Đường Mộng cũng bước lại, cùng với Âm Vũ, Trần Lan tiến đến phía sau hai nàng bọn Mai Hương, cùng nhau thưởng thức.

Hoa Tinh nhìn quanh tìm kiếm nơi hạ lạc của Tô Ngọc, nhưng thất vọng vì có quá nhiều đám đông vây lại, trong lúc nhất thời không nhận biết nàng đang ở đâu. Rồi chợt thấy Lãnh Như Thủy, quả là mỹ nữ có phong vị đặc biệt.

Lãnh Như Thủy, một thân bạch y, cơ thể cân đối, y phục bó sát lấy toàn thân, lộ ra đường cong của eo thon tuyệt đẹp, song nhũ vươn cao, đồn bộ căng tròn hấp dẫn, có chút mỹ miều, lại pha lẫn vẻ thanh tao. Lãnh Như Thủy, người cũng như tên, vẻ mặt lạnh lùng, nàng khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, nhìn kỹ lại chỉ như mới hai mươi tư, nhưng vẫn không giảm đi nét thanh xuân, ngược lại còn tăng thêm vận vị thành thực. Hiện tại nàng đang đứng một mình xem hoa tại cách đó không xa.

Hoa Tinh nhìn Liên Phượng, vỗ nhẹ vào cánh tay nàng. Khi nàng quay đầu lại, hần liếc qua Lãnh Như Thủy, rồi nhẹ giọng hỏi Liên Phượng: “Người kia là ai, có phải là Lãnh Như Thủy hay không vậy?”

Liên Phượng gật đầu, đi đến hướng Lãnh Như Thủy. Liên Phượng mỉm cười hỏi han: “Như Thủy, đã lâu không gặp, tỷ vẫn khỏe chứ?”

Lãnh Như Thủy khẽ đáp: “Muội đã già đi nhiều rồi, còn tỷ thì sao? Mấy năm không gặp, đã thành thân chưa? Hay là giống như muội, vẫn cô đơn một bóng?”

Liên Phượng nhìn nàng, rồi thở dài nói: “Chúng ta đều già cả rồi, chỉ như đóa hoa dần héo tàn mà thôi. Đi cùng muội rồi trò chuyện nào.”

Liên Phượng dắt Lãnh Như Thủy tới giới thiệu với những nữ nhân trong đoàn. Thấy Hoa Tinh đi tới, Liên Phượng mỉm cười nói với Lãnh Như Thủy: “Như Thủy, có một vị đại nhân vật, để muội giới thiệu cho tỷ. Sau khi muội giới thiệu ọi người biết nhau, trong tương lai không chừng sẽ phải nhờ nhau giúp đỡ. Vị này chính là Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, chắc là tỷ có nghe qua.”

Lãnh Như Thủy nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, không biết là vì danh tiếng của hắn, hay là vì vẻ anh tuấn của hắn. Tóm lại, thần sắc của Lãnh Như Thủy có chút phức tạp. Lãnh Như Thủy khẽ gật đầu với Hoa Tinh, xem như là một cách chào hỏi.

Hoa Tinh tươi cười: “Thực đẹp, Lãnh cô nương, hôm nay thật có diễm phúc mới được gặp tỷ. Nếu nguyện ý, xin mời cùng chúng ta đi thưởng hoa.” Sâu thẳm trong mắt lóe lên những tia kỳ dị chiếu thẳng vào mắt Lãnh Như Thủy, khiến tâm linh nàng nhất thời rung động.

Thượng Quan Yển và Mai Hương ở cạnh bên nắm tay Lãnh Như Thủy đi, cười duyên dáng: “Đừng lý đến huynh ấy, chúng ta đi ngắm hoa đi. Đi nào, chúng ta qua xem đóa mẫu đơn bên kia kia, để coi có cái gì mà tuyệt phẩm không.” Rồi lôi kéo nàng đi, bỏ lại mấy gã nam nhân ở đằng sau.

Trên đường đi, Hoa Tinh cùng các nữ nhân vừa ngắm hoa vừa bình phẩm, chỉ trở khắp nơi, không lâu sau đã đến trước chậu hoa của Tô Ngọc. Lúc này người xem đã ra ngoài hết chín phần. Hoa Tinh lại nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Liễu Diệp Nhân và Lâm Vân, sau đó chuyển sang Lý Dục và La Văn, cuối cùng dừng lại, ngắm nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc vừa thấy Hoa Tinh, ánh mắt lộ vẻ hoan hỉ, gật nhẹ đầu. Mấy nữ nhân đều đặt hết tâm tư lên bồn Bạch Ngọc Mẫu Đơn, vốn dĩ không chú ý tới sự tình này, chỉ có Cô Ngạo là chứng kiến toàn bộ. Hoa Tinh lên tiếng: “Hoa mẫu đơn lần này thật sự không ít. Vừa rồi chúng ta đã thấy tới Tam Tinh Cung Nguyệt trong truyền thuyết, những áp lực cạnh tranh trong cuộc đấu sọ rằng sẽ rất gay go.

Tô Ngọc xác nhận: “Công tử nói rất đúng, lần này chẳng những có Tam Tinh Cung Nguyệt, còn có Tử Ngọc Đan Hoa và Hắc Ngọc Mẫu Đơn, đều là những tinh phẩm cực kỳ khó gặp. Bồn Bạch Ngọc Mẫu Đơn này e là không dễ dàng tiến đến Tam Cường.

Hoa Tinh cười động viên: “Đừng sợ, chúng ta sẽ giúp muội. Muội xem, những người xung quanh đều là mỹ nữ như mây, đến lúc đó chọn thí đại một người đi tuyển mỹ, cũng nhất định có thể tiến vào Tam Cường, yên tâm đi.” Trong mắt Hoa Tinh hiện lên vẻ ân cần, tựa như đang thì thầm những lời tình thoại, chỉ cho riêng nàng nghe mà thôi.

Đôi mày ngài của Tô Ngọc nhướng lên, yêu kiều hỏi: “Công tử có nhiều tiểu thư xinh đẹp như vậy, đều mới tới phải không? Công tử thật là người có phúc a!” Hoa Tinh ngầm hiểu được ý nghĩa bên trong lời nói. Chúng nữ đều quay đầu lại nhìn Hoa Tinh, ánh mắt như chất vấn hắn, đây là cái chuyện gì.

Hoa Tinh cười hề hề nhìn chúng nữ: “Sao lại nhìn ta như vậy, có phải thấy ta quá anh tuấn hấp dẫn, đều mê trúng hết các nàng rồi phải không? Nếu đã vậy, thì quá tốt rồi, hắc hắc, không phải ta đang ngủ mơ đó chứ.”

Ám Vũ và Trần Lan tự biết thân phận bất đồng, đều trù mến nhìn hắn. Mà tam nữ Đường Mộng, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy chỉ im lặng, không nói gì. Thượng Quan Yển hằm hằm tức tối, ngược sang một bên, không để ý tới hắn nữa. Duy chỉ có Mai Hương là nũng nịu mắng: “Hoa Tinh, huynh chỉ thích nói hươu nói vượn, cố ý chọc ghẹo chúng muội có phải không? Chúng muội là muốn hỏi huynh, như thế nào mà huynh lại quen với chủ nhân của đóa hoa? Huynh đừng có làm cái dạng ngây thơ cụt cụt nữa, mau nói.”

Hoa Tinh vừa thấy Khúc Trúc, Cô Ngạo và lão đạo đều cười phá lên thống khoái, hắn một điểm cũng không hề để ý, đảo mắt lại ra vẻ oan uổng: “Nguyên là vậy sao, hại huynh cao hứng hết nửa ngày, huynh còn nghĩ là mình có mị lực đến nỗi hấp dẫn hết các nàng rồi chứ? Không thể nghĩ rằng ta lại tưởng lầm rồi, ha ha, đừng cười.” Hoa Tinh làm bộ giạt mình, lắc lư như kiêu bị hổ to, khiến Thượng Quan Yển và Khúc Trúc

nhịn không được lại bật cười. Bọn họ cười, những người khác cũng không nhịn được đều cười ngặt nghẽo. Đường Mộng, Liên Phượng và Lãnh Như Thủy đều không nghĩ rằng, Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh uy chấn vô lâm, lại có cái bản lĩnh khiến người khác vui vẻ như thế, thật sự là một con người kỳ lạ.

Hoa Tinh thấy ai nấy cũng cười ngặt nghẽo, không khỏi mỉm cười khoan khoái. Liếc nhìn Tô Ngọc, Hoa Tinh nói: “Ta và chủ nhân của hoa này quen nhau như thế nào ư? Có một mối quan hệ đặc biệt, cho nên trong quá trình diễn ra hoa hội, ta sẽ toàn lực tương trợ nàng. Đóa hoa này chiến thắng, cũng như là chúng ta chiến thắng, hiểu chưa? Đến lúc đó mọi người nhất định phải hỗ trợ, gắng hết sức giúp đỡ. Hoa này ta đã xem qua rồi, mọi người cứ thông thả mà nhìn ngắm đi, ta đi chỗ khác đây. Hắc hắc.” Cười tà dị hai tiếng, Hoa Tinh phát áo bước đi.

Ngày đầu tiên tuyển chọn, hoa mặc dù nhiều, những đối với khách thưởng hoa mà nói, không thể nào cảm thấy hứng thú. Tất cả mọi người đều hy vọng có thể chứng kiến những tình anh trong các vòng đấu sau, đối với tuyển chọn lần đầu, không có ý nghĩa gì nhiều lắm. Song, hoa hội muốn tiến hành, cũng đều phải trải qua vòng đầu tiên này, không có biện pháp nào cắt bỏ được.

Sau khi ngắm nhìn chán chê, đến khi tất cả những người giới thiệu hoa lục tục dọn dẹp chuẩn bị ra về, thì nhóm mười một người Hoa Tinh cũng vừa rời khỏi khu thưởng hoa, tìm đến một nơi, tiếp tục bàn luận về những sự tình vừa rồi. Trong khi tuyển lựa, tất cả chúng nhân đều thấy những giám khảo chuyên nghiệp đi đi lại lại, quan sát, đánh giá kỹ càng từng chậu mẫu đơn, dĩ nhiên để đưa ra quyết định đúng đắn.

Hoa Tinh lần đầu tiên biết đến hoa hội, đối với chuyện này không hiểu rõ gì mấy, không khỏi nhẹ giọng hỏi những mỹ nữ bên cạnh. Hoa Tinh hỏi: “Những giám khảo này chỉ nhìn bằng con mắt, đưa ra những đánh giá về hoa mà chính xác được sao? Nếu là như thế, chỉ sợ không thể nào công bằng. Dù sao lòng người khó lường, đúng không?” Đoạn nhìn tam nữ Liên Phượng, Đường Mộng và Lãnh Như Thủy, hiển nhiên các nàng đã từng tham dự hội hoa Lạc Dương nhiều lần rồi.

Lãnh Như Thủy lạnh lùng không nói, mà Liên Phượng chỉ cười chứ không lên tiếng, ánh mắt lộ ra một tia thâm sâu. Cuối cùng, chỉ có Đường Mộng là cất tiếng đáp: “Tuyển chọn như vậy, đích xác là tồn tại những hiềm nghi, bất quá đã nhiều năm qua, chủ khách hoa hội cũng không nghĩ ra cách gì hay hơn. Lúc này, trong tay mỗi một vị giám khảo, đều có quy định về ba loại tiêu chí, đã được thông qua, để đánh giá và đào thải, chỉ những đóa mẫu đơn không phù hợp một chút, đều sẽ bị đánh trượt, chọn ra những tinh phẩm phù hợp. Lần đầu tiên tuyển chọn thì có phần phóng túng, thấy cái nào không vừa mắt là đào thải mà thôi, đợi lát nữa người xem sẽ biết ngay thôi.”

Thời gian chậm chậm trôi qua, thời gian tuyển trạch đã không còn nhiều, lúc này đang thống kê số phiếu, đợi lát nữa sẽ công bố kết quả. Cô Ngạo thì thảo cảnh báo với Hoa Tinh: “Công tử, những kẻ đó một mực quan sát động tĩnh của chúng ta, tiếc là mặt mũi của chúng đều lạ lẫm, một kẻ cũng không nhận ra. Công tử có cần để tại hạ đi điều tra một chút về bọn chúng không, hỏi xem chúng có mục đích gì.”

Hoa Tinh nhìn theo ánh mắt của Cô Ngạo, thấy có mấy chục gã xa lạ vận trang phục bình thường. Sau khi nhìn hồi lâu, Hoa Tinh nhếch mép nở nụ kỳ dị, tựa hồ ẩn chứa điều gì đó. Khóe miệng thì cười, những trong mắt lại lấp lóe tia tàn khốc, âm trầm.

Hoa Tinh nói nhỏ: “Tiểu Vũ, người xem những tên đó, có nhận ra điểm gì không?”

Ám Vũ quan sát thật kỹ những người đó, trong mắt dần dần lộ ra sự kinh ngạc. Liếc nhìn Hoa Tinh, Ám Vũ khẽ gật đầu, dù không nói nhưng Hoa Tinh cũng hiểu được ý tứ của nàng. Hoa Tinh bảo: “Cô Ngạo, người cứ lưu ý hành tung của chúng là được. Đợi đến khi ta tra ra nơi ẩn thân của chúng, ta sẽ tự mình tìm chúng để mà thanh toán.”

Đúng lúc này, ban tuyển trạch đã thống kê xong, hoa hội hội chủ đứng lên công bố kết quả. Hơn ba ngàn chậu hoa mẫu đơn tham gia, trực tiếp tiến vào chỉ có tám mươi chín chậu, khuyến khích cho năm trăm chín mươi sáu chậu, còn lại toàn bộ đào thải. Đồng thời còn tuyên bố, chiều nay tiếp tục cử hành triển lãm, chia ra triển lãm hai loại là triển lãm tinh phẩm mẫu đơn và triển lãm những đóa mẫu đơn bình thường. Những đóa trực tiếp thông qua là triển lãm tinh phẩm, khách thưởng hoa muốn vào xem phải nộp hai lượng bạc, còn hoa bình thường thì giá giữ nguyên không thay đổi.

Hoa Tinh thoáng nhìn sắc trời, rồi thúc giục: “Được rồi, đã tới giờ cơm trưa, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Tiếp theo cùng mọi người rời khỏi hội hoa.

Khi Hoa Tinh vừa rời đi, trong mấy chục gã này giờ theo dõi Hoa Tinh, có một gã lên tiếng: “Hoa Tinh đã phát giác ra chúng ta, sau khi chúng ta rời khỏi, phải ngay lập tức cải trang thay đổi hình dạng, tìm cơ hội ám sát Hoa Tinh. Mặt khác thông báo với các đồng đạo Âm Ưng, để bọn họ chuẩn bị hành động. Lên ngựa xuất phát.”

Một cuộc mưu toan ám sát nhằm vào Hoa Tinh đang được triển khai, rốt cuộc là những kẻ này có thể thành công hay chăng? Như vậy, còn phải đợi xem thủ đoạn của chúng có inh hay không đã.

91. Chương 91: Bí Mật Của Cẩm Hạp

Sau khi rời khỏi hoa hội, nhóm mười một người Hoa Tinh dời gót đến Tam Giang lâu. Mười một người chia làm hai bàn, Hoa Tinh và Cô Ngạo, Khúc Trúc ngồi một bàn, còn Vô Mao lão đạo thì tự nhiên không cần phải nói. Trần Lan và Âm Vũ đều ngồi ở bên cạnh Hoa Tinh, tạo thành một bàn sáu người. Bên kia, năm người đều là đại mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ, lời cuốn hút cả con mắt thêm khát của đám nam nhân trong tòa lầu.

Lúc ăn cơm, chủ đề bàn luận của hai bàn hoàn toàn bất đồng. doc truyện tại . Bên bàn của năm nữ nhân Mai Hương, đều đang rì rầm bàn tán về những sự tình liên quan đến hoa hội, hoặc là những chuyện nhỏ nhặt khác của các cô nương. Bên này, sáu người Hoa Tinh thì lại thảo luận về những sự tình trong thành Lạc Dương.

Hoa Tinh lên tiếng: “Hoa hội lần này kéo dài thời gian đến bảy ngày. Trong bảy ngày này, có thể sẽ phát sinh nhiều sự tình, trong đó đáng chú ý nhất là chuyện cẩm hạp. Ngày hôm qua, có người mang cẩm hạp xuất hiện trong thành Lạc Dương, lúc ấy hơn trăm người đuổi theo hồng cướp cẩm hạp. Kết quả những kẻ còn sống sót không đến năm, còn lại toàn bộ đều bỏ mạng dưới tay hắc y nhân.” Nói đến đây, liền đem toàn bộ sự tình diễn ra trong hoàng hôn ngày hôm qua.

Cô Ngạo hỏi: “Một khi cẩm hạp xuất hiện, Lạc Dương tất sẽ đại loạn. Đến lúc đó, hội hoa mẫu đơn chắc là không diễn ra một cách thuận lợi. Đối với việc này, công tử có cao kiến gì chăng?”

Hoa Tinh mỉm cười: “Chúng ta chỉ là người qua đường, chỉ cần không gây bất lợi cho chúng ta, chúng ta có thể không màng đến. Đối với chuyện cẩm hạp, ta cũng chẳng hứng thú gì nhiều, bởi vì ta không muốn các người xảy ra chuyện. Nếu chỉ có một mình ta, ngày hôm qua ta cũng đã muốn lấy cái cẩm hạp đó mà xem, coi rốt cuộc nó là cái gì. Chúng ta cần đặt sự an toàn lên trên hết. Nhưng mà, kẻ nào muốn gây bất lợi cho chúng ta, ta sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng, ta phải làm cho chúng biết, đồ đạo vĩnh viễn trong tay ta. Nếu ai có tâm tưởng chọc giận đến ta, đều không có kết quả tốt đẹp.”

Nói đến đây, Hoa Tinh liếc nhìn Âm Vũ, khẽ nói: “Nàng vừa rồi khẳng định là chúng?” Ánh mắt hần lên tia lạnh lẽo mãnh liệt.

Âm Vũ gật đầu trả lời: “Chính xác là chúng, tiểu nữ có thể cảm giác được mùi vị huyết tinh và hung sát trên người bọn chúng. Không phải người bình phàm nào cũng có, từ kinh nghiệm trải qua vô số lần vào sinh ra tử, mới có thể hình thành một loại khí chất sát thủ như vậy. Chúng xuất hiện, có nghĩa là đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, lần này không dễ dàng bỏ cuộc giữa chừng. Chúng ta phải cẩn thận đề phòng những âm mưu quỷ kế, đối phó với từng chiêu do chúng tung ra.”

Vô Mao lão đạo không rõ hai người đang nói cái gì, vội hỏi: “Này, tiểu tử, các người đang nói bóng nói gió cái gì đó, lão đạo ta nghe không hiểu, người nói rõ hơn một chút có được không?”

Hoa Tinh nhìn lão đạo, ánh mắt lộ ra tia nghiêm túc, khẽ đáp: “Chúng ta đã nhận ra sát thủ của Âm Dạ tổ chức, có người bỏ tiền ra mướn sát thủ của Âm Dạ và Âm Ưng tổ chức đến giết chúng ta, muốn cái mạng

của Hoa Tinh này. Hôm nay đã lấp ló thân ảnh của chúng tại hội hoa, ta và Tiểu Vũ đang bàn về vấn đề này. Hiểu rõ chưa, lão đạo?”

Sắc mặt lão đạo khê biến, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bộ dáng cười cợt, ngoác miệng cười ha hả: “Tiểu tử ngươi gặp phiền toái rồi. Đó là hai trong tứ đại tổ chức sát thủ của cả Trung Nguyên, người gặp chúng coi như cầm chắc cái chết rồi. Hắc hắc, tiểu tử, ngươi quả là may mắn đó, hắc hắc.”

Hoa Tinh cười khẩy đáp: “Sợ cái gì chứ, dù sao có lão ở đây, lấy lão ra làm tiên phong ngăn trở bọn chúng là được. Hắc hắc, lão đạo à, coi như là toàn bộ số tiền rượu đó, sẽ xí xóa hết khi lão anh dừng hiển thân, đợi ta báo thù cho lão sau, cứ quyết định như vậy chứ hả? Kế sách này quả là hay ho phải không nào? Khả khà.” Hoa Tinh cười khanh khách nhìn lão.

Lão đạo tức lắm, hừ lạnh vài tiếng, ngó qua chỗ khác, không để ý tới hắn. Bây giờ lão đạo phát hiện ra một việc, chính là trước mặt Hoa Tinh thì chó nên khua môi múa mép, tên này thật sự là tà môn. Sau vài lần độ qua công phu đấu khẩu với Hoa Tinh, chỉ có tự tìm hậm hực mà thôi.

Hoa Tinh liếc nhìn ngũ nữ, cười nói: “Hảo a, không nói nữa, chúng ta ăn cơm đi.” Rồi đốc thúc mọi người dùng cơm. Sau khi ăn xong, đoàn người rời khỏi tửu lầu.

Đang đi trên đường lớn, Hoa Tinh đột nhiên thấy thấp thoáng bóng dáng Lâm Vân, rồi hắn biến mất trong một ngõ tắt nhỏ. Nhìn đám nữ nhân đang trò chuyện rôm rả, Hoa Tinh bảo: “Lão đạo, lão mang các nàng trở về, ta đi xem coi tên kia đang tính làm gì, lát nữa về sau. Trên đường, mọi người nhớ cẩn thận, nhớ kỹ đường cho các nàng rời Mẫu Đơn các.” Đoàn lữ hành biến mất trong đám đông.

Hoa Tinh đi theo phía sau Lâm Vân, rất nhanh đã phát hiện ra kẻ mình muốn tìm cũng đang theo dõi người khác ở phía trước. Bởi vì ngõ tắt nhỏ này quanh co, khúc khuỷa với lại có nhiều ngõ khác cắt ngang xé dọc, cho nên Hoa Tinh thấy không rõ kẻ phía trước là ai. Xuyên qua vài ngõ nhỏ nữa, đã đi tới một khu dân nghèo trong thành nam Lạc Dương. Trong khi đó, Lâm Vân giảm cước bộ, lẽ dĩ nhiên là người mà hắn đang theo dõi đã dừng lại.

Hoa Tinh cố ngẩn cổ, nhìn từ đằng xa, người mà Lâm Vân đang theo dõi, lại chính là người mình quen biết, Xuất Trần đạo trưởng của phái Võ Đang. Điều này làm cho Hoa Tinh cảm thấy khó hiểu, Xuất Trần này thần thần bí bí đến nơi này, chẳng lẽ là có sự tình bí mật nào đó đang diễn ra? Thầm nghĩ như vậy, Hoa Tinh vận chân khí toàn thân xoay tròn bộc phát, trong nháy mắt đã thấy nhất cử nhất động của Xuất Trần ở phía trước phản chiếu trong đầu.

Hoa Tinh phát hiện được trong vòng chu vi phụ cận đang ẩn mình không dưới hai mươi cao thủ, tất cả đều đang phong bế khí tức. Chợt một luồng nội lực cường hoành, bá đạo bao phủ toàn bộ phương viên mấy chục trượng. Ngay lập tức, mấy bóng người bay ra nhanh như chớp, lao thẳng về phía một tòa nhà bỏ hoang ở cách đó không xa.

Hoa Tinh nhìn thoáng qua Lâm Vân, thấy hắn đang chạy ngược lại như ma đuổi, như đã gặp phải chuyện gì đó. Hoa Tinh nhíu đôi chân mày, lúc này nghe thấy mấy tiếng hét thảm khóc truyền đến, ngay sau đó có một bóng đen cao to Phi thân ra, lặng lẽ đứng giữa không trung cách mặt đất khoảng mười trượng, lạnh lùng nhìn xuống những kẻ phía dưới. Tiếp theo quét ánh mắt về phía Hoa Tinh đang ẩn thân, rồi chuyển thân bay về hướng nam, nhanh chóng biến mất. Sau khi bóng đen bay mất, lập tức có hơn mười bóng người, đuổi theo hướng nam, không muốn mất dấu của bóng đen.

Hoa Tinh đứng trên nóc nhà, dõi theo bóng người càng ngày càng nhỏ, trầm tư một lúc, cũng Phi thân đuổi theo. Không lâu sau, Hoa Tinh đã đuổi kịp hơn mười bóng người phía trước. Nhìn kỹ lại, cũng chẳng nhận ra ai, bất quá những người này có võ công không kém. Lúc này đã ra khỏi thành, Hoa Tinh vẫn cùng những người đó đuổi theo bóng đen.

Đuổi một hồi lâu nữa, thì đáng tiếc lại mất dấu. Ánh mắt Hoa Tinh lộ vẻ ngạc nhiên, sử dụng linh giác truy lùng khắp nơi. Rất nhanh đã phát giác vài lực lượng khí tức cường đại đang ở hướng đông nam. Hoa Tinh nhếch mép, mỉm cười, xoay người bay về hướng đông nam.

Đứng trên mặt đất, có bốn người đang thảo luận chuyện gì đó. Tất cả đều mặc hắc y, rất tà môn. Người đứng ở hướng đông ước chừng ngũ tuần, tay cầm vũ phiên, mang một nụ cười âm hiểm trên khuôn mặt. Người này chính là nhân vật thập phần thần bí trong thành Lạc Dương, Quỷ Thư Sinh. Phía nam là một

người khoảng bảy mươi tuổi, điểm đặc biệt nhất chính là đôi mắt lóe lên màu xanh biếc, chính là Lục Nhân Tà Thần. Người phía tây là kẻ mang cảm hạp mà Hoa Tinh mới gặp hôm qua, người này là một trong Ngũ Dị Thần Châu, ngoại hiệu là Hắc Thủy Ma Sát. Cuối cùng chính là người mà Hoa Tinh theo dõi này giờ, cũng mặc một bộ hắc y, khoảng lục tuần, Nhân Nghĩa Kim La Thiên Sát, cũng là một trong Ngũ Dị Thần Châu.

Kỳ thực, Ngũ Dị Thần Châu, chính là năm người tà mà quỷ quái, gồm Lục Nhân Tà Thần, Quỷ Thư Sinh, Hắc Thủy Ma Sát, Kim La Thiên Sát cùng với Huyết Nga Lão Quái. Năm người này đều là tuyệt thế cao thủ trong hơn bảy mươi năm trước, đến lúc này mới tái xuất võ lâm. Hiện tại, Ngũ Dị đã có tới bốn, chỉ còn lại một người cuối cùng là Huyết Nga Lão Quái.

Bất ngờ, một bóng đen từ xa đã bay tới trong chớp mắt, vô thanh vô tức hạ xuống bên cạnh bốn người. Quan sát kỹ, thế nhưng lại chính là hắc y nhân đeo mặt nạ Tu La, không thể tưởng tượng được là hắc, khó trách võ công của hắc lợi hại như vậy. Huyết Nga Lão Quái vừa đến, Lục Nhân Tà Thần đã cất tiếng: “Lão quái, như thế nào lại chậm trễ vậy, hại chúng ta đợi không ít thời gian rồi đó? Không phải là lão cố chứ?”

Huyết Nga Lão Quái liếc nhìn hắc, lạnh lùng nói: “Ta có việc, cho nên mới tới trễ. Bây giờ có chuyện gì, các người nói đi, đừng làm mất thời gian của ta.”

Lục Nhân Tà Thần hừ lạnh một tiếng: “Trong Ngũ Dị chúng ta, thì người bài danh đệ nhất, Thiên Sát đệ nhị, Địa Sát đệ tam, ta đệ tứ, lão quỷ cuối cùng. Nhiều năm trôi qua rồi, ta cũng không có màng đến cái gì mà đệ nhất nữa. Dù sao có chiếm lấy đệ nhất, cũng không phải chính thức là thiên hạ đệ nhất, có cái gì tài giỏi đâu chứ. Chuyện hôm nay, để lão quỷ nói, lão giải thích mới là tốt nhất.” Dứt lời, liếc nhìn Quỷ Thư Sinh.

Quỷ Thư Sinh nhẹ nhàng phe phẩy vũ phiến trong tay, nhìn bốn người, chậm rãi nói: “Lần này tụ hội ở đây, chủ yếu là về sự tình Long Môn thạch quật và Độc Long cốc. Nghe nói bên trong Long Môn thạch quật có cất giấu một quyển Phật điển của Phật môn đã thất truyền gần hai trăm năm, nơi đó còn có một bộ Phật Quang Thần Công, uy lực vô cùng, là một trong thất đại võ thượng tuyệt học của Phật môn. Còn sự tình Độc Long cốc thì ta có chút mơ hồ. Theo tin tức ta được biết, họ đã bắt đầu xuất hiện trong chốn giang hồ, đối với chúng ta là sự tình cực kỳ bất lợi. Năm xưa chúng ta đã gây ra cái chuyện như vậy, nghĩ đến chỉ sợ là Độc Long cốc sẽ không chịu bỏ qua đâu, vì thế ta mới kêu gọi mọi người tập hợp lại, hy vọng mọi người cẩn thận, nếu cần thì chúng ta sẽ liên thủ đối phó với Độc Long cốc.” Vừa nghe thấy vậy, thần sắc của bốn người đều biến hóa không ngừng, hiển nhiên ba chữ Độc Long cốc có tác động rất lớn đến thâm tâm của bọn họ.

Trong võ lâm có lưu truyền rằng: “Nhất cung, nhị các, tam cốc, tứ viện.” Trong đó tứ viện tự nhiên chính là chỉ Võ Lâm tứ đại thư viện, mà nhất cung, nhị các, tam cốc là chỉ nơi nào đây? Thực ra, tam cốc là nói về Không Quy cốc, Độc Long cốc, Thiên Cơ cốc. Trong đó Thiên Cơ cốc chủ yếu là nơi để công bố Thiên Bảng, cũng là nơi mà võ lâm nhân sĩ biết đến nhiều nhất. Đối với Không Quy cốc và Độc Long cốc thì rất ít người bình phàm biết đến, càng làm tăng thêm cho nó cái vẻ màu thần bí.

Trong ba cốc, thì Không Quy cốc bài danh đệ nhất, là cốc thần bí nhất trong truyền thuyết, hầu như không ai biết vị trí của Không Quy cốc. Độc Long cốc bài danh đệ nhị, nghe nói tại Tây Vực có một vùng đất tuyệt địa thần bí, độc long độc vật rải rác khắp nơi trên mặt đất, thập phần âm trầm kinh khủng. Người trong cốc rất hiếm khi qua lại với võ lâm Trung Nguyên, ngay cả Tây Vực cũng vậy, cho nên bí ẩn một cách dị thường. mà Thiên Cơ cốc trong chốn võ lâm, bởi vì là nơi gây sự chú ý với võ lâm nhân sĩ nhiều nhất, ai ai cũng thường xuyên nhắc tới, hết ngày này qua tháng khác, thành thử chúng nhân đã quá quen thuộc với địa danh này. Song trong ba cốc dương danh thiên hạ thì Thiên Cơ cốc bài danh cuối cùng. Bởi thế có thể thấy được, Không Quy cốc và Độc Long cốc chẳng phải là vùng đất lành gì cả.

Đối với nhị các, thì đó chính là Thiên Tâm các và Thánh Kiếm các, những nhân vật xuất thân từ hai các đều danh chấn võ lâm. Nhắc lại ngày đó, có một vị là Thiên Tâm Thánh Nữ Sở Nhược đã từng bài danh đệ tứ trên Thiên Bảng, đích thị xuất thân từ Thiên Tâm các. Mà trên Thiên Tiên Phổ lần này có Thánh Tâm Ngọc Nữ Lý Vân La bài danh đệ nhị, cũng xuất thân từ Thiên Tâm các. Mà Thánh Kiếm các, cũng có những nhân vật phong vân dương danh thiên hạ, bài danh đệ nhất trên Thiên Tiên Phổ lần này, xếp thứ năm trên Thiên Bảng là Hàng Long Tuyệt Kiếm Lâm Tâm Dao, xuất thân từ Thánh Kiếm các.

Còn lại một cung là thần bí nhất, được truyền tụng trong võ lâm là Long Thần Thiên Cung, Long Thần Thiên Cung này đã xuất hiện trong võ lâm khoảng hai trăm năm, vẫn là một nơi thần bí trong truyền thuyết, cho tới bây giờ vẫn không ai chính thức nhận biết, rốt cuộc là nó ở nơi đâu? Cũng không ai gặp qua nhân vật trong Long Thần Thiên Cung, truyền thuyết cũng vẫn chỉ là truyền thuyết được lưu truyền mà thôi, không ai có thể giải thích được sự tình này.

Lúc này, Hắc Thủy Ma Sát than thở: “Không thể ngờ sau sáu mươi năm, bọn họ vẫn không bỏ qua chuyện cũ, muốn truy đến cùng. Giờ đây, bọn họ chủ động tìm đến, chắc chắn là không bị chúng ta dễ dàng đẩy lui như trước đây nữa rồi. Hiện tại, chúng ta đều phải cẩn mật đề phòng, vạn nhất xảy ra chuyện phải lập tức liên thủ mới được. Dù sao trước khi chấm dứt hội hoa mẫu đơn, ta tạm thời chưa rời khỏi Lạc Dương, đến lúc có biến nhớ báo cho ta.”

Kim La Thiên Sát nhìn Hắc Thủy Ma Sát hất hàm nói: “Lão tam, nghe nói lão được cái cảm hạp gì đó, không bằng lấy ra ọi người xem thử.” Vừa nghe thấy vậy, ba người còn lại cũng đều nhìn chăm chú vào Hắc Thủy Ma Sát, ánh mắt đó hàm chứa cái ý tứ gì, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Hắc Thủy Ma Sát lạnh lẽo, bất mãn hàm hừ: “Có cái gì đẹp đẽ đâu, chẳng qua cũng chỉ là vật vô giá trị mà thôi. Ta đã mất không ít công phu mới cướp được từ tay kẻ khác, kết cũng chẳng có gì đáng vui mừng. Nếu mấy lão cảm thấy hứng thú, ta sẽ cho coi đây.” Tiếp theo, rất không tình nguyện lấy từ trong người ra một cái cảm hạp lớn khoảng sáu phân, đưa cho Kim La Thiên Sát.

Kim La Thiên Sát cầm lấy, cảm hạp này rất đặc biệt, tỏa ra một ánh sáng rất kỳ lạ, nhìn qua thì thấy Ma Sát còn chưa có mở. Nhìn một hồi, Kim La Thiên Sát mới đưa cho những người khác xem xét, lên tiếng hỏi: “Nhìn cái vật này xem vậy mà không phải bình thường, lão quỷ ngươi luôn là người chịu tìm tòi nhất, lão thử coi có mở được hay không, cũng để chúng ta được mở mang tầm mắt thấy cái bí mật gì ẩn tàng trong đó?”

Quỷ Thư Sinh nhìn cảm hạp trên tay, thông thả nói: “Trong cảm hạp này tồn tại một truyền thuyết, cất giấu một đại bí mật. Có người nói rằng, năm xưa, thiên hạ đệ nhất cao thủ Vô Tâm Thánh Giả để lại một bí tịch võ công và một bản đồ kho báu, cũng có người nói từ rất lâu rồi là Tần Thủy Hoàng đã xây dựng một nơi chứa bảo tàng kho báu cực lớn, ai cũng không dám khẳng định là thật hay giả. Nhưng đã có nhiều người cướp đoạt như thế, tất có nguyên nhân của nó. Chỉ là tạm thời ta cũng không có nghĩ ra cách gì để mở nó, hay là cứ để nó lại bên người ma sát. Đợi đến khi ta có biện pháp, sẽ tìm hãn là được, nếu như mở được, nhất định sẽ gọi tất cả lại, cùng nhau nghiên cứu, như vậy tin tưởng rằng sẽ không có ai dị nghị gì cả? Mặt khác, nhìn cái cảm hạp này, chắc là phải có một cái chìa khóa, nếu có thể tìm được thì chúng ta không cần phí tâm nữa.” Nói xong đưa cảm hạp trả lại cho Hắc Thủy Ma Sát.

Ngay lúc đó, Huyết Nga Lão Quái chợt nhíu mày, buông lời cảnh báo: “Có cao thủ tới, ta đi trước một bước. Có việc cứ tìm ta là được, mấy ngày nay ta sẽ không rời khỏi Lạc Dương.” Thân hình lóe lên, chớp mắt đã ở cách xa hơn hai mươi trượng.

Lục Nhân Tà Thần nhìn về phía đông bắc, nói: “Không ngờ trong thành Lạc Dương, còn có cao thủ như vậy, thực khiến ta cảm thấy bất ngờ, không biết là ai đây?”

Hắc Thủy Ma Sát lạnh lẽo nhìn ba người, một lời chào cũng không nói, xoay người rời đi, rất nhanh đã biến mất. Kim La Thiên Sát liếc nhìn Ma Sát bỏ đi, cười nhạt mà rằng: “Lão muốn biết là ai, có thể đến xem thì biết. Cao thủ như vậy đích xác không nhiều lắm, có thể chính là người trên Thiên Bảng. Chỉ có nhân vật ở đó mới có võ công cao như thế. Ta có việc đi trước đây, các ngươi nhàn rồi, cứ ở lại từ từ mà hàn huyên đi.” Chuyển thân rời khỏi.

Quỷ Thư Sinh cười âm trầm, nhìn Lục Nhân Tà Thần cười nói: “Lão tà, hai người chúng ta là yếu đuối nhất, bọn họ hầu như không để chúng ta vào mắt. Chúng ta cứ ở đây trò chuyện với nhau, đợi kẻ kia tới, theo phân tích của ta, rất có thể là một người, đó là Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh.”

Lục Nhân Tà Thần cả kinh, hỏi: “Ngươi không đùa đó chứ, lão quỷ? Cái tên Hoa Tinh đó... ta cũng từng nghe nói qua, bất quá cũng chỉ là một tiểu mao tử hơn hai mươi tuổi, lẽ nào võ công của tiểu tử đó lại cao cường như vậy? Ta không tài nào tin được.”

Quỷ Thư Sinh cười vang: “Cũng chỉ là suy đoán của ta, nhưng cũng rất chắc chắn, khi nào có cơ hội lão cứ

thử đi xem hần, như vậy sẽ biết. Sở dĩ ta suy đoán như vậy, là bởi vì hần đã để lại một câu nói trong võ lâm, đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu! Lão không nghĩ thử, lời này so với người đó có chút tương đồng hay sao hả?”

Lục Nhân Tà Thần trầm tư trong chốc lát, rồi mới nói: ”Ý của lão là chỉ Đạo Hoàng Bá Thiên với câu nói, một đao trong tay, ta có thiên hạ. Phải chứ? Nếu đã có chút giống nhau, không lẽ nào?”

Quỷ Thư Sinh nhấn mạnh: “Chính là những lời này, theo suy đoán của ta, Hoa Tinh rất có thể chính là truyền nhân của Bá Thiên năm đó. Không tin ngươi cứ đợi lát nữa thử xem hần là sẽ biết ngay thôi.”

Sắc mặt Lục Nhân Tà Thần khê biến, hơi run run nói: “Người muốn thử thì đi mà thử, ta không có đại gì mà chọc đến cái tên Bá Thiên, mà khắp thiên hạ đều khiếp sợ đó, hần mà cầm đao trong tay, tựa như truy hồn ma đao ... thôi ta không dám nghĩ nữa, ta phải đi trước.” Còn chưa nói hết câu đã lắc mình biến mất.

Quỷ Thư Sinh cười ha hả: “Đạo Hoàng Bá Thiên ơi là Đạo Hoàng Bá Thiên, xem ra người trong thiên hạ này, không ai có gan chọc đến ngươi rồi, người nào nghe đến tên ngươi, đều không khỏi tim đập chân run. Hoa Tinh à, đến tột cùng ngươi có phải là truyền nhân của hần không? Ha ha, ta phải điều tra cho kỹ mới được.” Nói xong cũng bay đi mất, chỉ còn để lại những làn gió đang cuốn xoáy.

Sau khi Hoa Tinh rời đi, thân ảnh Hoa Tinh mới lấp ló dưới một tàng cây rợp bóng ngoài mười trượng. Nhìn theo hướng Quỷ Thư Sinh bay đi. Hoa Tinh khê cau mày, tự nhủ: “Giờ đây Ngũ Dị Thần Châu tái xuất, chẳng lẽ đúng như lời lão quỷ nói, là vì Long Môn thạch quật mà tới. Vừa rồi họ nói về Độc Long cốc, cuối cùng năm người bọn họ đã xảy ra chuyện gì với Độc Long cốc đây? Thực khó hiểu. Tình hình càng ngày càng có ý tứ, năm người này tái xuất đã đành, lại cả người của Độc Long cốc tới thần bí cũng xuất hiện, hà hà, càng lúc càng náo nhiệt đây.” Nguyên lai, Hoa Tinh đã sớm ẩn thân rất lâu, lắng nghe toàn bộ câu chuyện họ nói với nhau.

Thấy một bóng người phiêu dật ở phía chân trời, Hoa Tinh mỉm cười khoan khoái, lại thêm một cao thủ nữa rồi. Trong lòng Hoa Tinh trỗi dậy cảm giác hứng thú đến cùng cực, muốn đợi xem cao thủ này cuối cùng là ai.

Lóe lên một cái, đã thấy thân ảnh hạ xuống trước mặt Hoa Tinh, dò xét hần. Hoa Tinh cũng ngăm đánh giá lại người đó, chỉ thấy hần khoảng chừng bốn mươi, tướng mạo bất phàm, từ đôi mắt ánh lên những tia thần quang sung mãn. Mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, tựa như một văn sĩ, trên mặt điểm một nụ cười tự tin, rạng rỡ.

Người đó nhìn Hoa Tinh rồi trầm trồ khen ngợi: “Tiểu huynh đệ, danh tính là gì, nhận thấy huynh đệ là nhất biểu nhân tài, nhân phẩm bất phàm, tương lai sẽ tiến bộ không ngừng, thật hân hạnh được gặp mặt.”

Hoa Tinh vẫn đeo cái điệu cười trên khuôn mặt, nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh, tưởng ta sợ cái gì mà bản lĩnh của ngươi à. Nguyên lai Hoa Tinh cảm giác được, người này đang dùng chân khí dò xét bản thân mình, điều này khiến hần cảm thấy rất bức bối. Hoa Tinh nói: “Tại hạ Hoa Tinh, đa tạ huynh đài đã khích lệ. Thấy dáng vẻ huynh đài vội vã như vậy, tựa như đang muốn tìm người? Còn chưa biết đại danh của huynh đài?”

Người đó nhìn Hoa Tinh, có chút bất ngờ, nhưng thần sắc vẫn thập phần bình thản, cười hào sảng: “Chỉ mới xuất đạo không đến một tháng, nhưng cái tên Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh đã dương danh thiên hạ, cửu ngưỡng, cửu ngưỡng. Lại có thể gặp thiếu hiệp ở đây, ta gọi là Long Vũ, thật cao hứng khi được biết thiếu hiệp. Đúng là ta đang tìm người, không biết thiếu hiệp có nhìn thấy mấy hắc y nhân đi ngang qua đây không, tất cả đều là lão giả có vẻ mặt âm lãnh, tuổi khoảng lục tuần, nếu thấy, mong báo lại cho.” Mỉm cười nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh ra vẻ quan tâm nói: “Nguyên lai là Long huynh, coi bộ Long huynh đi thẳng một mạch đến đây và rất cấp bách, không biết có thể cho tiểu đệ biết Long huynh từ đâu đến không? Những người mà huynh vừa hỏi đích xác tiểu đệ đã thấy qua, rất có thể là người mà huynh muốn tìm.” Hoa Tinh muốn thử hỏi chi tiết về hần, nhằm chứng thực những suy đoán trong lòng.

Ánh mắt Long Vũ trở nên lạnh lẽo, nhưng vẫn nở nụ cười đáp: “Long Vũ ta đến từ một vùng đất không rõ danh tính ở tận biên cương man hoang, nó ra sợ Hoa thiếu hiệp lại cười cho, hay là không đề cập tới vấn

đề này nữa. Nhưng có đúng là Hoa thiếu hiệp đã gặp qua những người đó, không biết có gì đặc biệt không, ngàn vạn lần mong nói lại cho, Long Vũ cảm kích vô cùng.”

Hoa Tinh cười nhạt, trong đầu hiện lên một kế hoạch thâm sâu. Nhìn Long Vũ, Hoa Tinh cười nói: “Vừa rồi, đệ nhìn thấy năm hắc y nhân tập hợp ở đây, tiếc thay đệ không có nhận ra họ. Nhưng mà nghe bọn họ rì rầm nói chuyện, xưng hô với nhau, có người tên là lão quỷ, có người thì gọi là lão quái, còn cả lão tà nữa, rất là kỳ quái, chỉ tiếc bọn họ ở hơi xa, chỉ nghe câu được câu mất mơ mơ hồ hồ. Cũng không biết có phải là người mà huynh muốn tìm hay không?”

Long Vũ nghe vậy, sắc mặt khẽ biến, nhưng ngay lập tức khôi phục lại như cũ, mà cũng không qua khỏi cơn sốt Hoa Tinh. Long Vũ cười nói: “Hoa thiếu hiệp đã gặp đúng người rồi đó, họ chính là người mà ta muốn tìm, không biết Hoa thiếu hiệp có biết họ đi đâu không, hoặc là trong câu nói của họ có gợi ra là sẽ đến nơi nào không?” Ngữ khí vô cùng bình tĩnh, nhưng trong khóe mắt lại toát lên sự nôn nóng, như hiển lộ hết bí mật tận đáy lòng.

Hoa Tinh cười ý vị: “Năm người bọn họ, mỗi người đi một hướng, tiểu đệ cũng không biết họ sẽ đi đâu. Thế nhưng, xét theo những lời họ nói, thì họ có ý ở đây vài ngày. Nghe nói là vì cái gì đó, chỉ tiếc lúc ấy tiểu đệ nghe không rõ, không biết là vì cái gì? Có lẽ Long huynh biết, phải không?”

Long Vũ bần khoản một lúc. Rồi nhìn Hoa Tinh nói lời cảm ơn: “Đa tạ Hoa thiếu hiệp đã nói lại, nhưng bọn họ muốn gì, ta cũng không rõ. Sự tình Hoa thiếu hiệp thuật lại hôm nay, Long Vũ xin ghi lòng tạc dạ, sau này gặp lại, sẽ lấy rượu cảm tạ, bây giờ ta phải đi, cáo từ.”

Hoa Tinh nhìn Long Vũ đi xa dần, vẻ mặt hiện lên sự cao thâm khó lường. Nhếch miệng cười, xoay người bay về hướng Lạc Dương. Gió nhẹ hiu hiu, mang theo một làn hơi nóng bất ngờ ủa đến. Hoa Tinh lẳng không mà đi, cách mặt đất ba phân, chân không chạm đất, tiêu sái Phi thường. Cuồng phong chợt ào tới, nhưng quần áo không chút động đậy, cực kỳ quái dị, tạo nên một phong cảnh li kỳ, hấp dẫn.

Trở lại thành Lạc Dương, nhìn mọi người nhộn nhịp đi lại xung quanh, Hoa Tinh đứng trầm lặng trong một góc sáng. Nhìn cảnh phồn hoa trước mặt, trong lòng hẩn hứa như có cái gì đó đang dần dần thay đổi, thần sắc từ từ bừng sáng lên. Ánh mắt trở nên ôn nhu, lại nở nụ cười tà dị, nhẹ nhàng bước đi, hoà vào dòng người tấp nập. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Về đến nơi, thấy Vô Mao lão đạo đang uống rượu một mình, Hoa Tinh cảm thấy có chút kỳ quái. Vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau lão, vỗ nhẹ lên vai, lão giật nảy mình lên, kinh ngạc nhìn hẩn, Hoa Tinh không khỏi mỉm cười đắc ý.

Lão đạo vừa thấy hẩn đã mắng ngay: “Tiểu tử ngươi muốn dọa chết ta à, xuất quỷ nhập thần trở lại. Hoa Tinh a, nơi này không có lấy một điểm vui vẻ, mấy tiểu nha đầu kia thì quả là lợi hại, lão đạo ta đều bị chúng khi dễ, cho nên một người một mình uống rượu như thế này đây. Mấy tiểu nha đầu kia ấy à, đặc biệt là nha đầu Thượng Quan Yến, thực đáng sợ mà, ta đối với nó chỉ dám kính nhi viễn chi mà thôi, sợ nó quá đi mất.”

Hoa Tinh hồ hững đáp: “Nếu lão sợ, thì cứ ở đây thông thả mà thưởng thức rượu ngon nhé, ta không chọc lão nữa, ta còn phải vào xem các nàng đang làm gì vậy?” Vỗ vỗ lên vai lão, mỉm cười tiến vào. Lão đạo liếc nhìn hẩn, ánh mắt lộ ra thần sắc đồng tình, tiểu tử, tội cho ngươi quá, ngươi có phúc mà không biết hưởng. Ngươi nên trân trọng đi, cứ từ từ mà thưởng thức đi nhé.

Hoa Tinh đứng trước cửa, mỉm cười nhìn Thượng Quan Yến và Mai Hương đang chơi đùa, Âm Vũ và Trần Lan thì cười vui vẻ xem, còn Đường Mộng, Liên Phượng và Lãnh Như Thủy đang ngồi quanh bàn trò chuyện. Hoa Tinh chậm rãi đi vào, thoáng nhìn hai nàng đang chơi đùa, rồi ngồi bên cạnh Lãnh Như Thủy, nhìn tam nữ.

Âm Vũ thấy Hoa Tinh như vậy, hiểu được tâm tư của hẩn, kéo Trần Lan đi ra ngoài, để tránh ảnh hưởng đến hẩn. Trần Lan nhìn Âm Vũ, khẽ nói: “Tiểu Vũ, hình dáng của muội nhất định rất đẹp phải không?”

Âm Vũ nghe vậy, sững sờ nhìn Trần Lan, lời này của nàng là có ý gì đây. Âm Vũ khẽ đáp: “Tỷ tỷ cũng vậy nữa? Chẳng lẽ không xinh đẹp sao? Công tử mỗi lần nhìn tỷ, đều lộ ra vẻ hạn như tình, kỳ Tiểu Vũ đã thấy hết rồi. Mặc dù đi theo công tử không lâu, nhưng muội cũng rất hiểu được tâm tư của công tử, biết công tử là con người nghĩa nặng tình thâm, không phải là con người phụ bạc. Mặc dù có khi công tử rất

háo sắc, nhưng không thể không thừa nhận, công tử đều rất yêu thương mỗi người ở bên cạnh, khiến cho những ai sống chung với người đều bị công tử hấp dẫn, dần dần rơi vào lưới tình của công tử.”

Trần Lan thở dài: ”Muội nói đúng, ở chung với hắn càng lâu, càng bị hắn cuốn hút, càng khó có thể quên. Tiếng cười của hắn, càng lúc càng có lực hấp dẫn mạnh mẽ, hắn đang dần trưởng thành, dần tỏa ra một mùi lực vô hình, lôi cuốn những nữ nhân mà hắn tiếp xúc. Ba mỹ nữ trong phòng, chỉ e là sau này cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, sẽ bị hắn dùng tính cách và nhu tình mà mê hoặc, mà trói chặt vào lưới tình của hắn thôi.

Ám Vũ cười nói: “Tất cả đều do duyên phận, kiếp này gặp được công tử, như vậy đã là quá đủ, còn cầu mong chi hơn nữa? Chẳng lẽ tỷ tỷ quên được công tử hay sao, muội thấy rằng tỷ không thể làm được điều đó?” Tiếp tục nói nhỏ bên tai Trần Lan một câu, Trần Lan đỏ mặt yêu kiều mẩn: “Tiểu nha đầu người dám giễu cợt ta, xem ta có buông tha người hay không.” Giơ tay đánh về phía Ám Vũ. Ám Vũ cười lớn khiêu khích, và cảnh mi rượt ta chạy, truy đuổi lẫn nhau làm náo động là cả một góc, khung cảnh cực kỳ vui vẻ.

Mà trong phòng, Hoa Tinh đang uốn ba tấc lưỡi toàn lực thi triển liên diễm chi kế, muốn đem toàn bộ ba mỹ nữ nắm trong tay, thu vào hậu cung của hắn, hòng làm tăng thêm vẻ diễm lệ của hậu cung. Hắn có thể thành công hay không, rất khó nói, dù sao thì ba nữ nhân này không còn là thiếu nữ mới lớn, ngây thơ như Mai Hương nữa, nếu không nắm bắt được tâm tư một cách chính xác, thì chẳng dễ dàng chiếm lấy tình cảm của các nàng vậy.

92. Chương 92: Ám Dạ Tập Kích

Hoa Tinh nhìn ba vị đại mỹ nữ, trong mắt ánh lên hắc sắc quang hoa, một luồng khí tức vô thanh vô tức vây lấy xung quanh bên người tam nữ. Thấy tam nữ không ai lý đến mình, Hoa Tinh cười quỷ dị. Con mắt dần dần thân thể của tam nữ, ngấm đánh giá tam nữ, ai cũng vô cùng kiều diễm, mỗi người có một nét đẹp riêng của mình.

Sau khi dò xét hồi lâu, Hoa Tinh kết luận, Đường Mộng có song nhũ đỉnh lập, vươn cao, mùi lực dụ hoặc cực lớn. Mà trên người Liên Phượng lại có cái vận vị như đóa hoa cúc đại đang uốn mình trong gió, hiện lên sự yếu mềm, muốn được chở che. Lãnh Như Thủy lại tạo cho người ta cảm giác thanh tao, thoát tục, bộ y phục vượt lên đồn bộ rồi bó chặt lấy eo, cực kỳ hấp dẫn con mắt của nam nhân. Hoa Tinh bỗng nhiên cười nói: “Ba ngôi sao sáng tựa vầng nhật nguyệt, ba nữ nhân trò chuyện như thủy phượng ngâm nga, ba nàng ngồi trước mặt, có từng nhớ Hoa Tinh?” Hắn nói vớ va vớ vẩn như vậy cũng chỉ để lôi kéo sự chú ý của ba nàng mà thôi.

Tam nữ đều chuyển nhãn qua nhìn hắn, mỗi nàng cảm nhận một dạng khác nhau. Đường Mộng an ủi: “Nếu người cảm thấy buồn chán, thì đi tìm mấy người Cô Ngạo trò chuyện đi. Chủ đề chúng ta đang nói, người sẽ không cảm thấy hứng thú đâu.”

Liên Phượng tiếp lời: “Hôm nay, khó có dịp gặp mặt Như Thủy, cho nên không có thời gian chiếu cố đến đệ. Đệ đệ nếu muốn thì có thể ngồi nghe, nếu không thì đi tìm hai tiểu cô nương kia mà vui đùa vậy.”

Ánh mắt Lãnh Như Thủy phảng phất như đang nghĩ đến cái gì đó. Hề đôi môi đào, dịu dàng nói: “Khẩu tài của Hoa công tử quả là hay! Xuất khẩu thành chương, diệu ngữ liên châu, thật không hổ là Phượng Hoàng đặc sứ.” Giọng nói đều đều, không nghe ra là ca ngợi hay châm chọc nữa đây.

Hoa Tinh nhìn chằm chằm vào nàng, không để nàng có cơ hội né tránh, xuất một tia quang hoa màu đen, tạo ra thần thái say mê lôi cuốn nàng. Hoa Tinh cười thích thú: “Đa tạ nàng đã ca ngợi, đương nhiên nếu là châm chọc thì ta cũng sẽ không để ý. Lần này, Như Thủy cô nương cũng đến để xem hoa hội sao? Hay là còn thêm cả vì cảm hấp, hoặc là vì Long Môn thạch quật mà tới nữa?”

Lãnh Như Thủy cảm thấy lòng mình xao xuyến không ngừng. Nàng sợ hãi, tận lực giữ nguyên sự bình tĩnh, khẽ đáp: “Hoa công tử hỏi chuyện này là có ý gì? Chẳng lẽ ta tới nơi này làm ảnh hưởng đến công tử hay

sao? Ta có thể không trả lời được chăng?” Ba câu hỏi ngược lại liên tiếp được nàng đưa ra, ngữ khí Lãnh Như Thủy vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, không muốn để mất đi sự tự tôn, cao ngạo của nàng. Đối với một nữ nhân kiên cường như nàng mà nói, thì bức tường của trái tim sẽ không dễ dàng mà công phá được, cho dù đó là người mà nàng có cảm tình đi chăng nữa.

Hoa Tinh nhìn nàng, rồi ánh mắt chuyển qua Đường Mộng và Liên Phượng: “Nếu nàng đã không muốn nói, ta cũng chẳng miễn cưỡng. Nếu gặp khó khăn, cứ tìm tới ta. Bây giờ trong thành Lạc Dương, cao thủ có thực lực trên Thiên Bảng đã có ít nhất là sáu người, ta chỉ hy vọng các nàng phải cẩn trọng. Ta không thể chiếu cố đến từng người, vì vậy mọi người không có việc gì thì đừng có chạy loạn lên, hoa hội Lạc Dương lần này, sợ rằng sẽ có nhiều sự tình xảy ra ngoài ý muốn.” Sau đó đứng dậy, mỉm cười chào tam nữ, xoay người bỏ đi.

Trở lại phòng mình, Hoa Tinh nằm trên giường, trong lòng suy nghĩ mông lung về ba nữ nhân khó xử đó, đều là những nữ nhân thanh cao ở xa ngàn dặm. Bản thân mình muốn có các nàng, e là phải tốn không ít thời gian, may ra mới có hy vọng. Nhìn lên nóc nhà, Hoa Tinh nhớ lại suốt chặng đường tới lúc đến thành Lạc Dương, mục đích thực sự của đoàn người bên mình còn chưa bại lộ, ngoại trừ những người bên cạnh, tạm thời còn không ai biết thực ra chuyến đi này là vì Bách Hoa Môn. Nghĩ vậy, Hoa Tinh nở nụ cười đắc ý, lại nhớ về những nữ nhân từng gặp gỡ.

Từ khi bắt đầu vào thành Trường An, đã có vô số nữ nhân đến rồi lại đi, khởi đầu một chuyến lữ hành kỳ thú. Ngẫm lại, người đầu tiên gặp gỡ chính là Trần Lan, bây giờ đã bị mình chiếm lấy trái tim, có thể tùy thời mà hưởng thụ sự xinh đẹp của nàng. Người thứ hai là Mai Hương, quan hệ giữa hai người, cả thiên hạ đều biết, không cần phải nhắc đến. Thứ ba và thứ tư là Tiểu Bình và Tú Quyên, coi như là một đoạn duyên phận, nếu không sao có thể gặp? Chỉ là không biết hiện nay các nàng ra sao.

Nữ nhân thứ năm là Thu Nguyệt, cũng đã đính ước, xem như đã là kiều thê của mình. Thứ sáu là Âm Vũ, một thiếu nữ sát thủ đẹp tựa thiên tiên, cũng đã bị mình thu phục, toàn tâm toàn ý đi theo mình. Nghĩ đến Âm Vũ, còn có một muội muội, đang nằm trong tay địch nhân, phải sớm cứu lấy nàng mới được, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Thứ bảy là tuyệt sắc mỹ nữ bài danh đệ nhất trên Bách Hoa Phổ, Bạch Ngọc U Lan Nguyệt Vô Ảnh. Nhớ tới tình cảnh lúc gặp nàng, Hoa Tinh nhịn không được thở dài ngao ngán, có lẽ muốn chiếm lấy nữ nhân xinh đẹp này cũng phải tốn hao không ít tâm cơ. Hiểu lầm của hai người trong lúc đó, chỉ sợ khó lòng giải thích được, phải đợi đến khi gặp gỡ rồi tính tiếp.

Thứ tám là Thánh Tâm Ngọc Nữ Lý Vân La, tuyệt thế mỹ nữ bài danh thứ hai trên Thiên Tiên Phổ. Nàng có dung nhan kiều diễm, lộng lẫy một cách lạ kì, khiến Hoa Tinh không khỏi cứ mãi nhớ nhung. Chắc là nàng đã tới Phượng Hoàng thư viện, bây giờ đang cùng hàn huyên, tâm sự với ba vị kiều thê của mình. Tưởng tượng đến đây hẳn lại nở nụ cười khoái trá, vì có tám nàng tuyệt thế mỹ nữ trên Thiên Tiên Phổ thì mình đã sở hữu đến một nửa rồi.

Thứ chín là Quý Nguyệt Mai, nàng này đối với Hoa Tinh, thì phần nhiều còn nghiêng về dự vọng của nam nhân. Có thể vì tình huống gặp nhau giữa hai người, mới tạo ra kết quả như vậy. Nhưng nếu đã gặp nhau cũng là có duyên, Hoa Tinh ta đây cũng không phải kẻ so đo, nên tất nhiên sẽ đem lòng nàng vào hậu cung, để có thể thưởng thức một chút phong vị khác thường. Có lẽ chính là bản tính của nam nhân.

Thứ mười là Tô Ngọc, nàng là thiếu nữ xinh đẹp vừa mới quen. Đối với thiếu nữ này mà nói, Hoa Tinh nhận nàng, đồng thời cũng gánh luôn cả nguy hiểm to lớn vào người. Đương nhiên hiện tại vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, vạn nhất có người phát hiện thân phận thật sự của Tô Ngọc, khi đó e rằng không dễ gì mà giải quyết. Thế nhưng, cuối cùng Hoa Tinh đã quyết định lựa chọn trợ giúp nàng, muốn xem kết quả sẽ như thế nào.

Trong mười người, ngoại trừ Bạch Ngọc U Lan Nguyệt Vô Ảnh và Tô Ngọc mới quen ra, những người khác đều có thể nói là nữ nhân của Hoa Tinh, cả đời này sẽ không thay đổi. Mà ngoài mười nữ nhân đó ra, Hoa Tinh còn gặp gỡ không ít nữ nhân khác nữa. Cẩn thận tính toán trước sau, có đến không dưới bảy người.

Người đầu tiên mà Hoa Tinh gặp chính là Lâm Phương, đáng tiếc mỹ nữ bài danh thứ bảy trên Bách Hoa Phổ này, ở trên bảng chưa đến một tháng, đã trở thành đóa hoa rừng tàn úa, thực sự là khiến người tiếc

hận. Tiếc thay cho tấm chân tình giữa nàng và Trọng Sơn, có lẽ chính như Hoa Tinh vừa nhìn thấy Trọng Sơn mà nói, kiếp này bọn họ có một khuyết điểm gì đó, mà không đến được với nhau.

Sau đó, Hoa Tinh gặp Thượng Quan Yến, Hoa Sơn Trương Tuyết, cùng với Đường Mộng, Liên Phượng và Lãnh Như Thủy, hơn nữa trong lúc vô tình cũng thấy cả Liễu Diệp Nhân, tổng cộng là bảy nàng. đọc truyện tại . Trong bảy người, Lâm Phượng đã mất, Liễu Diệp Nhân cũng chỉ thấy sơ qua, không có khả năng tạo ra kết quả gì. Còn lại năm người. Thượng Quan Yến và Khúc Trúc là đôi rất đẹp, Hoa Tinh không muốn làm phá rối bọn họ, mặc dù Hoa Tinh rất thích tiểu nha đầu Thượng Quan Yến ương bướng này, nhưng Hoa Tinh không phải hạng tiểu nhân ti bỉ, sẽ không làm ra cái chuyện gì mà hoành đao đoạt ái.

Mà đối với tam nữ Đường Mộng, Lâm Phượng và Lãnh Như Thủy, Hoa Tinh rất có hứng thú, đang có chủ ý với tam nữ, đang bày mưu tính kế làm thế nào để chiếm lấy trái tim của ba nàng. Đối với Hoa Sơn Trương Tuyết, Hoa Tinh cũng chỉ biết tiếc rẻ, thân phận của nàng thực sự rất vi diệu, khiến Hoa Tinh không dám nghĩ hàm hồ. Mặc dù đứng ở góc độ nam nhân mà nói, Trương Tuyết là mỹ nữ mang tư vị của một nữ nhân thành thực, có lực cuốn hút rất lớn đối với nam nhân, nhưng Hoa Tinh cũng chỉ có thể dùng con mắt để mà hâm thưởng, chứ không dám có ý niệm sai khác trong đầu

Nằm trầm tư suy nghĩ, chính hắn cũng không ngờ mình lại gặp đến mười bảy mỹ nữ, đông như thế, nếu thêm cả ba mỹ nữ ở Phượng Hoàng thư viện vào, thì tổng cộng có đến hai mươi nàng, thực sự là khiến cho người ta có thể tin tưởng mà. Có lẽ đời này, nhất định là người cũng như tên, thoát không khỏi vận mệnh hoa tâm, đa tình, một cuộc đời lữ hành đi khắp thế gian để mà truy cầu mỹ nữ.

Hoa Tinh đang muốn gặp nữ nhân, thì nữ nhân tới, cửa phòng bật mở, hai giai nhân Mai Hương và Thượng Quan Yến cười hy hy tiến vào. Nhìn Hoa Tinh nằm ở trên giường, mắt ngó lên trần nhà, Mai Hương cười nói: “Sao huynh lại ngủ ở đây, có phải ở một mình cảm thấy không vui không?” Thượng Quan Yến rằng: “Đại ca à, có phải là huynh rất nhàm chán không, không bằng cùng chúng muội chơi rượt bắt đi? Rất là hay đó, cam đoan sẽ làm cho huynh vui vẻ lại ngay.” Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp liên hồi, muốn tính kế gì đó với Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn hai nàng, rất dễ dàng nhận ra trong ánh mắt của Thượng Quan Yến không ý tốt, trong lòng Hoa Tinh ngầm suy đoán, không biết các nàng đang âm mưu cái gì đây. Hoa Tinh cười thầm, muốn lừa ta sao, hảo a, chúng ta sẽ thử xem ai lừa được ai? Hoa Tinh đứng dậy, cười đáp: “Cái gì mà rượt bắt chứ, huynh bây giờ đang chán không có cái gì chơi đây. Nếu vậy sẽ bồi tiếp hai vị đại mỹ nữ chơi rượt bắt, cũng là vinh hạnh cho huynh vậy. Nói đi, chơi rượt bắt như thế nào?”

Thượng Quan Yến cười hì hì: “Trò chơi rất đơn giản, chúng ta sẽ chơi trò bịt mắt bắt dê. Cái trò bịt mắt bắt dê này chắc là huynh cũng biết, huynh sẽ phải bịt mắt lại và rượt bắt chúng muội, thế nhưng phải để Mai Hương điểm phong huyết đạo của huynh trước, bằng không với võ công cao cường như vậy, huynh nhắm mắt lại cũng có thể bắt được chúng muội, như thế sẽ không hay nữa. Thế nào, có dám chơi không?” Nói xong lại tiếp tục chớp chớp đôi mắt một cách câu dẫn nhìn Hoa Tinh, tỏ ý mời gọi, chỉ sợ Hoa Tinh không dám chơi.

Hoa Tinh cười nói: “Bịt mắt bắt dê à? Được. Muội đã nói vậy, ta cũng đáp ứng, nhưng nếu để huynh bắt được, gọi đúng tên, vậy có cái gì hay ho không? Lấy gì đặc biệt để thưởng cho huynh đây

Thượng Quan Yến cười khúc khích: “Đương nhiên có rồi, ở đây muội có một cây mười viên kẹo hồ lô, mỗi lần huynh bắt trúng, sẽ thưởng cho huynh một viên, dùng để cổ vũ. Bây giờ chúng ta bắt đầu, thích quá đi thôi.” Rồi kêu Mai Hương phong trúng nhụy huyết của Hoa Tinh, để hắn không thể thi triển nội công. Hơn nữa che mắt Hoa Tinh lại, dò xét kỹ càng, đến khi Mai Hương cảm thấy hài lòng mới thôi.

Hai người Thượng Quan Yến và Mai Hương ra đứng ở cửa phòng, thấp giọng thương lượng một lúc, hai nàng mới cười khẽ vài tiếng, hiển nhiên là nghĩ ra một kế hoạch tuyệt diệu, dùng để đối phó Hoa Tinh. Chỉ thấy hai nàng, một trước một sau, tạo thành một hàng dọc, Thượng Quan Yến ở phía trước khẽ lên tiếng: “Được rồi đó, huynh có thể bắt đầu.” Sau đó cùng với Mai Hương tách ra hai bên tả, hữu, mỗi người cầm một nhánh cây con, nhìn bộ dạng như muốn đánh người.

Hoa Tinh cười thầm trong lòng, nghĩ phải làm thế nào để đùa giỡn với hai cô nương tinh nghịch này. Từ sau khi sau khi gặp Thượng Quan Yến, Mai Hương lại càng trở nên ương ngạnh hơn nữa. Lúc này Hoa Tinh nhận biết rất rõ ràng vị trí của hai nàng, căn bản là Mai Hương không phong bế được huyết đạo của hắn.

Cũng chỉ tại hai cô nương tinh quái này quá trong sáng, không ngờ được võ công của mình và Hoa Tinh lại chênh lệch nhiều như vậy, bằng vào các nàng mà đủ khả năng chế trụ được huyết đạo của Hoa Tinh sao?

Hoa Tinh cố ý làm ra vẻ không tìm được các nàng, song thủ khua loạn lên phía trước, lớn tiếng gọi: “Huynh bắt đầu đây, huynh tới đây.” Đi tới gần chỗ hai nàng, Hoa Tinh làm bộ như không cảm giác được gì cả, cảnh này khiến hai nàng có chút yên tâm. Thượng Quan Yến nháy mắt với Mai Hương một cái, hai người cùng lúc dùng nhánh cây đánh nhẹ vào tay Hoa Tinh.

Hoa Tinh vội rút tay lại, xuýt xoa nói: “Hai muội lại nghịch như thế, dám dùng cái gì để đánh huynh sao, coi huynh bắt được hai muội sẽ trừng phạt thế nào.” Đoạn di chuyển về hướng Mai Hương. Mai Hương cười với Thượng Quan Yến, nhẹ nhàng nhảy tót sang bên đó, đứng chung với nàng.

Thấy Hoa Tinh quờ quạng tay chân loạn xạ, hai nàng đều thầm cười trộm, nét mặt cực kỳ thích thú. Hoa Tinh lại cất tiếng: “Nhất định là ở bên kia, bên này không có, sang bên kia tìm mới được.” Tiếp theo xoay người, tiến về hướng hai nàng. Hoa Tinh làm ra cái bộ dạng quái lạ, cố ý nghiêng sang đông ngả sang tây, khiến hai nàng không đoán được hẳn muốn đi về bên nào, tức thời không biết né tránh về đâu.

Chân khí Hoa Tinh tập trung trên người Thượng Quan Yến, muốn nhân cơ hội hí lộng nàng một phen, coi nàng có dám nghịch ngợm nữa không, ngay cả mình cũng dám trêu vào. Mắt thấy hẳn tiến đến càng ngày càng gần, trong mắt hai nàng lộ ra tia kinh hoảng, thầm mừng Hoa Tinh giảo hoạt. Thượng Quan Yến kéo Mai Hương, chỉ tay về bên trái, ý muốn nàng đi về bên trái, còn mình chạy bên phải, Mai Hương gật nhẹ đầu đáp ứng.

Hai nàng, một tả một hữu, rón rén bước đi. Hoa Tinh cũng đã cảm nhận được, song thủ vươn dài, khua loạn lên, tiến về phía Mai Hương, khiến cho hơi hoảng, cố gắng né tránh. Mà khóe miệng Thượng Quan Yến lại cười đắc ý, tựa hồ khen ngợi sự thông minh của mình. Hoa Tinh muốn bắt mình sao, còn lâu á!

Song, Thượng Quan Yến cao hứng quá sớm rồi, Hoa Tinh chụp loạn một hồi, tựa như chẳng trúng cái gì, lập tức chụp tay về hướng Thượng Quan Yến. Hết thấy đều là rất tự nhiên, không một chút sơ hở. Mai Hương đang né tránh khổ sở song thủ của Hoa Tinh, rồi ngờ rằng mình sắp bị bắt được, thì Hoa Tinh lại bất thành linh dờn mục tiêu sang hướng khác.

Mà thân thể Thượng Quan Yến lại đang ở ngay sau lưng Hoa Tinh, khi hẳn vừa quay ngoắt lại, là nàng đã đối mặt với hẳn, không kịp né tránh, chỉ kịp xoay người lại định bỏ chạy, thì đã bị hẳn ôm chặt lấy rồi. Hiện giờ, trong lòng Hoa Tinh xuất hiện cảm giác đắc ý, song thủ vừa lúc chạm vào Thượng Quan Yến, liền thuận tay ôm lấy nàng. Song thủ cố ý chụp vào song nhũ mềm mại, nắm chặt lấy không chịu buông ra, nhân cơ hội xoa bóp, vuốt ve ngọc thể, cố gắng cảm nhận tư vị tuyệt vời trong phút giây ngắn ngủi đó.

Hoa Tinh nhếch mép cười, lớn tiếng nói: “Hương nhi, ta đã bắt được muội rồi, để xem muội chạy đi đâu. Muội vừa rồi dám đánh huynh hử, xem huynh trừng phạt muội như thế nào. Khả khả.” Cười khả khả hai tiếng, lại tiếp tục xoa nắn ngọc nhũ trong tay, ngón tay mân mê lên ngọc châu miễn cảm.

Thượng Quan Yến xấu hổ vô cùng, đây là lần thứ hai bị Hoa Tinh sờ soạng song phong như vậy. Mà lần này lại do chính nàng bày ra cái trò bịt mắt bắt dê, huống hồ Hoa Tinh bị che mắt rồi, tưởng nhầm nàng là Mai Hương, khiến nàng không dám hé răng đến nửa lời. Hơn nữa, giờ đây nàng như vô lực, không tìm được cách nào thoát khỏi ma trảo của Hoa Tinh, thân thể bị hẳn vuốt ve, tạo ra một sự kích thích khác thường, ẩn tượng mạnh mẽ trong thâm tâm nàng.

Hoa Tinh cười thầm, tiểu nha đầu muốn đấu với ta hử, coi nàng sau này còn dám hí lộng ta nữa không. Vừa nghĩ vừa cảm thụ cảm giác tuyệt vời. Mai Hương nghe Hoa Tinh nói như vậy, cũng nghĩ rằng hẳn vô tình bắt nhầm người. Không khỏi cười nói: “Hoa Tinh huynh thua rồi, muội ở đây mà, còn không buông Thượng Quan Yến ra. Giờ huynh thua rồi, phải phạt như thế nào đây.” Bởi vì Hoa Tinh quay lưng lại với Mai Hương, nên nàng cũng chẳng biết hẳn đang làm cái trò khỉ gì cả.

Chỉ thấy thân thể Hoa Tinh run lên, như giật mình sợ hãi, tất nhiên là hành động rất hợp tình hợp lý, không có lấy một chút khiên cưỡng nào. Hoa Tinh lại còn cố dấm ăn xôi bóp thêm mấy cái nữa, mới chịu buông thân thể Thượng Quan Yến ra, lui lại hai bước, tháo khăn che mắt ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn Mai Hương, vẻ mặt thập phần lúng túng, tựa như vì bắt lầm người mà cảm thấy gượng gạo.

Sắc mặt Thượng Quan Yến đỏ bừng, quay lại lúu rúu vài từ không rõ tiếng: “Không chơi nữa, ta mệt rồi, ta về trước nghỉ ngơi đây.” Bối rối chạy ra ngoài. Mai Hương gọi với theo muốn giữ nàng lại, mà nàng vẫn bỏ ngoài tai, một mực chạy thẳng đi. Ánh mắt Mai Hương lộ ra tia khó hiểu, chẳng phải nàng rất thích chơi đùa sao, tự nhiên mới chơi có một lát, đã bỏ đi như vậy rồi? Thực không hiểu nổi.

Nhìn Hoa Tinh, Mai Hương cười hì hì: “Chắc là huynh rồi, huynh xem đã làm Thượng Quan Yến giận dữ mà bỏ đi rồi kìa, bỗng dưng làm mất hứng, muội không đùa với huynh nữa, huynh đi tìm Tiểu Vũ và Tiểu Tuyết mà chơi đi.” Sau đó làm cái mặt quỷ với Hoa Tinh, đoạn bỏ đi. Hoa Tinh nhìn theo bóng lưng nàng, đờm nét nhu tình, thật sự là một tiểu quỷ ương bướng, đáng yêu.

Ra khỏi phòng, Hoa Tinh định đi ra ngoài Mẩu Đơn các. Đang đi trong hành lang, thì gặp một hạ nhân đang bưng nước đi tới. Kẻ đó đi rất nhanh, Hoa Tinh né người sang nhường đường, bất thành linh cái khay đựng chén nước rung lên, theo quán tính rớt xuống, khiến cho kẻ hạ nhân rất lo lắng, thân thể không tự chủ được ngã nhào lên người Hoa Tinh.

Trong lòng Hoa Tinh đột nhiên trỗi dậy một cảm giác hung hiểm, biết có biến, chớp mắt đã lui ra ngoài ba trượng, vô thanh vô tức tránh được đoản đao đâm tới của kẻ hạ nhân đó. Thấy sự kinh ngạc của hắn, ánh mắt Hoa Tinh trở nên lạnh lẽo, vô hồn vô cảm. Kẻ đó vừa thấy Hoa Tinh trong tình huống như vậy, mà vẫn né được một kích của hắn, ngầm sợ hãi trước bản lĩnh của Hoa Tinh. Hắn liền phản ứng cực nhanh, thấy Hoa Tinh đã phát giác, lập tức tiếp tục phát động công kích, ném khay nước về phía Hoa Tinh. Đồng thời, tung một chưởng lạnh lẽo như băng về phía Hoa Tinh, muốn thừa dịp Hoa Tinh chưa kịp trấn tĩnh, muốn một chiêu đánh trọng thương Hoa Tinh. Kế hoạch cực hay, đáng tiếc là bản lĩnh của hắn so với Hoa Tinh lại chênh lệch quá lớn.

Hoa Tinh gặp hữu thủ lên trước ngực, đón lấy một chưởng đó. Cũng tung ra chưởng kinh lạnh lẽo vô ngần, song chưởng chạm nhau, nổ tung, tạo ra xung quanh hai người một làn sương trắng màu bạc, lung linh huyền ảo. Hoa Tinh thoáng ngạc nhiên, nở nụ cười lạnh lẽo.

Thân thể người đó như du long, trong nháy mắt đã dời lại sáu bước chân, mười ngón tay co quắp liên hồi, vô số chỉ lực cường hoành, lạnh lẽo tập kích vào đại huyệt trước ngực Hoa Tinh. Gã đóng vai hạ nhân đó thấy Hoa Tinh tiếp một chưởng mà không mấy may hê hân, ngay tức khắc liên tục xuất chiêu. Còn Hoa Tinh cũng lần đầu tiên gặp được địch thủ như vậy, có thể thấy rằng hắn còn che giấu tuyệt đại bộ phận thực lực, võ công cao cường, không chỉ đơn giản như vậy.

Hoa Tinh đứng tấn, rồi bật người phóng theo truy kích người đó, tả thủ vươn ra, lẳng không bỏ xuống một cái. Nhất thời, một ánh sáng đỏ đậm xuất hiện, một đường đao khí âm thầm xuất hiện trước ngực người đó. Nhìn mắt người đó không hề đổi sắc, Hoa Tinh cười hào sảng, không ngờ lại gặp một vị cao thủ, có ý tứ.

Song thủ người đó khoa lên một vòng trước ngực, một làn vụ khí trắng bạc xuất hiện, tiếp lấy luồng đao khí đỏ đậm của Hoa Tinh, hai luồng chân khí bất đồng tiếp xúc giữa không trung, sinh ra một tiếng nổ cực mạnh, chấn lui thân thể hai người về phía sau khoảng vài thước. Mà ánh mắt người đó lóe lên một đạo hàn quang, thân thể như thiểm điện, phóng vút ra ngoài bỏ chạy. Hoa Tinh cười một cách thần bí, nháy mắt thân thể đã biến mất, đuổi theo hướng người đó vừa đi.

Khi Hoa Tinh vừa đi khỏi không lâu, liền xuất hiện mười ba bóng người Phi thân lại chỗ Hoa Tinh vừa đứng. Bởi vì, Hoa Tinh và người đó giao thủ đã gây ra một tiếng nổ mạnh, làm bừng tỉnh tất cả mọi người, chúng nhân biết có cường địch xâm phạm, cho ai nấy cũng tập trung lại cùng một chỗ.

Ám Vũ vừa thấy mười ba kẻ lạ mặt, ánh mắt đại biến, hét lớn: “Mọi người cẩn thận, đây là những tinh anh của tổ chức sát thủ Ám Dạ, cẩn thận đề phòng. Công tử đã bị người khác dẫn dụ đi rồi, chúng ta phải tự bảo vệ chính mình.”

Lúc này, trong biệt viện, tổng cộng có mười người, Mai Hương, Trần Lan, Ám Vũ, Cô Ngạo, Khúc Trúc, Thượng Quan Yến, Đường Mộng, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Vô Mao lão đạo. Trong đó, có Thượng Quan Yến là không thể vận chân khí, không tự bảo vệ được, mà Khúc Trúc cũng đang thụ thương, không thể thi triển võ công, đến lúc này chỉ còn có tám người. Trong tám người, thì Vô Mao lão đạo là võ công cao cường nhất, tiếp theo là Ám Vũ, rồi đến Đường Mộng và Lãnh Như Thủy, mặt khác Cô Ngạo nhờ Hoa Tinh, mà võ công đã tăng lên gấp đôi, thực lực cũng rất mạnh. Tam nữ còn lại, võ công tương đối yếu hơn một chút.

Vô Mao lão đạo thâm kinh hãi, bọn Âm Dạ này đã quyết chí đánh đến cùng rồi, đem toàn bộ mười tên Kim Bài sát thủ còn lại dùng tới, lúc này sợ rằng chính mình cũng không thể chiếu cố được các nàng. Vô Mao lão đạo cất tiếng hỏi: “Các ngươi là ai, vì sao đến đây, có mục đích gì?” Vô Mao lão đạo không muốn sớm động thủ, cố gắng kéo dài thời gian mà chờ Hoa Tinh, xem hắn có thể nhanh chóng mà trở về hay không.

Mười ba tên sát thủ đều mặc áo đen và che mặt, chỉ có thể thấy mỗi đôi mắt, không rõ là ai. Một người trong đó vừa nghe Vô Mao lão đạo nói, lạnh lẽo đáp: “Lão quái, chúng ta không muốn động thủ với ngươi, mời ngươi rời đi cho, chúng ta chỉ cần những người phía sau ngươi.” Bất ngờ vung tay lên, bắn ra một luồng khí tức thẳng đến lão đạo. Thực là âm độc, nói một đằng làm một nẻo. Cùng lúc đó, mười hai tên hắc y nhân còn lại cũng toàn lực công kích từ hai hướng.

Ám Vũ án ngữ trước Mai Hương và Thượng Quan Yến, hét lớn: “Cẩn thận đi theo ta, đừng hoảng sợ.” Song thủ chuyển thành màu đen, “Âm Sát Đoạt Hồn Chưởng”, bài danh thứ ba trong thập đại tuyệt học của giới sát thủ lại xuất hiện, vì bảo vệ những người phía sau, Âm Vũ đành phải thi triển tuyệt học phòng thân của mình, không thể che giấu được nữa. Bên kia, Cô Ngạo bảo vệ Khúc Trúc và tứ nữ Đường Mộng, Trần Lan, Liên Phượng và Lãnh Như Thủy, nhìn chăm chăm vào hắc y nhân đang tiến đến, thấy đám hắc y nhân công tới nơi, tứ nữ đều thi triển tuyệt học, toàn lực phản kích.

Ngay lập tức một trường đại hỗn chiến đã bắt đầu, trong đó gay cấn nhất chính là cuộc đối đầu giữa lão đạo cùng hắc y nhân nọ. Lão đạo hừ lạnh hai tiếng gầm lên: “Hay, tên sát thủ Âm Dạ này, quả nhiên không hổ là một trong tứ đại tổ chức sát thủ của Trung Nguyên, dám đánh lén ta, hãy coi ta thu thập các ngươi như thế nào.” Tung ra một chưởng kim sắc hình phạt, đánh thẳng vào hắc y nhân. Phạt chưởng màu vàng chính là vô thượng tuyệt học của phạt môn, Kim Phạt Chưởng, nghe nói đã thất truyền hơn tám mươi năm, không ngờ lão đạo lại lĩnh hội được.

Nhìn kim sắc phạt chưởng, tên hắc y đầu lĩnh cười lạnh một tiếng, hữu thủ bỏ ra một chưởng, một đạo chưởng lực đen sẫm nghênh đón kim sắc phạt chưởng của lão đạo. Hai chưởng lực cường hoành chạm nhau, nhất thời đẩy lui hai người ra ba bước, phát tán chân khí mạnh mẽ, tựa như tiếng sét vang rền, có thể thấy uy lực không nhỏ.

Bên này, Âm Vũ xuất chiêu “Âm Sát Đoạt Hồn Chưởng”, nhanh chóng gây sự chú ý của đối phương, dù sao trải qua sáu năm vào sinh ra tử với nhau, võ học của nhau đều có sự quen thuộc. Một hắc y nhân cười lạnh: “Âm Vũ, ngươi dám phản bội tổ chức, hôm nay, ngươi phải chết tại đây, xem chiêu.”

Ám Vũ rất hiểu về đám đồng bọn trước đây, thập đại Kim Bài sát thủ còn lại này đều là cao thủ, trong đó có hai người lợi hại hơn nàng, là hai vị chính phó thủ lĩnh, mà kẻ này tất nhiên không phải đối thủ của nàng. Âm Vũ liếc sang người đang giao thủ với lão đạo, chính là phó thủ lĩnh của Âm Dạ, Nhân Nghĩa Âm Nguyệt, mà thủ lĩnh chính thức, bài danh thứ nhất trong mười hai Kim Bài sát thủ, ngoại hiệu là Âm Dạ. Hiện tại không có ở đây, rất có thể chính là người đã dẫn dụ Hoa Tinh đuổi theo.

Hai phe đối đầu, bên hắc y nhân đã nhanh chóng chiếm được thế thượng phong. Bởi vì Âm Vũ còn phải bận tâm đến Mai Hương và Thượng Quan Yến ở sau lưng, nên phải bỏ qua rất nhiều cơ hội xuống tay, dần dần rơi vào khốn cảnh. Mà lão đạo đấu với tên hắc y đầu lĩnh thì tương quan hai bên có vẻ cân bằng, tạm thời chưa phân định rõ ràng. Bên kia, Cô Ngạo bị đám hắc y đánh cho không kịp hoàn thủ, Cô Ngạo không thể không thừa nhận, Kim Bài sát thủ quả là danh bất hư truyền, bản thân chắc là không cầm cự được bao lâu nữa.

Tình hình Đường Mộng ở bên này có vẻ khá hơn, bốn người các nàng chống chọi bảy tên. Chủ yếu là vì Đường Mộng có uy danh thiên hạ về dụng độc của Đường môn, khiến cho đám hắc y nhân hơi e ngại, không dám lơ là đề phòng. Cũng nhờ vậy, Đường Mộng mới có cơ hội thỉnh thoảng lại quay sang giúp Cô Ngạo và Âm Vũ. Khi Cô Ngạo và Âm Vũ lâm vào hiểm cảnh, thì Đường Mộng liền thi triển tuyệt độc Đường Môn, bức lui địch nhân. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Lão đạo quan sát tình huống, trong lòng bắt đầu lo lắng, Thượng Quan Yến và Khúc Trúc không thể động thủ, ngược lại còn gây liên lụy, bản thân mình còn đang lâm vào khốn cảnh, nếu không thể giết đi vài tên địch nhân, chỉ e cục diện sẽ ngày càng không xong. Ánh mắt lão đạo một vòng, một tia sáng chớp lên, bộc phát một khí thế cường đại, bao phủ toàn bộ Mầu Đơn các, bắn thẳng lên trời. Đối với một cao thủ mà nói, đây là một phương thức truyền tín hiệu cần có một tu vi cực cao, lão đạo muốn dùng phương thức này để

báo cho Hoa Tinh. Nhấn cho hấn ở đây đã xảy ra chuyện, hy vọng hấn có thể lập tức trở về.

Thân hình lão đạo xoay tròn vận nội công lên gấp ba lần, thoát khỏi vòng kiềm hãm của đối thủ, xuất hiện bên cạnh Cô Ngạo. Hữu thủ lão đạo tung ra một chưởng kim sắc, đồng thời tả thủ chém ra một ấn kí màu xanh, công kích hai gã đang đứng gần Cô Ngạo. Do lão đạo bất ngờ đột kích, lại tung ra hai luồng chưởng lực cường tuyệt có đến mười tầng uy lực, một chiêu đánh cho hai gã hắc y nhân trở tay không kịp, kết quả một chết một bị thương. Lão đạo xoay ngược lại, tả thủ tung ra một chưởng ấn màu xanh, đón đỡ luồng chưởng lực màu đen của Âm Nguyệt đang cuộn cuộn lao đến. Song chưởng tiếp xúc, lại một tiếng nổ nữa vang lên đẩy lui hai người ra vài bước.

Ngay khi lão đạo loạn lui lại cách Âm Vũ không xa, một hắc y nhân thừa dịp lão đạo chưa đứng vững, tung một chưởng vô thanh vô tức, âm độc dị thường vào lưng lão đạo. Thượng Quan Yến ở sau lưng Âm Vũ thấy vậy hét lớn đề tỉnh lão đạo: “Lão đạo, cẩn thận phía sau, có người đánh lên.”

Lão đạo nghe vậy cả kinh, đảo người, hữu thủ xuất chiêu tuyệt học, Thiên Tâm Lôi, đỡ chưởng âm độc đó. Lão đạo bắt đầu trở nên thâm trầm, liếc thấy gã đánh lên ở sau lưng bị đánh bay ra ngoài, lão phóng ra chỗ khác vài trượng, chuẩn bị tư thế tiếp tục nghênh chiến với Âm Nguyệt.

Đột nhiên, lão đạo cảm giác được một khí thế cường hoành tuyệt thể từ xa vài dặm truyền đến. Lão đạo thấy trong khí tức này có cảm giác quen thuộc, cố gắng nhớ lại, đích thị là Hoa Tinh. Điều này làm cho lão đạo sững sốt vô cùng, ngỡ ngàng trước võ công của Hoa Tinh lại cao cường đến độ này. Rốt cuộc, hấn là đồ đệ của ai, mà có một thân bản lĩnh tới cỡ đó, thực khiến kẻ khác phải khiếp sợ. Âm Nguyệt giao thủ với lão đạo, cũng cảm nhận được lực lượng khí thế cường đại đó, ánh mắt lộ ra sự hãi hùng, trong lòng dấy lên cảm giác bất an, cao thủ như vậy, cho tới giờ vẫn chưa từng gặp qua.

Lão đạo liếc nhìn chúng nhân, hô to: “Mọi người kiên trì cầm cự, Hoa Tinh sẽ trở về ngay, ta đã cảm nhận được khí tức của Hoa Tinh. Khí tức của hấn đang điên cuồng đổ về hướng này, muốn nhận chìm cả thành Lạc Dương, xem ra hấn vừa nhận được tín hiệu của ta, gấp rút thanh toán địch nhân. Đây là lần đầu tiên, lão đạo ta cảm giác được khí tức tối cường đại đến cỡ này, lão đạo ta chưa bao giờ thấy được một luồng khí tức cường hoành đến vậy, võ công của Hoa Tinh xem ra còn cao hơn lão đạo ta gấp bội phần. Mọi người tiếp tục kiên trì, Hoa Tinh sẽ rất nhanh trở lại thôi.” Dứt lời, đề thăng công lực, toàn lực xuất thủ, chưởng lực mạnh mẽ, từng bước bức lui Âm Nguyệt về phía sau.

Nổi bất an trong lòng Âm Nguyệt bắt đầu nhân rộng ra, gào lớn: “Cấp tốc hành động, bắt chấp thủ đoạn để đạt được mục đích, xông lên.” Đoạn tỏa ra một làn khí vụ hắc sắc, bao trùm toàn bộ cơ thể, rồi chỉ trong nháy mắt đã lan khắp Mẫu Đơn các. Lẽ dĩ nhiên hấn muốn xuất toàn bộ bản lĩnh, trong một thời gian ngắn, nhanh chóng giải quyết lão đạo, hoàn thành ngay nhiệm vụ, lập tức rời đi.

Song thủ lão đạo, một xanh một vàng, ánh lên những tia sáng kỳ dị, đồng thời thi triển hai môn tuyệt học phạt đạo, tạo nên cảnh tượng thập phần quái lạ. Chân khí quanh thân không ngừng lớn lên, hai luồng chân khí một xanh một vàng chậm chậm xuất hiện khắp xung quanh lão đạo, hằm hằm nhìn Âm Nguyệt. Một cuộc đối đầu kinh thế hãi tục sắp diễn ra, kết cuộc là ai sống ai chết, không ai biết được.

Mẫu Đơn các, một trường quyết đấu kinh nhân sắp triển khai, đến tột cùng là chiến thắng sẽ về tay ai? Âm Nguyệt, phó thủ lĩnh của tổ chức Âm Dạ, hay Vô Mao lão đạo kỳ quái? Hiện tại, cũng chẳng ai biết được, có lẽ ...

93. Chương 93: Tuyệt Trần Dao - Phần Thượng

Trong mắt Hoa Tinh rực lên những tia sáng, bóng người thấp thoáng giữa chân trời như mây bay, mau lẹ vô cùng đuổi theo kẻ định ám sát mình. Thân pháp hai người nhanh điện xẹt, không lâu sau đã ra ngoài thành, một đuổi một chạy, đến một rừng cây, Hoa Tinh đã bắt kịp người đó.

Lạnh lùng nhìn người đó, Hoa Tinh cười cợt: “Hôm nay lại có người đến ám sát ta, có ý nghĩa, thật là có ý nghĩa lắm. Người là người của tổ chức Âm Dạ phải không? Không biết người có thân phận gì trong đó, lại

có tài năng không thương tổn gì khi trực diện đối đầu với ta, thật không đơn giản.” Trong lời nói của Hoa Tinh phảng phất sự tán thưởng, từ ngày xuất đạo đến nay, đây là người lợi hại nhất mà Hoa Tinh chạm trán.

Ám Dạ lườm lườm nhìn Hoa Tinh một cách cảnh giác. Nhiều năm sống trong kiếp sát thủ như vậy, khiến cho hắn có một trực giác nhạy cảm cực kỳ siêu việt mà không phải phàm nhân có được, nỗi kinh hoàng trong lòng cứ dấy lên không ngừng, Hoa Tinh làm cho hắn một nguy cơ thường trực, chỉ chờ cơ hội là bộc phát. doc truyện tại . Ám Dạ cười lạnh mà rằng: “Chẳng qua ta cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt trong tổ chức Ám Dạ, không đáng nhắc tới. Nhưng Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, thực sự là danh bất hư truyền, trong tình huống như vậy mà vẫn tránh được đoản đao của ta, tại hạ vô cùng bội phục.”

Hoa Tinh cười khẩy đáp: “Ta vốn tưởng rằng sau khi đã làm ra những chuyện đó sẽ không có ai dám đến chọc ta, không thể nghĩ tới mới chỉ vài ngày, đã có kẻ không sợ chết đến tìm ta rồi, xem ra danh khí của ta vẫn chưa đủ lớn chăng? Có lẽ đợi đến lúc ta tiêu diệt xong cái gì mà tổ chức Ám Dạ, khi đó, thiên hạ sẽ không có bao nhiêu người dám đến chọc ta nữa, người nói có phải không?”

Ám Dạ cười khinh miệt: “Bằng vào người sợ rằng còn không đủ cái năng lực đó, ngay một kẻ vô danh tiểu tốt như ta, người cũng khốn đốn rồi, còn nói muốn tiêu diệt Ám Dạ tổ chức của chúng ta, ta thấy người bị mê sảng rồi. Hoa Tinh, hay là người nên tưởng tượng xem phải chết như thế nào đi, phàm là kẻ chọc đến tổ chức Ám Dạ, cho tới nay không ai thoát chết, người cũng không ngoại lệ.” Ám Dạ nói một tràng như vậy, cũng chủ yếu là để kéo dài thời gian, cho đám môn hạ sát thủ có thời gian mà hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, bắt đi Mai Hương, khi đó muốn giết Hoa Tinh, tất dễ dàng hơn.

Hoa Tinh nhìn hắn, âm lãnh hỏi: “Vậy sao, ta phải kiên nhẫn một chút mới được, kẻ vô danh tiểu tốt này có bao nhiêu bản lĩnh, dám đứng trước mặt ta mà lớn lối? Bây giờ người hãy xuất toàn bộ bản lĩnh ra đi, vì tính mạng của mình chiến đấu. Chớ quên, đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu, ai cũng không có ngoại lệ. Ta muốn cho người trước khi chết phải hiểu rằng, đồ đao vĩnh viễn trong tay ta, thiên hạ vĩnh viễn cúi đầu.” Thân ảnh nhoáng lên đã thấy xuất hiện cách ba trượng phía bên trái Ám Dạ.

Ám Dạ nhú mảy, tung mình bay lên, dễ dàng tránh được sự công kích của Hoa Tinh. Thấy thân ảnh màu xanh da trời vẫn liên tục đuổi theo như cái bóng, Ám Dạ thầm sợ hãi, nhưng cũng không khỏi ngậm khen ngợi võ công cao cường của Hoa Tinh. Ám Dạ giữa không trung, song thủ thi triển Băng Tầm Thần Công cường đại vô ngần, tức thời độ ẩm khắp không gian giảm xuống trong nháy mắt. Giữa cái nóng của tháng năm, mà lập tức chuyển thành cái lạnh buốt của tháng mười, không khí tứ phương đều ngưng tụ, trên mặt đất xuất hiện những giọt nước long lanh, rất nhanh biến thành băng tuyết, chung quanh phương viên mười trượng bắt đầu có tuyết rơi lất phất, cảnh tượng cực kỳ quái dị, hiếm thấy vô cùng.

Mắt Hoa Tinh ánh lên tia kinh ngạc: “Không ngờ người lại luyện thành tuyệt học thất truyền Băng Tầm Thần Công, khó trách có khẩu khí như thế. Hôm nay ta phải thử chơi đùa một lát, coi cái vô thượng võ học trong truyền thuyết, có thật sự lợi hại như lời đồn đại trong truyền thuyết hay không. Xem Băng Tầm Thần Công của người lợi hại, hay là đồ đao của ta lợi hại.” Tiếp theo lẳng không, hữu thủ đánh xuống một đao. Bất thành linh, một đường đao khí màu đỏ đậm dài mấy trượng, vô thanh vô tức xuất hiện, chém thẳng vào Ám Dạ.

Thần quang trong mắt Ám Dạ lập lòe, song thủ hợp lại, một đường hàn bắn khí sáng rực xẹt về phía trước, kích thẳng vào luồng kinh đao đỏ đậm. Hai luồng chân khí đỏ và trắng lao vào nhau, một tiếng nổ lớn vang lên, kinh khí cường đại vô cùng dạt ra tứ phía, tạo nên một chấn động uy lực vô song. Khiến cho cây cối trong vòng ba trượng đều đổ rạp, gãy đoạn, cành lá bay lên đầy trời. Như vừa có một trận cuồng phong đã đi qua, làm ọi vật đều hỗn loạn.

Chân khí hồng bạch bao phủ toàn thân Hoa Tinh, hình thành một quả cầu chân khí hồng bạch, thập phần quái dị. Hoa Tinh đứng lơ lửng giữa không trung cách mặt đất ba trượng, khuôn mặt trầm trọng nhìn kẻ địch. Quanh thân Ám Dạ là một làn sương trắng hộ thể quanh mình, ánh mắt phảng phất nỗi kinh ngạc.

Ám Dạ từ từ tách song thủ ra bên, sau đó múa nhanh trước ngực, từng tia hàn băng khí không ngừng bành trướng, hàm chứa lực công kích vô hình mà khủng khiếp, sau đó nhập lại toàn lực bắn về hướng Hoa Tinh. Chỉ thấy một một đường hàn băng chân khí trắng tấp nập như kẻ chỉ bay về phía Hoa Tinh. Một khi trúng đích, sợ rằng khó có ai có thể chịu đựng được, bởi vì cơ thể con người không có khả năng kháng cự.

Một tia sáng màu đỏ thoảng hiện trong mắt Hoa Tinh, một đường chân khí khổng lồ hồng sắc đâm thẳng lên trời, một lực lượng khí thể cường đại, nhất thời tràn ngập cả phương viên trăm trượng. Hồng quang bạo xa quanh thân Hoa Tinh, hữu thủ dựng đứng phía trước như đao, thân thể lững lờ giữa không trung tỏa ra một khí thể bá đạo, khiến người khác cảm giác như nghẹt thở. Chỉ thấy hữu thủ Hoa Tinh chém xuống, nhắm ngay đường hàn băng chân khí, một đường chân khí đỏ đậm dài mười trượng, khí thể như khai thần thiên binh, đủ để xé dọc thể gian.

Đao khí đỏ đậm cường hoành bá đạo, chém trúng hàn băng chân khí, phát ra một tiếng nổ rung trời. Hai loại chân khí dương cương và chân khí âm nhu chạm vào nhau giữa không trung, sinh ra uy lực cực lớn, trong nháy mắt đem toàn bộ cây cỏ xung quanh chấn nát thành bụi phấn, mặt đất bị chân khí xới lên một thành một cái hố lớn đến vài trượng. Có thể thấy được hai lực lượng chân khí này cường đại ra sao, bá đạo thể nào.

Thân thể Hoa Tinh lui lại một trượng, bay lên cao. Chân khí kỳ dị quanh thân màu hồng bạch lập lờ, thập phần xinh đẹp pha lẫn sự quái dị vô ngần. Hoa Tinh cười khàn khạch: “Băng Tầm Thần Công quả nhiên bất phàm, tiếc thay ngươi lại gặp Hoa Tinh ta, hôm nay nhất định ngươi phải chết không thể khác được. Ta nói rồi, trong thiên hạ, vô luận là ai, chỉ cần đối với Hoa Tinh ta có tâm hoài bất quý, muốn giết ta, vậy hẳn phải chết chắc rồi, ai cũng không có ngoại lệ. Bây giờ hãy đấu với ta hết khả năng đi, xem rốt cuộc trình độ võ công của ngươi cao tới mức nào? Sẵn sàng đi.”

Ám Dạ bị hai lực lượng chân khí cường đại chạm nhau đẩy lui về sau hai trượng, luồng chân khí hộ thể màu trắng quanh thân dần dần ảm đạm, hiển nhiên đã bị võ công của Hoa Tinh làm cho kinh sợ. Sau bấy nhiêu năm, đây là lần đầu tiên gặp một cường địch cỡ như Hoa Tinh, trong lòng Ám Dạ kinh ngạc đến mức nào, không cần nói cũng biết. Bất quá, Ám Dạ cũng không lo lắng lắm, thân hoài tuyệt học Băng Tầm Thần Công. Hoa Tinh có giết chết mình, nhờ Băng Tầm cũng có thể hồi sinh, mà mỗi một lần hồi sinh, công lực lại gia tăng lên gấp đôi. Đây chính là lý do Băng Tầm Thần Công, lại được truyền tụng trong chốn võ lâm.

Ám Dạ cũng đứng lơ lửng trên không, cơ thể tùy ý chuyển động, song thủ đề phòng sự công kích của Hoa Tinh. Thấy song thủ Hoa Tinh tách ra, liền xuất hiện hai luồng đao mang một đỏ một trắng ập xuống người Ám Dạ, Ám Dạ nhất thời sửng sốt. Vừa rồi, Hoa Tinh thi triển một loại võ công rất kỳ quái, uy lực vô song, có thể cùng lúc tạo ra hai loại chân khí hoàn toàn khác biệt, thực sự khiến cho không ai dám tin tưởng. nguồn

Ám Dạ đứng bất động, song thủ múa liên hồi, hai luồng chân khí lượn lờ, như hai con bạch long bay lượn, mang theo tiếng gầm rít âm u, điên cuồng cản lại hai luồng đao khí. Lại một tiếng nổ lớn vang lên, hai luồng chân khí của Ám Dạ vừa giao phong với luồng chân khí đỏ đậm của Hoa Tinh đã biến mất vô ảnh vô tung, rất nhanh triệt tiêu lẫn nhau. Và ngay lập tức, luồng đao mang màu trắng còn lại của Hoa Tinh như hổ thêm cánh, thể như chẻ tre, chẳng những không bị hàn băng chân khí của Ám Dạ cản lại, mà còn hấp thụ hàn băng khí của Ám Dạ, thanh thể càng thêm to lớn, một chiêu công phá hộ thể chân khí của Ám Dạ, xuyên thẳng vào, đả thương Ám Dạ, một chiêu này Ám Dạ không kịp trở tay, không ai ngờ tới.

Ám Dạ hoảng sợ, liền tiếp biến ảo đến bốn năm vị trí, hồng thoát khỏi sự tập kích của Hoa Tinh. Nhìn Hoa Tinh, Ám Dạ hiểu rằng mình không phải đối thủ của Hoa Tinh. Tuy vậy, thân làm sát thủ, chỉ cần có thể đạt được mục đích, tất không màng đến sự tình gì, hẳn tin rằng vẫn còn cơ hội giết chết Hoa Tinh. Cẩn mật đề phòng, Ám Dạ tăng cường chân khí, tức thời đã lớn lên gấp ba lần, một màn sương mù mờ đục bao phủ hẳn vào bên trong, không nhìn thấy bóng người.

Hoa Tinh không cần dùng mắt, nhờ tập trung chân khí vào Ám Dạ, hẳn cũng có thể biết được mọi hành tung của đối phương, cho nên hẳn không hề lo lắng. Hoa Tinh đang định chuẩn bị xuất chiêu một lần nữa, thì từ thành Lạc Dương truyền đến một khí thể cường đại, một ánh sáng chói lóa hắt giữa không trung, lan tràn khắp nơi, như ngấm báo một tin gì đó. Ánh mắt Hoa Tinh trở nên lạnh lẽo, Huyền Băng quyết và Hắc Ngọc Mê Tinh vận khởi, trong phút chốc cảm ứng linh tính tăng lên gấp bội phần, nhanh chóng cảm nhận được luồng khí thể đó là do Vô Mao lão đạo phát ra.

Sắc mặt Hoa Tinh biến đổi, hàm hừ nhìn Ám Dạ như nhìn người chết. Ánh mắt ấy khiến Ám Dạ giật mình, một điểm xấu nổi lên trong tâm trí hẳn. Hoa Tinh gần từng tiếng: “Hảo thủ đoạn, dám dẫn dụ ta ra đây, sau đó bất ngờ công kích, muốn thừa dịp không có ta ở đó mà đánh lên những người thân bên cạnh ta. Kế hoạch quả là hoàn hảo, mặc dù kế này rất lỗi thời, nhưng cũng tương đối hiệu quả đó chứ. Tiếc là cũng chỉ

giúp người chết sớm hơn mà thôi, ta vốn muốn mở rộng kiến văn, thử qua sự lợi hại của Băng Tầm Thần Công, cho nên mới không có ngay lập tức giết người, nhưng bây giờ ta không có tâm tư mà chơi đùa nữa, người chuẩn bị đi chết đi.”

Dứt lời, khí thể trên người Hoa Tinh đột khởi, một đường chân khí đỏ đậm hình thành một trường đao dài mười trượng, chớp mắt đã xuất hiện ở phía sau Hoa Tinh. Ánh sáng của trường đao chói chang như ánh thái dương, không ngừng bành trướng. Chọc thẳng vào mây, chớp động ánh hồng quang mỹ lệ, tựa như thần thoại trong truyền thuyết, khiến cho không người nào có thể tin tưởng vào mắt mình. Hoa Tinh đứng trên trời cao, tỏa ra một khí thể quân lâm thiên hạ, ép cho vạn vật rơi vào âm u, lạnh lẽo, tứ phương tràn ngập áp lực cường hoành. Khí thể đó của Hoa Tinh, lập tức lan đến khắp thành Lạc Dương, làm cho tất cả các vị cao thủ đỉnh cấp đều cảm ứng được, đều nhằm hướng Hoa Tinh mà tiến đến, muốn xem đến tận cùng là chuyện gì đang xảy ra, rốt cuộc là ai có khí thể cường đại đến vậy.

Trong mắt Âm Dạ lần đầu tiên biểu hiện sự hãi hùng, mãnh liệt như thế, chỉ có đối mặt với cái chết mới hẳn lên nỗi sợ hãi cùng cực như vậy. Âm Dạ lấy lại sự lạnh lùng, đã là thượng đẳng sát thủ, tất không bao giờ lùi bước, cho dù biết không địch lại, cũng không thể bỏ chạy dễ dàng như vậy. Âm Dạ biết, lúc này muốn đào tẩu, cũng không có bao nhiêu tia hy vọng, duy chỉ còn cách liều chết chiến đấu một trận, sở cậy vào công hiệu kỳ dị của Băng Tầm Thần Công, xem có thể giết chết Hoa Tinh hay không, hoặc là có thể thoát được kiếp nạn này không.

Âm Dạ cũng không giấu giếm nữa, đem toàn bộ thực lực thi triển ra hết, một làn sương hàn băng khí tràn ngập phương viên trăm trượng, trên mặt đất từ từ đóng lại thành những tầng băng, cảnh tượng thập phần quái dị, thường nhân thấy điều này chắc phải há hốc mồm ra kinh ngạc. Âm Dạ bay lên ngang vị trí của Hoa Tinh thì dừng lại. Đồng thời hàn băng chân khí lượn quanh thân tạo thành vòng phòng ngự, bảo vệ hẩn bên trong. Toàn bộ y phục bay lên, những sợi tóc dài bay phất phơ theo gió, từng đợt chân khí từ trong cơ thể liên tục tỏa ra, hình thành phía sau hẩn một đường chân khí màu trắng như ngọn băng, cực kỳ lạnh lẽo. Lúc này mặt đất đã đóng một tầng băng dày đến một gang tay, có thể thấy được võ công của Âm Dạ cao đến mức nào?

94. Chương 94: Tuyệt Trần Đao - Phần Hạ

Lại nói, Vô Mao lão đạo và Âm Nguyệt, cũng đều vận khởi toàn bộ công lực, chuẩn bị toàn lực tấn công. Hắc khí vờn quanh thân Âm Nguyệt, cuộn cuộn dâng lên, song thủ biến thành màu đen, lại như lớn lên gấp đôi. Vừa nhìn thấy song thủ, lão đạo cả kinh, lớn tiếng hỏi: “Đến tận cùng người là ai, làm sao lại có chiêu Hắc Sát Xuyên Tâm Chưởng? Là một tuyệt cường võ học bài danh thứ hai trong thập đại tuyệt kỹ của sát thủ. Năm xưa, vốn chỉ có Hắc La Sát mới lĩnh hội được, tại sao người lại có môn võ công này, làm sao mà người học được?”

Âm Nguyệt cười âm hiểm: “Đội xuống gặp Diêm Vương mà hỏi, chịu chết đi, lão quái!” Hai đường chân khí màu đen kích thẳng vào ngực lão đạo, tốc độ cực nhanh, khó có người né tránh được.

Thần sắc trong mắt lão đạo trở nên nghiêm túc, Phật Môn Kim Cương Bàn Nhược Chưởng và Đạo Gia Thanh La Thủ đồng thời được tung ra, đỡ lấy hai đường Hắc Sát Xuyên Tâm Chưởng của Âm Nguyệt. Hai người đều toàn lực công kích, nhất thời phát ra vô số tiếng nổ lớn. Luồng khí lưu dữ dội phát sinh, đẩy bay thân thể hai người đi. Những người đứng gần ở đó, cũng bị chân khí cường đại công đến đứng không vững, khí huyết quay cuồng.

Lúc này, Đường Mộng thấy thể công của hắc y nhân bắt đầu trở nên cường hãn, lúc trước hắc y nhân còn e ngại chất độc của nạng, nhưng giờ đây hầu như không màng đến nguy hiểm, điên cuồng tiến công, và chỉ toàn công kích vào tử huyệt. Điều này làm cho áp lực lên Âm Vũ, Cô Ngạo, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Trần Lan, Mai Hương và Đường Mộng tăng gấp bội, hoàn toàn lâm vào khốn cảnh. Cũng bởi vậy, Đường Mộng đã liên tiếp giết chết hai hắc y nhân, do đối phương đã không còn phòng ngự nữa.

Lúc này trong đám hắc y nhân, ngoài Âm Nguyệt ra, còn sống có mười người, trong đó một người trọng thương vô lực xuất thủ, như vậy chỉ còn lại có chín người. Thành thể bảy người chống chín người, trong

chín kẻ đó, có tám kẻ là Kim Bài sát thủ, Có thể hình dung được, áp lực lên các nàng lớn như thế nào.

Thân thể lão đạo loạn choạng lui bốn bước mới dừng lại, ngạc nhiên, thầm suy đoán về thân phận Âm Nguyệt. Một chưởng của hắn, uy lực thật vượt xa sự tưởng tượng của lão. Thấy Âm Nguyệt lui lại năm bước, lão đạo lại càng bất ngờ, nhưng giờ đây không phải lúc nhiều lời, cho nên lão đạo vụt Phi thân, xuất hiện trước mặt Âm Nguyệt.

Lão đạo vẫn tung ra hai tuyệt học Phật Môn Kim Cương Bàn Nhược Chưởng và Đạo Gia Thanh La Thủ, một vàng một xanh, chớp lóe công kích Âm Nguyệt, thầm nghĩ, nhân cơ hội này mà lấy mạng hắn. Còn Âm Nguyệt thì tràn đầy nỗi kinh hãi, dĩ nhiên là vì công lực của lão đạo mà khiếp sợ, lúc trước còn tự cao tự đại, hiện giờ đã hoàn toàn biến mất.

Thân thể Âm Nguyệt rung lên, Phi thân sang bên phải ba thước, tránh một kích đó. Thấy lão đạo vẫn đuổi theo sát sạt, Âm Nguyệt cố gắng né tránh, thi triển công phu khéo léo, muốn nhân cơ hội để tìm hiểu về lai lịch võ công của lão đạo. Âm Nguyệt quan sát thuộc hạ, lúc này mới chiếm dần thế thượng phong, muốn hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn, e là không phải chuyện dễ dàng. Mà trong phe đối phương, có hai nhân vật là Âm Vũ và Đường Mộng là khó đối phó. Âm Nguyệt thoáng nhìn Âm Vũ, ánh lên tia âm lãnh, tất nhiên đã nhận ra thân phận Âm Vũ.

Hiện tại, Âm Vũ đang chiến đấu với hai Kim Bài sát thủ, đã lâm vào nguy cơ, phải chặt vật bảo vệ Mai Hương và Thượng Quan Yến, nên không thể rảnh tay động thủ được. Giờ đây, Cô Ngạo cũng đang từ từ hợp với đám nữ nhân Đường Mộng, Khúc Trúc cũng thỉnh thoảng xuất vài chiêu để giải vây cho tứ nữ bên Đường Mộng.

Lãnh Như Thủy bị một Kim Bài sát thủ đánh cho trọng thương, phải khổ sở tránh né, nhưng vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng. Còn có khả năng duy trì được một lúc nữa. đọc truyện tại . Mà Liên Phượng và Trần Lan vốn không phải là đối thủ của Kim Bài sát thủ, mỗi lần gặp nguy cơ, đều nhờ Đường Mộng dùng ám khí tương trợ, mới bắt đắc dĩ trụ được đến giờ này, bằng không đã sớm chết trong tay hắc y nhân rồi. Chỉ có Đường Mộng là dễ thở nhất, chỉ đối phó với một Kim Bài sát thủ, còn tùy thời giải cứu mọi người ở bên cạnh. Cũng may là trên người Đường Mộng có độc dược và ám khí không ít, tạm thời còn chống đỡ được một khoảng thời gian nữa.

Lão đạo cũng nhìn thoáng qua tình huống của chúng nữ, trong lòng lo lắng vô cùng, biết tình hình đã xấu đi, chúng nữ không còn cầm cự được bao lâu nữa. Khi đó, chỉ sợ khi Hoa Tình chưa kịp trở về, các nàng đã chết hết rồi. Trong mắt lão đạo tựa như đang đo lường điều gì đó, rồi vẻ mặt lão trở nên kiên định, gia tăng tốc độ lên gấp ba lần, cả bóng người như mơ hồ biến mất.

Ánh mắt Âm Nguyệt khe khẽ biến, thân thể đột nhiên nghịch chuyển, mỗi một lần xoay chuyển lại tung ra chín chưởng, xung quanh thân thể như xuất hiện hàng trăm chưởng ảnh, để chống lại sự công kích bất ngờ của lão đạo. Thân thể lão đạo cũng xoay tròn vòng quanh thân thể Âm Nguyệt, công vào chín đường ánh sáng màu vàng, nhưng xoay ngược lại với Âm Nguyệt. Đến lúc này, hai vòng xoáy của hai người bắt đầu tiếp xúc nhau, phát ra tiếng vang liên hồi. Mỗi một lần tiếp xúc, thân thể hai người lại run lên từng đợt, hiển nhiên là cố chịu đựng đến cực hạn rồi.

Kết cuộc, hai bóng người văng ra, máu tươi bay khắp không gian, hoà vào nhau tạo thành những đóa hồng đỏ một màu tươi rói. Sau khi, lão đạo rơi xuống đất, cổ gượng đứng dậy, run lên vài cái lại ngã ngồi xuống mặt đất. Còn Âm Nguyệt thì lăn vài vòng, mới dừng lại, hắn cố sức đứng lên vài lần liên tiếp, nhưng đều không gượng dậy được, hết lần này đến lần khác hắn đều thất bại.

Sắc mặt lão đạo tái nhợt, thần quang ảm đạm, nhìn Âm Nguyệt than vãn: “Cửu Chuyển Âm Dương, chẳng lẽ ngươi là Hắc La Sát năm xưa? Sao có thể chứ?”

Ánh mắt Âm Nguyệt lộ ra sự hận thù, gườm gườm nhìn lão đạo, cắn hận nói: “Không thể ngờ Cửu Chuyển Âm Dương lại gặp Cửu Chuyển Vô Cực, thực đáng hận. Lão quái, ta hận ngươi, không tưởng được ngươi chính là kẻ năm xưa, ta thật sự là không đáng bị bại về tay ngươi, ha ha –” Khắp không gian nổi lên tràng cười cuồng hận. Song, tiếng cười chỉ được vài tiếng, đã ngưng bật, bởi vì hắn đã chết, có lẽ nói cho chính xác phải là nàng đã chết. Hắc La Sát dương danh tứ hải trước kia đã chết như vậy, không cam tâm rời khỏi thế gian.

Lão đạo cười sâu thẳm, đờm nét tang thương, cổ nhân ngày trước đã chết dưới tay mình, cái cảm giác này sao có thể chấp nhận được đây! Liếc nhìn chúng nhân, hắc y vẫn đang chiếm thế thượng phong, Âm Nguyệt chết, vẫn không ảnh hưởng gì đến bọn chúng, chúng vẫn xuất thủ điên cuồng, ngược lại còn có phần hung tợn hơn. Bây giờ, lão đạo có muốn giúp người khác, cũng lực bất tòng tâm. Công lực của Âm Nguyệt cao đến thế, phải tung ra hàng trăm chiêu, đã tiêu hao tất cả công lực của lão đạo, bây giờ lão chỉ còn là một cái xác vô dụng mà thôi.

Chỉ sau vài chiêu công kích những tử huyết, hắc y nhân đã gây ra cho năm người Cô Ngạo, Khúc Trúc, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Trần Lan mấy vết thương nữa. Còn lại bốn người Âm Vũ, Mai Hương, Đường Mộng cùng với Thượng Quan Yến là chưa bị thương. Các nàng đang bị bức dần vào hiểm cảnh, đáng tiếc lão đạo đã cạn kiệt sức lực, chỉ còn biết trốn mất ở một bên mà lo lắng.

Ánh mắt Đường Mộng lộ ra tia tuyệt vọng, lúc này nàng chỉ còn hy vọng Hoa Tinh sớm trở về, bằng không những người này khó thoát khỏi kiếp nạn. Nàng chỉ có thể cầm cự thêm một lúc nữa, nếu như họ thụ thương không nặng nề nàng có thể đem hết sức ra cứu chữa, nhưng ngàn vạn lần không thể mang người từ cõi chết trở về, nếu được thì đã có thể

Mà Hoa Tinh đang lạnh lùng quan sát địch nhân, chân khí hồng bạch tỏa ra tứ phía không ngừng, một cây trường đao chân khí đã dài đến trăm trượng, vẫn không ngừng dài hơn nữa. Hoa Tinh đứng giữa trời, y phục không hề lay động, trong hai mắt, mắt phải lóe lên bạch quang, mắt trái lóe lên hồng quan, vô cùng mỹ lệ, vô cùng quái dị, vô cùng thần bí. Không gian như ngưng đọng, ắng lặng như tờ, tạo nên một trường cảnh nặng nề khó tả.

Phía sau Âm Dạ là một luồng chân khí màu trắng tạo thành một ngọn băng đâm thẳng lên bầu trời, do làn băng khí tỏa ra khắp nơi nên không khí càng lúc càng trở nên rét lạnh. Song thủ trước ngực Âm Dạ giao thoa một cách kỳ quái. Đối với đao khí đỏ đậm dài hơn trăm trượng sau lưng, cực kỳ kinh hãi. Từ trước cho đến giờ, hắn chưa gặp qua người nào có thể tạo ra một binh khí bằng chân khí mà lại dài hơn trăm trượng, thế nhưng lại còn không ngừng dài thêm.

Lúc này, đao khí đã cao thêm mấy chục trượng, ẩn hiện làn sương trắng trong suốt bao xung quanh, tà dị vô ngần. Hoa Tinh bảo: “Võ công của ngươi cực kỳ cao cường, có thể đứng hàng Thiên Bảng, đáng tiếc ngươi lại chọn cái chết. Ngươi đã luyện Băng Tầm Thần Công tới tầng thứ mười, phải nói là cảnh giới đại thành, thiên hạ khó tìm. Chỉ tiếc hôm nay, tính mạng ngươi đến đây là chấm dứt.”

Âm Dạ chấn động trong lòng, nhưng vẫn cười khẩy mà rằng: “Hươu chết về tay ai, còn chưa biết được? Võ công của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng không chừng đó chỉ là vẻ bề ngoài dùng để dọa người, đúng chứ? Hãy xem ta giết ngươi như thế nào, tiếp ta một chiêu – Băng Tầm Áo Ảnh.” Sau đó, song thủ bất thành linh vươn ra, ngọn băng khí phía sau bay lên phóng tới, hai luồng khí kỳ hàn, mang theo chân khí cường hoành tuyệt thế tập kích Hoa Tinh.

Hoa Tinh hững hờ nhìn hắn, chấp tay sau lưng, như bá vương giáng thế, toát lên phong thái duy ngã độc tôn, một điểm cũng không để cái công kích đó ở trong mắt. Mắt thấy hai đạo chân khí hàn băng cường đại sắp tới gần, Hoa Tinh mới biến đao khí màu đỏ lại còn vài chục trượng, phát ra ngọc quang mãnh liệt, chiếu sáng đất trời. Một đao chém xuống, tiếng đao gầm rít rung trời, bổ vào hai đường hàn băng khí, sinh ra tiếng nổ mạnh.

Luồng kinh khí cường đại bộc phát, sắc bén như liềm đao, chớp mắt đã đem hết cây cối bốn phía trên mặt đất mà đốn gãy lìa. Những cây vừa bị đốn gãy này, lập tức đã bị chân khí mạnh mẽ chấn nát bầy, chậm chậm biến mất trong không khí, gửi lời thề nguyện theo gió mà bay đi. Vô số những cái hố lớn nhỏ khác nhau trên mặt đất, như cảm thán trước cuộc giao đấu của hai người, thực khiến người người sợ hãi!

Hồng quang quanh thân Hoa Tinh đại thịnh, đánh tan hai luồng chân khí tập kích. Hoa Tinh vẫn đứng nguyên một chỗ, không chút hề hấn, mà chân khí màu trắng quanh thân Âm Dạ đã mờ đi vài phần, cả người thì bị chấn ra sau năm trượng. Từ luồng chân khí đang dao động có thể thấy, Âm Dạ đã thụ thương không nhẹ.

Hoa Tinh bay đến gần Âm Dạ cách hai trượng, cười lạnh lẽo: “Băng Tầm Thần Công quả nhiên danh bất hư truyền, để ta xem ngươi có thể tiếp ta năm chiêu không, chú ý, vì tính mạng của ngươi, thi triển toàn bộ thực lực, đến đây đi. Vừa rồi mới chỉ là khởi động, về sau sẽ càng ngày càng hấp dẫn.”

Sắc mặt Âm Dạ tái nhợt, gắng sức đè nén luồng chân khí đang nhộn nhạo trong cơ thể, đáp: “Đến đây đi, ta cũng muốn xem ngươi có cái gì mà tuyệt học, dám ba hoa rằng, khắp thiên hạ không ai là đối thủ của ngươi.” Tiếp theo tập trung vận khởi luồng chân khí bằng hàn sau lưng, phát ra từng đợt bạch quang, song thủ nhanh chóng khoa lên. Hai con băng long bay lượn giữa trời, hợp lại thành một con bạch long dài hơn mười trượng, phảng phất làn băng sương của phương bắc, như cơn cuồng phong nghiêng trời lệch đất, cuồng kích Hoa Tinh.

Hai luồng chân khí một trắng một đỏ của Hoa Tinh, ngay lập tức giao thoa tạo ra một trường đao bạch sắc lấp lánh những tia sáng đỏ xung quanh, mỹ lệ mà kiêu diễm. Trước đợt công kích của Âm Dạ lần này, Hoa Tinh vẫn chấp tay sau lưng, đao cương bạch sắc không cần ra lệnh, tự động xé gió bổ xuống. Hai luồng chân khí có tính chất tương đồng, một đao một rồng đâm thẳng tới, nhất thời cuốn lấy nhau, không bên nào nhường bên nào.

Âm Dạ cảm thấy điềm xấu nổi lên, thân thể lùi ra một chút, nhìn chằm chằm Hoa Tinh. Mà Hoa Tinh vẫn không đổi sắc, tựa như bậc Đế Vương lâm trận, lạnh lùng nhìn Âm Dạ. Đúng lúc này thì đao cương bạch sắc của Hoa Tinh đã chặt đôi bạch long, lập tức hấp thu toàn bộ hàn băng khí của bạch long, nhất thời khí thế tăng thêm một nửa, đánh thẳng tới Âm Dạ. Khinh miệt nhìn vẻ hoảng sợ của Âm Dạ, Hoa Tinh nở nụ cười nửa miệng. Băng Hồn Quyết của mình tất nhiên phải inh hơn Băng Tàn Thần Công của hắn rồi, đem ra đối phó với hắn là vấn đề quá dễ dàng. nguồn

Thần sắc Âm Dạ đại biến, thân thể vụt ra ra ngoài một trượng, tránh một đao sắc bén của Hoa Tinh. Nhìn cái hố sâu mấy chục trượng trên mặt đất, mà Âm Dạ không dám tin vào mắt mình, đây là uy lực của một đao đó sao? Thật sự là làm cho ai nấy cũng phải cực kỳ sợ hãi. Âm Dạ kinh hoảng hỏi: “Hoa Tinh, ngươi đã thi triển võ công gì vậy, tại sao ta chưa từng gặp qua?”

Hoa Tinh thấy hắn ngật trần nổi nghi vấn, hồ hững đáp: “Đối với người chết mà nói, ta cũng không cần phải bận tâm mà làm gì. Tuyệt Trần xuất, quỷ thần tru! Ngươi đã nghe qua những lời này chưa?” Ta chính là truyền nhân của Tuyệt Trần Đao.” Giọng nói lạnh lùng, mang theo sự tự hào, phảng phất sự bá đạo.

Âm Dạ tuyệt vọng than: “Không ngờ rằng ngươi là truyền nhân của Thiên Bảng đệ nhất nhân năm đó, Đao Hoàng Bá Thiên. Tuyệt Trần Đao rốt cuộc đã tái xuất vô lâm, thật sự là không thể tưởng được.” Ngươi khí có sự sợ hãi, có chút không tin và không cam lòng nữa.

Hoa Tinh nói: “Tiếc thay, bây giờ ngươi mới biết thì đã chậm rồi, Tuyệt Trần Đao xuất, quỷ thần giai tru, hay là ngươi sẵn sàng tiếp ta thêm ba chiêu nữa.” Rồi Hoa Tinh liếc nhìn Lạc Dương, hắn cảm ứng được, từ thành Lạc Dương xuất hiện bảy vị cao thủ, hướng phía này mà bay đến. Hoa Tinh ngạc nhiên, tại thành Lạc Dương này, ngoài Âm Dạ là cao thủ có thực lực Thiên Bảng, còn có đến bảy người nữa. Để có thể sớm trở về trợ giúp đám nữ nhân Mai Hương, cũng với không bị bại lộ thân phận, Hoa Tinh không còn thời gian cùng Âm Dạ đùa bỡn nữa.

Nhận thấy Âm Dạ đã tề tụ toàn thân công lực, Hoa Tinh biết rằng hắn quyết định đấu một chiêu cuối cùng. Như vậy cũng tốt, không bị trễ nữa. Song thủ Hoa Tinh hợp lại, rồi tách ra, hai thanh trường đao một đỏ, một trắng xuất hiện, đồng thời chém xuống từ hai phía, nhằm giáp công Âm Dạ từ hai mặt.

Bạch quang trong mắt Âm Dạ đại thịnh, thân thể bay lên một trượng, để tránh song đao của Hoa Tinh. Cùng lúc đó, Âm Dạ xoay tròn, nhằm hướng đỉnh đầu Hoa Tinh mà lao xuống. Vừa lao vào Hoa Tinh, vừa xoay tròn thân thể, mỗi một lần xoay, là song thủ lại tạo ra bảy đạo kỳ hàn chân khí tập kích vào tất cả các đại huyệt quanh thân Hoa Tinh, chỉ cần trúng một chiêu thôi là có thể gây trọng thương rồi.

Hoa Tinh mỉm cười âm lãnh, hai luồng chân khí đao màu đỏ và trắng vừa chạm nhau, đột nhiên tạo thành biến đổi, nghịch chuyển không khí, đao cương hồng bạch nhất thời đan vào cùng một chỗ, hình thành một đường chân khí đao cương quái dị vô cùng, đâm ngược lên luồng chân khí băng tằm phía sau Âm Dạ, một chiêu phá nát. Nhìn Âm Dạ đang xoay tròn lao đến, hữu thủ Hoa Tinh vẽ một vòng giữa không trung, ngón tay phải lại bùng ra những lưỡi đao khí, hình thành vô số đao vòng, mỗi một đao này đều là vô thượng đao cương, ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa, lướt gió mà tới, bao trùm lên Âm Dạ.

Mỗi lần Âm Dạ xoay tròn một vòng, lại phát tán ra hàn băng khí, vô số lần xoay tròn, hình thành vô số hàn băng khí, đã cường đại tới vô cùng vô tận. Mà đao khí đỏ đậm của Hoa Tinh, mang theo “Huyền Thiên Vô Cực Thần Công”, chân khí bá đạo chí cương chí dương, tầng tầng lớp lớp phủ kín Âm Dạ, triệt tiêu hàn

bằng khí, không ngừng làm yếu dần sự công kích của Âm Dạ. Khi hai lực lượng chân khí bất đồng hoàn toàn tan biến, thì trước mắt Âm Dạ đã xuất hiện một huyết sắc đao cương dài chừng vài thước đang nằm trên hữu thủ Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười gằn: “Người rất tài giỏi, chỉ tiếc không nên có cái ý niệm giết ta tồn tại ở trong đầu. Có lẽ người cho rằng ta không giết được người sao, người tưởng rằng bằng vào Băng Tầm Thần Công huyền bí có thể giúp người hồi sinh, muốn thoát một mạng khỏi tay ta sao, phải không? Người đã sai rồi. Hoàn toàn sai rồi. Nếu thân thể một người đã nát vụn, người nói thử coi có còn hồi sinh được nữa không, không bao giờ, còn thể sống lại được nữa sao?”

Ánh mắt Âm Dạ kinh hãi vô cùng, sắc mặt như tro tàn, không lường tới chuyện Hoa Tinh lại biết bí mật của Băng Tầm Thần Công, vậy là mình coi như xong rồi. Mắt nhìn hữu thủ Hoa Tinh chém xuống một đao, Âm Dạ vội vàng lùi lại, nhưng đã chậm rồi. Một đao của Hoa Tinh bổ trúng đầu Âm Dạ, chân khí mạnh mẽ vô song chấn nát bấy hần, không để lại một dấu vết nào.

Hướng về thành Lạc Dương, Hoa Tinh nhanh chóng biến mất. Để lại vô số hố to lớn trên mặt đất, như chứng minh hết thấy sự tình đã từng phát sinh, tiếc là bảy bóng người bay tới nơi, thì Hoa Tinh đã chạy về thành Lạc Dương mất rồi.

Gió nhẹ lướt qua, phảng phất mùi máu tươi phiêu đảng trong không gian, tựa hồ muốn nói điều gì đó? Bảy người vừa tới, ngoại trừ Ngũ Di Thần Châu như dự đoán của Hoa Tinh, mặt khác còn có hai người, trong đó một người là bạch y nữ tử che mặt, người kia là hắc y nam tử che mặt, hai người một hắc một bạch, đối lập hoàn toàn, cực kỳ thần bí.

Hai người này là ai? Mà có thể có thực lực trên Thiên Bảng, thiên hạ không nhiều lắm, vì sao họ lại che mặt? Chẳng lẽ diện mục chân thật của họ che giấu một bí mật gì đó mà không muốn ai biết hay sao? Có thể lắm chứ.

95. Chương 95: Đồng Tâm Nhất Kiếm - Phần Thượng

Tại Mẩu Đơn các, Vô Mao lão đạo bắt lực nhìn chúng nữ đang bị đám Kim Bài sát thủ dồn vào tử địa. Từng thời từng khắc trôi qua, vết thương trên người chúng nữ càng lúc càng nhiều, tình thế càng lúc càng trở nên bất lợi.

Đường Mộng nhìn mọi người, thương thế của họ đã trầm trọng theo thời gian, sẽ trụ không được bao lâu nữa, trong lòng nhịn không được than nhẹ một tiếng. Liếc nhìn Âm Vũ, hiện tại nàng phải một mình đối phó với hai gã Kim Bài sát thủ, cũng đã là cố gắng hết sức rồi, liên tục gặp phải nguy hiểm, nếu không phải nàng có võ công cao cường, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đổi lại là người khác, sợ rằng đã sớm chết về tay đối phương rồi. Đường Mộng vừa ngầm tính toán, vừa né tránh địch nhân, mười ngón tay bắn ra mười đạn chỉ, chỉ phong ào ào xảo diệu ngăn cản địch nhân. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Mai Hương cầm trường kiếm, cố gắng bảo vệ Thượng Quan Yến, chú ý bốn phía, cẩn thận đề phòng mọi sự bất ngờ. Đọc truyện tại . Phút giây này, trong lòng Mai Hương chỉ một mực nghĩ đến Hoa Tinh, nàng tin rằng nếu có Hoa Tinh ở đây, nàng sẽ không phải lo lắng như vậy nữa. Hoa Tinh đang ở nơi nào, không rõ huynh ấy có biết chuyện đang xảy ra ở đây hay không? Có biết ở đây đang gặp nguy hiểm hay không? Có lẽ huynh ấy đang cố hết sức trở về, có lẽ là như thế?

Bên trái Lãnh Như Thủy, hiện ra một quyền của đối thủ hung hãn đánh tới, nhưng nàng không kịp tránh khỏi một quyền đó, thân thể bị chấn bay ra mấy bước, phun một làn máu, sắc mặt trở nên trắng bệch. Nàng vừa thụ thương, rất nhanh đã ảnh hưởng đến Liên Phượng và Trần Lan, không đến ba chiêu, hai nàng cũng trúng chiêu, đến giờ này, Đường Mộng phải chịu áp lực lớn hơn rất nhiều, sợ rằng Hoa Tinh sẽ không kịp trở lại mất rồi.

Thần sắc Cô Ngạo trở nên cứng rắn hơn bao giờ hết, hần quyết định tới thời điểm máu chốt, hần sẽ liều mình thí mạng. Thấy Lãnh Như Thủy, Liên Phượng và Trần Lan đều thụ trọng thương, Cô Ngạo toàn lực

tung chưởng đẩy lui đối thủ, mượn lực phản chấn bay về hướng tam nữ, thân hình vừa đến nơi, liền xoay người tung ra liên tiếp mười chưởng, hoàn toàn không màng đến an nguy của bản thân. Mỗi một chưởng của Cô Ngạo đều xuất đến mười tầng công lực, liên tu bất tận mười tám chưởng, bức lui ba tên hắc y Kim Bài sát thủ, tạm thời giải nguy cho tam nữ. Tiếc thay cũng chỉ là nhất thời mà thôi, bốn tên hắc y đã nhanh chóng vây lại tiếp tục công kích.

Ánh mắt Cô Ngạo lộ ra sự tang thương một cách bất đắc dĩ, điểm liên tục tám tử huyết trước ngực, đôi mắt sắc bén lạ kỳ. Nhận ra điều bất ổn, lão đạo gào lớn ngăn lại: “Tiểu tử, người không được ngu ngốc như vậy, Hoa Tinh sẽ trở lại ngay thôi, người mà chết đi, hắc y sẽ rất tức giận, khi đó sẽ không biết có đến bao nhiêu người phải chịu tai vạ đâu.”

Cô Ngạo thản nhiên như không nói: “Cổ nhân có câu, nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ, bây giờ chính là lúc dùng binh, kẻ sĩ chết vì tri kỷ, ta đây cũng là cam tâm tình nguyện. Huống chi công tử nếu trở về kịp, tự nhiên người sẽ có cách cứu sống ta, nếu như không kịp, ta có sống cũng khác gì chết đâu.” Lặng lẽ nhìn chúng nhân, công lực tăng lên trong nháy mắt.

Cô Ngạo gầm lên giận dữ, tiếng hét xuyên thẳng mây xanh. Chỉ loáng thoáng thấy bóng hắc y nhanh như chớp điện, song thủ tung ra hai mươi bảy chưởng, mỗi chưởng chứa đến mười phần kinh lực, công lực hắc y giờ đây đã tăng lên gấp đôi, chấn bay tới ba gã hắc y nhân, khiến chúng phún máu thành vòi. Khi Cô Ngạo điên cuồng phản kích, đã đẩy lui chín hắc y nhân, giúp cho chúng nữ lấy lại sức trong thời gian ngắn ngủi.

Trong đám hắc y nhân, một thân hình cao lớn bay vút tới, song thủ tung chưởng liên tục, giáng mười hai chưởng vào Cô Ngạo, hai người lập tức bị chấn lui một trượng, máu tươi ộc ra từ miệng tung tóe khắp nơi. Trong lúc hắc y nhân chế trụ Cô Ngạo, tám hắc y nhân còn lại nhân cơ hội đó mà công kích chúng nữ, đối với mỹ nữ không hề biết thương hoa tiếc ngọc, xuống tay độc ác, chiêu nào cũng trí mạng, không chút cảm tình. Thật không hổ là một trong tứ đại tổ chức sát thủ của Trung Nguyên.

Ám Vũ liếc nhìn Cô Ngạo, biết ngay hắc y đã dùng cách thức cấm kị, kích phát toàn bộ tiềm lực của bản thân, khiến cho công lực tăng lên gấp đôi, nhưng thời gian không dài, hắc y sẽ trụ không được bao lâu nữa. Nghĩ vậy, Ám Vũ vận toàn bộ mười tầng công lực, quyết định mạo hiểm một lần. Mất thấy có hai gã sơ hở, thân thể Ám Vũ nhoáng lên, tả thủ đưa lên trước ngực, hữu thủ xuyên vào chỗ sơ hở của hai gã, như chớp giật dội thẳng vào ngực của một gã xấu số, “Ám Sát Đoạt Hồn Chưởng” đã nhanh chóng chấn nát tâm mạch của tên hắc y nhân, khiến hắc y chết tại đương trường. Nhưng vai trái của Ám Vũ cũng bị trúng một chưởng, làm cho khí huyết toàn thân nhộn nhạo, hít thở không thông, chứng tỏ đã bị nội thương rất nặng.

Ám Vũ bị văng ngược lại, khi chưa đứng vững, thì một gã hắc y nhân đã tung người theo, hung tàn bổ một chưởng vào lưng nàng. Ám Vũ biết có nguy hiểm, hữu thủ tập trung toàn bộ công lực, ngọc thủ đen nhánh to lên, thấy một chưởng của địch nhân sắp trúng lưng, Ám Vũ bất ngờ trở tay lại, giáng vào bụng của gã đó, xuất kỳ bất ý, khiến hắc y không kịp né tránh.

Ám Vũ hơi nghiêng mình sang một bên, tránh vùng tử huyết ở lưng, chấp nhận lấy vai trái mà đón lấy chưởng kinh mạnh mẽ của địch nhân, còn hữu thủ thì giáng thẳng vào bụng của hắc y, làm vỡ nát lục phủ ngũ tạng, vậy là thêm một tên nữa gục tại đương trường. Ám Vũ xoay một vòng, rồi hạ thân ở cách đó hai trượng, một dòng máu vương trên khóe miệng, hiển nhiên đã nội thương nghiêm trọng. Run lên vài cái, Ám Vũ cố đứng vững, nhìn tình cảnh xung quanh, thập phần bi quan. Ngoại trừ Đường Mộng còn có thể duy trì một lúc nữa, còn lại đều đã đuối sức, rơi vào hiểm cảnh. Toàn thân Cô Ngạo đầy máu, nhưng hắc y vẫn cố sống cố chết tấn công hai gã Kim Bài sát thủ, có điều động tác đã chậm lại rất nhiều.

Khúc Trúc nắm tay Thượng Quan Yến, đứng cạnh Mai Hương, Trần Lan, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy và Đường Mộng tùy lúc hỗ trợ lẫn nhau, nhắc nhở đề phòng sự công kích của địch nhân. Mai Hương đang một mình đối chọi với một tên sát thủ, tên này có thân thủ nằm trong Địa Bảng, với năm chiêu đánh vào những chỗ hiểm yếu, đã khiến nàng rơi vào thế hạ phong. Ám Vũ kinh hãi, không màng nội thương nghiêm trọng, Phi thân về phía Mai Hương, muốn giải vây cho nàng. Chỉ tiếc đã bị một gã hắc y nhân chặn lại.

Đường Mộng vốn đối mặt với hai tên, bởi vì Ám Vũ giết liền hai gã, lại Phi thân đi cứu Mai Hương, khiến ột tên đang đấu với Đường Mộng rụt theo chặn lại. Và áp lực lên Đường Mộng đã ít đi rất nhiều, khiến nàng có thể xuất thủ giải vây cho những người bên cạnh. Thấy hắc y nhân lao vào ngăn lại, Ám Vũ tung ra mấy chiêu liên hồi đẩy lui hắc y nhân, để cứu lấy Mai Hương, tiếc là hắc y nhân đó lại liều chết ngăn

cản, một bước cũng không lùi.

Mai Hương càng lúc càng nguy khốn, sự nôn nóng trong lòng Âm Vũ không lời nào có thể diễn tả được, Mai Hương là thê thiếp chính thức của Hoa Tinh, một khi xảy ra chuyện, mình còn mặt mũi nào để nhìn Hoa Tinh nữa đây? Trong những người ở đây, võ công của mình là cao nhất, giờ đây gặp những cao thủ quá mạnh, cao thủ Địa Bạng đã có đến chín, không biết sẽ phải chết theo kiểu gì đây?

Giây phút này, Mai Hương lâm vào tuyệt địa, thân thể bị trúng chưởng mấy lần, thụ thương trầm trọng, khí huyết không thông, hít thở khó khăn, nhìn hình dáng là biết chắc không tiếp thêm được mấy chiêu nữa. Tả thủ hắc y nhân tung một chưởng vô thanh vô tức vào ngực phải Mai Hương, chớp mắt chỉ còn cách hai đốt ngón tay. Chưởng lực âm hàn, quỷ dị vô hình, nhằm thẳng vào ngực Mai Hương. Nếu Mai Hương trúng phải chưởng này sẽ chết không thể nghi ngờ.

Âm Vũ kinh hãi, hét lên thất thanh: “Mai Hương, tránh mau, nhanh lên.” Giọng điệu gấp gáp, ngập tràn sự bất an. Âm Vũ vận toàn bộ công lực tung chưởng, muốn đẩy văng địch nhân, địch nhân cũng hiểu được ý đó, liều mạng ngăn cản, không cho Âm Vũ vượt qua. Phía bên này, mấy người Đường Mộng cũng hét lên sợ hãi, đặc biệt là Thượng Quan Yến, hét liên hồi kỳ trận: “Mau tránh ra, tránh mau đi, bên trái, đúng vậy, tránh sang trái đi. Mau đi, nguy hiểm đó.” Thế nhưng, tựa hồ tất cả đã không còn kịp nữa rồi...

Trợn mắt nhìn Mai Hương sẽ chết trong tay hắc y nhân, chúng nữ gào lên hãi hùng, như vì nàng mà lo lắng, vì nàng mà tiếc hận. Mai Hương sợ hãi, không ngờ mình sẽ phải chết ngay lúc này, nàng hận. Nàng còn chưa kịp dâng hiến một thân xử nữ tối thánh khiết cho Hoa Tinh, vì Hoa Tinh, người mà nàng yêu thương nhất, nàng phải chết như vậy sao, nàng không cam tâm.

Chúng nhân tại đương trường, đều không ai kịp ứng cứu Mai Hương, mà Hoa Tinh còn chưa trở về, chẳng lẽ Mai Hương sẽ chết ở đây thật sao? Nhìn một chưởng đã sát bên ngực mình, ánh mắt Mai Hương lộ ra một tia lưu luyến và tiếc thương, muốn lại được nhìn thấy Hoa Tinh, muốn kiếp sau lại được hội ngộ cùng Hoa Tinh. Tình cảm ngọt ngào của nàng, như tràn ngập Mẫu Đơn các, như một bài tâm ca, như những lời hát ưu thương, như hòa nhịp cùng trái tim mỗi người.

Bất thành linh, một thanh trường kiếm vô thanh vô tức xuất hiện trước ngực Mai Hương, mũi kiếm uốn lượn tiếp lấy một kích cực mạnh của hắc y nhân. Một kiếm này ở đâu ra, không ai biết được, nhưng đã cứu Mai Hương một mạng. Tiếp tục kéo Mai Hương lui lại sau một trượng, rồi người đó mới buông nàng ra, nhìn mọi người vẫn còn chưa khỏi bàng hoàng trước hiểm cảnh vừa xong.

Trường kiếm rung lên, chớp động vô số kiếm hoa, tạo ra ba đóa hoa sen mang theo khí tức âm hàn, câu hồn đoạt phách, bay thẳng vào ngực hắc y nhân, làm cho hắc y nhân luống cuống chân tay, lui lại vài thước. Mà chủ nhân của thanh trường kiếm vẫn không buông tha, trường kiếm lại rung lên, một tiếng rùng rợn gầm thấu tận trời cao, trăm xuống một kiếm vô ảnh vô tung, chém hắc y nhân thành hai nửa, huyết nhục tứ tung, tàn chi tứ tán.

Trường kiếm vừa chuyển, kiếm nhập vào khí, khí nhập vào người, người nhập vào kiếm, trong tích tắc, người kiếm hợp nhất, như thần long bay vào trời xanh, xuyên qua tất cả vị trí mọi người đang đứng, tung tóe máu tươi khắp nơi, tiếng rên la thảm thiết khắp chốn. Khi thanh trường kiếm dừng lại, thì có đến ba hắc y nhân đã chết, còn lại trọng thương hai tên, phải nói là tổn thất trầm trọng.

Mai Hương lấy lại tinh thần, nhìn Âm Vũ và Đường Mộng, thấy ai nấy đều sững sờ, quay ngang nhìn bóng người như tia chớp đó. Mai Hương cố nhìn theo người đã cứu mạng nàng. Vừa nhận ra, Mai Hương giật nẩy mình, thế nào lại chính là nàng. Ai là người đã cứu Mai Hương? Ở đây chỉ có hai người đã gặp qua, một trong hai người là Mai Hương, còn người thứ hai chính là Liên Phượng.

Liên Phượng lẩm bẩm: “Không ngờ lại chính là nàng, thật sự nhìn không ra. Ta vẫn tưởng nàng không có võ công, cho dù có cũng không cao đến cỡ này, như vậy là ta đã nhìn lầm rồi. Thực không tưởng được võ công của nàng lại cao cường như thế, kiếm pháp lại vi diệu như thế, đã đạt đến cảnh giới người kiếm hợp nhất trong truyền thuyết.”

96. Chương 96: Đồng Tâm Nhất Kiếm - Phần Hạ

Mai Hương thoáng vui mừng, tự nhủ: “Không nghĩ tới Đồng Tâm lại lợi hại như thế, so với mình còn lợi hại hơn rất nhiều.” Thì ra người cứu Mai Hương, không phải ai khác, chính là người ở cũng biệt viện với Liên Phượng, một trong đôi tỷ muội xinh như hoa như ngọc, tỷ tỷ Đồng Tâm. Đúng là ngoài dự đoán của chúng nhân, nhưng xét cho kỹ, trong tình cảnh như thế này, còn ai chịu ra tay cứu Mai Hương đây? Chỉ có điều Đồng Tâm, tuổi đời còn quá nhỏ, mà võ công lại quá cao, khiến cho ai nấy đều phải giật mình kinh hãi.

Lão đạo quan sát Đồng Tâm sử kiếm như bay, người kiếm hợp nhất, vẻ mặt thoáng qua tia phức tạp, nhìn Đồng Tâm một cách chăm chú, ánh mắt tựa như cất giấu một bí mật gì đó. Liếc qua Cô Ngạo, lão đạo than khẽ một tiếng, hy vọng Hoa Tinh sớm trở về, bằng không Cô Ngạo khó thoát khỏi cái chết. Hiện giờ Cô Ngạo đang trong cơn nguy kịch, nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt cổ quan sát chúng nữ. Vì có sự xuất hiện Đồng Tâm, giải cứu mọi người, ngay tức khắc Cô Ngạo cảm thấy toàn thân rã rời, không trụ nổi nữa, nằm vật ra bất tỉnh.

Kiểm pháp của Đồng Tâm xuất thần nhập hóa, cao cường vô song, một kiếm trong tay, giết cho hắc y nhân không có khả năng kháng cự. Nhìn số lượng hắc y nhân đã giảm bớt, Đồng Tâm nghĩ nên sớm giải quyết êm thấm mọi chuyện, vận thêm hai tầng công lực nữa. Đến lúc tình cảnh hắc y nhân lại rơi nguy ngập. Thì vang lên một tiếng nói lạnh lẽo: “Tiểu cô nương, hảo kiếm pháp, chỉ một kiếm đã sát thương nhiều cao thủ như vậy, thật không đơn giản. Ta cũng phải linh giáo vài chiêu kiếm pháp của người mới được, xem người có thể chết bình yên trong tay ta hay không.”

Một bóng đen bất ngờ xuất hiện trước mặt Đồng Tâm, ngón tay phải búng vào thanh trường kiếm của Đồng Tâm, một tiếng kim loại phát ra, âm u khiến cho ai nấy cũng váng hết cả đầu. Đồng Tâm vội lùi lại một bước, đứng bên cạnh đám người Mai Hương ở phía sau. Còn Trần Lan và Liên Phượng đã đưa lão đạo và Cô Ngạo đến tập trung tại một chỗ.

Chúng nhân nhìn kỹ kẻ mới đến, là một nam nhân anh tuấn, tuổi khoảng ba mươi bảy, ba mươi tám, vẻ mặt hờ hững nhìn mọi người, như nhìn những kẻ đã chết, lạnh lùng vô cảm. Bằng trực giác của sát thủ, Âm Vũ biết đây là một sát thủ thập phần lợi hại. Âm Vũ nói: “Mọi người cẩn thận, người này rất cổ quái là sát thủ của tổ chức Âm Ưng, nhất định hắn không thể tới một mình, chúng ta phải đề cao cảnh giác.”

Chúng nhân cả kinh, một trong tứ đại tổ chức sát thủ của Trung Nguyên, chỉ mới có tổ chức Âm Dạ bài danh cuối cùng đã gây tổn thất nặng nề cho đoàn người bên mình, nếu không phải có Đồng Tâm hiện thân ứng cứu, sợ rằng tất cả đã xong đời hết rồi. Vậy mà giờ lại thêm một tổ chức Âm Ưng, lại còn bài danh trên cả tổ chức Âm Dạ, cũng tham gia tập kích, xem tình hình này đúng là khó thoát khỏi kiếp nạn.

Hắc y nam nhân anh tuấn hé răng nói: “Người cũng có chút nhãn lực, liếc mắt đã nhận ra thân phận của chúng ta, không sai một điểm nào.” Đoạn vung tay lên, bốn bóng người liền bay xuống từ trên nóc nhà, quan sát cách thức thì có thể biết đây là những cao thủ hiếm thấy, lẽ dĩ nhiên chúng đã chuẩn bị rất chu toàn rồi, muốn dồn toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Lúc này Mai Hương khẽ cảm tạ Đồng Tâm: “Đa tạ muội đã cứu tỷ, tỷ sẽ ghi nhớ. Đợi Hoa Tinh trở về, nhất định tỷ sẽ nhờ huynh ấy giúp muội tìm được đại phu tốt nhất, giúp muội muội Đồng Ý chữa lành bệnh.”

Đồng Tâm mỉm cười đáp: “Tỷ tỷ không cần cảm tạ, tỷ quên chúng ta là tỷ muội hay sao? Tỷ tỷ gặp nạn, Đồng Tâm tự nhiên phải tương trợ. Bây giờ chúng ta phải đề phòng những kẻ trước mặt, mặc dù muội có thể chế trụ được gã kia, những mấy tên còn lại, muội e rằng tạm thời không đủ năng lực, khi đó tỷ tỷ nhớ phải cẩn thận.”

Lão đạo nhìn Đồng Tâm, nhắc nhở: “Tiểu cô nương, ta biết võ công của người đích xác có thể chế trụ được hắn, thậm chí có thể giết chết hắn. Nhưng người phải cẩn thận hư chiêu của hắn, nếu không người sẽ lâm vào ảo ảnh của hư chiêu, rõ chưa? Người còn nhỏ, kinh nghiệm đối địch chưa nhiều, điểm này cần phải lưu tâm, người cũng không cần phải quá lo lắng cho chúng ta.” Lão đạo cố tình trấn an Đồng Tâm, bởi vì theo tình cảnh trước mắt mà nói, trong đoàn người này chỉ có Đồng Tâm là cao cường nhất, năng lực là hy vọng duy nhất để đánh lui đám cao thủ bên địch nhân, vì không muốn nàng phân tâm, mà lão đạo cố ý nói nàng không cần quá lo lắng về bọn họ.

Nam nhân anh tuấn phát tay ra hiệu, thân thể nhanh như thiểm điện, phóng tới trước mặt Đồng Tâm. Song thủ nam tử múa lên, quyền phong chưởng kinh giao nhau cuộn cuộn, chiêu thức cương mãnh đánh tới, Đồng Tâm nhún người tránh chiêu. Phía sau lưng nam nhân anh tuấn, bảy bóng người đồng loạt xông lên, hướng về phía Đường Mộng, Mai Hương, Âm Vũ, Trần Lan và Liên Phượng vọt tới, huy động binh khí trong tay và quyền đầu, điên cuồng phát động tiến công.

Trường kiếm trong tay Đồng Tâm múa lượn, phát ra từng đợt long ngâm, bảo kiếm sắc bén huyền hóa thành bóng kiếm đầy trời, tầng tầng lớp lớp, liên lạc bao lấy nam tử anh tuấn vào bên trong. Dáng người Đồng Tâm kiêu diễm say đắm lòng người, bay lượn giữa trời như Bách Linh điều phiêu sải tự do.

Ám Ưng Tam Hào hốt hoảng, nhìn kiếm chiêu linh hoạt, Phi phạm vô song của Đồng Tâm. Theo kế hoạch là để tổ chức Ám Dạ đánh trận đầu, dẫn dụ Hoa Tinh đi, hai tổ chức mới lần lượt đối phó với những người thân bên cạnh Hoa Tinh, hòng bắt lấy những người này để uy hiếp hấn. Không nghĩ rằng, trước sau lại xuất hiện những chuyện ngoài dự liệu. Đầu tiên là võ công cao cường của Vô Mao lão đạo, ngoài dự đoán mọi người, đã một tay giết chết Hắc La Sát. Thứ hai là kịch độc của Đường Mộng, khiến cho phe sát thủ phải cảnh giác trước độc dược của nàng. Và hành động liều lĩnh của Cô Ngạo, cũng làm cho chúng phải chùn tay, rốt cuộc hành động lần này không được thực hiện một cách dễ dàng như mưu tính.

Vốn dĩ, tổ chức Ám Ưng thấy tổ chức Ám Dạ đã sắp đặt thủ, không định hiện thân, nhưng sự xuất hiện ngoài ý muốn của Đồng Tâm, ép chúng phải xuất hiện. Giờ đây, Ám Ưng Tam Hào phóng ngược lại khoảng sáu bước, thân pháp cực nhanh, thể gian hiểm có. Vừa lui lại phía sau, vừa giơ ngón tay phải bắn những chỉ phong vào trường kiếm của Đồng Tâm, ngăn cản sự công kích của nàng. Chân Ám Ưng Tam Hào vừa chạm đất, đã xoay tròn cả người nhún lên, rồi quay ngược người đầu chúc xuống đất, thi triển một bộ pháp hiểm gặp. Chỉ thấy hai chân hấn xoay tròn lao vút đến, mỗi một cước đều hàm chứa sức mạnh khai sơn liệt thạch, công kích cường hoành, làm cho Đồng Tâm không hóa giải được ngay, phải cấp tốc lùi lại.

Đồng Tâm chớp chớp cặp mắt yêu kiều, huy vũ trường kiếm trong tay, tạo nên hàng trắng đạo kiếm quang, kết hợp lại thành kiếm cầu, như tia chớp ập vào Ám Ưng Tam Hào, nhắm ngay vào hai chân xoay tròn của hấn. Bóng chân ánh kiếm, hòa vào nhau trong nháy mắt, phát ra những tiếng leng keng truyền đi rất xa. Khi thân thể Đồng Tâm bay ra ngoài, chiếc miệng xinh xắn nở nụ cười, nhưng cũng phải thở gấp mấy cái. Còn Ám Ưng Tam Hào bị kiếm kinh của Đồng Tâm chấn cho tê dại toàn thân, sau khi rơi xuống đất, run rẩy không ngừng, đứng vững cũng không xong.

Ám Ưng Tam Hào kinh ngạc nhìn Đồng Tâm, liếc sang những người khác, cười âm hiểm. Ám Ưng nói: “Hào kiếm pháp, quả nhiên danh bất hư truyền, bây giờ ngươi tiếp một chiêu Hổ Khiếu Sơn Lâm, coi người lợi hại, hay là ta bá đạo.” Rồi song thủ co lại hổ trảo, vồ lấy Đồng Tâm. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Cục diện bên này thì đang nguy ngập vô cùng, Âm Vũ thân thụ trọng thương, lão đạo và Cô Ngạo không còn lực xuất thủ, mấy người Đường Mộng đang đứng bên bờ vực sinh tử. Đường Mộng thở dài một cách bất đắc dĩ, nở nụ cười chua xót. Đến giờ vẫn không thấy bóng dáng Hoa Tinh đâu, e là phải chết tại nơi đây rồi.

Đường Mộng cất tiếng động viên chúng nữ: “Mọi người cố lên, chúng ta nhất định phải đợi Hoa Tinh trở về.” Miệng thì hô hào thế, kỳ thật trong lòng cũng chẳng còn tia hy vọng nào. Mười ngón tay co quắp liên miên, kịch độc Đường môn xé gió tập kích vào địch nhân. Tiếc thay đám địch nhân này không phải tầm thường như mấy tên kia nữa, mỗi một tên đều là cao thủ thượng thừa, cho nên vừa động thủ, vừa có thể bế khí, độc dược đối với chúng chẳng qua cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Võ công hắc y nhân cao cường, vượt xa sự tưởng tượng, không đến mười chiêu, đã bức cho đám người Đường Mộng lui vào một góc tường. Khiến các nàng lâm vào tuyệt cảnh, kiếm một cơ hội đào thoát cũng không có. Kỳ thật từ lúc bắt đầu, họ vốn không nghĩ tới việc chạy trốn, đều tin rằng Hoa Tinh sẽ trở về cứu các nàng, cho nên mới không có định đào tẩu, mà bây giờ có muốn chạy, cũng không còn kịp nữa.

Hoa Tinh bay một mạch về Lạc Dương thành, nhanh chóng chạy về Mẫu Đơn các. Nhưng cách Mẫu Đơn các không xa, đã đụng độ tổ chức Ám Ưng. Chỉ thấy vọt ra sáu bóng người đồng loạt tấn công Hoa Tinh, thủ đoạn tàn độc, tâm tư xảo quyệt, thật không hổ là sát thủ chuyên nghiệp. Nhưng Hoa Tinh đã sớm tiên liệu trước, khi mình trở về ứng cứu, tất chúng sẽ cho người ngăn cản, nên Hoa Tinh luôn luôn lưu ý động

tỉnh khắp nơi, vừa thấy sáu thân ảnh xuất hiện, mắt hắn đã sáng rực lên. Dịch nhân ngăn cản kiểu liều mạng như thế này, hiển nhiên muốn cầm chân mình, đối phó với đám người Mai Hương, như vậy cho thấy, nhất định các nàng đang cực kỳ nguy hiểm.

Tính toán kỹ lại, trong đoàn người Mai Hương, mặc dù có lão đạo, nhưng một mình lão làm sao có thể chống chọi lại tất cả bọn chúng. Đọc truyện tại . Nếu đám dịch nhân đều là cao thủ cỡ này, kết quả các nàng chắc chắn lành ít dữ nhiều. Lướt qua trong đầu, toàn thân Hoa Tinh phục lên xích hồng quang mang, phóng lên cao xoay vòng ba lần, các ngón tay co rút, bắn ra vô số chỉ phong cường hoành, lập tức cắt nát sáu bóng người. Hoa Tinh hầm hừ nhìn những người đang vây xem, máu tươi vương vãi khắp đường lớn. Hoa Tinh cười gần một tiếng, vọt qua qua đầu mọi người, bất chấp sự kinh ngạc của phàm nhân, cấp tốc bay về Mẫu Đơn các. Sau khi Hoa Tinh bỏ đi, trong đám đông có một ánh mắt lạnh lẽo, nhưng pha vào đó là sự sợ hãi, vội vã xoay người rời khỏi.

Hoa Tinh nhẹ nhàng đáp xuống nóc nhà, nhìn tràng quyết chiến trong viện, từ xa hắn đã cảm giác được sự tồn tại của không ít cao thủ, bây giờ tận mắt chứng kiến, sắc mặt Hoa Tinh khẽ biến. Điều Hoa Tinh không nghĩ đến, là lão đạo đã mất hết toàn bộ công lực, rốt cuộc là họ đã dùng độ dịch nhân mạnh đến cỡ nào? Nhìn thương tích trên người chúng, lại ngó Cô Ngạo đang nằm trên mặt đất, Hoa Tinh run lên một cái, bản thân trở về muộn thêm một chút, sợ là sẽ không vẫn hồi được cục diện nữa. Nhìn Đồng Tâm, Hoa Tinh mặc dù không theo dõi từ đầu, nhưng cũng biết rằng nàng đang tương trợ bên mình, và Hoa Tinh cũng rất ngạc nhiên trước võ công của nàng.

Thấy Mai Hương và Đường Mộng đều thụ trọng thương, Âm Vũ có võ công cao nhất, nội thương cũng nặng nhất, dịch nhân đã xuống tay độc ác như vậy, xem ra muốn giết sạch những người thân bên cạnh Hoa Tinh. Hoa Tinh nghĩ vậy, mà lòng như thiêu đốt, tròn mắt rực lửa.

Hoa Tinh bay lên đứng giữa trời cao cách mặt đất hai trượng, lạnh lùng nhìn đám hắc y nhân. Ngay tức thời bộc phát một lực lượng khí thể bá đạo cường hoành tuyệt thế, tạo ra một áp lực vô cùng to lớn, ép cho đám hắc y nhân đến hô hấp cũng khó khăn.

Lão đạo mừng rỡ gào lên: “Hoa Tinh đã trở về.” Giọng điệu vui mừng khôn xiết. Kỳ thực, không cần lão nói, ngoài Liên Phượng, Đường Mộng và Lãnh Như Thủy ra, tất cả những người khác đều biết Hoa Tinh đã trở lại. Bởi vì cảm giác bá đạo của Hoa Tinh, mọi người đều đã quá quen thuộc. Mai Hương nhìn Âm Vũ và Trần Lan, tam nữ nhìn nhau mà lệ vương khóe mắt, một cảm giác bình yên khó tả như hòa vào cơ thể họ, cuối cùng Hoa Tinh đã trở về.

Ám Ưng Tam Hào bị khí thể cường hoành của Hoa Tinh bức tới nhộn nhạo khí huyết, biết ngay có điềm xấu. Ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh đứng giữa trời, Ám Ưng Tam Hào lộ ra thần sắc khiếp sợ. Trên người Hoa Tinh tỏa ra một khí thể uy lâm thiên hạ, cơ hồ muốn bóp nát tâm can hắn, áp lực này khiến toàn thân hắn run lên bần bật, gắng gượng vận công chống cự.

Giọng nói của Hoa Tinh cất lên giữa không trung âm u, lạnh lẽo: “Nếu các ngươi đã phạm đến Hoa Tinh ta, thì đừng trách ta vô tình. Bắt đầu từ bây giờ, Hoa Tinh ta thề rằng, phải đích thân tận diệt tổ chức Ám Dạ và Ám Ưng, ta sẽ cho các ngươi vĩnh viễn biến khỏi thế gian này. Bất kể là ai, từ giờ về sau, chỉ cần đối với Hoa Tinh ta có ý đồ, giết không tha, đối với Phượng Hoàng thư viện có tâm tư trở ngại, giết không tha, đối với những người thân bên cạnh ta có sát niệm, giết không tha. Ta sẽ làm cho cả thiên hạ biết, đồ đao vĩnh viễn trong tay ta, thiên hạ vĩnh viễn cúi đầu.” Dứt lời, Hoa Tinh đáp xuống mặt đất trong nháy mắt, bóng hình như quỷ mị dưới ánh nắng chói chang, lướt qua thân thể đám hắc y nhân.

Khi Hoa Tinh đứng lại bên cạnh Âm Vũ, thì tiếng hét thảm thiết hòa vào những giọt máu bay khắp không gian, ngoại trừ Ám Ưng Tam Hào ra, còn lại toàn bộ hắc y nhân đều chết sạch không còn một mống. Hoa Tinh giết người, cũng chẳng khác gì giết heo, thực khiến lòng người run sợ. Cao thủ Địa Bảng đông như vậy, mà đứng trước mặt Hoa Tinh, chỉ là những con heo chết mà thôi, không có lấy nửa điểm hoàn kích, tùy ý để hắn mổ xẻ vậy.

Lão đạo kích động nhìn Hoa Tinh, lên tiếng: “Hoa Tinh, Cô Ngạo sắp không xong rồi, ngươi hãy cứu hắn trước đi. Vừa rồi hắn đã cố sức thi triển Nghịch Nguyên Hồi Hoàn Tâm Pháp, khiến cho công lực tăng lên gấp đôi, lúc này đã bị nội thương rất nặng, chỉ e chậm trễ sẽ không kịp mất.” Thân thể Hoa Tinh thoáng run lên, nói với Đồng Tâm: “Mong cô nương giúp ta cầm chân hắn, đợi ta chữa trị cho bằng hữu, rồi tính

sổ với hần sau”

Hoa Tinh đến bên Cô Ngạo, nhìn hần, nói: “Yên tâm, sẽ không sao cả, có ta ở đây, người không thể nào chết được.” Dịu hần ngồi dậy, hữu thủ tỏa ra ánh sáng đỏ, nhẹ nhàng ấn lên huyệt mệnh môn sau lưng hần. Nhất thời một luồng dương khí được truyền vào cơ thể Cô Ngạo, dẫn thông toàn bộ kinh mạch và chữa trị những nội thương trong cơ thể của hần. Trông thấy quanh thân Hoa Tinh phủ một làn sương màu hồng nhạt, tam nữ Liên Phượng, Lãnh Như Thủy và Đường Mộng đều biến sắc, Phượng Hoàng đặc sứ quả nhiên danh bất hư truyền.

Ám Ứng Tam Hào ở bên cạnh biết Hoa Tinh đang lo cứu sống Cô Ngạo, đây là thời khắc tốt nhất để bỏ chạy, vận toàn bộ mười hai tầng công lực, điên cuồng tấn công Đồng Tâm, không muốn dây dưa lâu với nàng nhằm thoát thân. Song Đồng Tâm cũng đoán ra được ý đồ của hần, cho nên vô luận hần tung chiêu gì đi chăng nữa, cũng không để hần có cơ hội đào tẩu.

Hoa Tinh đứng lên, lùi lại hai bước, nhìn Cô Ngạo, mỉm cười: “Tốt rồi, người không có việc gì nữa đâu, lần sau nếu lại bị thể này nữa, có muốn cứu cũng tương đối phiền toái đó. Không cần phải nói gì cả, ta đi thu thập tên kia, chúng ta sẽ từ từ trò chuyện sau.” Tiếp theo biến lại trước mặt Ám Ứng Tam Hào.

Đồng Tâm vừa thấy Hoa Tinh tới, cũng nhún người lại đứng bên cạnh Mai Hương, nắm lấy tay Mai Hương, nở nụ cười dễ thương với Mai Hương. Mai Hương cũng thập phần hoan hỉ, kéo nàng sát lại, rồi thì thảo gì đó vào tai nàng.

Hoa Tinh cười khẩy mà rằng: “Vô công của người cũng rất khá, tiếc là ta không có tâm tư hân thưởng, hay là người chịu chết đi?” Hữu thủ đảo một vòng, phóng tới một luồng chân khí hủy thiên diệt địa vào người Ám Ứng Tam Hào, không để cho hần có cơ hội trở tay, khiến hần muốn nhúc nhích cũng được. Chân khí của Hoa Tinh ăn mòn chân khí hộ thể của hần một cách cấp kỳ, nhìn sự tuyệt vọng, hải hùng trong mắt hần, Hoa Tinh lãnh đạm nói: “Đã dám chọc đến Hoa Tinh ta, thì người cũng phải có gan to mặt lớn để nhận lấy hậu quả này, cá lớn nuốt cá bé nghĩa là như thế này vậy.” Đoạn đẩy mạnh luồng chân khí vào cơ thể hần, nhất thời toàn bộ thân thể hần nát bét không còn phân biệt được bộ phận gì nữa, văng cả lên tường tạo thành một đồ án chói lòa.

Hoa Tinh quay lưng lại, vẻ mặt lạnh lẽo biến mất, khôi phục lại bộ dạng trước đây, khẽ nói: “Mọi chuyện đã kết thúc, chúng ta đi nghỉ ngơi. Mọi người đều đã thụ trọng thương, ta còn phải chữa trị cho tất cả nữa.” Sau đó, dịu Ám Vũ, cùng mọi người trở về phòng.

Bức tường trong biệt viện, một đồ án sáng chói, như đèn tinh chúng nhân, hôm nay đã phát sinh một trường huyết chiến. Gió nhẹ lên cao, mang theo cả mùi huyết tinh nhàn nhạt, ẩn chứa khí tức thần bí, khiến người ta suy nghĩ, khiến người ta trầm tư.

97. Chương 97: Tâm Ý Tỷ Muội - Phần Thượng

Hoa Tinh quan sát chúng nhân trong phòng, không khỏi lắc đầu than thở. Trong mười người, ngoài Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đã bị thương từ trước ra, còn lại tám người đều có thương thế nặng nhẹ khác nhau, Đường Mộng nhẹ nhất, ba người Ám Vũ, Cô Ngạo và lão đạo là nặng nhất. Nội thương của Cô Ngạo thì Hoa Tinh đã chữa trị rồi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được, còn lão đạo chắc là phải nghỉ lâu hơn.

Nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Liên Phượng và Lãnh Như Thủy, Hoa Tinh ôn nhu nói: “Ta vốn muốn lưu mọi người bên cạnh ta để ta có thể bảo vệ an toàn, kết quả thiếu chút nữa đã hại đến mọi người, nhắc đến lại cảm thấy mình có lỗi rất nhiều. Bây giờ, hai người đến phòng ta, ta sẽ chữa trị cho hai người đầu tiên, đi nào.” Rồi nhìn hai nàng, với sự quan tâm, hỏi hần.

Liếc nhìn những người khác, Hoa Tinh nói một cách dịu dàng: “Mọi người hãy dưỡng sức một lúc đi, ta điều trị cho hai nàng xong, lập tức sẽ chữa ọi người.” Tiếp theo đi với hai nàng vào phòng mình. Sau khi đưa hai nàng vào phòng, Hoa Tinh đóng cửa lại, liếc nhìn hai nàng, khẽ cười nói: “Ngồi đi, đừng nhìn ta như vậy. Liên tỷ, chữa cho tỷ trước vậy, dù sao chúng ta cũng đã quen biết từ trước, đệ sợ Lãnh cô nương

không quen với tính cách của đệ.” Trong nhãn thần hàm chứa loại thần thái dụ nhân, như muốn ám chỉ cái gì đó?

Liên Phượng nhìn Hoa Tinh, nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng được, Như Thủy, hôm nay đệ mới gặp lần đầu, tỷ ở đây cũng đã lâu rồi.” Trong lời nói của nàng như còn một nghĩa sâu xa khác, làm cho người ta nghi hoặc.

Hoa Tinh cười hì hì, đôi mắt long lanh sâu thẳm nhìn sang Lãnh Như Thủy, lóe lên tia hắc sắc lôi cuốn lòng người lúc ẩn lúc hiện. Hoa Tinh đi tới bên cạnh Liên Phượng, cười khê: “Đầu tiên đệ phải xem thương thể đã, rồi mới biết cách trị liệu như thế nào.” Nói xong nắm lấy ngọc thủ của Liên Phượng, truyền một luồng chân khí vào cơ thể nàng, nhằm tra xét nội thương của nàng.

Lãnh Như Thủy ở bên cạnh lặng lẽ nhìn Hoa Tinh, thấy trong mắt hắn cho người ta cảm giác bình yên, khuôn mặt tuấn tú luôn mỉm cười lạc quan, trong lòng Lãnh Như Thủy xuất hiện cảm giác kì dị. Nàng cảm thấy trên người Hoa Tinh có một khí chất hấp dẫn vô cùng, khiến người ta bất tri bất giác rơi vào mị lực đó. Hoa Tinh rất quái lạ, vừa ôn văn nho nhã, lại tà dị thanh cuồng, làm cho người ta luôn muốn ở bên hắn, lại sợ ở gần hắn.

Liên Phượng lên tiếng: “Thương thể của tỷ chắc là không nặng lắm phải không, có lẽ vận công điều tức chừng vài ngày là khỏi rồi. Nhưng thương tích của Như Thủy nặng hơn đó, đệ mau xem thử đi.” Nói đến đây thì nhãn thần ánh lên tia kì dị, ý vị liếc nhìn Lãnh Như Thủy.

Hoa Tinh nhìn thẳng vào mắt Liên Phượng, cười nhẹ nói: “Xong rồi, thương thể của tỷ không có gì đáng ngại, đệ đã có thể chữa hoàn toàn cho tỷ rất nhanh thôi. Bây giờ, tỷ thả lỏng toàn thân, không nghĩ đến điều gì nữa, đệ sẽ liệu thương cho tỷ.” Nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ của nàng, trong mắt ánh lên tia nhu tình, tựa như một tấm lưới vô hình, trói lấy nàng vào trong.

Trong người Liên Phượng như có luồng điện chạy qua, quay đi không dám nhìn hắn nữa. Ý nghĩa trong mắt Hoa Tinh, Liên Phượng có thể hiểu rõ, song nàng còn có một chút gì đó sợ hãi. Nàng không phải là một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi nữa, không phải là thiếu nữ vô tư, trong sáng nữa, mà nàng đã là một nữ nhân thành thục, trầm ổn. Đối với chuyện tình cảm, cách nhìn của nàng cũng khác xa những thiếu nữ, không còn để ý đến cái vẻ hoa lệ bề ngoài nữa, mà nàng muốn tìm kiếm một tình yêu chân chính. Nhưng nam nhân mà nàng có cảm tình này lại nhỏ tuổi hơn so với nàng, điều đó khiến nàng rất khó chấp nhận. Có lẽ loại tình cảm này căn bản là không có kết quả, không phải sao? Mâu thuẫn trong lòng nàng, cứ dằng xé mãi, không biết là nên chấp nhận hay nên buông bỏ đây, có lẽ bất kỳ ai khi đối diện với vấn đề này cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Nhìn ánh mắt sáng ngời của Hoa Tinh, Liên Phượng chỉ biết thở dài, nhắm mắt lại, tắt cả tùy duyên. Một nữ nhân đã không thể tự lựa chọn được, cũng chỉ có thể đem vận mệnh kí thác cho trời cao, để trời cao lựa chọn hộ nàng. Có thể sẽ có nhiều người không đồng ý với cách thức này, phải không?

Song thủ Hoa Tinh đặt lên lưng nàng, truyền từ lòng bàn tay một đạo chân khí nhu hòa chậm chậm vào cơ thể nàng, nhanh chóng giúp nàng liệu thương, chữa những kinh mạch bị tổn thương trong cơ thể, nội thương dần dần tan biến, cơ thể phục hồi lại như cũ. Gần một nén nhang, Hoa Tinh rút tay lại, mỉm cười. Liên Phượng mở mắt, liếc nhìn hắn, thì thầm: “Đa tạ đệ, không ngờ lại mau lành như vậy, thực là ngoài dự đoán của tỷ. Hay là đệ hãy mau chóng liệu thương cho Như Thủy đi?” Liên Phượng nhìn hắn, rồi liếc sang Lãnh Như Thủy, ý bảo hắn hãy tra xét thương thể của Lãnh Như Thủy. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Hoa Tinh mỉm cười đứng dậy, ngắm nhìn Lãnh Như Thủy, lướt từ khắp người nàng. Đôi mắt nàng kiêu diễm cuốn hút thần hồn, Hoa Tinh khẽ nhếch miệng, thoáng một nụ cười, như luồng điện tỏa ra mị lực hấp dẫn vô ngần, thấm thật sâu vào nội tâm nàng, khiến tâm linh nàng rung động. doc truyện tại . Hoa Tinh dịu dàng nói: “Lãnh cô nương, không ngại ta gọi là Như Thủy chứ?” Sau đó nhìn xoáy vào đôi mắt long lanh như nước của nàng, rồi thỉnh thoảng chờ đợi câu trả lời.

Ánh mắt Lãnh Như Thủy khẽ biến, nhưng rất nhanh lấy lại bình thường, hồ hững đáp: “Xưng hô chỉ là một phương thức mà thôi, công tử thích gọi như vậy, thì tùy ý công tử.” Ngữ khí bình thản, không có một sự dao động nào, làm cho người ta không thể đoán ra tâm ý sâu thẳm của nàng. Hoa Tinh nhìn chăm chú vào mắt nàng, muốn từ đôi mắt xinh đẹp của nàng, tìm ra điều gì đó, xem nàng có chấp nhận mình hay không? Có lẽ.

Hoa Tinh đi tới bên cạnh nàng, một mùi hương thơm ngát đã phảng phất bay vào mũi hắn, lôi cuốn đi thường. Hoa Tinh cười nói: “Như Thủy, đưa tay đây, ta phải xem nội thương của nàng.”

Lãnh Như Thủy nhìn Hoa Tinh đang đứng sát bên cạnh mình như gần trong gang tấc, trong lòng nổi lên một loại áp lực, bản thân mình đang sợ cái gì vậy? Là hắn sao, Lãnh Như Thủy không dám khẳng định, có lẽ vậy. Khẽ khàng đưa hữu thủ ra, trầm tư nhìn hắn, yên lặng đợi hắn xem xét nội thương của mình.

Hoa Tinh bấm ngón tay lên ngọc thủ, nắm lấy, ân cần quan sát. Ngược đầu lên, Hoa Tinh cười với nàng, ánh mắt như ngọn lửa, ngọn lửa ngọc thủ kiểm điểm của nàng. Lãnh Như Thủy rung lên trong thâm tâm, tránh ánh mắt ngập tràn nhu tình của hắn, không dám nhìn hắn nữa. Bởi vì nàng sợ chính mình sẽ hãm sâu vào, mà vô lực kiểm chế.

Hoa Tinh khẽ nhíu mày, nói: “Võ công của nàng so với Liên tỷ cao hơn không ít, chính vì thế, nội thương của nàng cũng nghiêm trọng hơn rất nhiều. Cho nên việc trị liệu cũng phải tốn nhiều thời gian hơn, phải hai lần mới có thể khỏi hẳn. Bất quá, cũng không có gì đáng ngại, lúc này ta sẽ đả thông kinh mạch cho nàng trước, và thêm một lần nữa vào sáng mai là được. Bây giờ, nàng hãy ngồi trên giường, ta mới có thể dễ dàng liệu thương cho nàng.”

Lãnh Như Thủy nghe Hoa Tinh nói như vậy, cũng có vài phần tin tưởng hắn. Đối với nữ nhân mà nói, nếu muốn tự bảo vệ mình, phải luôn đề phòng nam nhân trong từng thời từng khắc, đây là thói quen của Lãnh Như Thủy, dĩ nhiên, hiện tại chưa thể hoàn toàn tin tưởng hắn. Thế nhưng, trong mắt Hoa Tinh, ngoại trừ sự cuốn hút ra, còn chan chứa nhu tình, và cả sự thành thật, chân tình, khiến cho không người nào có thể không tin tưởng hắn.

Lãnh Như Thủy khẽ đáp: “Đa tạ huynh, Hoa Tinh.” Chỉ năm từ ngắn ngủi, đã bộc lộ cảm xúc của nàng, bắt đầu chấp nhận Hoa Tinh, bắt đầu chịu cái cảm giác bị hãm sâu vào tâm can đó. Nữ nhân, một khi bước tường phòng ngự trong tim bị nam nhân kích phá, thì việc nam nhân muốn có nàng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Hoa Tinh nhìn khuôn mặt điểm lệ của nàng, đôi mắt lấp lánh thật đẹp. Trên mặt nàng, phảng phất khí chất thanh lãnh, vẻ cao ngạo bất phàm, làm cho người ta ham muốn chinh phục nàng một cách mãnh liệt. Nữ nhân như thế, chính điểm lạnh lùng, thanh cao đó, đã khiến nam nhân nổi lên dục vọng chiếm hữu. Hoa Tinh cũng vậy, đã vì khí chất thanh lãnh của nàng mà điên đảo thần hồn, không khỏi xuất hiện ý niệm chiếm lấy nàng cho riêng mình.

Hoa Tinh nhìn Lãnh Như Thủy ngồi xếp bằng trên giường, thông thả đặt tay lên huyệt mệnh môn trên lưng nàng, truyền vào một luồng chân khí thanh lương, nhu hòa, trị liệu cho nàng. Liên Phượng ngồi trên ghế quan sát hai người, ánh mắt cũng toát lên nét kì dị, cũng lo lắng một sự tình khó nói nên lời. Nhìn khuôn mặt Hoa Tinh anh tuấn, Phi phàm, Liên Phượng tự hỏi lòng, có phải mình thật sự sợ hắn không? Hay là mình đã có cảm tình với hắn rồi? Và câu trả lời chính là đây, điều này làm cho nàng có chút sợ hãi. Than nhẹ một tiếng, Liên Phượng xoay lưng lại không nhìn Hoa Tinh nữa.

Hoa Tinh ngắm nhìn Lãnh Như Thủy còn đang nhắm mắt tự chữa thương, rồi lại quay sang nhìn bóng lưng mỹ lệ của Liên Phượng. Phút giây này, bóng lưng mỹ lệ của Liên Phượng, lại trở nên cô đơn, u buồn một cách lạ thường, khiến hắn có cảm giác muốn ôm nàng vào lòng, muốn vỗ về nàng, muốn yêu thương nàng thật lâu. Bất ngờ Hoa Tinh đã ở phía sau lưng nàng, song thủ nắm lấy hai bàn tay ngà ngọc của nàng, rồi mạnh mẽ ôm nàng vào lòng. Hoa Tinh ôm nàng rất nhẹ, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên Hoa Tinh ôm nàng, còn chưa biết phản ứng của nàng ra sao, cho nên không dám dùng sức thái quá.

Thân thể Liên Phượng run lên, bưng tỉnh lại từ trong suy nghĩ miên man. Thấy Hoa Tinh đang ôm mình, điều này làm cho nàng rung động không ngừng, bản năng tự vệ của nữ nhân được bộc lộ, Liên Phượng liền giãy dụa, thì thào: “Hoa đệ, đệ làm gì vậy, nhanh buông tay ra, đệ không thể như vậy được.” Thực sự mà nói, trong lòng Liên Phượng đang rất mâu thuẫn, không muốn rời khỏi vòng tay êm ái của hắn, nhưng hiểu rằng làm vậy là không đúng, nên cự tuyệt hắn. Giờ đây, nàng rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Hoa Tinh cũng cảm giác được sự chống cự của nàng, nhưng không phải quá kịch liệt, trong lòng ngầm thỏa mãn. Dần dần ôm chặt hơn nữa, đặt môi bên tai nàng, thổi một làn hơi ấm nóng, thấy thân thể nàng run lên từng đợt, rồi mới nói: “Tỷ tỷ không thể để cho đệ ôm một lúc được sao? Chỉ một lúc thôi, đệ đệ muốn ôm tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ tỷ không cảm nhận được sao?” Hoa Tinh thì thào vào tai nàng liên miên, đa số nữ

nhân đều thích nghe lời nói ngọt ngào. Cho dù biết rõ nam nhân nói những lời đó là có ý đồ, nhưng chỉ cần nam nhân nắm bắt được thời cơ tốt nhất, có thể từng bước một chiếm lấy tâm tư của họ, đến khi thành công thì tùy ý muốn gì cũng được.

Thân thể Liên Phượng cố thoát ra, trong lòng biết rõ không được, nhưng tại sao khi Hoa Tinh mới ôm thôi, mà toàn thân đã mềm đi hết rồi. Mặc dù nàng không giãy dụa nữa, nhưng thì thào lên tiếng: “Hoa đệ, đệ buông ... tỷ ra đi, Như Thủy ở bên kia, đừng như vậy mà!” Hoa Tinh nghe vậy, cười khoái trá, mình có nghe lắm hay không vậy, nếu không có Lãnh Như Thủy ở đây, nàng có thể sẽ để mình làm gì cũng được hay sao? Hắc hắc, có hy vọng lớn rồi.

Hoa Tinh thấy Liên Phượng ngừng uốn éo thân mình, phả một hơi vào tai nàng, đoạn cắn nhẹ lên tai nàng, khiến nàng lại run lên và từ miệng nàng phát ra tiếng rên hấp hần. Hoa Tinh cười nói: “Tỷ tỷ thực là thơm quá, ôm tỷ thực là thoải mái, thực không muốn buông tỷ ra nữa.” Nói xong, buông nàng ra, nhún mình đứng trước mặt nàng, mỉm cười ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

98. Chương 98: Tâm Ý Tỷ Muội - Phần Hạ

Liên Phượng cố gắng dẫn tâm tư xuống, tự cảm thấy giật mình trước biểu hiện vừa rồi. Liếc nhìn Lãnh Như Thủy, Liên Phượng nói: “Hoa đệ, đệ còn phải đi chữa trị ọi người nữa mà, để Như Thủy điều tức ở đây đi, còn đệ ra ngoài gặp mọi người nào.” Rồi khẽ đẩy Hoa Tinh ra phía cửa, muốn hất rời đi.

Hoa Tinh cười khanh khách, gật đầu: “Được rồi, đệ đi vậy nhé.” Sau đó hôn chụt một cái lên chiếc má hồng hào của nàng, cười vang đắc ý, rồi mới rảo bước ra ngoài. Từ đằng xa còn nói vọng lại một câu, thơm quá.

Liên Phượng nhìn bóng dáng Hoa Tinh rời đi, như có một cảm giác khó tả nói không nên lời, ánh mắt đượm vẻ mê hoặc và mong chờ, trầm mặc nhìn theo hướng Hoa Tinh khuất dạng. Thật lâu sau đó, một cơn gió nhẹ thoảng qua vuốt lên mặt nàng, nàng thở dài một hơi, xoay người lại. Ngồi trên ghế, nhìn Lãnh Như Thủy, Liên Phượng nghĩ, bản thân mình hoặc là Như Thủy, và Hoa Tinh gặp nhau là có ý gì đây? Là vô tình, hay hữu ý, là trùng hợp, hay ngẫu nhiên, không thể biết được, chứ sao?

Hoa Tinh trở về nơi chúng nhân đang tề tụ. Thoáng nhìn qua mọi người, Hoa Tinh hỏi: “Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đầu rồi, sao chỉ còn lại có mọi người thôi?”

Mai Hương nắm tay Đồng Tâm, cười đáp: “Hai người họ về phòng rồi, còn Cô Ngạo đã về phòng tự vận công trị thương. Hiện giờ, chỉ còn lại có sáu người thôi, còn hai người kia thế nào, thương thế của hai vị tỷ tỷ không nặng lắm chứ?”

Hoa Tinh liếc qua Đồng Tâm, biểu hiện thần thái kinh diễm, tiểu cô nương này mới có mười lăm, mười sáu tuổi mà đã xinh đẹp đến rung động lòng người như vậy, đến khi nàng mười tám, mười chín tuổi, thì không biết có bao nhiêu nam nhân trong thiên hạ phải si cuồng đây. Trong mắt Hoa Tinh lại lấp lóe quang hoa hắc sắc, muốn câu dẫn nàng, thiếu nữ thiên kiều bá mị như thế, Hoa Tinh mà không có ý, mới là chuyện lạ. Cho tới bây giờ, những mỹ nhân mà Hoa Tinh đã gặp qua, nếu có cơ hội sẽ quyết không để lọt vào tay kẻ khác.

Hoa Tinh nhìn qua Ấm Vũ và Trần Lan, cuối cùng dừng lại ở Đường Mộng, khẽ cười: “Các nàng đều không sao cả, chỉ Như Thủy là bị nặng nhất, sáng mai ta phải liệu thương thêm một nữa, là có thể hoàn toàn bình phục. Hiện giờ, trong mấy người các nàng, thì ta nên chữa cho ai trước đây? Đường Mộng là khách, ta phải trị thương trước mới là phải đạo.” Ánh mắt thoáng qua vẻ tà dị.

Đường Mộng nhìn tam nữ bọn Mai Hương, thấy họ tam nữ đều không có phản ứng gì, trong lòng thầm nghĩ Hoa Tinh quả là tốt số. Nhìn vào đôi mắt đen láy của Hoa Tinh, Đường Mộng lên tiếng: “Thương tích của ta không nặng lắm, ta có thể tự mình vận công trị nội thương, Người hãy điều trị cho Tiểu Vũ đi, nội thương của nàng ấy có vẻ thập phần nghiêm trọng.”

Hoa Tinh cười cười ra vẻ tiếc nuối: “Xem ra nàng không cho ta một cơ hội nào, ta thật sự là đã thất bại rồi. Hay là để ta xem xét thương thế của mọi người xong rồi ta sẽ điều trị cho nàng.” Nguồn tại TruyệnFULL

Vô Mao lão đạo ở một góc hầm hầm này giờ, tức khí mắng to: “Tiểu tử ngươi trọng sắc khinh bạn, chỉ lo đi ngắm nhìn mỹ nữ, không thèm ngó ngang gì đến người bằng hữu là lão đạo ta gì cả. Lão đạo ta vì các nàng vào sinh ra tử, không tiếc điều gì, để giờ đây thân thụ trọng thương, ấy thế mà tiểu tử ngươi lại không để ý gì đến ta, ngươi là kẻ không có nghĩa khí!”

Hoa Tinh cười hà hà với lão, vụt lại bên người lão, nói: “Lão đạo. Lão còn có mặt mũi nói những câu này sao, ta giao các nàng cho lão chăm sóc, kết quả ai cũng bị thụ trọng thương. doc truyện tại . Lão nói ta phải làm lão đây. Tới giờ còn ở đây kêu gào, lão còn có mặt mũi mà kêu gào nữa hả. Xem ta phạt lão như thế nào đây.” Hữu thủ chưởng vào người lão đạo, nhất thời đánh cho bay lên. Đồng thời Hoa Tinh Phi thân theo hướng lão đạo đang lơ lửng giữa không trung, khi lão sắp rơi xuống đất, thì Hoa Tinh ở dưới đỡ lấy lưng lão, song thủ không ngừng điểm vào những huyệt đạo trên lưng lão, liên tiếp đả thông kinh mạch toàn thân. Cuối cùng, một cước đá vào hông lão, làm cho lão bay ra ngoài cửa.

Hoa Tinh cười khàn khàn: “Lão đạo, xong rồi đó, ta đã vì lão mà chữa đến tám phần rồi, hiện tại có thể sinh long hoạt hổ, đừng có làm ra cái vẻ như con mèo bệnh đó nữa. Còn không đứng dậy, lại muốn ta động cước nữa à.”

Lão đạo giận dữ chửi ầm lên: “Tiểu tử ngươi cầm miệng, dám đá ta một cước, ta không chơi với ngươi nữa, ở đây thực là không có gì hứng thú cả. Ta đi ra ngoài chơi còn sướng hơn, hừ, tên tiểu tử thói trọng sắc khinh bạn, ngươi chờ đó, rồi một ngày nào đó, lão đạo ta sẽ trả mối thù này.” Đoạn làm cái mặt quỷ với Hoa Tinh, nhún qua nhún lại rồi bỏ đi. Ngũ nữ ở bên cạnh đều cười ngặt nghẽo, tạo nên một bầu không khí chan hòa.

Hoa Tinh liếc nhìn ngũ nữ, ánh mắt lộ ra thần sắc mê mẩn, nhếch mép cười. Đi đến bên cạnh Âm Vũ, Hoa Tinh nắm lấy bàn tay búp măng của nàng, truyền một luồng chân khí nhu hòa như một làn gió xuân thổi vào cơ thể nàng, nhanh chóng chữa lành thương thế. Liếc qua Trần Lan, Hoa Tinh thì thầm: “Nàng cũng đến bên cạnh ta, ta sẽ chữa cho nàng.” Rồi vươn hữu thủ ra, nắm lấy tay Trần Lan, kéo lại, cùng lúc chữa trị cho hai nàng Âm Vũ và Trần Lan. Công lực Hoa Tinh thâm hậu khôn lường, hành động này, người bình thường mà thực hiện đều phải thập phần cẩn thận, nhưng hắn không chỉ oang oang trò chuyện, lại còn nhìn chăm chăm lên cơ thể chúng nữ từ trên xuống dưới đến không bỏ sót một chỗ nào.

Lão đạo bỏ đi, chỉ còn lại có Hoa Tinh và ngũ nữ. Hoa Tinh nói với Mai Hương: “Hương Nhi, muội thuật lại cho huynh những sự tình sau khi huynh đuổi theo tên hắc y nhân đi.”

Mai Hương kéo Đồng Tâm lại gần Hoa Tinh, bắt đầu thuật lại mọi chuyện một cách chi tiết. Hoa Tinh vừa nghe vừa ngắm Đồng Tâm, mỉm cười với ánh mắt tò mò của nàng. Hoa Tinh tiếp tục bài câu dẫn thiếu nữ của hắn, dùng hắc sắc quang hoa trong mắt hấp dẫn nàng, Đồng Tâm bị ánh mắt đó mê hoặc thật sâu. Sau khi Mai Hương kể lại xong, Hoa Tinh trầm ngâm: “Lần này, tổ chức Âm Dạ và Âm Ưng liên thủ, quyết tâm thu thập Hoa Tinh ta. Rất tốt, để coi ai thu thập ai, ta sẽ làm cho chúng vĩnh viễn biến mất.” Rồi cười tươi rói với Đồng Tâm.

Hoa Tinh nhận thấy thiếu nữ này rất kì lạ, có lúc trông như một thiếu nữ trong sáng, ngây thơ, nhưng có khi lại cảm giác như nàng thấu hiểu hết thấy mọi sự tình trên thế gian. Khẽ buông tay Âm Vũ và Trần Lan ra, Hoa Tinh nở nụ cười: “Nội thương của hai nàng đã đỡ đi nhiều rồi đó, Tiểu Vũ, thương thế của nàng ta sẽ điều trị thêm một chút nữa là khỏi hẳn thôi. Giờ đây, tất cả đều bình yên vô sự, toàn là nhờ Đồng Tâm, ta nên hảo hảo tạ nàng.” Và nhìn Đồng Tâm với một thần thái như muốn quan tâm, như muốn săn sóc.

Mai Hương liếc nhìn Đồng Tâm, vẻ mặt ẩn chứa điều gì đó, hướng ứng reo lên: “Đúng là phải hảo hảo tạ Đồng Tâm muội muội, vừa rồi, nếu không có muội ấy, có khi muội đã không thể gặp lại huynh. Hoa Tinh, huynh nhất định phải giúp muội báo đáp muội ấy, như vậy muội mới cảm thấy thoải mái được.”

Đồng Tâm cười lúng liếng: “Mai tỷ tỷ đừng khách khí, muội cũng là trong lúc vô ý nghe thấy có tiếng ồn ào ở ngoài, nên đến xem, không ngờ lại có thể giúp được tỷ tỷ chút chuyện nhỏ nhoi, Đồng Tâm cũng cao hứng lắm rồi.”

Hoa Tinh cười sảng khoái: “Mặc kệ là nói như thế nào, nàng đã cứu các nàng ấy một mạng, đặc biệt là đã

cứu Hương Nhi một mạng, cho nên ta sẽ hết báo đáp nàng. Nàng có yêu cầu gì, hoặc là có gì cần trợ giúp, nàng cứ nói ra, nhất định ta sẽ hỗ trợ cho nàng. Nếu nàng đã gọi Hương Nhi là tỷ tỷ, sau này ta sẽ gọi nàng là Tâm Nhi, như vậy có vẻ thân thiết hơn, muội không ngại chứ?” Nói hết câu cuối cùng, sâu thẳm trong mắt hần chợt lóe lên một ánh sáng đen nhánh, tỏa ra lực hấp dẫn vô cùng, như muốn trói chặt lấy trái tim Đồng Tâm.

Đôi mắt chớp chớp mỹ lệ của Đồng Tâm, dần dần khắc sâu hình bóng Hoa Tinh vào tâm hồn thuần khiết. Đồng Tâm cất tiếng nói ngọt ngào, thánh khiết: “Hảo a, sau này huynh cứ gọi muội là Tâm Nhi nhé, muội gọi huynh là Hoa đại ca. Hoa đại ca, võ công của huynh rất là cao, huynh là người thứ hai mà muội thấy thực sự lợi hại đó.” Trong tâm trí của Đồng Tâm, vấn đề về tình cảm còn rất đơn sơ, chỉ cảm thấy mình rất thích nói chuyện với Hoa Tinh, rất thích nhìn vào đôi mắt mê hồn của hần. Bởi vì ánh mắt đó, thần sắc đó tỏa ra một mị lực không thể kháng cự, bất tri bất giác cứ như cuốn nàng vào.

Hoa Tinh được thể tán dương tiếp: “Tâm Nhi của huynh có kiếm pháp cũng vô cùng thần kì, bây giờ muội còn nhỏ, đợi vài năm nữa, võ công của muội sẽ càng thêm lợi hại. Bây giờ, đợi huynh chữa trị nội thương cho Hương Nhi, sau đó sẽ tiếp tục trò chuyện với muội.” Đoạn hần liệu thương cho Mai Hương.

Cất bước đi theo sau Đồng Tâm, Hoa Tinh nhìn thân tư hấp dẫn, kiều mị đang lắc lư đằng trước, ánh mắt lộ ra tia cảm thán. Đồng Tâm mới mười sáu tuổi, đã phát triển như một đại cô nương, eo thon uốn lượn, hông cong vô đối, hai chân thon dài, phải nói là vũ vật tuyệt vời. Hơn nữa, song phong mượt mà nhô cao trước ngực, mặt ngọc mỹ lệ mà trong sáng, chỉ hai chữ để tả thôi quá đẹp. Cơ thể nàng tràn ngập sức sống thanh xuân, nhưng lại yếu diệu, quyến rũ khiến cho Hoa Tinh nhìn mà điên đảo thần hồn. Lại nghĩ, chốc nữa có thể thấy Đồng Tâm và Đồng Ý giống nhau như đúc, Hoa Tinh nhin không được mà nổi máu tham lam, quyết định thu hết hai tỷ muội vào hậu cung, để thương yêu thật tốt, để chăm sóc thật nhiều và để hưởng thụ tận cùng sự mỹ diệu của các nàng. Nhất định là vô cùng thú vị đây, khả khả. Ôi, nam nhân, tâm tư không lúc nào dứt khỏi nghĩ đến nữ nhân vậy.

Khi vào trong phòng của tỷ muội Đồng Tâm, thấy Đồng Ý đang nằm nghiêng trên giường. Đồng Tâm giới thiệu: “Hoa đại ca, đây là muội muội Đồng Ý, chúng muội là song sinh, cho nên lớn lên cực kỳ giống nhau. Hiện tại, muội ấy đang mang bệnh tron người, không thể đứng dậy vấn an huynh được, mong Hoa đại ca lượng thứ cho.”

Trong mắt Hoa Tinh toát lên thần sắc kinh diễm, khoát tay nói: “Không có sao cả. Hai tỷ muội thực sự là quá thần kì, nếu huynh không ở đây tận mắt trông thấy hai muội, chắc là huynh sẽ không tin được, trên đời lại có hai cô nương kiều diễm giống hệt nhau như thế này.” Đồng Tâm nghe vậy, trong lòng thích thú, mày ngài nhướng lên, phảng phất ba phần hoan hỉ trên khuôn mặt. Liếc nhìn muội muội, Đồng Tâm tiếp lời: “Đây là Hoa đại ca, Hoa Tinh, huynh ấy đến thăm chúng ta đó.”

Đồng Ý chớp mắt nhìn tỷ tỷ, trong lòng mơ hồ đã đoán ra chuyện gì đó, quan sát hai người. Đồng Ý nói một cách thần nhiên: “Hoa đại ca, mời ngồi, đa tạ huynh đã đến thăm muội và tỷ tỷ. Ngày hôm qua, Mai Hương tỷ tỷ luôn không ngừng nhắc đến huynh, không nghĩ tới chúng muội đã có thể gặp được huynh vào hôm nay.” Giọng nói ngọt ngào, êm ái như làn nước hồ thu, ẩn hàm trong đó một tâm tư khác lạ.

Hoa Tinh đáp: “Hôm qua, Hương Nhi quay về có nhắc với huynh về hai muội, chỉ vì nhất thời chưa có thời gian đến thăm hai muội. Hôm nay, huynh bị một sát thủ đánh lén dẫn dụ đi, còn may có Tâm Nhi hỗ trợ, bằng không Hương Nhi đã chết dưới chưởng của sát thủ rồi. Huynh tới đây, trước là để cảm tạ hai muội, sau là nghe Mai Hương nói trên người muội có trọng bệnh, muốn đến xem thử huynh có thể giúp được gì hay không. Nếu huynh không có biện pháp, có thể đưa hai muội đi tìm Y Thánh Liễu Vô Song, nhờ nàng ấy chữa bệnh uội.” Vừa nghe thấy vậy, sắc mặt Đồng Tâm và Đồng Ý đều trở nên vui vẻ, lộ ra thần sắc hấp dẫn một cách lạ thường.

Đồng Tâm cao hứng: “Hoa đại ca, huynh biết Y Thánh ở đâu sao, thực sự là quá tốt. Chúng muội một mực đi tìm người ấy, đáng tiếc không biết đang ở nơi nào, rốt cuộc bây giờ được nghe từ miệng huynh nơi ở của người ấy, không biết trước mắt người ấy đang ở đâu vậy?”

Hoa Tinh thấy trong mắt nàng sự mong chờ, gấp gáp, mỉm cười: “Nàng ấy, đang ở Phượng Hoàng thư viện của huynh, muốn tìm nàng ấy, quá dễ dàng. Hiện giờ để huynh xem bệnh tình của Ý Nhi đã, đến lúc đó hãy nói, được không nào?” Đoạn khẽ ngồi bên giường, hữu thủ nắm lấy tay nhỏ xinh, trắng mượt như bạch

ngọc, chậm rãi tìm hiểu bệnh tình trong cơ thể nàng. Nhìn tay thon nhỏ, sáng mịn của Đồng Ý mà Hoa Tinh khen thầm đẹp quá, muốn vĩnh viễn không bao giờ buông ra.

Sắc mặt Đồng Ý ửng hồng, nhìn tỷ tỷ, ánh mắt như lóe lên tia cười khác thường, tựa hồ nói với tỷ tỷ cái gì đó. Đồng Tâm thấy sắc mặt muội muội ửng hồng, trừng mắt lên rất nhanh, rồi xoay người đi không nhìn Đồng Ý nữa. Phảng phất như bí mật trong lòng bị phát hiện ra, Đồng Tâm có vẻ có vài phần ngượng ngùng.

Đồng Ý lại nhìn qua Hoa Tinh, nhìn sâu vào mắt của hắn, tựa hồ muốn tìm kiếm gì đó trong mắt hắn, nét mặt không một biểu hiện khác lạ. Hoa Tinh nở nụ cười với nàng, đáp lại mỹ mâu trong veo như nước của nàng, cảm nhận được một cảm xúc kì lạ thoáng qua, Hoa Tinh chấn động trong lòng, tự nhủ không biết vì cái gì mà tự nhiên xúc động như vậy. Hoa Tinh điều khiển luồng chân khí lưu chuyển nhanh hơn, kiểm tra kĩ càng tình hình trong cơ thể Đồng Ý.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai hàng lông mày Hoa Tinh bắt đầu nhướng lên, sắc mặt dần dần biến đổi, ánh mắt toát lên sự kinh ngạc. Cuối cùng, tại sao Hoa Tinh lại có biểu hiện như vậy? Là vì bệnh tình của Đồng Ý quá trầm trọng, hay là còn nguyên nhân nào khác nữa? Trong khoảnh khắc đó, căn phòng rơi vào tĩnh lặng, có vẻ có chút khác thường.

99. Chương 99: Đêm Khuya Êm Đềm

Trong căn phòng yên tĩnh, Đồng Tâm và Đồng Ý đều chăm chú quan sát nét mặt của Hoa Tinh. Hai tỷ muội không hiểu hắn đã phát hiện ra điều gì, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mang theo tia thở dài.

Kết cục, Hoa Tinh đã biết được cái gì, vì sao hắn lại có vẻ mặt đó? Kỳ thực, lúc đầu Hoa Tinh cũng không có tra ra cái gì, những tưởng Đồng Ý hoàn toàn bình thường, rồi bất ngờ hắn cảm giác được từ luồng chân khí điều kì quái là, trong đan điền của Đồng Ý có một loại chân khí cổ quái lưu động. Điều này khiến hắn lưu tâm, cẩn thận tra xét thật kĩ mấy lần, nhưng kết quả vẫn hoàn toàn giống nhau. Hoa Tinh phải kiểm tra lại thêm vài lần nữa, cuối cùng đã tra ra được dị trạng trong cơ thể Đồng Ý. Thế nhưng một cảm giác khác thường, đang lan tỏa trong tâm linh Hoa Tinh, làm cho hắn có các sắc thái thay đổi như vậy.

Đồng Tâm dịu dàng nói: “Được rồi Hoa đại ca, muội và Đồng Ý đã đi khám bệnh quá nhiều lần, tiếc là không lần nào tiến triển. Huynh cũng không cần phải miễn cưỡng, cho dù không được, còn có thể tìm Y Thánh mà.” Đồng Tâm minh bạch sự trầm trọng của bệnh tình muội muội, cho nên mới khuyên Hoa Tinh bỏ cuộc.

Hoa Tinh nhìn hai tỷ muội, sự kinh ngạc hiện rõ lên trên nét mặt. Nhìn vào đôi mắt trong veo của Đồng Ý, Hoa Tinh như lo lắng, đắn đo về một sự tình gì đó. Đồng Ý khẽ hỏi Hoa Tinh: “Hoa đại ca, vì cái gì huynh lại giật mình như vậy, là vì bệnh tình của muội hay sao? Thực ra, huynh không cần phải lo lắng như vậy đâu, sinh tử là do số mệnh, có cái gì đáng để cảm thán đâu chứ?” Xem bộ dạng của Đồng Ý rất bình thản, không một chút lo lắng.

Hoa Tinh bần thần hồi lâu, trong lòng do dự không dám quyết, ngược nhìn hai tỷ muội kiều diễm vô cùng, Hoa Tinh lên tiếng: “Nếu đã gặp nhau, có lẽ là số trời. Huynh hy vọng hai muội sẽ tạm thời đi theo huynh, chờ ọi rắc rối qua đi, ta sẽ nói cho hai muội rõ. Bệnh tình của Ý Nhi rất kì lạ, có lẽ không tính là bệnh được, nói là một loại nội thương cũng không phải. Nhưng nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn, cũng tương đối khó khăn. Giờ này, đừng hỏi tại sao, khi đến lúc, tự nhiên huynh sẽ giải thích cho hai muội hiểu rõ.” Tiếp theo truyền một đoạn chân khí vào trong cơ thể Đồng Ý, nhằm áp chế nội thương kì dị đó.

Hai tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý liếc mắt nhìn nhau, rồi quay sang gật đầu đáp ứng Hoa Tinh. Đồng Tâm đi tới bên cạnh muội muội, nhẹ nhàng nắm tay nàng, ân cần nói: “Yên tâm, không có chuyện đâu, tỷ tỷ nhất định sẽ chăm sóc muội.” Trong ánh mắt hiển lộ tình cảm nồng nàn, thực không hổ là tỷ muội tình thâm mà!

Đồng Ý cũng nắm chặt tay tỷ tỷ, nở nụ cười: “Muội không hề lo lắng gì cả, có tỷ tỷ luôn ở bên, là muội cảm thấy vui vẻ rồi. Nhất định muội sẽ vượt qua khó khăn, chiến thắng ma bệnh, muội vĩnh viễn ở cùng một nơi với tỷ tỷ.” Âm thanh trong trẻo, mượt mà mang theo sự kiên định vô cùng.

Hoa Tinh nhìn hai tỷ muội giống nhau như đúc, nhin không được bước lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé còn lại của hai nàng. Nhìn cặp song sinh tuyệt mỹ vô ngần, Hoa Tinh cương nghị nói: “Hai muội nhất định có thể chiến thắng ma bệnh, huynh sẽ luôn giúp đỡ hai muội. Huynh sẽ mau chóng đưa tin đến cho Y Thánh Liễu Vô Song, hỏi nàng cặn kẽ về căn bệnh này, tin rằng nàng nhất định có biện pháp.” Hoa Tinh nhấn mạnh từng lời hòng khích lệ hai nàng, hy vọng họ đừng cảm mà tồn tại.

Đồng Tâm và Đồng Ý nhìn nhau, đồng thời nắm chặt tay Hoa Tinh, bốn mắt long lanh nhìn thật kỹ vào mắt Hoa Tinh, khiến hấn như bị thôi miên trước làn thu ba sóng sánh, mỹ lệ, không muốn thoát ra. Thời khắc này, giữa ba người, không ai lên tiếng, không có ngôn từ, chỉ có tình cảm chân thành đang hòa vào nhịp tim của cả ba. Hai tỷ muội có tâm linh tương thông, đều biết rõ về tâm tư của nhau, nên có cùng một cảm xúc, cả hai đồng thời đưa ra quyết định giống nhau, sẽ đem tình cảm của mình ký thác vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh cũng cảm nhận được tình ý của hai nàng, nhìn hai nàng giống nhau như hai giọt nước, tất cả nam nhân trong thiên hạ có mơ cũng không được cái diễm phúc này, trong lòng Hoa Tinh cảm động vô cùng. Phút giây này, Hoa Tinh vứt bỏ mọi mối bận tâm, trong lòng đã đưa ra quyết định, mặc cho sau này ra sao, chính mình sẽ quý trọng, thương yêu hai tỷ muội. Không chỉ bởi vì lòng ham muốn của nam nhân, mà trong đó còn có sự cảm động và tiếc thương, thêm cả nhu tình và mật ý.

Lặng lặng ôm nhẹ hai nàng vào lòng, Hoa Tinh rất bình thản, không lộ xuất sự cao hứng, vui sướng của thường nhân, thâm trầm khác xa với lúc thường. Đồng Tâm e thẹn nhìn muội muội Đồng Ý, tựa nhẹ đầu lên ngực Hoa Tinh, như trò chuyện với muội muội qua ánh mắt, cũng không có chú ý tới vẻ mặt có chút quái dị của Hoa Tinh. Khóe môi Đồng Ý nhếch lên một nụ cười trêu chọc, như muốn nói với tỷ tỷ, nháy mắt với tỷ tỷ, vậy là tỷ tỷ đã chọn nam nhân này rồi. Lúc trước hai tỷ muội từng có ước định, tương lai, nếu ai thích một nam nhân nào đó, sẽ đưa hấn về, để hai tỷ muội cùng xem, bởi vì hai tỷ muội đã nguyện rằng cả đời này không thể phân li. Không thể nghĩ rằng lại nhanh như vậy, chưa đến ba tháng, mà tỷ tỷ đã chọn được một người ình, đó là Hoa Tinh, cho nên Đồng Ý mới nháy mắt với tỷ tỷ, trong ánh mắt mang theo tia cười châm chọc, tựa hồ đã nắm trúng cái đuôi của tỷ tỷ.

Thoáng nhìn hai mỹ nhân thiên kiều bá mị trong lòng, Hoa Tinh thâm nghĩ, có lẽ kiếp này học võ công, chính là bởi vì những nữ nhân bên cạnh mình đây, bằng không tại sao những nữ nhân càng xinh đẹp lại càng có nhiều phiền toái đến thế? Hấn không nghĩ rằng sẽ nói những điều hấn biết trong lòng, bởi vì hấn không muốn các nàng phải chịu áp lực, như vậy các nàng sẽ không có dáng vẻ hân hoan như hiện tại. Nhìn hai tỷ muội, Hoa Tinh không khỏi nhớ tới Tô Ngọc. Luận về dung mạo, nếu phân ra thì Tô Ngọc phải đẹp hơn một trong hai tỷ muội, nhưng đối với cặp tỷ muội này lại có điểm hấp dẫn riêng, chính là mặt ngọc giống nhau như khuôn đúc, khi cười lên thực sự là diên đảo chúng sinh, thế gian hiếm thấy.

Nhớ tới Tô Ngọc, Hoa Tinh không nhin được phải nhíu mày. Nàng có Thiên Sát Ma Cầm trong tay, một vật tà ác cực kỳ vào bậc nhất trong thế gian, một khi bị người khác biết được, sẽ phải rơi vào cảnh toàn thể võ lâm truy sát. Thủ khúc Vong Hồn Huyết Dẫn, từng gây ra một tràng huyết kiếp vô cùng trong chốn vô lâm, ngấm lại mà khiến Hoa Tinh phải nhứt đầu.

Từ ngày biết Tô Ngọc, hôm nay lại gặp tỷ muội này, Hoa Tinh đều không hiểu được bản thân mình đang làm ra cái chuyện gì đây. Mặc dù tam nữ là mỹ nữ hiếm thấy trong thiên hạ, nhưng bí mật đằng sau các nàng, cũng khiến cả thiên hạ hãi hùng. Một khi thiên hạ biết được bí mật của các nàng, sẽ nảy sinh vô vàn rắc rối, sau này sợ rằng không có lấy một ngày bình yên. Có đúng như người ta thường nói, người có phúc không dễ hưởng mà!

Bóng đêm buông xuống từ lúc nào cũng không ai hay biết, màn đêm xua dần ánh sáng trong căn phòng nhỏ, làm cho Hoa Tinh bừng tỉnh lại. Hoa Tinh hôn nhẹ lên khuôn kiều diễm của hai thiếu nữ, thì thào: “Sắc trời đã tối, hai muội hãy nghỉ ngơi đi. Ta còn phải đi một vòng kiểm tra nữa, không thì lại thêm vài tên nữa đến đây làm loạn.” Tiếp theo buông hai nàng ra, hàm tình nhìn hai nàng, chậm rãi rời đi.

Ngước nhìn Hoa Tinh bước ra ngoài, Đồng Ý nói: “Tỷ tỷ thực là có con mắt tinh đời, không biết vì cái gì, khi tựa vào lòng huynh ấy, muội lại an tâm một cách dị thường, tựa hồ kiếp trước hai người đã biết nhau

vậy. Tỷ tỷ, tỷ có cảm giác giống như thế hay không?”

Đồng Tâm thu hồi lại ánh mắt, nhìn vào mắt muội muội, gật nhẹ đầu: “Tỷ tỷ cũng không biết tại sao, từ lúc nhìn thấy huynh ấy, trong lòng đã có một cảm giác kỳ quái, như mơ mơ hồ hồ rằng có ai đó đang dẫn lối. Gặp huynh ấy, có lẽ là số mệnh, bây giờ muội muội cũng thích huynh ấy, tỷ đã yên tâm. Ngay từ nhỏ hai chúng ta đã có tâm linh tương thông, đều không lừa được nhau, cho nên nếu chấp nhận, sau này trở về, chúng ta hãy đem sự tình này nói với nương, mong người đồng ý sự lựa chọn của chúng ta. Được chứ?” Ngắm nhìn muội muội, thấy nàng gật đầu, Đồng Tâm không khỏi nở nụ cười mãn nguyện.

Hoa Tinh vừa đi, vừa miên man suy nghĩ về chứng bệnh dị thường trong cơ thể Đồng Ý, căn bản không phải là bệnh, mà là một loại nội thương, bởi vì tập luyện một môn võ công, mà sinh ra di chứng về sau. Đây là nguyên nhân làm cho Hoa Tinh giật mình lúc vừa rồi. Người khác có thể không nhận ra nguyên nhân tạo thành căn bệnh đó, nhưng Hoa Tinh biết. Lúc đầu Hoa Tinh cũng không rõ ràng lắm, nhưng khi trông thấy phản ứng của Đồng Tâm, Hoa Tinh đã rất nhanh phát hiện ra. Đối với cặp tỷ muội song sinh quyết phải có chỗ khác hẳn với thường nhân, điểm khác biệt lớn nhất chính là khả năng tâm linh tương thông của các nàng.

Nếu thực sự là tâm linh tương thông như vừa nghĩ đến, vậy dị chứng trong cơ thể Đồng Ý, có thể đã giải thích được. Hai tỷ muội có tâm linh tương thông, luyện võ ít nhất là nhanh gấp ba lần người bình thường, nếu cả hai song tu một loại võ công, nhất định càng thêm hoàn mỹ. Hoa Tinh đã thấy, Đồng Tâm dùng kiếm, vậy tất nhiên Đồng Ý cũng sử dụng kiếm. Hoa Tinh biết trong kiếm pháp, những bộ kiếm pháp mà cả hai người cùng tập luyện có không ít, nhưng chính thức lợi hại thì không có nhiều lắm. Trong đó có một bộ kiếm pháp khó luyện nhất, chính là trong truyền thuyết, vẫn chưa có ai luyện thành, “Liên Tâm Kiếm Quyết”.

Theo như Hoa Tinh phán đoán, Đồng Tâm và Đồng Ý đã tập luyện bộ kiếm pháp “Liên Tâm Kiếm Quyết” này. Điểm khó luyện của kiếm quyết này ở chỗ, khi đang tập luyện thì song phương phải có khả năng tâm linh tương thông, mới có thể luyện thành, một khi luyện thành, uy lực cực kỳ bá đạo, độc bá vô lâm. Cũng vì thế nên trong quá trình luyện tập, cũng trở nên vô cùng nguy hiểm. Xem tình hình của Đồng Ý, rất có thể là trong lúc sơ ý, đã có một hành động sai phạm nào đó.

Thế nhưng, điều Hoa Tinh lo lắng nhất không phải là điều này, khiến cho Hoa Tinh do dự bất quyết như vậy, chính vì bí mật ẩn giấu sau hai tỷ muội mà không muốn bất cứ ai biết được. Hoa Tinh biết rõ ràng, “Liên Tâm Kiếm Quyết” tối cường thiên hạ chỉ có ở một nơi, mà nơi đó chính là địa phương thần bí nhất trong chốn vô lâm, Long Thần Thiên Cung. Những người biết địa phương này không nhiều lắm, chỉ có những cao thủ đứng đầu trong chốn vô lâm mới hiểu rõ về nơi đó, thường nhân không thể nào biết được. Địa phương đó có tên là Thiên Trì, là một nơi thập phần thần bí. Tương truyền cứ khoảng sáu mươi năm một lần, đóa hoa của Thiên Trì sẽ xuất hiện trong chốn vô lâm, như lưu tinh phía chân trời, chỉ trong khoảnh khắc huy hoàng ngắn ngủi.

Điều Hoa Tinh e ngại nhất là cặp tỷ muội đến từ Thiên Trì này, có thể sẽ gây ra rắc rối không ngừng cho hắn, một khi bị người ngoài biết rõ thân phận, có khác nào mình đã chọc giận cả thiên hạ. Bởi vì trong truyền thuyết, Thiên Trì có một gốc cây Tuyết Liên, Tuyết Liên lại sinh ra quả Tuyết Liên, mỗi một quả chẳng những có công hiệu trụ nhan, cải lão hoàn đồng, còn có thể gia tăng ba mươi năm công lực, là tuyệt thể tiên phẩm của đất trời. Như vậy nhiều năm qua, đã có không ít người trong giang hồ đi lùng sục địa điểm của Thiên Trì trong truyền thuyết, nếu như tin tức về Đồng Tâm, Đồng Ý xuất thân từ Thiên Trì, chỉ sợ ngay cả mình khi đó cũng là công địch của vô lâm thiên hạ. Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Hoa Tinh do dự bất quyết.

Trở về phòng, Hoa Tinh ngồi xuống một lát, lại ngó sang phòng Mai Hương. Hắn liền đi sang phòng Mai Hương, thấy nàng đang ngồi ở bên giường lặng im như người mất hồn, tựa hồ đang suy nghĩ về sự tình gì đó. Hoa Tinh cười nói: “Hương Nhi, đang suy nghĩ cái gì vậy? Nhớ huynh sao? Nhìn hình dáng muội, tựa như một ngọc tử, mơ mơ màng màng, chuyện gì làm uối phải bận tâm như vậy?”

Mai Hương kéo Hoa Tinh ngồi xuống giường, tựa đầu lên vai hắn, thở thê: “Đúng là Hương Nhi đang nhớ huynh, nhớ lại hôm nay thiếu chút nữa Hương Nhi đã chết, muội rất sợ. Muội sợ không được nhìn thấy huynh nữa, phải, muội sợ lắm, muội sợ phải rời xa huynh. Lúc đó, Hương Nhi đã suy nghĩ thật nhiều, Hương Nhi nghĩ rằng, muội còn chưa hiến dâng cho huynh, mà đã chết như vậy, muội thật không cam lòng, muội

phải trở thành một nương tử tốt của Hoa Tinh huynh, huynh sẽ thường xuyên gọi muội là kiều thê. Muội sẽ đem tất cả những gì của muội hiến dâng hết cho Hoa Tinh, hảo hảo hầu hạ Hoa Tinh, để cho Hoa Tinh vĩnh viễn không bao giờ quên được Hương Nhi.” Lời tự bạch dịu dàng mà say đắm, chân tình mà đam mê, đó là những tâm sự chí ái chí tình nhất của người thiếu nữ. Mai Hương, nàng thiếu nữ xinh đẹp, đã trải qua một lần đối mặt với tử vong, hiểu được một cách sâu sắc là phải luôn luôn quý trọng thật tốt những người thân bên cạnh mình.

Ngước đầu lên, trong mắt Mai Hương chan chứa thâm tình nhìn Hoa Tinh, thủ thủ vào tai hẩn những tiếng ngọt ngào: “Hoa Tinh, đêm nay huynh ngủ với Hương Nhi có được không? Hương Nhi sẽ trao thân cho huynh, chân chính làm thê tử của huynh, đem cả tâm hồn và thể xác trao cho huynh, được không?” Nhãn thần luyến ái, tràn đầy khát vọng, sâu thẳm một tình cảm chân thành.

Hoa Tinh nhìn Mai Hương đang tựa bên vai hẩn, nhãn thần trở nên nhu hòa, hữu thủ vuốt ve khuôn mặt nàng, trêu mếu nói: “Hương Nhi, ái thê, sau này huynh sẽ không để sự tình như vậy lặp lại nữa, huynh sẽ luôn ở bên cạnh muội, bảo vệ muội. Thân thể muội tuyệt mỹ đến nhường này, Hoa Tinh đã muốn từ lâu rồi, chỉ là không có cơ hội tốt nhất mà thôi. Đêm nay, huynh còn phải đi liệu thương cho Tiểu Vũ và Lãnh Như Thủy nữa, tạm thời để giành lại. Hơn nữa, đêm nay huynh mà ăn muội, thì ngày mai muội làm sao có thể đi xem hoa hội nữa, biết không? Đợi đến khi hoa hội chấm dứt, thì Hương Nhi muội hằng hiến thân cho Hoa Tinh huynh, được không nào?” Nhẹ nhàng hôn lên má nàng.

Mai Hương vừa nghe đến hoa hội, lộ vẻ khó xử. Cúi đầu suy nghĩ một lát, khuôn mặt Mai Hương đỏ bừng, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Được rồi, đợi đến khi hội hoa chấm dứt, Hương Nhi sẽ trao thân cho huynh.” Choàng tay qua đầu Hoa Tinh, nhướn lên hôn vào đôi môi Hoa Tinh, làm cho hẩn cảm thấy rất kích thích.

Hoa Tinh ôm lấy Mai Hương, hai người thân mật hôn nhau say đắm. Hữu thủ luồn vào y phục Mai Hương, xoa nắn ngọc phong, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ sự hấp dẫn của kiều đỉnh, hưởng thụ sự ngọt ngào của tình cảm trong cõi nhân gian. Mai Hương nằm yên trong lòng hẩn, mặc tình hẩn mơn trớn thân thể mình, hưởng thụ thời khắc ôn nhu ngấn gối, chìm đắm vào sự thương yêu, vỗ về của hẩn.

Hoa Tinh nhìn người ngọc, mân mê ngọc châu của nàng, mỉm cười hỏi: “Hương Nhi, nàng rất thích hai tỷ muội Đồng Tâm và Đồng Ý sao?”

Sóng mắt Mai Hương kiều mị, rên rỉ: “Hương Nhi đích xác rất thích hai muội ấy, lúc nãy nếu không có Đồng Tâm tương cứu, Hương Nhi đã không còn được gặp huynh nữa rồi. Hoa Tinh, huynh cũng thích hai muội ấy phải không? Nói vậy, huynh sẽ đưa hai muội ấy về cùng bầu bạn với muội rồi, đúng không? Muội rất muốn cùng ở một chỗ với hai muội ấy, thật sự đấy.”

Hoa Tinh sung sướng cảm nhận sự co giãn, mềm mại ở lòng bàn tay, cảm giác êm ái, láng mượt, thực là thoải mái mà. Vừa cảm nhận sự tuyệt vời do ma sát với cặp nhũ phong, vừa cười hì hì: “Nếu muội thật sự thích hai muội ấy, vậy thì huynh sẽ đưa hai muội ấy đi cùng, tạm thời có thể đi cùng với chúng ta. Còn sau này ra sao, huynh còn chưa chắc chắn lắm.” xem tại

Mai Hương nhìn Hoa Tinh, uốn éo: “Huynh không muốn hai muội ấy sao?” Hoa Tinh nghe vậy, cười khanh khách mà rằng: “Chuyện đó mà còn phải sao? Huynh đương nhiên muốn, như vậy có thể luôn luôn đi theo Hương Nhi của huynh mà hàn huyên, tâm sự rồi. Nhìn cái bộ dạng của muội như vậy, hãy xem huynh trông phạt muội như thế nào đây?” Đoạn cúi đầu sát bên tai nàng, rì rầm một câu, nhất thời sắc mặt Mai Hương đỏ bừng, nũng nịu, lắc lư không đồng ý.

Hoa Tinh hôn lên môi nàng, không cho nàng lên tiếng, song thủ bấm vào những huyệt đạo khắp toàn thân nàng, khiến cho toàn thân Mai Hương run rẩy liên hồi kì trận, song thối khép chặt, đáng vẻ rất thẹn thùng. Hoa Tinh cắn lên đôi môi hồng diễm, khẽ cười: “Thôi được rồi, không đùa với Hương Nhi nữa, muội ngủ ngon đi nhé.” Nói xong đứng dậy, vươn tay cởi hải giùm Mai Hương, đỡ nàng nằm xuống giường, hôn nhẹ vào má nàng, sau đó nói lời chúc ngủ ngon, rồi bước ra cửa.

Mai Hương dõi mắt nhìn theo, bộc lộ tình cảm ngọt ngào và hân hoan. Đối với nhu tình, mật ý của Hoa Tinh, làm cho Mai Hương có cảm giác vô cùng hạnh phúc, kiếp này có thể gặp Hoa Tinh, thật sự là nhờ trời xanh đã ban phúc mà! Minh phải cố gắng quý trọng, cố gắng giữ gìn lấy tấm chân tình này.

Hoa Tinh rời khỏi phòng Mai Hương, đi đến phòng Trần Lan. Trần Lan nhìn thấy Hoa Tinh, nàng mỉm cười

đầy ái ý. Hoa Tinh đóng cửa phòng lại, tiến lại sát bên Trần Lan, ôm chầm nàng vào ngực. Hoa Tinh lắng nghe từng nhịp đập con tim trong người, thì thầm: “Mấy ngày nay không có lúc nào rảnh rỗi, nên không tới đây với tỷ tỷ được, tỷ tỷ không giận chứ? Kỳ thực, trong lòng đệ rất nhớ tỷ, chỉ muốn mãi mãi ở bên tỷ, tạm thời thân phận của tỷ tỷ không nên lộ ra ngoài, vì vậy bình thường phải lãnh đạm với tỷ, tỷ hãy hiểu cho lòng của đệ.”

Trần Lan yêu thương nhìn hấn, ngọc thủ vuốt ve khuôn mặt Hoa Tinh, thủ thủ: “Tỷ hiểu mà, chỉ cần mỗi ngày đều ở bên cạnh đệ, như vậy là tỷ đã thỏa mãn lắm rồi. Tâm ý của đệ, tỷ rất hiểu, mỗi lần đệ nhìn đến tỷ, tỷ cảm nhận được tình ý của đệ, cho nên bây giờ tỷ cam tâm tình nguyện đi theo đệ. Đệ đệ, thật ra trên người đệ có một điểm mà đệ không biết đó, là mị lực của đệ càng ngày càng cao. Mỗi một nữ nhân ở cùng với đệ, thời gian càng lâu, càng khó thoát khỏi mị lực của đệ, luôn không tự chủ được mà bị hấp sâu vào, khó mà rời bỏ đệ được. Mỗi nụ cười của đệ đều hàm chứa thần thái mê hồn, từng giây từng phút hấp dẫn trái tim của nữ nhân. Ánh mắt lôi cuốn của đệ, đặc biệt là ánh sáng lấp lánh màu đen trong mắt đệ, chỉ một cái liếc mắt thôi, là có thể khiến cho nữ nhân suốt đời không thể quên được. Tỷ không biết sau này đệ có bao nhiêu nữ nhân, nhưng tỷ tin rằng, chỉ cần đệ tiếp xúc với nữ nhân, mười phần thì có đến tám, chín phần là đã bị đệ hấp dẫn rồi, cuối cùng rơi vào lưới tình của đệ, trở thành nữ nhân của đệ, chấp nhận làm mọi chuyện vì đệ.”

Hoa Tinh nghe vậy bắt đầu suy nghĩ mông lung, đúng như những lời tâm sự của Trần Lan, chính mình không có chú ý tới điểm này, chẳng lẽ là vì Hắc Ngọc Ma Liên. Nhìn Trần Lan, Hoa Tinh cười hì hì: “Tỷ tỷ, như vậy là đêm nay đệ phải ăn tỷ rồi, tỷ có nguyện ý cho đệ ở lại đây vào đêm nay không?” Đối với một nam nhân bình thường mà nói, nữ nhân xinh đẹp đi theo bên người không ít, muốn nói không động tâm, đó là gạt người. Vừa rồi Mai Hương muốn hiến thân, thực sự là Hoa Tinh cố dằn lòng, sợ dĩ Hoa Tinh không động vào Mai Hương, cũng là có nguyên nhân. Lúc này đối diện với Trần Lan, Hoa Tinh không cần bận nữa, bộc lộ toàn bộ dự vọng trong lòng.

Sắc mặt Trần Lan ửng hồng, khẽ nói: “Lát nữa đệ còn phải đi gặp Tiểu Vũ nữa mà, hay là đệ đi gặp người ta đi.” Hoa Tinh cười nói: “Tất nhiên là đệ muốn đi gặp Tiểu Vũ, nhưng đệ gặp tỷ tỷ rồi lại không nghĩ đến phải đi nữa, tỷ nói phải làm sao bây giờ đây?” Vẻ anh tuấn trên mặt mang theo bộ dáng vô lại và ương ngạnh.

Sóng mắt Trần Lan mị hoặc, liếc hấn, dịu dàng giúp hấn cởi y phục. Không cần phải nói gì, nàng cũng tự hiểu Hoa Tinh muốn ở lại là vì cái gì? Sau khi nàng giúp hấn cởi hết y phục, Trần Lan kiều mị hầu hạ hấn. Hoa Tinh nhìn thân thể mỹ lệ động lòng người trên giường, nhịn không được nhào lên ôm lấy mà ngấu nghiến.

Song thủ Hoa Tinh xoa bóp tuyết nhũ phong mấn cao ngất trời, ngón tay miết lên lên ngọc châu mấn cảm, rồi ngậm vào. Nhìn Trần Lan đang ưỡn ẹo rên rỉ, Hoa Tinh khoái trá, không ngừng vuốt ve khắp hang cùng ngõ hẻm trên cơ thể nàng, hưởng thụ tư vị tuyệt vời mà không lời nào có thể nói hết được. Mị nhân của nàng lỏng lẻo, không ngừng vận vận thân thể, hưởng ứng theo những động tác của Hoa Tinh, cố gắng thỏa mãn dự vọng tham luyến của hấn, đồng thời cũng hưởng thụ khoái cảm kì diệu khi tâm linh hai người đang hòa một nhịp.

Hoa Tinh khoan khoái nhìn Trần Lan, nàng đang dùng cái miệng nhỏ xinh hôn lên khắp thân thể hấn, kiều mị dẫn dụ hấn vào sự thỏa mãn tuyệt cùng. Hoa Tinh nấn nệ lên ngọc châu hồng nộn, cảm nhận được miệng của Trần Lan đã ngậm lên kiên đỉnh, thiên ngôn vạn ngữ cũng không diễn tả được cảm giác sung sướng này, thực quá mỹ diệu. Mỗi lần Hoa Tinh bảo Trần Lan dùng miệng hầu hạ mình, nàng đều vui vẻ ưng thuận, luôn yêu kiều thỏa mãn ham muốn của mình, khiến cho bản thân thương yêu nàng rất nhiều, chìm sâu vào khoái cảm được hưởng thụ mỹ nữ thành thực này. Đây cũng chính là tư vị bất đồng so với thiếu nữ e lệ như Mai Hương.

Mỗi lần âu yếm nữ nhân trong lòng, Hoa Tinh đều cảm giác được sự thỏa mãn trong sự yên tĩnh một cách lạ thường như thế này. Hấn hành tẩu giang hồ, không phải vì dã tâm tranh bá thiên hạ, chỉ cầu hạnh phúc, bình yên. Hạnh phúc là gì? Mỗi người có quan điểm riêng của mình, đối với Hoa Tinh mà nói, hấn chỉ muốn được hảo hảo quý trọng, âu yếm với nữ nhân bên người, vĩnh viễn cùng ở một chỗ với các nàng, đó chính là hạnh phúc.

Trần Lan vuốt ve bộ ngực cường tráng của Hoa Tinh, ân cần thổ lộ: “Suốt đời này, đã trải qua quá nhiều

đau thương, cũng trải qua quá nhiều gian khổ, nhưng bây giờ, tất cả đều trở thành dĩ vãng. đọc truyện tại . Được bình yên nằm trong lòng đệ, tỷ cảm thấy như mình đang trong giấc mộng, không bao giờ muốn tỉnh lại, rời khỏi giấc mộng tuyệt mỹ ngọt ngào này. Lời này có lẽ rất giống một tiểu cô nương, nhưng thật ra nếu là nữ nhân, thì ai cũng luôn có ảo tưởng trong giấc mộng yêu đương. Dù là bao nhiêu tuổi, dù là già hay trẻ, nữ nhân đó đã gặp được một nửa của mình, sẽ bắt đầu trở nên khờ dại, thường xuyên làm ra những sự tình mà không người nào có thể giải thích được. Thời khắc này, hình như tỷ đang được sống lại những ngày còn thơ ấu, được sống lại những kỷ niệm êm đềm trước đây, luôn luôn ngập tràn hạnh phúc, luôn luôn chơi đùa quên đi năm tháng. Miễn kí ức khó quên đó, tiếc là đã qua đi. Hiện tại tỷ chỉ muốn một điều thôi, muốn quý trọng từng phút giây ở bên cạnh đệ, muốn mãi mãi khắc sâu vào trong tâm khảm. Cho đến một ngày, tỷ trở thành một lão bà, tỷ sẽ từ từ hồi tưởng lại, từ từ cảm nhận sự ngọt ngào mà cao xanh đã ban cho, tỷ sẽ mỉm cười không hối hận vì quãng thời gian mình đã sống.”

Hoa Tinh lẳng lẳng nhìn nàng, trong lòng rất cảm động, hẳn biết nói gì nữa đây. Có lẽ lúc này, những lời nói ra đều là dư thừa, những cử chỉ ôn nhu mới biểu đạt được tâm ý một cách tuyệt vời nhất. Hoa Tinh ôm chặt nàng hơn nữa, cảm giác sự ma sát với thân thể nàng, hẳn muốn nàng hợp với hẳn thành một thể, vĩnh bất phân li. Khoảnh khắc này, điều Hoa Tinh có thể làm, cũng chỉ là ôm nàng thật chặt, để hai trái tim vĩnh viễn ở cùng một chỗ, cũng là dùng hành động để thay cho những suy nghĩ ở trong lòng.

Trần Lan nhìn chăm chú vào mắt Hoa Tinh, thấy được tâm ý yêu thương của hắn cứ từng đợt từng đợt ủa vào tâm linh nàng. Lệ, một giọt hai giọt, không cảm lòng được mà rơi rơi, Trần Lan bất ngờ hôn lên một Hoa Tinh, lệ châu lặn vào khóe miệng, cả hai người đều cảm giác một vị đắng ngọt pha lẫn, tựa như mật, tựa như đường làm dịu đi hai trái tim nóng bỏng muốn bùng cháy mãi không thôi.

Thật lâu sau đó, nụ hôn nồng nàn một chấm dứt, Hoa Tinh thâm tình nói: “Giây phút này, đệ sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, cả đời này, tỷ sẽ vĩnh viễn thuộc về Hoa Tinh, đệ sẽ luôn luôn quý trọng tỷ. Không cần phải nói gì nữa, lúc này, chúng ta không cần phải đưa những lời thề nguyện. Tâm linh của chúng ta đã giao hòa, chính là lời thề tốt nhất, để suốt đời này vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.” Nói xong, nhẹ nhàng hôn lên những giọt lệ trên mắt nàng, lau đi những giọt lệ ngọt ngào đó.

Ánh mắt Trần Lan ngập tràn hạnh phúc, Trần Lan nói: “Đệ đệ, đa tạ đệ, kiếp này tỷ tỷ vĩnh viễn thuộc về đệ. Giờ tỷ tỷ mặc lại y phục cho đệ, đệ còn phải đi gặp Tiểu Vũ phải không?” Rồi đứng dậy, ân cần mặc lại y phục cho hắn.

Song thủ Hoa Tinh xoa lên song nhũ phong mãn của nàng, cảm thụ sự mềm mại của nó. Hoa Tinh cười khanh khách: “Ngọc thủ của tỷ tròn thật lại to nữa chứ, cực kỳ xinh đẹp, đệ nắm trong lòng bàn tay, tuyệt diệu quá. Thực lòng tiểu đệ không muốn buông ra, không đành lòng mà rời khỏi nó.”

Trần Lan cười duyên đáp: “Thân thể của tỷ tỷ đều là của đệ, sau này bất kể khi nào, đệ cũng có thể phẩm hàm. Giờ đây, mau đi gặp Tiểu Vũ đi, mấy ngày qua, nàng cũng rất nhớ đệ, có rất nhiều chuyện muốn nói với đệ. Ngoan nào, đừng có ương bướng như vậy.” Đoạn hôn lên khuôn mặt hắn, sau đó hối thúc hắn rời khỏi.

Hoa Tinh cười sáng khoái, đi ra ngoài, tiến về phòng Tiểu Vũ. Trần Lan dõi mắt vọng theo, ánh mắt chan chứa thâm tình, lẩm bẩm: “Cuộc đời này không có gì phải hối tiếc nữa, đa tạ người, trời cao!”

Màn đêm lung linh, ánh trăng phiêu lãng, sao đêm sà xuống, muốn nói điều chi? Điệu cười hờ hững, giọng nói ngọt ngào, điệu kì đến thế, muốn kể điều chi?

100. Chương 100: Vòng Sơ Khảo - Phần Thượng

Đêm khuya tĩnh mịch, Âm Vũ đang tự hành công trị thương, chợt có tiếng gõ cửa phòng. Âm Vũ mở mắt ra, sắc mặt trở nên vui mừng, vội vàng xuống giường mở cửa. Thấy đúng là Hoa Tinh, Âm Vũ không cảm lòng được lộ rõ sự hân hoan, dịu dàng đưa hắn vào phòng.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, Âm Vũ đã rên lên một tiếng, thân thể bị Hoa Tinh ôm từ phía sau. Nhìn song thủ của Hoa Tinh bát nháo trên ngực mình, thân thể nàng liền nhuyễn ra không còn chút lực. Quay đầu lại, trông thấy đục vọng trong mắt Hoa Tinh, Âm Vũ vừa thẹn vừa mừng, nàng không biết lát nữa Hoa Tinh sẽ làm những chuyện xấu gì đây, trong lòng ngập tràn khát vọng.

Nhẹ nhàng đặt thân thể mềm mại của Âm Vũ trên giường, Hoa Tinh cười hăng hắc: “Vũ Nhi, ta mau mau mãi mãi tới đây liệu thương cho nàng, nàng có cao hứng không?” Tà dị nhìn vào mắt nàng, ẩn hàm một tia kì kị. Âm Vũ đỏ hết cả mặt, hứ một tiếng yêu kiều: “Phu quân là xấu xa nhất, vừa đến đã khi dễ Tiểu Vũ rồi.” Miệng thì nói thế, nhưng đôi mắt long lanh lại không ngừng câu dẫn hắn.

Hoa Tinh cười khẩy mà rằng: “Phu quân đang giúp kiều thê liệu thương, còn nói là ta khi dễ nàng nữa, vậy để ta tiếp tục khi dễ nàng, còn nàng còn dám ăn nói hàm hồ nữa không? Ừc, Vũ Nhi đó, lại còn dám giả trò dụ dỗ ta nữa sao. Đã vậy, ta không đùa nữa, nào, để ta cởi y phục cho nàng, xem xét thật kỹ thương thể của nàng!” Ánh mắt vô lại, dán lên song phong mỹ miều.

Âm Vũ liếc xéo hắn, nũng nịu mắng: “Muốn chiếm tiện nghi người ta, thì nói ra đi. Vũ Nhi không cần phu quân liệu thương, phu quân toàn là khi dễ người ta, người ta không cần đâu.” Hoa Tinh nghe vậy, sững sốt nói: “Sao lại giống cái ngữ khí của Tiểu Yến Nhi kia thế nhỉ, một điểm cũng không giống với kiều thê xinh đẹp Tiểu Vũ của ta nữa rồi? Nhất định là đã học theo cái thói xấu của Tiểu Yến Nhi, xem ra ta phải dạy dỗ lại kịp thời mới được.” Sau đó nhìn nàng một cách ham muốn, đè lên người nàng, song thủ xoa nắn nhũ phong diễm lệ đang vươn cao.

Âm Vũ rên lớn một tiếng mỉa hoặc, luôn miệng cầu xin tha thứ: “Phu quân tha cho Vũ Nhi đi mà, Vũ Nhi sau này không dám nữa, thật sự là không dám nữa mà. Phu quân đáng yêu, người tha cho Vũ Nhi đi. A, đừng mà, người khi dễ Vũ Nhi!” Nàng cực lực vận vẹo cơ thể, muốn tránh thoát sự công kích của cặp ma thủ, đáng tiếc không tài nào thoát được.

Hoa Tinh đắc ý cười hắc hắc, song thủ đặt lên ngọc phong bạo mãn, xoa bóp liên hồi kì trận, cảm thực sự nhu nhuyễn, đàn hồi. Một tay lần vào trong hung y, sờ đến ngọn núi cao ngất ngưỡng, ngón tay búng lên hồng quả trên đỉnh núi, khiến Âm Vũ co giật liên miên.

Thân thể Âm Vũ mềm nhũn ra, nói ra những tiếng yêu kiều đứt quãng: “Phu quân ... phu quân nói là liệu thương cho người ta ... vậy sao cứ khi dễ người ta? A ... đừng mà, phu quân tha cho người ta đi.” Thân thể nàng vận vẹo theo sự chuyển động của ngón tay Hoa Tinh, cực kì mê hoặc.

Hoa Tinh vận lực vuốt ve ngọc thổ, hồi lâu sau mới chậm rãi buông ra. Quan sát khuôn mặt hồng diễm của nàng, Hoa Tinh cười nói: “Hảo a, giờ ta điều trị cho nàng, sau đó lại trừng phạt nàng tiếp.” Và cười hì hì một cách vô lại.

Âm Vũ duyên dáng nhìn hắn, tựa hồ đang chờ sự trừng phạt của Hoa Tinh. Song thủ Hoa Tinh đặt trên lưng nàng, truyền vào một đoạn chân khí nhu hòa, vì nàng mà liệu thương. Do lúc chiều đã chữa qua cho nàng một lần, nên lúc này thương thể cũng được điều trị dễ dàng hơn, gần nửa canh giờ sau đã loại bỏ hoàn toàn mọi thương tích.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng, hỏi: “Nàng nói xem hiện giờ ta phải trừng phạt nàng thế nào đây? Niệm tình hôm nay nàng có công, vì thế đêm nay ta sẽ xử phạt nương tay, chỉ cởi y phục ra rồi phát mười cái vào mông thôi. Thế nào, phu quân rất đại lượng phải không?” Vừa nói vừa chiếu ánh mắt tà dị vào mắt nàng.

Âm Vũ thổ thê: “Lại muốn chiếm tiện nghi, phu quân chỉ kiếm có thôi. Lần nào phu cũng muốn khi dễ người ta, luôn bày đặt ra đủ loại lý do, Vũ Nhi phản đối.” Nói xong, ngẩng cao đầu nhìn hắn, vẻ mặt bất phục, nhưng đáy mắt lại hiển lộ những tia hấp dẫn vô cùng.

Hoa Tinh bế nàng ngồi lên đùi hắn, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, vừa hôn vừa nói: “Phản đối vô hiệu, lãnh án vô điều kiện.” Rồi bá đạo ngấu nghiến lấy cái miệng xinh xắn của nàng, song thủ lần mò cởi bỏ xiêm y. Âm Vũ uốn éo thân mình, Hoa Tinh rất dễ dàng cởi toàn bộ y phục nàng, lộ xuất nhũ phong tựa như bạch ngọc.

Hoa Tinh hân thưởng ngọc nhũ trắng như tuyết, nhô lên mà không khỏi nuốt nước ừng ực, vội vội vàng vàng ngậm lên nhũ phong bên trái, đồng thời dùng hữu thủ xoa bóp ngọc thổ bên phải, vuốt ve nhấn nhá,

lúc mạnh lúc nhẹ. Tiếng thở gấp trầm thấp vang lên trong phòng nhỏ. Tựa như khúc nhạc mê hồn, kích thích dục vọng của Hoa Tinh.

Ngắm nhìn thân thể mỹ lệ rung động lòng người, ánh mắt Hoa Tinh như ngời ca, thật đẹp. Vô luận là phong nhũ hay eo thon, kiêu đồn hay là đôi chân của nàng, đều tuyệt mỹ vô ngần, đều hấp dẫn vô song. Hoa Tinh cảm thấy thân thể mình nóng lên, sự ham muốn bắt đầu cuộn trào, kích thích vào tâm linh của hắn. Trên mặt Hoa Tinh phảng phất nụ cười thỏa mãn, trườn lên người Âm Vũ, song thủ mân mê ngọc thể. Hoa Tinh vừa vuốt ve, vừa hôn khắp khuôn mặt nàng, cắn nhẹ lên môi thơm, tận tình hưởng thụ bữa đại tiệc của mình.

Màn đêm tĩnh lặng, phủ lên nhà nghỉ, sau khi Hoa Tinh thoải mái phẩm hàm ngọc thể tuyệt vời, bắt đầu di chuyển phương hướng, song thủ khẽ tách đôi chân thon dài của nàng, dán mắt lên đóa liên hoa đen nhánh thân bí hớp hồn người, Hoa Tinh không cảm lòng được nữa, Âm Vũ rên lớn một tiếng, Hoa Tinh đã tiến vào thân thể nàng, sung sướng hưởng thụ cảm giác trong nơi thần tiên đó. Nhìn xuống người yêu dấu đang e thẹn ngắm nhìn mình, trong tâm linh hắn xuất hiện một cảm giác tiếc thương, cúi xuống hôn nàng say đắm. xem tại

Âm Vũ ôm lấy eo Hoa Tinh, thân thể từ từ uốn éo, hòa nhịp cùng Hoa Tinh, lòng nàng như mù mị hẳn đi. Cảm nhận sự ôn nhu của Hoa Tinh, Âm Vũ cực kì cảm động, nàng vận vẹo thân mình hơn nữa, nhằm thỏa mãn khoái cảm nam nhân của hắn. Đồng thời nàng coi đó như là phương thức thể hiện tình yêu của mình với hắn. Nếu là phu thê, thì chuyện phu thê hoan ái trong chốn khuê phòng, cũng là rất đỗi bình thường.

Gió đêm thoảng qua, lùa vào khe cửa, đầu đó vắng lại tiếng chó sủa hòa theo tiếng gió rì rào, tạo cho người ta cảm giác bình yên mà khác lạ. Hoa Tinh và Âm Vũ siết chặt lấy nhau, nhỏ to những lời tình thoại. Hoa Tinh âu yếm nhìn Âm Vũ, nhớ lại lời hứa lần trước của nàng, không khỏi cười khà khà bảo: “Vũ Nhi, lần trước nàng đã từng hứa với ta chuyện đó, hiện giờ hãy thỏa mãn ta đi, đã đến lúc cần thực hiện rồi phải không nào?” Đoạn liếc xuống hạ thể của mình, nhắc nhở Âm Vũ.

Âm Vũ nghe vậy, lúc đầu thì ngạc nhiên, nhưng khi nhìn theo ánh mắt của Hoa Tinh, lập tức hiểu được ý tứ của hắn, xấu hổ nhắm mắt lại không dám nhìn hắn. Hoa Tinh kéo bàn tay búp măng của nàng đặt lên thượng căn, cảm thụ sự ve vuốt của những ngón tay tuyệt vời. Hoa Tinh cọt nhả tiếp: “Vũ Nhi, đừng có ngang ngạnh như vậy, bằng không ta sẽ trừng phạt nàng đó.”

Âm Vũ hứ nhẹ một tiếng: “Phu quân đáng chết, chỉ biết khi dễ người ta, lại yêu cầu người ta làm chuyện dễ ghét này.” Liếc xéo hắn, thẹn thùng cúi xuống, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, ngậm lấy kiên đỉnh xấu xa, chuyển động lên xuống một cách nhẹ nhàng. Hoa Tinh ôn nhu xoa nắn tuyết đồn tròn trịa đang cong lên, trong mắt đượm nét yêu thương. Lúc này, nếu Âm Vũ có thể trông thấy ánh mắt Hoa Tinh, nàng sẽ phát giác trong mắt hắn không chút gợn sóng dục tình, tràn ngập trong đó là những tia nhu hòa.

Âu yếm nhìn người yêu dấu, Hoa Tinh thì thầm: “Cả đời này, kỳ thực ta phải xin lỗi nàng, bởi vì nàng đã toàn tâm toàn ý vì ta, thế nhưng ta chỉ có thể trao lại cho nàng một phần tình yêu, kiếp này ta không thể trọn vẹn yêu thương nàng. doc truyện tại . Bởi vì số mệnh của ta là không thể giành cho ai một tình yêu trọn vẹn. Ta chỉ có thể mang đến cho các nàng một phần nhu tình và bình yên.” Ngữ khí dịu dàng, những lời tâm sự chân thành, cứ chậm chậm rót vào tai Âm Vũ.

Thân thể Âm Vũ run nhẹ, ngược đầu nhìn Hoa Tinh, khẽ đáp: “Chỉ một phần bình yên và nhu tình, cũng đủ để Vũ Nhi không thể quên, suốt đời này Vũ Nhi vĩnh viễn thuộc về phu quân, bởi vì phu quân là ánh thái dương, cũng là lẽ sống của Vũ Nhi.” Và nàng lại cúi xuống, tiếp tục dùng miệng tận tâm hầu hạ Hoa Tinh.

Hoa Tinh say mê ngắm nhìn Âm Vũ quỳ sấp giữa hai chân, trong mắt toát ra vẻ cương nghị. Hoa Tinh hỏi: “Hiện nay, tổ chức Âm Dạ có thể nói toàn quân tan rã, nàng có biết muội muội của nàng đang ở đâu không? Ta lập tức giúp nàng đi cứu muội muội ra, để cho hai tỷ muội nàng đoàn viên.”

Âm Vũ giật mình, tâm linh cứng rắn của nàng tựa hồ bị đả thương rất nặng. Ngược nhìn Hoa Tinh, ánh mắt Âm Vũ chứa chan lòng cảm kích. Âm Vũ ngồi dậy, gối đầu lên ngực Hoa Tinh, dịu dàng nói: “Đa tạ tình cảm của phu quân, Vũ Nhi suốt kiếp này mãi mãi cảm kích người. Bây giờ tình hình của muội muội, sợ rằng không xong rồi, Âm Dạ mất đầu, những kẻ còn lại vì sinh tồn, nhất định sẽ theo phe khác, một khi chuyện đó xảy ra, muội muội có thể đối mặt với hiểm nguy. Hoặc là bị kẻ khác mang đi, hoặc là bị giết chết.

Mà tổ chức Âm Dạ nằm trong phạm vi phụ cận Tấn thành ở Sơn Tây, ngay dưới chân núi Thái Hành, từ đây mà đi đến đó, phải mất nửa ngày đường. Vũ Nhi luôn canh cánh trong lòng sẽ đi xem muội muội thể nào, tiếc là cao thủ của Âm Dạ quá đông đảo, cho nên vẫn không có hành động. Giờ đây theo như Vũ Nhi tính toán, Âm Dạ, Âm Nguyệt và mười Kim Bài sát thủ, toàn bộ đã chết, chúng ta tiến hành giải cứu muội muội lúc này là hay nhất.

Hoa Tinh nghe thấy thế, sau khi suy nghĩ một lát, gật đầu: “Như vậy cũng tốt, vì sự an toàn của các nàng, phòng ngừa Âm Ưng đến tập kích. Ngay sáng sớm mai, ta sẽ phân phó nhân mã của thư viện đi điều tra nơi hạ lạc của cái bọn Âm Ưng đó, cho dù có phải lật cả thành Lạc Dương lên, ta cũng phải tìm cho ra chúng. Nếu chiều mai có thể tra ra, ta sẽ tự thân xuất mã tiêu diệt toàn bộ lũ dòm bọ Âm Ưng, tối đến chúng ta sẽ bí mật đi giải cứu muội muội nàng. Nếu không điều tra được nơi hạ lạc của Âm Ưng, ta phải thương lượng lại cho kỹ càng mới được.”

Ám Vũ rất cảm động, nhưng nghĩ đến lũ Âm Ưng như hổ đói rình mồi, trong lòng nàng cũng hiểu được cái sự tình này không thể sơ suất, phải, không thể vì chuyện của mình mà xảy ra nguy hiểm ọ người. Ngẫm lại, những lời Hoa Tinh nói cũng có đạo lý, Ám Vũ cũng không biết nói gì hơn, nàng chủ động hôn lên môi Hoa Tinh, bàn tay thon nhỏ vuốt ve thân thể của hắn. Hắc sắc quang hoa trong mắt Hoa Tinh chợt lóe, chậm rãi gây lại cuộc mây mưa.

101. Chương 101: Vòng Sơ Khảo - Phần Hạ

Hừng đông, Hoa Tinh tỉnh giấc, nhìn Ám Vũ nằm bên, nở nụ cười ngọt ngào thỏa mãn, Hoa Tinh cảm thấy tư vị ấm áp trong tâm trí cứ lan tỏa mãi không thôi. Hôn lên nhũ châu lồ lộ bên ngoài, Hoa Tinh nhìn không được, tiếp tục đưa lưỡi miết lên, phẩm hàm tư vị mỹ diệu.

Ám Vũ tựa mình tỉnh giấc, thân nhiệt nàng đang dần nóng lên vì động tác của Hoa Tinh, hồi lâu sau mới đứng dậy mặc lại y phục, cùng với Hoa Tinh đi ra ngoài. Đến phòng Hoa Tinh, thấy Trần Lan đang mỉm cười nhìn hai người, phảng phất vài phần tiếu ý. Đường Mộng và Liên Phượng cũng vừa bước đến. Hoa Tinh phân phó Trần Lan đi gọi người chuẩn bị bữa sáng, bản thân tiến về phòng Lãnh Như Thủy.

Gõ cửa mấy tiếng, Lãnh Như Thủy mới ra mở cửa. Hoa Tinh cười hì hì nhìn nàng, trong ánh mắt chớp động những tia hộp hờn, tựa hồ muốn câu dẫn nàng. Lãnh Như Thủy quay đi, ngẫm cảm nhận được sự cổ quái trong ánh mắt của hắn, né người sang một bên nhường hắn bước vào phòng. Hoa Tinh hỏi: “Tối hôm qua nàng nghỉ ngơi có tốt không? Ta đến đây là để liệu thương cho nàng, để nàng khỏe hẳn, chúng ta lại cùng nhau đi xem hoa hội.”

Lãnh Như Thủy quay lại đối diện với hắn, thấp giọng đáp: “Đa tạ huynh, thương thể của Như Thủy đã tốt hơn rồi, mọi người đều đã dậy cả chưa?”

Hoa Tinh mỉm cười: “Thương thể của nàng cũng bởi vì ta mà hứng chịu, không cần phải cảm tạ. Các nàng kia đều đã dậy cả rồi, ta vừa mới gọi người chuẩn bị bữa sáng, đợi ta chữa lành thương thể của nàng, là kịp lúc dùng cơm rồi đó. Bây giờ không nói nhiều nữa, để ta trị thương cho nàng.” Rồi đi đến bên cạnh nàng, song thủ chạm khẽ lên hai vai, mỉm cười lẳng lặng nhìn nàng.

Trong lòng Lãnh Như Thủy chấn động, quay đi nơi khác, không dám nhìn hắn. Hoa Tinh thấy thế, khước miệng nở nụ cười ý vị thâm sâu. Hữu thủ di chuyển xuống lưng nàng, tiếp tục liệu thương. Bởi vì thương thể của nàng không nặng lắm, nên rất nhanh đã chữa khỏi hoàn toàn.

Hoa Tinh thấy sắc mặt nàng phớt hồng, khẽ ngâm: “Hong vân bay mãi trên sông ngọc, sao không dạy người chuyện luyện lưu; Một nửa làm ngọc, một nửa cười, thêm phần dụ hoặc nét hồng nhan.” Dứt lời, ánh mắt tán thưởng nhìn nàng trong chốc lát, lập tức xoay người rời đi...

Lãnh Như Thủy bản thân trông theo, tâm tư nàng trở nên rối bời. Hoa Tinh trở về phòng, đã thấy mọi người tập trung đông đủ, tổng cộng là mười một người, bốn nam bảy nữ, chia ra làm hai bàn dùng cơm. Sau khi ăn xong, Hoa Tinh đi với mọi người đến hội hoa.

Tới hoa hội, tất cả những người trong võ lâm đều dán mắt vào đoàn người Hoa Tinh. Sự tình đám người Hoa Tinh bị tập kích vào chiều hôm qua, đã lan truyền khắp thành Lạc Dương, lúc này chúng nhân thấy họ không bị may mắn thương tổn, trong lòng đều bàng hoàng, ánh mắt nghi hoặc không hiểu tại sao lại như vậy. Hoa Tinh cười ruồi nhìn chúng nhân, một điểm cũng không hề để ý đến họ.

Đến chỗ Tô Ngọc đang đứng, Hoa Tinh cười hà hà: “Hôm nay tiến hành sơ khảo, muội cũng tham gia nữa phải không? Không biết vòng sơ khảo có cái quy củ nào hay ho không?” Lời nói phảng phất nhu tình, làm ấm áp phương tâm người thiếu nữ.

Tô Ngọc mỉm cười: “Vòng sơ khảo lần này, tổng cộng có sáu trăm tám mươi lăm chậu hoa mẫu đơn tham gia, nghe nói sẽ tuyển ra hai trăm bốn mươi chậu, còn lại đều bị đào thải. Trận đấu lần này do giám khảo chuyên nghiệp và tất cả khách thưởng hoa quyết định. Phàm là khách thưởng hoa vào tham quan khu triển lãm, đều phải nộp hai lượng bạc, đồng thời mỗi người sẽ có phiếu để bầu cho những đóa hoa mà mình ưng ý, hạn định là mười lượng bạc, mỗi người chỉ có thể bỏ một lần ột chậu hoa, không được bỏ thêm lần nữa. Khách thưởng hoa chỉ có thể bỏ phiếu ười bồn hoa, vượt quá quy định, liền hủy bỏ tư cách. Mà phàm là ai tham gia bỏ phiếu cũng đều có thể được thưởng, khi hoa hội chủ tổng kết lại những phiếu bầu, và sẽ bốc thăm chọn ra một người may mắn nhất để trọng thưởng năm trăm lượng bạc.

Mà những hoa mẫu đơn tham gia sẽ đánh giá theo tiêu chí là, được nhận nhiều bạc và giám khảo chuyên nghiệp bình chọn, để tiến hành đào thải. Cuối cùng tuyển chọn ra hai trăm bốn mươi chậu, tiến vào vòng phúc khảo, cử hành vào ngày mốt. Trong ngày mai, những hoa mẫu đơn đã tiến vào vòng phúc khảo, sẽ triển lãm tại hội hoa, tiến hành quảng bá, để chuẩn bị thật tốt cho vòng phúc khảo vào ngày mốt.

Hoa Tinh lắng nghe chăm chú, đoạn hỏi tiếp: “Hội hoa không nhận nhiều tiền, thế nhưng những người tham gia sau khi nhận ngân lượng của khách thưởng hoa, có phải cấp lại cho ban tổ chức hội hoa không?”

Tô Ngọc gật đầu: “Đúng vậy, tất cả những người tham gia, đều phải nộp lại ba phần số ngân lượng nhận được ban tổ chức, xem như là chi phí cho hoa hội. Sau này đều như vậy.”

Hoa Tinh cười khanh khách: “Thực sự là gian manh mà, huynh hiểu rồi, đợi lát nữa chúng ta sẽ bỏ phiếu uội. doc truyện tại . Yên tâm đi, muội nhất định sẽ thuận lợi vào vòng trong, ta sẽ ở ngoài cổ vũ muội.” Rồi vỗ về lên vai nàng, truyền vào cơ thể nàng luồng chân khí nhu hòa. Hoa Tinh nhẹ nhàng buông tay, nhưng cũng không thu hồi lại luồng chân khí, hẳn muốn bắt tri bất giác, truyền công lực cho Tô Ngọc, để trong tương lai có thời gian hẳn sẽ chỉ điểm thêm cho nàng một chút, nàng sẽ rất nhanh nắm giữ được yếu quyết. Khi đó, nàng sẽ trở thành một nhân vật khiến cả thiên hạ phải run rẩy, hãi hùng.

Một thời thần trôi qua, vòng sơ khảo chính thức bắt đầu, đoàn người Hoa Tinh vẫn như lần trước, không hề vội vã đi vào. Cô Ngạo cẩn thận quan sát tình huống bốn xung quanh, để phòng ngừa xuất hiện sự tình nguy hiểm. Âm Vũ đứng ở bên cạnh Hoa Tinh, thấp giọng nói: “Xem nhân số hôm nay, chỉ có hơn chứ không kém hôm qua. Nhưng người vào trong, ngược lại không nhiều như hôm qua. Ngày hôm qua có hơn vạn người tiến vào, hôm nay coi bộ có gần năm, sáu ngàn người tiến vào mà thôi. Có lẽ đến đây để xem náo nhiệt, ai cũng không muốn bỏ qua, những sự kiện trong chốn võ lâm.”

Hoa Tinh thoáng nhìn Mai Hương và Thượng Quan Yến, các nàng đang cùng Đường Mộng, Liên Phượng, Lân Như Thủy rì rầm, trò chuyện cái gì đó, căn bản là không có lưu tâm đến tình hình xung quanh. Hoa Tinh quay lại cười hì hì với Âm Vũ và Trần Lan: “Hoa hội lần này, ban tổ chức thủ đoạn quá xảo quyết, chủ yếu là muốn kiếm tiền, đa số chúng nhân đều bất mãn với hành vi này. Có thể là vì lý do đó mà những người này không muốn vào trong để tham quan, có lẽ là thế, phải không?”

Lão đạo ở bên cạnh trầm giọng nhắc nhở: “Hoa Tinh, ngươi xem, mấy người ở phía trước, ngươi có biết hay không?” Sau đó lão đạo nhìn chăm chú vào ba người đứng ở cách đó không xa.

Hoa Tinh nhìn theo hướng lão đạo vừa chỉ, sắc mặt dần biến đổi. Ở đó có tổng cộng bốn người, nhưng theo như lời lão đạo thì có ba người đáng để Hoa Tinh chú ý. Ba người đó thì Hoa Tinh đều đã thấy qua rồi, một người là Quỷ Thư Sinh, một người nữa là Lục Nhân Tà Thần, cuối cùng là Tiêu Viễn Sơn. Nhìn Tiêu Viễn Sơn, chân mày Hoa Tinh nhíu lại, vừa nhìn vào mắt hẳn là biết hẳn đã bị kẻ khác đoạt mất tâm trí, trở thành công cụ của người ta rồi.

Hoa Tinh thì thầm: “Lão đạo, có lẽ lão đã biết Lục Nhân Tà Thần và Nhân Nghĩa Quỷ Thư Sinh là một

trong Ngũ Dị Thần Châu. Còn lại hai người, một là Tiêu Viễn Sơn, người kia là Đoạn Thiên Sát. Bọn họ xuất hiện ở một chỗ không biết có mục đích mờ ám gì đây? Chắc chắn không đơn giản chỉ đi ngắm hoa, nhất định là có bí mật gì đó.”

Lão đạo nhìn Lục Nhân Tà Thần và Quỷ Thư Sinh, khẽ nói: “Họ xuất hiện ở chỗ này, nhất định là có sự tình không hay ho gì rồi, tốt nhất là người nên cử người đi điều tra mục đích của họ đi thôi, như vậy có thể phân tích tình hình mà đoán được họ có gây thương tổn gì đến người hay không.”

Hoa Tinh nói với Cô Ngao: “Người lập tức đi tìm người của thư viện, nhờ họ tra cho ta mục đích của hai người kia, ngay khi có tin tức liền báo cho ta biết. Còn một chuyện nữa, nhớ kỹ phải nhờ họ làm cho tốt, rõ chưa?” Vừa nói xong liền thi triển phương pháp truyền âm nhập mật nói với Cô Ngao vài câu.

Cô Ngao gật đầu đáp: “Ta hiểu, ta tiến hành ngay đây.” Đoạn xoay người cấp tốc rời đi, rất nhanh đã khuất dạng trong đám đông. Lão đạo tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Tiểu tử, vừa rồi người thần thần bí bí nói cho hần cái gì đó, tại sao lại không thể cho lão đạo ta biết chứ?”

Hoa Tinh liếc nhìn lão cười khà khà: “Lão sẽ nhanh chóng biết thôi, chuyện vui còn ở phía trước, chúng ta cứ kiên nhẫn mà chờ đợi. Hôm nay, thành Lạc Dương, phong vân vần vũ, quần hùng tụ hội, bất quá ta chỉ tăng thêm vài phần xuân sắc mà thôi.” Và trên khuôn mặt anh tuấn, nở nụ cười đắc ý, cao thâm khó lường.

Nhân thần lão đạo đảo một vòng, mặc dù không biết Hoa Tinh đang đựng cái thứ thuốc gì trong hồ lô, nhưng cũng biết chắc rằng không phải là cái gì mà hảo được. Biết rõ tính cách của Hoa Tinh, hơn nữa lại còn trông thấy nụ cười quỷ dị của hần, đích thực không phải chuyện tốt. Ngó nghiêng sang những nữ nhân bên cạnh Hoa Tinh, lão đạo cười khẩy mà rằng: “Tiểu tử, có phải là người đang có chủ ý với hai nữ nhân kia không? Hai nữ nhân đó không phải là tiểu hài tử ba, bốn tuổi, không có dễ dàng bị dụ dỗ như vậy, hắc hắc, người có phúc không dễ hưởng đâu!”

Hoa Tinh nhìn Quỷ Thư Sinh, vẻ mặt mang theo điệu cười lạnh lẽo, không hề nghe thấy câu hỏi của lão đạo, mà hần cũng chẳng màng đến lão. Đảo mắt nhìn về khu triển lãm, lúc này đại bộ phận khách thưởng hoa đều đã tiến vào trong, những người còn lại xem ra không có ý định tiến vào. Hoa Tinh lớn tiếng nói với chúng nữ: “Chúng ta cũng vào đi, nhớ rõ là chỉ tặng tiền cho chậu Bạch Ngọc mẫu đơn của Tô Ngọc thôi, biết không? Đừng có lãng phí tiền bạc đó.”

Mai Hương và Thượng Quan Yến nắm tay nhau, kéo theo Đường Mộng tiến nhanh lên phía trước, phía sau là Liên Phượng và Lãnh Như Thủy, Âm Vũ và Trần Lan đi với nhau. Còn lại Khúc Trúc bắt buộc phải đi cùng với Hoa Tinh. Hoa Tinh vỗ nhẹ lên vai hần, cười nói: “Nữ nhân lúc này, không ai thêm lý đến nam nhân chúng ta nữa rồi.”

Lão đạo cười mắng: “Hoa Tinh, xem cái điệu bộ lão luyện của người, không trách được suốt dọc đường, luôn có mỹ nữ vờn quanh, có chiêu bài gì không hả? Hãy dạy cho lão đạo ta với, đến một ngày nào đó lão đạo ta cũng xuất thủ lừa lấy một mỹ nữ đem về, tới lúc đó, hê hê, ta sẽ hoàn tục không làm hòa thượng nữa.” Câu cuối cùng vừa dứt thì chúng nữ không nhịn được nổ ra một tràng cười vang dội.

Thượng Quan Yến cười ruồi: “Lão đạo, lão mau mau tỉnh lại đi. Kiếp này, nhìn cái bộ dạng của lão, đừng có mà mong tới lão bà, hay là lão tiếp tục làm một lão đạo tốt, miễn cho đến lúc đó lại thất bại cả đôi đường. Khiến cho người không ra người, đạo không ra đạo, làm cho người ta cười mà chết mất.” Rồi cười phớt lờ, đám nữ nhân còn lại bám nhau cười khúc khích.

Lão đạo nghe vậy cả giận hừ một tiếng, quay mặt sang hướng khác, làm ra cái vẻ giận dữ của tiểu hài tử, càng chọc cho người ta phải bật cười. Hoa Tinh liếc nhìn Thượng Quan Yến, thầm nghĩ cô nàng tinh nghịch, nhưng không thể không thừa nhận nàng rất hấp dẫn người khác. Ngó sang Khúc Trúc bên cạnh, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra tia thất vọng, có lẽ đây là thiên ý mà, không phải sự tình gì cũng đều thuận theo lòng người.

Vòng sơ khảo lần này rất náo nhiệt, bởi vì những đóa mẫu đơn đã phải qua một lần tuyển chọn, cho nên giờ đây đều là những thượng phẩm. Đoàn người Hoa Tinh ngắm nhìn mấy trăm chậu mẫu đơn, có thể nói đích xác là vạn tử thiên hồng, tranh tương kiêu diễm. Làm cho người ta trong lúc nhất thời rơi vào trầm mê, khó có thể tự kiểm chế.

Hoa Tinh nhìn về phía Tô Ngọc, thấy chậu Bạch Ngọc mẫu đơn của nàng đã có mấy trăm người bỏ phiếu, nói cách khác là nàng đã có đến mấy ngàn lượng bạc, tốc độ kiếm tiền quả là khủng khiếp mà. Hơn nữa,

xem tình hình này, thì số phiếu còn không ngừng tăng lên nữa. Thật sự là không thể tưởng tượng được, mới chỉ có vòng sơ khảo, đã kiếm được nhiều bạc như vậy, nếu tiến vào vòng cuối cùng, chỉ bằng một chậu mẫu đơn cũng có thể lên trời vậy.

Trong những đóa mẫu đơn tham gia, thì đóa Tam Tinh Cung Nguyệt đoạt được nhiều số phiếu nhất, đạt tới ba ngàn một trăm sáu mươi lăm phiếu, đứng thứ nhất, bài danh đệ nhị chính là Tử Ngọc Đan Hoa, được hai ngàn ba trăm bốn mươi bảy phiếu, xếp thứ ba là Bạch Ngọc mẫu đơn của Tô Ngọc, được hai ngàn một trăm mười hai phiếu, và thứ tư là Hắc Ngọc mẫu đơn được một trăm linh tám phiếu.

Vừa chính ngọ, vòng sơ khảo rốt cuộc đã kết thúc, dựa vào số phiếu đã chọn ra được hai trăm bốn mươi người tham gia, tiến vào vòng phúc khảo. Trong vòng phúc khảo tiếp theo, sẽ chọn từ hai trăm bốn mươi chậu hoa mẫu đơn ra ba mươi sáu chậu, tiến vào vòng cuối cùng, vòng chung khảo, nhằm tranh đoạt vào danh sách Thập Đại Danh Hoa, cùng xếp vị trí nhất, nhì, ba. Hội hoa đã quy định, sau mỗi vòng đấu, thì ngày tiếp theo đó sẽ triển lãm những đóa được tiến vào vòng trong, thứ nhất là để quảng bá cho đóa hoa của mình, thứ hai là để kiếm tiền. Cho nên, ngày mai sẽ tiến hành triển lãm hai trăm bốn mươi chậu mẫu đơn đã lọt vào vòng phúc khảo, để cho cả những người tham gia và ban tổ chức có thể kiếm thêm được chút ít tiền. Thật sự là thủ đoạn gian trá của ban tổ chức mà!

Tô Ngọc cảm thấy phần ngân lượng kiếm được, lòng ngập tràn sự sung sướng, tiến về phía Hoa Tinh, cười nói: “Công tử, người xem, hôm nay tiểu nữ đã kiếm được này, thật nhiều quá, cho tới nay chưa bao giờ thấy qua số tiền nhiều đến vậy. Trong này tổng cộng là khoảng một vạn bốn ngàn bảy trăm lượng bạc, với bằng này số tiền, sau này tiểu nữ và phụ thân không phải sống khổ sở nữa rồi.”

Hoa Tinh mỉm cười: “Coi muội kìa, nhớ phải cẩn thận giữ lấy, đừng để người ta nhìn thấy, rõ chưa.” Sau đó vuốt ve mái tóc nàng, ánh mắt hiển lộ nhu tình.

Tô Ngọc nhìn hần, nở nụ cười hân hoan: “Tiểu nữ biết rồi, cho nên tiểu nữ muốn giao tiền cho công tử, công tử giúp tiểu nữ giữ nó đi. Ở trong người công tử, chắc rằng không ai có thể đoạt được, tiểu nữ biết công tử rất là lợi hại, không có ai là đối thủ của người, đúng không?”

Hoa Tinh cười sáng khoái: “Tin tưởng huynh như vậy sao, không sợ huynh ôm tiền chạy mất à?”

Nhân thần Tô Ngọc ánh lên tia e lệ, liếc nhìn chúng nhân tứ phía, thì thào: “Công tử sẽ không chạy đâu, công tử còn muốn bảo vệ Ngọc Nhi nữa mà, phải không?” Rồi mong chờ nhìn thẳng vào mắt hần.

Hoa Tinh nở nụ cười: “Nếu vì lý do ấy, thì huynh càng phải chạy, huynh làm sao mà chịu nổi cơ chứ, phóng tầm mắt khắp thiên hạ cũng không tìm được mỹ nữ thiên kiều bá mị như muội, cho huynh xin đi mà!” Dù Hoa Tinh úp úp mở mở như vậy, nhưng Tô Ngọc cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hần nghĩa là gì.

Tạm biệt Tô Ngọc, Hoa Tinh đi với mọi người rời khỏi hoa hội. Quan sát động tĩnh trên đường lớn, Hoa Tinh cười hèn hèn: “Có ai muốn đi xem náo nhiệt không, chúng ta qua bên này xem một màn đả đấu nào, nhất định là cực kỳ hứng thú.” Hần làm ra vẻ thần bí khó dò, không ai đoán được hần đang nói về cái gì.

Tất cả mọi người nhìn hần, cố dò đoán trong lòng hần đang tính toán điều gì, tiếc là Hoa Tinh chỉ cười mà không nói, rảo bước về hướng thành nam. Ai nấy đều tò mò, cũng đi theo. Suốt đường đi, Thượng Quan Yến không ngừng vặn hỏi Hoa Tinh, nhưng Hoa Tinh cũng không hé răng đến nửa lời, làm cho nàng tức giận chửi ầm cả lên. Text được lấy tại TruyệnFULL

Đoàn người do Hoa Tinh dẫn đầu, ra khỏi cửa thành, tiến về hướng nam. Phía trước, rốt cuộc có sự tình gì mà hấp dẫn họ như vậy, điều gì đang chờ đợi họ đây?

102. Chương 102: Tranh Giành Cẩm Hạp - Phần Thượng

Ngoài thành Lạc Dương về phía nam vài dặm, trong một khu rừng nhỏ, hiện tại đang tụ tập mấy trăm nhân sĩ võ lâm. Trong đám này, chủ yếu chia thành vài phe phái thế lực, thứ nhất chính là Thông Thiên Môn của Trung Nguyên, dẫn đầu là tổng hộ pháp của Thông Thiên Môn, Nhân Nghĩa Quan Lạc Đại Hiệp Quan

Thiên Bắc, chính là đệ nhất nhân của Trung Nguyên bốn mươi năm về trước, tuyệt thế cao thủ bài danh thứ nhất trên Địa Bảng lần thứ hai. Quan Thiên Bắc dẫn theo một trăm môn hạ cao thủ, đứng cách xa ở phía đông nam, trong có hai cao thủ Địa Bảng nữa, một người là Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa bài danh thứ mười một lần thứ nhất, người còn lại là bài danh thứ tám trên Địa Bảng lần hai, Tuyệt Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên.

Thế lực thứ hai là đoàn nhân mã của Phi Ứng Giáo, dẫn đầu là Khô Mộc Chân Quân bài danh thứ ba trên Địa Bảng lần hai, đứng sau lưng là ba vị cao thủ Hắc Tâm Vô Thường Phương Hoành xếp thứ mười trên Địa Bảng lần hai, bài danh thứ sáu lần ba Nhất Kiếm Truy Hồn Dương Phạm, thứ năm lần này Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng, ngoài những người này ra còn có vài chục thuộc hạ dưới trướng. Đám người Phi Ứng Giáo đứng ở phía đông bắc, cách phe Thông Thiên Môn không xa.

Thế lực thứ ba là Thiên Nhất Giáo, cầm đầu là nội đường tổng quản, đứng thứ năm trên Địa Bảng lần thứ nhất Động Đình Giao Long Tây Môn Dũng, mang theo những cao thủ là, nằm trong Địa Bảng thì có ba người, xếp thứ sáu lần này Nhất Kiếm Chấn Giang Nam Viên Phong, đứng thứ mười hai Địa Bảng lần thứ nhất Hoa Hòa Thượng Vô Giới, còn có Thiết Toán Bàn Cổ Phú Quý đứng thứ mười một trên Địa Bảng lần hai. Còn lại có khoảng hơn mười tên đệ tử, tổng cộng có gần hai mươi người, chiếm lĩnh phía tây nam, đối diện với Phi Ứng Giáo.

Thế lực thứ tư là Tuyệt Thiên Môn, dẫn đầu là Lôi Đả Thủ Lôi Khiếu. Đem theo tổng cộng mười sáu nhân mạng, trong đó có hai cao thủ Địa Bảng, một là Bát Quái Dao Triển Phi bài danh vị thứ ba lần này, người kia nằm trong Địa Bảng lần hai, bài danh thứ mười hai Bát Tí Thiên La Tương Kiến Quân. Họ đứng ở hướng tây bắc, gần bên Thông Thiên Môn.

Thế lực thứ năm là Vô Lâm thư viện, đem quân tới không nhiều lắm, ngoài Lâm Vân và Liễu Diệp Nhân, thì có Hắc Sát Thần Mã Uy, và một vài môn hạ đệ tử, tổng cộng có khoảng tám người.

Thế lực thứ sáu là Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn, trong đó có Võ Đang Xuất Trần, Hoa Sơn Doanh Phong và Thiếu Lâm Từ Tâm Đại Sư, tổng cộng đệ tử của ba phái cũng chỉ gần mười một người, lẽ dĩ nhiên là đại bộ nhân thủ đều tập trung tại hoa hội để làm nhiệm vụ bảo vệ an toàn rồi.

Thế lực thứ bảy là đám người võ lâm nhân sĩ, tổng số là một trăm năm mươi sáu người, nhân số xem ra không ít, nhưng cao thủ không nhiều lắm. Mặc khác, trong đám hỗn tạp này còn xuất hiện một vài nhân vật đáng chú ý, người thứ nhất là Dạ Phong, một thân hắc y, cực kì nổi bật. Người thứ hai là Bạch Y La Văn, lắc lư cây kim địch trong tay, đeo thêm cái nụ cười tà dị trên khuôn mặt. Người thứ ba là Không Động phái Trương Xuân, bộ dạng có chút cô liêu. Người thứ tư là chưởng môn nhân của Túy Kiếm Môn núi Thái Bạch, Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc, khoảng chừng sáu mươi, mặc bộ thanh bào, trên lưng mang một thanh trường kiếm. Không ngờ được lão cũng tới, không biết là vì tìm Hoa Tinh để báo thù, hay là còn vì cái cấm hạp kia nữa?

Toàn bộ những người này đều đang vây thành vòng tròn, hòng vây khốn bốn người ở bên trong, tạo thành một vòng vây lớn đến vài trượng. Cuối cùng là ai bị vây khốn, tại sao lại bị đồng đạo võ lâm nhân sĩ bao vây như thế? Không lẽ những người này vô duyên vô cớ đi vây khốn bốn người này, nhất định có Lý do trong đó.

Quan sát kĩ ở giữa, thì thấy bốn nhân vật bị vây quanh không hề đơn giản, một người là Quỷ Thư Sinh, một người là Lục Nhân Tà Thần, còn lại hai người, một là Tiêu Viễn Sơn, một là Đoạn Thiên Sát. Giờ đây, Tiêu Viễn Sơn và Đoạn Thiên Sát đang so chiêu với một vài võ lâm cao thủ, song phương đang thi triển chiêu thức thập phần kịch liệt. Mà Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần chỉ khinh khỉnh cười cao ngạo nhìn chúng nhân, không một điểm khẩn trương, tựa hồ mấy kẻ này không hề tồn tại vậy.

Tại đương trường chỉ có hai người biết, trừ Dạ Phong ra, thì còn lại một người nữa là Quan Thiên Bắc của Thông Thiên Môn, toàn bộ đều không nhận ra hai lão quái vật kia chính là siêu cấp cao thủ. Cái đám đông ô hợp này căn bản là không biết rằng, chính mình đang bao vây hai gã tử thần, nói cho chính xác là hai gã ác ma giết người không ghê tay. Mà nếu như đã biết, tất nhiên sẽ không đến, dù sao tính mạng cũng quý giá hơn bao giờ hết.

Hoa Tinh dẫn theo đoàn người tới nơi, đương trường đang rất hỗn loạn, không ít kẻ đã anh dũng xông lên, muốn cướp đoạt cấm hạp trong người Lục Nhân Tà Thần. Thực ra, tin tức này là do Hoa Tinh cố ý an bài

cho thư viện truyền ra, chính là muốn xem những người này tới đây cướp đoạt. Hoa Tinh vốn định cho đám võ lâm nhân sĩ tìm Hắc Thủy Ma Sát mà phiền nhiễu, nhưng trong lúc nhất thời không tra ra được hành tung của Hắc Thủy Ma Sát, cho nên mới dụ dỗ lũ người ngu muội thích đoạt bảo này, tìm Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần hai người trong Ngũ Dị Thần Châu, để mà đâm đầu vào chỗ chết, dù sao Lạc Dương đã chật chội quá rồi, biến đi có vài tên cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy. Hắc hắc, Hoa Tinh đang nghĩ như thế đó!

Lão đạo đứng ở bên cạnh Hoa Tinh, vừa quan sát kĩ càng đương trường là hét ầm lên: “Mấy tên này không muốn cái mạng của mình nữa sao, ta thấy có lẽ chúng ganh tỵ khi thấy mạng sống dài quá chẳng.” Rồi nhìn Hoa Tinh, trong mắt mang theo một tia kinh hãi.

Hoa Tinh liếc sang chúng nữ đang nghi hoặc thì cười khoái trá: “Chuyện này là do ta sai người truyền tin tức ra ngoài, nói rằng bốn kẻ bị vây khốn trong đó là cái lão Lục Nhân Tà Thần kia đang mang theo cấm hạp trong người, cho nên mới có sự tình như vậy. Khả khả, rất có ý tứ. Đám nhân sĩ võ lâm này cứ cuồng lên mà truy tìm nơi hạ lạc của cấm hạp, ta phải giúp chúng một tay vậy, quá tuyệt phải không, lão đạo? Hà hà.” Hoa Tinh cười cổ quái, nhìn chăm chăm vào lão đạo như muốn tìm điều gì đó, cao thâm khó lường. (Ôi, tội nghiệp lão đạo, có lẽ đây là số mệnh a. Có lẽ số phận của lão bắt đầu rẽ sang hướng khác từ thời khắc Hoa Tinh có cái nhìn cổ quái này đây.)

Sắc mặt lão đạo thoáng biến đổi, ngạc nhiên nhìn Hoa Tinh nói: “Tiểu tử, sao ngươi lại thay đổi như vậy, bắt đầu trở nên tà môn như vậy, lão đạo ta xem ra không hiểu nổi ngươi nữa rồi. Tại sao ngươi lại muốn đưa những người này vào chỗ chết?”

Hoa Tinh đưa mắt quan sát một lượt những người trong võ lâm đang vây quanh đó, đoạn cười lạnh leo: “Vô lâm, chính là mệnh được yếu thua, những kẻ này nếu muốn có được cái mình muốn, phải nỗ lực hết mình để xứng đáng với thành quả do mình đạt được. Tự cổ chí kim, người trong chốn giang hồ không ai tự thừa nhận mình không bằng người khác, cho nên mới xảy ra vô số trường phân tranh và chém giết, mới cuộn dâng kích tình và nhiệt huyết, mới tràn ngập tàn khốc và tang thương. Mỗi một kẻ hành tẩu giang hồ, từ khi bắt đầu xuất đạo, nên hiểu được, đây chính là con đường gì, không phải người nào cũng có thể đi tới đích đến, rất nhiều người mới nửa đường đã quay đầu trở lại, càng nhiều người nữa đã vĩnh viễn ở lại giữa đoạn đường.

Chỉ có máu, mới là cách giáo huấn tốt nhất với họ, khiến cho họ vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm. Nếu không có những kinh nghiệm máu xương đó, họ sẽ không biết, vì cái gì lại có nhiều người quy ẩn như vậy, nhiều người lựa chọn rời bỏ chốn giang hồ như thế. Ngày hôm nay, ta làm vậy, cũng là có lòng tốt chỉ điểm cho họ mà thôi, đúng là có chút tàn khốc, nhưng mà đối với ta, đối với Phượng Hoàng thư viện đều có lợi, khi những kẻ này chết đi. Mỗi một thể lực ở quanh đây, cơ hồ đều là cường địch của thư viện, hiện tại có thể ta không cần sợ chúng, nhưng sau này chúng sẽ trở thành một nguy hại cực lớn đối với thư viện, nên chẳng, ta vì thư viện mà làm suy yếu lực lượng của những thể lực này.

Ta đến Trung Nguyên, cũng không phải chỉ để vui chơi, mà có mục đích rõ ràng. Trước đây Phượng Hoàng thư viện thế nào, ta cũng không muốn quản tới, bởi vì ta và họ không có quan hệ gì cả, nhưng bây giờ thì khác. Ta đã là Phượng Hoàng đặc sứ, ta sẽ làm cho chúng nhân thiên hạ đều biết đến Phượng Hoàng thư viện, đều biết đến Hoa Tinh. Chỉ cần có Hoa Tinh ta, tự nhiên không ai dám khi dễ Phượng Hoàng thư viện, bởi vì đồ đạo vĩnh viễn trong tay ta! Hôm nay chỉ mới là khúc dạo đầu mà thôi, sau này những sự kiện có đầy đủ ý nghĩa như thế sẽ xuất hiện càng ngày càng nhiều nữa.” Không màng đến sự kinh ngạc trong mắt mọi người, Hoa Tinh thần nhiên dần từng từ trong mỗi câu nói của mình, ánh mắt lấp lánh tà dị vô cùng.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người cảm giác được sự biến hóa của Hoa Tinh, hiểu rằng trong con người hắn đang có cái gì đó đổi thay, dần dần bộc lộ, cứ như vậy biến đổi một cách bất ngờ, khiến ai nấy cũng đều ngây người bất động. Cô Ngạo nhìn Hoa Tinh, ánh mắt như bóng cháy, hắn biết rằng phút giây này, Hoa Tinh mới đích thực là Hoa Tinh, bộc phát khí phách vốn có của đấng nam nhi. Trần Lan và Âm Vũ chỉ yên lặng nhìn Hoa Tinh, tâm linh cũng không ngạc nhiên gì lắm, bởi vì các nàng cảm giác được, Hoa Tinh là một nam nhân khá phức tạp, ai cũng không thể nào thấu hiểu hết tâm tư hắn đang tính toán những gì. Mai Hương đối với biến hóa của Hoa Tinh, đến một điểm cũng không thêm để ý, nàng chỉ nghĩ đến một điều, Hoa Tinh yêu nàng, nàng yêu Hoa Tinh, như vậy là đủ.

Thượng Quan Yến nhìn hắn với một tia thâm tư, còn Liên Phượng thì mơ hồ nhận ra cái gì khác lạ, trao

đổi ánh mắt với Lãnh Như Thủy. Đường Mộng thì tỏ vẻ bình thản, đối với nàng mà nói, giang hồ vốn tàn khốc, cách làm của Hoa Tinh cũng không có gì là sai trái, chỉ có điều hần dấm nói ra suy nghĩ và hành động của mình mà thôi, thường nhân dĩ nhiên sẽ không tuyên bố như vậy. Có lẽ đây chính là cá tính cổ quái của Hoa Tinh, đồng thời cũng là điểm hấp dẫn người khác.

Lúc này chỉ thấy, mười tên trong đám võ lâm nhân sĩ nôn nóng Phi thân công về hướng Lục Nhân Tà Thần và Quỷ Thư Sinh. Đơn giản là chúng không nhận ra hai lão bắt tử đây chính là con dao hai lưỡi, dù sao cũng vậy, không liệu không thể nào dương danh được, vượt qua chúng nhân, đứng cảm xông lên, cá cược với số phận. doc truyện tại . Trong vòng vây, Tiêu Viễn Sơn và Đoạn Thiên Sát đều phải chia ra đối đầu với gần mười địch nhân, nếu như hai người họ mà không có võ công cao cường, thì không thể nào đấu liên tục với số đông như thế. Lúc này hai người đã bị bao vây hai mặt, tiến không được, lùi cũng không xong, lâm vào hiểm cảnh.

Quỷ Thư Sinh cười ruồi với Lục Nhân Tà Thần: “Lão tà, xem ra chúng không nhận ra hai lão bắt tử chúng ta rồi, cho nên mới có nhiều tên lớn mật, muốn đục nước béo cò như vậy. Lão xem phải làm sao bây giờ, bồi tiếp chúng đùa vui, hay là đại khai sát giới đây?”

Lục Nhân Tà Thần cười khùng khục: “Lão quỷ, đã nhiều năm qua hiếm khi nào có người lại chủ động tìm tới chúng ta, chúng ta cũng nên hoạt động kinh mạch, bồi tiếp chúng chơi trò chơi lớn vậy, làm cho chúng vĩnh viễn nhớ về chúng ta. Không thì sau này có mấy tên hậu bối ngớ ngẩn không nhận ra chúng ta nữa, lão thấy sao? Khà khà.” Ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn chúng nhân tứ phía, tựa như một luồng sáng lạnh lẽo, khiến cho không ít kẻ phát run lấy bấy.

Quỷ Thư Sinh cười ngạo mạn, đảo mắt một vòng: “Cũng tốt, vậy thì bồi tiếp chúng một lúc, bắt quá lão tà ngươi nhớ kỹ đừng có hăng tiết vọt quá, làm cho chúng sợ mà chạy hết thì mất vui đó. Du hí vui đùa phải từ từ mới được, biết không hả? Chúng ta bắt đầu nào.” Dứt lời, thân ảnh chợt lóe, giống như một cơn lốc, xuyên qua hơn mười bóng người trong chớp mắt, thân ảnh vừa quay về thì không còn một tên sống sót. Quỷ Thư Sinh đúng là Quỷ Thư Sinh, miệng thì nói từ từ, chậm rãi, ấy thế mà vừa xuất thủ đã tung sát chiêu, đảo mắt đã giết mười tám cao thủ, tốc độ cực nhanh, khiến cho người người sợ hãi.

Lục Nhân Tà Thần vừa thấy lão quỷ hành động, cũng cười gằn một tiếng, bất thành linh thân ảnh đã biến mất. Chỉ kịp trông thấy một đường dài bóng ảnh liền lạc giữa không trung, máu tươi tuôn ra xối xả, thi thể văng ngược ra phía sau vài thước rồi mới rơi xuống. Hai người vừa xuất thủ, liếc mắt đã giết chết ba, bốn mươi cao thủ, khiến chúng nhân giật mình kinh hãi, sắc mặt đại biến nhìn hai người, lúc này thì họ chợt ý thức được, bản thân đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Sắc mặt Thông Thiên Môn Quan Thiên Bắc khê biến đổi, lẩm bẩm: “Không thể tưởng được đã nhiều năm không gặp, võ công của họ lại càng thêm lợi hại. Xem ra trừ Phi môn chủ tự thân xuất mã, bằng không e rằng không có một tia hy vọng.” Và liếc nhìn ba cao thủ đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt của họ đều tái nhợt, Quan Thiên Bắc chắc rằng, hôm nay không có bao nhiêu hy vọng.

Thần sắc Lãnh Như Thủy cực kì hoảng sợ, khê nói: “Hai người này võ công quá bá đạo, thủ đoạn quá độc ác, rốt cuộc họ là ai, vì sao cho đến giờ chưa từng nghe qua?”

Liên Phượng lắc đầu, nàng cũng không biết. Nhìn qua Đường Mộng thì nàng cũng đang kinh ngạc, tất nhiên cũng không biết, Liên Phượng không khỏi dời ánh mắt sang Hoa Tinh. Giờ đây, Hoa Tinh đang chăm chú qua sát hai người Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần, nở nụ cười nửa miệng. Còn hai lão bắt tử Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần, đang tiến hành thi đấu giết người với tốc độ kinh hồn bạt vía, không ngừng tàn sát võ lâm nhân sĩ ở bốn phương tám hướng. Cả đương trường vang lên, những tiếng rên la hỗn loạn tựa như không bao giờ dứt, không ít kẻ đã trở điên cuồng mà chạy. Đáng tiếc, không một ai có thể còn sống mà rời khỏi, bởi vì hai lão cuồng ma luôn luôn chuyên tâm chăm sóc những tên đào tẩu, cố tình không muốn buông tha lấy dù chỉ một mạng. Text được lấy tại TruyệnFULL

Cảm giác được ánh mắt của chúng nữ, Hoa Tinh cười hờ hững: “Màn biểu diễn rất ấn tượng phải không, các nàng thấy thế nào? Muốn biết hai người này là ai, phải không? Nói cho các nàng hay, hai người này là những lão bắt tử bảy mươi năm về trước, đã chấn kinh tứ hải. Nhân Nghĩa Thần Châu Ngũ Dị, người có ánh mắt màu xanh biếc là Lục Nhân Tà Thần, bài danh đệ tứ trong Ngũ Dị, người kia đứng thứ năm, gọi là Quỷ Thư Sinh, tại nơi đây rất ít người biết đến họ, bằng không đã không có chuyện vui để xem rồi.”

Đoạn cười hăng hắc, tà môn một cách lạ thường.

103. Chương 103: Tranh Giành Cẩm Hạp - Phần Hạ

Chúng nhân tại đương trường đều đã cảm nhận được ý định của hai lão ác ma, biết bọn họ muốn quăng một mẻ lưới bắt gọn toàn bộ. Tình cảnh này khiến không ít kẻ trỗi dậy ý chí đấu tranh, cũng không biết là ai lớn tiếng rống to: “Chúng ta liều mạng với bọn chúng, nếu cứ như vậy sẽ bị chúng giết sạch mất, tất cả chúng ta hãy liên thủ lại, không tin bằng mấy trăm người chúng mà không đánh lại bốn người bọn chúng. Tất cả lên nào, đánh!” Chó cùng đường thì giú�t giậu, quần hùng bắt đầu phản kháng. Đến thời điểm này, cảnh tượng càng thêm phần ý tứ.

Quý Thư Sinh cười vang quát lớn: “Lão tà, càng lúc càng có ý tứ, hôm nay phải thống khoái đại khai sát giới thôi, đã nhiều năm rồi ta chưa được giết người một cách thống khoái như vậy, cảm giác này quả là sảng khoái mà!”

Lục Nhân Tà Thần cười sảng sặc, trông mắt bắn ra những ánh sáng xanh: “Hảo a, lão quỷ, hôm nay chúng ta phải mượn cái lũ này, để thi đấu với nhau xem ai tiến bộ, xem cuối cùng ai giết được nhiều hơn, đã lâu lắm rồi vẫn chưa dịp chơi lại trò này, động thủ.” Xoay người một cái, thân ảnh nhanh lên gấp đôi, dưới cái nắng chói chang của buổi trưa hè, tựa một bóng u linh, xuyên thẳng vào quần hùng.

Trong lúc này, Thông Thiên Môn, Thiên Nhất Giáo, Phi Ứng Giáo, Tuyệt Thiên Môn đều kêu gọi nhân thủ tập trung vào một chỗ, để tìm đối sách đối phó với hai lão ác ma. Thời khắc này, tứ đại bang phái có muốn hồi hận cũng không kịp nữa, sớm biết như vậy đã không lê xác tới nơi đây, để mà rơi vào hiểm cảnh, muốn bỏ chạy cũng không xong như hiện nay. Ngoại trừ tứ đại môn phái, Võ Lâm thư viện đã chết năm nhân mạng, còn lại Lâm Vân, Liễu Diệp Nhân và Hắc Sát Thần Mã Uy. Ba người này đang nhích từng bước từ từ, hết sức tách ra khỏi Quý Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần, hướng về phía Thông Thiên Môn, muốn bọn họ xuất thủ tương trợ. Chỉ tiếc, Thông Thiên Môn cũng đã chết hết hơn mười mạng, còn sót lại có vài người võ công cao cường.

Bên kia, ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn chỉ còn lại có Võ Đang Xuất Trần, Hoa Sơn Doanh Phong và Thiếu Lâm Từ Tâm đại sư, những người còn lại không chết cũng bị tàn phế, tất nhiên muốn sống rời khỏi đây không có bao nhiêu hy vọng. Lúc đó, Võ Đang Xuất Trần mới lên tiếng: “Hai vị đạo hữu, trước mắt chúng ta chỉ còn duy nhất một tia hy vọng, để xem chúng ta có nắm được hay không mà thôi.”

Hoa Sơn Doanh Phong nghe vậy mừng ra mặt, vội hỏi: “Theo như lời Xuất Trần đạo trưởng thì tia hy vọng đó là chỉ cái gì, mong nói rõ ra cho?” Hiển nhiên giờ đây hẳn phải khẩn trương rồi, bất cứ ai khi đối mặt với cái chết, thì đa số đều trở nên sốt sắng bất an, mất đi định lực như vậy. Thiếu Lâm Từ Tâm đại sư ở bên cạnh cũng nhìn Xuất Trần, chờ đợi câu trả lời của lão.

Xuất Trần thoáng nhìn đoàn người Hoa Tinh ở phía xa, trầm giọng nói: “Hai vị có thấy Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh ở đằng kia không, chúng ta phải nhanh chóng tiến về phía họ, mới mong thoát được kiếp nạn lần này. Hoa Tinh cũng đã cứu ta hết một mạng, lúc này cũng chỉ có hắn mới có thể ra tay cứu sống chúng ta.” Nói xong dẫn theo hai người chậm chậm đi về hướng Hoa Tinh đang đứng.

Trong đám đông, Dạ Phong đứng lặng lẽ ở một góc, quan sát hai tuyệt thế cao thủ thoát ẩu thoát hiện giữa không trung. Còn La Văn thì tái mặt dáo dác nhìn bốn phía, hồng tìm cơ hội mà thoát thân. Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc nắm chắc trường kiếm trong tay, trông mắt đỏ ngầu, thỉnh thoảng tránh né đòn công kích của Quý Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần.

Cả thảy có khoảng ba, bốn trăm người, hiện giờ số thi thể trên mặt đất đã vượt quá ba trăm, tính tới tính lui, thì Quý Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần giết gần ba trăm người, còn Tiêu Viễn Sơn và Đoạn Thiên Sát giết hơn mười người, đương trường đã biến thành một huyết hải địa ngục, táng đờm kinh hồn.

Lão đạo thấy tình cảnh đó mà ngao ngán, vài lần muốn xuất thủ, tiếc thay đến phút cuối lại từ bỏ ý định đó. Bởi vì lão dư sức hiểu, với võ công của lão, e là không phải đối thủ của hai lão quái vật đó, chính lão

cũng sẽ phải chịu chết mà thôi. Trừ Phi là Hoa Tinh đứng ra, nhưng Hoa Tinh sẽ không làm vậy, vì hắn phải bảo vệ những người bên cạnh. Liếc qua Hoa Tinh, thấy hắn đang nở nụ cười khoan khoái nhìn thăm cảnh tàn sát, đến một chút ưu tư cũng không có, tựa hồ muốn sự tình nên phát triển như vậy, mới phù hợp với dự liệu của hắn. Ánh mắt lão đạo biến đổi, Hoa Tinh trước kia đâu phải như thế, vì cái gì hắn lại thay đổi thành ra thế này? Không hiểu được, cũng chỉ phí công dò đoán vậy!

Hiện tại, những kẻ còn sống sót đã giảm đi rất nhiều, cho nên Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần đã thu hẹp lại phạm vi công kích, mục tiêu chủ yếu là tập trung vào tứ đại bang phái. Quỷ Thư Sinh thì đánh về phía Tuyệt Thiên Môn, Lục Nhân Tà Thần thì đánh về phía Phi Ưng Giáo, hai bóng ảnh như hai sứ giả của tử thần, mang theo chết chóc và tai ương, bất thành linh cuốn vào hai giáo phái đó.

Khô Mộc Chân Quân của Phi Ưng Giáo thấy bất ổn, quát lớn: “Mọi người cẩn thận, chúng ta mau liên thủ, cần phải đánh lui hắn.” Sau đó đề tụ toàn thân công lực, song thủ xuất ra mười tầng Khô Mộc Thần Công toàn lực công về hướng Lục Nhân Tà Thần như tia chớp. Ba vị cao thủ Hắc Vô Thường Phương Hoàn, Nhất Kiếm Truy Hồn Dương Phàm, Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng ở phía sau chia làm ba hướng, toàn lực đánh tới. Trong lúc sinh tử quan đầu, mỗi một người đều thi triển toàn bộ võ công, tung ra tuyệt học lợi hại nhất, nhằm chống lại đòn tấn công của Lục Nhân Tà Thần. Bốn vị cao thủ Địa Bảng cùng nhau liên thủ, uy lực cũng không phải là nhỏ, trong lúc nhất thời đã cầm chân được Lục Nhân Tà Thần. Năm bóng người tung bay như chớp động, quyền chưởng kiếm chỉ, lần lượt đan xen, hòa lẫn vào nhau, chân khí mạnh mẽ dạt ra tứ phía, mặt đất bị ngũ đại cao thủ cày cho nát bét, tạo thành những cái hố nhỏ ở xung quanh.

Bên kia, Quỷ Thư Sinh đang giao chiến với ba vị cao thủ của Tuyệt Thiên Môn. Tuyệt Thiên Môn do Lôi Đả Thủ Lôi Khiếu dẫn đầu, toàn lực thi triển tuyệt học thành danh Hồn Nguyên Lôi Đả Thủ, thỉnh thoảng truyền lại những tiếng sét đánh ầm ầm chói tai giữa không trung, thanh thế thập phần to lớn. Đơn đao của Bát Quái Dao Triển Phi bay múa, một đao rồi lại một đao, mỗi một đao đều hàm chứa chân khí cường đại, phá không rầm trời, mặt đất bị đao khí xới lên thành những cái lỗ sâu hoắm. Song thủ của Bát Tí Thiên La Tương Kiến Quân huy vũ một cách linh hoạt, xuất chiêu “Thiên Thủ Chiêu Thần” hai cánh tay biến ảo thành vô số cánh tay, hấp dẫn vô cùng, thập phần tinh diệu.

Quỷ Thư Sinh cười âm lãnh, nhìn tam vị cao thủ Địa Bảng. Vận khởi tốc độ trong cơ thể, đứng yên bất động, song thủ nắm lại, hình thành hai luồng chân khí đen nhánh, chém xuống như tia chớp, phóng ra hai đạo quỷ ảnh, kích thẳng vào Lôi Đả Thủ Lôi Khiếu và Bát Quái Dao Triển Phi. Đồng thời Quỷ Thư Sinh lui nhanh ba thước, tránh một quyền của Bát Tí Thiên La, chân trái tung một chiêu Vô Ảnh Cước, không hình không bóng xuất hiện trước ngực Tương Kiến Quân.

Ngay lập tức, cơ thể Lôi Đả Thủ Lôi Khiếu chấn động, đòn đánh với mười tầng công lực chạm phải trảo ảnh hắc sắc của Quỷ Thư Sinh, sinh ra khí lưu cường đại, đẩy hắn thối lui mấy bước, một dòng máu trào ra từ khóe miệng, thân thụ trọng thương. Mà Bát Quái Dao Triển Phi bị kinh khí cường đại đánh trúng ngực, hét thảm một tiếng văng ra ngoài, rơi xuống đất, không gượng dậy nổi. Bát Tí Thiên La Tương Kiến Quân thì bị một cước xuyên tim, chết dưới chân của Quỷ Thư Sinh. Trong một chiêu, đánh bại sự liên công của ba đại cao thủ, quỷ thư sinh quả nhiên không hổ là tuyệt thế cao thủ thành danh trong mấy chục năm qua.

Bên này, Phi Ưng Giáo cũng tổn thất rất trầm trọng, Hắc Vô Thường bị chấn đứt đoạn xương cốt, rõ ràng không sống nổi nữa; Nhất Kiếm Truy Hồn Dương Phàm, tay tàn kiếm gãy, chân trái trúng một chưởng của Lục Nhân Tà Thần mà đứt đoạn, không khác phế nhân là mấy. Duy chỉ có Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng là bị thương nhẹ nhất, trúng một chưởng vào lưng, lăn ra bất tỉnh. Còn Khô Mộc Chân Quân, máu tươi đầm đìa, trước ngực xuất hiện ba vết thương, tất cả là bị trảo của Lục Nhân Tà Thần móc phải, thương thế cũng thập phần nghiêm trọng.

Trong khi Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần động thủ với Tuyệt Thiên Môn và Phi Ưng Giáo, thì những người khác nhân cơ hội đó mà đào tẩu, trong số những kẻ đào thoát được là Bạch Y La Văn và Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc, mặt khác Lâm Văn, Liễu Diệp Nhân và kẻ dẫn đầu đám người Thông Thiên Môn lần này là Quan Thiên Bắc. Những tên còn lại vừa định bỏ chạy thì Quỷ Thư Sinh đã lác mình ngăn lại.

Giờ đây, cao thủ võ lâm còn sống sót tại đương trường càng ngày càng ít, ai ai cũng kinh hoàng tột độ. Nhìn kỹ lại, cũng chỉ còn có Thông Thiên Môn Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa, Tuyệt Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên. Phi Ưng Giáo thì còn lại Khô Mộc Chân Quân, còn Tuyệt Thiên Môn là Lôi Đả Thủ Lôi Khiếu, và Động Đình Giao Long Tây Môn Dững, Nhất Kiếm Chấn Giang Nam Viên Phong, Hoa Hòa Thượng Vô

Giới, Thiết Toán Bàn Cổ Phú Quý. Võ Lâm thư viện Hắc Sát Thần Mã Uy, Võ Đang Xuất Trần, Hoa Sơn Doanh Phong, và Thiếu Lâm Từ Tâm đại sư, cuối cùng là Không Động phái Trương Xuân, Dạ Phong toàn thân hắc y, tổng cộng là mười bốn người, những kẻ còn lại không chết thì chính là tàn phế, hoàn toàn không có khả năng xuất thủ.

Ngoại trừ những người này ra, thì có nhóm mười một người Hoa Tinh đứng quan sát ở cách đó không xa, Tiêu Viễn Sơn đã bị Hắc Sát Thần Mã Uy giết chết, mà Đoạn Thiên Sát cũng bị hai người Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa và Tuyệt Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên đánh cho trọng thương, toàn thân là máu, coi cũng khó thoát khỏi cái chết. Những người còn lại, ngoài Dạ Phong, đều toàn lực vây công Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần, bởi họ hiểu, ai muốn quay đầu bỏ chạy, kẻ đó chịu chết còn nhanh hơn, cho nên vì mạng sống, tất cả đều đồng tâm hiệp lực không màng sống chết lao vào quyết chiến đến cùng với hai địch nhân cường đại này.

Hoa Tinh đứng một bên đắc ý nhìn trường đồ sát, trong đầu chợt nảy ra một toan tính cổ quái, làm cho nụ cười của hắn càng thêm tà dị. Lão đạo đứng bên cạnh Hoa Tinh lại than vắn thở dài. Mà thần sắc của Liên Phượng và Lãnh Như Thủy thì trở nên ảm đạm, dường như vì những người chết mà bị thương. Căn bản là cảnh giết chóc, đến một đường sống cũng không có như thế này, đã nhiều năm qua rồi không diễn ra, khiến cho người ta phải kinh tâm động phách. Chỉ trong chớp lát, mà cao thủ Địa Bảng phải chết liên tục mất vài người, từ trước cho đến bây giờ chưa từng phát sinh.

Thượng Quan Yến khẽ thở dài: “Hai lão già kia thật là lợi hại, võ công của họ thật là cao cường, cao thủ Địa Bảng liên thủ lại đông như vậy, đều không phải là đối thủ của họ, thật sự không thể nào tưởng tượng được.”

Hoa Tinh cười nói: “Đây chính là năng lực chân chính của cao thủ Thiên Bảng, một khi đạt tới cấp bậc Thiên Bảng, có thể tùy tâm sở dục, một đám ô hợp cao thủ Địa Bảng đối với họ mà nói, không đáng để vào trong mắt. Nếu không sao có thể gọi họ là tuyệt thế cao thủ được chứ.” Nhìn về phương trời xa xôi, nở nụ cười ý vị, tựa hồ ám chỉ điều gì đó.

Trong lúc này, Dạ Phong Phi thân lại đứng sát bên Hoa Tinh, nhìn hắn rồi hỏi: “Sao mọi người lại tới đây, chỗ này rất nguy hiểm, sớm rời đi là tốt nhất. Đợi lát nữa hai lão quỷ kia giết hết những người đó, coi chừng sẽ quay ra tìm giết mọi người.”

Hoa Tinh liếc nhìn hắn, cười khanh khách mà rằng: “Ta chỉ đến xem bọn họ chém giết thôi, bởi vì tin tức cảm hấp nằm trong người Lục Nhân Tà Thần, chính là do ta sai người phao tin ra ngoài.” Ngữ khí rất tà dị, làm cho người ta không đoán ra được hắn định nói gì.

Dạ Phong ngẩng người ra, nhìn Hoa Tinh, thật lâu sau mới khôi phục lại sự bình tĩnh. Đột nhiên, thân mình Dạ Phong và lão đạo chấn động, đều ngược nhìn về phía bên trái, nơi đó có một bóng người mờ mờ, như lưu tinh giữa trời, bay đến. Cao thủ, chắc chắn là cao thủ! So với Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần chỉ có hơn chứ không kém, bởi vì luồng khí tức của hắn thập phần cổ quái, làm cho người ta có cảm giác như bị thôi miên.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn bóng người ở đằng xa. Hoa Tinh nhếch mép: “Lại có chuyện vui rồi, cứ từ từ mà thưởng thức, hôm nay thật là đầy đủ ý nghĩa mà.” Thấy chúng nữ chẳng có phản ứng gì, Hoa Tinh cụt hứng, không nói gì nữa, chuyển nhãn xem tràng đả đấu đang đến hồi gay cấn.

Sau một hồi dốc toàn lực thi triển công phu, hai người Thiết Toán Bàn Cổ Phú Quý và Thiếu Lâm Từ Tâm đại sư gục chết trong tay Lục Nhân Tà Thần. Mà Quỷ Thư Sinh cùng vừa lúc, giết Nhất Kiếm Chấn Giang Nam Viên Phong và Hoa Hòa Thượng Vô Giới chết tại đương trường; còn Đoạn Thiên Sát kết cuộc không thoát khỏi vận mệnh bị giết, Tuyệt Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên một chiêu chặt hất làm hai mảnh.

Đến lúc này, chỉ còn lại chín người đối mặt với hai người cao thủ cấp bậc Thiên Bảng, thực là càng lúc càng hung hiểm. Bốn người Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa, Tuyệt Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên, Khô Mộc Chân Quân, Lôi Đả Thủ Lôi Khiếu liên thủ đối phó Quỷ Thư Sinh, bên kia thì năm người còn lại liên thủ đối phó với Lục Nhân Tà Thần, tình hình vô cùng khẩn trương. đọc truyện tại . Chín người đều tự hiểu, muốn sống thì trừ Phi xuất hiện kỳ tích, bây giờ chỉ là giành giật hơi thở cuối cùng với tử thần mà thôi.

Lão đạo và Dạ Phong nhìn bóng người đã tiến sát lại, đều vận công đề phòng, ai biết được đây là địch hay

bạn cơ chứ? Đánh giá kỹ càng, người này khoảng chừng bốn mươi, khoác bộ quần áo màu xanh lục, tướng mạo bất phàm, thần quang sung mãn, khuôn mặt điểm nụ cười tự tin. Người này, đáp xuống mặt đất ở phía sau lão đạo và Dạ Phong, liếc nhìn họ rồi thoáng qua tia nghi hoặc, nhưng rất nhanh biến mất. Sau đó, người này nhìn chăm chú vào Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần, ánh mắt toát ra thần sắc kỳ dị. Cuối cùng, người này cười nói với Hoa Tinh: “Chúng ta lại gặp nhau, đa tạ Hoa thiếu huynh, ân tình hôm nay, tại hạ sẽ ghi nhớ, lần sau có cơ hội nhất định báo đáp lòng tốt Hoa thiếu huynh.” Truyện được tại TruyệnFULL

Hoa Tinh cười sảng khoái: “Chuyện vặt ấy mà, Long huynh không cần để trong lòng, đã quen biết tức là có duyên, việc nhỏ này tiểu đệ cũng không tốn bao nhiêu công sức. Long huynh đã tìm được hai người này, nhưng họ không dễ dàng đổi phỏ, huynh có cần chúng ta tương trợ hay chăng?”

Long Vũ nhìn hai người Lục Nhân Tà Thần, cười nói: “Nếu như được Hoa thiếu huynh giúp đỡ thì không còn gì bằng, một mình tại hạ không thể đối phó được với cả hai người bọn chúng, nếu thiếu huynh có thể tạm thời chế trụ được một tên, đợi tại hạ thu thập được tên kia, sau đó sẽ quay sang tính sổ với tên còn lại, như vậy là vẹn toàn nhất. Hoa thiếu huynh có bằng lòng hay không vậy?”

Hoa Tinh liếc qua lão đạo, ánh mắt xảo trá, khẽ nói với Long Vũ: “Chút việc nhỏ nhoi ấy, Long huynh xin yên tâm, mặc dù tiểu đệ tài hèn sức mọn, nhưng bên người có vị cao nhân đắc đạo này, một thân kiêm hai môn tuyệt học phật đạo, có thể giữ chân được một người, chuyện đó là dư sức, huynh cứ yên tâm mà giải quyết tên còn lại. Bằng hữu của tiểu đệ thích nhất là được giúp đỡ người khác, vừa rồi lão không cầm lòng được mà định xông lên mấy lần, tiểu đệ phải vất vả lắm mới giữ lão lại được, bây giờ cũng vừa hay có huynh tới, sẽ đơn thân độc mã giết hai lão ác ma, vì những người đã chết mà báo thù. Có thể nói là công đức vô lượng, đúng không lão đạo?” Câu cuối cùng là nhìn lão đạo mà hỏi.

Lão đạo hắng giọng, trong lòng thầm chửi mửi mười tám đời tổ tông của Hoa Tinh. Cả giận trừng mắt nhìn Hoa Tinh, Lạc Dương cầm hận đáp: “Chính là do tiểu tử ngươi nhát gan sợ chết, nếu không phải ngươi ngăn ta lại, ta đã thanh lý môn hộ hai tên to gan lớn mật kia từ đời nào rồi, chứ đâu cần phải nhờ đến vị huynh đài đây ra tay động thủ.” Lão đạo làm bộ bất bình, khiến cho chúng nữ cười ngất nga ngất ngưỡng.

Long Vũ nhìn Lạc Dương, biết lão kỳ thực là không tình nguyện, nhưng Hoa Tinh đã mở lời, lão cũng đành phải tung hứng theo, phỉ phò nói nọ nói kia mà thôi. Long Vũ cảm tạ: “Vâng kính mong vị cao nhân đây xuất thủ tương trợ, Long Vũ xin đa tạ trước.” Lão đạo sôi lên trong lòng, nhưng vẫn cười ha hả: “Không cần không cần, lão đạo ta không phải là kẻ hay khách sáo như vậy, chúng ta động thủ đi.” Liền Phi thân thẳng hướng Quỷ Thư Sinh.

Long Vũ cười hờ hững, biến mất, sau một khắc đã xuất hiện trước mặt Lục Nhân Tà Thần, cứu Xuất Trần thoát khỏi cái chết trong gang tấc. Hắn vừa tới đã cứu một lúc được mấy mạng người, có lẽ đây là công đức như Hoa Tinh đã nói.

Chính vì sự xuất hiện của Long Vũ, trường thảm sát này cuối cùng đã kết thúc. Tiếp theo sẽ phát sinh những sự tình gì đây, Long Vũ có thể thu thập được hai người Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần hay không? Hoa Tinh có phải xuất thủ tương trợ hay không? Có lẽ, chứ sao?

104. Chương 104: Cao Thủ Quyết Đấu - Phần Thượng

Vì tranh giành cảm hấp thần bí, mà võ lâm tứ đại bang phái, Trung Nguyên tam đại môn phái cũng bị cuốn vào trường tranh đấu. Bởi địch nhân cường đại dị thường, đã tạo ra một kết cục không ai ngờ đến, khiến cho khoảng bốn trăm nhân mạng tham gia cướp đoạt, cuối cùng chỉ còn sống có năm người, đại bộ phận đều chết trong tay Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần. Mất thấy những người còn sống cũng rất nhanh sẽ phải chết, ngay vào thời khắc đó, thì cứu tinh xuất hiện, chính là Long Vũ.

Sự có mặt của Long Vũ đã cứu được số người nhỏ nhoi còn sót lại, trong đó kẻ may mắn nhất phải kể đến là Trương Xuân của Không Động phái, do võ công của hắn quá yếu kém, căn bản không tiến vào được Địa

Bảng, nên không gây sự chú ý cho hai lão ác ma.

Lúc này, toàn thân chân khí của lão đạo phát động mãnh liệt, ngăn Quỷ Thư Sinh lại. Ngoái cổ lại quát mấy tên đang ngăn người ra nhìn lão: “Mấy tên kia còn không mau chạy đi, muốn chết à, chạy nhanh đi, đừng có ở đây làm vướng chân vướng cẳng lão đạo ta.” Nói xong dồn toàn bộ chân nguyên tấn công Quỷ Thư Sinh.

Bên này, Lục Nhân Tà Thần kinh hãi nhìn Long Vũ, lão đã cảm giác được điềm xấu đang lớn vờn quanh mình. Song nhãn Lục Nhân Tà Thần bắn ra những tia sáng xanh chói lòa, thi triển ma công vô thượng Bích Nhân Đoạt Hồn, một lực lượng nhãn thần kinh hồn đoạt phách tập trung cả trên Long Vũ. Long Vũ cười lạnh, vận khởi chân khí, phát ra khí thể vô cùng, bức luồng khí lưu tỏa ra tứ phía, hình thành một trái cầu khí lưu bao bọc lấy Long Vũ vào trong, không ngừng bành trướng thêm.

Y phục Lục Nhân Tà Thần dựng đứng lên, toàn bộ khí lưu xung quanh cuốn xoáy, tạo thành một cơn lốc điên cuồng ào ra ngoài. Tuy trong ánh mắt âm hiểm, lạnh lùng nhưng vẫn pha lẫn một tia khiếp sợ, vì lão đã nhận ra khí tức quen thuộc này, phải nói là vô cùng quen thuộc, khiến lão lạnh buốt sống lưng. Liếc qua Quỷ Thư Sinh, vừa lúc lão cũng nghe Quỷ Thư Sinh hốt hoảng hét lên: “Lão tà, không xong rồi, đây chính là hậu nhân của người năm xưa, chúng ta chạy mau!” Toàn lực xuất kích, tung ra một chưởng như hắc long gầm rú, như muốn cuốn phăng lão đạo đi. Text được lấy tại TruyệnFULL

Lão đạo gầm vang, song thủ một xanh một vàng giơ lên nghênh chưởng, khói bụi mịt mù, đại địa chuyển rung, có thể thấy uy lực cực lớn. Lão đạo thối lui ba bước, một dòng máu tươi chảy dài nơi khóe miệng, tất nhiên còn kém xa so với Quỷ Thư Sinh. Chấn động của phản lực vừa rồi khiến cho toàn bộ thi thể trong vòng ba trượng bị hất bay đi mất, mặt đất bị cào lên nham nhở.

Sau khi Quỷ Thư Sinh đẩy lui lão đạo, Phi thân về bên cạnh Lục Nhân Tà Thần, dò xét Long Vũ, long chảo màu đen trên song thủ chấp chờn. Lục Nhân Tà Thần liếc qua Quỷ Thư Sinh một cái, đồng thời phát động tiến công, một tả một hữu giáp công Long Vũ. Song thủ đen sì của Quỷ Thư Sinh cuồng phóng ra chân khí, tạo hình long chảo, đánh vào hai vai Long Vũ; Bên kia Lục Nhân Tà Thần đánh ra song chưởng màu xanh biếc thẳng vào ngực Long Vũ.

Long Vũ nhú mày, song thủ nắm thành quyền, đánh về phía trước, chia ra tấn công hai lão. Hai quyền của Long Vũ biến thành màu đen nhánh, tựa như hai mặt trời hắc sắc, tỏa ra quang mang đen nhánh, lung linh mà huyền ảo. Long Vũ chìm vào hắc sắc chân khí quanh thân, tựa như không thấy người đâu nữa.

Tam đại cao thủ quyết đấu một trận kinh thế hãi tục, ba chưởng lực cường hoành chạm nhau, nhất thời sinh ra tiếng nổ inh tai, toàn bộ thi thể trên mặt đất bị chấn cho nát bấy. Còn ba người thì dội ngược ra ba hướng khác nhau, khi đứng lại, thì đất nát đá bay, tạo ra ba rãnh sâu hoắm, dài ngoằn trên mặt đất, kéo dài ra tưởng chừng như vô tận. Trong đó có một rãnh chạy đến trước mặt đoàn người Hoa Tinh.

Làn hắc vụ quanh thân Long Vũ không ngừng lưu chuyển, chứng tỏ lực phản chấn cực kì cường đại. Quỷ Thư Sinh và Lục Nhân Tà Thần trợn tròn mắt, hợp lực vừa rồi, cả hai đã phải dùng đến tám thành công lực, mà chỉ một mình Long Vũ đỡ đòn, nhưng không phải chịu một sự tổn thương nào, sao có thể không làm cho hai lão ngạc nhiên được cơ chứ. Quỷ Thư Sinh run sợ: “Lão tà, tình hình không ổn, chạy thôi, chia ra hai hướng.” Đoạn nhún người bay lên, gần mười trượng, thì nhắm hướng tây mà lao đi. Tiếc là một thân ảnh vọt lên chặn trước mặt lão, không phải Vô Mao lão đạo thì ai vào đây nữa. Bên kia, Lục Nhân Tà Thần cũng không thể chạy thoát, bị Long Vũ đánh cho bay ngược trở lại.

Lại nói, Hoa Tinh thấy phản chấn của sự hợp công tràn đến, nhếch mép cười, tả thủ phát lên, mặt đất liền dựng đứng, vô số đá vụn mang theo bụi đất, như con trườn long ngoạm lấy luồng chân khí đang cuộn cuộn kích tới. Tức thời nổ ra tiếng sấm rền, bụi đất bay tứ tung khắp hướng.

Hoa Tinh cười ha hả: “Hôm nay, mọi người đã được đại khai nhãn giới rồi đó, liền một lúc được chứng kiến ba vị cao thủ có thực lực trên Thiên Bảng xuất chiêu, thu hoạch được không ít chứ hả?”

Lãnh Như Thủy kinh sợ: “Đích xác được mở rộng tầm mắt, nhưng sợ rằng sau hôm nay, chúng ta đều không dám tiếp tục hành tẩu giang hồ nữa. Với võ công của chúng ta, chưa kịp chớp mắt đã phải chịu chết rồi, thật sự là không biết vì sao mình phải chết mà.”

Đường Mộng thở dài: “Từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên ta được thấy nhiều người chết như vậy. Trường thám sát lúc này, ẩn ước có chút cảm tình trong đó, ám ảnh nhất chính là huyết tinh và lãnh khốc, còn có vài phần sợ hãi. Nhiều cao thủ Địa Bảng như thế, mà đảo mắt đã chết cả, đây là lần duy nhất có nhiều cao thủ chết đến vậy trong nhiều năm qua. Có lẽ vô lâm thực sự bắt đầu loạn rồi.”

Liên Phượng nhìn Hoa Tinh, thắc mắc: “Hoa Tinh, đệ có thể cho chúng ta biết, đệ không hề tỏ vẻ sợ sệt gì? Không lẽ, trên đời này, không ai đủ khả năng làm cho đệ e dè hay sao? Vì cái gì mỗi khi đệ đối mặt với cường địch, thì đệ càng kiên định hơn, một chút cũng không lo lắng? Tỷ biết võ công của đệ cao cường, nhưng tốt cùng là tới mức nào đây? Có thể nói cho chúng ta biết được không?” Liên Phượng hỏi liên một tràng những nghi vấn cứ day dứt mãi trong lòng bao lâu nay.

Hoa Tinh nhìn khắp lượt, bất ngờ một lực lượng khí thế cường đại phủ lên tất cả mọi người đứng xung quanh hắn. Hoa Tinh cười hờ hững, nhìn sự kinh ngạc của mọi người: “Chỉ cần nhớ lấy một điều, đồ đao vào tay, thiên hạ cúi đầu, là được, ngoài ra mọi người có biết cũng chỉ là hư vô.” Sau đó khí thế đó lại nhân lên gấp bội phần, sắc mặt ai nấy cũng xám đi, hô hấp khó khăn, kể cả Dạ Phong cũng vậy.

Hoa Tinh mỉm cười, khí thế cường đại khiến cho người người kinh hãi đó liền biến mất vô ảnh vô tung. Tất cả mọi người nhìn chăm chú Hoa Tinh như đang trông thấy một con quái vật. Bởi vì khí thế, hàm chứa một loại bá khí quân lâm thiên hạ, đập lên hết thảy, làm cho người ta không tự chủ được mà nhen nhúm cảm giác xúc động và lòng sùng bái, tôn thờ.

Trở về cuộc quyết chiến của hai người Quỷ Thư Sinh và lão đạo, giờ đây đang đến hồi kịch liệt. Lão đạo thi triển Kim Phật Chương của Phật môn và Thanh La Thủ cả Đạo gia, một xanh một vàng, tạo ra vô số chương ảnh như sóng vỗ bờ, hòng cầm chân Quỷ Thư Sinh. Còn Quỷ Thư Sinh tung ra những chương ảnh hình long trảo màu đen, mỗi một trảo xuất ra là tạo thành những hố sâu đến vài xích trên mặt đất, mang theo khí tức âm hàn, đẩy lão đạo liên tục phải thoái lui. Rất rõ ràng, lão đạo không phải là đối thủ của Quỷ Thư Sinh, giữa hai người còn có một chênh lệch rất lớn.

Lão đạo hứng chịu áp lực đè nặng lên càng lúc càng lớn, mới hiểu rằng lão quỷ quả là khó xơi, đồng thời vô cùng thông hận Hoa Tinh, thế nào lại đi hí lộng lão đạo ta như vậy, thật sự là không muốn ta sống nữa mà. Thấy thế công của Quỷ Thư Sinh dần trở nên sắc bén, lão đạo nghiêng chặt răng, thân thể xoay tròn, rút cục lão cũng phải liều mạng, dùng đến tuyệt kỹ “Cửu Chuyển Vô Cực” từng thi triển hôm qua, lẽ dĩ nhiên lão không tài nào tìm ra cách đối phó nào hay ho hơn nữa đối với con quỷ già này.

Sắc mặt Quỷ Thư Sinh khê biến, một tầng mây đen sẫm bất thành linh xuất hiện quanh thân lão, song thủ múa may quay cuồng, vô số long trảo to lớn giăng mắc khắp nơi, bảo hộ lão rất vững vàng ở bên trong. Mỗi một vòng là có chín luồng sáng màu vàng chói lòa ập vào thân lão quỷ, khi kim quang bay đến thì long trảo nhào tới, những tiếng nổ như sấm sét cứ ì ầm vang lên không dứt. Đám mây hắc sắc quanh thân Quỷ Thư Sinh cực kì lợi hại, mà Cửu Chuyển Vô Cực của lão đạo cũng phải được xưng tụng là bá đạo, ngay lập tức đã tung ra một trăm tám mươi chương uy lực to lớn, dù cho có là cao thủ lợi hại, cũng khó lòng chống đỡ.

Bóng ảnh, hợp rồi lại phân, phân rồi lại hợp, lão đạo dội ngược ra ngoài đến ba trượng, té ạch xuống đất, hộc ra một vò máu, cổ chống tay gượng dậy vài lần, rồi nằm lén ra đất. Còn Quỷ Thư Sinh thì rách bươm hết y phục, đầu tóc rối bời, sắc mặt tái mét, mép trào máu tươi, tất nhiên cũng chẳng khả quan gì cho cam. Ngược đầu, liếc sang Lục Nhân Tà Thần, Quỷ Thư Sinh vận toàn bộ chút hơi tàn còn sót lại, cong đuôi chạy mất.

Bên này, Long Vũ tung ra song quyền mãnh liệt, mỗi một quyền dồn tới mười thành công lực, từng quả cầu chân khí đen nhánh đánh cho Lục Nhân Tà Thần run lấy bấy, chân khí hộ thể màu xanh biếc quanh thân cứ nhạt dần, thân sắc cực kì tuyệt vọng. đọc truyện tại . Long Vũ nở nụ cười âm lãnh, một quyền lại mạnh hơn một quyền, không chừa cho lão một cơ hội đào thoát nhỏ nhoi, mỗi một chiêu đều phong tỏa mọi đường rút lui, cắt đứt con đường đào tẩu của lão, muốn trốn lão phải bước qua quỷ môn quan. Lục Nhân Tà Thần thấy Quỷ Thư Sinh đã đào tẩu, lại càng thêm lo lắng, dồn toàn bộ công lực bức lui Long Vũ ba thước, Phi thân lên trời, đứng giữa không trung.

Long Vũ thấy thế, cũng bay lên ngang với Lục Nhân Tà Thần. Hiện giờ, phía sau Lục Nhân Tà Thần xuất hiện một màn sương khí màu xanh biếc, từ từ biến thành một cái đầu sói hoang. Song nhân phát ra những hàn khí lạnh lẽo màu xanh ghê sợ, tựa như mắt sói vậy, chập chờn như ngọn lửa huyền ảo vô bì. Lục Nhân

Tà Thần ngựa cổ hú dài, giống hệt một con sói xanh đang tru nguyệt, cực kì quái dị.

Long Vũ đứng im bất động, luồng khí vụ không ngừng thu lại, tạo ra hình mặt trời màu đen, thập phần quỷ dị. Long Vũ gầm lên một tiếng, tựa tiếng rền ngấm rung trời, vang tận mây xanh, đồng thời hữu thủ đâm ra một quyền, mặt trời màu đen bao bọc thân người hấn vụt bay về hướng Lục Nhân Tà Thần mà công kích. Giờ này, ánh sáng xanh biếc trong mắt Lục Nhân Tà Thần, đã cường thịnh đến mức cực hạn, lão cũng đâm tới một quyền, nhất thời đầu sói ngựa mặt lên trời hú dài một tiếng như thiên lang rống giận, lao ào ào về phía mặt trời màu đen.

“Thiên Lang Tru Nguyệt” của Lục Nhân Tà Thần chống lại “Hắc Thạch Diệt Thiên” của Long Vũ, hai luồng chân khí cường hoành tuyệt thế va chạm nhau giữa không trung, phát sinh ra một chấn động cực lớn, nghiêng trời lệch đất, làm cho toàn bộ mọi vật ở xung quanh đều tan nát. Còn mặt đất ngay chỗ vụ nổ đó thì bị xới lên thành một cái hố to khủng khiếp, sâu đến chín trượng.

105. Chương 105: Cao Thủ Quyết Đấu - Phần Hạ

Lục Nhân Tà Thần ngoái đầu gào lên một tiếng thê lương: “Tiểu tử, bọn ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi cũng sẽ không thoát khỏi vận mệnh năm xưa.” Bóng đen loạng choạng biến mất ở phía chân trời.

Chân khí toàn thân Long Vũ ảm đạm, sắc mặt xám xanh, miệng rỉ ra một dòng máu tươi. Cầm hận nhìn Lục Nhân Tà Thần chạy mất, Long Vũ lầm bầm: “Ta sẽ không cho các ngươi cơ hội, tái diễn sự tình năm đó. Chờ xem, ta sẽ từ từ thu thập các ngươi, khiến cho các ngươi phải chết trong đau đớn.”

Phía trước đám người Hoa Tinh có một màn chân khí đỏ đậm chắn ngang, bảo vệ những người xung quanh khỏi kinh khí mạnh mẽ cuồng tiết ập vào. Nhìn Long Vũ đứng giữa trời cao, Hoa Tinh mỉm cười, quay sang lão đạo châm chọc: “Lão đạo, Cửu Chuyển Vô Cực của lão thực là lợi hại mà, đánh cho cả Quỷ Thư Sinh cũng cong đuôi chạy mất. Chỉ tiếc là đem so ”Hắc Thạch Thần Công” của Long Vũ thì còn kém rất xa đó. Nhìn cái điệu bộ của lão, ngày mai chắc phải tỉnh dương nguyên ngày rồi, hắc hắc, có ý nghĩa lắm.”

Lão đạo nằm trên mặt đất mắng to: “Tiểu tử ngươi không có nghĩa khí, cố ý hí lộng ta! Sự tình nguy hiểm như vậy, ngươi không tự mình đi làm, hay kêu Dạ Phong chẳng hạn, có thể không đáp là được rồi, hết lần này tới lần khác toàn là cố tình hại ta, khiến cho ta thành ra cái dạng này đây, ngươi đối xử với ta như vậy đó hả?”

Hoa Tinh cười mát: “Yên tâm, có ta ở đây không chết được đâu mà lo, chẳng phải ta vừa cho lão nghỉ phép vài ngày đó sao, như vậy còn chưa phải chu đáo với lão nữa hả? Hờ hờ, ta xem lão còn hơn cả bằng hữu nữa kia, nhường cho lão có cơ hội thì triển thần oai còn gì. Thế nào, từ hôm nay trở đi, Vô Mao lão đạo đã có thể diêu vũ dương oai chốn vô lâm rồi, một mạch bước lên mười bậc trên Phong Vân bảng, lão phải cảm tạ ta mới đúng, hưởng hồ còn được ta chăm sóc tận tình như vậy, đúng không?” Trong giọng nói còn pha chút uy hiếp.

Lão đạo giận dữ nhìn Hoa Tinh, cắn răng không la ó nữa. Vì lão còn phải nhờ Hoa Tinh liệu thương cho lão, nên lão đành phải tạm thời nhẫn nhịn. Hoa Tinh hờ hững, xoay người rời đi. Text được lấy tại TruyệnFULL

Long Vũ cười nói với Hoa Tinh: “Hôm nay, mặc dù không thu thập được hai lão bất tử, nhưng Long Vũ vẫn thập phần cảm kích, đặc biệt là vị đạo trưởng này, vì thế mà phải thụ trọng thương, Long Vũ thực sự là ngại quá. Tiếc thay, Long Vũ, thân vô thường vật, chỉ có thể ghi nhớ ân tình hôm nay, ngày sau có duyên nhất định báo đáp, bây giờ Long Vũ xin cáo từ, các vị bảo trọng, khi khác gặp lại!” Rồi chấp tay, bay lên cao, rất nhanh khuất dạng về hướng thành Lạc Dương.

Khi quay về, Cô Ngạo công theo lão đạo, cả đoàn người chậm chậm đi về Mẫu Đơn các. Trên đường, chúng nhân đều rất trầm mặc, tất nhiên vì trường quyết chiến kinh thế hãi tục vừa rồi, làm cho ai nấy cũng phải ngập tràn những cảm xúc đan xen, lẫn lộn, đặc biệt là Lãnh Như Thủy và Liên Phượng, các nàng đều có cảm giác sợ hãi đến không muốn bước chân ra khỏi cửa nữa. Trải qua ngày hôm nay, mọi người mới chính thức hiểu được sự đáng sợ của cao thủ cấp Thiên Bảng, không có khả năng đối chọi.

Trở lại Mẫu Đơn các, Hoa Tinh phân phó ai về phòng nấy. Lúc chúng nhân lục tục nghỉ ngơi thì nghe thấy có tiếng chân người bước tới, ngược nhìn, thấy một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, tiếc là tướng mạo bình phàm, không tìm ra một điểm nào đặc biệt. Thiếu nữ vừa gặp Hoa Tinh, bước lên phía trước hành lễ: “Thuộc hạ, chủ quản phân viện Lạc Dương, Diêu Ngọc Anh, bái kiến đặc sứ, thay mặt thư viện vãn an đặc sứ, đặc sứ đã phải chịu nhiều gian khổ vì thư viện. Mấy hôm nay nhiều sự vụ bận bịu, cho nên tới giờ mới đến bái kiến đặc sứ được, mong ngài rộng lượng.”

Hoa Tinh cười hềnh hếch: “Không cần đa lễ, sau này nhớ gọi ta là Hoa Tinh hoặc là công tử, nghe như vậy mới thân thiết, ta không thích những người bên cạnh ta gọi ta là đặc sứ.” Sau đó cặp mắt điều hâu của hắn dán chặt lên song phong cao chót vót của nàng, ánh mắt sáng như đèn pha.

Đối với cái tên Diêu Ngọc Anh, Hoa Tinh chẳng có bao nhiêu ấn tượng, nhưng chúng nữ phía sau liền biến sắc. Liên Phượng mở lời: “Muội thật sự là Diêu Ngọc Anh, người mà mười năm trước bài danh thứ chín trên Bách Hoa Phổ, đứng thứ tám trên Phượng Bảng, Linh Lung Nữ Hiệp Diêu Ngọc Anh sao?” Vừa nghe thấy vậy, Lãnh Như Thủy, Đường Mộng, Mai Hương, Trần Lan đều chăm chú quan sát thiếu nữ bình thường này. Tròng mắt Hoa Tinh càng sáng rõ hơn nữa, như muốn soi mói đến từng hang cùng ngõ hẻm trên cơ thể nàng.

Linh Lung Nữ Hiệp Diêu Ngọc Anh cười nói, lộ ra hàm răng trắng như ngà ngọc: “Khiến Liên tỷ tỷ phải cười chê rồi, đúng là tiểu muội. Tỷ tỷ ở đây chờ một lát, để muội vào trong hồi báo chút sự tình với công tử, sau đó quay lại hàn huyên cùng tỷ tỷ.”

Trong phòng Hoa Tinh, hai người đang ngồi ở bên cạnh bàn, thấp giọng đàm đạo sự tình gì đó. Hoa Tinh nhìn khuôn mặt bình thường của nàng, mà phát chán, hắn muốn tận mắt thấy vẻ mặt thực sự của mỹ nhân đứng thứ chín trên Bách Hoa Phổ, rốt cuộc là như thế nào. Nghĩ là làm, đó chính là phong cách của Hoa Tinh, chỉ nghe hắn cười rất dịu dàng: “Ngọc Anh à, khuôn mặt của nàng với thân thể lại không tương xứng chút nào, nàng hãy bỏ mặt nạ đó ra, khôi phục lại chân diện mục để ta ngắm xem nào.” Đoạn dùng ánh mắt hớp hồn người chiếu thẳng vào mắt Diêu Ngọc Anh.

Sắc mặt Diêu Ngọc Anh thay đổi, lộ ra một chút xấu hổ, đối với Hoa Tinh, cả thành Lạc Dương này không ai rõ bằng nàng. Đương nhiên nàng biết Hoa Tinh là một gã háo sắc, lúc này hắn đưa ra yêu cầu như vậy, cũng chứng tỏ hắn đã có hứng thú với nàng. Ôi nam nhân, ham muốn đối với mỹ nhân là bất tận, càng nhiều càng tốt, không bao giờ chê là nhiều cả.

Diêu Ngọc Anh bị cuốn vào sâu thẳm trong mắt Hoa Tinh, nơi đó hiện hữu một ánh sáng lấp lánh màu đen, vô cùng hấp dẫn, khiến nàng không tự chủ được mà bị hấp dẫn vào trong. Diêu Ngọc Anh nhẹ nhàng gỡ bỏ chiếc mặt nạ da người, tức thời hé ra khuôn mặt kiều diễm trước mắt Hoa Tinh.

Hoa Tinh cẩn thận đánh giá nàng, trông nàng vào khoảng gần hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, hàng lông mi cong dài, tuy mắt nàng không lớn lắm, nhưng cực kỳ mê nhân, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, thoang thoang nụ cười trên bờ môi, đúng là một đại mỹ nữ. Điểm thêm cho vẻ đẹp đó là dáng người thanh thực động lòng người, song nhũ vươn lên, phong đồn mượt mà uốn cong, toàn bộ cơ thể nàng thật là cân xứng, không hổ với cái tên Linh Lung Nữ Hiệp.

Ánh sáng đen lấp lánh trong mắt Hoa Tinh xoay tròn, cười tà dị, nhướn đầu lại gần sát khuôn mặt nhỏ xinh của nàng, thì thào: “Thực đẹp, quả nhiên không hổ là mỹ nữ nổi danh thiên hạ, xem ra Phượng Hoàng thư viện đúng là nơi sản sinh mỹ nữ mà, giờ đây ta đã quyết rồi, tương lai ta sẽ biến cái Phượng Hoàng thư viện thành một doanh trại mỹ nữ, và ta là viện chủ, còn lại toàn bộ, khả khả, nàng nên nói xem phải gọi là cái gì mới hay đây?”

Diêu Ngọc Anh đỏ bừng hết cả mặt, tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Hoa Tinh, nhưng nàng vẫn không mở miệng, chỉ im lặng lắng nghe. Càng nhìn sâu vào mắt Hoa Tinh, Diêu Ngọc Anh càng run rẩy, cả người bất ngờ rơi vào một trạng thái kì dị, phảng phất nam nhân trước mặt trở thành người mình yêu thương nhất thế gian, có một cái gì đó không tả thành lời, một cảm giác không rành mạch, thập phần mê man hư ảo.

Ánh mắt của Hoa Tinh vẫn chớp động lạ thường, hắn nhích dần về phía nàng, hôn lên đôi đỏ mọng, cảm khái thưởng thức tư vị ngọt ngào. Nhưng mắt của hắn vẫn không rời mắt Diêu Ngọc Anh, song nhân hai người như giao hòa, gắn chặt vào nhau. Cảm nhận được đôi môi kia từ từ hé mở, Hoa Tinh cực kỳ đắc ý,

đưa lưỡi chui vào, tận tình phẩm hàm sự hương nhuyễn hồng nhiệt của giai nhân, khe khẽ bế nàng lên giường.

Hắc sắc quang hoa trong mắt Hoa Tinh phát sáng rực rỡ, hữu thủ lần mò ngoài y phục, vuốt ve ngọc nhũ sẵn tròn, rất tuyệt vời, phong đỉnh mượt mà, rất đàn hồi. Tả thủ luồn xuống dưới, chậm chậm đi vào trong lần vải, rồi lại vuốt ngược lên, rất nhanh đã đi tới thánh địa mềm mại của nữ nhân, tả thủ xuyên thấu qua hung y, nắm trọn lấy ngọc phong đầy đặn mà không mất đi sự kiên đỉnh. Cảm nhận được ngọc thổ mềm mại mà căng tròn, nhuyễn miên mà co giãn, Hoa Tinh không nhịn được bóp mạnh một cái, tuyệt quá, cảm giác ấm nóng, láng mịn quá. Tiểu ngoan bị đỉnh lập bị Hoa Tinh xoa nắn không ngừng, làm toàn thân Diêu Ngọc Anh run lên từng hồi, cơ thể nồn nà uốn éo, hấp dẫn đến cùng cực.

Hoa Tinh, một mặt vuốt ve cơ thể nàng, một mặt cởi bỏ y phục nàng, khi toàn bộ y phục đã không còn, thì thân thể yếu diệu, Linh Lung của Diêu Ngọc Anh hiện ra trước mắt Hoa Tinh. Hoa Tinh vuốt nhẹ lên làn da mịn màng, nhu nhuyễn, ngón tay mân mê nhũ châu hồng nộn, cảm thụ sự tuyệt mỹ của người thiếu nữ. Dời ánh mắt xuống dưới, Hoa Tinh tách hai chân nàng ra, lặng lẽ ngắm nghía đóa hoa xinh đẹp, thậm chí khen thực đẹp. Nhìn ánh mắt mê loạn của Diêu Ngọc Anh, Hoa Tinh nở nụ cười. Lần đầu tiên thi triển “Hắc Dục Mê Tinh”, hiệu quả ngoài ý muốn, thật là sự kiện đáng mừng đáng được tưởng thưởng mà.

Hoa Tinh ngậm lên nhũ châu mỹ miều, thông thả nếm trải mỹ vị ngây ngất, ngón tay vuốt ve đóa hoa thần bí, hưởng thụ từng đường tơ kẽ tóc của dục cảm tuyệt vời, sự co xát, sự mê đắm, tới thiên ngôn vạn ngữ cũng tả hết được chân cảm giác lúc này. Đứng dậy, hắc sắc quang hoa trong mắt Hoa Tinh vụt biến mất, chỉ còn lại ánh mắt sáng long lanh như xuyên thấu tâm hồn, chăm chú quan sát Diêu Ngọc Anh, nàng rất nhanh thoát khỏi cơn mê sảng, khôi phục lại vẻ bình thường.

Hoa Tinh cúi đầu ngấu nghiêng đôi môi nàng, phòng ngừa nàng hét lên sợ hãi. Diêu Ngọc Anh tỉnh lại từ cơn mê, nhanh chóng phát hiện ra tình trạng lúc này của mình, ngay lập tức định hét âm lên, chỉ tiếc nàng đã phát hiện ra không thể nào mở miệng được. Hoa Tinh đặt nàng ở trên giường, hữu thủ xoa bóp liên tục nhũ phong, ngón tay kẹp lên ngọc đầu hồng diễm, vẻ mặt thỏa mãn nhìn nàng.

Diêu Ngọc Anh cố gắng chống cự, muốn thoát khỏi sự xâm phạm của Hoa Tinh, nhưng có giấy dựa cũng là hoài công vô ích, chỉ có thể cắn hận trừng mắt nhìn hắn, hồng nói lên sự phẫn của mình. Nhưng Hoa Tinh cũng chỉ nhu tình nhìn vào mắt nàng, không hề tỏ ý xâm hại nàng, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve song phong, đầu lưỡi thông thả khuấy động bên trong nàng mà thôi. Diêu Ngọc Anh cảm nhận được đôi mắt nồng nàn, thần vận say mê của Hoa Tinh, mà không khỏi rơi vào mị lực vô cùng của hắn.

Hoa Tinh thấy ánh mắt nàng bắt đầu trở nên hòa hoãn, mới tiếc nuối buông bỏ môi thơm ngát của nàng ra, khẽ thì thầm vào tai nàng: “Nàng trách ta đối xử với nàng như vậy sao, nàng hận ta lắm phải không nào!”

Sắc mặt Diêu Ngọc Anh ửng đỏ, rụt rè: “Công tử còn muốn khi phụ Ngọc Anh nữa sao? Đúng là lúc đầu trong lòng Ngọc Anh có chút hận, nhưng ánh mắt của người không làm cho Ngọc Anh hận nữa, Ngọc Anh chỉ có thể hận bản thân mình mà thôi.”

Hoa Tinh ngồi thẳng bên giường, thuận tay tiếp tục ve vuốt thân thể trắng muốt, nồn nà. doc truyện tại . Song thủ dừng lại trên song nhũ, ôn nhu nắm trong tay, chậm rãi xoa nắn. Con mắt của hắn thì dán lên vùng thần bí xinh đẹp ở giữa hai chân nàng, dịu giọng: “Nhân thân của ta rất hấp dẫn nàng đúng không, nàng biết ta tại sao vừa rồi không thừa dịp nàng mê loạn mà chiếm hữu thân thể nàng không?” Nói xong ngược nhìn khuôn mặt hồng diễm của nàng.

Diêu Ngọc Anh nghe thấy thế, nhớ lại sự tình vừa nãy, liếc nhìn hắn, rồi cố đẩy tay của hắn ra, đáng tiếc không có bao nhiêu tác dụng. Diêu Ngọc Anh van ví: “Công tử, đừng như vậy nữa mà, người không thể cứ khi dễ thuộc hạ, a, đừng mà! Công tử, người tha cho Ngọc Anh đi!”

Hoa Tinh cười khoái trá: “Ta không chiếm hữu thân thể nàng, là bởi vì ta không muốn nàng vĩnh viễn hận ta, nhưng hiện giờ ta phải hảo hảo phẩm hàm tư vị của nàng mới được.” Và ngón tay miết lên những vùng mẫn cảm trên cơ thể nàng, khiến nàng uốn éo, rên rỉ mãi không thôi.

Diêu Ngọc Anh cắn môi, không muốn để phát ra những âm thanh kiều mị nữa. Nàng u oán, yêu kiều liếc Hoa Tinh, thân thể cố gắng giãy dụa hồng thoát khỏi ma trảo của Hoa Tinh, nhưng càng làm cho hắn hứng thú hơn.

Trong phòng Hoa Tinh, một trường chiến đấu dục tình, đang diễn ra giữa thanh thiên bạch nhật. Đây là lần đầu tiên Hoa Tinh được đem một đại mỹ nữ lên giường mà đùa bỡn, thực có cảm giác rất tà dị, khiến cho không ai dám nghĩ tới. Song, Hoa Tinh chính là Hoa Tinh, hấn làm việc luôn làm cho người ta đoán không ra, suy không được.

Âm thanh rên rỉ, mê man cứ vang lên khe khẽ trong phòng. Tạo nên một khung cảnh mỹ lệ, kích thích vô ngần, tiếc thay, ngoại trừ Hoa Tinh, cũng chẳng có ai có cơ hội hân thưởng, bởi vì khung cảnh đó chỉ có thể thuộc về Hoa Tinh, và chỉ mình Hoa Tinh mà thôi!

Hành tẩu Trung Nguyên, con đường diễm ngộ, Lạc Dương hoa hội, cao thủ kéo về; Thất Sát tái xuất, huyết hận Trọng Sơn, thiếu niên tinh mịch, hồn cõi u minh.

106. Chương 106: Linh Lung Nữ Hiệp - Phần Thượng

Hoa Tinh hưng phấn ngắm nhìn khuôn mặt thiên kiều bá mị của Diêu Ngọc Anh, trong mắt lộ ra tia thỏa mãn, pha chút ham muốn. Mắt của hấn rà khắp người nàng, từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại tại vùng sơn thủy hữu tình. Bận đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Diêu Ngọc Anh quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn Hoa Tinh đang làm gì nữa, mặc dù cơ thể nàng đã sớm bị hấn hôn hít, vuốt ve hết cả, nhưng dù sao hai người cũng là lần đầu gặp mặt, chuyện ngượng ngùng là không thể tránh khỏi. E thẹn liếc qua hấn một cái, thấy hấn đang nhìn chăm chăm vào cái nơi đáng xấu hổ ấy, Diêu Ngọc Anh không cảm lòng được khép chặt chân lại, duy trì một chút tôn nghiêm ít ỏi còn sót lại.

Hoa Tinh cười mát: “Chỗ này ta đã xem qua rồi, còn ngại cái gì nữa chứ?” Tiếp tục hí lộng nàng, kéo hai chân nàng tách ra, giờ thì đóa hoa diễm đảo thần hồn đó lại tiếp tục lộ ra trước mắt dâm dăng của Hoa Tinh. Diêu Ngọc Anh nói mà như hớp lấy từng ngụm không khí: “Công tử, người xấu xa, đáng chết, vừa rồi công tử đã làm cho toàn thân người ta nhũn hết ra, còn muốn trêu cợt người ta, lần sau người ta không dám tới nữa đâu. Công tử hãy tha cho người ta đi mà, chẳng lẽ người không muốn nghe xem người ta mang đến tin tức gì hay sao?” Lông mi nàng chớp chớp liên hồi, câu dẫn Hoa Tinh một cách lạ thường, nhưng trong ánh mắt nàng lại lóe lên tia khôn ngoan.

Hoa Tinh cợt nhả: “Tiểu yêu tinh hay lắm, ta đang lắng nghe nàng nói đây, nàng cứ thông thả mà nói.” Vừa nói vừa vỗ nhẹ nhẹ lên nhũ phong và đồn bộ nàng.

Đến giờ thì Diêu Ngọc Anh đã biết rõ sự vô lại của Hoa Tinh, ngấm lại nàng đã bị hấn chiếm tiện nghi hết cả rồi, thôi thì tùy ý hấn vậy, huống chi bản thân nàng cũng không chán ghét động tác thân mật của hấn. Kéo đầu hấn sát lên mặt nàng, Diêu Ngọc Anh nũng nịu mắng: “Xấu quá đi, chỉ biết khi dễ chúng thuộc hạ, có bản lĩnh thì một ngày nào đó hãy đem hết cả ba vị viện chủ vào tư phòng đi, lúc ấy người ta mới phục công tử.”

Hoa Tinh nghe vậy cười khẩy: “Duyệt, tới lúc đó nàng nhất định sẽ phải tâm phục khẩu phục ta. Hiện giờ, nàng hãy nói đi, nàng mang đến tin tức gì cho ta vậy.” Đoạn cúi đầu xuống nhảy vào đầm quả hồng nộn.

Diêu Ngọc Anh xoa mái tóc của hấn, thủ thủ: “Lần này đến đây, thư viện có một tin tức, là khen ngợi những công lao Phi thường của công tử gần đây, ở Nam Kinh đã đạt thành hiệp nghị với không ít thế lực nhỏ, đều nhờ có người đó.”

Hoa Tinh ngẩng đầu cười ruồi: “Cho nên thư viện mới đặc cách phái nàng đến để tưởng thưởng cho ta đúng không? Hắc hắc, phần thưởng này ta rất thích thú, rất hài lòng.” Rồi cúi đầu xuống tiếp tục hành động.

Diêu Ngọc Anh thầm cười khở, bản thân lại trở thành tặng phẩm giành cho hấn, bị hấn khi dễ đủ trò. Nghĩ ngợi một lát, Diêu Ngọc Anh tiếp lời: “Ngoài tin tức từ thư viện Nam Kinh, phân viện Lạc Dương cũng có ba tin tức. Thứ nhất, chính là tin tức về Long Môn thạch quật, từ tin tình báo chúng thuộc hạ tra ra được, trong Long Môn thạch quật đang tàng trữ một bảo vật, cực kỳ trân quý, dĩ nhiên làm cho không ít cao thủ

chú ý, hơn nữa tất cả đều là siêu cấp cao thủ. Xét theo tình hình Lạc Dương trước mắt mà nói, ngoại trừ Ngũ Di Thần Châu, còn có Long Vũ. Mặt khác có bạch y nữ tử che mặt, và một hắc y nam tử cũng che mặt. Theo như phân tích thì Hắc y nam tử che mặt rất có thể là thủ lĩnh của Âm Ưng tổ chức, Âm Ưng Nhất Hào, mà thân phận của bạch y nữ tử kia thì vô cùng khó đoán, bởi vì nữ tử đạt tới cấp bậc Thiên Bảng, cả thiên hạ vô lâm không có nhiều lắm, nhưng thân phận lại thần bí một cách dị thường.

Tin tức thứ hai, là về sự tình của Tụ Hoa cung. Chúng đến Lạc Dương có tổng cộng ba mươi người, chia làm năm nhóm, chúng ta đã sử dụng hết nhân lực, mới chỉ tìm được nơi hạ lạc của hai nhóm nhân mã, những nhóm còn lại thì không biết đang ở chỗ nào. Do Lạc Dương hoa hội lần này, nhân sĩ giang hồ quá đông, có thể giờ đây chúng đã hủy bỏ hành động. Theo phân tích của chúng thuộc hạ, đám người Tụ Hoa cung đang cẩn thận dò xét tình hình, cho nên chúng ta muốn bắt chúng, e là không phải dễ dàng.

Tin tức thứ ba, là về những người thần bí. Người thứ nhất là La Văn, kim dịch trong tay hắn, nghe nói là có thể câu hồn đoạt phách, căn cứ vào những tin tức thư viện đã thu thập, hắn đến từ phái Thanh Hải, đó là một môn phái quý dị, nghe nói chỉ có mấy người, thế nhưng võ công của phái Thanh Hải tương đối tà môn, tựa như là truyền nhân của Thiên Tà Ma Tông vậy.

Người thứ hai đến từ Thiên Cơ cốc, tin tức từ vùng biên ải truyền đến, có một đệ nhất cao thủ của vùng tắc ngoại, danh xưng là Thiên Ma Chiến Thần Mộc Tây Tạp, đã đến Trung Nguyên, tìm cao thủ Thiên Bảng ở Trung Nguyên để so tài cao thấp, muốn xưng bá vô lâm tranh đoạt chức vị thiên hạ đệ nhất nhân. Dọc đường đi, có không ít cao thủ Trung Nguyên đã chết trong tay hắn, hắn đang nhanh chóng tiến về thành Lạc Dương, có thể tới thành trong nay mai.

Người thứ ba là Vạn Trọng Sơn, phân viện đã cử người đi truy tìm khắp nơi, buổi chiều ngày hôm qua có người đã nhìn thấy Vạn Trọng Sơn đang cửa đông thành Lạc Dương, chỉ mới thoáng qua hắn đã mất dạng, đến giờ vẫn chưa nhận được tin tức về hắn. đọc truyện tại . Lúc ấy, hắn đang ở trong một cửa hàng bán binh khí, hắn hỏi mua một cây thiết bút, và rất nhanh đi đâu cũng không rõ.

Người thứ tư là một thiếu niên, đó là một bạch y thiếu niên, khoảng hai mươi tuổi, khá anh tuấn, vẻ mặt luôn đượm nỗi đau khổ, tang thương. Người thiếu niên này đang tiến thẳng đến thành Lạc Dương, trên đường đi đã giết chết chín tên dân tặc, dường như hắn rất căm hận dân tặc, cứ gặp là giết. Người thiếu niên không sử dụng vũ khí, chỉ dùng tay không, nhưng võ công lại cường hãn dị thường, có lẽ ba ngày sau sẽ tới Lạc Dương.

Ngón tay Hoa Tinh mân mê ngọc nhũ hồng nộn, khoan khoái cảm nhận sự ôn nhu trên cơ thể nàng. Khi Hoa Tinh nghe nhắc đến đệ nhất cao thủ vùng biên ải Thiên Ma Chiến Thần Mộc Tây Tạp, thì ánh mắt biểu lộ sự cổ quái, tựa hồ cực kỳ hứng thú. Lại nghe nhắc đến Vạn Trọng Sơn, thì nhãn thần từ từ chuyển thành tiếu ngạo, hiểu rằng hắn muốn tìm Lý Dục báo thù.

Hoa Tinh nở nụ cười nửa miệng, song thủ tách hai chân nàng ra, vuốt ve sơn cốt mẫn cảm của nàng một cách nhẹ nhàng, thấy khe thủy chảy rờn rờn, đồng xanh ngập nước, lấp lánh ngọc châu, Hoa Tinh cười cổ quái, trong tiếng thở gấp của nàng, nhất cử công chiêm vũng lãnh thổ phì nhiêu, tung hoành ngang dọc trong nhụy hoa hút hồn, hưởng thụ tư vị của đóa hoa kiều diễm. Điều Ngọc Anh uốn cong hết cả người, phì đờn kết hợp với cơ thể hết qua trái rồi lại qua phải tựa như một vũ điệu ma quái, còn ngọc thổ mê nhân pháp phồng lên xuống, như thủy mặt đào đến độ chín tươi mời gọi khách nhân thưởng thức, làm cho người ta nhìn mà muốn cắn.

Hoa Tinh ngòm ngòm thủy mặt đào chín mọng, tận tình phẩm hàm, tận tình phát tiết dục vọng tận đáy lòng, thưởng thức phong vị tuyệt vời của Linh Lung Nữ Hiệp ở trên giường. Thấy ánh mắt đong đưa, long lánh của nàng, Hoa Tinh cười ruồi: “Coi đôi mắt nàng kia, có phải là muốn tiếp tục câu dẫn ta, như vậy hôm nay ta không thể thoát được rồi. Vậy ta sẽ nằm trên người nàng mà ngủ, được không nào!” Trông thấy nàng lộ ra tia e lệ, không cầm lòng được hôn lên cái miệng nhỏ xinh.

Sự thịnh lặng trong căn phòng nhỏ, Hoa Tinh lại một lần nữa được hưởng thụ, hắn thật là con người biết hưởng thụ, Điều Ngọc Anh, mỹ nữ bài danh thứ chín trên Bách Hoa Phổ. Ngắm nhìn Điều Ngọc Anh yếu mềm, vô lực trong lòng mình, Hoa Tinh cảm thụ bàn tay nhỏ bé của nàng đang vuốt ve cơ thể hắn, cảm giác này thực là thoải mái. Hoa Tinh lên tiếng: “Sự tình về Long Môn thạch quật, ta cũng đang dự tính đi xem thử; còn đám người Tụ Hoa cung, nàng cứ phái người đi truy lùng hết các nơi hạ lạc của chúng, rồi báo

cho hòa thượng Thiếu Lâm tự, để họ thanh Lý môn hộ chúng. Đối với Vạn Trọng Sơn, các nàng phải luôn luôn chú ý, nhớ để ý hành tung của Lý Dục, nhất định sẽ tìm được Trọng Sơn. Một khi tìm được Trọng Sơn, phải lập tức phái người báo cho ta biết, đừng để hấn chết trong tay Lý Dục.”

Diêu Ngọc Anh khẽ đáp: “Hảo a, thuộc hạ hiểu rồi. Bây giờ công tử dậy đi, bằng không đợi lát nữa các nàng ấy mà vào đây, nhìn thấy chúng ta trong cái bộ dạng này, e rằng công tử gặp phiền toái đó.”

Hoa Tinh cười khanh khách: “Sao phải xấu hổ chứ, thôi được rồi, không đùa với nàng nữa. Sau này nhớ kỹ phải thường xuyên lui tới chỗ này, không thì ta sẽ không bỏ qua cho nàng đâu, phải không đại mỹ nhân xinh đẹp của ta. Thân thể nàng quả là mỹ diệu, hắc hắc.” Một mặt thì cười hăng hắc, một mặt thì vuốt ve ngọc nhũ, xoa nắn nhũ châu đĩnh lập.

Diêu Ngọc Anh khẽ đẩy tay hấn ra, dịu dàng nói: “Công tử chỉ biết khi phụ người ta, lần sau người ta không dám tới nữa đâu. Lần sau thuộc hạ sẽ phái một sứ nha đầu đi đưa tin, không để cho công tử khi dễ. Hy hi, a, công tử, người ta nói giỡn mà, người đừng có đụng vào chỗ đó của người ta nữa mà, tha cho Ngọc Anh đi.” Dứt lời, thân thể vô lực nằm ườn ra giường, mặc tình sự xâm phạm của hấn.

Sau một trận loạn chân loạn tay tới bởi khói lửa, hấn mới buông tha cho nàng. Diêu Ngọc Anh tròng mắt liếc xéo hấn, rồi đứng dậy ôn nhu mặc y phục cho hấn, thông thả hầu hạ Hoa Tinh. Hoa Tinh thì thào: “Dù cho sau này nàng không tình nguyện đi theo ta, thì sự tình hôm nay ta sẽ mãi mãi khắc ghi!”

107. Chương 107: Linh Lung Nữ Hiệp - Phần Hạ

Về mặt Diêu Ngọc Anh thoáng qua nét thê lương, nàng cười nhạt: “Vô lâm, không có nơi nào là yên ổn, ai biết được tương lai sẽ ra sao? Có lẽ tương lai thuộc hạ không chết, không chừng thuộc hạ cũng sẽ đi theo công tử? Đã nhiều năm trôi qua, ai ai cũng tưởng rằng thư viện phát triển rất thuận lợi, đâu ngờ được trong hai mươi năm, chủ quản các nơi đã chết khoảng ba trăm người, chia đều ra thì mỗi tháng phải chết một người. Phải giấu mình dưới ánh dương quang mà hành sự, có nhiều sự tình mà rất nhiều người không thể nào biết tới. Ngoại trừ phạm vi thể lực của chủ quản ra, thì sự an toàn gần như là không có, mỗi khi đi ra ngoài lãnh địa, là mỗi lần đối mặt với tử vong. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chm](#)

Trung Nguyên là phạm vi thể lực của Thông Thiên giáo và Vô Lâm thư viện, ở chỗ này chúng ta phải nhường nhịn bọn họ, bằng không sẽ đối đầu với nguy cơ bị họ tru diệt. Đồng thời chúng ta phải che giấu mọi hành tung, không thể để họ phát hiện ra, nếu không tất cả mọi người tại nơi này đều phải chết, bởi vì trước đây đã xảy ra vô số sự tình như vậy. Hiện giờ, bởi vì có công tử ở đây, chúng ta mới dám to gan xuất hiện, nhược bằng trong dĩ vãng, muốn điều tra bất cứ sự tình gì đi chăng nữa, chúng ta chỉ có thể âm thầm tiến hành. Do công tử uy chấn Trung Nguyên, nên động thái của Vô Lâm thư viện đối với chúng ta cũng đã hạn chế rất nhiều, không dám làm càn nữa, bằng không có nhiều sự vụ chúng ta không dám can thiệp tới.”

Hoa Tinh ngắm nàng dịu dàng mặc lại y phục ỳnh, ngón tay vuốt ve mặt ngọc, ánh mắt lấp lánh kì quang, trầm giọng nói: “Đã như vậy, các nàng hãy đem toàn bộ những chuyện mà bọn Vô Lâm thư viện đã làm với chúng ta nói hết với ta. Ta có thể lấy cớ đó, mà giết tận sát tuyệt Vô Lâm thư viện, để chúng nhân biết thủ đoạn của Hoa Tinh ta. Đồng thời phải tìm mọi biện pháp để truy ra nơi ẩn thân của lũ chuột nhắt Thông Thiên Môn, rồi thực hiện kế tá đao sát nhân, ta muốn cho cái đám tứ đại bang phái đang tụ họp trong thành Lạc Dương, toàn quân chết sạch. Vì lúc này đang có nhiều cao thủ cấp bậc Thiên Bảng đang ở đây, cho nên chỉ cần thi hành một tiểu kế, là có thể thổi bay toàn bộ bọn chúng. Nếu chúng muốn đoạt bảo, thì ta sẽ cho chúng có cơ hội đoạt bảo, khiến toàn bộ lũ ngu muội đó tham gia vào trò chơi của chúng ta, như vậy thì, hà hà. Như vậy mới đầy đủ ý nghĩa chứ!” Phút giây này nhân thần của Hoa Tinh biến thành âm hàn, lãnh khốc vô cùng, bộc lộ vẻ cổ quái bên trong hấn.

Diêu Ngọc Anh cảm nhận được tình cảm ngọt ngào của Hoa Tinh đối với nàng. Lặng lặng nghe hấn nói, Diêu Ngọc Anh tự nhiên phát giác, Hoa Tinh không như lời của giang hồ truyền tụng, không chỉ có háo sắc, mà tâm kế của hấn cũng rất ghê gớm. Với võ công cường hoành của hấn như hiện nay, chỉ e tất cả những bang phái và những kẻ gây bất lợi đối với hấn, đều sẽ phải chịu một kết cục không bao giờ tới được.

Diêu Ngọc Anh gật đầu đáp: “Ngọc Anh hiểu phải làm gì, công tử yên tâm. Ngọc Anh muốn hỏi một điều, có phải công tử đang muốn đấu với bọn họ, xem ai inh hơn?”

Hoa Tinh cười hờ hững: “Tương lai nàng sẽ rõ, còn giờ thì chúng ta đi ra ngoài thôi.” Cười đầy ẩn ý, xoay người bước đi... Diêu Ngọc Anh lộ ra thần thái khác thường, cũng theo chân hắn ra ngoài.

Đi tới phòng Thượng Quan Yến, nơi đây đang rất đông vui, cơ hồ chúng nhân đều ở chỗ này cả. Hoa Tinh liếc nhìn lão đạo, cười ruồi: “Lão không về phòng mà vận công trị thương, ngơ ngẩn ở đây xem náo nhiệt à?”

Lão đạo ai oán bảo: “Ta có thể tự vận công trị thương, còn ở đây chờ người sao? Tiểu tử ngươi thì tiêu diêu khoái hoạt rồi, bỏ lão đạo ta ở chỗ này, mặc kệ cho sống chết, ngươi làm như vậy coi có được hay không hả?”

Hoa Tinh cười hềnh hệch: “Lão đạo ngươi sao có thể tính toán như vậy chứ, ta cũng không so đo với lão nữa, ta giúp lão một tay vậy.” Sau đó giơ hữu thủ lên, một màn sương trắng nhu hòa xuất hiện trên tay hắn. Hoa Tinh nhắc nhở: “Cẩn thận, bình tâm tĩnh khí, chú ý không có tạp niệm.” Tiếp theo áp tay lên đỉnh đầu lão đạo, lập tức một luồng chân khí nhu hòa lan ra khắp kinh mạch toàn thân, tự động lưu chuyển trong cơ thể của lão đạo.

Hoa Tinh xoay tay thu về, nhìn mọi người, nói: “Không có sao cả, chúng không cần để ý tới lão đạo nữa, chúng ta tiếp tục trò chuyện với nhau đi nào.” Rồi đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, mỉm cười với đám nữ nhân, ánh mắt không ngại ngừng lướt qua song phong của chúng nữ, đúng cái điệu bộ của tên háo sắc.

Hoa Tinh cất tiếng: “Vừa rồi, Ngọc Anh đã mang đến rất nhiều tin tức, trong đó có một tin tức về Trọng Sơn, các nàng có thấy sao?” Đoạn nhìn về phía Đường Mộng. Đường Mộng nghe vậy, sắc mặt trở nên vui vẻ, vừa định mở miệng, thì đã bị Mai Hương cướp lời. Mai Hương vội hỏi: “Hoa Tinh, có phải là biết Trọng Sơn đang ở đâu không, huynh mau nói ọi người biết đi. Đừng có làm ra cái vẻ đáng ghét đó nữa mà, mau nói đi.”

Hoa Tinh liếc nhìn Mai Hương, trong lòng tiếc hùi hụi, vốn muốn nghe Đường Mộng mở miệng cầu xin mình nói ra, ai ngờ lại gặp phải tiểu nha đầu nóng tính này. Hoa Tinh cười khanh khách mà rằng: “Vấn đề này cứ để Ngọc Anh nói, tiện thể sẽ trình bày lại toàn bộ tin tức ọi người. Dù sao ở đây cũng chẳng có người ngoài, hết thấy đều là người của mình cả mà, không phải sao?”

Tam nữ Liên Phượng, Lãnh Như Thủy và Đường Mộng trừng mắt liếc hắn, cái gì mà nói là không có người ngoài, cái gì mà tất cả đều là người của mình, không phải hắn đang nói cả ba nàng đều là tình nhân, thê thiếp của hắn thì là gì vào đây cơ chứ. Có điều trong ba nàng, cũng chẳng có ai lên tiếng phủ nhận, có lẽ trong tâm linh các nàng tuy không muốn, nhưng cũng không cự tuyệt.

Diêu Ngọc Anh nắm tay Liên Phượng và Lãnh Như Thủy, nhận ra sự khác lạ của hai người, không khỏi mỉm cười. Hai người đó, không sớm thì muộn cũng lọt vào tay Hoa Tinh mà thôi. Cười mỉm chỉ với hai nàng, Diêu Ngọc Anh thông thả thuật lại những tin tức mà nàng mang đến. Trong phòng, ngoài lão đạo và Hoa Tinh ra thì ai nấy đều chăm chú lắng nghe Diêu Ngọc Anh nói. Mà Hoa Tinh thì dán cặp mắt cú vọ của hắn lên người tam nữ Liên Phượng, Lãnh Như Thủy và Đường Mộng, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu y phục của các nàng.

Nghe xong tin tức của Diêu Ngọc Anh, chúng nhân đều có vẻ mặt bất đồng. Dạ Phong đứng dậy nói lời cáo biệt, liền bị Hoa Tinh ngăn lại. Hoa Tinh cười nói: “Bây giờ thành Lạc Dương này, cao thủ tụ tập, hay là ngươi cứ lưu lại đây, vừa lúc ta có chuyện muốn nhờ người giúp đỡ. Nếu người có sự tình gì phải hoàn thành, ta có thể phân phó người giúp cho người, thư viện rất nhiều người, người cứ việc lên tiếng. Hiện nay, ta mang theo cả một đoàn mỹ nữ. Không thể nào chiêu cổ hết được, người có thể giúp ta để ý tới các nàng, đừng để xảy ra chuyện gì.”

Dạ Phong nhìn Hoa Tinh, trầm tư hồi lâu, đoạn gật đầu đáp ứng. Lúc đó, Diêu Ngọc Anh nói: “Công tử, thuộc hạ cũng phải đi thôi, ngày mai thuộc hạ sẽ phái người đến liên lạc với người. Người còn có sự tình gì phân phó hay không?”

Hoa Tinh dụ dằng nói: “Nàng giúp ta chú ý tới tình hình của Tô Ngọc trong những lượt thi đấu hội hoa, một khi có động tĩnh, lập tức báo cho ta biết. doc truyện tại . Nàng ấy và ta có mối quan hệ đặc biệt, đợi

đến khi hoa mẫu đơn của nàng ấy tiến vào vòng chung khảo, thì ta sẽ tìm người thay thế nàng ấy tham gia cuộc đấu. Mặt khác, nàng phải cẩn thận lưu ý hành tung của Thiên Ma Chiến Thần Mộc Tây Tạng, hấn mà vào trong thành Lạc Dương phải ngay tức khắc báo cho ta, đó là một nhân vật nguy hiểm cực độ, nhắc nhở người của thư viện đừng có đến quá gần hấn. Được rồi, không còn gì nữa, nàng đi đi, cẩn thận một chút.”

Ám Vũ và Liên Phượng tiễn Diêu Ngọc Anh ra ngoài, đi tới cổng, Diêu Ngọc Anh cười chọc ghẹo: “Liên tỷ tỷ nhớ bảo trọng bản thân, hiện nay Lạc Dương thành, phong vân bách biến, vì an toàn của mình, tỷ tỷ nên luôn đi theo công tử. Công tử là cao thủ lợi hại nhất của thư viện từ trước đến nay, có người ở bên cạnh bảo đảm tỷ sẽ không phải sợ hãi trước bất kỳ mối hiểm nguy nào. Đồng thời, công tử thấu hiểu nhất, chính là thương hương tiếc ngọc, đại mỹ nữ xinh đẹp như tỷ tỷ đây, nhất định công tử sẽ phá lệ mà ưu đãi tỷ đó. Hy hi, tỷ tỷ nói thử xem có phải hay không?” Rồi xoay người chuồn thẳng, để lại một chuỗi tiếng cười giòn tan.

Liên Phượng nghe thấy thế mừng rỡ theo một cách yêu kiều: “Ngọc Anh đáng chết, dám giễu cợt tỷ, lại còn nói giúp cái tên Hoa Tinh đáng ghét đó nữa, tỷ thấy muối đã bị hấn hớp hồn mất rồi, bằng không hôm nay sao lại nói chuyện trong phòng hấn tới nửa canh giờ. Muối đó nha, có phải đã bị hấn ăn mất rồi, thế nào lại đi giúp hấn chứ.”

Ám Vũ ở bên cạnh, cười thích thú. Nhìn điệu bộ của Liên Phượng, thầm nghĩ công tử thật có phúc, mỹ nhân này cũng đã động tâm, chứ sao lại có ngữ khí như thế? Ám Vũ cười hi hi: “Tỷ tỷ đẹp như vậy, Tiểu Vũ thực là ngưỡng mộ, công tử nhà này đã bị tỷ tỷ đánh cắp mất hồn vía rồi đó. Tỷ tỷ không thấy sao, vừa nãy công tử nhìn tỷ tỷ, trong mắt ngập tràn sự si mê?”

Liên Phượng trừng mắt, gắt lên: “Tiểu nha đầu, cả muối cũng dám giễu cợt ta, xem ta thu thập muối đây.” Và song thủ vươn tới, muốn bắt lấy Ám Vũ, xử lý nàng một trận. Ám Vũ vụt ra phía sau, cười khanh khách: “Tỷ tỷ à, oan uổng uội quá, điều muối nói là sự thật mà, cả Mai Hương muối muối cũng biết nữa kìa, chúng muối đều chờ tỷ tỷ gia nhập vào vòng tay của công tử nhà này đó.” Đoạn chạy ngược vào trong.

Liên Phượng thi triển khinh công, bay ngang đầu Ám Vũ, định chụp lấy nàng. Chỉ tiếc vừa mới hạ thân xuống, đã bị Ám Vũ điểm trúng huyệt đạo. Sắc mặt Liên Phượng khê biến: “Tiểu Vũ, muối định làm gì vậy?”

Ám Vũ cười nói: “Tỷ tỷ đừng sợ, muối không có như công tử đâu, cho nên muối làm sao mà ăn tỷ được chứ. Chỉ là muối quá hâm mộ vẻ đẹp của tỷ tỷ, muốn ngắm nhìn tỷ tỷ thật kỹ mà thôi.” Bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt Liên Phượng, buông lời tán thưởng mãi không thôi. Hữu thủ nàng bất ngờ nắm lấy song phong của nàng, biểu lộ sự hưng phấn: “Của tỷ tỷ thực là to mà, sao mà nhu nhuyến, đàn hồi đến vậy cơ chứ, công tử nhà này chắc chắn sẽ bị tỷ tỷ mê chết mất.” Sau đó không đợi nàng cất tiếng, tự nhiên giải khai huyệt đạo cho nàng, Phi thân biến mất vào một góc khuất.

Liên Phượng ửng hồng cả mặt, không nghĩ tới bị Ám Vũ hí lộng, nhớ lại những lời Ám Vũ và Diêu Ngọc Anh nói, nàng không cảm lòng được tự hỏi bản thân, chẳng lẽ mình bị hâm sâu vào rồi sao? Cười khổ một tiếng, Liên Phượng chậm chậm quay về phòng.

Sau đó, Hoa Tinh cùng mọi người đến tiểu đình dùng cơm chiều. Chúng nhân vừa ăn cơm vừa trò chuyện rôm rả về sự tình trong thành Lạc Dương và hoa hội đang diễn ra. Trong lúc đó luôn vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ. Không khí đầm ấm chan hòa khắp tiểu đình. Rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi sau một ngày chứng kiến quá nhiều sự kiện kinh tâm động phách.

Bóng đêm, bất tri bất giác ủa về, từng cơn gió mát lành xua tan những muộn phiền và tàn khốc của một ngày dài, bồi tiếp chúng nhân chìm vào giấc ngủ êm đềm. Trong Mẫu Đơn các, đột nhiên xuất hiện hai bóng người lóe lên, rồi biến mất dưới ánh trăng.

108. Chương 108: Tỷ Muội Đoàn Tụ - Phần Thượng

Màn đêm lặng lẽ buông rèm, có hai bóng người như cánh dơi xuyên qua các ngõ tắt ngang dọc trong thành Lạc Dương, nhanh chóng biến mất về hướng cổng bắc thành. Hai bóng người lao nhanh ra khỏi cổng bắc, khuất dạng trong dãy rừng núi ngút ngàn. Nhìn những ngọn núi trong đêm liên lạc nhau như một con cự long đang uốn lượn, muốn bao trọn đất trời, phảng phất sự tôn nghiêm chấn nhiếp lòng người.

Vùng phụ cận Tấn thành Sơn Tây, cách Tấn thành khoảng vài dặm có một vùng núi nhỏ, ở đó lại có một tòa bảo thạch rất lớn. Nơi đây rất bí ẩn, thường nhân bình phàm đều không dám lui tới chốn này, chúng nhân xưng tụng là Vi Vọng Nguyệt Bảo, bên trong có rất nhiều người kỳ quái. Lúc này, đã qua canh hai, canh ba cũng vừa chớm đến, trong thạch bảo có một tảng đá rất lớn, có ba người đang quây lại thành vòng tròn, đang mãi mê thương lượng điều gì đó. Chỉ nghe thấy oang oang tiếng của một gã đại hán khoảng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi: “Tang đại nương, Lý Nhị Cầu, các người nói phải làm sao bây giờ, toàn bộ đại thủ lĩnh, nhị thủ lĩnh và tất cả Kim Bài sát thủ đã hy sinh hết rồi, chúng ta nên làm cái gì đây? Ám Ưng tổ chức đã đưa người đến thông báo, hẳn ám chỉ chúng ta phải đầu quân cho Ám Ưng, bằng không sợ rằng chúng ta khó thoát khỏi cái chết. Trong nhiều năm qua, chúng ta vẫn tranh giành miếng ăn với bọn họ, hiện nay tất cả cao thủ Ám Dạ của chúng ta, đều chết sạch trong tay Hoa Tinh chỉ trong một đêm, chúng ta nên bỏ chạy hay là đầu hàng đây hả?”

Đôi mắt ti hí của Lý Nhị Cầu đảo một vòng, khẽ khà: “Cũng chẳng còn cách nào hơn, ngoại trừ đào tẩu ra chúng ta cũng chỉ có thể đầu quân cho bọn họ mà thôi, xét cho cùng, đối với cách nào chúng ta cũng phải chịu thiệt thòi. Nhưng vì mạng sống, ta nghĩ rằng chúng ta nên đầu quân cho bọn họ. Hiện tại trong tòa thạch bảo này có hơn trăm nhân mạng, cũng chỉ có cách giải quyết như vậy. Phàm là ai không muốn đầu quân, nhất luật giết chết, vô dụng cũng giết chết, đừng để cho Ám Ưng bảo chúng ta không có thành ý, giúp họ đỡ tốn thời gian tuyển trạch.

Tang đại nương liếc nhìn Lý Nhị Cầu, cười nhạt: “Các người thực không có chí khí, Trương Đại Ngưu, Lý Nhị Cầu, các người lại sợ chết như vậy hả? Giờ đây các người có làm gì ta chẳng quản tới, dù sao Ám Dạ đã tan rã, ta cũng không ở đây làm cái gì. Ta sẽ không đầu hàng cái bọn Ám Ưng, ta chỉ mong được sống yên ổn mà thôi. Cho nên những người khác, ta hy vọng các người hãy cho họ một con đường sống, rất nhiều người trong số họ, đều là bị bức bách phải trở thành vũ khí giết người, Ám Dạ cũng đã tan rã rồi, thì nên trả lại tự do cho họ.

Trương Đại Ngưu biến sắc, gần từng tiếng: “Nếu Tang đại nương đã muốn ra đi, vì giao tình trong nhiều năm qua của chúng ta, ta cũng không có nói nhiều. Ta chỉ xin nhắc, người không nghĩ tới hay sao, người có thể tránh được sự truy sát của tổ chức của Ám Ưng hay không, người nên nhớ kỹ điều đó. Lý Nhị Cầu, giờ thì người đi hỏi qua một lượt ý kiến những người khác, chúng ta chờ tin tức của người ở đây.” Nói xong liếc qua Lý Nhị Cầu.

Trương Đại Ngưu lạnh lùng nhìn Trương Đại Ngưu, ngẫm cảnh giác hẩn. Thân nằm trong tổ chức sát thủ, phải luôn lưu tâm, để ý mọi thời mọi khắc, bất luận là kẻ nào, phòng ngừa mọi trường hợp ám toán của kẻ địch. Trương Đại Ngưu hạ giọng hòa hoãn: “Sống chung với nhau nhiều năm như vậy rồi, tự nhiên lại phải đường ai nấy đi, thật sự là rất khó chấp nhận! Người thực lòng không cảm thấy băn khoăn chút nào hay sao?”

Tang đại nương hờ hững không đáp, nhìn chăm chăm vào hẩn, thầm tính toán điều gì đó. Thời gian chậm chậm trôi qua, Lý Nhị Cầu đã quay trở lại. Lý Nhị Cầu cất tiếng chào: “Ta đã đưa hết mọi người đến rồi, kể cả những người nấu cơm đun nước cũng đều gọi ra, bọn họ đang đợi ở bên ngoài, tổng cộng có một trăm mười ba người. Chúng ta đi ra hỏi xem ý của bọn họ như thế nào?”

Tang đại nương nghe vậy đứng dậy rời đi, hai gã kia cũng theo ra ngoài... Nhìn chúng nhân trong đại sảnh, Tang đại nương lên giọng nói: “Lúc này, bởi vì tất cả cao thủ và hai vị thủ lĩnh đều đã bỏ mình, cho nên tổ chức Ám Dạ của chúng ta chỉ còn là hữu danh vô thực. Hiện nay, chúng ta chỉ có hai sự lựa chọn, một là đầu quân cho tổ chức Ám Ưng, một là mọi người đều tự động ra đi. Ta hy vọng các người thận trọng suy nghĩ, ta quyết không can thiệp vào quyết định của các người. Bây giờ, phàm là ai quyết định đầu quân cho Ám Ưng, thì bước sang phía Lý Nhị Cầu và Trương Đại Ngưu, nguyện ý rời đi, mời đứng sang với ta ở phía bên này.”

Rất nhanh, hơn trăm người chia thành hai nhóm, thế nhưng đại đa số, đều là đứng về phía Lý Nhị Cầu và Trương Đại Ngưu. Còn lại khoảng hai mươi mấy người đứng về phía Tang đại nương. Tang đại nương nhìn khắp lượt, dừng lại ánh mắt lại ở lục y thiếu nữ, đó là một thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, tướng mạo bình phàm, những có đôi mắt tinh minh, tên gọi của nàng là Âm Nhu. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Trương Đại Ngưu hần học nhìn Trương Đại Ngưu, thanh âm lạnh lẽo: “Tang đại nương, người thực sự muốn ra đi, không cùng với chúng ta đầu quân cho tổ chức Âm Ưng? Người phải nhớ rõ, đã nhiều năm làm lão bằng hữu rồi, sau này phải đụng tới binh đao sẽ không hay lắm.” Ngữ khí tràn ngập sự uy hiếp.

Tang đại nương cười lạnh: “Trương Đại Ngưu, người chớ nhiều lời, khi hai người đề xuất tới vấn đề này, ta đã biết tông âm mưu của các người rồi. Ta nói rồi Âm Dạ đã tan rã, ta không muốn ở lại nữa. Nếu người thực sự còn có lương tâm, hãy để cho ta và những người này ra đi, bằng không các người cứ động thủ.” Đoạn kéo Âm Nhu sát vào người, cẩn thận bảo vệ nàng. Xem ra đại nương đối với nha đầu này có một cảm tình rất đặc biệt. Vài lần Lý Nhị Cầu muốn chiếm đoạt thân thể Âm Nhu, đều là nhờ có Tang đại nương toàn lực bảo vệ, nếu không đã sớm rơi vào miệng cọp rồi.

Lý Nhị Cầu thêm khát nín cơ thể nảy nở hấp dẫn của Âm Nhu, cười âm hiểm: “Nếu như Tang đại nương có đường lớn không đi, cứ nằng nặc chui đầu vào cầu độc mộc, thì chớ trách bọn ta. Các huynh đệ, giết chúng, chúng ta và Âm Ưng tổ chức phải giết hết những kẻ không đi chung đường.” Cùng với Trương Đại Ngưu Phi thân phía trước, nhằm vào Tang đại nương. Nhất thời một cuộc hỗn chiến nổ ra, hai mươi mấy người vì tự do của mình, ra sức huy vũ binh khí trong tay, chiến đấu với những huynh đệ thường ngày. Máu tươi nhuộm đỏ y phục họ, những giọt nước mắt nóng bỏng long lanh trên đôi mắt họ, vì tự do, họ chấp nhận hy sinh, từng người từng người một, dần dần ngã xuống, mang theo cừu hận và không cam tâm rời khỏi thế gian.

Tang đại nương đứng vững vàng như tường thành án ngữ trước mặt Âm Nhu, song thủ thi triển Âm Phong trảo, xuất ra từng trảo phong âm hàn, chống lại sự hợp kích của Lý Nhị Cầu và Trương Đại Ngưu. Vốn dĩ, trong ba người, thì võ công của Tang đại nương là cao cường nhất, chỉ có điều hiện giờ đại nương phải chống lại cả hai, lại còn phải lưu tâm đến nha đầu ở đằng sau, tình hình có vẻ lực bất tòng tâm.

Trong đêm đen, có hai bóng người chập chờn phía ngoài tòa bảo thạch. Hoa Tinh thì thầm: “Vũ Nhi, là nơi này sao? Thế nào lại có một nơi bí ẩn nhường này chứ.

Ánh mắt Âm Vũ nóng rực như lửa đốt, trong màn đêm đen kịt như vậy lại chói mắt một cách lạ kỳ. Nhìn cái nơi mà mình đã sinh sống trong sáu năm qua, có nhiều kỷ niệm thương tâm. Những dòng ký ức đó, cứ tự nhiên tràn về, nhói lên trong tâm can của người thiếu nữ. Về mặt Âm Vũ có chút khác thường đáp: “Đúng vậy, chính là nơi đây, muội muội đang ở bên trong. Công tử, chúng ta mau tiến vào đi, tự nhiên muội thấy bồn chồn quá, hình như muội muội đang xảy ra chuyện gì thì phải.” Rồi phóng vút vào trong như điện xẹt.

Hai người vừa vào trong tòa bảo thạch, nhanh chóng phát hiện ra cuộc hỗn chiến. Quan sát thật kỹ, giờ đây toàn thân Tang đại nương đầy máu, vậy mà vẫn kiên cường dùng bản thân mình để che chắn cho Âm Nhu, ánh mắt đầy lửa hận và tuyệt vọng, trợn tròn mắt nhìn Trương Đại Ngưu và Lý Nhị Cầu. Lúc này cuộc hỗn chiến đã kết thúc, giữa đại sảnh chỉ còn lại hai người Tang đại nương và Âm Nhu. Lý Nhị Cầu cười lạnh: “Tang đại nương, hôm nay người đừng mong rời khỏi đây. Yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương Âm Nhu đang ở sau lưng người đâu, ta còn phải thưởng thức cơ thể của nàng một thời gian dài nữa, khả khả, cuối cùng cơ hội đã đến, ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt mà, ha ha ha ha -”

Âm Nhu ôm nhẹ lấy lưng Tang đại nương, nấc lên từng tiếng nghẹn ngào: “Đại nương, người không sao chứ? Điều tại tiểu nữ, nếu không phải vì tiểu nữ, người đã có thể rời đi, là tiểu nữ đã hại người.” Và một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nàng.

Tang đại nương thở dài: “Âm Nhu đừng khóc, ta không sao, chỉ tiếc cho nha đầu người thôi, người định làm gì đây?”

Âm Nhu nhìn chằm chằm vào Lý Nhị Cầu, giọng căm hận: “Tỷ tỷ của tiểu nữ sẽ trở về, tỷ ấy sẽ không buông tha cho chúng, chắc chắn tỷ tỷ sẽ giết hết các người.”

Lý Nhị Cầu và Trương Đại Ngưu cười ha hả, Lý Nhị Cầu lúc lắc cái đầu: “Tỷ tỷ của nàng sao, đã chết mất

xác rồi, sẽ không bao giờ trở lại nữa đâu, vĩnh viễn không bao giờ trở lại nữa, ha ha, ha ha.” Đoạn cười sảng sặc không ngừng.

Ám Nhu cãi lại ngay: “Ta không tin, các người gạt ta, tỷ tỷ không sao hết. Ta tin tỷ tỷ, tỷ hứa sẽ trở về với ta, nhất định sẽ trở về, các người cứ chờ xem tỷ tỷ sẽ lột da các người.”

Trương Đại Ngưu cười khùng khục: “Tiểu nha đầu, người đừng có ở đó mà nói mớ nữa, chấp nhận vận mệnh đi. Ta còn phải chờ uống rượu mừng của Nhị Cửu nữa, hắc hắc.” Sau đó cùng với Lý Nhị Cửu chia ra hai hướng tấn công. Trương Đại Ngưu lao thẳng tới Tang đại nương, Lý Nhị Cửu phóng về hướng Ám Nhu.

Thấy rõ Ám Nhu sẽ rơi vào tay Lý Nhị Cửu, một tiếng nói lạnh lẽo vang lên: “Ai nói ta sẽ không trở lại, không phải là ta đã về rồi hay sao? Dám đụng đến muối muối của ta, người đi chết đi.” Giọng nói âm trầm, mang theo cả một khí thế lạnh lẽo làm rung động thật sâu tâm linh những kẻ đang đứng ở đó. đọc truyện tại . Tang đại nương vui mừng khôn xiết, Ám Vũ đã về. Ám Nhu càng cao hứng, hô to tỷ tỷ, lệ châu trào ra hai bên khóe mắt.

109. Chương 109: Tỷ Muội Đoàn Tụ - Phần Hạ

Ám Vũ bất thành linh xuất hiện trước mặt Lý Nhị Cửu, trong mắt hần hần lên nỗi kinh hoàng, một chưởng đánh nát hữu thủ của hắn, một cước quét gãy hai chân, đánh hắn văng vào một góc. Còn vận khí của Trương Đại Ngưu cũng chẳng khá hơn, Hoa Tinh vung tay một cái, toàn bộ xương cốt vỡ vụn, Trương Đại Ngưu gào thảm một tiếng, rồi khỏi nhân thế.

Ám Nhu nhào vào lòng tỷ tỷ, khóc nức nở. Ám Vũ vỗ về muối muối, dịu dàng an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa, sau này chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng một nơi, chẳng bao giờ rời xa nhau. Từ giờ về sau, chúng ta sẽ vui sống bên nhau, quên đi những tủi hờn, đau buồn trước kia.”

Hoa Tinh điểm lên những huyệt đạo trên người Tang đại nương nhằm ngăn không áu chảy nữa, cất tiếng: “Đa tạ đại nương đã bảo vệ muối muối của Ám Vũ, sau này có việc, có thể tới tìm ta, ta gọi là Hoa Tinh.” Tiếp theo nhìn những kẻ xung quanh, hữu thủ vung lên, một làn gió lửa qua cơ thể chúng, điểm trúng huyệt đạo của tất cả, làm cho bọn chúng đứng yên bất động.

Ám Vũ cảm kích nhìn Tang đại nương, dịu giọng: “Đại nương, người định theo chúng tiểu nữ, hay là ở lại đây? Ám Dạ đã tan rã, vài ngày nữa công tử sẽ thanh lý môn hộ tổ chức Ám Ứng, khi đó người định làm sao?”

Tang đại nương nhìn Hoa Tinh, thần sắc phức tạp, trả lời: “Nếu hần muốn tiêu diệt Ám Ứng, ta cũng có thể yên tâm mà ẩn cư. Bằng ấy năm trời, ta muốn tìm một cuộc sống an nhàn, các người hãy bảo trọng, hy vọng các người sẽ hạnh phúc, hãy đi đi.” Ám Nhu cứ trù trừ không muốn rời xa đại nương, Ám Vũ phải bế muối muối lên rồi cùng với Hoa Tinh Phi thân bay mất.

Trên đường về, Hoa Tinh ôm Ám Nhu trong lòng, buông lời đùa cợt: “Ám Nhu, muối năm nay được mười tám tuổi chưa vậy? Muối có một tỷ tỷ xinh đẹp như thế, hay là lúc nào đó để ta xem mặt có được không?”

Đây là lần đầu tiên Ám Nhu bị một nam nhân ôm vào lòng như vậy, cảm thấy rất ngứa ngáy, khó chịu. Liếc thấy khuôn mặt anh tuấn của Hoa Tinh, ngượng ngùng đáp: “Người ta không có xinh đẹp như tỷ tỷ, người ta là một nha đầu ngốc.” Ám Vũ ở bên cạnh cười nói: “Công tử đừng ghẹo tiểu muội nữa, bây giờ muối muối còn chưa thành thực, đợi đến khi quen thuộc rồi, công tử hãy tự mình tìm biện pháp mà xem chân diện mục của muối ấy.”

Hoa Tinh liếc qua Ám Vũ, tựa hồ nhận ra ẩn ý của nàng, mỉm cười thích thú. Hoa Tinh cười hi hi: “Còn phải nói sao, đến lúc đó tự nhiên ta có biện pháp khiến Ám Nhu phải nghe lời. Giờ thì chúng ta nhanh chân lên thôi, sớm trở về ngủ giấc một lát mới được.” Sau đó tả thủ ôm eo Ám Nhu, hữu thủ nắm tay Ám Vũ, vận tốc tăng lên gấp ba lần, tựa sao sa xẹt ngang giữa trời đêm, tốc độ cực nhanh. Ám Nhu ở trong lòng

Hoa Tinh, nhìn vô số cây cối vùn vụt trôi qua trước mặt, cảm giác này thực là kì diệu, tựa như chim bằng tung cánh, làm cho Âm Nhu thập phần cao hứng.

Trở lại Mẫu Đơn các, thì trời cũng đã sắp sáng, Âm Vũ dẫn muội muội về phòng mình. Hoa Tinh nhanh chóng đi nghỉ ngơi. Âm Vũ nhìn muội muội Âm Nhu ở trong phòng, nhẹ giọng nói: “Sau này muội sẽ ở bên tỷ, tỷ tỷ sẽ chăm sóc muội thật tốt. Âm Nhu thấy Hoa Tinh thế nào, muội nghĩ thế nào về huynh ấy?”

Âm Nhu nhìn tỷ tỷ, ánh mắt lộ ra tia nghi hoặc: “Tỷ tỷ, sao tỷ lại ở cùng một chỗ với huynh ấy? Muội nghe đại nương nói, lần trước là tỷ đi ám sát huynh ấy, vậy mà giờ lại đi cùng với huynh ấy?” Bạn đang đọc chuyện tại [TruyệnFULL](#)

Âm Vũ ôm muội muội, ngồi trên giường, chậm rãi thuật lại những sự tình đã xảy ra giữa mình và Hoa Tinh. Âm Nhu yên lặng nghe, lúc thì bồi hồi, lúc thì thích thú, nhập tâm vào lời kể của tỷ tỷ. Cuối cùng nghe xong, Âm Nhu cười rộ lên: “Tỷ tỷ nói như vậy, là đã tìm được tỷ phu rồi nhé, chúc mừng tỷ tỷ. Hy hi.”

Âm Vũ trêu mếu nhìn muội muội, cười mắng: “Dễ ghét, coi chừng tỷ tỷ đánh vào mông đó. Muội còn chưa có trả lời câu hỏi của tỷ tỷ, muội nghĩ gì về Hoa Tinh? Tỷ tỷ muốn nghe nhận xét của muội.”

Âm Nhu nghênh mặt lên nhìn tỷ tỷ, ra vẻ hiểu biết lắm, cố ý làm giọng lão khào nói: “Muội ấy à, muội thấy huynh ấy rất là anh tuấn, rất là khí phách, cho nên tính cách thì sao nhỉ, phải nói như thế nào đây ta. Có phải là tỷ tỷ muốn muội chọn huynh ấy làm trượng phu hay không hả, hờ hờ, tỷ tỷ à, sao tỷ tỷ lại ra cái vẻ sốt sắng như vậy chứ, thế là không được tự nhiên đâu đó?”

Âm Vũ mỉm cười: “Quý nha đầu, tỷ tỷ hỏi muội, muội lại còn dám cười nhạo tỷ tỷ, xem tỷ thu thập muội đây. Tỷ xem hay là để muội làm tiểu nha hoàn của Hoa Tinh, không để uội suốt ngày ở trước mặt tỷ nói đạo lý này nọ.”

Âm Nhu cười khúc khích: “Tỷ tỷ sẽ không làm vậy đâu, tỷ tỷ thương muội nhất mà. Cả đời này muội sẽ ở bên tỷ tỷ, vĩnh viễn thương yêu tỷ tỷ.” Đoạn nàng cúi đầu vào ngực Âm Vũ, ngước lên, tròn mắt nhìn Âm Vũ, tràn ngập thâm tình.

Âm Vũ vỗ về lên khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội: “Tỷ tỷ cũng thương muội, sau này sẽ chăm sóc muội, có bao nhiêu tiện nghi của tiểu mi nhân này đem cho hết Hoa Tinh. Thế nào, Âm Nhu thấy sao hả?” Rồi hấp háy đôi mắt nhìn nàng.

Âm Nhu ưỡn ẹo, điệu bộ thuận theo nói: “Tỷ tỷ khi dễ muội, muội không chịu đâu. Muội mệt rồi, muội phải đánh một giấc mới được, không Lý đến tỷ tỷ nữa, tỷ tỷ xấu, hí lộng người ta.” Tiếp theo phụng phịu rời khỏi lòng Âm Vũ, nằm ra giường, e thẹn chìm vào giấc ngủ. Âm Vũ chỉ cười mà không nói, cũng lặng lẽ nằm bên cạnh muội muội, thông thả nhắm mắt lại. Mối lo lắng duy nhất của nàng của đã được giải quyết, giờ đây nàng có thể yên lòng nghỉ ngơi, có lẽ sau này sẽ không bao giờ phải chịu khổ đau nữa.

Ngày mới bắt đầu, thái dương hùng dũng lên cao. doc truyện tại . Buổi sáng, mây ngàn thoảng dang, lững lờ trôi trên nóc tiểu đình. Một người đôi mắt về những đám mây chậm chạp phiêu du nơi phương trời xa xăm. Người đó khẽ quay lại, vừa thấy Trần Lan, mở lời: “Thức sớm vậy sao?”

Trần Lan nhẹ giọng đáp: “Chẳng phải Dạ công tử dậy còn sớm hơn nữa sao? Dạ công tử đứng một mình nhìn về chân trời, nhất định là có tâm sự phải không, hay là nhớ đến ai đó? Chứ sao lại xuất thần như vậy?”

Dạ Phong khẽ đáp: “Ta không nhớ về ai cả, chỉ là đang suy nghĩ về tình hình Lạc Dương trước mắt mà thôi. Thôi được rồi, Hoa Tinh và những người khác còn chưa dậy nữa sao?”

Trần Lan đáp: “Liên cô nương và Lãnh cô nương đã thức rồi, ta đang định đi gọi công tử đây. Hảo a, Dạ công tử cứ tự nhiên ở đây hít chút khí trời ban sáng vậy nhé, ta đi gọi công tử.”

Nhìn Trần Lan rời đi, Dạ Phong trầm ngâm: “Có đây chính là cuộc sống của Hoa Tinh, cũng là hạnh phúc mà hắn chọn. Mỗi một người đều có mục tiêu khác nhau, cũng vì vậy, mỗi người có một cuộc sống khác nhau, không phải vậy sao? Mặc dù Hoa Tinh có tính cách háo sắc, nhưng hắn không làm mất đi cái hình ảnh của người tình và bậc trượng phu lý tưởng, có lẽ đó chính là nguyên nhân làm cho hắn có thể điềm ngộ không bao giờ dứt.”

Trần Lan nhìn Hoa Tinh đang say ngủ trên giường, không đành lòng đánh thức hắn. Lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, Trần Lan suy tư, nam nhân này so với mình còn nhỏ hơn vài tuổi, tự đứng chiếm được trái tim của mình, khiến mình rơi vào nỗi dầy vò của tình yêu ngọt ngào. Cho đến giờ thì vô lực kiềm chế, yêu hắn đậm sâu, có lẽ đây chính duyên phận, nếu không thì ai có thể giải thích rõ ràng được chứ.

Hoa Tinh tỉnh lại, thấy Trần Lan đang ngây ngốc nhìn mình, không cầm lòng được ôm nàng, kéo xuống lòng mình. Hoa Tinh hôn lên đôi môi nàng thật nồng nhiệt, đầu lưỡi dễ dàng luồn vào trong miệng nàng, quần lấy tiểu đình hương nhu nhuyễn, ôm chặt nàng vào lòng. Nhìn ánh mắt nàng dần trở nên đắm đuối, Hoa Tinh sờ soạn nàng hồi lâu, mới dịu dàng đứng dậy.

Vỗ bành bạch lên phong đồn hấp dẫn, cảm nhận sự mềm mại ở đó, Hoa Tinh cười hà hà: “Sao lại dùng cơm sớm như vậy chứ, ta còn chưa có tỉnh ngủ. Họ đều dậy cả rồi sao? Hôm nay ta có tin tức mới muốn nói với người cùng biết.”

Trần Lan nhìn hắn, yêu kiều nói: “Các nàng đã thức hết rồi, đệ coi chừng thành heo đó, mau dậy đi, không thì Tiểu Vũ lại chọc nữa bây giờ.” Liếc hắn, đoạn xoay người rời khỏi...

Tiểu đình, chúng nhân tề tụ ngồi lại với nhau, cùng nhau dùng bữa sáng. Hoa Tinh giới thiệu Âm Nhu, muội muội của Âm Vũ, với tất cả mọi người. Sau đó thuật lại toàn bộ sự tình diễn ra tối hôm qua.

Sáng hôm đó, chúng nhân cười đùa huyên náo với nhau, chợt có người của thư viện đem đến một tin tức, khiến cho Hoa Tinh, Mai Hương và Đường Mộng rất lo lắng, cùng với mọi người rời khỏi Mẫu Đơn các, vội vã chạy tới Long Môn thạch quật. Rốt cuộc là tin tức gì đây, lại có thể làm cho Hoa Tinh và Đường Mộng vội vàng như vậy?

110. Chương 110: Ngọc Bút Trọng Sơn - Phần Thượng

Đó là một buổi sáng đẹp trời, từng tia nắng đầu tiên le lói phía chân trời phương đông, một ngày mới lại đến nhân gian. Đông Đô Lạc Dương so với những nơi khác ở vùng giang nam có bất đồng vào buổi sớm mai, chúng nhân vẫn còn say ngủ, cả thành không một tiếng ồn ào, nhộn nhịp.

Long Môn thạch quật ở phía nam thành Lạc Dương, cách thành Lạc Dương chừng vài dặm đường chim bay. Nơi đây từng là nơi phát nguyên của Phật môn, trong đó có khắc vổ số Phật điều và tượng đá, ẩn tàng rất nhiều kinh văn Phật học trân quý. Từ xưa đến nay, có vô vàn tao nhân mặc khách từ các nơi đổ xô về, cũng có hàng ngàn hàng vạn lượt cao tăng Phật môn đến tham thiền thánh địa.

Mục Phong của Thiệu Lâm vẫn thường xuyên lui tới chốn Long Môn thạch quật này, mấy hôm nay đều không tham gia vào Lạc Dương hoa hội, chính là vì muốn tìm ra bí mật đang ẩn tàng trong đó. Thế nhưng sáng sớm nay, khi ánh thái dương vừa len lỏi vào thạch quật, thì nhân thần Mục Phong đột nhiên sáng ngời, chứng tỏ đã phát hiện ra bí mật bấy lâu, tìm ra vật thần bí. Mục Phong đang lúi húi trên đỉnh đầu một tượng đá bằng thạch bích, cẩn thận dò xét xung quanh, thoáng thấy một cái mộc hạp nhỏ, bên trong chứa một quyển cổ thư mạ vàng.

Mục Phong lật từng trang quan sát, trang sách viết chỉ chít những thiền văn, thần thái hắn trở nên vui mừng tột độ. Nhìn sơ qua một lượt, đích thị là Phật Quang Thần Công, Phật môn thất truyền đã lâu. Mục Phong lấy quyển cổ thư, giấu vào trong người, sau đó đóng mộc hạp nhỏ lại y như lúc ban đầu, hủy hết dấu vết. Liếc nhìn nơi đó, Mục Phong cười hờ hững, Phi thân về phía cửa thạch quật, muốn nhanh chóng quay lại Bạch Mã tự, đem kinh thư giao lại trụ trì Hải Vân đại sư, để sớm ngày chuyển kinh thư về Thiệu Lâm tự.

Vừa đến cửa thạch quật, bất ngờ có vài bóng người sà xuống, chặn đường Mục Phong. Về mặt Mục Phong khê biến, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, nhìn những kẻ trước mặt, Mục Phong cả kinh, không ngờ chúng lại đến đông như vậy. Hắn thấy đứng án ngữ lối đi của hắn là sáu người, đầu tiên là Lý Dục bài danh thứ nhất trên Địa Bảng lần này, Hắc Sát Mã Thần Uy của Võ Lâm thư viện, Thông Thiên Môn

tổng hộ pháp Quan Thiên Bắc, một trong Ngũ Di Thần Châu Quỷ Thư Sinh, cao thủ của Thiên Nhất Giáo, Động Đình Giao Long Tây Môn Dũng.

Mục Phong quét mắt nhìn về hướng xa xa, lại thấy có vài bóng người đang Phi hành tới, có lẽ là vì quyền kinh thư. Mục Phong cười nhạt: “Các vị chặn tại hạ lại là vì cớ chi? Tại hạ chưa kết ân oán gì với các vị, tại sao lại ngăn cản lối đi của tại hạ như vậy?”

Động Đình Giao Long Tây Môn Dũng nhìn thấy Quỷ Thư Sinh, thoáng sợ sệt, đối mặt với Mục Phong nói: “Nghe nói tối hôm qua các hạ vào trong thạch quật, cho đến giờ mới ra, những tưởng là có thu hoạch. Chúng ta đến là vì mục đích này, tất cả mọi người đều có ý đó, cho nên các hạ chủ động giao ra hay là muốn chúng ta động thủ?”

Mục Phong đánh giá mấy người đó, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi Quỷ Thư Sinh, liền biến sắc. Mục Phong cười hòa nhã: “Đúng là tại có đi vào trong lúc tối hôm qua, tại hạ tới đây đã được chín lần, nhưng đều phải chịu tay không mà về, chẳng lẽ các vị cho rằng, kẻ đi vào nhất định phải tìm được cái gì đó hay sao? Nếu như vậy, chỉ e các vị chưa tới Lạc Dương, thì tại hạ đã tìm được cái gì đó mà rời khỏi chốn này rồi, chứ còn ngại ngần ở đây mà đợi các vị làm gì.” Nói xong mỉm cười nhìn sáu người, không một chút hoảng sợ, yếu đuối.

Chúng nhân im lặng không nói, mặc dù có nghi ngờ những lời tán hươu tán vượn này của Mục Phong, nhưng cũng thấy có điểm chân thành. Chính xác là nếu cứ vào mà có thể tìm được cái gì đó, thì hơn mười năm trước đã bị kẻ khác lấy đi rồi, chứ tại sao đến giờ vẫn không có ai tìm được. Thông Thiên Môn Quan Thiên Bắc cười lạnh: “Hy vọng lời nói của ngươi là thật, bằng không đừng mong rời khỏi chỗ này. Mặc dù cái vật kia là rất khó tìm, bất quá người đã tiến vào, lẽ dĩ nhiên không tìm được gì đó, mà đã vội bỏ đi như thế. Trừ Phi đã phát hiện ra được điều gì.”

Mục Phong hồ hững đáp: “Các hạ nói quá lời, chẳng lẽ tại hạ không cần ăn uống ngủ nghỉ sao, cứ chui rúc mãi ở chỗ này để chết à. Khẩu khí của các hạ hình như rất ngông cuồng, Mục Phong đây muốn lĩnh giáo vài chiêu, để thử xem tổng hộ pháp của Thông Thiên Môn, thực sự có thân thủ của Địa Bổng đệ nhất hay chăng, dám cuồng ngôn vọng ngữ như vậy.” Rồi nhìn lão một cách khiêu khích.

Quan Thiên Bắc biến sắc, không thể nghĩ đến Mục Phong lại dám khiêu chiến thẳng thừng như thế, từ trước đến nay lão chưa bao giờ gặp sự tình đó. Liếc nhìn bốn phía, Quan Thiên Bắc ngẫm bản khoản, ở đây có địch nhân cực mạnh như Quỷ Thư Sinh, võ công của Quỷ Thư Sinh thì lão đã mở rộng tầm mắt vào hôm qua, phải cẩn thận, nếu để xảy ra sơ suất sẽ phải chết trong tay lão quỷ đó. Bây giờ vật đó còn chưa thấy đâu, không nên giao chiến với Mục Phong, chỉ tổn hao công lực mà thôi.

Quan Thiên Bắc cười ha hả: “Muốn động thủ thì còn rất nhiều lúc, không cần phải hấp tấp, đợi sau khi ta tìm được vật đó, sẽ giáo huấn ngươi thật tốt, để cho ngươi biết cái gì là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Hiện giờ ta không có thời gian để chơi với ngươi, ngươi cứ đứng đó mà tự đắc đi.”

Mục Phong cười mát: “Còn vị nào có hứng thú với tại hạ, mời đứng ra, Mục Phong đang muốn lĩnh giáo cao chiêu. Nếu không có ai, Mục Phong phải quay về trước dùng chút điểm tâm, sau đó trở lại tìm các vị để mà học hỏi.” Đoạn lạnh lùng nhìn sáu người, từ từ rảo bước về phía trước. Lúc này, vài bóng người ở xa xa cũng đã đến nơi, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, lại dồn Mục Phong quay ngược vào trong.

Tám người mới tới đều là những cao thủ có máu mặt, có cả người của tứ đại bang phái, thực sự là tình hình không tốt đẹp gì mấy đối với Mục Phong. Thông Thiên Môn thì có Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa và Tuyệt Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên, Phi Ứng Giáo thì có Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng. Mặt khác là Lâm Vân của Võ Lâm thư viện, Lục Nhân Tà Thần và thuộc hạ Cửu Chỉ Tàn Tâm Hồng Thiên Hùng, Hoa Sơn Doanh Phong, Võ Đang Xuất Trần, và một người bịt mặt, người bịt mặt đó cầm trên tay một cây thiết bút, ánh mắt lạnh lẽo vô hồn nhìn khắp chúng nhân, rồi dừng lại trên người Lý Dục.

Mục Phong nhìn những kẻ mới đến, thoáng qua tia bối rối, thân thể chậm rãi đi ra ngoài. Thì bóng ảnh chợt lóe, Cửu Chỉ Tàn Tâm Hồng Thiên Hùng và Phi Ứng Giáo Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng đồng loạt đánh về phía Mục Phong, song thủ chộp vào ngực hắn, muốn móc ra cái gì đó.

Mục Phong lùi lại vài bước nhanh như chớp, cười âm u: “Đã có người mất kiên nhẫn rồi, vậy đừng trách tại hạ xuất thủ vô tình.” Hữu thủ gấp lại, xuất chiêu Thiếu Lâm Long Trảo Thủ, kinh khí rất sắc bén chia

ra công vào hai người. Mục Phong nhảy ngược lại, chân phải lấy đà, xoay tròn thân người, tả thủ tung ra những chưởng ảnh nhanh như chớp giạt, liền lạc như mây trời, tạo ra những ảo ảnh làm lóa mắt, khiến cho người ta không nhận ra chân giả.

Song thủ Nghiêm Tùng thi triển Ứng Trảo công, chống lại Long Trảo Thủ của Mục Phong, trong phút chốc cũng chống đỡ được. Cửu Chỉ Tàn Tâm Hồng Thiên Hùng bắn ra bốn đạn chỉ, thi triển tuyệt kỹ “Xuyên Tâm Chỉ”, chiêu nào cũng bức hại vào những yếu huyệt của Mục Phong, có thể nói là ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Mục Phong cười rộ lên khinh khách, tựa hồ ám chỉ điều gì đó.

Chúng nhân ở ngoài chú ý theo dõi chiêu thức của Mục Phong, muốn chứng kiến xem vị Song Tuyệt Thư Sinh danh chấn Lạc Dương, đến tột cùng có cái gì lợi hại. Hai người Thông Thiên Môn Quan Thiên Bắc và Lý Dục đều kinh ngạc, nhìn chằm chặp thân ảnh đang xoay tròn của Mục Phong. Trong mắt Quỷ Thư Sinh hiện lên tia kỳ quang, lẩm bẩm: “Không thể ngờ là Thiếu Lâm vô thượng tuyệt kỹ - Đa La Diệp Chương, chương pháp mà trăm năm qua không ai luyện thành, thế nhưng tiểu tử này có thể đạt được thành tựu. Xem ra tiểu tử này không đơn giản.”

Bốn phía xung quanh Mục Phong bất ngờ xuất hiện những cơn lốc xoáy, hất văng hai người Nghiêm Tùng và Hồng Thiên Hùng lên giữa không trung. Hữu thủ Mục Phong lập chương như đao, một đường chân khí màu lam chậm chậm ngưng tụ trên hữu chương. Hữu thủ Mục Phong bổ xuống thật mạnh vào hai kẻ đang lơ lửng giữa trời, đao khí màu lam dài mấy trượng đó chém vào hai gã xấu số, thân hình nát bấy. Phật môn vô thượng tuyệt kỹ - Tu La Đao, uy lực cường hoành, bá đạo khủng khiếp, nhất cử làm cho chúng nhân tại đường trường kinh hoàng bạt tụy. nguồn

Về mặt Mục Phong rất thản nhiên, trầm lặng nhìn mọi người. Mục Phong cất tiếng: “Đã khiến các vị phải cười chê, thực không phải. Giờ đây còn có vị nào muốn lĩnh giáo, Mục Phong rất hoan nghênh. Nếu không có ai, vậy Mục Phong cáo từ, chờ khi nhét đầy cái bụng, rồi quay lại bồi tiếp các vị.” Ánh mắt đảo qua một lượt, cười nhạt, Phi thân bay mất.

Mục Phong vừa đi, thì một đoàn người võ lâm cũng vừa kéo tới, cả hơn trăm người chứ không ít, trong đó có nhân mã của Võ Lâm thư viện và Thông Thiên Môn, đồng thời còn có một số kì nhân dị sĩ trong võ lâm, chắc là tới xem náo nhiệt. Đám sáu người đầu tiên, đứng ở cửa thạch quật rồi nhún mình vào trong thạch quật, muốn truy tìm vật đó. Những kẻ đến sau cũng ào ạt xông vào, chỉ trong chốc lát mà ở bên ngoài thạch quật chỉ còn lại mấy người, trong đó có người thần bí che mặt, tay cầm thiết bút.

Người này đứng lẳng lẳng ở một chỗ, nhìn về chân trời, tựa hồ đang thở than, tựa hồ đang lưu luyến điều gì đó. Bồi hồi nhìn mây trắng trên cao, phảng phất nỗi ưu sầu, phảng phất nỗi tiếc thương. Gió nhẹ lướt qua, mang theo sự tiếc nuối mà đi mất, chỉ lưu lại một chút ưu thương, một chút bi sầu, trầm lặng thuật lại những câu chuyện xưa kia, vui vẻ có, ngọt ngào có, cả những mất mát cũng có, và ẩn ước nỗi hối hận hòa lẫn sự bất cam, nương theo chiều gió, thì thào với nhân gian.

Thời gian thấm thoát trôi qua, người thần bí vẫn đứng đó, vẫn dõi mắt về phương xa, như đang hồi tưởng về những dĩ vãng tuyệt vời ngày trước. Khi đám nhân sĩ võ lâm lục tục kéo ra ngoài, người đó mới lấy lại tinh thần, hằm hằm nhìn Lý Dục, bộc lộ sự thù hận vô cùng.

Giờ này, Quỷ Thư Sinh quan sát chúng nhân, biết khó tìm được cái gì, lưu lại đây cũng chỉ lãng phí thời gian. đọc truyện tại . Quỷ Thư Sinh liền bay vọt đi, nhanh chóng khuất dạng trong rừng cây ở cách đó không xa. Lão vừa đi, Ngân Y Kỳ Hiệp Lý Dục, Hắc Sát Thần Mã Uy, tổng hộ pháp của Thông Thiên Môn Quan Thiên Bắc, Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc, cao thủ Thiên Nhất Giáo Động Đình Giao Long Tây Môn Dững đều thở phào nhẹ nhõm, không khỏi lộ ra thần sắc vui mừng.

Trong lúc đó, thì hai người Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa và Tuyệt Hộ Đao Đồ Khiếu Thiên đi tới bên cạnh Quan Thiên Bắc, lặng im đứng sau lưng lão. Lâm Vân của Võ Lâm thư viện cũng đi tới bên cạnh Hắc Sát Thần Mã Uy, đánh giá tình hình chung quanh. Hoa Sơn Doanh Phong, Võ Đang Xuất Trần lại hòa mình trong đám đông, quan sát những người này.

Do Quỷ Thư Sinh đã bỏ đi, Lý Dục cũng muốn rời khỏi, dù sao đã không tìm được gì, ở chỗ này cũng vô dụng. Lý Dục gật đầu mỉm cười với Quan Thiên Bắc, dạm mình Phi thân, khuôn mặt luôn tự tin, có vẻ rất phần chấn. Song, khi tất cả mọi người tưởng rằng mọi chuyện chấm dứt như vậy, lại xảy ra sự tình ngoài dự đoán.

111. Chương 111: Ngọc Bút Trọng Sơn - Phần Hạ

Bất thành linh, một bóng người bay ra ngăn cản đường đi của Lý Dục, chính là người che mặt. Ánh mắt của người che sắc như dao, hữu thủ vung thiết bút lên, vô số bút ảnh mang theo kinh khí, đập thẳng vào ngực Lý Dục, chiêu thức hay kinh lực đều rất mạnh mẽ, chứng tỏ võ công cực kỳ cao cường. Lý Dục biến sắc, hữu thủ đâm tới một quyền kích phá tầng tầng bút ảnh, nương theo phản chấn, lui nhanh về bên Quan Thiên Bắc.

Thấy người che mặt nhún người bay lên, Lý Dục nhíu mày: “Là người, Vạn Trọng Sơn, không ngờ người dám tới đây tìm cái chết, ha ha, thực là một kẻ ngu xuẩn. Các người giết hấn cho ta, ta không muốn động thủ.” Dứt lời, Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa và Tuyết Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên nhảy ra, tiếp chiêu của người che mặt, cũng đứng như lời Lý Dục, người đó là Vạn Trọng Sơn.

Người che mặt lạnh lùng nói: “Lý Dục, tên súc sinh, vì người mà ta phải đến, ta phải tự tay giết chết tên bệnh cuồng điên đại, tên súc sinh chuyện ác nào cũng không từ như ngươi. Ta vì cái chết của Lâm Phương mà báo thù, ta sẽ không buông tha ngươi. Cút ngay, ta tìm tên súc sinh Lý Dục, không muốn giết các người, mau cút ngay.” Vừa nói vừa rướn người về phía trước, lao vào Lý Dục, muốn liều mạng cùng với hấn.

Khi Vạn Trọng Sơn lên tiếng, chúng nhân mới rõ thân phận của hấn. Chỉ thấy trong đám đông có một bóng người từ từ tách ra khỏi đám đông, không ai hay biết, rất nhanh đi mất. Tất cả những người tại đương trường, có không ít kẻ cười nhạo hấn không biết tự lượng sức mình, thế nào lại dám đi tìm Lý Dục một người bài danh thứ nhất trên Địa Bảng mà báo thù, không phải đi chết thì là cái gì. Lâm Vân nhìn Vạn Trọng Sơn, nghe Lâm Phương đã chết, không đành lòng, thở dài tiếc nuối, một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, phải chết đi, thực có điểm đáng tiếc mà.

Đoản thương trong tay Song Thương Đoạt Mệnh Triển Hoa lần thay đổi phương vị, huyền hóa ra những thương ảnh chói mắt, công kích Vạn Trọng Sơn; Tuyết Hộ Dao Đồ Khiếu Thiên huy động trường đao, tỏa ra đao khí màu đỏ nhạt, xé gió ào ạt, lưu lại từng nhát đao trên mặt đất sau khoảng vài xích. Nếu đao khí đó mà trúng người, thì người đó đã bị chém thành hai đoạn mất rồi.

Mắt Vạn Trọng Sơn lóe hàn quang, vô cùng phẫn nộ, hấn chỉ muốn tìm Lý Dục mà báo thù sát sát thế, nhưng mấy tên này lại cố sống cố chết đi ngăn cản hấn, thật sự là không công bằng mà. Vạn Trọng Sơn múa thiết bút trong tay, chiêu nào cũng nhắm vào tử huyệt của Triển Hoa và Đồ Khiếu Thiên, hấn không giết được chúng ngay rồi thanh toán tới Lý Dục. Song hai tên này đều là cao thủ trên Địa Bảng thành danh đã lâu, kinh qua trăm trận, không phải dễ dàng nói giết là giết được.

Chúng nhân vây xung quanh trầm mặc quan sát trận đấu, có vẻ rất hứng thú, có lẽ lòng người là thế. Liếc ngang, không ít người bắt đầu trở nên kinh ngạc trước võ công của Vạn Trọng Sơn, dĩ nhiên ai cũng biết Vạn Trọng Sơn xưng danh Ngọc Bút Thư Sinh, đứng thứ mười ba hàng Long Bảng, mặc dù võ công xuất chúng so với những kẻ đồng trang lứa, nhưng so với cao thủ Địa Bảng, thì còn khắp khiếm rất nhiều. Vậy mà giờ đây hấn một địch hai, vẫn không chịu thua thiệt, thực là ngoài dự đoán của chúng nhân.

Vạn Trọng Sơn đánh giá hai địch nhân cường đại này, trước giờ hấn chưa từng gặp qua cường địch đến cỡ đó. Từ sau cái chết của Lâm Phương, trong nhiều ngày qua, hấn luôn ẩn thân ở ngoài thành Lạc Dương, khổ luyện võ công, muốn chắc chắn có thể hạ sát Lý Dục, hoàn thành tâm nguyện báo thù cho Lâm Phương. Hiện nay, mắt thấy tên ác ma Lý Dục, đáng tiếc hấn phải giết hai cường địch, mới có thể tìm tới Lý Dục.

Mục quang Vạn Trọng Sơn hùng hực lửa, siết chặt thiết bút, từ từ vận công, khí thể lạnh lẽo, tàn độc, tựa dã thú khát mồi. Thân thể bỗng nhiên uyển chuyển nhanh hơn, thiết bút điểm tới, tả thủ ẩn chứa chưởng lực âm hàn, che giấu không ai hay biết, tùy thời để tung ra một đòn trí mạng. Triển Hoa và Đồ Khiếu Thiên lộ ra sự rụt rè khi thấy Vạn Trọng Sơn hăm lên một tiếng, bạt núi san rừng, hữu thủ vung bút nhanh như thiểm điện, một chiêu phá tan phòng ngự, hung tàn điểm yếu huyệt trước ngực.

Triển Hoa kinh hãi, không nghĩ đến một tiểu tử trên Long Bảng mà lợi hại nhường vậy, tâm địa độc ác vô song. Biết không thể né tránh, Triển Hoa lạnh sống lưng, thân thể cố hết sức di chuyển sang trái, kết cuộc

tránh được trúng tim, bị nhất bút của Vạn Trọng Sơn chọc thủng ngực phải. Tả thủ Triển Hoa quét ngang đoản thương chéo lên, muốn đập nát đầu Vạn Trọng Sơn.

Vạn Trọng Sơn lao thẳng lên phía trước, xoáy sâu thiết bút trong ngực Triển Hoa, khê cúi đầu, tránh thoát một dao âm độc của Đồ Khiếu Thiên, tả thủ vung ra, ấn lên ngực Triển Hoa, nhất cử đánh cho vỡ nát lực phủ ngũ tạng. Đồng thời mượn lực nhảy ngược lại, tránh xa sáu xích, thoát khỏi chiêu thứ hai của Đồ Khiếu Thiên. Thân sắc Trọng Sơn như tử thần chui lên, vô hồn vô cảm, nhìn Đồ Khiếu Thiên. Thấy Đồ Khiếu Thiên run rẩy toàn thân, một dự cảm không tốt lành chợt xuất hiện trong tâm linh hắn.

Lý Dục và Quan Thiên Bắc nhìn Vạn Trọng Sơn, rồi liếc nhìn nhau, đều ngạc nhiên trước võ công của Vạn Trọng Sơn, chỉ trong một thời gian ngắn mà tăng lên đến trình độ này, thực sự là ngoài tưởng tượng, cũng làm cho người ta khiếp sợ một cách lạ thường. Lý Dục âm lãnh nghiêng rằng: “Không thể ngờ rằng hắn có thể gia tăng công lực cực nhanh như vậy, nhất quyết không thể lưu hắn lại, hôm nay bằng giá nào cũng phải giết hắn, nếu không tương lai tất thành đại họa.”

Quan Thiên Bắc gật đầu đáp: “Không sai, chính xác không thể lưu hắn lại, để thuộc hạ tự tâm xuất mã, thu thập hắn. Thiếu chủ yên tâm, không cần thiếu chủ ra tay.” Lý Dục cười khoái trá, âm trầm nhìn Vạn Trọng Sơn.

Thân thể Vạn Trọng Sơn linh hoạt di chuyển trái phải nhanh như chớp, kết hợp thiết bút trong tay huy vũ, chặn đánh vô số trường đao của Khiếu Thiên. Nhìn từng luồng đao khí đỏ nhạt sắc bén vô bì, Vạn Trọng Sơn không thể không thừa nhận, cao thủ trên Địa Bảng quả là danh bất hư truyền, hơn xa so với phàm nhân. Nếu hắn không luyện võ công mấy ngày qua, sợ rằng bây giờ lâm vào cảnh lãnh ít dữ nhiều.

Liếc qua Lý Dục, Vạn Trọng Sơn tự nhủ trong lòng với Lâm Phương: “Phương Nhi, hãy chờ xem, huynh lập tức có thể báo thù uội. Vì báo thù huynh không màng đến tất cả mọi chuyện trên đời, nhất định phải giết hắn, huynh có chết, huynh cũng sẽ không buông tha hắn. Đợi huynh báo thù rồi, huynh sẽ cùng muội, muội nhớ chờ huynh, biết không?” Ngược nhìn chân trời, “Phương Nhi, là muội đang ở đó ngắm huynh sao?”

Đồ Khiếu Thiên vừa thấy Vạn Trọng Sơn lơ đãng, thâm nghĩ cơ hội tốt, trường đao rung lên, chém ra một đao khí màu đỏ với khí thế làm cho người người sợ hãi, phảng phất một con rồng lửa, điên cuồng tấp lấy Vạn Trọng Sơn. Đồ Khiếu Thiên nhìn đao khí màu đỏ, từ từ nuốt bóng hình Vạn Trọng Sơn, ánh lên tia hoan hỉ. “Tiểu tử, ngươi còn không chết, lão tử không tin sau một kích toàn lực của lão tử, ngươi còn có thể sống sót.”

Vạn Trọng Sơn khinh miệt nhìn luồng đao khí màu đỏ, thân thể huyền hóa thành ba đạo tàn ảnh, hòa vào trong đao khí màu đỏ. Trong lúc đó, Quan Thiên Bắc cao giọng đề tỉnh: “Khiếu Thiên, cẩn thận sau lưng, mau tránh.” Nhưng đã muộn, bóng ảnh của Vạn Trọng Sơn như hư mà như thực, bỗng dưng xuất hiện sau lưng Đồ Khiếu Thiên, hữu thủ cầm thiết bút vô thanh vô tức đâm vào mệnh kỳ môn ở lưng Đồ Khiếu Thiên, nhất bút đoạt mệnh.

Tràng cảnh này, khiến tất cả mọi người hoảng kinh. Chúng nhân không dám tin vào mắt mình nữa, nhưng cũng vì thế, họ mới hiểu được, tại sao Vạn Trọng Sơn dám tìm Lý Dục báo thù. Nếu hắn không có chỗ sở cậy, đồ rằng hắn cũng không phải thẳng góc, sẽ không đường đường chính chính đi tìm cái chết.

Quan Thiên Bắc gầm lên giận dữ: “Hảo võ công, liền lúc giết chết hai đại cao thủ của Thông Thiên Môn, Quan Thiên Bắc lão phu, hôm nay không giết ngươi, sao có thể đối mặt với hai người đã khuất dưới cửu tuyền? Tiểu tử, ngươi đi chết đi.” Dứt lời, thân thể bất chợt xuất hiện trước mặt Vạn Trọng Sơn.

Vạn Trọng Sơn hầm hừ: “Ta động thủ thì hét toáng lên, ta tìm tên súc sinh Lý Dục kia, không muốn động thủ với các ngươi, là hai kẻ đó bức ta, cho nên chúng phải chết. Ta không muốn động thủ với lão, mau gọi Lý Dục lại đây, đừng làm còn rùa rúc đầu ở đó nữa. Ta phải giải quyết món nợ ân oán với hắn, sớm muộn cũng phải thanh toán thôi. Dù hắn có trốn đi đâu, ta cũng sẽ không buông tha hắn, ta thề!”

Quan Thiên Bắc cười lạnh: “Tiếc thay ngươi không có cơ hội đó, bởi vì ta phải giết ngươi, ngươi chết chắc rồi, không ai có thể cứu được ngươi. Vạn Trọng Sơn, chịu chết đi.” Cũng không nhiều lời đối co nữa, hữu thủ bổ ra một chưởng sấm sét, chưởng kinh cương hoành tuyệt thể cuốn theo đầy cát bụi, cuồng phách Vạn Trọng Sơn.

Nhân thần Vạn Trọng Sơn lóe lên tia trầm trọng, vội lùi lại một trượng, hông tránh một chưởng mạnh mẽ đó. Chỉ thấy chỗ đứng của Vạn Trọng Sơn vừa xong, đã bị chưởng lực đào lên một cái hố sâu vài xích, bụi đất mịn mù, thanh thể hải hùng không ai bị kịp. Hữu thủ Vạn Trọng Sơn múa thiết bút liên hồi, chiêu thức tinh diệu tuyệt luân không ngừng công xuất, cơ thể tùy nghi tiến lên, buông lời khuyên nhủ: “Ta hy vọng lão ngay lập tức hồi thủ, không phải ta sợ đấu với lão, ta phải giết Lý Dục, mới tránh sang một bên.”

Quan Thiên Bắc cười gằn: “Tiểu tử, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, người giết không được thiếu chủ đầu, bởi vì có ta ở đây, ta sẽ không để người động đến một sợi tóc của thiếu chủ, hay là người đi chết đi vậy.” Đoạn, song thủ tả hữu, đồng loạt xoay tròn, tạo thành hai đường chân khí hình xoắn ốc, công về hướng Vạn Trọng Sơn với tốc độ cực nhanh, khiến cho Vạn Trọng Sơn không một đường né tránh.

Ánh mắt Vạn Trọng Sơn biến đổi, tả thủ tung một chưởng, nghiêng người sang trái, né được đòn công kích trước mặt. Chỉ tiếc, cuối cùng vẫn bị luồng chân khí cường đại, đánh bay cả nón và miếng vải đen che mặt, lộ ra diện mục vốn có của Vạn Trọng Sơn. Thấy gương mặt Vạn Trọng Sơn phủ một lớp sương mù lạnh giá, phảng phất sự bi ai, đau đớn nhất của cõi thế gian. Vạn Trọng Sơn nhảy ra ngoài sáu xích, kinh hãi nhìn Quan Thiên Bắc. Đối với vị cao thủ bài danh thứ nhất trên Địa Bảng lần hai này, Vạn Trọng Sơn phải thật cảnh giác. Một chiêu vừa rồi, đã đưa Vạn Trọng Sơn xuống thế hạ phong.

Quan Thiên Bắc khinh khỉnh nhìn Vạn Trọng Sơn, cười âm hiểm mà rằng: “Tiểu tử đắc tội với Thông Thiên giáo ta, người chết chắc, hôm nay chính là ngày chết của người.” Sau đó, Quan Thiên Bắc lắc mình đến trước mặt Vạn Trọng Sơn, hai thiết chưởng một tả một hữu ẩn chứa kinh đạo vô cùng, phách thẳng vào ngực và huyết thái dương của hắn. Vạn Trọng Sơn lạnh lùng trầm tĩnh, hữu thủ cử thiết bút, đón đỡ tả chưởng của Quan Thiên Bắc, tả thủ tung ra một chưởng âm tà đỡ hữu chưởng của Quan Thiên Bắc. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Chưởng lực vừa chạm, thân thể Vạn Trọng Sơn liền chấn động, thiết bút trong tay gãy đoạn, thân thể bị đánh bay ra ngoài một trượng, khoe môi rỉ ra một dòng máu tươi, tất nhiên đã bị nội thương không nhẹ. Mà Quan Thiên Bắc cũng bị đẩy ngược lại, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt không dám tin, không tưởng được Vạn Trọng Sơn còn trẻ như thế, mà công lực đã thâm hậu đến cỡ đó, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Sát khí Quan Thiên Bắc càng đậm đặc, không để Vạn Trọng Sơn đứng vững, như quỷ ảnh, tập kích vào tử huyết trên toàn thân Vạn Trọng Sơn, muốn nhân cơ hội mà giết chết hắn. Vạn Trọng Sơn cười tang thương, song thủ giơ lên đón lấy đòn công kích liên hoàn mạnh mẽ đó, thân thể bị đẩy lui từng bước, máu tươi nhỏ thành ra từng giọt, tình hình thập phần nguy cấp.

Quan Thiên Bắc gầm lớn một tiếng, phóng lên không trung, đứng trên trời cao cách mặt đất một trượng. Quan Thiên Bắc cúi nhìn Vạn Trọng Sơn, cười lạnh: “Tiểu tử, người rất tài năng, tiếc là người lại gặp ta, bây giờ người hãy tiếp ta một chiêu Phong Lôi thần chưởng nào.” Chân khí toàn thân tăng vọt lên gấp ba lần, một đường chân khí màu đỏ sậm, rất nhanh bao quanh thân thể lão, dường như không thấy lão đâu nữa.

Những kẻ đứng xem đều giật mình, năm xưa Quan Thiên Bắc chính là nhờ vào Phong Lôi thần chưởng uy lực vô cùng này, một bước chễm chệ ngồi vào vị trí thứ nhất trên Địa Bảng, sau bốn mươi năm, Phong Lôi thần chưởng đã tái xuất giang hồ. Hôm nay Vạn Trọng Sơn có chết, cũng không oan ức, bởi vì hắn chết vào tuyệt thế võ học năm đó, cũng là đáng kiêu hãnh lắm. Có thể làm cho Quan Thiên Bắc phải thi triển ra tuyệt kỹ thành danh, coi như là một loại vinh dự vậy.

Vạn Trọng Sơn lộ vẻ đắn đo, nhìn Quan Thiên Bắc đứng giữa trời, trong lòng Vạn Trọng Sơn có chút mâu thuẫn. Quay sang nhìn Lý Dục, Vạn Trọng Sơn nghiêng chặt rằng, đề tụ toàn thân công lực, chuẩn bị đỡ một kích sắp tới. Vạn Trọng Sơn toát ra ngọn lửa khí thể cuồng liệt, công lực xuất ra từ song thủ, nhắm ngay huyết sắc chưởng đỏ đậm mà lao lên.

Hữu thủ Quan Thiên Bắc bỏ ra huyết sắc chưởng ấn, như một quang cự linh huyết chưởng, bao phủ trong phạm vi mấy trượng. Giữa không trung vang lên tiếng sét ầm ầm, rung động lòng người, truyền đi thật xa. Cự linh thần chưởng màu máu hòa vào chưởng lực của Trọng Sơn, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. Vạn Trọng Sơn bị chấn lực thổi bay ra ngoài, vương lại giữa không trung một dòng máu đỏ tươi, tựa hồ hóa mẩu đơn kiều diễm, xinh đẹp Phi thường, kinh tâm lạc phách.

Ánh mắt Vạn Trọng Sơn phảng phất tia oán, đây là vận mệnh sao, thực là tàn khốc. Vì cái gì chứ, trời

cao? Chẳng lẽ ta muốn báo thù cũng không được, tại sao lại ngăn cản ta hết lần này đến lần khác như vậy? Chẳng lẽ Lý Dục không nên chết, con ta thực sự đã bị mù.

Vạn Trọng Sơn trợn trừng mắt nhìn Lý Dục, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Từ từ đứng thẳng dậy, Vạn Trọng Sơn không lý đến thương thế của bản thân, nhìn chăm chú Quan Thiên Bắc, nở nụ cười sâu thẳm.

Trong khi mọi người quan sát Vạn Trọng Sơn, không ít người khẽ thở dài, tiểu tử đáng thương, có lẽ người không nên tới, không đúng sao? Song khi tất cả để hết tâm trạng lên cuộc đấu giữa Vạn Trọng Sơn và Quan Thiên Bắc, thì không ai phát hiện ra, có đoàn người ở phía xa, đang Phi thân tới đây nhanh như thiểm điện, tốc độ mau lẹ vô cùng, dường như muốn níu kéo thời gian đã trôi qua, để thời gian quay trở lại.

Quan Thiên Bắc lẳng không mà đứng, cười khùng khục: “Tiểu tử thực ương ngạnh, có chí khí, chỉ tiếc người phải chết mà thôi. Bây giờ hãy tiếp thêm một chưởng nữa, để xem ta có tống người xuống địa ngục được hay không.” Một tiếng trời gầm lại vang lên, một luồng chưởng ẩn huyết sắc lại xuất hiện, lại một lần nữa tạo ra khí thế cường đại không gì so sánh được, đánh xuống dưới, kích thẳng Vạn Trọng Sơn. Nếu đánh trúng, e rằng Vạn Trọng Sơn không được may mắn như những lần trước nữa.

Vạn Trọng Sơn nhìn quanh huyết sắc tâm linh trào dâng nổi hận. Ta hận, có lẽ kiếp này, ta nhất định không thể giết được tên súc sinh Lý Dục, Phương Nhi, hãy tha thứ cho huynh, huynh sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn. Nếu đã đi con đường này, huynh quyết không hối hận, huynh sẽ kiên trì đi đến cuối chạng đường. Lý Dục, người chờ đó, chỉ cần ta không chết, cả đời này ta vĩnh viễn không buông tha người.

Vạn Trọng Sơn nhún người lên, song thủ huy động không ngừng, tung ra chưởng lực liên hoàn nhằm ngăn cản một chưởng mạnh mẽ của Quan Thiên Bắc, thân thể nhanh chóng né sang bên trái, chớp mắt đã di chuyển qua sáu xích, liên tục thay đổi phương vị. Đáng tiếc, chưởng ẩn của Quan Thiên Bắc bao phủ trong phương viên tới mấy trượng, mặc dù Vạn Trọng Sơn đã tận lực tránh né trái phải một cách linh hoạt, tránh được sức công phá cực mạnh ở giữa, nhưng không thoát khỏi phản chấn bị hất văng đi lần nữa. Vạn Trọng Sơn tiếp tục thụ trọng thương, rơi xuống ở bên ngoài ba trượng, khẽ cựa quậy, muốn đứng lên.

Hung y Vạn Trọng Sơn bị xé nát tan tành, máu tươi nhuộm hồng ngực hắn, nhưng hắn vẫn không chết, hai mắt hắn vẫn mở to, hắn nhìn những tia phức tạp, không ai biết ẩn hàm ý gì trong đó. Vạn Trọng Sơn kiên cường đứng dậy lần nữa, không khỏi thở dài bất đắc dĩ. Có lẽ phải đánh một canh bạc, hy vọng bằng vào khả năng của mình có thể giết chết Quan Thiên Bắc, sau đó mới có thể tính sổ với tên Lý Dục đã hủy đi hạnh phúc cả đời của mình, Phương Nhi, muội phải phù hộ cho huynh.

Chúng nhân đều vì ý chí bất khuất của Vạn Trọng Sơn mà chưa xót, thiếu niên này quá kiên mà, trong lòng hẳn rất cuộc có bí mật gì, lại có thể giúp hắn chịu đựng lâu như vậy? Không ít người lộ vẻ cảm khái, dường như không muốn chứng kiến cái chết của thiếu niên quả cảm trước mắt, tiếc thay không một ai dám xuất thủ cứu giúp, dù sao đối thủ cũng là Địa Bổng đệ nhất nhân, ai dám chọc đây.

Sắc mặt Quan Thiên Bắc khẽ biến, cho tới giờ lão chưa từng gặp qua thiếu niên như thế, khí phách của hắn, ánh mắt của hắn, thực khiến người ta khó quên được. Thoáng nhìn Lý Dục, trong mắt hắn cũng mang theo tia kinh ngạc, nhưng vẫn còn nhiều tia âm lãnh. Quan Thiên Bắc hiểu rõ ý tứ của Lý Dục, liếc qua Vạn Trọng Sơn, hừ một tiếng “Kết thúc thôi, tiểu tử, người cũng nên đi, lão phu sẽ tiễn người một đoạn.” Thần hình lóe sáng, đứng ngay trên đầu Vạn Trọng Sơn, đánh xuống một chưởng.

Sắc mặt Vạn Trọng Sơn đại biến, hai chưởng lúc trước, đã làm hắn bị nội thương quá trầm trọng, khiến cho xuất hiện ý nghĩ thi triển tuyệt học của sư phụ truyền lại, nhưng không còn thời gian nữa. đọc truyện tại . Cười thê lương, một giọt lệ rơi dài theo khóe mắt, thế là hết rồi. Có lẽ kiếp này, nhất định phải chết trong tay hắn.

Cáo biệt, nhân thế tàn khốc, người mang đến cho ta, ngoại trừ tang thương, thì đâu còn gì nữa? Có lẽ ta nên sớm ra đi, không phải sao? Đợi huynh, Phương Nhi, huynh tới đây, mặc dù huynh rất hận không báo được cừu, nhưng có thể nhìn thấy muội, huynh cũng thỏa rồi. Nếu có kiếp sau, huynh sẽ giết chết tên súc sinh đó. Chỉ tiếc, biết có kiếp sau hay không chứ?

Lúc này, Vạn Trọng Sơn nội thương rất nặng, đã không kịp phản kháng, chỉ có thể nằm im đón nhận sự thật tàn khốc, đối mặt với cái chết. Thời khắc này, tâm tư hắn đã không còn cừu hận, có lẽ hắn muốn chết thật, hắn cố nhớ lại bóng hình màu xanh biêng biếc, còn có nụ cười hồn nhiên, trong sáng, và cả kiêu ngạo

lặng lẽ, đáng yêu. Giờ đây, hắn chỉ cảm thấy nhu tình, hờ hững nhìn phương xa, người yêu dấu, nhớ đợi huynh, huynh tới đây.

Khi tất cả mọi chuyện đều đã chấm dứt, trong lòng của mọi người, còn vương vấn điều gì đây? Ngay khi Vạn Trọng Sơn phải chết, trong tâm linh những người đang vây xem ở đây, có lưu lại thân ảnh của hắn hay không? Hay là vì hắn mà cầu mong kỳ tích xuất hiện? Hắn thực phải chết như vậy sao, có lẽ đó cũng là một kết cuộc, chứ sao?

112. Chương 112: Hoa Tinh Xuất Hiện - Phần Thượng

Làn gió hắt hiu, phảng phất nổi mát mát cùng sự tiếc nuối, không cam lòng. Trợn mắt nhìn một chưởng hung tàn, Vạn Trọng Sơn cảm thấy nổi cô đơn vô tận, ông Trời thực không có mắt mà! Kiếp sống lay lắt này, có lẽ cũng nên chấm dứt thôi. Dù sao cuộc đời này đã có quá nhiều thương đau, quá nhiều mất mát.

Quan Thiên Bắc cười đắc ý, tiểu tử, kết thúc rồi, đi chết đi. doc truyện tại . Một chưởng cuồng liệt, cách từ ngực Vạn Trọng Sơn còn ba ngón tay, đã nhất định phải thế, không còn đường sống sót. Phút giây này, Quan Thiên Bắc nở nụ cười, Lý Dục nở nụ cười, Hắc Sát Thần Mã Uy nở nụ cười, Lâm Vân cũng cười, Võ Đang Xuất Trần thở dài, vô số người vây xem thở dài! Chúng nhân đều hiểu, có một số việc không thể thay đổi, mặc dù không mong muốn, nhưng ai có thể thay đổi sự thật rõ ràng trước mắt đây? Có lẽ, trời cao vốn tàn khốc, chứ sao?

Trong khi tất cả mọi người cho rằng Vạn Trọng Sơn phải chết, thì một tiếng thét hãi hùng của hai nữ tử từ xa truyền lại, thanh âm pha lẫn sự tiếc hận và bất cam. Mắt thấy một chưởng tàn nhẫn, đã ấn lên ngực Vạn Trọng Sơn, đưa hắn vào chỗ chết. Một bóng ảnh màu lam nhạt, vô thanh vô tức hiện ra bên cạnh Vạn Trọng Sơn, tiếp lấy một chưởng cuồng hoành âm độc của Quan Thiên Bắc. Khi bóng người đó vừa xuất hiện, không hề báo trước, điều mà ai cũng nghĩ đến đầu tiên, chính là hắn từ đâu đến.

Người này tiếp được một chưởng mười thành công lực của Quan Thiên Bắc, thân thể bất động vững vàng như núi Thái, còn Quan Thiên Bắc lại bị đẩy văng ra ngoài hai trượng, ngơ ngác nhìn sự xuất hiện đột ngột của lam y thiếu niên. Có một số người đã nhận ra lam y thiếu niên đó, bởi vì, hắn đích thị là Phương Hoàng đặc sứ Hoa Tinh. Lý Dục vẫn âm trầm, hình như đang tự hỏi cái quái gì đang diễn ra đây, ánh mắt Lâm Vân lại hiển lộ tia gian ngoan, khẽ nhủ thầm. Mà thần sắc Võ Đang Xuất Trần lại trở nên vui mừng, Hoa Tinh xuất hiện, vậy Vạn Trọng Sơn có thể được cứu rồi.

Hoa Tinh nhìn Vạn Trọng Sơn, than thở: “Tại sao ngươi phải cố chấp như vậy chứ? Ta tới muộn một khắc, thì hôm nay ngươi chết chắc rồi. Đường Mộng luôn lo lắng cho ngươi, luôn băn khoăn về ngươi, chúng ta cũng rất quan tâm đến ngươi, hay là ngươi theo ta trở về đi?”

Vạn Trọng Sơn đối diện Hoa Tinh, lóe lên tia hy vọng, có lẽ ông Trời còn có mắt. Lý Dục, ta sẽ không tha cho ngươi, ngươi hãy chờ xem. Phương Nhi, huynh đã nhìn thấy rồi, huynh đã thấy được cơ hội báo thù uôi rồi, muội chờ huynh, huynh sẽ tự tay giết chết tên súc sinh đáng chết đó, huynh sẽ báo thù uôi. Vạn Trọng Sơn bộc lộ thần sắc kích động, nhẹ giọng đáp: “Ấn công, đa tạ người, không nghĩ rằng người lại cứu tại hạ một lần nữa, Trọng Sơn vạn lần cảm kích.”

Lúc đó, Đường Mộng và những người khác cũng đều chạy tới bên cạnh Vạn Trọng Sơn, Mai Hương và Đường Mộng vây quanh Vạn Trọng Sơn, vội vàng hỏi han. Đường Mộng quan hoài: “Trọng Sơn, theo chúng ta trở về đi, có Hoa Tinh ở đây, không ai có thể động đến một sợi tóc của ngươi. Người xem bộ dạng của người giờ này đi, thân thụ trọng thương, nên quay về chữa trị thật tốt mới được, chúng ta về đi, cơ hội báo thù lúc nào cũng có, người còn trẻ mà.”

Mai Hương ở kế bên cũng khuyên nhủ: “Đúng vậy, Trọng Sơn, hay là huynh theo chúng muội trở về đi, đợi thương thể của huynh lành lặn, rồi tìm hắn giải quyết sau. Tình trạng của huynh như thế này sao có thể báo thù đây, bất quá, cũng chỉ có thể hy sinh thân mình mà thôi, huynh nghĩ thử xem, Lâm Phương dưới cừu tuyền, cũng sẽ thương tâm lắm đó.”

Dạ Phong, Cô Ngạo và lão đạo đều quan sát Vạn Trọng Sơn, một thân đầm đìa máu tươi, khuôn mặt phủ lên một tầng ai oán, ánh mắt lóe lên sự kiên cường, khiến cho ai nấy cũng sinh ra nỗi tiếc thương. Trọng Sơn nhìn mọi người, khẽ đáp: “Kiếp này, Trọng Sơn không thể báo đáp đại ân đại đức của các vị, nhất định kiếp sau sẽ làm trâu làm ngựa để mà đền đáp. Hảo ý của mọi người tại hạ xin ghi nhớ, nhưng tại hạ đã không thể quay đầu, Phương Nhi đã đợi tại hạ quá lâu, tại hạ nên đi bồi tiếp nàng thôi. Đa tạ mọi người, nếu có kiếp sau, chúng ta còn có thể tái kiến.” Nói xong, hành một lễ đáp lại mọi người, nhằm biểu đạt lòng cảm kích đối với mọi người.

Quay sang Hoa Tinh, Vạn Trọng Sơn gượng cười: “Cả đời này, đã phiền đến ân công quá nhiều, nhưng Trọng Sơn còn có một chuyện muốn nhờ, mong rằng ân công thành toàn cho. Trọng Sơn muốn cầu ân công giúp Trọng Sơn có cơ hội giao thủ với tên Lý Dục kia, cầm chân hai người bọn chúng, không để ai khác đến ngăn cản Trọng Sơn. Để mà Trọng Sơn giải quyết ân oán với hắn, chấm dứt toàn bộ, mặc kệ kết cục ra sao, Trọng Sơn đều hài lòng, không hối tiếc. Trọng Sơn biết ân công có thể, cho nên Trọng Sơn mới cầu xin ân công lần cuối cùng. Vốn dĩ Trọng Sơn chỉ muốn tìm Lý Dục báo thù, không ngờ, hết lần này đến lần khác đều có kẻ xông ra ngăn cản. Trọng Sơn đã cho rằng, suốt đời này không có hy vọng báo thù, nhưng giờ đây ân công đã xuất hiện, có lẽ trời cao còn muốn cho Trọng Sơn cơ hội.” Hoa Tinh im lặng nhìn Trọng Sơn, vẻ mặt Vạn Trọng Sơn rất thản nhiên, mỉm cười với hắn một cách rạng ngời, làm cho người ta không cảm lòng được mà rơi lệ.

Đường Mộng hét lớn: “Trọng Sơn, ngươi đừng có ngốc như vậy chứ, bộ dạng của ngươi như vậy, làm sao có thể tìm hắn mà liều mạng đây, ngươi sẽ chết đó, ngươi phải biết coi trọng bản thân chứ. Hoa Tinh, đừng đáp ứng hắn, đừng mà. Đừng để hắn đi chịu chết mà.”

Ngũ nữ Âm Vũ, Trần Lan, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Mai Hương đều lo lắng nhìn Trọng Sơn và Hoa Tinh, rất sợ Hoa Tinh sẽ đáp ứng thỉnh cầu của Trọng Sơn. Trước đó, bởi vì nhận được tin Trọng Sơn và Lý Dục động thủ, đoàn người Hoa Tinh thập phần âu lo, cho nên, để Thượng Quan Yến, Khúc Trúc và Âm Nhu ở lại Mẩu Đơn các, cùng Đồng Tâm chơi đùa. Hiện tại, lão đạo nhìn Trọng Sơn, thở dài một tiếng, lắc đầu ngao ngán. Cho dù Hoa Tinh có đáp ứng, thì với tình trạng của hắn cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi. Tên Lý Dục kia đâu phải là phàm nhân tục tử, Đả Lôi thần quyền của hắn là một trong những võ học bá đạo nhất thiên hạ, trước kia Lý Bất Hối dựa vào quyền pháp này mà được liệt danh trên Thiên Bảng, đứng hàng thứ ba, uy lực cường hoành, không cần nói cũng biết.

Hoa Tinh thở dài, hắn cảm nhận được Trọng Sơn đã quyết tâm liều mạng, có níu kéo thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ uống công. Cứ mãi cự tuyệt hắn, không bằng thành toàn cho hắn lần này vậy, cho dù hắn có chết, ít nhất cũng cảm thấy không tiếc nuối. Hoa Tinh vỗ nhẹ lên vai hắn, hữu thủ nắm lấy vai hắn. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [TruyệnFULL](#)

Hoa Tinh an ủi: “Nếu tâm ý của ngươi đã quyết, ta cho ngươi một cơ hội, hy vọng ngươi cố gắng nắm lấy. Nếu như ngươi muốn bỏ qua tất cả, có thể trở lại bên cạnh ta, ta sẽ ở đây quan sát ngươi. Ta sẽ cho ngươi có cơ hội đòi lại công bằng, ngươi phải hảo hảo quý trọng, đồng thời cũng mong ngươi có thể mãn nguyện.” Hoa Tinh truyền một luồng chân khí to lớn vào cơ thể hắn, rất nhanh đã thông toàn bộ kinh mạch đang ngưng tụ của hắn, giúp hắn chữa trị nội thương. Song, điều này ngoại trừ Trọng Sơn biết ra, người ngoài không hề hay biết.

Ánh mắt Trọng Sơn lộ ra tia cảm kích, lấp lánh quang hoa, trịnh trọng hướng về Hoa Tinh mà thỉnh lặng gật đầu. Có lẽ hắn không còn gì để nói, chỉ có thể biểu đạt lòng cảm kích của mình như vậy. Liếc qua Đường Mộng, Trọng Sơn mỉm cười, lên tiếng: “Đời này, tại hạ thay mặt Lâm Phương cảm tạ mọi người, là nhờ có mọi người mà tại hạ mới có hy vọng báo thù, tại hạ sẽ vĩnh viễn khắc ghi. Đừng lo cho tại hạ, tại hạ sống vì báo thù, hôm nay có thể tử chiến với tên súc sinh kia, cho dù chết đi, tại hạ cũng không tiếc nuối. Tại hạ sẽ vì Lâm Phương mà báo thù, mọi người hãy chờ xem.” Đoạn lao người về hướng Lý Dục.

Đường Mộng kéo Hoa Tinh lại, lớn tiếng hỏi: “Tại sao ngươi đáp ứng hắn, tại sao? Không phải ngươi muốn hắn đi chịu chết đó chứ? Tại sao ngươi làm vậy?”

Hoa Tinh thở dài nhìn vẻ mặt kích động của Đường Mộng: “Nàng hãy nhìn kỹ vào mắt của hắn mà xem, nàng sẽ hiểu được vì cái gì mà ta đáp ứng hắn. Cõi lòng hắn đã chết theo Lâm Phương rồi, hắn còn sống thì cũng như hắn đã nói, vì báo thù mà sống thôi. Hôm nay, gặp Lý Dục ở đây, chúng ta có thể ngăn cản

hắn, cho dù có thể cứu hắn lần này, nhưng nàng có thể mãi mãi cứu hắn không? Nàng có nghĩ tới điều đó hay không, hắn tồn tại trên đời này, đến tận cùng là còn cái gì đáng để hắn lưu luyến chứ?”

Đường Mộng nghe xong, từ từ thở dài một tiếng. Đúng vậy, hắn còn sống, ngoại trừ vì báo thù ra, còn vì cái gì nữa đây? Giả như, lần này hắn báo được thù, mà vẫn còn sống, nhưng lay lắt trên đời để mà làm gì chứ, có lẽ cũng chỉ là thống khổ đối với hắn mà thôi, hắn muốn qua thế giới bên kia, để mà ân ân ái ái cùng Lâm Phương, không phải sao? Thông thả lắc đầu, Đường Mộng dõi mắt theo Trọng Sơn, phảng phất nổi ưu sầu.

Quan Thiên Bắc âm trầm quan sát, hiện giờ lão đã khôi phục lại được khí huyết như cũ. Chỉ thấy lão phóng ra, ngáng đường Vạn Trọng Sơn. Đối với võ công Hoa Tinh, mặc dù lão có chút giạt mình, nhưng cũng không quá bận tâm, vì Hoa Tinh không hiển lộ thái quá công lực của hắn. Quan Thiên Bắc cười lạnh: “Vạn Trọng Sơn, lão phu đã nói rồi, có lão phu ở đây, ngươi không có cơ hội giao thủ cùng với thiếu chủ. Vậy ngươi hãy tiếp tục giao đấu với lão phu, xem lão phu tiễn ngươi đến quỷ môn quan như thế nào.”

Vạn Trọng Sơn không màng đến lão, nếu Hoa Tinh đã nhận lời, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai ngăn cản hắn. Nhìn chằm chằm Lý Dục, Vạn Trọng Sơn lạnh lùng quát: “Lý Dục, tên súc sinh đến đây, hôm nay ta sẽ không tha cho ngươi. Ân oán của chúng ta, nên kết thúc đi, hôm nay ta phải giết ngươi, trả thù cho Lâm Phương.”

Lý Dục liếc qua Hoa Tinh, rồi cười khẩy đáp: “Vạn Trọng Sơn, đừng sở cậy vào lực lượng trước mắt chứ. Nếu ngươi thực sự có bản lĩnh, sẽ không nhờ ngoại nhân hỗ trợ. Có bản lĩnh nào hãy đem ra đi, ta ở đây chờ ngươi?”

Quan Thiên Bắc thấy Vạn Trọng Sơn không hề để ý tới mình, cả giận, hữu thủ bỏ một chưởng lên ngực Vạn Trọng Sơn, muốn cho hắn nếm mùi lợi hại. Đáng tiếc, lão quên mất lời Hoa Tinh vừa nói, cho tới bây giờ Hoa Tinh chưa từng dễ dàng hứa hẹn với ai, thế nhưng khi đã đáp ứng, nhất định phải hoàn thành.

Thân thể Hoa Tinh, như bóng u linh chắn trước mặt Quan Thiên Bắc, tiếp một chưởng đó. Tròng mắt của Hoa Tinh phừng phực lửa, cười lạnh: “Xem ra ngươi quên mất lời của Hoa Tinh này rồi, ta đã nói sẽ để cho họ quyết chiến một trận công bằng, quyết không để ai nhúng tay vào. Ngươi đã không nghe theo, đừng trách ta vô tình. Từ khi xuất đạo tới nay, vô luận là ai, dám chống lại Hoa Tinh ta, đều không có kết quả tốt, ngươi tốt nhất là đừng nên thử.”

113. Chương 113: Hoa Tinh Xuất Hiện - Phần Hạ

Nhân thần Quan Thiên Bắc lạnh lẽo, nói: “Tiểu tử, ngươi thật cuồng vọng, đây là Trung Nguyên, là địa bàn của Thông Thiên Môn chúng ta. Lão phu là Quan Thiên Bắc, tổng hộ pháp của Thông Thiên Môn, e rằng tiểu tử ngươi không nhận ra. Ngươi nên tránh sang một bên, bằng không ta sẽ động thủ đánh cho ngươi văng đi.” Vụt đến trước mặt Hoa Tinh, song chưởng hoành phách thiết chưởng, tỏa ra màu đỏ đậm, công kích lên yếu huyệt trên toàn thân Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn chúng nhân, buông lời cao ngạo: “Xem ra danh tiếng của Phượng Hoàng đặc sứ còn chưa đủ lớn mà, cũng được, hôm nay ta sẽ giết cái gì mà cao thủ Địa Bảng đệ nhất này, cũng là nói cho cả thiên hạ, đừng nên chọc vào Hoa Tinh ta. Đồng thời để thiên hạ phải khắc cốt ghi tâm, đồ đao vĩnh viễn trong tay Hoa Tinh ta, thiên hạ vĩnh viễn phải cúi đầu.” Đoạn hữu thủ cử chưởng đón đỡ chưởng lực đỏ đậm của Quan Thiên Bắc.

Quan Thiên Bắc cười gằn một tiếng, tăng thêm ba phần lực đạo, muốn cho Hoa Tinh biết sự lợi hại của mình. Chưởng lực giao phong, khí lưu tràn ra khắp nơi, mặt đất bị chân khí oanh tạc tạo ra một cái hố to lớn khủng khiếp. Còn Quan Thiên Bắc trào máu miệng, bị đẩy lùi sáu xích, kinh hoàng nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh khinh khỉnh nhìn lão, thân thể đã xuất hiện trước mặt lão, bồi thêm một chưởng nữa vào ngực.

Quan Thiên Bắc dụng toàn lực hữu thủ xuất ra một chưởng. Kết quả cũng giống như lần trước, nhưng lần này thì bị đánh bay ra một trượng, hữu buông thông, cực kỳ hoảng sợ. Thân hình Hoa Tinh như quý mị,

khi Quan Thiên Bắc vừa rơi xuống đất, liền phóng đến trước mặt lão, không cho lão lấy một cơ hội nghỉ ngơi, ra đòn quỷ dị, tựa như tử thần giáng thế.

Chúng nhân tại đương trường kinh hãi, thân thủ cỡ như đệ nhất Địa Bảng Quan Thiên Bắc, lại bị Hoa Tinh đánh cho thối lui không tài nào hoàn thủ, có thể nào làm cho người ta không kinh dị được đây. Hoa Tinh cười nhạt: “Địa Bảng đệ nhất cũng chỉ là hư danh, chẳng biết Võ Lâm thư viện làm ăn thế nào, cái loại hèn yếu này mà cũng có thể ngoi lên Địa Bảng, căn bản là quá mất mặt đi.” Khẩu khí Hoa Tinh thập phần ngông cuồng, lời này vừa dứt, sắc mặt của Lâm Vân và Hắc Sát Thần Mã Uy đại biến, đồng thời sắc mặt của Quan Thiên Bắc càng tím tái, lửa giận chực thấu tận thiên đình.

Quan Thiên Bắc gầm lên giận dữ: “Hoa Tinh ngươi khi phụ người quá đáng, có giỏi thì tiếp ta một chiêu Phong Lô thần chưởng.” Rồi thân thể bức ra chân khí màu đỏ, bao quanh thân thể lão, tiếp theo thân thể lão bốc cao, cách mặt đất khoảng một trượng. Chân khí bùng lên, màu đỏ đậm chói mắt, hữu thủ tung ra một chưởng nhanh như tia chớp, một huyết sắc chưởng ấn nhắm thẳng vào Hoa Tinh, thanh thế hãi nhân.

Hoa Tinh bốn cột: “Chút tài mọn mà dám đem ra dọa ta, chức tổng hộ pháp Thông Thiên Môn này thực dễ làm. Hôm nay ta không được thoải mái cho lắm, thôi thì tiễn ngươi đi gặp lão gia để luyện thêm mười năm nữa vậy.” Sau đó, hữu thủ Hoa Tinh lập chưởng như đao, một đường chân khí bạch ngân tập hợp lại một cách văn hoa, tạo thành một trường đao vươn cao đón gió, chém thẳng vào chưởng của Quan Thiên Bắc.

Những kẻ quan sát, chỉ kịp trông thấy một trường đao màu trắng dài hàng mấy trượng, chém trúng cự linh huyết chưởng màu đỏ máu. Lập tức khói bụi mịt mù, tiếng nổ long trời lở đất, phía dưới là một hố sâu năm trượng. Chúng nhân đều ngây người ra, bị võ công của cả hai làm cho biến tan hồn vía.

Quan Thiên Bắc đứng giữa trời, chỉ cảm thấy một luồng chân khí bá đạo không gì cản nổi, kích phá chân khí hộ thể của bản thân, đã thương lão. đọc truyện tại . Quan Thiên Bắc bị đánh văng ra ngoài hai trượng. Hoa Tinh như u linh đứng trên đầu lão, cười khinh miệt: “Yếu đuối như thế, sống trên đời cũng chỉ lãng phí cơm gạo, ta vì dân chúng nghèo nàn mà làm chút chuyện tốt vậy, vì họ mà tạo chút công đức, tiễn ngươi đi gặp lão gia.”

Hoa Tinh nhìn thần sắc tái xanh của Quan Thiên Bắc, không khỏi nở nụ cười tàn khốc, ấn lòng bàn tay xuống, một chưởng lao vùn vụt xuống muốn đè nát Quan Thiên Bắc. Quan Thiên Bắc vừa rơi phịch xuống đất, hai chân cố đứng lên, song thủ hướng lên, cố hết sức chống lại tả chưởng mãnh diệu tuyệt trần của Hoa Tinh, lão cảm thấy như đang chống lại áp lực của vạn quân đang đè nén lên lão, khiến lão đứng im bất động vô lực kháng cự.

Lý Dục sợ hãi nhìn Hoa Tinh. Hắn không thể nào tin được, niên kỷ của Hoa Tinh còn trẻ như vậy, nhưng võ công lại cường hoành bá đạo đến thế. Xem ra, giờ đây, Thông Thiên Môn bị tổn thất thảm trọng, liền một lúc tổng hộ pháp Quan Thiên Bắc cũng bại trận. Lão đạo và Dạ Phong nhìn Hoa Tinh, cũng lộ vẻ hãi hùng. Đây là lần đầu Hoa Tinh trước mặt họ, giết chết một cao thủ lợi hại như thế, Hoa Tinh thi triển võ công một cách tiêu sái, như thuận tay mà đánh, thật sự là làm cho người ta nghe thấy mà hoảng kinh. Vạn Trọng Sơn nhìn Quan Thiên Bắc, mục quang thoáng tia lạnh lẽo, chọc đến Hoa Tinh, lão đã chọc đến tử thần, cứ từ từ mà thưởng thức tư vị chết chóc đi.

Chúng nhân tại đương trường, cũng bị thực lực mạnh mẽ của Hoa Tinh chấn động. Trong đó, chỉ có Võ Đang Xuất Trần là biết sự lợi hại của Hoa Tinh, những người còn lại chỉ đều nghe nói, mà chưa từng thấy qua, rốt cuộc hôm nay được tận mắt chứng kiến. Lâm Vân lộ vẻ âm trầm, Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc cũng vậy, tựa hồ biết rằng muốn tìm Hoa Tinh báo thù, sợ rằng không phải dễ, không thể manh động, để tránh họa diệt môn rơi xuống đầu.

Quan Thiên Bắc đổ mồ hôi như mưa rào, mặt đỏ bừng đến tận mang tai, song thủ run rẩy lập cập, hai chân chùng xuống, nhân quang mờ dần tuyệt vọng. Thời khắc này, lão mới hiểu, lão không nên chọc đến nhân vật này, đáng tiếc hối hận cũng không kịp nữa rồi. Thấy Hoa Tinh mỉm cười lạnh nhạt, Quan Thiên Bắc run lên, tựa như đang thấy ác ma mỉm cười, khiến cho tâm can lạnh buốt.

Hoa Tinh hờ hững lên tiếng: “Ta nói rồi, ai chọc đến Hoa Tinh ta, đều không có kết quả tốt, tiếc thay lại có người không tin, thật sự là đáng tiếc mà. Bây giờ ta không có thời gian cù nhây với người ở đây nữa, hay là ngươi xuống dưới mà tiếp tục luyện Phong Lô thần chưởng của người đi.” Hoa Tinh nói xong, tả thủ ấn

xuống, nhất thời truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn, mọi người nghe thấy mà nổi hết da gà. Toàn bộ xương cốt Quan Thiên Bắc kêu răng rắc, luôn miệng gào lên thảm thiết, bộ dạng thực sự dọa người, ai nấy đều run rẩy không ngừng, bị thủ đoạn của Hoa Tinh làm cho khiếp vía.

Hoa Tinh cười khanh khách: “Địa Bạng đệ nhất nhân gì mà kêu gào y hệt con heo bị chọc tiết vậy, chẳng khác bọn thường nhân là mấy, ta còn tưởng rằng có gì khác biệt cơ chứ, nguyên lai cũng chỉ thế này thôi sao. Thôi được, chấm dứt đi, ngươi cũng nên xuống địa ngục rồi.” Và tả thủ ấn mạnh xuống, thanh âm Quan Thiên Bắc biến mất, cả người lão đã bị chân khí mạnh mẽ đó chấn nát thành bụi phấn, từ nay về sau không còn tồn tại nữa.

Hoa Tinh quét mắt khắp lượt, cười nói: “Coi bộ mọi người đều rất thích trò này, cả đồng con mắt đều mở to quan sát, hà hà, lần sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ mời mọi người trở lại thưởng thức. Tiện thể nhờ mọi người giúp ta tuyên truyền một chút, đừng để cho có nhiều kẻ có mắt không trông, cho rằng Hoa Tinh ta dễ dàng chọc đến. Được rồi, trận này kết thúc, mọi người tiếp tục theo dõi trận sau, tin rằng sẽ được mãn nhãn.” Sau đó cười tà dị, cực kỳ gian xảo.

Liên Phượng và Lãnh Như Thủy nhìn chằm chằm Hoa Tinh, lộ vẻ lo lắng. Liên Phượng quan hoài: “Đệ giết tổng hộ pháp của Thông Thiên Môn như vậy, sau này hành tẩu Trung Nguyên, chỉ e gặp nhiều bất lợi. Chắc rằng Thông Thiên Môn sẽ không bỏ qua sự thể hôm nay, sau này đệ nên cẩn thận một chút.”

Hoa Tinh cười với Liên Phượng và Lãnh Như Thủy: “Sao các người lại phải lo lắng như vậy chứ? Ta đang cao hứng muốn chết đây, hắc hắc. Bất quá, hai người không cần lo lắng, ta không tìm chúng gây phiền toái thì thôi, chúng còn phải thấp hươu mà lạy tạ. Tỷ nghĩ Thông Thiên Môn có bao nhiêu như Quan Thiên Bắc chứ, đệ mà làm một hơi giết chết mười cao thủ như hắn, khi đó, chỉ sợ không cần đệ ra tay, Phi Ưng Giáo và Tuyệt Thiên Môn tự nhiên đều hiểu cần phải làm gì. Được rồi, xem Trọng Sơn quyết đấu thôi.” Rồi chuyển nhãn qua hướng Trọng Sơn.

Vạn Trọng Sơn hằm hằm nhìn Lý Dục, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn ngay được. Vạn Trọng Sơn tiến lên ba bước, đứng trước mặt Lý Dục cách khoảng một trượng, gằn giọng: “Lý Dục, tên súc sinh, đến chịu chết đi.”

Lý Dục biến sắc, bị kẻ khác xưng hô như vậy, dĩ nhiên trong lòng không nuốt nổi, bất quá vì e ngại Hoa Tinh, Lý Dục mới không dám bộc lộ thái quá. Lý Dục cười khẩy: “Bằng ngươi ta không để vào mắt, ta chỉ sợ ngươi thua đến không dậy nổi, phải tìm người hỗ trợ, cho nên ta phải đề phòng.” Lý Dục muốn đưa ra điều kiện hồng chế trụ Vạn Trọng Sơn, không để đến phút cuối, Hoa Tinh mà xuất thủ, bản thân hắn khó thoát khỏi nguy hiểm.

Vạn Trọng Sơn phẫn nộ quát: “Súc sinh cũng chỉ là súc sinh, ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi sao, làm con rùa rúc đầu à? Đến đây đi Lý Dục, ân oán của chúng ta, sẽ giải quyết hôm nay, không để bất kì ai nhúng tay vào, ta muốn tự tay giết ngươi, báo thù cho Lâm Phương.”

Lý Dục liếc qua Hoa Tinh, thấy hắn không có phản ứng gì, ngầm yên tâm. Lý Dục cười lạnh nói: “Ta mà sợ ngươi sao, hôm nay ta sẽ kết thúc tất cả với ngươi, thuận tiện giết luôn ngươi, không để cho dùng dằng về sau nữa. Đến đây, ta thấy thiết bút của ngươi gãy rồi, lấy gì mà giao thủ với ta đây.” Đoạn thân thể nhanh như sóng nước, xuất quyền đánh vào ngực Vạn Trọng Sơn.

Vạn Trọng Sơn căm hận đáp: “Bút gãy thì còn có đôi tay, lại đây, súc sinh, ta phải giết chết ngươi.” Vạn Trọng Sơn cử chưởng chia làm hai đường tiếp chân khí cường đại của Lý Dục. Thù sát phu, hận đoạt thê, đều là những mối hận khó có thể quên được trong nhân gian, giờ phút này, trong lòng Vạn Trọng Sơn phẫn hận đến nhường nào, có thể tưởng tượng được. tại

Giờ đây, cuối cùng đối mặt với cừu nhân Lý Dục, Vạn Trọng Sơn và Lý Dục rơi vào thế nước lửa, hắn sẽ không buông tha cho Lý Dục, hắn có thể là đối thủ của Lý Dục hay chẳng, hắn có thể giết chết Lý Dục hay không? Hay là cuối cùng lại bị Lý Dục giết, ai cũng không đoán được. Lâm Phương đã chết vài ngày, vài ngày sau, Vạn Trọng Sơn bước trên con đường một đi không trở lại, có lẽ hắn căn bản không muốn sống mà rời đi, hắn còn sống bất quá cũng chỉ vì báo thù.

Gió thoảng hương thơm, âm vang thanh ngữ, phảng phất như lời tình tự của nữ tử si tình, nương theo chiều gió mà gửi gắm đến trượng phu. Tiếng gọi như thiết tha, tấm lòng như xao động, hòa vào làn gió

thả trôi, bay mãi về phương xa, lướt khắp nhân gian mà thăm viếng. Bên ngoài cửa động Long Môn thạch quật, một trường ân ân oán oán, đang được họ hóa giải theo cách riêng của mình, ai có thể là người cười ngạo cuối cùng, không ai biết được. Có lẽ ...

114. Chương 114: Trời Xanh Ngán Lệ - Phần Thượng

Bên ngoài Long Môn thạch quật, Vạn Trọng Sơn và Lý Dục đã triển khai trận tử đấu, trong chốc lát mà quyền đến chưởng đi ào ào, khiến cho trận đấu trở nên kịch liệt dị thường. Vầng thái dương ở hướng đông tiến dần lên đỉnh đầu, tầng tầng mây mù âm u, như muốn tranh phong cùng ánh thái dương. Không khí nặng nề, làm cho người ta cảm thấy khó chịu, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Mai Hương nhìn Vạn Trọng Sơn, lộ vẻ quan hoài: “Trọng Sơn sẽ không sao, đúng không?” Giọng nói nghẹn ngào, như muốn hỏi chúng nhân. Đường Mộng nhìn Mai Hương, khẽ cầm tay nàng, thấp giọng nói: “Trọng Sơn sẽ không sao, bởi vì chúng ta đều chúc phúc cho hắn. Hơn nữa Trọng Sơn cũng có tuyệt chiêu bằng song thủ, ngày đó đã từng đả thương tên bạch y La Văn, Trọng Sơn sẽ không dễ dàng mà thua đâu.”

Mọi người ở đây, đều chăm chú quan sát cuộc chiến của hai người, Hắc Sát Thần Mã Uy, Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc, Động Đình Giao Long Tây Môn Dũng, Hoa Sơn Doanh Phong, Võ Đang Xuất Trần cùng với Lâm Vân đều không rời mắt khỏi trận đấu của Lý Dục và Trọng Sơn. đọc truyện tại . Sáu người đều nghĩ đến kết quả cuối cùng, xem ai là người chiến thắng, đáp án chỉ có một, chính là Lý Dục. Trong lòng cả sáu người đều hiểu rằng, mặc dù võ công Trọng Sơn không tệ, nhưng hắn dù sao cũng chẳng phải là Hoa Tinh, tuyệt đối không thể là đối thủ của Lý Dục.

Vạn Trọng Sơn di chuyển như ánh chớp, giao thủ vài chục chiêu, vẫn bị Lý Dục hóa giải toàn bộ, một cơ hội áp sát cũng không có. Đối với võ công của Lý Dục, Trọng Sơn không khỏi thừa nhận so với chính mình còn cao hơn một bậc. Nhưng Trọng Sơn luôn tin rằng mình có thể giết chết hắn, báo thù cho Lâm Phương. Nhìn Trọng Sơn, Lý Dục thoáng cười lạnh, tung liền hai quyền, tạo ra cuồng phong cực mạnh đập vào ngực Trọng Sơn, tuy quyền nào cũng hiểm hóc nhưng Trọng Sơn đều tránh thoát được. Lý Dục cũng cảm thấy ngạc nhiên trước võ công của Trọng Sơn.

Lúc này, Lý Dục gầm lên một tiếng, song quyền đồng thời đánh tới, một đạo sét đánh kinh thiên như sấm thần rồng giận, tách ra tấn công vào ngực trái và vai phải của Trọng Sơn. Quyền kinh cường hoành bá đạo, mang theo tiếng sấm ì oàng vô thượng uy lực, không cho Trọng Sơn một cơ hội thoát thân. Tả thủ Vạn Trọng Sơn ngưng tụ mười tầng công lực, hữu thủ vung ra một chưởng cứng rắn đối chọi với một quyền hung hãn của Lý Dục, hoàn toàn không màng đến việc né tránh quyền kia, hắn cố ý chịu một kích hiểm hóc đó.

Chúng nữ thấy thế, đều hét lên sợ hãi, lo lắng cho Trọng Sơn. Mai Hương càng gào to lên bảo Trọng Sơn mau tránh, nhưng Trọng Sơn tựa hồ không nghe thấy. Bọn Hắc Sát Thần Mã Uy lộ ra sự khoái trá, còn Võ Đang Xuất Trần cùng với những người chung quanh lại ngao ngán thở dài. Nhìn tình cảnh này, e là Vạn Trọng Sơn sẽ phải chịu trọng thương, một tia hy vọng cũng không có.

Hoa Tinh nhìn Trọng Sơn, ánh mắt ẩn hiện sự tiếc nuối, cảm thấy thương tâm trước lòng quyết tâm báo thù của hắn. Hoa Tinh đã nhận ra một chưởng hàm chứa chân lực ở tả thủ Trọng Sơn, chờ cơ hội đả thương Lý Dục, bất quá hắn cũng phải chịu một đòn thảm trọng. Có lẽ hắn biết rõ, bản thân không phải là đối thủ của Lý Dục, muốn báo thù, chỉ có cách lấy mạng đổi mạng mới được.

Một quyền của Lý Dục đánh trúng vai phải Trọng Sơn, nhất thời khiến hắn trọng thương. Lý Dục cười lạnh lẽo: “Vạn Trọng Sơn, ngươi chuẩn bị chịu chết đi, ngươi đã bị trọng thương, không có cơ hội đào thoát đâu.”

Toàn thân Vạn Trọng Sơn tỏa ra khí tức âm trầm, thập phần quỷ dị. Ánh mắt lạnh lùng, như con dã thú bị thương, cất tiếng âm u: “Lý Dục, ngươi cao hứng quá sớm rồi đó, hươu chết về tay ai, còn chưa biết. Minh Phương Triển Sí!” Tiếng hét tê lạnh như băng, ẩn chứa khí tức âm trầm kinh khủng, trùm lên người Lý Dục.

Một chưởng nơi tả thủ Trọng Sơn vận đủ mười thành công lực, xuyên qua khoảng cách ba thước giữa hai người, hiện lên trước mắt Lý Dục. Một chưởng bất ngờ, không có dấu hiệu báo trước, vượt ngoài ý liệu của chúng nhân. Sắc mặt Lý Dục đại biến, sinh ra cảm giác khó chịu. Thân thể Lý Dục hơi nghiêng sang một bên, tránh tử huyết trước ngực, dùng vai trái đón một chưởng ác độc của Trọng Sơn, đồng thời vận toàn lực lên vai trái, muốn chống lại chưởng đó, đoạn nhanh chóng lui về phía sau.

Một chưởng của Vạn Trọng Sơn kích trúng vai trái Lý Dục, đánh bay hẳn, cũng là báo được mối thù cho vai phải. Thân thể Trọng Sơn phóng tới, song thủ vận dụng toàn thân công lực, không để cho Lý Dục hồi sức, công tiếp một chưởng vô cùng sắc bén. Thời khắc này, Vạn Trọng Sơn đã thi triển tuyệt chiêu mà sư phụ vô danh dưới chân núi đã truyền thụ cho hắn.

Mũi chân Lý Dục vừa chạm xuống đất, vội lùi về sáu xích. Song quyền vận lực, cẩn thận đề phòng Vạn Trọng Sơn, lúc này hắn nhận ra, nguyên lai Vạn Trọng Sơn che giấu thực lực, muốn nhân cơ hội giết hắn, tâm cơ quả thâm trầm. Mắt thấy Vạn Trọng Sơn lao theo, sắc mặt Lý Dục biến đổi, muốn tránh đòn, nhưng không kịp, cả giận, song quyền tung ra không màng đến an toàn của bản thân, muốn lấy công thay thủ.

Chiêu thức Minh Phượng Truy Nguyệt tỏa ra khí tức âm hàn, phát ra những âm thanh lãnh khốc, ẩn ước chân khí cường đại quý dị vô cùng, vây kín Lý Dục. Hữu thủ Vạn Trọng Sơn đánh bay song quyền trước mặt Lý Dục, tả thủ công vào ngực Lý Dục, tốc độ cực nhanh, như muốn lấy lại những thời gian đã mất, chốc lát đã kích trúng ngực Lý Dục một chưởng toàn lực. Đồng thời, Lý Dục công ra một quyền, cũng đánh trúng ngực phải Trọng Sơn, ngay tức khắc hai bóng người bị đánh bật ra ngoài.

Lý Dục rơi xuống ở ngoài ba trượng, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng không ngừng rỉ máu, mà Trọng Sơn cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, Đả Lôi thần quyền cường hoành bá đạo, như muốn chấn nát cơ thể hắn. Một trận chiến lưỡng bại câu thương, vượt ngoài dự đoán của chúng nhân. Lý Dục cố gắng đè nén khí huyết nhộn nhạo, loạng choạng đứng lên, ngữ khí lạnh lùng: “Vạn Trọng Sơn người quả có tâm cơ thâm trầm, luôn che giấu võ công của mình, muốn xuất kỳ bất ý giết ta. Đáng tiếc ta còn chưa chết, ngươi không thể giết ta, bây giờ tiếp lại một chiêu Đả Lôi thần quyền nữa xem nào.” Dứt lời, Phi thân lên, đứng giữa không trung, song quyền từ từ tách ra, phong vân tứ phía bắt đầu vần vũ, thiên địa thoáng biến sắc. Mặt trời trên cao dần dần bị mây mù che phủ.

Vạn Trọng Sơn đứng dậy, cười nhạt: “Lý Dục, chấm dứt thôi, chúng ta nhất quyết phải có người mất mạng.” Bắt đầu vận dụng toàn thân công lực.

Lý Dục gườm gườm nhìn đối thủ ở dưới. Giờ đây, ánh sáng màu đỏ đậm lóa mắt bao phủ quanh mình hắn, ở đằng sau hình thành một cự ảnh cao lớn, dường như là Sấm Thần tái sinh vậy, vô số tia chớp vần vện, rạch ngang bầu trời, tiếng sấm vang lên từng hồi rung chuyển trời cao, cuồng phong ào ạt tứ phương. Thiên địa trở nên u ám, mọi vật đều đổi thay vì Lý Dục, chúng nhân đều bị khí thế của Đả Lôi thần quyền áp đảo, không giấu nổi sự kinh hãi trong lòng. Cả Hoa Tinh cũng biểu hiện tia lo ngại qua ánh mắt, hẳn vì Trọng Sơn mà đề tâm đến vậy.

Vạn Trọng Sơn nhìn Lý Dục đang lơ lửng giữa tầng không, cực kỳ khiếp sợ, hiểu rằng đây chính là một quyết định sinh tử, chính hắn cũng không ngăn được sự sợ hãi dấy lên từng đợt. Ngoảnh nhìn về hướng xa xôi, Vạn Trọng Sơn phảng phất thấy Lâm Phương đang dụ dằng ngấm nhìn hắn, muốn hắn vì nàng mà báo mối huyết thù. Nhếch miệng cười, Vạn Trọng Sơn liếc khắp chúng nhân, như muốn nói lời vĩnh biệt. Hẹn gặp kiếp sau, các vị đã từng giúp đỡ cho tại hạ rất nhiều, cả đời này không có cơ hội báo đáp, kiếp sau tại sẽ khắc ghi mà báo đáp đại ân này.

Liếc nhìn Đường Mộng, thấy đôi mắt nàng long lanh lệ châu, Vạn Trọng Sơn mỉm cười, như an ủi nàng, đừng vì hắn mà thương tâm, rất nhanh sẽ qua thôi. Đường Mộng à, hảo hảo bảo trọng, nàng hãy theo Hoa Tinh, trên đời này chỉ có người mới có thể chăm sóc tốt được cho nàng. Kiếp sau gặp lại, chúng ta còn có thể trở thành bằng hữu tốt mà, trân trọng.

Khẽ quay đầu, ngược nhìn Lý Dục trên cao, Vạn Trọng Sơn trở lại sự lạnh lùng. Chân khí trong cơ thể, đột nhiên vận hành theo quỹ đạo cực kỳ quái dị, chân khí toàn thân Trọng Sơn tăng lên không ngừng, tưởng chừng vô hạn. Phút giây cuối cùng, Vạn Trọng Sơn đã hạ quyết tâm chiến tử, vô luận thế nào cũng phải giết chết Lý Dục, cho dù có chết, cũng đáng. Cho nên lúc này, hắn thi triển đoạn khẩu quyết thần kỳ do sư phụ truyền lại, công lực toàn thân tăng lên gấp ba lần, một kích này hẳn phải liều chết.

Cơ thể Vạn Trọng Sơn bắt đầu phát sinh dị biến, chỉ thấy chân khí quanh thân chậm chậm dạt ra tứ phía, hình thành một cái lồng khí màu đen sẫm, che kín hẳn ở bên trong. Đồng thời Vạn Trọng Sơn cũng đang không bay lên, bức ra khí thể kinh nhân khác hẳn trước kia. Hiện giờ, chúng nhân mới biết, nguyên lai lúc trước Vạn Trọng Sơn vận che giấu thực lực của bản thân, chính là chờ đợi thời cơ để tự tay giết Lý Dục báo thù cho Lâm Phương. Đường Mộng và Mai Hương đều lộ nét vui mừng, võ công của Trọng Sơn như vậy nhất định có thể so cao thấp với Lý Dục, thật sự không thể tưởng tượng được. Không trách hẳn cứ nằng nặc đòi tìm Lý Dục báo thù.

Hoa Tinh nhìn Vạn Trọng Sơn, buông lời tiếc nuối: “Không ngờ hẳn lại học được Hồi Nguyên Nghịch Thiên đại pháp, khiến cho công lực trong chốc lát tăng lên gấp ba, lòng hẳn thực sự đã chết, ôi!” Khẽ thở dài, tựa hồ ám chỉ điều gì đó. Lão đạo nghe Hoa Tinh nói, sắc mặt đại biến, hỏi: “Hoa Tinh, ngươi khẳng định đó là Hồi Nguyên Nghịch Thiên đại pháp chứ, loại võ học này trong thiên hạ chỉ có một người sở hữu, lẽ nào Trọng Sơn gặp được người đó?” Lão đạo thể hiện thần sắc kì lạ.

Hoa Tinh thở dài đáp: “Chính là Hồi Nguyên Nghịch Thiên đại pháp, lão biết ai sở hữu đại pháp này?” Chúng nữ Đường Mộng và Mai Hương đều nhìn chăm chăm lão đạo, cùng đợi câu trả lời của lão.

Lão đạo liếc ngang, mới nhẹ giọng nói: “Trong chốn vô lâm, duy chỉ có một người sở hữu đại pháp này, lão chính là một thần thoại tối truyền kì trong giới sát thủ, Nhân Nghĩa Sát Thủ Vương nhưng lại không tên, vô cùng thần bí, không ai biết lai lịch rõ ràng của lão. Không thể tưởng được Vạn Trọng Sơn lại gặp được thần nhân trong giới sát thủ, có lẽ hẳn thực sự có hy vọng báo thù.

Chúng nữ Đường Mộng vừa nghe xong thì mừng rỡ, lộ vẻ hân hoan. Đường Mộng kích động lên tiếng: “Thực sự được như vậy thì hay quá, cuối cùng Trọng Sơn có thể giết chết tên súc sinh kia để báo thù cho Lâm Phương, thật là trời cao có mắt mà.” Những người khác cũng gật đầu tán đồng, hy vọng là như thế.

Lúc này, toàn thân Lý Dục tỏa ra hồng quang chói lòa, tiếng sấm ì ầm vang lên không ngớt, bộ dạng Phi phàm tựa Lôi Thần chuyển thể. Phong vân lôi điện vờn quanh tứ phía, bầu trời ảm đạm, mây mờ che phủ, giống như sắp có mưa to vậy, làm cho người ta run rẩy sợ hãi vô cùng. Thanh thế đó, đã kích tất cả chúng nhân quan chiến, ai ai cũng hiểu rằng, vì cái gì mà tổ phụ của Lý Dục là Lý Bất Hồi, có thể bằng vào bộ võ công Đả Lôi thần quyền này mà được xếp thứ ba trên Thiên Bảng, tất cả đều có đạo lý của nó.

Bên này, toàn thân Vạn Trọng Sơn đều bị trùm kín bởi luồng chân khí màu đen, chỉ lộ ra cái đầu. Thần sắc Vạn Trọng Sơn trở nên nặng nề, song thủ giơ lên trước ngực cẩn thận đề phòng. Thấy khí thể kinh nhân của Lý Dục, Vạn Trọng Sơn cũng không khỏi e ngại, Phương Nhi, muội hãy phù hộ cho huynh, huynh nhất định sẽ báo thù. tại

Lý Dục gầm lên một tiếng: “Vạn Trọng Sơn, ngươi đi chết đi, tiếp ta một chiêu Lôi Đình Thiểm Điện!” Sau đó song thủ nhanh cực kì chém tới, chỉ thấy hai quyền ảnh màu đỏ đậm, hóa thành hai con xích long, lồng lộn giữa không trung, uy lực vô cùng, công tới Vạn Trọng Sơn. Hai con xích long như muốn nuốt tươi hẳn vậy, một tả một hữu điên cuồng lao đến.

Vạn Trọng Sơn tụ toàn thân công lực trên song thủ, bổ ra hai chưởng, hai luồng chân khí màu đen bùng lên đón đầu hai con xích long. Hai luồng chân khí hoàn toàn bất đồng lao vào nhau giữa không trung, tiếng nổ vang lên, sinh ra khí lưu hất bay những người quan chiến ở bốn xung quanh, trong vòng phương viên mười trượng, cát bay đá chạy, trên mặt đất để lại một cái hố to lớn sâu đến hai trượng, làm cho người nẩy sinh lòng khiếp sợ.

Thân thể Lý Dục dần dần biến đổi, chân khí màu đỏ xung quanh xuất hiện sự dao động, hiển nhiên một kích vừa rồi đã ảnh hưởng rất lớn đến hắn. Mà Vạn Trọng Sơn bị chấn lùi về phía sau khoảng một trượng, màn hắc vụ quanh thân trở nên ảm đạm, khoe môi rỉ máu. So ra hẳn trọng thương còn hơn Lý Dục, tình huống thực không khả quan chút nào. Khiến cho đám người Hoa Tinh dưới mặt đất không ngừng lo lắng cho hắn, đặc biệt là Đường Mộng.

115. Chương 115: Trời Xanh Ngấn Lệ - Phần Hạ

Lý Dục cười một cách lạnh lùng: “Giỏi, rất giỏi, vậy mà tiếp được ta một chiêu. Bây giờ chúng ta chấm dứt tất cả ân oán, Vạn Trọng Sơn, người chuẩn bị nhận lấy cái chết đi, hãy xem chiêu Lôi Đả Phá Thiên tiễn người xuống địa ngục như thế nào!” Song thủ Lý Dục giơ ngang, chậm chậm đưa lên, một luồng khí lưu cuồng liệt xoay tròn, hình thành cơn lốc xoáy, khiến cho khí thế tăng thêm bội phần. Bóng dáng to lớn phía sau Lý Dục càng trở nên đậm đặc, từng tia sét trên bầu trời giáng xuống xung quang Lý Dục.

Lý Dục gầm một tiếng vang trời, tung ra một chiêu cuối cùng trong bộ võ công Đả Lôi Thần Quyền, Lôi Đả Phá Thiên uy lực vô cùng thoáng hiện phía chân trời, chỉ thấy ánh hào quang trên nắm đấm, khí thế nghiêng trời lệch đất, át tất cả thanh âm, ẩn ước tiếng sét kinh thiên, tựa sấm thần hồng giận, kích thẳng vào ngực Vạn Trọng Sơn.

Toàn bộ chúng nhân phía dưới, ngoài Hoa Tinh, không ai là không kinh sợ, một quyền như muốn dời núi ngăn sông, thừa không lời gì có thể tả siết, giờ đây e rằng Vạn Trọng Sơn không tiếp được nữa rồi. Hai người Đường Mộng và Mai Hương bật lên tiếng hãi hùng, đáng tiếc đều bị tiếng sấm rung trời át hết, một tiếng cũng không nghe được. Tất cả mọi người vây quanh đều chung một nhận định, Vạn Trọng Sơn phải chết không thể nghi ngờ, quyền này thật quá bá đạo. Không ít con mắt đang dán chặt lên Vạn Trọng Sơn, muốn nhìn xem hắn còn có khả năng nào để mà nghịch thiên.

Tâm can Vạn Trọng Sơn dấy lên nỗi tang thương, Phương Nhi hãy nhìn cho rõ, hãy xem huynh báo thù uội. Song thủ Vạn Trọng Sơn điểm lên ngực theo một quỹ tích kỳ quái, thập phần thần bí, chúng nhân hoàn toàn không rõ hắn đang làm gì. Nhưng ai cũng dễ dàng phát hiện, song thủ Vạn Trọng Sơn đã chuyển dần sang màu đen, sau đó lại chuyển sang những màu sắc khác nhau, đầu tiên là màu xanh, tiếp theo là màu tím, rồi màu xanh biếc, cuối cùng lại chuyển về màu đen, thập phần quỷ dị. Từng luồng khí vụ hắc sắc tỏa ra xung quanh, rồi lại dung nhập vào song chưởng, khiến cho song chưởng Vạn Trọng Sơn trở nên cực kỳ quái dị, ngũ quang thập sắc, mỹ lệ vô ngần.

Khi song thủ Vạn Trọng Sơn không ngừng khua những động tác kỳ lạ, ánh mắt Hoa Tinh lóe lên những tia sáng vi diệu, sắc mặt lần đầu tiên xuất hiện nét hãi hùng. Hoa Tinh lắc đầu ngao ngán: “Thực không ngờ, sao Trọng Sơn lại luyện thành loại võ học này, có lẽ trước kia hắn vì báo thù, đã đi theo con đường này đây. Từ khi hắn động thủ, đã lường đến kết quả cuối cùng này rồi. Ai, kẻ si tình, tiếc thay lại có kết cuộc bi thảm như thế, có lẽ là thiên ý mà. Kiếp sau, hy vọng người sẽ được hưởng một cuộc sống hạnh phúc hơn, đừng mang cái tên này nữa.” Tiếng thở dài của hắn, làm cho những người ở kế bên đều ngạc nhiên, các nàng nhận thấy điềm xấu phảng phất trong ngữ khí của hắn.

Đường Mộng khẽ hỏi: “Hoa Tinh, người biết gì sao, Trọng Sơn đang thi triển loại võ công gì vậy? Tại môn võ này lại kỳ quái đến thế? Hắn có thể giết được Lý Dục hay không?” Đôi mắt đẹp của nàng long lanh nổi lo âu.

Hoa Tinh lắc đầu mà rằng: “Lý Dục chết chắc, tiếc là, ài, Trọng Sơn cũng không sống nổi. Có lẽ đó lại kết quả tốt, ít nhất Trọng Sơn đã có thể báo thù được cho Lâm Phương, hắn đã có thể đi gặp người yêu của hắn, không phải sao?” Sau đó ngược nhìn hai người đang lơ lửng giữa tầng không, xem một kịch cuối cùng.

Vạn Trọng Sơn điên cuồng lao đến thần quyền đả lôi, không tránh không né. Song chưởng cuồng phách vào Lý Dục liên tục mười chưởng, mỗi một chưởng mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa, nhằm vào ngực Lý Dục. Vạn Trọng Sơn gầm lên những tiếng thê lương, thanh âm vang vọng đất trời, lại át cả tiếng sấm rung trời. Chỉ nghe Vạn Trọng Sơn giận dữ hét: “Thất Sát xuất, quỷ thần tru! Phương Nhi, muội hãy mở to mắt mà xem, huynh báo thù uội đây.” Nét mặt hắn lên những tia điên dại, khắc sâu vào tâm khảm chúng nhân.

Nhất kích cường hoành của Lý Dục đánh trúng ngực Vạn Trọng Sơn, chấn đoạn toàn bộ tâm mạch của Vạn Trọng Sơn. Còn thập chưởng liên hoàn của Vạn Trọng Sơn cũng bổ trúng ngực Lý Dục, chấn nát toàn thân kinh mạch của Lý Dục, từng đoạn từng đoạn kinh mạch như muốn rã rời, quả là không còn hy vọng sống sót. Thân thể cả hai đồng thời rơi xuống, Lý Dục văng ra mấy trượng, nằm sõng soài trên mặt đất, tuy không chết, nhưng kinh mạch đều đã tan nát hết cả, bất quá chỉ còn lại chút hơi tàn. Nguồn tại TruyệnFULL

Mà Vạn Trọng Sơn vừa rơi xuống, thì Đường Mộng đã bay đến, đỡ lấy thân thể hắn. Sau khi đáp xuống đất, nước mắt Đường Mộng tuôn rơi lã chã, ôm hắn lao đến trước mặt Hoa Tinh, khóc ròng: “Hoa Tinh, người

mau cứu hần, nhanh lên, Trọng Sơn bị thương nặng quá, người mau cứu hần đi. Người nhất định phải cứu sống hần, võ công của người cao cường như vậy. doc truyện tại . Hức, người nhanh cứu hần đi.” Điều bộ của nàng thật muốn xé nát tim gan kẻ khác, đám người Hoa Tinh không khỏi cảm thấy bị thương, chua xót.

Hoa Tinh chăm chú quan sát Trọng Sơn, từ từ lắc đầu đáp: “Đã chậm rồi, đã quá muộn, tất cả đều đã kết thúc. Thời khắc hần động thủ, đã không ai có thể cứu hần được nữa, bởi vì hần đã dùng tính mạng của mình, tung ra đòn trí mạng cuối cùng, cho nên Lý Dục sẽ chết, và hần cũng không tài nào sống nổi. Nhân lúc hần còn chưa chết, hỏi xem hần còn lời trần trối gì hay không.”

Vạn Trọng Sơn nhìn Hoa Tinh và Đường Mộng, nhếch mép thì thào: “Đường Mộng, đưa ta sang bên cạnh Lý Dục, ta phải tận mắt nhìn hần chết mới yên lòng.” Đường Mộng nghe thấy thế, lệ tràn như mưa, biết hần không còn bao nhiêu thời gian nữa, nhẹ nhàng ôm hần đi đến bên Lý Dục.

Lý Dục độc ác gần từng tiếng: “Vạn Trọng Sơn, ta còn chưa chết, người không giết được ta đâu, nhưng người thì sắp xong rồi. Ha ha ha ha, ta sẽ không chết. Người chịu một đòn Đả Lôi Phá Thiên của ta, còn mong sống nữa hay sao, không tưởng được ta lại phải thụ thương trong tay người, ta thực không cam lòng.”

Trọng Sơn hờ hững đáp: “Lý Dục, kiếp này người đã hại chết Lâm Phương, ta đã từng thề rằng, nhất định phải giết người, bây giờ ta đã hoàn thành. Người không sống được nữa rồi, từ trước đến giờ, không ai đã trúng phải chiêu Thất Sát Tuyệt Mệnh Chương mà còn có mạng để sống nữa, người cũng không ngoại lệ.” Lý Dục vừa nghe xong, lộ vẻ tuyệt vọng, gào vang những tiếng bất cam, nhưng chẳng còn ai màng tới hần nữa.

Vừa nghe những gì Trọng Sơn nói, ngoài Hoa Tinh, không người nào là không biến sắc. Đường Mộng run giọng nói: “Trọng Sơn, người vì cái gì lại ngốc như vậy, học môn võ công gì không học, lại đi học loại võ công Thất Sát Tuyệt Mệnh Chương này, tại sao chứ, tại sao người lại ngốc như vậy, tại sao?” Chúng nhân đều cảm thấy tiếc thương, ai ai cũng hiểu Lý do mà Trọng Sơn muốn luyện thành môn võ công này.

Vạn Trọng Sơn gắng gượng đáp: “Trước kia, ta bị thuộc hạ của Lý Dục đánh rớt xuống khe núi, trong lúc vô tình gặp được sư phụ, lúc ấy người chỉ còn có thể sống hai ngày, khi người truyền lại cho ta bộ chương pháp, đã từng nói qua kết quả này. Vì ta còn quá yếu lại muốn báo thù, ngoại trừ sử dụng loại võ công này ra, thì không còn cách nào khác. Khi Phương Nhi chết, ta đã quyết định, cho dù ta có chết cũng phải kéo theo tên súc sinh Lý Dục kia, vì Phương Nhi báo thù. Cho nên, hôm nay, ta mới tới đây tìm hần, vì báo thù, ta chỉ có thể thi triển môn võ công của tám mươi năm về trước, môn võ công đứng đầu trong thiên hạ thập đại tuyệt độc Thất Sát Tuyệt Mệnh Chương, bởi vì đó chính là hy vọng duy nhất của ta. Bây giờ, rốt cục ta đã toại nguyện, ta cũng có thể đi gặp Phương Nhi được rồi.” Ánh mắt hần dõi về phương trời xa, tỏa ra thần thái ôn nhu, có lẽ Lâm Phương đang ở đó, chẳng phải sao?

Mai Hương vô lực dựa hần vào người Đường Mộng, lệ nhòa khóe mắt. Hoa Tinh hỏi tiếp: “Trọng Sơn, người còn có di nguyện nào nữa không? Nói đi, chúng ta sẽ thành toàn cho người.”

Vạn Trọng Sơn ngược nhìn Đường Mộng, rồi lại nhìn sang Hoa Tinh, đáp: “Cuộc đời này, bằng hữu tốt nhất của Phương Nhi là Đường Mộng, nàng cũng là bằng hữu của tại hạ, từng trợ giúp cho tại hạ và Phương Nhi nhiều lần, là ân nhân của tại hạ. Hiện nay tại hạ sẽ chết, tại hạ muốn nhờ ân công chiếu cố cho nàng, bề ngoài của nàng mặc dù kiên cường, kỳ thực nội tâm rất yếu đuối. Vì sự tình của tại hạ và Lâm Phương, mà nàng đã đắc tội với Thông Thiên Môn, chưa có ai lo lắng cho nàng, nếu được ân công chiếu cố, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Mây đen vần vũ, từng tia sét chằng chịt rạch ngang xẻ dọc bầu trời, những hạt tí tách rơi rơi như muốn thuật lại điều gì đó. Không ít người vây xem thấy kết quả ngoài dự đoán của mình, đều lắc đầu ngao ngán, xoay người rời khỏi. Đệ tử Thông Thiên Môn cũng lục tục đem thi thể Lý Dục và Quan Thiên Bắc bỏ đi, tại Long Môn thạch quật, ngoại trừ đám người Hoa Tinh thì chẳng còn ai.

Hoa Tinh mỉm cười hứa với Trọng Sơn: “Trọng Sơn, người yên tâm, cả đời này, Hoa Tinh ta, sẽ quyết không để ai làm tổn thương Đường Mộng, ta sẽ chiếu cố nàng thật nhiều, người yên tâm đi.” Hoa Tinh nói tựa như lời thề, tất nhiên là hần muốn sáng tỏ mối quan hệ của hần và Đường Mộng.

Đường Mộng nhìn Hoa Tinh, nước mắt long lánh tia vi diệu. Còn Trọng Sơn cũng nhìn Hoa Tinh, lộ vẻ hân hoan, thấp giọng nói: “Như vậy là tại hạ có chết, cũng không tiếc nuối.” Rồi từ từ chuyển nhãn về phía

chân trời, ở nơi đó chính là khu vườn tình ái của hần và Lâm Phương, có lẽ giờ đây Phương Nhi đang ở đó đợi chờ hần đoàn viên.

Từng giọt mưa phùn lất phất rơi xuống, thấm vào y phục của mọi người. Hạt mưa trong suốt đọng trên khuôn mặt Trọng Sơn, tựa giọt nước mắt vẩn vương, xót thương cho kẻ thiếu niên si tình phải chịu bao nỗi trầm luân, chắc có lẽ phút giây này, trời cao cũng vì sự bất hạnh của thiếu niên này mà rơi lệ chẳng.

Ngẩng cao đầu, ai đang khóc trong lòng? Vì người thân mà oán than, hay vì người đã khuất mà rơi lệ, linh hồn phiêu lãng, thực khó tương phùng; cất giấu tâm tư, gió xưa hoài niệm, nước mắt tình nhân, trọn kiếp khó phai; Tựa như khúc bi ca của đất trời, tựa như tiếng thở dài của trời xanh, tựa như tiếng gọi của người đã khuất, hãy để giọt mưa xóa nhòa đau thương.

Trong tiếng gió thổi ào ào, Đường Mộng tan nát cõi lòng gào lên thảm thiết, tựa như tiếng u linh đang than khóc, nỗi bi thương đó, hòa vào tiếng mưa, lẫn với đất trời. Nhìn Trọng Sơn trong lòng, Đường Mộng lớn tiếng gọi: “Trọng Sơn, người phải kiên cường lên, mặc dù Lâm Phương đã chết, nhưng người còn có chúng ta, chúng ta sẽ giúp người, chiếu cố cho người, cho nên người phải kiên cường mà sống. Trọng Sơn, người đã quên rồi sao, người có có phụ mẫu đang đợi người ở nhà, cả hai người họ đều đã già yếu cả rồi, người mà chết đi, họ phải làm sao đây? Trọng Sơn, người phải kiên cường lên!”

Sắc mặt Trọng Sơn biến đổi, ánh mắt ảm đạm dần, nhìn Đường Mộng khẽ đáp: “Khi ta chết, nhớ chôn ta cũng một chỗ với Phương Nhi, chính là rừng cây lá phong mà nàng đã đi qua đó. Còn ơn dưỡng dục của phụ mẫu, Trọng Sơn chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau.” Đôi mắt hần liếc về cổ hương, nơi đó có phụ mẫu từng sinh ra hần, nuôi lớn hần, nơi đó có hần có vô số dĩ vãng tuyệt vời, đáng tiếc đều đã qua cả rồi.

Thần quang trong mắt Trọng Sơn dần lịm tắt, chậm rãi ngâm: “Mẹ già nhớ mong con, tấm lòng đi theo mãi; giành cho con tất cả, thế nhưng như mây bay. Ôn cha cao vời vợi, lời răn dạy muôn đời; Nay cách xa vạn dặm, đầu bạc mãi ngóng trông!” Chỉ ngắt ngửi mấy câu, nhưng đã nói đầy đủ về vận mệnh hần, là giành cho tình yêu với Lâm Phương, có lẽ đó bất hiểu với phụ mẫu, nhưng lại là lý tưởng của cuộc đời hần, ấy chính là vận mệnh không công bằng đối với hần.

Mưa càng lúc càng lớn, vậy mà không có ai rời đi, ai nấy cũng cảm giác, hiện giờ, trời xanh đang khóc thương cho kẻ si tình bất hạnh này. Hoa Tinh nhìn Trọng Sơn, lại nhìn chúng nhân, than thở: “Cách chia có gì đâu mà rơi lệ, ngửa mặt gào với trời cao, u mộng sẽ hóa thành hư không, thử hỏi ngọn gió đông kia ngày nào đi, quên rồi, lời chỉ trong mộng xưa.”

Đúng vậy, có bao nhiêu người nhớ được mộng cũ đây, đảo mắt thành hư không, trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không công bằng, nhưng có mấy người chống chọi được đây. Trọng Sơn vẫn nhìn về cõi xa xăm, nước mưa mang theo cả những giọt nước mắt lăn dài trên mặt, thì thầm trong miệng: “Đêm trăng sáng, cạnh người yêu, làn gió vờn ánh nguyệt, kiếp sau gặp lại!” Một giọt nước mắt, theo suốt cuộc đời, cuối cùng đã chẳng còn chi, đôi mắt ấy đã mãi mãi nhắm lại rồi.

Gió nhẹ không còn, mưa to ào ạt, thiên địa tối sầm. Đoàn người lầm lũi bước đi, biến mất trong cơn mưa lớn. Trên mặt đất từng có những giọt máu đọng lại, song lúc này dĩ nhiên đã bị nước mưa tẩy sạch hết cả. Thế nhưng không tài nào xóa được nỗi đau thương trong lòng chúng nhân, những cơn gió cuốn xoáy, như dịu dàng kể lại những sự tình ưu sầu và vui vẻ khi xưa.

Câu chuyện tình của Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn đã kết thúc, có lẽ mang nhiều điểm tang thương, nhưng cũng khiến cho người ta rất khó quên, chứ sao? Trong cuộc sống, có sự tình nào là hoàn mỹ đây, có lẽ là câu chuyện của Hoa Tinh, cũng chưa chắc là hoàn mỹ đâu, bạn nghĩ sao?

116. Chương 116: Đại Thế Lạc Dương

Đường Mộng lặng người đứng trước mộ phần của Trọng Sơn và Lâm Phương, đám người Hoa Tinh đứng phía sau. Tất cả đều nghiêm trang nhìn nơi mà đôi tình nhân được ở bên nhau, Đường Mộng không nhìn được khóc như mưa, thút thít nói:

“Hãy yên nghỉ thanh thoi nhé, mặc dù cả đời này các vị không thể đi cùng nhau đến cuối đời, nhưng chúng tôi cũng chúc phúc cho hai người, tin tưởng kiếp sau hai người sẽ vĩnh viễn được ở bên nhau. Nơi này cảnh sắc u nhã là một nơi yên nghỉ rất tốt. Sau này Đường Mộng ta sẽ thường xuyên đến thăm hai người.”

Hoa Tinh khẽ vỗ nhẹ lại vai nàng, một đạo chân khí mát rượi trong nháy mắt thấm vào cõi lòng Đường Mộng, nhất thời mọi bi thương như biến mất, nàng cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Hoa Tinh khẽ nói:

“Chúng ta đi, nàng đứng ở đây cũng đã một canh giờ, nên trở về Mẫu Đơn các nghỉ ngơi.” Nói xong nhìn thẳng vào ánh mắt Đường Mộng, ý nói nàng nên trở về.

Đường Mộng không muốn chút nào, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, đi được một trăm trượng đã quay đầu nhìn lại đến mười lần, thật sự làm cho người ta cảm động. đọc truyện tại . Nhìn Hoa Tinh kéo tay mình, Đường Mộng trong lòng chợt có một ý niệm kỳ quái, có lẽ bởi vì những câu nói trước khi chết của Trọng Sơn đã thu ngắn khoảng cách giữa nàng và Hoa Tinh lại gần thêm một chút, nhưng chuyện này diễn ra quá nhanh lại khiến cho Đường Mộng trong thời gian ngắn khó có thể tiếp nhận.

Trở về Mẫu Đơn các, vẻ mặt mọi người đều tỏ ra mất tự nhiên, có lẽ nguyên nhân chính là vì cái chết của Trọng Sơn. Thượng Quan Yến và Khúc Trúc nhìn thấy vẻ mặt mọi người như vậy, trong lòng cũng mơ hồ cảm nhận được chuyện gì đã xảy ra. Thượng Quan Yến nắm tay Mai Hương hỏi:

“Thế nào, tại sao mọi người đều có vẻ mặt buồn bã như vậy? Rốt cuộc Trọng Sơn đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ đích thân Hoa Tinh xuất mã cũng không cứu vãn được tình thế sao?”

Mai Hương lắc đầu nói:

“Trọng Sơn đã chết nhưng hắn cũng đã giết được Lý Dục. Trọng Sơn vì báo thù đã không hề đắn đo sử dụng tuyệt kỹ xếp hạng thứ nhất trong mười loại tuyệt đại võ công tám mươi năm về trước, Thất Sát Tuyệt Mệnh Chưởng, liều mạng đồng quy vu tận với Lý Dục.” Nói xong lộ ra thần thái tiếc thương vô cùng.

Hoa Tinh đưa mắt nhìn mọi người một lượt, nói:

“Chuyện cũng đã xảy ra, tốt nhất hãy để cho nó chìm vào dĩ vãng. Bây giờ chúng ta thương nghị với nhau một chút về tình thế Lạc Dương lúc này. Trọng Sơn đã giết được Lý Dục nhưng chúng ta cũng đã xảy ra xung đột với Thông Thiên Môn. Cao thủ Thông Thiên Môn tại Lạc Dương cũng đã chết sạch, ta sẽ để người của thư viện tiết lộ chuyện này ra ngoài, đem việc phân đàn của Thông Thiên Môn đã bị tiêu diệt cảnh báo cho tam đại bang phái một chút lễ nghi ban đầu.”

Lão đạo nhìn Hoa Tinh, lạnh lùng nói:

“Hừ, tiểu tử nhà người đúng là dạng người vô độc bất trượng phu, giết Tổng hộ pháp Thông Thiên Môn, lại không cho ai chạy thoát, bản lĩnh thật sự lợi hại, lão hữu không thể không bội phục.” Hiển nhiên lão đạo đối với thủ đoạn của Hoa Tinh có chút không tán thành.

Hoa Tinh tỉnh bơ tươi cười, thấp giọng nói:

“Bởi vậy ta mới là Phượng Hoàng đặc sứ, còn lão chỉ là Vô Mao lão đạo, đó chính là điểm khác nhau giữa ta và lão. Chuyện ta làm cho thư viện thực sự cũng chưa nhiều cho nên ta mới quyết định tại Lạc Dương trùng chấn thanh uy, bất kể đối phương là ai, hễ trêu chọc đến Hoa Tinh ta thì tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt, ngoại trừ mỹ nữ, haha mỹ nữ đương nhiên phải ngoại lệ.” Nhìn vẻ mặt của Hoa Tinh lúc này, chúng nữ đều nhe răng trợn mắt hung dữ nhìn hắn.

Ngồi im lặng trong tiểu đình lúc này gồm có Hoa Tinh, lão đạo, Cô Ngạo, Dạ Phong, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Đường Mộng, Âm Vũ, tổng cộng tám người. Nguyên nhân là vì mọi người đều buồn bã không có hứng thú nên Hoa Tinh phải kéo đây thưởng cảnh nói chuyện. Hoa Tinh mở miệng nói:

”Trong thành Lạc Dương lúc này tồn tại ba việc quan trọng nhất. Thứ nhất chính là trận đấu ở hội hoa, thứ hai chính là hộp gấm, thứ ba chính là bảo vật bên trong Long môn thạch quật. Chúng ta bây giờ đang tham gia việc thứ nhất, chuyện về hộp gấm, muốn lấy được từ Hắc Thủy Ma Sát không phải là chuyện dễ dàng, bảo vật trong Long môn thạch quật cũng không phải muốn là đoạt được. Mặc dù ta biết trong các vị

có người đến đây là những đồ vật đó nhưng ta hy vọng các vị nên bỏ qua. Quan khán toàn Lạc Dương lúc này, ít nhất phải có bảy thế lực đang chú ý về phía chúng ta.

Đầu tiên chính là Võ Lâm thư viện, bọn chúng giao du với Thông Thiên Môn, lúc này ta đã giết Quan Thiên Bắc, tin rằng khắp Trung Nguyên đã biết, bởi vậy chúng ta phải cẩn thận nhìn kỹ hành động của bọn chúng. Thứ hai chính là Phi Ứng Giáo. Thiên Nhất Giáo, Tuyệt Thiên Môn, tam đại bang phái. Ba môn phái này vốn có thực lực hùng hậu, đáng tiếc lại vì hộp gấm tranh đấu, tổn thất nặng nề. Ba môn phái này cũng chỉ còn lại Khô Mộc Chân Quân, Phích Lịch Thủ Lôi Khiếu, Động Đình Giao Long Tây Môn Dũng, Thiết Trảo Vô Tình Nghiêm Tùng mà thôi. Mặc dù bọn họ bây giờ không còn thực lực như trước nhưng sau lưng thực ra vẫn ẩn giấu tiềm tàng các thế lực tuyệt đại, điểm này chúng ta phải tuyệt đối cẩn thận.

Thứ ba chính là Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, tam phái. Thực lực ba môn phái này vẫn gần như nguyên vẹn, không hề tổn thất nhiều. Đặc biệt Thiếu Lâm còn có một nhân vật rất lợi hại là Mục Phong, đáng tiếc là ta vẫn chưa có dịp gặp mặt kẻ này.

Thứ tư chính là Thần Châu Ngũ Dị, năm người này đối với ta đều lộ ra địch ý, hơn nữa thực lực không hề kém các nhân vật trong Thiên Bảng. Hộp gấm giờ đây đang ở trong tay ngũ dị, đương nhiên sẽ bị các thế lực khác để ý từng chút. Đương nhiên cũng có thể giúp chúng ta không ít chuyện.

Thứ năm chính là các nhân vật thế lực võ lâm độc lai độc vãng. Trong đó có bạch y thần bí La Văn, thân phận kỳ lạ Long Vũ, còn có cường môn Túy Kiếm Môn Lý Nhạc. Trong ba người này thì thân phận Long Vũ chúng ta đã biết được một ít, chỉ còn La Văn là không thể nào nhìn ra lai lịch của hắn. Về phần Lý Nhạc thì hắn đến đây vì hộp gấm hay là đến để tìm ta báo thù thì chưa thể biết được. Hy vọng là hắn còn có con mắt nhìn người, không trêu chọc đến lão tử. Ngoại trừ ba người này thì còn có tổ chức sát thủ Âm Ứng, ta đã cho người điều tra căn cứ của tổ chức này, một khi phát hiện ra, ta tuyệt đối không bỏ qua cho bọn chúng.

Thứ sáu chính một ít thế lực võ lâm ở hội hoa, trong đó có nhân mã của Tụ Hoa cung. Ta đã phái người quan sát thật kỹ hành động của bọn họ, chỉ cần một ngọn gió khẽ lay động cỏ dưới chân thì thư viện cũng sẽ báo cho ta biết. Nếu bọn chúng lặng im thì không sao, nhược bằng cử động thì ta sẽ không cho bọn chúng có đường lui.

Thứ bảy chính là những thế lực võ lâm ở Lạc Dương đã lâu, những kẻ này mặc dù không lộ ra nhiều nhưng cũng là một thế lực không thể coi thường, nhất là khi chúng ta đang ở trong địa phận Lạc Dương, cho nên phải cẩn thận đề phòng. Ta biết mọi người lúc này đây vẫn còn bị thương đau buồn, nhưng cũng nên quên đi chuyện đó, phải biết rằng người chết đi không thể nào sống lại được nữa.”

Đường Mộng liếc mắt nhìn Hoa Tinh, ánh mắt u oán tựa hồ đang trách hắn, lại tựa như nhắc nhở hắn, đoạn nói:

“Trước mắt thì uy hiếp lớn nhất đến chúng ta ở thành Lạc Dương chính là tổ chức Âm Ứng và Thần Châu Ngũ Dị. Thần Châu Ngũ Dị võ công cao cường, hành sự quỷ dị, chúng ta phải đề phòng bọn chúng. Nói không chừng bọn chúng sẽ gây ra thương tổn nặng nề cho chúng ta.”

Liên Phượng lúc này cũng lên tiếng:

“Hoa Tinh giết chết Quan Thiên Bắc đã kết thành mối cừu hận sâu nặng với Thông Thiên Môn, người ở nơi này đương nhiên không sợ bọn chúng, nhưng Phượng Hoàng thư viện ở Nam Kinh thì sao? Cho nên chuyện này phải sớm có chuẩn bị, phòng ngừa chuyện đáng tiếc xảy ra. Về phần tam đại bang phái của Trung Nguyên thì chúng ta có thể không cần để ý đến, với uy danh của Hoa Tinh hôm nay, tin rằng không ai ngu dại tìm đến cái chết, tạm thời chúng ta có thể bỏ qua vấn đề này. Sau khi rời khỏi Lạc Dương thì không biết Hoa Tinh có tính toán gì không?”

Lão đạo nhìn Hoa Tinh, hỏi:

“Tiểu tử, ngươi có đúng là đang cố tình muốn lật ngược thành Lạc Dương lên trời hay không, sao lại tạo thành cảnh hỗn loạn như bây giờ. Ta xem tên tiểu tử nhà ngươi tà môn rất đậm, thực không an tâm chút nào.”

Hoa Tinh nhìn mọi người, mỉm cười nói: Nguồn tại TruyệnFULL

“Ta vẫn chưa nghĩ nhiều đến chuyện rời khỏi đây, định phải chờ đến khi Mẫu Đơn hoa hội kết thúc thì mới rời khỏi, chẳng phải còn có thi đấu tuyển chọn cái đẹp nữa hay sao, ta rất muốn được xem cuộc tuyển chọn này. Nói không chừng lúc đó sẽ có một kết quả thật bất ngờ thì sao?” Nói xong thì nở nụ cười, vẻ mặt tà dị vô cùng.

Lãnh Như Thủy nhìn nụ cười tà dị của Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ mê mẩn, bản thân nàng tại sao lại thích một người tà dị như hắn, tại sao? Không thể hiểu được, không thể nói ra, có lẽ đó là thiên định, là chuyện đương nhiên!

Dạ Phong mở miệng nói:

“Lúc này đây Lạc Dương đang chuyển động, sợ rằng sẽ không thể nào có kết cục đơn giản như vậy. Thậm chí nơi này có người mang theo thực lực Thiên bảng, với thực lực của tám người của chúng ta thì cực kỳ nguy hiểm. Ngoại trừ Thần Châu Ngũ Dị còn có một gã hắc y bịt mặt, có thể gã chính là thủ lĩnh của tổ chức Âm Ưng, còn có nữ tử bạch y che mặt thần bí. Thế nhưng trong tám người chúng ta chỉ hoàn toàn dựa vào Hoa Tinh, tình huống đương nhiên bất lợi, bởi vậy phải cẩn thận tuyệt đối.” Lời này vừa nói ra, cõi lòng của chúng nhân đều trở nên nặng trĩu, đáng tiếc, thực tế vẫn là thực tế, không ai có thể thay đổi được.

Hoa Tinh thấy tâm tình mọi người đều trở nên trầm trọng, nhin không được, cười nói:

“Sợ quái gì, các người đã quên đồ đao trong tay ta thì thiên hạ phải cúi đầu hay sao? Có ta ở đây mọi người không có nhiều nguy hiểm đâu. Chúng ta không nói chuyện mất hứng này nữa. Hắn là mọi người cũng đã mệt mỏi, nên trở về phòng nghỉ ngơi. Dù sao thì hôm nay cũng đã có rất nhiều chuyện khó quên ở trong lòng.”

Đường Mộng liếc mắt đưa mắt nhìn Hoa Tinh một cái, sau đó đứng dậy về phòng. Hôm nay có lẽ nàng là người đau lòng nhất, khóc cũng nhiều nhất, cũng phải nghỉ ngơi một chút. Đường Mộng vừa đi, Liên Phượng cùng Lãnh Như Thủy cũng tiếp bước rời khỏi, mọi người cũng lục tục rời khỏi tiểu đình, chỉ còn lại Hoa Tinh và Âm Vũ. Hoa Tinh nhìn Âm Vũ cười nói:

“Xem ra vẫn còn Vũ nhi là khiến cho tâm ý của ta bối rối nhất. Mau trở về xem Âm Nhu như thế nào, xem hôm nay nha đầu đó có chuyện gì cao hứng không?”

Đi đến phòng Âm Vũ thì lại phát hiện ra Âm Nhu không có trong phòng, dám chắc là đang chơi đùa cùng tỷ muội Đồng Tâm. Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm lấy Âm Vũ, dịu dàng hỏi:

“Trải qua chuyện của Liên Phượng và Trọng Sơn, ta mới hiểu được thực ra ta là người hạnh phúc, bởi vì ta còn có các nàng nhưng hai người đó thì thật bất hạnh. Có lẽ kiếp sau bọn họ cũng sẽ được hạnh phúc. Ta cũng sẽ dành cả đời ta để trân trọng mỗi nữ tử ở bên cạnh, sẽ toàn tâm yêu thương các nàng, sẽ làm cho các nàng được hạnh phúc. Mặc dù tình yêu của ta có chút không hoàn chỉnh nhưng trái tim ta, tấm lòng ta sẽ không bao giờ thay đổi.”

Âm Vũ nhìn Hoa Tinh, khẽ hỏi:

“Tương lai thì sao? Chẳng định xử lý việc của thư viện như thế nào? Làm chủ nhân thư viện hay bỏ qua? Vẫn lưu lạc trên giang hồ hay tìm một chốn ẩn cư?”

Hoa Tinh nghe hỏi, vẻ mặt thoáng trầm xuống, hai tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Âm Vũ, khe khẽ vuốt ve bộ ngực mềm mại tròn trĩnh của nàng, thấp giọng nói:

“Nàng đừng hỏi về tương lai, ta còn chưa suy nghĩ được nhiều. Ta cũng chỉ mới xuất đạo một tháng mà thôi, đối với nhiều thứ vẫn còn cảm thấy mới mẻ, đối với thế giới võ lâm này tràn đầy nhiệt huyết. Nhưng có lẽ tương lai ta cũng sẽ không làm chủ nhân của thư viện, ta sẽ tìm một nơi sơn minh thủy tú, ẩn cư ở đó, cùng các nàng sống một cuộc sống hạnh phúc, tự do tự tại, không lo không nghĩ. Đó mới là cuộc sống mà ta hướng đến.”

Ánh mắt Âm Vũ lộ ra sự mong chờ, có lẽ đến một ngày nào đó cuộc sống của nàng sẽ thật tươi đẹp, chỉ không biết phải chờ đến khi nào! Một năm, ba năm hay năm năm? Không thể biết được. Âm Vũ khẽ cựa mình, dịu dàng nói:

“Phu quân, đừng. Lát nữa muối muối quay về sẽ nhìn thấy! Đừng, chàng thật là vô lại, chỉ biết khi dễ người ta.” Nói xong trợn mắt nhìn Hoa Tinh, tuy nhiên lại để song thủ của hắn tùy ý thọc vào trong áo ngực, tung hoành ngang dọc.

Hoa Tinh cười khùng khục, hay tay luồn lách, xuyên qua mọi trở ngại, cuối cùng đã có thể tiếp xúc với ngọc nhũ mềm mại căng láng, tận tình xoa nắn, hưởng thụ sự ấm áp truyền đến, cười nói:

“Vũ nhi thật là đẹp, lần nào cũng làm cho người ta không thích thú đến mức không thể rời tay, chỉ muốn ôm chặt nàng trong tay, bảo vệ cho nàng.”

Ám Vũ nũng nịu mắng yêu:

“Phu quân luôn mặt dày khi dễ người ta. Nếu chàng chưa gặp lại được tam đại mỹ nhân thì cả ngày chỉ biết khi dễ Vũ nhi thôi.” Nói xong, khẽ nhong nhèo cựa quậy thân thể trong ngực hắn.

Trong căn phòng nhỏ, Hoa Tinh lặng yên hưởng thụ cảm giác ngọt ngào của nhân gian, tuy nhiên lúc này lại vang đến tiếng bước chân của Ám Nhu. Hoa Tinh tuy không muốn nhưng vẫn phải dùng sức bóp mạnh vào ngực Ám Vũ một cái, sau đó mới buông ra, nặn một nụ cười. Ám Vũ sắc mặt ửng đỏ, nhanh chóng sửa sang lại trang phục chỉnh tề, tránh để uội muối phát hiện ra cảnh tượng mờ ám vừa rồi.

Ám Nhu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy tỷ tỷ và Hoa Tinh đang ở cùng nhau, ánh mắt lộ ra nét kinh ngạc, cười nói:

”Tỷ tỷ, các người đã về rồi sao? Sao lại không tìm muối? Muối ở bên kia đùa với tỷ muối Đồng Tâm. Hai tỷ muối đó so với muối và tỷ thì giống nhau như đúc, thật sự là quá sức thần kỳ.

Hoa Tinh cười nói:

“Á Nhu, tỷ tỷ của muối xinh đẹp, nói như vậy thì muối cũng xinh đẹp có đúng không? Mau mau tẩy rửa dịch dung, để ta được xem dung mạo thật sự của muối có được không?” Hoa Tinh mỉm cười nhìn Ám Nhu, ánh mắt mê người vô cùng.

Ám Nhu nhìn tỷ tỷ, lại nhìn Hoa Tinh, lắc đầu nói:

“Không được, muối không có xinh đẹp như tỷ tỷ, không thể cho huynh xem được.” Nói xong chạy đến đứng cạnh Ám Vũ, nghiêng nghiêng đầu nhìn Hoa Tinh, dáng vẻ tinh nghịch, đáng yêu vô cùng. Ám Vũ mỉm cười nhìn muối muối, ánh mắt mang theo vẻ quan tâm từ ái, tay phải vỗ nhẹ vào đầu Ám Nhu, đoạn quay sang nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt đắc ý, tựa như muốn nói với Hoa Tinh rằng hắn không thể nào nắm bắt được muối muối của nàng.

Hoa Tinh nhận ra được hàm ý của Ám Vũ, chỉ mỉm cười nói:

“Tương lai muối cũng sẽ giống như tỷ tỷ của muối mà thôi. Được rồi, bây giờ hai tỷ muối ở đây nhé, ta đi xem mọi người thế nào.” Nói xong đứng dậy, nhìn một lượt đôi tỷ muối trước mặt, ánh mắt lộ ra ý vị cười cợt đầy thâm trầm.

Ám Vũ nhìn Hoa Tinh rời khỏi, cười hỏi Ám Nhu:

”Vừa rồi người cố ý nói như vậy là muốn trêu tức hắn đúng không? Đừng tưởng tỷ không biết nhé, muối không gạt được tỷ đâu.

Ám Nhu hiện ra vẻ bẽn lẽn, tựa hồ như bị tỷ tỷ vạch trần tâm tư, khẽ nói:

”Tỷ tỷ thực là thích trêu người ta, có đúng là vừa rồi muối đã đắc tội với người trong lòng tỷ nên tỷ mất hứng, trách muối hay không thế?

Ám Vũ chỉ cười cười không đáp.

Hoa Tinh nhìn sắc trời sau cơn mưa đã tối sầm xuống, nhìn về phía chân trời, hắn khẽ than một tiếng, thì thầm trong miệng:

“Người đã muốn đi, không ai có thể giữ lại được. Hãy an nghỉ nhé Trọng Sơn, ta sẽ chiếu cố thật tốt cho Đường Mộng.” Đoạn quay đầu lại, đi về hướng phòng Đường Mộng.

Đẩy cửa phòng, nhìn nàng nằm trên giường thút thít, Hoa Tinh thở dài một tiếng, ngồi bên giường nói:

”Đừng đặt nặng quá khứ trong lòng, tương lai vẫn còn dài. Một người nếu giấu trong lòng quá nhiều bí mật thì sẽ không thể nào chịu nổi. Cái chết của Trọng Sơn thật ra cũng chỉ là kết quả của một việc, trong lòng nàng thì đó là một kết quả tàn khốc nhưng đối với Trọng Sơn mà nói thì đó cũng chính là ước nguyện của hắn. Lâm Phương nếu vẫn còn sống thì tin chắc rằng Trọng Sơn sẽ không lựa chọn cái chết như vậy, đáng tiếc nàng ta cũng đã chết, có lẽ đó chính là số mệnh. Lão thiên luôn thích dùng tình ái để trêu chọc thế nhân. Trong cõi nhân gian thiên địa này, con người chỉ là một sinh linh nhỏ bé bị chi phối bởi vận mệnh, nếu muốn thoát khỏi sự chi phối của vận mệnh thì chỉ có thể cố gắng, đấu tranh cùng với ông trời thì mới may ra có hy vọng.

Đường Mộng lớn tiếng nói:

“Nếu như ngươi không đáp ứng một lần cơ hội với Trọng Sơn thì hắn sẽ không chết. Cùng là đều do ngươi mà ra.” Đường Mộng tức giận khóc lớn.

Hoa Tinh thở dài nói:

“Ta đối với cô thế nào không lẽ cô không rõ hay sao? Trái tim của Trọng Sơn đã chết, nếu vẫn còn sống thì đó chẳng qua cũng chỉ là một sự đau khổ đối với hắn mà thôi. Điều này chắc rằng cô cũng biết, hà cớ gì phải đau đớn khổ sở như vậy? Ta hiểu được cô đối với hắn và Lâm Phương có giao tình rất tốt, luôn hy vọng hai người bọn họ sẽ có thể sánh vai trọn đời bên nhau. Đáng tiếc, chuyện trên thế gian này không phải lúc nào cũng tuân theo ý muốn của con người. Thôi được rồi, không nói nữa, hôm nay tâm tình cô không tốt, hay là ta cùng cô đi dạo trong thành một lát được không?” Nói xong nhìn đắm đắm Đường Mộng, ánh mắt đầy vẻ quan tâm thiết tha.

Đường Mộng nhìn hắn như muốn lột trần sự thật sau hai mắt hắn, thút thít nói:

“Không thích, ta không đi.” Hoa Tinh nhìn nàng, trong lòng thầm suy đoán tâm tư nàng. Đột nhiên hắn ôm mạnh lấy nàng, Đường Mộng cực lực phản đối, giãy giụa không ngừng. Hoa Tinh vận lực song thủ, ôm chặt nàng vào lòng, khiến cho thân thể nàng ép sát vào người hắn, hai ngọn nhũ phong mê hoặc bó chặt trước ngực hắn, nhìn nàng dụ dằng nói:

”Đừng loạn động, cô mà lộn xộn chọc tức ta, coi chừng ta ăn thịt cô luôn, khi đó đừng nói là ta khi dễ cô.

Đường Mộng nhìn hắn, khoe mắt ngân ngấn lệ, thấp giọng nói:

“Ngươi mau buông ta ra, ngươi muốn làm gì?”

Hoa Tinh thấy nàng mở miệng, cười nói:

“Ta muốn cùng cô đi ra ngoài một chút, giúp cô khuây khỏa mà thôi. Bản thân ta mặc dù rất muốn tìm lấy một cái cớ để xoi tái cô, đáng tiếc là ta chưa tìm được, không biết có thể nhăm nháp cô một chút được không nhỉ?” Nói xong chậm rãi tiếp cận đôi môi căng mọng của nàng, hôn xuống.

Đường Mộng sắc mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa tức, nói:

“Hoa Tinh, ngươi mau buông tay ra, đừng làm như vậy, nếu không ta giận đấy.”

Đôi môi Hoa Tinh khẽ lướt trên mặt nàng, cười nói:

“Đẹp quá, rất mềm mịn trơn láng, ta buông tay nhưng cô phải đồng ý cùng ta ra ngoài một lát.” Nói xong bèn buông nàng ra, nhưng vẫn nắm chặt tay. Đường Mộng giãy giụa vài cái nhưng thấy hiệu quả, đành bắt lực hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Hoa Tinh thần nhiên cười, kéo tay nàng ra khỏi phòng. Cảnh sắc trong đêm ở thành Lạc Dương vốn rất đẹp, Hoa Tinh cùng Đường Mộng dạo chơi nói chón phần hoa khiến cho không ít người chú ý đến.

Lúc này, một tiểu cô nương bán hoa đi đến. Tiểu cô nương xinh xắn, thanh âm rất dễ mến, lớn tiếng nói:

“Thúc thúc, mua hoa tặng a di đi, a di thực là đẹp đấy!” Nói xong giương đôi mắt to tròn, nhìn Hoa Tinh và Đường Mộng.

Hoa Tinh nhìn tiểu cô nương, tươi cười chọn một đóa hoa, cầm lên đầu Đường Mộng, cười nói:

“Quả nhiên không sai, hoa xinh người đẹp. Hay lắm, ta mua.” Lấy ra một ít bạc vụn đưa cho tiểu cô nương. Tiểu cô nương vui vẻ rời đi.

Đường Mộng kiều mị liếc mắt nhìn hần, nói nhỏ:

“Miệng lưỡi dẻo quẹo, chỉ biết lấy phụ nữ làm niềm vui thích, suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, sắc lang vẫn chỉ là sắc lang.” Nói xong đi thẳng, để lại Hoa Tinh ngơ ngẩn, không hiểu tại sao mua hoa tặng nàng lại biến thành sắc lang. Nhìn theo thân thể đầy quyến rũ của Đường Mộng, hần mỉm cười, một nụ cười dường như đang ẩn giấu sau đó một thứ gì đó.

Hoa Tinh tiến lên, nắm lấy tay nàng, cười nói:

“Dám mắng ta là sắc lang, nàng nói ta nên trừng phạt thế nào mới đúng đây? Ta vừa ngẫm nghĩ ra đây chính là cơ hội tốt để chiếm lấy nàng đây, hắc hắc, cô nghĩ có đúng không?” Hoa Tinh vẽ mặt gian tà nhìn Đường Mộng, trong mắt lóe ra ánh sáng màu đen đầy yêu mị.

Đường Mộng bước chân vào giang hồ đã nhiều năm, đương nhiên biết Hoa Tinh đang cố ý tìm cớ, tuy nhiên dạng nam nhân có thể nói thẳng ra như hần sợ rằng khắp thiên hạ này cũng không có nhiều lắm. Cũng có thể đây chính là đặc điểm hấp dẫn phụ nữ của hần. Nhìn Hoa Tinh, Đường Mộng cười nói:

“Muốn có ta à? Người không sợ trên người ta có độc ư? Cẩn thận, độc dược sẽ giết người đấy!” Nói xong thì mỉm cười, ánh mắt kiều mị đắc ý, vừa quyến rũ vừa kín đáo, thực làm cho người ta nhìn không ra.

Hoa Tinh nghe vậy, đồng tử đảo một vòng, nói:

“Người ta nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, ta sợ gì chứ? Một đóa hoa xinh đẹp như vậy mà ta không hái được thì cũng không để cho người khác hưởng dụng. Ta vốn không học theo cái lối suy nghĩ của đại anh hùng, đại hào kiệt gì đó, chuyện thiệt thòi cho ta, ta tuyệt không làm, hehe, cái làm ta suy nghĩ nhiều nhất hiện nay là làm thế nào để hái được đóa hoa kiều diễm này.”

Đường Mộng nghe vậy, mặt mũi đỏ bừng. Đúng là mặt dày mà, làm gì có ai mặt dày như hần chứ. Nhìn trước nhìn sau một thoáng, Đường Mộng khẽ mắng:

“Được rồi, nghiêm chỉnh đứng đắn một chút có được không? Cảnh sắc xinh đẹp của thành Lạc Dương đều bị người phá hủy hết. Nghiêm chỉnh đi ngắm cảnh đêm đi.” Nói xong tách rời khỏi ánh mắt của Hoa Tinh, không dám nhìn hần nữa.

Hoa Tinh nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, lẳng lặng theo đi theo nàng. Bóng đêm yên tĩnh, hai người không nói gì nữa, nhưng hai con tim đang nhích lại gần, bốn mắt lén nhìn lẫn nhau. Dưới ánh trăng, một câu chuyện tình yêu lại bắt đầu, một đôi tình nhân đang vuốt ve nhau.

Hoa Tinh khẽ ôm lấy Đường Mộng. Đây là lần đầu tiên hần rảo bước chậm rãi dưới ánh trăng với một nữ nhân.

Đối với Đường Mộng mà nói thì nhiều năm qua nàng đã gặp không ít nam nhân anh tuấn nhưng chỉ duy nhất có một người làm cho con tim nàng rung động, Hoa Tinh. Tại sao lại như thế? Ngay cả chính bản thân nàng cũng không hiểu rõ, có lẽ là vì khí chất tà dị của Hoa Tinh, cũng có thể là vì sự thẳng thắn của hần, thậm chí cũng có thể là vì mị lực không cách nào kháng cự tỏa ra từ người hần...Đường Mộng đã hai mươi bốn tuổi, không phải là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy, nàng không muốn tìm một đại anh hùng, đại hào kiệt, nàng muốn tìm một tình yêu có cảm giác thật sự, không cần thứ tình yêu hư vô mờ mịt như trong truyền thuyết.

Đối với Hoa Tinh mà nói, Đường Mộng là một nữ nhân kỳ lạ, nàng luôn ẩn giấu mọi thứ trong lòng, không dễ dàng bày tỏ cho người khác. Một nữ nhân như vậy tuyệt đối rất hấp dẫn nam nhân, nam nhân luôn thích chinh phục những nữ nhân như vậy, bởi vì cảm giác chinh phục được sẽ rất tuyệt vời, đương nhiên nếu thất bại thì cũng không hay chút nào.

Dưới ánh trăng của thành Lạc Dương, một đôi tình nhân chậm rãi bước đi, hai bóng người trên mặt đất dính sát vào nhau. Hoa Tinh nhìn ánh trăng trên trời, ngữ ý có chút tiêu táo, nói:

“Trăng đêm hai người bước, gió mát đón rì rào, nhớ đêm nay trăng sáng, trăng sáng tựa mỗi mai.” Một tiếng cười đắc ý nổi lên, chậm rãi lan truyền khắp các hang cùng ngõ hẻm của thành Lạc Dương, dần dần

biển mất trong gió đêm.

117. Chương 117: Mẫu Đơn Phục Tái

Một ngày mới đã bắt đầu, tất cả mọi thứ đều trở nên mới lạ tân kỳ, tựa hồ như tất cả ưu phiền, suy nghĩ hôm qua đã hoàn toàn tan biến. Gió nhẹ mang theo sự trong lành mát mẻ, vài tiếng chim lãnh lót truyền đến hơi hướm của mùa hè. Trong tiểu đình của Mẫu Đơn các đang có mấy người lẳng lặng nhìn về mặt trời mọc ở phương đông, biểu hiện trên mặt hoàn toàn không giống nhau.

Hoa Tinh nhìn mọi người trong tiểu đình, ánh mắt đầy vẻ thần bí, mỉm cười đi đến. Lão đạo vừa thấy Hoa Tinh đến, lập tức trên mặt thoáng thay đổi, nhẹ giọng nói:

”Tiểu tử nhà ngươi cũng biết rời giường rồi à? Lúc này mặt trời đã chiếu đến đấy, ngươi rồi mới dậy, ngươi thật là biết hưởng phúc đấy.

Hoa Tinh cười nói:

“Lão đạo, ta chừng này tuổi đã đến lúc hưởng phúc. Nếu không thì sẽ trở thành thê thảm như lão, đợi đến khi tóc bạc thì còn hưởng thụ được cái quái gì nữa? Ha ha, phong cách của Hoa Tinh ta tuyệt không thể nào giống lão được.”

Lão đạo nghe vậy mắng:

“Tiểu tử, ta già như vậy sao? Lão đạo ta năm nay mới bốn mươi sáu tuổi mà ngươi đã muốn ta nhanh tiến vào quan tài à?”

Hoa Tinh cũng không thèm để ý đến lão nữa, quay sang hỏi Dạ Phong:

“Dạ Phong, hôm nay ngươi có hứng thú đi xem hội hoa cùng chúng tôi hay không?”

Dạ Phong thần nhiên cười nói:

“Các vị cứ tự nhiên, ta còn xem động tĩnh trong thành biến đổi thế nào, đối với hội hoa ta không có hứng thú.” Nói xong nhìn về phía chân trời, trong lòng phẳng phất như đang lo nghĩ chuyện gì đó.

Hoa Tinh cười nói:

“Cũng tốt, bất quá tại Lạc Dương mấy ngày nay đã xảy ra không ít chuyện, sợ rằng hôm nay sẽ tạm thời bình yên, ngươi sẽ không thấy có gì khác thường đâu. Ta còn phải đi xem chậu Bạch Ngọc Mẫu Đơn của Tô Ngọc thế nào đã. Nói không chừng còn có thể cho chúng ta một số bạc không nhỏ đây.” Nói xong mỉm cười tà dị, mơ hồ ẩn chứa trong đó một sự ám muội kỳ lạ. Text được lấy tại TruyệnFULL

Điểm tâm xong, Hoa Tinh vì muốn an toàn đã kéo theo lão đạo, mang theo chúng nữ cùng Cô Ngạo, Khúc Trúc đi đến hội hoa. Dạ Phong cũng rời khỏi Mẫu Đơn các, biến mất trên đường phố nhộn nhịp của thành Lạc Dương.

Đoàn người Hoa Tinh gồm có Hoa Tinh, lão đạo, Cô Ngạo, Khúc Trúc – bốn nam nhân cùng Mai Hương Âm Vũ, Âm Nhu, Trần Lan, Thượng Quan Yến, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Đường Mộng – tám nữ nhân. Tổng cộng mười hai người, đội ngũ tương đối lớn, tuy nhiên lại âm thịnh dương suy, hơn nữa trong đó còn có năm mỹ nữ trong Bách Hoa phổ, thực sự là một tổ hợp hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đi đến hội hoa thì nơi này đã được sắp đặt rất tốt, hai trăm bốn mươi chậu hoa mẫu đơn đã được định vị chỉnh tề. Trên mười ngàn du khách đang thưởng hoa, các nữ nhân ở Lạc Dương trong trang phục quần là áo lượt cũng đều tề tựu đông đủ, nói chuyện rôm rả, chú ý đặc biệt đến hội thi này. Hiện trường có không ít mỹ nữ xinh đẹp và thiếu niên anh tuấn, tuy nhiên đoàn người của Hoa Tinh vẫn là tâm điểm hấp dẫn vô số sự ái mộ của người khác.

Hoa Tinh mang theo trên mặt một chút tà dị, mỉm cười nhìn tràng diện náo nhiệt nơi này, trong mắt hiện lên một vẻ cảnh giác. Cô Ngạo mua mười hai vé vào cổng xong thì cùng Hoa Tinh đồng thời tiến vào. Đoàn người của Hoa Tinh cũng như mọi người khác, nhàn tản thưởng thức các loại hoa mẫu đơn muôn hình muôn vẻ. Hoa Tinh đặc biệt lưu ý, xem có bao nhiêu chậu có thể so sánh với Bạch Ngọc Mẫu Đơn của Tô Ngọc.

Lặng lẽ đi dạo một vòng, Hoa Tinh đã thấy được một ít tuyệt phẩm, đó chính là ba chậu mẫu đơn. Chậu đầu tiên chính là Tam Tinh Cung Nguyệt, chủ nhân của nó vẫn chưa hề lộ diện, trông chừng ở đó vẫn là một nha hoàn áo xanh, chủ nhân dám chắc phải đến thời khắc quyết định mới xuất hiện. Chậu thứ hai chính là một chậu Tử Ngọc Đan Hoa, chủ nhân là một nữ tử xinh đẹp chừng hai mươi tuổi, nhưng không phải là người trong võ lâm. Thứ ba là một chậu Hắc Ngọc Mẫu Đơn, chủ nhân cũng là vị nữ tử, đáng tiếc là người này lại che mặt, không thể nhìn rõ mặt mũi, nhưng từ bộ dáng thì hẳn là dung nhan không kém.

Đi đến chỗ của Tô Ngọc, chúng nữ đều vây quanh thưởng thức, khiến cho vô số người để ý. Hoa Tinh mỉm cười nhìn Tô Ngọc, nói:

”Từ tình huống này suy đoán, xem ra sự cạnh tranh sẽ rất quyết liệt, bất quá như vậy cũng tốt, như vậy mới có ý nghĩa. Yên tâm đi, ta sẽ giúp muội. Buổi chiều có muốn dạo chơi với bọn huynh hay không, ta sẽ gọi người thay muội nửa ngày, cam đoan bạc thu được hôm nay sẽ hơn mấy ngày trước rất nhiều.

Tô Ngọc nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ mong chờ, nhìn Hoa Tinh, thấp giọng nói:

”Như vậy thật sao? Muội sẽ theo huynh đi chơi một phen. Hoa đại ca thực sự là tốt.

Hoa Tinh nghe vậy, vuốt nhẹ mái tóc Tô Ngọc, cười nói:

”Hoa đại ca cũng muốn cùng muội đi chơi một phen, ta sẽ cho người thay thế muội, khi đến vòng cuối cùng thì sẽ để Âm Vũ thay muội. Âm Vũ vốn không lớn hơn muội nhiều lắm, chẳng qua là ta đã dịch dung mà thôi, nếu khôi phục lại chân diện mục thì dám chắc toàn trường hội hoa sẽ chấn kinh khiếp sợ.

Tô Ngọc nghe vậy, nhìn thoáng qua Âm Vũ, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, đoạn cười nói:

”Như vậy thì rất tốt, khi đó Bạch Ngọc Mẫu Đơn của muội nhất định có thể tiến vào hàng ngũ tam cường. Hoa đại ca, hôm qua huynh không tới, không lẽ không được khỏe?

Hoa Tinh thở dài một hơi:

”Ngày hôm qua một vị bằng hữu đã rời bỏ ta mà đi, mọi người đều rất buồn bã nên không đến. Hôm nay nếu muội nhìn kỹ vẻ mặt của mọi người thì sẽ thấy vẫn còn có nét buồn bã nhàn nhạt trên mặt đầy thôi.

Tô Ngọc nhìn lướt qua mọi người, gật đầu nói:

”Xem dáng vẻ của mọi người đúng là không cao hứng lắm, trầm tĩnh hơn rất nhiều, so với những ngày trước thì khác nhau rất xa. Hoa đại ca, các người đến thành Lạc Dương rốt cuộc là vì chuyện gì? Muội cũng thường xuyên nghe người khác nhắc đến tên huynh, huynh dường như rất nổi danh đúng không?”

Hoa Tinh cười nói:

”Sau này muội sẽ biết, trong thành Lạc Dương này, ta đúng là cũng có một chút danh khí, nhưng chuyện này không quan hệ đến muội. Buổi chiều nay ta sẽ dạy muội một phương pháp luyện khí, đối với thân thể muội sẽ rất tốt, nếu siêng năng luyện tập thì muội cũng sẽ có thể giống như ta, có thể bay lượn được.”

Tô Ngọc nghe vậy cười nói:

”Tốt lắm, muội nhất định sẽ chuyên tâm học, đến lúc đó có thể giống như Hoa đại ca, tự do bay lượn.”

Lúc này người kéo đến thưởng hoa càng ngày càng đông, Hoa Tinh cũng không nói thêm nữa, dắt tay Tô Ngọc trở về cạnh chậu mẫu đơn. Hoa Tinh liếc mắt chú ý bốn phía, tất cả đều là người thưởng hoa bình thường, không hề có người trong võ lâm thì yên tâm rất nhiều, nhìn mấy mỹ nữ bên cạnh nói:

”Chiều nay ta sẽ dẫn Tô Ngọc ra bên ngoài chơi, nhân tiện có việc thương lượng, bởi vậy nơi này cần có người thay cho Tô Ngọc. Trong các nàng thì ai nguyện ý ở lại đây, nhanh nhanh báo danh để ta sắp đặt mọi chuyện.

Lời vừa nói ra, tám người bọn Mai Hương đều chăm chăm vào Hoa Tinh, tựa hồ muốn đoán xem hần nói thật được mấy phần. Thượng Quan yển là người thích sự náo nhiệt nhất, là người xung phong đầu tiên, tiếp theo Mai Hương cũng báo danh. Ám Vũ bởi vì có muội muội đến nên không mở miệng. Đường Mộng, Lãnh Như Thủy, Liên Phượng đều nhìn hai mắt Hoa Tinh, không hề mở miệng. Trần Lan là người báo danh cuối cùng.

Hoa Tinh liếc nhìn ba người báo danh. Thượng Quan Yển là nhân tuyển tốt nhất, đáng tiếc, nơi này không phải là nơi an toàn, sợ rằng sẽ có nguy hiểm. Mai Hương tuyệt đối không thể để lại nơi này, người duy nhất có thể lưu lại đây chỉ có thể là Trần Lan. Hoa Tinh cười nói:

“Tiểu Yển và Hương nhi vẫn còn mang theo bản tính trẻ con, không thể đứng đây lâu được, ta sẽ để Tiểu Tuyết thay thế Tô Ngọc ở nơi này. Một lát nữa ta sẽ nói với Thiếu Lâm tam phái một tiếng, để cho bọn họ lưu tâm chiếu cố đến Tiểu Tuyết, tin rằng sẽ không có nguy hiểm quá. Tuyển chọn đã sắp diễn ra, bây giờ chúng ta hãy đi ra ngoài chờ xem.” Nói xong không để ý đến ánh mắt ai oán của Thượng Quan Yển và Mai Hương, cùng mọi người đi ra.

Cuộc thi này rất đặc biệt, bởi vì từ rất nhiều hoa phải chọn ra ba mươi sáu chậu mẫu đơn đẹp nhất, cho nên quy định xét tuyển cũng rất nghiêm khắc. Hơn mười vị giám khảo chuyên nghiệp cẩn thận phân tích từng chút từng chút ưu điểm, nhược điểm của từng chậu từng chậu, loại bỏ hơn phân nửa số hoa tham dự, cuối cùng mới có thể chọn ra được ba mươi sáu chậu hoa mẫu đơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một lúc lâu sau, đã có có một trăm hai mươi người tham dự tự thân ôm chậu hoa của mình trở về, vẻ mặt đầy uể oải. Lúc này đã gần giữa trưa, hoa hội chủ quyết định vòng xét tuyển sẽ tiếp tục vào buổi chiều, sẽ từ một trăm hai mươi chậu chọn ra ba mươi sáu chậu. Cuộc thi càng tiến vào sâu thì càng cạnh tranh khốc liệt, nếu người tham gia không chuẩn bị sẵn tâm lý thì rất khó có thể chịu đựng được áp lực cuộc thi đả kích.

Hoa Tinh đi đến bàn công chứng tịch, mỉm cười nhìn chương môn Thiếu Lâm – Từ Vân đại sư, chương môn Vô Đang – Ngọc Chân Tử và ba người Hoa Sơn Trương Tuyết, nói:

”Đại sư, chân nhân, chương môn phụ nhân mỹ lệ, mấy hôm nay mọi người có khỏe không?”

Từ Vân đại sư cười nói:

”Rất tốt, rất tốt, mọi chuyện vẫn diễn tiến hoàn hảo, không phát sinh đại sự, nếu không thì mấy người lão nạp sẽ thật phiền toái. Hoa thiếu hiệp chỉ trong mấy ngày đã danh dương thành Lạc Dương, lão nạp càng ngày càng phải bội phục thiếu hiệp. Mời thiếu hiệp ngồi.”

Hoa Tinh đáp lời:

”Thứ cho vân bối không thể ngồi, tại hạ lúc này đang có chút việc thỉnh mời đại sư và chân nhân hỗ trợ một chút. Dưới kia có một chậu Bạch Ngọc Mẫu Đơn rất đẹp tham gia cuộc thi. Chủ nhân chậu hoa đó là bạn cũ của vân bối, chiều nay vân bối muốn mời nàng rời khỏi nơi này một chút, để lại nha hoàn của vân bối là Tiểu Tuyết tạm thời thay thế nàng. Mong rằng ba vị hỗ trợ để ý một chút, tránh cho người khác tìm đến gây phiền toái.” Nói xong mỉm cười nhìn ba người, ánh mắt dừng lại bộ ngực đầy vẻ mê hoặc của Trương Tuyết một chút, sau đó mới chịu di dời sang chỗ khác.

Ngọc Chân Tử lúc này mới mở miệng:

”Đó là việc nhỏ, Hoa thiếu hiệp yên tâm. Trưởng lão Xuất Trần của bản môn đã may mắn được thiếu hiệp ra tay cứu giúp mới có thể giữ được tính mạng, Ngọc Chân Tử xin thay mặt phái Vô Đang gửi lời cảm tạ đến Hoa thiếu hiệp đã ra tay trợ giúp.

Hoa Tinh cười nói:

”Nhắc tay nhắc chân một chút có tính là chi, chân nhân quá khiêm nhường đó thôi. Hoa Tinh xin cáo từ.” Nói xong liếc mắt nhìn Trương Tuyết, trong ánh mắt ẩn tàng một ý vị thâm bí. Trương Tuyết bất gặp ánh mắt đó, tim lập tức đập mạnh, tư tưởng rung động, thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại như trước.

Nhìn theo bóng dáng Hoa Tinh đang khuất dần, ánh mắt Trương Tuyết lộ ra vẻ mê mẩn. Có lẽ hần không giống thường nhân, đáng tiếc, có một số việc ta không thể nào chủ động được, đoạn mở miệng nói:

“Hoa Tinh không phải là người tầm thường, là một nhân vật hiếm thấy trong thiên hạ. Đại sư và chân nhân có nghĩ như vậy không?” Quay sang nhìn hai người, chỉ thấy Từ Vân và Ngọc Chân Tử đều gật đầu. Bà cũng không nói nữa, chỉ im lặng, trầm tư suy nghĩ.

Hoa Tinh để Trần Lan ở lại hội hoa, mang theo Tô Ngọc và những người khác rời khỏi, trở lại Mẫu Đơn các. Cô Ngạo gọi hạ nhân chuẩn bị bữa trưa, Hoa Tinh dẫn theo Tô Ngọc về phòng mình. Sau khi đóng cửa, Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc nói:

”Bây giờ muội ngồi trên giường, làm theo lời ta, ta sẽ truyền uội khẩu quyết một đoạn nội công tâm pháp, muội cần phải nhớ kỹ là không được truyền cho bất cứ kẻ nào. Cho dù là những người bên cạnh ta cũng không được truyền, hiểu không? Một khi muội học xong thì có thể gảy được hết đoạn thủ cầm mà mẹ muội đã dạy uội.

Tô Ngọc nghe vậy, trong mắt hiện lên quang mang kỳ lạ, lẳng lặng ngồi trên giường Hoa Tinh, vẻ mặt hơi bẽn lẽn. Hoa Tinh ngồi bên giường nhẹ giọng nói:

”Muội ngồi xếp bằng, lòng bàn tay lật ngửa lên, lòng bàn chân ngửa lên, ngửa đầu lên. Đây chính là ngũ tâm hướng thiên, ngồi được như vậy rồi thì phải thanh trừ hết tạp niệm, tựa như trạng thái trong lúc ngủ. Muội không cần suy nghĩ gì hết, mọi chuyện để ta, sẽ nhanh chóng hoàn tất.

Tô Ngọc rất thông minh, nàng rất nhanh chóng thực hiện đúng theo lời hắc nói. Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc nhắm mắt tĩnh tọa, ánh mắt lóe lên, chưởng tâm tỏa ra một làn khí thể màu xanh, chậm rãi đặt lên lưng Tô Ngọc. Một cỗ chân khí mạnh mẽ nhưng nhu hòa rót vào kinh mạch toàn thân nàng. Sau một canh giờ, Hoa Tinh mới thu tay lại, thở phào một hơi, giờ phút này hắc cũng không biết là việc làm của hắc là đúng hay sai, đành quên đi, tùy theo duyên phận.

Tô Ngọc tỉnh lại, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cả người thoải mái, hơn nữa còn cảm thấy một cảm giác sung sướng luân chuyển trong lòng. Nàng quay sang, chỉ thấy Hoa Tinh đang mỉm cười nhìn mình. Tô Ngọc mặt đỏ ửng, nhỏ nhỏ nói:

“Hoa đại ca, muội cảm thấy rất thoải mái, thân thể như ẩn chứa kinh lực, thật là kỳ lạ. Đây chính là võ công ư? Thần kỳ thật, huynh nói dạy muội khẩu quyết tâm pháp, bây giờ bắt đầu dạy sao?” Nói xong chớp mắt nhìn Hoa Tinh, mắt to long lánh, trong veo như làn thu thủy, khiến cho người ta như say như túy.

Hoa Tinh cười nói:

”Tốt rồi, bây giờ ta sẽ dạy uội. Thật ra ta đã truyền vào cơ thể muội một ít nội công, bây giờ muội chỉ cần học cách vận dụng là được. Nếu vận dụng thành công thì có thể sánh với người học võ trong mười năm. Nội công tâm pháp mà ta truyền uội gọi là Bách Nhu Thần Công. Lúc này trong cơ thể muội đã có tám phần chân khí của Bách Nhu Thần Công. Chỉ cần muội hiểu được cách vận dụng thì tin chắc chưa đến một năm đã đạt đến tầng thứ mười Bách Nhu Thần Công. Khi đó muội có thể dễ dàng tấu hết khúc nhạc mà mẫu thân muội đã lưu lại. Bây giờ ta sẽ truyền uội khẩu quyết tâm pháp, muội phải nhớ kỹ.

Nửa canh giờ sau Hoa Tinh mới hoàn thành nhiệm vụ truyền khẩu quyết cho Tô Ngọc.

Hai người rời khỏi phòng, Hoa Tinh trên mặt mang theo một nụ cười bí hiểm, đưa Tô Ngọc cùng đi ăn cơm. Lúc này mọi người đã ăn xong, chỉ nhìn hai người ăn. Ăn xong, Hoa Tinh cười nói:

“Chiều nay chúng ta sẽ đi dạo, thưởng cảnh phồn hoa của Lạc Dương.” Tất cả mọi người đều đồng ý, đặc biệt là Thượng Quan Yến và Mai Hương, hai người này tuyệt đối yêu thích việc đi chơi, thích những nơi náo nhiệt.

Đoàn người rời khỏi Mẫu Đơn các, chậm rãi bước trên đường. Thượng Quan Yến và Mai Hương là hai người háo hức nhất, luôn đi trước. Cô Ngạo cũng vì thế mà phải cong đuôi theo sát hai nàng để bảo vệ. Thành Lạc Dương vì tranh giành hộp gấm nên thế lực của các đại bang phái đều tổn thất thảm trọng, giờ phút này các thế lực đều bề quan tọa cảng, đóng cửa không ra, khiến cho thành Lạc Dương nhất thời trở nên thanh tĩnh hơn rất nhiều, ngoài đường đều là dân chúng bản địa, rất ít thấy các nhân sĩ võ lâm.

Đoàn người Hoa Tinh từ trong thành đi về phía đông, sau đó đi một vòng quanh thành Lạc Dương, chậm rãi xem xét phong thổ nhân tình, lịch sử văn hóa của Lạc Dương. Dọc đường đi, Tô Ngọc bám sát cùng một

chỗ với Hoa Tinh, cười cười nói nói, cao hứng cực kỳ. Tô Ngọc văn chương Phi phàm, tuyệt đối có thể sánh với đại học sĩ, đối với phong thổ nhân tình Lạc Dương đều có thể giải thích rõ ràng cho Hoa Tinh hiểu.

Hoa Tinh vẫn mỉm cười nghe nàng nói, thỉnh thoảng lại gật đầu, tuy nhiên hai mắt lại chú ý đến động tĩnh ở bốn phía. Dù sao thì tổ chức Âm Ưng vẫn chưa tiêu diệt được, bởi vậy khi xuất môn ra ngoài đều phải chú ý cẩn thận. Hôm nay Hoa Tinh không hề phát hiện ra người của Âm Ưng nhưng lại nhìn thấy một người đã từng gặp ở hoa hội. Người này chính là một thiếu niên mặc trang phục vải gai mỏng, tay cầm chiết phiến, mỗi khi xòe chiết phiến thì thấy trên cây quạt có hình một đóa Đại Hồng Mẫu Đơn. Thiếu niên này có dáng vẻ hết sức thần bí, cho đến lúc này thư viện vẫn chưa thu thập được tin tức nào của hắn.

Thiếu niên vẻ mặt tươi cười từ một hẻm nhỏ bước ra khiến Hoa Tinh chú ý. Hoa Tinh khẽ hỏi Âm Vũ:

”Tiểu Vũ, có thấy gã thiếu niên tay cầm chiết phiến kia không? Muội lập tức theo hắn điều tra xem sao. Âm Nhu đi theo ta sẽ không sao. Nhớ cẩn thận nhé, có nguy hiểm thì lập tức thoái lui, không cần phải nóng lòng.

Âm Vũ nhìn theo thân ảnh đã đi xa của thiếu niên, nhanh chóng đuổi theo. Âm Nhu nhìn Hoa Tinh hỏi:

”Tỷ tỷ sẽ không sao chứ? Sao huynh không gọi người khác đi?” Rõ ràng là Âm Nhu cảm thấy khó hiểu và bất bình, nghi hoặc không thôi.

Hoa Tinh mỉm cười, dắt tay nàng đi cùng mình và Tô Ngọc, cười nói:

”Yên tâm, tỷ tỷ của muội rất lợi hại, không có nguy hiểm đâu. Sở dĩ ta bảo tỷ tỷ muội đi là vì tỷ tỷ của muội có kinh nghiệm phong phú nhất, người khác không thể nào sánh bằng. Chúng ta cứ thông thả chờ tin tốt lành của tỷ tỷ muội mang về. Phía trước có rất nhiều nơi náo nhiệt, sâm uất, muội có muốn mua gì thì nói, ta sẽ mua uội, có được không?” Nói xong nhìn nàng hấp háy hai mắt, vẻ mặt buồn cười vô cùng.

Âm Nhu nhìn Hoa Tinh, nhe răng cười khúc khích, nói:

”Được, cái này là chính huynh nói đấy nhé. Lát nữa muội sẽ mua thật nhiều thứ, huynh sẽ phải mua uội thật nhiều trang phục, trang sức mới. doc truyện tại . Ôi! Thích thật đấy.” Âm Nhu vui vẻ cười nói, dáng vẻ giống hệt một tiểu cô nương.

Hoa Tinh thấy nàng vui vẻ, gật đầu:

”Tốt lắm, cứ mua, ta sẽ xách uội, nhớ là đừng quên mua cho tỷ tỷ của muội nữa. Nào, chúng ta tiếp tục lên đường.” Vừa nói xong thì nghe Thượng Quan Yến từ phía trước lớn tiếng gọi:

”Mau đến đây xem, có người thật đáng thương đây này, sao không có ai giúp.” Hoa Tinh nghe gọi, vội kéo nhị nữ cùng ba người Đường Mộng tiến nhanh lên phía trước, đến bên cạnh Thượng Quan Yến và Mai Hương.

Trên mặt đất có một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, toàn thân đầy máu, đang trong tình trạng hấp hối, nhưng ánh mắt vẫn hiện rõ vẻ không cam lòng chịu chết. Chung quanh có rất đông người đứng xem, nhưng không ai ra tay cứu giúp, có lẽ họ không muốn, cho dù có muốn thì cũng không có khả năng.

Thiếu nữ toàn thân đầy máu, vết thương trên đùi không ngừng ứa máu nhưng hai mắt vẫn kiên cường nhìn về phía xa, tay phải cố gắng với về phía trước, tựa hồ muốn nắm bắt thứ gì đó, đáng tiếc là nàng ta không thể nào đạt được. Thượng Quan Yến và Mai Hương nhìn thấy tình trạng đáng thương của thiếu nữ đều cảm thấy bất nhẫn, thương xót. Mai Hương kéo ống tay áo Hoa Tinh lắc lắc, thanh âm đầy vẻ bi thiết nói:

”Huynh xem có thể giúp được nàng ta hay không? Mắt nàng vẫn nhìn về phía xa tựa như vẫn còn nuôi tiếc điều gì đó, huynh mau giúp nàng ta được không?”

Hoa Tinh nhìn thiếu nữ đang hấp hối, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Nếu là một thiếu nữ bình thường lâm vào tình huống này thì đã sớm mất mạng từ lâu, người này nhờ thứ gì mà có thể cầm cự được lâu như vậy? Có lẽ chuyện này còn ẩn chứa một bí mật không muốn người khác biết.

Hoa Tinh buông tay Âm Nhu và Tô Ngọc, đi đến trước mặt thiếu nữ, ngồi xuống nhìn vào mắt nàng, đoạn thở dài một tiếng. Sau đó khẽ đưa song thủ lên, tay trái xuất hiện một đạo chân khí đỏ sậm, dần dần hình thành một cái lồng khí, tay phải ngưng kết thành một đạo chân khí sáng bạc. Một tả một hữu đồng thời

xuất hiện hai loại chân khí bất đồng về màu sắc lẫn tính chất. Hai mắt hần bắn ra quang hoa, song thủ đồng thời áp vào thân thể thiếu nữ, hình thành một không gian dày đặc chân khí bao trùm lên thiếu nữ, cảnh tượng quý dị vô cùng.

Mọi người xung quanh đều trợn mắt, há hốc mồm nhìn Hoa Tinh. Cảnh tượng này trước nay bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy, nhìn Hoa Tinh như nhìn một vị tiên hạ phàm, nét mặt tôn kính vô cùng. Đám người Mai Hương, kể cả lão đạo cũng chăm chú nhìn Hoa Tinh, riêng Cô Ngạo thì cẩn thận chú ý xung quanh, sẵn sàng ra tay bảo vệ cho Hoa Tinh.

Thiếu nữ trên mặt đất nhìn Hoa Tinh, ánh mắt khẽ rung lên, tựa hồ muốn nói điều gì đó, tuy nhiên miệng hơi hé thì máu tươi đã trào ra, không thể phát ra thanh âm. Quan sát tình huống thì dường như thiếu nữ cố gắng duy trì sự thanh tỉnh là để trước khi chết có thể nói ra bí mật trong lòng, nhưng trong tình trạng này thì không thể nào thực hiện được, chỉ có thể ngưng thần dùng ánh mắt nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt vừa sầu thảm vừa bất bình, như muốn oán trách lão thiên vô tình.

Lúc này Hoa Tinh lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

”Ta đã cố gắng hết sức để giúp cô, phần còn lại chỉ có thể phó thác cho số phận. Nếu chiếu theo thảm trạng của cô thì đúng ra đã phải chết từ lâu, nhưng bởi vì trong lòng cô còn có oán hận cực điểm nên mới có thể cầm cự được đến lúc này. Có lẽ cô vẫn còn chuyện khiến cho chết không thể nhắm mắt, đáng tiếc, ta bây giờ cũng không có cách nào có thể giúp được cô nữa.

Thiếu nữ tựa hồ hiểu được lời Hoa Tinh nói, trước khi chết cố dùng chút khí lực cuối cùng, mở miệng thốt ra mấy chữ, thanh âm mỏng mảnh như tơ:

”Ác ma, con ta, Thiên Anh Huyết...” Chỉ nói được đến đây thì khí tuyệt vong mạng, trước khi chết hai mắt vẫn mở to, nàng ta chết nhưng không hề cam lòng.

Hoa Tinh thở dài nói:

”Hy vọng ta có thể giải được câu nói cuối cùng của cô, hoàn thành cho cô tâm nguyện này. Cuộc đời của cô mặc dù không được thanh thản nhưng ta vẫn hy vọng cô có thể nhắm mắt lại, thanh thoi rời bỏ cõi thế tục.” Nói xong quay người lại, ánh mắt đầy vẻ ưu sầu.

Trên đường đi, Tô Ngọc và Âm Nhu đều im lặng nắm lấy tay Hoa Tinh, hai người đều nhìn thấy hần đang có tâm sự trong lòng, nhưng hỏi thế nào hần cũng không nói. Lão đạo nhìn vẻ mặt âm trầm của Hoa Tinh, bèn hỏi:

”Hoa tiểu tử, người làm sao thế? Từ khi ta gặp người đến nay cũng chưa từng thấy vẻ mặt của người như lúc này. Rốt cuộc thiếu nữ kia trước khi chết nói bảy chữ đó ẩn giấu chuyện gì vậy? Sao người không nói ra ọi người biết?

Hoa Tinh vẫn lạnh lùng, dôi ánh mắt về phương xa, chậm rãi nói:

”Cô Ngạo, lập tức truyền lệnh của ta cho người của thư viện biết, lập tức ngừng mọi hành động đang tiến hành lại, thông tri cho tổng viện ở Nam Kinh phải dùng tất cả lực lượng điều tra cho ta biết địa phương nào trong ba tháng vừa qua xảy ra việc mất tích trẻ con nhiều nhất, sau đó lập tức báo lại cho ta.” Hoa Tinh nói xong hai mắt bắn ra hàn quang lạnh lẽo khiến ọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Cô Ngạo sắc mặt đại biến, từ lúc hần theo Hoa Tinh cho đến nay, đây là lần đầu tiên Hoa Tinh ra lệnh cho hần, hơn nữa trong mệnh lệnh còn nhấn mạnh thư viện phải dừng tất cả các việc khác lại, tập trung điều tra việc hài nhi mất tích. Từ đó có thể thấy được chuyện này hết sức nghiêm trọng. Những người khác nghe Hoa Tinh nói thì càng hoảng sợ, lần đầu tiên cảm nhận được từ thân thể Hoa Tinh toát ra hàn khí lạnh lẽo, lạnh buốt đến tận tâm linh của người khác.

Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra, Hoa Tinh tại sao lại có phản ứng mãnh liệt, yêu cầu Phương Hoàng thư viện đình chỉ hết mọi hành động khác chỉ để tập trung điều tra việc này?

Nhìn thoáng qua mọi người, Hoa Tinh khôi phục lại vẻ thản nhiên thường ngày, từ tốn nói:

”Không cần hỏi tại sao, tương lai mọi người sẽ hiểu. Không nghĩ ra chuyện đi dạo Lạc Dương lần này lại mang lại cho ta không ít chuyện. Có lẽ ta sẽ không thể dễ dàng rời khỏi nơi này. Được, để xem lần ai có

thể nắm giữ được số mệnh.” Nói xong chậm rãi bước đi, để lại lão Đạo, Liên Phượng, Đường Mộng, Lãnh Như Thủy, Thương Quan Yên, Mai Hương, Khúc Trúc ngẩn ngơ chôn chân tại chỗ. Bảy người kinh ngạc vô cùng, không hiểu chuyện gì lại có thể làm cho Hoa Tinh sợ hãi như vậy, trước nay chưa từng thấy hần như thế. Có lẽ thiên hạ vô lâm đã chuẩn bị rơi vào một trận tình phong huyết vũ chẳng?

118. Chương 118: Dạ Thải Liên Phượng

Trở về Mẫu Đơn các cũng là lúc bầu trời đã tối sẫm lại. Lúc này Âm Vũ và Trần Lan cũng đều đã trở về, hai nàng ở tiểu đình chờ đoàn người Hoa Tinh về, ngoài ra Dạ Phong cũng chờ ở đó.

Ngay khi ba người vừa trông thấy Hoa Tinh thì đều nhận ra thần sắc của Hoa Tinh đã thay đổi, tựa hồ như đã xảy ra chuyện. Chờ khi mọi người đều đã tề tựu xong, Âm Vũ cất tiếng hỏi:

“Công tử, nhìn dáng vẻ của người, có đúng là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Hoa Tinh thở dài một hơi, không trả lời. Mai Hương bèn đem mọi chuyện xảy ra lúc chiều thuật lại cho ba người Âm Vũ nghe.

Hoa Tinh chờ Mai Hương nói xong mới cất lời:

”Tiểu Vũ, muội có tìm được tin tức nào hay không? Điểm dừng chân của gã thiếu niên đó là nơi nào?”

Âm Vũ hạ thấp giọng trả lời:

”Không được, gã thiếu niên đó không phải là thường nhân. Muội theo dõi hần được nửa ngày thì bị hần phát hiện, bất quá không xảy ra giao thủ, chỉ nhanh chóng cắt bỏ sự đeo bám của muội. Muội đoán rằng hần rất có thể là một nhân vật cấp cao của Tụ Hoa Cung, đóa hoa mẫu đơn trên chiết phiết của hần kỳ thực đã ám chỉ một chút về điều này, công tử nghĩ sao?”

Hoa Tinh nghe vậy, gật đầu nói:

”Muội suy đoán như vậy cũng rất có đạo lý, hiện nay các thế lực lớn ở Lạc Dương chúng ta đều đã rõ ràng, chỉ có Tụ Hoa Cung là chưa xuất đầu lộ diện. Gã thiếu niên đó xuất hiện ở hội hoa đã nói lên hần nhất định có mục đích nào đó, nhưng hiện tại hần chưa hành động, tạm thời không cần để ý đến. Nhưng chuyện này quan hệ đến không ít tỷ muội chúng ta, bởi vậy ta sẽ không trực tiếp tham dự nhưng cần phải đem hành tung của Tụ Hoa Cung nói cho Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn biết, để bọn họ giải quyết. Dù sao thì bọn họ cũng là đại phái của Trung Nguyên nên phải có nhiệm vụ xử lý chuyện này. Nếu như họ không cách nào giải quyết địch nhân thì khi đó ta sẽ tự thân hành động.”

Lúc này nhóm người của chúng ta chính là mục tiêu rất lớn của các thế lực khác, ta vì muốn bảo đảm sự an toàn ọi người nên nhiều lúc cũng không dám tách rời khỏi mọi người, sợ chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Hành tẩu trên vô lâm phải nhớ kỹ một điều: phải rất cẩn thận. Cho nên ta không dám khinh thường, hy vọng mọi người sẽ nghe lời của ta một chút. Dù sao thì trong thành Lạc Dương lúc này có không ít nhân vật có thực lực Thiên bang, nếu mọi người gặp phải thì sợ rằng một chút lực lượng phản kháng cũng không có. Bởi vậy mọi người nên nhớ kỹ, thận trọng ở gần ta một chút.” Đoạn quay sang nhìn Trần Lan hỏi:

”Cuộc thi ở hoa hội hôm nay có kết quả như thế nào?”

Trần Lan nói:

”Cuộc thi buổi chiều nay diễn ra hết sức đặc biệt, cạnh tranh rất quyết liệt, từ một trăm hai mươi bốn chậu mẫu đơn chỉ còn một nửa, sáu mươi chậu còn lại được mười vị giám khảo đồng lòng nhất trí chọn ra mười hai chậu, trong số bốn mươi tám chậu còn lại loại đi một nửa, cộng thêm mười hai chậu đặc sắc trước đó là ba mươi sáu chậu, sẽ tranh đua với nhau vào ngày một. Chậu Bạch Ngọc Mẫu Đơn của Tô cô nương là một trong mười hai chậu được cả mười vị giám khảo thông qua. Hôm nay cũng thu được hai vạn bảy ngàn lượng bạc từ tay người thưởng hoa, thật là đại lợi! Ta cũng đã ghi danh người tham gia của Bạch Ngọc Mẫu Đơn là Tiểu Vũ, công tử nghĩ sao?”

Hoa Tinh nhìn Trần Lan, đoạn mỉm cười nói:

“Không sai, ta cũng đã định để Tiểu Vũ tham gia vòng đấu cuối cùng, cam đoan khi đó sẽ làm chúng nhân chấn động, lúc đó mới có ý nghĩa, haha.” Nói đến đây Hoa Tinh mới khôi phục lại được dáng vẻ ngày thường, mọi người thấy vậy cũng nhin không được, cười xòa.

Sau khi ăn cơm tối, Hoa Tinh vẫn an giấc mỹ nữ. Trong tiểu đình lúc này có Dạ Phong, Cô Ngạo và lão đạo đang ngồi. Lão đạo nói:

”Trong lòng Hoa Tinh lúc này dám chắc có một bí mật, đáng tiếc là ta không thể nào nghĩ ra. Không biết bảy chữ mà thiếu nữ trước khi chết nói với hần hàm chứa bí mật kinh khủng gì mà có thể khiến cho tên tiểu tử dám ba hoa sẽ khiến cho thiên hạ cúi đầu – Hoa Tinh khiếp sợ như vậy! Ta đã suy nghĩ kỹ nhưng vẫn không ra chút manh mối nào.

Cô Ngạo lắc đầu:

”Công tử làm việc luôn nắm chắc mười phần trong tay, có lẽ lúc này công tử không muốn nói ra là vì trong lòng cũng chưa chắc chắn lắm, lại sợ nói ra sẽ khiến mọi người lo lắng. Mà nghĩ kỹ đi, nếu công tử cũng không giải quyết được chuyện này thì chúng ta có thể giải quyết được sao? Từ ngữ khí của công tử thì có thể đoán rằng người đã rất sợ hãi, bất quá trong lòng vẫn có sự tự tin như trước.

Dạ Phong nhìn vàng trắng trên trời, khẽ nói:

”Cho đến lúc này, ta vẫn chưa thể nhìn ra được cảnh giới cuối cùng của võ công Hoa Tinh. Hần rốt cuộc còn có bao nhiêu tuyệt kỹ chưa thi triển? Trong chúng ta cũng không ai biết được thân phận của hần. Tuy nhiên ta có một loại trực giác cho biết hần tuyệt không phải là một nhân vật đơn giản, cứ xem vẻ mặt của hần mỗi khi lâm trận thì biết hần luôn tự tin như thể mọi thứ trong thiên hạ đều nằm trong tay hần, tựa như trên đời này không ai có thể uy hiếp được hần, cứ như người từ trên trời rơi xuống mang theo khí thế quân lâm thiên hạ, ngạo thế vô vật.

Cô Ngạo và lão đạo nghe vậy cũng gật đầu đồng cảm. Dạ Phong nói tiếp:

”Hoa Tinh rất tà dị, luôn khiến cho người ta có cảm giác rất khó nắm bắt. Đối với nữ nhân xinh đẹp thì hần luôn tỏ ra quan tâm vô cùng, đối với địch nhân thì hần lại tàn nhẫn vô song, thủ đoạn cực kỳ bá đạo, khiến ọi người đều kinh tâm. Đối với bằng hữu, mặc dù hần không tốt như nữ nhân nhưng cũng rất chân thành. Đó chính là những đặc điểm hấp dẫn của Hoa Tinh, vì thế có rất nhiều nữ nhân biết rõ bên cạnh hần đã có vô số bóng hồng nhưng vẫn rơi vào vòng tình của hần.

Lão đạo cười nói:

“Dạ Phong đúng là tri kỷ của Hoa Tinh, liếc mắt một cái đã nhìn thấy được con người của Hoa Tinh. Nhưng mà rốt cuộc người định đi theo Hoa Tinh hay là vẫn theo con đường trước kia của người? Thật ra, lão đạo nghĩ người nên đem chuyện trong lòng nói ra với hần, có thể hần sẽ giúp người giải quyết nhanh hơn rất nhiều.” Lão đạo nhìn Dạ Phong, ánh mắt lộ ra thần sắc thông cảm với hần.

Dạ Phong ngẩn người một lát, sau đó nói:

”Ta đang ưu tư về chuyện này, không nghĩ ra lão có thể nhìn thấu được tâm can ta. Thôi được, để vài ngày nữa xem sao, nếu thật sự cần Hoa Tinh hỗ trợ thì ta sẽ nói ra. Dù sao thì trong lòng ta, hần cũng là bằng hữu tốt.

Cô Ngạo vỗ vai Dạ Phong, gật đầu nói:

”Hoan nghênh người gia nhập với ta, bên cạnh công tử có quá nhiều nữ nhân, một mình ta chỉ sợ bảo vệ không xuể, nếu có thêm người gia nhập thì thực lực sẽ được tăng lên nhiều lắm. Theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, nếu võ lâm đại loạn thì chỉ có thể đi theo công tử là an toàn nhất.” Dạ Phong nhìn Cô Ngạo, trong lòng chợt xuất hiện một cảm giác ấm áp.

Hoa Tinh chậm rãi đi vào phòng nằm lên giường, suy nghĩ đến những nữ nhân bên cạnh hần. Lúc này những bóng hồng bên cạnh hần có đến mười người, trong đó danh phận đã được định liệu gồm có Âm Vũ, Trần Lan, Mai Hương, Tô Ngọc. Đường Mộng cũng gần gia nhập vào nhóm bốn người trên. Còn lại Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Âm Nhu – tam nữ này cũng đều có hy vọng rất lớn. Chỉ có Thượng Quan Yển là không có hy vọng. Bên cạnh đó còn có Diêu Ngọc Anh, Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai của thư viện, hai

người này có quan hệ mật thiết với hắn, cũng xem là nữ nhân của hắn. Lúc này ở thành Lạc Dương, bên cạnh hắn có đến mười mỹ nữ, cảm giác thật hưng phấn nhưng cũng có phần cảm thấy khó chịu vì không thể tiêu thụ hết được. Đáng tiếc là Hoa Tinh tính toán thế nào mà lại quên đi mất đôi tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý. Hai người này đối với Hoa Tinh tuyệt đối không thể tách rời.

Phụ nữ nhiều cũng rất phiền toái, lúc này Hoa Tinh mới thấu hiểu được đạo lý mà đại sư phụ đã dạy cho hắn. Loại phúc khí được cùng giường với nhiều mỹ nhân không phải ai cũng có thể hưởng thụ được. Nếu người chiếm được các nàng thì cũng đồng nghĩa với việc người phải nỗ lực hơn rất nhiều, trên đời này không có chuyện nào là không phải trả giá, đặc biệt là trong tình yêu. Tình yêu là một thứ mà so với đạo kiếm còn sắc bén hơn rất nhiều, nếu không cẩn thận sẽ dễ thương người khác, hoặc gây tổn thương đến bản thân mình.

Đứng dậy, Hoa Tinh rời khỏi phòng, đi đến phòng Liên Phượng. Khuôn mặt hắn lúc này mang theo một thần sắc kỳ dị. Sư phụ hắn đã nói muốn được vui vẻ thì hết thảy đều phải hành sự tùy tâm? Nếu muốn có được nàng thì phải cố gắng, nếu không thì không thể nào dễ dàng có được. Liên Phượng không phải là một nữ nhân ngây thơ nữa, không cần dùng tâm kế, phải dùng mặt dày mới được.

Hoa Tinh mỉm cười, khẽ gõ cửa. Liên Phượng nhanh chóng mở cửa, nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ run sợ, không cho Hoa Tinh bước vào. Nàng sợ rằng mình sẽ không thể kiềm chế được bản thân, bèn nói:

”Sao không nghỉ ngơi sớm một chút hoặc đi thăm các người khác mà lại chạy đến gặp tỷ tỷ làm chi? Mau về đi.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

”Đặc biệt đến đây thăm tỷ tỷ không được sao? Sao lại giữ chặt cửa không cho đệ vào thế?” Nói xong thân thể khẽ nhích sát đến trước mặt Liên Phượng, vẻ mặt thản nhiên như không.

Liên Phượng trong mắt hiện ra vẻ kinh hãi, tựa hồ mình bạch được chuyện gì, khẽ nghiêng người sang để Hoa Tinh tiến vào phòng. Liên Phượng đóng cửa, vừa mới định chuyển thân thì đã bị Hoa Tinh ôm lấy, trống ngực đập thình thịch, ngữ khí vô thức kêu lên:

”Hoa đệ, ngươi muốn làm gì? Đừng, mau buông ta ra, ngươi làm sao thế?”

Hoa Tinh ôm chặt lấy hông nàng, hai tay cảm thụ sự mềm mại ở hông, đầu dí sát vào mặt nàng, dán vào cửa. Môi hai người cách nhau chưa đến ba tấc. Hai mắt Hoa Tinh chợt lóe ra một ánh sáng màu đen tà dị, dịu dàng cười nói: mới nhất ở truyện/y/y

”Tỷ tỷ thật là thơm, thân thể tỷ tỷ thật là mềm mại, đệ đã ôm lấy thì không thể buông tay ra, tỷ nói làm thế nào bây giờ? Tỷ tỷ có đúng là không cam chịu, muốn đệ phải tự thân vận động đúng không? Hì hì.” Nói xong lập tức đưa môi áp sát dung nhan xinh đẹp của Liên Phượng.

Liên Phượng cố gắng lắm mới có thể thốt ra lời:

”Hoa Tinh, ngươi không thể đối đãi với tỷ tỷ như vậy, chúng ta không thể..” Ánh sáng màu đen trong mắt Hoa Tinh lại lóe lên, cười nói:

”Tại sao tỷ tỷ không dám đối mặt với chính mình? Tại sao chúng ta lại không thể? Đệ sẽ giữ lấy tỷ tỷ, tỷ có thể cự tuyệt ư? Tỷ sẽ không làm vậy đúng không?” Dứt lời, khẽ hôn lên đôi môi anh đào của nàng, không cho nàng có cơ hội nói chuyện.

Thân thể Liên Phượng cứng đờ, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, nhưng lại không cách nào thốt ra tiếng. Hoa Tinh thừa dịp nàng mở miệng, đưa lưỡi tiến vào trong miệng nàng, tận tình nhấm nháp hương vị ngọt ngào. doc truyện tại . Lưỡi Hoa Tinh không ngừng truy đuổi theo lưỡi nàng, không ngừng áp sát đối phương, khiến cho Liên Phượng dần dần chìm vào một nụ hôn thật sự.

Trong lòng Liên Phượng khẽ xuất hiện một cảm giác rung động, thầm nghĩ bản thân nàng có lẽ không thể chạy thoát khỏi số mệnh, cho nên lúc này đã hoàn toàn bị mị lực của Hoa Tinh mê hoặc. Hắn chỉ cần dùng một chút khí lực đã khiến nàng vô phương giãy giụa, đó chẳng phải là minh chứng cho suy nghĩ của nàng ư? Nếu đối lại là nam nhân khác thì nàng tuyệt đối không để cho đối phương có cơ hội tiếp cận thân thể

mình, chỉ có Hoa Tinh, chỉ có hấn là khiến cho nàng - tuy biết rõ hấn không có ý tốt, nhưng lại không cách nào cự tuyệt được. Có lẽ đây là tình yêu?

Hoa Tinh lộ ra vẻ đắc ý, hai tay bắt đầu điều động thân thể Liên Phượng, chậm rãi đi đến bên giường, đặt nàng lên. Liên Phượng cố gắng di dời đôi môi, ánh mắt đầy phức tạp nhìn hấn, không phản kháng, không giãy giụa. Hoa Tinh lẳng lẳng ôm nàng nằm xuống, không hề vội vã.

Hoa Tinh cười nói:

“Đôi môi của tỷ tỷ vừa ngọt ngào vừa nhu nhuyễn, mê người vô cùng, hắc hắc, đệ vẫn muốn, tỷ tỷ để đệ hôn một chút nhé.” Nói xong lại áp môi vào miệng nàng. Liên Phượng mặc dù biết hấn dùng lời ngọt ngào nhưng trong lòng vẫn xuất hiện cảm giác vui mừng. Có lẽ đây là bản tính chung của nữ nhân!

Về mặt Liên Phượng lúc này đầy phức tạp, khẽ đẩy hấn ra, nói:

“Người thật là bại hoại, có ý xấu với tỷ tỷ, không lẽ người không nghĩ đến tuổi tác của hai ta cách biệt rất nhiều sao? Nếu tiếp tục sẽ bị người khác chê cười đấy.”

Hoa Tinh đáp lời:

”Tỷ tỷ chỉ lớn hơn đệ vài tuổi, có gì là quan trọng. Để đệ nói cho tỷ nghe một bí mật. Y Thánh Liễu Vô Song, người được xếp thứ hai trên Thiên Tiên phổ hai mươi năm trước cũng là thê tử của đệ. Nếu đúng theo lời tỷ nói thì đệ làm sao cưới được nữ nhân xinh đẹp đó? Tỷ tỷ không trốn tránh được cả đời đâu, từ lúc đệ gặp tỷ thì định mệnh của hai ta nhất định đã được an bài như vậy.

Liên Phượng nhìn hấn, than nhẹ một tiếng, khẽ nói:

“Nếu người đã cưới được nữ nhân tuyệt sắc như Liễu Vô Song thì cần gì phải để ý, trêu chọc một người như tỷ tỷ chứ? Người...chao ôi, ta cũng không biết nói sao nữa.”

Hoa Tinh đắm đuối nhìn nàng, ánh mắt lộ ra vẻ quan tâm đầy nhu tình, dịu dàng nói:

“Tỷ tỷ sai rồi, đệ thực sự thích tỷ, đó là một loại trực giác, là vận mệnh. Cả đời đệ có lẽ sẽ có vô số nữ nhân nhưng đệ đều quý trọng tất cả, kể cả tỷ tỷ. Có lẽ tình yêu của đệ không hoàn chỉnh nhưng trong tim đệ vĩnh viễn có một nơi dành cho tỷ. Nếu đồng ý, tỷ sẽ là kiều thê trọn đời của Hoa Tinh, tỷ tỷ có đồng ý không?” Nói xong hôn lên đôi môi đỏ mọng, lại một lần nữa triển miên trong cảm giác ngọt ngào.

Liên Phượng nhìn hấn, khẽ hít một hơi, nhắm mắt lại. Hoa Tinh nhìn nàng, khuôn mặt lộ ra vẻ đắc ý, khả khà, coi như đã thuận lợi. Kỳ thật chuyện diễn ra thuận lợi như vậy có quan hệ rất lớn với Hắc Ngọc Ma Liên trong thân thể Hoa Tinh, bên cạnh đó ngoại hình anh tuấn tà dị của hấn cũng là mấu chốt cực kỳ quan trọng. Liên Phượng gần gũi với hấn một lúc đã hít lấy khí tức thần bí của Hắc Ngọc Ma Liên, vì vậy sinh ra cảm giác thân thiết với hấn, không chống cự lại khi hấn tiếp cận. Chính vì thế mà Hoa Tinh mới có thể thuận lợi đoạt được thân thể của Liên Phượng.

Hữu thủ Hoa Tinh nhẹ nhàng xoa nắn trên ngực nàng, chậm rãi cảm thụ độ mềm mại như bông của da thịt. Cảm giác khi chạm đến ngực Liên Phượng chính là ngực nàng không phải quá lớn nhưng độ đàn hồi lại rất cao, hữu chưởng xoa bóp cảm nhận được rất rõ điều này. Thân thể Liên Phượng run lên, nhất thời mở mắt, ánh mắt hiện rõ vẻ thẹn thùng, vẻ mặt như muốn cầu xin tha thứ. Đáng tiếc, Hoa Tinh đang cảm nhận ngọc trong tay, tận tình hưởng thụ, làm thế nào có thể buông tay?

Hoa Tinh liếm mép cười nói:

“Tỷ tỷ rất đẹp, rất mềm mại, vuốt ve rất thoải mái, thực sự đệ không thể buông tay được.” Liên Phượng nghe hấn nói, xấu hổ nhắm mắt lại, không dám nhìn song hữu hấn đang chuyển động xuống phía dưới.

Ngoài cửa sổ là trăng thanh gió mát rì rào, tiếng côn trùng rì rả khắp nơi, tất cả phối hợp lại tạo thành cảnh đêm đẹp như tranh, phá lệ vô song.

Trong phòng Liên Phượng, Hoa Tinh mỉm cười nhìn Liên Phượng đang xấu hổ, tả hữu di chuyển vào ngực nàng, chậm rãi cởi bỏ áo ngực, hai mắt trêu mến ngắm nhìn diện mạo thực sự của hai đỉnh Lư Sơn, tay phải cảm thụ sự trơn láng của da thịt nàng, đôi môi áp chặt vào miệng, không cho nàng có cơ hội cất lời.

Hoa Tinh lúc này trong lòng tràn ngập cảm giác đặc ý. Đối với Hoa Tinh mà nói, hắn đã đụng chạm thể xác với không ít nữ nhân, khoái cảm cố nhiên tuyệt vời, nhưng quan trọng nhất vẫn là cảm thụ của tâm linh. Mỗi lần hắn chiếm được một nữ nhân xinh đẹp thì sự đặc ý lại nổi lên, cảm giác chinh phục được một nữ nhân xinh đẹp hoặc một nữ nhân cao ngạo đích thực là một loại hưởng thụ trong nội tâm, so với khoái cảm thân thể thì còn thống khoái hơn nhiều.

Trong sự yên lặng của bóng đêm, Hoa Tinh vận dụng một chút sức mạnh, kết hợp với mị lực của bản thân đã có thể dễ dàng “hái” được đóa hoa kiều diễm Liên Phượng.

Liên Phượng dưới sự kích thích tận tình của hắn, dần dần lạc vào mê trận của Hoa Tinh, đồng thời đạt đến đỉnh cực khoái lạc. Trong gian phòng nhỏ phát ra những tiếng rên rỉ nhu mì, hấp dẫn điên cuồng....

Bóng đêm lặng lẽ trôi đi, Hoa Tinh nhìn người ngọc trên ngực, vẻ mặt lộ ra vẻ thỏa mãn, vuốt ve ngực nàng, ngữ khí chứa đầy thâm tình, nói:

”Liên tỷ, sau này hãy luôn ở bên cạnh ta, làm nữ nhân của Hoa Tinh, suốt đời này ta sẽ không để nàng rời đi. Bởi vì cả đời này của tỷ đã mãi mãi thuộc về ta, chẳng những cả thân thể mà còn là trái tim tỷ, tất cả đều thuộc về ta.

Liên Phượng nghe vậy, thu lại ánh mắt đang nhìn trần nhà, đưa mắt nhìn hắn, nói:

“Nếu không bị người mê hoặc thì ta sẽ không để người dễ dàng đoạt được thân thể ta như vậy. Tiểu bại hoại, người đứng là ma tinh của vô số nữ nhân. Trong thâm tâm của ta thì con người của người khi đối địch là một kẻ lạnh lùng tàn khốc, phảng phất như thiên địa đều ở trong tay người. Nhưng khi người đối mặt với nữ nhân lại giống hệt như một tiểu hài tử, lén lút đoạt mất trái tim người ta, sau đó lại dùng sự vô lại đoạt lấy thân thể người ta. Cuối cùng lại không cho người ta rời khỏi người. Người đấy, đích thị là một tên bại hoại chân chính, ta chỉ không hiểu tại sao ông trời lại phái người đến trêu chọc nữ nhân bọn ta.” Liên Phượng nói xong thì thở dài một tiếng, vẻ mặt mang theo một chút u oán, một chút cam chịu.

Hoa Tinh khẽ ngậm lấy ngọc nhũ phấn hồng, hai tay chậm rãi vuốt ve thân thể nàng, thỉnh thoảng lại trêu vào địa phương mẫn cảm của nàng khiến cho Liên Phượng phải kêu lên. Hắn một mặt hưởng thụ thân thể nàng, một mặt cười nói:

”Tỷ tỷ nói thật là oan uổng cho ta, nói chính xác thì chẳng qua ta chỉ được lão thiên đặc biệt hậu ái, báo đáp ân tình từ kiếp trước của tỷ tỷ mà thôi. Bởi vậy tỷ tỷ nên thuận theo tự nhiên, yên tâm theo ta, tiếp nhận sự an bài của số phận.”

Liên Phượng vuốt ve đầu hắn, ánh mắt đầy vẻ nhu tình nói:

“Nếu đã là số phận thì hết thảy mọi chuyện đều tùy tâm mà làm. Được rồi, người cũng không cần phải như vậy nữa, đúng là một sắc quỷ tham luyến triền miên.” Nói xong dùng tay vuốt ve khuôn mặt hắn, đầy vẻ quan tâm, thể hiện rõ ở sự dịu dàng nơi đầu ngón tay.

Hoa Tinh cười đặc ý, xoay người để nàng nằm trên, tà dị nói:

“Bây giờ đã là nửa đêm, chúng ta cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Nói xong ánh mắt lộ ra vẻ bất thiện, tách hai bàn tay nàng ra, lại một lần nữa tiến vào hoan ái.... Liên Phượng chưa kịp lên tiếng đã bị Hoa Tinh ngăn chặn, chỉ đành hừ lên vài tiếng, thân thể vận vẹo, chìm dần vào dục tình....

Tiếng côn trùng rả rích trong đêm dần im bật, trời vừa hừng đông thì Liên Phượng tỉnh lại, nhìn Hoa Tinh đang nằm bên cạnh, vẻ mặt nàng đỏ ửng, thẹn thùng. Hoa Tinh vẫn ngủ, chân gác lên thân thể nàng, tay đặt lên ngực nàng, nắm chặt lấy nhũ phong. Đúng thật là sắc lang, khi ngủ cũng không chịu buông tay.

Liên Phượng nhìn trần nhà, trong lòng suy nghĩ chuyện của nàng và Hoa Tinh. Thật ra nàng chỉ mới gặp hắn vài ngày nhưng cảm giác lại như đã quen biết từ rất lâu, ngay cả đêm nay nàng cũng đã chống cự hết sức yếu ớt, mặc cho hắn thoải mái hưởng dụng. Nghĩ đến những nữ nhân bên cạnh hắn, sợ rằng ngay cả Lãnh Như Thủy so với nàng cũng không làm gì khác được, sẽ bị Hoa Tinh chiếm hữu, vấn đề còn lại chỉ là thời gian, trừ Phi Lãnh Như Thủy lập tức rời đi, nếu không thì sẽ không thể nào chạy thoát được hắn.

Từ khi xuất đạo cho đến nay đã mười năm, Liên Phượng cũng đã từng có ước mộng của một thiếu nữ, đáng tiếc ước mộng lại không trọn vẹn. Không nghĩ ra mười năm sau nàng lại bị Hoa Tinh đoạt lấy đóa hoa kiều

điểm mà nàng vẫn cất giấu thật kỹ. Cúi đầu nhìn tấm nệm trên giường vậy máu đỏ, Liên Phượng đột nhiên nổi lên rất nhiều cảm xúc trong lòng. Có lẽ đây là thứ mà thể nhân gọi là duyên phận, nếu không thì làm sao giải thích chuyện này đây? Mười năm sống trong chốn võ lâm vẫn an bình, nghĩ không ra lại bị rơi vào mị lực của Hoa Tinh, bị hắn đoạt lấy trái tim, nghĩ kỹ thì cũng có chút an ủi, nhưng cũng có chút cảm thán.

Nhìn bầu trời dần sáng tỏ ngoài cửa sổ, Liên Phượng hít một hơi thật sâu. Nếu đã bị hắn chiếm hết tiện nghi thì đành để tùy duyên vậy. Có lẽ gặp gỡ hắn chính là sự quyết định của lão thiên? Nhìn Hoa Tinh đang ngủ say, Liên Phượng lộ ra vẻ quan tâm tha thiết, khẽ thì thầm:

”Ngủ ngon nhé ma tinh trong số mệnh của ta, hy vọng người sẽ không quên những lời người đã nói với ta, cả đời này sẽ yêu ta.

119. Chương 119: Thiên Anh Đại Pháp

Sáng sớm, trong bầu không khí trong lành, Hoa Tinh bị tiếng chim líu ríu đánh thức dậy. Mở mắt, nhìn sang bên cạnh, Liên Phượng vẫn ngủ, vẫn xinh đẹp, thân thể như một bức tượng bạch ngọc, bàn tay phải của hắn vẫn đặt trên ngực nàng, vẫn khẽ nắm lấy hai trái anh đào trên ngực. Hoa Tinh khẽ mỉm cười, hữu thủ dùng sức một chút, một cảm giác mềm mại ấm áp như bông truyền đến, thật sự thoải mái.

Liên Phượng thấy Hoa Tinh đã tỉnh lại, sắc mặt hơi đỏ nói:

“Vẫn chưa dậy sao, có đúng là người muốn để mọi người biết hết chuyện này hay không? Chỉ biết làm mấy hành động xấu xa là nhanh.” Nói xong trừng mắt nhìn hắn.

Hoa Tinh cười nói:

“Người nào luyện võ cũng biết buổi sáng là lúc luyện công tốt nhất, cho nên khi thức dậy nhất định phải luyện công, hoạt động gân cốt, lúc này đang định hoạt động một chút, sau đó rời giường cũng không muộn mà.” Nói xong tà dị nhìn Liên Phượng, ánh mắt hoàn toàn không có hảo ý. Liên Phượng thấy thể thâm kêu không ổn.

Liên Phượng chưa kịp mở miệng phản kháng đã bị Hoa Tinh trèo lên người, cái miệng nhỏ nhắn đã bị Hoa Tinh ngậm chặt, không thể phát ra thanh âm. Hai mắt Hoa Tinh như cười cợt, hai tay tận tình xoa nắn đôi tiểu bạch thỏ của Liên Phượng, chiếc lưỡi linh hoạt trêu ghẹo, khơi dậy hỏa dục Liên Phượng. Liên Phượng uốn éo thân thể, thỉnh thoảng cố tránh né công kích của Hoa Tinh, không cho hắn dễ dàng đạt được mục tiêu. Đáng tiếc, nàng đã quên mất người đang ở trên thân thể nàng là Hoa Tinh, làm sao có thể né tránh?

Trải qua một lúc cọ xát thân mật, rốt cuộc Hoa Tinh lại tiếp tục công phá phòng tuyến cuối cùng của nàng lần nữa, lại một lần nữa tiến vào cảm giác sung sướng tuyệt vời ở thể ngoại đào nguyên. Hưởng thụ được cảm giác sung sướng không nói nên lời, Liên Phượng bèn lên thuyền thùng, song thủ be bé dịu dàng vuốt ve tấm lưng trần của hắn, nũng nịu mắng:

“Người thật là bại hoại, chỉ biết cố hưởng thụ, không hề đoái hoài tiếc thương đến thân thể tỷ tỷ, khiến cho toàn thân ta ê ẩm, bại hoại, dừng...!” Hoa Tinh nghe vậy, cười nói:

“Tỷ tỷ cảm thấy chỗ nào không thoải mái, để đệ giúp tỷ cảm thấy thoải mái nhé. Có đúng là chỗ này không? Hay là chỗ này?” Vừa hỏi vừa vuốt ve song nhũ, chọc ngoáy khe suối động đào giữa hai chân nàng. Liên Phượng bối rối không nói nên lời, trong lòng vừa thích vừa tức, vừa yêu vừa ghét, ghét vì hắn dám cả gan trên chọc nàng.

Hoa Tinh tận tình hưởng thụ tư vị tuyệt vời của Liên Phượng, sau đó hồi phục lại tinh thần, trong lòng mới dần hiểu được vì sao Liên Phượng nói là thân thể ê ẩm. Thì ra hắn chỉ lo hưởng thụ thân thể tuyệt vời của nàng mà nhất thời quên mất nàng trước kia vẫn là xử nữ, đương nhiên đêm đầu tiên phải có cảm giác đau đớn, bản thân mình lại khai hoa đến ba lần, nàng thực sự khó có thể tiếp nhận được.

Hắn khẽ tách hai chân nàng ra, nhìn động đào sưng đỏ, khẽ vuốt ve, nhẹ giọng hỏi:

“Tỷ tỷ, có đúng là ta làm đau tỷ không, đều là do ta nhất thời say mê thân thể tỷ, quên mất tỷ tỷ là lần đầu tiên, lỡ mãng một chút. Tỷ tỷ đừng tức giận, ta sẽ giúp tỷ cảm thấy dễ chịu hơn.” Nói xong hữu thủ lập tức xuất hiện một đạo chân khí màu xanh, Hoa Tinh áp vào thân thể nàng, một cảm giác mát dịu thấm nhập vào thân thể khiến cho Liên Phượng cảm nhận được sự đau đớn hoàn toàn tan biến, thoải mái vô cùng.

Nhìn Hoa Tinh, Liên Phượng thở dài nói:

“Người đây, miệng lưỡi ngọt ngào, khôi ngô anh tuấn, mỗi khi ta định cất lời mắng người thì người lại uốn lưỡi khiến người ta mềm lòng. Thực sự khiến ta vừa hận vừa tức. Có lẽ cả đời này người sẽ câu dẫn được rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, cho dù là ai đi nữa cũng không thể thoát khỏi tay người, đều bị người cướp lấy trái tim, mặc cho bàn tay của người muốn làm gì thì làm. Người đích thị là lưỡi không xương, đầy tà khí.”

Hoa Tinh thu hồi hữu thủ, ôm lấy Liên Phượng, hai mắt đánh giá thân thể của nàng. Liên Phượng thật đẹp, mặc dù ngực không lớn nhưng mê hoặc vô cùng, eo thon mỏng manh, đồn bộ tròn láng căng tròn, cặp đùi tròn trịa như ngọc, một vạt cổ thưa thớt che giấu đi địa phương thần bí, quyến rũ lắm. Ngắm nghía một lúc, Hoa Tinh cười nói:

“Để biểu hiện thành ý, ta quyết định sẽ trao thân cho nàng, tự mặc trang phục cho kiều thê Liên Phượng, có được không hả Phượng nhi?” Giờ phút này, Hoa Tinh đã không là Liên Phượng nữa mà gọi nàng bằng hai chữ Phượng nhi.

Liên Phượng nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ bẽn lẽn, nhưng trong lòng cảm thấy ngọt ngào lắm. Có lẽ hai chữ Phượng nhi này sẽ làm bạn suốt đời với nàng, vĩnh viễn tạm biệt quá khứ, tiến đến với Hoa Tinh. Trong quá khứ, có những lúc nàng tỏ ra hoảng sợ bất an, nhưng bây giờ nàng đã có Hoa Tinh, hoàn toàn bước vào một cuộc sống mới, một cuộc sống đầy triển vọng tươi đẹp.

Nhìn Hoa Tinh dịu dàng mặc quần áo cho chính mình, từ vẻ mặt đến động tác đều cẩn thận tỉ mỉ, Liên Phượng không nén được nở một nụ cười ngọt ngào. Giờ phút này nàng đã chính thức trao hoàn toàn trái tim mình cho Hoa Tinh, giao cho nam tử của đời mình. Chờ Hoa Tinh mặc xong quần áo ỉnh, Liên Phượng nhìn hắn, thẹn thùng mặc trang phục cho hắn, xem như đáp trả, cổ vũ cho hành động vừa rồi của Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn Liên Phượng, hai người chỉnh đốn lại trang phục xong, Hoa Tinh cầm tay nàng đi ra ngoài. Ở tiểu đình, mọi người đã sớm chờ hai người. Nhìn thấy Hoa Tinh nắm bàn tay nhỏ bé của Liên Phượng, Mai Hương, Âm Vũ, Trần Lan đều hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Đường Mộng trong ánh mắt cũng thể hiện vẻ minh bạch, duy chỉ có ánh mắt của Lãnh Như Thủy là mơ hồ có chút mất mát. Lão đạo, Cô Ngạo, Dạ Phong cũng đều minh bạch, nhìn vẻ mặt tươi cười của Hoa Tinh, bẽn lẽn của Liên Phượng, im lặng chờ hai người an tọa.

Lão đạo là người mở miệng giễu cợt Hoa Tinh đầu tiên:

“Tiểu tử, người đúng là cao thủ lợi hại nhất mà cả đời lão đạo này phải khâm phục, cho đến bây giờ ta vẫn chưa gặp được ai lợi hại như người, cứ vài ngày lại có một thê tử mới. Quá ỉnh, bội phục, không những bội phục mà còn phục lẫn ra đất.” Nói xong nháy nháy mắt nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh không thèm để ý đến lão đạo, ánh mắt liếc nhìn Đường Mộng và Lãnh Như Thủy, không nói tiếng nào nhưng ánh mắt chứa đựng vẻ thiết tha lặng lẽ thấm nhập vào tận đáy lòng như an ủi hai nàng. Âm Vũ nhìn Hoa Tinh cười nói:

”Tốt lắm, công tử đã đến, chúng ta ăn sáng xong lại tiếp tục dạo chơi vậy.

Hoa Tinh nghe vậy, nhìn mọi người cười nói:

”Hôm nay sẽ không đi đâu cả, ta sẽ chỉ điểm ọi người ở đây luyện công. Đã từ lâu ta không thấy mọi người luyện công. Vì sự an toàn của mọi người sau này, các người đều phải cố gắng luyện công. Bây giờ sẽ chỉ định vài người ở đây luyện tập, những người còn lại có thể đi ra bên ngoài, nhưng cũng phải hết sức cẩn thận.

Những người hôm nay phải ở đây gồm có Tiểu Tuyết, Hương Nhi, Cô Ngạo, Thượng Quan Yến, Liên Phượng. Về phần lão đạo và Dạ Phong thì có thể không cần luyện tập, Tiểu Vũ cũng vậy, ba người này là ngoại lệ. Còn lại đều phải hảo hảo theo ta luyện công.

Hôm nay ta sẽ ở đây chỉ điểm võ công ọi người, tránh để tương lai gặp phải cường địch nhưng một chút năng lực phản kháng cũng không có. Tô Ngọc hôm nay cũng ở chỗ này luyện võ, Âm Nhu nếu muốn cũng có thể.” Hoa Tinh vừa nói xong thì Thượng Quan Yến nhất thời kêu lên.

Nàng tỏ ra bất phục, giận dữ nói:

“Kệ người, ta không muốn luyện. Tiết trời hôm nay đẹp như vậy mà bắt người ta đứng ở đây luyện công, thực là lãng phí thời gian. Ta mặc kệ, ta phản đối. Ta đề nghị mọi người ra ngoài du ngoạn. Dù sao đã có Hoa Tinh, cần gì phải sợ ai? Mọi người nói có đúng hay không?” Nói xong vội vàng nhìn chúng nữ, ý nói mọi người đứng về phía nàng, phản đối đề nghị Hoa Tinh.

Đáng ngạc nhiên chính là ngoại trừ Âm Nhu tỏ vẻ đồng ý với Thượng Quan Yến, kỳ dư những người khác đều im lặng, chỉ nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn Thượng Quan Yến, khẽ cười nói:

“Tiểu tình nghịch kia, có đúng là lại muốn đi chơi nữa? Thôi được, ta sẽ cho cô một cơ hội. Ta sẽ đứng trong một vòng tròn có đường kính chừng ba thước, nếu cô có thể trong mười chiêu chạm được đến chéo áo của ta thì xem như cô thắng, ta sẽ đồng ý để cho cô ra ngoài cùng mọi người du ngoạn. Nếu không thì cô sẽ phải ở đây hảo hảo luyện công. doc truyện tại . Có muốn thử không? Nói không chừng cô có thể sẽ vượt qua được bài kiểm tra này đây. Ta tuyệt đối sẽ không hoàn thủ.” Nói xong trên mặt nở ra một nụ cười cao thâm khó lường.

Thượng Quan Yến nhìn Hoa Tinh, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, tựa như đang phân vân lời đề nghị của Hoa Tinh. Nhìn đồng tử của nàng đảo chuyển liên tục, Hoa Tinh hiểu rằng sẽ nàng sẽ không phục. Lúc này Khúc Trúc đứng một bên nắm tay Thượng Quan Yến, nói nhỏ:

”Đừng nên, muội sẽ không thể thắng được Hoa Tinh, chi bằng cứ ở đây luyện công, hoặc là ở đây chơi cũng được, mấy ngày này bên ngoài sẽ rất nguy hiểm. Hoa Tinh cũng chỉ muốn tốt cho chúng ta mà thôi. Vạn nhất gặp phải cường địch thì một mình hấn cũng không thể nào cứu được nhiều người như vậy, có hiểu không?”

Hoa Tinh nhìn đôi tiểu tình nhân, dời ánh mắt đi nơi khác, nói:

”Được rồi, hôm nay ở đây luyện công. Võ công mọi người còn kém, nếu không khổ luyện thì không cách nào có thể hành tẩu trên võ lâm. Hôm nay ta sẽ dạy ọi người Hợp Kích thuật, có thể vận dụng tối đa lực công kích của mọi người, lực phòng ngự cũng sẽ được đề cao tối đa.

Mặt trời đã lên gần lên chính Ngọ, Hoa Tinh dạy mọi người thuật hợp kích, bao gồm lưỡng nghi, tam tài, tứ tượng, ngũ hành, lục hợp, thất tinh, bát bực cửu cung...Chỉ tiếc chúng nữ không học được nhiều, chỉ học được một chút sơ khởi mà thôi.

Đến giữa trưa thì Diêu Ngọc Anh đến Mẫu Đơn các, báo cho Hoa Tinh tin tức mới nhất. Mọi người cùng nhau ngồi xuống, Diêu Ngọc Anh nhìn Hoa Tinh, ánh mắt toát ra một tia nhu tình, dịu dàng nói:

”Đối với sự phân phó của đặc sứ, thuộc hạ đã đưa tin đến tổng viện ở Nam Kinh, chắc rằng tin tức sẽ nhanh chóng có hồi đáp.

Hôm nay đến đây là đem một sự tình mà phân viện Lạc Dương điều tra được nói rõ với công tử. Sau khi công tử phân phó mệnh lệnh thì thuộc hạ đã phái người toàn lực truy xét, kết quả đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Gần khu vực ngoại thành Lạc Dương, trong ba tháng nay đã mất tích hơn tám mươi đứa trẻ, hơn nữa điều tra từ các nơi khác thì tổng cộng đã có hơn ba trăm hài nhi mất tích, lúc đầu tất cả đều là người ở những thôn xóm nghèo nàn, bây giờ đã dần lan rộng ra ngoài. Kết quả như vậy thật đáng sợ.

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt sa sầm xuống, ánh mắt lộ ra hàn quang sắc bén, một thứ khí phách nhanh chóng tỏa ra từ người hấn. Chúng nhân quan sát đều vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao hấn lại kích động như vậy. mới nhất ở truyện/y/y

Hoa Tinh thu hồi lại khí thế cường đại vừa tỏa ra, thanh âm lạnh lùng nói:

“Nhất định phải điều rõ cho ta kết quả chính xác, nếu số trẻ con mất tích vượt qua một ngàn người thì không cần điều tra nữa. Nhưng nếu số trẻ em mất tích chưa đến một ngàn thì cứ tận lực điều tra cho ra hung thủ, ta sẽ đích thân tiêu diệt hấn.” Hoa Tinh nói ra mang theo ngữ khí lạnh lùng, mơ hồ phát ra sự cừ hận.

Mọi người nghe Hoa Tinh nói thì mơ mơ hồ hồ, nghe hần nói thì dường như số trẻ em mất tích này đều do một người cướp đi, nhưng Hoa Tinh làm thế nào mà có thể tìm được hung thủ kia. Hơn nữa hung thủ bắt trẻ em để làm gì? Từ trước đến nay chưa từng nghe thấy có ai bắt trẻ em để chuyên tâm làm việc. Cho đến bây giờ cũng chỉ nghe giang hồ đồn đãi có kẻ lấy nhau thai của phụ nhân để luyện võ học tà ác, chứ chưa từng nghe dùng trẻ em để luyện công.

Diêu Ngọc Anh gật đầu:

”Chuyện này thuộc hạ sẽ dốc hết toàn lực tra xét. Còn một điểm nữa, trước đây trẻ em mất tích đều nằm ở vùng ngoại thành Lạc Dương, tuy nhiên lúc này tình huống đã khác, trong thành Lạc Dương cũng đã xuất hiện trường hợp trẻ em bị mất tích. Chuyện này có thể nào nói lên rằng đối phương đã rất cần hài nhi, nên phải nhanh chóng đẩy mạnh số lượng lên. Nếu không thì vì sao không cướp đi trẻ em ở ngoại thành mà phải tiến vào tận thành Lạc Dương? Công tử nghĩ chuyện này thế nào?”

Hoa Tinh nghe đến đây, sắc mặt đại biến, mở miệng nói:

”Lập tức báo tin cho Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, nói bọn họ lập tức thông tri cho đệ tử, dốc hết toàn lực phong tỏa thành Lạc Dương, nhất định phải bắt được hung thủ. Nếu không, tương lai sẽ hối hận không kịp.

Lời này vừa nói ra mọi người đều vừa sợ, vừa cảm thấy khó hiểu. Mai Hương lên tiếng hỏi:

”Hoa đại ca, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Nếu chỉ báo tin đến ba môn phái kia như vậy thì làm sao người ta tin tưởng, hơn nữa lúc này hội hoa đang về cuối, nếu huynh muốn bọn họ phong tỏa thành Lạc Dương, bọn họ làm sao thực hiện?”

Hoa Tinh đưa ánh mắt quét nhìn mọi người, thần sắc nghiêm trang nhìn Diêu Ngọc Anh nói:

”Người nói cho Từ Vân đại sư là Hoa Tinh ta nói Huyết Anh sắp hiện thế, nếu bọn họ không toàn lực phối hợp thì đến lúc đó đừng trách ta khoanh tay đứng nhìn, không để ý đến sinh tử sống chết của bọn họ. Riêng chuyện có thể ngăn cản Huyết Anh xuất thế được hay không thì còn phải dựa vào ý trời.

Lão đạo nghe đến đây thì vẻ mặt lo âu hỏi:

”Tiểu tử, người nói nhanh ra xem cái gì mà Huyết Anh đó ọi người hiểu, nghe người nói từ nãy đến giờ trong đầu cứ mơ mơ hồ hồ, không thể hiểu được.” Mọi người cũng đều nhìn chăm chăm vào Hoa Tinh, chờ hần giải thích.

Hoa Tinh nhìn về phía chân trời, thở dài nói:

”Huyết Anh xuất, phân hợp hiện! Đây là một truyền thuyết hết sức thần bí. Ngày đó ta theo sư phụ học nghệ, đại sư phụ đã từng nói qua cho ta nghe. Nhớ lại ngày hôm qua thiếu nữ trước khi chết đã có nhắc đến Thiên Anh Huyết, hơn nữa từ kết quả điều tra của thư viện thì ta dám chắc Huyết Anh trong truyền thuyết đã muốn xuất thế. Huyết Anh không phải chỉ cần trẻ nhỏ mà còn cần sử dụng phương pháp tà ác nhất thế gian mới thành.

Phương pháp này phải giết chết một ngàn trẻ sơ sinh chưa đến ba tháng, dùng máu của trẻ nhỏ tập luyện một loại võ công tuyệt độc, gọi là Thiên Anh Đại Pháp, một khi tu luyện thành có thể cải lão hoàn đồng, trở thành bất tử, không ai có thể giết được người đó.

Còn Phân Hợp hiện chính là Phân Hợp thần công hiện thế thì mới họa may có thể ngăn cản được Huyết Anh xuất thế. Bây giờ các người hiểu được vì sao ta lại phải dùng hết mọi hoạt động của thư viện lại, dành toàn lực cho việc này hay chưa?” Vài tiếng thở dài vang lên, mọi người đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Lão đạo sắc mặt đại biến, nổi giận mắng:

”Con bà nó, hần là ai mà lại diệt tuyệt nhân tính, luyện loại quỷ công tuyệt tử tuyệt tôn như thế, không sợ báo ứng hay sao? Một ngàn trẻ sơ sinh ba tháng tuổi cũng chính là một ngàn sinh mệnh. Lão đạo ta mà tìm được hần thì nhất định phải liều mạng với hần. Mẹ kiếp, tức chết đi được, không nghĩ ra trên thế gian còn có loại tạp chủng như vậy. Nếu ta tìm được hần sẽ băm thây hần thành vạn đoạn, nếu không ta không phải là người nữa!” Lão đạo nghiêng răng kèn kẹt nói, chúng nhân cũng không ai nói gì thêm cả.

Loại chuyện diệt tuyệt nhân tính như vậy, chẳng trách Hoa Tinh lại sợ hãi đến thế.

Đường Mộng mở miệng nói:

“Hoa Tinh, ngươi có nắm chắc khả năng giết được hung thủ không? Nếu hắn thật sự đã luyện thành, chẳng lẽ không ai giết được hắn hay sao?” Ánh mắt mọi người lại một lần nữa đổ dồn lên người Hoa Tinh.

Thần quang ẩn hiện trong mắt Hoa Tinh, thần sắc trở nên nghiêm túc, lạnh lùng nói:

”Nếu hắn chưa luyện thành thì ta có thể giết chết hắn trong mười chiêu, nếu hắn đã luyện thành Thiên Anh Đại Pháp thì thắng bại sẽ là năm năm.

Hoa Tinh nói ra lời này khiến ọi người đều rung động trong lòng. Dạ Phong thở dài nói:

”Nếu ngay cả ngươi cũng không thể giết chết hắn, ngươi biết có người nào có thể giết được hắn không?”

Hoa Tinh trầm tư một chút, khẽ nói:

”Huyết Anh xuất, Phân Hợp hiện; Đế Vương hiện, thiên hạ loạn. Có lẽ ngoại trừ ta ra thì cũng chỉ còn có Đế vương trong truyền thuyết là có hy vọng giết được hắn. Bất quá các người cũng không cần lo lắng quá mức, bởi vì tu luyện thành Thiên Anh Đại Pháp chính là một loại công pháp nghịch thiên, phải trải qua ba lần đại kiếp mới hy vọng luyện thành. Cho dù hắn đã giết một ngàn trẻ nhỏ thì muốn luyện thành cũng không phải là dễ dàng.

Môn võ học này cực kỳ tà ác ngoan độc, nếu không chú ý sẽ tẩu hỏa nhập ma, mất mạng. Sở dĩ ta muốn truy tìm ra hắn là để đề phòng vạn nhất. Dù sao thì thiên hạ to lớn, không chuyện gì là không thể xảy ra.

Mọi người nghe đến đây mới an tâm được một chút. Hoa Tinh nhìn Diêu Ngọc Anh nói:

”Ta đã suy nghĩ, tạm thời chưa cần tổng viện ở Nam Kinh hỗ trợ, dù sao thì nơi đó cũng quá xa, tin tức truyền đến cũng không phải là thời gian ngắn. Ta chỉ cần tổng viện lưu ý là được, còn trọng điểm vẫn là ở đây, bởi vì địa điểm trẻ em mất tích chính là ở vùng phụ cận Lạc Dương. Đối với Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, cô nên nói để họ minh bạch. Ta nghĩ phương trượng Thiếu Lâm hắc là hiểu được truyền thuyết Huyết Anh. À, cô đến lần này còn có tin tức nào khác nữa không?”

Diêu Ngọc Anh nhìn thoáng qua mọi người, thấp giọng nói:

”Còn có một chuyện, chính là bạch y thiếu niên thần bí, theo dự tính trước kia thì hắc chưa thể nào đến được Lạc Dương, thế nhưng hôm nay đã có người thấy hắc ở ngoại thành Lạc Dương. Bây giờ hắc là hắc đã ở trong thành, đáng tiếc là hiện chưa biết được thân phận của hắc. Tạm thời vẫn chưa có tin tức gì mới cả nhưng La Văn hai ngày nay dạo quanh Lạc Dương, tựa hồ như đang mưu tính gì đó.

Hoa Tinh gật đầu, đoạn nói:

”Tạm thời không thể nào quản được hắc, ngày Mai Hoa hội quyết đấu, Tiểu Vũ thay Tô Ngọc tham gia, đến lúc đó cô phái người ở hoa hội cẩn thận lưu ý một chút, nhìn xem có nhân vật nào bất hảo hay không.

Mặt khác, ngày hôm qua ta để Tiểu Vũ theo dõi thiếu niên mặc trang phục gai mỏng cũng thập phần thần bí. Chúng ta hoài nghi hắc chính là nhân vật cao cấp của Tụ Hoa Cung, cho nên nếu có thời gian, cô cũng nên lưu ý một chút, nếu không còn gì nữa thì mọi người ăn đi thôi.

Vì chuyện Huyết Anh xuất hiện mà mọi người đều không muốn ăn, chỉ qua loa một chút. Ngược lại, Hoa Tinh ăn rất thoải mái, thỉnh thoảng còn nhìn mọi người mỉm cười, chúng nhân cho dù tức giận nhưng cũng không biết làm thế nào khác. Tính cách của hắc vô cùng tà dị, luôn khiến cho người ta không thể nào nắm bắt được manh mối, nhìn thế nào cũng không thấu được con người hắc.

Sau khi ăn xong, Diêu Ngọc Anh rời khỏi Mẫu Đơn các. Hoa Tinh nhìn mọi người nói:

”Nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục luyện công, đặc biệt là Tô Ngọc vẫn còn rất kém, phải cố gắng hơn chút nữa.” Vừa mới dứt lời thì đã thấy Diêu Ngọc Anh quay trở lại.

”Vừa mới nhận được tin tức của bạch y thiếu niên thần bí, người này đang xuất hiện ở phía bắc ngoại thành Lạc Dương, đang giao thủ cùng La Văn. Hai người này dường như có sẵn thâm cừu đại hận, lúc này đang liều mạng với nhau. Công tử có muốn đến đó không?” Nói xong nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe vậy, trên mặt hiện ra vẻ suy tư, một lát sau mới nói:

“Cũng tốt, đi xem lai lịch võ công của La Văn thế nào. Mọi người cũng đi thôi, để khỏi phải nói ta quản lý quá chặt.” Nói xong cố ý nhìn thoáng qua Thượng Quan Yến. Thượng Quan Yến lè lưỡi làm mặt quỷ với hắn, sau đó chạy đến trốn sau lưng Mai Hương.

Đoàn người rời khỏi Mẫu Đơn các, đi nhanh về cửa bắc thành Lạc Dương. Rốt cuộc bạch y thiếu niên thần bí và La Văn có ân cừu như thế nào, kết quả giao đấu sẽ ra sao? Có lẽ đó là chuyện sẽ khiến cho kẻ khác khó có thể quên được.

120. Chương 120: Thất Thương Trọng Hiên

Mặt trời sau cơn chớp chạng vạng gay gắt, không khí nóng bức. Đệ tử Không Động Trương Xuân đi trong thành Lạc Dương, trong lòng suy tư đầy tâm sự. Không lâu sau hắn đến phía bắc ngoại thành Lạc Dương, đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết của một nữ nhân. Trương Xuân lấy làm lạ, vội bước về phía phát ra thanh âm.

Cách đó không xa là một thiếu nữ quần áo nhàu nát, tóc tai bù xù đang ngửa mặt lên trời khóc ròng, đôi mắt đỏ rực, tình trạng thực sự khiến kẻ khác động lòng. Xung quanh có hơn mười người dân đang vây quanh đứng nhìn, ai nấy đều lắc đầu thương cảm. Trương Xuân cẩn thận quan sát thiếu nữ kia, chỉ thấy che khuất dưới mái tóc là một khuôn mặt xinh xắn động lòng người. Nhìn đến trang phục nhàu nát trên người nàng, Trương Xuân hiểu được thiếu nữ này nhất định đã bị người khác cưỡng gian nên mới xảy ra thảm cảnh này.

Hắn chậm rãi đến gần thiếu nữ, nhìn thấy hai mắt nàng đã mất đi vẻ tinh anh lộ tẩy, thay vào đó là nước mắt đỏ rực. Trong lòng Trương Xuân lúc này nổi lên sự phẫn nộ không thể kìm nén được. Thiếu nữ ngửa mặt lên trời khóc thảm đã làm rung động tâm linh Trương Xuân. Một thiếu nữ xinh đẹp như vậy lại bị kẻ khác hủy hoại, làm sao có thể không đau lòng? Xuất sơn đã nhiều năm, Trương Xuân vốn có tâm địa hiệp nghĩa, bèn mở miệng hỏi:

”Cô nương, kẻ nào hạ lưu vô sỉ đến mức này? Cô nói cho biết, ta sẽ giúp cô báo mối thù này.

Thiếu nữ tựa như không hề nghe thấy lời hắn nói, vẫn tiếp tục ngửa mặt khóc, cơ hồ tâm trí đã bị cừu hận che mờ, mất đi tri giác. Trương Xuân càng nhìn nàng càng cảm thấy phẫn nộ, nhìn người ở xung quanh, mở miệng hỏi:

”Trong các vị có ai biết kẻ nào đã hại vị cô nương này không? Tại hạ là Trương Xuân phái Không Động sẽ vì nàng lấy lại công đạo. Nếu ai biết kẻ thủ ác thì xin cho tại hạ biết.

Mọi người đều chăm chú nhìn hắn, một lúc lâu sau mới có một lão nhân bước ra nói:

”Ta là người duy nhất nhìn thấy hung thủ. Kẻ đó mặc trang phục màu trắng, trong tay cầm một cây sáo vàng, tuổi tác chừng ba mươi, thân thể đầy tà khí. Cô nương này đuổi theo hắn, vừa khóc vừa mắng, cuối cùng rơi vào cảnh điên cuồng ở chỗ này, ngửa mặt khóc ròng. Than ôi, thật sự là tạo nghiệt mà, một cô nương tốt như vậy lại bị kẻ đó phá đời.

Trương Xuân nghe xong, sắc mặt biến đổi, hỏi:

”Lão bá có thấy người kia đi về hướng nào không?

Lão nhân chỉ tay về phía bắc nói:

”Hắn đi về phía Bắc đã được một lúc. Nếu người đi nhanh thì còn có hy vọng đuổi kịp.” Trương Xuân đa tạ lão nhân, cuối cùng nhìn thiếu nữ, hạ giọng nói:

”Cô nương yên tâm, ta sẽ nhất định báo thù cho cô, cho dù chết cũng không lùi bước. Hy vọng cô bảo trọng, sẽ gặp lại sau.” Nói xong lắc mình đi về phía bắc, đuổi theo ác ma kia.

Trương Xuân vừa rời khỏi không lâu thì từ xa lại đi đến một thiếu niên mặc bạch y. Người này ước chừng hai mươi, dáng vẻ hết sức thanh tú, đáng tiếc là vẻ mặt lại đầy tang thương lạnh lẽo, ánh mắt u buồn vô cùng. Thiếu niên nhìn thấy thiếu nữ ngửa mặt khóc thì đến bên cạnh nâng, hét lớn:

“Kẻ nào đã làm chuyện này? Các ngươi có ai biết không? Mau nói cho ta biết.” Nói xong nhìn đám đông xung quanh, vẻ mặt kích động dị thường.

Mọi người đều kinh ngạc quan sát hắn, sự phấn nộ từ mắt hắn phát ra đều có thể dễ dàng cảm nhận được. Cũng tốt, dù sao trên đời này vẫn có người thiện lương. Khi này đã có một người, bây giờ lại xuất hiện một người nữa. Lão nhân khi này tiếp tục là người lên tiếng, ông nhìn thiếu niên bạch y, nói:

”Kẻ làm hại vị cô nương này nổi điên là một thiếu niên mặc trang phục trắng, khoảng ba mươi tuổi, trong tay cầm một cây sáo vàng, vẻ mặt tỏa ra tà khí, hắn đi về phía bắc ngoại thành.

Bạch y thiếu niên nghe vậy, hai mắt bắn ra quang mang sáng chói, hét lên một tiếng, cuồng phong quanh thân thể nổi lên, khí thế như muốn hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt tràn ngập không trung. Trong lúc mọi người kinh hãi thì thân thể hắn như một tia chớp bắn vọt về phía bắc, nhanh chóng biến mất.

Ngoại thành phía bắc Lạc Dương, một bạch y thiếu niên cầm kim địch trong tay, ngồi dưới gốc một cây đại thụ nhìn về phương xa, mỉm cười nói một mình:

“Thiếu nữ vừa rồi thật là xinh đẹp. Ha ha, đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên ta không đành lòng giết người. Vóc dáng ả tuyệt đối không thua kém bọn có tên trên Bách Hoa phổ, thật sự là tuyệt phẩm, ha ha, thực là thống khoái.” Người này là ai? Hắn không phải là ai khác, chính là bạch y thiếu niên La Văn.

Trong lúc La Văn dưới gốc đại thụ đang thỏa thuê với ý nghĩ của mình thì Trương Xuân của Không Động nhanh chóng đuổi đến. Từ xa nhìn thấy La Văn, hai mắt Trương Xuân bắn ra sự phẫn hận. Không sai, áo trắng, sáo vàng, chính là hung thủ. Trương Xuân liếc mắt nhìn bốn phía. Lúc này người đi đường không nhiều lắm nhưng trong đó cũng có vài nhân vật võ lâm.

Trương Xuân đi đến trước mặt La Văn, lạnh lùng nhìn kẻ thủ ác, thanh âm lạnh lùng vang lên:

”Tiểu tử, ngươi đã làm nhục một cô nương ở trong thành Lạc Dương có đúng không?

La Văn tà tiếu, nói:

”Thì sao? Ngươi muốn làm hộ hoa sứ giả ư? Ha ha, con nhãi đó đích thị là một đóa hoa kiều diễm, ngươi cũng muốn nhắm nháp một chút đúng không? Ha ha, vóc dáng, dung mạo của ả đều là tuyệt phẩm thể gian khó tìm thấy.

Trương Xuân nghe vậy, phẫn nộ quát:

“Dâm tặc căm mồm, ngươi làm nhục cô nương đó, làm hại người ta trở thành điên khùng, còn dám ở nơi này thốt ra những lời lẽ dâm tà. Hôm nay ta không giết ngươi thì không phải là Trương Xuân ở Không Động nữa. Dâm đồ, chịu chết đi.” Trương Xuân hét lớn, nhất thời làm không ít người đi đường chú ý, kéo đến quan sát.

La Văn nhìn Trương Xuân cười khùng khục, đoạn nói: Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

“Dựa vào Không Động mà cũng đòi quản ta hay sao? Thật là không biết tự lượng sức. Đại gia hôm nay tâm tình rất tốt, sẽ hảo hảo chơi đùa với ngươi một phen, để xem ngươi có thể còn sống, thoát khỏi tay ta hay không.” Nói xong thân thể nhoáng lên, bắn ra ngoài một trượng, tốc độ cực nhanh.

Trương Xuân lộ ra vẻ cảnh giác, lạnh lùng nhìn La Văn, nói:

“Tiểu tử báo danh đi, rồi nhận lấy cái chết.” Trường kiếm rút ra, cẩn thận đề phòng đối phương.

La Văn cười nói:

”Muốn biết ta là ai không dễ dàng đâu. Ta là La Văn đến từ tây bắc. Lát nữa đừng quên nói cho diêm vương biết là ta đã giết ngươi đấy nhé. Ha ha, động thủ đi, không lẽ ngươi sợ rồi sao?

Trương Xuân biến sắc, cả giận nói:

“La Văn, người chó càn rỡ, xem kiếm.” Kiếm trong tay rung lên, mũi kiếm tạo thành ba đóa kiếm hoa phong tỏa yếu huyết trước ngực La Văn. La Văn bình thần, tay phải vung kim địch lên, ma âm chói tai vang lên lạnh lạnh, Trương Xuân chỉ thấy tâm thần chấn động, cánh tay chấn động không kìm chế được, tấn công chệch mục tiêu.

Trương Xuân kinh hãi thối lui về sau sáu thước nhìn La Văn nói:

“Người dùng tà thuật? Kim địch trong tay người không lẽ là Câu Hồn Ma Địch trong truyền thuyết?” Trong lòng Trương Xuân kinh ngạc vô cùng, không nghĩ ra lại gặp cao thủ ở đây.

La Văn nhếch môi, khinh thường nói:

“Không nghĩ ra người còn có một chút kiến thức, có thể nhận ra lai lịch kim địch trong tay ta. Đây chính là Câu Hồn Ma Địch trong truyền thuyết, ha ha, người sợ rồi sao? Lúc này chẳng phải người đã khua môi múa mép muốn giết chết ta hay sao? Còn xưng là cao thủ Không Động nữa kia mà? Đến đây, ta chờ người thực hiện đấy.” Về mặt La Văn tà ác vô cùng, từng câu từng chữ đều đả kích thật sâu đến lòng tự tôn của Trương Xuân.

Trương Xuân trong lòng giận dữ nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên. doc truyện tại . Hắn biết đã gặp phải cao thủ nhưng không hề có ý tránh né. Hắn đã đáp ứng vì cô nương kia báo thù, cho dù có mất đi tính mạng cũng không tiếc. Huống chi tên ác ma La Văn này bức người thái quá, làm sao có thể nhẫn nhục được. Trương Xuân hít sâu một hơi, trường kiếm trong tay phát ra công kích, sử dụng toàn lực, thân thể cũng theo kiếm thế, từng bước tiến lên.

La Văn không hề thèm để ý đến Trương Xuân, hắn chỉ muốn đùa bỡn một phen với đối phương, sau đó mới giết chết. Nhìn trường kiếm đối phương đâm đến, La Văn điểm kim địch đón đỡ, lập tức đẩy lùi Trương Xuân ra sau ba bước, không để cho đối phương đứng vững, nhất địch tiếp tục điểm thẳng vào ngực Trương Xuân. Trương Xuân sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, miễn cưỡng hoành kiếm đỡ địch chiêu của đối phương. Thân thể lại bị chấn lui sáu bước, phun ra một ngụm máu tươi.

La Văn cười nói:

“Chỉ bằng mấy chiêu chó què mèo mù mà cũng dám quản việc đại gia ta, chẳng phải đã đi tìm chết hay sao? Cao thủ đại hiệp phái Không Động chỉ thế thôi sao? Ha ha...” La Văn cười cợt khi nhục đối phương, một mặt vẫn tiếp tục huy động kim địch tấn công đối phương, từng bước từng bước ép đối phương vào cái chết.

Trương Xuân vừa then vừa giận, mặc dù biết rõ không địch lại đối phương nhưng dù sao người bằng bần cũng có ba phần thổ khí, há lại có thể để cho tên hung thủ kia khi nhục. Trương Xuân hét lớn:

“Dâm tặc, lão tử liều mạng với ngươi.” Nói xong trường kiếm vung múa như điên, hoàn toàn không để ý đến kim địch nữa. Trương Xuân lúc này biết rằng bản thân mình không thể đánh lại đối phương, không thể có hy vọng sống sót, chỉ có một mong muốn duy nhất là trước khi chết có thể đả thương được đối phương, coi như an ủi được một chút.

La Văn cười nhạo đối thủ, nói:

“Cao thủ của phái Không Động tại sao lại xoàng xĩnh như vậy? Đúng là đồ ăn hại, chưa được vài chiêu đã học theo thói đám man phụ đánh nhau, ha ha, thật là mất hết thể diện của võ lâm Trung Nguyên.” Nói xong sáo trong tay đánh thẳng vào ngực Trương Xuân. Một dòng máu tươi phun vọt lên không, thân thể Trương Xuân bị chấn bay ra ngoài, rơi xuống đất không gượng dậy nổi, hiển nhiên đã bị trọng thương, cho dù không chết thì sợ rằng cũng trở thành tàn phế.

La Văn khinh miệt nhìn Trương Xuân nằm trên mặt đất, chậm rãi bước đến gần:

“Đệ tử phái Không Động nếu đều giống như ngươi thì quả là hư danh dọa người mà thôi. Chi bằng đóng cửa cho đỡ xấu mặt. Thân thủ thế này mà cũng xưng là cao thủ. Thôi để ta tiễn ngươi đi gặp mấy lão tổ tông của Không Động nhé.” Nói xong tung một cước vào ngực Trương Xuân. Một cước hiển nhiên là đoạt mạng đối phương. La Văn thực sự đã không còn muốn chơi đùa nữa.

Người đi đường quan khán đều nhìn Trương Xuân với ánh mắt thương cảm, nhưng không ai can đảm bước ra cứu hắn. Dù sao thì tính mạng vẫn quan trọng nhất, vì một người không quen biết mà đánh mất tính

mạng thì chỉ có kẻ ngốc mới làm. Nhìn thấy một cước đá vào ngực Trương Xuân, mọi người đều biết hắn chắc chắn sẽ chết. Trương Xuân lúc này cũng hiểu rằng bản thân mình sẽ chết, tuy không cam lòng nhưng hắn tuyệt không hối hận đối với quyết định của mình. Cái chết có khi nặng như núi Thái Sơn, có lúc lại nhẹ tựa hồng mao, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.

Mắt thấy Trương Xuân sẽ chết dưới chân La Văn, đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo như băng truyền đến:

“Phái Không Động ngoại trừ hắn còn có ta nữa. Ác ma, chúng ta lại gặp mặt.” Thanh âm chưa dứt đã thấy một cước tung thẳng vào chân La Văn, bức La Văn trở về. Người xuất hiện chính là bạch y thiếu niên có vẻ mặt lạnh lẽo cô đơn.

La Văn lui lại vài thước, nhìn người vừa xuất hiện, trong mắt hiện ra vẻ kinh sợ. Nghĩ không ra lại là hắn, thật là tà môn. Mọi người xung quanh cũng đều nhìn chăm chăm vào bạch y thiếu niên vừa xuất hiện, vẻ lạnh lùng của hắn thực sự khiến mọi người chú ý. Trương Xuân ngẩng đầu nhìn bạch y thiếu niên, ánh mắt đầy kinh ngạc, thốt lên:

”Đặng Vũ, sao lại là đệ. Đệ không ở sư môn luyện công, đến đây làm gì?

Đặng Vũ nhìn thoáng qua Trương Xuân nằm trên mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ tang thương, nói:

“Đệ đến là vì báo thù cho Linh nhi. Chính hắn, tên ác ma này đã hủy hoại đời, hại chết Linh nhi. Cho nên đệ đến đây. Hôm nay đệ sẽ không bỏ qua cho hắn, đệ bất chấp tất cả phải giết chết hắn.” Nói xong không nhìn đến Trương Xuân nữa, tiến lên hai bước, thân thể hết như một khối băng khổng lồ, lẳng lẳng chắn trước mặt La Văn.

Bạch y thiếu niên Đặng Vũ vì báo thù mà khổ luyện võ công, rốt cuộc hôm nay đã gặp mặt đại cừu địch của mình. Ánh mắt lạnh lẽo chiếu rọi lên người La Văn, hết như đang nhìn một người chết, ánh mắt không hề có chút tình cảm. Có lẽ đối mặt với ác ma như La Văn thì không cần đến tình cảm. Đặng Vũ đứng im, thân thể toát ra một cỗ khí phách bá tuyệt tràn đầy hận ý, tạo thành một trận cuồng phong nổi lên. Chúng nhân đứng quanh đều bị cuồng phong khiến cho hô hấp cơ hồ đình trệ, sợ hãi lui ra xa nhìn Đặng Vũ.

Trương Xuân nhìn Đặng Vũ, miệng lẩm bẩm:

“Linh nhi đã chết, Linh nhi đã chết, đã chết? Không thể nào, Linh nhi nhu thuận như vậy sẽ không thể chết, sẽ không chết! Tại sao, lão thiên tại sao lại tàn nhẫn như vậy, vô tình như vậy? Báo thù, ta muốn giết người, La Văn, tên súc sinh. Ta muốn giết người, ta muốn giết người!” Về mặt Trương Xuân lúc này hết như kẻ điên, hiển thị nội tâm phần nộ vô song. Nhìn hắn đều không thể tránh được thương tâm, rơi lệ.

La Văn nhìn Đặng Vũ, ánh mắt hiện rõ sự cảnh giác. Hắn cảm giác được Đặng Vũ lúc này không còn như nửa tháng trước kia nữa. Từ người Đặng Vũ toát ra một loại sát khí thật khủng khiếp. Nghĩ thế nhưng La Văn đối với võ công của mình vẫn rất tự phụ, hắn cho rằng chỉ cần cẩn thận một chút thì giết Đặng Vũ cũng chẳng phải là vấn đề lớn.

Ánh mắt Đặng Vũ như ngọn lửa mọc trên khối băng, hai loại khí tức băng – hỏa đối chọi nhau - lại có thể dung hợp tại một chỗ, có vẻ cực kỳ quái dị. Đặng Vũ vươn hữu thủ, lộ rõ chỉ còn bốn ngón tay, nghiêng răng nói:

“Ngày đó ta đã chặt đứt một ngón tay, thề rằng cả đời này sẽ bất chấp tất cả để giết người, báo thù cho Linh nhi. Hôm nay chính là tử kỳ của người. Súc sinh, chịu chết đi.” Nói xong nắm chặt quyền đầu, ánh mắt kiên định nhìn chăm chăm vào La Văn.

La Văn âm hiểm cười phá lên:

“Tiểu tử, chỉ bằng vào một chút tài mọn của Không Động mà muốn giết ta ư? Ta xem người đang nằm mộng giữa ban ngày thì có. Hôm nay người đã tìm đến đây, ta cũng tiện tay tiễn người đi gặp diêm vương, tránh bị người gây phiền toái. Nào, đến đây đi, có chút võ nghệ nào thì mau thi triển cho đại gia xem.” La Văn ngôn từ đầy ý khiêu khích, cố làm nhiễu loạn tư tưởng Đặng Vũ.

Đặng Vũ vẫn lạnh lẽo như băng, không hề để ý đến lời đối phương, thân thể nhoáng lên đã xuất hiện trước mặt La Văn, một quyền cực kỳ đơn giản đâm thẳng vào ngực La Văn. Ánh mắt La Văn chớp động, kim dịch rung lên, đâm thẳng vào quyền đầu Đặng Vũ. Hai đạo kinh phong va chạm, La Văn chân động, không

tự chủ được lui về sau hai bước, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn đối phương. Đặng Vũ cũng lui về sau hai bước, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, tiếp tục phát ra công kích.

Trương Xuân lúc này đã gắng gượng đứng dậy, hần nhìn thấy Đặng Vũ một quyền bức lui La Văn thì ánh mắt kinh ngạc vô cùng. Đối với vị tiểu sư đệ đồng môn Đặng Vũ thì hần hiểu rất rõ, võ công của sư đệ hần sao tự nhiên có thể tăng đột biến như vậy? Nghĩ không ra chỉ hơn nửa tháng không gặp mà sư đệ hần đã luyện thành một thân võ công tuyệt cao, thật là không thể hiểu nổi. Càng quái dị là vì sở trường của Không Động chính là kiếm pháp vang danh thiên hạ, thế nhưng Đặng Vũ lại dùng quyền? Mặc dù kinh ngạc nhưng trong lòng Trương Xuân lại cao hứng vô cùng, chỉ cần có thể giết chết La Văn, báo thù cho Linh nhi thì võ công nào cũng không thành vấn đề.

La Văn nhìn thật kỹ quyền lộ của đối phương, rất nhanh chóng phát hiện ra lộ quyền pháp của Đặng Vũ tuy rất có uy lực nhưng biến hóa lại không nhiều, quyền chiêu đơn giản, trực tiếp đến, trực tiếp đi, không hề có hoa chiêu xảo thức. Khóe miệng La Văn hiện ra một nụ cười âm hiểm, thân thể đột nhiên lui về sau ba thước, kim địch đột nhiên vung tới, một thanh âm câu hồn lập tức từ kim địch phát ra, công kích Đặng Vũ.

Sắc mặt Đặng Vũ khẽ biến đổi, lửa giận trong mắt rực cháy. Ngày đó cũng chính ma âm này đã làm hại Linh nhi, bản thân hần đối với thanh âm này có chết cũng không thể quên được. Mặc dù Câu Hồn Ma Âm chấn động đến chân khí toàn thân Đặng Vũ, khiến hần rất khó chịu, nhưng hần không hề lui bước, vẫn nghiêng rằng vung quyền tấn công La Văn.

Dưới ánh nắng chói chang, hai đạo thân ảnh tung bay vùn vụt giữa không trung, bốn phía là cát bụi mù mịt, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên khiến cho người xem hoa mắt. Song phương giao thủ đã gần trăm chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại, điều này khiến cho La Văn kinh hãi lắm. Hần nhìn Đặng Vũ bằng ánh mắt độc ác vô cùng, ác niệm trong lòng cũng tương tự - người đã muốn chết thì chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Thân thể La Văn trong nháy mắt thối lui một trượng, vầng vàng nhìn Đặng Vũ, khí lưu xung quanh thân thể bắt đầu trở nên quỷ dị. Chỉ thấy trên người hần phát ra khí thế cường đại vô cùng, bụi đất xung quanh đều bị đè ép xuống. Một cỗ chân khí màu đen chậm rãi vờn quanh thân thể La Văn, dần bao phủ lấy hần vào bên trong, khiến cho người ta không thể nào nhìn thấy hần rõ ràng nữa.

Đặng Vũ nhìn đối thủ, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác, vận dụng toàn bộ công lực, quanh thân thể cũng xuất hiện một đạo chân khí màu đỏ sậm, chậm rãi di chuyển bảo vệ hần. Song quyền Đặng Vũ nắm chặt, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn địch nhân, cừu hận vô biên trong lòng biến thành lực lượng dung hòa vào chân khí. Hận ý tỏa ra càng ngày càng dày đặc, từ xa đã có thể cảm giác được.

Đoàn người Hoa Tinh do Diêu Ngọc anh dẫn đường đã ra khỏi cửa bắc thành Lạc Dương. Vừa ra khỏi bắc môn, Hoa Tinh, lão đạo, Dạ Phong đều cảm nhận được một cỗ hận khí vút tận trời cao. Dạ Phong cất tiếng nói:

”Hận ý thật dày đặc, cách xa vài dặm mà vẫn như hữu hình hữu chất.

Lão đạo nghe vậy, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, ánh mắt chiếu về phía trước, thở dài nói:

“Cảm giác này rất quen thuộc, không lẽ thiếu niên kia tìm La Văn báo thù?” Khí tức quen thuộc khiến cho lão đạo nhớ đến chân núi Không Động, nhớ đến thiếu niên mà suốt đời này lão cũng không thể quên – Đặng Vũ. Khí tức này không lẽ là hần?” Lão đạo tự hỏi.

Hoa Tinh nhìn về phương xa, ánh mắt lộ ra một sự kỳ dị, khẽ nói:

“Khí tức này hơi quái dị, một cỗ lạnh lẽo bá tuyệt, một cỗ cuồng liệt phần nộ nhưng có thể dung hòa vào nhau, thật sự là kỳ lạ.” Nói xong nắm tay Tô Ngọc và Âm Nhu, thân thể trong nháy mắt đã vụt ra xa.

La Văn đối diện với Đặng Vũ, ánh mắt mang theo sát khí âm trầm lạnh lẽo, cười một tràng lạnh lùng nói:

“Tiểu tử, chuẩn bị chết đi là vừa, trêu chọc đến ta thì chỉ có chết. Tiếp chiêu.” Một đạo chưởng kinh màu đen đột ngột xuất hiện trước ngực Đặng Vũ, tấn công thẳng vào tâm tạng, muốn một kích tất sát.

Đặng Vũ lạnh lùng đáp lời:

“Tiếp thì tiếp, ta sợ người chắc, xem quyền.” Một đạo quyền ảnh đỏ sậm uy mãnh kích thẳng vào chưởng kinh màu đen. Hai chân khí bất đồng trực tiếp va chạm trên không, sinh ra nổ mạnh, mặt đất xuất hiện một hố sâu hoắm chừng vài thước. Đặng Vũ lao đảo lui về sau mấy bước.

La Văn lạnh lùng nhìn Đặng Vũ, nham hiểm cười nói:

“Hào tiểu tử, có thể tiếp được một chưởng của đại gia. Được, tiếp tục, ta xem người có thể tiếp được ta mấy chiêu.” Dứt lời, song thủ liên tục vỗ ra, vô số chưởng kinh màu đen ào ạt tuôn ra, biến bầu trời trở thành đen kịt, giam chặt Đặng Vũ. Sắc mặt Đặng Vũ đanh lại, song quyền huy động, đạo đạo quyền ảnh đỏ sậm không ngừng ngăn cản hắc sắc chưởng kinh đối phương, sinh ra vô số tiếng nổ mạnh, hết như sét đánh, chấn động cả tứ phương.

Trương Xuân dưới mặt đất nhìn sự đệ của mình, trong lòng lo lắng không thôi, lẩm bẩm trong miệng:

”Sự đệ, người phải cố gắng, người là hy vọng duy nhất có thể báo thù cho Linh nhi, đừng sợ hãi, ta tin Linh nhi linh thiêng trên trời sẽ phù hộ cho người. Người phải kiên cường, người phải cố gắng, nhất định giết chết súc sinh này, báo thù cho tất cả nữ tử đã bị hấn làm hại. Ta ủng hộ người, người chính là niềm kiêu hãnh của phái Không Động. Cố gắng lên vì cừu hận, giết chết hấn cho ta.

Dưới ánh nắng chói chang, cuộc chiến nhất sinh nhất tử diễn ra, cuối cùng hươu chết về tay ai vẫn chưa biết trước. Đặng Vũ có thể giết chết được đại địch của mình, vì nữ nhân trong thiên hạ báo thù được không? Trần sơn tuyết học thất truyền trăm năm – Thất Thương quyền có thể đối phó với La Văn được hay không? Hai người đó cuối cùng ai sẽ sống sót? La Văn hay Đặng Vũ? Hay là cả hai đều sống?

121. Chương 121: Hồn Đoạn Thiên Vũ

Dưới ánh nắng chói chang, chưởng kinh âm độc tàn nhẫn màu đen của La Văn vững vàng bao trùm lên Đặng Vũ. Song quyền của Đặng Vũ nhanh như thiểm điện, điên cuồng tung ra cản phá từng đạo hắc sắc chưởng kinh của đối phương. Giữa không trung, vô số quyền ảnh đỏ sậm lần lượt va chạm với hắc sắc chưởng kinh, thanh âm như sấm sét truyền đi thật xa, chấn động lòng người.

Ánh mắt Đặng Vũ lạnh lẽo như băng, thân thể di chuyển với tốc độ cực nhanh, song quyền khoát tốc phát ra, liều mạng ngạnh kích với chưởng kinh của đối phương. Không lâu sau, thân thể song phương đều túa ra mồ hôi như mưa, cố nhiên đã tiêu hao không ít công lực và thể lực. Ánh mắt La Văn âm trầm vô cùng, đối với võ công của đối phương đã ngạc nhiên vô cùng, không thể nào nghĩ ra chỉ trong vòng nửa tháng mà tên tiểu tử Đặng Vũ kia có thể tạo thành kỳ tích, vô vọng tăng tiến thập bội, đây tuyệt đối là việc khó thấy trên thế gian.

Đặng Vũ hét lớn một tiếng, song quyền toàn lực đâm thẳng ra, đánh tan chưởng ảnh, thân thể như tên rời cung bắn thẳng về phía La Văn, thi triển cận thân đả pháp. Mỗi quyền của Đặng Vũ đều dùng toàn lực tung ra, liều mạng quyết chết cùng đối phương, hoàn toàn không để cho đối phương thi triển hoa chiêu xảo thuật. La Văn càng đánh càng kinh ngạc, cũng đã phải sử dụng toàn lực để xuất chiêu, chưởng chưởng ầm ầm chân lực cực mạnh. Hai người giao chiến một hồi khiến cho thiên hôn địa ám nhưng vẫn chưa phân được cao thấp.

Quyền chưởng ngạnh tiếp, song phương đều thối lui sáu bước, mắt nhìn đăm đăm đối phương. Thân thể La Văn bỗng nhoáng lên, nghiêng xéo, tạo thành một đạo tàn ảnh, huyền hóa xung quanh Đặng Vũ thành ba đạo nhân ảnh, không phân biệt được thực giả. Mỗi đạo nhân ảnh đều đồng loạt tung ra bảy chưởng, tạo thành thế ba đánh một, vây công Đặng Vũ. Đặng Vũ biến sắc, chân thực luận bàn về kỹ xảo khi giao thủ thì hấn còn kém La Văn nhiều. Nhìn ba đạo nhân ảnh, Đặng Vũ chỉ còn cách xoay tròn, song thủ nhanh như chớp tung ra mười bảy quyền, sau đó nhảy vọt lên tránh khỏi công kích đối phương.

Đứng im ở giữa không trung, ánh mắt Đặng Vũ biến thành lạnh lẽo vô tình. Giao thủ đã lâu, hấn cũng hiểu được nếu tiếp tục đánh như từ lúc đầu đến giờ thì sẽ không có được kết quả tốt. Bản thân hấn muốn báo thù, đã không tiếc tất cả, ngay cả chết cũng không sợ, lúc này cừu nhân đã ngay trước mắt, còn chờ gì nữa?

La Văn nhìn đối phương đứng sừng sững như một ngọn núi giữa không trung, trong lòng khê cảm thấy chấn động, cũng nhảy vọt lên, đứng ngang hàng với đối thủ. Hai người cứ thế đứng nhìn nhau trên không trung, tình thế cực kỳ quái dị.

Lúc này nhóm người Hoa Tinh đã chạy đến, lão đạo nhìn thấy hai người giữa không trung, biến sắc thở dài nói:

”Không nghĩ ra lại chính là hần. Nửa tháng không gặp, không ngờ hần đã luyện thành tuyệt kỹ vô thượng, rốt cuộc đến đây tìm La Văn báo thù. Có lẽ đây chính là số mệnh của bọn hần, không ai có thể tránh né được.

Thượng Quan Yên thấy lão đạo dường như biết bạch y thiếu niên Đặng Vũ, nén không được hỏi:

“Lão đạo, người đó là ai, ông biết hần ư? Mau nói cho chúng ta biết.” Nói xong háo hức nhìn lão đạo, vẻ mặt thập phần thú vị.

Lão đạo không để ý đến nàng, vẻ mặt hiện rõ vẻ ưu tư. Có lẽ suốt đời này lão sẽ không thể nào quên được Đặng Vũ. Lão thở dài một hơi, than rằng:

”Đó là thiếu niên ta đã từng gặp dưới chân núi Không Động – Đặng Vũ. Tình cảnh ngày đó cả đời ta cũng không quên, ngày đó hần ôm một thiếu nữ, ngửa mặt lên trời khóc rống lên. Mỗi lần nhớ đến chuyện này, ta lại không ngừng nhắc nhở bản thân nhất định phải giết chết La Văn, vì thế gian trừ hại. Không ngờ hôm nay Đặng Vũ đã đến đây. Vậy cũng tốt, có lẽ đó là cơ hội của hần, có lẽ lão thiên cũng muốn giúp hần báo thù.

Đám người Hoa Tinh lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt lão đạo như lúc này, dáng vẻ của lão tràn ngập vẻ trách trời thương dân. Hoa Tinh mở miệng nói:

”Với võ công của Đặng Vũ, sợ rằng muốn giết La Văn cũng không dễ dàng. Trên người La Văn mơ hồ hàm chứa một thứ chân khí vô cùng quý dị, thập phần tà môn, âm hàn cực kỳ.

Lão đạo nhìn La Văn, ánh mắt lóe ra cừ hận như bùng lửa, lạnh lùng nói:

“Hôm nay, vô luận thế nào ta cũng không thể để cho súc sinh kia còn sống chạy thoát. Hôm nay hần phải chết.” Nét mặt lão đạo kích động, hiển nhiên nội tâm cực kỳ căm phẫn La Văn.

Toàn thân Đặng Vũ hội tụ lại thành từng đạo chân khí đỏ sậm, hình thành một lồng khí đỏ rực, che chắn hoàn toàn thân thể, hai mắt bắn ra khí thể cừ hận như muốn hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt đã tràn ngập tứ phía. Ngay cả chúng nhân phía dưới cũng bị cừ hận tràn đến, khiến cho ai nấy đều cảm nhận được sự phẫn hận đến cùng cực của Đặng Vũ – một thiếu niên còn sống nhờ sự hận thù, nội tâm của hần chỉ có thù hận, ngoài ra không còn gì khác, không phải, có lẽ còn có một chút tang thương và một chút hồi ức khi xưa.

La Văn lúc này tập trung toàn bộ tinh thần, thân thể tràn ngập sự quý dị tỏa ra từ hắc sắc chân khí. Từ phía sau lưng hần dần hình thành một đại thủ ấn màu đen, thập phần quái dị, mang theo khí tức âm trầm tà ác, tựa như có thể phá trời rạch đất. Hần mỉm cười nham hiểm, song thủ nâng lên trước ngực, nói:

“Tiểu tử, kiếp sau phải nhớ cho kỹ không được trêu chọc đến bốn đại gia, hãy xem Ma Thiên Quý Thủ của ta tiến người xuống địa ngục.” Dứt lời, song chưởng hợp nhất, phân ra vô số thẳng vào thân thể Đặng Vũ giữa không trung.

Chỉ thấy đại thủ ấn phía sau La Văn trong nháy mắt đã vỡ xuống đầu Đặng Vũ, cuồng nộ vô số thẳng xuống như muốn ăn tươi nuốt sống Đặng Vũ. Đặng Vũ nghiêm mặt, song quyền phóng thẳng lên trời đồng thời một găm lên một tiếng như trời long đất lở, cái lồng khí màu đỏ sậm bỗng ngưng tụ lại thành quyền ảnh, vọt đến hắc sắc đại thủ ấn.

Chúng nhân quan khán đều tránh ra xa, mở to mắt, nín thở nhìn song phương giao thủ. Lúc này hai loại chân khí bất đồng va chạm mạnh vào nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh, dưới mặt đất lập tức xuất hiện một hố sâu thật lớn. Quyền ảnh màu đỏ phá tan hắc sắc chưởng ấn, nhưng cũng bị ăn mòn, dần tiêu thất trên không trung. Đặng Vũ bị hai đạo chân khí ngạnh tiếp chấn văng thẳng xuống dưới hố đất, không biết sống chết ra sao.

Trương Xuân thấy vậy cả kinh, hét lên:

“Sư đệ, ngươi không chết, sư đệ, sư đệ! Ngươi không thể chết được, ta không tin.” Tuy nhiên hắn còn chưa dứt lời đã thấy khí tức cường đại từ dưới hồ sâu toát ra, đất cát tứ phía tung bay, một nhân ảnh phóng vút lên cao. Trong mắt Trương Xuân lệ nóng rưng rưng, kích động vô cùng.

Đặng Vũ xoay người, bụi đất trên cơ thể trong nháy mắt rơi hết, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên thân thể La Văn, lạnh lùng nói:

“Yên tâm, nếu chưa giết được ngươi thì ta sẽ không thể chết dễ dàng như vậy. Bây giờ sẽ cho ngươi xem lợi hại của ta.” Nói chưa dứt lời thì cơ nhục toàn thân bắt đầu rung động, ngưng tụ lực lượng lại, một đạo quyền ảnh đỏ sậm trong nháy mắt vọt ra, mang theo khí thế khai thiên liệt địa, mang theo cuồng phong tứ phía ngưng tụ thành một đạo long quyền phong rít lên giận dữ như quỷ lệ từ địa ngục nổi lên, điên cuồng tấn công La Văn.

La Văn biến sắc, hắc khí vùn vụt xung quanh thân thể, song chưởng hợp lại tán ra, hơn mười chưởng ảnh nhanh như tia chớp đón nhận công kích của Đặng Vũ. Chân khí va chạm nổ tung, thân thể La Văn run rẩy dữ dội trên không trung, hắc sắc chân khí bị phá tan, hiện ra nguyên thân của hắn. Thân thể La Văn bị chấn bay đi, máu tươi phun ra như mưa, tạo thành một đạo huyết sắc dải hồng xinh đẹp vô song trên trời.

Đặng Vũ tiếp tục lao đến, song thủ dừng mãnh xuất quyền, mỗi quyền đều mang theo chân khí toàn thân, oanh kích cơ thể La Văn. La Văn lúc này như lá khô trong gió, hữu thủ kích xuống phía dưới, mượn lực nhảy dựng lên tránh được công kích của Đặng Vũ, tư thế thập phần mỹ diệu. Từ tình huống này mà nói thì kinh nghiệm đối địch lâm trận của hắn vượt xa Đặng Vũ.

Tránh được đòn công kích điên cuồng của Đặng Vũ nhưng khoe miệng La Văn đã ứa ra máu đỏ, hai mắt trợn trừng nhìn Đặng Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, bộ dáng hung dữ vô cùng. La Văn cuồng hồng lên một tiếng, song thủ bắt chéo trước ngực, tạo thành hình chữ thập, nhanh như chớp phát ra một chưởng ẩn màu đen tiến đến trước người Đặng Vũ.

Hoa Tinh ở mặt đất nhìn hai người đánh nhau kịch liệt, ánh mắt lộ ra vẻ kinh nghi, nhìn theo chân khí màu đen của La Văn, nói:

“La Văn hẳn phải chứa đựng một bí mật rất lớn. Võ công của hắn rất giống với một loại võ học tuyệt bí năm xưa. Trước đây võ lâm có tam đại tà giáo, đầu tiên là Thiên Ma giáo, thứ hai là Tuyệt Âm giáo, cuối cùng là Quỷ Vương tông. Võ công mà La Văn thi triển hôm nay giống hệt tuyệt kỹ bất truyền của Quỷ Vương tông năm đó, Quỷ Vương Ấn. Nếu đúng là võ công đó thì sợ rằng Đặng Vũ sẽ không thể báo thù được.” Lão đạo nghe Hoa Tinh nói vậy thì sắc mặt biến đổi, lo lắng vô cùng.

Lão quay sang nhìn Hoa Tinh, khẽ hỏi:

“Ngươi xác định như vậy ư? Quỷ Vương tông đã bị tuyệt diệt hơn bảy mươi năm. Không lẽ năm đó vẫn còn kẻ sống sót ư? Nếu vậy thì Đặng Vũ sẽ gặp nguy hiểm, không được, ta phải giúp hắn một tay.” Lão đạo nói xong, vội vã muốn tiến lên.

Dạ Phong ngăn lão lại, nói:

“Lão đạo, ông hoảng sợ cái gì? Ông xông vào lúc này không sợ sẽ bị chúng nhân cười nhạo hay sao? Hơn nữa chắc gì Đặng Vũ đã đồng ý cho ông hỗ trợ. Nói thì nói nhưng Đặng Vũ vẫn còn chưa rơi vào thế hạ phong, lão gấp gáp làm gì? Cứ xem đi đã.” Lão đạo nghe vậy chỉ lẳng lặng đứng lại, không nói nữa.

Đặng Vũ cau mày, công lực toàn thân đột nhiên bộc phát, hữu thủ phát ra một quyền cương mãnh mang theo tiếng phá không chống lại chưởng ẩn đen kịt của La Văn. Hai loại chân khí một âm một dương, một nhu một cương đâm thẳng vào nhau, nhất thời tính chất trái ngược bài xích lẫn nhau, sinh ra nổ mạnh, hình thành một cơn cuồng phong như muốn quét sạch đất trời. Chúng nhân quan chiến phải thối lui ra xa hơn ba trượng mới bình ổn thân hình, có thể thấy va chạm có uy lực cực mạnh, hoàn toàn không giống bình thường.

La Văn và Đặng Vũ đều lui về phía sau, lẳng không cách nhau năm trượng, quanh thân thể lóe sáng hắc hồng quang mang không giống nhau, thập phần tà dị. Sắc mặt La Văn sa sầm xuống, hai tay nâng lên, bốn phía quanh thân thể nổi lên cuồng phong, hắc sắc chân khí đột nhiên tăng vọt, nâng thân thể hắn lên cao.

Hắc sắc ma vương ẩn từ phía sau đã lớn hơn mười trượng, từ xa nhìn lại như một đám mây đen, khiến cho người ta sợ hãi. Chúng nhân nhìn thấy cảnh tượng này đều hiểu rằng La Văn đã hạ quyết tâm, quyết phân định thắng bại tại đây.

Hai mắt Đặng Vũ đã trở thành đỏ rực, chân khí toàn thân bạo tăng, một cỗ chân khí cương mãnh cùng cực nhất thời tràn ngập toàn trường, chân khí phát ra bá đạo khiến mọi người đều khiếp sợ. Một đoàn chân khí đỏ sậm chậm rãi ngưng tụ trên người hắn, biến thành màu đỏ rực rỡ, giống hệt mặt trời trên cao, so với màu đen của La Văn thì hình thành một sự đối kháng cực kỳ rõ ràng.

Giữa không trung, hai loại chân khí tản ra khí thế bức người, không ai không biến sắc, tất cả đều bị võ học kinh thể hải tục của song phương làm cho khiếp sợ. Mọi người bên cạnh Hoa Tinh, kể cả Dạ Phong và lão đạo cũng đều bị khí thế song phương gây rung động trong lòng. Một đôi cừ địch này so với Vạn Trọng Sơn và Lý Dục không hề kém cạnh, thậm chí còn kinh nhân hơn một chút.

Lão đạo nhìn Đặng Vũ, vẻ mặt đầy kinh ngạc nói:

”Tiểu tử này rốt cuộc học thành võ công từ đâu? Thời gian chỉ có nửa tháng mà hắn có thể học được võ học bá đạo như vậy ư? Phái Không Động dường như không có loại tuyệt kỹ bá đạo như vậy. Rốt cuộc trong nửa tháng vừa qua hắn đã học võ với ai.

Hoa Tinh nhìn lão đạo, thở dài nói:

”Sau Trọng Sơn lại xuất hiện Đặng Vũ, có thể thế giới này không có sự công bằng.” Lời này nói ra đều khiến chúng nhân chấn động, mọi người đều mơ hồ hiểu được chuyện gì sắp xảy ra. Lão đạo hoảng hốt hỏi:

”Tiểu tử, ngươi nói rõ ràng một chút, câu nói vừa rồi là có ý gì? Cái gì mà sau Trọng Sơn còn có Đặng Vũ, không lẽ ngươi nhìn được chuyện gì phải không? Mau nói cho ta biết, mau nói cho ta biết.

Hoa Tinh nhìn Đặng Vũ trên không trung, thở dài than:

”Chuyện trên thế gian này vì cừu vì hận mà cướp đi không biết bao nhiêu sinh mệnh của thanh niên, có lẽ bọn họ cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Phái Không Động kỳ thật cũng có tuyệt học lợi hại vô cùng, chỉ tiếc là người hiểu được lại không nhiều. Hy vọng là ta đã nhìn sai, nếu không, tất cả cũng đều đã muộn.

Lão đạo nhìn hắn hỏi:

”Hoa Tinh, ngươi mau nói thật cho ta biết võ công của Đặng Vũ là thứ gì? Tại sao ngươi lại nói như vậy? Ngươi đã nhìn ra cái gì?

”Hoa Tinh cả đời này đối với mọi thứ chỉ cần nhìn một lần sẽ không thể quên, đặc biệt đối với phương diện võ học thì lại càng lợi hại. Ta cho rằng Đặng Vũ đã học võ công xuất phát từ phái Không Động, hơn nữa lại là tuyệt kỹ đã thất truyền trăm năm. Nghĩ thế nào cũng không ra là hắn đã học thành, có lẽ đây chính là thiên ý. Ông trời muốn mượn tay hắn giết chết La Văn, đồng thời cũng hủy diệt sinh mạng của hắn. Một trăm năm trước Không Động có một bộ võ học trấn sơn, danh dương thiên hạ, người trên giang hồ nghe được đều biến sắc. Đó là một bộ quyền pháp tên là Thất Thương quyền! Võ lâm thịnh truyền, tự hủy tâm mạch, kiến giả thất thương! Thất Thương quyền xuất, quỷ thần bi ai! Thật là nghĩ không ra, có lẽ, trong cuộc sống có những chuyện làm cho người ta cảm động, cũng có những chuyện lại khiến người khác tiếc nuối.

Lão đạo chấn động, chớp lấy cánh tay Hoa Tinh, lo lắng hỏi:

”Ngươi có biện pháp nào có thể hóa giải hay không? Ta không muốn nhìn thấy Đặng Vũ cũng lập lại kết quả như Vạn Trọng Sơn.

Hoa Tinh nhìn lên trời, thở dài một tiếng, lắc đầu không nói. Tất cả đã quá muộn. Lão đạo nhìn Đặng Vũ giữa không trung, ánh mắt lộ ra vẻ bi thương vô hạn. Đặng Vũ, tại sao ngươi lại chọn con đường này? Báo thù cũng có rất nhiều phương thức, tại sao ngươi lại chọn phương thức này? Không lẽ ngươi muốn đời mình lại có kết cục bi thảm như vậy? Khiến cho tất cả những người biết ngươi thương tâm thở dài hay sao?

La Văn trong mắt lóe lên quang hoa hắc sắc, khí âm hàn vùn vụt trước mặt, song thủ vung múa theo quỹ tích kỳ quái trước ngực, song thủ chia ra nhất phần nhất chánh, bắt chéo, chồng lên nhau, giao xoa, biến ảo kỳ dị. Chân khí màu đen cũng theo song thủ của hắn quay cuồng nhanh chóng, cự chưởng màu đen sau lưng càng ngày càng biến thành dày đặc, tựa như một vật thể đen kịt, hữu hình hữu chất.

La Văn lạnh lùng nói: nguồn

“Tiểu tử, đến đây đi, bây giờ ta sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục. Xem Hắc Ma Quỷ Vương Ấn của ta giết chết ngươi. Chết đi.” Dứt lời, song thủ bắt quyết, giống như pháp ấn Phật đà, một cự thủ hắc sắc đè xuống, mang theo khí thể hủy thiên diệt địa trù mật lấy thân thể Đặng Vũ.

Hồng quang trong mắt Đặng Vũ rực sáng, hữu thủ nắm quyền, tả thủ lập chưởng đưa ngang ngực, vung vàng nhìn La Văn, ánh mắt thần nhiên đầy tang thương. Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có tang thương và hồi ức ngọt ngào trước đây, đáng tiếc những thứ đó đã rời xa. Ngày xưa tâm ái tình nhân, hôm nay đã ô mị xa cách. đọc truyện tại . Bây giờ đối mặt với cừu địch, trong lòng Đặng Vũ chỉ còn hận ý tràn ngập khắp thiên địa.

Nhìn chưởng ấn của La Văn tiến đến, Đặng Vũ mỉm cười, một nụ cười đầy tang thương tịch mịch, chưởng ấn tiến đến gần, đột nhiên thần sắc cả người Đặng Vũ biến đổi, một cỗ khí tức điên cuồng trong nháy mắt tràn ngập thiên địa, chỉ thấy hắn ngửa mặt lên trời gầm lên như nguyên rủa thiên địa bất công, mắng chửi chúng thần không mắt, vẻ mặt cuồng nộ cực kỳ. Tóc tai, trang phục Đặng Vũ đều tung bay phất phật, toàn thân giống hệt một pho tượng ma thần, quanh thân thiêu đốt một ngọn lửa hừng hực.

Thân thể Đặng Vũ chợt thuấn di ba trượng, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt La Văn, cách đối phương hai trượng, trong mắt chứa đầy lửa hận, hét lớn:

“Súc sinh, ta phải giết ngươi, lão quỷ, ngươi xem đi, ta sẽ vì Linh nhi báo thù.” Nói xong tả thủ vỗ thẳng một chưởng vào ngực mình, một ngụm máu tươi phun ra, hữu thủ mang theo khí thể phá núi ngăn sông đánh ra bảy quyền, nhanh như thiểm điện kích phá hắc sắc chân khí của La Văn, bảy quyền cực nhanh, khiến cho người ta khó có thể thấy rõ.

“Tự hủy tâm mạch, kiến giả thất thương!” Thanh âm lạnh lùng như hàn băng cắt nát chân trời, mang theo theo phần nộ vô cùng. Trương Xuân phía dưới mặt đất kinh hãi kêu to:

“Không! Sư đệ, ngươi không thể! Ta không muốn, không!” Trương Xuân điên cuồng kêu to, phun ra một ngụm máu tươi, ngã lộn ra đất, đoạn khí vong mạng. Trương Xuân chết đi mang theo ánh mắt không cam lòng, hắn đến chết mới hiểu được sư đệ vì báo thù đã không tiếc phạm vào điều cấm kỵ của phái Không Động, tập luyện Thất Thương quyền, khi sư diệt tổ cũng chỉ là để báo thù cho Linh nhi.

Thân thể La Văn lão đảo, phun ra máu tươi ướt đầm cả ngực, trong mắt mang theo sự kinh ngạc đến cực điểm. Hắn không cam lòng nhìn Đặng Vũ. Đặng Vũ sau khi phá được hộ thể chân khí của La Văn thì cũng bị Hắc Ma Quỷ Vương Ấn của La Văn đánh trúng, cả người bị vùi sâu trong đất cát. Trận đánh này kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần kinh, chúng nhân đều kinh hãi.

Lão đạo tựa như một người điên, xông ra nhảy xuống hố sâu tìm Đặng Vũ. Rất nhanh chóng lão nhảy đến ôm lấy Đặng Vũ. Đặng Vũ há miệng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lơ mơ nhìn La Văn cách đó không xa, mỉm cười nói nhỏ:

”Súc sinh, ngươi không thể nào sống được. Thất Thương quyền hạ, kiến giả thất thương! Ngươi chết chắc. Ta ở Không Động sơn học thành Thất Thương quyền thì đã thế nhất định phải khiến ngươi chết dưới tay ta. Ta đã từng thề với lão quỷ rằng cho dù ta phải chết thì cũng phải giết được ngươi, chính vì vậy ta đã dùng thời gian hơn mười ngày, học Thất Thương quyền từ lão quỷ. Bây giờ ta đã có thể báo thù cho Linh nhi, đã có thể yên tâm đi gặp nàng.

Ánh mắt La Văn lơ mơ lộ ra hận ý, cắn phẫn nói:

“Ngươi cũng đừng mơ tưởng có thể sống sót, cho dù ta chết đi thì ít nhất cũng có mạng ngươi bồi thường, ha ha, tiểu tử, ta không thiệt, kẻ thiệt thời là ngươi, cả đời này ngươi cũng không thể nào vui vẻ, bởi vì ngươi yêu của ngươi đã bị ta gian nhục, hahaha.” La Văn trước khi chết cũng không ngừng phun đầy ác ngữ, muốn Đặng Vũ chết trong tức tức.

Đặng Vũ tựa như không nghe thấy lời La Văn nói, khóe miệng lộ ra một nụ cười, có lẽ hắn đang nhớ đến ký ức ngọt ngào. Ánh mắt hắn dõi về phương xa đầy nhu hòa như âu yếm tình nhân của mình. Lão đạo ôm hắn, không nhịn được chảy nước mắt, nhưng không dám phát ra tiếng, chỉ sợ cắt đứt mộng đẹp của Đặng Vũ.

Lúc này La Văn cười lớn, mang theo tội ác rời khỏi nhân thế, không thể làm hại ai được nữa. Hoa Tinh và mọi người nhìn lão đạo thở dài, thở dài vì nhiệt tâm của lão, thở dài vì quyết tâm của Đặng Vũ – một thiếu niên kiên cường, dùng tính mạng của mình để báo thù. Có lẽ đây là một chuyện khiến cho người ta thực sự tiếc nuối và bất bình.

Đặng Vũ nhìn về phía chân trời, khoe miệng ứa máu khê mở ra, thanh âm khe khê vang lên trong gió:

“Cõi thế gian, bao nhiêu gian khó, trải qua bao nhiêu tang thương...” Thanh âm thô lương chậm rãi vang lên, mang theo sinh mệnh của một thiếu niên có trái tim vỡ nát chậm rãi biến mất trong mùa mầu đơn nở rộ.

Gió nhẹ phát qua, Đặng Vũ chậm rãi nhắm mắt. Lão đạo ôm hán khóc lớn. Thiếu niên duy nhất in sâu trong tâm trí lão đã rời đi, lão đương nhiên rất đau lòng.

Mọi người dần dần tản đi, đám người Hoa Tinh tiến lên an ủi lão đạo. Hoa Tinh cất giọng nói:

”Có rất nhiều chuyện không theo ý con người, lão đã nhiều tuổi như vậy không lẽ vẫn không hiểu thấu sao? Hán mặc dù đã chết nhưng hán cũng giống Vạn Trọng Sơn, có thể tìm được tình nhân của mình ở thế giới bên kia, mãi mãi được ở cùng một chỗ. Kết cục như vậy có lẽ chính là ước muốn của hán. Coi như cũng là một loại an ủi, ít nhất hán cũng đã giết được La Văn, báo thù.

Lão đạo nhìn Hoa Tinh, gật đầu không nói, khê ôm thi thể Đặng Vũ rời đi. Hoa Tinh và mọi người nhìn theo nhân ảnh đầy tang thương của lão đạo dần khuất, thở dài một tiếng, cũng chậm rãi đi theo sau lão. Trên mặt đất còn lại thi thể Trương Xuân và La Văn nằm đối diện nhau. Gió nhẹ thổi qua, một thanh âm văng vẳng vang lên. Nếu cẩn thận thì có thể nghe được thanh âm này phiêu phát trong gió:

Tuổi thơ mãi không phai mờ

Thanh mai trúc mã chơi đùa dưới trăng

Trăng tròn rọi mối khai tình

Đùa hoa bắt bướm đáng cười thiết tha

Hận thay Ô Thước cầu dài

Trời xanh thấu tỏ lệ tình tuôn rơi

122. Chương 122: Giai Nhân Thần Bí

Một ngày mới bắt đầu, ánh nắng ban mai chiếu rọi, một ký ức mới, một khởi đầu mới nhắc mọi người quên hết đi quá khứ đau buồn, bỏ lại sau lưng, rời xa mọi thứ thương tâm.

Hoa Tinh nhìn sang Trần Lan đang nằm bên cạnh, hữu thủ nắm lấy nhũ phong căng tròn dụ hoặc, cảm nhận xúc cảm khoan khoái, và sự thẳng thắn của kẻ chinh phục. Trần Lan thẹn thùng, liếc mắt nhìn hán, lý nhí nói:

“Được rồi, dậy đi, để ta mặc quần áo cho ngươi. Hôm nay còn phải xem Tiểu Vũ tham gia cuộc thi mầu đơn ở hoa hội.” Nói xong đứng lên, thân thể đầy đặn, song nhũ mê người, khê thúc giục hán rời giường.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn Trần Lan ôn nhu mặc trang phục ỳnh, song thủ tùy tiện vuốt ngọc nhũ, vẻ mặt mỉm cười thỏa mãn. Đợi cho hai người mặc xong quần áo, Hoa Tinh vỗ nhẹ vào khuôn mặt Trần Lan, cười nói:

”Lan nhi luôn nhu thuận, dịu dàng nhất, mê người nhất, hi hi, thực là mỹ diệu.

Trần Lan kiều mi nhìn hán, nhẹ giọng nói:

“Chỉ cần ngươi không chê tỷ tỷ, cả đời này của tỷ tỷ đều trao cho ngươi, muốn làm gì thì làm.” Hoa Tinh nghe vậy, khê nắm lấy tay nàng đặt lên ngực, nghiêm mặt nói:

”Tỷ cứ hỏi trái tim ta, nó sẽ trả lời cho tỷ biết.

Trần Lan thấy vậy, nhịn không được, chủ động dang đôi môi mình đến, biểu đạt sự cảm kích cực kỳ trong nội tâm. Hoa Tinh ôm lấy nàng hôn đắm đuối, sau đó cười nói:

“Tốt lắm, đi thôi, kéo ta lại không muốn rời khỏi phòng bây giờ, thân thể của tỷ tỷ thực sự quá mê người.” Nói xong kéo Trần Lan đi ra ngoài.

Ăn xong, Hoa Tinh mỉm cười nhìn mọi người nói:

“Hôm nay là cuộc thi mẫu đơn ở hoa hội đã ở vòng trong. Mọi người đều thoải mái đi chơi một ngày, nhưng phải nhớ cẩn thận. Hương nhi sẽ cùng đi với tỷ muội Đồng Tâm, nhớ là dặn các nàng phải che mặt, tránh gặp phiền toái. Về phần Tiểu Vũ, đợi lát nữa vào phòng thay đổi trang phục, ta có chuyện muốn nói, Tiểu Vũ cũng phải che mặt để tăng thêm sự thần bí. Ở hoa hội, vô luận là ai cũng sẽ có thể nhìn được chân diện mạo của Tiểu Vũ. Mọi người nhớ xem dáng vẻ của Tiểu Vũ khi đó nhé, hehe, nhất định là rất thú vị!” Nói xong phân phó công việc ọi người, sau đó cùng Tiểu Vũ bước vào phòng.

Trong phòng Hoa Tinh, Hoa Tinh nhìn Tiểu Vũ dịu dàng nói:

“Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ khôi phục lại diện mạo chân thật của mình, ta muốn tất cả mọi người đều biết Vũ nhi của ta xinh đến nhường nào. Từ trước đến nay đã bắt nàng chịu không ít ủy khuất, bất quá chuyện đó cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Hai ta gặp nhau so với người khác thì bất đồng, nhưng trọn đời nàng vẫn sẽ là kiều thê của Hoa Tinh ta. Bây giờ ta khôi phục lại diện mạo thật của nàng, lát nữa ta còn có một thứ cho nàng.”

Ám Vũ yên lặng nhìn Hoa Tinh, đôi mắt lóng lánh toát ra vẻ nhu tình, không hề thốt ra một lời oán trách. Hoa Tinh nhanh chóng tẩy sạch dịch dung của nàng, khiến cho dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của nàng hiện rõ, nhìn kỹ không hề thua kém mỹ nhân có mặt trên Thiên Tiên phổ, Lý Vân La. Hoa Tinh trong lòng lúc này có rất nhiều cảm xúc dâng trào, kỳ thực hắn rất tín nhiệm Ám Vũ, so với Cô Ngạo thì còn tin tưởng hơn nhiều, đây là một chuyện hết sức kỳ diệu. Từ khi có được Ám Vũ, trong lòng hắn đã in sâu hình ảnh của nàng, vì bất đắc dĩ mà để cho nàng ở thân phận kẻ khác, điều đó trước nay vẫn luôn khiến hắn áy áy bất an.

Hoa Tinh khẽ ôm lấy thân thể mềm mại của Ám Vũ, hôn lên đôi môi căng mọng thì thầm:

“Cả đời này ta sẽ mãi mãi trân trọng nàng, đó chính là lời hứa của ta.” Nói xong lấy ra từ trong lòng một chiếc nhẫn thủy tinh, đặt trong lòng bàn tay Ám Vũ.

Ám Vũ nhìn chiếc nhẫn, ánh mắt lộ ra một chút kinh hãi. Nàng hiểu được vật này mang theo hàm nghĩa quan trọng như thế nào, bởi vì tất cả nữ nhân bên cạnh Hoa Tinh cũng chỉ có một mình Mai Hương mới đeo một chiếc nhẫn như vậy. Đó cũng là tiêu chí của Hoa Tinh, đại biểu cho việc thuộc về hắn vĩnh viễn, là thê tử của hắn. Ám Vũ không thể nào nghĩ ra hắn lại ban cho nàng vật này, trong lòng cảm động vô cùng.

Hoa Tinh nhìn nhân thân của Ám Vũ, biết được nàng đã hiểu ý nghĩa của chiếc nhẫn, dịu dàng nói:

”Đây chính là tiêu chí của Hoa Tinh ta, nữ nhân nào đeo chiếc nhẫn này thì mãi mãi là kiều thê của ta, ta sẽ trân trọng người đó, vĩnh viễn không phụ tình. Từ khi ta xuất đạo đến nay thì nàng là người thứ sáu đeo được đeo nhẫn này, nàng có nguyện ý không?”

Ám Vũ chớp chớp mắt, nước mắt rơm rớm, gật đầu nói:

”Vũ nhi nguyện ý, Vũ nhi muốn được làm thê tử suốt đời của Hoa Tinh. Cả đời này, được gặp chàng là ân sủng lớn nhất mà Vũ nhi có được, Vũ nhi nhất định sẽ trân quý. Phu quân, giúp thiếp có được không?”

Hoa Tinh ân cần nắm lấy tay nàng, cẩn thận đeo nhẫn, nhìn Ám Vũ, cười nói:

“Đừng khóc, phải cao hứng mới đúng. Nàng mau thay trang phục, mọi người vẫn đang chờ bên ngoài.” Nói xong khẽ lau đi nước mắt trên gò má Ám Vũ, vẻ tràn đầy sự quan tâm, khiến cho Ám Vũ cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hôn phớt lên mặt hắn một cái, Ám Vũ mỉm cười chạy đi, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một nụ cười tươi đẹp vô cùng. Giờ phút này khuôn mặt Ám Vũ tuyệt đối gây thơ thuần khiết khiến Hoa Tinh lại một lần nữa

hiếu được nàng xinh đẹp đến nhường nào. Hắn mỉm cười, một nụ cười phát ra từ nội tâm sâu thẳm. Lúc này hắn hạnh phúc vô cùng, hắn tự nói với mình rằng cả đời này phải bảo vệ các nữ nhân của mình, phải khiến các nàng vui vẻ, chỉ cần như vậy là đủ, không cần thêm sở cầu nào khác nữa.

Ám Vũ lúc này giống hệt một chú chim nhỏ tung tăng bay lượn trên trời cao. Nàng thay một bộ trang phục màu xanh biếc, vừa vặn với thân hình, dáng vẻ thật động lòng người. Vòng eo nhỏ nhắn, song nhũ cao ngất, đồn bộ căng tròn, chân dài thon thả, đích thị là tuyệt thế mỹ nữ. Nhìn Ám Vũ, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra sự ca ngạo và tự hào, nữ nhân xinh đẹp đó vĩnh viễn thuộc về hắn, đương nhiên phải tự hào.

Ám Vũ nhìn ánh mắt khen ngợi của Hoa Tinh, nhin không được thẹn thùng nép vào người hắn như một cánh bướm xinh đẹp, thỏ thẻ nói:

“Phu quân nhìn thế nào, Vũ nhi có đẹp không? Có muốn thưởng cho Vũ nhi không?” Nói xong vũ mị nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói:

“Vũ nhi cố nhiên là đẹp nhất, đương nhiên phải thưởng.” Nói xong hôn lên đôi môi thơm tho đỏ mọng của nàng, chiếc lưỡi truy đuổi theo lưỡi nàng, từ từ nhấm nháp hương vị ngọt ngào. Song thủ Hoa Tinh vuốt ve dọc thân thể nàng, thập phần trân trọng, thâm tình vô thanh vô tức biểu hiện ra.

Đắm say một lúc, Hoa Tinh tự tay sửa lại trang phục cho nàng, ngắm nghía kỹ một lần, cười nói:

”Vũ nhi xinh đẹp lắm. Để ta đeo sa che mặt cho nàng, không thể để kẻ khác chiêm tiệp nghi được.

Ngay khi Hoa Tinh và Ám Vũ đi ra ngoài thì ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn trên người Ám Vũ, ngoại trừ Ám Nhu biết rõ dung mạo của tỷ tỷ thì những người khác đều không hiểu dung mạo của Ám Vũ như thế nào, nhưng đều đoán Ám Vũ nhất định sẽ xinh đẹp. Nếu không Hoa Tinh sẽ không thể để cho nàng thay thế Tô Ngọc tham gia vòng chung kết ở hội hoa được. Ám Vũ nhận thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào mình, nghĩ đến hôm nay có thể khôi phục lại diện mạo trước kia, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng, dù sao thì nữ nhân nào lại không thích mình đẹp chứ?

Hoa Tinh cười nói:

“Bây giờ nhìn không ra, lát nữa mọi người sẽ thấy. Được rồi, tỷ muội Đồng Tâm có đến không?” Lời vừa nói ra đã thấy Mai Hương và tỷ muội Đồng Tâm tiến đến. Mọi người lại đổ dồn ánh mắt sang hai tỷ muội này, đáng tiếc là Hoa Tinh đã an bài cho hai nàng đeo khăn che mặt, không thể nhìn rõ được diện mạo, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy thân thể hai tỷ muội rất giống nhau mà thôi.

Hoa Tinh nhìn mọi người, cười nói:

“Được rồi, Tô Ngọc cũng đã đến, Đồng Ý cũng đã đến, mọi người cùng nhau đi thôi. Ám Nhu đi theo tỷ tỷ, biết không? Những người khác đi cùng nhau, chúng ta tất cả đều tham gia đi xem náo nhiệt. Đi” Nói xong nắm tay Tô Ngọc và Đồng Ý, dịu dàng nhìn hai nàng, cất bước đi trước. Ám Vũ dắt tay Ám Nhu, Mai Hương nắm tay Đồng Tâm đi cùng Thượng Quan Yến. Trần Lan, Đường Mộng, Lân Như Thủy ba người đi cùng nhau. Cuối cùng là Khúc Trúc, Cô Ngạo, Dạ Phong, lão đạo. Đoàn người Hoa Tinh gồm mười sáu người, đội ngũ khổng lồ, nghênh nghênh ngang ngang đi đến hoa hội.

Đi đến hoa hội, đoàn người Hoa Tinh bởi vì có quá nhiều mỹ nữ mà trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Diêu Ngọc Anh cũng xuất hiện ở hoa hội, vừa thấy Hoa Tinh thì tiến đến nghênh đón, thấp giọng nói:

”Chuyện công tử phân phó, thuộc hạ đã sai người nói cho Thiếu Lâm, Từ Vân đại sư biết. Từ Vân đại sư nói muốn gặp công tử thương lượng một chút, không biết công tử trả lời thế nào với bọn họ.

Hoa Tinh nhìn thoáng qua hàng ghế công chứng, mỉm cười nói:

“Tạm thời không cần để ý đến bọn họ, đợi cho cuộc thi kết thúc rồi hãy tính. Đúng ra bọn họ phải chủ động tìm đến ta mới đúng. Được rồi, nơi này hôm nay có nhân vật nào đặc biệt hay không?” Dứt lời, mỉm cười nhìn Diêu Ngọc Anh.

Diêu Ngọc Anh liếc mắt nhìn Hoa Tinh, mơ hồ nhận ra được vẻ thâm tình trong ánh mắt Hoa Tinh, nén không được cảm kích trong lòng, nhìn trước nhìn sau, đoạn thấp giọng nói:

“Nhân vật đặc biệt hôm nay đến đây không ít, trong đó có Mục Phong của Thiếu Lâm, Lâm Vân của Võ Lâm thư viện, Quỷ thư sinh trong Thần Châu Ngũ Di, còn có một nữ tử bạch y che mặt cực kỳ thần bí. Mặt khác, trong cuộc thi hôm nay cũng xuất hiện hai nữ tử che mặt, nhìn không biết là ai, sợ rằng nhất định phải có lai lịch đáng gờm.” Nói xong chậm rãi chỉ cho Hoa Tinh biết vị trí của những người đó, nhân tiện giảng giải cho Hoa Tinh biết một số người mà hắn không nhận ra.

Nhìn từ xa, quan sát thân ảnh của bạch y nữ tử, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ trầm tư. Mặc dù không thể nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng Hoa Tinh dám chắc nàng phải xinh đẹp như thiên tiên, bởi vì hắn cảm giác được trên người nàng có một cỗ khí tức đặc thù, cực kỳ thần bí, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, đây là chuyện mà trước đến nay hắn chưa từng gặp. Nhìn dáng vẻ mê hoặc của nữ tử đó, Hoa Tinh đánh giá có lẽ nàng xinh đẹp không thua gì Âm Vũ, chỉ không biết nàng bao nhiêu tuổi mà thôi. Hơn nữa hắn còn cảm giác được võ công của nàng rất lợi hại, thậm chí tương đương với thực lực Thiên bồng.

Theo sự chỉ dẫn của Diêu Ngọc Anh, Hoa Tinh đã nhìn thấy thiếu niên kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm – Kỳ Hiệp Mục Phong. Cảm nhận đầu tiên của Hoa Tinh về người này chính là Mục Phong tuyệt không đơn giản, rất khó đối phó. Cẩn thận đánh giá Mục Phong, Hoa Tinh khẽ mở miệng nói với người bên cạnh:

“Thiếu niên kiệt xuất của Thiếu Lâm, người này hết sức inh, mọi người sau này gặp gỡ phải hết sức cẩn thận. Võ công của hắn tuyệt đối không thua kém Lý Dục và La Văn, thậm chí còn cao hơn một chút. Bởi vậy không thể coi thường hắn. Người này ở giữa hai chân mây hiện ra một tia anh khí, cố nhiên rất tự phụ, nhưng khóe miệng lại lộ ra một nụ cười đầy vẻ âm hiểm, tất giỏi tâm kế. Mọi người đều phải cẩn thận. doc truyện tại . Nếu ta không nhìn lầm thì hắn chủ yếu tu tập công phu bất truyền của Thiếu Lâm – Vô Tướng Bàn Nhược, môn công phu này mang theo lộ số âm nhu, thường nhân không thể nhận ra được, nhưng lại mang theo ý niệm cương mãnh của võ học trong đó.

Lão đạo đứng một bên nghe vậy, mở miệng nói:

“Hoa Tinh, người không nên nói lung tung như vậy. Vô Tướng Bàn Nhược của Thiếu Lâm là tuyệt học chí cao vô thượng, hơn ngàn năm nay luyện thành cũng chưa đến năm người, ngay cả thần tăng phật môn, Thiên Nhất Thần Tăng cũng không thể luyện được Vô Tướng Bàn Nhược, phải chuyển sang tu luyện thành Kim Cương Hàng Ma Thần Thông, sau đó mới đứng vào hàng ngũ Thiên Bồng, người nhìn lầm người rồi.

Hoa Tinh thần nhiên cười nói:

“Lão đạo, làm sao lão biết ta đoán sai? Một khi ta mở miệng nói thì quyết không sai, có thể lão cho rằng ta sai, nhưng tương lai lão sẽ hiểu. Thôi được rồi, chúng ta nói về chuyện hội hoa đi.” Nói xong bèn chuyển đổi đề tài.

Lúc này cuộc thi đã bắt đầu diễn ra, tất cả các chậu hoa còn lại trong ngày hôm nay đều được để trên đài cao. Mười vị trọng tài chuyên nghiệp và hai mươi chín vị giám khảo nghiệp dư được chia ra thành hai bên, cẩn thận quan sát mẫu đơn trên đài cao. Hoa Tinh nhìn Âm Vũ, nháy mắt một cái, cười nói:

“Vũ nhi, lát nữa nhìn thấy nàng, bọn họ chắc chắn sẽ chấn động, nàng hãy vì Tô Ngọc thể hiện, để mọi người hiểu được Bạch Ngọc Mẫu Đơn của chúng ta xinh đẹp đến nhường nào.” Nói xong trên mặt lộ ra một nụ cười tà dị thần bí.

Âm Vũ nhìn mọi người, gật đầu nói:

“Yên tâm đi, Âm Vũ sẽ cố gắng. Ta lên đây.” Nói xong thì rời đi. Lúc này những người tham gia cuộc thi cũng đều lên đài đứng trước hoa mẫu đơn của mình. Không lâu lắm, ba mươi sáu thiếu nữ dự thi đã tập trung đông đủ, đều là tuổi trẻ xinh tươi mơn mớn.

Hoa Tinh cẩn thận quan sát trên đài cao, quả nhiên đúng như Diêu Ngọc Anh đã nói. Ngoại trừ Âm Vũ ra thì chủ nhân của Tam Tinh Cung Nguyệt cũng che mặt, chủ nhân của Tử Ngọc Đan Hoa cũng che mặt, hehe, thật là có ý tứ. Hơn một vạn người thưởng hoa lúc này cũng đang trợn mắt ngăm nhìn ba mươi sáu thiếu nữ, tìm xem ai đẹp nhất, rốt cuộc ánh mắt mọi người đều tập trung vào ba thiếu nữ che mặt, bởi vì

không thấy được chân diện mục nên ba người này đều toát ra vẻ thần bí, hấp dẫn sự chú ý người khác một cách dị thường.

Vòng chung kết của hoa hội bắt đầu, ngay sau khi trọng tài đọc lại một lần thể lệ cuộc thi thì trận đấu bắt đầu tiến hành. Để cho công bằng, tất cả thiếu nữ tham gia thi đều phải lộ ra chân diện mục, Âm Vũ và hai thiếu nữ kia cũng đều tháo khăn che mặt, lộ ra dung mạo thực sự của mình. Toàn trường nhất thời vang lên thanh âm thật lớn, tất cả mọi người đều bị cuốn hút vào ba thiếu nữ trên đài.

Trong ba thiếu nữ, Hoa Tinh thập phần tin tưởng vào Âm Vũ, cho nên ánh mắt hần lúc này chỉ cẩn thận quan sát hai người kia. Thiếu nữ bên cạnh chậu Tử Ngọc Đan Hoa là một người chừng hai mươi mốt, hai hai tuổi, vóc người vừa phải, hình thể cân đối hài hòa, đai lưng màu tím phối với một bộ trang phục màu tím điểm lệ bó chặt eo khiến cho bộ ngực nhô ra ngồn ngộn vũ mị vô cùng. Khuôn mặt trái xoan hé lộ một nụ cười mỹ miều, làn thu ba trong vắt, ngọc khí ẩn hiện mi cong. Dung nhan khiến cho người ta có cảm giác nàng là một đóa hoa lan tươi mát, hấp dẫn.

Nhìn thiếu nữ, Hoa Tinh nén không được phải thầm khen trong bụng, quả nhiên là không hề thua kém mỹ nhân trên Bách Hoa Phổ, đáng tiếc là chưa hề quen biết với hần. Theo nhận xét của Hoa Tinh thì nàng là người có võ công, không phải thiếu nữ bình thường. Nghĩ đến đây, Hoa Tinh chuyển ánh mắt sang thiếu nữ có hy vọng đoạt khôi nhiều nhất lần này, người đứng bên cạnh chậu Tam Tinh Cung Nguyệt.

Một thân y phục rực rỡ, vóc người thon dài động lòng nhân, song nhũ cao ngất, hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân vô cùng. Lưng đeo một dải thắt lưng màu vàng, bó chặt vòng eo thon nhỏ, hiện rõ các đường cong nhu mĩ ở hạ thân, phối hợp với một sợi chỉ màu hổ phách, tinh xảo vô song, trang phục hết sức cân đối mỹ nhĩ. Khuôn mặt đầy đặn, mi dài kết hợp với diện mục tạo thành quang thải mê người, môi anh đào mang theo một nụ cười tự tin có phần kiêu hãnh, có thể nói là kỳ mĩ mĩ diệu, thể gian khó tìm. Nàng đứng im, đôi mắt lấp lánh, biểu hiện hết vẻ quyến rũ của mình, có vẻ áp đảo hoàn toàn các người khác. nguồn

Hoa Tinh nhìn ánh sáng kỳ dị tỏa ra từ mắt nàng, trong lòng nén không được tự nhủ:

“Cô nương này thật đẹp, so với Đường Mộng còn có phần hoàn mĩ hơn. Nếu là nhân vật trên Bách Hoa phổ thì nhất định phải là một trong ba người đầu tiên, nếu không thì làm sao có thể có nhiều người đẹp như vậy. Mặc dù so với Vũ nhĩ thì kém một bậc nhưng cũng có phong cách đặc biệt lắm, thật khiến cho người ta thêm muốn.” Nghĩ đến đây, Hoa Tinh nghiêng đầu quan sát chúng nữ bên cạnh, muốn hỏi xem có ai biết cô nương đó là ai không, thế nhưng hần phát hiện ra ngoại trừ Âm Nhu thì tất cả mọi người đều trợn tròn mắt ngẩn nhìn Âm Vũ, thần sắc kinh ngạc vô cùng. Hoa Tinh nén không được bật cười thành tiếng, nhìn lại trên đài mới phát giác ra Âm Vũ lúc này cũng đang hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Dù sao thì trên thể gian này, nữ nhân xinh đẹp có mặt trên Thiên Tiên phổ là quá ít, bởi vậy mọi người đều bị Âm Vũ thu hồn đoạt phách.

Hoa Tinh nhìn chúng nữ bên cạnh, cười nói:

“Làm sao vậy, các nàng giật mình hay sao mà ngó người thế? Vũ nhĩ cũng không quá tệ, có đúng không. Ai cũng bị nàng ta hấp dẫn. À, các nàng có ai biết lai lịch của hai thiếu nữ che mặt còn lại không, ai biết thì giới thiệu cho ta một chút.” Nói xong thì mỉm cười nhìn mọi người.

Chúng nữ nghe vậy, hồi phục lại tinh thần, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hần. Tô Ngọc mở miệng hỏi:

”Hoa đại ca, Âm Vũ tỷ tỷ thật là đẹp, thật không nghĩ ra nàng lại xinh đẹp như vậy, lần lướt tất cả mọi người.

Thượng Quan Yến đứng một bên cũng nói:

“Ừm, tại sao trước kia nhìn nàng ta hoàn toàn không có dáng vẻ gì như bây giờ? Âm Vũ đẹp như vậy, tại sao không có tên trên Quần Phương phổ?” Những người khác cũng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ tò mò.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn Âm Nhu nói:

“Chuyện này các nàng phải hỏi Âm Nhu thì mới biết, Vũ nhĩ là tỷ tỷ của Âm Nhu, chỉ có Âm Nhu mới biết, mới trả lời được.” Dứt lời đã thấy Mai Hương chen vào:

“Nếu Âm Vũ xinh đẹp như vậy thì Âm Nhu cũng xinh đẹp tương tự đúng không?” Nói xong thì ánh mắt mọi người lại tập trung vào Hoa Tinh và Âm Nhu.

Âm Nhu lộ ra vẻ bẽn lễn, không dám nhìn mọi người, Hoa Tinh thì thản nhiên cười nói:

“Ta cũng không biết, đáng tiếc là Nhu nhi không hề cho ta thấy mặt, ta biết làm gì bây giờ? Để sau này nếu có dịp ta biết được thì sẽ nói lại cho các nàng, có được không?” Nói xong nhìn Âm Nhu, vẻ mặt lộ ra vẻ dâm dăng, tựa hồ có chủ ý muốn trêu chọc nàng.

Mọi người đều trắng mắt liếc nhìn Hoa Tinh, kéo Âm Nhu đứng xa hẳn như sợ bị hấn khi dễ nàng. Chỉ có Diêu Ngọc Anh mỉm cười nhìn Hoa Tinh:

”Phúc khí của công tử thật là tốt. Hai thiếu nữ trước mặt thì người mặc trang phục rực rỡ chính là mỹ nữ nổi danh thiên hạ, xếp vị trí thứ hai trên Bách Hoa phổ - Thiên Phượng Tiên Tử Tần Nguyệt, không nghĩ ra nàng ta lại tham gia cuộc thi lần này, so về thân phận thì dường như không hợp lý lắm. Vị cô nương còn lại không giống người trong võ lâm, tạm thời không biết rõ về nàng ta. Nếu công tử muốn biết thì thuộc hạ sẽ phái người đi điều tra.

Hoa Tinh nghe vậy nhìn Diêu Ngọc Anh, ánh mắt lộ ra ý thâm vị trường, nét mặt tươi cười thỏa mãn. Giờ phút này, mọi người dưới đài đều đoán non đoán già thân phận của Âm Vũ, bởi vì không ai biết được lai lịch của Âm Vũ, chỉ biết nàng rất đẹp mà thôi. Vì thế mọi cặp mắt hầu như đều đổ dồn về phía Âm Vũ, cùng lúc này trên đài cũng đã bắt đầu trận đấu.

Trong ba mươi sáu chậu hoa mẫu đơn, mười vị giám khảo chuyên nghiệp sẽ trực tiếp tuyển ra mười tám chậu. Mười tám chậu không được chọn sẽ do hai mươi chín vị giám khảo công chúng bỏ phiếu, chọn ra tám chậu, cùng với mười tám chậu được chọn trực tiếp vào tiếp vòng trong.

Lúc này hai mươi chín vị giám khảo công chúng đang làm công việc bỏ phiếu, Hoa Tinh đứng dưới lại đang nhìn chăm chăm vào Tần Nguyệt, người xếp thứ hai trên Bách Hoa phổ, hơn nữa còn xếp thứ hai ở Phượng bảng - Thiên Phượng Tiên Tử. Hoa Tinh đối với mỹ nhân này rất có hứng thú, chỉ lẳng lặng đánh giá nàng. Hắn mơ hồ cảm thấy được một loại khí tức mà các nữ hiệp thảo mãng trên chốn võ lâm không có được, một khí tức hết sức thần bí, tựa hồ cất giấu một điều gì đó. Đáng tiếc, Hoa Tinh lúc này vẫn chưa thể rõ ràng được điều bí ẩn đó.

Trong lúc Hoa Tinh đánh giá Tần Nguyệt thì Mục Phong của Thiếu Lâm cũng đang ngấm nhìn Âm Vũ. Ánh mắt Mục Phong lộ ra một tia mỉm cười, tựa hồ muốn ám chỉ điều chi đó. Ngoại trừ Mục Phong, thì thiếu nữ bạch y che mặt ở góc phía tây cũng đang nhìn kỹ Hoa Tinh. Nhìn Hoa Tinh, ánh mắt nàng chớp động thần quang, có vẻ kỳ lạ. Thiếu nữ này không những đánh giá Hoa Tinh mà còn đánh giá Âm Vũ và Tần Nguyệt, dường như đối với hai mỹ nhân đó cũng cảm thấy ghen tị về mặt nhan sắc.

Đến lúc này, hai mươi chín vị giám khảo công chúng đã chọn ra được tám chậu, mười chủ nhân của mười chậu bị loại tự động rời đi. Kể từ lúc bắt đầu cuộc thi cho đến lúc này, trên đài chỉ còn lại hai mươi sáu chậu mẫu đơn. Những người đứng dưới đài cũng có tâm trạng hoàn toàn khác nhau, có người cao hứng, có người buồn bã, nhưng họ đều có một điểm chung, đó là đều hết lòng la lối, ủng hộ cho chậu mẫu đơn mà mình thích, tạo thành một tràng cảnh đầy ồn ào, náo nhiệt.

Hoa Tinh lúc này đứng im nhìn các tuyển thủ bị loại, thấy không ít người ứa cả nước mắt, tựa hồ trong lòng rất buồn bã vì bị loại. Có lẽ đằng sau thắng lợi của người chiến thắng trong cuộc thi này cũng đã ẩn giấu sự đau đớn của rất nhiều người khác. Nhìn Âm Vũ đứng trên đài, vẻ mặt tươi cười, sáng khoái, Hoa Tinh không khỏi mỉm cười mãn nguyện.

Cuộc thi tiếp tục diễn ra, từ ba mươi sáu chậu nay chỉ còn hai mươi sáu chậu, chủ sự tiếp tục yêu cầu từ hai mươi sáu chậu loại đi sáu chậu. cuộc thi lại tiếp tục dần sâu thêm một vòng nữa, tình hình càng lúc càng khốc liệt, càng đặc sắc. Chủ sự vì muốn thu được lợi nhuận kếp sù cho nên chấm dứt mỗi vòng đấu đều tạo cơ hội cho công chúng bỏ phiếu bầu. Thứ nhất có thể thu được tiền, thứ hai có thể giúp mọi người tiếp xúc với mỹ nữ, lợi dụng tính cách yêu thích cái đẹp của người thưởng hoa để khiến bọn họ hào phóng ra tay. Chủ sự lấy danh nghĩa mỹ nữ để thu được vạn bạc từ người thưởng hoa, đây là một chủ ý rất tuyệt vời.

Lúc này vô số người thưởng hoa vì muốn mỹ nhân tươi cười nên đều lên đài bỏ phiếu, một phiếu tương đương với năm mươi lượng bạc. Mỗi người chỉ được bỏ một phiếu. Đám người Hoa Tinh nhìn vô số người

đi về phía Âm Vũ, vẻ mặt vui mừng lắm, trong lòng không khỏi thầm than: “Âm Vũ thật là xinh đẹp vô địch!”

Lão đạo là người mở miệng thốt lên:

”Chao ôi, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần đứng một lúc đã có thể thu được vô số ngân lượng. Nếu đổi lại là chúng ta đứng thì sợ rằng đều bị người ta cho là khát cái. Đúng là mỗi người đều không giống nhau, hoa cũng trăm dạng trăm lối!

Mọi người nghe vậy đều nhin không được cười rộ lên. Âm Nhu chu môi nhìn lão đạo:

“Lão đạo chết tiệt kia, có đúng là lão nói xấu tỷ tỷ ta không? Ta nhắc cho lão biết, nếu lão dám nghĩ xấu về tỷ tỷ ta thì ta sẽ gọi Hoa đại ca đối phó với lão, để xem lão còn dám nói quàng nói xiên nữa không. Hừ, tỷ tỷ ta là người đẹp nhất mà lão cũng dám so sánh với lão.” Nói xong cố ý biểu hiện vẻ mặt giận dữ nhìn lão đạo, tỏ vẻ không phục. Thượng Quan Yến đứng một bên cũng lên tiếng hòa theo, đáng tiếc là lão đạo tuy tức giận nhưng chỉ nghiêng nghiêng đầu không để ý đến các nàng. Chúng nữ thấy thế chỉ mỉm cười, riêng Khúc Trúc và Cô Ngạo lại lắc lắc đầu, trong lòng tự nhủ rằng phải cẩn thận, không nên trêu chọc đến mỹ nữ, nếu không thì sẽ phiền toái cả đời.

Hoa Tinh lúc này quan sát bốn phía, chậm rãi dò xét mọi người, bất quá ánh mắt hần lúc này lại chạm phải ánh mắt của cao thủ ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn đang ở trên đài nhìn xuống. Từ Vân đại sư, Ngọc Chân Tử đều lộ ra vẻ lo lắng nhìn hần, riêng Trương Tuyết thì ánh mắt lại mang theo vẻ quái dị, khuôn mặt mang theo vẻ tế nhị sâu xa.

Trương Tuyết bắt gặp ánh mắt tà dị của Hoa Tinh, một ánh mắt như cười như không, tựa hồ muốn biểu đạt hoặc nhấn nhủ một chuyện gì đó, thần bí vô cùng, Rốt cuộc ánh mắt Hoa Tinh tiết lộ thứ gì đây? Không ai biết cả, có lẽ hần và Trương Tuyết nhất định sẽ phát sinh quan hệ? Chỉ là không biết phát sinh đến mức nào đây?

123. Chương 123: Mẫu Đơn Thịnh Sự

Hiện trường tại hoa hội lúc này là một mảnh phồn hoa, náo nhiệt Phi thường. Vô số người thưởng hoa khăng khải mở rộng hầu bao bỏ phiếu, khi trở xuống dưới đài vẫn nhìn theo mỹ nữ trên cao, trong lòng sáng khoái lắm. Ai nấy cũng đều nghĩ rằng hần là mỹ nhân đó đang mỉm cười với mình, từ đó mà phát sinh ra đủ loại ý nghĩ say mê trong đầu. Một vòng bỏ phiếu rồi cũng kết thúc, chủ sự phân phó thuộc hạ kiểm kê số phiếu để công bố ọi người biết, hiện trường cũng vì thế lại nóng thêm một chút nữa.

Âm Nhu nhìn cái thùng gỗ đựng phiếu bên cạnh Âm Vũ, đoạn nở một nụ cười yêu kiều nói:

”Tỷ tỷ nhất định là được nhiều phiếu nhất, nhất định! Nếu như vậy thì nhất định sẽ thu được không ít ngân lượng. Thật sự là quá tốt, muội có thể mua rất nhiều thứ.” Nói xong thì mỉm cười khúc khích một mình, vẻ mặt đầy vẻ kiêu hãnh. Mọi người thấy vậy, không khỏi sinh lòng hâm mộ.

Tô Ngọc là chủ nhân của hoa mẫu đơn nhưng lúc này đối với Âm Vũ cũng sinh lòng cảm kích, bởi vì Âm Vũ đoạt được ngân lượng, cũng đại biểu cho hoa của nàng thắng lợi. Bởi vậy nàng nắm tay Âm Nhu, cười nói: Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

”Vũ tỷ tỷ thực sự là lợi hại, nhất định sẽ là người có nhiều phiếu bầu nhất.” Nói xong nhìn Âm Nhu, nhất thời ánh mắt hai người đều tràn đầy vẻ khoái trá, gật đầu nhoen miệng cười phá lên.

Lúc này đã có kết quả kiểm phiếu. Nhiều phiếu bầu nhất quả nhiên chính là Âm Vũ, chủ sự của đại hội tuyên bố đứng đầu là Bạch Ngọc Mẫu Đơn, người dự thi Âm Vũ đã thu được 4346 phiếu bầu. Thứ hai Tam Tinh Cung Nguyệt, người dự thi Tần Nguyệt đạt được 4118 phiếu bầu. Thứ ba Tử Ngọc Đan Hoa, người dự thi Lam Nhược Vân đạt được 3254 phiếu bầu. Thứ tư Hắc Ngọc Mẫu Đơn, người dự thi Lục Hương đạt được 2183 phiếu bầu. Thứ năm...- từ thứ năm trở đi thì Hoa Tinh không còn để ý đến nữa, hần chỉ chú ý đến bốn thứ hạng đầu tiên, đồng thời đối với Lam Nhược Vân cũng nảy sinh tính tò mò rất lớn.

Trần Lan đứng bên cạnh Hoa Tinh, vẻ mặt kinh ngạc nói:

“4346 phiếu, mỗi phiếu tương đương 50 lượng, thực là con số quá nhiều! Trời ạ, 217300 lượng bạc sao? Thực là một tốc độ sinh lợi cực kỳ khủng khiếp.” Đám người Hoa Tinh nghe nàng nói cũng lộ vẻ kinh ngạc mỉm cười, nụ cười mang theo vẻ tươi tắn, cũng mang theo một chút kinh hãi.

Lão đạo vui vẻ nói:

”Hehe, đã có tiền uống rượu, loại rượu nào cũng có thể uống, haha, thật là tốt quá. Chờ Âm Vũ kết thúc cuộc thi này, nói không chừng còn có thể thu được hơn trăm vạn bạc, trở thành người giàu có trong thiên hạ. Ha ha, đúng là mỹ nữ đa kim, kiếm tiền thật là nhanh quá xá.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn Tô Ngọc:

“Sau khi có tiền thì muội định làm gì? Nhiều tiền như vậy sợ rằng cả đời muội cũng không dùng hết.” Tô Ngọc tỏ vẻ băn khoăn, nhìn Hoa Tinh nói:

“Nhiều bạc như vậy đến một cách bất ngờ, muội thực sự chưa có dự định gì cả. Hoa đại ca an bài là tốt rồi, dù sao thì cũng do đại ca định đoạt. Muội nghĩ chỉ cần cha có cuộc sống tốt hơn là được, còn muội thì sao cũng được.” Nói xong đưa mắt nhìn Hoa Tinh, ánh mắt đầy vẻ nhu tình thiết tha.

Hoa Tinh cười nói:

“Yên tâm, ta sẽ hảo hảo giúp muội sử dụng. Để tỏ ý cảm tạ, ta sẽ nuôi dưỡng muội cả đời, dù sao thì ta cũng đã kiếm được rất nhiều tiền.” Hoa Tinh hoa ngôn xảo ngữ nói tếu táo một tràng khiến mọi người tưởng hấn nói đùa, chỉ có Tô Ngọc hiểu được ý tứ của Hoa Tinh, lẳng lặng nhìn đắm đắm vào mặt hấn, ánh mắt lóe sáng. Hoa Tinh khẽ vuốt mái tóc nàng, thâm tình vốn vô hình lại hiển hiện ra.

Nhìn lướt qua chúng nữ bên cạnh, Hoa Tinh đột nhiên phát hiện ra Lãnh Như Thủy dường như có chút buồn bã, ánh mắt có vẻ ưu thương. Đồng tử Hoa Tinh đảo chuyển một vòng, nở một nụ cười cao thâm khó lường, môi mấp máy thì triển truyền âm nhập mật, thanh âm khẽ len lỏi vào tai Lãnh Như Thủy:

”Như Thủy, nàng làm sao vậy? Có đúng là đang trách ta lạnh lùng với nàng? Tại sao lại ưu thương như vậy? Không lẽ ta đã đoán trúng tâm tư của nàng? Trong lòng nàng thực ra cũng để ý đến ta, có đúng không? Đặc biệt là khi ta và Phượng nhi phát sinh quan hệ thì nàng dường như có vẻ mất mát, có đúng không?”

Thanh âm mỏng như tơ nhưng lại như sấm sét rung động trong tâm hồn Lãnh Như Thủy, khiến nàng nhất thời ngây dại. Nhìn ánh mắt sáng ngời, khuôn mặt tuấn tú của Hoa Tinh, lòng dạ Lãnh Như Thủy trở nên rối bời. Nàng nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao tâm tư của mình lại bị Hoa Tinh nhìn thấy? Nhưng nói như vậy thì hấn là hấn cũng phải để ý đến nàng chứ!

Nghĩ vậy, Lãnh Như Thủy trong lòng lại cảm thấy thật rối loạn, nàng chỉ mới biết hấn vài ngày, tại sao có thể để ý đến hấn một cách đặc biệt như thế? Hấn thật sự hấp dẫn vậy sao? Bên cạnh hấn cũng đã có rất nhiều nữ nhân, vì sao còn chú ý đến mình? Có lẽ có một số việc mà bản thân không thể kiểm soát được, rõ ràng nhất là đối với chuyện tình yêu.

Cảm nhận được ánh mắt Hoa Tinh mang theo tình ý trong đó, Lãnh Như Thủy khẽ thở dài. Cả đời này không lẽ lâm vào tình yêu với một nam nhân ít tuổi hơn nàng rất nhiều sao? Nhiều năm rồi nàng không còn rung động, tại sao giờ phút này lại xao xuyến đến thế? Không lẽ đây chính là duyên phận, là vận mệnh! Nhìn Hoa Tinh, nàng mỉm cười, không nói gì. Nếu hấn thật sự để ý đến nàng, hấn sẽ hiểu được. Nếu hấn không hiểu thì có lẽ đó cũng là một kết quả cho hai người.

Hoa Tinh nhìn nàng, cười nói:

“Tình duyên một đời, hai trái tim, đập cùng nhịp!” Chỉ mười chữ nhưng đã khắc sâu vào trái tim của Lãnh Như Thủy. Nàng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lần đầu tiên toát ra vẻ cảm kích, mang theo nhu tình thâm thiết. Hoa Tinh cũng không nói gì nữa, bốn mắt nhìn nhau đắm đuối. Lúc này Lãnh Như Thủy chỉ cảm thấy sự ấm áp như một dòng suối len lỏi trong đáy lòng khô hạn đã lâu của mình. Nữ nhân yêu để sống, nam nhân sống để yêu, quả thật không sai.

Cuộc thi đến lúc này đã lại bắt đầu, chủ sự hy vọng trong buổi sáng có thể từ hai mươi sáu chậu chuyển thành hai mươi chậu. Đám người Hoa Tinh lúc này chỉ mỉm cười theo dõi, bọn họ đối với Âm Vũ tràn ngập

sự tin tưởng, ít nhất thì lúc này tình huống vẫn hết sức dễ dàng, không cần phải lo lắng. Diêu Ngọc Anh một mặt xem cuộc thi, một mặt quan sát động tĩnh bốn phía, tùy thời lưu tâm xem xung quanh có chuyện gì phát sinh hay không.

Trong đám đông, Quỷ thư sinh đôi ánh mắt tà dị nhìn đám người Hoa Tinh, đồng thời cũng quan khán thật kỹ Mục Phong và bạch y thiếu nữ che mặt thần bí. Lâm Vân của Võ Lâm thư viện lại chỉ chú ý đến Hoa Tinh và Mục Phong, thỉnh thoảng mới nhìn đến Âm Vũ và Tần Nguyệt, ánh mắt lộ rõ vẻ ái mộ, không khó có thể nhận ra được tâm tư của kẻ này.

Từ Vân đại sư trên đài lúc này mở miệng khê nói:

”Lát nữa nhất định phải giữ Hoa Tinh lại, nếu tin tức của hần là thật thì sợ rằng võ lâm sắp diễn ra tai ương. Chúng ta nên thương nghị một chút, để đối phó với nguy cơ này. Than ôi, thực sự không nghĩ ra võ lâm lúc này lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Lại còn sự xuất hiện của hộp gấm và Thần Châu Ngũ Di nữa chứ. Bây giờ Huyết Anh xuất thế, muốn không loạn cũng thật là nan giải đây!”

Ngọc Chân Tử lắc đầu thở dài:

”Đúng vậy, chuyện này thật khiến mọi người lo lắng. Chỉ hy vọng tin tức của Hoa thiếu hiệp không chính xác thì đã phải cảm ơn trời đất vạn lần.

Trương Tuyết của phái Hoa Sơn nhìn Hoa Tinh ở phía xa, khê nói:

“Lời này của chân nhân e rằng cũng là vô ích. Nếu Hoa Tinh không chắc chắn thì hần sẽ không phái người đến báo tin cho chúng ta. Huyết Anh xuất thế thì chúng ta cũng chỉ biết gắng hết sức mà thôi. Dù sao chuyện trong thiên hạ, ba phái của chúng ta cũng không thể quản hết được, có đúng không?” Nói xong liếc mắt nhìn Từ Vân và Ngọc Chân Tử, ba người đều đồng loạt gật đầu.

Hơn mười vạn người trong hội hoa lúc này có một đôi mắt hết sức bình thường chỉ chăm chú nhìn thật kỹ Hoa Tinh. Đôi mắt âm trầm lạnh lẽo, tựa hồ có chủ ý bất hảo. Từ khi nhóm người Hoa Tinh đến đây thì đôi mắt này đã dõi theo Hoa Tinh. Lúc này ánh mắt đó chậm rãi rút lui, biến mất trong đám đông. Tuy nhiên khi kẻ đó vừa thối lui thì Cô Ngạo cười lạnh một tiếng, thân thể nhanh chóng đuổi theo.

Ở hội hoa lúc này, tâm trạng mọi người đều hết sức kích động, đều gắng sức hò hét ủng hộ tuyển thủ mà mình yêu thích, hiện trường náo nhiệt vô cùng. Diêu Ngọc Anh mở miệng nói:

”Công tử, Cô Ngạo vừa rồi đuổi theo một người, công tử có muốn thuộc hạ phái thêm người lưu tâm một chút không? Thuộc hạ cảm thấy nơi này dường như đang ẩn giấu một khí tức cổ quái, khiến cho người ta có cảm tưởng là mưa gió sắp kéo đến vậy.

Hoa Tinh nhìn thoáng qua bóng dáng Cô Ngạo đang nhỏ dần, mỉm cười nói:

“Cô Ngạo làm việc hết sức cẩn thận, võ công cũng không thấp, có thể đứng vào Địa Bảng, cho nên tạm thời không cần lo lắng cho hần. Về phần khí tức cổ quái nơi này nhất định là đến từ Quỷ thư sinh, nữ tử bạch y thần bí. Hai người này dường như còn có ý âm thầm kình chống lẫn nhau, tình huống lúc này hết sức vi diệu. Mặt khác nơi này sợ rằng còn có người của tổ chức Âm Ưng, người của Tụ Hoa cung, bọn chúng đều đang chờ cơ hội để đạt được mục đích của chúng. Bởi vậy nơi này đang tỏ ra náo nhiệt vui vẻ nhưng thật ra đằng sau cảnh tượng này lại là một nguy cơ chực chờ bộc phát. Hắc hắc, ẩn tàng huyền cơ!” Về mặt Hoa Tinh khi nói đến đây thì cực kỳ thần bí, khiến cho không ai có thể hiểu thấu được lời hần nói.

Liên Phượng nghe vậy, nhìn Hoa Tinh dụ dằng nói:

”Hoa Tinh, có đúng là ngươi đã phát hiện ra chuyện gì hay không? Nếu có thì mau nói ọi người biết, để mọi người sớm có chuẩn bị trong lòng, tránh bị thất thố khi tình huống phát sinh.

Hoa Tinh nhìn thoáng qua Lâm Vân, cười nói:

”Chúng ta đến Lạc Dương lần này, chính là một sự uy hiếp đối với Võ Lâm thư viện. Vì lợi ích, bọn họ cũng cần phải làm một ít chuyện, đó cũng là bình thường, bởi vì đây chính là Trung Nguyên. Lúc này trong hoa hội, mặc dù người thường hoa đều là dân chúng bình thường, nhưng thực ra trong đó là vô số võ lâm cao thủ giấu mặt, bọn họ đến đây tin rằng đều có mục đích riêng. Nhóm người bọn ta vô hình chung đã hình

thành tiêu điểm của mọi người, trong mắt mọi người đã biến thành một khối thịt béo, rất hấp dẫn người khác.

Diêu Ngọc Anh nhìn Lâm Vân, kinh ngạc nói:

“Công tử muốn nói rằng tất cả các thế lực ở đây đều là vì chúng ta mà đến? Vô Lâm thư viện cũng nhân cơ hội này đổ dầu vào lửa, muốn tiêu diệt chúng ta?”

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Tình huống này là rất lớn, bất quá chúng ta cũng chưa cần lo lắng thái quá. Trong thành Lạc Dương lúc này, tứ đại bang phái của vô lâm đã bị tổn thương nặng nề, Thông Thiên Môn có nhiều cao thủ bị giết, chưa biết có thể gượng dậy được không. Về phần ba phái Thiếu Lâm lại không dám đắc tội với Hoa Tinh ta, chỉ còn lại Thần Châu Ngũ Dị, tổ chức Âm Ưng, Tụ Hoa cung là những người dám ra mặt giao phong với chúng ta. Bởi vậy trước mắt vẫn tương đối an toàn, lúc này cứ thoải mái theo dõi cuộc thi, không cần lo lắng nữa.” Về mặt Hoa Tinh lúc này rất bình thản, hoàn toàn không có vẻ gì lo lắng. Mọi người nghe hẳn nói xong thì tâm trạng nhẹ nhõm đi rất nhiều, toàn tâm toàn ý theo dõi cuộc thi.

Lúc này hai mươi sáu chầu chỉ còn hai mươi chầu, lại có thêm sáu tuyển thủ về mặt buồn bã rời khỏi cuộc chơi. Hai mươi tuyển thủ còn lại về mặt cũng không giống nhau, có người vui mừng, có người lo lắng cho vòng thi tiếp theo. Vòng bỏ phiếu tiếp theo lại bắt đầu, chủ sự hoa hội lại phát hành loại phiếu mới, hơn nữa giá trị của một phiếu bầu đã tăng từ năm mươi lượng lên đến một trăm lượng. Chúng nhân cho dù lưỡng lự nhưng cũng không chống chọi được, vẫn mở rộng hầu bao mua phiếu bầu.

Ám Nhu nắm tay Tô Ngọc, thấp giọng nói:

“Tỷ tỷ là người đặc biệt nhất, hy vọng mọi người sẽ bỏ phiếu thật nhiều cho tỷ tỷ, chúng ta sẽ thu được thật nhiều tiền.” Nói xong nhìn Tô Ngọc, chờ đợi sự đồng ý của Tô Ngọc. Tô Ngọc gật đầu, mỉm cười nói:

“Vũ tỷ nhất định sẽ đứng đầu, yên tâm đi. lát nữa chúng ta sẽ đi ăn những thứ thật ngon của thành Lạc Dương, lát nữa ta sẽ dẫn người đi.” Nói xong nháy nháy mắt nhìn Ám Nhu, hai người có vẻ hết sức tâm đầu ý hợp.

Cô Ngạo lúc này đã quay về, nói nhỏ với Hoa Tinh:

“Công tử, kẻ vừa rời chính là tai mắt của tổ chức Âm Ưng, ta đi theo hắn một lúc nhưng không có phát hiện gì quá lớn, cuối cùng bị hắn phát hiện, đành phải động thủ bắt hắn, đáng tiếc hắn rất cứng đầu, hỏi thế nào cũng không nói, cuối cùng đành phải giết chết hắn. Xem ra tổ chức Âm Ưng đã bắt đầu hành động, nhóm người của chúng ta đông đảo, là mục tiêu lớn, phải cẩn thận mới được.

Hoa Tinh nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ cao thâm khó lường, cười nói:

“Ta đang chờ bọn chúng hành động đây, tốt nhất là dốc toàn lực ở căn cứ ra đây. Yên tâm, bọn chúng không dám động thủ ở địa phương này, bất quá xem bộ dáng của bọn chúng thì cũng không nhịn được lâu nữa đâu. Chờ cuộc thi ở hoa hội kết thúc, chúng ta sẽ kết liễu bọn chúng, cắt bỏ đi một cái đuôi cứ bám nhằng nhằng phía sau ta, để ọi người có thể an tâm một chút. Bây giờ bọn ta tập trung ở một chỗ, thực lực hùng hậu, Âm Ưng gây hấn thì cũng chỉ tự chuốc họa vào thân mà thôi. Ta vốn định chỉ ở không quá hai ngày nữa thì sẽ rời khỏi Lạc Dương, bất quá nơi này còn rất nhiều chuyện giải quyết, thực là phiền toái quá.

Chúng nhân nghe vậy đều biểu hiện ra vẻ mặt không hề giống nhau. Khúc Trúc lên tiếng trước:

“Rời khỏi nơi này cũng tốt, dù sao nơi này cũng có nhiều nguy hiểm, không phải là nơi trú chân lâu dài. Ta muốn cùng Yến muội trở về, không muốn xông loạn ra chốn giang hồ nữa. Vô lâm thực sự là một địa phương tàn khốc. Sau khi chuyện Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương xảy ra, ta cũng không muốn giẫm theo vết xe đổ của bọn họ nữa. Ta và Yến muội đã thương lượng với nhau, chờ khi hoa hội ở Lạc Dương chấm dứt thì sẽ rời khỏi nơi này trở về nhà.

Hoa Tinh nhìn Thượng Quan Yến, ánh mắt mơ hồ như muốn cảm thán thở dài, nhẹ giọng nói:

“Trở về cũng tốt, Tiểu Yến ham vui và xinh đẹp, ở giang hồ lâu ngày cũng không tránh khỏi chuyện phiền toái. Tương lai nếu có chuyện gì không giải quyết được thì cô bé tính nghịch hầy cứ tìm đến ta, ta sẽ giải quyết hết mọi khó khăn cho cô.

Bỏ phiếu kết thúc, sau khi trải qua thống kê thì Âm Vũ vẫn đứng đầu bảng, được 2236 phiếu bầu. Tần Nguyệt đứng thứ hai, được 1850 phiếu, Lam Nhược Vân xếp thứ ba, được 1319 phiếu. Hắc Ngọc Mầu Đơn của Lục Hương xếp thứ tư, được 843 phiếu bầu, cứ thế giảm dần, người xếp cuối cùng chỉ có gần một trăm phiếu bầu mà thôi.

Lúc này sắc trời đã cận Ngọ, đã đến bữa trưa. Mỗi thí sinh đều đến nhận số bạc thu được của mình. Âm Vũ trừ đi số chi phí khấu trừ cho chủ sự thì còn lại hơn ba mươi tám vạn lượng bạc, một con số làm cho người ta cực kỳ khiếp sợ. Âm Nhu và Tô Ngọc là hai người chạy đến nhanh nhất nắm lấy tay Âm Vũ, không ngừng hỏi về vấn đề tiền bạc, về mặt hết sức hưng phấn.

Âm Vũ nhìn muội muội và Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy nhu tình, mỉm cười nhìn hai người đang nắm tay, đoạn chậm rãi đi đến phía Hoa Tinh, vừa đi vừa nói:

”Lần này thu hoạch được thật nhiều bạc, làm gì bây giờ? Nói xong nhìn Tô Ngọc. Tô Ngọc đang muốn mở miệng thì Âm Nhu đã nhanh nhẩu tranh tiên:

”Chuyện này bọn muội đã sớm thương lượng, chúng ta sẽ tìm ăn những thứ thật ngon, sau đó cùng nhau chu du thiên hạ, tỷ tỷ thấy thế nào?” Về mặt Âm Nhu đầy kiêu hãnh nhìn tỷ tỷ mình.

Âm Vũ mỉm cười nhìn muội muội, con nhỏ này luôn biết chiếm tiện nghi của người khác. Nhìn sang Tô Ngọc chỉ thấy nàng mỉm cười không nói, Âm Vũ không khỏi khen thầm trong lòng, chẳng trách Hoa Tinh lại quan tâm giúp đỡ Tô Ngọc nhiều đến thế, nói không chừng Tô Ngọc cũng mang theo sắc đẹp tuyệt thế nhưng không muốn người khác biết. Khí chất và sự đại lượng của Tô Ngọc đều vượt hẳn nữ tử thông thường, có lẽ đó cũng chính là đặc điểm khiến cho Hoa Tinh coi trọng Tô Ngọc.

Hoa Tinh nhìn tam nữ đi đến, mỉm cười nói:

”Được rồi, chúng ta đi ăn cơm. Hai người này cứ nhón nháo về chuyện ăn cơm này giờ. Chúng ta sẽ đi đến tửu lâu lớn nhất thành Lạc Dương, ăn cho thật sướng khoái, dù sao thì cũng đã có người chi trả.

Âm Vũ cầm ngân phiếu, cười nói:

”Đây, bây giờ cho ai bây giờ? Tô Ngọc hay công tử đây?” Vừa dứt lời thì Âm Nhu đã lớn tiếng nói:

”Tỷ tỷ, bọn họ không muốn giữ nhưng muội thích giữ, để muội giữ là thích hợp nhất. Nghĩ lại trước kia cả nhà muốn ăn cũng không có tiền ăn, bây giờ đã có nhiều tiền, đáng tiếc, cha mẹ đều đã không còn.” Nói xong về mặt lộ ra vẻ bi thương. Âm Vũ nghe vậy, thở dài một tiếng. Có nhiều chuyện thật khó có thể quên.

Tô Ngọc nghe vậy nhìn Âm Nhu, nhẹ giọng nói:

”Vậy người cầm đi. Dù sao mọi người cũng đi cùng với nhau, người cầm hay ta cầm cũng đều giống nhau.” Nói xong mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của Âm Nhu. Âm Nhu nhìn Tô Ngọc, ánh mắt tươi rói nói:

”Tô Ngọc tốt quá, cả đời này ta sẽ không bao giờ quên người, chúng ta mãi mãi là bạn tốt, có đúng không?

Tô Ngọc tủm tỉm cười, nắm chặt lấy tay Âm Nhu. Hoa Tinh khẽ vuốt mái tóc hai nàng, cười nói:

”Được rồi, đã biết là tình cảm của hai người rất tốt, chúng ta đi ăn cơm thôi.” Nói xong kéo tay cả hai người đi.

Hoa Tinh mới đi được vài bước thì Từ Vân đại sư, Ngọc Chân Tử và Trương Tuyết đều tiến đến, dáng vẻ như muốn ngăn hãm lại. Từ Vân đại sư thì lễ, nói:

”Hoa thiếu hiệp hữu lễ, lão nạp có chuyện muốn thỉnh giáo thiếu hiệp, mong rằng thiếu hiệp chỉ giáo.

Hoa Tinh khẽ mỉm cười:

”Xem ra bữa cơm trưa nay phải ăn chay rồi, mọi người cùng đi nhé. Đại sư không ngại đến tửu lâu dùng cơm chứ? Có chuyện gì cứ đi rồi hãy nói, nơi này không phải là nơi để nói chuyện.” Nói xong nhìn ba người, ánh mắt dừng lại trên thân thể mê hồn của Trương Tuyết một chút, mơ hồ lộ ra vẻ tà dị vốn có.

Từ Vân đại sư và Ngọc Chân Tử gật đầu, đồng ý với đề nghị của Hoa Tinh. Cứ như vậy, mọi người đồng thời đi đến tửu lâu. Bởi vì nhân số đông đảo nên toàn người Hoa Tinh phải chia ra làm hai bàn. Chúng nữ một bàn, bao gồm Mai Hương, Trần Lan, Âm Vũ, Âm Nhu, Tô Ngọc, Đường Mộng, Liên Phượng, Lãnh

Như Thủy, Đồng Tâm, Đồng Ý, Thượng Quan Yến, Diêu Ngọc Anh, tổng cộng mười hai người, thật sự là một đội ngũ khổng lồ!

Bàn của Hoa Tinh gồm có Hoa Tinh, Cô Ngạo, lão đạo, Khúc Trúc, Dạ Phong, Từ Vân đại sư, Ngọc Chân Tử, Trương Tuyết, tổng cộng tám người. Sau khi mọi người an tọa, gọi rượu và thức ăn thì Từ Vân đại sư nói:

”Hoa thiếu hiệp phái người đưa tin, nói Huyết Anh sắp hiện thế, lão nạp đại biểu cho tam phái xin cảm tạ Hoa thiếu hiệp. Tuy nhiên đây là việc có quan hệ trọng đại, để xác định nơi phát ra tin tức cho nên ba phái thỉnh mời Hoa thiếu hiệp chứng thực chuyện này.

Ngọc Chân Tử cũng lên tiếng:

”Chuyện này thực sự không phải là chuyện đùa, cho nên thỉnh xin Hoa thiếu hiệp chính miệng thuật lại một lần nữa để bọn ta có thể minh bạch, mọi người sẽ cùng nhau thương nghị đối sách để vượt qua kiếp nạn này. Tin rằng Hoa thiếu hiệp cũng hiểu được tầm quan trọng của chuyện này, nói rõ hơn một chút, bản đạo cảm kích vô cùng.

Hoa Tinh nhìn ba người, mỉm cười nói:

”Đối với chuyện này, ta có thể nói cho các vị biết đây là một thông tin cực kỳ chuẩn xác, đã có người tập luyện Thiên Anh Đại Pháp, tu luyện Huyết Anh. Căn cứ vào tình hình hai ngày nay của Lạc Dương và kết quả điều tra của thư viện thì đã tra ra trẻ sơ sinh dưới ba tháng tuổi mất tích đã hơn ba trăm người, thử hỏi ba vị con số này nói lên điều gì? Không lẽ có người rảnh rỗi, vô duyên vô cớ tìm trẻ em về nuôi dạy hay sao. Tin tức điều tra cho thấy đối phương đã ra tay từ nông thôn, tiến dần ra thành thị, Lạc Dương cũng đã xuất hiện trẻ mất tích. Đối phương không sợ bị phát hiện mà ra tay càng ngày càng trắng trợn, xem ra đã đến giai đoạn cuối. Nếu không hẳn sẽ không nóng lòng đến như vậy. Đại sư, các vị nghĩ thế nào?

Ba người nghe vậy thần sắc đại biến. Nếu tin tức Hoa Tinh nói là thật thì chuyện này đã đến thời khắc mấu chốt. Phải lập tức hành động, nếu không sẽ không còn kịp. Trương Tuyết vội lên tiếng:

”Hoa thiếu hiệp chắc sẽ không nói lung tung, dù sao thì chuyện này cũng không phải là loại chuyện đùa. Nếu đã thế, chắc rằng Hoa thiếu hiệp cũng đã có đối sách, thiếu hiệp muốn chúng tôi phối hợp với thiếu hiệp thế nào thì mới có thể trong thời gian ngắn nhất tìm ra và tiêu diệt kẻ luyện Huyết Anh kia?

Hoa Tinh nhìn ánh mắt lấp lánh của Trương Tuyết, thầm khen nàng thông minh hơn hai lão đầu gỗ kia. Tuy nhiên cũng vì thông minh quá nên mới không thể dễ dàng chiếm đoạt được, vì thế mà hấp dẫn lòng chinh phục của nam nhân rất lớn. Hoa Tinh nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ tán dương, cười nói:

”Chuyện này đối với bản thân ta mà nói thì không có quan hệ quá nhiều. Bởi vì ta chỉ đi ngang qua đây, địa bàn của Phương Hoàng thư viện vốn ở Nam Kinh, đối với nơi này ta cũng không có nhiều cảm tình. Sở dĩ ta nói ra là vì hòa bình của thiên hạ, vì dân chúng trong thiên hạ. Bởi vì Huyết Anh một khi hiện thế thì nhất định sẽ có vô số người lâm nguy, ta dù sao cũng là người trong võ lâm, cũng không hy vọng dân chúng phải khổ sở cho nên mới thông tri cho ba vị biết, hy vọng mọi người cẩn thận lưu ý. đọc truyện tại . Bên người ta còn có đồng đạo thân nhân bằng hữu, vốn không muốn nghĩ đến vấn đề này, nhưng dù sao gặp gỡ mọi người cũng là cái duyên, cho nên cũng không thể không vì mọi người góp một chút sức lực trợ giúp võ lâm Trung Nguyên diệt kẻ tà ác này. Không phải vì ta cần thanh danh mà vì Thiên Anh Đại Pháp thực sự quá âm độc.

Hoa Tinh nói thẳng ra trong lòng hẳn thực sự không muốn động thủ, can thiệp vào chuyện này, có nhúng tay vào cũng chỉ là chuyện miễn cưỡng, khiến cho ba phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Võ Đang đều kinh ngạc, vượt ngoài suy nghĩ của bọn họ, bọn họ không rõ hẳn suy nghĩ thế nào trong lòng. Từ Vân đại sư bèn nói:

”Võ lâm trong thiên hạ vốn xuất phát từ cùng một cửa, việc này quan hệ trọng đại đến toàn bộ võ lâm, Hoa thiếu hiệp nếu đã mang trên người tuyệt kỹ kinh người, sao lại có thể đứng nhìn dân chúng trong thiên hạ lâm vào nguy? Bọn lão nạp đều hy vọng Hoa thiếu hiệp có thể toàn lực tương trợ, mọi người đồng tâm hiệp lực đối phó với kẻ tà ác. Lão nạp xin đại diện cho phái Thiếu Lâm chân thành cảm tạ Hoa thiếu hiệp, thỉnh mời thiếu hiệp đỉnh lập tương trợ.

Nhìn Từ Vân đại sư, Hoa Tinh trầm tư một chút, nhất thời ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Hoa Tinh. Một lát sau Hoa Tinh mở miệng nói:

”Nếu đại sư đã mở miệng nói thì Hoa Tinh cũng không thể chối từ. Tuy nhiên ta có một điều kiện, ta có thể trợ giúp mọi người cùng đối phó với kẻ đó, nhưng tam phái không thể lúc nào cũng tìm đến ta, ta rất ghét bị phiền toái, các người chỉ cần phái người báo tin cho ta biết là được, ta tự sẽ có cách giải quyết. Lúc bình thường hy vọng mọi người không tìm đến ta, ta vẫn còn rất nhiều chuyện chưa làm, đại sư có hiểu không? Con người của ta vốn rất thích thanh tĩnh.

Ba người Từ Vân liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Từ Vân nói:

”Về điểm này Hoa thiếu hiệp yên tâm, bình thường bọn lão nạp sẽ không gây phiền toái cho thiếu hiệp, trừ trường hợp tìm được kẻ tà ác kia, nếu không thì chúng ta sẽ không làm phiền đến thiếu hiệp. Việc này cứ quyết định như vậy đi. Bây giờ Hoa thiếu hiệp cũng đã đói bụng rồi, thỉnh mời mọi người dùng cơm.

Trong tửu lâu, Hoa Tinh chậm rãi nhấm nháp hảo tửu, vẻ mặt lộ ra vẻ thần bí tạo thành mị lực quyến rũ vô cùng. Chúng nữ một bên thì ồn ào náo nhiệt vô cùng, không hề bị ảnh hưởng bởi không khí trầm mặc bên bàn Hoa Tinh. Trong đó Thượng Quan Yến và Âm Nhu là hai người ồn ào nhất, lên tầng lầu đã nghe thấy giọng nói hai người này vang lên không ngớt, lan truyền ra ngoài khung cửa đi xa.

Trong lúc Hoa Tinh và mọi người đang ăn uống thì một nam nhân có thân thể cao lớn, uy mãnh bước lên tửu lâu, liếc mắt nhìn qua mọi người, dừng lại trên người Hoa Tinh một chút, sau đó tìm một bàn khuất ngồi xuống.

Hoa Tinh nhìn người đó, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, rất nhanh chóng chuyển thành tiểu ý cao thâm khó lường, làm cho người ta không thể hiểu trong lòng hắn đang nghĩ chuyện gì. Ánh mắt vừa rồi của Hoa Tinh đại biểu cho chuyện gì?

124. Chương 124: Sơ Văn Huyết Ảnh

Tửu lâu lúc này náo nhiệt vô cùng, đám người Hoa Tinh ăn ăn uống uống cũng đã gần xong, Thượng Quan Yến thích vẻ náo nhiệt, muốn rời đi. Lúc này mọi người đều nhìn Hoa Tinh, chờ hắn đưa ra quyết định, nhưng Hoa Tinh lại nhìn chằm chằm vào hán tử cao lớn chừng ba sáu ba bảy tuổi ngồi trong góc phòng, ánh mắt lóe ra vẻ cao thâm khó lường.

Nhìn chúng nữ nóng lòng muốn rời đi, Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Được rồi, không cần nóng vội, ăn xong phải nghỉ ngơi một chút mới tốt cho thân thể. Mọi người trước tiên cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, không cần phải hoảng hoảng hốt hốt như vậy. Đại sư, các vị nếu có việc thì cứ rời đi trước, lát nữa chúng ta sẽ gặp lại sau.” Nói xong, mỉm cười nhìn ba người Từ Vân.

Từ Vân chậm rãi nói: Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

“Vậy Hoa thiếu hiệp cứ ngồi lại, chúng ta sẽ đi trước một bước, lát nữa gặp lại, cáo từ.” Dứt lời cùng Ngọc Chân Tử, Trương Tuyết đứng dậy rời đi. Trước khi đi, Trương Tuyết liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, vẻ mặt thập phần phức tạp, tựa hồ ẩn chứa chuyện gì khó xử.

Chúng nữ nhìn Hoa Tinh, không rõ hắn tiếp tục ở lại tửu lâu là có mục đích gì? Thượng Quan Yến đợi cho người của tam phái rời đi, mở miệng hỏi:

“Đại ca, sao lại ở đây, ăn đã xong, bây giờ đã no cơm ấm cất, ngồi ở đây làm gì nữa? Không lẽ còn muốn ăn nữa? Nhìn thân thể của huynh cũng đâu có phì lũ lấm đâu, làm sao mà ăn nhiều thế được?” Nói xong Thượng Quan Yến nhìn Hoa Tinh như nhìn một con quái vật lạ mắt, đáng vẻ tình nghịch vô cùng, chúng nhân đều không nén được cười phá lên, lão đạo là kẻ cười nhiều nhất, tựa hồ rất cao hứng.

Hoa Tinh nhìn Thượng Quan Yến, cười nói:

“Cô thật là to gan, ngay cả ta cũng dám trêu chọc, bây giờ tạm tha cho cô, lát nữa trở về sẽ thu thập cô sau. Còn những người khác nữa, dám cười cợt ta, lát nữa đừng hòng ai chạy thoát.” Dứt lời ánh mắt lộ ra vẻ dâm dăng tà dị, chúng nữ nhìn thấy đều thâm kêu không ổn.

Hoa Tinh mỉm cười, cầm một chén rượu, đứng dậy đi đến phía hán tử vạm vỡ vừa mới đến. Đến lúc này mọi người mới hiểu thì ra Hoa Tinh cố ý lưu lại đây là vì hán tử cao lớn kia.

Hoa Tinh đi đến trước mặt hán tử đó thì ngồi xuống, dáng vẻ giống hệt như đi gặp một vị bằng hữu. Thiết Chiến lẳng lặng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng, ngồi im không mở miệng. Hoa Tinh mỉm cười cất lời:

”Đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt có đúng không? Lần đầu là ở sơn trang thần bí kia, các hạ hẳn không quên nhanh như vậy chứ?”

Thiết Chiến nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư, cẩn thận nhìn kỹ đối phương một lúc mới mở miệng nói:

”Người là ai, vì sao đến đây?”

Hoa Tinh cười nói:

“Ta ư? Ta đến từ Phượng Hoàng thư viện, tên là Hoa Tinh, hẳn các hạ đã nghe qua? Các hạ đến đây có việc chi, còn chưa thỉnh giáo, có thể nguyện ý cho biết được không?” Dứt lời mỉm cười nhìn đối phương, khuôn mặt mang theo tiểu ý đầy vẻ kỳ quái.

Thiết Chiến nghe vậy, thần sắc biến động lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn nhìn Hoa Tinh, thấp giọng nói:

”Nghĩ không ra Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh danh dương tứ hải lại là người, chuyện này thật khiến cho ta giật mình. Ta tên Thiết Chiến, chỉ là người vô danh tiểu tốt mà thôi.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Thì ra là Thiết Chiến huynh, huynh đến đây cũng là để tìm người, có đúng không? Nếu ta đoán không sai thì người đó hiện ở ngay trong thành Lạc Dương, chỉ có điều hành tung hiện nay có phần thần bí.” Nói xong thần nhiên cười, vẻ mặt đầy tự tin, tựa hồ nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Thiết Chiến.

Thiết Chiến vẫn giữ được vẻ lạnh lùng của mình, bắt quá ánh mắt đã thoáng dao động, nhìn Hoa Tinh, Thiết Chiến nói:

”Người dám chắc người ta muốn tìm là người ngươi nhắc đến? Chưa chắc đã là như vậy, có thể suy đoán của người đã sai.

Hoa Tinh nói:

”Hiếm khi có thể gặp nhau như hôm nay, ta sẽ nói cho các hạ một tin tức miễn phí. Thần Châu Ngũ Dị đã tập trung ở Lạc Dương, người mà các hạ muốn tìm hẳn là một trong Thần Châu Ngũ Dị, lão đại Huyết Nga Lão Quái, có đúng không? Ngoài Thần Châu Ngũ Dị thì người của Độc Long cốc cũng đã đến, hiện đang ở trong thành Lạc Dương.

Thiết Chiến biến sắc, vẻ mặt có chút kinh dị, nói:

”Không nghĩ ra bọn chúng cũng đã đến, có lẽ xuất hiện cùng một lúc. Hoa Tinh, ngày hôm nay người báo cho ta biết chuyện này, Thiết Chiến tất ghi tạc trong lòng, ngày khác nhất định sẽ hồi đáp, đa tạ.

Hoa Tinh cười nói:

“Tứ hải giai huynh đệ, ta đến đây, bởi vì ta hiểu được các hạ là một người có thể kết giao thành bằng hữu. Cho nên ta báo cho các hạ biết, chủ ý còn lại là tùy các hạ, tin tưởng chúng ta còn có thể gặp lại sau này. Ta đi trước, các hạ cứ chậm rãi dùng cơm, nếu có thời gian thì đến Mẫu Đơn các tìm ta, Hoa Tinh luôn hoan nghênh. Cáo từ.” Dứt lời đứng dậy quay người đi.

Thiết Chiến nhìn theo lưng Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị, nét mặt trầm ngâm. Nhìn nhóm người Hoa Tinh rời khỏi, Thiết Chiến khẽ thở dài, lẩm bẩm:

“Đáng tiếc là bên người người có quá nhiều nữ nhân, nếu biết ta, có lẽ người sẽ phải thương tâm.” Ngữ khí thản nhiên, tựa hồ ám chỉ huyền cơ khó đoán.

Nhóm người Hoa Tinh quay trở lại hoa hội, tiếp tục theo dõi cuộc thi. Buổi chiều nay sẽ từ hai mươi chọn ra mười lăm, mười lăm chọn ra mười, tổng cộng hai vòng đấu. Sau khi chọn ra được mười chầu thì ngày mai sẽ tiến hành vòng đấu cuối cùng, chọn ra tam cường, kết thúc cuộc thi.

Chúng nữ bên cạnh Hoa Tinh, ngoại trừ Diêu Ngọc Anh thì mọi người đều đặt hết tâm tư vào trận đấu. Trong lòng Hoa Tinh kỳ thật cũng không quá đặt vào trận đấu, suy nghĩ của hắn hiện nay hoàn toàn đặt vào mấy nhân vật đặc thù đang có mặt ở hiện trường. Trong đó người khiến cho hắn chú ý nhất chính là nữ tử bạch y che mặt. Hoa Tinh lúc này đã đoán ra thân phận của nàng, bất quá hắn lại không dám khẳng định một cách chắc chắn.

Ngay trước khi cuộc thi diễn ra một khắc, đệ tử của thư viện đã đến, thông báo cho Diêu Ngọc Anh vài câu, Diêu Ngọc Anh nhất thời biến sắc, vội đến bên Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ bi thương, kéo chéo áo của Hoa Tinh.

Hoa Tinh quay đầu lại nhìn nàng, sắc mặt thoáng thay đổi, thấp giọng nói:

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao lại mang theo vết mặt như vậy?” Hoa Tinh nhìn thấy nét mặt bi thương của Diêu Ngọc Anh, hiểu được đã có chuyện phát sinh, hơn nữa là chuyện không hề nhỏ.

Diêu Ngọc Anh kéo Hoa Tinh sang một bên, khẽ sát tai hắn nói nhỏ một lúc. Chỉ thấy từ mắt Hoa Tinh bắn ra một đạo quang hoa lạnh lùng vô cùng, trên thân thể cũng tỏa ra một khí tức cuồng bạo, khiến cho không khí từ phía nhất thời như ngưng kết lại, vẻ mặt phần nộ vô cùng.

Nhìn về phía chân trời, Hoa Tinh nghiêm mặt, thần sắc lộ ra vẻ âm trầm lạnh lẽo, nhìn chúng nữ ở xung quanh, chỉ thấy các nàng đều đang hưng phấn hò hét cổ vũ cho cuộc thi, hoàn toàn không để ý đến việc khác nữa. Hoa Tinh quay về phía lão đạo khê ngoắc lão lại. Lão đạo tiến đến gần, Hoa Tinh nghiêm mặt nói:

“Lão đạo, bây giờ ta có việc phải đi xử lý một lát, an toàn nơi này ta đặt hoàn toàn vào lão và Dạ Phong, hy vọng hai người giúp ta quan khán nơi này, tuyệt không thể để xảy ra sai sót. Trong chúng nữ thì Âm Nhu và Tô Ngọc không biết võ công, Đồng Ý lại đang thụ thương, cho nên khi ta rời đi thì giao lại hết mọi chuyện cho lão và Dạ Phong xử lý. Tạm thời cũng không cần nói cho các nàng biết, ta sẽ nhanh chóng trở về. Lão và Dạ Phong, Cô Ngạo nên thương lượng mọi chuyện cho thật cẩn thận. Nếu gặp phải cường địch thì nhớ cầu viện Thiếu Lâm, bọn họ tất sẽ hỗ trợ.” Nói xong liếc mắt nhìn mọi người một cái, quay người đi cùng Diêu Ngọc Anh.

Lão đạo biến sắc, vừa rồi lão rõ ràng cảm nhận được Hoa Tinh đã xảy ra biến hóa, hẳn là đã xảy ra chuyện lớn, nếu không Hoa Tinh sẽ không tỏ ra tức giận như vậy. Hắn đi chuyến này sợ rằng sẽ có không ít người gặp phải tai ương. Nghĩ đến đây, lão đạo ngầm kéo Cô Ngạo và Dạ Phong lại hội ý, nói nhỏ:

”Hoa Tinh có chuyện rời khỏi nơi này, hẳn muốn chúng ta bảo vệ chúng nữ an toàn. Bắt đầu từ lúc này chúng ta phải cẩn thận cực kỳ. Nhìn dáng vẻ phần nộ của hắn trước khi rời đi thì sợ rằng thư viện đã xảy ra chuyện lớn nên hắn mới tức giận như vậy, bất quá việc này tạm thời không nên nói cho chúng nữ, cứ để cho các nàng thoải mái xem cuộc thi. Nơi này sẽ hoàn toàn do chúng ta phụ trách.

Cô Ngạo và Dạ Phong nhìn nhau gật đầu, sau đó trầm mặc không nói. Ba người cứ thế thấp giọng thương lượng một hồi, chia ra tạo thành một hình tam giác phòng thủ, vẻ mặt đầy cảnh giác quan sát động tĩnh tứ phương. Chúng nữ lúc này vẫn chưa biết Hoa Tinh đã rời đi, vẫn nhiệt tình theo dõi tình huống cuộc thi, những người đến đây thưởng hoa cũng càng ngày càng nhiệt tình, càng ngày càng điên cuồng, hò hét vang lừng, náo nhiệt vô cùng.

Hoa Tinh và Diêu Ngọc Anh rời khỏi hội hoa, đi thẳng về phía thành đông. Trên đường đi hắn hỏi Diêu Ngọc Anh:

“Ở trong thành Lạc Dương có tổng cộng bao nhiêu đệ tử thư viện?” Diêu Ngọc Anh đáp:

”Tổng cộng hơn bốn trăm người, trong đó dân chúng bình thường chiếm hai trăm. Vừa rồi có tin truyền đến rằng Thông Thiên Môn tìm đến giết chết một trăm tám mươi người, còn số này e còn tăng hơn nữa.

Xem ra Thông Thiên Môn vì muốn trả thù công tử giết Tổng hộ pháp của bọn chúng nên đột kích đến đây, muốn giết sạch các đệ tử có võ công thấp kém của thư viện.

Hoa Tinh nắm tay Diêu Ngọc Anh, thân thể trong nháy mắt đã bắn ra xa hơn ba mươi trượng, tốc độ thật khiến kẻ khác sợ hãi. Vừa đi, Hoa Tinh vừa nói:

“Nếu hần muốn ăn miếng trả miếng với ta thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, ta sẽ giết bọn chúng cho đến khi quỷ khóc sói tru, không cách nào đặt chân vào Trung Nguyên. Phàm là môn hạ của Thông Thiên Môn, ta thấy một giết một, thấy một trăm giết một trăm, để xem kẻ nào lợi hại hơn.” Giọng nói của Hoa Tinh lúc này đã mang theo khí tức âm trầm tức giận. Diêu Ngọc Anh nghe hần nói vậy chỉ khẽ thở dài, không nói gì thêm.

Không lâu sau đã đến căn cứ của thư viện. Nơi này nằm ở vùng nông thôn phía đông thành, phần lớn tập trung dân chúng nghèo khổ, bởi vậy đây là nơi mà các đại bang phái ít khi chú ý đến. Hai người đi đến một tòa đại viện, từ ngoài tiến vào là vô số thi thể nằm ngổn ngang, trong đó thi thể mặc trang phục của dân chúng bình thường đã gần hai trăm người. Diêu Ngọc Anh lắc mình nhảy vào, nhìn thi thể những người này, lệ nhân rưng rưng. Trong số hai trăm thi thể đó, có những người là môn hạ của thư viện, cũng có những người chỉ là dân chúng vô tội. Không nghĩ ra địch nhân lại tàn nhẫn như vậy, thảm sát tận diệt, không hề buông tha một người nào.

Hoa Tinh nhìn thi thể, ánh mắt phóng ra hàn quang dữ dội, khí tức hủy diệt hiện hữu quanh thân, trong nháy mắt trải rộng khắp ngõ ngách của hiện trường. Nhìn bốn phía, ánh mắt Hoa Tinh dần trở nên đỏ rực, khóe miệng nhếch lên vẻ tàn khốc, nở một nụ cười âm hiểm, lạnh lùng nói:

“Thủ đoạn hay lắm, tàn độc lắm. Bây giờ chúng ta sẽ đi tìm bọn chúng, sẽ để cho bọn chúng hối hận mãi mãi. Đi.” Nói xong nắm tay Diêu Ngọc Anh, thân ảnh hai người như điện xa bay vụt đi.

Hoa Tinh lẳng lặng đứng trên nóc nhà, thân người tỏa ra sát khí bá đạo vô cùng, lạnh lùng nhìn đám người phía dưới. Diêu Ngọc Anh nhẹ giọng giải thích:

“Nơi này chính là nơi Thông Thiên Môn dừng chân, cao thủ bọn chúng tập trung ở nơi này ước chừng ba trăm người, trong đó có không ít người có thân thủ bất phàm. Theo tin tức của thuộc hạ thì người có thân phận cao nhất chính là Thái Thượng hộ pháp, sáu mươi năm trước danh xưng Quỷ Dao Đồ Hồn – Tư Mã Kính, cùng đi với hần còn có bảy cao thủ có thể sánh với người có tên trên Địa bảng. Công tử vẫn quyết định sẽ xuống dưới?” Ánh mắt Diêu Ngọc Anh lúc này lộ ra vẻ lo lắng, dù sao thì nhân thủ đối phương quá đông, Hoa Tinh chỉ có một mình, chẳng phải sẽ là “mãnh hổ nan địch quần hồ” sao?

Hoa Tinh lạnh lùng cười nói:

“Lúc này đây ta muốn bọn chúng tập trung tất cả ở nơi này, khi đó một người cũng đừng hòng sống sót. Cô cứ ở đây, không cần đi xuống, cô đi xuống không những không thể giúp được ta, ngược lại còn gây thêm phiền toái cho ta. Cô cứ đứng đây xem ta như thế nào giết tận bọn chúng.” Dứt lời đã thấy thân thể hần đã xuất hiện ở không trung giữa đại viện, cách mặt đất khoảng sáu thước.

Một khí thể tung hoành ngang dọc xuất hiện, đem toàn bộ đại viện bao bọc trong sát khí dày đặc, chấn động vào tâm linh của mỗi người. Chỉ thấy từ trong phòng bắn ra vài bóng người, hét lớn:

“Kẻ nào dám đến Thông Thiên Môn của ta giương oai? Còn không mau bước ra nhận lấy cái chết.” Lời còn chưa dứt đã thấy xuất hiện tám người nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng.

Hoa Tinh nhìn tám người, hiểu được đây chính là tám cao thủ của Thông Thiên Môn. Ánh mắt hần dừng lại người đứng giữa, đó là một lão già chừng bảy mươi, mặc lam y, bên hông đeo một thanh loan đao nhìn rất bất mắt. Lão già này hần phải là Quỷ Dao Đồ Hồn Tư Mã Kính, là cao thủ tuyệt đỉnh sáu mươi năm trước. Ánh mắt Hoa Tinh lãnh khốc, không hề có chút cảm tình nào, giống hệt ánh mắt tử thần đang nhìn người chết. Đối với Hoa Tinh mà nói thì đám người này cũng chỉ là người chết mà thôi.

Quỷ Dao Đồ Hồn Tư Mã Kính nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng có một cảm giác bất an vô cùng. Đây là một cảm giác mà chưa bao giờ lão cảm nhận được. Nhìn Hoa Tinh lẳng lặng đứng cách mặt đất sáu thước, Tư Mã Kính kinh ngạc vô cùng. Sát khí bá đạo và khí thế như quân lâm thiên hạ phát ra từ người Hoa Tinh đã thực sự làm chấn động vị Thái Thượng hộ pháp của Thông Thiên Môn.

Tư Mã Kính mở miệng nói:

“Kẻ này là ai, các người có ai biết hẩn không?” Lời vừa nói ra, một trung niên áo trắng khoảng bốn mươi tuổi đã cung kính đáp lời:

“Hồi bẩm Tư Mã đại hộ pháp, người này chính là đặc sứ của Phượng Hoàng thư viện, cũng chính là kẻ đã giết tổng hộ pháp.” Tư Mã Kính nghe vậy, sắc mặt biến đổi, nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

Tư Mã Kính mở miệng nói:

“Hoa Tinh, không biết người đến đây có chuyện gì? Nhìn dáng vẻ của người, dường như không có hảo ý?”

Hoa Tinh lạnh lẽo nhìn đối phương, trầm giọng nói:

“Trí nhớ của các hạ hình như có vấn đề đúng không? Vừa mới giết hai trăm người của thư viện mà đã vội quên, xem ra lão đã già nua lắm rồi, nên về nhà dưỡng lão đi. Ta đến đây làm gì các người phải hiểu chứ!

Tư Mã Kính biến sắc, không nghĩ ra Hoa Tinh lại đến đây nhanh như vậy, thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhìn Hoa Tinh, Tư Mã Kính cười lạnh nói:

“Như vậy là người đến đây để báo thù? Cũng tốt, ta cũng đang muốn báo thù cho Quan Thiên Bắc, không nghĩ ra người lại tự động dẫn xác đến đây nạp mạng. Nơi này là Trung Nguyên, người muốn khiến danh tiếng nổi danh mà quên mất đây là đâu, bởi vậy kết cục của người nhất định sẽ phải chết.

Hoa Tinh lạnh lùng nói:

“Ta đương nhiên biết đây là đâu, nơi đây chính là nơi các người chôn thây. Nếu ta đã đến đây thì đừng ai trong các người hy vọng có thể còn sống rời khỏi đây. Ta đã nói đồ đao mãi mãi trong tay ta thì thiên hạ sẽ phải vĩnh viễn cúi đầu. Thông Thiên Môn nếu đã không tin thì ta sẽ tiêu diệt. Tốt nhất là nói Quyền Thần Lý Bất Hối đến tìm ta, nếu không thì ta sẽ tìm giết từng giáo đồ của Thông Thiên Môn. doc truyện tại . Từ giờ phút này trở đi, Hoa Tinh ta đã quyết định phải tiêu diệt Thông Thiên Môn. Bất kể kẻ nào trêu chọc vào ta thì đều phải chết, bởi vì đồ đao nằm trong tay ta.

Lời vừa nói ra, đám người Tư Mã Kính đều vô cùng phẫn nộ. Tư Mã Kính cả giận nói:

“Tiểu nhi mạnh miệng, không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng vào võ công chùng ấy mà cũng dám há mồm lớn tiếng. Hôm nay ta sẽ cho người biết hậu quả của việc mạnh miệng. Người đâu, bắt lấy hẩn cho ta. Dứt lời, bên cạnh lão đã phóng ra hai bóng người, tốc độ rất nhanh, võ công đương nhiên không kém.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Ngày đó Quan Thiên Bắc cũng cuồng vọng tự đại, kết quả chưa đến năm chiêu đã nhũn ra như đậu hũ, một chút bản lĩnh cũng không có. Cao thủ của Thông Thiên Môn các người, bất kể là ai cũng chịu không nổi một kích của ta, tất phải chết.” Thanh âm Hoa Tinh lạnh lùng, ngữ khí cao ngạo tàn nhẫn, trực tiếp nói thẳng cao thủ Thông Thiên Môn chẳng đáng một xu.

Nhìn hai kẻ kia phóng đến gần, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra thần sắc tàn nhẫn, tả thủ phát về phía trước, hai gã cao thủ đang phóng đến nhất thời cảm thấy xuất hiện một lực lượng không thể kháng cự, trong nháy mắt thân thể như đông cứng lại. Ngay khi chúng nhân còn đang ngây người thì thân thể hai kẻ đó đột nhiên nổ tung, huyết nhục được một phen bay loạn, tình cảnh chấn động hoàn toàn đệ tử Thông Thiên Môn đang có mặt.

Tư Mã Kính cùng năm người kẻ bên đều chấn động, sắc mặt đại biến, trong mắt toát ra thần thái kinh hãi vô cùng. Hai cao thủ có thực lực Địa bảng nhưng lại không đến một chiêu đã bị Hoa Tinh giết chết, chuyện này thực sự khiến mọi người rung động giật mình. Sắc mặt Tư Mã Kính sa sầm xuống, nhìn về kinh hãi của đệ tử ở tứ phía, quát lớn:

“Hoa Tinh lòng dạ tàn độc, chúng ta nhất định phải vì đồng môn báo thù, mọi người không cần phải sợ, hẩn cho dù mạnh mẽ thế nào cũng chỉ có một người. Chỉ cần chúng ta đồng lòng thì nhất định có thể giết hẩn.

Mau bày trận giết hấn.” Nói xong lập tức nói nhỏ với năm người bên cạnh một tiếng, sau đó sáu người nhất thời tản ra.

Hoa Tinh nhìn sáu kẻ đó, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như tử thần, thân thể chớp động đã xuất hiện trong đám đông như một đạo lam ảnh biến hóa, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt, chỉ một thời gian ngắn mà đệ tử Thông Thiên Môn từ hơn ba trăm người chỉ còn chưa đến tám mươi người. Hoa Tinh giết người với tốc độ cực nhanh, nhìn sáu cao thủ Thông Thiên Môn trốn tránh trong đám đệ tử cấp thấp, hồng quang trong mắt Hoa Tinh bạo xạ, toàn thân giống hệt như một ác ma giết người, tuy nhiên động tác, tư thế lại vô cùng đẹp mắt, rất hiệu quả, mỗi chiêu tung ra đều có thể giết đến hai, ba mươi người, kinh lực mạnh mẽ đến mức thật khó tưởng tượng.

Diêu Ngọc Anh đứng trên nóc nhà nhìn thân ảnh Hoa Tinh như một cơn gió lốc thoát đông thoát tây, mỗi lần xuất hiện đều khiến cho vài người chết đi, điểm đặc biệt là thi thể lại không hề có chút máu, tựa như đang ngủ thì ngã xuống. Diêu Ngọc Anh nhìn thảm cảnh trước mắt thì kinh hãi vô cùng, tốc độ giết người của Hoa Tinh có thể so sánh với việc giết heo, hết sức dễ dàng, nói ra ngoài chỉ sợ khó ai có thể tin được.

Tư Mã Kính trong lòng vừa sợ vừa giận, chính mình dẫn theo ba trăm người, bây giờ chỉ trải qua thời gian không bằng một bữa ăn đã bị Hoa Tinh giết tuyệt, còn lại không đến hai mươi người. Tư Mã Kính hét lớn:

“Chúng ta cùng hấn liều mạng, kẻ này không chết thì chúng ta sẽ tử.” Loạn đao trong tay huy vũ, một cổ đao khí cong vút hiện ra chém thẳng vào Hoa Tinh. Năm gã cao thủ còn lại cũng biết nếu tình huống này tiếp tục diễn ra thì sẽ không còn khả năng sống sót, cũng đồng loạt liều mạng, sử dụng toàn lực tấn công Hoa Tinh. Nhất thời sáu bóng người vây quanh Hoa Tinh. Đao – chưởng – kiếm – chỉ tung hoành, chưởng lực, đao quang kiếm ảnh tung bay mịt mù, tấn công Hoa Tinh.

Thân thể Hoa Tinh nhoáng lên, thoáng một cái đã xuất hiện trên không trung ba thước, lạnh lùng nhìn sáu người, nói:

“Với tốc độ của ta bây giờ, muốn tiêu diệt Thông Thiên Môn, chỉ cần vài lần xuất thủ là có thể tiêu diệt sạch người Thông Thiên Môn. Các người chuẩn bị chịu chết đi là vừa, bổn thiếu gia vốn không có thời gian chơi đùa với các người.” Nói xong thân thể Hoa Tinh nổi lên một vàng chân khí hồng bạch kỳ lạ, quang mang lấp lóe hai màu, thập phần tà dị.

Sáu người Tư Mã Kính đều hiện rõ vẻ căng thẳng, thời khắc sinh tử quan đầu đã đến, chỉ biết vận dụng toàn thân công lực hồng chổng đỡ Hoa Tinh. Toàn thân Tư Mã Kính bắn ra một đạo quang mang màu xanh, thân thể cũng theo đó nhảy vọt lên đứng đối diện với Hoa Tinh. Loạn đao trong tay chậm rãi mang theo quang mang màu xanh hết sức đẹp mắt, năm người còn lại cũng chia ra năm phía, vũng vàng bao vây Hoa Tinh bên trong, chuẩn bị hợp kích.

Hoa Tinh đứng im giữa không trung, một đạo chân khí đỏ sậm hình thành một thanh trường đao ở phía sau, tạo thành cảnh tượng chói mắt giữa không trung. Hoa Tinh lạnh lùng nhìn địch nhân, tay phải lăng không vờ một chưởng, thanh trường đao đỏ sậm lập tức mang theo khí tức hủy thiên diệt địa chém xuống, Tư Mã Kính và năm gã đồng bọn đều cảm thấy toàn thân căng cứng, cử động một chút cũng khó khăn.

Tư Mã Kính hét lớn một tiếng, loạn đao trong tay điên cuồng chém về phía Hoa Tinh. Chỉ thấy mấy đạo đao ảnh màu xanh rít gió ập về phía Hoa Tinh. Năm gã cao thủ còn lại cũng đều nhảy vọt lên, thân thể phóng về phía Hoa Tinh, song thủ điên cuồng công kích Hoa Tinh. Trong lúc nhất thời, chỉ thấy bóng người loang loáng trên không, đao quang kiếm ảnh mịt mù.

Hoa Tinh nhìn sáu người, ánh mắt sa sầm xuống, hấn không hề tránh né, thân thể đứng im chờ công kích đối phương tiến đến. Mắt thấy công kích đối phương đã đến gần, Hoa Tinh khẽ chuyển động, trên người sinh ra một khí tức màu vàng xuyên thấu phòng ngự địch nhân. Ngoại trừ Tư Mã Kính bị chấn bay ra ngoài ba trượng, năm tên cao thủ còn lại đều bị chân khí hùng mạnh của Hoa Tinh chấn nát như tượng, thi thể trong chớp mắt đã biến thành tro bụi, tiêu tan trong không khí. Phòng ốc bốn phía cũng đổ sập xuống, hóa thành tro bụi, bị gió cuốn đi xa.

Hai mắt Diêu Ngọc Anh mở thật to, vẻ mặt thật sự kinh hãi, đây là võ công gì mà bá đạo như thế, thật không thể tưởng tượng nổi. Đây là sự thực sao? Diêu Ngọc Anh thực sự không dám tin vào mắt mình. Hoa Tinh thực sự thần bí, thực sự bá đạo, võ công của hấn thật sự kinh khiếp. Tư Mã Kính lúc này cũng sợ hãi

linh hồn, không có thời gian điều chỉnh hô hấp, vội vọt ra ngoài cong đuôi chạy. Đáng tiếc, đối thủ của lão chính là Hoa Tinh, chuyện lão định làm sợ rằng sẽ không diễn ra được như ý muốn.

Nhìn Tư Mã Kính tháo chạy, Hoa Tinh lạnh lùng cười nhạt, thân thể trong nháy mắt đã xuất hiện ngoài ba mươi trượng, vừa vặn ngăn cản Tư Mã Kính. Nhìn về mặt bối rối của Tư Mã Kính, Hoa Tinh lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. Đây chính là kết quả của những kẻ muốn chọc giận Hoa Tinh phải nhận được, không ai được ngoại lệ.

Tư Mã Kính kinh hoàng, loan đao trong tay chém nhào ra phía trước, đột nhiên Hoa Tinh cười lạnh, thân thể đã cách đó ba thước, hai mắt bắn ra quang hoa kỳ ảo, thân thể biến mất, vọt xuất hiện bên cạnh Diêu Ngọc Anh, ôm lấy thân thể nàng, như một tia chớp vọt đi xa.

Ngay khi Hoa Tinh vừa dời đi thì một cỗ kinh lực xuất hiện, phá hủy toàn bộ khu vực Diêu Ngọc Anh đã đứng, không gì còn sót lại. Cỗ khí tức vừa phá hủy nơi đó cực kỳ mãnh liệt, đáng tiếc vẫn không giết được Diêu Ngọc Anh, Hoa Tinh đã nhanh hơn một bước cứu được nàng.

Hoa Tinh nhìn hai người vừa xuất hiện trước mặt, trong lòng xuất hiện một chút cảnh giác, nhìn thoáng qua Diêu Ngọc Anh trong ngực, trầm giọng nói:

“Tháo đai lưng ra cột chặt vào người ta, ta phải dùng toàn lực để đối phó với ba người này, do đó sẽ khó có thể chiếu cố đến cô. Cho nên tốt hơn hết là cô bám chặt lấy hông ta, không được buông ra, nếu buông ra thì cô sẽ chết, nhớ là phải cột thật chặt vào với ta.” Nói xong thân thể đã biến mất, tránh công kích của địch nhân.

Lúc này Tư Mã Kính cười đắc ý nhìn Hoa Tinh nói:

”Hoa Tinh, hôm nay ngươi sẽ chết chắc, từ này đến giờ để giết được người mà ta đã phải tốn công bày ra một thế trận mới có thể khiến cho người lâm vào tuyệt cảnh, bây giờ cho dù ngươi có mọc cánh cũng không thể thoát được, chịu chết đi. Ha ha.

Hoa Tinh chờ cho Diêu Ngọc Anh cột chặt nàng vào người hắn, mắt nhìn ba người trước mặt, ánh mắt tà dị vô song, miệng mỉm cười. Không ai có thể hiểu được tại sao lúc này hắn lại mỉm cười. Thân phận của ba địch nhân trước mắt Hoa Tinh đã đoán được đại khái. Ngoại trừ Tư Mã Kính thì hai kẻ còn lại chính là kẻ xếp thứ ba trên Thiên bảng – Quyền Thần Lý Bất Hối, thực lực người kia cũng tương đương với Lý Bất Hối.

Hoa Tinh không thể nào nghĩ ra vì giết mình mà Lý Bất Hối cũng phải tự thân xuất mã, thật là vinh hạnh vạn phần. Cảm giác được Diêu Ngọc Anh đã chuẩn bị thật tốt, vững vàng nằm trên lưng mình, Hoa Tinh mỉm cười, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Đứng bất động trên không, Hoa Tinh lạnh lùng nhìn ba địch nhân trước mắt, ánh mắt cao thâm khôn lường, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Bốn phía đều vô cùng tĩnh lặng, ngay cả một ngọn gió cũng không có. Chỉ có bốn thân ảnh sừng sững trên không, hào khí thập phần khấn trương, thập phần quái dị.

Rốt cuộc trận chiến này kẻ nào sẽ đạt được thắng lợi? Kết quả như thế nào, có lẽ Hoa Tinh cũng không dám khẳng định. Bởi vì địch nhân lúc này không giống khi nãy, địch nhân chính là cao thủ Thiên bảng. Hoa Tinh có thể chiến thắng không? Nếu không thì tại sao hắn lại mỉm cười?

125. Chương 125: Thiên Bảng Đối Quyết

Im lặng đứng nhìn ba địch nhân, hữu thủ Hoa Tinh khẽ vỗ vào cặp móng đầy đặn, mềm mại của Diêu Ngọc Anh hai cái, mỉm cười nói:

“Không nghĩ ra ba vị lại coi trọng Hoa Tinh đến vậy, thật sự khiến ta cảm thấy được sùng ái quá mà đâm ra lo sợ. Ba vị có muốn giới thiệu một chút, tránh cho ta giết chết kẻ không có danh tính hay không? Như

vậy thì thật không thoải mái chút nào. Tốt nhất là danh khí các vị càng lớn càng tốt, khi đó giết các vị thì danh khí của Hoa Tinh ta mới có thể tăng cao, ha ha, chớ có tức giận, ta bắt quá chỉ nói ra thực tế mà thôi. Cái gì mà Thiên bằng cơ chứ, chẳng qua cũng chỉ là kẻ muối mặt, cả ba người vây công mình ta, đối phó với những người như vậy thì Hoa Tinh ta cũng chỉ cần hai chiêu là đuổi khuất mắt, nếu có như vậy thì xin ba vị bỏ qua.” Hoa Tinh cố ý chọc tức đối phương, ngữ khí muốn trêu đối phương, như vậy khi giao thủ sẽ dễ dàng đối phó hơn.

Lý Bất Hối nghe vậy sắc mặt chuyển thành tái xanh. Hoa Tinh mở miệng đích thực là ngoan độc, rõ ràng hẳn đã nhận ra thân phận của Lý Bất Hối lại cố ý nói cao thủ Thiên Bằng phải chia ra đứng thành thế tam giác để vây công hẳn. Liếc nhìn Tư Mã Kính một cái, Lý Bất Hối truyền đạt ý mình đến Tư Mã Kính, ý nói hẳn hãy dùng ngôn từ đáp trả lại Hoa Tinh.

Tư Mã Kính phần nộ quát:

”Hoa Tinh, ngươi chết đến nơi còn khẩu xuất cuồng ngôn. Nói cho người biết để trước khi chết không phải hối tiếc cũng được. Hai cao nhân đứng trước mặt người chính là bổn môn chủ, tuyệt thế cao thủ trên Thiên bằng – Lý Bất Hối, người kia chính là phó môn chủ bổn môn, bảy mươi năm trước là một trong Cửu Châu Thất Tuyệt – Tồi Tâm Tú Sĩ Tăng Hoàn Viễn. Hai vị môn chủ bổn môn đã tự thân xuất mã, ngươi chết là cái chắc.

Hoa Tinh nghe vậy, nhìn Lý Bất Hối, chỉ thấy lão chừng lục tuần, vẻ mặt hồng hào trắng kiện, thần sắc lạnh lùng, lúc này đang lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt phát ra khí tức đầy vẻ âm trầm. Còn kẻ kia là Tồi Tâm Tú Sĩ gì gì đó thì già hơn Lý Bất Hối một chút, ước chừng hơn bảy mươi, vẻ mặt âm ngoan, hai mắt lơnh tì hí chớp động không ngừng, phát ra khí tức tà ác khiến cho người ta xuất hiện cảm giác không thoải mái chút nào.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

”Xem các người mở to mắt trâu như vậy thật giống như đang muốn ăn thịt người. Nhưng làm thế nào để giết ta đây? Ha ha, đến đây đi, ta đang ở đây này. Một kẻ chỉ xếp thứ ba trên Thiên bằng, kẻ kia thì vô dụng, cái gì mà Cửu Châu Thất Tuyệt chứ? Dưới tay Hoa Tinh ta chỉ sợ mười chiêu cũng không chống nổi đấy. Chân thành khuyên hai người một câu, tính mạng quan trọng lắm đấy. Ha ha.” Ngữ ý Hoa Tinh càng ngày càng ngông cuồng, không hề coi ba cao thủ trước mắt ra gì, khí thế coi rẻ thiên hạ khiến đối phương tức giận vô cùng.

Lý Bất Hối cả giận nói:

”Tiểu nhi hỗn xược, chớ có nói bậy. Lão phu tìm ngươi lúc này là để giết ngươi, thứ nhất là để báo thù cho Tổng hộ pháp Quan Thiên Bắc, thứ hai là để báo thù cho tôn nhi Lý Dục của ta. Ngày đó nếu không có sự xuất hiện của ngươi thì tôn nhi của ta sẽ không chết. Bởi vậy, hôm nay ngươi phải chết chắc. Ngươi còn có di ngôn gì muốn nói nữa không?

Hoa Tinh lạnh nhạt mỉm cười nói:

”Bằng vào Bôn Lô Thần Quyền của ngươi ư? Thứ trò chơi trẻ con đấy cũng chỉ có thể giúp ngươi xếp thứ ba trên Thiên bằng mà thôi, nếu muốn giết ta thì cho dù ngươi có luyện thêm sáu mươi năm nữa cũng vẫn còn xa vời, lát nữa thế nào cũng chạy trốn chết mà thôi. Ta vốn không muốn động thủ với các ngươi, đáng tiếc các ngươi đã khi dễ Phượng Hoàng thư viện của ta, ta cũng đành mượn cái chết của các ngươi để cảnh báo cho thiên hạ một chút, tránh cho kẻ khác chọc giận đến Hoa Tinh ta. Đây quả nhiên là một biện pháp tốt, có đúng không? Hắc hắc, nhìn vẻ mặt tái xanh của ngươi thì biết dấu hiệu báo tử của ngươi đã không còn cách xa nữa.” Hoa Tinh nói khiến đối phương tức giận cực kỳ, Lý Bất Hối trong lòng phần nộ, vẻ mặt đầy kích động.

Diêu Ngọc Anh nằm trên lưng Hoa Tinh, nghe Hoa Tinh nói thì không nhịn được phải bật cười, nàng không thể nào nghĩ ra trong tình thế nguy hiểm như lúc này mà Hoa Tinh không hề lo lắng, ngược lại còn cuồng ngôn chọc ghẹo đối phương, khiến cao thủ Thiên bằng phải tức xanh mặt. Hoa Tinh nghe được tiếng cười của Diêu Ngọc Anh phát ra, cũng tếu táo cười nói:

”Buồn cười quá đúng không, cô xem dáng vẻ của hẳn thế kia, không chết thì làm được gì, có sống cũng chỉ uống phí cơm gạo mà thôi. Hắc hắc, Anh nhi, ngực của cô thật là mềm mại, ta thật sự là cảm thấy thoải

mái, lát nữa xong chuyện trở về thì cô cho ta nhắm nháp một chút nhé.” Hoa Tinh lộ ra vẻ tà dị vốn có, nói xong còn cố ý vuốt ve mông Diêu Ngọc Anh, vẻ mặt đắc ý khiến cho Lý Bất Hối tức giận nghiêng răng ken két. Tư Mã Kính lại càng ngoác miệng mắng to. Duy chỉ có Tồi Tâm Tú Sĩ Tăng Hoành Viễn là giữ được vẻ bình thản, ánh mắt sắc bén, thân thể vẫn lăm lăm tiến đến gần, muốn công kích Hoa Tinh.

Lý Bất Hối tức tối quát lớn:

“Không cần nhiều lời với hần nữa, bây giờ xuất thủ giết chết hần, báo thù cho người đã chết. Chờ sau khi giết hần xong thì chúng ta hãy giết sạch bọn người đi cùng với hần, diệt cỏ tận gốc.” Nói xong thân thể vọt xuất hiện trước mặt Hoa Tinh, một quyền tung ra. Nhất thời một đạo sấm sét xuất hiện, uy lực kinh người, quyền đầu đỏ sẫm vọt đến ngực Hoa Tinh. Lý Bất Hối quả nhiên không thẹn là kẻ xếp thứ ba trên Thiên bảng, Bôn Lôi Thần Quyền so với Lý Dục thì khác xa một trời một vực.

Lý Bất Hối công kích trước mặt, Tăng Hoành Viễn lách mình ra sau lưng Hoa Tinh tung ra Tồi Tâm Đoạn Hồn Chưởng, chỉ thấy mấy đạo chưởng ẩn màu đen, thập phần bá đạo xuất hiện phía sau lưng Hoa Tinh, khóa chặt đường lui của hần. Loạn đao của Tư Mã Kính chớp lóe, hàn quang phát ra chói mắt, tầng tầng đao khí phá không tấn công phía trái Hoa Tinh, đao khí cực kỳ sắc bén.

Sắc mặt Hoa Tinh sa sầm xuống, miệng hần khi nãy nói quàng nói xiên nhưng thực ra đối phương đều là nhất lưu cao thủ, trong ba người thì đã có hai người có thực lực Thiên bảng, không thể tiếp tục đùa giỡn như lúc nãy nữa, vả lại sau lưng hần còn có Diêu Ngọc Anh, Hoa Tinh đương nhiên phải cẩn thận tuyệt đối. Chỉ thấy thân thể hần nhoáng lên, huyền hóa thành ba Hoa Tinh, chia ra ba phương hướng vọt đi, võ công thần bí khiến cho người khác không cách nào giải thích được.

Lý Bất Hối lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt, tựa hồ ngạc nhiên trước võ công của Hoa Tinh. Vừa xuất thủ thì hần đã hiểu được võ công của Hoa Tinh hết sức kỳ bí, không thể nhìn ra lai lịch. Nghĩ thế nhưng hần không hề hoảng sợ, quyền ảnh mạnh mẽ tung ra nhắm thẳng vào mệnh tâm thân ảnh Hoa Tinh. Đáng tiếc, Lý Bất Hối chỉ cảm nhận được sự trống rỗng của hư không. Tồi Tâm Tú Sĩ bên kia cũng tương tự như vậy, một chưởng tung ra cũng chỉ đánh vào không khí. Duy chỉ có Tư Mã Kính là không có may mắn như hai kẻ kia, Hoa Tinh đã lựa chọn hần là kẻ đầu tiên phải chết.

Loạn đao của Tư Mã Kính xoay tròn, đao vòng bao phủ toàn bộ thân thể, thanh sắc đao khí tung hoành khắp tứ phương. Hoa Tinh bắn ra ánh mắt tàn khốc, hữu thủ phóng ra một chỉ, kinh khí vô thanh vô tức vạch ra xuyên qua đao vòng. Tư Mã Kính hét thảm một tiếng, hộ thể chân khí của lão không thể chịu nổi một kích của Hoa Tinh, thân thể nhất thời bị đánh thủng, nát nhừ. Hoa Tinh xuất thủ quả nhiên vô tình, không hề nương tay.

Giữa không trung, Hoa Tinh hữu thủ chộp luôn loạn đao của Tư Mã Kính, cả người như biến đổi hoàn toàn, khí tức bá đạo trên người cuộn cuộn tuôn ra, khí thế bá tuyệt thiên hạ. Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn nhìn thấy Hoa Tinh chỉ một chiêu đã giết được Tư Mã Kính, khí thế đối phương tăng ảnh liệt thì đều cảm thấy chấn động.

Lý Bất Hối lúc này đã nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với Hoa Tinh. Võ công của Hoa Tinh thập phần kỳ bí, chỉ cần một chiêu đã có thể giết được Tư Mã Kính, loại võ công như vậy thực sự kinh khủng. Nhìn đao ảnh đỏ sẫm của Hoa Tinh phát ra, Tăng Hoành Viễn đứng cách xa đó cũng mang theo vẻ sợ hãi. Hai gã cao thủ thực lực Thiên bảng gật đầu với nhau, tựa hồ phát sinh cảm giác đồng cảm với người kia.

Sắc mặt Lý Bất Hối sa sầm xuống, mở miệng hỏi:

”Hoa Tinh, ngươi là truyền nhân của ai thì mau nói ra. Nói không chừng bọn ta sẽ nể mặt mũi sư phụ của ngươi mà tha cho ngươi.

Hoa Tinh lộ ra thần sắc cuồng ngạo, thân thể hết như một pho tượng Ma Thần cuồng hoành tuyệt thế, cười lạnh nói:

“Bây giờ lão có hỏi cũng vô dụng, lai lịch của ta thế nào thì ta với lão cũng ở thế đối lập, lão không cần hỏi nhiều. Nếu có bản lĩnh thì lão có thể tự đoán được, nếu không thì mặc kệ lão.” Ánh mắt Hoa Tinh lúc này sắc bén, bá đạo vô cùng, lộ ra ý tứ tuyệt không chừa đường sống cho đối phương.

Lý Bất Hối cười lạnh một tiếng:

”Hoa Tinh, người không cần cần rõ, người sẽ không thể nào hoành hành được ở Trung Nguyên đâu. Nữ nhân của người đông như vậy cũng chính là nhược điểm trí mạng của người. Các ả ở hoa hội lúc này sợ rằng cũng đã lâm nguy. Với thực lực của tổ chức Âm Ưng, tin rằng giết mấy ả nữ nhân cũng là chuyện hết sức dễ dàng.

Hoa Tinh nghe vậy, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vẻ mặt hồ hững, gằn giọng nói:

“Người nói cho ta biết chuyện này cũng chỉ khiến cho cái chết nhanh đến với người mà thôi, chuẩn bị chết đi.” Dứt lời, loan đao trong tay xoay tít, một đạo chân khí mạnh mẽ trong nháy mắt rạch xé không khí tứ phương, đao khí cuồng bạo rít lên ập thẳng đến người Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn. Thân thể Hoa Tinh biến mất, trong nháy mắt huyền hóa thành chín đạo nhân ảnh, từ chín phương hướng tấn công Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn.

Lý Bất Hối vận công lực toàn thân, Bôn Lôi Thần Quyền mang theo sét đánh ngang trời bổ thẳng về phía Hoa Tinh, quyền kinh mạnh mẽ khiến cho không khí như ngưng kết lại, chấn vỡ đao khí đỏ sậm của Hoa Tinh. Nhìn thấy thân ảnh Hoa Tinh huyền hóa thành rất nhiều thân ảnh, Lý Bất Hối nhắm hai mắt lại, dùng tai thay mắt phán đoán động tĩnh của Hoa Tinh. Tăng Hoành Viễn phía bên kia tung ra Tội Tâm Đoạn Hồn Chương cũng dễ dàng phá được đao khí của Hoa Tinh, không hề tỏ ra thua kém Lý Bất Hối.

Hoa Tinh đột nhiên ở phía trên đầu Tăng Hoành Viễn, hữu thủ nhất đao chém xuống, một đạo đao khí đỏ sậm tinh thuần vô cùng, mang theo công lực cương mãnh ập xuống. Sắc mặt Tăng Hoành Viễn sa sầm hẳn xuống, hữu thủ vô thẳng một chương lên trên tạo thành hắc sắc chương ấn ngạnh tiếp với đao ảnh của Hoa Tinh. Hai đạo chân khí cường đại va chạm sinh ra tiếng nổ mạnh, chấn bay song phương ra xa. Tăng Hoành Viễn bị chấn rớt xuống đất, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên một đao của Hoa Tinh không hề nhẹ.

Thân thể Lý Bất Hối lúc này đã tiến gần đến Hoa Tinh phát ra hơn mười quyền, quyền phát ra đều đánh trúng loan đao của Hoa Tinh, dùng cương đối cương. Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lẽo vô cùng, loan đao xoay tít, một đạo ánh sáng xán lạn bùng phát, mang theo khí tức hủy diệt xoay tròn. Chỉ nghe vô số tiếng nổ vang lên, không khí cuồng xạ, Lý Bất Hối bị chân khí Hoa Tinh chấn bay ra ngoài vài trượng, trang phục rách nát tả tơi, thân trên hoàn toàn lộ rõ ra ngoài.

Thân thể Hoa Tinh nhanh vô cùng, nhoáng lên đã xuất hiện trước mặt Lý Bất Hối, không để cho đối phương có giây phút ngơi nghỉ, loan đao như long lân giỡn nước, đao khí tạo thành vô số tầng lớp, cười lạnh nói:

“Tạm biệt thế gian đi!” Khí tức lạnh lẽo như phá sơn đoạn hà, như quỷ lệ dưới địa ngục gào thét, cuồng phong ào ào rít lên bao vây hoàn toàn thân thể Lý Bất Hối.

Đỉnh đầu Hoa Tinh đỏ lên, hai đạo đao khí thập phần tà dị dung hòa vào nhau như hai con giao long phun ra khí tức hủy diệt chém xuống. Lý Bất Hối tập trung toàn thân công lực, phía sau hình thành một thân ảnh tựa như lôi thần xuất hiện, sấm sét xuất hiện dày đặc, điện quang chớp lóe. Hiện trường quỷ dị vô song.

Hữu thủ Lý Bất Hối giơ lên cao đón lấy một đạo sét, sau đó giáng thẳng về phía đao khí hồng bạch của Hoa Tinh. Một quyền ảnh to lớn va chạm với hai đạo đao khí Hoa Tinh. Một thanh âm như hũy thiên diệt địa vang lên, dư chấn vụ nổ đẩy song phương ra xa, uy lực thực khiến kẻ khác kinh khiếp.

Hộ thể chân khí của Lý Bất Hối bị phá vỡ, thân thể như lá rụng bay đi, phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên thụ thương không nhẹ. Tình huống của Hoa Tinh thì bất đồng, chỉ thấy quanh thân thể bộc phát một ánh sáng màu vàng chói sáng cả thiên địa. Nhìn Hoa Tinh lúc này hệt như một thiên thần đứng giữa không trung, ngay cả Tăng Hoành Viễn cũng bị khí thế của Hoa Tinh tỏa ra khiến cho thối lui lại phía sau, kinh hãi cực kỳ.

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn Lý Bất Hối nằm trên mặt đất, âm trầm cất lời:

“Xem ra cao thủ của Thiên băng cũng chỉ như thế, ta còn tưởng rằng tiến vào Thiên băng thì sẽ lợi hại lắm. Nguyên lai chỉ là hư danh. Bây giờ các người có còn mạng sống hay không thì còn phải trông vào bản lĩnh và vận khí của các người. Thiên Ưng Triển Sứ!” Dứt lời, loan đao trong tay lấp lóe tạo thành trên một trăm đạo ảnh, trong nháy mắt hội tụ thành đao mang hình chiếc quạt, vệt đao dài đến vài trượng, khiến cho người ta sợ hãi cực kỳ. Toàn bộ mặt đất bị rạch nát.

Thân ảnh Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn tụ lại một chỗ, toàn lực né tránh đao khí của Hoa Tinh, trong mắt hai người đều mang theo vẻ hoảng sợ vô cùng. Tăng Hoành Viễn rót cuộc mở miệng nói:

“Hoa Tinh, Đao Hoành Bá Thiên năm đó là gì của ngươi? Ngươi có đúng là truyền nhân của hắn?” Thanh âm run run, hiển nhiên sợ hãi vô cùng.

Hoa Tinh lạnh lùng cười:

“Xem ra ngươi còn có chút kiến thức, có thể nhận ra Tuyết Trần Đao. Nếu đã nhận ra được đao pháp của ta thì sẽ biết được ta là ai. Ta nhắc lại lần nữa, đồ đao trong tay ta, thiên hạ sẽ phải cúi đầu. Đáng tiếc, các ngươi biết ra thì đã quá muộn. Thiên Lang Hạo Nguyệt!” Đao khí lần lượt tung hoành cắt vụn không gian, vô số đao khí xuất hiện khiến cho Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn đều biến sắc, hô hấp cơ hồ đình trệ.

Lý Bất Hối thấp giọng thốt lên:

”Không nghĩ ra hắn chính là truyền nhân của Sát nhân vương năm xưa. Con bà nó, lão tử gặp ai không gặp, lại gặp phải truyền nhân của Sát nhân vương. Thực là tức chết mà. Xem ra hôm nay nếu không liều mạng giết được hắn thì tất hắn cũng sẽ trở thành Bá Thiên năm đó. Bây giờ chỉ còn cách liều mạng đánh bừa, lão tử không tin hai ta liên thủ lại không giết được hắn.

Tăng Hoành Viễn tỉnh táo hơn một chút:

”Ta xem không nên liều mạng, cho dù liều mạng thì cũng đã chưa chắc chiếm được thượng phong. Võ công của hắn lão cũng đã thấy, không hề thua sút Ma vương năm đó. Thượng sách lúc này là tránh né, liều mạng chỉ có một đường chết mà thôi. Tuyết Trần Đao của Bá Thiên năm đó giết hết anh hùng trong thiên hạ, không ai có thể hoàn thủ. Bởi vậy chúng ta nên cẩn thận một chút, nhanh chóng rời khỏi đây mới là thượng sách.

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn hai địch nhân, loan đao trong tay xoay tròn cực nhanh, đao mang bao phủ lấy thân thể đối phương, ngăn cản, không cho đối phương đào tẩu, đệ tam chiêu – Thiên Long Cửu Chuyển phát xuất!” Đao mang lập tức biến thành chín tầng, trong nháy mắt đè nén xuống, khiến địch nhân vô phương tránh né.

Lý Bất Hối hét lớn một tiếng, cùng Tăng Hoành Viễn liên thủ kháng kích. Chỉ thấy một quyền ảnh thật lớn và một chuồng ẩn màu đen chia ra một tả một hữu tương hổ lẫn nhau. Bôn Lôi Thần Quyền và Tội Tâm Đoạn Hồn Chuồng – lưỡng đại tuyệt kỹ đồng thời công kích, khí tức lớn mạnh vô cùng, bốn phía đều sinh ra tiếng sét, đè nén không khí. Một tiếng nổ rung trời vang lên, hai thân ảnh nhanh như chớp tá lự thối lui, nhân lúc này đào tẩu.

Lý Bất Hối vừa chạy vừa rít lên:

”Hoa Tinh, cả đời này lão phu sẽ không buông tha cho ngươi. Ngươi cứ chờ đó mà xem.

Hồng quang bạo xạ từ ánh mắt của Hoa Tinh, thân thể nhanh như chớp xuất hiện ngoài trăm trượng, thu ngắn khoảng cách với hai bại tướng. Tốc độ của Hoa Tinh cực nhanh, loan đao trong tay không ngừng vung vút, lạnh lùng cười nói:

“Muốn sống ư? Không thể nào dễ dàng như vậy. Xem đệ tứ chiêu của ta – Âm Dương Nhất Tuyến!” Dứt lời đao mang xuất hiện đầy trời, liên miên bất tuyệt như hành vân lưu thủy, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ phạm vi ba mươi trượng.

Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn thần sắc đại biến, đao mang của đối phương rít lên bén gót sau lưng, nguy cơ đã lại tiếp cận. Hai người không có thời gian suy nghĩ nhiều, đồng thời phản thủ tung ra phòng vệ, hộ thân chân khí được đề cao tột bậc, dốc hết toàn lực chạy trốn, hy vọng có thể thoát thân. Cả hai lão đều vô tình liếc mắt nhìn nhau, đều phát hiện ra vẻ kinh hãi trong mắt nhau. Đây cũng là lần đầu tiên trong nhiều năm qua hai cao thủ có thực lực Thiên bảng cảm nhận được hơi thở của tử thần kẻ sát như vậy.

Ánh mắt Hoa Tinh lúc này trở thành tàn nhẫn vô cùng, thân thể như lưu tinh vụt bay, chỉ trong chớp lát đã xuất hiện trước đối phương một trăm trượng, ung dung chờ đối phương đến. Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn lúc này đã bị đao mang của Hoa Tinh phá vỡ hộ thể chân khí, thân thể đầy vết thương, máu huyết tung tóe. Hoa Tinh nở một nụ cười âm trầm nhìn thăm cảnh của đối phương. Lý Bất Hối đã thụ thương

nặng, thân hình chậm hẳn lại, về phần Tăng Hoành Viễn thì sắc mặt xanh mét, kinh hãi vô cùng. Không nghĩ ra vừa xuất môn đã gặp phải truyền nhân của Đạo Hoàng Bá Thiên – Hoa Tinh.

Đang lúc Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn kinh hãi thì lại phát hiện ra đối thủ đang đứng phía trước, cười lạnh nói:

”Đồ đao trong tay, thiên hạ cúi đầu. Muốn sống sót từ tay của ta ư? Nếu không có chân bản lĩnh thì đừng hòng mơ tưởng sống sót. Đệ ngũ chiêu – Âm Dương Cửu Chuyển!”

Chỉ thấy hữu thủ Hoa Tinh vung lên chuyển động không ngừng, mỗi lần chuyển đổi lại chém ra chín đao, chuyển đổi chín lần chém ra tám mươi một đao, từ chín phương vị bất đồng giáng thẳng vào đối phương. Trong nhất thời cả thiên địa đều như biến sắc, khắp thỉnh không đều là cuồng phong gào thét, đao mang chói lòa.

Đối mặt với sinh tử tồn vong, Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn phần hận gầm lên, đồng loạt vận dụng toàn bộ lực lượng. Bôn Lôi Liệt Thiên đã phát ra, Tàn Tâm Luyện Hồn – sát chiêu của Tồi Tâm Đoạn Hồn Chương ngay lập tức xuất hiện.

Một quyền đầu cực lớn và một hắc sắc chương ẩn xuất hiện, mang theo khí thể phô thiên cái địa vụt ra, không khí tứ phía như ngưng kết lại, hiện trường biến thành một tràng cảnh vô cùng quỷ dị. Tầng tầng lớp lớp quyền đầu và chương ẩn ngạnh tiếp với đao mang của Hoa Tinh. Vô số thanh âm rung chuyển đất trời vang lên, chấn động tứ phương, kiến trúc xung quanh đều sụp đổ, mặt đất xuất hiện vô số hố sâu.

Thân thể Hoa Tinh lúc này dày đặc kim quang, hộ thể chân khí – Bất Diệt Kim Thân toàn phát, dễ dàng ngăn cản phản chiêu của đối phương ra ngoài một trượng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi xuất đạo Hoa Tinh thi triển hộ thể thần công – Bất Diệt Thần Công, chẳng qua là vì hắn không muốn Diêu Ngọc Anh bị thương mà thôi.

Diêu Ngọc Anh phong bế hô hấp, không dám thở mạnh một chút, nàng đã bị võ công tuyệt thế của Hoa Tinh khiến cho sợ ngây người. Nàng không thể nào hiểu được hai cao thủ có thực lực Thiên bảng lại bị Hoa Tinh đánh cho nước chảy hoa rơi. Về phần lai lịch của Hoa Tinh là truyền nhân của Đạo Hoàng Bá Thiên cũng đã khiến cho Diêu Ngọc Anh giật mình. Bất quá suy nghĩ kỹ thì đó cũng là việc hợp lý, võ công của Hoa Tinh như thế, đương nhiên thân phận không thể tầm thường được.

Lý Bất Hối và Tăng Hoành Viễn toàn lực phá được công kích của đối phương nhưng vẫn bị chấn rơi xuống đất, khí huyết nhộn nhạo, thở hồng hộc không thôi. Lý Bất Hối trong lòng phần uất vô cùng, nghĩ không ra với võ công của lão và Tăng Hoành Viễn liên thủ mà không những không thể báo thù ôn hạ, bây giờ còn rơi vào thảm cảnh, thật là đáng hổ thẹn! tại

Hoa Tinh trong lòng chợt nhớ đến sự an nguy của chúng nữ, hắn muốn tốc chiến tốc thắng, sớm giải quyết hai đại địch này, quay về cứu người. Hắn lạnh lùng cười, khí tức cường đại tỏa ra bao trùm khắp phạm vi trăm trượng, âm trầm nói:

“Khá lắm, có thể chống đỡ được đệ ngũ chiêu của ta. Bây giờ là chiêu thứ sáu – Hồn Đoạn Thiên Nhai!” Loạn đao rung lên, một đạo đao cương gầm lên, mệnh mông như sóng biển ập đến, mặt đất rung chuyển chấn động, chân khí hội tụ lại như một chiếc lồng khí úp lên đầu hai người Lý Bất Hối.

Sắc mặt Lý Bất Hối xám như tro, ánh mắt kinh hoàng, toàn thân giãy giụa, miệng gào thét, song quyền tung ra như mưa. Tăng Hoành Viễn lúc này cũng chỉ có thể toàn lực phản kháng, liều mạng đánh bừa, hy vọng có thể toàn mạng.

Thân thể Lý Bất Hối bị chấn bay ra ngoài mười trượng, lục phủ ngũ tạng đảo lộn, nhưng vẫn miễn cưỡng chạy vội về phía tây. Thân thể Tăng Hoành Viễn dội thẳng xuống đất ba trượng, chưa kịp phản ứng đã thấy một đao ánh sáng bạc, trong trẻo giáng xuống, đích thị là Băng Hồn Quyết. Không nghĩ ra hắn đã có thể chuyển hóa Huyền Thiên Vô Cực chí cương chí dương thành chí âm chí hàn – Băng Hồn Quyết.

Hoa Tinh tàn khốc nhìn Tăng Hoành Viễn, lạnh lùng nói:

“Lý Bất Hối vận khí tốt nên ta tha cho hắn. Nhưng ngươi lại không thể trốn thoát, vậy thì chịu chết đi!” Dứt lời, Tăng Hoành Viễn chỉ cảm thấy áp lực đè xuống như thái sơn áp đỉnh, hai chân run lẩy bẩy, thân thể như không còn chút sức lực để gánh chịu.

Nhìn đao khí màu trắng đang dần dần ép xuống, Tăng Hoành Viễn gầm lên một tiếng, xương cốt toàn thân phát ra tiếng lách cách, chân khí trong nhất thời tràn ngập toàn thân, hai tay chống lên, thân thể nhanh như chớp bắn ra xa ba trượng, dốc hết tốc lực chạy trốn chết.

Hoa Tinh nhìn theo lưng Tăng Hoành Viễn, cười khan một tiếng, loan đao bắn thẳng ra như quỷ ảnh truy hồn phóng theo Tăng Hoành Viễn. Chỉ thấy Tăng Hoành Viễn hét lên một tiếng thảm thiết, thanh loan đao nổ tung, chấn nát thân thể Tăng Hoành Viễn, xương cốt tung bay tán loạn! Thì ra Hoa Tinh đã rút vào loan đao hai loại chân khí bất đồng, chỉ cần có vật thể chạm vào thì sẽ lập tức nổ mạnh, bởi vậy Tăng Hoành Viễn không những bị trúng một đao mà còn bị nổ tung.

Nhìn về phía xa, nơi Lý Bất Hối đã chạy thoát, muốn truy đuổi cũng không phải dễ, quan trọng nhất là chúng nữ bây giờ đang gặp nguy hiểm, Hoa Tinh cuối cùng đã quyết định bỏ qua cơ hội giết Lý Bất Hối lần này, dù sao thì cơ hội đó vẫn còn nhiều. Hắn mỉm cười, khí tức bá đạo lập tức biến mất, khôi phục lại vẻ thường ngày – thần bí và tà dị.

Hoa Tinh lao thân đi về phía hoa hội, để lại một hiện trường tang thương, kiến trúc xung quanh sụp đổ, mặt đất chỉ chít vết rạch, hố sâu lỗ chỗ. Gió nhẹ thổi qua làm bốc lên mùi vị máu tươi của nơi mai táng hơn ba trăm nhân mạng, khe khẽ nhắc lại chuyện xưa trong đêm.

126. Chương 126: Âm Ưng Âm Toán

Trong thành Lạc Dương, cuộc thi ở hoa hội đang tiến hành đến những vòng thi cuối cùng đầy quyết liệt. Tiếng hoan hô cổ vũ đến đỉnh tai nhức óc khiến cho không khí ở hiện trường náo nhiệt vô cùng.

Tô Ngọc và Âm Nhu nắm tay, lớn tiếng cổ vũ cho Âm Vũ, vẻ mặt rất hưng phấn. Mai Hương và Thượng Quan Yến đứng sát nhau, lớn tiếng cuồng hô, kích động vô cùng. Đường Mộng, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy đứng cùng nhau, tuy nhiên có lẽ do tuổi tác nên ba người đều trầm tĩnh hơn đám Thượng Quan Yến nhiều, ba người chỉ lẳng lặng mỉm cười đứng xem, trong lúc Trần Lan và tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý thăm thì to nhỏ, bàn luận về cuộc thi.

Cô Ngạo, Lão Đạo, Dạ Phong cẩn thận đứng quan sát bốn phía, đề phòng nguy cơ xảy ra. Khúc Trúc đứng bên cạnh Thượng Quan Yến, mỉm cười âu yếm nhìn người yêu, ánh mắt tràn đầy nhu tình, không hề phát giác ra vẻ mặt căng thẳng của ba người bạn Lão Đạo, cũng không hề phát hiện ra Hoa Tinh và Diêu Ngọc Anh đã rời khỏi.

Cuộc thi diễn ra trên đài đang được tiến hành, lúc này Tô Ngọc quay đầu nhìn lại, nàng phát hiện ra Hoa Tinh không có mặt, sững sờ nhìn xem chúng nữ có ai lưu ý đến hành tung của Hoa Tinh hay không, sau đó mở miệng nói:

“Các vị tỷ tỷ, các người có thấy Hoa đại ca đâu không?” Lời vừa nói ra, chúng nữ đều đồng loạt phản ứng, đảo mắt nhìn quanh tìm Hoa Tinh.

Mai Hương nhìn lão đạo, mở miệng hỏi:

”Lão Đạo, Hoa Tinh và Diêu tỷ tỷ đâu? Bọn họ đi lúc nào, tại sao bọn ta không ai biết? Lão có biết bọn họ đi đâu, khi nào quay trở lại không?”

Lão đạo mỉm cười nói:

“Hoa Tinh có một chút chuyện nhỏ cần xử lý, sẽ nhanh quay trở về. Các cô cứ tiếp tục theo dõi cuộc thi đi. Với võ công của Hoa Tinh, không lẽ các cô còn lo lắng hay sao? Cứ yên tâm mà xem, hắn sẽ trở về ngay.” Thế nhưng lời lão đạo nói ra lại khiến cho chúng nữ xuất hiện cảm giác bất an trong lòng, bọn họ đều nhìn lão, ánh mắt lộ ra vẻ không tin tưởng.

Đường Mộng mở miệng nói:

“Nếu Hoa Tinh không có ở đây thì chúng ta cần phải cẩn thận một chút, bây giờ Tô Ngọc, Âm Nhu, Đồng Ý đứng vào giữa mọi người, đề phòng nguy hiểm. Mọi người xem trận đấu nhưng cũng phải cẩn thận, người của tổ chức Âm Ưng có lẽ cũng đang trà trộn quanh đây, chúng phải chú ý đến khi có kẻ lậ tiếp cận.” Chúng nữ nghe vậy đều rất nhanh chóng hình thành một vòng tròn, vây quanh Tô Ngọc, Âm Nhu, Đồng Ý.

Ngay lúc này thì Cô Ngạo đột nhiên quát lớn:

“Người là ai? Mau lui lại.” Chúng nữ nghe được lập tức hiểu ngay Cô Ngạo đang cảnh giác nhắc nhở, đều lưu ý quan sát tình huống bốn phía. Chỉ thấy trước mặt Cô Ngạo đã xuất hiện một bạch y nhân tựa như một người thường hoa, mở miệng nói:

“Ta là ai thì người còn chưa xứng đáng hỏi, cút ngay đi, dám cản đường ta.” Lời còn chưa dứt đã xuất chưởng, không hề có dấu hiệu báo trước.

Cô Ngạo biến sắc, trong lòng nghĩ ra thân phận của đối phương, hiểu rằng lúc này lại lâm vào hiểm cảnh. Một chưởng toàn lực đón đỡ, hai đạo chưởng lực trực tiếp đối đầu, sinh ra một cỗ lực đạo cường đại, ép toàn thân Cô Ngạo run rẩy, khí huyết nhộn nhạo, không tự chủ được thối lui ba bước. Nhìn đối phương chỉ lui hai bước, ánh mắt Cô Ngạo lộ ra vẻ ngạc nhiên, không nghĩ ra đối phương lại lợi hại như vậy, không phải là kẻ dễ đối phó.

Lão Đạo và Dạ Phong trao đổi ánh mắt với nhau, cũng đều hiểu được Âm Ưng đã bắt đầu hành động. Lão đạo nhìn chúng nữ nói:

“Mọi người cẩn thận, kẻ này chính là sát thủ của tổ chức Âm Ưng, bọn chúng hẳn là muốn thừa dịp Hoa Tinh không có mặt ở nơi này, chiếm lấy lợi thế, mọi người cần phải lưu tâm đề ý.” Chúng nữ minh bạch, nhất thời đều rút binh khí, cẩn thận đề phòng.

Trong khi sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Cô Ngạo thì ba đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh chúng nữ, xuất thủ vô tình, chiêu chiêu đều vô cùng sắc bén, hiển nhiên muốn giết hết chúng nữ. Đường Mộng lách mình ngăn chặn một người, thập chỉ bùng lên liên tục, từng đạo chỉ lực mạnh mẽ bắn thẳng vào tử huyết trên ngực địch nhân. Phía bên kia, Lân Như Thủy, Liên Phượng cũng đều bước ra giao đấu với một gã địch nhân, tạm thời ngăn cản được công kích của đối phương.

Mai Hương, Thượng Quan Yến, Trần Lan, Khúc Trúc – bốn người bảo vệ Âm Nhu, Tô Ngọc, Đồng Ý ở giữa, lảng lạng theo dõi chiến tình. Lão đạo nổi giận gầm lên, lách mình về phía đối thủ của Liên Phượng, về phần Dạ Phong thì hẳn chỉ đứng im một chỗ, vững vàng quan sát tình huống xung quanh. Bởi vì tình huống phát sinh đột ngột nên nhất thời công chứng viên của hoa hội - Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn cũng đều không lưu ý đến nơi này. Cho đến khi lão đạo gầm lên thì mọi người mới chú ý, ánh mắt đồng loạt hướng về phía nhóm người lão đạo. Nguồn tại TruyệnFULL

Âm Vũ biến sắc nhìn kỹ, Hoa Tinh không thấy đâu, chẳng trách tổ chức Âm Ưng dám to gan lớn mật làm càn như vậy. Quan sát một lượt, Âm Vũ phát hiện ra đang có một nhóm người chậm rãi tiếp cận chúng nữ, nhìn dáng vẻ thì sợ rằng nhóm người này đều là người của tổ chức Âm Ưng. Cũng vào lúc này, Mục Phong của Thiếu Lâm, Lâm Vân của Võ Lâm thư viện, còn có nữ tử bạch y thần bí, cả ba người này đều lảng lảng xem cuộc chiến diễn ra, vẻ mặt không hề tỏ ra ngạc nhiên, không lẽ ba người này đã sớm biết sẽ có chuyện xảy ra?

Từ Vân đại sư than nhẹ một tiếng:

“Không nghĩ ra Hoa Tinh vừa rời đi thì đã có chuyện phát sinh, thật là nan giải. Là công chứng viên của hội hoa, ta phải có nghĩa vụ ngăn cản trường đánh nhau này, hai vị thấy nên ra tay thế nào đây?” Nói xong thì nhìn Ngọc Chân Tử và Trương Tuyết.

Ngọc Chân Tử nói:

”Nơi này là đang đông người náo nhiệt, chỉ sợ rằng không thể dễ dàng ngăn cản. Đối phương chọn thời cơ rất tốt, thừa dịp Hoa Tinh không có mặt ở đây mà tiến hành ám toán, đương nhiên đã nắm chắc phần thắng trong tay, nếu không thì làm sao dám giống trống khua chiêng thần nhiên như vậy. Thế nhưng đối với Hoa Tinh thì chúng ta đương nhiên phải trợ giúp, nếu không, chỉ sợ tương lai sẽ rất khó ăn khó nói với hắn.

Trương Tuyết trầm giọng nói:

”Không sai, chuyện này chúng ta không thể không can thiệp. Cho dù đối phương đã có chuẩn bị nhưng chỉ cần chúng ta ra tay thì tin tưởng rằng cũng có thể đuổi đối phương thối lui. Chỉ cần bọn chúng không làm thương tổn đến đám người bên cạnh Hoa Tinh thì chúng ta cũng có thể bỏ qua, nếu tình huống diễn ra ngược lại, tương lai khi đối mặt với Huyết Anh, làm sao Hoa Tinh có thể hỗ trợ cho chúng ta? Cho nên lúc này đây chúng ta nhất định phải ra mặt.

Từ Vân đại sư nói:

“Nếu mọi người đều có ý như vậy, chúng ta sẽ cùng xuất thủ ngăn cản chuyện này, hy vọng tất cả đều thuận lợi, đừng có phát sinh bất lợi là được.” Nói xong đứng dậy, cùng Ngọc Chân Tử, Trương Tuyết, đồng thời đi về phía chiến sự đang diễn ra.

Thân hình lão đạo nhanh vô cùng, xuất chiêu tàn độc, thân thể mỗi lần lóe lên đều có mười hai chưởng tung ra bổ về phía ba địch nhân của Đường Mộng, Lãnh Như Thủy, Liên Phượng, du đầu vòng tròn, lấy một tấn công ba. Đường Mộng tam nữ thấy lão đạo ra tay đều tự ý lui về phía sau, cẩn thận quan sát tình huống khắp bốn phía. Cô Ngạo lúc này cũng đã đối mặt với một địch nhân, thân thể song phương chuyển động liên tục, vô số chưởng ảnh vây kín lấy phượng viên một trượng, không khí đều tê liệt, ngưng kết lại, tiếng gió phá không, rít lên veo veo hết sức kinh người.

Ngoại trừ hai trận đấu này thì tổ chức Âm Ưng còn phái ra bốn người, phân ra bốn phía tấn công vào chúng nữ, trong đó có một trung niên nhân khoảng ba sáu ba bảy tuổi mặc lam y tấn công Dạ Phong, thân pháp linh hoạt vô song. Dạ Phong cười lạnh một tiếng, hữu thủ tung chưởng đón tiếp, một thanh âm như sấm nổ vang lên, Dạ Phong bị chấn lui một bước, sắc mặt đại biến. Nhìn địch nhân cũng lui một bước, Dạ Phong kinh ngạc vô cùng, không nghĩ ra đối phương lại lợi hại như vậy, từ tình huống này thì biết đối phương đã hạ quyết tâm tiêu diệt toàn bộ nhóm người mình.

Liên Phượng. Đường Mộng. Lãnh Như Thủy, tam nữ nhanh chóng lắc mình nghênh đón thêm ba địch nhân, bảo vệ cho đám người Mai Hương phía sau. Xung quanh lúc này cũng có vô số người đứng xem cuộc chiến, trong đó có không ít những cặp mắt lấp lóe hàn quang, tựa hồ đang chờ đợi cơ hội.

Lúc này Từ Vân đại sư đã cất tiếng, chính là thần công của Phật môn – Sư Tử Hồng. Một thanh âm như sét đánh vang lên ồ ồ:

”Mọi người xin hãy dừng tay, nơi này là Mẫu Đơn Hoa Hội, lão nạp đại diện cho Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn – ba phái là công chứng viên cho hoa hội, lúc trước đã từng phát biểu nghiêm cấm không được giao tranh nơi này làm ảnh hưởng đến hoa hội. Nếu ai có mâu thuẫn thì xin mời đến nơi khác giải quyết. Vì vậy, để hoa hội được tiến hành bình thường, lão nạp đại diện cho ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn tuyên bố nếu ai gây ra phiền phức cho hoa hội sẽ là địch địch của ba phái. Thỉnh xin các vị dừng tay.

Thế nhưng giao phong vẫn tiếp tục xảy ra, tổ chức Âm Ưng căn bản là không xem lời nói của Từ Vân đại sư vào đâu, ngược lại càng công dữ dội hơn trước, khiến cho bọn Đường Mộng ba người cuống quýt lui về sau liên tục, căn bản không đủ lực hoàn thủ. Sát thủ của Âm Ưng đều có võ công cao cường nằm ngoài dự đoán của mọi người. Dạ Phong và Lão Đạo cũng không rảnh tay để lo cho người khác, nhất thời chúng nữ đều rơi vào nguy cơ trùng trùng.

Âm Vũ lúc này cũng đã tiến đến, một chưởng tung ra tấn công vào đối thủ của Cô Ngạo, một mặt nói với Cô Ngạo:

“Kẻ này giao cho ta, huynh đi trợ thủ cho lão đạo, đối phương dường như vẫn còn có cao thủ chưa xuất thủ.” Nói xong đã thấy hữu thủ tung ra Âm Sát Đoạt Hồn Chưởng. Hữu thủ vốn trong trẻo như ngọc thoắt chốc đã biến thành đen nhánh, ngạnh tiếp một chưởng của đối phương, thân thể bị chấn lui sáu thước, lắc mình nhảy luôn về phía Liên Phượng. Đối thủ của Âm Vũ thì thâm hơn nàng rất nhiều, rú lên một tiếng, bị chưởng pháp âm độc của Âm Vũ phá vỡ hộ thể chân khí, kinh mạch đại loạn, trọng thương ngã ra mặt đất.

Liên Phượng lúc này đã chật vật vô cùng, mồ hôi như tắm, ánh mắt kinh hãi thất sắc, không nghĩ ra sát thủ của Âm Ưng lại đông đảo, lợi hại như vậy. Mắt thấy bản thân đã vô lực chống đỡ chiêu thức của đối phương, Liên Phượng thở dài, thâm than trong lòng, tâm ý hoàn toàn không cam lòng chết trong lúc này.

Âm Vũ hét lên:

“Liên tỷ đừng hoảng hốt, muội đến đây.” Dứt lời thân thể Âm Vũ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Liên Phượng, tả thủ khê ôm Liên Phượng, hữu thủ xuất chưởng nghênh đón công kích của địch nhân, mượn lực phản chấn nhảy lui về phía sau sáu thước, tránh được truy kích của địch nhân. Buông thân thể Liên Phượng, Âm Vũ gia tốc, thân hình biến thành một đạo lục ảnh như ma quỷ xuất hiện ngay trước mặt địch nhân, hữu thủ vô thanh vô tức vỗ thẳng vào ngực địch nhân, khí tức tử vong như một chiếc lông khí trùm lấy kẻ địch trước mặt.

Từ Vân đại sư sau khi cất lời cảnh tỉnh không hề có hiệu quả, ba người vị chưởng môn đều tỏ ra tức giận nhìn nhau, sau đó Phi thân về phía tổ chức Âm Ưng, tự thân động thủ. Ngay khi ba người vừa hạ xuống thì từ phía địch nhân đã xuất hiện ba kẻ lạ mặt nghênh đón, xem ra tổ chức Âm Ưng đã sớm nghĩ đến sự can thiệp của tam phái. Ba kẻ lạ mặt xuất hiện cũng không nói lời nào, xuất thủ công kích, ngăn cản ba người Từ Vân.

Lão đạo nhìn tình hình bốn phía, trong lòng xuất hiện cảm giác bất ổn, địch nhân hành động đã tính toán chu đáo, ngay cả khi tam phái ra tay hỗ trợ cũng không làm tình hình khá thêm, vậy thì tình huống tiếp theo sẽ như thế nào? Còn Hoa Tinh thì sao, hẳn đã đi đâu, có xảy ra chuyện gì hay không? Tình huống lúc này mặc dù chưa đến lúc tuyệt vọng nhưng cao thủ thực sự bên địch vẫn chưa lộ diện hoàn toàn, chỉ sợ nguy hiểm vẫn còn rất nhiều.

Dạ Phong, Cô Ngạo lúc này đã chiếm được thượng phong, bức địch nhân thoái lui liên tục. Âm Vũ xuất thủ cũng đã tạm thời hóa giải được nguy cơ cho chúng nữ.

Ngay lúc này thì một tràng cười lạnh leo vang lên, sau đó năm bóng người lẳng không tiến đến, trong đó có ba người phóng thẳng đến nhóm người Mai Hương, hiển nhiên bọn chúng đã phát giác ra nhóm Mai Hương nhóm yếu nhất, muốn trước tiên giết hết nhóm người này, dẫn kích tinh thần đối với bọn Cô Ngạo, Dạ Phong, Lão Đạo. Hai nhân ảnh còn lại chia ra, một tấn công Dạ Phong, người còn lại lẳng lẳng đi về phía chúng nữ, người này là một hắc y nam tử che mặt, mặc dù không rõ dung mạo nhưng lão đạo đoán rằng đó chính là thủ lĩnh Âm Ưng – Âm Ưng Nhất Hào.

Liên Phượng, Đường Mộng, Lãnh Như Thủy – tam nữ cấp tốc thoái lui trở lại sát bên nhóm người Mai Hương, tất cả đều đề tụ công lực, cẩn thận phòng ngự đối phương công kích. Âm Vũ cũng một chưởng bức lui đối thủ, thân thể quay trở lại bên cạnh Mai Hương, nói:

“Mọi người cẩn thận, toàn lực phòng ngự, tin rằng công tử không bao lâu sau sẽ trở về. Chúng ta phải cố gắng cầm cự, bảo vệ chính mình.” Nói xong hai tay vung động, thân thể lách chéo ra, chưởng lực mạnh mẽ đón tiếp ba cường địch vừa xông đến.

Người quan chiến bốn phía lúc này cũng đều thoái lui ra xa, dân chúng bình thường đều đã lẫn mất, Mục Phong của Thiếu Lâm thoảng giạt mình chậm rãi đi đến gần Từ Vân đại sư, tùy thời trợ chiến. Lâm Vân thì vẫn đứng một góc, trên mặt nở một nụ cười hiểm độc đặc ý. Không lẽ trận chiến này có lợi cho hắn? Nếu không thì vì sao lại đặc ý như vậy?

Bởi vì giao tranh đột ngột diễn ra nên cuộc thi mẫu đơn phải tạm dừng, mọi người đều tập trung sự chú ý về nơi xảy ra xung đột. Ở giữa là Cô Ngạo cố gắng ngăn cường địch, Dạ Phong lấy một địch hai, lâm vào thế giằng co, không thể phân thân ra để trợ giúp người khác. Lão đạo lúc này đang toàn lực tấn công, lão muốn có thể giải quyết hai địch nhân trước mắt trong thời gian ngắn nhất để đối phó với hắc y nam tử. Âm Vũ và Đường Mộng cũng một chọi một, Liên Phượng, Lãnh Như Thủy cũng đang phải chống lại địch nhân. Bất quá trong những người này thì chỉ có Âm Vũ là chiếm được thượng phong, còn lại đều bị đối phương lấn lướt, chỉ sợ khó duy trì được lâu. Dù sao thì thực lực của song phương quá chênh lệch.

Hắc y nam tử che mặt lộ ra vẻ đắc ý trong ánh mắt, từng bước từng bước đi về phía nhóm người Mai Hương. Các nữ nhân bên cạnh Hoa Tinh hẳn đã sớm nghe qua, hẳn biết chúng nữ rất quan trọng với Hoa Tinh, chỉ giết được các nàng thì Hoa Tinh tất sẽ lâm vào cảnh điên cuồng, mất đi sự tỉnh táo, khi đó giết Hoa Tinh sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đồng Tâm lẳng lẳng đứng bên cạnh muội muội, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, hai mắt trầm tĩnh không hề dao động, khiến cho người ta cảm thấy rất khó nắm bắt. Đồng Tâm nhìn hắc y nam tử, cảm giác được trên người kẻ này có một cỗ sát khí rất đáng sợ, thường nhân không thể nào có được, vội hít sâu một hơi, tập trung tinh thần quan sát đối phương, chuẩn bị tinh thần có thể tùy cơ xuất thủ.

Hắc y nam tử che mặt đột nhiên ngừng lại, nhìn lão đạo và Dạ Phong, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Âm Vũ, lạnh lùng nói:

“Người chính là phản đồ Âm Vũ của tổ chức, không nghĩ ra người lớn lên lại xinh đẹp như vậy, thật là đáng tiếc, hôm nay người sẽ chết trong tay ta.” Nói xong thân thể xuất hiện trước người Âm Vũ, một đạo kiếm khí màu vàng lừng lừng không chém về phía thân thể Âm Vũ.

Ngay khi hắc y nam tử lên tiếng thì Âm Vũ đã cẩn thận lưu ý, mắt thấy hoàng sắc kiếm khí xuất hiện, trong lòng kinh hãi, vận sườn chuyển động, hữu thủ toàn lực tung ra một chưởng đón đỡ kiếm khí màu vàng. Kết quả: thân thể Âm Vũ bị chấn lui sáu thước, cái miệng xinh xắn ứa ra một dòng máu tươi, thân thụ trọng thương.

Âm Nhu vừa thấy tỷ tỷ bị thương, cả kinh hô lên:

“Tỷ tỷ cẩn thận, tỷ có sao không? Tỷ tỷ, mau tránh ra...” Thanh âm tràn ngập sự lo lắng, chấn động lão đạo và Dạ Phong. Đọc truyện tại . Chỉ nghe hai tiếng thét giận dữ, quang mang màu vàng quanh người lão đạo bộc phát, hắc sắc hỏa diễm tràn ngập người Dạ Phong, hai cổ khí tức cường đại trong nháy mắt xuất hiện, uy chấn toàn trường. Lão đạo tay phải tung ra Kim Phật Chưởng, tay trái dùng Thanh Lạc Chưởng của Đạo gia – một xanh một vàng – bao phủ lấy địch nhân, liều mạng quyết chiến.

Thân thể Dạ Phong lừng lững không đứng thẳng, song chưởng chuyển đổi linh hoạt vô cùng, hai bàn tay xảy ra biến hóa, đầu tiên là ửng đỏ, sau đó biến thành đen, từ đen chuyển thành xanh, từ xanh trở về đỏ, thập phần quái dị. Dạ Phong mang theo sự lạnh lùng trong ánh mắt, song chưởng toàn lực bổ ra, đón nhận công kích từ hai đối thủ, song chưởng đồng thời ngạnh tiếp với đối phương. Một tiếng nổ vang lên, Dạ Phong phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh bay ra ngoài sáu, bảy trượng. Hai địch nhân của hắn cũng biến sắc thành xanh mét, thân thể tung bay, một người bị kiếm khí chấn đứt tâm mạch mà chết, tên còn lại sắc mặt không còn chút huyết khí, vẻ mặt thập phần cổ quái.

Hắc y nam tử nhìn thoáng qua lão đạo và Dạ Phong, thân thể nhoáng lên đã xuất hiện trước mắt lão đạo, kiếm khí lừng lừng không nhoáng lên, chém thẳng vào lão đạo. Lão đạo trợn tròn mắt, hữu thủ lật một vòng, kim quang đại thịnh, Phật môn Kim Cương Bàn Nhược Chưởng toàn lực vỗ ra đón lấy kiếm khí bá đạo của hắc y nam tử che mặt. Chúng nhân chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, chân khí tràn ngập khắp nơi, khiến ai nấy cũng đều rung động. Lão đạo toàn thân lão đảo, máu tươi phun thẳng ra, thân thể bị đẩy lùi ba trượng, trọng thương nặng nề.

Người che mặt thân thể cũng rung chuyển, thối lui sáu thước, nhìn lão đạo liếc mắt một cái, lại lách mình về phía Dạ Phong. Hắn vốn có chủ ý tiên diệt lão đạo, hậu sát Dạ Phong, sau cùng mới thu thập chúng nữ. Dạ Phong lúc này vẫn giữ vẻ lạnh lùng, đối với hắc y nam tử thì cẩn thận vô cùng. Hai tay nâng lên trước ngực, song thủ chậm rãi khuấy động theo quỹ tích kỳ lạ, hiển nhiên đang chuẩn bị xuất ra nhất chiêu trí mạng.

Âm Vũ đã được Trần Lan đỡ lấy, Khúc Trúc đã thay thế Âm Vũ, nghênh tiếp địch thủ của Âm Vũ khi này. Trong nhóm người của Hoa Tinh thì thực ra võ công của Khúc Trúc không phải kém, ngày đó Hoa Tinh đã từng nói võ công của Khúc Trúc không hề thua kém cao thủ Địa bằng, cao hơn Đường Mộng và Lãnh Như Thủy. Từ tình huống đó thì có thể thấy được hắn hoàn toàn có thể nghênh tiếp với sát thủ của tổ chức Âm Ung.

Trần Lan sau khi đỡ Âm Vũ quay về thì lại lách mình ôm lấy lão đạo, tập trung cùng mọi người. Lúc này ai nấy cũng đều hiểu được hy vọng lớn nhất bây giờ chính là Đồng Tâm. Trước khi Hoa Tinh trở về thì nàng là người có võ công cao nhất. Lão đạo và Dạ Phong mặc dù lợi hại nhưng lão đạo đã trọng thương, nhìn tình huống Dạ Phong đang giao thủ thì sợ rằng cũng sẽ không được duy trì được lâu nữa.

Hắc y nam tử nhìn Dạ Phong, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói:

“Tam Sắc chưởng? Là người sao? Thật sự không nghĩ ra người lại là truyền nhân của Tam Sắc chưởng. Hôm nay ta sẽ xem Tam Sắc chưởng có đúng là lợi hại như trong truyền thuyết hay không.” Dứt lời, hữu thủ như thiểm điện chém xuống, một đạo kiếm khí màu vàng rực rỡ có uy thế phá trời liệt đất chém thẳng xuống đầu Dạ Phong.

Song chưởng Dạ Phong chồng lên nhau, giơ lên cao, nghênh tiếp kiếm khí màu vàng. Chỉ thấy một đạo chưởng ầm lóe ra ánh sáng ba màu va chạm trực tiếp với kiếm khí trên không trung, giằng co không nhân nhượng, cuối cùng đều nổ tung. Khí lưu từ vụ nổ như cuồng phong tản ra tứ phía. Thân thể Dạ Phong bay ra ngoài một trượng, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã thụ thương. Hắc y nam tử cũng thối lui một trượng, nhìn không thể biết được khuôn mặt sau lớp khăn che mặt như thế nào, nhưng từ ánh mắt hắn thì hiểu được hắn đã kinh ngạc không ít, cũng chiếm được thượng phong không ít.

Hắc y nam tử nhìn Dạ Phong, nói:

“Đáng tiếc là thân thể ngươi đã bị trọng thương, bây giờ ngươi cũng chỉ như cung yếu tên gãy mà thôi, để ta thu thập đám nữ nhân này đã, sau đó sẽ thu thập ngươi.” Dứt lời đã nghe thấy phía sau truyền đến vài tiếng hét thảm, cả kinh quay lại đã thấy ba thủ hạ đang giao đấu với Đường Mộng, Liên Phượng, Khúc Trúc đã tử vong. Tình huống này xảy ra thật bất ngờ, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Trong khi đó sát thủ đang giao đấu với Cô Ngạo cũng đã nguy cơ tràn ngập, xem không còn chống chọi được lâu nữa.

Dạ Phong mỉm cười, bởi vì hắn đang nhìn chúng nữ cho nên hắn quan sát được rất rõ cử động của Đồng Tâm. Mặc dù hắn không tường tận võ công Đồng Tâm cho lắm nhưng hắn cũng chỉ quan sát tình huống vừa rồi đã hiểu rằng Đồng Tâm tuy còn trẻ nhưng võ công của nàng rất lợi hại. Chúng nữ thì không lấy làm ngạc nhiên lắm hiển nhiên trong lòng các nàng đều tin tưởng Đồng Tâm.

Hắc y nam tử phóng mình về phía nhóm Mai Hương, đáp xuống trước mặt mọi người, cười lạnh nói:

“Hay lắm, ta sẽ tự thân động thủ xem các ngươi có thể cầm cự đến khi nào.” Dứt lời đã thấy một đạo kiếm khí màu vàng xuất hiện trước mặt chúng nữ.

Đồng Tâm khê lắc mình, đứng chắn trước mặt mọi người, lạnh lùng nhìn hắc y nam tử. Thân hình mỏng mảnh của nàng lúc này toát ra một cỗ khí tức vững chãi, hoàn toàn không thua kém khí thế của đối phương. Trường kiếm vừa ra khỏi vỏ đã biến thành điện quang ngạnh tiếp một chiêu với hắc y nam tử. Chỉ thấy trường kiếm rung lên, trong nháy mắt đã hóa giải hoàn toàn chân khí cường đại của địch nhân, sau đó thân kiếm rung lên như rồng ngâm, vang vọng mãi không dứt.

Hắc y nam tử lạnh lùng nhìn Đồng Tâm, lạnh lẽo hỏi:

“Ngươi là ai, còn nhỏ tuổi nhưng kiếm thuật đã đến mức này, thật là hiếm có. Đáng tiếc, nếu ngươi muốn ngăn cản ta thì vẫn còn kém một chút. Nhìn ngươi còn nhỏ tuổi, không biết sư phụ của ngươi là ai, mau nói ra, có thể ta sẽ nể mặt sư phụ ngươi mà tha cho ngươi.”

Đồng Tâm lạnh nhạt cười nói:

“Ta là ai cũng không nói cho ngươi biết, ngươi lần này nhân cơ hội tổ chức ám toán bọn ta, ta cùng với các vị tỷ tỷ đều rất tức giận, cho nên các tỷ tỷ muốn ta dạy dỗ cho ngươi một phen. Các ngươi không dám chạm đến Hoa đại ca của ta, cố ý thừa dịp đại ca không có mặt ở đây, ra tay ám toán. Ta chỉ cần ngăn cản ngươi, chờ khi Hoa đại ca quay lại thì xem như ngươi đã đến hồi mạt vận.” Đồng Tâm cất lên thanh âm trong trẻo, ngữ khí có phần ngậy thơ.

Chúng nhân vây quanh đều vững vàng nhìn kỹ Đồng Tâm, tuy nhiên nàng che mặt cho nên mọi người đều không nhìn rõ ràng lắm, chỉ có thể nghe từ thanh âm của nàng mà suy đoán rằng tuổi tác không lớn mà thôi. Thời khắc này, hai người che mặt đứng đối diện nhau, chúng nhân đều thầm đoán kết quả của cuộc giao đấu này, rốt cuộc ai thắng ai thua? Mọi người đều không thể nắm chắc được, nếu có biết thì sợ rằng cũng chỉ có mấy người bọn lão đạo mà thôi.

Tứ phía xảy ra giao phong, ba người của Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn vẫn giao thủ cùng ba cao thủ Âm Ung. Giao thủ đến lúc này Từ Vân đại sư cũng đã nhìn ra được dụng ý của đối phương. Ba cao thủ Âm Ung chỉ chủ ý quấy rối, ngăn cản không cho tam phái đến tiếp ứng chúng nữ, vì thế muốn đánh bại bọn chúng cũng không hề dễ dàng. Từ Vân đại sư nhận ra được dụng ý của đối phương, khẽ thở dài một tiếng, chỉ hy vọng Hoa Tinh có thể sớm quay lại.

Cô Ngạo chứng kiến Đồng Tâm đối diện với hắc y nam tử che mặt, trong lòng cũng an tâm một chút. Võ công của Đồng Tâm hắn đã từng thấy qua, cho nên hắn cũng không phải lo lắng. Trước mắt Lão Đạo và

Âm Vũ đã trọng thương, Dạ Phong cũng đã bị nội thương, căn bản không có ai có thể ngăn cản hắc y nam tử. Chỉ có duy nhất Đồng Tâm là có thể duy trì tình thế, hy vọng Hoa Tinh có thể quay trở lại kịp thời.

Hắc y nam tử mắt lóe tinh quang, quanh thân ngưng tụ khí lưu màu vàng, hình thành một đóa tinh vân quái dị vô cùng, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lẽo vô cùng, nói:

“Người không thể nào chờ đến khi Hoa Tinh quay trở về được, để ta tiễn các người xuống gặp hắc chủ dưới chốn âm tào địa phủ.” Nói xong thân thể lẳng không đứng trên không trung, lạnh lùng nhìn chúng nữ.

Ánh mắt Đồng Tâm vẫn lộ ra vẻ bình thản, thân thể bất động, trường kiếm chỉ xéo xuống đất, mũi kiếm khẽ rung lên, tạo thành quang hoa trắng bạc, thập phần xinh đẹp. Chúng nữ cũng thối lui, chừa lại một vùng đất trống cho Đồng Tâm. Quanh thân thể Đồng Tâm lúc này chậm rãi nổi lên gió nhẹ, dần trở thành cuồng phong, sau cùng hình thành một cơn gió xoáy.

Toàn thân Đồng Tâm bộc phát ra một khí thế tinh thuần, ánh mắt trở nên sắc bén như bảo kiếm. Nhìn chằm chằm đối phương, tả thủ Đồng Tâm bắt kiếm quyết, hữu thủ nắm chặt, chờ cơ hội xuất thủ.

Mẫu Đơn Hoa Hội lúc này đã trở thành một trường quyết đấu, hung hiểm vô cùng. Âm Ứng Nhất Hào bịt mắt đang đối mặt với Đồng Tâm, nàng có thể ngăn chặn hắc chủ được không, có thể gây khó dễ cho đệ nhất cao thủ của tổ chức Âm Ứng hay không? Không ai biết được. Dù sao thì lão đạo và Dạ Phong cũng đều đã thụ thương, tất cả cũng chỉ biết hy vọng Đồng Tâm có thể tạo nên kỳ tích.

Một cơn gió nhẹ nổi lên, cơn gió xoáy bên người Đồng Tâm đột nhiên rách toạc, biến thành từng mảnh lưu vân, biến mất giữa không trung, mơ hồ mang theo tiếng thở dài phiêu tán trong gió. Đáng tiếc là không có ai chú ý lắng nghe được âm thanh này. Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, một đám mây trắng bay đến, tự do tự tại bay lượn, một đạo lam ảnh từ xa xa lấp lóe như lưu quang bay về nơi này.

Là ai, vì sao mơ hồ như vậy, vì sao lại có cảm giác quen thuộc?

127. Chương 127: Vĩnh Tuyệt Hậu Hoạ

Dưới ánh mặt trời chói chang, tại nơi đó, một cuộc đại chiến sắp sửa xảy ra. Người bịt mắt thân thể lẳng không mà đứng, khí thể màu vàng quanh thân hình thành một đạo tinh vân, nâng đỡ vững vàng thân thể hắc chủ. Nhìn Đồng Tâm, ánh mắt người bịt mắt lộ ra một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh chóng bị thay thế bởi vẻ âm trầm. Hắc chủ cao hai tay, chân khí màu vàng phía sau hắc chủ nhảy mắt ngưng tụ lại thành một thanh trường kiếm lớn đến mấy trượng, bộc phát ra kiếm khí vô cùng sắc bén, cực kì kinh người.

Trong nháy mắt Đồng Tâm xuất ra một đoàn quang hoa màu ngọc bích, tay phải vung lên, trường kiếm khẽ rung, một tiếng long ngâm chấn thiên vang lên, khí lưu bốn xung quanh trong nháy mắt hội tụ thành một đạo kiếm khí vô sắc vô hình, cuồng mãnh như lốc xoáy mà tới, chém thẳng lên người bịt mắt. Đồng Tâm đột nhiên nhảy lên, thân thể giống như phượng hoàng tung cánh, tư thái mỹ diệu vô cùng.

Người bịt mắt hét lớn một tiếng, tay phải cầm lấy đại kiếm chém thẳng xuống, ngạnh kháng một kiếm cường đại của Đồng Tâm.

Mọi người chỉ nhìn thấy một đạo chân khí màu vàng có hình thanh kiếm lẳng không đánh xuống, mang khí thể nghiêng trời lệch đất đánh xuống. Kiếm chiêu phát ra âm thanh xé gió, ở giữa không trung mạnh mẽ đón lấy chiêu kiếm nghịch thiên của Đồng Tâm.

Hai kiếm va chạm, kiếm khí tung hoành, thực là bá đạo vô cùng. Kiếm khí bị áp súc cao trong nháy mắt va chạm liền nổ mạnh. Khí lưu mạnh mẽ trong nháy mắt cuốn đi hết thảy, đem những nữ nhân trên mặt đất toàn bộ đánh bay ra ngoài, người nào cũng bụi đất đầy mặt, trông chật vật vô cùng. Đồng Tâm bị đẩy lui một trượng, hiển nhiên vì độ chiêu trực tiếp cũng đã tạo thành thương tổn lớn đối với thân thể nàng.

Còn người bịt mắt cũng lùi sáu thước, trong mắt hiện lên sự kinh hãi, hiển nhiên vô cùng kinh ngạc đối với võ công của Đồng Tâm. Sau khi ổn định được thân hình, người bịt mắt lắc mình đuổi theo, tay phải đánh

tiếp xuống một kiếm. Kiếm khí màu vàng dài ba trượng trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Đồng Tâm. Trường kiếm trong tay Đồng Tâm xoay chuyển, mỗi lần xoay chuyển, trường kiếm lại rung lên chín lần, phát ra chín đạo long ngâm. Trong chớp mắt hơn trăm đạo kiếm khí vô hình hội tụ thành một kiếm cực mạnh, hung hăng đụng va chạm với kiếm khí màu vàng kia.

Những người xung quanh chỉ nghe thấy một tiếng nổ như sấm sét, ngay sau đó chỉ thấy Đồng Tâm xuất hiện cách đó ba trượng, thân thể run nhè nhẹ, hiển nhiên là đã bị thương nặng. Dù sao thì Đồng Tâm vẫn còn trẻ, công lực không thể thâm hậu bằng người bịt mắt kia. Liên tiếp hai chiêu liều mạng đánh bừa tất nhiên là không thể tránh khỏi bị thương. Mà người bịt mắt cũng bị kiếm khí mạnh mẽ đánh bay xa hai trượng, xét theo tình huống thì cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Lão đạo nhìn Đồng Tâm, lớn tiếng nói:

”Nha đầu, ngươi không cần liều mạng đánh bừa với hần, dùng kiếm pháp của ngươi mà đối phó với hần.

Đồng Tâm khẽ hít sâu một hơi, trường kiếm rung khê, một đạo long ngâm vang lên, thân thể trong nháy mắt biến mất, đánh ra đầy trời kiếm ảnh, phong tỏa hoàn toàn người bịt mắt trong đó. Đồng Tâm thi triển kiếm pháp tới xuất thần nhập hóa, mỗi một kiếm đều đánh vào chỗ yếu hại của địch nhân, kiếm nào cũng bức bách khiến người bịt mắt đến cả cơ hội thở dốc cũng không có.

Người bịt mắt trong ánh mắt lộ ra một tia âm độc, tay phải vung lên, vô số kiếm khí mạnh mẽ tựa như vật sống đón đỡ công kích của Đồng Tâm. Thân thể hần mượn lực phản chấn chớp động, trong nháy mắt lùi lại ba trượng, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức lạnh lẽo ngoan độc, ép tới khiến mọi người hít thở khó khăn, trong lòng kinh hãi. Người bịt mắt hai tay giơ lên ngang nhau, tinh vân màu vàng phía sau trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu vàng lơ lửng giữa không trung, trông tà ác vô cùng. Khí lưu bốn phía nhất thời điên cuồng hướng kiếm kia hội tụ lại, hình thành một cảnh tượng khiến người ta chấn động.

Ánh mắt Đồng Tâm hơi thay đổi, trường kiếm trên tay phải thu lại, hai tay ôm kiếm, đôi mắt khép hờ, tiến vào Không Minh Chi Cảnh. Kiếm và khí hợp nhất, khí hợp thần, thần hợp ý, ý hợp nhân, nhân hợp kiếm, cuối cùng nhân kiếm hợp nhất, trên người Đồng Tâm phát ra một tia sáng như ngọc, trường kiếm trong lồng ngực nháy mắt bộc phát một lần ánh sáng chói mắt trắng như tuyết, chói trang như mặt trời, chiếu thẳng lên không trung. Thân hình Đồng Tâm biến ảo thành vô hình, chỉ còn thấy một thanh thần kiếm xuyên thẳng lên trời cao, vút tận mây xanh, phát ra tiếng long ngâm chấn thiên, quang hoa tuyệt đẹp phát ra mang theo khí tức hủy diệt, cuốn thẳng tới người bịt mắt.

Trong mắt người bịt mắt thần quang bạo phát, hai tay hợp nhất, thanh cự kiếm liền chém thẳng xuống thanh thần kiếm đang ở giữa không trung kia. Thanh trường kiếm mang theo kiếm quang màu vàng chói mắt, điên cuồng đánh tới, tựa như muốn cho trời long đất lở.

Thời khắc này thiên địa cũng biến sắc, đại địa rung chuyển, phong vân thay đổi. Hai cổ chân khí cực mạnh trong nháy mắt bạo phát, tất cả mọi vật trong phạm vi mười trượng đều bị phá hủy, hoa mẫu đơn bị chấn nát thành bụi phấn, bàn ghế phòng ốc đều bị chấn động vỡ tan tành, chẳng còn gì toàn vẹn.

Đồng Tâm xuất hiện cách đó năm trượng, hắc sa che mặt bị đánh bay, lộ ra diện mạo xinh đẹp. Chỉ thấy mặt ngọc tái nhợt, trên khóe môi có vết máu, thân thể hơi run rẩy, lão đảo như muốn ngã, đáng vẻ như đã bị thương nặng vô cùng, chỉ sợ rằng không còn lực tái chiến.

Thân thể người bịt mắt cũng bị đẩy ra ngoài năm trượng, lộ ra diện mạo là một vị lão giả khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo âm trầm. Đọc truyện tại . Người này khóe miệng cũng có vết máu tươi, thân thể đung đưa, sắc mặt xanh mét, nhìn qua bộ dạng hần cũng không tốt hơn là bao. Lão giả nhìn Đồng Tâm với ánh mắt rất kinh hãi. Hần thể nào cũng không ngờ được Đồng Tâm trẻ tuổi như vậy lại có thể mạnh mẽ đến thế. Vừa vận công khôi phục công lực, hắc y lão giả vừa quan sát kỹ động tĩnh bốn phía. Vừa rồi hần còn muốn giết chết đối thủ, nào ngờ mình lại bị thương nặng. Đường Mộng đã dẫn theo Đồng Tâm và Dạ Phong tiến lên, đề phòng lão giả công kích.

Một đạo thân ảnh màu lam từ phía chân trời nhanh chóng tới gần, mang theo một cỗ khí thế như quân lâm thiên hạ, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách vài dặm mà tới, không ngừng rút ngắn khoảng cách.

Hắc y lão giả hơi nhíu mày, khe thở dài. Lần này đến đây đã chuẩn bị nhiều như vậy, cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, chẳng lẽ đây là thiên ý sao? Thực sự đáng tiếc!

Mai Hương và những nữ nhân khác đều ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng. Hoa Tinh trở về rồi. Cổ khí tức kia thật quen thuộc, thật thân thiết mà cũng bá đạo vô cùng. Trong thiên hạ trừ Hoa Tinh ra còn ai có thể có khí tức này chứ? Lúc này tất cả nữ nhân ở đây đều mỉm cười. Chỉ cần Hoa Tinh ở đây, sẽ chẳng có ai dám đến khi dễ các nàng, đây đã trở thành thiết luật trong lòng chúng nữ.

Thân hình Dạ Phong nhoáng lên, cười lạnh mới:

”Các hạ bây giờ muốn chạy không cảm thấy đã hơi chậm sao? Hoa Tinh đã về, người không chào hỏi sợ rằng khó còn sống mà rời khỏi đây được.

Hắc y lão giả cười lạnh nói:

”Cút ngay, bằng vào người mà đòi ngăn cản ta? Xem chiêu Nguồn tại TruyệnFULL

Dứt lời, một đạo kiếm khí màu vàng nhạt đánh thẳng tới Dạ Phong, muốn bức lui hắn, tìm lối thoát đi. Trong lòng lão giả cũng hiểu rõ, Hoa Tinh trở về, thấy mình trọng thương thì chỉ sợ mình phải chết chứ không sai. Vì vậy hắn mới muốn nhân dịp Hoa Tinh chưa về tới lập tức thoát đi. Đáng tiếc Dạ Phong hiểu rõ tâm tư của hắn, càng hiểu rõ đạo lý thả hổ về rừng, hậu họa vô cùng.

Dạ Phong tay phải toàn lực bỏ một chiêu, hung hăng ngạnh kháng với hắc y nhân. Dạ Phong hiểu rõ rằng, thời gian một chiêu này là có thể đủ để ngăn cản hắc y lão giả rời đi, cũng đủ để Hoa Tinh đến nơi. Sau một kích toàn lực, thân thể Dạ Phong nhất thời bị đánh bay, máu tươi rải khắp không trung, vô cùng chói mắt còn hắc y lão giả cũng bị bức lui sáu thước, thân thể hơi chấn động, khí huyết toàn thân chạy ngược, kinh mạch tắc nghẽn nghiêm trọng.

Thân thể Dạ Phong đang ở trong không trung bỗng được người đỡ lấy, Dạ Phong khe mỉm cười nói:

”Người đã trở về. Mỗi lần người rời đi là chúng ta phải có người mang trọng thương mới chống đỡ được đến lúc người quay về, thật là cực khổ a.

Nhìn thân ảnh màu lam nọ, Dạ Phong cười khổ.

Hoa Tinh nhìn bốn phía, thoáng qua ba người Từ Vân đại sư của Thiếu Lâm, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người lão đạo, Âm Vũ và Đồng Tâm. Ba người đều bị trọng thương, cảm Đồng Tâm bị thương nặng nhất, Âm Vũ nhẹ hơn một chút, lão đạo thì còn khá tốt. Mà Dạ Phong ở trong lòng cũng là người bị thương nặng, nhưng xem ra cũng chưa có gì nguy hiểm. Những người bên cạnh hắn ai có võ công càng cao lại bị thương càng nặng, thật là bất đắc dĩ.

Nhẹ nhàng đặt Dạ Phong xuống, Hoa Tinh đưa vào trong cơ thể hắn một đạo chân khí, nháy mắt chạy khắp toàn thân hắn, giúp hắn khôi phục nội thương. Ngay sau đó, thân hình hắn lóe lên, tới trước hắc y lão giả, lạnh lùng nhìn hắn nói:

”Người hắn là thủ lĩnh tổ chức sát thủ Âm Ưng. Lần này nhất định là người nghĩ ta sẽ không về được phải không? Đáng tiếc đã để người thất vọng rồi. Rất nhiều người cũng sẽ thất vọng đây. Bây giờ người muốn tự mình động thủ hay để ta ra tay? Tự mình động thủ thì còn có thể toàn thân, còn nếu để ta ra tay thì người ắt sẽ thi cốt vô tồn.

Âm Ưng Nhất Hào nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ vẻ bi ai, trầm giọng nói:

”Được làm vua, thua làm giặc, ta cũng đành chịu. Chẳng qua muốn ta tự mình động thủ thì người đừng có mơ. Cho dù chết ta cũng muốn kiến thức một chút xem người có thứ võ công lợi hại gì mà có thể chạy thoát khỏi tay bọn họ.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

”Người nói sai rồi! Không phải ta chạy thoát từ tay bọn chúng mà là Lý Bất Hối chạy quá nhanh mới thoát được khỏi mắt mạng dưới tay ta. Còn về đệ tử Thông Thiên Môn, rồi cái gì Quỷ Dao Đồ Hồn Tư Mã Kính, Cửu Châu Thất Tuyệt Tồi Tâm Tú Sĩ – Hoành Viễn thì đều bị ta giết cả rồi. Tên Quyền Thần Lý Bất Hối kia chạy thoát là nhờ Tồi Tâm Tú Sĩ chạy sau lưng hắn, chứ không thì hắn cũng làm ma dưới tay ta. Tuy

vậy hấn không điều dưỡng nửa tháng thì nội thương chẳng cách nào khỏi được. Tiếp tới đây ta định diệt Thông Thiên Môn. Người nào chọc tới Hoa Tinh ta thì chỉ có con đường chết mà thôi. Giờ ta muốn xem người so với Lý Bất Hối thì ai lợi hại hơn đây.

Nói xong thân hình Hoa Tinh trong nháy mắt biến mất, một cỗ áp lực vô cùng kinh khủng xuất hiện trên đầu Âm Ứng Nhất Hào, khiến hấn toàn thân run rẩy, không cách nào nhúc nhích một ly, trong ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ tới cùng cực.

Lời nói của Hoa Tinh như sấm động giữa trời quang, khiến mọi người ở đây đều khiếp sợ. Ai cũng lộ ra ánh mắt kinh hãi, không thể tin được. Ngay cả Thiên Bảng bài danh đệ tam – Lý Bất Hối cũng bị Hoa Tinh đánh cho trọng thương bỏ chạy, quả thực là không thể ngờ nổi. Mục Phong và Lâm Vân đều lộ vẻ kinh hãi. Rốt cục Hoa Tinh có lai lịch ra sao, thế nào lại có võ công thần bí và bá đạo như vậy. Bạch y nữ tử ở xa cũng bị lời nói của Hoa Tinh làm cho chấn động, lộ vẻ không tin nhưng khi nhìn thấy bộ dạng Hoa Tinh giữa không trung toát ra khí phách quân lâm thiên hạ thì mọi người lại không thể nghi ngờ.

Âm Ứng Nhất Hào kinh hãi vô cùng, bị lời nói của Hoa Tinh vừa rồi làm cho khiếp sợ. Âm Ứng gầm lên một tiếng, tay phải liên tiếp điểm vào bảy tử huyệt trước ngực mình, nhất thời cả người đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức vô cùng cường đại và cuồng mãnh, đối kháng với Hoa Tinh. Mái tóc Âm Ứng Nhất Hào tung bay, thần sắc dữ tợn, chân khí màu vàng phía sau trong nháy mắt ngưng tụ thành một làn kiếm mang chói mắt., to đến vài trượng, lập lòe khí tức tà ác.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

”Tàn hồn tà thuật chỉ là chút tài mọn mà thôi. Ta định xem người thi triển ra toàn bộ tuyệt kỹ nhưng bây giờ thì người chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Nói dứt lời, thân thể Hoa Tinh toát ra một cỗ kim quang chói sáng át cả mặt trời. Khí thể mạnh mẽ của Bất diệt kim thân ép ra bốn phía khiến mọi vật như bị đình trệ, tất cả mọi người đều bị cỗ lực lượng cường đại này làm cho hô hấp khó khăn, thân thể không tài nào nhúc nhích được.

Âm Ứng Nhất Hào chỉ cảm thấy một cỗ chân khí cường đại vô cùng trong nháy mắt đem mình vây chặt lại, thân thể di động rất khó khăn. Âm Ứng nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm quang phía sau bạo xạ, cuồng phách mà tới, toàn lực đánh thẳng vào Hoa Tinh. Một kích này bao gồm toàn bộ mười hai thành công lực của hấn, một kích toàn lực này nếu không đánh bại được Hoa Tinh thì hấn chỉ còn con đường chết.

Kim quang quanh thân thể Hoa Tinh lóe lên, trên đỉnh đầu hiện lên một đạo kiếm quang như oánh ngọc, thân hình thu lại, nhìn Âm Ứng cười lạnh nói:

”Chút bản lãnh này so với Lý Bất Hối vẫn còn kém một chút. Ta đón một kiếm này, để coi người luyện được bao nhiêu thành hỏa hầu rồi.

Nói xong kiếm quang trên đỉnh đầu như mang theo hàn băng cực đại, trong nháy mắt cuốn đi hết thảy. Nhiệt độ trong phạm vi ba mươi trượng nhất thời đột ngột hạ xuống, thậm chí còn có vài bông tuyết bay bay. Mặt đất trong phạm vi mười trượng còn xuất hiện một lớp băng mỏng, quả thực quá mức bá đạo.

Mọi người đang cảm thấy không khí nóng bức, bỗng nhiên là như lạc vào ngày đông chí vùng cực bắc. Kiếm quang trên đỉnh đầu Hoa Tinh mang theo tuyết bay đầy trời, mạnh mẽ đón đầu với đạo kiếm quang màu vàng của Âm Ứng. Một âm thanh cực dị vang lên, khiến mọi người đều rung động. Ngay sau đó là một trận hàn lưu bay ra bốn phía, mang theo vô số hoa tuyết lạnh lẽo, khiến ọi người không ngừng được phải lui về phía sau.

Tiếng rống giận dữ của Âm Ứng bị tiếng nổ trong không trung át đi. Khí lưu cường đại trong nháy mắt phá nát hộ thể chân khí của Âm Ứng, hấn hét lên một tiếng thảm thiết, cùng với đó là việc thân thể hấn bị xé tan. Bụi bay mù mịt, hoa tuyết đầy trời. Sau khi hết thảy khôi phục lại, mọi người mới phát hiện ra Âm Ứng đã thi cốt vô tồn. Tất cả đều kinh hãi nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Hoa Tinh ở trước mặt mọi người triển hiện ra thực lực tuyệt cường, khiến cho họ thấy được Hoa Tinh có thực lực đáng được liệt vào Thiên Bảng. Giờ phút này tuy rằng có nhiều người bất mãn với Hoa Tinh nhưng họ hiểu được một đạo lý, đó là không thể chọc tới hấn. Bởi lẽ Âm Ứng trước mắt họ là

một ví dụ tốt nhất. Âm Ưng võ công mạnh mẽ thế nào, tất cả đều nhìn thấy, nhưng lại chỉ cần một chiêu của Hoa Tinh là thi cốt vô tồn, điều đó nói lên cái gì? Trong lòng ai nấy đều rõ cả.

Diêu Ngọc Anh cùng về với Hoa Tinh, trong lúc Hoa Tinh cứu Dạ Phong thì nàng đã hạ xuống, đứng bên các nữ nhân khác, cùng nhau quan sát cuộc chiến giữa Hoa Tinh và Âm Ưng. Liên Phượng nói:

”Ngọc Anh, rốt cục là hai người đã đi tới đâu, những lời Hoa Tinh nói có phải là thật hay không?”

Diêu Ngọc Anh nghe vậy, thần sắc có chút kích động, nhìn mọi người nói:

”Lúc đó nghe môn hạ đệ tử báo rằng cao thủ Thông Thiên Môn đột nhiên tới thành Lạc Dương, sát hại đệ tử của Thư Viện chúng ta. Người chết trong tay họ đã hơn hai trăm. Ta liền nói chuyện này cho công tử, công tử nghe vậy vô cùng giận dữ, mang ta tới đó xem xét. Thấy môn hạ đệ tử Thư Viện thương vong thảm trọng, công tử trong cơn tức giận liền kéo ta đi tìm Thông Thiên Môn báo thù. Ta đành đi theo công tử, rất nhanh chúng ta đã tìm được nơi hạ lạc của Thông Thiên Môn. Đối phương lúc ấy có hơn ba trăm người. Công tử chỉ trong thời gian không quá một bữa cơm liền giết sạch bọn chúng. Tốc độ của nhanh tới kinh người, dễ dàng cứ như là giết mấy con kiến vậy. Sau đó khi truy sát Thái thượng hộ pháp của Thông Thiên Môn, Quỷ đạo đồ hồn Tư Mã Kính, công tử bị rơi vào bẫy của Thông Thiên Môn, bị Phó môn chủ của Thông Thiên Môn là Quyền thần Lý Bất Hối và Tội Tâm Tú Sĩ Tăng Hoành Viễn hợp công. Lúc ấy ta cực kì lo lắng cho công tử, nhưng võ công của công tử thực quá sức bá đạo, khiến người ta phải sợ hãi. Cuối cùng người chẳng những đánh chết Tư Mã Kính và Tăng Hoành Viễn mà còn khiến kẻ bài danh thứ ba trên thiên bảng là Lý Bất Hối phải trọng thương học máu mà bỏ chạy. Trận chiến đó quả thật là kinh thiên địa, khóc quỷ thần, khiến kẻ khác suốt đời không thể quên được.

Chỉ qua vài câu đã làm ấy nữ nhân rung động đến tận tâm linh. Chúng nữ mặc dù biết Hoa Tinh rất lợi hại nhưng cũng không thể ngờ hấn lại lợi hại tới như vậy. Bị ba cao thủ tuyệt thế vây công, không những không có việc gì lại còn đánh chết hai người, khiến một kẻ ôm trọng thương mà bỏ chạy. Chuyện này là chuyện khiến kẻ khác kinh hãi như thế nào chứ?

Thanh âm Diêu Ngọc Anh không lớn nhưng bọn người lão đạo cũng đều nghe rõ cả, kinh ngạc trong lòng khó có thể nói lên lời. Ngay trong khi mọi người vẫn đang kinh ngạc thì Hoa Tinh đã mỉm cười hạ xuống cạnh mọi người, nói:

”Làm sao vậy? Nhìn các người chắc chắn là đang nói xấu ta rồi. Thôi được, chúng ta trở về hãy nói đi. Ba người cạnh Từ Vân đại sư cũng phải giết luôn để vĩnh viễn tuyệt hậu họa.

Nói xong hấn cười một tiếng lạnh lùng và tà dị vô cùng, thân thể trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Từ Vân đại sư của Thiếu Lâm Tự, tay phải khê phát một cái. Một cổ chân khí mãnh mẽ lập tức phá tan phòng ngự của đối phương, chỉ sau một chiêu là khiến đối phương mất mạng. Ngay khi Từ Vân vẫn đang bất động, Hoa Tinh đã vọt tới trước mặt hai sát thủ Âm Ưng, dễ dàng giết chết hai người đó.

Nhìn vẻ mặt xinh đẹp của Trương Tuyết đầy mồ hôi lạnh, bộ ngực khê pháp phòng, trong mắt Hoa Tinh hiện lên một nét cười kì dị, nhìn thẳng vào mắt nàng. Mặc dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Trương Tuyết lại đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hấn lên, tựa hồ tất cả mọi bí mật trong nội tâm đều bị Hoa Tinh nhìn thấu. Trương Tuyết thấy rõ trong mắt Hoa Tinh có một cỗ bốn ý của nam nhân, trong lòng nàng hơi có cảm giác kinh hãi. Tại sao lại như vậy chính nàng cũng không hiểu được, có lẽ bởi vì người này chính là Hoa Tinh, trên người hấn luôn cất giấu vô hạn những điều thần bí.

Hoa Tinh mỉm cười nói với ba người:

”Lần này tạ ơn ba vị đại sư ra tay tương trợ, Hoa Tinh sẽ chẳng bao giờ dám quên. Chờ cho trận đấu kết thúc, Hoa Tinh sẽ mời ba vị quang lâm Mẫu Đơn Các, dâng rượu cảm tạ. Hiện tại người của ta bị thương quá nhiều, ta xin về trước đã. Trận đấu hôm nay hấn là không thành được, xin hẹn đến ngày mai. Ba vị bảo trọng. Cáo từ.

Nói xong, không đợi ba người mở miệng, cong người, thân thể trong nháy mắt biến mất. Hoa Tinh dẫn mọi người rời khỏi hội trường. Khi đi ra khỏi trường, Hoa Tinh đột nhiên quay đầu lại, nhìn những người vây quanh, trên mặt lộ ý nói:

”Chuyện hôm nay các vị đều đã thấy rõ. Tại đây Hoa Tinh ta một lần nữa nói rõ, ai dám có ý định giết ta,

giết không tha; ai có ý đồ bất chính với Phượng Hoàng Thư Viện, giết không tha; muốn giết hại người thân của ta, giết không tha. Hy vọng các người chớ có chọc vào ta. Ta là người ý khi chọc vào người khác, cho nên chỉ cần không chọc vào những người thân của ta, vậy là các người được an toàn. Kẻ nào không tin ta thì vậy thì cũng đừng có hối hận. Kẻ nào tự nhận mình lợi hại hơn Quyền Thần Lý Bất Hối thì cứ đến thử xem.

Nói xong hắn nhìn những người xung quanh rồi xoay người bỏ đi.

Trở lại Mẫu Đơn Các, mọi người đưa Đồng Tâm, Âm Vũ, lão đạo, Dạ Phong, Cô Ngạo và Liên Phượng đưa vào phòng Hoa Tinh, đợi hắn liệu thương cho họ. Nhìn những người xung quanh, Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

”Từ nay về sau, Âm Dạ và Âm Ứng đều đã bị diệt tuyệt rồi, chúng ta tạm thời được an toàn. Lần này đánh trọng thương Lý Bất Hối, tin rằng tin tức này sẽ rất nhanh được truyền khắp thiên hạ. Khi đó chắc rằng sẽ chẳng có mấy kẻ dám tìm tới đây gây phiền toái, mọi người có thể yên tâm thư giãn một chút. Lần này Đồng Tâm bị thương nặng nhất, Âm Vũ nhẹ hơn một chút, trước tiên ta chữa thương cho họ đã. Nội thương của Dạ Phong đã khôi phục được không ít, chỉ cần tự mình vận công điều tức một thời gian là có thể khỏi hẳn. Những người khác đợi ta chữa thương cho Đồng Tâm và Âm Vũ đã.

Nói xong Hoa Tinh nhẹ nhàng nâng hai nữ nhân vào phòng. Hắn nhìn hai người, ánh mắt lộ vẻ thương xót, nhẹ nhàng nói:

”Mỗi lần ta rời đi, Vũ nhi đều phải bị thương, thật là khổ cho nàng. Lần này cả Tâm nhi cũng bị trọng thương, thật khiến ta quá đau lòng. Sau này ta phải ở bên cạnh chiếu cố, bảo vệ thật tốt cho hai nàng. Bây giờ hai nàng hãy thả lỏng thân thể để ta giúp hai nàng trị thương.

Nói xong hai tay Hoa Tinh nhẹ nhàng lảng không vuốt quanh thân thể hai nàng. Một đạo chân khí màu trắng xuyên qua hai tay, tiến vào thân thể hai nàng, lảng lẽ đã thông kinh mạch, chữa thương cho hai nàng.

Ước chừng nửa canh giờ, Hoa Tinh thu hồi hai tay, mỉm cười nhìn nhị nữ. Lúc này sắc mặt hai người hồng nhuận, hết thấy đều bình thường, nội thương đã hoàn toàn khỏi hẳn. Hai người liếc nhìn Hoa Tinh, trong có chút thẹn thùng lại ẩn chứa thâm tình mật ý.

Hoa Tinh cười nói:

”Tốt rồi, nội thương hai nàng đã khỏi hẳn, chúng ta đi ra ngoài thôi. Đợi ta chữa thương xong ọi người, chúng ta cùng ăn một bữa thật ngon, ngày mai lại tham gia thi đấu tiếp. Đợi khi kết thúc cuộc đấu này, chúng ta sẽ rời khỏi đây, tới Bách Hoa Môn.

Hoa Tinh nói xong, nhẹ nhàng kéo nhị nữ ôm vào lòng. Thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của Đồng Tâm ửng hồng một mảnh, Hoa Tinh mỉm cười, khẽ hôn lên môi nàng, hỏi:

”Tâm nhi còn chưa quen phải không? Sau này chúng ta ở chung lâu hơn, nàng sẽ quen thôi, sẽ không thẹn thùng nữa.

Nói xong hắn không để ý tới vẻ thẹn thùng của Đồng Tâm, hôn lên môi nàng.

Thân thể Đồng Tâm run nhẹ, khẽ vận vẹo hai cái. Lần đầu tiên được Hoa Tinh thân mật như vậy, lại còn có mặt Âm Vũ, nàng xấu hổ không để đầu cho hết. Cảm nhận được tình yêu và sự ôn nhu của Hoa Tinh, Đồng Tâm trong lòng cực thẹn, hai mắt nhắm nghiền, mặt ngọc đỏ bừng. Đôi môi nàng bị Hoa Tinh mạnh mẽ tấn công, nàng vì mắc cỡ mà có ý khước từ Hoa Tinh. Âm Vũ bên cạnh nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt tím tím cười, khẽ lườm hắn như thể trách hắn khi dễ Đồng Tâm. Hoa Tinh buông Đồng Tâm ra, cười khê, trong tiếng cười mang theo ba phần đắc ý. Hắn nhìn Âm Vũ, trên môi nở nụ cười gian xảo, tay phải chụp một cái đã trúng bộ ngực cao vút của nàng, cách một lần y phục mà ra sức xoa nắn, đồng thời hôn lên đôi môi đỏ mọng, thỏa mãn cái miệng của mình, cảm giác ngọc thể đầy đặn mềm mại trong tay, thật sự là vô cùng sướng khoái.

Hoa Tinh hôn Âm Vũ một lúc nữa mới chịu buông ra. Nàng lườm hắn, đẩy cánh tay phải đang làm chuyện xấu ra. Hoa Tinh cười nhẹ nói:

”Thật đẹp. Ta quả thực không muốn đi ra ngoài. Chẳng qua không đi không được. Làm thân nam nhi quả thực là mệnh khổ.

Nói xong hắn làm ra một bộ mặt đầy vẻ ủy khuất. Đồng Tâm then thùng nhìn hắn, thấp giọng nói:

”Hoa đại ca, chúng ta đi ra ngoài nhé.

Âm thanh run rẩy như mang theo tiếng lòng của người thiếu nữ. Đồng Tâm lúc này chắc hẳn muốn lập tức muốn chạy khỏi Hoa Tinh. Hoa Tinh cười cười nói:

”Được, chúng ta đi ra ngoài vậy. Tâm nhi không phải muốn tránh mặt đại ca đó chứ? Không được đâu, đời này nàng thuộc về ta, ta sẽ không để nàng chạy mất đâu. Nàng và Âm Vũ, Âm Nhu đều là tâm can bảo bối của ta.

Nói xong hắn khẽ ôm lấy thân thể nàng, nhìn vào mắt nàng. Ánh mắt Đồng Tâm bối rối, khẽ cúi đầu, nhẹ giọng nói:

”Hoa đại ca khi dễ Tâm nhi, không thương người ta, cố ý trêu chọc người ta, xấu lắm. Vũ tỷ tỷ cũng không giúp người ta, thật là làm người ta mắc cỡ chết đi được.

Âm Vũ cười nói:

”Ta còn bị hắn khi dễ thì làm sao giúp muội được chứ? Muội không biết là công tử rất hư hỏng, hay khi dễ người. Ở chung với hắn thì có trốn cũng không thoát được, bị hắn khi dễ lâu dần thành quen, lại còn thích bị khi dễ nữa. Thôi giờ chúng ta đi ra ngoài, đừng để mọi người chờ lâu.

Trở lại đại sảnh, Hoa Tinh đi tới bên cạnh mọi người, cười nói

”Được rồi, Tiểu Tuyết gọi người chuẩn bị cơm chiều, sau khi ta chưa thưởng cho bọn họ chắc cũng gần tới giờ cơm. Hôm nay làm liên lụy tới mọi người, mọi người hãy về nghỉ ngơi một lát, đợi lát nữa vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Nói xong hắn bắt đầu chữa thương cho lão đạo và Cô Ngạo, khoảng chừng nửa canh giờ là xong.

Hoa Tinh nhìn Liên Phượng, Lãnh Như Thủy và Đường Mộng, nói:

”Ba người các người đều bị chút nội thương, chẳng qua cũng không hề nghiêm trọng. Ta sẽ giúp các người trị liệu một chút cho nhanh chóng hồi phục.

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lãnh Như Thủy và Liên Phượng, một cổ chân khí nhu hòa thông qua tay truyền vào cơ thể hai nàng, nhanh chóng chữa trị cho cả hai. Sau khi Hoa Tinh chữa thương xong ọi người thì trời đã tối sẫm. Mọi người ngồi quây quần, lẳng lặng ăn cơm tối. Trong ánh mắt mỗi người đều lộ vẻ vui mừng. Mặc dù trải qua một hồi chém giết hung hiểm nhưng cuối cùng cũng tiêu diệt được tổ chức Âm Ưng, đúng là chuyện đáng vui mừng.

Ít nhất sau này cũng không còn lo có địch nhân ẩn núp trong bóng tối, lúc nào cũng có thể uy hiếp mình nữa.

Nhìn những người xung quanh, ánh mắt Hoa Tinh dừng lại ở chúng nữ. Những nữ nhân ở đây trừ Thượng Quan Yến ra, cơ hồ có thể nói đều là nữ nhân của hắn. Trong mắt Hoa Tinh mang theo một tia đắc ý, đồng thời cũng ẩn chứa chút lo lắng. Những mỹ nữ này đều có phong vị bất đồng, hết sức mê người, có được họ quả là phúc phận vô cùng nhưng hắn cũng sẽ phải nỗ lực rất lớn để đảm bảo an toàn cho các nàng, chú ý tâm tình của các nàng. Điều đó quả thực hết sức khổ cực.

Giờ khắc này Hoa Tinh chỉ muốn vĩnh viễn ở cùng các nàng, chung sống vui vẻ vậy là đã đủ lắm rồi. Đối với Hoa Tinh mà nói, tranh bá vô lâm không phải là việc hắn muốn làm. Việc hắn muốn chính là bảo vệ những nữ nhân yêu quý của mình, sống vui vẻ với họ, đồng thời thu thập mỹ nữ trong thiên hạ, thật là sung sướng xiết bao!

Tâm lý của nam nhân có lẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi mỹ nữ. Không chỉ có Hoa Tinh mà có lẽ tất cả đàn ông đều vậy, đều từng có ý nghĩ đó trong lòng. Nhưng dám thực hiện giấc mộng của mình thì thiên hạ liệu có mấy người như Hoa Tinh. Hắn có dũng khí, võ công và tà khí, khí tức tà dị của hắn khiến ôi một nữ nhân đều mê mẩn.

Gió nhẹ từ tiểu đình bay vút lên bầu trời, mang theo sự tĩnh mịch đi xa dần. Trong làn gió đêm mang theo một thanh âm, giống như tiếng một cổ nhân đang kêu gọi, một người thân đang thở dài, giống như một

linh hồn đang tung bay, tiêu tán trong làn gió. Dưới ánh trăng, một bóng người đứng trên nóc phòng, nhìn về phương xa, tựa như đang theo đuổi những hồi ức ngọt ngào. Tuy nhiên, ngoài gió đêm ra cũng chỉ có một tiếng thở dài, nhẹ nhàng tiêu tán giữa tầng không.

128. Chương 128: Dạ Tham Như Thuỷ

Bóng đêm buông xuống, đèn lửa đã được thắp sáng, cảnh tượng của Lạc Dương hết sức đẹp mắt. Hoa Tinh chỉ mới đến đây trong thời gian vài ngày nhưng đã xảy ra vô số chuyện, trong đó phải nhắc đến Thông Thiên Môn ở Lạc Dương. Thông Thiên Môn hùng cứ Trung Nguyên, thực lực cường đại, nhưng khi Hoa Tinh xuất hiện, đầu tiên Lý Dục bị Vạn Trọng Sơn giết chết, kế đó Tổng hộ pháp Quan Thiên Bắc chết trong tay Hoa Tinh. Hơn nữa Thông Thiên Môn tranh đoạt hộp gấm cũng đã thiệt hại không ít cao thủ, thực lực bị tổn thương nặng nề, chỉ còn lại một ít người vô dụng mà thôi.

Nhưng hôm nay, Thông Thiên Môn chủ Lý Bất Hối muốn giết Hoa Tinh báo thù, đã tập trung thuộc hạ lợi hại nhất, ba người hợp công Hoa Tinh, vốn tưởng rằng có thể giết chết Hoa Tinh, ai mà biết kết quả của cuộc chiến lại ngược lại, khiến cho Thông Thiên Môn lâm vào tuyệt cảnh, Lý Bất Hối trọng thương đào tẩu, các cao thủ còn lại đều bị Hoa Tinh giết sạch, Thông Thiên Môn đại thương nguyên khí, cơ hồ không thể gượng dậy nổi nữa.

Trong toàn thành Lạc Dương, ngoại trừ Thông Thiên Môn thì Phi Ứng Giáo, Tuyết Thiên Môn cũng hao binh tổn tướng khiến cho tình thế của Lạc Dương lúc này hết sức phức tạp. Nơi này liên tục xuất hiện cao thủ có cấp bậc Thiên bảng, lại khiến cho tình hình càng thêm quỷ dị thần bí. Thần Châu Ngũ Di, Long Vũ bí ẩn, bạch y thiếu nữ che mặt, Thiết Chiến, còn có Âm Ứng Nhất Hào chết bởi Hoa Tinh, tổng cộng mười cao thủ cấp bậc Thiên bảng có mặt trong thành Lạc Dương, chuyện này thực sự làm cho người ta giật mình. Ngoại trừ Âm Ứng Nhất Hào đã chết thì trong thành Lạc Dương vẫn còn chín cao thủ có cấp bậc Thiên bảng, hết thấy đều mơ hồ tiết lộ một mối quan hệ không tầm thường, khiến ọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn trước.

Đơn thuần chỉ một cuộc thi hoa mẫu đơn đã dẫn xuất vô số cao thủ, một cái hộp gấm đã dẫn đến vô số phân tranh. Vô lâm thật sự là một nơi cạnh tranh khốc liệt, chỉ cần một khoảnh khắc lơ lửng cũng có thể lâm vào tử địa.

Mẫu Đơn các.

Lúc này Tô Ngọc đang ở trong phòng Hoa Tinh, chuyên tâm theo Hoa Tinh học võ. Hoa Tinh cẩn thận truyền thụ cho Tô Ngọc Bách Nhu thần công, hẳn muốn sớm giúp Tô Ngọc có năng lực tự vệ, tương lai đối mặt cường địch thì mới hữu dụng. Nhìn Tô Ngọc nhắm mắt vận khí, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra nét tươi cười. Tô Ngọc thông minh vô cùng, đối với võ công thì thông minh thiên phú vô song. Chỉ gần hai ngày đã có thể vận dụng được Bách Nhu thần công. Mặc dù đại bộ phận chân khí vẫn chỉ có thể vận hành trong cơ thể, nhưng trong hai ngày mà đã có thành tựu như vậy thì Hoa Tinh đã thập phần mãn nguyện. Với tiến bộ như vậy thì chỉ mười ngày là Tô Ngọc đã có thể cùng người khác động thủ, tuy nhiên đó không phải là mục đích của Hoa Tinh, mục đích của hắn chính là hy vọng Tô Ngọc có thể tu tập thật tốt nội công, tương lai có thể gầy hết được “Vong Hồn Huyết Dẫn”, khi đó có thể ngăn cản được tất cả công kích của địch nhân.

Tô Ngọc mở mắt nhìn Hoa Tinh mỉm cười, trong ánh mắt mang theo một chút kinh hãi. Tô Ngọc cười nói:

”Hoa đại ca, muội cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng, có một dòng khí lưu kỳ lạ lưu chuyển trong thân thể, mỗi khi di chuyển đến đâu thì chỗ đó cảm thấy thoải mái vô cùng, toàn thân tràn ngập khí lực, thần là kỳ diệu! Đây là nội công sao? Ảo diệu thật.

Hoa Tinh dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, nhẹ giọng nói:

“Đây là nội công, cũng có thể là chân khí, có thể tăng cường tuổi thọ, thân thể khỏe mạnh. Tốc độ tiến triển của muội rất nhanh, chỉ cần chăm chỉ luyện tập thì trong nửa tháng có thể phân cao thấp cùng Hương nhi, ba tháng nữa có thể đuổi theo Âm Vũ. Cố gắng lên, sau khi luyện thành thì có thể gầy hết khúc đàn mà

mẫu thân muội dạy uội, khi đó muội sẽ hiểu được khúc nhạc đó đại biểu cho thứ gì. Bây giờ muội cứ tập luyện, ta đi xem mọi người thế nào.” Nói xong cười một tiếng, quay người rời khỏi.

Ra cửa phòng, Hoa Tinh trước sau đi đến phòng của chúng nữ nhìn một chút. Âm Vũ đang cùng Âm Nhu và tỷ muội Đồng Tâm nói chuyện với nhau. Mai Hương và Thượng Quan Yến ở chung một chỗ, Trần Lan đang nghỉ ngơi. Hoa Tinh đến phòng Lãnh Như Thủy, khẽ mở cửa phòng, nhìn Lãnh Như Thủy, cười nói:

”Sao chưa nghỉ ngơi, không mời ta vào ngồi sao?”

Lãnh Như Thủy nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt lộ ra sự khó xử, khẽ mở miệng nói:

”Ta chỉ sợ người vào xảy ra chuyện, cho nên cứ đứng đó có lẽ sẽ an toàn cho ta hơn.” Nói xong nhìn đi nơi khác, không dám nhìn ánh mắt của Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe vậy cười nói:

”Thì ra ta trong lòng của cô lại như thế, thật là thất vọng quá đi! Ta hỏi cô nhé, nếu bây giờ ta muốn chiếm đoạt cô thì nơi này có an toàn hay không?” Ánh mắt Hoa Tinh lóe ra quang hoa màu đen đầy tà dị, hết sức mê người, tiến lên một chút, không để cho Lãnh Như Thủy tránh né đã ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, khuôn mặt anh tuấn lần sát đến mặt nàng, ánh mắt chứa đựng thâm tình, không cho nàng trốn tránh.

Lãnh Như Thủy lộ ra vẻ kinh hoàng, thanh âm run rẩy nói:

”Hoa Tinh, không nên, mau buông tay ra, không thể như vậy được.” Thân thể Lãnh Như Thủy cực lực vùng vẫy, muốn thoát khỏi tay Hoa Tinh, thoát khỏi ánh mắt đầy quyến rũ của hắn.

Hoa Tinh khẽ dùng sức siết chặt lấy thân thể mềm mại của nàng, mỉm cười bằng ánh mắt, nói:

”Tại sao không thể, ta thích như thế thì sao? Không lẽ nàng vẫn nghĩ sẽ trốn tránh như vậy mãi sao? Nàng hãy nhìn mắt ta mà trả lời đi!” Hoa Tinh vừa nói vừa ôm lấy nàng đi vào, xoay người lại hất cánh cửa vào, ôm thân thể mềm mại của Lãnh Như Thủy đi đến đặt nàng lên giường, nhìn đắm đắm vào mặt nàng, đầy vẻ yêu thương.

Lãnh Như Thủy trong lòng mâu thuẫn vô cùng, thân thể cực lực vặn vẹo phản đối, nhưng nàng vẫn hiểu được nếu cứ thế này thì sẽ có kết quả gì xảy ra. Hoa Tinh mỉm cười, khẽ áp ngực vào người nàng, lẳng lẳng hưởng thụ cảm giác ma sát do nàng giãy giụa gây ra, một cảm giác hưng phấn xuất hiện, ánh mắt lộ ra nét dục tình. đọc truyện tại . Lãnh Như Thủy vẫn cực lực phản đối như trước, nhưng nàng chợt nhận ra thân thể hai người đang được cọ xát với nhau theo chuyển động của nàng, lại nhìn thấy vẻ mặt đầy vẻ hưởng thụ của Hoa Tinh, bất giác nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lãnh Như Thủy mở miệng nói:

”Hoa Tinh, người mau buông ta ra, không nên làm vậy. Ta chỉ mới biết người vài ngày, người không thể làm vậy với ta, thật sự không thể.” Hoa Tinh nắm bàn tay nàng lại, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của Lãnh Như Thủy, khẽ sát khuôn mặt, hít lấy mùi hương từ hơi thở của nàng.

Nhìn đôi môi đỏ mọng mê người chỉ cách mình một tấc, Hoa Tinh cười nói:

”Như Thủy, mặc dù chúng ta chỉ mới biết nhau vài ngày nhưng ta tin rằng nàng hiểu được tâm ý của ta, đồng thời nàng cũng hiểu được con tim của nàng muốn gì kia mà. Chúng ta cả đời này sẽ nhất định không chia cắt, đó chính là duyên phận của chúng ta. Nếu nàng thực sự không muốn ta tiếp cận thì khi này đã sớm kêu thét lên rồi, nhưng nàng không làm vậy, điều này nói lên chuyện gì? Không cần phải nói ra, ta sẽ đoạt được cả trái tim và thân thể nàng, trở thành nam nhân duy nhất của đời nàng.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lãnh Như Thủy, Hoa Tinh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Chuyện Hoa Tinh suy nghĩ đã thật lâu, cuối cùng đã được toại nguyện, có thể ung dung nhắm nháp hương vị tuyệt vời của nụ hôn. Hoa Tinh hưng phấn hưởng thụ nụ hôn, chiếc lưỡi, đôi môi đều linh hoạt vô cùng, không cho nàng một cơ hội tránh né.

Lãnh Như Thủy toàn thân kinh hãi, run lên nhè nhẹ, nhưng rất nhanh chóng cảm thấy toàn thân vô lực, xụi lơ trong vòng tay của Hoa Tinh, khẽ mở mắt nhìn nam nhân bá đạo trên người mình. Lãnh Như Thủy cũng không hiểu được tại sao nàng lại dễ dàng bỏ đi ý định kháng cự như vậy, mặc cho hắn ngang nhiên

xâm nhập thân thể mình. Bất quá nhìn ánh mắt quyến rũ mê hồn của hắn lại khiến cho Lãnh Như Thủy muốn hận hắn cũng không thể hận được, chỉ đành tự trách mình không đủ kiên nghị, để hắn dễ dàng công phá hàng phòng ngự, rơi vào vòng tay của hắn.

Trong mắt Hoa Tinh tràn đầy vẻ yêu thương, miễn cưỡng rời đôi môi đỏ mọng, ngắm nhìn nàng, dịu dàng nói:

”Như Thủy thật là ngọt ngào đến mê người, thật là hấp dẫn Hoa Tinh ta, ta sẽ vĩnh viễn giữ nàng ở bên mình, thương yêu nàng, biến nàng trở thành kiều nữ của Hoa Tinh ta, cả đời sẽ làm cho nàng hạnh phúc. Nàng có nguyện ý trao thân cho ta không? - Dứt lời lại hôn môi nàng.

Lãnh Như Thủy sắc mặt đỏ bừng, thân thể rung lên, bộ ngực bị thân thể Hoa Tinh ép chặt, bị hắn chậm rãi thưởng thức sự mềm mại nóng bỏng của mình. Giờ phút này trong lòng nàng rối loạn cực kỳ, lúc này nàng mới hiểu được vì sao Liên Phượng lại rơi vào tay Hoa Tinh, với bộ dáng của Hoa Tinh lúc này, sợ rằng không có nữ nhân nào có thể thoát khỏi vòng tay hắn, hắn vừa dịu dàng, ngọt ngào, vừa vô lại, bá đạo, làm cho các nàng bất tri bất giác rơi dần vào mê hồn trận của hắn.

Lãnh Như Thủy khó khăn lắm mới rời được khỏi nụ hôn của Hoa Tinh, xấu hổ nói:

”Người thật là bại hoại, khi dễ nữ nhân. Người bá đạo như vậy, có cho người ta cơ hội nào không? Người vô lại như vậy, cho dù ta không muốn thì người cũng có buông ta ra không?” Nói xong liếc mắt u oán nhìn hắn, tựa hồ muốn trách hắn đã lấn đến quá mau.

Hoa Tinh vừa hưởng thụ cảm giác mềm mại đầy đặn của ngực nàng, trên mặt tràn đầy vẻ si mê, cười nói:

”Vẻ mặt của nàng lúc này giống hệt tiểu cô nương ba tuổi vậy, xinh đẹp cực kỳ, ta đương nhiên không nỡ buông nàng ra. Nữ nhân xinh đẹp như vậy cầm đèn đi tìm cũng không thể thấy, bởi vậy khi ta tìm được thì cho dù thế nào cũng phải cưới cho được, nàng nghĩ thế có đúng không? Hề hề, bây giờ để ta xem tiểu cô nương ba tuổi này có đã lớn hay chưa?” Nói xong ánh mắt lộ ra vẻ dâm dăng, nhìn song nhũ cao vút của nàng, xem tại

Lãnh Như Thủy rung động, hiểu được hàm ý trong lời nói của Hoa Tinh, vừa thẹn vừa không muốn phản kháng, mâu thuẫn vô cùng. Hoa Tinh khẽ nhồm dậy, rời khỏi thân thể nàng một chút, ánh mắt nhìn đắm đắm vào ngực nàng, tay phải buông tay nàng, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt đẹp như ngọc của nàng, thuận thế lướt xuống dưới ngực. Lãnh Như Thủy mặt đỏ ửng, ánh mắt bối rối, tả thủ nắm lấy tay Hoa Tinh, run giọng nói:

”Hoa Tinh, không nên như vậy. Người cho ta thêm một thời gian nữa được không? Chúng ta biết nhau trong thời gian quá ngắn, ta muốn nghĩ kỹ một chút.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

”Như Thủy, mau nghe lời ta, buông tay ra để ta thưởng thức tư vị của nàng một chút, nhất định là mỹ diệu lắm, chỉ ngắm nhìn cũng đã biết nếu được nắm trong tay thì cảm giác sẽ sướng khoái vô cùng.” Nói xong lại cúi đầu hôn lên đôi môi Như Thủy, triển khai công kích nàng một cách nhẹ nhàng. Cảm giác được tả thủ của nàng đã dần trở nên vô lực, trong mắt Hoa Tinh lộ ra tia đắc ý, hữu thủ đột nhiên vùng ra, nắm lấy nhũ phong cao ngất. Cảm giác đầu tiên khi vật mềm mại đó rơi vào tay chính là vừa tròn vừa cao, đầy sức đàn hồi, sung sướng vô cùng. Song nhũ của Như Thủy không lớn như Trần Lan, nhưng so với Mai Hương thì lớn hơn một chút, tương đương với Âm Vũ, cầm trong tay thì cảm giác tuyệt vời vô cùng. Cảm giác được thân thể Như Thủy đã trở nên kinh hãi, trong đầu Hoa Tinh chợt xuất hiện một ý niệm, làm cho hắn thập phần cao hứng.

Thân thể Lãnh Như Thủy chấn động, cực lực giãy giụa muốn thoát khỏi ma trảo của Hoa Tinh. Đáng tiếc, Hoa Tinh vẫn cứ như không, ma trảo xoa nắn ngọc nhũ của nàng muôn hình vạn trạng, làm sao có thể dễ dàng để nàng thoát được. Như Thủy giãy giụa một lúc thì vô lực, tùy ý để Hoa Tinh điều phối.

Lúc này Hoa Tinh buông tay ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng của nàng, trong lòng tự hỏi đêm nay có nên đoạt lấy tấm thân của nàng hay không. Từ thân thể và phản ứng của nàng thì xem ra giống hệt Liên Phượng, chưa từng bị nam nhân nào chạm qua, thật là ngoài dự liệu của hắn. Lặng lẽ cảm thụ bộ ngực xử nữ co giãn, khóe môi Hoa Tinh khẽ nhếch lên, trong mắt đã có quyết định.

Khẽ nằm xuống bên cạnh Lãnh Như Thủy, Hoa Tinh ôm lấy nàng, hữu thủ vuốt ve ngọc thỏ trắng muốt, tả thủ mơn man trên khuôn mặt nàng, ánh mắt tràn đầy thâm tình, dịu dàng nói:

“Thời gian mặc dù chỉ có vài ngày, nhưng nàng nhất định hiểu rõ ta. Ta là người thế nào, tin rằng nàng đã có kết luận trong lòng. Về phần nàng đối với ta thế nào, mặc dù ta không dám chắc mười phần nhưng ta tin rằng ta có vị trí trong lòng nàng, nếu không thì tại sao mỗi khi nàng nhìn ta thì ánh mắt lại lộ ra vẻ u oán buồn bã? Chúng ta gặp nhau có lẽ cũng là do thiên ý, nếu không thì vì sao lại gặp nhau đây? Nếu nàng nghĩ chúng ta gặp nhau trong thời gian quá ngắn, thì ta tạm thời sẽ cho nàng thêm thời gian, nhưng ta tin rằng cuối cùng nàng cũng sẽ quay vào lòng ta, cam tâm tình nguyện đi theo ta.” Nói xong khẽ hôn nàng một cái, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của nàng.

Thân thể Lãnh Như Thủy khẽ tựa quây, bàn tay nhỏ bé gỡ hữu thủ Hoa Tinh ra, đáng tiếc là không có tác dụng. Nghe Hoa Tinh nói xong, nàng cũng có chút ngẩn ngơ, nghĩ không ra Hoa Tinh lại nói như vậy. Bản thân nàng đã hoàn toàn nằm trong tay hắn, đột nhiên hắn lại nói ra sẽ buông tha cho nàng, thật sự là không thể đoán ra tâm ý của hắn. Nhìn tay phải hắn đang làm chuyện xấu, thoải mái vuốt ve mình, trong khi ánh mắt lại tràn đầy thâm tình, Lãnh Như Thủy khẽ thở dài một tiếng, Hoa Tinh này thật là...tà dị vô cùng, luôn làm cho người ta đoán không ra, đang muốn hận hắn thì hắn lại đột nhiên chính trực, khiến cho nàng vừa yêu vừa hận, bị hắn thật sự quyến rũ.

Lãnh Như Thủy bên lên muốn đẩy hắn ra nhưng toàn thân vô lực, chỉ đành mặc hắn chiếm hết tiện nghi, đành thở dài nói:

“Chúng ta chỉ ngẫu nhiên gặp nhau, tại sao ngươi lại không buông tha cho ta? Mỗi lần nhìn ánh mắt của ngươi đều khiến cho ta trong lòng rối loạn, muốn trốn tránh ngươi nhưng lại không nỡ rời đi. Nụ cười của ngươi luôn tràn ngập sự hấp dẫn, tràn ngập tà dị, hành vi của ngươi lại mang vài phần tà khí, nhưng lại vô cùng hấp dẫn người khác. Ta thật không biết trên người ngươi có ma lực gì mà không thể nào quên được ngươi. Mỗi khi ta muốn rời đi thì ngươi lại xuất hiện, hấp dẫn ta, khiến cho ta không thể bỏ đi. Ta nói thật là trong lòng ta cảm thấy sợ ngươi, sợ ngươi nhiễu loạn trái tim, cuộc sống ta, sợ bị ngươi khiến cho lâm vào lưới tình không thể nào thoát ra. Chuyện đó ta thực sự không muốn, đáng tiếc, ông trời luôn không chiều theo ý người.” Giọng nói của Lãnh Như Thủy có chút u oán, tiết lộ hoàn toàn cõi lòng của nàng. Bất qua nàng đã sớm rơi vào lưới tình của hắn, nhưng nàng xuất thân là một nữ nhân tôn nghiêm, không muốn thừa nhận mà thôi.

Hoa Tinh thu hồi hữu thủ, hai tay ôm lấy người nàng, khẽ nói:

”Nếu đã gặp nhau thì hết thấy đều tùy tâm, đừng cảm đối mặt với tình yêu của chính mình, như vậy mới có thể vui sướng cả đời, hiểu chưa? Bây giờ ta không muốn nói thêm cái gì nữa, thời gian sẽ trả lời cho tấm lòng thành của ta, tin rằng nàng cũng sẽ hiểu được tâm ý của ta. Hoa Tinh ta cũng không phải là người chỉ chuyên tâm một mối, ta là một người đa tình. Nhưng ta có thể làm được mọi thứ, ta có thể khiến ọi nữ nhân của ta hạnh phúc, như vậy ta đã hài lòng. Cả đời này ta có rất nhiều nữ nhân, nhưng ta đều yêu thương các nàng như nhau, tin rằng các nàng có thể hiểu được. Tối nay ta sẽ buông tha cho nàng, tin rằng tương lai nàng sẽ hiểu được chân tình của ta, tự giao trái tim nàng cho ta.

Ngữ khí thản nhiên nhưng lại chứa đựng thâm tình vô hạn, khiến cho Lãnh Như Thủy nhất thời trầm tư. Căn phòng nhất thời trở nên an tĩnh, chỉ có thể nghe được nhịp đập của hai con tim mà thôi. Nhìn Hoa Tinh, ánh mắt Lãnh Như Thủy sáng lên, ôn nhu nói:

”Hy vọng ta có thể bị chân tình của ngươi mê hoặc, như vậy ta mới có lý do để buông trái tim ta ra, có lẽ khi đó ta mới có thể chính thức thuộc về mình. Hy vọng ngươi đừng làm cho ta thất vọng, ta sẽ cẩn thận lưu tâm.

Hoa Tinh mỉm cười, đứng dậy nhìn nàng nói:

“Nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, tương lai không xa, nàng sẽ thuộc về chính mình.” Nói xong hôn nàng một cái, sau đó rời khỏi, để lại Lãnh Như Thủy nằm một mình trên giường ngơ ngẩn. Lãnh Như Thủy nhìn về phía cửa phòng, Hoa Tinh từ đó tiến đến, lại từ đó đi ra, chỉ đơn giản ra vào nhưng lại khiến ối quan hệ của hai người rõ ràng hơn rất nhiều. Nàng cũng hiểu nếu Hoa Tinh tiến vào cánh cửa đó thêm một lần nữa thì nàng cũng sẽ không tìm ra lý do để cự tuyệt. Bởi vì trái tim của nàng từ lúc này đã hoàn toàn bị hắn chiếm đoạt, chẳng qua nàng không thừa nhận mà thôi.

Nhìn thoáng qua Dạ Phong trên nóc nhà, Hoa Tinh mỉm cười, quay trở về phòng. Hắn không kinh động đến Dạ Phong, bởi vì hắn hiểu được tâm tính của Dạ Phong, lúc này Dạ Phong không muốn bị ai làm phiền. Hoa Tinh cũng không vấn an Liên Phượng và Đường Mộng, bởi hắn biết được có một số chuyện hắn đã làm quá mau, chuyện của Lãnh Như Thủy đêm nay là một ví dụ. Bây giờ trong số các nàng thì chỉ còn Đường Mộng là chưa từng tiếp xúc thân mật với hắn, nhưng Hoa Tinh tin rằng hắn cũng sẽ nắm chắc được nữ nhân tâm cao khí ngạo đó.

Nằm trên giường, Hoa Tinh nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, nghĩ đến những nữ nhân bên cạnh, bắt đầu từ Mai Hương cho đến Tô Ngọc, tỷ muội Đồng Tâm..Hắn nhịn không được lộ ra vẻ đắc ý, sau cùng thở dài nhắm mắt lại, trong đầu hắn hiện lên hai người, chính là Thượng Quan Yến và Trương Tuyết. Không biết tại sao mỗi khi nhớ đến các nàng thì Hoa Tinh lại cảm thấy mê hoặc không giải thích được, có lẽ là vì mối quan hệ với các nàng không thể tiến tới?

Nhớ đến Thượng Quan Yến, Hoa Tinh lại nhịn không được mỉm cười, nhớ đến hai lần vuốt ve song nhũ mềm mại của nàng, cảm giác sướng khoái vô cùng. Cả hai lần Thượng Quan Yến đều vừa thẹn vừa vội, không thể mở miệng được, ngấm lại thật là buồn cười. Đối với tính cách tình nghịch của Thượng Quan Yến, Hoa Tinh hết sức thích thú, nàng luôn tỏ ra chống đối hắn, nhưng mỗi lần như vậy lại không thể thực hiện được, nghĩ vậy mà Hoa Tinh cười phá lên.

Về phần Trương Tuyết của Hoa Sơn, có lẽ bởi vì thân phận của nàng nên khiến cho Hoa Tinh có loại cảm giác muốn được chiếm lấy nàng, nhưng rồi lại không dám thực hiện. Thân phận của Trương Tuyết đối với hắn mà nói thì cực kỳ đặc biệt, đó là nữ nhân mà hắn không thể động tà niệm. Cũng có thể vì thế mà khiến cho Hoa Tinh càng cảm thấy hấp dẫn, khiến cho dục vọng trong lòng hắn đối với Trương Tuyết mạnh mẽ hơn với các nữ nhân bình thường khác rất nhiều. Có lẽ đó cũng chính là tâm lý của nam nhân.

Suy nghĩ một lúc, Hoa Tinh đột nhiên ngồi dậy. Nếu nghĩ đến nàng thì đi gặp nàng, cần gì phải dày vò chính mình?" Ra cửa, nhìn thoáng qua Dạ Phong trên mái nhà, thân thể Hoa Tinh phiêu khởi, vô thanh vô tức đi về hướng Đông, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Gió đêm xào xạc mang theo thanh âm của côn trùng vang lên. Dưới ánh trăng, cảnh sắc Lạc Dương trong đêm đẹp vô cùng, thế nhưng ẩn tàng trong vẻ đẹp đó là vô số chuyện kinh thiên động địa. Việc làm của Hoa Tinh lúc này sẽ mang đến cho hắn trong tương lai kết cục như thế nào? Có lẽ sẽ khiến cho kẻ khác giật mình.

129. Chương 129: Rình Xem Mỹ Nữ

Bóng đêm dần trải khắp thành Lạc Dương, trải qua một ngày phồn hoa náo nhiệt, đại đa số mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ, nghỉ ngơi để ngày mai nghênh đón một ngày mới, đối mặt với những việc mới.

Tuy nhiên trong một gian phòng nhỏ vẫn còn có ánh đèn, hiển nhiên chủ nhân vẫn chưa ngủ. Xuyên qua song cửa sổ, có thể thấy bên trong có một vị mỹ nữ đang ngồi, vẻ mặt trầm tư, mặc la y bó sát người, lộ rõ những đường cong mê hoặc, bộ ngực đầy đặn vun tròn, hấp dẫn sự chú ý của người khác. Khuôn mặt đẹp như ngọc tạc, chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, chính là một phụ nhân.

Trương Tuyết lẳng lặng ngồi trên giường suy nghĩ. Từ lúc đến thành Lạc Dương đến nay, chưa có chuyện nào được hoàn thành, hộp gấm không biết đang ở đâu, Doanh Phong và Chu Lượng vẫn sống phây phây, ngay cả một chút tâm ý trong lòng cũng không thể hoàn thành. Lúc này đây nếu không thể đoạt được hộp gấm thì phải nghĩ biện pháp giải quyết Doanh Phong và Chu Lượng, nếu không khi trở về Hoa Sơn thì vợ chồng nàng sẽ thất bại bởi hai kẻ đó. Khi đó kết quả như thế nào vẫn chưa thể tưởng tượng nổi.

Ngả người nằm xuống giường, nhắm mắt lại thì một thân ảnh đột nhiên xuất hiện khiến cho Trương Tuyết kinh hãi trong lòng. Không biết là vì nguyên cớ gì nhưng mấy ngày nay mỗi khi nàng nhắm mắt lại thì trong đầu lại hiện ra khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt tà dị kia, luôn khiến nàng không thể nào tĩnh tâm được. Tại sao lại như vậy chứ? Bản thân nàng đã là phụ nhân của chương môn phái Hoa Sơn, đã là người trưởng thành, vì sao khi nhìn thấy kẻ đó lại không cách nào giữ được sự bình lặng trong tâm hồn?

Ánh nến nhàn nhạt trên bàn nghiêng ngả, Trương Tuyết thở dài một tiếng, ngồi dậy đi đến chiếc bàn, nhìn thoáng qua chiếc bồn gỗ chứa nước nóng. Rốt cuộc một ngày mệt nhọc - giao thủ với sát thủ Âm Ưng, mồ hôi đầy người - cũng đã chấm dứt, có thể thoải mái tắm rửa. Đóng lại tất cả cửa phòng, Trương Tuyết tiến đến bồn gỗ, chuẩn bị cởi bỏ trang phục, tiến hành tắm rửa.

Đối với Doanh Phong và Chu Lượng, Trương Tuyết luôn luôn đề phòng, quyết không cho bọn hắn một chút cơ hội. Cho nên mỗi lần tắm rửa, nàng đều lựa chọn thời gian giữa đêm khuya khoắt, chờ cho hai người bọn chúng đã ngủ thì mới tiến hành, tránh bọn chúng thừa cơ hội. Gió vẫn thổi vi vút bên ngoài cửa sổ, Trương Tuyết chậm rãi cởi bỏ trang phục.

Cách phòng Trương Tuyết không xa, một thân ảnh đột nhiên đáp xuống đất, không hề để lộ ra một tiếng động nào, dáng vẻ cực kỳ cẩn thận. Bóng người sau khi đáp xuống hậu viện thì nhìn quanh tứ phía, sau khi không thấy ai thì chậm rãi đi về phía phòng Trương Tuyết. Mắt thấy bóng đen đã đi được nửa đường thì giữa không trung lại xuất hiện một bóng người khác, lẳng lặng đứng trên không. Bóng người trên không dõi theo bóng người trong hậu viện, ánh mắt lộ ra vẻ tò mò, mỉm cười hết sức tà dị.

Bóng người ở giữa không trung không phải là ai khác, chính là Hoa Tinh. Nguyên là Hoa Tinh định đến đây gặp Trương Tuyết, ai mà biết hắn chỉ biết đại khái nơi này, không biết phòng của Trương Tuyết ở đâu, tìm ở gần đây đều không thấy Trương Tuyết, nhưng lúc này sự xuất hiện của bóng đen trong hậu viện lại khiến hắn chú ý. Nhìn người này chậm rãi áp sát một căn phòng, Hoa Tinh mỉm cười, Trương Tuyết hẳn là phải ở nơi này. Hắc hắc, thật là có ý tứ, nghĩ không ra ngoài hắn còn có người cũng có ý muốn chiếm tiện nghi của Trương Tuyết. Thật là thú vị.

Hoa Tinh nhìn Doanh Phong trong hậu viện, chợt hắn nghe được âm thanh sột soạt cởi quần áo rất nhỏ vang lên. Chuyện này thật khiến Hoa Tinh sửng sốt, trên mặt nở một nụ cười. Hữu thủ Hoa Tinh phát một cái, một cơn gió nhẹ vô thanh vô tức nhập vào cơ thể Doanh Phong. Doanh Phong sửng người, vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ. Thì ra Hoa Tinh đã phong bế huyết đạo của Doanh Phong, khiến cho kẻ đó không cách nào có thể nhúc nhích, ngay cả thanh âm cũng không thể nào phát ra.

Hoa Tinh chuyển thân, không một tiếng động đáp lên nóc phòng Trương Tuyết, lẳng lặng nhìn kỹ động tĩnh xung quanh, sau đó khẽ dời một mảnh ngói sang một bên, nhìn vào trong phòng, ánh mắt nhất thời sáng lòa, thâm nghị:

”Thật là may mắn, không nghĩ ra có thể ngắm mỹ nhân tắm rửa, hắc hắc, thật là khiến ta cao hứng.

Trương Tuyết cởi bỏ trang phục, rất nhanh đã để lộ ra hai bờ vai trắng như ngọc, cởi bỏ áo lại lộ ra một chiếc yếm ngực đỏ, bó chặt song nhũ cao vút, cực kỳ mê hồn. Quần dài mỏng manh hiện rõ đường cong của cặp mông căng tròn, dụ hoặc kinh nhân. Hoa Tinh bởi vì góc độ quan sát nên không cách nào có thể nhìn thấy rõ ràng cặp mông tròn trịa của nàng, chỉ có thể thấy đại khái mà thôi. Tuy nhiên vẻ mập mờ như thế lại hấp dẫn, kích thích hắn vô cùng, trong lòng chỉ mong nàng mau cởi bỏ mọi thứ nhanh nhanh một chút.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh nằm phục trên mái nhà, hai mắt lấp lánh quan sát mỹ cảnh trong phòng. Trương Tuyết lúc này đã cởi bỏ áo yếm, song nhũ trắng muốt xổ tung, lác qua lác lại, thật là mê người. Ngắm nhìn song nhũ xinh đẹp của mình, Trương Tuyết xuất hiện cảm giác tự hào, nhiều năm đã trôi qua nhưng nàng vẫn có thể duy trì được vóc người quyến rũ của mình, mỗi nơi mỗi chỗ đều hấp dẫn ánh mắt nam nhân. đọc truyện tại . Vì thế, trong lòng Trương Tuyết lúc này cũng cao hứng lắm, nữ nhân mà, ai lại không thích xinh đẹp chứ?

Chậm rãi cởi bỏ nội khó cuối cùng, Trương Tuyết nhắc chân, chỉ thấy đôi chân trơn láng, thon dài bước vào bồn nước, dần chìm trong làn nước ấm áp, thoải mái vô cùng. Thế nhưng nàng hoàn toàn không biết toàn bộ thân thể của mình đã bị Hoa Tinh thu vào mắt. Khấp mặt nước trong bồn được rải tiên hoa, mùi hương bay lên theo làn khói nước có phần làm mờ đi ánh mắt của Hoa Tinh, hắn chỉ biết thâm kêu đáng tiếc mà thôi.

Nhìn cánh tay ngọc của Trương Tuyết chậm rãi chà xát, tẩy rửa thân hình, Hoa Tinh hiểu được đây là một loại hấp dẫn chết người, hỏa dục trong người bùng phát, chỉ muốn nhảy xuống ôm chầm lấy thân thể xinh đẹp đó. Tuy nhiên có một số việc không phải lúc nào cũng tuân theo ý của mình. Đạo lý này Hoa Tinh vẫn có thể hiểu được, bởi vậy hắn chỉ có thể cố gắng kìm nén sự xúc động của nam nhân vào lòng.

Trương Tuyết chậm rãi chìm đắm trong khoái cảm, cả người khe khẽ giõn nước, thân thể lắc lư đong đưa, hai tay không ngừng chuyển động khiến cho song nhũ khi lộ khi chìm trên mặt nước, hấp dẫn Hoa Tinh thật sâu. Nhìn tiểu bạch thủ trắng tròn, hai mắt Hoa Tinh lại tỏa sáng, thầm nghĩ nếu có thể dùng tay nắm bóp nơi đó thì thật là mỹ diệu. Đáng tiếc, cơ hội không cho phép, chỉ có thể rửa mắt mà thôi.

Gió đêm vẫn rì rào, Doanh Phong trong tiểu viện vẫn không nhúc nhích, trong lòng vừa sợ vừa giận, không biết là ai đã ra tay chế ngự hắn, chỉ biết thủ pháp của đối phương rất cao cường, đứng một hồi lâu cũng không thể cử động được. Nếu tình thế này kéo dài đến sáng thì làm sao giải thích ọi người đây?

Cảm giác được nước đã lạnh dần, Trương Tuyết đứng dậy, nhất thời thân thể mê người hoàn toàn hiển lộ, dưới ánh đèn lắc lư lại càng trở nên huyền ảo hơn. Nhìn song nhũ cao ngất, nhũ châu hồng nhuận, vòng eo thon thả, phì đại viên tròn, quả thực là mãn nhãn. Từng giọt nước lăn tròn trên thân thể, rớt xuống, lóng la lóng lánh, dụ hoặc vô cùng. Hoa Tinh nuốt một ngụm nước bọt thêm thường, nghĩ không ra Trương Tuyết có thể duy trì được vóc dáng xinh đẹp như yêu tinh dụ người vậy.

Trương Tuyết lau khô thân thể, lẳng lặng đi đến bên giường mặc quần áo. Hoa Tinh trên nóc nhà nhìn thấy cử động mạn diệu, động tác nhu mỹ, cảm giác muốn đoạt được nàng dâng lên mãnh liệt. Đối với Hoa Tinh thì Trương Tuyết đích thị là có sức hấp dẫn thực sự mạnh mẽ, bởi vì không những thân phận của nàng là phu nhân chủ môn Hoa Sơn mà còn là vì nàng chính là mẫu thân của Thu Nguyệt. Thân phận như thế đích thực là ma lực cuốn hút Hoa Tinh, tà niệm sinh ra càng nhiều. Cảm giác cũng giống như muốn được thưởng thức quả cấm vậy, những gì mà khó đạt được thì sức hút càng cao. Đạo lý chính là như thế.

Mặc quần áo xong, Trương Tuyết lẳng lặng nằm lên giường, trong lòng lại xuất hiện thân ảnh của Hoa Tinh. Nàng thở dài một tiếng, hiểu được đó là chuyện không thể xảy ra được, thân phận nàng không thể cho phép chuyện đó xảy ra. Tuy nhiên lúc này một tiếng hít thở rất nhỏ vang đến tai nàng, Trương Tuyết chấn động vội vàng ngồi dậy.

Nhìn xem bốn phía không có ai, Trương Tuyết đi đến cửa sổ, khẽ mở ra xem, ánh mắt lập tức hiện ra vẻ giận dữ nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ điềm tĩnh vốn có. Bởi vì nàng đã nhận ra Doanh Phong đã bị chế ngự huyết đạo, khoảng cách từ phòng nàng đến chỗ hắn đứng phải đến năm sáu trượng, không thể nào nhìn lên nàng tầm được, nghĩ vậy Trương Tuyết yên tâm được một chút.

Thế nhưng ai đã chế ngự Doanh Phong ở đó, kẻ đó đang ở đâu? Trương Tuyết suy tư đóng cửa sổ lại, đồng thời thuận tay phóng ra một chỉ, giải khai huyết đạo cho Doanh Phong. Nàng hiểu được Doanh Phong có ý đồ không tốt với mình nhưng cũng không nên ra tay giết hắn, như vậy sẽ bị người khác phát hiện. Trương Tuyết lại nhìn lên nóc nhà, không hề có gì khác lạ.

Trương Tuyết đi đến bên giường, mở miệng nói:

“Các hạ nếu đã đến cần gì phải ẩn thân? Thỉnh vào gặp mặt.” Nói xong cẩn thận quan sát tứ phía, đáng tiếc, một lúc lâu sau cũng không có động tĩnh. Trương Tuyết nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm:

”Không lẽ ta đã đoán sai, như vậy cũng tốt dù sao nếu có người ở đây thì có thể ta đã bị hắn nhìn trộm, không có ai thì thật là hoàn hảo.

Hoa Tinh mỉm cười, muốn dụ hắn à? Không thể dễ dàng như vậy. Nhìn xung quanh, Hoa Tinh mỉm cười, thân thể trong nháy mắt di chuyển đến một cây đại thụ cách đó ba trượng, có ý tạo ra một thanh âm nhỏ, thu hút sự chú ý của Trương Tuyết. Đúng như dự đoán của hắn, thân thể Trương Tuyết rất nhanh lao ra, đuổi theo bóng người trên không trung.

Ánh mắt Hoa Tinh lóe ra sắc màu tà dị, tốc độ không nhanh không chậm, chỉ duy trì khoảng cách ba trượng với Trương Tuyết. Hai người chạy ra ngoài thành Lạc Dương, đến một cánh rừng nhỏ. Khi đó Hoa Tinh mới mỉm cười, quay lại nhìn Trương Tuyết đang thở hồng hộc, bộ ngực nhấp nhô lên xuống, lại nhớ lại tình cảnh được tận mắt nhìn thấy đôi bảo bối xinh đẹp khi nãy.

Trương Tuyết định thần nhìn Hoa Tinh, trong lòng rung động, hắn làm sao lại ở chỗ này? Hắn dẫn dụ mình đến đây không lẽ có ý đồ? Trương Tuyết mang theo vài phần kinh nghi trong mắt, mở miệng nói:

”Hoa thiếu hiệp đêm khuya dẫn dụ Trương Tuyết đến đây, không biết có chuyện gì, thỉnh mời nói rõ.

Ánh mắt Hoa Tinh không hề kiêng kị, quét tới quét lui trên thân thể nàng, trên mặt mang theo tiểu ý, lẳng lẳng ngắm nghía nàng, tựa như muốn nhìn xuyên qua cả trang phục của nàng, khiến cho Trương Tuyết xuất hiện cảm giác bối rối, muốn trốn tránh. Hoa Tinh nói: mới nhất ở truyện/y/y

“Đêm nay trăng thanh gió mát, vô ý lại dẫn dắt một vị mỹ nữ đến đây. Thật ra ta chỉ đi ngang qua mà thôi, không ngờ nhìn thấy một kẻ có vẻ lén lút, mờ ám nên thuận tay điểm huyết hắc, để hắc cùng thưởng trăng với ta. Ai mà ngờ lại khiến mỹ nữ của Hoa Sơn xuất hiện, thật là ngoài ý muốn, hì hì, ngoài ý muốn mà thôi.” Nói xong nhìn chằm chằm vào ngực nàng, ánh mắt đầy vẻ thèm muốn.

Trương Tuyết nhìn động thái của Hoa Tinh, trong lòng run nhẹ, chỉ muốn chạy trốn. Nàng cố trấn định lại tinh thần, nói:

”Không biết Hoa thiếu hiệp đi ngang qua đây lúc nào, có nhìn thấy kẻ đó gây ra chuyện mờ ám gì không?”

Hoa Tinh đương nhiên hiểu được ý tứ của nàng, bầm bụng cười thâm, nói:

“Ta cũng không nhớ rõ khi đó là canh mấy, chỉ thuận tay chế trụ kẻ đó mà thôi, sau đó rời đi. Về phần hắc định làm chuyện gì thì ta cũng không rõ.” Nói xong mỉm cười nhìn Trương Tuyết.

Trương Tuyết nghe vậy, tim đập thình thịch, mơ hồ nhận biết được chuyện mình tắm đã bị Hoa Tinh nhìn thấy. Nghĩ đến đây Trương Tuyết không biết nên nói gì mới tốt, xấu hổ vô cùng, đường đường là phu nhân chương môn phái Hoa Sơn nhưng lại bị Hoa Tinh nhìn rõ hết thân thể, thực là xấu hổ chết được. Hơn nữa lại không thể cất lời hỏi hắc là có nhìn thấy hay không, tình huống này thực khiến cho Trương Tuyết cảm thấy mất tự nhiên, kỳ quái vô cùng.

Sắc mặt ửng đỏ, nàng đành lảng sang chuyện khác:

“Đã trễ như vậy, Hoa thiếu hiệp sao lại có nhã hứng dạo hành ở Lạc Dương? Không lẽ Hoa thiếu hiệp có chuyện muốn làm?” Nàng đương nhiên không biết đêm nay Hoa Tinh cố tình thấu hương trộm ngọc, trong lúc vô ý lại được rửa mắt, bị thân thể nàng khiến cho dục vọng mãnh liệt nổi lên.

Hoa Tinh cười nói:

“Cũng không có chuyện gì, bất quá không nghĩ ra lại đưa đến gặp phu nhân. Không biết phu nhân có nguyện ý theo tại hạ đồng hành một đoạn đường hay không?” Nói xong ánh mắt lập tức lóe ra hắc sắc quang mang kỳ dị, quyền rũ vô cùng.

Trương Tuyết ngẩn ngơ nhìn hắc, nhưng nhanh chóng thanh tỉnh trở lại, bất quá nhìn ánh mắt mê hồn của hắc thì lại không thể nào cự tuyệt lời đề nghị, khẽ nói:

”Nếu Hoa thiếu hiệp không có chuyện gì bận rộn thì Trương Tuyết sẽ đi cùng thiếu hiệp. Lần này Hoa thiếu hiệp đi đến thành Lạc Dương không biết là có mục đích gì, có thể cho ta biết hay không?”

Hoa Tinh đi đến cạnh nàng, mỉm cười dịu dàng nói:

”Đến Trung Nguyên chỉ đi ngang qua Lạc Dương mà thôi Người ta nói Trung Nguyên là nơi thiên tài địa bảo, mỹ nữ nhiều như mây, hôm nay mới biết là không sai. Trung Nguyên khắp nơi đều là mỹ nữ. Cũng như lúc này đây, dưới ánh trăng lại có một vị mỹ nữ tương bồi, Hoa Tinh thật sự vinh hạnh vô cùng.

Trương Tuyết nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn ánh mắt Hoa Tinh, bởi vì ánh mắt đó quá sức mê hồn, đoạn nói:

”Hoa công tử đã quá khen, Trương Tuyết đã già lão, thật không đáng nhắc đến. Những người bên cạnh Hoa công tử mới đúng là mỹ nữ như mây. Đặc biệt là vị cô nương Âm Vũ hôm nay, dung nhan xinh đẹp đủ để có mặt trên Thiên Tiên phổ. Hoa công tử tuổi trẻ phong lưu, mỹ nữ bên người nhiều như mây, thân lại là Phụng Hoàng đặc sứ, có thể nói là thiếu niên anh hùng thời này. Với tốc độ này, tin tưởng rằng Hoa công tử có thể đứng đầu Phong Vân bảng, trở thành người được vạn nhân tôn kính.

Hoa Tinh thần nhiên cười nói:

”Ta đến đây cũng không phải là vì danh lợi, chỉ muốn du ngoạn mà thôi. Nhưng nếu ta đoán không sai thì phu nhân đến đây hẳn phải có mục đích. Là vì hộp gấm có đúng không? Nếu đúng là như vậy thì ta khuyên

phu nhân tốt nhất là hãy bỏ qua vật đó, bởi vì chủ nhân của vật đó bây giờ không phải là người mà phái Hoa Sơn nên chạm đến.

Trương Tuyết nghe vậy thì biến sắc, không nghĩ ra Hoa Tinh lại biết được hộp gấm đang ở nơi nào, bèn hỏi:

”Không biết chủ nhân của hộp gấm lúc này là ai, tại sao Hoa Sơn của chúng tôi lại không nên chạm đến?”

Hoa Tinh cười nói:

”Nói cho phu nhân biết cũng không hề gì, hộp gấm đối với ta mà nói thì không có ý nghĩa gì cả. Hộp gấm bây giờ đang ở trong tay Thần Châu Ngũ Di, nằm trong tay lão tam Hắc Thủ Ma Sát. Bằng vào nhân lực của Hoa Sơn lúc này nếu muốn đối đầu với kẻ đó thì chỉ có chết mà thôi. Cho nên phu nhân nên bỏ qua vật đó, nếu không sẽ hối hận không kịp. Nghĩ nhiều đến hộp gấm, chi bằng nên để ý đến hai kẻ tai họa bên người phu nhân thì hơn. Lúc này cao thủ tề tụ ở Lạc Dương, chỉ cần phu nhân có thể nắm được cơ hội thì tất có thể hoàn thành được tâm nguyện của mình, phu nhân có hiểu không?”

Trương Tuyết nghe vậy, sắc mặt đại biến, kinh ngạc lắm. Tại sao Hoa Tinh lại hiểu rõ lòng nàng như vậy, làm sao biết được bí mật của Hoa Sơn? Trương Tuyết về mặt bất an hỏi:

”Thiếu hiệp làm sao biết được chuyện này?”

Nhìn bộ mặt kinh hãi của Trương Tuyết, Hoa Tinh nén không được cười nói:

”Chuyện này người khác có thể không thể nào biết được nhưng ta lại có thể biết rất dễ dàng. Bởi vì Hoa Sơn có hai mỹ nữ, trừ phu nhân thì còn một người nữa mà ta đã từng gặp qua. Nàng có liên quan đến ta, tương lai khi phu nhân hỏi nàng thì sẽ hiểu vì sao ta lại biết được.

Trương Tuyết nghe vậy, ánh mắt trở nên kỳ dị, khẽ hỏi:

”Thiếu hiệp nói đến Thu Nguyệt, đã gặp qua nó hay sao? Chuyện này cũng ta cũng đã nghe có người đồn đãi, rốt cuộc thiếu hiệp và Thu Nguyệt có quan hệ thế nào?”

Hoa Tinh cười cười, chuyển sang vấn đề khác:

”Đêm nay ánh trăng xinh đẹp, trên con đường nhỏ trong khu rừng này sẽ lưu lại trong ta một kỷ niệm thật đẹp. Ta sẽ nhớ mãi, cảm ơn phu nhân đã đi cùng ta một đoạn, bây giờ cũng không còn sớm nữa, phu nhân hãy trở về nghỉ ngơi. Tương lai có chuyện gì có thể đến tìm ta, ta sẽ hết sức trợ giúp. Bây giờ để ta đưa phu nhân về, dù sao mấy ngày nay trong thành Lạc Dương không an toàn chút nào. để ta đưa phu nhân về cho an toàn.” Nói xong nở một nụ cười thật khó hiểu với Trương Tuyết.

Trương Tuyết khẽ thở dài, không hỏi thêm nữa. Có những chuyện không cần phải hỏi nhiều, ánh mắt Hoa Tinh kỳ thật đã nói rõ tất cả. Triển khai kinh công, thân thể Trương Tuyết theo sát Hoa Tinh đi về nơi mình đang ở. Trong gió đêm, Hoa Tinh quay đầu lại nhìn nàng, cười tà dị, hữu thủ vung động, cười nói:

”Để ta giúp phu nhân một tay, đi như vậy thì chậm lắm.” Không đợi Trương Tuyết mở miệng cự tuyệt, hữu thủ ôm lấy hông nàng, kéo sát vào người hắn, sau đó gia tốc, trong nháy mắt đã ra ngoài ba mươi trượng, tốc độ cực nhanh, xé gió mà đi, khiến cho Trương Tuyết không cách nào mở miệng, chỉ giãy giụa một lúc rồi để Hoa Tinh tùy ý ôm mình.

Giờ phút này trong lòng Trương Tuyết rối loạn vô cùng, nàng đã biết rõ đây là chuyện không nên làm, nhưng lại hy vọng nó xảy ra? Không lẽ đây thực sự là ước muốn chân thật từ đáy lòng?

Hoa Tinh đương nhiên không rõ nàng đang suy nghĩ gì, chỉ biết ôm chặt lấy nàng, dán sát bộ ngực đầy đặn, mềm mại của Trương Tuyết vào vai mình, cảm thụ một chút tư vị của nàng. Hắn đang suy nghĩ xem hắn có phải là người xấu hoàn toàn hay không? Ôm mỹ nữ như vậy, nhưng hắn lại có thể kiềm chế, có khi nào hắn đã quang minh chính trực thái quá hay không?

Hoa Tinh mang theo Trương Tuyết rất nhanh chóng quay về lại nơi ở của nàng. Thân hình Hoa Tinh dừng lại, hữu thủ siết chặt lấy nàng, cảm nhận một lần nữa bộ ngực mềm mại co giãn của nàng, mỉm cười nói:

”Cảm giác thật tuyệt, đáng tiếc lại quá ngắn, nhưng ta sẽ không quên.” Dứt lời rời tay khỏi Trương Tuyết, để thân thể nàng nhẹ đáp xuống tiểu viện.

Trương Tuyết ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, không nói gì thêm. Lúc này nàng biết nói gì chứ? Mọi thứ Hoa Tinh đều đã nói rõ ràng, nàng chỉ có thể tránh né mà thôi. Nhìn Hoa Tinh rời khỏi, Trương Tuyết than nhẹ một tiếng, quay người đi vào phòng.

Nằm trên giường một lúc lâu Trương Tuyết vẫn không thể bình tĩnh được, cứ nhắm mắt lại là hình ảnh của Hoa Tinh lại hiện lên, nhớ lại cảm giác Hoa Tinh đã ôm nàng, Trương Tuyết lại tự mắng mình là vô sỉ, thật khó có thể tha thứ. Nàng đương nhiên hiểu động tác đó của Hoa Tinh là để chiếm tiện nghi của nàng, nhưng nàng lại không hề kháng cự. Nghĩ một lúc, Trương Tuyết lắc đầu để ọi thứ trong đầu được xóa nhòa, quên đi chuyện vừa xảy ra.

Trương Tuyết không thể hiểu được bản thân mình đã lớn tuổi, còn có thể động tâm với nam nhân khác ngoài chồng nàng, thật là không thể tha thứ được. Nằm nghe tiếng côn trùng vọng vào, nàng quyết định chờ khi hoa hội chấm dứt thì sẽ quay về Hoa Sơn, quên hết thấy mọi chuyện. Việc nàng gặp Hoa Tinh chỉ là xảo ngộ mà thôi, không có gì khác nữa.

Bóng đêm rồi cũng trôi qua, phía chân trời đông đã tỏa ra ánh sáng, ám chỉ một ngày mới lại bắt đầu. Những chuyện gì đang chờ đợi Hoa Tinh?

130. Chương 130: Mẫu Đơn Quyết Tái

Hoa Tinh trở lại Mẫu Đơn các thì đã là nửa đêm, hắn không trực tiếp về phòng mà đi về phòng Diêu Ngọc Anh. Lúc này dục hỏa của hắn đã bị Trương Tuyết làm cho bộc phát, nhưng lại không dám giữ lấy nàng, đành phải quay về tìm người phát tiết.

Mở cửa phòng Diêu Ngọc Anh, sau khi đóng lại, hắn nhẹ nhàng đến bên giường, nhìn nàng đang ngủ. Hoa Tinh chậm rãi cởi bỏ trang phục, lên giường ôm lấy thân thể đầy đặn của nàng, hôn lên môi, hai tay di chuyển khắp thân thể nàng để chiếm tiện nghi.

Diêu Ngọc Anh cả kinh, tỉnh lại đã nhìn thấy Hoa Tinh, nhin không được trừng mắt, cắn hắn mấy cái, đáng tiếc, nàng rất nhanh chóng bị lưỡi tình của hắn mê hoặc, phát ra những thanh âm rên rỉ nhỏ nhỏ. Hoa Tinh tận tình hưởng thụ thân thể xinh đẹp của nàng, thưởng thức tư vị tuyệt vời của Diêu Ngọc Anh, phát tiết hết dục vọng trong lòng.

Sáng sớm, khi Diêu Ngọc Anh tỉnh dậy thì thấy toàn thân vô lực, thân thể bị Hoa Tinh đè nặng, không cách nào cựa cựa được. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Hoa Tinh, Diêu Ngọc Anh nhin không được lộ ra sự yêu thương đối với hắn, chỉ cần nàng có thể khiến cho hắn vui sướng thì nàng cũng đã mãn nguyện. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy một người ngọt ngào như hắn, cũng là người bá đạo nhất, lần đầu tiên gặp mặt đã không cho nàng không chạy thoát, đúng là một nam nhân bá đạo.

Khẽ hôn một nụ hôn lên mặt Hoa Tinh, Diêu Ngọc Anh đánh thức hắn dậy:

”Công tử, mau dậy thôi, mặt trời đã lên đến nửa thân rồi, nếu không dậy thì lát nữa sẽ bị mọi người cười chê đấy.

Hoa Tinh miễn cưỡng mở mắt, tay nhanh như chớp nắm lấy tiểu bạch thỏ mềm mại, dùng sức xoa nắn, đồng thời hạ giọng hỏi:

”Sao mà trời sáng nhanh như vậy ta, thời gian thật là trôi nhanh quá đi mất.” Ngáp một cái, đứng dậy.

Diêu Ngọc Anh sắc mặt ửng hồng, chậm rãi giúp hắn mặc quần áo, Hoa Tinh lại được một phen thỏa sức chiếm tiện nghi của nàng. Một lúc lâu sau mới quay sang giúp nàng mặc trang phục. Nhìn động tác dịu dàng đầy vẻ quan tâm của Hoa Tinh, Diêu Ngọc Anh khẽ nói:

”Công tử mỗi lần mặc trang phục cho nữ nhân đều dịu dàng như vậy thật là khiến cho người ta ngất ngây trong men tình của công tử, tùy ý đi theo công tử cả đời mà không hề hối hận. Có lẽ đó chính là điểm mà các nam nhân không giống với công tử, những người khác khi chưa chiếm được thân thể nữ nhân thì chiều

chuộng trăm bề, sau khi chiếm được thân thể người ta thì bao nhiêu chiêu chuộng trước kia lại chui vào dĩ vãng hết, khiến cho nữ nhân thường cảm thấy đau lòng và mất mát lắm.

Hoa Tinh nghe vậy cười nói:

“Trái tim ta cũng như trái tim của nàng, hai tâm hồn như một, ta luôn tâm niệm như vậy đối với mỗi nữ nhân của ta.” Nói xong ôm lấy nàng, hôn nồng nàn lên đôi môi nóng bỏng của Diêu Ngọc Anh, sau đó mỉm cười kéo nàng ra khỏi phòng.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Hoa Tinh nhìn thoáng qua mọi người, cười nói:

“Bây giờ tổ chức Âm Ưng đã bị chúng ta tiêu diệt hoàn toàn, sau này mọi người sẽ an toàn hơn. Hôm nay chúng ta phải đi xem chung kết hoa hội, chờ Âm Vũ đứng đầu tam cường thì mọi người sẽ thoải mái ăn chơi. Xuất phát nào.” Nói xong cùng mọi người đi về phía hoa hội, dọc đường đi tất cả mọi người đều hết sức vui vẻ, cười nói náo nhiệt vô cùng.

Bởi vì hôm qua xảy ra đại chiến nên hội trường trở thành một nơi bừa bãi lộn xộn, không ít kiến trúc đã bị phá hủy. Trải qua một đêm toàn lực tu bổ, rốt cuộc miễn cưỡng cũng có thể tiếp tục tiến hành hoa hội như thường lệ. Ngày hôm qua từ hai mươi chấu vốn chỉ còn mười lăm chấu, thế nhưng lại xảy ra giao chiến nên hôm nay vẫn tiến hành lại để chọn ra mười lăm chấu.

Đám người của Hoa Tinh đứng một bên, nhìn Âm Vũ trên đài, mọi người đều lớn tiếng cổ vũ cho nàng. Bởi vì hôm qua xảy ra đại chiến nên hôm nay người đi thưởng hoa đã giảm bớt nhiều, hiện trường chỉ còn lại bảy, tám ngàn người, so với ngày hôm qua thì đã giảm đi ba phần. Trong số người thưởng hoa hôm nay vẫn xuất hiện Lâm Vân của Võ Lâm thư viện, Mục Phong của Thiếu Lâm và bạch y nữ tử che mặt đầy thần bí, mỗi người đứng một góc, lặng lẽ quan sát cuộc thi.

Hoa Tinh nhìn Trương Tuyết trên bàn công chứng mỉm cười. Trương Tuyết tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Hoa Tinh, nhìn không được nhìn hẩn, bốn mắt gặp nhau, trong lòng Trương Tuyết lại run lên, không dám nhìn hẩn nữa. Bởi vì ánh mắt của Hoa Tinh quá sức dụ hoặc, nàng chỉ sợ mình không thể kiềm chế được bản thân mình nữa. Hoa Tinh cũng chỉ mỉm cười, sau đó dời ánh mắt đi nơi khác.

Ám Nhu nắm tay Tô Ngọc, đứng cùng Mai Hương và Thượng Quan Yến, bốn người này hò hét lớn nhất, không ngừng nhún nhảy, hoa tay múa chân cổ vũ, bộ dáng giống hệt tiểu hài tử ba tuổi tranh giành kẹo mật đường. Tỷ muội Đồng Tâm đứng bên cạnh Hoa Tinh, trầm tĩnh quan sát cuộc thi. đọc truyện tại . Liên Phượng kéo tay Lãnh Như Thủy, hai người thấp giọng thì thầm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Hoa Tinh, hiển nhiên đang bàn luận về hẩn. Đường Mộng và Trần Lan, Diêu Ngọc Anh đứng cùng một chỗ nhìn trận đấu, ta nói một câu, người nói một câu, xem ra rất tâm đắc.

Lão đạo, Dạ Phong, Cô Ngạo, Khúc Trúc đứng cùng nhau, cách chúng nữ một khoảng, tựa hồ không muốn bị các nàng gây phiền toái. Hoa Tinh nắm tay tỷ muội Đồng Tâm, một mặt xem cuộc thi, một mặt dùng chân khí vận hành trong cơ thể hai nàng, xem xét thương thế của Đồng Ý.

Hoa Tinh chậm rãi thử dùng chân khí có tính chất bất đồng đã thông kinh mạch của Đồng Ý, đáng tiếc là hẩn thay đổi hai loại chân khí khác nhau cũng không thể thành công. Hoa Tinh cuối cùng đã tìm ra kết quả, Đồng Ý bởi vì luyện tập Liên Tâm kiếm quyết bị tẩu hỏa nhập ma nên toàn thân kinh mạch đều bế tắc, vô pháp thi triển võ công, hơn nữa nội công ngày một thêm nghiêm trọng. Nếu muốn đã thông kinh mạch đã bế tắc của nàng thì sợ rằng không hề dễ dàng, ít nhất là hai lần Hoa Tinh cố công thử đều không thành công.

Hoa Tinh đầu tiên dùng Huyền Thiên Vô Cực Thần Công để đã thông kinh mạch cho nàng, đáng tiếc là không thành công. Tiếp theo Hoa Tinh lại dùng chân khí Băng Hồn Quyết đã thông hai nơi huyết đạo nhưng cũng vô dụng. Lúc này Hoa Tinh lại tiếp tục dùng đến loại chân khí thứ ba thử một lần. Lúc này đây hẩn không thi triển nội công của mình là dùng đến thực lực của bá đạo của Hắc Ngọc Mê Tinh. Bởi vì Hắc Ngọc Mê Tinh vận hành chân khí theo lộ tuyến hết sức kỳ lạ cho nên khi Hoa Tinh dùng để đã thông kinh mạch cho Đồng Ý thì dường như hết sức khó khăn.

Tuy nhiên có một chuyện làm cho Hoa Tinh thập phần cao hứng chính là chân khí của Hắc Ngọc Mê Tinh tuy lưu thông khó khăn nhưng lại có một chút tác dụng nhất định, đã có thể đã thông được hai huyết đạo, tiếp tục tiến đến huyết đạo thứ ba. Cuộc thi ở hoa hội vẫn tiến hành, thời gian chậm rãi trôi qua. Lúc này

Hoa Tinh đã đả thông được chính huyết đạo trên người Đồng Ý, trên mặt cũng đã xuất hiện mồ hôi. Đồng Tâm lúc này cũng nhận ra vẻ mệt mỏi của Hoa Tinh, biết hẳn đang chữa thương cho Đồng Ý, dịu dàng dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười, khẽ thu hồi lại cánh tay, nhìn Đồng Tâm, Đồng Ý, cười nói:

”Một hết cả người, tuy nhiên lại có thành tích nhất định, Ta đã đả thông mười huyết đạo trên người Đồng Ý, để lúc nào có thời gian ta sẽ đả thông hai mươi hai huyết đạo còn lại, khi đó nội thương của Đồng Ý sẽ bình phục. Nội thương của nàng thực ra là do luyện công tẩu hỏa nhập ma tạo thành cho nên dùng thuốc không thể nào trị được, chỉ có thể dùng chân khí thâm hậu đả thông kinh mạch toàn thân. Tuy nhiên loại chân khí có thể làm được việc này trong thiên hạ không nhiều lắm, may mà ta có một loại, cho nên các nàng có thể yên tâm.

Đồng Tâm và Đồng Ý nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ chấn động. Nhìn Hoa Tinh, hai nàng không nói gì, chỉ tựa vào thân thể Hoa Tinh, ánh mắt bên bên tựa hồ muốn ám chỉ điều gì đó. Hoa Tinh thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng mỉm cười đắc ý vô cùng.

Lúc này cuộc thi ở hoa hội đã chọn được mười lăm chậu, năm người dự thi bị loại buồn bã rời khỏi hiện trường, chậm rãi biến mất trong đám đông.

Vòng thi thứ nhất đã kết thúc, lúc này đến lúc đông đảo người thưởng hoa bỏ phiếu. Chỉ thấy mọi người xếp hàng tạo thành một hàng dài như trường long, trong tay đều cầm tấm ngân phiếu một trăm lượng. So với những lần trước thì lần bỏ phiếu hôm nay cũng chỉ còn khoảng gần một ngàn người bỏ phiếu mà thôi. Xem ra trận giao chiến hôm qua đã có ảnh hưởng không ít đến cuộc thi của hoa hội.

Nhìn thấy rất nhiều người bỏ phiếu cho Âm Vũ, Âm Nhu và Tô Ngọc cao hứng lắm, hai người vui sướng như tiểu cô nương, hò hét ầm ĩ, hơn nữa còn lôi kéo Mai Hương và Thượng Quan Yến cùng nhau cổ vũ cho Âm Vũ, thanh âm của bốn nàng khiến cho không ít người chú ý đến.

Quả nhiên Âm Vũ có số phiếu bầu nhiều nhất, tổng cộng 412 phiếu, Tần Nguyệt xếp thứ hai với 308 phiếu, tiếp theo là Lam Nhược Vân, thứ tư là Lục Hương của Hắc Ngọc Mẫu Đơn, càng về sau thì số phiếu càng ít, Hoa Tinh cũng không để ý đến nữa.

Các người dự thi sau khi nghỉ ngơi một chút thì cuộc thi lại bắt đầu. Lúc này đây từ mười lăm chậu sẽ chọn ra mười chậu, bất kể ai khi tiến vào được hàng thập cường đều được thưởng một ngàn lượng, số tiền này quả nhiên là không hề nhỏ. Cuộc thi diễn ra càng ngày càng quyết liệt, người xem ở bốn phía cũng trở nên điên cuồng, mọi người đối với cuộc thi mẫu đơn đều chú ý, kích động ồn ào vô cùng.

Hoa Tinh nhìn những người thưởng hoa đang ồn ào bàn tán, nhin không được bèn cười nói:

”Nghĩ không ra dân chúng của thành Lạc Dương lại nhiệt tình như vậy, thật khiến cho người ta kinh ngạc. Nhìn xem kia, họ thật là náo nhiệt, thật là hưng phấn. mới nhất ở truyện/y/y

Điều Ngọc Anh cười nói:

”Công tử không biết đấy thôi, lần thi trước mặc dù cũng náo nhiệt nhưng lại không có phần thi tuyển mỹ như năm nay, những năm trước thì mọi người vẫn tương đối bình tĩnh, nhưng năm nay xuất hiện phần thi tuyển mỹ khiến cho vô số người hưng phấn dị thường, thật là ngoài dự đoán của mọi người. Xem ra mỹ nữ thật là có sức hút, so với hoa mẫu đơn thì lợi hại hơn vạn phần.

Hoa Tinh nghe vậy cười nói:

”Điều đó là đương nhiên, cô không ở nơi này người kêu gào lớn nhất chính là nam nhân hay sao? Chết dưới hoa mẫu đơn cũng thành quý phong lưu, đương nhiên bọn hắn phải nhiệt tình chứ.

Điều Ngọc Anh cười nói:

”Đúng rồi, ai bảo công tử đem bảo bối trong tâm can của mình ra dự thi, bọn họ làm sao không điên cuồng cho được? Âm Vũ đẹp như vậy, đừng nói là nam nhân mà cho dù là nữ nhân cũng phải ghen ghét với dung nhan của nàng. Công tử không thấy Tần Nguyệt lộ ra vẻ ghen ghét hay sao? Âm Vũ xuất hiện nhất định là ngoài dự liệu của Tần Nguyệt.

Hoa Tinh nhìn Tần Nguyệt xinh đẹp, ánh mắt lộ ra vẻ tà dị vốn có, lúc nào có thời gian nhất định phải kéo nàng về cạnh mình, đó mới đúng là hoàn mỹ. Hoa Tinh háo sắc thành tính, thực sự là không còn thuốc chữa nữa. Bên người hắn đã có rất nhiều nữ nhân nhưng hắn vẫn muốn có thêm, xem bộ dáng của hắn thì dám chắc hắn muốn đem hết mỹ nữ trong thiên hạ thu về một mối, đúng là háo sắc cực kỳ!

Hoa Tinh nghiêng đầu ánh mắt chợt lóe lên, phát hiện một người đang đi đến. Nhìn người nọ, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra một tia mỉm cười, tựa hồ có ý nghênh đón. Thiết Chiến nhìn Hoa Tinh, nở một nụ cười hiểm có:

”Nghĩ không ra người quả nhiên cũng ở chỗ này, chúng ta quả nhiên lại gặp nhau, người cũng thích xem cuộc thi này sao?”

Hoa Tinh cười nói:

”Ta ư? Ta đối với mỹ nữ thì rất có hứng thú, cho nên cuộc thi này không thể bỏ qua. Hơn nữa cuộc thi còn có nữ nhân của ta tham dự, cho nên phải đến xem. Người thì sao, như thế nào lại đến đây?”

Thiết Chiến lắc đầu:

”Ta đối với chuyện này không hề có hứng thú. Ta có một chuyện muốn nhờ người hỗ trợ, đồng thời cũng có một tin tức muốn báo cho người biết, tin rằng sẽ hữu dụng đối với người.”

Hoa Tinh cười nói:

”Chuyện gì, người nói đi, nếu có thể hỗ trợ thì ta nhất định sẽ hỗ trợ.” Nhìn Thiết Chiến, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ chân thành, điều này khiến cho Thiết Chiến cảm thấy cảm động trong lòng.

Thiết Chiến nhẹ giọng nói:

”Chuyện của người ta đã nghe nói, không nghĩ ra người lại lợi hại như thế, lại có thể đánh cho Lý Bất Hồi vất chân lên cổ mà chạy, thật sự khiến thiên hạ khiếp sợ. Lần này ta đến đây chủ yếu là vì tìm Huyết Nga Lão Quái báo thù, tuy nhiên hành tung của bọn chúng vô cùng thần bí, ta muốn tìm ra thì thật khó khăn, ta hy vọng người có thể giúp ta tìm ra hành tung của hắn. Hơn nữa đối phương có đến năm người, ta chỉ đơn thân độc mã, muốn báo thù chỉ sợ cũng không có cơ hội. Cho nên ta hy vọng người có thể giúp ta tìm được người của Độc Long cốc để chế ngự những người khác trong Thần Châu Ngũ Dị, khi đó ta mới có cơ hội liều mạng với Huyết Nga Lão Quái. Chuyện này đối với người mà nói thì cũng có chút nguy hiểm, bởi vì bên cạnh người có quá nhiều nữ nhân, võ công các nàng lại quá yếu, căn bản chưa thể bảo vệ được bản thân, cho nên ta hiểu được người sẽ cảm thấy khó khăn khi giúp ta. Nhưng ta cũng chỉ cần người giúp ta một lần này, sau khi ta báo được thù thì ta sẽ báo đáp cho người xứng đáng.” Nói xong thì nhìn đăm đăm Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe vậy thì sửng sốt, cười nói:

”Nếu người đã biết ta gặp khó khăn mà vẫn nói ra thì quả thật là người rất cần sự hỗ trợ của ta. Nhưng ta đã nói là người và ta có duyên là bằng hữu, nếu người gặp nạn thì ta sẽ giúp người một tay. Ta sẽ điều tra chuyện này cho người, xem như bằng hữu giúp đỡ nhau, người không cần quá để ý.” Nói xong, Hoa Tinh thần nhiên cười, không hề tỏ vẻ quan trọng.

Thiết Chiến nghe vậy, ánh mắt lộ ra một tia cảm kích, trầm giọng nói:

”Cám ơn người, nếu người nguyện ý thì ta sẽ là bằng hữu trung thành của người. Người có chuyện gì thì cũng có thể tìm ta, ta quyết không chối từ. Khi đến đây ta vô tình có được một tin tức cực kỳ bất lợi đối với người, tin tức đó là về nữ nhân của người.”

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt sa sầm xuống:

”Về nữ nhân của ta? Là chuyện gì?” Về mặt Hoa Tinh nghiêm trang, đây thực sự là vấn đề nghiêm trọng đối với hắn. Hắn quyết không để cho nữ nhân của hắn phải chịu thiệt thòi, hắn phải bảo vệ và làm cho các nàng hạnh phúc, không cho bất cứ ai thương tổn đến các nàng.

Thiết Chiến nhìn bốn phía, liếc mắt một cái, hạ giọng nói:

”Tin tức này chính là nói đề cập đến vị cô nương che mặt, kiếm pháp tuyệt cao bên cạnh người kia, người đã đại chiến với Âm Ưng Nhất Hào. Trong lúc vô ý ta đã nghe được có người bắt đầu hoài nghi thân phận

của nàng, nói nàng còn trẻ tuổi nhưng võ công đã cao đến thế cho nên đã có người đồn đãi nàng chính là người thần bí nhất của Thiên Trì, chỉ sợ phiền toái sẽ không ngừng tìm đến người.

Tinh quang trong mắt Hoa Tinh chợt lóe lên rồi biến mất, sắc mặt rất bình thản nhưng trong lòng lại kinh ngạc vô cùng, không nghĩ ra chuyện này lại bại lộ nhanh như vậy, xem ra phải cẩn thận một chút. Nhìn Thiết Chiết, Hoa Tinh nói:

”Đa tạ, có muốn ở lại xem tiếp cuộc thi không?”

Thiết Chiết nhìn thoáng qua bốn phía, lắc đầu nói:

”Không được, ta đi trước một bước đây, tin rằng người muốn tìm ta thì cũng hết sức dễ dàng. Cáo từ, bảo trọng.” Dứt lời xoay người rời khỏi.

Chỉ chuyển thân một cái, trong nháy mắt Hoa Tinh đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, không hề có chút gì khác thường, đi đến bên cạnh tỷ muội Đồng Tâm, nắm lấy bàn tay của hai nàng, mỉm cười ngắm đôi tỷ muội này. Cuộc thi trên đài bước vào giai đoạn kịch liệt nhất, chỉ thấy ba người tham gia thi đấu đứng ở một bên, mỗi người phía trước đều có một thùng gỗ, cùng đợi hai mươi chín vị bình ủy kiểm tra đầu phiếu, khi đó sẽ quyết định một người được tiếp tục thi đấu vòng tiếp, hai người kia sẽ bị loại, tự động rời khỏi hiện trường.

Hoa Tinh đứng quan sát tình hình trên đài, bốn phía la hét trợ oai đến điên cả tai. Chỉ thấy hai mươi chín vị giám khảo trong tay cầm phiếu cho vào thùng gỗ của nữ nhân mà mình ưa thích. Hai mươi chín người tựa như một con rồng dài không ngừng nối tiếp nhau.

Hoa Tinh nhìn ba thiếu nữ, ai nấy đều long lanh nước mắt, vẻ mặt thập phần lo lắng, dường như đều sợ bị loại. Hoa Tinh thấy vậy chỉ khẽ thở dài một tiếng, cuộc thi này quả là có chút tàn khốc, ít nhất là đối với những thiếu nữ này, mặc dù trong một nhóm ba người thì sẽ có một người thắng lợi, nhưng liệu có thể đứng ở đây đến cuối cùng hay không?

Bỏ phiếu kết thúc, cứ một nhóm ba người lại có hai người ôm mặt rời đi, người đứng đầu thì tiếp tục ở lại vị trí cũ.

Trải qua liên tục ba vòng đấu tàn khốc, mẫu đơn hoa hội rốc cuộc chỉ còn mười thiếu nữ, người vây quanh xem cũng hết sức kích động, cao hứng.

Ám Vũ vẫn thuận lợi vô cùng, dẫn đầu với số phiếu bầu áp đảo, tạm thời đứng đầu. Khuôn mặt xinh đẹp của Ám Vũ vẫn mang theo nụ cười trên mặt, khiến ọi người đều nghĩ rằng nàng đang nhìn mình mỉm cười, vô số người trở nên điên cuồng, hô to tên nàng. Nhưng mà mọi người đều không biết nụ cười và ánh mắt đó của Ám Vũ đều rơi vào người Hoa Tinh và muội muội Ám Nhu.

Đã gần đến trưa, cuộc thi tạm dừng, buổi chiều sẽ tiếp tục tiến hành. Lúc này chủ sự lên đài tuyên bố thưởng cho thập cường mỗi người một ngàn lượng.

Cuối cùng chủ sự tuyên bố cuộc thi vào buổi chiều này sẽ tiến hành theo một phương thức khác, sẽ do mười vị giám khảo chuyên nghiệp và hai mươi chín vị bình ủy bỏ phiếu bầu quyết định bảng xếp hạng. Mỗi người sẽ có hai phiếu bầu để bỏ phiếu, một phiếu là dành cho dung mạo của người tham gia, một phiếu là dành cho vẻ đẹp của chậu hoa. Sau đó trải qua kiểm phiếu, chia ra trung bình thì sẽ công bố kết quả.

Cuộc thi từ mười chọn ra tám, tám chọn ra năm, năm chọn ra ba, tổng cộng ba vòng. Để tránh cho xuất hiện sự quyết liệt thái quá, cho nên phương thức thi đấu buổi chiều mới được cải biến, giúp cho tâm tình mọi người cũng tốt hơn nhiều.

Hoa Tinh mỉm cười nắm tay Ám Vũ như thể tuyên bố cho tất cả mọi người có mặt biết rằng Ám Vũ vĩnh viễn thuộc về hắn. Vô tình Hoa Tinh đã trở thành trung tâm của hội trường, mang theo một khí tức cường đại, bá đạo vô cùng, khiến cho chúng nhân đều chấn động.

Lúc này Ám Vũ đã khóc vì cao hứng, từ trước đến nay thân phận của nàng vẫn không thể hiển lộ là vì nàng không có được sự ảnh hưởng của Hoa Tinh, cho nên trong dĩ vãng nàng không có lấy một chút địa vị. Giờ phút này Hoa Tinh đã cho nàng những thứ mà ngay cả những nữ nhân khác của hắn cũng chưa có được.

Đứng trước hơn vạn người, Hoa Tinh đã tuyên cáo thân phận của nàng, nàng rất hạnh phúc. Hoa Tinh đối với nàng đầy thâm tình như vậy, nàng có thể không rơi lệ sao?

Nhìn Âm Vũ, Hoa Tinh nhẹ lau đi nước mắt, cười nói:

“Đừng khóc, người khác sẽ chê cười Vũ nhi ta không vui vẻ. Chúng ta đi ăn cơm, buổi chiều ta còn chờ nàng mang danh hiệu tam cường trở về kia mà. Đi.” Nói xong nắm tay nàng kéo đi trước ánh mắt thất thần của chúng nhân.

131. Chương 131: Mẫu Đơn Tam Cường

Trên Tề Nguyệt lâu, đoàn người Hoa Tinh chiếm hết ba bàn, gọi vô số thức ăn thịnh soạn, mọi người đều cao hứng ăn, vui vẻ ăn uống. Lão đạo, Dạ Phong, Cô Ngạo, Khúc Trúc – bốn người ngồi chung một bàn, ăn ăn uống uống, lớn tiếng tranh luận sôi nổi vô cùng.

Bàn thứ hai gồm có Liên Phượng, Lãnh Như Thủy, Đường Mộng, Thạch Lặc, Diêu Ngọc Anh. Hoa Tinh. Tỷ muội Âm Vũ, song sinh Đồng Tâm, Đồng Ý, Mai Hương, Thượng Quan Yến, và Tô Ngọc ngồi ở bàn thứ ba. Những thiếu nữ ở bàn thứ ba này đều hết sức náo nhiệt, thanh âm lạnh lạnh suốt.

Hoa Tinh ngồi cạnh Âm Vũ, chúc mừng cho biểu hiện rất tốt của nàng trong hoa hội. Âm Nhu và Tô Ngọc ngồi cạnh nhau, Mai Hương ngồi cạnh Thượng Quan Yến, tỷ muội họ Đồng ngồi sát nhau, tám người ngồi vừa vặn quanh bàn. Lúc này Hoa Tinh cười nói:

“Âm Vũ đoạt được thành tích như thế khiến cho chúng ta không khỏi thơm lây, chúng ta hảo hảo ăn mừng một chút, tin rằng buổi chiều nàng sẽ càng có thêm thành tích huy hoàng, tiến vào tam cường. Khi đó, chúng ta sẽ tổ chức náo nhiệt một đêm, các nàng có đồng ý không?” Lời vừa nói ra, chúng nữ đều lớn tiếng hoan hô, vui vẻ lắm.

Đoàn người chia ra ba bàn, ăn uống suốt một canh giờ, nếu không phải vì bận tâm đến cuộc thi thì sợ rằng còn không biết sẽ ăn đến lúc nào nữa! Rời tửu lâu, Hoa Tinh nắm tay Đồng Tâm, Đồng Ý đi cuối cùng, bảo đảm khoảng cách nhất định với chúng nữ. Nhìn Đồng Tâm, Hoa Tinh mở miệng nói:

“Tâm nhi, ta có một việc muốn hỏi hai nàng, hai nàng phải nghiêm túc trả lời cho ta. Các nàng có đúng là đến từ Thiên Trì?” Nói xong nhìn hai người.

Đồng Tâm và muội muội Đồng Ý nghe vậy đều cả kinh, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác, nhưng rất nhanh biến thành kinh ngạc. Các nàng thật sự không nghĩ ra Hoa Tinh lại phát hiện lai lịch của mình nhanh như vậy. Đồng Tâm gật đầu nói:

”Hoa đại ca nói đúng, hai người bọn muội đến từ nơi đó, nếu không phải vì muốn chữa bệnh uội muội thì bọn muội cũng sẽ không rời khỏi gia môn. Nhưng không biết Hoa đại ca làm thế nào biết được?”

Hoa Tinh khẽ đáp:

”Từ khi ta nhìn thấy Đồng Ý, kiểm tra thương thế của muội thì ta đã nhận ra võ công mà hai người luyện tập xuất phát từ Thiên Trì. Khi đó ta đã biết trên người hai muội hẳn phải có bí mật. Hôm trước Tâm nhi đánh một trận lại có người nhận ra lai lịch võ công. Bây giờ đã có nhiều người bắt đầu hoài nghi thân phận của hai người. Bởi vậy hôm nay ta muốn hỏi cho rõ ràng vấn đề này, đến khi gặp được người trong bảo khố thì hành động mới tốt, biết không?”

Đồng Tâm nhìn Hoa Tinh, nói:

”Nghĩ không ra Hoa đại ca đã sớm phát hiện ra thân phận của bọn muội. Đối với sự lo lắng của Hoa đại ca, bọn muội đều hiểu được, những người đó một khi biết được thân phận của bọn muội thì sẽ không ngừng truy vấn về chuyện Tuyết Liên Tử, đó cũng chính là nguyên nhân mà bọn muội phải che giấu thân phận. Nghĩ không ra lại tránh không được, đành phải dùng cảm đối mắt với bọn họ.

Hoa Tinh trầm giọng nói:

“Có ta ở đây thì sẽ không để cho hai nàng phải tổn thương, cả đời này ta sẽ hảo hảo bảo vệ các nàng, yên tâm đi. Tối nay ta sẽ đả thông kinh mạch còn lại cho Ý Nhi, để uội khôi phục lại võ công, như vậy thì nguy hiểm của hai nàng cũng sẽ giảm đi một chút, bởi vì sẽ đến lúc chúng ta phải đối mặt với những kẻ đó, ta không tin bọn họ không sợ chết, dám đến tìm ta gây phiền toái. Được rồi, đừng lo lắng nữa, chúng ta đi nhanh một chút, đuổi theo các người đi trước.” Nói xong kéo hai nàng đi nhanh về phía trước.

Buổi chiều, hiện trường cuộc thi lại náo nhiệt Phi thường, bởi vì lúc này quyết định tam cường nên người xem so với buổi sáng đã tăng lên không ít, ước chừng mười hai, mười ba ngàn người. Nhóm người Hoa Tinh đứng giữ đám đông, lớn tiếng cổ vũ cho Âm Vũ, thanh âm lớn vô cùng.

Diêu Ngọc Anh kề sát Hoa Tinh nói một câu:

”Muội mới có được tin tức, nghe nói có ba thiếu nữ mất tích. Đồng thời, phía tây thành lại có trẻ con mất tích. Tất cả những chuyện này đều phát sinh vào trưa hôm nay. Công tử xem phải làm sao bây giờ, muội đã phái người cẩn thận điều tra, nếu có thêm tin tức thì sẽ hồi báo.

Hoa Tinh cười lạnh một tiếng, nhìn ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn trên đài, thấp giọng nói:

”Lập tức phái người thông tri cho tam phái biết để bọn họ ra mặt. Đối với việc trẻ con mất tích thì tiếp tục toàn lực điều tra, hy vọng có thể tìm ra hấn trước hấn luyện thành Thiên Anh Đại Pháp, diệt trừ ác đồ đó.

Diêu Ngọc Anh nói:

“Chuyện này thuộc hạ sẽ phân phó đệ tử đi làm, công tử định sau khi hoa hội chấm dứt thì rời khỏi nơi này sao?” Diêu Ngọc Anh nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ ưu tư, có phải là vì nàng biết sắp phải ly biệt với Hoa Tinh?

Hoa Tinh nhìn cuộc thi trên đài, ánh mắt dừng lại trên người Trương Tuyết, thấp giọng hỏi:

“Có thể sau khi cuộc thi này chấm dứt thì hai ngày nữa ta sẽ rời đi, nàng phải cẩn thận, an toàn cho bản thân là quan trọng nhất, ta sẽ thu xếp để nàng quay về thư viện ở Nam Kinh, nơi này không hề an toàn. Lần này ta đến đây đã khiến Thông Thiên Môn tổn thất nặng nề, nhưng sau khi ta rời đi thì mọi việc ở đây cũng phải hết sức bí mật, tránh bị Thông Thiên Môn công kích. Hy vọng khi ta trở lại thư viện ở Nam Kinh thì sẽ được gặp lại nàng, nhớ kỹ là phải cẩn thận, đừng để ta lo lắng.” Nói xong đưa mắt nhìn Diêu Ngọc Anh, ánh mắt đầy vẻ quan tâm tha thiết.

Sắc mặt Diêu Ngọc Anh thay đổi, lộ ra vẻ cảm động, chỉ gật đầu không nói gì thêm. Có rất nhiều chuyện không cần phải nói nhiều, với quan hệ của nàng với Hoa Tinh lúc này, thì không cần nói nhiều nàng cũng có thể hiểu được tâm ý của hấn.

Cuộc thi lúc này đang tiến hành để từ mười chậu chọn ra tám chậu, vòng thi này đầu tiên do mười vị giám khảo chuyên nghiệp chọn ra năm chậu trực tiếp lọt vào vòng trong, năm chậu còn lại sẽ do hai mươi chín vị bình ủy công chúng bỏ phiếu, hai chậu có số phiếu bầu ít nhất sẽ bị loại, ba chậu có số phiếu bầu cao sẽ cùng với năm chậu kia lọt vào vòng trong.

Lúc này, hai mươi chín vị bình ủy công chúng bắt đầu bỏ phiếu. Dưới đài vang lên vô số tiếng kêu thét điên cuồng, hy vọng các vị bình ủy sẽ bỏ phiếu bầu cho người mà mình yêu thích.

Trong lúc hiện trường ồn ào vô cùng thì một trung niên nhân lặng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Vân, hạ thấp giọng nói:

”Công tử, sau khi điều tra cẩn thận đã có được thông tin cần biết, hai thiếu nữ che mặt kia là tỷ muội song sinh, tỷ tỷ là Đồng Tâm, muội muội là Đồng Ý, rất có thể là đến từ Thiên Trì thần bí.

Lâm Vân nghe vậy thì biến sắc, nhưng lập tức toát ra một nụ cười âm hiểm, thấp giọng nói:

“Thật là tốt quá, bây giờ người lập tức truyền lệnh cho thư viện, ta muốn ngày mai ở Trung Nguyên ai cũng phải biết truyền nhân của Thiên Trì đã hiện thân ở Trung Nguyên. Ngày một thì toàn bộ thiên hạ đều phải biết chuyện này, hơn nữa còn phải tiết lộ hành tung của các nàng, có hiểu không? Chuyện này phải làm cẩn

thận một chút, không thể để cho người của Phượng Hoàng thư viện biết được, mau đi đi.” Trung niên nhân nghe xong, gật đầu rời khỏi, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Ánh mắt Lâm Vân lộ ra một sự lạnh lẽo, nhìn chúng nữ xung quanh Hoa Tinh, khóe miệng nở một nụ cười âm trầm, cuối cùng ánh mắt quét lên đài nhìn Âm Vũ. Chỉ thấy hắc lộ ra vẻ ghen ghét trên khuôn mặt, sau đó biến thành độc ác, đáng tiếc là không ai nhìn thấy sự thay đổi đó.

Lúc này, bỏ phiếu trên đài đã chấm dứt, trong năm người thì người được nhiều nhất là 9 phiếu, người ít nhất là 3 phiếu. Kết quả nhanh chóng được công bố với mọi người, lại có thêm hai thiếu nữ buồn bã rời khỏi cuộc thi. Dưới đài không ít người hét to động viên cho hai nàng, những người khác cũng hò hét, ủng hộ cho các thiếu nữ còn lại trên đài.

Âm Vũ lẳng lặng đứng trên đài, nàng trực tiếp lọt thẳng vào vòng trong, nhưng nhìn vẻ mặt thất vọng của hai cô gái vừa bị loại, Âm Vũ cũng có một cảm giác trầm trọng trong lòng, tựa hồ cuộc thi này cũng tàn khốc và lạnh lùng.

Tần Nguyệt cũng đang nhìn hai thiếu nữ bị loại, nhìn vẻ mặt buồn bã của họ, Tần Nguyệt khẽ than một tiếng, sau đó vô tình liếc mắt nhìn Âm Vũ, ánh mắt lộ ra thần sắc kỳ lạ, không rõ nó đại biểu cho hàm ý gì.

Âm Vũ bắt gặp ánh mắt Tần Nguyệt, cũng mỉm cười, gật đầu một cái, xem như bắt chuyện với đối phương. Tần Nguyệt thấy thái độ đối phương như vậy thì cũng sốt một chút, sau đó cũng đồng dạng mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Âm Vũ cười nói:

”Nghe nói cô là Thiên Phượng Tiên Tử xếp hạng thứ hai trên Bách Hoa phổ, nhưng không nghĩ ra cô cũng tham gia cuộc thi này.

Tần Nguyệt biến sắc, nhẹ giọng nói:

”Người cũng đẹp như vậy, chẳng phải cũng tham gia cuộc thi này hay sao?

Âm Vũ cười nói:

”Ta ư? Kỳ thật ta không muốn, nhưng công tử nhà ta lại muốn ta đến cho nên ta đành mặt dày tham gia mà thôi. Cô thì sao, tại sao lại tham gia, có thể nói hay không?” Âm Vũ nhìn Tần Nguyệt, vẻ mặt mỉm cười hết sức thân mật.

Tần Nguyệt cau mày hỏi:

”Người nói Hoa Tinh là công tử của ngươi, vậy ngươi là thế nào với hắn, là nha hoàn của hắn ư? Chuyện này ta không tin, ngươi xinh đẹp như vậy, há có thể là nha hoàn của hắn! Về phần tại sao ta tham gia cuộc thi chẳng qua là để thay cho người khác, miễn cưỡng thay thế người dự thi mà thôi.

Âm Vũ cười nói:

”Công tử nhà ta đúng là Hoa Tinh, ta đúng là nha hoàn của công tử. Cô không tin thì không có cách nào cả, tương lai có lẽ ta sẽ được thay đổi thân phận, nhưng ít ra thì lúc này ta vẫn là nha hoàn của công tử.

Tần Nguyệt lộ ra vẻ khó hiểu trên mặt, nhẹ giọng nói:

”Bằng vào dung mạo của ngươi thì đã đủ đứng vào Thiên Tiên phổ, ngươi lại cam tâm làm nha hoàn cho hắn thật sao? Thật sự không thể nghĩ ra được.

Âm Vũ nhìn thoáng qua Hoa Tinh đứng dưới đài, mỉm cười nói:

”Nếu tương lai cô có cơ hội tiếp xúc với công tử nhà ta thì cô sẽ hiểu tại sao ta lại tình nguyện làm nha hoàn cho người. Hy vọng tương lai cô sẽ hiểu được.” Nói xong ánh mắt Âm Vũ lộ ra ánh sáng kỳ lạ, tựa hồ ám chỉ một việc gì đó.

Tần Nguyệt nghe vậy, nhìn Hoa Tinh đang đứng dưới đài, ánh mắt lộ ra một tia thâm tư, tựa hồ đối với Hoa Tinh đã sinh ra hứng thú, ngấm nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, khẽ nói:

”Có lẽ sẽ có ngày đó, bất quá ai cũng nói Hoa Tinh võ công cao cường, tâm cao khí ngạo, coi thường người khác, không biết lời đồn đãi đó có thật hay không?

Ám Vũ cười đáp:

”Đồn đãi có thật hay không thì cô cứ thử kiểm chứng sẽ biết. Nếu một người hiểu rõ công tử nhà ta thì sẽ không nói như vậy. Nếu cô tiếp xúc với công tử nhà ta thì sẽ hiểu. Cuộc thi này đã sắp kết thúc, không biết cô có nguyện ý đến nơi ta ở đàm đạo một phen không?”

Tần Nguyệt trầm tư một hồi, sau đó mới nói:

”Được rồi, hy vọng các nàng sẽ không xem ta như địch nhân là được.”

Ám Vũ khẽ nói:

”Yên tâm đi, điều đó sẽ không xảy ra. Nếu cô đến thì mọi người nhất định sẽ cao hứng, công tử cũng sẽ hoan nghênh cô. Bất kể kết quả cuộc thi thế nào thì ta cũng sẽ chờ cô. Vậy đi, cuộc thi đã tiếp tục, tạm thời không nói chuyện nữa.”

Vào vòng thi này chỉ còn lại tám người, tiếp theo sẽ chọn ra năm người. Các thiếu nữ dự thi đều đứng bên cạnh chậu hoa mẫu đơn. Dưới đài lúc này không ít người đã hô vang gọi tên Ám Vũ và Tần Nguyệt. Mười vị giám khảo trên đài cũng đã đi đến đánh giá dung mạo tám thiếu nữ và chậu mẫu đơn tham gia dự thi, âm thầm chấm điểm. Sau khi quan sát thật kỹ lưỡng thì mười vị giám khảo mới quay về chỗ ngồi, ghi ra giấy.

Vòng đấu này sẽ chọn bốn người trực tiếp lọt vào vòng trong, bốn người còn lại sẽ thông qua phiếu bầu để chọn ra một người nữa tiến vào vòng trong. Kết quả bốn người được trực tiếp thông qua là Ám Vũ, Tần Nguyệt, Lam Nhược Vân, Lục Hương. Bốn người còn lại phải chờ hai mươi chín vị giám khảo công chúng bỏ phiếu mới quyết định được ai sẽ vào vòng trong.

Hoa Tinh nhìn bốn thiếu nữ đã được trực tiếp lọt vào vòng trong, ánh mắt lộ ra vẻ thần bí, nhìn qua một lượt chúng nữ, Hoa Tinh cười nói:

”Ám Vũ tiến vào tam cường không phải là vấn đề, chỉ không biết có thể đứng đầu hay không mà thôi. Bất quá cũng chỉ lát nữa sẽ có kết quả. Xem ra đêm nay mọi người sẽ được vui chơi thỏa thích.”

Ám Nhu mở miệng cười nói:

”Như vậy thì tốt lắm, muội nghe Tô Ngọc nói cảnh đêm của Lạc Dương rất đẹp. Đêm nay phải đi thưởng lãm một lần mới được.” Nghe lời này, mọi người đều mỉm cười không nói, chỉ có Thượng Quan Yến và Mai Hương là hoan hô, có vẻ rất thích thú.

Hoa Tinh cười nói:

”Hay lắm, đêm nay sẽ để mọi người dạo chơi, nhưng không thể quá muộn. Mấy ngày nay trong thành Lạc Dương không an toàn, cho nên mọi người phải nghe lời ta, ngày mai chúng ta sẽ dành cả ngày để đi chơi, xem như đền bù ọi người phải chịu ủy khuất và khổ muộn mấy ngày nay. Bây giờ thì hãy xem cuộc thi đi.”

Lão đạo nhìn Hoa Tinh, sau đó khẽ nói với Dạ Phong:

”Tên tiểu tử kia hoa tâm thật là lớn, ngoại trừ nữ nhân thì không còn nghĩ đến bằng hữu chút nào. Bọn ta ở đây đã lâu nhưng chưa từng thấy hắn hỏi han đến. doc truyện tại . Thật là trọng sắc hơn bạn mà, nghĩ mà tức thật.” Dạ Phong mỉm cười, không nói lời nào.

Cô Ngạo cũng lên tiếng:

”Công tử bây giờ không có thời gian chiếu cố chu toàn ọi người, nhưng nếu lão có chuyện gì thì có thể nói với ta, ta có thể thay công tử chiêu đãi lão.”

Lão đạo nhìn Cô Ngạo, lắc đầu nói:

”Người đấy, thực là bị thuốc ngấm lâu, không thể cứu chữa nữa. Ta xem cả người người đã bị Hoa Tinh mua chuộc cả rồi nên mới cam tâm tình nguyện giúp đỡ hắn. Lão đạo ta thực sự là phục Hoa Tinh, hắn chẳng những mua chuộc nữ nhân giỏi mà ngay cả nam nhân cũng bị hắn mua chuộc, thật sự là khiến ta không thể nói được gì nữa.”

Dạ Phong mỉm cười:

“Lão đạo, lão đừng kêu ca nữa, Hoa Tinh là người thế nào không lẽ lão còn không biết hay sao? Lão bắt quá chỉ là rảnh quá nên thấy chán, muốn tìm người đấu võ mồm với lão thôi. Nếu lão rảnh quá thì bên kia có một thiếu nữ che mặt thần bí, lão đạo ngươi nếu có bản lĩnh thì thử thăm dò xem nàng thế nào đi?” Dạ Phong mỉm cười nhìn lão đạo, hẳn thực sự không có can đảm để thăm dò thiếu nữ kia.

Lão đạo nghe vậy quay sang nhìn nữ tử bạch y che mặt, thần sắc thay đổi, cười khùng khục:

“Lão đạo ta không có gốc để các ngươi đùa bỡn đâu. Thiếu nữ này không phải là thứ dễ trêu vào, muốn đi thì ngươi cứ đi, nói không chừng nàng thấy ngươi anh tuấn sẽ tâm sự với ngươi đấy. Khùng khục, Cô Ngạo nói có đúng không?” Cô Ngạo nghe vậy cũng chỉ cười, không đáp lại.

Dạ Phong cười mắng:

”Đi chết đi, lão đạo cũng dám nói ta như vậy ư? Lão xem ta có anh tuấn không? Mắt lão đúng là như mù, ta anh tuấn ở chỗ nào. Lão có bản lĩnh thì đi mà thăm dò người ta.

Lão đạo cười khanh khách, nói:

“Người thật là... hắc hắc, cho ta là đứa ngốc à. Ta không bị mắc lừa đâu, ta xem phải thăm dò tên tiểu tử kia một chút thì hay hơn.” Nói xong quay sang quan sát Lâm Vân trong đám đông, ánh mắt lộ ra vẻ bất thiện.

Cô Ngạo cũng nhìn Lâm Vân, khẽ nói:

”Hắn là Lâm Vân, nghe nói chính là một nhân vật đặc biệt của Võ Lâm thư viện. Theo tin tức của công tử thu được thì bối phận của Lâm Vân thuộc hàng đệ tử của Ngân Hồ Liễu Diệp Nhi, là thân truyền đệ tử của trưởng phu Liễu Diệp Nhi, tuy nhiên đến lúc này chúng ta vẫn chưa tra ra trưởng phu của Liễu Diệp Nhi là ai. Trước mắt thì trong thành Lạc Dương này thế lực duy nhất có thể đối nghịch với chúng ta chính là Võ Lâm thư viện, nhưng bọn chúng dường như cũng rất cẩn thận, không để cho bọn ta nắm bắt được manh mối.

Lão đạo cười nói:

”Vừa rồi trong lúc vô ý ta đã phát hiện ra Lâm Vân nhìn Hoa Tinh, ánh mắt âm trầm đầy bất thiện. Hơn nữa ta còn nhìn thấy một kẻ mờ ám như từ dưới đất chui lên trao đổi với Lâm Vân một hồi, sau đó len lén rời đi. Ta nghĩ Lâm Vân muốn gây bất lợi với Hoa Tinh. Ta phải canh chừng tên này, tìm ra mục đích của hắn mới được.

Cô Ngạo trầm giọng nói:

”Việc này ta sẽ sai người đi điều tra mục đích và lai lịch của hắn, lão cứ yên tâm đi. Lúc này cuộc thi đã đến thời khắc quan trọng nhất, chúng ta cứ xem đi đã.

Trên đài lúc này đang tiến hành vòng thi để chọn từ năm chấu còn ba chấu, mười hai vị giám khảo chuyên nghiệp cùng hai mươi chín vị giám khảo công chúng đều tiến hành hai đợt bỏ phiếu. Đợt đầu tiên bỏ phiếu về chủng loại, màu sắc của hoa mẫu đơn. Đợt thứ hai nhắm vào dung nhan của năm vị chủ nhân. Sau đó tổng hợp kết quả hai đợt sẽ chọn ra tam cường.

Giờ phút này là lúc cao trào nhất của mẫu đơn hoa hội, tiếng kêu réo dưới đài vang lên không dứt. Âm Nhu lôi kéo Tô Ngọc hò hét âm ỉ, Thượng Quan Yển và Mai Hương đứng một bên cũng lớn tiếng cổ vũ cho Âm Vũ. Kể cả những nữ nhân khác lúc này cũng mở miệng hô to, cổ vũ cho Âm Vũ, hy vọng nàng đạt được thành tích tốt nhất. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Hoa Tinh và mấy người lão đạo thì tương đối trầm tĩnh, chỉ mỉm cười xem cuộc thi, thỉnh thoảng cũng để ý bốn phía xem có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn hay không.

Đợt bỏ phiếu đầu tiên đã kết thúc, dưới đài lúc này tên của Âm Vũ và Tần Nguyệt là được hô nhiều nhất. Hội trường thập phần náo nhiệt.

Chủ sự rất nhanh chóng tuyên bố kết quả, toàn trường có bốn mươi một phiếu, thì xếp hạng thứ nhất chính là Tam Tinh Củng Nguyệt, dành được 13 phiếu, thứ hai là Tử Ngọc Đan Hoa, được 10 phiếu, thứ ba là

Bạch Ngọc Mẫu Đơn, được tám phiếu, thứ tư là Hắc Ngọc Mẫu Đơn – sáu phiếu, cuối cùng là Đại Hồng Phú Quý được ba phiếu.

Đến lúc này, Tần Nguyệt đại biểu cho Tam Tinh Cung Nguyệt được xếp thứ nhất, Lam Nhược Vân đại biểu cho Tử Ngọc Đan Hoa xếp thứ hai, Âm Vũ đại biểu cho Bạch Ngọc Mẫu Đơn xếp thứ ba.

Đợt bỏ phiếu đầu tiên đã chấm dứt, đợt thứ hai lại tiếp tục bắt đầu. Chỉ thấy bốn mươi một vị giám khảo bỏ phiếu lần thứ hai, bầu cho người mà mình đã chọn lựa. Dưới đài lúc này đã trở nên điên cuồng, hò hét đến rung trời, hy vọng người của mình sẽ đạt được thứ hạng đầu tiên.

Cuộc thi này thật kịch liệt và tàn khốc, nhưng cho dù thế nào đi nữa thì nó cũng đã gần kết thúc. Lúc này bỏ phiếu đã xong, mọi người nhìn vào năm thùng gỗ bên cạnh năm thiếu nữ, nhìn kỹ công chứng viên đang kiểm phiếu.

Kết quả lần này chấm điểm sắc đẹp được công bố như sau: đứng đầu là Âm Vũ, được 16 phiếu. Thứ hai là Tần Nguyệt, được 12 phiếu, thứ ba là Lam Nhược Vân được 8 phiếu, thứ tư là Lục Hương, được 4 phiếu. Người cuối cùng chỉ được 1 phiếu mà thôi. Số phiếu so với đợt bỏ phiếu đầu tiên thì khoảng cách giữa các thứ hạng tương đối cách biệt. Dưới đài lúc này vô số người xem đều lớn tiếng hoan hô, tựa hồ vì Âm Vũ đứng đầu mà cao hứng, trong đó có thể nghe rõ được thanh âm của Âm Nhu và Tô Ngọc.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn Âm Vũ, ánh mắt hai người bắt gặp nhau, đều lộ ra một tia vui sướng, tựa hồ bị kết quả lúc này làm cho cao hứng. Âm Nhu và Tô Ngọc nhảy tưng tưng, hò hét cùng mọi người, bộ dáng cao hứng vô cùng. Ngay cả Cô Ngạo, lão đạo, Dạ Phong cũng cảm thấy hưng phấn.

Kết quả cuối cùng của cuộc thi sẽ do chủ sự tuyên bố. Chỉ thấy một trung niên mập mập tiến lên đài nói:

”Trước tiên, cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho đến tận phút cuối. Hoa hội của Lạc Dương rốt cuộc đã hoàn thành thuận lợi, mặc dù hôm qua có một chút việc ngoài ý muốn xảy ra nhưng cuộc thi vẫn hoàn tất tốt đẹp. Bây giờ ta xin tuyên bố kết quả của cuộc thi. Tam Tinh Cung Nguyệt đoạt giải nhất, người đại diện là Tần Nguyệt cô nương đạt được thứ hai khi tuyển mỹ, tổng hợp lại đã dành danh hiệu quán quân hoa hội, được thưởng một vạn lượng bạc.

Bạch Ngọc Mẫu Đơn đoạt được giải ba, người đại biểu Âm Vũ cô nương đứng đầu tuyển mỹ, tổng hợp lại đoạt được giải nhì của hoa hội, được nhận tám ngàn lượng. Tử Ngọc Đan Thanh đoạt giải ba mẫu đơn, người đại biểu Lam Nhược Vân xếp thứ ba tuyển mỹ, chung cuộc đoạt được giải ba của hoa hội, được thưởng năm ngàn lượng. Xin chúc mừng ba người dự thi này, chờ lát nữa thì đồng thời nhận ngân lượng. Các thí sinh lọt vào thập cường cũng xin đến để nhận một ngàn lượng do được lọt vào hàng thập cường. Đến đây, mẫu đơn hoa hội đã kết thúc viên mãn. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.” Nói xong chuyển thân rời khỏi đài cao.

Náo nhiệt rồi cũng chấm dứt, không ít người cảm thán, cũng có rất nhiều người si ngốc nhìn Âm Vũ, nhìn vị tiên tử trong tim họ, nhưng bọn họ mãi mãi không thể có nàng. Bởi vì nàng đã thuộc về Hoa Tinh.

Sau khi cuộc thi chấm dứt, đám người Hoa Tinh đều chờ Âm Vũ, chúc mừng nàng bằng một bữa tiệc thịnh soạn. Nhìn Âm Vũ nắm tay Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân tiến đến, mọi người đều sững sốt, duy chỉ có ánh mắt Hoa Tinh là lộ ra một nụ cười. Âm Vũ nhìn Hoa Tinh, sau đó đưa mắt về phía Lam Nhược Vân và Tần Nguyệt, tựa hồ muốn ám chỉ điều gì với Hoa Tinh.

Âm Nhu và Tô Ngọc cũng nhảy nhanh, ôm chầm lấy Âm Vũ, trong miệng hô to tỷ tỷ, khuôn mặt tươi cười hưng phấn. Âm Vũ mỗi tay một người ôm lấy các nàng, khẽ cười nói:

”Ta mang đến cho hai người hai vị tỷ tỷ xinh đẹp, bọn ta đã kết giao cùng nhau, các người sau này phải nhớ kỹ vui vẻ với hai nàng, biết không?”

Âm Nhu và Tô Ngọc nhìn Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân, không khỏi mỉm cười, thân thiết gọi hai tiếng tỷ tỷ. Lúc này đám người Hoa Tinh cũng đã tiến lên, Hoa Tinh mỉm cười tràn ngập mị lực, dịu dàng nói:

”Hoan nghênh hai vị mỹ nữ quang lâm, ta hết sức vinh hạnh. Các nàng đã thi cả ngày, cũng đã mệt mỏi, chúng ta mau đi về nghỉ ngơi một lúc, sau đó đi ăn, chúc mừng các nàng.

Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân đều nhìn Hoa Tinh, ánh mắt hai nàng đều lộ ra thần sắc kỳ dị, không biết là đại biểu cho ý nghĩa gì. Tần Nguyệt mỉm cười như mẫu đơn nở rộ, mị lực từ mắt tỏa ra, hấp dẫn rất nhiều nam nhân, đoạn cười nói:

”Hoa công tử đã quá khen, xinh đẹp nhất là Âm Vũ, bọn tôi chỉ tô điểm thêm cho nàng mà thôi. Nhược Vân, người nói có đúng hay không?

Lam Nhược Vân nhẹ giọng nói:

”Nguyệt tỷ nói đúng, chúng tôi so với Âm Vũ thì vẫn còn kém một chút, Âm Vũ mới chính thức là mỹ nữ, Hoa công tử thật là có điểm phúc đấy!

Hoa Tinh nghe vậy, cười nói:

”Hai vị cô nương đừng khiêm tốn nữa, chúng ta vừa đi vừa nói đi, tối nay sẽ đồng thời chúc mừng ba vị mỹ nữ. Hiếm khi tam cường của mẫu đơn hoa hội tề tụ, đây thực sự là chuyện hiếm có. Đi thôi.” Nói xong, Hoa Tinh nắm tay Tô Ngọc và Đồng Ý, cùng nhau đi về phía Mẫu Đơn các.

Hoa hội náo nhiệt đã trở nên thanh tĩnh. Ngay khi Hoa Sơn Trương Tuyết rời khỏi đài thì gặp Hoa Tinh. Hoa Tinh liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt hàm chứa một nụ cười, như muốn biểu đạt điều gì đó. Sắc mặt Trương Tuyết thoáng thay đổi, chỉ gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Ngay khi mọi người đang lục tục rời khỏi hiện trường thì chủ sự mập mạp xuất hiện trên đài cao, nhìn đám người Hoa Tinh rời đi, ánh mắt lộ ra vẻ thần bí, mỉm cười đắc ý, chỉ không biết là đắc ý chuyện gì? Không ai có thể biết được.

132. Chương 132: Tụ Hoa Phúc Diệt

Trở về Mẫu Đơn các, Hoa Tinh phân phó Âm Vũ bồi tiếp Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân, hẳn thì cùng Khúc Trúc và Thượng Quan Yến đi về phòng của hắn.

Nhìn Thượng Quan Yến và Khúc Trúc, Hoa Tinh hỏi:

”Bây giờ mẫu đơn hoa hội ở Lạc Dương đã kết thúc, hai người có tính toán gì không, tiếp tục cùng ta đi đến Bách Hoa Môn hay là quay trở về? Ta đã nghe Khúc Trúc nói qua, hai người định sau khi hoa hội chấm dứt thì sẽ quay về nhà đúng không?

Khúc Trúc nhìn thoáng qua người yêu mình, nói:

”Đúng vậy, ta đã quyết định trở về. Lần này xuất môn rời khỏi cửa không nghĩ ra lại gặp nhiều cao thủ như thế, nếu vẫn tiếp tục hành tẩu thì sợ rằng sẽ không có ngày trở về. Ta không muốn giẫm theo vết xe đổ của Vạn Trọng Sơn, cho nên ta quyết định ngày mai, chậm nhất là ngày mốt sẽ rời khỏi nơi này quay về nhà.

Hoa Tinh gật đầu nhìn Thượng Quan Yến hỏi:

”Tiểu muội, người nhận ta làm ca ca, bây giờ rời đi có muốn ta hỗ trợ gì cho cô hay không, có thì muội cứ nói ra, ta sẽ giúp muội hoàn thành.

Thượng Quan Yến nhìn Hoa Tinh, đáy mắt mơ hồ lộ ra vẻ thẹn thùng, tựa hồ nhớ lại những chuyện đã xảy ra cùng với Hoa Tinh. Ngẫm lại thì rời khỏi Mai Hương cũng có chút tiếc nuối, rời khỏi Âm Vũ cũng vậy. Cuối cùng, rời khỏi Hoa Tinh cũng có chút không nỡ. Thượng Quan Yến lúc này cảm thấy buồn bã, nói:

”Muội hy vọng đại ca sẽ không quên muội, tương lai ta sẽ có lúc trở lại gặp đại ca, đại ca nhớ phải đối đãi cho tốt với Mai Hương, nàng ta chính là bằng hữu tốt nhất của muội. Nếu tương lai đại ca có thời gian thì cũng nên đến thăm muội và Khúc Trúc, bọn muội sẽ rất nhớ đại ca.

Hoa Tinh thở dài một tiếng:

”Đại ca sẽ không quên hai người, nhớ kỹ là nếu có chuyện gì thì hãy tìm ta. Nếu có người dám khi dễ các người thì cứ nói muội là em của Hoa Tinh, kẻ nào dám động đến muội thì ta sẽ không tha thứ cho hắn. Bất kể bọn hắn là ai, đại ca cũng sẽ đáp ứng bảo vệ cho người. Chuyện gì cũng phải nghe lời Khúc Trúc nói, phải cẩn thận một chút. Nếu như chưa cần thiết thì không nên nhắc đến tên ta, bởi vì ta đến Trung Nguyên cũng đã đắc tội không ít người, ta không muốn hai người vì ta mà bị kẻ khác công kích, hiểu chưa?”

Thượng Quan Yến buồn bã nói:

“Muội sẽ làm như vậy, muội sẽ nghe lời Khúc Trúc nói. Lần này trở về bọn muội sẽ thành thân, đại ca nếu rảnh thì nhớ đến uống chén rượu mừng, nếu không thì thôi.” Nói xong nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra một tia u oán.

Hoa Tinh nhìn ánh mắt u oán của Thượng Quan Yến, trong lòng cũng cảm thấy mất mát, nhìn Khúc Trúc nói:

”Khúc Trúc, hảo hảo bảo trọng nhé, ta chúc phúc cho các người. Rượu mừng của các người ta sợ không thể đến được, nhưng ta sẽ luôn cầu nguyện, chúc phúc cho hai người. Người phải đối đãi thật tốt với Thượng Quan Yến, nếu không ta làm đại ca cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đâu. Người cũng phải nhớ kỹ là nếu có chuyện không giải quyết được thì nhớ tìm đến ta, ta có thể giải quyết hết thảy mọi chuyện.

Khúc Trúc trịnh trọng nói:

”Hoa Tinh, người yên tâm, ta sẽ hảo hảo thương yêu Yến nhi, ta xin thề sẽ yêu nàng suốt đời.

Hoa Tinh gật đầu, khẽ thở dài:

”Ta tin người, chúng ta đi ra ngoài đi.” Nói xong đứng dậy rời đi, giờ phút này Hoa Tinh đang muốn trốn tránh điều gì đó, có lẽ là hắn trốn tránh chính bản thân mình.

Đi đến tiểu viện thì thấy Âm Nhu, Tô Ngọc, Âm Vũ đang nói chuyện với Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân. Những người khác thì ngồi một bên, thỉnh thoảng thêm vào mấy câu, xem ra chúng nữ ở cùng nhau cũng không tệ lắm, không có ý ghen ghét với Tần Nguyệt. Nhìn sắc trời lúc này thì vẫn còn cách giờ ăn cơm một canh giờ, Hoa Tinh gọi Đồng Tâm, Đồng Ý đến phòng mình, bắt đầu đả thông kinh mạch toàn thân cho Đồng Ý.

Sau khi đả thông hai mươi hai kinh mạch còn lại của Đồng Ý thì Hoa Tinh đã mệt mỏi, nằm trên giường không muốn cử động nữa. Đồng Tâm, Đồng Ý thì cao hứng vô cùng, cả hai đều không che mặt, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, xán lạn vô cùng. Đồng Tâm dùng ánh mắt ra hiệu cho Đồng Ý, hai tỷ muội đi đến bên cạnh Hoa Tinh, giúp hắn đắp lưng, nũng nịu nói:

”Cám ơn Hoa đại ca, nếu không có huynh hỗ trợ thì bệnh của muội muội không biết khi nào mới có thể bình phục, muội và Đồng Ý thật sự không biết nói thế nào nữa.

Hoa Tinh nhìn hai tỷ muội, cười nói:

”Không cần nói gì, hai người gả hết cho Hoa đại ca thì đã tốt lắm rồi. Ta rất muốn cưới các người, cho dù ta biết các nàng không muốn lấy chồng thì cũng sẽ không buông tay với hai tinh linh xinh đẹp như hai nàng. doc truyện tại . Ta nhất định muốn cưới hai nàng.” Nói xong mỉm cười nhìn Đồng Tâm, Đồng Ý.

Hai tỷ muội nghe vậy sắc mặt đồng thời đỏ lên, cúi đầu, Đồng Tâm then thùng nói:

”Hoa đại ca đã có lòng thương yêu, nếu huynh không sợ hai người muội đem đến phiền toái cho huynh thì muội và muội muội sẽ đi theo huynh cả đời.” Nói xong thì bẽn lèn then thùng, ánh mắt di chuyển đi nơi khác, không dám nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt vui vẻ, thân thể cảm thấy hưng phấn, ôm lấy hai nàng vào ngực, nằm lên giường ngắm nhìn hai tỷ muội như hoa như ngọc giống hệt nhau, nghĩ bụng không biết sau này hoan ái cùng lúc với hai tỷ muội này thì tình cảnh sẽ thế nào đây! Lại dụi dụi mắt:

”Ý nhi, nàng đã khôi phục lại được công lực, còn có gì bất thường nữa không?”

Đồng Ý then thùng nhìn thoáng qua Hoa Tinh, thân thể ép sát người hắn, thở khí như lan nói:

”Thân thể muội đã hồi phục lại như cũ, công lực so với trước kia còn tăng thêm không ít, hết thấy đều là nhờ công lao của Hoa đại ca, muội không biết phải cảm kích Hoa đại ca như thế nào nữa.

Hoa Tinh cười nói:

”Như vậy thì tốt lắm, chỉ cần thân mật với Hoa đại ca một chút là được.” Nói xong mỉm cười nhìn nàng. Đồng Ý đỏ ửng mặt, lý nhí nói:

”Mắc cỡ lắm, người ta còn nhỏ, Hoa đại ca chờ người ta lớn thêm một chút nữa có được không?”

Hoa Tinh nhìn khuôn mặt đẹp như ngọc của Đồng Ý, cảm thấy nàng quyến rũ vô cùng, quay sang nhìn Đồng Tâm cũng thấy như vậy, chỉ biết cảm thán là ông tạo thật là khéo léo, có thể tạo ra hai mỹ nữ xinh đẹp giống nhau như đúc, thân thể khê chuyển, áp chặt thân thể hai nàng vào người mình, cảm thụ thân thể mềm mại của các nàng, đoạn cười nói:

”Tâm nhi và Ý nhi của ta đều đã không còn nhỏ nữa, thân thể mềm mại, hấp dẫn vô cùng, ta cần phải cẩn thận nhắm nháp một chút mới được.” Nói xong cúi đầu hôn lên đôi môi của Đồng Tâm, chậm rãi thưởng thức.

Đồng Tâm sắc mặt nóng bừng, vừa thẹn vừa mừng. Vài ngày ở chung cùng Hoa Tinh, trong lòng tiểu cô nương đã tràn ngập hình ảnh của Hoa Tinh. Lúc này được người mình ái mộ hôn môi, làm sao có thể không vui mừng? Cảm nhận sự ngọt ngào truyền đến từ Hoa Tinh, Đồng Tâm hoàn toàn không còn một chút năng lực phòng ngự nào nữa, dễ dàng để cho hấn bạt trại công thành.

Rời khỏi đôi môi của nàng, Hoa Tinh cười nói:

”Thật là thơm tho, ngọt ngào quá, cũng may là sau này sẽ vĩnh viễn thuộc về ta, ta sẽ hảo hảo quý trọng. Bây giờ để nhắm nháp thử Ý nhi xem sao.” Nói xong quay sang nhìn Đồng Ý đã nhắm mắt lại, chậm rãi hôn nàng, từng bước hưởng thụ sự ngọt ngào mềm mại của cái lưỡi Đồng Ý.

Đồng Ý cũng giống như tỷ tỷ mình, căn bản không có nửa điểm chống cự lại Hoa Tinh, dễ dàng thất thủ. Nàng còn nhiệt tình đáp lại động tác của Hoa Tinh, đến khi Hoa Tinh vuốt ve đến cặp tiểu bạch thỏ trắng muốt vun tròn của nàng thì Đồng Ý mới giật mình tỉnh lại, bèn lên gỡ bàn tay của Hoa Tinh ra.

Ánh mắt Hoa Tinh tươi rói, nhìn hai tỷ muội như hoa trong lòng, hai tay sờ soạng ngực hai nàng, cảm thụ được sự hưng phấn của hai thiếu nữ mới lớn, nén không được mà lộ ra vẻ say mê, thật là sướng khoái. Cảm giác nhũ phong hai nàng co dãn vô cùng, mặc dù chưa được đẩy dãn lắm nhưng sự co dãn lại hết sức mê người.

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của hai nàng. Hoa Tinh mỉm cười, thu tay lại ôm lấy vòng eo nhỏ của hai nàng, nói:

”Thật là đẹp, thoải mái lắm, ta rất thích. bây giờ các nàng hãy đeo lại khăn che mặt đi. Tiểu Tuyết sẽ đến gọi chúng ta ra ngoài ăn cơm.” Hai tỷ muội vừa nghe, vội vàng đeo sa che mặt, sợ bị người khác nhìn thấy bộ dáng lúc này của mình.

Hoa Tinh chờ hai nàng sửa sang lại quần áo, sau đó dắt tay hai nàng đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đã thấy Trần Lan đang đi đến, Hoa Tinh cười nói:

”Mọi người cũng đều đói bụng rồi, ăn cơm thôi.

Buổi tối, Hoa Tinh vì muốn chúc mừng Âm Vũ và chiêu đãi Tần Nguyệt, Lam Nhược Vân nên đặc ý bao trọn một tầng của lầu lớn nhất Lạc Dương, mọi người cùng nhau ăn uống vui vẻ. Hoa Tinh, Âm Vũ, Mai Hương, Âm Nhu, Tô Ngọc năm người cùng bồi tiếp với Tần Nguyệt, Lam Nhược Vân ở một bàn, mọi người đều ăn uống cật lực, sướng khoái lắm thay.

Hoa Tinh nhìn Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân, khê nói:

”Hiếm khi có duyên ở cùng một chỗ như hôm nay, ta hết sức cao hứng, mặc dù quen biết qua hội hoa nhưng ta tin rằng đó cũng là duyên phận gặp gỡ của mọi người, hy vọng mọi người quý trọng mối duyên này. Bây giờ ta có một việc, không biết hai vị cô nương xinh đẹp có nguyện ý trả lời hay không?” Hoa Tinh mỉm cười nhìn hai nàng, ánh mắt tràn đầy mỉa mai, tỏa ra thần thái mê người, lực hấp dẫn cường đại vô cùng.

Tần Nguyệt không dám nhìn hấn, chỉ khẽ nói:

”Nếu mọi người đã ngồi cùng nhau, Hoa công tử có gì thì cứ nói thẳng, nếu có thể trả lời thì ta sẽ trả lời.

Lam Nhược Vân cũng lên tiếng:

“Tần Nguyệt cô nương đã trả lời được thì ta cũng đồng dạng như vậy. Hoa công tử có gì muốn hỏi thì xin cứ hỏi, sau đó ta cũng có một chuyện muốn hỏi Hoa công tử.” Dứt lời, mỉm cười, bộ dáng xinh đẹp vô cùng.

Hoa Tinh cười nói:

“Thì ra là còn phải trả giá nữa à? Để ta nghĩ xem hỏi về vấn đề gì mà không bị thiệt mới được.” Nói xong cố ý nhìn hai nàng cười, khiến cho hai nàng đều đỏ mặt. Hoa Tinh suy nghĩ một chút, đoạn mở miệng nói:

“Ta muốn hỏi Nhược Vân cô nương một chuyện, có đúng cô nương là người trong võ lâm hay không? Một thân vũ kỹ của cô rất lợi hại, không biết là xuất thân từ cao nhân nào?” Lời này vừa nói ra khiến cho Lam Nhược Vân biến sắc, Tần Nguyệt lại kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ ra Lam Nhược Vân cũng biết võ công.

Lam Nhược Vân trầm tư một lát, đoạn mở miệng nói:

“Hoa công tử thật sự là tuệ nhãn lợi hại, liếc mắt một cái đã nhìn thấu được Nhược Vân, thật khiến cho Nhược Vân giật mình. Thật ra một thân sở học của Nhược Vân xuất phát từ phái Tuyết Sơn, mặc dù chỉ là một tiểu phái nhưng Tuyết Nguyên công của Tuyết Sơn phái một khi được luyện thành thì có thể khiến cho người bình thường không nhìn ra được. Bởi vậy trong mắt người khác thì Nhược Vân vẫn chỉ là một nữ tử không biết võ công, không nghĩ ra chuyện này lại bị công tử phát hiện, thật sự đã khiến cho Nhược Vân chấn động.” Dứt lời thì vừa lúc nhận được ánh mắt đầy hấp dẫn của Hoa Tinh, trong lòng run lên, dời ánh mắt đi nơi khác.

Hoa Tinh cười nói:

“Không nghĩ ra cô nương lại xuất phát từ Tuyết Sơn nhất phái, thực sự là hiếm có. Phái Tuyết Sơn mặc dù không còn hưng vượng nhưng Tuyết Nguyên công và Tuyết Hoa kiếm pháp thì vẫn rất nổi danh, chỉ tiếc là đã nhiều năm qua không có nhiều người luyện được. Cô nương luyện được tuyệt kỹ này xem cũng thật là hiếm có.” Nói xong ánh mắt mỉm cười nhìn nàng, sau đó di dời sang người Tần Nguyệt.

Nhìn Tần Nguyệt, Hoa Tinh hỏi:

”Tần Nguyệt cô nương, có có một câu hỏi, cô nương vì sao lại tham gia mẫu đơn hoa hội? Điều này làm cho ta có chút tò mò, cảm thấy hơi khó hiểu. Với địa vị của cô nương trong chốn võ lâm, hơn nữa dung nhan lại xinh đẹp như vậy mà lại tham gia cuộc thi này, dường như là không phù hợp cho lắm.

Tần Nguyệt tách khỏi ánh mắt mê hoặc của Hoa Tinh, nàng không muốn mình rơi vào ánh mắt mê người đó. Nhìn Âm Vũ, Tần Nguyệt cười nói:

”Kỳ thật ta đến tham gia cuộc thi này cũng có nét tương tự như Âm Vũ, ta thay thế cho người khác tham gia vì ta đã thua một giao kèo, cho nên phải đáp ứng làm một việc cho người khác, vì vậy mới phải đến đây tham gia cuộc thi. Chuyện cũng không có gì là quá kỳ quái cả. Bây giờ cuộc thi đã kết thúc, ta cũng không còn ràng buộc gì nữa.

Hoa Tinh nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ ca ngợi, đang muốn mở miệng nói chuyện thì ngay lúc này có một đệ tử thư viện bước vào, đi đến bên Diêu Ngọc Anh, khẽ sát tai nói nhỏ với nàng, sau đó xoay người rời khỏi. Đến lúc này, ánh mắt mọi người đều chuyển sang tập trung trên người nàng.

Diêu Ngọc Anh liếc mắt nhìn mọi người, sắc mặt lo lắng, nói:

”Công tử, vừa rồi thuộc hạ báo tin, nói về vấn đề Tụ Hoa cung, đồng thời lại có bảy thiếu nữ nữa bị mất tích. Trong thành cũng xảy ra việc mất tích của trẻ sơ sinh, môn hạ đệ tử dốc toàn lực điều tra đã tìm được vị trí của hung thủ, phạm vi nằm trong phương viên ba dặm ở thành tây. Hy vọng công tử lập tức ra quyết định nên làm gì bây giờ, môn hạ của chúng ta cũng không dám tiếp cận đối phương quá gần, tránh bị phát hiện, chỉ có thể xác định vị trí hung thủ từ xa một cách đại khái mà thôi.

Hoa Tinh nghe vậy cau mày, khẽ nói:

“Nàng lập tức truyền lệnh báo cho ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, yêu cầu ba phái cùng xuất động nhân thủ, nhất định phải tiêu diệt tận gốc Tụ Hoa cung cho ta. Về phần hung thủ thì ta sẽ tự mình ra tay xử lý. Mọi người cứ ở đây tiếp tục ăn cơm, ăn xong thì cứ trở về Mẫu Đơn các, để an toàn thì Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân cô nương cũng nên đi cùng mọi người, đồng thời trở về Mẫu Đơn các, tránh cho gặp chuyện không may. Lão đạo và Dạ Phong nhớ kỹ phải chú ý đến sự an toàn của các nàng. Ta giao các nàng cho hai người. Tô Ngọc đi theo Đồng Tâm, Đồng Ý để hai nàng bảo vệ muội. Ngọc Anh đi cùng ta. Được rồi, ta phải đi đây, hy vọng có thể bắt được hung thủ.” Nói xong đứng dậy, mang theo Diêu Ngọc Anh cấp tốc rời khỏi.

Ám Vũ chờ Hoa Tinh rời đi, vội nói:

“Mọi người tiếp tục ăn cơm, không cần lo lắng cho công tử. Nào, chúng ta tiếp tục sưởi ấm, mọi người cứ thoải mái một chút, chờ đợi tin tốt lành của công tử.” Nói xong thì tiếp tục bắt chuyện với mọi người, tiếp tục dùng cơm.

Dưới tửu lâu, ở trong góc phòng, một bóng người đứng dậy nhìn theo Hoa Tinh rời đi, khuôn mặt lộ ra một nụ cười thần bí, sau đó quay người rời đi, biến mất trong đám đông người đi đường, người này chính là Lâm Vân.

Đếm đến, cảnh sắc Lạc Dương trở nên xinh đẹp thập phần, tuy nhiên ẩn giấu trong bóng đêm xinh đẹp này lại là rất nhiều chuyện không muốn người khác biết được. Trong thành có một tòa biệt viện sang trọng, chính xác là một căn phòng bí mật trong biệt viện có không ít người đang đứng. Đây là một căn phòng rộng khoảng ba trượng, bên trong có mười bốn người, mười người trong đó là nữ nhân, dáng vẻ hết sức đau khổ, thập phần kinh sợ.

Trong bốn nam nhân thì người cầm đầu là một thiếu niên anh tuấn khôi ngô, mặc la y, vẻ mặt đầy tà khí. Ba người còn lại đều là đại hán chứng bốn mươi tuổi, vẻ mặt lạnh lẽo đứng một bên.

La y thiếu niên lúc này chộp lấy một thiếu nữ khá xinh đẹp, kéo rách xoẹt áo ngực của nàng khiến cho song nhũ cao ngất đầy đặn của nàng hoàn toàn lộ ra ngoài, dùng sức xoa bóp. Ánh mắt thiếu niên lộ ra một tia tà dị, hàm chứa vẻ khoái trá say mê, ánh mắt nhìn đắm đắm vào song nhũ ngồn ngộn của thiếu nữ, ngón tay kích thích khoả phần hồng của nàng.

Một đại hán phía sau thiếu niên mở miệng nói:

“Công tử, hành động lúc này đã khiến cho Phượng Hoàng thư viện chú ý, chúng ta có nên dừng tay hay không?”

La y thiếu niên trầm tư một chút, nói:

“Cũng tốt, lúc này cao thủ tụ tập về Lạc Dương, đối với chúng ta hết sức bất lợi. Bây giờ đã bắt được mười người, xem như đã đạt yêu cầu. Mười thiếu nữ này tư sắc đều rất khá, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi Lạc Dương, trở về. Đêm nay nhất định phải cẩn thận, những thiếu nữ này có thể sở soạn nhưng nhớ kỹ là không được phá thân, nếu không thì sẽ bán không được giá, các người phải nhớ kỹ điểm này. Mọi người cứ chuẩn bị, ngày mai chúng ta sẽ rời đi.” Nói xong rời tay khỏi thiếu nữ, quay đi.

Vừa mới đi được hai bước thì ngoài cửa truyền vào tiếng bước chân dồn dập, chỉ thấy một đại hán hoảng hốt chạy vào nói to:

“Công tử, không hay rồi, cao thủ ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn đột nhiên xuất hiện, bao vây nơi này. Lúc này đang tấn công vào bên trong. Chúng ta nên làm gì bây giờ, công tử mau ra quyết định.

La y thiếu niên nghe vậy, sắc mặt đại biến, giận dữ nói:

“Con mẹ nó, tại sao lại nhanh như vậy, nhất định là Phượng Hoàng thư viện đem tin tức của chúng ta báo cho tam phái Thiếu Lâm biết. Chuyện này ta sẽ ghi nhớ, trước tiên thối lui khỏi nơi này, đám nữ nhân này phải toàn bộ giết chết, không để ột ai sống sót, nếu không, tương lai sẽ bất lợi vô cùng.” Lời này vừa nói ra, mười thiếu nữ đều kinh hãi vô cùng, đều lớn tiếng kêu lên, đã có mấy người lớn tiếng cầu xin tha thứ.

La y thiếu niên lạnh lùng nói:

“Diệt khẩu, động thủ!” Dứt lời, bốn gã đại hán lắc mình ra, vung tay lên định giết người diệt khẩu. Thế nhưng ngay khoảnh khắc này đã có một đạo nhân ảnh xông đến, người vừa tiến vào nhìn bốn gã đại hán muốn giết người diệt khẩu, nên không được gầm lên một tiếng, nói:

“Tặc tử người dám, xem chiêu.” Thân ảnh như chớp xuất hiện bên cạnh bốn gã đại hán, tung ra liên tiếp bốn chưởng, bức lui bốn người, rốt cuộc cứu được mười thiếu nữ.

Lúc này, cao thủ của ba phái đã tấn công vào. La y thiếu niên thấy tình hình đó, sắc mặt biến đổi, kêu to:

“Chạy, trước tiên hãy thối lui.” Dứt lời, huy động song chưởng, chưởng kinh mãnh mẽ trong nháy mắt đẩy lui cao thủ ba phái. Thiếu niên mang theo năm vị thuộc hạ toàn lực xông ra ngoài, toàn lực phá trận, giết hơn mười ba đệ tử của tam phái, cuối cùng thoát ra được bí thất.

Vừa chạy đến sân biệt viện, la y thiếu niên biến sắc. Chỉ thấy Từ Vân đại sư, Ngọc Chân Tử, Trương Tuyết đang thống lĩnh môn hạ đứng chờ hần. Trong đám cao thủ này còn có đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn – Chu Lượng, còn có Doanh Phong, Võ Đang còn có Xuất Trần và Thanh Khê đạo trưởng, Thiếu Lâm còn có Từ Hải đại sư, các đệ tử còn lại hơn ba mươi người, toàn bộ đều đứng im nhìn la y thiếu niên.

Ánh mắt la y thiếu niên lộ ra sự hung ác, rít lên:

“Hay lắm, mọi người đều dựa vào thiên mệnh vậy, nhớ kỹ là chúng ta sẽ không hy sinh một cách dễ dàng, xông ra!” Nói xong thân thể trong nháy mắt vọt lên không, muốn thoát đi. Năm gã đại hán còn lại cũng hét lớn một tiếng, cùng kêu lên:

“Bảo vệ công tử, liều mạng với bọn chúng, xông lên.” Dứt lời xông thẳng về cao thủ tam phái.

Ngọc Chân Tử nhìn la y thiếu niên, hừ lạnh một tiếng:

“Các người làm ác đã nhiều, hôm nay đầu thế dễ dàng cho người chạy thoát như vậy.” Thân thể nhoáng lên ngăn cản la y thiếu niên, cùng lúc đó, Doanh Phong của Hoa Sơn cũng tung người lên ngăn cản đường chạy của la y thiếu niên.

Trên mặt đất lúc này đã trở thành hỗn loạn, không ít đệ tử của tam phái chết dưới tay năm gã đại hán, tuy nhiên năm gã đại hán đã bị bao vây, tạm thời không thể thoát được. Giữa không trung, Ngọc Chân Tử cùng Doanh Phong liên thủ tấn công la y thiếu niên, ba người hình thành một trận đại chiến kinh tâm động phách trên không. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

La y thiếu niên sắc mặt lạnh lẽo như băng, liếc mắt hai địch nhân, trong lòng hiểu rằng nên hôm nay không xuất ra chân bản lĩnh thì không cách nào có thể thoát thân. Chỉ thấy trong mắt hần lóe ra quang mang tà ác, hữu thủ trong nháy mắt thuấn gian, một trảo ảnh màu xanh nhạt mang theo khí âm hàn công kích Ngọc Chân Tử, đồng thời chân trái hần vô thanh vô tức đá ra mười tám cước, công kích Doanh Phong, cùng lúc tấn công lưỡng đại cao thủ.

Ngọc Chân Tử sắc mặt khê thay đổi, hiểu rằng đối phương không thể dễ dàng khinh thường, chỉ một trảo nhưng không hề đơn giản. Ngọc Chân Tử nghiêng người, tung ra một chưởng với tám thành công lực đón đỡ nhất trảo của đối phương. Hai cổ chân khí mạnh mẽ va chạm nhau, trong nháy mắt tạo thành một vụ nổ bức lui thân thể hai người ra sau một trượng, Doanh Phong cũng bị mười tám cước của la y thiếu niên đẩy lui vài thước.

La y thiếu niên khê điểm thẳng mũi chân xuống đất, bắn vọt về phía đệ tử tam phái, chỉ thấy nơi nào hần lướt qua thì vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, không ít đệ tử tam phái ngã lăn xuống đất. Ngọc Chân Tử và Doanh Phong nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể vọt đi đuổi theo la y thiếu niên. Đáng tiếc, la y thiếu niên vô cùng giảo hoạt, luôn luôn né tránh hai người, trong lúc nhất thời đã biến thành một cảnh đuổi bắt qua lại.

Lúc này Từ Vân đại sư lớn tiếng nói:

“Các đệ tử lui sang một bên, đưa các đệ tử bị thương rời đi. Nơi này để ta xử lý.” Thân thể nhoáng lên ngăn cản la y thiếu niên, lúc này Từ Vân đại sư đã xuất thủ, la y thiếu niên không thể trốn tránh được nữa.

La y thiếu niên quan sát bốn phía, năm kẻ dưới tay đã chết ba, chỉ còn hai người. Tuy nhiên hai kẻ đó chết đi cũng chỉ còn là vấn đề về thời gian mà thôi. Ngay cả bản thân chỉ sợ cũng khó lòng rời đi. Nghĩ đến đây,

la y thiếu niên lộ ra một tia tàn nhẫn trong mắt, ánh mắt cẩn thận quan sát cao thủ ba phái.

Từ Vân đại sư mở miệng nói:

“Vị thí chủ này xin mời buông tay, theo chúng tôi trở về, trả lại công đạo, khai rõ ra căn cứ của tổ chức, để chúng tôi có thể giải cứu cho các thiếu nữ khỏi phải chịu đau khổ.

La y thiếu niên cười lạnh một tiếng, nói:

“Con lừa ngốc, người đừng nằm mơ giữa ban ngày, chỉ bằng vào mấy người các người mà muốn gây khó cho ta ư? Cứ chờ xem sẽ biết ai là kẻ chiến thắng.” Nói xong thân thể gia tốc, huyền hóa thành sáu đạo nhân ảnh, chia ra sáu hướng phóng đi.

Ngọc Chân Tử biến sắc nói:

“Cẩn thận, không thể để cho hắn chạy trốn, mọi người trước tiên hãy vây quanh hắn. Người này không thể xem thường được.” Nói xong, tám vị cao thủ có mặt đều tung người ngăn chặn nhân ảnh của la y thiếu niên.

Ánh mắt la y thiếu niên trong nháy mắt trở nên âm trầm vô cùng, chỉ thấy một cỗ chân khí xanh nhạt bao phủ thân thể hắn. La y thiếu niên gầm lên, hai tay loang loáng vỡ ra hai mươi bốn trảo ảnh, tấn công Xuất Trần đạo trưởng. Vô số trảo ảnh công phá phòng ngự Xuất Trần, phóng thẳng vào ngực Xuất Trần. Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, thân thể Xuất Trần bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống đất, không thể dậy nổi, thân thể bị thương nặng.

La y thiếu niên sau khi đánh trúng Xuất Trần thì không để ý đến cao thủ tam phái nữa, thân hình khê co lại, phóng về phía Trương Tuyết. Hiển nhiên lúc này la y thiếu niên đã quyết tâm đột phá, ánh mắt lộ ra vẻ lãnh khốc, hữu thủ vung ra, tay trái phóng ra song chỉ, chỉ kinh kích phá phòng ngự của Trương Tuyết, vai phải Trương Tuyết lập tức thụ trọng thương.

Hai cao thủ còn lại của Hoa Sơn thấy thế, phần nộ vô cùng, Chu Lượng và Doanh Phong toàn lực xuất thủ, Chu Lượng hét lớn:

“Tiểu tử đi chết đi, xem kiếm.” Dứt lời đã thấy kiếm quang chói mắt hiện lên, hơn một trăm kiếm ảnh hội tụ lại chém ngang hông la y thiếu niên. Doanh Phong phía bên kia cũng vận dùng mười thành công lực tung ra hai chưởng như hai cơn gió lốc cuốn đến kích thẳng vào la y thiếu niên.

La y thiếu niên thần tình lãnh khốc, thân thể không hề có dấu hiệu nào báo trước, đã vọt lên cao sáu thước, tránh được công kích của đối phương, hai tay lật lại, hai đạo trảo ảnh chém thẳng vào công kích của Ngọc Chân Tử và Từ Hải đại sư. Cùng lúc đó Từ Vân đại sư và Thanh Khê đạo trưởng đã xuất hiện trên đầu la y thiếu niên, chưởng kiếm điên cuồng tấn công la y thiếu niên, chấn hắn rơi xuống đất.

La y thiếu niên rơi xuống đất, thân thể lảo đảo vài cái, hiển nhiên đã bị chấn động không ít, chân khí đã tiêu hao nhiều. Người chưa đứng vững đã lại thấy hai luồng kiếm quang lướt đến. Sáu cao thủ của ba phái đồng thời xuất hiện bốn phía quanh hắn, công kích vung ra liên tục, hiển nhiên muốn giết chết hắn.

La y thiếu niên nổi giận gầm lên, chỉ thấy một cỗ chân khí màu xanh nhạt vờn quanh người hắn, hai tay vung lên chín lần, khí lưu màu xanh phóng ra nghênh đón công kích của sáu cao thủ.

Một tiếng nổ vang lên, bụi đất tung tóe, vô số nhân ảnh bị chấn bay ra ngoài, máu tươi tung bay. Chờ khi cát bụi lắng xuống, đã thấy nơi đó xuất hiện một hố sâu, la y thiếu niên trang phục rách nát, sắc mặt trắng bệch, vẫn miên cưỡng đứng thẳng. Về phía sáu cao thủ vây công thì đã có bốn người trọng thương, chỉ có hai vị chưởng môn nhân là còn lành lặn.

La y thiếu niên nhìn thoáng qua hai vị chưởng môn, hỏi:

“Trung Nguyên tam đại môn phái bất quá cũng chỉ như thế. Hôm nay ta đã lĩnh giáo, sau này sẽ gặp lại.” Nói xong thân thể vọt lên trời, bay về phía tây.

Ngọc Chân Tử biến sắc, chân phải điểm vào trường kiếm nằm dưới mặt đất, trường kiếm như một mũi tên nhọn bay vọt theo la y thiếu niên, xuyên qua thân thể la y thiếu niên. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm vang lên, thân thể la y thiếu niên bay ra ngoài ba trượng, rơi xuống. Từ Vân đại sư lắc mình đến bên cạnh hắn, liếc mắt một cái, thuận tay điểm vào huyệt đạo đối phương, tóm lấy hắn.

Nhìn thoáng qua những thi thể trên mặt đất, Từ Vân đại sư than nhẹ một tiếng:

”Nghĩ không ra tên thiếu niên này lợi hại như vậy, thật là ngoài dự đoán của mọi người, chúng ta tổn thất không nhỏ. Cũng may vẫn có thể bắt được hắn. Bây giờ trở về, điều tra từ hắn về Tụ Hoa cung.

Trải qua trận chiến, Xuất Trần đạo trưởng của Vô Đang trọng thương hôn mê, Trương Tuyết cũng bị thương nặng, phải nằm trên cáng, bốn người Chu Lượng mặc dù thụ thương không nhẹ nhưng vẫn có thể đi lại được.

Trong bóng đêm, một đoàn người chậm rãi biến mất trong đêm, gió nhẹ truyền đến tiếng khóc và thanh âm cảm kích của những thiếu nữ, dần trở thành nhạt nhòa. Ánh trăng tròn trên trời cao vẫn soi sáng, nhìn không ra nó đang cười hay khóc.

133. Chương 133: Liên Tâm Hợp Bích

Hoa Tinh và Diêu Ngọc Anh rời khỏi tử lâu, đi về phía tây thành. Đi một khoảng thời gian bằng một bữa cơm thì hai người đi đến phía ngoài một đại viện, nơi đó đã có đệ tử của thư viện đợi sẵn. Diêu Ngọc Anh tiến lên hỏi thuộc hạ:

”Tình huống có gì biến hóa không?

Đệ tử đáp:

”Hồi bẩm chủ quán, hết thấy đều chưa có biến hóa nào mới, kẻ đó vẫn chưa hề rời đi. Hơn nữa nơi này vốn cùng một chỗ với quan viện, người bình thường không dám đến đây, cho nên chúng ta cũng không có cách nào tiến vào để biết rõ được tình huống cụ thể bên trong.

Diêu Ngọc Anh thấp giọng nói:

”Tốt lắm, ta đã hiểu, người tiếp tục chú ý động tĩnh xung quanh. Ta và đặc sứ sẽ cùng nhau vào xem thể nào, có chuyện gì phát sinh thì cứ tùy tình hình hồi báo cho ta biết.” Nói xong nhìn Hoa Tinh, ánh mắt chờ đợi quyết định của hắn.

Hoa Tinh nhìn tòa đại viện, hai mắt khép hờ, chân khí trong cơ thể bắt đầu di tản ra ngoài, linh giác theo đó tản ra xa, cẩn thận xem xét tình huống bên trong. Rất nhanh chóng Hoa Tinh đã mở mắt, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, hai hàng lông mày nhăn tít, sau đó nói:

”Sợ rằng kẻ đó đã rời đi, nếu không thì trong đại viện phải có thông đạo khác dẫn ra ngoài. Thôi được, nếu đã đến thì cũng nên tiến vào xem xét một chút.

Nhảy vào trong đại viện, cẩn thận nhìn qua cảnh sắc chung quanh, quả nhiên nơi này hết sức u nhã sang trọng, phòng ốc rất nhiều, nhưng mang theo bộ dáng quan viện, xa hoa rộng rãi. Hoa Tinh nhìn tòa lầu ở giữa, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, nắm tay Diêu Ngọc Anh, thân thể nhanh chóng vọt đến, xuyên qua khoảng cách mười sáu mười bảy trượng, khẽ đáp lên nóc nhà. Hoa Tinh nhìn Diêu Ngọc Anh, truyền âm:

”Nàng tạm thời đứng ở đây, ta đi vào xem qua một lượt. Nếu có chuyện gì thì cứ kêu lên, ta sẽ quay lại.” Dứt lời lắc mình đáp xuống hành lang, khẽ đẩy cửa phòng, tiến vào.

Tiến vào trong phòng, linh giác Hoa Tinh mở rộng, cẩn thận tuần tra xung quanh căn phòng, sau đó lại chuyển sang một căn phòng khác, đi qua bốn căn phòng nhưng không tìm được manh mối nào, Hoa Tinh thở dài một tiếng. Nhìn vào căn phòng cuối cùng ở hành lang, ánh mắt Hoa Tinh chợt dừng lại ngay ngọc án ở trong phòng.

Chỉ thấy ngọc án dài sáu thước, rộng ba thước, trên mặt có một con hổ bằng ngọc được chạm khắc sinh động. Hoa Tinh đi đến cẩn thận quan sát con hổ bằng ngọc, ánh mắt ngưng tụ lại nơi miệng của nó. Khối ngọc hổ này cao gần bốn thước, tinh tế, trong suốt, nhìn nó thì biết chủ nhân nơi này rất hay cầm nắm nên mặt ngoài khối ngọc sáng bóng, lộng lẫy.

Hoa Tinh chậm rãi cầm lấy ngọc hổ, khẽ lay động hai bên chiếc bàn, đáng tiếc là không hề thấy một chút động tĩnh nào. Ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ trầm tư, lại thử nâng bàn lên, ép bàn xuống, đáng tiếc vẫn không có một chút động tĩnh nào. Hoa Tinh cúi đầu cẩn thận quan sát ngọc hổ một lúc lâu, sau đó mới lẩm bẩm:

”Kẻ nào bài trí ngọc hổ ở đây thực sự là tâm kế quỷ dị, không nghĩ ra hẳn lại sắp đặt cả hai cơ quan cùng lúc, phải đồng thời phát động thì mới có thể lộ ra cửa ngầm. Nhìn nơi này không biết là ẩn giấu bí mật gì đây!

Hoa Tinh mỉm cười, tay phải cầm ngọc hổ, ngón cái chọc vào miệng hổ, một thanh âm nhỏ vang lên, vách tường phía sau Hoa Tinh chậm rãi hé ra một cánh cửa. Hoa Tinh mỉm cười, linh giác cẩn thận dò xét một chút bên trong, không nghĩ ra đằng sau cánh cửa đó lại sâu đến hơn mười trượng, thật sự khiến kẻ khác giật mình.

Tiến vào cánh cửa, đi dần xuống phía dưới, cuối cùng Hoa Tinh đi đến một căn phòng có phương viên rộng chừng vài trượng. Hoa Tinh cẩn thận nhìn thạch bích bốn phía, chỉ thấy trên tường vẽ không ít đồ hình, tất cả đều là hình vẽ về cuộc sống thời cổ đại. Điều này khiến cho Hoa Tinh trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, nơi này khắc những đồ án này là để ám chỉ điều gì? Thật là kỳ quái.

Sau khi lẳng lặng nhìn kỹ mọi đồ hình, sắc mặt Hoa Tinh chợt biến đổi, lẩm bẩm:

“Thì ra là như thế, nơi này quả nhiên ẩn giấu Thiên Anh Luyện Hồn Đồ. Thiên Anh Đại Pháp chắc chắn là căn cứ vào đồ hình này và khẩu quyết tâm pháp mà tạo thành một bộ võ công tà ác. Đáng tiếc là nơi này không tìm được hành tung của kẻ kia, nếu không đã có thể tiêu diệt được hắn. Có lẽ số mạng của hắn vẫn chưa dứt.” Dứt lời, Hoa Tinh cẩn thận nhìn cảnh vật xung quanh, hắn đột nhiên phát hiện có một điểm bất thường.

Ở góc phòng trên cao, nơi mà rất ít người chú ý đến có một rãnh nhỏ lõm vào tường. Thân thể Hoa Tinh chậm rãi lẳng không lên, hữu thủ nhắm ngay rãnh nhỏ dùng sức tung ra một trảo vào đó, tường đá vỡ vụn, một vật dài rơi vào trong tay Hoa Tinh. Nhìn vật trong tay, Hoa Tinh phát hiện đó là một cuộn da thuộc dài chừng ba thước sáu, ba thước bảy, từ cảm giác khi cầm thì bên trong hẳn phải là một thanh binh khí.

Mở lớp da thuộc ra, một thanh trường đao còn nguyên vỏ xuất hiện trước mặt Hoa Tinh. Chỉ thấy đao dài hơn ba thước, chuôi đao chạm khắc hình rồng, mơ hồ hợp thành hai chữ. Vỏ đao cổ kính xanh biếc khiến cho người ta nhìn thấy thì xuất hiện cảm giác rung động. Hoa Tinh mỉm cười, liếc mắt một cái đã nhìn ra thanh đao này không phải là vật phàm, vừa hay hắn cũng chưa có binh khí, tìm được thanh đao này thật là khéo vô cùng. Cẩn thận quan sát thật kỹ chuôi đao, Hoa Tinh lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hắn khẽ rút trường đao ra khỏi vỏ, nhất thời một đạo quang hoa hiện ra, căn phòng vốn đang lơ mơ đột nhiên sáng lên rất nhiều. Chỉ thấy một đạo hồng quang nhàn nhạt di chuyển qua lại trên thân đao, xinh đẹp, thần bí vô cùng. Hoa Tinh mừng rỡ, thử đưa một chút chân khí truyền vào thân đao, trường đao lập tức phát ra ánh sáng chói rực như một ngọn lửa.

Sắc mặt Hoa Tinh tươi rói, mỉm cười sung sướng nhìn phần hoa văn chạm khắc ở chuôi đao. Nhìn một hồi hắn đã nhận ra được hai chữ kia, hai chữ được hình rồng uốn lượn kết thành hai chữ “Xích Huyết”. Xích Huyết đao, một cái tên khiến cho người ta có cảm giác đó là một cái tên hết sức dữ dằn, hung ác.

Hoa Tinh tra đao vào vỏ, nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó quay trở ra. Khi trở lại nóc lầu thì trăng đã lên cao. Diêu Ngọc Anh thấy hắn trở về thì thấp giọng hỏi:

”Công tử có thu hoạch được gì không? Có tìm được nơi ẩn thân của kẻ kia hay không?

Hoa Tinh cười nói:

”Người thì tìm không được nhưng lại có một chút thu hoạch ngoài ý muốn. Trở về đã rồi hãy nói.” Nói xong hữu thủ ôm lấy Diêu Ngọc Anh, lắc mình rời khỏi.

Trở về Mẫu Đơn các, Hoa Tinh không thấy bất kỳ ai, sắc mặt sa sầm xuống:

”Mau quay lại tẩu lầu, hy vọng các nàng không có chuyện gì.

Lại nói khi Hoa Tinh rời khỏi tẩu lầu thì chúng nhân vẫn tiếp tục ăn uống. Sau khi ăn xong thì Trần Lan thanh toán đầu vào đó, mọi người cùng nhau trở về. Ra khỏi tẩu lầu, mọi người vừa đi vừa nói chuyện suốt

đường đi, thập phần cao hứng. đọc truyện tại . Tuy nhiên khi đi được ba dặm, đến một con hẻm nhỏ vắng vẻ thì đột nhiên xuất hiện không ít người, bao vây Âm Vũ và mọi người vào giữa.

Chúng nhân đều biến sắc, nghĩ không ra vừa ăn xong đã gặp phiền toái. Địch nhân cũng thật là hèn hạ, đều chọn lúc Hoa Tinh vắng mặt để hành động.

Cô Ngạo nhìn trước nhìn sau, chỉ thấy địch nhân có khoảng mười lăm, mười sáu người. Nhìn ánh mắt của những kẻ đó thì biết đều là hạng cao thủ không dễ dàng trêu chọc. Cô Ngạo lên tiếng đầu tiên:

”Các vị chặn đường, không biết là muốn gì? Trả thù hay cướp bóc đây? Xem bộ dáng của các vị dường như không phải là thổ phỉ, vì sao lại cản đường cướp bóc? Thỉnh mời nói rõ. Nếu không chớ trách bọn ta xuất thủ vô tình. Các vị đã đến đây, tin rằng cũng đã nghe qua đại danh công tử Hoa Tinh nhà ta. Với tính cách của công tử ta, tốt nhất là các vị nói cho rõ ràng, tránh cho tương lai hối hận không kịp.

Cô Ngạo vừa dứt lời, chỉ thấy một lão nhân chừng sáu mươi bước lên nói:

”Cô Ngạo, người chớ có mạnh miệng dọa người. Hoa Tinh lợi hại bọn ta đều biết, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có một mình mà thôi, không thể nào chống lại toàn bộ thiên hạ. Bọn ta đến đây không phải để tìm Hoa Tinh, chỉ cần các người đồng ý giao tử muội Đồng Tâm, Đồng Ý ra đây thì bọn ta sẽ không động đến một cọng lông của các người, nếu không, e rằng hậu quả các người sẽ gánh không nổi.

Lão nhân vừa nói ra, mọi người đều chấn động, không nghĩ ra bọn chúng lại đến đây vì tử muội Đồng Tâm. Cô Ngạo nhìn lão đạo, Dạ Phong, ba người dùng ánh mắt trao đổi, lão đạo mở miệng nói:

”Các vị tìm hai người bọn họ không biết là vì chuyện gì? Chuyện này ta hy vọng mọi người chờ Hoa Tinh trở về rồi hãy nói, hai nàng đều là hồng nhan tri kỷ của Hoa Tinh, chúng ta quyết không thể giao hai nàng cho các người được. Các người mau trở về đi.

Trong đám địch nhân đột nhiên có người kêu lên:

“Đừng nói nhảm nữa, thừa dịp Hoa Tinh không có ở đây mau xuất thủ. Bọn chúng không giao người thì bọn ta bắt đi, xông lên nào.” Địch nhân được thanh âm đó cổ vũ, vung kiếm múa chưởng xông đến tấn công mọi người.

Cô Ngạo cùng Lão đạo lắc mình lên trước nghênh tiếp. Dạ Phong và Khúc Trúc lui lại phía sau, bảo vệ chúng nữ. Bởi vì con hẻm rất hẹp nên chỉ cần bốn người xuất thủ đã có thể cản đáng được hết công kích của địch nhân. Lúc này không ít địch nhân thấy hiện trường nhỏ hẹp nên đã lảng không lên cao, tấn công từ trên xuống. Nhất thời hơn hai mươi người triển khai hỗn chiến kịch liệt.

Dạ Phong một mặt ngăn cản công kích của địch nhân, một mặt nói:

”Lão đạo, bọn này là ai, võ công tên nào cũng cao cường, đều là cao thủ hiếm thấy cả.

Lão đạo từ bên kia nói sang:

”Người nghĩ mà xem, bọn chúng nếu không có một chút bản lĩnh thì làm sao dám tìm đến gây phiền toái với chúng ta? Trong những kẻ này thậm chí còn có nhân vật tương đương thực lực Địa bảng, đương nhiên là phải lợi hại rồi. Con mẹ nó, mỗi một lần Hoa Tinh rời đi là bọn ta lại phải mệt mỏi muốn chết, bọn khốn này lúc nào cũng như âm hồn bất tán bám theo chúng ta mà.” Lão đạo lớn tiếng mắng lớn.

Tỷ muội Đồng Tâm liếc mắt nhìn nhau, trong lòng kinh ngạc, không nghĩ ra có kẻ tìm đến hai nàng nhanh như vậy. Đồng Ý khẽ nói:

”Tỷ tỷ, nghĩ không ra lại nhanh như vậy, muội thực sự không muốn động thủ cùng bọn chúng, nhưng chẳng hiểu tại sao bọn chúng lại tham lam như vậy?” Ánh mắt ngây thơ của nàng lộ ra vẻ chán chường.

Đồng Tâm nhìn bốn phía, sau đó nói:

”Có rất nhiều chuyện không thể theo tâm của chúng ta được. Muội đã quên khi chúng ta xuất môn thì mẹ đã nói thế nào ư? Mẹ nói nơi đó không phải là một địa phương ở lâu dài được, bởi vì nơi này tràn ngập giết chóc và âm mưu. Nhưng ở chỗ này chúng ta lại hạnh phúc, bởi vì có nhiều tỷ tỷ trợ giúp chúng ta, chúng ta không cô độc.

Ám Vũ nắm tay hai tỷ muội Đồng Tâm, nói:

”Không cần lo lắng, chúng tôi sẽ cùng hai người vượt qua chuyện này. Những kẻ này mặc dù lợi hại nhưng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực thì không cần sợ bọn chúng. Hơn nữa còn có Hoa đại ca, chỉ cần đại ca quay về thì bất kể là ai cũng không phải cúi thấp đầu.

Mai Hương cũng kéo ống tay áo Đồng Tâm, cười nói:

”Sợ cái gì chứ, chúng ta cùng đi, cùng chạy, cùng lắm thì quyết đấu với bọn chúng chứ sợ gì.

Đồng Ý nhìn thoáng qua địch nhân, khẽ nói:

“Trong những người này thì có hai kẻ là cao thủ tuyệt đỉnh, hết sức đáng sợ. Hai kẻ này vẫn che giấu thực lực, chắc hẳn là muốn xuất kỳ bất ý, thừa dịp chúng ta không chú ý thì ra tay đánh lén. Bởi vậy các vị tỷ tỷ đều phải hết sức cẩn thận, hai kẻ đó cứ giao cho ta và tỷ tỷ đối phó.” Nói xong, nhìn tỷ tỷ, thân thể nhoáng lên, thân ảnh uyển chuyển trong gió như tiên tử, mạn diệu vô cùng.

Đồng Tâm nhìn thoáng qua muội muội, ánh mắt tươi cười nhìn chúng nữ nói:

“Các vị tỷ tỷ cẩn thận một chút, Tô Ngọc tỷ tỷ hãy bám sát Vũ tỷ tỷ nhé. Nơi này hãy giao cho tỷ muội chúng tôi.” Nói xong thân thể chuyển động, trong nháy mắt đã bắn tới phía trước. Chúng nữ thấy thế đồng thanh hô cẩn thận.

Ánh mắt Đồng Tâm đảo qua đã thấy muội muội mình tấn công một trung niên nhân mặc hắc y, không khỏi mỉm cười, cũng tấn công một gã áo xanh. Theo phán đoán của hai tỷ muội thì hai người này chính là hai kẻ đã ẩn giấu thực lực, cũng là hai kẻ lợi hại nhất, diện mục hai kẻ này cũng không phải là thật, hiển nhiên đã trải qua cải trang, chỉ là không biết tại sao bọn họ lại không dám lộ ra diện mạo thật của mình, không lẽ là vì sợ Hoa Tinh?

Trong tiếng đánh nhau ồn ào, đột nhiên vang lên thanh âm kiếm rít veo veo. Chỉ thấy Đồng Ý lẳng không, kiếm quang mãnh liệt bao phủ lấy hắc y trung niên, Đồng Tâm bên kia cũng đồng dạng, trường kiếm xuất ra khỏi vỏ, kiếm khí như rồng ngậm vang lên, áp đến kẻ áo xanh.

Đối thủ của Đồng Ý ánh mắt trở nên tàn khốc, chân khí toàn thân bộc phát, một cỗ khí tức âm trầm tà ác tràn ngập hém nhỏ. Nhìn thế công Đồng Ý, hắc y trung niên cười lạnh nói:

“Tiểu nha đầu ngươi quả nhiên là lớn gan, lão tử chưa kịp tìm đến ngươi thì ngươi đã tự động dẫn xác đến. Cũng tốt, không bị kẻ khác làm vướng tay vướng chân.” Dứt lời hữu thủ chớp động mười chín lần, mười chín đạo chuồng ảnh mang theo quyền kinh cường đại điên cuồng tấn công Đồng Ý, chỉ một động thái đã phá tan kiếm khí cường đại của Đồng Ý.

Đồng Ý lộ ra vẻ kinh ngạc, thân thể quay ngược ba vòng, trường kiếm trong tay từ giữa không trung vung múa theo một quỹ tích kỳ quái, liên tiếp vung động sáu mươi tư lần. Bóng kiếm tạo thành tầng tầng lớp lớp kiếm quang, như một viên cầu loang loáng, trong nháy mắt bao phủ hắc y nhân vào bên trong.

Hai mắt hắc y nhân bắn ra hàn quang đại thịnh, chân khí vờn quanh thân thể, một đoàn hắc sắc quang mang ẩn chứa vài đóa thanh sắc quang mang xuất hiện ở song thủ của hắn, song thủ nhanh chóng tụ lại thành nhất thể, chân khí áp súc lại bắn thẳng vào viên cầu của Đồng Ý. Chân khí thoát ra khỏi tay, hắc y nhân đã liên tục tung ta ba mươi sáu cước, mỗi cước đều mang theo chân khí phá sơn đoạn hà, quét thẳng ra.

Chân khí hai người va chạm nhau với tốc độ cao sinh ra nổ mạnh, ngay lập tức phát ra chân khí bá đạo khiến ọi người cảm thấy hít thở khó khăn, cuồng quýt lui về sau.

Thân thể Đồng Ý bị chân khí mạnh mẽ đẩy lui hai trượng, hắc y nhân chỉ lui về sau hai bước. Đến lúc này Ám Vũ và chúng nữ mới thất kinh. Mọi người vốn đều biết võ công lợi hại của tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý, không nghĩ ra hắc y nhân kia lại lợi hại như thế, thật không biết kẻ này đến tột cùng là ai?

Bên kia, Đồng Tâm giao chiến với gã áo xanh cũng quyết liệt vô cùng, chân khí hai người đều cương mãnh cường đại, khiến cho vũ lâm nhân sĩ bên cạnh bị chấn rơi dạt sang một bên. Đồng Tâm bị đánh văng ra sau một trượng, gã áo xanh thì chỉ lui lại sau sáu, bảy thước mà thôi. Lúc này bốn người lão đạo đã giết được

gần mười võ lâm cao thủ, địch nhân chỉ còn lại bốn năm gã bị thương lù ra xa, vẻ mặt tức giận nhìn hai cặp đầu của Đồng Tâm, Đồng Ý. nguồn

Bốn người bôn lão đạo đã quay trở về bên cạnh chúng nữ, cẩn thận bảo vệ chúng nữ, cẩn thận quan sát tình huống của tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý. Ánh mắt Dạ Phong lộ ra một tia kinh dị, nói:

”Không nghĩ ra thành Lạc Dương lúc này lại nhiều cao thủ như vậy. Theo tin tức tình báo của chúng ta, ngoại trừ Thần Châu Ngũ Di thì tựa hồ không có thêm cao thủ nào lợi hại như hai kẻ này. Đáng tiếc, hai kẻ này đã giấu đi diện mục thật, trong lúc nhất thời không cách nào nhận ra được thân phận thật của bọn chúng.

Lão đạo khê nói:

”Nhưng kẻ này không ai biết từ đâu đến. Dù sao trong thành Lạc Dương bây giờ cao thủ nhiều như mây, không thể chắc chắn được là có bao nhiêu cao thủ thực lực Thiên bảng hiện diện ở đây. Chúng ta cứ cẩn thận theo dõi trận chiến trước mắt, tránh để chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nếu không sẽ khó ăn nói với Hoa Tinh.” Dứt lời, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý.

Lúc này, hai thanh trường kiếm của Đồng Tâm, Đồng Ý như hai thần long quay cuồng, bay múa giữa không trung, cuồng phong nổi lên giữ dội, khí thế hết sức kinh người, thanh âm của kiếm khí phát ra ong ong vang vọng, kiếm khí rạch thành vô số vết ngang dọc trên mặt đất. Chân khí của hắc y nhân và gã áo xanh cũng đã bạo phát, chưởng - chỉ - quyền - cước đều mang theo khí thế phá sơn liệt thạch, toàn bộ phương viên mấy trượng đều bị bao phủ trong phạm vi công kích của hai gã.

Đồng Tâm liếc mắt nhìn muội muội, thân thể loang loáng lui đến bên cạnh Đồng Ý. Ánh mắt Đồng Tâm lộ ra màu sắc kỳ lạ, lớn tiếng nói:

”Muội muội, chúng ta hãy liên thủ để xem bọn chúng lợi hại đến mức nào.” Đồng Ý nghe vậy, ứng tiếng nói:

”Được, tỷ tỷ, hôm nay chúng ta sẽ xem bọn chúng rốt cuộc cao cường đến mức nào. Đến đây đi, Liên Tâm Điệp Vũ!” Dứt lời, chỉ thấy thân thể hai người một trước một sau bay lên, lưỡng đạo kiếm quang trong nháy mắt phát ra ánh sáng chói lóa, kiếm khí tăng lên thập bội.

Giữa không trung, hắc y nhân cười lạnh một tiếng:

”Cũng tốt, tiểu nha đầu, để cho các người thấy lợi hại của ta.” Nói xong nhảy đến bên cạnh gã áo xanh, hai bóng người dần dần bay lên cao.

Gã áo xanh dùng ánh mắt lạnh lùng trao đổi với hắc y nhân một cái, sau đó song thủ đập lại, hắc sắc quang mang lóe ra bao trùm cả con hẻm nhỏ, khiến cho bóng đêm của Lạc Dương lại xinh đẹp thêm một chút nữa. Ngay lúc này, một gã tung ra hữu quyền, một người tung ra tả chưởng, mang theo khí mạnh mẽ vô cùng, rít gió như ma quỷ gào thét dưới địa ngục tấn công tỷ muội Đồng Tâm.

Ánh mắt tỷ muội Đồng Tâm vẫn thản nhiên như không, thân thể như hai bướm ngọc giữa không trung, xinh đẹp động lòng người. Nhìn quyền kinh chưởng phong bá đạo của đối phương, Đồng Tâm khê nói:

”Liên Tâm Quy Nguyên, lưỡng kiếm như nhất!” Dứt lời, chỉ thấy ngọc thủ hai người áp vào nhau, một chính một phản đầu lưng, hai thanh trường kiếm rời khỏi tay Phi múa, tạo thành ba trăm ba mươi sáu đạo kiếm quang mạnh mẽ giông giet hết đôi cánh của hồ điệp, xinh đẹp vô cùng.

Lúc này, hơn một trăm đạo kiếm quang hội tụ trước mặt hai người, hình thành hai luồng kiếm khí một đỏ một trắng chói mắt. Hai tỷ muội đồng thời quay lại, bốn mắt nhìn nhau, trường kiếm trong tay hợp nhất, kiếm quang biến thành một âm một dương, một cương một nhu hợp lại thành nhất thể.

Phương viên mấy trượng xung quanh đều bị chấn động, cát bụi tung bay, mặt đất bị rung chuyển kịch liệt, ngay cả nhóm người Âm Vũ cũng biến sắc sợ hãi.

Tỷ muội Đồng Tâm từ nhỏ đã tâm ý tương thông, tu luyện loại kiếm pháp khó tu luyện nhất thể gian – Liên Tâm Kiếm Quyết. Kiếm quang mang theo khí thế hủy thiên diệt địa nhắm hắc y nhân và gã áo xanh chém thẳng xuống.

Hắc y nhân và gã áo xanh biến sắc, bọn chúng không thể nghĩ ra song kiếm hợp bích của đôi phương lại có uy lực kinh khiếp như vậy, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác không may, né tránh cũng đã không kịp, chỉ đành toàn lực liều mạng ngạnh tiếp. Hai gã gầm lên, mười thành công lực bộc phát hoàn toàn, ngạnh tiếp một kiếm tuyệt thế của tỷ muội Đồng Tâm.

Mọi người đứng dưới mặt đất đều bị trận chiến này khiến cho sợ hãi, ngay cả Hoa Tinh đang từ xa chạy đến cũng lộ ra sự kinh hãi trong ánh mắt. Bóng đêm đột nhiên trở nên sáng rực trong chốc lát, một tiếng nổ nghiêng trời lệch đất vang lên, sau đó là hai tiếng rú thê thảm, trong nháy mắt tan biến. Mọi người ở dưới mặt đất bị đẩy lui ra khỏi mấy trượng mới có thể đứng vững được.

Quang hoa chợt lóe lên rồi biến mất, chúng nhân chậm rãi mở mắt, chỉ thấy hắc y nhân và gã áo xanh nằm cách đó không xa, hai tay bị chặt đứt, thân thể nhuộm một màu đỏ của máu, hơi thở thoi thóp, hiển nhiên nội phủ đã bị chấn nát. Tỷ muội Đồng Tâm ở giữa không trung chậm rãi đáp xuống, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên, tựa hồ đã đoán trước được kết quả.

Lão đạo lúc này mới nhìn về phía xa, bực tức thốt lên:

“Các người xem, tên Hoa Tinh kia lần nào cũng thế, chờ khi chuyện đã gần xong mới xuất hiện, thực là tức chết mà.” Mọi người vừa nghe Hoa Tinh đến thì sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng. Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân lại tỏ rõ sự kinh ngạc nhìn tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý, không thể nào tin được hai nàng tuổi trẻ nhưng võ công lại kinh khiếp đến mức đó, nói ra thật khiến kẻ khác sợ hãi.

Hoa Tinh cùng tỷ muội Đồng Tâm đáp xuống bên cạnh mọi người cùng lúc, nhìn mọi người, nói:

“Hoàn hảo thật, không ai bị thương thì tốt rồi, ta đã có thể an tâm.” Nói xong nhìn tỷ muội Đồng Tâm, cười nói:

”Không nghĩ ra song kiếm hợp bích của tỷ muội hai nàng lại uy lực như vậy, không sai, phải thưởng cho hai nàng mới được.

Đồng Tâm nhìn thoáng qua hắc y nhân và gã áo xanh đang hấp hối trên mặt đất, khê nói:

“Những người này đến đây tìm hai người bọn muội thực là nhanh, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn muội, lúc này bọn muội thực sự đã giết mình một chút.” Hoa Tinh nghe được lời này thì biến sắc, hẳn hiểu được lời nói này của Đồng Tâm ám chỉ nguy cơ đã bắt đầu xuất hiện, bản thân hẳn bây giờ càng phải thận trọng hơn nữa vì an toàn của mọi người.

Nhìn ánh mắt chúng nữ đều mang theo vẻ vui mừng, Hoa Tinh chợt nổi lên một cảm giác muốn được yêu thương, bảo vệ cho các nàng mãi mãi. Âm Vũ lúc này cũng đã từ chỗ hắc y nhân và gã áo xanh đang nằm quay trở lại, nhìn Hoa Tinh nói:

”Hai kẻ đó có một người chúng ta đã gặp qua, còn kẻ kia thì chưa từng gặp, công tử có muốn đến xem không?

Hoa Tinh gật đầu, mọi người cũng lục tục đi theo hắn đến trước mặt hắc y nhân. Lúc này kẻ đó đã bị Âm Vũ gỡ mặt nạ, lộ ra dung mạo thật. Mọi người vừa thấy kẻ này thì sắc mặt đại biến, không thể nào nghĩ ra hắn chính là Quỷ thư sinh trong Thần Châu Ngũ Di. Hoa Tinh nhìn gã, cười lạnh một tiếng:

“Người rất dũng cảm, đã có vô số người trêu chọc đến ta bị ta giết chết nhưng ngươi vẫn không bỏ ý định đụng chạm đến ta, thật là bội phục ngươi. Nếu ngươi đã đến đây, dám chắc cũng không muốn sống trở về có đúng không? Đã như vậy thì để ta thành toàn cho ngươi.” Hoa Tinh nói xong, ánh mắt lộ ra vẻ tàn khốc, hữu thủ vô thừa xuống. Quỷ thư sinh còn chưa kịp thốt ra lời nào đã bị chưởng lực âm nhu của Hoa Tinh chấn nát, không còn thấy đâu nữa.

Giết Quỷ thư sinh xong, Hoa Tinh lại quay sang nhìn kẻ kia, đó là một lão nhân hơn năm mươi tuổi, vẻ mặt âm độc đang tỏ ra sợ hãi nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh lạnh lùng nói:

”Người rất lạ mặt, tuy nhiên võ công không kém, đáng tiếc vẫn không thể tránh được tai kiếp này. Nói, ngươi làm sao biết chuyện này, tại sao đến đây cướp bóc?

Lão nhân nhìn Hoa Tinh, lạnh lùng nói:

”Hôm nay mặc dù ta đã thất bại nhưng sẽ không nói cho người biết bất cứ điều gì. Chờ đến ngày mai thì thân phận của hai ả sẽ truyền khắp thiên hạ. Khi đó, ta xem người lợi hại đến mức nào, có thể bảo vệ cho bọn chúng được không?”

Hoa Tinh cười ngạo nghễ nói:

“Người nghĩ rằng thế nhân không sợ chết sao? Lúc mới đầu có lẽ không ai sợ, nhưng sẽ có lúc không ai dám chạm đến Hoa Tinh ta. Nhân vật có thực lực Thiên bồng không nhiều lắm, nhưng kẻ sợ chết thì lại rất nhiều. Cho nên ta sẽ chờ đợi xem có bao nhiêu người không sợ chết đến tìm ta. Nói như vậy thì người còn sống cũng không hữu dụng nữa.” Dứt lời, Hoa Tinh lộ ra vẻ tàn nhẫn, lòng bàn tay trái xuất hiện chân khí màu đỏ, vỡ ra một chữong. Chỉ thấy kẻ kia bị chấn nát, xương cốt nát nhừ, nhưng trước khi chết vẫn kịp kêu lên một thanh âm hết sức kinh khủng.

Hoa Tinh cười nhạt, sau đó nói:

”Rời khỏi đây thôi, sắc trời đã tối, đêm nay phải nghỉ ngơi tốt một chút.

Gió nhẹ xào xạc trong đêm như bày tỏ một sự bi thương. Xa xa, một tia máu tanh dày đặc ở không trung dần tiêu thất, cuối cùng tan biến trong bóng đêm.

134. Chương 134: Vô Nại Ly Biệt

Trở về Mẫu Đơn các, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào thanh bình khí trong tay Hoa Tinh. Ai nấy cũng đều cảm thấy ngạc nhiên vì từ trước đến nay chưa ai thấy Hoa Tinh chủ động sử dụng bình khí cả. Lúc này nhìn thấy hắn cầm thanh bình khí trong tay, làm sao không kinh ngạc cho được!

Hoa Tinh thấy mọi người đều tò mò thì đem chuyện mình làm sao có được bảo đao thuật lại ọi người biết. Kể xong, Hoa Tinh nhìn mọi người, cười nói:

”Cuộc thi vừa xong thì lại gặp phiền toái, mọi người chắc cũng đã mệt mỏi, bây giờ mọi người cứ đi nghỉ ngơi cho khỏe đã. Có chuyện gì thì mai hẵng nói. Tô Ngọc lưu lại đây, những người khác trở về phòng nghỉ, về phần Tần Nguyệt và Nhược Vân cô nương thì đi theo Tiểu Tuyết, nàng ta đã chuẩn bị phòng cho hai người đâu vào đấy cả rồi.

Chờ tất cả mọi người rời đi, Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc nói:

”Ngày mai ta sẽ cùng muội trở về, sắp xếp mọi chuyện cho nàng thật tốt, sau đó đem theo thanh cổ cầm mà mẹ nàng lưu lại. Hôm nay ta muốn kiểm tra xem muội tiến triển đến mức nào, có thể ứng dụng vào cầm khúc hay chưa. Muội chắc là không biết được ý tứ của mẹ muội khi để lại cây đàn chứ?”

Tô Ngọc nghe Hoa Tinh hỏi vậy, sắc mặt lộ ra vẻ khó hiểu, hỏi:

”Hoa đại ca, huynh nói mẹ muội lưu lại cây đàn uội là ẩn giấu ý tứ gì đó ư? Muội thực sự không hiểu.

Hoa Tinh khẽ nói:

”Ngọc nhi, muội nghe cho rõ nhé, đêm nay ta sẽ nói rõ mọi chuyện uội nghe, nhưng muội không thể nói cho bất cứ ai khác nghe được. Thật ra cổ cầm mà mẹ muội để lại không phải tầm thường, nó có tên là Thiên Sát Ma Cầm. Năm đó trong chốn võ lâm đã tàn sát mấy ngàn người, là công địch của võ lâm. Cho nên việc này không thể để cho người khác biết được, nếu không thì tương lai muội sẽ bị cổ cầm này khiến cho lâm vào hiểm cảnh, khó có thể thoát thân. Hơn nữa thủ khúc mà năm đó mẹ muội truyền lại cũng không phải tầm thường, khúc nhạc đó có tên là Vong Hồn Huyết Dẫn, được tấu bản Thiên Sát Ma Cầm thì có uy lực rất lớn, là một thứ võ học hết sức bá đạo.

Năm đó, chỉ một cây đàn và một khúc nhạc mà trong năm năm đã giết gần một vạn người, khiến cho thiên hạ thất kinh, vô luận là hắc đạo, bạch đạo cũng đều bắt tay đuổi giết chủ nhân cổ cầm. Thời gian này dù đã cách chuyện xưa rất lâu, nhưng nếu thân phận của muội bị lộ ra ngoài thì nhất định sẽ lại bị thiên hạ

vậy công. Bây giờ muội phải cố gắng luyện công, chờ khi muội chính thức thông lậu Bách Nhu thần công mà ta truyền cho thì muội có thể dùng Thiên Sát Ma Cầm thi triển Vong Hồn Huyết Dẫn. Khi đó, muội có thể giống như chủ nhân năm xưa của cổ cầm, tung hoành vô lâm.

Tình hình của chúng ta lúc này hết sức bất lợi. Tỷ muội Đồng Tâm đã bị bại lộ thân phận, phiền toái sẽ rất nhiều. Nếu như thêm muội bị bại lộ thân phận thì khi đó chúng ta gần như đã đối địch với toàn bộ thiên hạ. Cho nên ta hy vọng muội sớm luyện thành tuyệt nghệ để có thể phòng thân, cũng miễn cho ta phải lo lắng. Công lực lúc này của muội cũng đã có căn bản, chỉ còn khá lạ lẫm với võ công mà thôi. Thường ngày nếu muội rảnh rỗi thì có thể thụ giáo mọi người thêm, như vậy sẽ rất có ích cho sự tiến triển trong võ học của muội. Thôi được rồi, muội cũng nên trở về nghỉ ngơi đi. Hôm nay chắc cũng đã mệt rồi.

Tô Ngọc nghe vậy, sắc mặt thoáng thay đổi, thấp giọng nói:

”Cám ơn Hoa đại ca, muội nghĩ trên thế giới này chắc cũng chỉ có mình huynh biết được thân phận muội nhưng vẫn chấp nhận muội ở bên cạnh như vậy. Muội thật sự không biết nói gì để có thể biểu đạt được sự cảm kích trong lòng muội. Huynh cứ yên tâm, muội nhất định sẽ cố gắng.

Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc bước ra đến gần cửa, nói với theo:

”Ngọc nhi, chờ một chút.” Nói xong bước đến gần nàng. Tô Ngọc quay người lại nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ khó hiểu, hỏi:

”Hoa đại ca, còn chuyện gì nữa sao?”

Hoa Tinh kéo nàng vào ngực, nhìn ánh mắt có phần xấu hổ của nàng, cười nói:

”Không có cái gì, tuy nhiên lúc này Hoa đại ca lại muốn hôn Ngọc nhi. Trước nay ta vẫn chưa từng hôn muội, có đúng không?” Dứt lời nhìn đắm đắm vào mắt Tô Ngọc. Chỉ thấy Tô Ngọc cúi đầu, sóng mắt lộ ra vẻ thẹn thùng, không nói gì cả. doc truyện tại . Hoa Tinh cúi đầu hôn lên đôi môi hồng đào mê người. Thân thể Tô Ngọc khẽ run, đầu hơi ngẩng lên, chấp nhận cho Hoa Tinh nhắm nháp.

Hoa Tinh dịu dàng hôn một lát, tận hưởng hương vị riêng mê người của Tô Ngọc, sau đó khẽ buông lỏng nàng ra, dùng ngón tay vuốt nhẹ môi nàng, cười nói:

”Đẹp quá, đáng tiếc là võ công nàng chưa đại thành, chưa thể phá thân. Nếu không, ha ha, ta nhất định phải ”ăn thịt” nàng.” Tô Ngọc bối rối cúi đầu, lý nhí nói:

”Hoa đại ca chờ người ta luyện võ công cho tốt đã, khi đó người ta sẽ thuộc về huynh.” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, càng về sau càng khó có thể nghe thấy.

Hoa Tinh cười nói:

”Không cần muội nói, khi đó Hoa đại ca cũng sẽ ăn muội. Được rồi, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta sẽ cùng muội trở về, cầu hôn muội, trước tiên cứ cưới muội rồi hẵng nói.” Nói xong hôn nàng một lát, vỗ về để nàng đi nghỉ ngơi.

Chờ cho Tô Ngọc rời đi xong, Hoa Tinh nằm trên giường, một người một tâm sự, bất tri bất giác chìm vào trong giấc ngủ lúc nào không hay. Thế nhưng hần lại bị một thanh âm từ mái nhà khiến cho bừng tỉnh. Sắc mặt Hoa Tinh thay đổi, nghĩ thầm, không biết kẻ nào đi đến đây tìm phiền toái thế này, đành thở dài một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Thế nhưng bóng người trên mái nhà lại hết sức quen thuộc với hắn, Hoa Tinh lắc đầu, Phi thân nhảy đến bên cạnh nàng. Thượng Quan Yến quay sang nhìn Hoa Tinh, ánh mắt phát ra thần sắc kỳ lạ, không nói lời nào. Hoa Tinh mỉm cười, mang theo một chút mất mát, khẽ hỏi:

”Không ở phòng ngủ mà đến đây làm gì? Mau trở về ngủ đi.

Thượng Quan Yến miễn cưỡng nở một nụ cười, lắc đầu, thanh âm mang theo vẻ buồn bã:

”Muội không muốn ngủ, ngày mai đã phải chia tay, muội ngủ không được. Muội muốn ngắm bầu trời, quan cảnh Lạc Dương trong đêm. Đáng tiếc là từ khi muội đến đây chưa được thưởng thức hết cảnh đẹp ở đây, có lẽ nơi này quá xinh đẹp, cho nên có rất nhiều thứ làm cho người ta không thấy rõ.

Trong mắt Hoa Tinh hiện lên một tia tiếc hận, có lẽ chuyện này sẽ khiến hân tiếc nuối cả đời, bất quá chuyện trên đời này có khi nào chiều theo ý người ta đâu? Hoa Tinh nói:

“Đại ca sẽ dắt muội đi xem bầu trời, ngắm cảnh đêm, có được không?” Dứt lời nhìn nàng, trong mắt lộ ra một thứ tình cảm khó nói rõ ràng.

Sắc mặt Thượng Quan Yến thoáng chần chừ, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên tình nghịch cười nói:

”Đây là đại ca nói đấy nhé, muội không có cầu xin đâu đó. Nói ra thì không được nuốt lời.

Hoa Tinh thấy nàng tươi cười, xinh xắn đáng yêu lắm, hân cũng vui vẻ cười nói:

“Đại ca nói thì sẽ làm, quyết không gạt muội. Đại ca sẽ mang muội đi thưởng cảnh đêm.” Nói xong, hữu thủ ôm lấy eo thon, ôm chặt thân thể nàng, chân mượn lực phóng thẳng lên cao.

Hoa Tinh ôm Thượng Quan Yến, bay lên cao hơn một trăm năm mươi trượng mới dừng lại, đứng giữa thính không nhìn cảnh Lạc Dương, những ngọn đèn nhỏ bé từ dưới đất lấp lóe tỏa sáng, tạo thành một cảnh tượng đẹp vô cùng. Gió trên cao thổi mạnh, kéo hơi lạnh đến vây quanh hai người.

Thượng Quan Yến nhìn vô số ngọn đèn phía dưới, thân thể nép sát vào người Hoa Tinh, khẽ nói:

“Đẹp thật, có lẽ đây sẽ là lần duy nhất khiến cho người ta mãi không quên.” Ngẩn ngừ chỉ vài chữ nhưng tựa hồ chứa đựng thâm ý vô tận. Đây chẳng phải là một loại tâm ngữ hay sao?

Tả thủ Hoa Tinh vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi bay loạn của nàng, dịu dàng nói:

”Lần này trở về nhà nhớ kỹ phải bảo trọng thân thể biết không? Dung mạo của nàng xinh đẹp, hành tẩu trên đường phải cẩn thận vô cùng, ngàn vạn lần không được khinh thường bất cẩn. Ta không muốn muội gặp chuyện không may. Ta hy vọng cả đời này muội cũng sẽ như lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ngây thơ và vui vẻ.

Thượng Quan Yến nhìn hân, nói nhỏ:

”Hy vọng sẽ như thế, đại ca cũng phải bảo trọng, muội sẽ nhớ huynh. Hy vọng cả đời này huynh sẽ không quên muội. Chỉ tiếc rằng trăng có khi tròn có khi khuyết, người có lúc hợp lúc tan. Rốt cuộc vẫn không thể tránh được sự ly biệt.

Hoa Tinh nhìn về phương xa, thở dài:

”Cả đời này ta thật sự rất muốn quên muội, đáng tiếc là hình ảnh của muội đã in sâu vào tâm trí ta, không thể nào quên được. Muội cứ sống vui vẻ, tương lai đại ca nhất định sẽ đến thăm muội.

Thượng Quan Yến buồn bã nói:

”Muội sẽ sống thật vui, kỷ niệm đêm nay muội sẽ ghi lòng tạc dạ.

Hoa Tinh nghe vậy, thân thể đột nhiên chấn động, trong lòng nảy lên cảm giác mất mát mãnh liệt, nhìn Thượng Quan Yến trong ngực, Hoa Tinh khẽ nói:

“Yến nhi, nàng nhắm mắt lại, coi mọi thứ chỉ là kỷ niệm đẹp có được không?” Giờ phút này Hoa Tinh đã hiểu được hàm ý trong lời nói của Thượng Quan Yến.

Thân thể Thượng Quan Yến khẽ run lên, đúng vậy, chỉ có thể xem như kỷ niệm đẹp trong đáy lòng mà thôi. Nàng không nhìn Hoa Tinh, ngược mắt lên nhìn trời đêm, thở dài một tiếng, sau đó nhắm mắt lại.

Hoa Tinh nhìn nữ tử xinh đẹp trong ngực, ánh mắt lộ ra sự thương cảm, khẽ cúi đầu hôn lên đôi môi đang run rẩy của nàng, tất cả ký ức từ trước đến nay đều được gói gọn trong nụ hôn này, suốt đời khó quên. Hoa Tinh tận hưởng hương vị của nụ hôn một cách đầy trân trọng, hân hiểu được đây là thời khắc duy nhất dành cho hân và Thượng Quan Yến, ngày mai mọi chuyện giữa hai người sẽ chấm dứt.

Dùng hai tay siết chặt thân thể nàng, hữu thủ vuốt ve ngực nàng, chiếc lưỡi linh hoạt truy đuổi đến tận cùng sự thơm tho trên lưỡi nàng. Giờ khắc này vẻ mặt Hoa Tinh đã trở nên cuồng nhiệt, tất cả đều dành hết cho kỷ niệm duy nhất này.

Thượng Quan Yến không hề giãy giụa, ôn nhu cực kỳ. Mặc dù cảm giác được bàn tay Hoa Tinh đang vuốt ve bộ phận mẫn cảm của mình nhưng nàng không hề cự tuyệt. Dù sao thì cũng cứ thoải mái một lần duy nhất này đi. Kỳ thực trong lòng nàng cũng biết mình chỉ thích Hoa Tinh, đáng tiếc là Khúc Trúc đã đối xử quá tốt với nàng, không thể không thể gả cho Khúc Trúc được. Đêm nay sẽ là đêm chôn vùi tất cả quan hệ giữa nàng với Hoa Tinh, đó sẽ là bí mật suốt cuộc đời nàng.

Hoa Tinh khẽ luồn tay vào trong ngực nàng, vuốt ve cặp vú tròn bóng căng tròn của nàng. Miệng vẫn gắn chặt môi nàng, tận hưởng hương vị thơm tho ngọt ngào, một lúc sau mới buông nàng ra. Nhìn thẳng vào hai mắt Thượng Quan Yến, giờ phút này hai người cũng không còn kiêng kị nữa, lẳng lặng nhìn thật kỹ đối phương, tựa hồ muốn ghi tạc hình ảnh của nhau vào chỗ sâu kín nhất trong cõi lòng.

Hoa Tinh thở dài nói:

“Cả đời này Hoa Tinh sẽ mãi mãi nhớ đến một người có tên là Thượng Quan Yến. Người này cũng là người khiến cho Hoa Tinh ta cảm thấy nuối tiếc nhất trong đời.” Thượng Quan Yến lắc đầu, nhìn về phía xa, khẽ nói:

”Chúng ta đi xuống, kỷ niệm này sẽ làm bạn với muối suốt đời.

Hoa Tinh nhìn xuống dưới, thân thể chậm rãi hạ xuống thấp, tốc độ rất chậm, có lẽ là vì hắn không muốn thực hiện điều này. Đến khi còn cách mặt đất hai mươi trượng thì Hoa Tinh ngừng lại, tay trái vuốt ve khuôn mặt như ngọc của Thượng Quan Yến, miễn cưỡng nói:

“Nhớ phải bảo trọng, ngày mai ta sẽ tiễn nàng lên đường. Bây giờ đừng nghĩ đến chuyện không vui nữa, ta hy vọng nàng sẽ mãi mãi được vui vẻ. Cười một cái cho ta xem nào.” Nói xong lộ ra một nụ cười rất khiên cưỡng.

Thượng Quan Yến mỉm cười, bắt quá trong lòng lại cảm thấy chua xót, trên mặt lộ ra một vẻ tươi cười bất đắc dĩ. Đột nhiên sắc mặt nàng chợt biến đổi, nũng nịu nói:

“Huynh thật là bại hoại, đáng chết thật. Lúc này đây chắc huynh cao hứng lắm chứ gì? Thân thể người ta đều bị huynh tận tình vuốt ve cả.” Nói xong, le lưỡi làm mặt quỷ nhìn hắn, vẻ tình nghịch thường ngày lại được khôi phục.

Hoa Tinh thấy nàng như vậy, trong lòng cũng cảm thấy tốt hơn, cười nói:

“Ta chưa có nói là sờ đủ mà, ta vẫn còn muốn sờ mó thêm một chút nữa.” Hoa Tinh vừa nói, tả thủ nắm lấy bầu vú cao ngất của nàng, tận tình xoa bóp, cảm thụ sự co giãn, mềm mại nóng bỏng của nó. Nhìn thấy Thượng Quan Yến miễn cưỡng giãy giụa vài cái rồi thôi, Hoa Tinh hiểu được tâm ý của nàng, tả thủ càng thêm linh hoạt, mặc sức xoa nắn nhào nặn bộ ngực mềm mại, trơn láng của nàng.

Thượng Quan Yến đỏ bừng mặt, mím chặt môi, then thùng, bộ dáng mê hoặc vô cùng. Bàn tay nhỏ bé không biết là vô lực hay là không muốn che lấy ngực nhưng nàng không hề tác động đến hành động của Hoa Tinh, chỉ liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên nàng nhón người hôn lên môi hắn, lý nhí nói:

“Đại ca, chúng ta đáp xuống đi.” Nói xong gỡ bàn tay của Hoa Tinh trên ngực mình ra. Hoa Tinh cũng không thu hồi lại tả thủ của mình, chỉ lẳng lặng không mà thôi, sau đó chậm rãi đáp xuống đất.

Đáp xuống mặt đất, Hoa Tinh buông tay, thân thể lui về sau hai bước, lẳng lặng nhìn nàng. Thượng Quan Yến mỉm cười, đáy mắt lộ ra một chút cay đắng, sau đó phát tay, xem như nói lời từ biệt, nhẹ giọng nói:

“Chúc ngủ ngon và có nhiều mộng đẹp nhé đại ca.” Dứt lời quay người đi, từng bước từng bước đi về phía phòng mình.

Hoa Tinh thở dài:

“Chúc ngủ ngon, hy vọng sẽ gặp được muối trong mộng, như vậy mới hạnh phúc.” Nhìn theo lưng Thượng Quan Yến khuất dần, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra một nét bi thương.

Thân thể Thượng Quan Yến run rẩy bước đi, quay người nhìn lại lần cuối, hai giọt nước mắt trong veo lăn xuống gò má. Cứ thế bước đi từng bước trong gió đêm, mỗi một bước lại cách xa ước vọng của mình thêm một chút.

Hoa Tinh nhìn theo thân ảnh mỏng manh của nàng, hiểu được giờ phút này nàng rất thương tâm, nén không được thở dài, lẩm bẩm:

“Nhớ thuở gặp gỡ ban đầu, cười đùa vui hạnh phúc, trăng tròn lại chia tay, chỉ còn nỗi nhớ triền miên.” Ngừ khí tràn ngập vẻ ưu tư thất thần, có lẽ giờ phút này tâm tình hẳn khó có thể bình an trở lại được.

Trong bóng đêm, thân ảnh quen thuộc ngừng lại một chút, sau đó biến mất sau cánh cửa. Hoa Tinh lắc đầu, nhìn thoáng bốn phía, chậm rãi rời đi.

Sáng sớm, Mẫu Đơn các đã trở nên náo nhiệt, chúng nữ thanh thoi chơi đùa, chỉ có Thượng Quan Yến tỏ ra lặng lẽ, nắm tay ngồi cạnh Mai Hương, nhỏ to lời tạm biệt. Khúc Trúc cũng đang ở phía xa từ biệt đám Cô Ngạo.

Ăn cơm xong, mọi người đều cảm thấy trầm lặng, vẻ náo nhiệt như mọi ngày không thấy đâu. Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

”Hôm nay, Khúc Trúc và Yến nhi sẽ trở về nhà, sau khi ăn xong mọi người sẽ tiễn hai người lên đường, đồng thời chúc phúc cho hai người được hạnh phúc trọn đời. Yến muội đã nói cho ta biết, sau khi trở về sẽ thành thân cùng Khúc Trúc, chỉ tiếc là ta không có thời gian để đến đó. Bởi vậy sẽ mượn ngày hôm nay để chúc phúc cho hai người, chúc cho hai người hạnh phúc đến khi đầu bạc răng long, cả đời bình an! Chờ lát nữa ta đưa Tô Ngọc về nhà, xử lý một chút việc xong thì Tô Ngọc cũng sẽ đi cùng chúng ta. Ta đã quyết định hai ngày sau sẽ rời khỏi Lạc Dương, đi đến Tế Nam.

Chúng nữ đều yên lặng không nói, có lẽ trong lòng cũng thương cảm khi một người bạn tốt đã lâu nay phải chia lìa, Thượng Quan Yến ngậy thơ tình nghịch đã sớm được mọi người yêu thích, lúc này chia tay mọi người, ai cũng cảm thấy buồn bã.

Lão đạo thấy mọi người không nói lời nào, mở miệng chuyển sang vấn đề khác:

”Hoa Tinh, người đến Lạc Dương đã gây ra không ít chuyện, người định trong hai ngày ngắn ngủi sẽ giải quyết hết mọi chuyện ở đây, sau đó rời đi sao? Thời gian hai ngày ngắn ngủi này có đủ không?

Hoa Tinh đáp:

”Ta đã nghĩ đến điều này, hôm nay sẽ xử lý hết mọi chuyện, ngoại trừ tiễn đưa hai người thì ta còn giải quyết chuyện Tô Ngọc, chuyện thư viện cũng phải giải quyết rất ráo một chút, còn phải gặp ba phái Thiếu Lâm, gặp Thiết Chiến và Long Vũ một lần nữa. Chờ sau khi tiễn hai người lên đường, hy vọng mọi người giải quyết hết mọi chuyện ở đây trong hai ngày. Được rồi, mọi người tiếp tục ăn cơm đi.

Đưa xa ngàn dặm cũng phải nói lời từ biệt, cách thành Lạc Dương mười dặm, đoàn người Hoa Tinh nói lời từ biệt với Khúc Trúc và Thượng Quan Yến, không khí cũng trở nên buồn bã, chúng nữ đều mơ hồ không muốn chuyện này xảy ra, đặc biệt là Mai Hương, lúc này nàng ôm Thượng Quan Yến, khóc lớn, không nỡ để Thượng Quan Yến rời đi.

Sau một lúc, Khúc Trúc nắm tay Thượng Quan Yến, nhìn mọi người nói:

”Cám ơn mọi người đã quan tâm, hỗ trợ từ trước đến nay, chúng tôi cảm kích vạn phần. Lần này trở về sẽ nhất định nhớ mọi người lắm. Tương lai nếu có thời gian thì nhất định phải đến thăm chúng tôi, chúng tôi cũng xin chúc mọi người tiền đồ rộng mở, thượng lộ bình an. Gặp lại sau, cáo từ.” Dứt lời kéo Thượng Quan Yến rời khỏi. Tất cả mọi người đều cất lời từ biệt, vung tay vẫy chào.

Thượng Quan Yến đi không xa thì nén không được quay đầu lại nhìn mọi người, ánh mắt lướt qua từng người từng người một, cuối cùng dừng lại trên người Hoa Tinh thở dài một hơi, ánh mắt lộ ra thâm tình sâu đậm nhìn Hoa Tinh, sau đó quay người rời đi.

Nhìn thân ảnh hai người khuất dần, Hoa Tinh tự nhủ:

”Yến nhi bảo trọng, cả đời này ta sẽ không quên mọi chuyện giữa ta và nàng. Ta sẽ nhớ mãi những kỷ niệm của hai ta trọn đời này.

Lúc này lão đạo chợt nói:

”Khi còn nường thì nhiều lúc nhức đầu vì phiền toái, nhưng khi nường rời đi lại thấy thiếu vắng tiếng cười và giọng nói tinh nghịch của nường. Không biết lần sau gặp lại là khi nào? Chao ôi, thế sự vô thường, biến hóa khôn lường. Sự phân ly, thực ra cũng chính là một kết cục.

Liên Phượng liếc mắt nhìn lão đạo, nói: Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

”Nhân gian sở dĩ mỹ lệ chính là vì người trong nhân gian có chân tình, mặc dù có một số kẻ xấu nhưng người thiện lương thì vẫn chiếm đa số. Mọi người gặp nhau cũng xem là một loại duyên phận. Thương Quan Yến tinh nghịch đáng yêu đã lưu lại cho chúng ta rất nhiều kỷ niệm. Nhưng chuyện chia lìa trong kiếp người thì không thể tránh khỏi, không chia lìa thì làm sao có tụ hợp đây? Có lẽ lần sau gặp lại thì sẽ vui vẻ hơn, cho nên cũng cần phải cao hứng một chút, đừng quá buồn phiền.

Liên Phượng nói ra mặc dù có vài phần đạo lý nhưng thương tâm vẫn là thương tâm. Hiện trường vẫn đắm chìm trong sự buồn bã dày đặc. Khúc Trúc và Thương Quan Yến đã khuất xa nhưng mọi người vẫn chưa chịu rời đi.

Trên đại đạo vang lên tiếng khóc của Mai Hương, bởi vì hợp tan ly biệt cho nên nường khóc. Tại nơi đây, từ cổ chí kim đã có biết bao người phải thương tâm vì ly biệt?

135. Chương 135: Tham Vọng Của Trương Tuyệt

Mọi người đứng một lúc thật lâu, cho đến khi Thương Quan Yến và Khúc Trúc hoàn toàn khuất bóng thì mới đồng thời quay lại Lạc Dương. Lúc này Hoa Tinh nhìn Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân, thấp giọng nói:

”Hai vị cô nương, nếu hai người không có chuyện gì thì cũng nên đi chung với bọn ta, nhược bằng hai người đều có công việc thì xin cứ tự nhiên, ta không miễn cưỡng. doc truyện tại . Không biết hai người quyết định thế nào?

Tần Nguyệt nhìn hần, mỉm cười nói:

”Hoa công tử khoản đãi chu đáo, Tần Nguyệt hết sức cảm kích, tuy nhiên lúc này Tần Nguyệt có việc cần giải quyết nên không thể phụng bồi cùng các vị, thật đáng tiếc vô cùng. Chờ mọi chuyện hoàn thành, nếu có thể thì ta nhất định sẽ tụ hợp cùng với mọi người. Bây giờ, ta xin cáo từ, các vị bảo trọng, tin rằng sẽ còn gặp lại.” Nói xong bắt tay mọi người, nhìn Hoa Tinh gật đầu một cái, quay người rời đi.

Lam Nhược Vân thấy Tần Nguyệt rời đi, cũng lên tiếng:

”Ta cũng có chút việc cần làm, chờ khi giải quyết xong thì sẽ tìm mọi người vui vẻ một phen. Bây giờ ta xin đi trước một bước, chúc mọi người vui vẻ, gặp lại sau!” Nói xong vẫy tay chào mọi người, rời khỏi.

Hai người đã khuất xa, Hoa Tinh mới lên tiếng:

”Bây giờ ta và Tô Ngọc sẽ quay về nhà nường lấy một ít đồ, ai bài mọi thứ thật tốt cho cha nường. Các người đi chơi trong thành cùng nhau, nhớ kỹ phải cẩn thận. Sau khi ta xong chuyện thì sẽ quay về Mẫu Đơn các. Chiều nay ta sẽ đến gặp phái Thiếu Lâm, xem tình huống của bọn họ thế nào. Đêm nay Ngọc Anh nhớ phải tìm Thiết Chiến, nói hần đến gặp ta. Nếu ngày mai mọi chuyện đều suôn sẻ thì chúng ta sẽ rời khỏi Lạc Dương đi đến Tế Nam. Cứ thế nhé, ta và Tô Ngọc đi đây.” Dứt lời, nắm tay Tô Ngọc thì triển khinh công tiến bước.

Đến nhà Tô Ngọc, nường cao hứng chạy đến bên cạnh cha, vui vẻ nói:

”Cha, Bạch Ngọc Mẫu Đơn đứng thứ hai, cha đã biết chưa? Thật là vui, Hoa đại ca để cho Âm Vũ thay thế con tham gia cuộc thi, thu được hơn mười vạn lượng bạc, là người thu được nhiều tiền nhất. Bây giờ chúng ta đã có nhiều tiền, cha không cần phải cực khổ nữa.

Tô Phóng Văn nhìn nữ nhi, vẻ mặt hiện rõ vẻ kích động, vuốt nhẹ mái tóc con gái, nói:

”Ngọc nhi, cha đã biết, cha vẫn để ý đến thông tin cuộc thi. Bạch Ngọc Mẫu Đơn của chúng ta đứng thứ hai làm cho cha vui lắm. Nhiều năm như vậy cuối cùng cũng đã xuất đầu, con cũng đã tìm được một chốn nương tựa thật tốt, cha cuối cùng đã hoàn toàn an tâm.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

”Văn bối đã nói qua với Ngọc nhi, nếu không có gì thay đổi thì chỉ nay mai là bọn văn bối sẽ rời khỏi nơi này. Đại thúc trước tiên nên đến thư viện ở Nam Kinh, chờ chuyến đi Trung Nguyên của văn bối kết thúc thì văn bối sẽ mang Ngọc nhi trở về, tương lai đại thúc sẽ ở cùng mọi người, thế thì sẽ rất tốt.

Tô Phóng Văn nhìn Hoa Tinh, lắc đầu:

”Ngọc nhi theo người thì ta đã an tâm. Về phần ta, ta đã ở chỗ này nhiều năm, ta không muốn rời đi. Quan trọng nhất chính là mẹ của Ngọc nhi đã yên nghỉ ở nơi này, ta muốn cả đời này sẽ thủ hộ cho nàng. Người đến Lạc Dương, ta cũng biết được một số chuyện của người, biết người hết sức lợi hại, Ngọc nhi đi theo người hẳn sẽ không có nguy hiểm. Tương lai, nếu có thời gian thì nhớ quay về đây thăm ta là được.

Tô Ngọc nhìn phụ thân, khóe mắt đã ngân ngấn nước mắt, nói:

”Cha, Ngọc nhi không nỡ rời xa cha, Ngọc nhi luôn muốn chăm sóc cha. Cha nên rời khỏi nơi này cùng với con, mang theo di cốt của mẹ đến Nam Kinh, cả nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng một chỗ có được không?

Tô Phóng Văn thở dài, nói:

”Hài tử ngốc à, cho dù đi đến đâu thì ta vẫn nghĩ đến nơi này, có hiểu chưa? Cả đời này cha sẽ không thể nào quên được giây phút cha đã gặp mẹ con, khi đó ta và mẹ con đã gặp nhau ở một cái đình cách thành Lạc Dương mười dặm, những kỷ niệm đó mãi mãi không thể đổi dời, tương lai con sẽ hiểu được. Con không cần lo lắng nhiều cho cha, chỉ cần con vui vẻ là cha đã an lòng. Nhớ kỹ sau này phải nghe lời Hoa Tinh. Mau đi thu xếp đồ đạc đi, cha chúc phúc cho hai đứa.

Chờ Tô Ngọc rời đi, Tô Phóng Văn nhìn Hoa Tinh, khẽ hỏi:

”Người đã nói cho nó nghe về chuyện của mẹ nó sao?

Hoa Tinh gật đầu:

”Ngày hôm qua văn bối đã nói cho nàng biết. Bây giờ văn bối đã dạy nàng luyện võ, chờ một thời gian ngắn nữa thì Ngọc nhi đã có thể tấu được khúc đàn. Khi đó Ngọc nhi đã có đủ năng lực để tự vệ. Về phần an toàn của nàng thì đại thúc cứ an tâm, có văn bối ở đây thì không ai có thể xúc phạm đến nàng được. Hôm nay văn bối đến đây, hy vọng đại thúc có thể gả Ngọc nhi cho văn bối, để nàng chính thức trở thành thê tử của Hoa Tinh.

Tô Phóng Văn khó khăn một chút mới có thể cất lời:

”Được, bây giờ ta sẽ gả Ngọc nhi cho người, hy vọng sau này người đối đãi tốt với nó, chớ để ta lo lắng. Tương lai, nếu Ngọc nhi sinh em bé thì nhớ quay về đây thăm ta, ta chỉ cần có vậy. Ta chúc phúc cho hai người vĩnh kết đồng tâm đến khi tóc bạc răng long.

Hoa Tinh nghiêm trang hứa:

”Đại thúc cứ yên tâm. Tương lai, văn bối nhất định sẽ cùng Ngọc nhi về đây thăm người. Cả đời này Hoa Tinh cũng sẽ không để cho Ngọc nhi phải chịu một chút ủy khuất nào, văn bối xin lấy tên Hoa Tinh để thề!

Tô Ngọc chuẩn bị mọi thứ, ôm Thiên Sát Ma Cầm trong ngực, chậm rãi đi ra nhìn hai nam tử quan trọng nhất trong đời nàng, ánh mắt rơm rớm lệ, đích thị là nước mắt chia tay!

Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc, lấy từ trong ngực ra một chiếc nhẫn thủy tinh, dịu dàng nói:

”Ngọc nhi, cha nàng đã đồng ý. Bây giờ ta sẽ cầu hôn nàng trước mặt cha. Chiếc nhẫn này được làm bằng thủy tinh, trong thiên hạ này ngoại trừ Hoa Tinh thì không còn có kẻ thứ hai có được, đây cũng chính là ám ký của Hoa Tinh ta. Bây giờ ta sẽ đeo chiếc nhẫn này cho nàng, một khi đeo vào thì nàng sẽ là thê tử trọn đời của Hoa Tinh ta. Nàng có nguyện ý đeo chiếc nhẫn này của ta hay không?” Hoa Tinh nhìn Tô Ngọc, ánh mắt tràn đầy tình yêu.

Tô Ngọc đặt cổ cầm lên bàn, quay sang nhìn cha một chút, sau đó nhìn lại Hoa Tinh, một giọt nước mắt trong veo lăn xuống gò má, cao hứng khóc và nói:

”Muội nguyện ý, muội đồng ý làm kiều thê suốt đời của huynh, mãi mãi ở bên huynh, vĩnh viễn không xa cách.

Hoa Tinh nắm lấy bàn tay thon thả của Tô Ngọc, cẩn thận đeo chiếc nhẫn của mình cho nàng. Hoa Tinh nhìn thấy vẻ mặt đầy nước mắt hạnh phúc của nàng thì mỉm cười nói:

”Phải cao hứng mới đúng, khóc làm gì. Nàng có chuyện gì muốn nói với cha nữa không? Nếu không thì chúng ta tạm biệt cha rồi đi. Nhân sinh có hợp có tan, nàng không cần quá thương tâm đâu. Tương lai, khi có thời gian chúng ta sẽ trở về thăm cha.

Tô Ngọc nghe vậy, đi đến bên cạnh Tô Phóng Văn nói lời từ biệt với cha.

Trở về Mẫu Đơn các thì sắc trời đã cận Ngọ. Nhóm người Âm Vũ cũng đã trở về chờ Hoa Tinh. Lúc này mọi người đều tập trung cùng một chỗ, tuy nhiên dáng vẻ đều lộ ra một chút buồn bã, có lẽ duyên cớ chính là vì mới chia tay với Thượng Quan Yến. Hoa Tinh thấy mọi người đều âu sầu không chịu mở miệng, nên không được thở dài một tiếng, sau đó lộ ra vẻ tươi cười nói to:

”Sao thế, mọi người không nghĩ ra gì để nói với ta hay sao? Xem các nàng kia, mi buồn mặt rũ, chán chết đi được. Mau mau cười một cái, nói chuyện vui vẻ đi.

Diêu Ngọc Anh thấy không ai lên tiếng bèn cất lời:

”Công tử, hôm nay thư viện gửi đến một tin tức, nói ba phái hôm qua đã bao vây, tiêu diệt Tụ Hoa cung, đáng tiếc là ba phái cũng tổn thất không ít cao thủ. Trương Tuyết của phái Hoa Sơn đã trọng thương, Doanh Phong, Chu Lượng cũng bị thương không nhẹ. Xuất Trần đạo trưởng của phái Võ Đang đang hôn mê, sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Những người khác thì chỉ có Từ Vân đại sư và Ngọc Chân Tử là bình an vô sự, còn lại đều bị thương tích nặng nhẹ khác nhau. Kể cầm đầu Tụ Hoa cung chính là la y thiếu niên, hẳn đã bị bắt.

Hoa Tinh vừa nghe nói thì trong đầu hiện lên hình ảnh Trương Tuyết, khuôn mặt xinh đẹp mê người, thân thể quyến rũ vô song của nàng luẩn quẩn trong đầu hắn. Hoa Tinh nói:

”Chiều này có lẽ ta sẽ đi xem bọn họ thế nào. Trước mắt đã xảy ra nhiều biến cố ở Lạc Dương, nơi này vẫn còn cần tam phái chống đỡ đại cục. Cho nên phải đến thăm bọn họ một phen. Tương lai, khi tiêu diệt Thông Thiên Môn thì ba phái này đối với thư viện chúng ta cũng sẽ rất hữu dụng. Ăn trưa xong, ta sẽ đi thăm họ, các nàng nếu không có việc gì thì ở chỗ này dạy Tô Ngọc luyện võ cho ta, không nên chạy loạn.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, hiểu được mấy ngày nay tình hình Lạc Dương rất bất an, đều an tâm ở nơi này. Diêu Ngọc Anh lại nói:

”Mặt khác, còn có một tin tức nữa. Nghe nói vùng đệ nhất cao thủ vùng tái ngoại là Thiên Ma Chiến Thần – Mộc Tây Tạng cũng đã cách Lạc Dương không xa, nhiều nhất là ba ngày nữa cũng sẽ xuất hiện ở Lạc Dương. Chuyện này công tử cũng nên cẩn thận một chút.

Trong mắt Hoa Tinh hiện lên một ánh sáng kỳ lạ, khẽ nói:

”Hắn đến thật là nhanh, chúng ta tốt nhất là rời khỏi đây trước khi hắn đến, nếu không sẽ có người chỉ hắn đến gây phiền toái với chúng ta. Hay ngày này cô nên cẩn thận xem xét động tĩnh của Võ Lâm thư viện cho ta, thân phận của Đồng Tâm, Đồng Ý hẳn do bọn chúng tiết lộ ra ngoài. Hôm nay, trên đường trở về ta đã phát hiện ra tất cả người ở Lạc Dương đều đã biết Đồng Tâm, Đồng Ý đến từ Thiên Trì, chuyện này hết sức bất lợi đối với chúng ta. Đây chắc chắn là một âm mưu nhằm vào chúng ta, chúng ta phải cẩn thận.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh một mình đi ra ngoài. Đi không xa, hắn đột nhiên nhớ đến một việc, vội chuyển thân đi đến biệt viện Liên Phượng đang ở. Đi đến đó, Hoa Tinh dung chân khí dò xét một chút khí tức bên trong, mỉm cười, chậm rãi đi đến cửa phòng Lục Nương Tử Quý Nguyệt Mai gõ nhẹ vào cánh cửa mấy cái, rất nhanh chóng đã nghe thấy tiếng người đến mở cửa.

Cửa phòng mở ra, Quý Nguyệt Mai giật mình, kéo Hoa Tinh tiến vào, hỏi vội:

”Chủ nhân đến thăm thiếp thật sao? Làm người ta thật cao hứng. Thiếp nhớ chủ nhân đến chết đây, đáng tiếc, chúng ta gần nhau trong gang tấc nhưng thiếp lại không dám đến tìm chủ nhân, sợ ảnh hưởng đến sinh hoạt của chàng.

Hoa Tinh mỉm cười, đặt hai tay lên cổ Quý Nguyệt Mai, kéo nàng đến gần mình, nắm lấy hai vú cao ngất, lẳng lặng xoa nắn, cảm thụ sự mềm mại, đồng đánh của cặp nhũ phong. Quý Nguyệt Mai rên lên một tiếng, cả người vô lực để hân chiếm tiện nghi, miệng khê hé ra hơi thở thơm tho vô ngần.

Hoa Tinh cười nói:

“Hiếm có khi đến thăm nàng, ta vẫn còn việc phải làm bên ngoài, bây giờ nàng hầu hạ ta cho tốt, để ta hảo hảo nếm mùi vị riêng của nàng mới được.” Hoa Tinh mỉm cười, ánh mắt lộ ra quang hoa màu đen, vẻ mặt có chút tà dị.

Quý Nguyệt Mai quay người lại kéo Hoa Tinh về phía giường, hai tay vuốt ve thân thể hân, chậm rãi cởi bỏ quần áo cho hân, đôi môi căng mọng đỏ hồng hôn lên môi hân, tiểu lưỡi thơm tho vắn vít trong miệng hân. Hoa Tinh nằm lên giường, hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nữ thành thực, hai tay nắm bắt lấy hai núm vú day day.

Căn phòng nhỏ chìm trong sự yên lặng, cảnh tượng nam hoan nữ ái cứ thế diễn ra. Lúc này Quý Nguyệt Mai đã cởi bỏ quần áo, thân thể trần trụi của hai người áp sát một chỗ. Chỉ thấy vẻ mặt Hoa Tinh lộ ra vẻ say mê, hai tay di chuyển xuống vuốt ve cặp mông căng tròn, ngón tay thỉnh thoảng lại thăm dò vào khe suối động đào, duỗi duỗi ngoáy ngoáy khiến cho Quý Nguyệt Mai run lên, miệng rên rỉ không ngừng.

Quý Nguyệt Mai lúc này đã cúi đầu vào giữa hai chân Hoa Tinh, cái miệng xinh xắn cắn thật hầu hạ hân. Dục vọng Hoa Tinh bạo phát, quang hoa màu đen từ mắt lóe lên không ngừng. Đột nhiên Hoa Tinh xoay người nằm đè lên người Quý Nguyệt Mai, từ thế bị động chuyển thành bị động, tách hai chân Quý Nguyệt Mai ra, trong tiếng rên rỉ, đưa thương công phá cửa thành, tung hoành ngang dọc, hưng phấn vô cùng.

Thời gian trôi qua, hai người hoan ái rất nhanh, Hoa Tinh liên tiếp thỏa mãn mấy lần mới thôi, nằm im trên giường hưởng thụ cảm giác sung sướng.

Lúc này hân chậm rãi vuốt ve đường cong trên mông nàng, cười nói:

“Rất đẹp, nhìn thân thể nàng ta lại không muốn rời đi chút nào, nàng đúng là một nha hoàn thật xinh đẹp. À, khoảng thời gian gần đây nàng có khỏe không? Có gì muốn nói với ta thì nói đi. Qua hai ngày, ta sẽ rời khỏi nơi này, đến lúc đó nàng nhớ kỹ là phải cẩn thận, an toàn là trên hết, có biết không?” Ngữ khí hàm chứa đầy sự ân cần quan tâm đối với Quý Nguyệt Mai. Hoa Tinh luôn biết cách ngọt ngào với nữ nhân, có lẽ đây chính là lý do nữ nhân cảm thấy hân hấp dẫn?

Quý Nguyệt Mai nghe vậy, thân thể khê chấn động, chiếc miệng xinh xắn hôn một cái, nằm trên ngực hân, ánh mắt hưng phấn, nói:

”Đa tạ chủ nhân đã quan tâm, trong lòng thiếp thực sự cao hứng. Mấy ngày nay thiếp vẫn ổn, chủ nhân không cần lo lắng. Hơn nữa, trong lúc vô ý thiếp đã biết được một bí mật, lần đó thiếp vô tình nghe được Hắc Sát Thần Mã của Võ Lâm thư viện nói với người khác về thân thể của Lâm Vân. Nghe nói Lâm Vân chính là đệ tử đứng đầu đám đệ tử của Võ Lâm thư viện, hơn nữa hân còn có quan hệ ruột thịt với chủ nhân thư viện. Bất quá những điều này ngay cả bản thân Lâm Vân cũng không biết cho nên hân mới có thể quan hệ mập mờ cùng Liễu Diệp Nhi. Mặt khác, thiếp còn nghe nói chương môn Túy Kiếm Môn Lý Nhạc cũng có một mối quan hệ hết sức đặc biệt với mẫu thân Lâm Vân. Lý Nhạc cũng đã bí mật gặp gỡ Lâm Vân mấy lần, không biết để bàn bạc chuyện gì. Mong rằng chủ nhân nên tiểu tâm đề phòng chuyện này một chút. Nói không chừng Lâm Vân đang muốn làm chuyện bất lợi đối với chủ nhân.

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt hiện lên thần sắc kỳ lạ, khoe miệng nở một nụ cười thần bí, khê vuốt ve ngọc thể đầy mê hoặc của Quý Nguyệt Mai, cười nói:

“Tốt lắm, chuyện này ta đã biết, ta biết nên làm thế nào. Bây giờ ta phải đi gặp chương môn Thiếu Lâm, nàng cứ nằm đây nghỉ ngơi nhé.” Nói xong thì đứng dậy.

Quý Nguyệt Mai đứng dậy mặc quần áo cho Hoa Tinh, không muốn hân rời đi, chỉ miễn cưỡng nói:

”Chủ nhân đi đường cẩn thận, chúc chủ nhân thuận lợi như ý.

Hoa Tinh vỗ nhẹ vào má nàng, cười nói:

“Nàng cũng phải bảo trọng, nhớ kỹ, bây giờ nàng đã thuộc về Hoa Tinh.” Nói xong mở cửa rời đi, bóng người nhanh chóng biến mất, để lại Quý Nguyệt Mai si ngốc nhìn theo.

Hoa Tinh tìm đến nơi cư trú của phái Thiếu Lâm hết sức dễ dàng, Ngọc Chân Tử cũng đang ở đây. Hai vị chưởng môn thấy Hoa Tinh đột nhiên xuất hiện thì đều lộ vẻ kinh ngạc. Hai người sau khi nhìn nhau, Từ Vân đại sư mở lời:

”Hoa thiếu hiệp đột nhiên giá lâm, bọn lão nạp không biết trước nên không ra nghênh đón, xin bỏ qua. Hoa thiếu hiệp lần này đến đây phải chăng là có được tin tức của Huyết Anh?

Hoa Tinh thấy vẻ mặt lo lắng của hai người thì biết hai người hiểu lầm, cười nói:

“Đại sư không cần khách khí, ta đến đây là vì nghe nói mọi người đêm qua toàn thắng, muốn đến đây xem sao.” Hai vị chưởng môn nghe hần nói vậy thì mới thở phào một hơi, an tâm.

Ngọc Chân Tử nói:

”Trận chiến tối hôm qua, mặc dù bọn ta thắng lợi nhưng cũng phải trả giá không nhỏ. Thật là ngoài dự đoán của mọi người! Kẻ bị bắt rất cứng đầu cứng cổ, không chịu khai lời nào, hơn nữa hần lại bị thương nặng, không thể dùng hình tra khảo, nhất thời cũng chưa điều tra thêm được gì.

Hoa Tinh khẽ nói:

“Nghe nói toàn bộ cao thủ của Hoa Sơn đều đã thụ trọng thương, tình hình bọn họ có đáng lo hay không? Ta đang muốn đi thăm họ một chút, xem có thể hỗ trợ được bọn họ chút nào hay không. Về phần kẻ bị bắt thì sợ rằng muốn hần khai ra cũng không dễ dàng. Ta có đề nghị thế này, trước tiên mọi người nên đem chuyện này tuyên truyền ra ngoài cho tất cả võ lâm đều biết, sau đó vài ngày thì tìm một nơi khác, giết chết kẻ đó, không cho kẻ khác biết được, hình thành thế ôm cây đợi thỏ. Đương nhiên ba phái phải cẩn thận thương lượng cho kỹ. Quan trọng nhất là chuyện này phải tiến hành thật nhanh, tránh để lâu, để lâu sẽ không có tác dụng. Đồng thời lén sai người để lộ ra tin tức kẻ đó không chịu được tra khảo đã khai hết, như vậy thì có thể khiến cho cá cắn câu. Được rồi, ta đến thăm mấy người của phái Hoa Sơn một lát.” Nói xong quay người rời đi.

Từ Vân đại sư nhìn theo Hoa Tinh đang rời xa, khẽ nói:

”Không hổ là Phương Hoàng đặc sứ, không đơn giản chút nào. Hần nói biện pháp đó chúng ta có dùng được không? Chân nhân thử nghĩ xem.

Ngọc Chân Tử trầm tư một chút, nói:

“Phương pháp này đúng là có thể dùng được, nhưng chúng ta phải chuẩn bị cho tối, nếu không thì tổn thất tối qua sẽ lại tái hiện. Chờ người của Hoa Sơn đến thì chúng ta sẽ thương lượng lại lần nữa mới quyết định.” Từ Vân đại sư gật đầu.

Hoa Tinh đi đến nơi ở của Trương Tuyết, tránh né môn hạ đệ tử Hoa Sơn, âm thầm tiến vào phòng Trương Tuyết. Trương Tuyết cảm giác được có người tiến đến, quay đầu nhìn lại, trong lòng chấn động. Nàng nghĩ thế nào cũng không tin Hoa Tinh sẽ đến.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Ta mới từ nơi ở của Từ Vân đại sư đến, sao không mời ta ngồi? Nhìn phu nhân bị thương thế này, sợ rằng phải dưỡng thương vài ngày.” Dứt lời, ánh mắt ngừng lại bộ ngực của Trương Tuyết, ánh mắt hiện lên thần sắc kỳ lạ.

Trương Tuyết có vẻ mất tự nhiên, nói:

“Hoa thiếu hiệp, mời ngồi, không biết lần này Hoa thiếu hiệp đến đây có chuyện gì, xin mời nói rõ.” Sóng mắt xinh đẹp nhìn đi nơi khác, không dám nhìn vào mắt hần. Giờ phút này Trương Tuyết hoàn toàn không

còn chút uy nghiêm nào của vị phu nhân chưởng môn Hoa Sơn, ngược lại giống hệt như một thiếu nữ thẹn thùng đang gặp người yêu.

Hoa Tinh ngồi bên giường, mỉm cười nhìn nàng, dịu dàng nói:

”Ta nghe nói mọi người tiêu diệt được Tụ Hoa cung nên hỏi thăm một chút, sau đó mới biết được cao thủ phái Hoa Sơn đều bị thương, đến đây thăm hỏi xem có giúp được mọi người hay không. Nhìn thương thế của phu nhân thì có lẽ ta sẽ giúp được ít nhiều, nhưng không biết phu nhân có nguyện ý hay không?

Trương Tuyết khẽ đáp:

”Đa tạ Hoa thiếu hiệp, thực là phiền quá. Thương thế của ta chỉ cần vài ngày sẽ bình phục, không sao cả!” Nói là thế nhưng Trương Tuyết vẫn rất sợ, không dám nhìn vào mắt hắn. Từ khi nàng biết được Hoa Tinh đã nhìn thấy mình tắm rửa thì trong lòng vẫn có chút e ngại gặp Hoa Tinh. Bởi vậy Hoa Tinh đến đây, nàng cảm thấy rất mất tự nhiên.

Hoa Tinh cười nói:

”Nếu phu nhân không muốn tiếp nhận thì Hoa Tinh cũng không dám miễn cưỡng. Bất quá với tình trạng của phu nhân bây giờ thì chỉ sợ nếu có người bên cạnh làm chuyện xấu thì phu nhân cũng không thể tự bảo vệ được bản thân, chuyện này phu nhân có nghĩ đến hay không?

Trương Tuyết cả kinh, kinh ngạc nhìn hắn, nghĩ không ra hắn đối với chuyện của nàng thì hiểu rõ như thế, bất đắc dĩ đành nói:

”Đa tạ Hoa thiếu hiệp đã quan tâm, nhưng ta làm sao có thể tiếp nhận được hảo ý này của thiếu hiệp, ta cũng không có để báo đáp. Ta nghĩ chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng không sao.

Hoa Tinh nghe vậy bèn nói:

”Ta nghe phu nhân nói, hình như phu nhân cũng có một chút đồng ý có phải không? Nếu không có gì báo đáp thì cứ tạm thời ghi nhớ, không chừng tương lai ta sẽ đòi lại hơn thế thập bội đấy.

Nói xong, hắn không đời nàng mở miệng đã nắm lấy hữu thủ Trương Tuyết, nhìn ngọc thủ thon thả trắng muốt của nàng, Hoa Tinh không khỏi khen thầm trong lòng, không nói gì thêm, chỉ truyền một đạo chân khí kỳ lạ đã thông kinh mạch bị bế tắc của nàng. Trương Tuyết run lên, muốn thu hồi lại bàn tay mình, đáng tiếc hắn nắm tay nàng rất chặt, làm sao có thể thu lại được. Ánh mắt Trương Tuyết lúc này đầy vẻ hoảng sợ nhưng lại không biết làm thế nào, giống hệt tiểu cô nương, lúng túng nhìn Hoa Tinh, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Quang hoa màu đen trong mắt Hoa Tinh lóe lên, hắn tiến đến gần nàng một chút, gần đến nỗi có thể ngửi được mùi hương mê người từ thân thể nàng. Nhìn khuôn mặt Trương Tuyết dần ửng hồng, Hoa Tinh cười, thanh âm ngọt ngào nói:

”Mặt phu nhân đỏ ửng, rất đáng yêu, giống hệt một tiểu cô nương, làm cho ta thật sự muốn cắn một cái.” Nói xong thì tiến đến áp sát thân thể nàng. Trương Tuyết có chút thất thần, nói:

”Hoa Tinh, ngươi tha cho ta, ngươi không thể làm vậy.” Thanh âm đầy vẻ hoảng sợ, nhưng Hoa Tinh nghe được lại cảm thấy rất hưng phấn.

Hắn buông tay nàng ra, cười nói:

”Được rồi, nội thương của phu nhân đã tốt hơn rất nhiều. Ta cũng nên rời khỏi đây. Nhớ là phu nhân thiếu ta một món ân tình đấy nhé, sẽ có lúc ta đòi lại. Khà khà.” Dứt lời, lắc mình ra ngoài, biến mất trước mắt Trương Tuyết.

Trương Tuyết nhìn ra ngoài cửa sổ khép hờ, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư, khuôn mặt đỏ bừng vẫn chưa trở lại bình thường, mê người vô cùng. Trương Tuyết đối với Hoa Tinh càng ngày càng cảm thấy khó hiểu đối với con người hắn, càng ngày càng sợ phải ở cùng một chỗ với hắn. Nàng cảm thấy hắn rất tà dị nhưng lại rất hấp dẫn nữ nhân, phẳng phất như trời sinh mị lực, bất kể thiếu nữ hay phụ nhân cũng đều bị mị lực của hắn cuốn hút.

Than nhẹ một tiếng, Trương Tuyết vận công một lần, chỉ thấy nội thương đã hồi phục hoàn toàn, thật sự là thần kỳ. Nằm lên giường, Trương Tuyết nhắm mắt lại, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của Hoa Tinh, không cách nào xua đuổi nó ra khỏi đầu được. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chams](#)

Nàng đành mở mắt nhìn ra cửa sổ, thở dài một hơi:

”Có lẽ đây là thiên ý trêu người, hoặc giả cũng có thể chỉ là một đoạn xảo ngộ qua đường? Hy vọng có thể sớm quên được chuyện này.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng dần dần đã chiếu vào phòng, không khí trong lành, quyến rũ lắm. Trương Tuyết nhìn về tươi sáng đó, đột nhiên có một quyết định dừng cảm, nàng quyết định sẽ đối mặt với sự thật, không miễn cưỡng, dần vật bản thân nữa.....

136. Chương 136: Độc Long Chi Mê

Buổi tối, có hai vị khách nhân đến Mẫu Đơn các cùng dùng cơm với nhóm người Hoa Tinh. Hai người này chính là Thiết Chiến và Long Vũ. Sau khi ăn xong, Trần Lan gọi người thu dọn, sau đó mọi người vào trong phòng Hoa Tinh nghe nói chuyện.

Hoa Tinh nhìn thấy mọi người đều có vẻ lo lắng, bèn cười nói:

”Tô Ngọc, muội mau trở về phòng làm chuyện mà muội nên làm. Vũ nhi dắt Âm Nhu về phòng, Hương nhi và tỷ muội Đồng Tâm đi chơi đi, các nàng ở đây cũng không có gì vui vẻ cả, không nên ở đây làm gì. Ngoài trừ Lãnh Như Thủy, Ngọc Anh, Phượng nhi, Đường Mộng thì Tiểu Tuyết cũng nên trở về nghỉ ngơi cho khỏe. Mấy người lão đạo thì ở đây bàn bạc với ta.

Chờ cho bảy nữ nhân rời khỏi, Hoa Tinh cười nói:

Được rồi, nơi này đã thanh tĩnh hơn, chúng ta bắt đầu nói chuyện. Hôm nay ta mời Long huynh và Thiết huynh đến đây là muốn báo cho hai người biết qua ngày mai nhóm người của ta sẽ rời khỏi nơi này, cho nên mọi người gặp nhau một chút trước khi ta rời khỏi đây.” Nói xong nhìn qua mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Thiết Chiến và Long Vũ.

Thiết Chiến nhìn Hoa Tinh, sau đó quay sang nhìn Long Vũ, nói:

”Nghe nói Long huynh muốn đối phó với Thần Châu Ngũ Di, vừa hay ta cũng có cừu oán với kẻ đứng đầu trong bọn chúng là Huyết Nga Lão Quái, ta hy vọng hai ta có thể liên thủ đối phó bọn chúng, không biết Long huynh có đồng ý hay không?

Long Vũ nhìn Thiết Chiến, sau đó quay sang hỏi Hoa Tinh:

“Hoa huynh đệ, người nghe chuyện này ta có nên đồng ý không?” Long Vũ rất thông minh, đem vấn đề này chuyển sang người Hoa Tinh, sự lợi hại của Hoa Tinh hẳn cũng đã nghe qua, cho nên lúc này mới chuyển câu hỏi của Thiết Chiến sang cho Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn hai người, nói:

”Long huynh nói lời này thật ra là gây khó dễ cho ta. Nói thật, Thiết huynh là bằng hữu của ta, mà Long huynh tính ra cũng có vài phần giao tình với ta, hai người liên thủ đối với ta mà nói thì rất có lợi. Không biết ta nói như vậy Long huynh đã hài lòng hay chưa?

Thiết Chiến nhìn Hoa Tinh, ánh mắt chứa đựng vẻ cảm kích. Long Vũ cũng nhìn Hoa Tinh, trong đầu thầm phân tích điều Hoa Tinh vừa nói, trầm tư một lúc mới trả lời:

”Vấn đề này thực ra trong lòng mọi người đều đã rõ ràng, hợp tác đương nhiên là có lợi, ta cũng muốn liên thủ với Thiết huynh, tuy nhiên chuyện này cũng rất nguy hiểm, một khi Thiết huynh liên thủ với ta thì tương lai e rằng sẽ vì ta mà bị liên lụy, bởi vậy nên ta mới do dự. Nếu Hoa huynh đệ đã nói như vậy thì ta

sẽ vạ phần nguyên ý. doc truyện tại . Không biết Thiết huynh có thâm cừ đại hận với Huyết Nga Lão Quái như thế nào, có thể nói ra được hay không?

Thiết Chiến nghe vậy thì thoáng chần chừ, sau đó nói:

”Chuyện này thực ra cũng đã xảy ra nhiều năm trước. Bất quá nó vẫn cứ canh cánh trong lòng ta, vẫn ăn mòn trái tim ta. Nhiều năm ta khổ luyện võ công cũng chính là vì muốn tìm hắc báo thù. Bây giờ nhắc lại chuyện này ta cũng thật sự không biết nói thế nào, thôi cứ chờ tương lai, khi nào ta có thể bình tĩnh thì sẽ nói cho người biết.

Long Vũ nhìn Thiết Chiến, ánh mắt có phần suy tư:

”Từ ánh mắt của Thiết huynh thì có thể nhìn thấy được vẻ thật tình. Được, hôm nay chúng ta bắt đầu kết minh, đối phó với Thần Châu Ngũ Dị, mục đích cuối cùng là tiêu diệt bọn chúng, Thiết huynh nghĩ sao?

Thiết Chiến tươi cười nói:

”Tốt lắm, cứ quyết định như vậy, có Hoa Tinh làm chứng cho chúng ta. Giờ phút này ta và Long huynh chính thức kết minh, cùng nhau đối phó với Thần Châu Ngũ Dị. Chúc cho hai ta thuận lợi báo thù, sớm hoàn thành tâm nguyện.” Nói xong vươn tay kích chưởng với Long Vũ, hoàn thành nghi thức kết minh.

Hoa Tinh thấy hai người kết minh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nói:

”Chúc mừng hai người chính thức kết minh, hôm nay mời hai người đến đây cũng có chuyện muốn hỏi.

Long Vũ lên tiếng:

”Không biết Hoa huynh đệ muốn hỏi chuyện gì? Xin cứ hỏi, nếu có thể trả lời thì ta nhất định trả lời.” Thiết Chiến cũng không chịu thua kém, lên tiếng nói:

”Chuyện gì? Hoa huynh đệ cứ nói, ta nghe đây.

Hoa Tinh cười một tràng, sau đó nói:

”Trước tiên ta muốn nói cho hai người một chút chuyện. Thứ nhất, đoàn người của Hoa Tinh mấy ngày nay đã phát sinh mọi chuyện, hai người đều đã biết, bị Âm Dạ, Âm Ưng tập kích, sau đó lại xuất hiện thêm Thông Thiên Môn, khiến cho nhóm người của ta gặp khó khăn không ít. Đáng mừng là mọi chuyện đã trôi qua, ta định xong ngày mai thì sẽ rời khỏi đây, hy vọng hai người ở lại sẽ cẩn thận, lưu tâm một chút. Còn có một việc ta muốn nói cho hai người biết thì chỉ mới phát sinh cách đây không lâu, theo tin tức của thư viện thu được thì có người đang ở phụ cận Lạc Dương tập luyện Thiên Anh Đại Pháp, tà ác vô cùng, hơn nữa đã luyện đến giai đoạn cuối. Hy vọng hai người chú ý chuyện này, nếu gặp được hắc trước khi hắc luyện thành Huyết Anh thì phải giết chết hắc. Nếu không thì kết quả sẽ rất đáng sợ.

Long Vũ và Thiết Chiến nghe đến đây thì sắc mặt đại biến, không nghĩ ra võ học tà ác nhất trong truyền thuyết đã xuất hiện. Hai người nhìn nhau, sau đó gật đầu nói:

”Được, chuyện này bọn ta nhất định sẽ lưu tâm, một khi phát hiện thì nhất định sẽ cố gắng tiêu diệt kẻ đó. Chuyện thứ nhất đã xong, không biết chuyện thứ hai mà Hoa huynh đệ muốn nói là chuyện gì?

Hoa Tinh cười nói:

”Chuyện thứ hai muốn nói là một chuyện tốt. Quỷ thư sinh trong Thần Châu Ngũ Dị đã chết trong tay ta. Cơ hội báo thù của hai người lại lớn hơn một chút.

Long Vũ nghe vậy, thở dài nói:

”Rốt cuộc hắc cũng đã chết, đáng tiếc là không thể chết trong tay ta. Bất quá ta sẽ không bỏ qua cho bốn tên còn lại, ta sẽ bắt chúng chết bởi tay ta.” Ánh mắt Long Vũ chợt lộ ra tinh quang khiến kẻ khác sợ hãi, có vẻ hắc đang nhớ đến cừu hận trong lòng.

Hoa Tinh lại nói:

”Không nên kích động, cố gắng sẽ thành công. Ngoại trừ hai chuyện này thì ta còn muốn hỏi Long huynh một việc, không biết Long huynh có nguyện ý trả lời hay không?

Long Vũ nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, hỏi:

”Hoa huynh đệ cứ nói, ta có thể không trả lời được nhưng ta sẽ cố hết sức để làm thỏa mãn thắc mắc của người.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

”Nhớ lại mấy ngày trước ta vô tình phát hiện Thần Châu Ngũ Di tập trung. Khi đó Quỷ thư sinh đã nói rằng năm người bọn chúng từng mạo phạm đến quý cốc, không biết Long huynh có thể nói qua một chút về chuyện này được không? Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Long Vũ nghe vậy, sắc mặt thay đổi ngay lập tức, vẻ mặt phức tạp nhìn Hoa Tinh. Những người khác cũng đều nhìn Long Vũ, chờ đợi hắn trả lời. Long Vũ nhìn về góc nhà, thở dài một hơi:

”Nếu người đã hỏi vấn đề này thì ta sẽ nói cho người rõ, dù sao thì chuyện này cũng đã là quá khứ. Thực ra năm đó Huyết Nga Lão Quái xuất thân từ Độc Long cốc, lão vốn là Huyết Nga sứ giả của bản cốc, nhờ thiên tư thông tuệ mà luyện thành một trong tam đại tuyệt học của bản cốc là Huyết Nga thần công, là một nhân vật trọng yếu trong cốc.

Có một lần hắn ra ngoài làm việc, sau khi trở về thì thay đổi dần, bắt đầu tiếp xúc với những kẻ xấu ngoài cốc, trở thành người lạnh lùng lãnh khốc. Rốt cuộc có một ngày hắn phát giác ra một bí mật trong cốc, biết trong Độc Long cốc có một ngọn Ngũ Hành Tiên Thảo đã kết thành năm tiên quả có thuộc tính không giống nhau. Người luyện võ một khi ăn vào thì trong nháy mắt có thể tăng tiến thêm một cấp bậc. Cũng chính vì chuyện này mà Độc Long cốc gặp phải một mối tai họa giáng xuống.

Lúc đó Huyết Nga Lão Quái đã liên thủ với bốn người nữa, tranh đoạt tiên quả. Tiên quả bị bọn chúng cướp lấy, cốc chủ bị năm người liên thủ đánh trọng thương, sau khi đẩy lui được năm kẻ đó thì ba ngày sau đã rời khỏi nhân thế. Huyết Nga Lão Quái thực ra cũng không biết năm trái gọi là Tiên quả đó chỉ là do toàn bộ tinh hoa độc khí của Độc Long cốc tập trung lại mà biến thành độc quả. Năm độc quả đó phân ra, đại biểu cho năm loại kỳ độc nguy hiểm vô cùng.

Chính vì vậy mà trong trận chiến năm đó cốc chủ đã hạ lệnh mọi người như thế nào cũng phải ngăn năm kẻ đó lại, tránh để độc quả xâm nhập vào võ lâm. Tình cảnh trận chiến năm đó thật thảm thương, toàn bộ một trăm bốn mươi người của Độc Long cốc chỉ còn sống sót chưa đến hai mươi người. Ta đến đây chính là để báo thù cho những người đã chết năm đó.” Lúc này sắc mặt Long Vũ đã trở lạnh lẽo đáng sợ, dường như cừu hận đã bộc phát trong lòng hắn.

Căn phòng đã trở nên im lặng, không ai nói gì thêm. Mặc dù Long Vũ chỉ nói vài câu, nhưng câu chuyện câu chuyện lại ẩn chứa cừu hận vô cùng, không nghĩ ra Độc Long cốc thần bí lại có một câu chuyện thương tâm như thế mà không ai biết.

Hoa Tinh lên tiếng, chuyển đề tài:

”Thiết huynh, ta cũng có một chuyện muốn hỏi huynh, không biết võ công mà huynh tu luyện có đúng là Huyết Ảnh thần công trong truyền thuyết hay không? Nhớ lại lần trước động thủ cùng Huyết Nga Lão Quái, ta đã giết mình khi nhìn thấy võ công của huynh, cho nên hôm nay ta muốn hỏi một chút, không biết huynh có nguyện ý hay không?” Nói xong thì nhìn Thiết Chiến.

Sắc mặt mọi người trong phòng nghe đến đây cũng đại biến, ánh mắt tập trung vào người Thiết Chiến. Thiết Chiến cũng không ngoại lệ, tuy nhiên ánh mắt hắn lại dừng ở trên người Hoa Tinh. Hắn không thể tin được Hoa Tinh chỉ nhìn một lần đã nhìn ra được loại võ học đã thất truyền từ lâu. Nhìn thoáng qua mọi người, Thiết Chiến dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói:

”Hoa huynh đệ hỏi một câu thật khiến cho ta kinh hãi, ta thật không dám tin tưởng người chỉ thấy một lần mà đã nhận ra. Ngay cả diện mục của ta cũng thế, lần đầu ta đã cải trang nhưng lần gặp mặt thứ hai người đã có thể nhận ra ta, thật là khó hiểu. Võ công của ta đích thực là Huyết Ảnh thần công, không biết làm thế nào mà người lại nhận ra được loại võ học đã thất truyền này?

Hoa Tinh thấy ánh mắt mọi người lại chuyển sang người mình, nên không được bật cười nói:

”Kỳ thực võ học phổ thông của các môn các phái ta đều không biết nhiều lắm, nhưng các loại võ học lợi hại thì ta gần như biết hết, cho nên nhiều lúc ta chỉ cần nhìn một lần đã có thể nhận ra võ công người khác đang thi triển là công phu gì. Các người cũng không cần quá để ý đến chuyện này vì thực ra chín mươi phần trăm võ học tuyệt thế trên thế gian này ta đều hiểu rõ nên chuyện này không có gì là kinh hãi hay kỳ quái cả.

Thiết Chiến lộ ra vẻ kinh ngạc, lên tiếng:

“Không nghĩ ra Hoa huynh đệ chẳng những võ công cao cường mà ngay cả những dạng võ học khác trong võ lâm cũng thuộc như lòng bàn tay, thật sự bội phục. Bây giờ ta với Long huynh liên minh mà có người hỗ trợ thì nhất định sẽ mã đáo thành công. Nào, chúng ta cùng ghi nhớ thời khắc kết minh này.” Dứt lời, vươn tay phải, ánh mắt hàm chứa thành ý nhìn Hoa Tinh và Long Vũ. Hoa Tinh mỉm cười đặt tay mình lên tay Thiết Chiến, ngay sau đó Long Vũ cũng làm tương tự. Ba bàn tay vững vàng chồng lên nhau, ba người nhìn nhau cười phá lên.

Sau khi ngồi lại vị trí, Long Vũ nói:

”Lần này đến Lạc Dương có thể gặp gỡ hai vị, Long Vũ thực sự cao hứng, thật ra trong lúc vô ý ta cũng nghe được một tin tức về Long Môn Thạch Quật, nghe nói vật trong Long Môn Thạch Quật đã bị Mục Phong của Thiếu Lâm đoạt được, sau đó phái người đưa về Thiếu Lâm Tự, chuyện này vẫn chưa có ai biết, ngay cả phương trượng Thiếu Lâm cũng chưa được biết.

Hoa Tinh nhìn lão đạo và Dạ Phong hội ý, sau đó mới lên tiếng:

”Ta đã từng nghe Thần Châu Ngũ Dị nói đến trong Long Môn Thạch Quật có thể cất giấu một trong bảy đại tuyệt học của Phật môn Phật Quang Thần Công, cùng với Vô Tướng Ban Nhược của Mục Phong là hai loại võ công cực cao trong Phật môn.

Thiết Chiến nói:

”Chuyện này thực ra không trực tiếp liên quan đến bọn ta. Bọn ta bây giờ cần biết chính là bốn kẻ còn lại trong Thần Châu Ngũ Dị đang ở nơi nào. Bọn chúng võ công cao cường, hành tung bí ẩn, rất khó điều tra ra, không biết Hoa huynh đệ có biết bọn chúng đang ở đâu không?

Hoa Tinh nhìn thoáng qua Thiết Chiến, cười nói:

”Việc này tạm thời cũng chưa điều tra được, nguyên nhân chủ yếu là vì ta đang tập trung điều tra về tung tích của Huyết Anh. Ngày mai ta sẽ sai một số người điều tra về việc này cho nhị vị.” Sau đó quay sang nói với Diêu Ngọc Anh:

”Ngọc Anh, việc sau này ở Lạc Dương liên lạc với hai người này sẽ hoàn toàn giao cho cô, có tin tức gì thì phải lập tức báo cho Thiết huynh và Long huynh. Nếu có gì phiền toái thì cũng có thể nhờ hai người giúp đỡ, có biết không? Lát nữa cô hãy bàn bạc thật kỹ những ám ký dùng để liên lạc cho thật tỉ mỉ với Thiết huynh và Long huynh.

Long Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói:

”Cũng không còn sớm nữa, trước hết ta xin cáo từ. Ngày mốt Hoa huynh đệ rời đi thì vẫn chưa biết có thời gian để đến tiễn hay không, cho nên bây giờ ta cầu chúc ọi người một đường may mắn, bình an cát tường. Cáo từ, các vị bảo trọng, sẽ còn gặp lại sau.

Thiết Chiến vừa thấy Long Vũ rời đi, vội với Hoa Tinh:

“Long huynh chờ ta, ta cũng đi, có thể về cùng đường. Người là bằng hữu, ta cũng không cần nói nhiều, nhưng người phải bảo trọng. Chờ khi ta báo thì xong thì ta sẽ tìm người.” Dứt lời, đi về phía Long Vũ, cùng nhau rời khỏi.

Diêu Ngọc Anh cất bước đưa hai người trở về, sau khi quay lại thì Hoa Tinh nhìn mọi người nói:

”Mọi người có đúng là đang muốn hỏi vì sao ta làm như vậy đúng không? Thực ra ta làm như vậy chủ yếu là vì Thiết Chiến, võ công của Thiết Chiến không hề thua kém Long Vũ nhưng tính tình lại chính trực, người này tương lai sẽ hữu dụng vô cùng. Hiện nay bên cạnh ta không có nhiều cao thủ, một khi gặp phải Thần

Châu Ngũ Dị thì nhất định bọn ta sẽ có thương vong, cho nên ta mới muốn trợ giúp Thiết Chiến, ta còn hy vọng sau này hắn sẽ đến giúp ta. Đối với chuyện đêm nay, các người nghĩ có thể tin được lời hai người đó nói được bao nhiêu phần.

Lời vừa nói ra đều khiến mọi người ngạc nhiên nhìn Hoa Tinh. Lão đạo là người lên tiếng:

”Hoa Tinh, người nói vậy là sao? Không lẽ người cho rằng bọn họ nói như vậy là có ý muốn gạt chúng ta?”

Liên Phượng lúc này cũng lên tiếng:

“Ta cảm thấy hai người đó đều không có điểm nào có thể nghi ngờ, người làm thế nào lại nghi lời của bọn họ không đáng tin?” Không riêng gì Liên Phượng mà ngay cả tam nữ bên cạnh cũng nghi hoặc nhìn Hoa Tinh, chỉ riêng Diêu Ngọc Anh là ánh mắt đột nhiên sáng lên, tựa hồ nghĩ ra vấn đề gì đó.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn Diêu Ngọc Anh, sau đó ánh mắt di chuyển về phía ba người Lãnh Như Thủy, cười nói:

”Kỳ thực cũng không có gì là kỳ quái cả, mọi người chỉ cần ngẫm lại sẽ thấy. Long Vũ trong lúc nói đến việc Độc Long cốc phát sinh mọi chuyện thì sắc mặt tràn ngập cừu hận, nhưng lại có mấy điểm ta cảm thấy không hợp lý. Hắn nói Độc Long cốc chủ đã bị Thần Châu Ngũ Dị đánh trọng thương, một trăm bốn mươi người chỉ còn hai mươi người, tại sao năm người Huyết Nga Lão Quái lại bỏ qua? Hơn nữa hắn không hề nhắc đến tình huống Thần Châu Ngũ Dị bị thương như thế nào? Theo suy nghĩ của ta thì nếu Thần Châu Ngũ Dị đã liên thủ thì sợ rằng khó ai có thể sống sót được, thủ đoạn bọn chúng tàn độc vô song, nhưng tại sao khi đó bọn chúng lại không giết sạch người trong cốc? Chuyện này rất đáng nghi ngờ, cũng có thể lời Long Vũ nói còn có che giấu điều gì đó.

Điểm thứ hai chính là ngũ hành tiên quả, đó là linh vật thể gian hiếm có, nhưng hắn lại nói đó là do sống ở Độc Long cốc hấp thu kịch độc mà biến thành ngũ độc quả. Cho dù hắn nói thật thì tại sao Huyết Nga Lão Quái lại muốn cướp đoạt? Cho dù Huyết Nga Lão Quái không biết chuyện đó thì nếu cướp được tất phải ăn rồi mới đứng, nhưng Thần Châu Ngũ Dị làm gì có ai bị chết vì độc?

Đường Mộng nghe xong nhẹ giọng nói:

”Theo Đường môn gia phổ ghi lại thì trên đời này có những người võ công cao đến một giai đoạn nào đó thì độc không có tác dụng với người đó nữa. Nhưng người như vậy trăm năm cũng khó kiếm. Cho nên Hoa Tinh phân tích điểm đó rất có đạo lý.

Mọi người nhất thời trầm mặc xuống, suy nghĩ về vấn đề này. Dạ Phong lên tiếng hỏi:

”Hoa Tinh, người nghĩ tại sao Long Vũ lại nói như vậy, hắn cố ý nói không đúng sự thật là có ý đồ gì?”

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Chuyện này tạm thời còn chưa dám khẳng định. Ta chỉ nghĩ hắn nói có một số điểm vô lý chứ cũng không có gì ác ý. Bất quá sợ rằng năm đó Thần Châu Ngũ Dị rời khỏi Độc Long cốc đã mang theo vật trọng yếu nào đó. Long Vũ lần này đến đây ngoại trừ báo thù thì dám chắc muốn thu hồi lại vật đó. Hắn vì không muốn người khác biết chuyện này cho nên mới làm như vậy. Ta nghĩ Thần Châu Ngũ Dị năm đó nhất định đã huyết tẩy Độc Long cốc nhưng không phải là vì ngũ hành tiên quả, mà Độc Long cốc cũng chưa chắc đã có thứ đó. Mục đích của năm kẻ đó nhất định là vì thứ khác, vật đó phải là một bảo vật hết sức trân quý. Nếu không thì tại sao nhiều năm như vậy mà Độc Long cốc vẫn không bỏ qua.” Hoa Tinh nói vậy, mọi người gật đầu, tán thành phân tích của hắn.

Hoa Tinh nhìn mọi người nói tiếp:

“Bây giờ có một việc phải hỏi Dạ Phong một chút.” Nói xong mỉm cười nhìn Dạ Phong, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ bí. Dạ Phong biến sắc nhưng nhanh chóng hồi phục lại vẻ thường ngày, nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói:

”Lần này người đến Trung Nguyên không phải là để chơi đùa, nhất định là có chuyện bí mật muốn thực hiện. Chương pháp của người xuất phát từ đâu có thể nói được không?”

Dạ Phong toát ra vẻ buồn bã, trả lời:

“Ta đến đây không phải là chơi đùa. Ta đến Trung Nguyên là để điều tra tung tích của một người. Người đó tên gì ta không biết, nhưng ta biết một chút manh mối về hắn. Người đó võ công cao cường, thân phận lại cao, ta có tìm được hắn sợ rằng cũng khó có thể hoàn thành được tâm nguyện. Về phần Tam Sắc chưởng của ta là thứ được đổi bằng một trăm bảy mươi hai nhân mạng ở sơn thôn của ta. Ta cũng là một trong hai người còn sót lại duy nhất của sơn thôn.” Về mặt Dạ Phong đã trở thành buồn bã đầy cừ hận.

Hoa Tinh thở dài, khẽ nói:

”Mọi chuyện trên thế gian này đều khó có thể biết trước được, tình ái, cừ hận đều có mấy người có thể biết trước được? Dạ Phong, ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, ngươi là bằng hữu của ta, có gì cứ nói ra, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành. Hơn một trăm người không thể chết vô cớ như vậy được, có thù thì phải báo. Chờ khi nào tâm tình của ngươi bình lặng thì hãy nói cho ta biết chuyện của ngươi. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, mọi người cũng nên trở về nghỉ ngơi đi.

Đợi cho Dạ Phong, Cô Ngạo, lão đạo rời khỏi, Hoa Tinh thấy tứ nữ cũng không rời đi, bật cười nói:

”Sao thế, không nỡ rời khỏi ta ư? Ta cũng đang có việc muốn nói với các nàng đây. Sáng sớm ngày mốt chúng ta sẽ rời khỏi nơi này. Một mình Diêu Ngọc Anh ở đây phải hết sức cẩn thận, nên dịch dung cải trang mới tốt. Ta lo ta vừa đi thì Thông Thiên Môn nhất định tìm đến kiếm chuyện với thư viện, cho nên ta ra lệnh một khi phát hiện bọn chúng đến thì phải ọi người ẩn nấp, trước tiên cứ rời khỏi thành tránh né bọn chúng, không nên đánh bừa với chúng.

Diêu Ngọc Anh gật đầu không nói, ánh mắt toát ra vẻ khiên cưỡng. Hoa Tinh lại nói:

”Không cần thương tâm, ta đi sẽ để lại một bức thư, cô phái người đưa đến Nam Kinh thì chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau ở Nam Kinh. Bây giờ trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn rất nhiều chuyện cần cô giải quyết.” Nói xong thì tiến nàng ra cửa.

Liên Phượng thấy thế nhìn thoáng qua Lãnh Như Thủy và Đường Mộng, sau đó nói:

”Hoa Tinh, ta cũng về phòng đây, hôm nay luyện công cũng đã mệt, muốn ngủ.

Hoa Tinh quay đầu lại, nhìn Đường Mộng và Lãnh Như Thủy, cười nói:

”Hai người thuộc về ta đã trở về, hai người chưa thuộc về ta thì vẫn còn lại, xem ra ta phải cố gắng một chút, có đúng không?” Thân thể đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai nàng, không để cho hai nàng né tránh đã ôm cả hai vào ngực. Hai nàng cả kinh hô lên một tiếng.

Lãnh Như Thủy sắc mặt đỏ bừng, dùng hết sức giãy giụa, lúng búng nói:

”Hoa Tinh, ngươi buông ta ra, không nên như vậy, nếu không ta sẽ giận đó, mau buông tay.” Hoa Tinh vô lễ với nàng ngay trước mặt Đường Mộng khiến cho Lãnh Như Thủy cảm thấy tức giận. Về phần Đường Mộng bên kia ngoại trừ kêu lên một tiếng thì không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt mang theo một chút mất mát.

Hoa Tinh nhìn tả hữu hai bên, than nhẹ một tiếng, nói:

”Chờ đến khi tóc bạc già lão thì mới tiếc nuối thuở niên thiếu hồng nhan. Chẳng lẽ các nàng phải đợi đến lúc đó mới tiếp nhận tình yêu từ đáy lòng mình hay sao?” Hai nàng nghe đến đây đều có chút chấn động, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Hoa Tinh khẽ buông hai nàng ra, vuốt ve mái tóc hai nàng, dịu dàng nói:

”Trở về nghỉ ngơi đi, cả đời này cả hai người không ai có thể rời khỏi ta được, bởi vì ta sẽ không để cho các nàng xa ta. Cả đời này các nàng vĩnh viễn thuộc về Hoa Tinh, ta sẽ lưu ở trong lòng các nàng ấn ký của Hoa Tinh ta, để cho tất cả người trên thiên hạ biết các nàng là nữ nhân của Hoa Tinh ta.” Thanh âm vừa ngọt ngào nhưng lại có vẻ bá đạo bên trong.

Lãnh Như Thủy ngẩn ngơ rời khỏi phòng. Đường Mộng đi đến cửa thì quay lại nhìn Hoa Tinh, ánh mắt rất lạ lùng, không hiểu nàng đang nghĩ gì.

Hoa Tinh nhìn nàng, cũng không thể hiểu được nàng đang nghĩ gì. Trong các nữ nhân ở bên cạnh hắn thì Đường Mộng không phải là người đẹp nhất nhưng nàng có vóc dáng rất cân đối và tâm tư rất khó đoán, có lẽ đó chính là điểm hấp dẫn Hoa Tinh nhất.

Hoa Tinh đi đến bên cạnh nàng, khẽ nói:

“Ta đưa nàng về, chúng ta cũng đã lâu cũng chưa nói chuyện, đúng không? Ta mời nàng đi ngắm trăng cùng ta nhé.” Nói xong nhìn đắm đắm vào mắt nàng, chờ Đường Mộng trả lời. Đường Mộng nhìn hắn một lúc lâu, sau đó gật đầu.

Ra khỏi cửa, đi ra giữa sân, Hoa Tinh nắm tay nàng, thân thể hai người lửng không bay lên giữa không trung. Đường Mộng chỉ cảm thấy một chân khí mạnh mẽ vững chãi nâng người mình lên, cảm giác thập phần kỳ quái, có vẻ mất tự nhiên.

Nhìn bầu trời đêm, Hoa Tinh đột nhiên quay sang nhìn nàng, cười nói:

“Trăng đêm nay đẹp quá, chiếu sáng khuôn mặt của nàng, nhìn dáng vẻ của nàng lúc này hình như không được tự nhiên cho lắm, chỉ cảm thấy toàn thân bị chân khí bao bọc, cử động không được tự nhiên có đúng không? Đây là tình huống tự nhiên mà thôi, chân khí của ta trở thành như vậy là vì muốn tránh nàng té xuống đất mà thôi. Nếu nàng cảm thấy không thoải mái thì ta không ngại cho nàng mượn ngực ta mà dựa vào.” Hoa Tinh cười nói, nét mặt tràn đầy mỉa mai.

Đường Mộng nhìn hắn, không nói gì, không biết đang suy nghĩ điều gì. Bóng đêm bao trùm Mầu Đơn các, phía trên là hai đạo nhân ảnh lơ lửng hư không, cảnh tượng thập phần huyền bí, đáng tiếc là không ai nhìn thấy.

137. Chương 137: Đêm Nhu Tình

Thành Lạc Dương trong đêm tĩnh lặng lắm, thi thoảng chỉ vang lên vài tiếng chó sủa. Phía trên Mầu Đơn các, Hoa Tinh và Đường Mộng vẫn đứng lặng im ngắm trăng, không ai lên tiếng. Gió nhẹ thổi qua, mái tóc của Hoa Tinh bay múa, phiêu dật tự nhiên, thần thái thập phần tiêu sái, nhưng trang phục của Đường Mộng lại bị chân khí bao phủ, không hề lay động, hình ảnh hoàn toàn trái ngược với hắn.

Hoa Tinh cười, khuôn mặt rạng rỡ quay sang nhìn Đường Mộng:

”Nàng không nói lời nào, ta cho rằng không nói tức là đồng ý, nàng không trả lời, tức là đã đồng ý với đề nghị lúc trước của ta.

Đường Mộng lườm hắn, thanh âm vẫn bình tĩnh:

“Nếu ta từ chối thì người có chịu bỏ qua cho người ta không? Người sẽ không bỏ qua đúng không?” Đường Mộng nhìn thẳng vào mắt hắn, không hề tránh né.

Hoa Tinh nhìn nàng, hai tay ôm lấy nàng, chân khí xung quanh Đường Mộng biến mất, cả người nàng bị hắn kéo thẳng vào ngực hắn. Hoa Tinh lần đầu tiên được ôm thân thể mềm mại của nàng, chỉ thấy ánh mắt nàng lộ ra một chút kinh hãi, hắn cười nói:

”Đúng là ta sẽ không buông tha cho nàng, bởi vì ta là Hoa Tinh, còn nàng là kiều thê của ta, chuyện này phải là đương nhiên. Hoa Tinh ta cả đời này tung hoành thiên địa, ta muốn gì phải được cái đó, không ai có thể ngăn cản được ta. Đêm nay là lần đầu tiên ta ôm nàng vào ngực, là chuyện mà ta mong chờ đã lâu. Giờ phút này ta sẽ nhớ mãi, có trăng có gió, có thần linh trên trời dưới đất chứng kiến tình yêu của hai ta.

Đường Mộng nhìn hắn, ánh mắt trở nên trong suốt, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào. Khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười thẹn thùng của thiếu nữ. Nàng e ấp nói:

”Bản lĩnh quyền rũ nữ nhân so với bản lĩnh võ công của người thì còn lợi hại hơn vài phần. Người luôn rình rập khi trái tim người ta lơ đãng thì trộm lấy con tim của người ta, cuối cùng lại cố ý phô trương, cố ý khi dễ người ta, nắm chặt lấy trái tim người ta, không chừa lại cho người ta một đường sống.

Hoa Tinh nhìn Đường Mộng lần đầu tiên dứt bỏ vẻ lạnh lùng vốn có, lộ ra vẻ then thùng, e ấp của thiếu nữ, xinh đẹp cực kỳ. Hai tay Hoa Tinh siết chặt Đường Mộng vào ngực, ép sát song nhũ cao cao của nàng, cảm thụ sự mềm mại ấm nóng của cơ thể nữ nhân, đó là một sự hưởng thụ tuyệt vời, không thể nói nên lời.

Sắc mặt Đường Mộng đã chuyển đỏ, lý nhí nói:

“Lợi dụng chiếm tiện nghi, dụ dỗ người không thích, ta sẽ dùng vẻ mặt trước kia để đối phó với người.” Nói xong lườm mắt nhìn hắn.

Hoa Tinh cười nói:

“Vẻ mặt trước kia của nàng dành để đối phó với nam nhân khác đi. Đối với ta, nàng giữ khuôn mặt này thì tốt lắm rồi. Từ nay về sau, nàng phải nhớ rằng khi hai ta ở với nhau thì phải dùng dáng vẻ xinh xắn đáng yêu như lúc này được.” Nói xong, cười phá lên.

Hoa Tinh cúi mặt đến gần mặt ngọc của Đường Mộng, hít lấy hơi thở thơm ngát của nàng, chậm rãi áp môi lên miệng nàng. doc truyện tại . Đường Mộng tỏ ra kinh hoàng, sắc mặt đỏ lên, trong lòng xuất hiện một cảm giác vừa mong chờ vừa sợ hãi, mâu thuẫn đan xen.

Mặc dù Đường Mộng đã bôn tẩu trên giang hồ nhiều năm, đã gặp rất nhiều nam nhân nhưng nàng vẫn chưa từng chính thức bị nam nhân nào ôm vào lòng như vậy, khoảnh khắc này khiến cho nàng tâm hoảng khí tan, hiểu được tại sao nhiều nữ nhân được nam tử âu yếm lại tỏ ra ngốc nghếch đến thế, bây giờ nàng cũng hết như vậy, đối mặt với sự âu yếm của Hoa Tinh thì không biết làm gì mới tốt.

Hoa Tinh nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, cười nói: Nguồn tại TruyệnFULL

“Lúc này Mộng nhi mới giống nữ nhân, tràn ngập phong vị mê người. Lại thêm thân hình tuyệt mỹ, thực là làm cho người ta chết mê chết mệt.” Hoa Tinh di chuyển bàn tay xuống dưới, lẳng lặng xoa bóp đôi mông tròn trĩnh của nàng. Thân thể Đường Mộng khẽ run lên, đáng vẻ càng mê người.

Bộ phận mẫn cảm của Đường Mộng bị công kích, thân thể không thể chịu được, khẽ giãy giụa vài cái, kêu lên vài tiếng. Hoa Tinh nhân cơ hội này hôn say đắm, chiếc lưỡi linh hoạt tung hoành trong miệng, hai tay tận tình di chuyển lên bộ ngực quyền rũ Đường Mộng, hưởng thụ khoái cảm yêu đương.

Trong gió đêm, một đôi tình lữ lãng mạn đứng trên không trung.

Triền miên trong sắc tình, hai người đều hưng phấn, bộ ngực của Đường Mộng căng tròn, một bàn tay căn bản không cách nào nắm giữ, khóa phần hồng giữa vú lại tràn ngập sự co giãn, quyền rũ bàn tay của Hoa Tinh vô cùng. Đường Mộng chỉ giãy giụa vài cái, cuối cùng vô lực nằm gọn trong ngực Hoa Tinh, hưởng thụ cảm giác kích thích do Hoa Tinh xoa nắn vùng cấm địa của mình tạo thành.

Hoa Tinh trong lòng hưng phấn cực kỳ, khẽ đẩy nàng ra, hôn lên đôi môi căng mọng của nàng, dụ dỗ nói:

“Mộng nhi đẹp quá, đầy đặn, quyền rũ, có thể nói là thiên hạ vô song, ta rất thích.” Vừa nói vừa bóp bóp cặp vú của nàng, hưng phấn cực kỳ.

Đường Mộng đang then thùng nghe được ý trung nhân của mình khen ngợi, trong lòng cao hứng lắm. Chuyện này thực làm cho nàng cảm thấy kiêu hãnh lắm, chỉ cúi đầu nói:

“Không nên, nên dừng ở đây, sau này người ta cũng sẽ thuộc về người. Đêm nay người buông tha có được không?” Nói xong then thùng nhìn Hoa Tinh, đáng vẻ hoàn toàn như là thiếu nữ then thùng cùng người yêu.

Hoa Tinh mỉm cười tà dị:

“Chuyện này là chính nàng nói đấy nhé, ngày nào đó nàng phải đền lại cho ta đấy. Nếu không thì ta sẽ đánh vào mông nàng.” Nói xong, tay trái vuốt ve mông nàng, tay phải day day ngực nàng. Đường Mộng khẽ ngăn cản bàn tay đang tác oai tác quái của hắn, lý nhí nói:

”Hoa Tinh, đêm đã khuya, chúng ta trở về thôi, ta cũng muốn nghỉ ngơi.

Đáp xuống mặt đất, Hoa Tinh vẫn không muốn buông tay. Thân thể Đường Mộng run lên, mọi chuyện đêm nay xem như không thể nào thu lại được, nghĩ thế nhưng chỉ biết lờ mờ hắt, đẩy hắt ra xa, hạ thấp giọng nói:

“Không nên làm ồn, sau này sẽ cho người là được, mau về ngủ sớm đi.” Nói xong lui lại vài thước, nhìn hắt, lắc mình trở về phòng.

Hoa Tinh thầm nghĩ đáng tiếc, thật sự là hắt không muốn rời nàng ra! Nhìn thân ảnh xinh đẹp rời đi, Hoa Tinh lẩm bẩm:

“Mộng nhi xinh đẹp thật là ác mà, nàng nghĩ sau chuyện này ta còn có thể ngủ được sao! Ta bị nàng hại thảm rồi.” Vừa lẩm bẩm vừa đi về phía phòng Trần Lan. Hắt vốn đã định đến tìm Liên Phượng nhưng lại nghĩ dẫu sao thì nàng cũng vừa mới bị phá thân, không nên quan hệ quá nhiều, cho nên mới tìm Trần Lan. Đã lâu không gặp, hắt cũng cảm thấy nhớ nàng.

Đi đến phòng Trần Lan, Hoa Tinh truyền âm:

“Tỷ tỷ, là ta, mở cửa nhanh.” Trần Lan bước ra mở cửa, hai mắt vẫn còn mơ màng. Nàng nhìn hắt, ánh mắt tỏ ra mừng rỡ, nghiêng người để hắt tiến vào. Hoa Tinh tiến vào, xoay người lại, nhìn bộ đồ ngủ rộng thùng thình nàng đang mặc, nhin không được vươn tay phải ôm lấy hông nàng, tay trái luồn lách, xuyên qua trang phục, nắm lấy ngọc thể to tròn, dùng sức xoa nắn.

Đoạn ôm lấy nàng đi đến bên giường, đặt nàng nằm ngay ngắn lên giường, cười nói:

“Tỷ tỷ, ta rất nhớ tỷ, đêm nay ngủ ở đây với tỷ có được không?” Nói xong, song thủ thoăn thoắt cởi bỏ trang phục nàng, nhanh chóng khiến cho ngọc thể của nàng hiển lộ ra ngoài. Hoa Tinh cười khùng khục, hai tay phong tỏa hai bầu vú, mặc sức vuốt ve chà xát.

Sắc mặt Trần Lan đã chuyển đỏ, ngọc thủ vuốt ve khuôn mặt hắt, vẻ mặt đầy ôn nhu, dịu dàng nói:

“Kỳ thực tỷ tỷ rất muốn người, nhưng chưa từng mở miệng nói ra. Bởi vì bên người người có quá nhiều nữ nhân xinh đẹp, tỷ tỷ cũng sợ người không nhớ đến ta. Bất quá cả đời này ta chỉ cần đi theo người là đã mãn nguyện.” Trần Lan di chuyển dần hai tay xuống cởi bỏ quần áo hắt ra.

Ánh mắt Hoa Tinh hiện lên một tia nhu tình, hiểu được khoảng thời gian vừa rồi đã có chút lơ đãng với nàng, thật là thiếu sót. Cầm lấy quần áo hai người bỏ sang một bên, Hoa Tinh vui đùa vào ngực nàng, biểu hiện vẻ quan tâm, đoạn ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt hai người gặp nhau, tâm ý trở nên tương thông.

Trần Lan cười nói:

“Đệ đệ, người phải yêu thương tỷ tỷ cho tốt, tỷ tỷ sẽ hầu hạ người thật chu đáo. Nào đến đây, tỷ tỷ sẽ làm cho người thỏa mãn. Nhìn bộ dáng của người lúc này thì nhất định là bị mỹ nữ bên cạnh kích thích nên trong lòng cảm thấy khó chịu đúng không?” Trần Lan mỉm cười, bàn tay xinh xắn cầm lấy tiểu đệ đệ của hắt, khe khẽ vuốt ve, kích thích ngọn lửa tình dục trong người hắt. Sau đó nàng liếc mắt nhìn hắt một cái, khe cúi đầu ngậm lấy thiết bồng của hắt, hầu hạ hắt hết sức chu đáo.

Hoa Tinh run lên, người khẽ nhồm dẩy, tay phải vẫn nắm chặt lấy núm vú nàng, tay trái vuốt ve khuôn mặt nàng. Giờ phút này, ánh mắt Hoa Tinh trở nên nhu hòa trong suốt, không có một chút tà dị nào. Nhìn Trần Lan tận tình hầu hạ mình, Hoa Tinh dịu dàng nói:

”Cả đời này, bất kể là thế nào, ta có được tình yêu của tỷ tỷ xem như đã là may mắn vô cùng. Ta cũng không biết nói thế nào để biểu đạt điều đó, chỉ có thể nói rằng suốt đời này ta sẽ trân trọng yêu thương tỷ, vĩnh viễn nắm chặt tỷ trong tay.

Trần Lan ngẩng đầu lên, kiều mỵ cười nói:

“Đệ đệ ngốc, tỷ tỷ đương nhiên hiểu được tâm tư của người, nếu không thì tỷ tỷ sẽ không hầu hạ người như thế này đâu! Không cần nói gì nữa, người đã bận rộn cả ngày, tối nay cứ tận tình hưởng thụ tỷ tỷ đi.” Nói xong lại cúi đầu xuống, dịu dàng kích thích hắt.

Nhiệt tình đã bộc phát trong lòng Hoa Tinh, chuyển thành hỏa dục, Hoa Tinh xoay người nằm lên trên, hai tay vuốt ve đóa hoa xinh đẹp của nàng, dịu dàng tách hai chân thon thả ra, trong tiếng rên rỉ của nàng, nhất cử công chiêm thành trì, hai người nhất thời hợp làm một, hai thân thể dính sát vào cùng một chỗ.

Đêm nay, cảnh vật bên ngoài thật đẹp, trăng thanh gió mát, bên trong căn phòng Trần Lan lại tràn ngập xuân tình. Một đêm, Hoa Tinh đã đem toàn bộ tình yêu của mình đối với nàng chuyển thành kích tình, như bị lạc trong vườn đào vậy. Mưa gió dừng lại, Trần Lan kiều mỵ dùng miệng liếm sạch tiểu đệ đệ cho hắn, sau đó mới mỉm cười ngả vào lòng ngực Hoa Tinh, cùng nhau tiến vào giấc ngủ. Hoa Tinh ôm nàng, hai thân hình vẫn dán chặt vào nhau, không muốn lìa xa.

Khi Hoa Tinh tỉnh lại thì Trần Lan đang nằm bên cạnh mỉm cười ngắm nhìn hắn, nhìn hắn không chớp mắt. Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Mấy lần trước tỷ đều mặc quần áo cho ta, hôm nay ta sẽ tự mình mặc quần áo trước cho tỷ.” Nói xong nhảy xuống giường.

Cẩn thận ngắm nhìn thân thể Trần Lan, Hoa Tinh cảm thán, khen rằng:

“Đẹp quá, thân thể tỷ đẹp quá, thật là mê người.” Nói xong, hai tay không nén được vuốt ve hai bầu vú ngạo nghễ của nàng, một lúc sau mới giúp nàng mặc xong trang phục. Ánh mắt Trần Lan hiện ra vẻ cảm kích vô hạn, mặc quần áo cho hắn, ngọt ngào nói:

“Đệ đệ, người dịu dàng như vậy, ánh mắt lại có thể quyến rũ tất cả nữ nhân trên thiên hạ. Có lẽ người chính là khắc tinh của nữ nhân trên thiên hạ cũng không chừng.” Nói xong mỉm cười.

Hoa Tinh mỉm cười không nói, kéo tay nàng, lôi ra cửa. Đến tiểu viện, mọi người thấy Hoa Tinh nắm tay Trần Lan, đều hiểu rằng tối qua nhất định hắn đã ở bên cạnh Trần Lan. Bởi vì đã có trường hợp của Âm Vũ trước đây nên mọi người đều biết gọi là nha hoàn nhưng thân phận của Trần Lan ắt hẳn cũng phải rất đặc biệt. Cho nên lần này mọi người đối với Hoa Tinh cũng không còn cảm thấy kỳ quái nữa.

Cơm nước xong, lão đạo mở miệng nói:

“Hoa Tinh, ngày mai đã rời khỏi Lạc Dương, hôm nay là ngày cuối cùng ở đây, người có cần ta làm việc gì không?” Mọi người cũng nhìn Hoa Tinh, cùng chờ hắn phân phó.

Hoa Tinh trầm tư một chút, đoạn nói:

”Đầu tiên là phải sắp xếp đâu vào đó việc của thư viện, như thế ta mới an tâm rời khỏi đây. Lúc này chúng ta cần phải chú ý, đề phòng người trong võ lâm tấn công, nguyên nhân chính là vì thân phận của Đồng Tâm, Đồng Ý đã được lan truyền rộng rãi. Bởi vậy mọi người phải hết sức cẩn thận, nên nhớ trong nhóm người chúng ta thì có hai người hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ bản thân, đó là Âm Nhu và Tô Ngọc. Điểm này nhất định phải giữ kín, không cho địch nhân biết, nếu không thì nguy cơ đối với Âm Nhu và Tô Ngọc sẽ rất cao.

Đồng Tâm cũng lên tiếng:

“Hoa đại ca, mọi chuyện đều do tỷ muội chúng tôi gây phiền hà ọi người. Muội và Đồng Ý đã thương lượng với nhau, sẽ tạm thời rời khỏi mọi người, tránh gây phiền toái đến ọi người.” Nói xong nhìn Hoa Tinh, ánh mắt Đồng Tâm lộ rõ vẻ buồn bã.

Hoa Tinh biến sắc, từ chối:

“Không được, ta sẽ không để cho hai muội rời đi. Có ta ở đây thì ta sẽ không để cho bất cứ ai xúc phạm đến tỷ muội các nàng. Các nàng cứ an tâm đi cùng ta, tương lai sẽ ta sẽ đích thân đưa các nàng về, cầu hôn hai nàng trước bá mẫu.” Trước mặt nhiều người nhưng Hoa Tinh lại nói thẳng ra lòng mình, chuyện này khiến cho tỷ muội Đồng Tâm vừa thẹn vừa mừng, đồng thời trốn ra sau lưng Mai Hương, không để ọi người nhìn thấy nét mặt mình.

Hoa Tinh nhìn mọi người, sau đó nói:

”Trong tất cả người có mặt ở đây lúc này, chỉ có lão đạo và Dạ Phong là không nói rõ lai lịch của mình, nhưng hai người cũng đã vào sinh ra tử rất nhiều lần với chúng ta, ta không xem hai người là ngoại nhân,

tin tưởng vô cùng. Bởi vậy hôm nay ta mong rằng mọi người ở đây hãy vui vẻ sống chung với nhau cho thật hòa thuận, giúp nhau hoàn thành nhiệm vụ của mình. Sau khi rời khỏi Lạc Dương, chúng ta sẽ đến Khai Phong, hy vọng mọi chuyện đều sẽ thuận buồm xuôi gió. Bây giờ ta và Diêu Ngọc Anh sẽ đến thư viện, mọi người nếu không làm gì thì cứ ở đây luyện công.

Hoa Tinh và Diêu Ngọc Anh rời khỏi Mẫu Đơn các, những người còn lại ở Mẫu Đơn các luyện công, trò chuyện. Bởi vì số nữ nhân rất nhiều nên tạo thành một cảnh tượng hết sức vui vẻ, Mẫu Đơn các tràn ngập tiếng cười đùa của các nàng.

Đi đến phân đàn của thư viện, Hoa Tinh ngồi trong phòng nhìn Diêu Ngọc Anh, khẽ hỏi:

”Bây giờ số đệ tử bị tổn thất của thư viện là bao nhiêu, còn lại bao nhiêu người?”

Diêu Ngọc Anh than thở:

”Lúc này thư viện đã tổn thất hết một trăm tám mươi ba người. Ở đây chỉ còn lại một trăm mười bốn người, trong đó số người biết võ công chỉ chiếm ba, bốn phần mà thôi. Căn bản không có năng lực chống cự khi địch nhân tấn công. Hai mươi năm khổ công đào tạo, huấn luyện đệ tử, không ngờ chỉ một thoáng đã bị Thông Thiên Môn tiêu diệt hết phân nửa, thật là đau đớn. Công tử rời khỏi đây thì chúng tôi nhất định sẽ bị Võ Lâm thư viện chèn ép. Ngày hôm qua tôi đã truyền lệnh ọi người chuyển sang hành động bí mật hết, triệt thoái dần ra ngoại thành.

Hoa Tinh nói:

”Thiên hạ rộng lớn, có nhiều chuyện khó có thể tránh khỏi. Ta còn ở đây thì có thể chiếu cố đến mọi người một chút, ta rời đi thì không có cách nào cả. Nàng nhớ kỹ phải cẩn thận, tốt nhất nên thay đổi dung mạo, ẩn nấp một thời gian. Có thời gian thì nhớ để ý đến cha của Tô Ngọc. Tô Ngọc đã gả cho ta, nàng thay ta chiếu cố đến cha Tô Ngọc một chút. Còn có tin tức nào đáng chú ý nữa không?”

Diêu Ngọc Anh nói:

”Ngoại trừ việc có liên quan đến đệ nhất cao thủ ở tái bắc thì tôi cũng đã phái người đi thăm dò động tĩnh của Võ Lâm thư viện. Ngoài ra thì tạm thời chưa có tin tức nào mới. Ở nơi đây còn người nào công tử muốn tôi lưu tâm để ý đến nữa không?”

Hoa Tinh suy nghĩ một chút rồi nói:

”Có thời gian thì để ý đến phái Hoa Sơn một chút, chuyện của ta và Thu Nguyệt tin rằng nàng cũng biết. Cho nên ta không muốn phái Hoa Sơn xảy ra biến động quá lớn. Mặt khác, theo ta được biết thì Lâm Vân và viện chủ của Võ Lâm thư viện dường như có quan hệ ruột thịt, mà hần lại cấu kết cùng với viện chủ phụ nhân Liễu Diệp Nhi. Nàng có thể sai người lan truyền chuyện này ra ngoài, như thế thì có thể đả kích được danh tiếng của Võ Lâm thư viện. Nhớ là phải thực hiện sạch sẽ một chút, tốt nhất là hóa trang thành đệ tử của võ lâm tứ đại phái, như thế có thể một hòn đá ném hai chim. Bọn chúng muốn đối đầu với ta thì phải để cho bọn chúng ăn không tiêu mới được.

Diêu Ngọc Anh gật đầu, trong lòng suy nghĩ, cảm thấy kế sách này của Hoa Tinh quả là độc ác. Địa vị của Võ Lâm thư viện trong võ lâm sẽ bị rơi xuống ngàn trượng, chẳng những bị mọi người cười chê mà thậm chí quan hệ của phụ tử Lâm Vân sợ rằng cũng sẽ có mâu thuẫn lớn phát sinh, có thể dẫn đến Võ Lâm thư viện tan rã, một kế sách thật hoàn hảo.

Nhìn Diêu Ngọc Anh, trong mắt Hoa Tinh hiện lên nhu tình nhẹ nhàng, đứng dậy ôm nàng vào ngực, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Hoa Tinh dịu dàng nói:

”Ta để lại một phong thư, nàng nhớ kỹ phải sai người đưa về Nam Kinh, khi đó nàng sẽ nhanh chóng được điều về Nam Kinh, thời gian tới chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Nam Kinh. Trong khoảng thời gian xa nhau này, nàng có nhớ ta không?” Dứt lời hôn lên môi Diêu Ngọc Anh, thì thầm.

Diêu Ngọc Anh thở dài:

”Cũng rất muốn quên, đáng tiếc là trong lòng ta đã in sâu bóng hình của công tử, sợ rằng cả đời này cũng không quên được. Bây giờ công tử có thể đền bù cho người ta được không?” Lúc này Diêu Ngọc Anh đã

không còn giữ một chút ngưng ngừng nào nữa, nếu không thì phải còn rất lâu sau nàng mới có cơ hội gặp lại hắn.

Hoa Tinh ôm chặt nàng, dịu dàng nói:

“Được, giờ phút này sẽ thuộc về riêng hai ta, ta sẽ dành trọn mọi thứ cho nàng lúc này.” Dứt lời cúi đầu hôn nàng, một nụ hôn nóng bỏng của song phương.

Hai người đang triền miên trong cảm giác hưởng thụ thì đột nhiên Hoa Tinh đẩy nàng ra, trên mặt lộ ra vẻ miễn cưỡng nói:

”Có đệ tử tiến vào, hắn cũng biết chọn đúng lúc thật đấy!

Sắc mặt Diêu Ngọc Anh đỏ bừng, bèn lên thềm thung, thối lui ra sau vài bước, sửa sang lại trang phục. Quả nhiên có một gã đệ tử tiến vào. Y liếc mắt nhìn hai người, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, mở miệng nói:

”Hồi bẩm tiểu thư, thuộc hạ vừa thu được một tin tức hết sức bất lợi đối với Đặc sứ đại nhân.

Diêu Ngọc Anh cả kinh hỏi:

“Tin tức gì, nói mau!” Tên đệ tử đáp lời:

”Thuộc hạ nhận được tin tức từ các nơi truyền đến, nói tỷ muội Đồng Tâm bên cạnh Đặc sứ là hai người xuất phát từ Thiên Trì thần bí. Ai có thể có được hai tỷ muội đó thì có thể thu được Tuyệt Liên Tử ngàn năm, công lực sẽ tăng vọt. Chuyện này đã được truyền khắp Trung Nguyên, nhiều lắm là đêm nay thì thiên hạ sẽ biết hết. Đồng thời quan thành Lạc Dương cũng đột nhiên xuất hiện không ít võ lâm nhân sĩ, hiển nhiên đều là muốn tìm đến gây phiền toái cho Đặc sứ đại nhân.

Hoa Tinh và Diêu Ngọc Anh nhìn nhau ánh mắt hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, không nghĩ ra tin tức lại lan truyền nhanh đến thế. Hoa Tinh trầm ngâm, nói:

“Chuyện này nhất định là do Võ Lâm thư viện phái người làm. Chỉ là bọn hắn làm việc một cách bí mật nên chúng ta chưa tìm được chứng cứ, tạm thời không thể bắt rõ ràng được. Ngọc Anh, nàng sai vị huynh đệ này phát tán tin tức của Võ Lâm thư viện ra cho ta. Nhiều nhất là ba ngày, ta cũng sẽ cho tất cả người trong thiên hạ biết chuyện này. Đến lúc đó để xem thủ đoạn ai tàn ác hơn. Đồng thời truyền lệnh về Nam Kinh, nói mọi người đề phòng Thông Thiên Môn ám toán, nếu có thể thì mau cung cấp tình huống về các phân đàn của Thông Thiên Môn cho ta biết. Nếu thuận đường ta đi thì ta sẽ tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.” Hoa Tinh nói ra ngữ khí tàn nhẫn lạnh lùng, hoàn toàn không còn vẻ ngọt ngào như lúc nãy nữa.

Diêu Ngọc Anh thấp giọng phân phó cho tên đệ tử một lát. Sau đó Diêu Ngọc Anh quay lại nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ yêu thương, nhu mì cất tiếng:

“Công tử theo vào phòng ta nói chuyện đi, không nên lo lắng vì chuyện vừa rồi. Với võ công của công tử lúc này, lại thêm vừa có được bảo đao, tin rằng trên đời này sẽ không có ai có thể gây được phiền toái cho chàng nữa.” Nói xong nắm tay hắn kéo đi.

Ánh mắt Hoa Tinh lóe lên quang hoa màu đen, cuồng tiếu nói:

“Nói cho cùng, ta cũng có ý này, nếu ta đến Trung Nguyên, ta sẽ làm ọi người nhớ kỹ đến tên ta. Ta sẽ tung hoành thiên địa theo ý mình, để xem Trung Nguyên có được bao nhiêu cao thủ. Đồ đao trong tay, thiên hạ cúi đầu! Ha ha.” Giờ phút này Hoa Tinh đã lộ ra vẻ bá đạo cuồng hoành trên mặt, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập mị lực hấp dẫn nữ nhân.

Hoa Tinh ôm lấy cổ Diêu Ngọc Anh, xoa xoa hai vú đầy đặn, cùng nhau đi về phía phòng nàng, khắp đây hành lang chỉ vang lên tiếng cười tràn ngập dâm ý của Hoa Tinh.

138. Chương 138: Biến Cố Ngoài Ý Muốn

Trong phòng Diêu Ngọc Anh, Hoa Tinh đang tận tình hưởng thụ thân thể mê người của nàng, song thủ chà xát song nhũ đầy đặn, ngón tay thỉnh thoảng lại khều nhẹ vào núm vú hồng hồng, kích thích Diêu Ngọc Anh. Nàng kiều mỵ nhìn hắn, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng rên rỉ câu hồn nhiếp phách nam nhân, căn phòng tràn ngập khí tức mê hoặc.

Hoa Tinh điên cuồng hưởng thụ thân thể Diêu Ngọc Anh, hai người đại chiến hơn một canh giờ mới nằm im trên giường, Hoa Tinh vẫn vuốt ve hai vú nàng, nhìn lên trần nhà, nói:

”Ngày mai rời khỏi Lạc Dương, ta cũng cảm thấy có chút không ổn, cẩn thận nghĩ lại mọi chuyện đã qua thì nơi này đã ban cho ta rất nhiều điều tốt đẹp. Ở đây ta đã gặp gỡ không ít nữ nhân xinh đẹp, có thể kể đến nàng, Liên Phượng, Đường Mộng, Như Thủy, tỷ muội Đồng Tâm, còn có Tô Ngọc nữa. Địa phương này đối với ta mà nói thì có ý nghĩa rất đặc biệt, đáng tiếc là không thể không rời đi, ta đã tốn không ít thời gian ở nơi này.

Diêu Ngọc Anh lẳng lặng nằm bên cạnh hắn, bàn tay nhỏ bé vuốt ve thân thể nam nhân của mình, thẹn thùng nhìn tiểu đệ đệ của hắn, vuốt ve mơn man nó, dịu dàng hỏi:

”Công tử, có thoải mái không? Nhớ kỹ là đừng quên Ngọc Anh. Lúc trước, khi chưa gặp nhau thì cuộc sống của ta rất trầm lặng, cho đến khi gặp gỡ công tử thì trong lòng ta đã xảy ra biến hóa, lúc nào cũng nghĩ đến, lo lắng cho người, có lẽ đó chính là tình yêu. Bây giờ lại chia lìa, không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại, ta cũng không biết là ta sẽ như thế nào nếu thiếu công tử, ta vẫn chưa quen với việc không nhìn thấy công tử trong cuộc sống.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Ta sẽ không quên nàng, yên tâm đi. doc truyện tại . Hoa Tinh mặc dù hoa tâm đa tình nhưng tuyệt đối không phụ tình, chỉ cần nữ nhân có quan hệ với ta thì ta đều đối đãi tốt với họ, kể cả nàng.” Nói xong, vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn, mơn man đôi môi đỏ mọng của nàng. Diêu Ngọc Anh kiều mỵ nhìn hắn, khẽ ngậm lấy, liếm nhẹ ngón tay hắn.

Hoa Tinh cười nói:

“Cái miệng của nàng thật tuyệt, đáng tiếc là ngày mai ta đã phải rời đi, chưa biết khi nào sẽ gặp lại. Bây giờ phải để ta hưởng thụ mùi vị cái miệng xinh xắn của nàng mới được.” Nói xong nhìn nàng, ánh mắt chỉ dẫn xuống hạ thể của mình.

Diêu Ngọc Anh đỏ mặt, nhả ngón tay hắn ra, bẽn lẽn nói:

“Công tử cứ trêu người ta hoài, khiến cho người ta xấu hổ.” Nói thế nhưng vẫn cúi đầu xuống hạ thể của hắn, há miệng ra ngậm lấy “tiểu Hoa Tinh”, liếm láp cẩn thận. Hoa Tinh mỉm cười nhìn lên trần nhà, hưởng thụ khoái cảm được chiếc miệng nhỏ xinh của Diêu Ngọc Anh hầu hạ.

Đến trưa, Hoa Tinh lần đầu tiên ăn trưa một mình với Diêu Ngọc Anh. Sau khi ăn xong, Hoa Tinh nói:

”Chiều nay nàng phái người chú ý đến động tĩnh của Phi Ứng Giáo và tam đại bang phái một chút, xem có thể nghĩ ra biện pháp mượn đao giết được không. Tốt nhất là có thể dẫn dụ sự chú ý của đa số võ lâm nhân sĩ chú ý vào bọn chúng. Bây giờ bảo vật trong Long Môn Thạch Quật đã bị Thiếu Lâm đoạt được, nàng cũng không cần ngại nữa, cứ thoải mái giá họa lên đầu tam phái. Đó gọi là đạo lý một người nói thì là giả dối, vạn người nói sẽ thành sự thật.

Diêu Ngọc Anh cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi:

”Công tử làm như vậy để làm gì? Ta thực sự không hiểu được. Bây giờ công tử cần chú ý nhất chính là các võ lâm nhân sĩ muốn bắt tỷ muội Đồng Tâm, công tử cần gì phải để tâm đến những chuyện khác?

Hoa Tinh tỏ ra bí hiểm, cười nói:

”Những kẻ đó không phải có thể giải quyết trong một chốc một lát được, hơn nữa tự tay giết người cũng không phải là biện pháp tốt. Ta làm như vậy là để chuyển sự chú ý của thiên hạ từ Đồng Tâm, Đồng Ý sang tam đại bang phái, như thế chẳng phải ta đã giảm bớt được kẻ tìm đến gây phiền toái hay sao? Nàng

cứ ngẫm lại sẽ hiểu võ lâm nhân sĩ sẽ chọn tìm ta hay tìm đến tam đại bang phái. Tìm đến tam đại bang phái thì còn có hy vọng, tìm đến ta chỉ sợ sẽ lãnh ít dữ nhiều, đa số đều là kẻ sợ chết, nằng nói bọn chúng sẽ lựa chọn thế nào?

Diêu Ngọc Anh mỉm cười nói:

”Công tử thật là cao thâm mặc trặc, tầm nhìn xa hơn ta rất nhiều. Chuyện này để ta phái người làm ngay. Bây giờ công tử định quay về Mẫu Đơn các sao?”

Hoa Tinh lắc đầu: Nguồn tại TruyệnFULL

“Không vội, ta định hiện thân trong thành Lạc Dương một chút, để cho những kẻ đó đều biết ta đang hiện diện trong thành Lạc Dương, như vậy mới tiện dẫn động bọn chúng hành động. Trước khi rời đi hẳn là còn một hồi đại chiến đang chờ ta, ta sẽ cho bọn chúng một cơ hội, sẽ cho bọn chúng biết lợi hại của ta. Nàng cứ đi làm việc của mình đi, tối nay cứ đến Mẫu Đơn các là được.” Diêu Ngọc Anh gật đầu, không nói gì thêm.

Hoa Tinh ngênh ngang đi trên đường cái, tay trái cầm Xích Huyết bảo đao, cả người toát ra vẻ tà dị. Hắn đi không lâu đã phát hiện ra có người theo dõi hắn. Hoa Tinh nhếch miệng nở một nụ cười, không thêm để ý đến những đôi mắt đang dõi theo, phẳng phất như vẫn không hay biết gì, tiếp tục rảo bước.

Một lúc sau hắn phát hiện ra số người bám theo càng lúc càng nhiều, điều này khiến cho hắn hơi cảm thấy ngạc nhiên, dừng thân, quay lại nhìn đám người bám theo, nói:

“Các vị vẫn đi theo ta, không biết có chuyện gì hay không? Hoặc là trùng hợp mà thôi?” Ánh mắt Hoa Tinh hàm chứa một thần thái không ai có thể giải thích được.

Lúc này trước mặt Hoa Tinh có tổng cộng hơn bốn mươi võ lâm cao thủ, đáng tiếc là Hoa Tinh chưa từng gặp qua bất cứ ai trong số người này. Chờ cho Hoa Tinh nói xong thì có một trung niên nhân tiến lên nói:

”Chúng tôi đều biết các hạ là Hoa Tinh, là Phượng Hoàng đặc sứ, chúng tôi theo các hạ đến đây là vì có chuyện muốn thỉnh giáo, không biết các hạ có nguyện ý trả lời hay không?”

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Nếu đã biết ta thì người cũng nên biết tính tình của ta. Người có gì thắc mắc thì cứ nói ra, ta sẽ xem xét có trả lời người hay không.” Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lùng nhìn những kẻ trước mặt.

Trung niên nhân nghe vậy thì mở miệng nói:

”Nghe nói truyền nhân của Thiên Trì thần bí, Đồng Tâm, Đồng Ý – đang ở cùng các hạ, có đúng không? Tin rằng các hạ sẽ không phủ nhận điều này. Chúng tôi chỉ muốn hỏi xem các hạ có quan hệ thế nào với tỷ muội đó, sau đó chúng tôi sẽ xem nên làm thế nào. Ai ai cũng biết Thiên Trì có Tuyệt Liên Tử ngàn năm, nói không thêm thường vật đó chỉ là dối trá, nhưng chúng tôi biết thực lực của các hạ rất lợi hại, cho nên muốn hỏi cho rõ ràng một chút, tránh để kẻ vô tội chịu chết. Còn thêm một chuyện muốn hỏi nữa, nghe nói các hạ biết hộp gấm hiện đang ở đâu, hiểu rõ bí mật của Long Môn Thạch Quật, không biết các hạ có thể nói rõ ọi người cùng nghe được không?”

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn đám người đó, nói:

“Xem ngữ khí của người còn có chút lễ độ, ta cũng nói cho người biết một chút. Đầu tiên, tỷ muội Đồng Tâm, Đồng Ý có quan hệ rất mật thiết với ta, kẻ nào có chủ ý gây bất lợi với hai nàng tức là đã đối nghịch với ta, đến lúc đó đừng trách ta vô tình. Tiếp theo, hộp gấm đang ở đâu ta biết nhưng nói cho các người cũng chỉ là vô dụng. Về phần bí mật Long Môn Thạch Quật tạm thời ta không thể phụng cáo. Bây giờ các người tốt nhất là không nên đi theo ta nữa, ta chỉ thích thanh tĩnh và mỹ nữ, những chuyện khác đều không hứng thú, đương nhiên nếu cần thì cho dù phải giết người ta cũng không ngại.” Hoa Tinh nói xong thì quay người rời đi, chúng nhân nhìn nhau hội ý, nhưng không có ai lớn gan đi theo hắn.

Hoa Tinh rời khỏi nơi đó không lâu thì đi ngang qua một đại viện. Lúc này một tiếng đàn thanh nhã ẩn chứa trong đó cảm giác ưu sầu từ bên trong đại viện truyền ra ngoài. Hoa Tinh dừng cước bộ, cẩn thận lắng nghe. Khúc đàn này hàm chứa mấy phần suy tư, mấy phần si mê, hẳn là do một nữ tử si tình tấu lên.

Nghe xong khúc đàn, trong lòng Hoa Tinh xuất hiện một cảm giác buồn bã, chợt nhớ đến Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn, tình yêu của hai người đó có rất nhiều điểm tương đồng với khúc nhạc này. Việc này khiến Hoa Tinh đột nhiên có cảm giác muốn gặp nữ tử gảy đàn. Ngay lúc này thì truyền đến một tiếng chuông, Hoa Tinh chỉ thấy toàn thân chấn động, run lên một chút.

Hàn quang trong mắt Hoa Tinh chiếu rọi, thân thể lẳng không lên cao, rơi thẳng vào trong đại viện, lẳng lẳng nhìn người trước mặt, ánh mắt Hoa Tinh bắn ra tia cảnh giác và tàn khốc. Trước mắt Hoa Tinh có ba người, đều đang nhìn hắn. Trong đó có một nữ tử chừng hơn ba mươi tuổi, phong vận xuất sắc, vóc người cân đối, song nhũ vun tròn khá cao, eo thon lưng thẳng, mông tròn lẳn, mặc một bộ trang phục màu trắng, điểm lệ vô song. Bất quá khuôn mặt lại tỏ ra lạnh lùng nhìn Hoa Tinh, hai tay đang đặt trên một cỗ cầm.

Đứng hai bên nữ tử này là hai nam nhân. Người bên trái hơn năm mươi tuổi, mặc hắc y, trong tay cầm một chiếc chuông vàng chừng sáu tấc đang âm trầm nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt không có lấy một chút hảo ý. Bên phải là một lão nhân chừng sáu mươi, một thân áo vải, trong tay cầm một trường cung màu tím tinh xảo, trên lưng cắm bảy mũi tên, kẻ này cũng đang lạnh lẽo nhìn Hoa Tinh trừng trừng.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Các người là ai, tại sao cố ý công kích ta?” Diện mạo Hoa Tinh lúc này lạnh lẽo quan sát, đánh giá ba người trước mắt.

Lão nhân áo vải cười lạnh nói:

”Người là ai mà vào đây nói hươu nói vượn là bọn ta công kích người. Đây là sân viện của ta, chúng ta ở đây gảy đàn giải khuây không hề liên quan đến người, người cũng không được mời mà tự tiện xâm nhập, bọn ta không hỏi tội người tự ý xông vào mà người lại lếu láo thế. Người nói xem phải trái thế nào?”

Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lẽo quét ngang, cười ngạo nghễ nói:

”Ta là ai, tin rằng trong lòng các người hiểu được. Ta đi ngang qua bên ngoài, các người đã biết trước, cố ý dùng tiến đàn dẫn dụ ta, sau đó tiếng đàn vừa chấm dứt thì dùng âm sát lực ám toán ta, các người cho rằng một chút điểm nhỏ nhoi này ta cũng không phân biệt được sao? Các người là ai ta không cần biết, gần đây người đến tìm ta gây phiền toái nhiều lắm, nhưng ta có một nguyên tắc, ai phạm đến ta thì tất phải chết, không ai được ngoại lệ, kể cả ba người các người. Xem võ công của các người thì dường như cũng là nhân vật có chút mặt mũi, tại sao không dám quang minh chính đại gặp ta mà phải dùng đến thủ đoạn đánh lén?”

Lão nhân áo vải lạnh lùng cất tiếng:

”Nói nhảm, bọn ta căn bản không hiểu người đang lái nhải điều gì, bất quá bọn ta cũng không phải là người dễ dàng để người khi dễ. Nếu người vẫn còn mơ hồ không nhận sai thì hôm nay đừng hòng còn sống trở ra.” Lão nhân nói xong khẽ kéo cánh cung trong tay.

Hoa Tinh cười lạnh đáp:

”Nói vậy là các người chỉ muốn tìm đại một cái cớ để đối phó với ta có đúng không? Ta làm người vốn ghét nhất những kẻ thích làm bộ làm tịch, các người nếu quang minh chính đại tìm đến ta thì có lẽ ta còn lưu lại cho các người còn sống. Tuy nhiên các người lại chọn cách thức khác để trêu chọc ta, cho nên các người cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt. Đồ đao trong tay, thiên hạ cúi đầu, vừa lúc ta nhặt được một thanh bảo đao, vẫn chưa có dịp sử dụng, hôm nay các người sẽ là những người đầu tiên để ta thử đao.” Hoa Tinh vung ngang trường đao trên tay, lãnh khốc nhìn đối phương.

Lúc này nữ tử đột nhiên lên tiếng:

”Đồ đao trong tay, thiên hạ cúi đầu, người là Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh?” Ngữ khí ẩn chứa vài phần kỳ lạ, không biết tại sao nàng lại hỏi như thế.

Hắc y nam nhân cũng lên tiếng:

”Nghĩ không ra người lại là Hoa Tinh, nhưng người chớ có càn rỡ, nơi này không phải là nơi để người giương oai. Hôm nay nếu người không nói lời xin lỗi vì đã tự tiện xông vào đây thì đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này.

Hoa Tinh cười lạnh một tràng:

“Ta không bao giờ thay đổi quyết định của mình, ta đang muốn xem trên thế gian này có bao nhiêu người không sợ chết. Hôm nay ta muốn thấy Cầm Linh Cung tam tuyệt có bao nhiêu bản lĩnh mà dám trêu chọc đến Hoa Tinh ta.” Lời vừa nói ra khiến cho ba người kia đều biến sắc, nghĩ không ra Hoa Tinh lại nhận ra lai lịch của mình một cách nhanh chóng như vậy.

Xạ Nhật Thần Cung Đàm Quân biến sắc nói:

”Hoa Tinh, nếu đã biết bọn ta là ai thì không nên cuồng vọng như vậy, người khác sợ người nhưng chúng ta không sợ người. Chuyện hôm nay nếu người không cất lời xin lỗi thì cái mạng nhỏ của người cũng nên lưu lại đây đi.

Dao Cầm Tiên Tử Lý Thái Tú lạnh lùng hòa theo:

”Hôm nay là tự người tìm đến, chớ trách bọn ta vô tình. Bất kể chuyện trước kia như thế nào, nhưng hôm nay là người gây sự trước, cho nên người có chết thì cũng chỉ nên tự oán trách bản thân mình mà thôi.

Đoạt Hồn Linh Tàn Giang lạnh lùng nói:

”Hoa Tinh, người khẩu xuất cuồng ngôn, hôm nay lão tử sẽ cho biết thế nào là lễ độ, hôm nay người chết chắc, chuẩn bị chịu chết đi.” Nói xong đã thấy chuông vàng trong tay lắc động, tiếng chuông đoạt hồn trong nháy mắt vang lên phát tán ra ngoài.

Thần sắc Hoa Tinh lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo như băng, thân thể đột nhiên xuất hiện một cỗ khí thể màu đỏ vây quanh hẳn. Hẳn thần nhiên nói:

”Bằng vào võ công các người ư? Còn kém xa lắm, vừa rồi người đánh lên ta cũng không gây được một chút tổn thương cho ta, bây giờ người làm sao gây khó dễ cho ta được. Ta xem ba người các người nên xông lên một lúc thì hơn, để ta xem công phu Tam Giác Miêu có điểm gì đặc biệt mà được liệt danh vào Cửu Châu Thất Tuyệt.

Hoa Tinh tiến lên từng bước, khí thế bá đạo cuồng liệt ào đến, ba kẻ kia đều run lên, thối lui về sau một bước, sắc mặt kinh ngạc nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh lạnh lùng từng bước từng bước tiến lên về phía địch nhân, khí thế như một đạo long quyền phong muốn xé rách tất cả.

Dao Cầm Tiên Tử nghiêm mặt nói:

”Liên thủ tấn công, nhất định hôm nay phải cho hắn chết ở đây.” Song thủ lướt như bay, ngón tay vung múa, công lực truyền qua đầu ngón tay ngấm thẳng xuống đàn, trong nháy mắt đã tung ra Âm Sát tuyệt học. Đoạt Hồn Linh Tàn Giang ở một bên cũng phối hợp với tiếng đàn của Lý Thái Tú, hình thành công kích một trước một sau, một nhanh một chậm toàn lực công kích Hoa Tinh. Xạ Nhật Thần Cung Đàm Quân đứng ở phía sau hai đồng bọn, tay kéo trường cung nhắm thẳng vào Hoa Tinh, tùy thời phát ra công kích trí mạng. Ba người phối hợp hết sức ăn ý, xem ra đã phối hợp, liên thủ với nhau không biết bao nhiêu lần.

Tiếng đàn réo rắt, tiếng chuông lanh lảnh mạnh mẽ vô cùng, mặt đất phía trước Hoa Tinh đều bị chấn động, đất đá tung bay vô số, quét về phía người Hoa Tinh.

Hoa Tinh dừng thân, chân khí hồng bạch chung quanh dao động mãnh liệt, hiển nhiên hai loại âm sát lực này rất bá đạo, không phải dễ đối phó. Thân hình vừa bình ổn đã thấy một mũi tên xuất hiện phía trước hẳn ba thước, ngấm thẳng vào ngực. Xạ Nhật Thần Tiên quả nhiên danh bất hư truyền, phải biết rằng mũi tên này tập trung toàn thân công lực của Đàm Quân, sức công phá khủng khiếp vô cùng.

Hàn quang trong mắt Hoa Tinh sáng lóe, trường đao trong tay rút ra khỏi vỏ, thanh âm như rồng ngâm vang lên, trong nháy mắt đã đè ép âm sát lực của đối phương xuống. Chỉ thấy hồng quang nhoáng lên, một đao của Hoa Tinh bổ thẳng vào mũi tên đang bay đến, chém nát toàn bộ thân tên.

Xạ Nhật Thần Cung Đàm Quân run lên bần bật, thân thể lui về sau ba bước, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu. Một đao của Hoa Tinh nhìn thì đơn giản, kỳ thật ẩn hàm lực đạo rất mạnh mẽ, chỉ một chiêu đã phá tan khí tức của Đàm Quân, khiến cho kinh mạch của lão bị hao tổn. Lý Thái Tú và Tàn Giang cũng lão đảo một cái mới có thể đứng vững. Hoa Tinh xuất đao mang theo tiếng long ngâm, ẩn hàm trong đó chân lực vô thượng, phát ra âm sát thuật đối kháng với tiếng đàn tiếng chuông, gây nên chấn động đối với khí huyết với hai người.

Đàm Quân quát lớn:

“Cẩn thận, tên tiểu tử này rất lợi hại, chúng ta phải toàn lực đối phó.” Nói xong đã thấy quanh thân hắn tràn ngập khí thể xanh đậm, khí thể cường đại tỏa ra mãnh liệt. Cùng lúc đó, toàn thân Lý Thái Tú cũng bắn ra khí lưu màu trắng vây quanh thân thể nàng, nhìn xinh đẹp vô song. Thân thể Tần Giang lại tràn ngập tinh vân màu đen, khí tức quỷ dị âm trầm.

Tiếng đàn và tiếng chuông vút cao, phòng ốc tứ phía đều rung chuyển, khí lưu từng đạo từng đạo xoay tròn quanh thân thể Hoa Tinh, điên cuồng công phá hộ thể chân khí của hắn. Đồng thời, Xạ Nhật Thần Cung Đàm Quân cũng tập trung toàn thân công lực vào song chưởng, ý niệm nhân thần đều tập trung hoàn toàn vào Hoa Tinh, phát ra công kích mạnh mẽ nhất.

Sắc mặt Hoa Tinh sa sầm xuống, lần này không giống lần giao đấu trước kia với ba người Lý Bất Hối, lần trước chỉ là quyền-chưởng-kiếm-chỉ ngạnh tiếp, nhưng lần này lại là âm luật vô hình, giết người trong không gian, loại âm luật này cho dù muốn tránh cũng không thể tránh được.

Mắt nhìn ba người phía trước cách xa ba trượng nhưng xung quanh hắn đều tràn ngập nguy cơ, nếu không cẩn thận đều dễ dàng lâm vào khốn cảnh, hồng quang quanh thân Hoa Tinh sáng rực lên, trường đao Xích Huyết trong tay cũng tỏa ra hồng quang, thân đao vung lên, đao cương dài đến mười trượng xuất hiện, bay vút lên trời, không trung như bị tê liệt.

Hoa Tinh cử đao quá đầu, hay tay nắm chặt chuôi đao, gầm lên một tiếng chém xuống. Nhất thời chỉ thấy bốn phía phong vân hội tụ, sau đó hé ra một đạo đao mang đỏ thẫm, trong nháy mắt bộc phát ra hơn ba mươi trượng như sấm sét, mang theo thanh âm khiến kẻ khác kinh tâm động phách, trong nháy mắt đã áp xuống đỉnh đầu ba địch thủ.

Ba người thấy uy lực mãnh mẽ của đao mang, thần sắc đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Đây là uy lực do một người phát ra sao, thật là khó có thể tin được. Cả ba đều không dám đón đỡ, toàn bộ lăng không bay lên, dùng tốc độ nhanh nhất để né tránh. Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, bụi đất mù trời, nơi ba người Lý Thái Tú vừa đứng đã xuất hiện một hố to rộng hơn mười trượng, sâu ba trượng, thật sự là kinh thiên động địa, khiến cho người ta không còn dám tin vào mắt nữa.

Ba người mặc dù né tránh rất nhanh nhưng vẫn bị uy lực của đao mang chấn bay ra ngoài, rơi xuống đất, sắc mặt đầy vẻ kinh hãi. Đàm Quân bởi vì đã bị thương từ trước, kinh mạch toàn thân lúc này đại loạn, máu tươi ứa ra từ khoe miệng không ngừng, xem ra đã không còn chút khí lực nào để phản kháng nữa.

Quanh thân Hoa Tinh hiện ra kim quang chói mắt, khí thể tỏa ra áp bức đối phương đến nỗi hít thở cũng khó khăn. Hoa Tinh đứng giữa trời không, cười lạnh nói:

”Cửu Châu Thất Tuyệt té ra chỉ là hư danh, ta còn tưởng rằng các ngươi lợi hại lắm chứ, thì ra chỉ là vài món công phu chó mù mèo què, vậy mà muốn tìm Hoa Tinh ta gây phiền phức ư? Thật là không biết tự lượng sức mình. Ta đã nói rồi, kẻ nào trêu chọc đến ta đều phải chết. Để ta xem các ngươi chống đỡ được mấy chiêu của ta. Thiên Ưng Triển Sĩ!

Đao quang bạo xạ, quang hoa chói mắt sáng rực, mắt thường khó có thể nhìn thấy được tốc độ của nó, trong nháy mắt đã xuất hiện một trăm ba mươi sáu đao, hình thành một đao ảnh hình cánh quạt vô thủy vào ba địch nhân trên mặt đất. Lúc này Hoa Tinh đã không còn quan tâm đến chuyện khác nữa, Xích Huyết bảo đao toàn lực giương uy, cổ cây trên mặt đất đều bị cắt thành tro bụi, toàn trường hình thành một cảnh tượng bừa bãi, lộn ngổn.

Đao Cầm Tiên Tử Lý Thái Tú sắc mặt tái nhợt, đao cầm trong tay hoành ngang, hữu thủ vung múa theo một quỹ tích kỳ dị, đột nhiên nhất chỉ điểm thẳng vào thân đàn, một đạo kinh khí màu vàng xuất hiện nghênh tiếp công kích Hoa Tinh. Về phần Đoạt Hồn Linh Tà Giang thì chân phải lui về sau, miệng phun ra một ngụm máu tươi, công lực toàn thân gia tăng mãnh liệt lên gấp ba lần, chuông vàng trong tay rung lên tạo một thanh âm chói tai, âm sát khí vô hình bắn thẳng về phía Hoa Tinh.

Đao ảnh hiện lên, vô số thanh âm chói tai tán phát đi tứ phương, đao khí của Hoa Tinh va chạm mãnh liệt với tiếng đàn tiếng chuông, ba loại chân khí bất đồng vùn vụt giữa không trung, triệt tiêu lẫn nhau, dần dần biến mất.

Lúc này Đàm Quân thừa dịp trường đao Hoa Tinh chém ra chưa kịp thu hồi, tập trung tất cả lực lượng còn lại vào vũ tiễn, mũi tên thứ ba xé gió bay thẳng về phía ngực Hoa Tinh.

Ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ tàn độc, tả thủ nhoáng lên, chop thẳng vào mũi tên trước ngực. Một mũi tên với tốc độ cao và lực đạo mạnh mẽ không ngờ lại bị Hoa Tinh bắt gọn, tình huống này diễn ra khiến địch nhân của hắn đều tròn mắt hoảng sợ nhìn Hoa Tinh. Đàm Quân lại càng không dám tin vào sự thật, trước nay hắn chưa bao giờ gặp được một địch thủ có thực lực mạnh mẽ đến khủng khiếp như vậy.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Hay lắm, chiêu thứ hai, hy vọng các người đừng khiến ta thất vọng. Thiên Lang Khiếu Nguyệt!” Thân đao rung lên bần bật, đao phong chấn động, trong nháy mắt huyền xuất ta một trăm chín mươi sáu ánh đao, tạo thành một đầu sói nhìn trắng, gầm lên xông đến ba địch nhân công kích.

Đàm Quân hét lớn một tiếng:

“Hai người mau tránh ra, ta đã không ổn, để ta ngăn cản một kích này. Các người thi triển Cầm Linh Hợp Bích, vô luận thế nào cũng phải hạ gục hắn, báo thù cho ta.” Nói xong liếc mắt nhìn Dao Cầm Tiên Tử, mỉm cười, sau đó quay đầu lại, thân thể lao thẳng vào đao mang cường đại đang tiến đến.

Lý Thái Tú hét lên:

“Đừng, mau trở lại, không!” Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Giờ phút này không biết nàng có hối hận với quyết định của mình hay không? Tần Giang hai mắt long sòng sọc, hét lên:

”Thải Tú, đừng khóc, hai ta phải biến sự bi thương thành lực lượng, thi triển Cầm Linh Hợp Bích, nhất định báo thù. Nhanh lên, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Lý Thái Tú chấn động, nhìn Đàm Quân giữa không trung, vẻ mặt dần trầm tĩnh trở lại, hai tay đặt lên đao cầm, tiếng đàn chậm rãi vang lên. Một tiếng đàn thật kỳ dị, mỗi tiết tấu vang lên đều được tiếng chuông bù đắp khiếm khuyết.

Đàm Quân giữa không trung mở to mắt, hai tay dang rộng, dùng mãnh chống lại một đao bá tuyệt thiên địa của Hoa Tinh. Một tiếng nổ như sét đánh vang lên, một đồ án đỏ rực hiện lên trên không. Đao cương điên cuồng gào thét chém nát thân thể Đàm Quân, đao khí vẫn theo dư thế vút thẳng đến Lý Thái Tú và Tần Giang.

Trên mặt đất, Lý Thái Tú ngồi đối diện với Tần Giang, vẻ mặt hai người đều nghiêm trang. Tiếng đàn thê lương, tiếng chuông bi thương, hai loại âm luật bất đồng kết hợp lại với nhau, trong nháy mắt hình thành một lồng khí màu lam bảo vệ thân thể hai người. Đao khí bá đạo của Hoa Tinh bổ xuống và chạm thẳng vào lồng khí, quang hoa bắn ra tung tóe tạo thành một cảnh tượng hết sức xinh đẹp.

Thanh âm nổ ra, kinh khí vùn vụt bên cạnh thân thể hai người Lý Thái Tú nhưng hai người đều không hề bị thương tổn chút nào. Hoa Tinh bắn ra hàn quang, cười lạnh nói:

”Rất hay, không nghĩ ra Cầm Linh âm hợp của các người có thể tạo ra lồng khí bảo vệ. Được, ta xem các người đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh nữa đây.

Hai người dưới mặt đất đã bắt đầu có sự chuyển biến, Lý Thái Tú được bao phủ bởi chân khí màu trắng, sau đó hội tụ lại song thủ của nàng. Chỉ thấy trên thất huyền cổ cầm xuất hiện từng đạo chân khí màu trắng cong queo kỳ quái, đỉnh đầu Lý Thái Tú cũng hội tụ một quang cầu màu trắng. Thân thể Tần Giang lại chìm ngập trong hắc sắc quang hoa, tay phải rung chuông vàng, từng đạo khí lưu màu đen không ngừng lưu động trên tay, sau đó chậm rãi tập trung trên chuông vàng. Chuông vàng rung lên bắn ra quang mang màu đen quỷ dị chậm rãi hội hợp cùng chân khí màu trắng của Lý Thái Tú.

Hai loại chân khí một đen một trắng có tính chất trái ngược dưới sự tác động của tiếng đàn tiếng chuông đã dần kết hợp vào nhau, nhắm vào Hoa Tinh đứng giữa không trung bắn thẳng đến.

Hoa Tinh nhìn cỗ chân khí kỳ dị đó, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác. Chỉ thấy toàn thân Hoa Tinh bắn ra kim quang, trường đao trong tay chém thẳng xuống, đao cương màu đỏ dài hơn mười trượng vụt thẳng vào chân khí kỳ dị. Giữa không trung hình thành một đóa quang hoa rực rỡ, trong nháy mắt nổ tung, hủy diệt tất cả, ngay cả Hoa Tinh cũng cảm thấy chói mắt, cảnh tượng bốn phía lại càng thê thảm hơn, cơ hồ khắp thành

Lạc Dương đều có thể nghe thấy vụ va chạm này, phương viên một trăm trượng đều bị phá hủy hoàn toàn, không kiến trúc nào, không vật nào còn nguyên vẹn, trong chớp mắt đã bị phá hủy sạch sẽ.

Thân thể Hoa Tinh bị chấn bay ra ngoài năm trượng, kim quang từ thân thể bắn ra không ngừng, hiển nhiên một đòn vừa rồi có uy lực thật lớn, nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, tuy nhiên Kim Thân Bất Diệt là hộ thể thần công mạnh mẽ nhất thế gian, quả nhiên không phải là hư danh. Bất quá hắn vẫn bị chấn bay đi, khí huyết nhộn nhạo, song không hề bị thương.

Trên mặt đất, Lý Thái Tu và Tần Giang sau khi dốc hết sức vào chiêu thức vừa rồi thì chân khí hộ thể bị phá tan, thân thể như lá khô bay đi, rớt xuống mặt đất, cơ hồ không thể gượng dậy nổi. Lý Thái Tú sắc mặt tái xanh, khóe miệng ứa máu, nhìn Hoa Tinh lộ ra vẻ khiên cưỡng vô cùng. Tần Giang nằm dưới đất, hai mắt nhắm chặt, đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì đó, đáng tiếc là đã không còn kịp nữa!

Hoa Tinh lạnh lùng đáp xuống bên cạnh Lý Thái Tú, lạnh lùng nhìn nàng nói:

”Người nói đi, tại sao khi này lại xuất thủ ám toán ta? Trước kia ta chúng ta chưa từng gặp nhau, không hề có ân oán, tại sao các ngươi lại chọn tử lộ mà đi?”

Lý Thái Tú không thèm nhìn hắn, chỉ chăm chú nhìn Tần Giang, ánh mắt toát ra tình ý sâu đậm. Có lẽ giờ phút này trong lòng nàng đang nhớ lại kỷ niệm giữa hai người. Đáng tiếc là lựa chọn của nàng trong ngày hôm nay đã sai, sai một ly nhưng nuối tiếc trọn đời, bây giờ chỉ có thể thở dài hối hận mà thôi.

Ánh mắt Hoa Tinh lúc này lãnh lẽo như ma quỷ hiện hình. Vô duyên vô cớ bị ba cao thủ có thực lực Thiên bảng công kích, hắn làm sao có thể thoải mái được. Hơn nữa mấy ngày nay, hắn không ngừng bị phiền toái, cho nên hôm nay hắn lạnh lùng, tàn nhẫn vô cùng, quyết không lưu tình. Nhìn Lý Thái Tú trên mặt đất, Hoa Tinh cười lạnh, nói:

”Ta hỏi lại một lần nữa, nếu ngươi không trả lời thì ta sẽ cởi bỏ hết quần áo của ngươi. Nhìn dáng vẻ xinh đẹp của ngươi thì nếu lên giường sẽ hấp dẫn vô cùng. Chờ sau khi ta hưởng thụ ngươi xong thì ta sẽ đem ngươi trần truồng cột ở đầu thành Lạc Dương ọi người đều nhìn thấy bộ dáng nguyên thủy của ngươi. Đây chính là kết quả của những kẻ dám chọc đến Hoa Tinh ta, ngươi hiểu chưa.

Về mặt Lý Thái Tú khẽ biến, cả kinh nhìn Hoa Tinh, cắn hận nói:

”Người không phải là người, ngươi là súc sinh. Người mau giết ta đi, nếu không thì ngươi không phải là nam nhân nữa.

Hoa Tinh cười khan nói:

“Ta không phải là nam nhân? Hay lắm, để ta cho ngươi một chút kiến thức xem ta có phải là nam nhân hay không. Ta sẽ chơi ngươi cho đến khi ngươi phải gọi cha gọi mẹ. Ta sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng như vậy, ta phải hành hạ ngươi dần dần, nếu không thì ngươi sẽ không thể nhớ được lời giáo huấn của ta.” Hoa Tinh nói xong, hữu thủ điểm vào bẫy huyết đạo của nàng, nhắc nàng lên nhìn nàng đầy âm hiểm.

Hoa Tinh lẳng không, thân thể như lưu vân đi về phía xa, chờ khi mọi người tìm đến hiện trường thì trên mặt đất chỉ còn lại một đồng đồ nát, một xác chết và máu thịt tung tóe. Chúng nhân nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh hãi hoảng sợ. Kẻ nào lại có thể phá hủy nơi này thành như vậy? thực sự là bí ẩn, không ai có thể hiểu được.

Phía trời xa, một đạo lưu vân vọt đi, đáng tiếc là không ai nhìn thấy. Gió nhẹ đảo qua, mang theo mấy phân tang thương lãng đãng trên bầu trời Lạc Dương.

139. Chương 139: Âm Mưu Quỷ Kế

Thành Lạc Dương, trong một khách điểm. Hoa Tinh đóng chặt tất cả cửa sổ lại, sau đó quay trở lại bên giường, lãnh khốc nhìn Lý Thái Tú, hỏi:

”Người tên gì, tốt nhất là nói ra. Mặc dù ta biết người là Dao Cầm Tiên Tử nhưng vẫn chưa biết tên người. Nếu người nghe lời ta thì Hoa Tinh ta còn thương hương tiếc ngọc, nếu người không nghe lời thì đừng trách ta không khách khí.

Lý Thái Tú hung hăng nhìn Hoa Tinh, mắt tròn, môi mím chặt, xem bộ dáng của nàng thì dường như không muốn nói chuyện cùng Hoa Tinh. Hoa Tinh lạnh lùng cười nói:

“Không nói lời nào có đúng không? Hay lắm, ta thích như vậy, ta xem người cứng đầu cứng cổ đến mức nào. Ta không tin người không nói. Hoa Tinh ta lẽ nào lại không ứng phó được với một nữ nhân.” Hoa Tinh nói xong, trong mắt lập tức lóe lên quang hoa màu đen.

Nhìn mỹ nữ trên giường thì thấy nàng tuy niên kỷ không trẻ, nhưng vóc người cực kỳ động lòng nhân. Hoa Tinh đầu tiên là cởi giày nàng đặt ở đầu giường, sau đó tách hai chân nàng ra. Lý Thái Tú đã trọng thương, hơn nữa huyết đạo đã bị khống chế, căn bản là không có một chút phản kháng nào cả. Hoa Tinh nắm lấy bàn chân nàng, khẽ nói:

”Chỉ hai bàn chân này đã thấy rất xinh xắn, nếu cởi bỏ quần áo thì lại càng xinh đẹp hơn, đúng không? Được, bây giờ ta sẽ cởi bỏ quần áo của người ra xem người đẹp đến mức nào.

Hoa Tinh chậm rãi cởi bỏ quần áo nàng ra, không hề vội vàng, cố ý phá hủy ý chí của Lý Thái Tú. Điểm này Lý Thái Tú cũng hiểu được, nàng cảm tức nhểch mắng:

“Súc sinh, người cút ngay, bỏ bàn tay nhơ bẩn của người ra, không được chạm vào ta.” Hoa Tinh căn bản là không thèm nhìn đến vẻ phẫn nộ của nàng, hữu thủ cởi quần áo, tả thủ nắm lấy vú trái, mặc sức xoa nắn. Cảm giác quả nhiên là không tệ chút nào, co dãn mềm mại đến ngạc nhiên.

Hoa Tinh cười tà dị, lẩm bẩm:

“Không sai, quả nhiên là hảo đồ vật, rất co dãn. Dám chắc là thường ngày người bảo dưỡng cơ thể rất tốt đúng không? Nếu không thì chừng này tuổi sao vẫn ăn mặc diễm lệ đến thế để làm gì?” Hoa Tinh cố ý đả kích lòng tự tôn của đối phương, muốn làm tan rã ý chí của nàng, sau đó sẽ đùa bỡn với nàng một phen để đáp trả lại việc mình bị đánh lén, đồng thời cũng biểu hiện cho nàng thấy sự tôn nghiêm của nam nhân.

Lý Thái Tú sắc mặt đại biến, miệng vẫn mắng to, không hề đề cập đến nguyên nhân vì sao nàng muốn giết hắn, cũng không có một chút ngôn từ nào là cầu xin hắn tha thứ. Hoa Tinh nhìn nửa thân trần trụi, cười nói:

“Đỏ hồng thế kia thật là xinh xắn, hấp dẫn quá đi mất. Bình thường dám chắc người thường xuyên câu dẫn nam nhân đúng không? Nếu không thì chừng này tuổi sao vẫn ăn mặc diễm lệ đến thế để làm gì?” Hoa Tinh cố ý đả kích lòng tự tôn của đối phương, muốn làm tan rã ý chí của nàng, sau đó sẽ đùa bỡn với nàng một phen để đáp trả lại việc mình bị đánh lén, đồng thời cũng biểu hiện cho nàng thấy sự tôn nghiêm của nam nhân.

Hoa Tinh không lập tức cởi bỏ chiếc yếm đỏ mà chậm rãi cởi quần nàng ra, chỉ chừa lại nội khố màu thủy lam ôm lấy sơn cốt mê người. Lúc này Lý Thái Tú nằm trên giường đích thị là rất dụ hoặc, toàn thân chỉ còn lại chiếc yếm đỏ và nội khố nhỏ nhắn, ngoài ra chỉ còn thân thể căng tròn, trắng muốt mà thôi.

Hoa Tinh nhìn hai mắt đối phương đang tràn ngập lửa hận, không thèm để ý đến thái độ của nàng, tay phải bóp bóp vào cặp mông căng tròn, tay trái luồn vào trong yếm nắm bắt lấy nhũ phong phì đại, xoa xoa miết miết. Hoa Tinh một mặt hưởng thụ khoái cảm, một mặt mỉm cười tà dị:

”Thật là nghĩ không ra, cảm giác so với thiếu nữ thanh xuân thì không khác là mấy. Để xem nào, mông trắng đầy đặn, co dãn mười phần, thật là tuyệt phẩm. Xem ra người không có bị quá nhiều nam nhân sờ nắn chỗ đó, có đúng không? Ta phải chiếm tiện nghi này mới được, khả khả, còn có bộ ngực cao vút, tròn lẳn nhẵn nhụi, ẩm áp như ngọc, dùng tay xoa nắn quả nhiên là rất thoải mái.

Lý Thái Tú sắc mặt đỏ bừng, cũng không biết là vì thẹn hay vì tức giận mà trở thành như thế. Nàng nghiêng rằng nói:

”Hoa Tinh, người sẽ không có kết quả tốt đâu. Người là một tên súc sinh đáng chết. Ta sẽ không nói cho người bất cứ thứ gì. Nếu người là nam nhân thì mau giết ta đi.

Hoa Tinh cười quái dị đáp:

“Bây giờ người chết đi thì ta có gì để đền bù lại cho việc ta bị ám toán đây? Nữ nhân xinh đẹp như người thì ta phải hảo hảo xơi tái mới được. Ta đương nhiên là nam nhân, mà nếu là nam nhân thì phải giữ lấy nữ nhân, từ nãy đến giờ ta giữ rịt lấy người, như vậy sao người lại nói ta không phải nam nhân?” Nói xong xé toạc cái yếm đỏ của nàng ra. Chỉ nghe Lý Thái Tú rú lên kinh hãi, hai chòm vú đầy đặn trắng muốt, vun cao hiện ra trước mắt Hoa Tinh, núm vú đỏ hồng hấp dẫn hẳn không thể nói nên lời.

Hoa Tinh không thèm để ý đến tiếng kêu của nàng, tay phải nắm lấy nhũ châu hồng hồng của nàng, vê vê một lát. Lý Thái Tú lại kêu lên vài tiếng kinh hãi nữa. Hoa Tinh nghe được thì trong lòng hứng khởi, không ngừng mân mê núm vú khiến cho nó dần dần trở nên cương cứng, miệng cười lạnh nói:

”Lẳng lơ vẫn là lẳng lơ, chỉ vâng vâng vài cái mà đã cứng như vậy. Ta còn tưởng người là cái gì tam trình cửu liệt chứ, thì ra cũng chỉ là một ả lẳng lơ mà thôi. Thật sự không nghĩ ra Dao Cầm Tiên Tử trong Cửu Châu Thất Tuyệt cũng tầm thường như vậy.

Ngữ khí của Hoa Tinh nói ra sắc bén như một thanh lợi kiếm đâm vào tâm linh Lý Thái Tú, phá nát lòng tự tôn của nàng. Giờ phút này nàng không chỉ kinh hoàng thất thố mà còn cảm thấy tủi nhục, nước mắt tuôn trào, chỉ muốn phản kháng, đáng tiếc là một chút khí lực cũng không có, muốn tự sát thì lại không có cơ hội. Lúc này nàng mới hiểu rõ cảm giác sống không được chết không xong là như thế nào, chỉ có khóc là biện pháp duy nhất để phát tiết mọi thứ.

Hoa Tinh thấy nàng rơi lệ, cười lạnh một tiếng, cúi đầu ngậm lấy núm vú, tận tình nhắm nháp hương vị nữ nhân, tay kia vuốt ve bầu vú đầy đặn, điên cuồng phát tiết hắc sắc dục vọng trong lòng. Giờ phút này, ngay cả Hoa Tinh cũng không biết được rõ ràng dục vọng trong người mình như thế nào, bởi vì Hắc Ngọc Ma Liên vẫn tiềm phục trong cơ thể hắn, không ngừng thôi thúc kích thích tổ sinh dục, đạt đến cực hạn. Nếu hắn không phát tiết thì sẽ rất có hại đối với thân thể hắn.

Hoa Tinh tận hưởng thân thể Lý Thái Tú, hai tay vuốt ve, xoa bóp các bộ phận mẫn cảm của nàng, thỉnh thoảng lại buông lời châm chọc, kích phá lòng tự tôn của nàng. Lúc này hắn cũng đã cởi bỏ quần áo trên người, vung vàng ngấm lại toàn bộ thân thể nàng, sau đó nhìn đắm đắm vào mắt nàng, hỏi:

”Bây giờ ta hỏi lại một lần nữa, người có nói hay không, người tên gì, tại sao lại muốn giết ta?

Lúc này tinh thần Lý Thái Tú đã bị tổn thương đến cực điểm, không còn giữ được vẻ kiên nghị như lúc trước nữa. Nghe câu hỏi của Hoa Tinh, nàng biết nếu không trả lời thì chỉ có hại cho bản thân, đành lạnh nhạt đáp:

”Ta tên Thái Tú, bọn ta đến nơi này giết người đều do ta quyết định. Ta muốn giết người bởi vì người uy hiếp an toàn của Thông Thiên Môn, hơn nữa bởi vì có người nên Lý Dục mới bị Vạn Trọng Sơn giết chết, cho nên ta phải giết người.

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt thoáng thay đổi:

”Người họ Lý, người có quan hệ như thế nào với Lý Dục và Lý Bất Hối? Nói mau.” Hoa Tinh vừa quát vừa nắm lấy vú nàng, nhắc nhắc lên.

Sắc mặt Lý Thái Tú hiện ra một chút thống khổ, một chút cừu hận, nói:

“Ta là cô cô của Lý Dục, là con gái lớn của Lý Bất Hối, người không nghĩ ra sao? Ta là nữ nhân duy nhất trong Cửu Châu Thất Tuyệt, cũng là người nhỏ nhất trong đó. Cho đến nay vẫn có rất ít người biết được thân phận của ta. Ta muốn báo thù nên mới tìm đến đây giết người. Đáng tiếc là võ công của người cao cường ngoài sức tưởng tượng của ta, làm hại chết hai nam nhân kính yêu của ta. Ta căm thù người, ông trời đúng thật là bất công.” Giờ phút này nàng tựa hồ đã quên tất cả lợi hại, đem tất cả mọi chuyện nói ra.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

”Thì ra là như thế, khó trách được người muốn giết ta. Đáng tiếc, âm mưu quỷ kế của các người vẫn còn kém một chút. Nếu ta có thể bị người khác giết chết thì sự phụ ta đã không cho ta xuống núi, đáng tiếc là

các người không biết được điều này. Bây giờ ta phải hảo hảo hưởng thụ chiến lợi phẩm mới được, sau đó sẽ quyết định sẽ xử trí người như thế nào.

Hoa Tinh bỏ quần áo sang một bên, dùng sức đè lên người nàng, cố ý tách rộng hai chân nàng ra, khiến cho địa phương thần bí nhất của nàng phô bày ra ngoài. Ngón tay Hoa Tinh điên cuồng thám hiểm u cốc bí mật nhất của nàng, thăm dò đóa hoa kiều diễm đó. Trong tiếng thút thít của Lý Thái Tú, Hoa Tinh phá vỡ hoàn toàn phòng ngự của nàng, mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể, điên cuồng chiếm đóng lãnh địa của nàng.

Hoa Tinh cười lạnh nhìn nàng, châm chọc nói:

“Quả là hảo hạng, vừa khít khao vừa nóng ấm, thật sự là thoải mái. Trước kia chắc là không có nam nhân nào khiến người thoải mái như ta đúng không? Người khóc cái gì mà khóc, người cũng không còn là xử nữ nữa, khóc cái gì mà khóc, không khóc nữa, cười cho ta.” Hoa Tinh lúc này hoàn toàn phát tiết hắc ám dục vọng trong lòng, ngũ khí và vẻ mặt đều tà quái hơn thường ngày.

Trong căn phòng nhỏ, chỉ có tiếng khóc của nữ nhân, tiếng rên rỉ của nam nhân, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng mắng của nam nhân, tình huống cực kỳ quái dị. Hoa Tinh lúc này đã trở nên điên cuồng, phát tiết toàn bộ lên thân thể Lý Thái Tú. Phàm tất cả những chiêu thức hắc biết hắc đều sử dụng đến, nhưng vẫn chưa tận hứng. Ánh mắt hắc lúc này ngập tràn hắc sắc quang hoa khiến cho Lý Thái Tú mê mẩn, tự động hạ hạ hắc. Chỉ thấy Lý Thái Tú lộ ra vẻ say mê trong mắt, nằm trên người hắc, cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy “tiểu Hoa Tinh” hùng tráng, cứng cáp. Hoa Tinh lúc này lại tận lực chơi đùa với bộ phận thần bí nhất của nàng – bộ ngực và hạ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cuộc mọi thứ đều trở thành yên lặng. Hoa Tinh phục hồi lại tinh thần, nhìn Lý Thái Tú đang nằm thở hồng hộc trên giường, Hoa Tinh đột nhiên hiểu được hôm nay hắc đường như không giống với trước kia nữa. Nhìn thân thể trần truồng của nàng đầy vết bầm tím, hắc hiểu được mình đã rất điên cuồng, có một số việc hắc không nhớ được, nhưng cảm giác sướng khoái thì hắc lại nhớ rất kỹ, nghĩ đến đây hắc nở một nụ cười.

Vuốt ve nhũ châu, xoa xoa bầu vú, Hoa Tinh trong lòng đang phân vân không biết có nên cứu sống nàng ta hay không. Thật lâu sau, Hoa Tinh than nhẹ một tiếng:

“Người cũng chỉ có thể trách người đã trót mang họ Lý mà thôi. Nếu người không có quan hệ với Lý Bất Hối thì có lẽ ta sẽ cứu người. Đáng tiếc, người lại mang họ Lý, lại còn muốn giết ta, cho nên chuyện này đành dừng ở đây.” Hoa Tinh nói xong, liền tiếp điểm vào mười huyệt đạo trên người Lý Thái Tú, chỉ thấy sắc mặt nàng ta hồng nhuận lên một chút. Hoa Tinh mặc quần áo vào cho nàng.

Ôm lấy Lý Thái Tú, Hoa Tinh quay về Mẫu Đơn các. Trở về Mẫu Đơn các, mọi người thấy hắc cấp theo một nữ nhân đều sững sờ hết thấy. Chúng nữ càng phần nộ hơn, trừng mắt nhìn hắc, nghĩ không ra hắc vừa ra ngoài thì đã đem theo nữ nhân về nhà, thật là hoa tâm mà. Hoa Tinh nhìn mọi người, mở miệng nói:

“Tiểu Tuyết, nàng đem người này về phòng, Đường Mộng xem thương thế cho ả, nhớ kỹ là đừng để cho ả chết, chỉ cần duy trì cho ả sống thêm năm, ba ngày nữa là được.” Nói xong giao Lý Thái Tú cho hai nàng.

Lão đạo cảm thấy khó hiểu, hỏi:

“Hoa Tinh, người đối với nữ nhân trước nay vẫn vô cùng thương tiếc, tại sao hôm nay người lại không thêm quan tâm đến sống chết của người đó?” Không riêng gì lão đạo mà tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy khó hiểu, kể cả hai người tiếp lấy Lý Thái Tú là Trần Lan và Đường Mộng cũng đều dừng lại, muốn nghe Hoa Tinh giải thích một chút.

Hoa Tinh nhún mọi người, khê nói:

”Người này là Lý Thái Tú – Cẩm Tuyết trong Cửu Châu Thất Tuyết, ngoại hiệu Dao Cẩm Tiên Tử. Hôm nay ả liên hợp với Linh Tuyết và Xạ Nhật Thần Cung, ba người hợp công đánh lén ta. Kết quả là hai gã nam nhân kia đã bị ta giết chết, ta mang ả về đây là vì thân phận ả có chút đặc biệt. ả là cô cô của Lý Dục, là con gái lớn của Lý Bất Hối.

Mọi người nghe xong đều biến sắc, Tô Ngọc, Mai Hương đồng thời chạy đến cạnh hắc, ân cần hỏi han:

“Hoa đại ca, người không sao chứ, đại ca có bị thương không? Để muội xem nào.” Hai nàng hai miệng đồng thanh hỏi, sau đó cẩn thận xem xét thân thể hắn xem có bị thương hay không.

Hoa Tinh cười nói:

“Yên tâm, các nàng có thấy ta bị thương chút nào không? Ta vẫn hoàn hảo. Bây giờ chúng ta sẽ lợi dụng người này đối phó với những kẻ muốn gây bất lợi với chúng ta trong thành Lạc Dương, mọi người nghĩ thế nào?” Hoa Tinh nhìn mọi người, muốn nghe ý kiến của mọi người một chút.

Liên Phượng lên tiếng: xem tại

”Chúng ta đều biết Lý Bất Hối đã bị Hoa Tinh đánh trọng thương, hắn bây giờ nhất định là đang trốn ở một địa phương nào đó chữa thương, cho nên tạm thời chúng ta không cách nào dẫn dụ hắn lộ diện được. Chúng ta bây giờ chỉ có thể đối phó với những người khác, thi triển kế mượn đao giết người. Đáng tiếc, bây giờ trong thành Lạc Dương, địch nhân phân tán khắp nơi, rất khó có thể một mẻ quét sạch, sợ rằng muốn đối phó tất cả cũng không phải dễ dàng.

Ám Vũ tiếp lời:

”Ngày mai chúng ta đã rời khỏi đây, làm sao còn thời gian đối phó với những người này? Nhóm người gọi là tứ đại bang phái trong võ lâm ở Lạc Dương đã bị công tử tiêu diệt gần sạch sẽ. Phi Ưng Giáo và Tuyệt Thiên Môn cũng chỉ còn lại loe ngoe vài mống, căn bản không còn nguy hại nữa. Về phần những võ lâm nhân sĩ muốn gây phiền toái với tỷ muội Đồng Tâm thì chỉ cần họ ra tay trước thì chúng ta sẽ cho họ biết mùi, đâu cần phải ra tay trước, giết hại người vô tội làm gì!

Im lặng, mọi người đều im lặng. Hai nàng nói đều có đạo lý nhất định, trong lúc nhất thời trong viện trở thành một bầu không khí tĩnh mịch.

Ám Nhu chợt cười một tiếng nói:

“Người đông, ai ai cũng có võ công cao cường, chuyện này chỉ là đơn giản thôi mà. Muội sẽ giúp mọi người một ý tưởng, có thể làm hài lòng mọi người. Tin hay không? Không tin thì đánh cược xem.” Ám Nhu tươi cười nhìn mọi người, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

Hoa Tinh mỉm cười hỏi:

“Đánh cược thế nào? Nếu như ý tưởng của muội thật sự tốt thì mọi người cũng sẽ đồng ý. Được, nếu muội thắng thì tất cả chi tiêu của muội sẽ tính cho ta, ta sẽ nuôi muội cả đời. Nếu muội thua thì cả đời này cũng không được rời khỏi ta, phải làm tiểu nha hoàn hoặc kiều thê của ta, uội lựa chọn đó.” Lời vừa nói ra, mọi người đều bật cười phá lên. Nói như vậy thì cho dù là thắng hay thua thì Ám Nhu cũng chỉ có một kết quả, đó chính là phải theo Hoa Tinh cả đời.

Ánh mắt Ám Nhu lộ ra vẻ thẹn thùng, thề lưỡi làm mặt quỷ với Hoa Tinh, nũng nịu mắng:

“Huynh chỉ nghĩ đến có lợi cho huynh mà thôi, muội không đánh cược với huynh, huynh uội là con cóc à, đại sắc lang.” Nói xong chạy ra phía sau lưng Ám Vũ, nhìn Hoa Tinh thề lưỡi trợn mắt, trêu chọc hắn.

Mọi người nhìn không được, bị vẻ mặt tinh nghịch của Ám Nhu khiến cho buồn cười, nhất thời trong viện đều tràn ngập tiếng cười. Chờ cho Trần Lan và Đường Mộng vào nhà xong, Ám Vũ cười nói:

”Muội muội, muội có biện pháp gì tốt thì mau nói ra? Mọi người đang chờ muội kìa, đừng giỡn nữa.

Ám Nhu nhìn Hoa Tinh, lêu lêu, cười nói:

”Chuyện này có gì là khó đâu. Nếu chúng ta đã có con tin thì chỉ cần đem tin tức này tiết lộ ra ngoài, tất sẽ có người muốn cứu Lý Thái Tú. Khi đó chúng ta sẽ mất nhắm mắt mở làm ngơ cho bọn chúng cướp đi Lý Thái Tú, chúng ta chỉ cần nắm giữ hành tung của bọn họ, sau đó tiết lộ hành tung của bọn họ ra ngoài. Như vậy chúng ta có thể tọa sơn quan xem hổ đấu, bất kể thế nào thì chúng ta cũng không cần ra tay. Nếu xuất hiện kẻ nào muốn giết chết Lý Thái Tú thì chúng ta lại ra tay cứu nàng, sau đó lại để cho kẻ khác cứu nàng, chuyện cứ tuần hoàn như vậy, đến lúc đó có gì là khó khăn nữa?

Mọi người nghe xong đều im lặng. Phương pháp của Ám Nhu kỳ thật là biện pháp rất tốt, lưu lại Lý Thái Tú trong tay cũng rất phiền toái, tốt nhất là không thèm để ý đến nàng, để cho nàng bị kẻ khác cướp đi thì

nàng ta sẽ trở thành một ngôi nổ, chỉ cần có ai chạm vào đều dẫn đến một vụ nổ. Phương pháp của Âm Nhu thật ra không phải là một phương pháp quang minh chính đại, hơn nữa lại rất thích hợp với loại người tà dị như Hoa Tinh sử dụng. Đó cũng chính là nguyên nhân mà mọi người đều không lên tiếng.

Hoa Tinh thấy mọi người không nói bèn lên tiếng:

“Biện pháp của Âm Nhu mặc dù có chút ác độc nhưng nghĩ cho kỹ lại là một biện pháp rất tốt. Trên chốn giang hồ này, người ngu thì ta trá, người quang minh chính đại không thể sống lâu được, cho nên ta quyết định sẽ sử dụng phương pháp của Âm Nhu.” Nói xong hắn phân phó Cô Ngạo đem tin tức này đem truyền cho người của thư viện tán phát ra ngoài.

Ngồi trong tiểu đình, Liên Phượng mở miệng nói:

“Sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây, Hoa Tinh, người nói chúng ta rời khỏi nơi đây thì tạo thành ảnh hưởng thế nào đối với võ lâm Lạc Dương?”

Hoa Tinh trầm tư một chút, mở miệng nói:

“Điểm này ta cũng chưa nghĩ đến. Bất quá ta nghĩ một khi chúng ta rời khỏi đây thì Lạc Dương sẽ phát sinh một chút biến hóa. Lạc Dương là trọng trấn trong chốn võ lâm, vị trí địa lý hết sức quan trọng. Nơi này ngoài Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Võ Đang thì ngay cả Thông Thiên Môn cũng có phân đàn ở đây. Lúc này đây Thông Thiên Môn đã bị ta tiêu diệt, Phi Ứng Giáo và Tuyệt Thiên Môn đang trăm phương ngàn kế muốn phát triển lực lượng ở chỗ này, nhưng Thông Thiên Môn nhất định cũng sẽ không buông tay cho vùng đất này, sau khi chúng ta đi khỏi thì sẽ tạo cơ hội cho bọn chúng tranh dành lãnh địa. Chuyện này đối với chúng ta thì rất tốt.

Lão đạo trừng mắt nhìn Hoa Tinh, thanh âm lạnh lùng nói:

“Tiểu tử ngươi muốn võ lâm Trung Nguyên đại loạn, như vậy thì ngươi mới có lợi đúng không? Ngươi đừng quên vì hộp gấm và Long Môn Thạch Quật mà đã không ít người phải chết. Hơn nữa lại xuất hiện thêm chuyện Huyết Anh, võ lâm đã bắt đầu rối loạn, ngươi còn đổ thêm dầu vào lửa làm chi?”

Hoa Tinh nhìn lão đạo, thần sắc lạnh lùng nói:

“Lão đạo, nói thật nhé, trong chốn võ lâm này, có thể đào tạo ra Phật – Đạo kiêm thông thì chỉ có một nơi duy nhất. Nếu ta nói không sai thì lão hân phải đến từ địa phương tà ác nhất – Bất Quy Cốc, có đúng không? Từ trước đến nay ta chưa từng hỏi qua lão về chuyện này, chuyện lão ẩn giấu võ công ta cũng không vạch trần, lão mang trên người Cửu Chuyển Vô Cực, một trong tứ đại tuyệt học của Bất Quy Cốc ta cũng chưa hề nói đến, có đúng không?”

Ở bên chúng ta thì lão cũng chỉ thi triển ra tám phần thực lực, ẩn giấu đi hai phần công lực, lão cho rằng ta không biết hay sao? Ta đã từng nhắc nhở lão rằng ta đối với các môn võ công thượng thừa hoặc võ công bá đạo thì ta đều biết, đáng tiếc là lúc đó lão đều không lưu tâm để ý. Bây giờ nếu lão đối với cách làm của ta không đồng ý thì lão có thể rời đi. Nhưng ta vẫn phải nhắc nhở lão là ta bất kể trước đây lão đi theo ta có mục đích gì, nhưng nếu sau này lão gây bất lợi với ta thì ta cũng sẽ tiêu diệt Bất Quy Cốc, ta nói được là làm được.

Hoa Tinh nói ra như một đạo sấm sét chấn động mọi người. Ai nấy cũng đều nhìn kỹ lão đạo, như muốn nhìn thấu con người của lão. Lão đạo sắc mặt đại biến nhìn Hoa Tinh, ánh mắt toát ra vẻ không thể tin được. Một lúc sau lão mới hít sâu một hơi, mở miệng nói:

“Ngươi dám chắc chắn vào phán đoán của ngươi, cho rằng ta đến từ Bất Quy Cốc? Nếu lâu nay ngươi không nhắc đến chuyện này, vì sao bây giờ ngươi lại nói ra? Hai ta không còn tồn tại một chút tình bằng hữu nào hay sao?” Nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lão đạo mang theo một chút ưu thương.

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn lão đạo, nói:

“Trước kia ta không nhắc đến là vì ta thấy lão không tệ lắm, cũng có thể là vì khi đó chúng ta ở cùng một chỗ. doc truyện tại . Nhưng bây giờ ta nói ra vì ta đột nhiên phát hiện ra ngươi không còn thích hợp ở chỗ này nữa. Ngươi đến đây hẳn là có mục đích, mà ta đến Trung Nguyên cũng có mục đích. Khi mục đích của hai ta phát sinh mâu thuẫn thì phương pháp tốt nhất là chia tay. Nói về tình bằng hữu thì ta đối với bằng

hữu thể nào lão đều hiểu được, có đúng không? Trong trí nhớ của ta thì lão đã mấy lần phản đối trực tiếp ta, ta nghĩ chúng ta nên chia tay ở đây, gặp nhau ở đâu, chia tay ở đó, có gì không tốt?

Sắc mặt lão đạo lúc hồng lúc xanh, nhìn lướt qua mọi người. Tất cả mọi người vì nhìn thấy vẻ mặt băng lãnh của Hoa Tinh nên không ai dám lên tiếng. Lão đạo lộ ra vẻ sầu thảm, cười nói:

“Nhân sinh vô thường, tụ tán phân ly, có lẽ cũng đến lúc chia tay. Nói thật là ta theo người vốn có mục đích, nhưng bây giờ tất cả đều không còn quan trọng nữa, bởi vì ta quyết định sẽ rời đi. Nhớ lại lúc Đặng Vũ chết đi, kỳ thật khi đó ta rất hận người, người rõ ràng có đủ năng lực để giúp hắn không chết, nhưng người lại không làm? Có lẽ phong cách làm việc đầy thủ đoạn của người bất đồng với quan niệm của ta, ta cũng nên rời đi. Mọi người bảo trọng, ta đi.” Lão đạo nói xong, đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, dáng vẻ đầy sự cô đơn tịch mịch.

Hoa Tinh nhìn theo lưng lão đạo, thở dài lẩm bẩm:

“Đáng tiếc người đến từ Bất Quy Cốc, nếu không thì chúng ta vẫn có cơ hội đồng thuyền.

Nhìn lướt qua đều thấy mọi người lộ ra vẻ ưu thương, đang nhìn hắn, Hoa Tinh nén không được thở dài, nói:

“Mọi người nhất định muốn biết tại sao hôm nay ta lại đuổi lão đạo đi, có đúng không? Kỳ thật chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Khi trước, lúc gặp lão thì ta cũng không để ý đến thân phận và lai lịch của lão, cố ý trêu chọc lão, cuối cùng kết giao với lão. Sau đó lão vẫn đi cùng chúng ta, không làm chuyện gì xấu, ngược lại còn mấy lần cứu mạng mọi người. Nhưng ngay khi Đặng Vũ chết đi thì ta đã cảm nhận được lão đạo đang xảy ra biến hóa. Lúc đó ta đã từng nhắc nhở qua, đáng tiếc là lúc đó lão không để ý đến. Các người đối với Bất Quy Cốc thần bí đầy tà ác lại không biết nhiều lắm. Bất Quy Cốc được xưng là địa phương tà ác nhất cũng có nguyên nhân của nó. Nếu mọi người biết nguyên nhân đó thì sẽ hiểu được tại sao ta lại đuổi lão đi.

Mọi người nghe vậy vẫn như cũ, cảm thấy khó hiểu, Âm Vũ hỏi:

“Công tử, bọn tôi đều không biết một chút nào về Bất Quy Cốc, công tử nói rõ một chút cho chúng tôi biết đi. Tại sao nó lại đứng đầu tam cốc, được xưng tụng là địa phương tà ác nhất?

Hoa Tinh nhìn Âm Vũ, sau đó chuyển ánh mắt sang những người khác, chậm rãi cất lời:

“Bất Quy Cốc, chỉ riêng cái tên đã ám chỉ rằng kẻ nào đi vào thì cũng dừng hồng sông sót mà trở ra. Người nào đi vào đều không trở ta nên nó lại càng trở nên thần bí. Còn nói nó tà ác là bởi Bất Quy Cốc có tổng cộng bốn loại tuyệt học. Trong đó đứng đầu là Nộ Hải Khiếu Thiên, tuyệt học đạo gia thời thượng cổ, thập phần bá đạo âm độc. Tu luyện loại võ công này sẽ có hai loại kết quả, một là võ công tiến triển thần tốc, uy lực cường đại, còn hơn cả Huyết Anh; thứ hai chính là khi tu luyện đến giai đoạn cuối cùng thì đại não thần kinh sẽ bị chân khí nghịch lưu xâm nhập, khiến cho trong đầu ngập tràn sát ý, điên cuồng giết người như một ác ma.

Toàn bộ Bất Quy Cốc thì có đến tám mươi phần trăm là người có tâm niệm tà ác. Trong tứ đại tuyệt kỹ của Bất Quy Cốc thì đạo gia chiếm ba loại, đều là võ công uy lực mạnh mẽ, tà ác vô song. Còn lại là tuyệt kỹ Tịch Diệt Thiên Tâm, chính là võ học xuất phát từ Phật môn, do người của Bất Quy Cốc sửa lại, chính là tà niệm áp chế trong lòng. Lão đạo mặc dù không luyện Nộ Hải Khiếu Thiên nhưng lại luyện Tịch Diệt Thiên Tâm, tâm tính đã biến đổi, cơ hồ khó có thể áp chế được sự tà ác trong lòng, cho nên ta mới đuổi lão đi. Ta không muốn lưu lại bên cạnh mình một người có thể biến thành ác ma bất cứ lúc nào. Chuyện đó với các người mà nói thì đều có nguy hiểm. Nếu đến lúc đó, ta ra tay giết lão thì cũng là một chuyện khó xử. Bây giờ các người hiểu chưa?

Mọi người nghe vậy, sắc mặt đại biến, không nghĩ ra chuyện vừa rồi lại có một nguyên sâu xa như vậy ở bên trong. Trong viện vốn rất náo nhiệt nhưng lúc này lại trở thành lạnh lẽo, mọi người yên lặng không nói, tựa hồ nhớ lại những kỷ niệm xưa.

Hoa Tinh than nhẹ một tiếng, đứng dậy nói:

“Mọi người đều trở về phòng thu thập hành trang đi. Chúng ta sẽ rời khỏi nơi này. Dạ Phong để ý đến Lý Thái Tú, tùy thời sẽ liên lạc với người thư viện, chúng ta vẫn y kế làm việc.” Nói xong hắn chậm rãi đi về

phòng mình.

140. Chương 140: Ly Biệt Lạc Dương

Mặt trời lặn về phía tây, Hoa Tinh cố ý gọi mọi người vào tiểu đình. Cô Ngạo lúc này cũng đã trở về, Diêu Ngọc Anh cũng có mặt, mọi người cùng nhau ngồi nói chuyện trong tiểu đình. Âm Nhu cười khúc khích nói:

”Ngày mai đã rời khỏi nơi đây, đáng tiếc là muội chơi ở nơi này vẫn chưa đã. Tô Ngọc đã hứa là sẽ dẫn muội đi nhiều nơi nữa, đáng tiếc là thời gian đã hết. Cũng may là đã được xem hết cuộc thi ở hoa hội, nếu không thì muội cũng chẳng muốn rời khỏi đây tí nào.

Tô Ngọc kéo tay Âm Nhu, cười nói:

“Lần sau có cơ hội, chúng ta sẽ quay lại nơi này. Đến lúc đó hai ta cải trang một chút, không để ai nhận ra, khi đó đi chơi mới đã.” Mọi người nhìn hai nàng, nhin không được đều bật cười. Đồng Ý cười nói:

”Đến lúc đó ta cũng sẽ đi với hai người, nhất định sẽ vui lắm.

Hoa Tinh lặng lẽ ngồi một bên, mỉm cười nhìn chúng nữ đùa giỡn. Đột nhiên ánh mắt lộ ra vẻ tươi cười, quay sang nhìn Dạ Phong, thân thể Dạ Phong trong nháy mắt bay lên không, vọt về hướng tây. Chờ cho Dạ Phong đã đi xa, Hoa Tinh cười nói:

”Rốt cuộc đã có người nhin không được, đến cướp người, chúng ta ở chỗ này tọa sơn quan hổ đấu xem sao. Ngọc Anh, nàng truyền lệnh cho các đệ tử toàn lực dõi theo hành tung của Dạ Phong, giữ vững liên lạc với Dạ Phong, nhất định phải đem hành tung kẻ cướp người tiết lộ ra ngoài.

Diêu Ngọc Anh nghe vậy, đứng dậy đi ra ngoài. Hoa Tinh nhìn mọi người, nháy mắt một cái, cười nói:

“Mọi người theo bên cạnh ta thực ra nhiều lúc rất nguy hiểm. Ta không có đòi hỏi nhiều lắm, chỉ cầu sao mỗi nữ nhân, mỗi bằng hữu của ta đều vĩnh viễn bình an hạnh phúc mà thôi. Từ trước đến nay ta đều cố gắng để có thể bảo vệ thật tốt mọi người, mọi nữ nhân ở đây đều có quan hệ vô cùng mật thiết với Hoa Tinh ta, ta tin rằng lòng ta đối với các nàng thế nào các nàng cũng hiểu được, ta sẽ không nói thêm nữa. Lạc Dương là nơi thứ hai ta dừng chân kể từ khi bước vào Trung Nguyên, nơi này đối với ta cũng có rất nhiều kỷ niệm. Ngày mai, chúng ta đã rời khỏi đây, hôm nay chúng ta sẽ nâng chén nói lời tạm biệt nơi này, tương lai sẽ có lúc chúng ta trở lại nơi này.” Hoa Tinh nói xong thì nâng ly, lấy trà thay rượu, uống một hơi.

Mọi người nhìn Hoa Tinh, mỗi người đều lộ ra thần sắc không giống nhau. Có lẽ nơi này thực sự lưu lại cho bọn họ nhiều kỷ niệm và cảm xúc lắm, cho nên trong lòng mỗi người đều có một cảm giác trầm lắng. Chúng nhân nâng chén lên, cũng không nói gì, chỉ cùng nhau uống cạn chén trà. Thời gian lúc này dường như ngừng lại, chúng nhân trong tiểu đình đều im lặng suy nghĩ về những kỷ niệm trong thời gian vừa qua. Đường Mộng chớp chớp đôi mắt, nước mắt lăn từng giọt dài, nhớ đến cái chết của Vạn Trọng Sơn và Lam Phương. Âm Vũ cũng lặng lẽ nhớ lại những chuyện mà mình đã trải qua, ánh mắt xa xăm. Trần Lan nhìn về phía xa thở dài một hơi. Tô Ngọc mang theo trên mặt vẻ ưu sầu nhàn nhạt, có lẽ là vì phải xa rời phụ thân. Những người khác cũng đều toát ra vẻ mặt không giống nhau, chìm vào suy nghĩ của mình.

Nhìn về phía chân trời, ánh mắt Hoa Tinh đầy phức tạp, lúc này hẳn đang nghĩ đến ai đây? Là Trần Ngọc Thanh, Liễu Vô Song, Dư Mộng Dao, Lý Vân La ở thư viện hay là nghĩ đến Tiểu Bình, Tú Quyên, Thu Nguyệt ở Trường An? Ngoại trừ những người này thì còn ai nữa? Có lẽ còn có một thân ảnh tinh nghịch vẫn vít trong đầu hẳn!

Diêu Ngọc Anh quay về, vẻ mặt hớn hở, vừa thấy mọi người đã lớn tiếng nói:

”Công tử, phương pháp này quả nhiên rất hiệu quả. Lạc Dương bây giờ rất hỗn loạn, Phi Ứng Giáo, Tuyệt Thiên Môn, Thiên Nhất Giáo đều ra tay muốn đoạt lấy Lý Thái Tú. Ngoài ra còn có vô số vô lâm nhân sĩ tham dự vào chuyện này, kể cả Vô Lâm thư viện cũng bị cuốn vào. doc truyện tại . Khi muội quay về đây

thì trong thành Lạc Dương vì chuyện này mà đã chết hơn một trăm cao thủ võ lâm, kể cả Hắc Sát Thần – Mã Uy của Võ Lâm thư viện.

Hoa Tinh cùng mọi người nghe thế đều cảm thấy vui vẻ, Hoa Tinh nói:

”Cứ để bọn chúng tranh đoạt, sáng mai Dạ Phong quay về thì chúng ta sẽ rời đi. Chuyện này cứ để cho nó tự phát triển, chỉ cần như thế thì mục đích của chúng ta cũng đã hoàn thành, duy có Dạ Phong là phải chịu khổ cực một chút. Đêm nay mọi người cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, sáng mai sẽ xuất phát.

Ngày mai đã rời khỏi Lạc Dương, Hoa Tinh lần lượt vào phòng các nàng an ủi, vỗ về mỗi người một chút, cuối cùng mới trở về phòng mình. Đêm nay hắn sẽ dành thời gian cho Diêu Ngọc Anh, bởi vì ngày mai đã phải xa cách. Ân ái suốt đêm, nhỏ to cất lời yêu thương, một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Hoa Tinh tiến ra tiểu viện thì mọi người – kể cả Dạ Phong – cũng đều đã chờ hắn ở đó. Nhìn Hoa Tinh, Dạ Phong không nói gì, chỉ gật đầu một cái. Hoa Tinh cũng mỉm cười gật đầu, đi đến bên cạnh Dạ Phong vỗ vỗ vào vai y.

Nhìn mọi người đều mang theo hành trang, Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Xem ra mọi người đều đã chuẩn bị thật tốt, hay lắm, chúng ta xuất phát thôi, tiến đến phủ Khai Phong.” Nói xong, nắm lấy tay Âm Nhu và Tô Ngọc, dẫn đầu mọi người rời khỏi Mẫu Đơn các.

Ra khỏi thành đông, đi đến trường đình, đoàn người Hoa Tinh ngừng lại chia tay, mang theo sự buồn bã khôn cùng. Ánh mắt Diêu Ngọc Anh rưng rưng nhìn Hoa Tinh, không biết nói gì cả. Một đêm triền miên ân ái hai người đã nói hết những điều cần nói với nhau, lúc này chỉ còn lại sự buồn bã mà thôi.

Hoa Tinh khẽ mỉm cười, mang theo một chút đau đớn nhìn Diêu Ngọc Anh, hắn vuốt má nàng, nói:

“Bây giờ chia lìa là để chuẩn bị cho lần gặp lại vĩnh viễn của hai ta, nàng đừng khóc. Khi trở về thì cùng mọi người triệt thoái dần khỏi đây. Nàng nhớ kỹ phải ẩn thân một thời gian, không nên xuất hiện. Gần đây nàng hay xuất hiện cùng ta, tin rằng Võ Lâm thư viện đã điều tra ra thân phận của nàng. Nàng cứ về trước đi, lại có người đến tiễn ta.” Hoa Tinh nói xong, chân mày giương lên, nhìn về phía xa.

Diêu Ngọc Anh cầm lấy tay Hoa Tinh áp lên khuôn mặt mình, sau đó mỉm cười, buông tay, lắc mình rời đi, chớp mắt đã biến mất trong rừng cây.

Diêu Ngọc Anh rời đi không lâu thì vài đạo nhân ảnh bay vút đến, đáp xuống mỉm cười nhìn đoàn người Hoa Tinh. Nhìn kỹ lại thì có tổng cộng sáu người, trong đó có hai người nằm ngoài dự liệu của Hoa Tinh. Sáu người gồm có Từ Vân đại sư, Ngọc Chân Tử, Trương Tuyết, còn có Tần Nguyệt, Lam Nhược Vân. Cuối cùng là một người mà không ai nghĩ ra, người đó là ai? Người này thì ra chính là nữ tử thần bí che mặt. Cuối cùng nàng là ai? Tại sao nàng lại đến đây, đến để tiễn đưa hay sao? Thật kỳ quái.

Từ Vân đại sư mỉm cười nói:

“Nghe nói Hoa thiếu hiệp hôm nay rời khỏi Lạc Dương đi Khai Phong, cho nên lão nạp cùng hai vị đạo hữu đến đây tiễn biệt.” Ngọc Chân Tử cũng cười nói:

“Lần này Hoa thiếu hiệp đi về phía Đông, ta cũng không có gì, chỉ biết tặng thiếu hiệp một câu chúc phúc, mong mọi người thượng lộ bình an, sớm hoàn thành tâm nguyện.” Nói xong liếc nhìn mọi người mỉm cười.

Hoa Tinh cười nói:

“Cám ơn hảo ý của hai vị chưong môn, ân tình này ta sẽ ghi nhớ. Tương lai nếu có chuyện gì thì các vị cứ đến tìm ta. Chuyện ở Lạc Dương xin nhờ ba phái toàn lực duy trì, nếu có dị biến thì phái người báo cho ta biết, tin tưởng rằng ở Trung Nguyên này các vị muốn tìm ta sẽ hết sức dễ dàng.” Hoa Tinh xoay chuyển ánh mắt đến Trương Tuyết.

Nhìn vẻ xinh đẹp động lòng của Trương Tuyết, Hoa Tinh mỉm cười, ánh mắt hàm chứa ý vị chỉ có hắn và Trương Tuyết có thể hiểu được. Về mặt Trương Tuyết thoáng biến đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường. Nàng tránh khỏi ánh mắt của Hoa Tinh, thấp giọng nói:

”Quen biết thiếu hiệp ở Lạc Dương, cũng được thiếu hiệp trợ giúp không ít, Trương Tuyết đại diện cho phái Hoa Sơn cảm kích vô cùng. Hôm nay Hoa thiếu hiệp rời khỏi Lạc Dương, Trương Tuyết đến đây tống tiễn, xem như cảm tạ ân tình của Hoa thiếu hiệp đối với phái Hoa Sơn.

Hoa Tinh mỉm cười, ánh mắt toát ra vẻ tươi cười dị thường, nói:

”Phái Hoa Sơn khách khí quá, ta bắt quá chỉ là nhắc tay một cái mà thôi, không cần phải nghiêm trọng như vậy. Mọi người đến đây tiễn ta, Hoa Tinh trong lòng hết sức cao hứng, thâm tình này ta sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong tim. Cảm ơn thịnh tình của ba vị, tương lai Hoa Tinh nhất định sẽ hồi đáp.

Nhìn ba người còn lại, Hoa Tinh dừng ánh mắt trên người nữ tử che mặt. Hoa Tinh tiến đến trước nàng ba thước, mỉm cười nhìn nàng. Một mùi thơm truyền đến mũi hắn, một mùi thơm thập phần mê người, đó chính là khí tức đậm nả của nữ nhân thành thực. Hoa Tinh mỉm cười nói:

”Nghĩ không ra nàng cũng đến đây tiễn ta, thật là ngoại sự tiên liệu. Không biết bây giờ nàng có thể nói cho ta biết nàng tên là gì, cho ta biết nàng là ai được chăng? Như thế thì ta mới có thể nhớ kỹ đến nàng.

Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân đang cùng chúng nữ to nhỏ nói chuyện với nhau, hết sức thân mật. Dạ Phong cùng Cô Ngạo đứng một bên nhìn mọi người mỉm cười, ánh mắt hai người nhìn nhau, ẩn chứa một thâm ý, đoạn cùng lắc đầu, tựa hồ muốn ám chỉ điều gì đó về Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân.

Nữ tử che mặt nhìn Hoa Tinh, truyền âm nói:

”Ánh mắt của ngươi rất tà dị, không hề giống với sư phụ ngươi, làm cho ta thật sự cảm thấy khó tin ngươi là truyền nhân của Bá Thiên. Bất quá võ công của ngươi không hề thua kém sư phụ ngươi, khiến cho ta không tin cũng phải tin. Trên người ngươi tựa hồ hàm chứa một khí tức cực kỳ tà dị, làm cho người ta có cảm giác run sợ, không dám đến gần ngươi quá.

Hoa Tinh ngạc nhiên, không nghĩ ra nàng lại dùng truyền âm nhập mật để nói chuyện với mình, hắn cũng đồng dạng truyền âm cho nàng:

”Nàng là ai, chẳng lẽ đã gặp qua sư phụ ta? Nàng che mặt là vì sợ người khác nhận ra, nói như vậy thì dám chắc nàng phải có danh tiếng rất lớn trong chốn võ lâm. Nếu ta không nhìn lầm thì võ công của nàng đã đạt đến thực lực Thiên bồng, người như nàng trong võ lâm thực sự không có nhiều lắm.

Ánh mắt nữ tử che mặt thoáng biến đổi, bắn ra quang mang kỳ lạ, truyền âm nói:

”Tốt nhất là ngươi không nên đoán bừa. Về phần ta là ai thì tương lai ngươi sẽ biết. Hôm nay ta đến nơi này là muốn hỏi ngươi một chuyện. Ngày đó võ lâm truyền ra tin tức đệ nhất nhân của Long bang là Lôi Đình Thư Sinh Chiến Vân đã chết, khi đó ngươi cũng gặp chuyện không may ở địa phương đó, có đúng không?

Hoa Tinh nghe vậy biến sắc, truyền âm hỏi:

“Nàng hỏi như vậy, phải chăng là muốn hỏi có đúng là ta giết Chiến Vân? Nàng hỏi như vậy là vì muốn báo thù cho Chiến Vân hay là muốn báo ân cho người khác?” Ánh mắt Hoa Tinh lúc này đã mang theo vài phần tươi cười.

Nữ tử che mặt chớp chớp mắt, nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì. Lờm Hoa Tinh một cái, nữ tử đột nhiên quay người, không nói tiếng nào, thi triển khinh công rời đi. Hoa Tinh nhìn theo bóng nàng, trong lòng có chút mất mát, lẩm bầm:

“Thật là nàng sao? Tại sao nàng không đi tìm người muốn tìm, ngược lại, đến đây tìm ta? Không lẽ ta đoán sai? Không thể nào! Khí tức trên người nàng rất quen thuộc!” Lắc đầu, thở dài một tiếng, Hoa Tinh không suy nghĩ nhiều, đi về phía chúng nữ.

Đến bên cạnh Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân, Hoa Tinh cười nói: xem tại

“Xem hai người kia, cao hứng như vậy sao không nói chuyện với ta?” Tần Nguyệt đỏ mặt lẩn trốn ra sau lưng Âm Vũ, bên lên nhìn Hoa Tinh.

Âm Vũ mỉm cười:

“Công tử, huynh đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Tần Nguyệt, khiến người ta hoảng sợ. Huynh nói xem phải phạt huynh như thế nào đây? Các tỷ muội, mọi người nói có đúng là phải xử phạt công tử không?” Chúng nữ nghe vậy đều mỉm cười nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt mặc dù không nói ra nhưng đều thấy rõ là muốn trách phạt hẳn một phen.

Lúc này, ba người Từ Vân đại sư thấy Hoa Tinh đang mãi đùa giỡn cùng chúng nữ, chỉ liếc mắt nhìn nhau, sau đó Từ Vân đại sư mở miệng nói:

“Hoa thiếu hiệp, ba người lão nạp xin cáo từ, hy vọng lần sau gặp mặt, Hoa thiếu hiệp vẫn giữ được phong thái như xưa.” Nói xong ba người rời khỏi. Hoa Tinh nhìn ba người, lớn tiếng gọi theo:

”Đa tạ ba vị đã tổng tiến, sau này gặp lại!

Quay đầu lại nhìn qua chúng nữ, Hoa Tinh nói:

”Các nàng muốn liên thủ tấn công ta hả, xem ra lá gan các nàng càng ngày càng lớn. Được, để ta hảo hảo thu thập các nàng một phen. Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân đến đây định tiễn ta hay định cùng chúng ta dạo chơi Trung Nguyên đây?”

Ánh mắt Tần Nguyệt lộ ra vẻ lưu luyến, nhẹ giọng nói:

”Thật ra ta rất muốn đi cùng các vị tỷ muội, đáng tiếc là chuyện của ta vẫn chưa xong, không thể làm gì khác hơn là hẹn lần sau. Hôm nay đến đây là để tiễn mọi người, hy vọng mọi người thượng lộ bình an.

Lam Nhược Vân nhìn Hoa Tinh, trong mắt có vài phần thẹn thùng, khẽ nói:

“Ta cùng với Tần Nguyệt giống nhau, cũng đến đây để tiễn mọi người, sau đó ta sẽ đến Giang Nam, không có cơ hội đến Khai Phong cùng mọi người, hy vọng sau này còn có cơ hội gặp lại.” Ánh mắt lộ ra một chút ái mộ, một chút thẹn thùng nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói:

“Cám ơn nàng, yên tâm, chúng ta sẽ gặp lại sau. Ta cũng chúc phúc cho hai nàng hết thủy bình an, xinh đẹp mãi mãi. Lần sau gặp mặt sẽ cùng nhau vui chơi vài ngày.” Ánh mắt Hoa Tinh liếc qua nhìn Lam Nhược Vân, mỉm cười thần bí, khiến cho nàng nhất thời đỏ lựng mặt.

Cũng giống như những cuộc phân ly khác, chúng nữ nói chuyện cùng Tần Nguyệt và Lam Nhược Vân một lúc lâu, sau đó mọi người mới lục tục rời khỏi. Nhìn hai bóng người ở lại xa dần, Hoa Tinh mỉm cười vẫy vẫy tay, quay người cùng chúng nữ rời đi. Hai nàng ở lại trường đình nhìn theo bóng dáng Hoa Tinh, ánh mắt toát ra vẻ lưu luyến, ái mộ.

Lần này đi đến Khai Phong là thuận theo Hoàng Hà đi đến, có thể đi đường thủy hoặc đường bộ. Hoa Tinh bởi vì lo lắng cho an toàn của mọi người nên cuối cùng lựa chọn bộ hành. Dù sao thì nếu đi đường thủy, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm trên Hoàng Hà thì sẽ rất khó khăn, cho nên đi đường bộ vẫn an toàn hơn một chút.

Trên đường đi, Dạ Phong bắt đầu nói về chuyện của Lý Thái Tú:

”Lý Thái Tú không ngờ lại dẫn xuất ra nhiều võ lâm nhân sĩ đến thế, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Sáng hôm nay khi ta rời khỏi thì lúc đó nàng ta đang rơi vào tay cao thủ của Tuyệt Thiên Môn – Phích Lịch thủ Lôi Khiếu. Võ Lâm thư viện cùng với võ lâm nhân sĩ khác cũng toàn lực tranh đoạt, xem ra không bao lâu nữa thì Lý Thái Tú sẽ đổi chủ. Trong số người ra tay tranh đoạt ta còn thấy có người của phái Võ Đang, ngay cả Huyết Nga Lão Quái cũng từng hiện thân.

Hoa Tinh nghe vậy trầm giọng nói:

”Kỳ thật lúc đầu ta định trực tiếp giết chết Lý Thái Tú, sau đó nghĩ lại thì lại thấy chúng ta bây giờ đang bị vô số võ lâm nhân sĩ cản trở, cho nên ta mới lợi dụng nàng ta phân tán bớt sự chú ý đến chúng ta. Bây giờ bất cứ kẻ nào cướp được Lý Thái Tú thì cũng sẽ đắc tội với Thông Thiên Môn, đúng là chuyện mà ta đang muốn nhìn.

Đường Mộng đột nhiên mở miệng nói:

”Người làm vậy thực ra người khác vẫn dễ dàng tra ra là chuyện này do người cố tình sắp đặt. Tương lai sợ rằng bọn chúng cũng sẽ chuyển hướng, chĩa mũi dùi vào người. Từ đây đến Khai Phong, nếu đi bằng khoải mã thì chỉ một ngày là đến, nếu đi bộ cũng chỉ ba ngày là đến. Cao thủ ở Lạc Dương rất dễ dàng đuổi theo chúng ta, khi đó sợ rằng sẽ không dễ đối phó. Giết người không thể giải quyết được vấn đề, chúng ta lúc này nên nghĩ đến biện pháp khác đi thì hơn.

Ám Vũ tiếp lời:

”Công tử đến lần này thực ra mục đích lớn nhất là để làm gì? Chính là muốn liên hợp với Bách Hoa Môn, đối phó với võ lâm tứ đại bang phái. Công tử xuất hiện trong thành Lạc Dương, đối với võ lâm của Lạc Dương đã gây ra ảnh hưởng rất lớn. Công tử dựa vào thực lực của chính mình đã tiêu diệt được hai tổ chức sát thủ, tiêu diệt được phân đàn của Thông Thiên Môn ở Lạc Dương, đánh trọng thương Lý Bất Hối, giết Tổng hộ pháp cùng Phó môn chủ Thông Thiên Môn, ngay cả cao thủ cấp bậc Thiên bảng cũng chết trong tay chúng ta mấy người. Tất cả đều là chiến tích huy hoàng khiến cho ai nấy cũng đều khiếp vía, tin rằng giờ đây ngoại trừ tử địch thì khắp thiên hạ này cũng không có mấy người dám tìm công tử gây phiền toái.

Mai Hương cười lớn nói:

”Ám Vũ, người còn quên mất một điểm rất trọng yếu. Đó là ở Lạc Dương, Hoa đại ca không những tiêu diệt được nhiều cường địch mà còn thu hoạch được không ít mỹ nữ. Từ Trường An đến đây chỉ có năm người, người nói bây giờ chúng ta đã có mấy người? Người không thấy Hoa đại ca con người chuyển đổi liên tục, vẻ mặt đầy đặc ý sao?” Lời vừa nói ra đều khiến cho Liên Phượng, Đường Mộng, Lãnh Như Thủy đỏ bừng mặt mũi. Tỷ muội Đồng Tâm, Tô Ngọc thì chỉ lườm Hoa Tinh cười mà thôi.

Hoa Tinh nắm tay Mai Hương, cười nói:

”Thế thì sao, có đúng là nàng ghen hay không, tại sao ta nghĩ thấy toàn mùi dấm chua thế này? Ai đã không cẩn thận làm bể hũ dấm chua, khiến không khí trở nên chua loét thế này?” Hoa Tinh nhéo nhéo má nàng, cố ý trêu chọc. Ám Nhu, Tô Ngọc đứng một bên đều nhìn không được bật cười. Mai Hương đỏ mặt, trề môi, đánh Hoa Tinh một cái, e thẹn nói:

”Chết đi, suốt ngày trêu ghẹo người ta.

Cứ như vậy, suốt đường đi đều vang lên tiếng cười nói vui vẻ, nhóm người Hoa Tinh thẳng tiến về Khai Phong.

Đến trưa, đoàn người không tìm được một thành trấn nào, đành tìm một tửu điểm ven đường, tùy ý ăn một chút. Đoàn người có ba nam mười nữ, chia ra làm hai bàn, tửu điểm bên đường chỉ có hai người nên món ăn được đưa lên bàn khá chậm, mọi người ăn lưng lửng bụng lại phải chờ tiếp, trong lòng đều cảm thấy khó chịu. Một lúc sau, thức ăn được đưa tiếp lên bàn bên kia, sau đó mới bưng cho bàn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhắc tay, đang muốn gấp rau từ đĩa thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, hữu thủ quét ngang, một đạo chân khí mạnh mẽ cuốn bay tất cả thức ăn trên bàn xuống. Thần sắc Hoa Tinh giờ phút này trở nên lạnh lẽo cực kỳ, hai mắt nhìn thẳng vào chủ quán.

Tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc, đổ dồn vào Hoa Tinh. Ám Nhu lớn tiếng nói:

”Hừ, huynh làm gì vậy, người ta còn chưa ăn no, huynh đã gạt hết thức ăn, dính cả vào người muội, huynh giải thích đi!” Ám Nhu chống tay ngang hông nhìn Hoa Tinh, bộ dáng giống hệt đại tiểu thư đang quát gia nô, thú vị cực kỳ.

Hoa Tinh không lên tiếng, nhưng Đường Mộng lại cất lời:

”Ám Nhu, muội không nên tức giận, Hoa Tinh làm như vậy bởi vì trong thức ăn này đã có kịch độc, kiến huyết phong hầu. Người thi triển loại độc này hết sức ỉn, hẳn để chúng ta ăn lưng lửng bụng, buông lời cảnh giác, khi đó mới hạ thủ.” Mọi người nghe Đường Mộng nói mới hiểu được, nhưng tại sao Hoa Tinh lại phát hiện ra? Nếu là Đường Mộng phát hiện thì còn dễ giải thích, bởi vì nàng xuất thân từ Đường môn ở Tứ Xuyên. Thế nhưng Hoa Tinh lại là người phát hiện trước tiên, thật là kỳ quái.

Thật ra Hoa Tinh có thể phát hiện ra âm mưu này là nhờ hai nguyên nhân. Đầu tiên, thân thể hắn bách độc bất xâm, đối với độc dược hết sức miễn cảm. Thứ hai, trên người hắn ẩn giấu bên trong là “Hong Tuyền

Xà”, nó cảm giác được khí tức kịch độc nên không ngừng nhúc nhích lui tới, khiến cho Hoa Tinh đề cao cảnh giác.

Lúc này, các thực khách khác thấy có biến cố phát sinh, đều rời đi, đứng từ xa quan sát, nơi này chỉ còn lại đoàn người Hoa Tinh, hai người của tửu điểm và một vị thực khách đội mũ kín mặt.

Hoa Tinh nhìn chủ quán, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân tản mát ra khí thế cường đại vô cùng, đè nén không gian tứ phía. Hai gã chủ quán vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Hoa Tinh, dáng vẻ tỏ ra là kẻ vô tội, không có chút nào là giống kẻ thủ ác. Điểm này khiến cho người ta cảm thấy rất khó hiểu.

Chúng nữ lúc này đều đã đến đứng phía sau Hoa Tinh, cẩn thận đề phòng tình huống có thể phát sinh ngoài ý muốn. Nhưng Hoa Tinh vẫn như cũ, đứng im, hai mắt không hề rời khỏi hai gã chủ quán.

Tại một tửu điểm ở một nơi hoang vắng, đoàn người Hoa Tinh lại gặp phiền toái. Định nhân của họ là ai?

141. Chương 141: Ngũ Độc Đại Trận

Buổi trưa, mặt trời chói chang trên cao, khí trời nóng bức, người đi đường đều hiểu được lúc này tốt nhất là tìm một nơi mát mẻ để nghỉ ngơi, đợi cho đến buổi chiều, trời mát thì sẽ tiếp tục lên đường.

Nhưng bên ngoài tửu điểm ven đường, đoàn người của Hoa Tinh lại đang đứng dưới ánh nắng gắt, nhìn hai gã chủ quán. Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lùng mang theo vẻ tàn nhẫn, hần cười lạnh nói:

”Xem bộ dáng các người thì cũng là kẻ muốn tìm đến Hoa Tinh ta gây rối đúng không? Hay lắm, rời khỏi Lạc Dương chưa đến nửa ngày đã bị các người đuổi theo đến đây, trước kia thì đánh lén ám sát, bây giờ biến thành dùng độc, không biết lần sau sẽ dùng thủ đoạn gì đây? Đáng tiếc, lần nào các người cũng không thành công, không lẽ các người không biết sợ hãi, hay là các người cho rằng thủ đoạn của ta chưa đủ ác độc?”

Hai gã chủ quán lộ ra vẻ hoảng sợ, lắp bắp nói:

”Vị...vị khách quan này nói gì, bọn tôi không hiểu. Chúng tôi chỉ buôn bán nhỏ ở nơi này đã nhiều năm, cho đến bây giờ vẫn chưa có làm chuyện gì có lỗi với khách nhân, tôi nghĩ chắc là ngài đã nhìn lầm rồi. Ngài làm như vậy khiến chúng tôi đều cảm thấy sợ hãi, các khách nhân đều bị ngài hù dọa cho đi hết. Chúng tôi làm thế nào để buôn bán đây?” Sắc mặt vô tội, vẻ mặt bằng hoàng, không có một chút nào giống như hung thủ. Điều này làm cho Hoa Tinh cũng cảm thấy bối rối, không giải thích được, chẳng lẽ chuyện này không phải do hai gã đó làm? Không thể nào, thật là kỳ quái.

Thực khách thần bí đội nón vẫn ở một bên khoan thai ăn uống, không thèm để ý đến sự tranh chấp bên ngoài. Động thái này của y khiến cho chúng nữ cảm thấy nghi ngờ. Dạ Phong tiến lên đến trước mặt y, khẽ hỏi:

”Vị bằng hữu này không biết cao tính đại danh thế nào. Hiện nay ở đây xảy ra chuyện, chúng tôi vì muốn tìm ra hung thủ cho nên có thể sinh ra hoài nghi với bằng hữu. Hy vọng bằng hữu bỏ qua, phối hợp với chúng tôi một chút, tránh ọi người xảy ra hiểu lầm không cần thiết.” Dạ Phong nói xong, một cỗ khí thế cường đại từ trên người cuộn thẳng vào thần bí nhân, muốn thử y một chút.

Thần bí nhân che giấu diện mục của y nên không biết vẻ mặt lúc này của y như thế nào. Nhưng khi khí thế cường đại của Dạ Phong tiến đến gần thì thần bí nhân cũng đồng dạng như vậy, phát ra một khí thế mạnh mẽ, trực tiếp đối đầu với công kích của Dạ Phong. Nhất thời, một cơn cuồng phong nổi lên, rít gió ào ào, trang phục Dạ Phong và kẻ đó đều tung bay lật phật.

Thân thể Dạ Phong lui lại sau ba thước, sắc mặt lạnh lẽo hỏi:

”Xem ra bằng hữu có ý đối nghịch cùng ta, không biết hạ độc có phải là chủ ý của người không? Bây giờ ta đã cảm thấy hứng thú đối với bộ mặt thật của người, ta muốn nhìn xem người như thế nào, xem có phải là người quen hay không.

Hai tay nâng lên ngực, biến ảo theo quỹ tích kỳ dị, một đạo tam sắc chân khí trong nháy mắt hội tụ lại, hình ảnh hết sức đẹp mắt. Sắc mặt Dạ Phong ngưng trọng, đẩy tam sắc khí thẳng về phía thần bí nhân. Thần bí nhân hai tay vung múa theo đồ hình Thái Cực, chờ khi tam sắc chân khí của Dạ Phong bay đến thì y xoay tròn lấy chân khí của Dạ Phong.

Hoa Tinh thấy vậy lạnh lùng nói:

“Dạ Phong, ngươi lui lại một chút, đó chính là Thái Cực Miên Lực của đạo gia, ta xem hần đã luyện đến cảnh giới đại thành.” Hoa Tinh nói chưa dứt lời đã xuất hiện trước mặt thần bí nhân. Dạ Phong nghe Hoa Tinh cảnh báo thì thối lui về bên chúng nữ, đồng thời quan sát Hoa Tinh.

Hoa Tinh duỗi tay phải, lòng bàn tay hiện ra một đóa quang hoa màu đỏ. Từ xa nhìn lại như thể quang hoa màu đỏ mọc rễ ở bàn tay hần, vừa cổ quái vừa xinh đẹp. Hoa Tinh cười lạnh một tiếng, tay phải chuyển đảo, ánh sáng vào ngực thần bí nhân.

Thần bí nhân lúc này cũng cảm giác được nguy hiểm, nhìn thẳng hữu thủ Hoa Tinh, toàn lực đẩy tam sắc khí đang xoay tròn trên tay thẳng vào hữu thủ Hoa Tinh. Ba cánh tay giao nhau, hai loại chân khí bất đồng trực tiếp xô vào nhau. Chỉ thấy một luồng ánh sáng hiện lên, một đạo thân ảnh bắn vút ra ngoài mây trắng.

Kim quang chớp lóe quanh thân Hoa Tinh, cả người hần như một pho tượng thần đứng yên bất động. Thần bí nhân bay như điều đứt dây, rút ra xa ba trượng, tuy nhiên thân thể nhoáng lên đã đứng dậy bình ổn, trên đầu vẫn giữ vững mũ trùm đầu, bất quá thanh âm của y đã lộ ra vẻ kinh hãi:

”Hoa Tinh vẫn là Hoa Tinh, không hổ danh là Phượng Hoàng đặc sứ, đệ nhất cao thủ của Phượng Hoàng thư viện. Hai ngày trước có người nói ngươi đã đánh bại Lý Bất Hối, ta còn chưa tin, nhưng hiện tại xem ra cũng có vài phần đáng tin.

Hoa Tinh quét mắt nhìn hai gã chủ quán, khiến cho hai gã run lấy bầy, hiển nhiên đã bị Hoa Tinh hù dọa cho hồn Phi phách tán. Hoa Tinh chuyển ánh mắt sang thần bí nhân, cười nói:

”Ngươi quả nhiên đã luyện Thái Cực Miên Lực đến cảnh giới đại thành, chẳng trách lại to gan đến đây trêu chọc ta. Bây giờ ta xem ngươi rốt cuộc là ai, dài ngắn thế nào.

Thần bí nhân gằn giọng đáp trả:

”Hoa Tinh, ngươi chớ có bức người thái quá, ta đến đây chưa từng động chạm đến ngươi. Ngươi lại vô cớ ra tay, không lẽ ngươi ý vào võ công cao cường nên có thể tùy thời khắc khi dễ người khác sao? Ngươi ý mạnh hiếp yếu, không sợ bị người trong thiên hạ chê cười ư?

Hoa Tinh lạnh lùng nói:

”Nhìn trang phục bí ẩn của ngươi, lại thêm chúng ta bị ra tay ám toán, thì ngươi đương nhiên là đối tượng hoài nghi. Vì an toàn của ta, nếu ngươi tự động hợp tác, mọi người nói chuyện rõ ràng thì đã không xảy ra chuyện. Đáng tiếc là ngươi đã bỏ qua cơ hội đó, bây giờ ngươi phải gánh chịu kết quả đi. Ta nói rồi, kẻ nào chọc giận đến ta thì đều chỉ có một kết quả duy nhất, không ai ngoại lệ. Bây giờ ta sẽ xem ngươi với Lý Bất Hối thì ai là người có vận khí tốt hơn.” Hoa Tinh cười ngạo nghễ, thân thể bắn thẳng về phía thần bí nhân.

Thần bí nhân khẽ lắc đầu, thân thể lui về sau mười trượng, cong chân đào tẩu. Hiển nhiên chỉ giao thủ một chiêu, y đã biết được thực lực của Hoa Tinh, cho nên lúc này muốn bỏ chạy. Hoa Tinh cười lạnh, thân thể gia tốc, huyết một tiếng sáo như rồng ngâm, một đạo đột nhiên xuất hiện, lẳng không chém thẳng ra, đao mang dài mười trượng rít gió lao đi. Một đạo xuất hiện không hề có dấu hiệu báo trước, không ai nghĩ ra một đạo lại xuất hiện vào lúc này.

Thân thể thần bí nhân run lên, hai chân cắm thẳng xuống đất, song thủ tạo thành hình chữ thập giờ cao quá đầu. Chỉ thấy hần dùng tay như kiếm, phát ra một đạo kiếm khí màu lam, điên cuồng đón nhận Trảm Thiên đao của Hoa Tinh. Một đao một kiếm, một đỏ một lam trong nháy mắt va chạm, nổ tung, vô số thanh âm vang lên, đao mang cuộn cuộn lướt đi. Mặt đất xuất hiện một hố sâu dài hơn ba mươi trượng. Thân hình thần bí nhân hoàn toàn biến mất, không rõ là bị đao mang chém chết hay là bị vùi dưới đất sâu. Chuyện này không ai biết rõ, bởi vì hiện trường không hề có vết máu hoặc dấu vết nào khác.

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn đăm đăm xuống đất. Ngay khi mọi người tưởng rằng thần bí nhân đã chết thì mặt đất đột nhiên như vỡ toang, một tiếng hét giận giữ mang theo một đạo nhân ảnh bắn thẳng lên không. Chúng nhân lúc này mới nhìn thấy một nam nhân toàn thân trần như nhộng, tóc tai bù xù, ước chừng hơn mười năm mươi tuổi. Người này đứng cách mặt đất một trượng, bất động nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn người này, chỉ thấy tướng mạo của y rất xa lạ, nhưng Hoa Tinh phải thừa nhận là võ công kẻ này hết sức lợi hại, một đao vừa rồi cũng không tiêu diệt được y, chỉ riêng chuyện này đã nói lên kẻ đó đủ thực lực đứng vào hàng ngũ Thiên bồng. Hoa Tinh nghĩ thế, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ quái, cao thủ Thiên bồng vốn rất khó gặp, không nghĩ ra ở thành Lạc Dương đã gặp vô số, hơn nữa đều là địch nhân của hắn, chuyện này thực là tà môn.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Xem ra người rất lạ mắt, không biết là từ cái chuồng heo nào chạy đến đây. Người mau thông báo tên đi, đối với loại phế vật như người thì ta chẳng rảnh rỗi để đoán tên của người làm gì.” Cái miệng của Hoa Tinh quả nhiên là độc địa, chuyên môn châm chọc, cười nhạo người khác.

Thần bí nhân giữa không trung lạnh lùng nhìn bốn phía, khoe miệng lộ ra một nụ cười bí hiểm, ánh mắt nhìn kỹ Hoa Tinh, nói:

”Hoa Tinh, chiêu thức vừa rồi của người là loại võ học gì? Không giống Tuyệt Trần đao pháp, phải chăng là loại võ học khác?

Hoa Tinh sắc mặt khẽ biến đổi, nhìn một chút bốn phía, cảm giác được Hồng Tuyền Xà không ngừng ngọa nguỵ, trong lòng đột nhiên hiểu được vấn đề. Hắn nhìn mọi người, mở miệng nói:

”Đường Mộng, nàng chú ý tứ phương xem có độc vật nào đang hội tụ hay không. Dạ Phong, người chú ý hai gã chủ quán, cẩn thận có độc trên người bọn chúng, tùy lúc có thể giết chết bọn chúng. Những người còn lại bảo vệ Âm Nhu và Tô Ngọc cho tốt.

Quay đầu lại, Hoa Tinh nhìn thần bí nhân, ánh mắt lại tỏa ra vẻ lạnh lẽo, thân hình chớp lên, xuất hiện trước mắt thần bí nhân một trượng, dùng ánh mắt như nhìn người chết để nhìn đối phương. Hoa Tinh cười lạnh nói:

”Đáng tiếc, nếu người đã biết Tuyệt Trần đao thì không nên đến đây chọc giận ta. Tuyệt Trần đao hạ, chưa từng có người nào sống sót, sợ rằng người đã quên mất điều này.

Thần bí nhân lộ ra vẻ tự phụ, nói:

”Hoa Tinh, người thật cuồng ngạo, Tuyệt Trần đao tuy lợi hại nhưng còn phải xem do ai sử dụng nữa. Nếu Bá Thiên ở đây thì còn có thể giết được ta, nhưng người thì e rằng không thể.

Hoa Tinh cười ngạo nghễ, nói:

”Phải không? Người quả là tự đại. Gia sư năm đó danh dương tứ hải, người có biết sư phụ ta năm đó đã bao nhiêu tuổi rồi không? Điểm này có lẽ người cũng không rõ.

Thần bí nhân không giải thích được, bèn hỏi:

”Chuyện này có quan hệ gì đến tuổi tác của sư phụ người?

Hoa Tinh cười nói:

”Có chứ sao không. Năm đó gia sư danh dương tứ hải là lúc hai mươi lăm tuổi. Chuyện năm đó người làm được thì bây giờ ta cũng có thể làm được. Sư phụ ta có thể khiến cho người trong thiên hạ nghe danh đều kinh tâm táng đởm, ta cũng có thể khiến cho người trong thiên hạ cúi đầu xưng thần. Bây giờ người chuẩn bị đi, người đã trì hoãn không ít thời gian, người cho rằng ta không nhận ra điều này sao?

Thần bí nhân sắc mặt biến đổi, nhìn qua bốn phía, nhin không được mỉm cười, nói:

”Hoa Tinh, người rất thông minh, chuyện gì cũng không gạt được người. Tuy nhiên bây giờ người hiểu thì cũng đã muộn rồi. Ha ha, người mạnh mẽ đến đâu thì ta nghĩ người cũng không thể lấy một địch vạn nhân. Bây giờ ta sẽ không rảnh phụng bồi người nữa. Hôm nay nếu người may mắn còn toàn mạng thì lần sau

chúng ta sẽ gặp lại.” Thần bí nhân nói xong thì thân thể nhanh như kinh hồng thiểm điện, vọt về hướng đông.

Ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ tàn nhẫn, thân thể vọt biến mất trên không trung. Thần bí nhân trong lòng đang đắc ý đã thấy trước mắt hiện ra một nhân ảnh ngăn cản đường đi của y. Nhìn vào mắt nhân ảnh phía trước, thần bí nhân toát ra vẻ kinh hãi, y căn bản không tin vào điều này.

Xích Huyết đao trong tay vẽ lên một đạo hồng quang rực rỡ, một trăm hai mươi tám đạo đao mang hợp lại thành đao cương, bổ thẳng vào đầu thần bí nhân. Thần bí nhân tái nhợt mặt, thân thể ngừng lại, hữu thủ tung ra một chưởng, cả người trở nên mỏng manh, thân thể như một lông mao xoay tròn, tránh được một kích của Hoa Tinh.

Thần bí nhân tránh được một kích của Hoa Tinh, thân thể rút xuống lẩn thẳng vào bụi cỏ phía dưới. Ánh mắt Hoa Tinh lãnh khốc, Xích Huyết quét ngang, đao cương màu đỏ đậm như cửu thiên thần binh, chỉ trong chớp lát đã quét sạch cỏ cây trong vòng mười trượng, vô số cây cỏ bị gió thổi tung lên cao.

Hoa Tinh đứng trên hư không nhìn cảnh tượng đó, trong lòng cảm thấy kinh ngạc:

“Không nghĩ ra hắn biết được thổ độn trong Ngũ Hành độn thuật. Lần này để hắn chạy thoát, lần sau nhất định phải đoạt lấy mạng già của hắn.” Hoa Tinh quay người, phóng về chỗ cũ.

Đường Mộng và Dạ Phong, hai người sau khi nghe Hoa Tinh phân phó thì đều cẩn thận hành động. Thân thể Dạ Phong bắn thẳng đến hai gã chủ quán, Đường Mộng thì cẩn thận chú ý động tĩnh tứ phương, bắt đồ sắc mặt đại biến, nhìn độc vật từ tứ phương dần xuất hiện, trong lòng nàng bắt đầu xuất hiện sự sợ hãi. Nàng xuất thân từ Đường môn, hiểu rất rõ độc vật, lúc này nàng đã phát hiện đoàn người của mình đang bị vây trong Ngũ Độc đại trận, cảm giác nội tâm trở nên thập phần bất hảo.

Sắc mặt Đường Mộng tái nhợt, nhìn mọi người nói:

“Mọi người bây giờ tập trung tại một chỗ, chúng ta đã bị Ngũ Độc đại trận của kẻ khác vây khốn. Ngũ Độc đại trận hết sức tà độc, là trận pháp hiếm gặp trên thế gian. Bởi vậy mọi người phải cẩn thận. Trận pháp này tràn ngập độc khí, độc vật, phạm vi ảnh hưởng rất lớn, mọi người nhớ phải cẩn thận khi hô hấp, một khi độc vật đến gần thì phải bế khí. Trên người ta còn một ít thuốc giải độc, mọi người uống một chút.” Nói xong lấy từ trong người ra một lọ thuốc, phân ổi người một viên giải độc đan. Mọi người nghe vậy đều sa sầm nét mặt, không khí trở nên nặng trĩu lại.

Thân thể Dạ Phong tiếp cận hai gã chủ quán. Lúc này thần sắc của hai gã đã không còn vẻ ngu ngu ngơ ngơ như lúc đầu nữa, mặt hiện rõ vẻ âm trầm, nhìn Dạ Phong tiếp cận. Một gã chủ quán mỉm cười, không biết trong tay hắn xuất hiện một ngọn sáo trúc từ lúc nào, khẽ đặt lên môi bắt đầu thổi. Một thanh âm trong vắt vang lên, trong nháy mắt truyền khắp phương viên vài dặm. Một đám ong độc lớn gần bằng quả trứng gà đột nhiên xuất hiện trước mắt Dạ Phong.

Dạ Phong cười lạnh một tiếng:

“Chút tài mọn mà cũng dám bêu xấu trước mặt ta.” Dứt lời, hữu thủ chém ra một chưởng, một cơn cuồng phong tuôn ra cuốn bay đi lũ ong độc. Dạ Phong cười nhạt nói:

“Cuối cùng các ngươi cũng lòi đuôi ra. Hôm nay vận mệnh của các ngươi phải chấm dứt tại đây.” Ngũ chỉ tay phải của hắn duỗi ra ra, tam sắc quang mang xuất hiện trong tay, kỳ quái vô cùng.

Gã chủ quán đang thổi sáo trúc liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không thèm để ý nữa. Dạ Phong đang lao về phía trước đột nhiên lại thấy một đám ong độc bay đến, phía sau cũng nổi lên thanh âm của ong độc. Dạ Phong nhìn bốn phía, bất giác kinh hãi hít một hơi thật sâu trấn định tinh thần. Lúc này toàn bộ phương viên trăm trượng đều tràn ngập ong độc, bay lượn rợp trời, duy chỉ có nơi hai gã chủ quán đang đứng là không có.

Dạ Phong vồ ra một chưởng thẳng vào đám ong độc, tuy nhiên điều làm hắn ngạc nhiên chính là một chưởng như khai sơn liệt thạch của hắn quất trúng đám ong độc, thổi bay chúng xuống mặt đất nhưng lại chẳng thể giết được con nào, đám ong sau khi trúng chưởng lại khôi phục bộ dáng như sinh long hoạt hổ, tiếp tục bay lên tấn công hắn. Dạ Phong nhìn thế, trong lòng xuất hiện một chút sợ hãi, chỉ thấy hắn vội vàng xoay người, chạy về phía đám người Đường Mộng. Vừa đáp xuống bên cạnh chúng nữ, Dạ Phong mới cảm nhận

được tình thế ở đây cũng không khả quan gì hơn, ngoại trừ trên trời tràn ngập ong độc thì mặt đất đã la liệt độc xà, ngô công, bò cạp, nhện độc, chính xác là ngũ độc cụ toàn. Lúc này độc vật đã chia ra trong ba tầng, ngoài ba tầng bao vây mọi người vào giữa, phát động tấn công.

Đường Mộng xuất thân từ độc môn, rất hiểu rõ độc vật, muốn đối phó với bọn chúng thì hết sức dễ dàng. Những thứ độc vật này chỉ cần có nhiều được vật thì sẽ dễ đối phó. Lúc này biện pháp duy nhất mà Đường Mộng có thể làm là đem tất cả được vật có thể khắc chế độc vật rải xung quanh mọi người, tạm thời ngăn không cho độc vật tiến vào. Tất cả đều hy vọng vào Hoa Tinh, nhìn xem hắn có biện pháp nào không.

Chúng nữ lúc này đều huy động chưởng, kiếm, hất những độc vật tiến lại gần ra xa. Âm Nhu và Tô Ngọc được Mai Hương bảo vệ, tuy nhiên vẫn không khỏi run sợ, bốn mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Tỷ muội Đồng Tâm cầm kiếm trong tay, bảo vệ phía trên đầu mọi người, đề phòng ong độc.

Hoa Tinh vẻ mặt lạnh lẽo nhìn độc vật tràn ngập khắp nơi, trong mắt thoáng hiện một chút lo lắng. Hữu thủ vùng động, một đạo hồng ảnh xuất hiện trên vai hắn. Nhìn Hồng Tuyền Xà, Hoa Tinh nói:

“Tiểu Hồng, bây giờ ngươi tận lực một chút, nếu không thì chỉ mình ta sẽ hết sức khó khăn. Nghĩ không ra ta đến Trung Nguyên chưa đến một tháng mà cái gì cũng gặp phải, bây giờ ngay cả Ngũ Độc đại trận cũng đã xuất hiện. Hôm nay ta sẽ thử xem độc trận không ai có thể phá được này có thể vây khốn ta hay không. Đi thôi, Tiểu Hồng.” Hồng quang chợt lóe lên.

Thân thể Hoa Tinh lẳng không nhào lộn, xuất hiện trên đầu mọi người, Hoa Tinh nhìn hai gã chủ quán đang chỉ huy độc vật, song thủ nắm chặt chuỗi Xích Huyết đao. Chỉ thấy thân đao rung lên, thanh âm rỗng ngăm xuất hiện, kinh khí trong chốc lát tràn ngập phương viên trăm trượng. Trong nháy mắt đã thấy không ít độc vật bị đao cương của Hoa Tinh chấn nát, hóa thành bụi phấn bay lả tả.

Hoa Tinh hai tay cầm đao, từng đạo đao cương màu đỏ liên tục quét ra. Lúc này Hoa Tinh đã vận dụng đến Huyền Thiên Vô Cực Thần Công, chân khí nóng rực như cửu thiên chi hỏa, đốt cháy hết tất cả mọi thứ, ong độc trên không đã bị tiêu diệt hơn phân nửa. Chúng nhân thấy thế trong lòng khắp khởi vui vẻ, hy vọng lại bùng sáng trong lòng.

Hồng Tuyền Xà lúc này đã tung hoành, len lỏi trong đám độc xà trên mặt đất. Nơi nào nó chạy qua thì toàn bộ độc xà nơi đó đều chết, toàn bộ độc xà trong phương viên trăm trượng nhanh chóng chết đi gần hai ngàn con, tốc độ hủy diệt của Hồng Tuyền Xà quả nhiên thật kinh khiếp.

Hoa Tinh một mặt vùng đao, một mặt trầm tư suy nghĩ. Độc vật tràn ngập như vậy mà muốn giết hết là cực kỳ khó khăn, trừ Phi phải thi triển một loại võ công khác, nhưng như vậy thì Hoa Tinh lại sợ tổn thương đến chúng nữ, trong lòng hắn bất giác nảy sinh mâu thuẫn. Tiếng sáo lúc này đã trở nên bén nhọn, độc vật cũng toàn lực hướng đến phía trước diên cuồng công kích.

Mọi người lúc này đã đứng thành một vòng tròn đường kính một trượng, ra sức ngăn cản độc vật tấn công. Không ít người đã mồ hôi như tắm, xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi, đáng tiếc là độc vật từ bốn phía không ngừng đổ xô về nơi này. Lúc này những người đứng xem náo nhiệt cũng đều đã chết gần hết bởi độc vật, chỉ một ít người là có thể may mắn chạy thoát.

Hoa Tinh hạ thân xuống dưới, nói:

“Bây giờ mọi người chỉ cần chú ý đến phía độc xà, hướng đó tương đối dễ đối phó hơn một chút, ba mặt còn lại để cho ta. Âm Vũ, nàng bảo vệ Âm Nhu và Tô Ngọc, nhớ dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của Âm Nhu, Tô Ngọc. Những người khác cũng đều chú ý, nhớ vận công hộ thể, bắt đầu tiến hành.” Hoa Tinh nói xong, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện hai luồng khí óng ánh màu trắng, thân thể tỏa ra hàn khí, song thủ chém ra, hai luồng khí trắng tràn vào đám độc vật, hàn khí lập tức tán phát. Phía trước Hoa Tinh hơn mười trượng đều kết thành băng mỏng, xung quanh trở nên lạnh lẽo như mùa đông tháng mười.

Mấy ngàn độc vật trong nháy mắt bị đóng băng, mất đi khả năng tấn công, chuyện này khiến chúng nhân đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hoa Tinh lắc mình đi đến trước mặt mọi người, trong miệng khẽ kêu một tiếng, một đạo hồng ảnh bay vọt lên vai hắn. Hoa Tinh quay sang nói với Đường Mộng:

“Con rắn này là linh vật ta thu được tên là Tiểu Hồng, nàng tạm thời đem theo nó, có gì nguy hiểm nó sẽ giúp nàng, Tiểu Hồng tu luyện đã hơn ngàn năm, tâm ý thông linh. Các người còn lại toàn bộ ngồi xếp bằng

vận công chống lạnh, ta sẽ thi triển Băng Hồn Quyết. Một khi thi triển thì trong vòng một trăm trượng, vạn vật đều biến thành băng. Cho nên mọi người cần vận công chống cự, ta sẽ cố đem trọng tâm công kích của pháp quyết tránh xa mọi người. Chuẩn bị.” Mọi người nghe vậy đều ngồi xuống xếp bằng, vận công hộ thể.

Thân thể Hoa Tinh tiến lên trước sáu thước, quanh thân xuất hiện một lớp khí thể trắng trong, thập phần kỳ dị. Đồng thời một cổ hàn băng chi khí trong nháy mắt bộc phát, tràn ngập toàn bộ phạm vi trăm trượng. Hoa Tinh nhìn hai gã dùng sáo trúc chỉ huy độc vật ở xa, cười lạnh tự nhủ:

”Các người tưởng rằng bằng số độc vật này là có thể vây khốn Hoa Tinh ta ư? Bây giờ ta sẽ phá cho người xem, ta sẽ ọi người biết trêu chọc đến ta sẽ chỉ có một kết quả mà thôi.

Thân thể Hoa Tinh lẳng không từ từ, thanh âm vang lên – Băng Phong Thiên Lý!” Chỉ thấy một lớp sương trắng lầy Hoa Tinh làm trung tâm, từ từ khuếch tán ra tứ phương, trong nháy mắt đã tràn ngập phương viên trăm dặm. Nơi nào sương trắng xuất hiện thì nơi đó đều bị đóng thành băng, độc vật bị biến thành đá. Sương trắng tiến sát đến bên người hai gã chủ quán, chỉ thấy thân thể hai gã cũng nhanh chóng cứng đờ, tiếng sáo đột nhiên im bặt.

Thân thể Hoa Tinh chậm rãi hạ xuống, quay đầu nhìn mọi người nói:

“Được rồi, mọi người đứng lên đi, không sao nữa.” Mọi người nghe vậy đều thu công đứng lên, nhìn cảnh sắc chung quanh đều cảm thấy kinh hãi, ngay người đứng nhìn, không dám tin vào sự thật trước mắt.

Ngay khi Hoa Tinh quay đầu lại nhìn mọi người thì một đạo nhân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện bên hai gã chủ quán, nhìn kỹ lại thì kẻ này chính là thần bí nhân khi nãy. Y ôm lấy thân thể hai gã chủ quán, lắc mình đào tẩu, tốc độ nhanh như chớp giật.

Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lẽo vô cùng, hần không nghĩ ra có người dám cứu địch nhân ngay trước mắt hần, coi như hần là vô vật vậy. Thân thể Hoa Tinh bắn đi như lưu tinh, huyền hóa thành chín đạo nhân ảnh, từ chín phương hướng đuổi theo. Chưa chạy được hai trăm trượng thì Hoa Tinh đã đuổi kịp kẻ thần bí. Hoa Tinh hừ lạnh một tiếng, kẻ kia cả kinh hạ thấp người, buông hai gã chủ quán xuống, gia tốc, cố gắng đào thoát.

Hoa Tinh nở một nụ cười âm hiểm, lẳng lẳng xuất hiện trước mặt người đó như một pho tượng ma thần, tràn ngập sự quỷ dị. Thân đạo Xích Huyết rung lên, một đạo đao khí chấn động cả mặt đất, vô số cỏ cây trong chớp mắt bị chấn nát. Uy lực thật sự mạnh mẽ chấn động nhân tâm. Thực ra từ khi Hoa Tinh có được Xích Huyết đao thì mỗi một lần ra tay, uy lực lại tăng thêm vài phần. Thần binh lợi khí có thể khiến cho uy lực của võ học tăng lên, chuyện này quả nhiên là một đạo lý rất rõ ràng.

Thân thể kẻ thần bí nghiêng người, đảo chuyển, cực kỳ xảo diệu, tránh được một đao của Hoa Tinh, trong nháy mắt đã vọt ra ngoài ba trượng, lẳng lẳng nhìn Hoa Tinh. Lúc này y đã biết không thể chạy trốn một cách dễ dàng được, nhưng cũng không thể thúc thủ chịu trời, nói thế nào thì cũng phải nghĩ đến chuyện liều mạng mới cam tâm.

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn hần, thân thể huyền hóa thành chín đạo nhân ảnh. Chín đạo đao cương màu đỏ từ chín phương hướng bất đồng chém thẳng vào kẻ thần bí.

Huyết quang trùng thiên, ánh đao lả lướt, máu tươi tung tóe khắp không trung, hóa thành vô số đóa huyết hoa, cảnh tượng kiều diễm vô song. Thần bí nhân xoay chuyển liên tiếp mười ba vòng trên không, mỗi một vòng lại vấy ra một dòng máu tươi. Đến khi đáp xuống mặt đất thì toàn thân thần bí nhân đã đầy máu, nhìn Hoa Tinh, kinh hãi nói:

”Không thể nào, ngay cả Bá Thiên ngày đó cũng không có thân pháp này, rốt cuộc ngươi là đồ đệ của ai, sao có thể có được thân pháp huyền bí đến thế?

Hoa Tinh nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

“Ngươi phải biết rằng, đắc tội với Hoa Tinh ta thì sẽ phải chết, bất kể ngươi là ai. Bây giờ thì tiếp nhận số mạng của ngươi đi.” Ánh đao hiện ra, ba đạo đao cương tạo thành hình tam giác hội tụ vào kẻ thần bí, mỗi đạo đao cương gồm chín mươi sáu đạo đao khí tạo thành, hung hiểm quỷ dị vô cùng, không thể nào tránh né được.

Thần bí nhân thở dài, thân thể xoay tròn, một đạo khí thể màu lam tỏa ra bốn phía, tạo thành một lồng khí bảo vệ thần bí nhân bên trong, khiến cho người khác không nhìn được động thái của hắn nữa. Ba đạo đao cương tiếp xúc với lồng khí thì ngoại trừ tiếng xé gió, không hề phát sinh gì khác, dễ dàng cắt nát lồng khí màu lam. Text được lấy tại TruyệnFULL

Hoa Tinh sắc mặt biến đổi, nhìn mặt đất xuất hiện một hố sâu ba thước, trong lòng giận dữ. Ngũ chỉ bên phải duỗi ra, một đoàn hồng bạch chi khí xuất hiện trong chưởng tâm hắn, Hoa Tinh nhắm ngay hố sâu vỗ thẳng vào. Một bóng người lập tức từ mặt đất bắn tung lên, máu tươi tứa ra, rơi xuống đất nằm bất động.

Hoa Tinh đáp xuống bên cạnh kẻ đó, cười lạnh nói:

“Ta nói rồi, kẻ nào chọc giận đến ta đều chỉ có một kết quả: chết. Kiếp sau nhớ kỹ là không được chọc giận đến ta.” Hữu thủ ép xuống, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, mang theo một tiếng kêu thảm thiết, chậm rãi phiêu tán trong gió.

Trở lại bên cạnh chúng nữ, Hoa Tinh thấy băng mỏng trên mặt đất đã bắt đầu hòa tan, vung trường đao lên, một đạo đao cương xé gió lướt ra, đao phong đi đến đâu đều chấn nát độc vật trên mặt đất đến đó. Tả thủ Hoa Tinh vô thanh vô tức xuất hiện một chân khí âm nhu như gió nhẹ bao phủ không trung, độc vật trên không cũng lập tức vỡ vụn, thực là vô công bá đạo quý dị, chúng nhân lần đầu tiên mới được trông thấy.

Hoa Tinh nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nói:

“Được rồi, mọi người cũng đã mệt mỏi. Đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút. Chúng ta cũng tra hỏi hai gã cao thủ dụng độc một chút. Chuyện này giao cho Đường Mộng, phương diện này có lẽ nàng rành rọt hơn cả.” Nói xong Hoa Tinh nhìn Âm Nhu đang đùa giỡn với Tiểu Hồng, bèn mỉm cười nói:

”Âm Nhu, muội có biết con rắn này đại biểu cho thứ gì không?

Âm Nhu chuyển nhãn, cười nói:

“Muội biết hay không can gì phải nói cho huynh biết, tiểu tử này hết sức đáng yêu, bây giờ muội quyết định nó thuộc về muội. Kế sách hôm qua của muội đã thành công, cũng nên đoạt lấy một chút thù lao mới phải.” Âm Nhu nói xong thì cầm lấy Hồng Tuyền Xà, trốn sau lưng tỷ tỷ, vẻ mặt đầy tinh nghịch.

Hoa Tinh cười nói:

“Cho muội mượn hai ngày để chơi. Được rồi, chúng ta rời khỏi nơi này đã.” Nói xong nắm tay Tô Ngọc và Mai Hương, đi trước. Cô Ngạo và Dạ Phong đi cuối cùng, lại còn phải vác theo một gã chủ quán nữa. Đoàn người cứ thế chậm rãi tiến lên phía trước.

142. Chương 142: Âm Hiểm Âm Toán

Khách điểm, Hoa Tinh đang ở trong phòng Tô Ngọc nghe nàng gảy đàn. Lúc này Tô Ngọc đang luyện tập gảy khúc Vong Hồn Huyết Dẫn. Để tránh gây công kích cho những người khác, Hoa Tinh đã yêu cầu tất cả mọi người trở về phòng mình, dùng chân khí của mình hình thành một lồng khí kỳ lạ bao phủ Tô Ngọc ở bên trong. Chính vì thế, tất cả các thanh âm phát ra từ tiếng đàn đều bị phong bế trong phòng, ngoại nhân bên ngoài phòng không hề nghe thấy.

Tô Ngọc dừng lại, mỉm cười nhìn Hoa Tinh, bẽn lẽn hỏi:

”Hoa đại ca, huynh xem Ngọc nhi luyện tập này giờ như thế nào? Khi nào thì có thể giúp huynh đối phó với địch nhân – Hoa Tinh đáp:

“Thủ khúc này hết sức bá đạo, muội mặc dù chưa thuần thục nhưng uy lực đã hết sức mạnh mẽ, khiến cho ta rất kinh ngạc. Cầm nghệ của muội hết sức tinh tế, năng lực hơn người, tin rằng một khi luyện thành thì uy thế cầm khúc sẽ mạnh mẽ vô cùng. Nếu cứ với tiến độ này thì chỉ cần mười ngày là có thể hy vọng đại

thành, lúc đó không cần sợ người khác nữa. Muội phải nhớ là giữ kín chuyện này, không thể nói cho ai biết. Bây giờ chúng ta đi xem Đường Mộng tra hỏi hai kẻ dùng độc có kết quả gì không.” Nói xong đứng lên, cửa sổ, vách tường bốn phía đều rung động, hiển nhiên là bị âm ba được giải phóng gây chấn động.

Đi đến phòng Đường Mộng, mọi người cũng đều tập trung ở đây. Hoa Tinh nhìn thoáng qua hai tên chủ quán nằm xụi lơ dưới đất, mỉm cười hỏi:

“Có điều tra được chuyện gì không?” Đường Mộng nhìn Hoa Tinh, lắc đầu nói:

”Chỉ hỏi được một chút chuyện không quan trọng, hỏi đến việc cần thiết thì bọn chúng không chịu nói.

Hoa Tinh đi đến bên cạnh Đường Mộng, cười nói:

”Có biết ai là kẻ sai khiến bọn chúng đến đối phó với chúng ta không? Người bị ta giết có thân phận thế nào đã biết được chưa?

Đường Mộng lắc đầu:

”Hai kẻ này rất cứng đầu, bây giờ chỉ biết bọn chúng đến từ Miêu Cương, là một trong Ngũ Đại Độc Thánh nổi danh ở Miêu Cương, am tường Ngũ Độc đại trận, được người khác mời đến đây đối phó với chúng ta. Muội chỉ cảm thấy khó hiểu chính là mười ngày trước bọn chúng đã được kẻ khác mời đến đây, chuẩn bị đối phó chúng ta, tức là khi chúng ta chuẩn bị rời khỏi Lạc Dương thì đã bị kẻ khác nắm bắt được hành tung, sắp đặt mọi chuyện để đối phó huynh.

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt khê biến, chuyện này quả là rất đáng nghi ngờ. Nhìn hai gã kia, Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Chúng ta tạm thời rời khỏi nơi này, Đường Mộng, muội lưu lại đây tra hỏi thêm một lần nữa. Cứ thoải mái sử dụng thủ đoạn bất chúng khai ra. Chúng ta không có nhiều thời gian lắm. Sáng mai còn tiếp tục phải lên đường nên chuyện này phải giải quyết rốt ráo trong đêm nay.” Nói xong nói mọi người rời khỏi phòng Đường Mộng.

Cơm tối xong, mọi người tập trung lại một chỗ, mở miệng nói:

”Muội đã có thêm tin tức mới từ hai kẻ đó. Bọn chúng được Túy Kiếm Môn ra mặt mời đến đây. Người ra mặt tự xưng là đệ tử Túy Kiếm Môn đã đưa cho bọn chúng mười lăm vạn lượng bạc. Về phần kẻ thần bí bị Hoa đại ca giết trong ngày hôm nay nghe nói là đến từ Ngũ Hành môn ở Tây Thục. Môn phái đó hết sức đặc dị, rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, nhưng người trong môn phái đều là cao thủ tuyệt đỉnh, tinh thông thuật ngũ hành, may là nhân số của môn phái đó cũng rất ít người.

Ám Vũ tiếp lời:

“Mọi chuyện mà hai gã này khai ra chưa chắc đã là sự thật. Lần này kẻ chủ mưu dùng độc, muốn một mẻ lưới tóm gọn chúng ta sợ rằng chưa chắc đã là Túy Kiếm Môn mà là Võ Lâm thư viện. Từ khi công tử tiến vào Lạc Dương thì Võ Lâm thư viện vẫn chưa từng có động thái nào đặc biệt, đây là một chi tiết bất thường. Có lẽ bọn họ âm thầm chuẩn bị cho lần tập kích này, muốn giết sạch chúng ta. Lúc này chuyện công tử muốn đến Bách Hoa Môn ở Tế Nam không chừng đã bị Võ Lâm thư viện đoán được. Vì ích lợi của bản thân, bọn chúng nhất định là an bài tình huống tập kích chúng ta trong ngày hôm nay. Hơn nữa để tránh cho chúng ta hoài nghi, lại biết Túy Kiếm Môn có thù oán với công tử nên thì triển kế sách mượn đao giết người mà thôi.” Mọi người nghe đến đây đều trầm tư suy nghĩ. Lời của Ám Vũ tuy chỉ là phán đoán nhưng cũng có vài phần đạo lý.

Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lẽo, thấp giọng nói:

”Chuyện này tạm thời chúng ta chưa thể điều tra rõ ràng, trước tiên cứ ghi nhớ, sau này có thời gian sẽ tra xét cho rõ ràng. Bây giờ chúng ta phải cẩn thận nhất chính là đám người tham lam trong võ lâm. Bọn chúng biết được thân phận của Đồng Tâm, Đồng Ý thì tin rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua. Mặc dù bọn chúng không đánh lại chúng ta nhưng trên đời này không phải chuyện gì dùng vũ lực cũng có thể giải quyết được. Một khi bọn chúng xếp đặt âm mưu quỷ kế thì chúng ta phải cực kỳ cẩn thận. Bây giờ ta quyết định sẽ giết chết hai gã cao thủ dùng độc kia, sáng mai tiếp tục lên đường. Trên đường đi, bất kể là kẻ nào, chỉ cần có ý gây bất lợi với chúng ta thì sẽ thi triển thủ đoạn tàn nhẫn để giết chết, ta muốn phải để cho kẻ

khác nhìn thấy đó làm gương. Đồng thời mọi người nhất định nhớ kỹ không được tách rời khỏi nhau, như vậy mới tránh được địch nhân thừa cơ hội tập kích. Hôm nay mọi người cũng đã mệt, nhưng khi ngủ nhớ đề tâm cảnh giác một chút. Hành tung của chúng ta bây giờ đã lộ rõ, ai ai cũng có thể biết được. Cho nên đi đâu cũng phải cẩn thận. Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.

Đêm khuya thanh vắng, bóng tối bao trùm. Canh ba, bên ngoài khách sạn đột nhiên vô thanh vô tức xuất hiện bảy bóng người. Mỗi người đứng một hướng, trong tay cầm trường cung, che mặt, nhìn không rõ ràng lắm. Chỉ thấy một kẻ trong đó giơ tay lên cao, nhất thời bảy đạo tiễn ảnh vô thanh vô tức mang theo lực âm nhu bắn thẳng vào bảy cửa sổ, sau đó đồng loạt đào thoát.

Bảy mũi tên bắn ra, phương hướng không giống nhau, cùng lúc đó, trong khách sạn truyền ra một tiếng huýt sáo dài, trực chấn trời cao. Bốn phía khách sạn trong nháy mắt đã bị ngọn lửa cao hơn một trượng vây quanh, dưới sự trợ giúp của gió đêm, thoảng chốc ngọn lửa đã bao trùm lấy khách sạn. Từ xa nhìn lại chỉ thấy một vòng tròn lửa sáng rực trong trời đêm như một đóa hoa đỏ thắm.

Bóng đêm vẫn bao phủ, phía ngoài vòng tròn lửa không xa, bảy nhân ảnh trầm eo tọa mã, giương cung nhắm sẵn, vững vàng quan sát thật kỹ động tĩnh trong vòng lửa. Đột nhiên trong vòng lửa có một đạo nhân ảnh bay lên trời, tựa như muốn thoát khỏi sự vây hãm của lửa đỏ. Đáng tiếc, ba mũi tên nhọn trong nháy mắt bắn ra, chỉ thấy bóng người trên không vung chưởng vỗ ra, nhất cử đánh bay hai mũi tên, nhưng lại bị mũi tên thứ ba xuyên thủng vai phải, thân thể nhanh chóng rơi xuống. Lúc này, lại thêm một mũi tên khác vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hắn, bắn thẳng eo, phá thể ra ngoài.

Trong vòng lửa, Hoa Tinh đầy vẻ tức giận nhìn chúng nữ và những khách nhân vô tội, trong lòng nảy ra ý niệm muốn đại khai sát giới trong đầu. Nghĩ không ra vừa ra khỏi Lạc Dương đã bị hại, ba phen công kích. Đầu tiên là Ngũ Độc đại trận, bây giờ lại bị hỏa công trong đêm tối, chuyện này thực khiến hắn nổi giận trong lòng.

Cô Ngạo nhìn lửa xung quanh đã bén đến gần, sắc mặt đại biến nói:

“Công tử, địch nhân quá sức âm độc, trên mặt đất rải đầy vật bất lửa, căn bản là không thể nào dập tắt được, chỉ có thể giương mắt nhìn lửa đến gần. Bây giờ chúng ta nên làm gì bây giờ, lao ra ngoài hay nghĩ biện pháp khác? Thỉnh mời công tử mau quyết định. Ta đi ra ngoài xem xét tình huống rồi hãy nói.” Dứt lời, Cô Ngạo lẳng không, thân ảnh bắn ra ngoài.

Hoa Tinh nhìn khách nhân vô tội thì thấy ở đây có tám, chín người, cộng thêm lão bản và tiểu nhị nữa là mười sáu người. Mọi người đang cuống cuồng dùng nước dập lửa, đáng tiếc là một chút tác dụng cũng không có. Về mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh hãi, tuyệt vọng. Hoa Tinh nhìn chúng nữ nói:

”Một chiêu này của địch nhân kỳ thật chỉ khiến người vô tội thụ hại mà thôi, không thể uy hiếp nhiều đến chúng ta. Mọi người chờ Cô Ngạo dò xét quay về thì sẽ lao ra ngoài.

Mai Hương mở miệng hỏi:

“Hoa đại ca, nếu chúng ta rời đi như vậy thì những người vô tội thế nào? Bọn họ sẽ bị lửa thiêu chết, nếu như vậy hình như có chút tàn nhẫn.” Mai Hương nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ bất nhẫn.

Hoa Tinh nhìn nàng lạnh lùng nói:

”Lúc này địch nhân đã chuẩn bị kế hoạch đầu vào đây. Chúng ta đến đây từ chiều nhưng đến lúc này mới bị tập kích, hiển nhiên địch nhân đã sớm xếp đặt chu đáo. Một chiều không xong tất có chiều thứ hai thứ ba. Vì an toàn, bây giờ ngoại trừ người trong nhóm thì người ngoài đều không thể tin được. Ai dám nói những người nhìn như vô tội đó có đúng là gian tế hay không? Bởi vậy lúc này không thể sinh lòng từ bi được, có biết không?

Mai Hương đang định nói tiếp thì giữa không trung truyền đến tiếng phá không của chưởng lực, sau đó chỉ thấy thân thể đáp xuống, máu tươi ứa ra. Cô Ngạo vội vàng phong bế huyết đạo nơi vết thương, lắc mình đến bên Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ âm trầm vô song, thân thể trong nháy mắt bộc phát ra khí tức bá đạo cuồng hoành, tràn ngập bốn phía khách sạn. Cô Ngạo thấp giọng nói:

”Công tử cẩn thận, bên ngoài có bảy người cầm cung cứng tên dài, uy lực rất ghê gớm. Dịch nhân đích thị là muốn chúng ta bị vây khốn trong này, chết trong lửa cho nên bố trí tiền pháp lĩnh bên ngoài, muốn lao ra ngoài chỉ sợ ngoài công tử ra thì không ai có thể làm được.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Một mình ta ra ngoài là được, các người cẩn thận một chút, hỏa thể càng lúc càng lớn, sau khi ta ra ngoài xem sao sẽ quay về thông tri ọi người biết. Mọi người tập trung lại một chỗ, nhớ kỹ cẩn thận. Dạ Phong, Cô Ngạo, Đồng Tâm, giao cho ba người bảo vệ mọi người. Âm Vũ bao quát xung quanh, tùy thời chuẩn bị phá vây.” Hoa Tinh dứt lời, thân thể bắn tung lên cao.

Đối mặt với ngọn lửa hung dữ, Hoa Tinh không biến sắc, thân thể trực tiếp xuyên qua ngọn lửa. Chỉ thấy nơi nào hần lướt đến thì ngọn lửa đều thụt lùi, nhất thời lộ ra một lộ tuyến không có lửa. Thân thể Hoa Tinh vừa thoát ra ngoài đã thấy bên ngoài có bảy người, bảy mũi tên đồng thời lao đến với tốc độ cực nhanh, tài vũ tiễn quả nhiên hiếm thấy.

Ánh mắt Hoa Tinh phát ra sự tàn khốc, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, thân thể trong nháy mắt huyền hóa thành chín thân ảnh bắn ra chín hướng khác nhau. Giữa không trung vang lên tiếng rỗng ngậm, một đạo quang hoa trong suốt mang theo khí tức băng hàn xuất hiện trước mặt bảy dịch nhân.

Bảy đạo nhân ảnh trong nháy mắt hợp lại thành một hàng, song thủ kẻ đứng sau áp vào lưng kẻ đứng trước. Kẻ đầu tiên hai tay vùng động, một quang cầu xuất hiện, xoay tròn đánh về phía Hoa Tinh.

Chín đạo nhân ảnh Hoa Tinh hợp lại thành một, lộ ra bản thể chân thật, nhìn quang cầu kỳ dị lao đến, Hoa Tinh sắc mặt ngưng trọng, Xích Huyết đao trong tay xoay tít, tạo thành tiếng đao rung chuyển trời xanh, phát ra hai đạo đao khí bất đồng, trong nháy mắt khiến mặt đất rung chuyển, cỏ cây hoa lá đều bị chấn nát. Đao cương trực tiếp chém thẳng vào quang cầu kỳ dị.

Sấm sét vang lên, đất đá loạn tán, bốn phía đều mù mịt.

Trong vòng tròn lửa, Dạ Phong, Cô Ngạo và chúng nữ đều chờ đợi tin tức của Hoa Tinh. Lúc này khách nhân, lão bản, tiểu nhị cũng đồng thời chạy đến bên cạnh mọi người khóc lóc thỉnh cầu, xin trợ giúp. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, chúng nữ đều không khỏi cảm thấy thương xót, thở dài. Truyện được tại TruyệnFULL

Mai Hương vốn có tâm địa thiện lương, nhện không được bèn mở miệng nói:

“Các người đừng khóc nữa, chờ lát nữa sẽ có thể chạy thoát được. Bây giờ mọi người nên giữ lại một chút thể lực, lát nữa mới có cơ hội chạy thoát.” Những người đó nghe Mai Hương nói xong thì đều cảm tạ thiên ân, lẳng lặng đứng một bên lau chùi nước mắt.

Dạ Phong và Âm Vũ đều cẩn thận lưu tâm đến những người này, tuy nhiên một lúc sau vẫn không thấy có gì khác lạ. doc truyện tại . Có lẽ những người đó quả thực là người vô tội, không phải là gian tế dịch nhân. Chúng nữ lúc này đều mong chờ Hoa Tinh, mong hần sớm quay về. Tuy nhiên lúc này Âm Nhu lại cảm thấy Hồng Tuyền Xà trong ngực không ngừng cựa quậy, bò lên vai nàng, đột nhiên lao thẳng về phía chủ nhân khách sạn.

Âm Nhu cả kinh nói:

“Ồ, Tiểu Hồng đột nhiên bay về người kia.” Đường Mộng nghe vậy, biến sắc, lớn tiếng nói:

“Mọi người lập tức phong bế hô hấp, nơi này có dịch nhân, cẩn thận đề phòng.” Dứt lời đã thấy một tiếng hét thảm vang lên, bốn đạo nhân ảnh bắn ra ngoài, đó chính là bốn gã tiểu nhị, chủ nhân khách sạn đã bị Tiểu Hồng bóp chết. Xem ra bọn chúng đều là dịch nhân giả trang. Cùng lúc này, mấy khách nhân khác cũng trở nên lão đảo, té vật xuống đất.

Thân thể Âm Vũ lóe lên, bắn thẳng đến bốn đạo nhân ảnh, phát ra hơn mười đạo chớp ảnh. Ánh mắt nàng trở nên sắc bén, xuất chiêu không hề lưu tình. Âm Sát Đoạn Hồn Chưởng xếp thứ ba trong thập đại tuyệt học của giới sát thủ toàn lực công kích dịch nhân, chớp ảnh màu đen mang theo kinh khí âm độc khiến cho bốn gã tiểu nhị chỉ còn biết tránh né, vô phương phản kích.

Bên này, Đường Mộng và Liên Phượng nhanh chóng tập trung mọi người lại, cẩn thận đề phòng động tĩnh xung quanh. Ánh mắt mọi người đều nhìn Âm Vũ, trong lòng có chút lo lắng. Tuy nhiên Âm Vũ đại triển

thần uy, chưa đến mười chiêu đã giết được được hai tên, chúng nữ đều nhẹ nhõm thở phào một hơi. Âm Nhu lúc này đang vuốt ve Tiểu Hồng trên tay, lớn tiếng trợ uy cho tỷ tỷ.

Bên ngoài vòng lửa, bụi đất lắng xuống, Hoa Tinh thối lui hơn một trượng, trên mặt đất lưu lại một vết thâm khi thối lui. Bảy địch nhân đối diện còn thê thảm hơn, kẻ đứng đầu gục tại chỗ, sáu kẻ còn lại đều thụ thương, tình trạng bất đồng, đang cố sức đứng lên.

Sắc mặt Hoa Tinh trắng nhợt, ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc và phẫn nộ, chậm rãi tiến đến sáu kẻ còn lại, lạnh lùng nói:

“Nói, các ngươi do kẻ nào sai đến đây ám toán ta? Nói ra ta sẽ cho các ngươi cái chết thống khoái, nhược bằng không nói, các ngươi hối hận cũng không kịp.” Xích huyết đao giơ lên, một đạo đao mang thoáng hiện, sáu tiếng thét kêu lên. Chỉ thấy hai chân của sáu người đã bị cắt đứt, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất. Trong trời đêm đột nhiên vang lên những tiếng kêu rú thê lương, lan truyền ra ngoài, khiến cho bóng tối càng thêm kinh khủng.

Tả thủ Hoa Tinh khê phát, một đạo kinh phong điểm vào huyết đạo của sáu kẻ kia, tước đoạt quyền lợi được cử động của bọn chúng. Sáu người đau đớn vô cùng nhưng chỉ có thể kêu thét, muốn động dậy cũng không được. Hoa Tinh lạnh lùng nhìn bọn chúng, ánh mắt không hề có chút cảm tình, tựa như đang nhìn người chết trên mặt đất vậy. Sáu kẻ nằm trên mặt đất cũng nghiêng răng nhìn hắn, ánh mắt như bốc lửa, sau đó đều cắn lưỡi tự vận.

Bên trong, Âm Vũ lại vừa giết thêm được một người. Chúng nữ đều chú tâm quan sát Âm Vũ giao chiến. Bất ngờ dị biến nổi lên, trên mặt đất đang nằm mười người bỗng nhiên nhảy dựng lên năm người, vùng vằng tấn công chúng nữ một cách đầy bất ngờ, trong nháy mắt đã đả thương Mai Hương, Trần Lan, Liên Phụng, Âm Nhu. Tình huống này khiến tỷ muội Đồng Tâm, Đường Mộng đều phẫn nộ, ba người cùng Lãnh Như Thủy, Dạ Phong, lắc mình đến, toàn lực công kích năm kẻ địch âm độc này.

Trong lúc nhất thời, trong vòng lửa diễn ra một hồi sinh tử quyết đấu. Tô Ngọc chăm sóc năm người bị thương, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng. Âm Vũ trong lòng cũng cảm thấy bất an, không nghĩ ra địch nhân lại âm hiểm như thế, hết âm mưu này đến thủ đoạn khác, khiến người ta thực khó lòng phòng bị. Âm Vũ toàn lực tung ra một chiêu đánh vỡ đầu địch nhân, thân thể quay trở lại bên cạnh Tô Ngọc, cẩn thận phòng bị cho năm người bị thương.

Trong ánh lửa phập phù, chỉ thấy bóng người chớp động, đao quang kiếm ảnh lẫn lộn, quyền phong chưởng kinh tung hoành khắp nơi. Tiếng kêu thét vang trời.

Vừa rời khỏi Lạc Dương thì nhóm người Hoa Tinh đã gặp hết biến cố này đến biến cố khác, bọn họ sẽ còn đối mặt với những nguy cơ nào nữa?

143. Chương 143: Hoạ Vô Đơn Chí

Lạnh lùng nhìn sáu người cắn lưỡi tự vẫn, Hoa Tinh mặt không chút thay đổi, nhìn bốn phía, ánh mắt lộ ra một cỗ khí thế bá đạo, toàn thân trong nháy mắt phát ra khí thế hủy thiên diệt địa. Bảy thi thể ở bốn phía dưới khí thế cường đại của Hoa Tinh, đột nhiên nổ mạnh, toàn bộ thi thể bị nghiền nát, nổ tan tành, hóa thành làn mưa máu. Xoay người lại, Hoa Tinh thân thể đứng giữa ngọn lửa, có chút âm trầm lạnh lẽo.

Trong năm cặp đánh nhau, tỷ muội Đồng Tâm đem hai gã địch nhân đánh cho không thể chống đỡ. Dưới kiếm của hai tỷ muội, hai tên địch nhân bất quá chống đỡ được lâu một chút mà thôi, Dạ Phong lúc này cũng đánh cho địch nhân bị thương nặng, không còn chống cự được bao nhiêu thời gian. Nhưng Đường Mộng cùng Lãnh Như Thủy hai người lại lâm vào nguy cơ, địch nhân vô công cao cường, chưởng pháp hùng hậu, chiêu thức tinh diệu, làm cho hai nàng không ngừng né tránh.

Lúc này, tên cùng Đường Mộng giao thủ thấy Đồng Tâm tỷ muội lợi hại như thế, trong lòng biết lợi thế đã không còn, nhìn lại Đường Mộng trong mắt phát ra vẻ âm trầm ác độc, chỉ thấy hắn thân thể dừng lại,

chân trái điểm nhẹ, toàn bộ cơ thể mượn lực xoay tròn hai tay liên tiếp bỏ ra mười tám đạo chưởng lực kinh nhân, thân thể xoay tròn đánh về phía Đường Mộng.

Hành động bất ngờ làm Đường Mộng trong lòng kinh hãi, thân thể toàn lực lui về phía sau, hai tay trước ngực xuất chưởng, vũng vàng bảo vệ chỗ yếu hại, song địch nhân cố tình muốn giết nàng, nhằm muốn đả kích Hoa Tinh. Đồng thời hắn cũng muốn giết chết nàng, cho nên một kích này cực kỳ hung mãnh. Đường Mộng mặc dù phản ứng kịp thời, nhưng cũng không thể thoát, bị song chưởng địch nhân đánh trúng thân thể, cả người bị đánh bay, giữa không trung máu tươi văng tung tóe.

Bên kia, đối thủ của Lãnh Như Thủy, nhìn thấy đồng bọn không quản sinh tử, cũng đột nhiên điên cuồng xuất thủ, hoàn toàn không màng sống chết, chỉ công không thủ, không quá ba chiêu người nọ bị Lãnh Như Thủy đâm trúng một kiếm. Đồng thời Lãnh Như Thủy cũng bị một chưởng đánh trúng ngực phải, đem nàng đánh văng ra ba trượng, rơi vào trong lửa.

Ám Vũ ở bên thấy thế trong lòng kinh hãi, Phi thân đỡ được Đường Mộng giữa không trung, nhìn Đường Mộng sắc mặt tái nhợt, trong miệng máu tươi không ngừng chảy ra, hiển nhiên thương thế cực kỳ nghiêm trọng. Dem Đường Mộng đặt bên cạnh Mai Hương, lại nghe thấy Tô Ngọc gọi âm ỉ, Ám Vũ vừa nhìn, sắc mặt biến đổi phóng tới bắt được Lãnh Như Thủy sắp rơi vào trong lửa, tay trái bỏ ra một chưởng, cường đại chưởng lực đem ngọn lửa đang tới gần đánh tan đồng thời mượn lực mà quay về, rơi xuống bên cạnh chỗ Tô Ngọc.

Bên này, Đồng Tâm tử muội giết chết hai tên địch nhân, lắc mình nhằm phía hai tên đã đánh trọng thương hai người Đường Mộng. Dưới ánh lửa, trong mắt cũng lộ ra ngọn lửa phẫn nộ, Đồng Tâm tử muội trong lòng rất tức giận hai tên địch nhân hèn hạ vô sỉ, xuất ra tuyệt chiêu, không một chút lưu tình. Chỉ thấy hai đạo ngân bạch kiếm quang bộc phát, ánh sáng chói lòa, trong nháy mắt mang theo hai tiếng kêu thảm thiết, hai tên đối thủ bị đánh tan thành một trận mưa máu.

Dạ Phong giết chết địch nhân xong, lui trở lại bên người các nàng, cẩn thận bảo hộ, nhìn người bị thương trên mặt đất, Dạ Phong trong lòng thở dài, hắn biết đoàn người Hoa Tinh lúc này tình hình bị thương là nghiêm trọng nhất, Hoa Tinh nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó sợ rằng sẽ không biết bao nhiêu người mang họa. Lúc này trong đoàn người bị thương đã lên tới bảy người. Có năng lực phòng ngự cũng chỉ có Dạ Phong, Ám Vũ, Đồng Tâm tử muội bốn người mà thôi. Tô Ngọc không thông thạo võ công, cũng là một vấn đề, không thể bảo hộ người khác. Tính luôn cả Hoa Tinh, lúc này đây cũng chỉ có năm người còn nguyên vẹn.

Trong những người bị thương, Cô Ngạo bị một mũi tên bắn trúng, thương thế hết sức nghiêm trọng, sáu bảy ngày cũng khó có thể hồi phục. Tiếp theo Đường Mộng đã hôn mê, Lãnh Như Thủy cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ám Nhu bởi vì không có võ công hộ thể, thương thế cũng trở nên nghiêm trọng, ba người còn lại tình huống tương đối tốt một ít nhưng thương thế đều không nhẹ.

Dạ Phong nhìn người hôn mê trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói: " Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này, vừa rồi bên ngoài có tiếng nổ, hẳn là Hoa Tinh cùng đối phương giao thủ đã có kết quả. Lúc này lửa đã tới gần, không đi sẽ không kịp, ta đi trước mang theo Cô Ngạo ra ngoài các người theo sau, những người này đành trông vào vận khí. Đi". Nói xong bắt lấy Cô Ngạo, định rời đi. Đúng lúc này, Hoa Tinh đã trở về.

Lúc Hoa Tinh trở lại, nhìn tình cảnh các nữ nhân tổn thất thảm trọng, cả người lạnh như băng, quanh thân lóe ra một đoàn hắc sắc quang mang, trong mắt bắn ra hai tia quang mang yêu dị màu đen, một cổ sát khí trong nháy mắt truyền vào đáy lòng mọi người, mọi người nhìn hắn, ai cũng không nói gì. Lúc này đây ai nấy đều thấy được Hoa Tinh đã thật sự tức giận, địch nhân công kích rốt cuộc đã chọc giận Hoa Tinh, lần đầu tiên hắn lộ ra vẻ mặt này trước mắt mọi người.

Hoa Tinh nhìn mọi người, tay phải vung lên, nhất thời một luồng ánh sáng trắng lạnh như băng trong nháy mắt xuất hiện đem ngọn lửa phía sau dập tắt. Hoa Tinh lạnh lùng nói: " Rời khỏi nơi này, ta sẽ làm cho tất cả những tên tham dự chuyện này phải vĩnh viễn hối hận." Nói xong khom lưng ôm lấy Ám Nhu cùng Mai Hương, nhẹ nhàng xoay người đi ra ngoài. Phía sau, Ám Vũ ôm Lãnh Như Thủy, Đồng Tâm tử muội mang theo Liên Phượng. Trần Lan bị thương nhẹ nhất được Tô Ngọc dìu đi cố sức đi ra ngoài.

Ra ngoài, Hoa Tinh đi quanh đoàn người nhìn một chút thương thế của mỗi người, truyền vào một ít chân khí, trợ giúp các nàng khôi phục công lực. Chốc lát Ám Nhu, Mai Hương, Trần Lan, Liên Phượng thương

thể bốn người đỡ rất nhiều có thể tự mình hành động. Còn Cô Ngạo, Lãnh Như Thủy, Đường Mộng bởi vì thương thể quá nặng tạm thời không có cách nào lập tức khôi phục.

Hoa Tinh nhìn mọi người liếc mắt một cái nhẹ giọng nói: " Bây giờ rời khỏi nơi này quay về Lạc Dương, hiện tại địch nhân hết sức âm hiểm, nói không chừng còn có cạm bẫy đang chờ chúng ta đi vào. Bây giờ trong chúng ta có ba người bị thương, vì an toàn của mọi người tạm thời trở về, việc này ta nhất định tra ra, nếu là Võ Lâm Thư Viện làm, ta lập tức đem Võ Lâm Thư Viện ở Lạc Dương hủy diệt, nếu là kẻ khác, vô luận là ai ta cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Dưới sự dẫn dắt của Hoa Tinh đoàn người chậm rãi rời đi. Ngay khi đoàn người Hoa Tinh rời đi, trong đám lửa, trong năm người hôn mê đột nhiên có một người đứng lên, người nọ nhìn đoàn người Hoa Tinh rời đi trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hãi cùng một chút cười âm hiểm, nhẹ nhàng từ trong lòng lấy ra một con bồ câu đưa thư. Người này xé một miếng vải dùng máu viết vài chữ cột vào chân bồ câu rồi buông tay, cười âm hiểm sau đó xoay người biến mất trong bóng đêm.

Vào lúc rời khỏi, sắc trời đã dần sáng. Đoàn người Hoa Tinh theo đường cũ quay lại, định về Lạc Dương tạm thời dưỡng thương. Hai bên đường cỏ dại và cây cối rậm rạp, gió nhẹ thổi phát ra âm thanh u u nghe có chút rợn người. Bốn phía, lá và nhánh cây nhẹ nhàng đu đưa trong gió tựa như bóng người trong bóng tối nằm mai phục trong rừng.

Hoa Tinh nhìn thoáng qua bốn phía, đêm đen có chút âm trầm, bốn phía tiếng cỏ xào xạc làm cho cho rất nhiều âm thanh nghe không chính xác. Quay đầu lại nhìn mọi người phía sau, Hoa Tinh nhẹ giọng: " Đợi lát nữa trời sáng, đi thêm mấy canh giờ, chúng ta có thể trở lại Lạc Dương, khi đó mọi người có thể nghỉ ngơi, còn bây giờ hãy đề phòng, cẩn thận sẽ có nguy hiểm."

Dạ Phong nghe vậy, mở miệng nói: "Đến lúc này sợ rằng sẽ không có chuyện nữa, nếu chúng ta tiếp tục đi tới trước, gặp nguy hiểm là điều chắc chắn. Nhưng bây giờ chúng ta đang quay về, sợ rằng địch nhân sẽ không thông minh như vậy, ngay cả việc này cũng tiên đoán trước được". Các nữ nhân vừa nghe cũng hết sức đồng ý cách nói của Dạ Phong, cho rằng không có khả năng xuất hiện chuyện như vậy.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: " Hy vọng như vậy, nhưng cẩn thận một chút cũng tốt. Hiện tại, địch nhân này so với vài lần trước không giống. Những lần trước địch nhân luôn công khai nên chúng ta có thể không sợ, nhưng lần này địch nhân dùng âm mưu đánh lén làm cho chúng ta bảy người bị thương, cho nên chúng ta phải cẩn thận. Được rồi mọi người đi thôi, phía trước không xa ta nhớ có một khu rừng, đến lúc đó xuyên qua rừng cây thì mọi người phải nhớ cẩn thận đề phòng, để tránh cho chúng ta bị một kích ứng phó không kịp".

Phía trước một mảnh hắc ám, rừng cây bao phủ một mảnh âm trầm, xa xa nhìn lại hai bên nhánh cây giống như vô số địch nhân giấu ở bên trong, tùy thời điểm chuẩn bị bay ra đánh lén. Hoa Tinh lặng lẽ đứng ở phía trước rừng cây một hồi lâu, rừng cây cực kỳ tĩnh lặng ngoại trừ côn trùng kêu vang ra không có một chút hơi thở của người sống. Hoa Tinh có chút thở phào nhẹ nhõm, phát tay mọi người chậm rãi tiến vào rừng cây.

Khu rừng không lớn, không mất bao nhiêu thời gian thì ra khỏi. Đoàn người Hoa Tinh cẩn thận nhìn kỹ tình huống bốn phía, mỗi người đều vận khí hộ thể, chậm rãi xuyên qua khu rừng dị thường im lặng, đoàn người thuận lợi thông qua không có chuyện gì xảy ra, ra khỏi rừng cây tất cả mọi người không nhận được thở dài một hơi toàn thân buông lỏng, tâm tình khẩn trương cũng trở nên nhẹ nhõm.

Khi mọi người đều thả lỏng, trong nháy mắt, hai bên đường bỗng xuất hiện vô số bóng người. Ai nấy đều giương cung, gần hai trăm mũi tên đồng thời phóng ra tiếng gào thét khắp trời. Dưới sắc trời mờ ảo, hai trăm mũi tên sắt mang theo lực lượng mạnh mẽ bao quanh đám người Hoa Tinh, tiếng rít khắp trời, trong nháy mắt đem đám người Hoa Tinh bủa vây.

Nhìn mấy trăm mũi tên sắt bay tới, chúng nữ nhân trong lòng kinh hãi cực kỳ, nghĩ tới địch nhân thực sự xuất hiện. nhưng lần công kích này càng ác độc. Tại bên đường trống trải không có vật chắn, khí thế của hai trăm mũi tên sắt đồng thời phát ra giống như trên chiến trường, không thể địch nổi. Lấy này hơn mười người căn bản khó có thể chống đỡ.

Hoa Tinh cùng Đồng Tâm tỷ muội, Dạ Phong, bốn người canh giữ một phương, đem những người khác bảo

vệ ở phía sau. Bốn người vận công lực quanh thân, kiếm chưởng cùng xuất, đem tên sắt đang bay mạnh đến đều chấn rớt, vững vàng bảo vệ cho trận địa của mình. Hoa Tinh trong mắt lửa giận sôi trào, quanh thân bộc phát ra khí thế làm cho người ta sợ hãi, nhanh chóng bao phủ toàn trường.

Cũng không quay đầu lại, Hoa Tinh lớn tiếng nói: " Âm Nhu, nài mau thả Tiểu Hồng ra, để cho nó tới công kích những người đó, nhanh lên một chút. Chúng ta tình huống trước mắt không thể kéo dài, cho nên nhất định phải mau chóng thoát khỏi tình cảnh này. Âm Vũ, nài cẩn thận bảo vệ phía trên, đừng cho các nài bị loạn tiễn giết chết. Đợi lát nữa một mình ta tiến đến giết người, những người còn lại đều tụ tập cùng một chỗ, để nài rủi ro."

Âm Nhu nghe vậy, nhẹ giọng kêu gọi nói: " Tiểu Hồng, nhanh lên một chút tới cản chết mấy tên bại hoại này, bảo vệ chúng ta, nhanh đi." Dứt lời, một đạo hồng ảnh trong nháy mắt biến mất trong bóng tối.

Lúc này đây địch nhân thập phần thông minh, hiểu được thật rõ nhược điểm của con người. Biết lợi dụng con người khi khẩn trương sẽ buông lỏng, trong nháy mắt phát động công kích, làm cho đối phương trở tay không kịp, làm đối phương bị thương nặng. Lúc này, những cung thủ, mỗi người luân phiên tiến lên, chia làm hai tổ. Một nửa phóng ra, một nửa chuẩn bị. Nhóm thứ nhất bắn ra xong, nhóm thứ hai tiến lên, vẫn bảo trì tuần hoàn không ngừng, không cho bọn người Hoa Tinh một chút cơ hội để thở. Cho dù võ công của người cao tới đâu, công lực thâm hậu thế nào, cũng có lúc kiệt lực.

Hoa Tinh nhìn bốn phía, lúc này đây địch nhân chỉ phái ra hai trăm cung thủ, đủ để làm cho vô số vô lâm cao thủ bị mất mạng,thật là thủ đoạn inh. Bọn họ mai phục tại nơi này, so với mai phục tại trong rừng cây, inh hơn.

Lúc đám người Hoa Tinh liên tiếp chống đỡ được bảy lượt mưa tên, rốt cục có tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Lúc này, Hồng Tuyền Xà rốt cục phát huy tác dụng quan trọng, im lặng, chớp mắt đã đoạt đi hơn mười nhân mạng, tạo cho đám người Hoa Tinh cơ hội cực tốt. Hoa Tinh hai mắt bạo phát thần quang làm cho người ta sợ hãi, âm thanh lạnh lùng nói: " Âm Vũ, nài tới bảo vệ hướng này, ta đi lấy mạng chó những tên này." Chờ Âm Vũ vừa đến, thân thể Hoa Tinh lập tức lẳng không bay lên. Một đạo đỏ đậm quang mang, trong nháy mắt chiếu sáng cả trong vòng không gian mười trượng, đem thân ảnh những tên đó toàn bộ hiển hiện ra.

Xích Huyết Dao xuất ra, một tiếng rỗng ngâm thét dài trong bóng đêm, mang theo quang mang dài hơn mười trượng, giống như ánh sáng mặt trời bạo phát. Hồng quang hiện lên, tức khắc bốn phía, liền lâm vào một mảnh hắc ám, vô số tiếng kêu thảm thiết, giống như địa ngục vong hồn, thê thảm vô cùng, nhìn thấy mà giật mình. Dưới một đạo của Hoa Tinh, đã đem hơn mười người bên trái trảm, uy lực mạnh như vậy, giết người tốc độ cực nhanh, thật sự là kinh người.

Thân đao nghiêng trở lại, vừa lộn vừa chuyển, một đạo cường đại đao khí, trong nháy mắt từ trên đao bộc phát ra. Đao phong đi qua, đá trên mặt đường cùng cỏ dại, trong nháy mắt bị đánh rách tả tơi, trên mặt đất để lại một vài thước vết tích, kéo dài hướng ra phía ngoài. Hoa Tinh cả người đứng yên trên không, trong mắt lóe ra thần quang một hồng một trắng, một cổ chân khí lóa mắt màu đỏ bao phủ quanh thân. Tàn khốc nhìn địch nhân còn sống sót, Hoa Tinh một tiếng hét giận dữ, tay phải trường đao quét ngang, đến nửa đường, nương theo gió vung lên, cuối cùng cổ tay vừa lộn, một đạo chân khí vừa bá đạo vừa mạnh mẽ mang theo huyết sắc quang mang, hủy thiên diệt địa đè xuống. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hơn trăm người kêu thảm thiết không thành tiếng, tiếp theo cả thân thể đột nhiên nổ mạnh, trong nháy mắt bị luồng chân khí vô cùng cường đại chấn nát bấy, hóa thành từng trận mưa máu, chậm rãi bay trong gió đêm.

Lúc này, tất cả công kích của địch nhân đều tê liệt. Dưới bóng đêm, vô số tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ vang lên, khiến cho thời điểm cuối cùng trước khi bình minh, phủ lên một mảnh âm trầm quỷ dị. Nơi xa, đột nhiên truyền đến tiếng sáo, ngay lập tức những kẻ địch còn sống sót, xoay người bỏ chạy, hướng bốn phía phân tán thoát đi.

Hoa Tinh cười lạnh một tiếng, Xích Huyết Dao lại vung lên, đao phong trên không trung xoay tròn, một đường hình vòng cung làm bằng đao mang, mang theo quang mang đỏ đậm, từ không trung phủ xuống. Chỉ thấy hồng quang hiện lên, thân thể của mấy đạo nhân ảnh đột nhiên vỡ tan, tại giữa không trung không kịp kêu, liền biến mất khỏi nhân gian. Hoa Tinh thân thể nhoáng lên, trong nháy mắt biến hóa ra chín bóng người, theo hướng địch nhân bỏ trốn đuổi theo.

Giữa không trung, một cảnh tượng kỳ ảo xuất hiện. Chỉ thấy chín đạo đao mang đỏ đậm, từ không trung xuất hiện, trong nháy mắt hướng tứ phía bay ra. Bộ dáng giống như Cửu Long cùng hiện, uy chấn tám phương. Bầu trời đêm trong nháy mắt sáng tỏ, vô số thân thể bị đao mang trăm phá, tại giữa không trung hợp thành một đạo đồ án huyết sắc xinh đẹp, dị thường, nhìn mà kinh hãi.

Nhìn Hoa Tinh ở không trung, Dạ Phong khẽ thở dài: "Địch nhân này quả thật quá lợi hại. Mặc dù bọn họ võ công cũng không phải rất mạnh, vẫn còn xa mới đạt được Thiên bằng cấp bậc, nhưng thủ đoạn của bọn họ cũng là âm hiểm, ác độc cực kỳ, kẻ khác khó lòng phòng bị. Ngay cả phương hướng rút lui của chúng ta, mà bọn họ đều đoán chắc, xem ra hết thảy hành động của chúng ta, địch nhân đều nắm trong lòng bàn tay".

Ám Vũ nhẹ giọng nói: "Nhìn từ lần công kích này, hiển nhiên có người ở sau lưng thao túng chuyện này. Vừa rồi, một tiếng sáo vang lên đã nói lên hết thảy. Lúc này đây, chúng ta đã gặp nhân vật lợi hại trong chốn võ lâm. Ngoại trừ kẻ mà công tử giết chết ban sớm có thể là thủ lĩnh đối phương, những người còn lại đều là lâu la tiểu tốt mà thôi. Lúc này đây, địch nhân đem chính mình che giấu rất tốt, hiển nhiên bọn họ biết công tử lợi hại, không dám cùng chúng ta liều mạng, đánh bừa". Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Ám Nhu ở bên cạnh, lúc này vuốt ve Tiểu Hồng trong lòng bàn tay, cao hứng nói: "Tiểu bảo bối người thật lợi hại, từ nay về sau cứ đi theo ta, bảo vệ ta. Ai dám đối với ta bất lợi, người phải đi cắn chết hắn,, hỗ trợ cho ta, có được hay không?" Nói xong nhìn Hồng Tuyền Xà cười cười, vẻ mặt tựa như tiểu hài tử một vài tuổi.

Mọi người nghe vậy, nhin không được đều lộ ra một tia cười khổ. Giờ này khắc này, chỉ sợ cũng chỉ có nàng còn có tâm tình ấy, chính mình cùng con rắn nhỏ chơi đùa. Hồng Tuyền Xà nhẹ nhàng lè lưỡi ra, thỉnh thoảng liếm lòng bàn tay nàng, có vài phần tinh nghịch. Đột nhiên, Hồng Tuyền Xà thân thể đứng thẳng lên, thỉnh thoảng nhìn kỹ bốn phía, lộ ra vẻ mặt kinh hãi. Ám Nhu cũng sốt nói: "Các người nhìn xem, Tiểu Hồng có phải là đã phát hiện tình huống gì không, nếu không nó như thế nào đột nhiên như vậy?" Mọi người vừa nghe, đều nhìn chăm chú Tiểu Hồng. Nhìn bộ dáng Tiểu Hồng, mọi người trong lòng đột nhiên xuất hiện một dự cảm xấu.

Đột nhiên, mặt đất bốn phía hơi chấn động, bốn bóng người chui từ dưới đất lên. Bốn thanh trường kiếm ẩn chứa quang mang lạnh lẽo, giống như độc xà vẫy đuôi, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người, đâm về phía ba người bị thương cùng Tô Ngọc. Thừa dịp mọi người còn kinh hãi, trong nháy mắt để lại trên người Đường Mộng cùng Cô Ngạo một vết thương sâu, máu tươi chảy ròng ròng. Trường kiếm vừa thu, lại hướng về ba người bị thương nặng đánh tới, hiển nhiên muốn giết chết ba người.

Bốn người xuất hiện quá đột nhiên, khiến cho tất cả mọi người sửng sốt, sau khi Cô Ngạo cùng Đường Mộng bị trúng kiếm, mọi người mới phản ứng. Dạ Phong hét lên một tiếng giận dữ, quang hoa ở tay phải lập tức lóe ra, tam sắc quang mang trong nháy mắt chuyển biến, một chưởng hướng về ngực một người trong đó bổ tới. Nhìn vẻ mặt Dạ Phong, hiển nhiên rất giận dữ. Địch nhân quá âm hiểm, thủ đoạn độc ác, tâm địa ngoan độc, thật sự là thiên hạ hiếm thấy. Mỗi người tới hành thích tựa hồ đều có quyết tâm sẵn sàng chết, không giết địch nhân thì không về.

Trường kiếm gấp lại, một đạo kiếm quang nhập vào trong mắt Dạ Phong. Dạ Phong thần sắc khẽ biến, thân thể trong nháy mắt rời khỏi ba thước, tránh thoát được một kiếm quỷ dị. Nhìn địch nhân trước mắt, Dạ Phong trong lòng hơi kinh ngạc, những người này kiếm pháp thật tinh, rốt cuộc từ đâu đến, kỳ quái? Dạ Phong cũng không nghĩ nhiều lắm, thân thể tiến tới, tay phải tam sắc chưởng lực mang theo khí tức âm trầm, thẳng hướng người nọ. Chưởng, kiếm đụng vào nhau, tức khắc, thân thể người nọ xoay tròn, trong nháy mắt bắn ra vài thước, trở tay, một kiếm bổ về bên cạnh phía Liên Phương.

Bên này, Đồng Tâm tỷ muội cùng Ám Vũ tam nữ, cũng đều phần nộ trong lòng. Lúc này, bị nhục lần nữa, hơn nữa người bị thương không ngừng gia tăng, các nàng luôn luôn có cảm giác bất lực. Chính mình vẫn bị người ta xỏ mũi, hoàn toàn lâm vào cạm bẫy của đối phương. Hai đạo kiếm quang chói mắt, mang theo hai tiếng kiếm rít, trong nháy mắt thẳng hướng lên trời. Chỉ thấy hai đạo thân ảnh chợt lóe, tức khắc, Đồng Tâm tỷ muội cùng hai tên địch nhân đối kháng. Bốn kiếm tấn công, thân thể của hai tên địch nhân chấn động, lập tức bị bắn ra một trượng. Hai người nhìn nhau, thân thể đồng thời nghiêng tới trước, cùng mặt đất thành ba mươi độ, mũi chân điểm một cái, thân thể bay nhanh xoay tròn, trường kiếm nhắm ngay Đồng Tâm tỷ muội, xoay tròn huy vũ, mang tiếng rít khắp trời vọt mạnh đến.

Đồng Tâm tỷ muội trường kiếm đưa ngang ngực, mũi kiếm chỉ vào địch nhân. Tay phải trên không trung vừa chuyển, tức khắc trường kiếm liền lạng không xoay tròn, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta nhìn không rõ. Nhìn địch nhân xoay tròn bay tới, hai tỷ muội đồng thời tay phải vận công, một chuồng võ trúng kiếm. Vù một tiếng, hai thanh trường kiếm xoay tròn bay nhanh, mang theo lực lượng xé rách hết thủy, trong nháy mắt đón nhận hai tên địch nhân. Trường kiếm trên không trung bộc phát ra một trận quang mang chói mắt, truyền đến tiếng tiếng rít của kim loại, thập phần chói tai. Tốc độ bốn thanh kiếm làm người nhìn không rõ ràng lắm, tại giữa không trung thỉnh thoảng đánh nhau, không ngừng rung động. Cường đại bá đạo kiếm khí, trong nháy mắt nổi lên tầng tầng kiếm phong hướng bốn phía bắn ra, đem mọi người bức lui vài bước.

Một tiếng trong trẻo vang lên, hai thanh trường kiếm của hai tên địch nhân bị bẻ gãy, bị kiếm khí mạnh mẽ của Đồng Tâm tỷ muội đánh trúng, chịu không nổi áp lực, bị chặt đứt. Đồng thời hai thanh trường kiếm đâm thủng ngực mà qua, hai đạo bóng người hạ xuống ngoài một trượng, lẳng lẳng bất động. Thu hồi trường kiếm, Đồng Tâm tỷ muội đem ánh mắt, chuyển qua chỗ hai người Dạ Phong cùng Âm Vũ đánh nhau.

Lúc này, Hoa Tinh giữa không trung đã biết sự tình phía dưới. Hoa Tinh sắc mặt trùng xuống, một hơi thở cuồng nộ trong nháy mắt ép xuống làm tất cả mọi người thập phần khó chịu. Thân thể Hoa Tinh xuất hiện ở đỉnh đầu Dạ Phong, tay phải khẽ hướng xuống phía dưới nhấn một cái, một cổ lực đạo mạnh mẽ, trong nháy mắt đã đem đối thủ của Dạ Phong trụ trên mặt đất. Nhìn về mặt người nọ thống khổ giãy giụa, Hoa Tinh ánh mắt lãnh khốc, hừ lạnh một tiếng, tay phải dùng lực, một âm thanh chậm rãi vang lên, thân thể người nọ đột nhiên nổ mạnh. Vô số máu tươi, bị chân khí của Hoa Tinh chế trụ, tại giữa không trung hình thành một đạo khối không khí màu máu, thấy cảnh máu thịt lẫn lộn, chúng nữ nhân trong lòng nhin không được muốn ói.

Ánh mắt Hoa Tinh đảo qua, thân thể đột nhiên xuất hiện ở trước mặt người cuối cùng, trong tay dẫn theo khối không khí nọ, lẳng lẳng hiện ra ở trước mắt người nọ. Người nọ vừa thấy cảnh tượng, cũng chấn động toàn thân, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, trường kiếm trong tay run rẩy.

Hoa Tinh lãnh khốc nói:” Tốt, hành động của các ngươi lúc này tương đối tốt. Từ lúc xuất đạo tới nay, đây là lần đầu tiên có người đem người bên cạnh ta làm bị thương nghiêm trọng như vậy. Đáng tiếc còn kém một chút, nếu các ngươi lợi hại một chút, có thể ngay cả ta cũng đồng thời bị thu thập, đáng tiếc! Mặc kệ người là ai, chuyện này, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, ta sẽ cho người sau lưng vĩnh viễn hối hận, hối hận vì đã đắc tội ta, Hoa Tinh. Hiện tại ngươi cũng nên kết thúc, ta sẽ cho ngươi biết thủ đoạn của ta.”

Người nọ trong mắt hoảng sợ cực kỳ, nhưng hắn không có trốn tránh. Trường kiếm vung lên, rống to, cả người đều hung mãnh nhắm phía Hoa Tinh, không có một chút muốn lui về phía sau. Hoa Tinh cười ngạo nghễ, tay trái phát một cái, một đạo chuồng lực âm nhu đón nhận người nọ. Chuồng lực lập tức đánh trúng người nọ, chỉ nghe hét thảm một tiếng, hoảng sợ vô cùng. Thân thể người nọ lập tức nhanh chóng run rẩy, trường kiếm trong tay buông lỏng, rơi trên mặt đất. Vọt tới trước không đến ba bước, người nọ tựa giống như không xương, toàn thân xụi lơ trên mặt đất, phát ra tiếng gào khóc thảm thiết.

Hoa Tinh mũi chân điểm một cái, trường kiếm trên mặt đất đột nhiên bay lên, bắn thẳng đến đùi phải người nọ, đâm xuyên qua đùi hắn. Lãnh khốc nhìn địch nhân kêu thảm thiết, Hoa Tinh cười lạnh nói: ” Ngươi lúc này, ngoại trừ còn có thể nói chuyện ra, ngay cả năng lực tự sát đều không có. Ta xem ngươi nói hay không nói, đến tột cùng ai ra lệnh cho các ngươi, hành động lúc này, sau lưng là ai? Ngươi tốt nhất nói ra, nếu không ngươi cứ chậm rãi hưởng thụ. Hoa Tinh ta đối với nữ nhân, cho tới bây giờ đều thương hương tiếc ngọc, nhưng đối với nam nhân, ngươi rất nhanh sẽ biết.”

Sắc trời lúc này đã bắt đầu xuất hiện ánh sáng tại phương đông. doc truyện tại . Bất tri bất giác, bình minh cũng chậm rãi tới. Đoàn người Hoa Tinh tại nơi này hồi cung, sẽ có những kết quả gì? Kế tiếp, chờ đợi Hoa Tinh sẽ là những chuyện gì? Địch nhân đáng sợ ở sau lưng rốt cuộc là ai?

144. Chương 144: Trở Lại Lạc Dương

Hoa Tinh nhìn địch nhân nằm trên mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ tàn khốc. Người này mặc dù chịu không ít khảo hình, nhưng vẫn ngang ngạnh, vẫn không mở miệng, cái gì cũng đều không nói, làm Hoa Tinh trong lòng giận dữ. Nhìn Âm Vũ giúp Đường Mộng che lại miệng vết thương xong, Hoa Tinh mở miệng nói: "Nhìn bộ dáng người này chắc chắn đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, chỉ sợ chúng ta sẽ không hỏi được cái gì. Bây giờ cũng không còn thời gian, đem hắn tứ chi toàn bộ chặt bỏ, ta xem hắn có nói hay không, nếu hắn thật sự chịu được, coi như hắn có bản lĩnh, ta sẽ không hỏi nữa trực tiếp giết hắn. Bây giờ chúng ta sẽ thử một lần nhìn xem hắn có thể chịu được không." Hoa Tinh ánh mắt lộ ra vài phần âm trầm, tay phải Xích Huyết Dao chợt lóe lên rất nhanh cắt đứt tứ chi của người nọ.

Một tiếng kêu thảm thiết làm lòng người kinh hãi. Tô Ngọc nhìn không được lời kéo Âm Nhu, quay thân không dám nhìn tròng huyết tinh này. Trên mặt đất người nọ hét lớn, hai mắt bắn ra cái nhìn ác độc, oán hận nhìn Hoa Tinh run giọng nói: "Ta sẽ không nói cho các ngươi một chút gì, các ngươi tuyệt đối không cách nào còn sống rời đi Lạc Dương, chờ xem, ta ở dưới chờ các ngươi. ha ha ha ha.." Cười to vài tiếng âm thanh đột nhiên dừng lại, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cười đều biến mất.

Chỉ thấy một mũi tên lẳng lặng cắm ở trên ngực hắn, bị tiếng cười của hắn phủ mờ, cho nên mọi người cũng không để ý. Hoa Tinh thân thể chợt lóe, lập tức xuất hiện bên ngoài năm mươi trượng, thân tại không trung, nhìn bóng người cách đó hai dặm, Hoa Tinh biết không đuổi kịp, trong mắt lóe ra một tia quỷ dị, nhìn phía chân trời, hơi trầm tư.

Trong gió, Hoa Tinh đứng ở không trung nhìn xa phía chân trời, suy nghĩ hồi lâu, mới trở lại bên cạnh mọi người, Hoa Tinh có chút than nhẹ nói: "Bây giờ mọi người theo ta trở về Lạc Dương, nghĩ không ra lại biến thành như vậy, ta thật sự xin lỗi mọi người. Ngoại trừ nói tiếng xin lỗi ta bây giờ cũng không biết nói cái gì. Nhưng mọi người yên tâm, chuyện này ta sẽ không để dành để yên, ta nhất định tra ra chủ mưu đứng sau lưng làm cho hắn phải trả giá gấp trăm lần."

Đường Mộng nhìn Hoa Tinh có chút lắc đầu nói: "Hoa Tinh, chuyện này cũng không phải tại ngươi, chỉ có thể nói địch nhân quá狡 hoạt, bọn họ thủ đoạn quá độc ác. Chuyện này ngoài dự liệu của chúng ta làm cho chúng ta rơi vào bẫy bọn họ. Ta suy nghĩ thật lâu, sợ dĩ như vậy là do địch nhân đối với hành tung, võ công của chúng ta đều hết sức rõ ràng, bọn họ ra tay đều nhằm vào những người võ công yếu trong chúng ta, hiển nhiên là muốn đả kích ngươi. Điều này nói rằng họ vẫn rất sợ ngươi, hy vọng giết hết chúng ta làm cho ngươi lâm vào điên cuồng, mất đi lý trí, như vậy bọn họ mới dễ dàng đối phó ngươi. Cho nên ngươi phải bảo trì tỉnh táo, không thể quá kích động". Bọn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Cô Ngạo cũng mở miệng: "Đường cô nương nói không sai, Công tử cần tỉnh táo, lúc này đây mặc dù chúng ta bị thương, nhưng coi như là một bài học, tiếp theo chúng ta sẽ không còn dễ dàng bị địch nhân nắm mũi. Hơn nữa lúc này, chuyện quan trọng là chúng ta mặc dù bị thương nhưng địch nhân cũng tổn thất rất nhiều. Công tử tự mình giết chết một Thiên Bồng cao thủ, hơn nữa Miêu cương ngũ độc hai người cùng hai trăm nhân mạng, kỳ thật chúng ta coi như có thu hoạch lớn".

Hoa Tinh nhìn các nàng có chút gật đầu: "Thời gian không còn sớm, bài học lần này ta sẽ ghi tạc trong lòng, các ngươi thân đều thụ trọng thương, chúng ta hay là sớm về Lạc Dương đi. Ở đó có thư viện đệ tử cung cấp cho chúng ta tin tức so với nơi đây an toàn hơn một chút. Đồng thời ta cũng muốn bọn họ toàn lực tra việc này, nhất định phải tìm ra hung phạm, chúng ta đi thôi". Nói rồi mang theo mọi người chạy về Lạc Dương.

Vừa vào thành, Diêu Ngọc Anh đã nghe tin mà chạy đến. Nhìn đám người Hoa Tinh, Diêu Ngọc Anh sắc mặt đại biến nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, đám người Hoa Tinh lại biến thành bộ dáng như thế này. Diêu Ngọc Anh cái gì cũng không hỏi, trực tiếp mang đám người Hoa Tinh trở về Mẫu Đơn Các, an bài cho bọn họ một tòa biệt viện.

Trong phòng, tất cả mọi người lẳng lặng ngồi, mắt nhìn Hoa Tinh, chờ hắn lên tiếng, Hoa Tinh trầm giọng nói: "Ngọc Anh, bây giờ chúng ta gặp phải địch nhân mười phần âm hiểm. Địch nhân đối với tình huống chúng ta tương đối hiểu rõ, chúng ta mỗi một bước đều trong dự tính của bọn họ, khiến cho chúng ta lâm vào trong bẫy của bọn họ bị thương nghiêm trọng, chuyện này tạm thời còn không biết ai làm, nhưng ta nhất định phải tra việc này, bất kể như thế nào cũng phải tìm ra người này, đem hắn tiêu diệt, bằng cách

này qua đó báo cho thiên hạ biết, tất cả những ai muốn gây bất lợi đối với chúng ta đều hiểu được một đạo lý chính là không thể chọc ta Hoa Tinh, chuyện này người lập tức phái người toàn lực thăm dò, đồng thời truyền lệnh Nam Kinh thư viện, hết thảy lực lượng, trong thời gian ngắn nhất, nhất định tra ra chủ mưu phía sau lưng.”

Diêu Ngọc Anh có chút gật đầu nói: ” Chuyện này ta lập tức phái người đi thăm dò, lúc này đây địch nhân theo như công tử phân tích bọn họ đích xác không đơn giản. Từ khi bọn họ lần đầu thi triển Ngũ Độc Đại Trận đến lần thứ hai tung hỏa đánh lên, cùng với lần thứ ba mai phục trên đường các người quay về có thể cho thấy địch nhân đã chuẩn bị rất kỹ càng. Mỗi một lần công kích đều chia nhân mã làm hai nhóm, luôn nhắm vào nơi mọi người buông lỏng nhất phát động công kích, nói rõ rằng chủ mưu phía sau rất lợi hại. Tại phụ cận Lạc Dương, có thể hiểu rõ hành tung đoàn người của công tử cũng như tình huống mỗi người hiểu rõ như thế sợ rằng ngoại trừ Võ lâm thư viện có năng lực đó tạm thời còn không nghĩ ra có người khác. Kỳ quái ở chỗ nếu là Võ lâm thư viện ở sau lưng giở trò quỷ, bọn họ hẳn là biết, chúng ta hoài nghi đối tượng thứ nhất là bọn chúng. Một khi công tử không có chết, vậy sẽ lấy bọn họ là điểm công kích đầu tiên, bọn họ không thể ngay cả điểm này cũng không tính qua. Võ lâm thư viện lập thân ở võ lâm hơn mười năm, một chuyện không có nắm chắc như vậy, bọn họ sợ rằng sẽ không làm”.

Mọi người im lặng, Diêu Ngọc Anh phân tích kỳ thật cũng là có đạo lý. Hoa Tinh tại thành Lạc Dương thi triển ra thực lực, bất luận kẻ nào cũng không dám coi thường. Cho nên người dám cùng Hoa Tinh đối địch sợ rằng vẫn còn cực kỳ hiếm. Võ lâm thư viện sợ rằng sẽ không ngu xuẩn tới mức này, chính mình tự tìm phiền toái, nhưng ngoại trừ Võ lâm thư viện có thể có người nào có năng lực như vậy? Thật sự làm kẻ khác nghĩ không ra.

Hoa Tinh nói: ” Việc này không phải bằng phỏng đoán có thể cho ra kết quả, chúng ta vẫn là tạm thời không đề cập đến việc này. Bây giờ về tới Lạc Dương, chúng ta vẫn phải cẩn thận, Cô Ngạo ba người thương thể nghiêm trọng, hãy nghỉ dưỡng cho tốt, việc này hiện giờ là quan trọng nhất. Đợi lát nữa Đường Mộng viết phương thuốc, chúng ta tự mình đi bốc thuốc, để tránh lại lâm vào tay đối phương, hiện tại chúng ta tất cả đều phải cẩn thận. Trước khi địch nhân bị tiêu diệt mọi người không nên tự tiện ra ngoài, không có việc gì thì ở chỗ này cùng Tô Ngọc, không cho ra ngoài, những người khác cũng vậy. Một mỗi cả ngày mọi người cũng nên nghỉ ngơi đi”

An bài hết mọi người, Hoa Tinh một người đi vào bên trong viện, lẳng lặng trầm tư, chuyện lúc này làm cho Hoa Tinh hiểu được một đạo lý, võ công một người cho dù cao đến đâu cùng là không cách nào bảo vệ tốt mọi người, hành tẩu võ lâm, chỉ dựa vào võ công cao cường là không đủ còn cần có suy nghĩ thông minh mới được, lúc này đây địch nhân thi triển kế sách làm cho hấn ăn một đòn đau, làm cho hấn biết nhiều khi kế sách tốt còn lợi hại hơn võ công.

Ngồi một canh giờ, lúc này Âm Nhu đột nhiên đến ngồi bên cạnh. Hoa Tinh nhìn Âm Nhu cười nói: ” Sao không ngủ một lát, tối qua nàng cũng không ngủ ngon.”

Âm Nhu cười cười, con người vừa chuyển về mặt tinh nghịch nói: ” ta dù sao cũng không có việc gì buổi chiều ngủ là được. Đại ca một mình ngồi ngáy ngốc ở chỗ này có đúng hay không đang suy nghĩ về chuyện này? Kỳ thật chuyện này giờ suy nghĩ lại cũng không khó giải thích.”

Hoa Tinh nghe vậy nhìn nàng cười nói: ” Nhìn bộ dáng nàng có ý kiến gì không, nói ta nghe một chút.”

Âm Nhu cười duyên nói: ” Mượn chuyện này mà nói theo muội nghĩ, lần đầu tiên công kích có thể giải thích vì bọn họ biết hành tung của chúng ta nên đã chuẩn bị tốt, mà lần thứ hai coi như là dự phòng lần đầu tiên công kích thất bại, kết quả bọn họ cũng đã dùng tới. Lần cuối cùng sợ dĩ bị bọn họ công kích, duy nhất có thể giải thích là trong lần công kích thứ hai, địch nhân tổng cộng chia làm ba đợt, nhóm đầu tiên chính là bảy người dùng hỏa, nhóm thứ hai là lão bản cùng bốn tiểu nhị của quán, kết quả nhân mã ở hai nhóm toàn bộ đều chết trên tay chúng ta, mà nhóm nhân mã thứ ba chính là năm người bất tỉnh, trong bọn họ nhất định còn có địch nhân, chỉ là hấn ẩn giấu không có phát động tấn công, chờ chúng ta rời đi, hấn lại đem hành tung của chúng ta nói cho những người khác. Đến lúc này, trên đường chúng ta quay về lại bị công kích, đây là chuyện rất bình thường. Chính là bọn hấn đối với nhược điểm của con người thập phần rõ ràng, mới khiến cho chúng ta bị thương nặng”.

Hoa Tinh nhìn Âm Nhu, ánh mắt lộ ra quang mang kỳ dị, trong lòng lẳng lặng suy nghĩ lời nàng nói. Nàng

phân tích kỳ thật tương đối chính xác, cũng chỉ có như vậy, hành tung đoàn người của mình mới bị địch nhân biết, sau đó chuyện xảy ra cũng tự nhiên. Hoa Tinh cười nói: “Ám Nhu, suy nghĩ này của nàng thật là không tồi, tới đây ta thưởng ột cái”. Trong ánh mắt mang theo vài phần sủng nịnh.

Ám Nhu đắc ý cười nhẹ giọng nói: ” Xấu xa, xấu xa, người nếu thật có thành ý vậy đem tiểu Hồng uội đi, tính là thù lao của người uội, thế nào? Yêu cầu này không quá đáng chứ?”.

Hoa Tinh nghe vậy ánh mắt vừa chuyển, cười nói: ” Yêu cầu này quả thật không quá đáng, Tiểu Hồng là sủng vật của ta, cứ như vậy đem cho nàng có đúng không là quá hào phóng, ta có thể đem Tiểu Hồng cho nàng mượn hay là cho luôn cũng được, nhưng nàng phải đáp ứng ta một yêu cầu, nàng thấy thế nào?”.

Ám Nhu nghe vậy, đôi mắt to nhìn Hoa Tinh, có chút nghiêng đầu trầm tư, trong ánh mắt lóe ra vẻ nghi hoặc, suy nghĩ một chút Ám Nhu hỏi: ” Yêu cầu cái gì, người nói ta nghe xem, nếu có thể ta đáp ứng người.”

Hoa Tinh cười nói: ” Yêu cầu này kỳ thật cũng đơn giản, chúng ta bây giờ trong đoàn nàng là thông minh nhất. Ta định mời nàng làm quân sư cho chúng ta, nàng thấy thế nào? Nếu nàng nguyện ý ta sẽ tặng Tiểu Hồng cho nàng, Tiểu Hồng đi theo ta cũng không ít ngày, muốn ta tặng nàng ta thập phần hết sức không muốn. Nhưng nếu nàng muốn cũng được, ta đem Tiểu Hồng làm sinh lễ xem như vật đính ước cưới nàng, như vậy có thể cho nàng luôn rồi, nàng thử nghĩ lại coi.”

Ám Nhu liếc Hoa Tinh một cái, làm mặt quỷ mắng: ” Sắc lang, muối xin rút lui, tỷ tỷ đã bị huynh lừa, muối đây không cần. Dù sao Tiểu Hồng bây giờ ở cạnh muối, muối không trả. Không cùng huynh nói nữa, huynh có ý xấu, muối đây về ngủ.” Nói xong chạy đi, chạy vài bước đột nhiên dừng lại quay đầu lại cười nói: ” Về phần chuyện làm quân sư muối thật ra có thể nghĩ lại một chút, gặp lại sau sắc lang tử phụ.” Nói xong một bước biến mất.

Hoa Tinh nhìn bóng lưng Ám Nhu, nhin không được cười khổ một tiếng. Trong tất cả nữ nhân hấn gặp cũng chỉ có Ám Nhu dám gọi hấn sắc lang, một chút cũng không cho hấn mặt mũi, không sợ hấn, thật là chuyện thú vị. Nhẹ nhàng lắc đầu, Hoa Tinh đứng dậy đi đến phòng Tô Ngọc.

Tô Ngọc vừa thấy Hoa Tinh nhẹ giọng cười nói: ” Hoa đại ca như thế nào không nghỉ ngơi, người tới hôm qua cũng mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một lát mới phải, hay là ở đây ngủ một lát, được không?” Đôi mắt to trong suốt như nước, đậm nhả mỉm cười, có sức hấp dẫn dị thường.

Hoa Tinh đến gần nàng, nhẹ vuốt tóc nàng mỉm cười nói: ” Vẫn là Ngọc nhi tốt nhất, ta hết sức cao hứng. Ta đến là muốn xem võ công của nàng tu luyện như thế nào, trải qua chuyện này ta đột nhiên phát hiện, các nàng ở bên cạnh ta kỳ thật tương đối nguy hiểm, không có tuyệt kỹ trong người rất dễ bị thương tổn. Bây giờ nếu không có việc gì, ta sẽ hết sức dạy nàng võ công, chờ nàng võ công tu luyện thành chúng ta có thể ngao du thiên hạ.”

Tô Ngọc mỉm cười nhìn Hoa Tinh, có chút gật đầu không nói. Hoa Tinh cũng không nói nhiều đứng ở phòng Tô ngọc, không rời đi, hảo hảo dạy Tô Ngọc võ công. Thẳng đến giờ cơm tối thì Ám Vũ đến gọi bọn hấn đi ra ngoài.

Đang ăn cơm tối, Diêu Ngọc Anh quay lại mang theo tin tức. Diêu Ngọc Anh nói: ” Buổi chiều từ trong miệng đệ tử thư viện truyền ra một tin, tam đại bang trong thành Lạc Dương bởi vì chuyện Lý Thái Tú cùng với Long Môn Thạch Quật mà toàn quân đã bị tiêu diệt. Lúc này thành Lạc Dương có thể nói ở trong vòng khống chế của Thiếu Lâm tam phái. Mặt khác bốn người trong Thần Châu Ngũ Dị hiện tại cũng ở trong thành Lạc Dương. Bây giờ thành Lạc Dương, rất nhiều người đều đặt mục tiêu là Lý Thái Tú trên Thiếu Lâm Tự. Lý Thái Tú trước mắt rơi vào trong tay Lục Nhân Tà Thần kết quả sợ rằng cũng không tốt. doc truyện tại . Hơn nữa bị mọi người cướp đoạt nàng sợ rằng sống không quá ngày mai.

Hiện tại Thiếu Lâm Tự, từ Tung Sơn phái ra đại lượng cao thủ đến đây, vì ứng phó người võ lâm muốn đoạt bảo vật, đối với bảo vật bên trong Long Môn Thạch Quật, cũng không biết như thế nào tiết lộ ra ngoài, vốn chúng ta truyền ra tin tức, người trong tam đại phái đoạt được vật nọ, bây giờ cũng không biết là ai, tự nhiên đem chân tướng chuyện này nói ra. Phái Thiếu Lâm rất là khiếp sợ, sau khi công tử rời đi Lạc Dương không tới nửa ngày thì quan hệ cùng Võ Đang đã cắt đứt. Phái Hoa Sơn tạm thời không thấy có thái độ, cũng không biết bọn họ có quyết định gì.

Đối với chuyện của Huyết Anh, vẫn còn chưa có động tĩnh mới, giống như bình thường đột nhiên biến mất, một chút bóng dáng cũng không có. Chuyện công tử bị tập kích ta đã đưa tin về Nam Kinh tổng viện rồi, đồng thời truyền lệnh đệ tử cả Trung Nguyên đều toàn lực chú ý chuyện này. Chúng ta hiện tại luôn lưu tâm động tĩnh của Võ lâm thư viện. Có bất kỳ động thái nào chúng ta cũng đều nghiêm mật giám thị, hy vọng từ bọn họ tìm ra một ít động tĩnh.”

Hoa Tinh nghe vậy, trên mặt lộ ra nét tươi cười vài phần khó hiểu, nhẹ giọng nói: ” Như vậy cũng tốt, võ lâm luôn không thiếu mưa gió, quá mức lặng im thì không là võ lâm nữa. Đối với chuyện của Huyết Anh thì tạm thời thư thả một chút, nếu không cách nào ngăn cản vậy thuận theo tự nhiên là tốt rồi. Đệ nhất quan ngoại cao thủ tương lai sẽ tới đây, sợ rằng đến lúc đó có người sẽ dẫn hắn đây, muốn làm ngư ông đắc lợi. Chuyện này chúng ta phải cẩn thận, không thể bị người khác nắm mũi, các người có ý kiến gì, có thể tránh đệ nhất quan ngoại cao thủ nọ? Bây giờ chúng ta có người bị thương không nên cùng hắn đối địch, các người mỗi người đều đưa ra ý kiến của mình đi?” Nói xong ánh mắt đảo qua mọi người.

Nơi này, ngoại trừ ba người trọng thương vắng mặt ra, còn lại mọi người đều liếc mắt nhìn nhau, Mai Hương mở miệng nói: ” Hoa Tinh, hiện tại chúng ta ở chỗ này người muốn đối phó chúng ta chỉ sợ sẽ không cho chúng ta cơ hội, nếu muốn tránh quan ngoại đệ nhất cao thủ chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng.”

Liên Phương nói: ” Lúc này, chuyện đoàn người chúng ta bị thương sợ rằng võ lâm nhân sĩ toàn thành Lạc Dương đều đã biết. Đây là cơ hội tốt để đối phó chúng ta, tin rằng không ai sẽ bỏ qua cơ hội này. Chúng ta muốn tránh né chuyện này chỉ sợ không thể nào, nhưng chúng ta có thể nhân cơ hội này tìm ra người chủ mưu sau lưng muốn đối phó chúng ta. Chuyện này kỳ thật cũng là mạo hiểm nhưng bây giờ quyền chủ động lại không nằm trong tay chúng ta.”

Ám Vũ nhìn hai nàng cũng đã phát biểu ý kiến, cũng mở miệng nói: ” Ta suy nghĩ lại một chút, hiện tại địch nhân đều là người lạ, bọn họ có thể là tổ chức Trung Nguyên tứ đại sát thủ. Bởi vì người của hai tổ chức Thanh Long và Bạch Hổ thập phần thần bí cho nên chúng ta cũng không hiểu rõ, nhưng ta có một loại trực giác hiện tại địch nhân hết sức hung tàn. Sợ rằng không phải nhân vật đơn giản. Chuyện nghi ngờ hai tổ chức này hết sức quan trọng, chúng ta nên phái người cẩn thận điều tra một chút tình hình bọn họ. Nếu là bọn họ vậy chuyện trốn tránh quan ngoại đệ nhất cao thủ là không có khả năng”.

Hoa Tinh nhìn ba nữ nhân liếc mắt một cái, trầm tư một lát mở miệng hỏi: ” Ám Nhu, nàng có ý kiến gì không? không ngại nói ra ọi người nghe một chút chứ?”. Nói xong nhìn nàng trong ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị mỉm cười, ngoại trừ Ám Nhu, người khác nhìn đều không hiểu.

Ám Nhu con người vừa chuyển, cười một tiếng nói: ” Chuyện này có chút phiền toái, nhưng không phải là không có cách nào. Thiết nghĩ quan ngoại đệ nhất cao thủ Thiên Ma Chiến Thần Mộc Tây Tạng có võ công như thế, nhất định cũng không phải kẻ ngốc. Chúng ta tránh né hắn không bằng phái người đưa hắn tới cùng hắn thương lượng một cái hiệp định, về phần nội dung hiệp định chúng ta có thể suy nghĩ sau, chủ yếu là coi xem hắn là người như thế nào. Sau đó quyết định. Nhưng chúng ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp chế ngự hắn, làm cho hắn thành người để chúng ta sử dụng, thì triển kế mượn dao giết người, dù sao địch nhân của chúng ta càng ngày càng nhiều, tìm một trợ thủ tốt để bọn họ giết lẫn nhau.”

Dạ Phong sắc mặt thoáng nghĩ hỏi: ” Biện pháp này làm tốt sao? sợ rằng Mộc Tây Tạng trước nhất tìm Hoa Tinh quyết đấu, cứ như vậy sẽ tiện nghi cho địch nhân. Khi đó địch nhân nhân cơ hội vây công chúng ta, khi đó đại sự có thể không ổn.”

Ám Nhu cười nói: ” Trường hợp này không lớn, Mộc Tây Tạng cũng không phải kẻ ngốc, một khi hắn cùng Hoa Tinh giao thủ địch nhân đánh lên chúng ta, hắn há có thể không rõ chính mình bị lợi dụng sao, cho nên cho dù hắn cùng Hoa Tinh quyết đấu, địch nhân cũng là không dám đến đây đối phó chúng ta. Hoa Tinh chỉ cần cố ý kiên cường tự phụ, cố ý không cùng hắn quyết chiến. Sau đó đối chọi loại quyết chiến, cố ý kích hắn như vậy chúng ta có thể nắm mũi hắn, làm cho người khác nghĩ muốn đối phó chúng ta cũng không được, đương nhiên cách làm này hết sức mạo hiểm, trọng yếu là xem Mộc Tây Tạng có hay không rút lui. Hắn nếu không rút lui chúng ta cũng chỉ có biện pháp là nghĩ cách khác.”

Nhìn mọi người không nói gì, Hoa Tinh mở miệng: ” Phương thức này của Ám Nhu mặc dù mạo hiểm nhưng đáng giá thử, chúng ta theo biện pháp này đi làm, Ngọc Anh nhớ kỹ chú ý Mộc Tây Tạng động tĩnh, hắn vừa đến Lạc Dương lập tức liên lạc hắn mời hắn đến đây. Chuyện này nhất định giữ bí mật không thể

tiết lộ. Được rồi cứ như vậy đi, mọi người đêm nay nghỉ sớm một chút đi. Dạ Phong chú ý an toàn nơi này, nói không chừng ta sẽ tạm thời rời đi. Mọi người về phòng nghỉ ngơi đi”.

145. Chương 145: Ngoài Tiên Liệu

Mặt trời đã lặn khuất sau núi, bóng tối xuất hiện, bao phủ khắp thành Lạc Dương. Đại đa số dân chúng ăn tối xong đều ra ngoài, tận hưởng gió mát trong đêm.

Hoa Tinh nhìn bốn phía, thân thể nhẹ nhàng trôi ra khỏi Mẫu Đơn các, đi một lúc thì hẳn đến đại viện mà Võ Lâm thư viện cư trú, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bốn phía, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng, thân thể xuyên vào hoa viên, đi dọc hành lang, rất nhanh chóng đi đến một căn phòng.

Trong căn phòng lúc này có năm người đang nói chuyện. Hoa Tinh ẩn thân cách vách, cẩn thận nhìn năm người qua kẽ hở. Trong năm người đó thì hẳn biết được ba người, chính là Lâm Vân, Liễu Diệp Nhi và Thanh sam tú sĩ Liêu Khánh Hoa. Hai người còn lại hẳn không biết, chỉ thấy trong hai người có một người cầm quạt lông, khuôn mặt thon nhọn, hai mắt ti hí, dáng vẻ điển hình của loại tiểu nhân âm hiểm, người này khoảng chừng năm mươi tuổi, nhìn là biết không phải hạng dễ đối phó. Tên còn lại khoảng hơn bốn mươi tuổi, thần quang tỏa ra từ hai mắt khiến cho người ta thực sự sợ hãi, mặt chữ điền, mi sắc nhọn, vẻ mặt đầy uy vũ.

Lúc này, người này đang nói, chỉ nghe thấy hẳn nói rằng:

“Tình thế hiện nay rất xấu, Hắc Sát Thần Mã Uy lãnh đạo bất ổn, khiến cho Võ Lâm thư viện của chúng ta tổn thất không ít nhân thủ, ngay cả tính mạng của hẳn cũng không thể giữ nổi. Lần này thư viện phái ta và quân sư đến đây là để bảo vệ địa vị cho Võ Lâm thư viện của chúng ta, quyết không thể để cho người của Phượng Hoàng thư viện nhân cơ hội độc chiếm nơi đây. Lúc này trong thành Lạc Dương đã phát sinh phức tạp hơn xa suy nghĩ của chúng ta, hành động của Võ Lâm thư viện cũng bị hạn chế rất nhiều. Để đảm bảo cho vị trí của chúng ta ở chỗ này, trước tiên truyền lệnh cho tất cả các nơi đều phải hành động theo mệnh lệnh của ta, tạm thời không ngành tiếp với những kẻ đó. Chi tiết cụ thể sẽ do quân sư nói rõ với mọi người.” Nói xong nhìn gã gọi là quân sư ở bên cạnh.

Quạt lông khẽ lay động, gã quân sư trầm tư một lát, sau đó cất tiếng:

”Lúc này đây, sai sót lớn nhất của thư viện chúng ta chính là không điều tra rõ ràng động tĩnh của võ lâm Lạc Dương. Nhiều năm qua, mọi người cứ đinh ninh Lạc Dương là địa bàn của chúng ta cho nên mọi người đều đều tỏ ra khinh thường, ngay cả việc Bạch Lộc thư viện, Thiên Tinh thư viện đã có người ẩn núp ở Lạc Dương nhiều năm mà các người cũng không hề phát hiện ra. Bây giờ, đầu tiên là Phượng Hoàng thư viện truyền ra thông tin về bảo vật trong Long Môn Thạch Quật đang ở trong tay tam đại bang phái, các người tin là thật, ra tay cướp đoạt, kết quả là Hắc Sát Thần – Mã Uy đã chết. Sau đó đám Phi Ưng Giáo, tam đại bang phái cũng lộ ra bộ mặt non yếu, bị tiêu diệt. Bạch Lộc thư viện và Thiên Tinh thư viện vì không phục đã đem tin tức bảo vật lọt vào tay phái Thiếu Lâm tiết lộ ra ngoài, khiến cho tất cả mọi người đều hướng mũi dùi về phía phái Thiếu Lâm. Thiếu Lâm cũng đã phái rất nhiều cao thủ đến đây. Đồng thời vì chuyện của Lý Thái Tú mà cũng ta cũng đã tổn thất hơn mười cao thủ, kết quả lại chỉ là số không. Lý Thái Tú bây giờ nằm trong tay Lục Nhân Tà Thần, chúng ta có muốn cứu nàng cũng rất khó khăn.

Chuyện thứ hai chính là vấn đề về Lâm Vân. Lúc này trong thành Lạc Dương nổi lên tin đồn về thân thể của Lâm Vân, tin đồn này thực sự bất lợi đối với chúng ta. Mặc dù chúng ta đã toàn lực ngăn chặn tin tức này, đáng tiếc là không còn kịp nữa. Danh tiếng của thư viện có thể nói là đã rơi xuống ngàn trượng. Định nhân tung ra chiêu này quả thực độc ác. Vì chuyện này mà viện chủ đã cực kỳ nổi giận, đại phát lời đình, muốn chúng ta điều tra ra ai là kẻ đứng đằng sau âm mưu này. Một khi tra ra ai là hung thủ thì chúng ta nhất định sẽ trả lại hẳn gấp trăm lần thiệt hại đã gây ra.

Chuyện thứ ba chính là nhóm người của Hoa Tinh đã đột nhiên quay trở lại Lạc Dương, chuyện này hết sức cổ quái. Ta đã phái người điều tra ra kết quả, cách thành Lạc Dương một ngày đường đã có hơn hai trăm

thi cốt không còn toàn vẹn, mà nhân thủ bên cạnh Hoa Tinh cũng đã có một nam hai nữ thụ trọng thương, bọn chúng cũng đã bị đả kích nghiêm trọng, chỉ là chưa điều tra ra được thế lực phương nào gây ra chuyện này. Mặt ngoài chuyện này đối với chúng ta hết sức có lợi, nhưng cẩn thận mà nghĩ thì mọi người sẽ phát hiện ra chuyện này hóa ra lại hết sức bất lợi cho chúng ta. Bởi vì trong các thế lực của thành Lạc Dương thì chỉ có Võ Lâm thư viện của chúng ta mới có năng lực hiểu rõ hành tung nhóm người Hoa Tinh đến vậy. Vì thế, chúng ta sẽ là đối tượng bị Hoa Tinh nghi ngờ lớn nhất. Võ công của Hoa Tinh như thế nào thì trong lòng các người đều rõ, chạm đến hần thì chúng ta sẽ có kết quả gì? Mặc dù chúng ta cũng đã từng ngầm ngầm đối đầu với hần, nhưng không hề để lại dấu vết để hần tìm ra mà có cơ đối phó với chúng ta. Nếu lúc này hần nổi điên, không cần chứng cứ mà điên cuồng tấn công chúng ta thì sợ rằng chúng ta cũng không đủ lực để chống đỡ được.

Bởi vậy, vì an toàn của thư viện, chúng ta tạm thời thôi lui nhẩn nhện, chờ khi mọi chuyện trôi qua thì mới từ từ chinh đồn lại hết thủy. Về phần chuyện của ba thư viện, chúng ta cũng tạm thời không ra mặt, chỉ cần đem tin tức truyền sang cho Phượng Hoàng thư viện là được, để cho bọn họ đánh nhau sống chết. Chuyện cứu Lý Thái Tú, chúng ta chuyển từ công khai sang âm thầm, không thể để cho người ta phát hiện ra. Đối với Mộc Tây Táp vừa đến đây thì chúng ta không cần ra mặt cũng sẽ có người dẫn hần đến đối đầu với Hoa Tinh, chúng ta chỉ khoanh tay tọa sơn quan xem hổ đấu là được.

Lâm Vân và Liễu Diệp Nhi ngồi một bên, thần sắc hai người đều có chút mất tự nhiên. Đặc biệt là Lâm Vân, ánh mắt của hần hiện rõ sự nghi hoặc, rốt cuộc là thân thể của hần đối với lời đồn đãi bên ngoài là thật hay giả? Chuyện này thật là khó hiểu, khiến hần hết sức chó chọi.

Liễu Diệp Nhi lườm Lâm Vân một cái, sau đó chuyển ánh mắt sang chỗ khác, nói:

”Lúc này, trong thành Lạc Dương xảy ra nhiều chuyện biến lớn mạnh cơ hồ đều có quan hệ đến Hoa Tinh. Đầu tiên là Âm Dạ và Âm Ứng bị một mình Hoa Tinh tiêu diệt. Sau đó Mẫu Đơn Hoa Hội diễn ra, Tụ Hoa Cung, chuyện hộp gấm, tất cả đều liên quan mật thiết đến Hoa Tinh. Các cao thủ trong thành Lạc Dương đã chết mấy trăm người, đây là chuyện trước đây chưa hề phát sinh. Không thể hiểu nổi tại sao Hoa Tinh chỉ vừa đến Lạc Dương thì nơi này đã xảy ra vô số chuyện, cũng có thể hần chính là điềm xấu cho nơi này.

Lâm Vân lạnh lùng nói:

”Hoa Tinh nghe nói là truyền nhân của đệ nhất nhân trên Thiên bảng năm xưa, Đạo Hoàng Bá Thiên, hần đương nhiên không phải là hạng tầm thường. Bất quá hần cũng không có gì là đặc biệt hơn người, lúc này đây lui khỏi Lạc Dương là có ý gì? Mặc dù võ công của hần cao cường nhưng sợ rằng lúc này cũng không hề thoải mái. Ta vừa mới đạt được một tin tức, Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đã đến Thủ Dương trấn, sau đó đến Hoa Âm. Nhưng chuyện thật sự khiến ta cao hứng chính là hai kẻ đó hiện giờ đang gặp khốn cảnh, chuyện này nhất định sẽ là một đòn đau với Hoa Tinh, muốn đối phó với Hoa Tinh thì đây chính là cơ hội tốt. Chỉ cần nắm chắc hành tung của hần, đến lúc muốn đối phó với hần thì không cần chúng ta ra tay cũng sẽ có người khác ra tay, khiến cho hần lâm vào tình thế vạn kiếp bất phục.

Liễu Diệp Nhi nhìn hần, liếc mắt một cái, hỏi:

”Lâm Vân, người nói lời này phải chăng là chuyện đùa? Tại sao ta không biết chuyện này? Tin tức này chính xác đấy chứ?

Lâm Vân cười lạnh một tiếng nói:

”Tin tức này sẽ rất nhanh truyền về đây, khi đó các người sẽ biết ta nói thật hay giả. Các người suy nghĩ để tận dụng cơ hội khó gặp này đi thì hơn. Ta cũng mệt mỏi rồi, đi trước một bước, có chuyện gì thì ngày mai các người nói cho ta là được, ta đi về nghỉ ngơi đã.” Nói xong, nhìn những người còn lại, đứng dậy rời đi.

Hoa Tinh đứng ngoài, trong mắt hiện lên vài phần nghi hoặc. Từ cuộc nói chuyện này, Hoa Tinh đã kết luận được một điều, cuộc tập kích vào nhóm người hần khi rời khỏi Lạc Dương không phải là do Võ Lâm thư viện gây ra, đồng thời hần cũng biết thêm rằng người của Bạch Lộc thư viện và Thiên Tinh thư viện vẫn hiện diện trong thành Lạc Dương. Điều khiến cho Hoa Tinh lo lắng chính là nếu Lâm Vân nói thật thì Thượng Quan Yến nhất định đã xảy ra chuyện, năng đã xảy ra chuyện thì cho dù Hoa Tinh biết đó là kế điệu hổ ly sơn đi nữa cũng vẫn phải liều mạng đi cứu. Vấn đề này thực sự khiến cho Hoa Tinh cực kỳ lo lắng.

Hoa Tinh lặng lẽ rời khỏi căn phòng, bám sát Lâm Vân. Lâm Vân một mình bước đi rất nhanh, đột nhiên y khựng lại, sau đó lại tiếp tục bước đi. Đối với sự cảnh giác của Lâm Vân, Hoa Tinh chỉ biết mắng thầm trong lòng mà thôi. Hai người cứ thế đi gần nửa canh giờ, Lâm Vân đi về ngoại thành Lạc Dương.

Lặng lặng đứng trước một khu rừng, thân ảnh âm u của Lâm Vân như hòa vào bóng đêm, đột nhiên hắn mở miệng nói:

“Nếu đã đến, tại sao không dám xuất hiện? Người đi theo ta là có chuyện gì? Muốn hỏi ta nghi vấn trong lòng đúng không? Kỳ thật ta cũng có chuyện muốn hỏi người.” Nói xong quay lại, nhìn Hoa Tinh dưới ánh trăng.

Hoa Tinh hỏi:

“Người làm sao biết ta đi phía sau người? Với võ công của người hoàn toàn không cách nào phát hiện được điểm này!”

Lâm Vân ngạo nghễ nói:

“Võ công ta đích xác không bằng người, nhưng có nhiều thứ khác người lại không bằng ta, người tin hay không! Ngay khi người tiến vào đại viện thì ta đã phát hiện ra người. Có lẽ người cảm thấy kỳ quái, nhưng nói ra thì cũng không có chi là khó cả. Bởi vì đã hơn một lần người đến nơi đó, cũng đã chế trụ nha hoàn ở đó. Chuyện này ta đã lưu tâm, chỉ cần bố trí một chút tay chân thì chỉ cần có người tiến vào, ta sẽ phát hiện ra. Về phần người đi theo ta là ai thì ta không nhìn ra, bất quá bây giờ ta đã biết kẻ đó chính là người.

Hoa Tinh nhìn Lâm Vân, hỏi:

“Nghe ngữ khí của người thì dường như người cố tình muốn đối đầu với ta có đúng không? Trong lòng người đồ kỵ với ta bởi vì những nữ nhân bên người ta, đúng không? Bây giờ đứng trước mặt ta, người có cảm giác gì không, có sợ ta giết chết người, vĩnh viễn hậu hoạn hay không?”

Ánh mắt Lâm Vân lạnh lùng nhìn Hoa Tinh, trầm giọng nói:

“Ta nghĩ trong lòng người nhất định là muốn như vậy, nhưng ta biết người sẽ không giết ta lúc này, ít nhất là trong đêm nay. Người còn có chuyện phải thỉnh giáo ta, với tính cuồng vọng tự phụ của người thì người sẽ không ra tay giết ta lúc này. Hơn nữa bây giờ ta còn một việc muốn trao đổi với người, người xem thế nào nhé, đó là chuyện về Thượng Quan Yến.

Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lùng, cất tiếng nói:

“Người cho rằng ta sẽ đồng ý? Nếu ta không đồng ý thì sao? Bất quá nhìn lại dáng vẻ của người thì đêm nay ta cũng sẽ không làm khó người, người nói đi, người muốn chuyện gì, có đúng là về thân thể của người?”

Lâm Vân biến sắc, nghĩ không ra tại sao Hoa Tinh lại đoán được tâm tư của hắn, thật là không đơn giản. Bản thân không hề để lộ ra bên ngoài một chút nào, thế mà đối phương lại có thể đoán được. Lâm Vân gật đầu, nói:

“Không sai, ta muốn hỏi chuyện này. Nếu ta đoán không sai thì tin tức này nhất định là từ Phượng Hoàng thư viện truyền ra đúng không? Ta bây giờ vẫn còn chưa hỏi qua, tại sao các người lại muốn truyền ra tin tức này? Cho dù các người muốn đả kích Võ Lâm thư viện thì ta cũng không quan tâm, ta chỉ muốn biết tin tức đó có đúng là thật hay không? Nếu người nói thật cho ta biết thì ta sẽ nói cho người biết tình trạng của Thượng Quan Yến lúc này.

Hoa Tinh nhìn hắn, trong mắt hiện ra vẻ kỳ dị, khẽ nói:

“Độ chính xác của tin tức này ta cũng không quá chắc chắn, người tiết lộ tin tức này chính là Hắc Sát Thần – Mã Uy, lúc đó còn có một người nữa, đáng tiếc là ta không biết kẻ đó là ai. Ta chỉ có thể nói với người như vậy. Thượng Quan Yến bây giờ như thế nào?”

Sắc mặt Lâm Vân biến đổi, nhìn trời đêm than nhẹ:

“Xem ra là không sai, chẳng trách được mỗi lần hắn nhìn ta thì ánh mắt rất kỳ lạ, thì ra là vì nguyên nhân này.” Nói xong nhìn Hoa Tinh, lại nói:

“Thượng Quan Yến cùng Khúc Trúc đang bị vây ở Hoàng Hà trên một con thuyền lớn. Tạm thời còn chưa rơi vào tay Hoàng Hà bang. Nhưng Thượng Quan Yến không thạo thủy tính, không sớm thì muộn cũng rơi vào tay Hoàng Hà bang. Theo suy đoán của ta thì bọn họ nhiều nhất là cầm cự được đến trưa mai, sau đó tất thuyền hủy người mất. Với tính cách háo sắc như tính mạng của bang chủ Hoàng Hà bang và dung nhan xinh đẹp của Thượng Quan Yến thì kết quả như thế nào chắc người cũng có thể đoán được.” Nói xong nhìn Hoa Tinh, đoạn quay người đi vào trong rừng.

Hoa Tinh không hề ngăn cản, hắn đang phân tích xem lời nói của Lâm Vân có đáng tin hay không? Lúc này hắn hoàn toàn không có lòng dạ nào để giết Lâm Vân, điều hắn quan tâm nhất bây giờ là Thượng Quan Yến. Hoa Tinh nhìn theo lưng Lâm Vân, thân thể lóe lên, biến mất trong rừng. Ngay khi Hoa Tinh biến mất thì Lâm Vân lại xuất hiện trở ra, lẩm bẩm:

“Có kịch hay để xem đây, Hoa Tinh, để xem người quyết định thế nào. Hy vọng người đừng để ta thất vọng!” Dứt lời bóng người lóe lên rồi biến mất trong màn đêm.

Trở về Mẫu Đơn các, Hoa Tinh trực tiếp đến phòng Diêu Ngọc Anh, đánh thức nàng dậy, nhìn thấy nàng đang mặc đồ ngủ, thân thể thấp thoáng ẩn hiện, quyến rũ vô cùng. Bất quá Hoa Tinh lúc này không còn chút tâm trạng nào để nghĩ đến tình dục. Hắn khó chịu ôm nàng vào lòng, hỏi:

“Ta vừa thu được một tin tức, không biết có chính xác hay không, nàng mau phái người ngay trong đêm dò la xem tin tức này có đúng hay không.

Diêu Ngọc Anh nhìn Hoa Tinh, phát hiện ra sắc mặt hắn không vui, bèn dịu dàng hỏi:

“Công tử, xảy ra chuyện gì, tại sao sắc mặt của chàng lại khó coi như vậy?”

Hoa Tinh thở dài:

“Ta mới biết được từ miệng Lâm Vân, Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đang bị vây ở Hoàng Hà đoạn Thủ Dương trấn. Hai người bị vây trên thuyền, sợ rằng không còn cầm cự được lâu nữa. Nghe nói Hoàng Hà bang chủ háo sắc, hạ lưu vô sỉ, cho nên ta rất lo. Thế nhưng tin tức này lại xuất phát từ Lâm Vân nên ta cũng không dám tin tưởng, ta sợ rằng đây là kế diệu hổ ly sơn. Nhóm người của chúng ta bây giờ nếu vắng ta thì lập tức sẽ trở thành mồi ngon cho các thế lực khác công kích. Bởi vậy ta cảm thấy rất khó chịu.

Diêu Ngọc Anh nghe vậy, sắc mặt biến đổi, nói:

“Không thể nào, thiếp sẽ phân phó môn hạ điều tra chuyện này, nhất định trước sáng mai sẽ có tin tức. Chàng không cần lo lắng quá, cứ ở đây nghỉ ngơi, thiếp đi ngay.” Nói xong vội vàng mặc quần áo rời đi.

Hoa Tinh ra khỏi phòng Diêu Ngọc Anh, đánh thức mọi người dậy, nhìn bộ dáng còn ngái ngủ của mọi người, Hoa Tinh nói:

“Có việc gấp muốn thương lượng với mọi người. Vừa rồi ta nghe Lâm Vân nói Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đang bị vây ở phụ cận Thủ Dương trấn, rất có thể rơi vào tay Hoàng Hà bang, tuy nhiên tin tức này vẫn chưa được thẩm định có chính xác hay không nên ta đã để Diêu Ngọc Anh phái người đi điều tra, hòng đồng sẽ có câu trả lời chính xác.

Nếu là thật thì ta sẽ rời khỏi đây, đi cứu bọn họ. doc truyện tại . Khi đó an toàn của mọi người đích thị sẽ là một vấn đề rất lớn. Tạm thời, ta định gọi người của thư viện triệu tập Thiết Chiến và Long Vũ đến, để bọn họ tạm thời bảo vệ an toàn của mọi người. Ta rời khỏi đây chắc chắn sẽ có người đến đây tấn công mọi người, khi đó mọi người nhất nhất phải nghe theo sự phân phó của Âm Vũ, Âm Nhu, đồng tâm hiệp lực chống địch. Ta sẽ cố quay lại thật nhanh, trong các người thì song kiếm hợp bích của tỷ muội Đồng Tâm hết sức bá đạo, cho dù là cao thủ như Lý Bất Hối cũng khó chống lại được, điều này làm ta rất yên tâm. Ta chỉ sợ địch nhân quá đông, các nàng một khi phân tán thì sẽ nguy hiểm.

Lúc này trong thành Lạc Dương có rất nhiều nguy hiểm, ta vừa nghe được tin tức rằng trong thành Lạc Dương ngoại trừ chúng ta và Võ Lâm thư viện thì Bạch Lộc thư viện và Thiên Tinh thư viện cũng ẩn giấu lực lượng ở đây. Tin tức Thiếu Lâm lấy được bảo tàng Long Môn cũng là do bọn chúng truyền ra. Cho nên mọi người cần phải cố duy trì an toàn cho đến khi ta trở về, khi đó ta nhất định sẽ thu thập thật tốt những kẻ đó.

Mọi người nghe vậy đều biến sắc, chúng nhân lúc này đa phần đều thụ thương, Hoa Tinh lại phải rời khỏi đây, tình thế sẽ càng nguy hiểm. Mai Hương lên tiếng nói:

”Hoa đại ca, người đi đi, bọn muội sẽ nhất định cẩn thận. Đại ca nhất định phải cứu được Thượng Quan Yến, không thể để cho nàng bị tổn thương, nếu không thì muội sẽ không tha cho huynh đâu.

Ám Nhu nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lóe ra quang mang kỳ lạ, bình thản nói:

”Huynh rời đi có bao nhiêu người biết? Võ Lâm thư viện có biết không? Lại thêm đệ nhất cao thủ tái đắc là Mộc Tây Tịch đến nữa, hẳn nhất định sẽ gây bất lợi cho ta. Tốt nhất là tìm được Thiết Chiến và Long Vũ để trợ giúp chúng ta. Muội sẽ cố gắng cầm cự đến khi huynh quay trở về.

Hoa Tinh nhìn nàng, tán thưởng:

”Chuyện ta rời đi, Võ Lâm thư viện nhất định sẽ biết, hơn nữa bọn chúng nhất định sẽ lan truyền tin tức này ra ngoài. Về phần Mộc Tây Tịch thì chiều mai hẳn sẽ đến Lạc Dương. Bây giờ ở đây có ba người thương nặng, tốt nhất là muội thương lượng với Ngọc Anh, tạm thời di chuyển ba người bị thương sang địa phương khác, chờ ta quay về rồi hẵng tính tiếp. Nếu sáng sớm ta đi thì sẽ trở về trước khi trời tối, mọi người đều phải cẩn thận.

Trước khi trời sáng, Diêu Ngọc Anh trở về Mẫu Đơn các, nhìn Hoa Tinh nói:

”Công tử, tin tức đó là thực. Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đang bị vây trên một chiếc thuyền lớn ở Hoàng Hà, tình huống đã hết sức nguy ngập. Đáng tiếc là người của mình không giúp được nhiều, chỉ có công tử tự mình xuất mã họa may vẫn hồi được tình thế.

Hoa Tinh nghe vậy, nhìn trời thở dài:

”Thế sự vô thường, có rất nhiều chuyện không theo ý người. Hai ngày nay chúng ta xảy ra không ít chuyện, xem ra vận khí thật là đen đủi. Sau khi ta rời đi thì Ngọc Anh nhất thiết phải nghe theo Ám Nhu. Mọi người cẩn thận lưu tâm để ý, giảm thiểu thương vong, hiểu chưa?” Đột nhiên nhìn Tô Ngọc nói: Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

”Trời đã sắp sáng, ta cũng nên lên đường, mọi người bảo trọng. Tô Ngọc, muội nhớ kỹ là phải cẩn trọng nhé. Nếu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì nhớ là phải kiên cường, đừng lo cho ta.

Nhìn Tô Ngọc, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ kỳ lạ. Tô Ngọc cùng nhìn mắt Hoa Tinh, gật đầu nói:

”Muội đã hiểu, huynh yên tâm đi. Muội sẽ không để huynh thất vọng.

Hoa Tinh nhìn lại mọi người một lần nữa, sau đó quay người rời khỏi, dáng vẻ có chút cô đơn, thân hình lóe lên rồi biến mất. Mọi người nhìn theo một lúc lâu, Ám Nhu đột nhiên lên tiếng:

”Được rồi, chúng ta lên phòng thương lượng mọi chuyện.

Giờ phút này Ám Nhu đã tựa hồ thay đổi, trở nên cao lớn hơn, mọi người đều kinh ngạc về điều này, kể cả Ám Vũ cũng thế. Tại sao Ám Nhu lại thay đổi nhanh đến thế? Có ai biết không?

146. Chương 146: Duyên Và Nghiệp

Hoa Tinh ra khỏi Mẫu Đơn Các đi thẳng về phía Thành Tây, chuẩn bị ra khỏi Tây Môn đi về phía Đồng Quan. Trên đường đi, Hoa Tinh vừa đi vừa nghĩ đến dáng vẻ tinh nghịch đáng yêu, khuôn mặt xinh xắn, quyến rũ của Thượng Quan Yến, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác khó tả.

Ra khỏi Tây môn, Hoa Tinh tăng tốc độ, thi triển khinh công thượng thừa lao đi thật nhanh. Đường từ Lạc Dương đến Thủ Dương trấn dài gần năm trăm dặm, nếu không tăng tốc độ thì đến trưa cũng chưa chắc đã đến được nơi. Trên đường đi, thân hình Hoa Tinh liên tục lóe lên, nhoáng cái đã biến mất, tốc độ cực nhanh còn nhanh hơn Phi ngựa rất nhiều.

Hoàng Hà, là một trong hai con sông lớn nhất của Trung Quốc, từ xưa đến nay nó đã nuôi dưỡng vô số sinh linh, mang đến văn minh và sự sung túc cho cả vùng đất Hoa hạ.

Từ thời Thiên cổ đến nay, trên dòng Hoàng Hà có vô số người sinh sống và kiếm ăn trên đó. Vì sự sinh tồn, cũng không biết từ lúc nào mà những người sống trên dòng Hoàng Hà đã tự phát tập trung lại, thành lập nên những tổ chức to có bé có. Trải qua vô số lần xâm chiếm lẫn nhau từ từ cũng biến thành một vài đại bang phái và tổ chức lớn. Mà Hoàng Hà bang chính là một tổ chức như vậy. Bọn họ sinh tồn chủ yếu nhờ vận chuyển hàng hóa trên Hoàng Hà và thu phí của các thuyền bè qua lại.

Trên dòng Hoàng Hà, Hoàng Hà bang là một tổ chức khổng lồ. Mặc dù trong bang không có nhiều cao thủ, nhưng số người cũng không ít, không ít hơn các đại môn phái có mấy nghìn người. Bang chủ Hoàng Hà bang là Mê Hồn Thủ Thành Tiểu Long, nghe nói năm nay đã ba mươi sáu tuổi, võ công không kém, đứng vị trí thứ tư trên Long Bảng mười năm về trước. Hắn là một kẻ háo sắc, am hiểu thiện dụng mê hồn hương, trên dòng Hoàng Hà này đã cưỡng hiếp không ít thiếu nữ thiếu phụ không có chỗ dựa. Điều này làm cho không ít người phẫn nộ, đáng tiếc vẫn không có ai đứng ra truy cứu những việc này.

Lúc này đây, hắn vô tình nghe được Thượng Quan Yến xếp hàng thứ chín trên Bách Hoa Phổ sẽ đi qua Hoàng Hà, cho nên hắn vô cùng hưng phấn. Hắn thầm nghĩ mình đã chơi không ít nữ nhân, nhưng vẫn chưa được thưởng thức mỹ nữ trên Bách hoa phổ. Vì vậy hắn đã ngăn cản hai người Thượng Quan Yến và Khúc Trúc ở gần Thủ Dương. Hắn vốn còn tưởng rằng với bản lĩnh của mình cùng với đông đảo thủ hạ sẽ dễ dàng bắt được Thượng Quan Yến. Nhưng khi giao thủ với Khúc Trúc hắn mới biết mình đã quá sai lầm. Chẳng những mình bị thương nặng, mà thủ hạ cũng chết hơn hai mươi người, làm hắn thất bại nặng nề. Song hắn vẫn không cam lòng, liền dựa vào ưu thế trên sông mạnh mẽ vây hai người Khúc Trúc và Thượng Quan Yến ở trên Hoàng Hà.

Lúc này, Hoàng Hà bang sau bảy lần công kích mãnh liệt, bắt đầu phát động đợt công kích thứ tám. Hoàng Hà bang chủ Thành Tiểu Long đứng trên thuyền lớn, lớn giọng quát: “Mẹ nó chứ, mọi người tăng tốc, lặn xuống nước phá thuyền chúng nó cho ta. Ta xem đến lúc đó bọn chúng làm cách nào thoát khỏi tay ta. Mặt khác phái người dùng tên lửa đốt thuyền cho ta. Ta không tin làm như vậy mà còn không thu thập được hai bọn chúng”

Vì vậy một bộ phận phóng tên lửa đốt thuyền, một bộ phận lặn xuống nước phá thuyền. Rất nhanh thuyền của Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đã chìm trong lửa và nước. Khúc Trúc đứng trên thuyền, vừa vùng vẫy đánh bay làn mưa tên, vừa nói với Thượng Quan Yến: “Yến muội, sau khi thuyền chìm, muội nhớ là phải luôn ở cạnh ta, cứ nín hơi là được. Thả lỏng toàn thân, ta sẽ dẫn muội rời đi, không cần lo lắng” Tuy trong miệng nói như thế, nhưng mắt hắn vẫn không giấu được vẻ lo lắng.

Mặt Thượng Quan Yến tái đi, nàng nói: “Muội biết, chúng ta lúc này sợ rằng rất khó chạy thoát khỏi tay bọn họ. Khúc Trúc, lát nữa nếu như chúng ta bị tách ra, huynh hãy đến Lạc Dương tìm Hoa Tinh ngay lập tức, cầu viện bọn họ cứu muội. Một mình huynh sao có thể đánh lại nhiều người bọn họ như vậy”

Khúc Trúc trầm giọng nói: “Không được nói những lời ngốc nghếch đó nữa. Chúng ta sẽ không gặp chuyện gì đâu, muội yên tâm đi. Có huynh ở đây, muội sẽ không có việc gì. Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm nàng bị thương tổn đâu” Đúng lúc này, một cơn sóng đánh tới, thân thuyền rung mạnh khiến hai người khó có thể đứng vững. Cùng lúc đó, dưới đáy thuyền xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, thân thuyền cũng đã bắt lửa. Thành Tiểu Long đứng cách đó không xa thấy thế, không ngừng há miệng cười vang.

Thượng Quan Yến không ngừng run lên, nàng khẽ kêu lên một tiếng sợ hãi rồi rơi vào trong nước. Khúc Trúc lập tức trở nên kinh hãi, kêu lên một tiếng rồi bay đến chộp lấy nàng, đáng tiếc lại không bắt được nàng. Hai mắt Khúc Trúc trở nên đỏ rực, vung tay ra bắt lấy một mũi tên đang nhắm vào lưng mình. Hắn xoay người lại nhìn Thành Tiểu Long, ánh mắt như muốn ăn thịt hắn vậy. Tay phải vung lên, mũi tên trong tay đột nhiên bay ra, trong nháy mắt bắn trúng đuôi của Thành Tiểu Long, khiến Thành Tiểu Long đau đến nổi lăn lộn trên sàn thuyền, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Thân hình Khúc Trúc khẽ chuyển nhảy vào trong nước, hắn bắt đầu tìm kiếm Thượng Quan Yến. Sông nước của Hoàng Hà rất đục, hơn nữa nước chảy rất mạnh, Khúc Trúc rất khó tìm được Thượng Quan Yến, không biết nàng lúc này đang ở đâu.

Nhưng bên phía Hoàng Hà bang vừa thấy Thượng Quan Yến rơi vào trong nước liền lập tức nhảy xuống

sông. Rất nhanh bọn chúng đã bắt được Thượng Quan Yến đang ra sức vùng vẫy giữa dòng nước xoáy, mang lên trên thuyền. Thành Tiểu Long mặt đầy mồ hôi, cả người không ngừng run lên, hiển nhiên mũi tên của Khúc Trúc đã bắn trúng chỗ yếu hại là Mệnh căn tử của hắn. Lúc này hắn lại thấy Thượng Quan Yến đã bị bắt, Thành Tiểu Long trở nên độc ác, nhin đau nói: “Về trại, xem ta sẽ thu thập nha đầu này như thế nào. Lưu lại một ít người, cẩn thận chú ý động tĩnh của tiểu tử kia. Cần phải giết chết hắn trong nước, đi” Thuyền lớn phá sóng lao vút đi, đáng tiếc Khúc Trúc không phát hiện ra.

Khúc Trúc tìm một lúc lâu vẫn không tìm được, đột nhiên nghĩ đến Hoàng Hà bang, nên nhô lên mặt nước mới phát hiện được hầu hết người của Hoàng Hà bang đã rời đi. Lúc này chỉ còn có hơn hai mươi đệ tử lưu lại lưu ý mình. Hai tay Khúc Trúc vỗ lên mặt nước, cả người bay lên không rồi hạ xuống thuyền của Hoàng Hà bang. Nhìn đám bang chúng Hoàng Hà bang đang vùng vẫy binh khí lao về phía mình, Khúc Trúc lạnh lùng nhìn chúng, hai tay vùng lên đánh ra một chưởng điên cuồng tàn sát. Hơn hai mươi đệ tử trong nháy mắt chỉ còn lại bốn người. Khúc Trúc lạnh lùng nhìn bọn chúng mà hỏi: “Nói, bang chủ các ngươi đã chạy đi đâu? Cô nương cùng đi với ta có phải đã bị bang chủ các ngươi bắt đi rồi phải không, nói mau” Âm thanh vô cùng phẫn nộ làm bốn tên đệ tử vô cùng sợ hãi.

Một người trong đó nhìn Khúc Trúc, run giọng nói: “Cô nương đó đã bị bang Chủ của chúng ta bắt đi. Bọn họ bây giờ đã trở về bang, Hoàng Hà bang chúng ta đóng ở gần Hoa Nguyên trên thượng nguồn. Người muốn tìm người thì hãy đến đó mà tìm, xin đừng làm khó chúng ta”

Ánh mắt Khúc Trúc trở nên lạnh lẽo, tay phải hóa thành chưởng chém mạnh ra, nhất thời đánh bay bốn người ra xa. Khúc Trúc ngẩng đầu huyết sáo một tiếng thật dài rồi lặn mình đuổi theo. Không lâu sau, bốn tên vừa rơi xuống nước lập cập bò lên thuyền. Chúng nhìn theo hướng Khúc Trúc đã bay đi rồi cùng phá lên cười. Bốn người khổng chế thuyền cho bơi về phía hạ du.

Hoa Tinh sau nửa canh giờ toàn lực chạy đi rốt cuộc đã đến được Thủ Dương Trấn, đáng tiếc lúc này đã không thấy ai. Hoa Tinh tìm một lúc lâu nhưng không thấy gì, nên hắn vô cùng lo lắng. Ngay lúc này, một đệ tử thư viện lại đột nhiên xuất hiện. Người này vừa thấy Hoa Tinh, vội mở miệng nói: “Thuộc hạ đệ tử Phụng Hoàng Thư viện ra mắt Đặc Sứ. Công tử lúc này có phải là đang muốn tìm vị trí của Hoàng Hà bang phải không ạ?”

Hoa Tinh nhìn hắn, trầm giọng nói: “Không sai, ngươi có biết vị trí của chúng hay không? Tình hình của Thượng Quan Yến và Khúc Trúc lúc này như thế nào?”

Tên đệ tử đó nói: “Bẩm công tử, khi sự việc xảy ra, đệ tử đang ẩn ở trong bụi cỏ trên bờ sông. Đệ tử nhìn thấy thuyền của Thượng Quan cô nương bị bọn Hoàng Hà bang nhấn chìm. Thượng Quan cô nương bị Hoàng Hà bang bắt đi rồi mang xuống hạ du, nhưng Khúc Trúc lại đi lên thượng du. Việc này xảy ra cách đây khoảng một bữa cơm, lúc này người Hoàng Hà bang hẳn là đã trở về căn cứ. Công tử cứ theo Hoàng Hà đi xuống hạ du, chừng nửa canh giờ là có thể tới được Tam Tiêu Trấn, ở đó có thể tìm được vị trí của Hoàng Hà bang”

Hoa Tinh nghe thấy thế, liền nói: “Tốt, chuyện này ta biết, ngươi lập tức tìm biện pháp tìm kiếm Khúc Trúc, để hắn đến gặp ta. Ta phải đi cứu Thượng Quan Yến, các chuyện khác nói sau” Hoa Tinh nói xong liền lặn mình bay đi. Tên đệ tử kia cũng xoay người đi lên phía Thượng du.

Đi theo dòng Hoàng Hà xuống hạ du, Hoa Tinh thì triển khinh công đến mức tận cùng, chủ yếu là do hắn lo lắng cho Thượng Quan Yến. Không bao lâu sau, Hoa Tinh đã đến được Tam Tiêu Trấn, hắn từ miệng của một người dân hỏi được vị trí của Hoàng Hà bang, đó chính là một đại viện ở bên dòng Hoàng Hà. Từ xa nhìn lại trông nó giống như một phủ đệ vô cùng xa hoa. Qua đó có thể thấy được Hoàng Hà bang đã đoạt được không ít tiền tài, nếu không chỉ một vị trí tạm thời cũng không được xây dựng xa hoa như vậy.

Hoa Tinh lạnh lùng quan sát, thân hình nhoáng lên, hắn đã nhẹ nhàng hạ xuống cách Đại viện vài trượng. Hoa Tinh cẩn thận đánh giá Đại viện này, tổng cộng có ba mươi tư người, trong đó có sáu Nữ nhân, tất cả những điều này Hoa Tinh có thể dễ dàng phát hiện ra được.

Cười lạnh một tiếng, Hoa Tinh đã đột nhiên xuất hiện ở trong Đại viện. Nhìn đám người đang rất kinh ngạc, Hoa Tinh vùng tay trái lên một cái khiến những người đó ngã xuống hết. Trên người Hoa Tinh lúc này đã bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại, trong vòng phạm vi trăm trượng toàn bộ bị bao phủ trong

làn khí tức mạnh mẽ bá đạo của hắn. Một cỗ cuồng phong bốc lên, theo bước chân của Hoa Tinh từ từ đến gần phía phòng ốc.

Lại nói đến Thượng Quan Yến, lúc này nàng đang gặp nguy hiểm. Sau khi nàng bị Thành Tiểu Long bắt về liền bị giam vào trong mật thất dưới mặt đất, còn Thành Tiểu Long thì không ngừng lớn tiếng nhục mạ nàng. Chỉ thấy Thành Tiểu Long đang ngồi ở trên giường, nhìn Thượng Quan Yến đang bị trói trên giường với ánh mắt tàn bạo. Mở miệng mắng to: “Mẹ nó con tiện nhân nhà ngươi, tất cả là tại ngươi, nếu không phải vì ngươi Lão tử cũng không bị thương thành như vậy. Còn cả tên đồng bạn chó chết của ngươi đã phế đi tiểu đệ đệ của ta. Thật sự làm ta tức chết đi được, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu”

Thượng Quan Yến lúc này trông rất tàn tạ, quần áo trên người đã bị Thành Tiểu Long xé sạch, hai tay bị trói lại, hai chân cũng bị giang ra. Cả người chỉ còn mặc một cái nội khố còn đâu đều trần truồng, trông rất mê người. Mắt Thượng Quan Yến đầm lệ, lớn tiếng nói: “Ác ma nhà ngươi, thả ta ra, nếu không lát nữa Khúc Trúc đến đây nhất định sẽ giết hết các ngươi. Nếu Hoa Tinh biết, huynh ấy nhất định sẽ diệt sạch Hoàng Hà bang các ngươi. Huynh ấy nhất định sẽ không buông tha ngươi. Ngươi có nghe thấy không, mau thả ta ra, nếu không ngươi sẽ hối hận không kịp. Ngay cả Lý Bất Hối còn bị Hoa Tinh đại ca của ta đánh cho bị thương nặng mà phải chạy trốn, thì ngươi chỉ có đường chết mà thôi, nhanh thả ta ra” Thượng Quan Yến vốn tinh nghịch lúc này lại trở nên u buồn, đau xót, phối hợp với thân thể đầy hấp dẫn khiến người ta cảm thấy thương cảm.

Mắt Thành Tiểu Long trở nên méo mó dữ tợn, hắn nhẹ nhàng đứng dậy, cổ sức đi đến trước mặt nàng. Một tay nắm lấy ngọc nhũ mềm mại của nàng, véo thật mạnh. Thành Tiểu Long cảm hận nói: “Ngươi la hét cái gì, đây là Hoàng Hà bang, tất cả do ta định đoạt. Hừ hừ đám nam nhân của ngươi dù có võ công lợi hại cũng không thể cứu được ngươi. Chờ khi bọn hắn tìm được đến đây thì ta đã sớm rời khỏi đây rồi. Ngươi không phải là mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ sao, không phải rất xinh đẹp sao. Cái bộ dáng này, làn da trắng muốt, vóc người quyến rũ, vừa trắng vừa mềm mại, vú vừa tròn lại vừa cao vút, sờ thật sướng tay. Hắc hắc, ngươi khóc ư, khóc lớn lên. Nơi này ngoại trừ ta thì không ai có thể nghe thấy. Con tiện nhân nhà ngươi, Lão tử muốn nhìn, ha ha muốn nhìn cho đã. Ta xem đến lúc đó xem ngươi có cầu xin ta hay không, ha ha” Nói xong chỉ thấy hắn đột nhiên lấy một cái bình nhỏ từ trong lòng ra, rồi đổ ra một viên Dược hoàn, rồi nhét vào trong miệng Thượng Quan Yến. Thượng Quan Yến cố gắng nhổ ra, nhưng đáng tiếc đã muộn.

Lui về phía sau hai bước, Thành Tiểu Long điên cuồng cười to: “Nói cho nàng biết, nàng không nôn ra được đâu. Đây là Liệt Nữ Xuân dược, xếp thứ hai trong tứ đại dâm dược của Võ Lâm. Dù cho nàng có trình liệt đến đâu cũng sẽ biến thành một dâm phụ. Không có nam nhân chơi nàng, nàng sẽ biến thành một kẻ điên, cả đời sẽ chìm trong dục vọng. Từ từ sẽ mất đi thần trí trở thành một kỹ nữ cho vạ người cười. Ha ha, ha ha, ta mặc dù bây giờ không thể chơi nàng, nhưng ta muốn nhìn xem bộ dạng dâm đăng của nàng? Thượng Quan Yến trên Bách Hoa Phổ mà trở nên dâm đăng sẽ rất mê người. Ha ha, đến lúc đó ta sẽ đem nàng đưa cho thủ hạ của ta, để cho bọn chúng từ từ cưỡng hiếp nàng để trả thù việc nàng đã hủy hoại ta” Thành Tiểu Long có lẽ đã trở nên điên cuồng vì tiểu đệ đệ của hắn đã bị hủy.

Bên trong mật thất, Thượng Quan Yến bất lực kêu khóc, sự bi thương và kinh hoàng vẫn không làm mất đi vẻ xinh đẹp của nàng. Nhưng ngược lại, Thành Tiểu Long lại điên cuồng cười phá lên, giọng cười rất chói tai, vô cùng dâm đăng.

Mắt Hoa Tinh sắc như đao, sau khi tìm tất cả các phòng mà vẫn không tìm được Thượng Quan Yến, hắn đã rất tức giận. Đứng trong phòng, Hoa Tinh nâng hai tay lên, ngay lập tức một cỗ kinh khí cường đại trong nháy mắt cuộn lấy tất cả các phòng ốc. Trong mắt Hoa Tinh lóe thần quang, hai tay đặt chéo nhau phát ra một cỗ khí lưu đánh nát toàn bộ phòng ốc.

Đối với những xác chết này, Hoa Tinh không thêm để ý. Ánh mắt hắn từ từ dừng lại tại cửa ra của mật thất bên dưới, từ đó phát ra giọng nói vô cùng quen thuộc. Ánh mắt Hoa Tinh trở nên lạnh như băng, thân thể hắn trong nháy mắt xuất hiện ở cửa vào mật thất. Hắn lạnh lùng nhìn vào bên trong, khi hắn nhìn thấy Thượng Quan Yến thì trong mắt hắn hiện lên một tia dịu dàng. Nhưng khi nhìn thấy Thành Tiểu Long lại như nhìn thấy một xác chết vậy, không có một chút tình cảm.

Thành Tiểu Long kinh hãi nhìn Hoa Tinh, hắn cố gắng dùng vận dụng hết sức lực để chạy trốn. Đáng tiếc hạ thể đã bị thương nặng nên không thể làm được. Hoa Tinh khế hạ xuống bên cạnh Thượng Quan Yến,

rồi từ từ cởi ra áo ngoài của mình khoác lên trên người nàng. Hắn khẽ vuốt khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng nói: “Yến nhi ngoan, đừng khóc, huynh đến đón muội đây”

Cả người Thượng Quan Yến run lên, ánh mắt từ từ tập trung vào mặt Hoa Tinh. Nàng nhìn hắn thật lâu, nhưng đột nhiên mở miệng khóc lớn, trong miệng thì thoảng gọi tên Hoa Tinh. Hoa Tinh chặt đứt dây đang trói nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng mà nói: “Đừng khóc, có huynh ở đây, huynh sẽ bảo vệ muội. Bây giờ huynh sẽ báo thù uội, huynh sẽ giết chết tên ác ma này. Muội muốn ta giết hắn như thế nào?”

Thượng Quan Yến dán chặt vào lòng Hoa Tinh, hai tay ôm chặt lấy hắn, như sợ hắn đột nhiên biến mất vậy. Nàng khẽ liếc nhìn Thành Tiểu Long một cái, nàng phần nộ khóc mắng: “Đem chém hắn thành vạn đoạn, Muội không muốn hắn được chết tử tế, chết không được toàn thân” Hoa Tinh gật đầu đồng ý rồi khẽ vung tay phải lên, vô số đạo kinh khí toát ra rồi cuốn lấy Thành Tiểu Long. Vô số đạo kinh khí nhỏ bé mà sắc bén trong nháy mắt đã xé rách Thành Tiểu Long. Thân thể Thành Tiểu Long từ từ biến thành mảnh nhỏ trong tiếng kêu gào thảm thiết. Thân thể hắn hóa thành một làn huyết vụ bay loạn trên không.

Hoa Tinh khẽ bay lên, ôm lấy Thượng Quan Yến lướt trên dòng Hoàng Hà. Trên đường đi, Hoa Tinh vừa bay vừa ôn nhu nói: “Tốt rồi, Yến nhi đừng khóc, không phải đại ca đã đến cứu muội sao. Tên Thành Tiểu Long đáng ghê tởm đó cũng đã bị đại ca giết, muội không nên nghĩ nhiều nữa, hiểu không? Bây giờ cũng chưa có chuyện gì xảy ra, muội vẫn là Thượng Quan Yến bằng thanh ngọc khiết, không phải sao?”

Mặt Thượng Quan Yến đỏ bừng lên, trong mắt toát ra một tia đầy quyến rũ, nhỏ giọng nói: “Đại ca, sao huynh lại đến được đây chứ? Lúc này nếu không có huynh, muội không còn mặt mũi mà sống nữa”

Hoa Tinh nhìn nàng một cái, hắn thấy mặt nàng đỏ bừng lại nghĩ rằng nàng vẫn còn ngượng ngùng nên cũng không để ý. Hắn vừa quan sát động tĩnh bốn phía vừa mở miệng nói: “Vừa rồi ta vô ý nghe thấy muội xảy ra chuyện và bị vây ở trên Hoàng Hà, cho nên ta mới từ Lạc Dương chạy đến đây. Cũng may đã cứu được muội nên ta cũng cảm thấy an tâm. Vốn chúng ta đã rời khỏi Lạc Dương mà đi về Khai Phong, nhưng trên đường gặp phải một kẻ địch vô cùng âm hiểm. Ba người Cô Ngạo, Đường Mộng và Lãnh Như Thủy đều bị thương nặng nên không thể không quay lại Lạc Dương dưỡng thương. Không ngờ rằng vừa quay lại lại nghe thấy muội gặp chuyện, cho nên ta mới chạy đến đây.

Thượng Quan Yến khẽ chớp đôi mắt xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn đầy quyến rũ khẽ mở ra, áp sát vào má Hoa Tinh mà nhỏ giọng nói: “Đại ca, muội nóng lắm, rất nóng” Giọng nói yêu kiều đầy sức hấp dẫn vang lên trong tai Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe thấy thế liền đột ngột dừng lại. Hắn cẩn thận nhìn nàng một lát, sau đó hắn nghiêm mặt nói: “Yến Nhi, rốt cuộc muội bị làm sao. Tại sao khí huyết lại quay cuồng, trong kinh mạch lại tràn ngập một cỗ khí tức tà dị rất mạnh? Tại sao lại như vậy, có phải là tên Thành Tiểu Long kia đã động tay động chân gì với muội không. Tại sao muội lại không nói sớm cho ta biết chứ?” Hoa Tinh vừa nói xong trong lòng bàn tay phải đột nhiên xuất hiện một khí đoàn như bạch ngọc mang đến cho người ta cảm giác thoải mái và mát mẻ. Hoa Tinh từ từ đặt tay phải lên đỉnh đầu Thượng Quan Yến, một cỗ khí lưu vô cùng dễ chịu trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể nàng, làm cho nàng trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Thượng Quan Yến yêu kiều nhìn Hoa Tinh một cái, rồi ngượng ngùng nói: “Đại ca, trước khi huynh đến tên ác ma đó đã ép muội uống một viên dâm dược gọi là Liệt Nữ Xuân gì đó. Cho nên muội mới bị như thế này. Bây giờ muội nên làm gì bây giờ. Đại ca, huynh dạy muội đi” Đôi mắt đầy quyến rũ, toát ra mấy phần e thẹn và hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, một mùi thơm nhàn nhạt như hoa lan khẽ bay vào mũi Hoa Tinh, rất vô tình, rất hấp dẫn, rất khó diễn tả thành lời.

Hoa Tinh nghe thấy thế mặt khẽ biến, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái. đọc truyện tại . Nhìn Thượng Quan Yến xinh đẹp, Hoa Tinh không ngừng đấu tranh nội tâm, không biết nên nhân cơ hội này để có được thân thể nàng, hay là lập tức đi tìm Khúc Trúc, rồi giao nàng cho hắn? Đây là một sự lựa chọn rất khó khăn. Hoa Tinh giờ phút này cũng không biết trong lòng mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì nữa. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Thấy đôi môi đỏ mọng của Thượng Quan Yến càng lúc càng gần, trong lòng Hoa Tinh run lên. Hoa Tinh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chân khí” Bằng Hồn quyết” trong nháy mắt tràn ngập khắp mọi kinh mạch trong cơ thể đã khiến cho hắn tỉnh táo lại ngay lập tức. Rồi hắn cũng từ từ đưa một cỗ Chân khí hàn băng vào trong cơ thể Thượng Quan Yến khiến nàng cũng lấy lại sự tỉnh táo. Hoa Tinh mở miệng nói: “Chúng

ta phải đi tìm Khúc Trúc thôi, hy vọng có thể tìm được hần trong thời gian ngắn nhất. Như vậy ta cũng có thể giao nàng cho hần” Hoa Tinh vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang phía khác, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Một tiếng than khẽ phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người. Ai cũng hiểu được tiếng thở dài đó biểu hiện cho điều gì, nhưng ko ai dám nói ra điều đó, có lẽ vì luân lý đạo đức đã trói buộc hai người.

Thượng Quan Yến tiếc nuối nhìn về phía chân trời. Có lẽ cả đời này hai người nhất định vẫn luôn thiếu một thứ gì đó, không phải vậy sao? Một giọt nước mắt từ từ rơi xuống rồi biến mất trong trận cuồng phong.

Hoa Tinh thở dài một tiếng, thân hình đột nhiên bay ra xa, rồi bỏ chạy thật xa. Một tia sầu não mang theo vẻ thất vọng, cô đơn từ từ tan biến trong gió nhẹ.

147. Chương 147: Diễm Ngộ Bất Đắc

Bên bờ sông Hoàng Hà, Hoa Tinh ôm Thượng Quan Yến, đi ngược lên thượng lưu, tìm xem Khúc Trúc đang ở nơi nào. Nhìn nước sông cuộn cuộn chảy, Hoa Tinh lại cảm thấy sốt ruột vô cùng.

Tình thế hết sức cấp bách. Hần đang ôm trong lòng một khối thuốc nổ có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Bởi vì Liệt Nữ Xuân hết sức bá đạo, hơn nữa Hoa Tinh lúc này đã phát hiện ra trời đang tối mịt. Hần chỉ có thể tạm thời ngăn chặn dâm độc trong cơ thể nàng, nhưng không thể duy trì tình trạng này lâu được.

Thượng Quan Yến lúc này sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hàn băng khí Hoa Tinh đưa vào không ngừng đối kháng cùng dâm độc trong cơ thể nàng đã gây ra hiện tượng này. Nhưng điều làm nàng khó chịu nhất chính là nàng vẫn nằm trong ngực Hoa Tinh, hơi thở của nam nhân cực kỳ gần gũi. Hơn nữa trong lòng nàng đối Hoa Tinh có một cảm giác rất đặc trưng, nó cứ nung nấu trong lòng nàng.

Thời gian, thứ Hoa Tinh để ý nhất lúc này chính là thời gian. Tốc độ của hần không ngừng tăng lên, không ngừng tiến tới. Thế nhưng hần không thấy Khúc Trúc đâu cả, ngay cả đệ tử của thư viện cũng không thấy bóng nào. Hần cúi xuống quan sát sắc mặt Thượng Quan Yến một chút. Khuôn mặt đỏ ửng toát ra vẻ mê hoặc đầy si mê, bất quá thân thể nàng lại như một khối băng. Sắc mặt Hoa Tinh biến ảo vô chừng, ánh mắt nhìn về phía chân trời, đột nhiên toàn thân bộc phát ra một cỗ khí thế cực kỳ phần nộ.

Trong nháy mắt, nước sông bị chấn động tung lên ấy trượng, đá trong phương viên mười trượng xung quanh đều vỡ vụn.

Hoa Tinh đích thực là lâm vào một tình cảnh không thể có quyền chọn lựa.

Phát tiết một chút nổi bực bội trong lòng, ánh mắt Hoa Tinh dần khôi phục lại vẻ trong suốt, song thủ hút hàn băng chân khí từ người Thượng Quan Yến ra ngoài. Khôi phục lại sự ấm áp cho cơ thể nàng, hữu thủ đặt lên đỉnh đầu Thượng Quan Yến, một đạo chân khí êm dịu truyền vào khiến cho nàng tỉnh lại.

Nhìn Thượng Quan Yến, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ quan tâm, khẽ nói:

”Yến nhi, nàng có hiểu không, bây giờ chúng ta không có thời gian để tìm Khúc Trúc, có lẽ đây chính là vận mệnh. doc truyện tại . Nàng có hiểu được điều ta đang nói không?

Ánh mắt Thượng Quan Yến toát ra vẻ miễn cưỡng, thấp giọng nói:

”Muội biết, thân thể của muội đã đến cực hạn. Cũng như huynh nói, có lẽ đây chính là vận mệnh. Kỳ thật chúng ta vẫn trốn tránh nó, nhưng trong lòng dường như lại có chút chờ mong nó, có đúng không? Đại ca, nếu không còn lựa chọn nào khác thì cứ thuận theo tự nhiên, huynh nói có đúng không? Có lẽ đây chính là duyên phận mà trời đã trao cho chúng ta. Đại ca, thừa dịp bây giờ muội còn thanh tỉnh, huynh hãy vứt bỏ hết mọi bận tâm, lo lắng, hảo hảo hưởng thụ, coi như đó một loại giải thoát.

Hoa Tinh nhìn nàng, tả thủ ôm lấy thân thể nàng, khẽ thở dài:

”Kỳ thực trong lòng ta cũng rất mâu thuẫn, trong tình cảnh này không ngờ lại sinh ra một đoạn tình cảm như thế này. Nếu Khúc Trúc vẫn còn sống, ta thực sự cũng không biết trong lòng mình có loại cảm giác gì nữa, sợ hãi cũng có, chờ mong cũng có, có lẽ đây là nhân tính. Cuối cùng, bây giờ chúng ta phải rời khỏi nơi này, tìm một chỗ giải độc cho nàng.

Ánh mắt Thượng Quan Yến lộ ra vài phần thẹn thùng, đột nhiên hiện ra một chút tình nghịch, khẽ hôn lên môi Hoa Tinh, dịu dàng nói:

“Đại ca bại hoại, tiện nghi cho huynh, còn không đi mau.” Nói xong khẽ quay đầu, không dám nhìn Hoa Tinh.

Sắc mặt Hoa Tinh trở lại vui vẻ, Thượng Quan Yến đã khôi phục lại nét ngây thơ tình nghịch, đó vẫn là hình ảnh Tiểu Yến mà hắn thích nhất.

Huýt sáo dài một tiếng, thân thể phóng lên cao, đi về phụ cận thành trấn. Không bao lâu sau, Hoa Tinh đã tìm được, bao hết một khách sạn.

Ôm Thượng Quan Yến tiến vào biệt viện, đóng hết tất cả cửa sổ lại. Hoa Tinh đặt Thượng Quan Yến lên giường, dịu dàng nhìn nàng.

Lúc này trên người Thượng Quan Yến chỉ có duy nhất áo khoác của Hoa Tinh. Nằm trên giường, cặp đùi ngọc nhất thời hiển lộ ra ngoài.

Thân thể nàng đã bắt đầu vận vẹo, hiển nhiên Liệt Nữ Xuân đã bắt đầu tán phát.

Hoa Tinh cúi gần nàng, trong mắt hiện ra thần sắc kỳ dị. Ánh mắt vừa có vẻ thương tiếc, lại có vẻ si mê ham muốn.

Hắn cởi bỏ áo khoác ra, nhất thời thân thể mê người lộ ra trong mắt Hoa Tinh, lần đầu tiên hắn được ngắm nhìn rõ ràng hoàn toàn thân thể của Thượng Quan Yến.

Hoa Tinh nhìn không được than thầm trong lòng, nhìn thân hình cân đối, ngọc nhũ xinh xắn, nhũ đầu mẫm mĩm, hết thấy đều là mê người

Mặc dù đã từng vuốt ve qua nhưng cho đến bây giờ Hoa Tinh vẫn chưa từng xem qua, từ cặp đùi trắng muốt cho đến mông căng tròn, hết thấy đều mê người, đặc biệt là tiểu khố nhỏ nhắn bó chặt lấy đóa hoa u hắc ở địa phương thần bí nhất.

Trong mắt Hoa Tinh chớp động quang hoa tình dục, có lẽ vì duyên cớ này mà giờ phút này hắn giống hệt như một tiểu tử trong lần hành sự đầu tiên, đây hấp tấp và vội vã. Chỉ thấy Hoa Tinh trèo lên giường, nhanh chóng cầm lấy bầu vú mềm mại của nàng, khe khẽ cảm thụ sự ấm nóng của nó. Đôi môi hé ra ngậm lấy khỏa ngọc châu trên ngực nàng, nhắm nháp hương vị của nó.

Thượng Quan Yến lúc này ánh đã trở nên hoàn toàn mê loạn, thần trí đã hoàn toàn bị dâm độc khống chế, chỉ biết uốn éo thân hình, hai tay ghệt chặt lấy Hoa Tinh, cố gắng ma xát hai thân thể lại với nhau, biểu hiện một sự khát khao ghê gớm đối với dục vọng. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [.TruyệnFULL](#)

Quang hoa màu đen trong mắt Hoa Tinh lóe lên rồi biến mất, hữu thủ lướt chạy trên người nàng, sau đó dừng lại trên sơn cốt thần bí, nhẹ nhàng thăm dò nơi bí mật đó, miệng vẫn ngậm núm vú, tay trái xoa nắn bầu vú, hưởng thụ thân thể tuyệt vời của nàng. Cảm nhận được thân thể của nàng ngày càng trở nên nóng hơn, Hoa Tinh biết rằng nếu cứ kéo dài tất sẽ gây tổn hại đến cơ thể của nàng.

Hắn đứng dậy, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, cũng cởi nốt tiểu khố cuối cùng trên người nàng. Khẽ cầm lấy hai chân của Thượng Quan Yến, Hoa Tinh hưng phấn nhìn đóa hoa thần bí, nhìn không được cúi xuống liếm láp, nhắm nháp hương vị đầy mê hoặc của nó.

Trong phòng, Hoa Tinh lúc này đang tận tình hưởng thụ hương vị riêng của của mỹ nữ xếp hạng thứ chín trên Bách Hoa phổ, hắn hết sức phấn khích, không ngừng sử dụng hết chiêu thức này đến chiêu thức khác, nhìn thấy đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng đang tận tâm liếm láp “tiểu đệ đệ” của hắn. Hoa Tinh cảm thấy toàn thân khoan khoái, toàn lực nắn bóp hai vú của nàng, cả người đều lâng lâng trong khoái cảm tình dục.

Thời gian cứ thế bất tri bất giác trôi qua, toàn thân Thượng Quan Yến nóng bỏng đến cực hạn. Hoa Tinh thấy thế, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc, song thủ tách hai chân nàng ra, trong tiếng rên rỉ của nàng, tiến vào thân thể nàng, giải trừ dâm độc mãnh liệt. Sở dĩ hắn phải kích thích ngọn lửa tình dục của nàng lên đến đỉnh điểm mới hành sự là vì như thế mới có thể một chiêu hóa giải dâm độc của nàng. Nếu không thì sau này rất có thể để lại di chứng cho nàng.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao, lúc này đã là canh ba buổi trưa, nhưng Hoa Tinh trong phòng vẫn ra sức công thành bặt trại, mồ hôi đầy đầu, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập, hiển nhiên là lần này hắn cũng phải tốn sức không ít mới có thể đối phó với mị độc trong người Thượng Quan Yến.

Quá trưa, Hoa Tinh rốt cuộc đã toàn lực xung trận, khiến cho Thượng Quan Yến bắt đầu tiết thân, dâm độc trong cơ thể theo dịch nhờn chậm rãi tiết ra ngoài cơ thể. Hoa Tinh thở hắt hừ, từ trên người nàng tách ra, nằm lăn ra thở dốc. Nhìn Thượng Quan Yến bên cạnh, ánh mắt Hoa Tinh toát ra vẻ yêu thương, nhin không được vuốt ve mặt ngọc, khẽ lau đi mồ hôi trên má nàng.

Phong vũ dừng lại, căn phòng trở nên im ắng một lúc. Thật lâu sau, Thượng Quan Yến dần tỉnh táo lại, ánh mắt lộ ra vẻ xấu hổ. Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng nói:

“Yến nhi đẹp quá, thật sự là mê người.” Nói xong, tay phải khe khẽ vuốt ve đầu vú của nàng.

Thượng Quan Yến đỏ mặt, khẽ nắm lấy tay hắn gạt ra, thẹn thùng nói:

“Đại ca xấu quá, khi dễ người ta.” Giờ phút này Thượng Quan Yến làm nũng tạo thành một dáng vẻ yêu kiều động lòng người vô cùng.

Hoa Tinh nhìn mặt ngọc đỏ bừng, nhin không được cảm thấy ấm áp trong lòng, mỉm cười, thân thể chuyển một vòng nằm trên người nàng, kề sát mặt nàng nói:

“Có muốn đại ca thêm một lần nữa không? Ham muốn của ta rất mạnh, vừa rồi ngay cả muối cũng vậy, bị mị độc mê loạn cho nên lần vừa rồi chưa hề được hưởng hết khoái cảm. Bây giờ ta lại bắt đầu lại, chậm rãi tận hưởng mùi vị cực mỹ của Yến nhi mới được.” Hoa Tinh nói xong, không để cho nàng lên tiếng, dùng miệng khóa chặt lấy miệng nàng, dễ dàng chiếm lấy toàn bộ lãnh địa của nàng.

Ngũ chỉ bên phải Hoa Tinh khẽ thăm dò đóa hoa thần bí, tay trái nắm lấy nhũ châu hồng phấn, mân mê cao thấp lên xuống khiến cho Thượng Quan Yến cảm thấy rất khó chịu, thân thể vận vẹo, hai tay ôm chặt Hoa Tinh. Hoa Tinh thuận thế cúi xuống hôn lên núm vú nàng, tiếp theo di chuyển xuống hôn lấy đóa hoa xinh đẹp, kích thích khiến cho Thượng Quan Yến phải rên rỉ thành tiếng.

Ánh mắt Hoa Tinh hiện ra tiểu ý, tay phải vuốt ve cánh hoa của Thượng Quan Yến, miệng lại dịu dàng nói:

“Yến nhi, thân thể muối thật là nhạy cảm, nước thật là nhiều. Sao, thẹn thùng à? Nơi này ta đã sớm liếm láp qua, còn thẹn cái gì. Để ta huấn luyện cho nàng nhé?” Hoa Tinh nói xong, thân thể dưng mãnh cầm cầm tiểu đệ đệ đâm thẳng vào đóa hoa của nàng. Thượng Quan Yến nhất thời thẹn thùng đóng chặt hai mắt, không dám nhìn Hoa Tinh nữa.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng, thì thầm bên tai nàng những lời có cánh. Trong phòng kín, hai người lại một lần nữa rơi vào tình dục điên cuồng, có lẽ cả hai đều hiểu được đây là cơ hội duy nhất nên đều thoải mái hết mình, đem khát vọng ra tận hưởng.

Hoa Tinh tự thân mua cho Thượng Quan Yến một bộ trang phục, từ mình mặc cho nàng, vuốt ve mái tóc thon gọn, dịu dàng nói:

“Chuyện hôm nay, cả đời ta cũng sẽ không quên, ta sẽ giấu sâu trong đáy lòng ta. Bước ra khỏi cánh cửa này, chúng ta sẽ chia lìa. Nhớ kỹ là sau này nàng phải bảo đảm an toàn của mình cho tốt, tương lai ta sẽ nhất định đến thăm nàng, nhất định.

Thượng Quan Yến nhào vào ngực hắn, hạ thấp giọng nói:

”Hoa Tinh, cả đời này muối vĩnh viễn không quên huynh. Huynh vĩnh viễn là đại ca muối, là tình nhân duy nhất trong lòng muối. Cả đời này muối sẽ mãi mãi yêu huynh.

Mặc dù chúng ta không thể kết hợp cùng một chỗ nhưng trong lòng muội cũng đã cảm thấy thỏa mãn. Chuyện hôm nay xảy ra cũng đã làm cho cả đời muội mãn nguyện. Mai sau, khi về già thì muội sẽ nghĩ lại chuyện này mà mỉm cười. Hy vọng huynh cũng giống vậy, chớ có quên. Mặc dù không phải là suốt đời nhưng ít ra chúng ta cũng đã từng có giây phút của chính mình, đúng không? Chúng ta gặp nhau cũng cao hứng, chia lìa cũng phải cao hứng.” Nói xong khẽ mỉm cười, một nụ cười đau đớn, bi thương.

Hoa Tinh than nhẹ một tiếng nói:

“Trên thế gian này, khó nhất chính là có thể dứt bỏ được ái tình, thế nhưng thứ tưởng như vô hình vô tức này lại khiến cho người ta luôn phải khắc cốt ghi tâm, làm cho người ta suốt đời cũng không thể quên được. Có lẽ hai ta đều phải mang theo một loại số mệnh của riêng mình. Không nói nhiều nữa, chúng ta cứ vui vẻ đi thôi. Ta sẽ cùng muội tìm Khúc Trúc, khi đó ta mới trở về. Nếu trước khi mặt trời lặn, ta không trở lại Lạc Dương, mọi người sẽ gặp nguy hiểm.” Nói xong, ôm nàng vào lòng một cái, sau đó quay người rời đi.

Ra khỏi khách sạn, Hoa Tinh mang theo Thượng Quan Yến tìm hơn một canh giờ bên bờ sông mới tìm được Khúc Trúc. Vừa gặp, Hoa Tinh và Thượng Quan Yến đều cả kinh bởi vì lúc này Khúc Trúc đang giao thủ với một người, đã bị thương nặng. Nhìn kỹ thì Khúc Trúc đang giao thủ với một lão nhân chừng hơn bảy mươi. Lão nhân vẻ mặt âm trầm, ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, giao thủ với Khúc Trúc như chơi trò mèo vờn chuột, chưa muốn kết thúc tính mạng của hắn, chỉ bốn cợt, khiến Khúc Trúc cảm thấy nhục nhã mà thôi.

Thượng Quan Yến lộ ra vẻ lo lắng nhìn Hoa Tinh, không nói gì cả. Hoa Tinh nhìn nàng gật đầu, khiến nàng an tâm. Sau đó, thân thể Hoa Tinh biến mất, hiện ra ở phía trên hai người đang giao phong, một khí thế bá đạo trong nháy mắt tràn ngập bốn phía.

Khúc Trúc ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra một sự vui mừng. Hắn không thể nào nghĩ ra Hoa Tinh lại xuất hiện ở đây lúc này. Quay đầu sang hắn còn nhìn thấy Thượng Quan Yến, cả người Khúc Trúc tỏa ra thần thái vui sướng vô cùng. Khúc Trúc biết nếu Hoa Tinh đã xuất hiện thì lão nhân này sẽ tuyệt đối không thể chạy được, bản thân mình cũng đã có sinh cơ trở lại.

Khúc Trúc nhảy vọt đến bên người Thượng Quan Yến, nàng đỡ lấy hắn, ân cần hỏi:

”Huynh không sao chứ?

Khúc Trúc cao hứng nói:

”Không sao, ta vẫn khỏe lắm, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày thì sẽ bình an vô sự. Muội vẫn an toàn là huynh đã an tâm rồi. Có đúng là Hoa Tinh đã cứu muội không? Ta phải chân thành cảm tạ hắn mới được. Nếu muội có gì xảy ra thì ta chết cũng không an tâm.

Thượng Quan Yến nhìn Khúc Trúc trong lòng than nhẹ một tiếng, người này quả thực là yêu thương nàng sâu đậm, khiến cho nàng không nở rời xa hắn. Thượng Quan Yến nói:

”Dích thực là đại ca đã cứu ta, đại ca biết được chúng ta bị khốn ở Hoàng Hà từ đệ tử thư viện, sau đó từ Lạc Dương đến đây cứu muội, giết sạch Hoàng Hà bang ghê tởm kia. Huynh thì sao? Sao lại động thủ với lão nhân này khiến cho bị thương? Có đau lắm không?

Khúc Trúc nói:

”Ta từ miệng của đệ tử Hoàng Hà bang, biết được muội đã bị chúng bắt đi, ta đi dọc theo Hoàng Hà mà tìm, kết quả là bị bọn chúng lừa, căn bản không thể tìm được muội.

Sau đó, trong lúc vô ý đã gặp được lão già quái gở này bức hiếp dân chúng, khi đó ta đang bực mình, bèn động thủ cùng lão, ai ngờ lão lợi hại đến thế!

Thượng Quan Yến ôn nhu nhìn Khúc Trúc, nói:

”Được rồi, chuyện đã qua. Nhìn đại ca báo thù cho huynh, võ công đại ca rất cao, cho đến bây giờ vẫn chưa gặp đối thủ, để xem lão già kia có bao nhiêu phần lợi hại.

Lão nhân nhìn Hoa Tinh đứng trên không, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác, trực giác của lão báo cho lão biết đó là điềm xấu, tựa hồ thiếu niên trên bầu trời sẽ uy hiếp đến lão thật nhiều. Lão mở miệng nói:

”Người là ai, tại sao can thiệp vào chuyện của ta?”

Hoa Tinh cẩn thận quan sát lão nhân, trong lòng hiểu rằng đối thủ hết sức lợi hại, cũng hết sức bá đạo. Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Ta là Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, ta ra tay bởi vì người đã xúc phạm đến bằng hữu của ta, cho nên ta phải dạy cho người một bài học. Lão là ai, tại sao ra tay đả thương bằng hữu của ta?” Ngờ kìa Hoa Tinh đầy bá đạo, không có chút nể nang nào cả.

Lão nhân biến sắc, lạnh lùng đáp lời:

”Thì ra người chính là Hoa Tinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Về phần ta là ai, tạm thời chưa muốn nói cho người biết. Tại sao ta muốn đả thương hẳn thì đó là chuyện của ta, không cần phải nói cho người biết.

Hoa Tinh vung tay, Xích Huyết đao trên lưng lẳng không bay lên, dừng đứng trên đỉnh đầu Hoa Tinh ba thước. Xích Huyết đao lóe ra quang mang màu đỏ, thập phần đẹp mắt, nhưng lại tràn ngập sự quỷ dị. Hoa Tinh lạnh lùng nói:

“Không nói cũng tốt, ta cũng không có thời gian nhiều lắm. Hoa Tinh ta có một nguyên tắc – đồ đao trong tay, thiên hạ cúi đầu. Bất kể là ai không cúi đầu đều phải chết. Nếu người đã muốn vậy thì để ta thành toàn cho người chết.” Thiên Ưng Triển Sĩ!” Tả thủ vung lên, Xích Huyết đao nắm chặt trong tay, thân thể lóe lên, trường đao huyền hóa thành trăm đạo đao ảnh, biến thành đao mang hình quạt như hai cánh của hùng ưng, một tả một hữu giáp công lão nhân trên mặt đất.

Lão nhân thần sắc sa sầm xuống, song thủ tung ra một quyền một chưởng, chỉ thấy một chưởng ẩn màu xanh và một quyền ảnh màu đen mang theo khí thế cường đại đón nhận hai phiến đao của Hoa Tinh. Kinh lực ngạnh tiếp, trong nháy mắt sinh ra va chạm mạnh, chấn động phương viên mười trượng xung quanh, mặt đất xuất hiện một đại huyết hình tròn có đường kính năm trượng.

Ánh mắt Hoa Tinh trở nên lạnh lẽo hơn một chút, chỉ một chiêu hẳn đã hiểu võ công của lão nhân này tuyệt đối không dưới Lý Bất Hối, chỉ là không biết lão là ai?” Nhìn thân thể lão nhân lao đảo, Hoa Tinh cũng không nhân cơ hội ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn lão nhân mà thôi.

Lão nhân nhìn Hoa Tinh, ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc, khẽ nói:

“Phụng Hoàng đặc sứ quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay mới được lĩnh giáo. Được, bây giờ chúng ta lấy ba chiêu làm hạn định, nếu không phân thắng bại thì lần sau sẽ tái đấu. Ta cũng có việc, không thể ở đây lâu. Bây giờ chúng ta bắt đầu đi.” Nói xong, thân thể lão nhân đột nhiên xuất hiện một tầng khí thể màu đen nhanh chóng vùn vụt quanh người.

Hoa Tinh cười ngạo nghễ nói:

“Cũng tốt, còn hai chiêu nữa, người nên cẩn thận. Xem chiêu – Âm Dương Nhất Tuyến.” Thân đao rung lên, thanh âm như rỗng vang vọng tận chân trời, đao khí xoay tròn cực nhanh, vô số ánh đao trong nháy mắt hội tụ thành một đạo đao cương màu đỏ. Bổng thẳng xuống đầu lão nhân, đao cương đột nhiên chia ra làm ba, kỳ diệu cực kỳ, khiến cho người khác không thể nào lường trước được. Toàn bộ phương viên mười dặm đều bị quang mang đỏ sẫm bao phủ, tạo thành một cảnh tượng đẹp mắt. Thượng Quan Yến và Khúc Trúc đứng xa đều biến sắc rùng mình.

Lão nhân nổi giận gầm lên một tiếng, chân khí màu đen trở thành dày đặc, bao phủ hoàn toàn thân thể của lão. Chỉ thấy quang mang màu đen ngưng tụ thành xà ảnh, há mồm giương nanh, khiến cho người khác hết sức sợ hãi.

Giữa không trung, đao cương màu đỏ cùng xà ảnh màu xanh va chạm với nhau, phát ra kinh khí hủy thiên diệt địa, cuối cùng triệt tiêu lẫn nhau, lưu lại trên mặt đất vô số hố sâu.

Thân thể Hoa Tinh bị đẩy lui một trượng, kim quang bắn ra ra tứ phía, khí tức thập phần mạnh mẽ. Lão nhân kia thì thối lui gần hai trượng, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ không thể nào tin được.

Trong mắt Hoa Tinh cũng mang theo một chút kinh ngạc, cười lạnh nói:

”Không sai, từ khi xuất đạo đến nay thì ngươi là địch nhân mạnh nhất mà ta gặp. Bây giờ ta có thể xem ngươi có thể tiếp được chiêu thứ ba của ta không?”

Trường đao xoay chuyển, hồng bạch quang hoa lúc ẩn lúc hiện, hai loại quang mang kỳ dị hội tụ lại thành một, tạo thành sắc thái hết sức quái dị. Trường đao chém ra, thân đao bay lên đỉnh đầu Hoa Tinh, phát ra ánh sáng chói lòa giữa không trung.

Toàn thân lão nhân giấu trong đóa hắc sắc tinh vân, tinh vân không ngừng khuếch tán khiến cho người ta nhìn không ra lão đang ẩn thân chính xác ở đâu, tinh vân dần hình thành một đầu lâu thật lớn, thân thể lão nhân đứng giữa đầu lâu. Chỉ thấy song thủ lão đề tụ trước ngực, một quyền một chưởng bảo vệ môn hộ, toàn thân có một khí ảnh màu xanh di chuyển linh hoạt, nhìn kỹ thì chính là một con rắn xanh.

Thần quang trong mắt Hoa Tinh đại thịnh, trường đao trên đầu chém thẳng xuống, hai cột sáng hợp lại thành một, trong nháy mắt sinh ra chân khí mạnh mẽ cường bạo, xé rách không gian, ập xuống.

Lão đầu kinh hãi, hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên xoay tròn giữa không trung, đầu lâu màu đen từ từ bay lên, chống lại nhất thể đao khí bá đạo. Hai loại tuyệt kỹ vô thượng giằng co, triệt tiêu lẫn nhau, sinh ra nổ mạnh. Cuối cùng hủy diệt hết toàn bộ cảnh vật trong phương viên mười trượng xung quanh.

Một tiếng hét thắm vang lên, một thân ảnh màu đen bắn tung ra xa. Hoa Tinh phát ra kim quang đại thịnh, đè nén toàn bộ sương khói mù mịt tứ phía xuống, trong nháy mắt nhìn thấy một bóng người đang bỏ chạy. Ánh mắt lộ ra vẻ trầm trọng không thôi. Mấy ngày nay càng lúc càng xuất hiện nhiều cao thủ, khiến cho bản thân hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, lo lắng trong lòng, có lẽ võ công hắn cần phải có thêm đột phá mới có thể khiến cho thiên hạ quy phục được.

Kiểm tra Khúc Trúc một lúc, Hoa Tinh đã thông kinh mạch trở lại cho hắn, sau đó miễn cưỡng nói:

“Bảo trọng, có chuyện gì nhớ phải cẩn thận một chút. Ta hiện không cách các người bao xa nên còn có thể cứu được, nhưng mai kia xa cách thì ta cho dù muốn cứu cũng sẽ khó lòng thực hiện được. Thế nên phải tự bảo trọng, ta chúc phúc cho hai người mãi mãi bên nhau. Bây giờ ta phải nhanh chóng trở về Lạc Dương, gặp lại sau.” Hoa Tinh nhìn Thượng Quan Yến một cái, thở dài một tiếng, thân thể như lưu tinh chạy đi.

Thượng Quan Yến nhìn theo thân ảnh của Hoa Tinh như thể muốn lưu giữ hình ảnh của hắn mãi trong mắt, sau đó kéo tay Khúc Trúc rời đi. Từ xa gió mát truyền đến một tiếng thở dài như buồn bã ai oán cho sự chia lìa.

148. Chương 148: Tường Tế Bộ Thự

Trong Mẫu Đơn các, mọi người cùng nhau thương lượng về vấn đề phòng ngự. Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Âm Nhu nói:

“Bây giờ, việc đầu tiên chúng ta muốn làm chính là chuyển dời ba người trọng thương sang chỗ an toàn nhất. Về điểm này, giao cho Ngọc Anh tỷ tỷ xử lý, tỷ có thể hoàn thành được không?” Âm Nhu nhìn Diêu Ngọc Anh, ánh mắt rất nghiêm túc.

Diêu Ngọc Anh gật đầu:

”Chuyện này muội có thể yên tâm, tạm thời ẩn náu một thời gian thì cứ giao cho ta.

Âm Nhu nghe vậy nói:

”Hay lắm, vậy tỷ lập tức thực hiện việc này, trong nửa canh giờ phải hoàn tất đầu vào đó. Mặt khác, tỷ cũng phải phái người đi tìm Thiết Chiến và Long Vũ, cần phải tìm được bọn họ càng nhanh càng tốt.

Sau khi Diêu Ngọc Anh rời khỏi, Âm Nhu tiếp tục nói:

“Chuyện thứ hai chính là việc sắp xếp nhân thủ ở nơi này, làm sao ọi người đều có thể phát huy hết khả năng của mình, Bây giờ chúng ta ở nơi này có chín người, trong chín người chúng ta thì võ công cao nhất

là Vũ tử tử, đại ca Dạ Phong, hai vị Đồng Tâm, Đồng Ý. Về phần muội, Tô Ngọc, Hương tử, Tiểu Tuyết tử, cùng Phượng tử thì chỉ cần gặp phải đối thủ lợi hại sẽ không có tác dụng gì cả. Trong chín người thì muội và Tô Ngọc gần như có năng lực phòng thủ bằng không. Cho nên chính thức có thể ứng phó mọi tình huống trong nhóm người chúng ta chỉ có bảy người. Nên an bài, sắp xếp bảy người thế nào cho hiệu quả là một vấn đề rất quan trọng.” Nhìn mọi người, Âm Nhu bình tĩnh nói.

Âm Vũ nhìn muội muội, hỏi:

”Âm Nhu, muội nghĩ chúng ta nên sắp xếp như thế nào? Nhân thủ chúng ta không nhiều lắm, nếu tách ra sợ rằng sẽ rất khó đối phó, nên tách ra hay ở cùng một chỗ? Gặp địch thì nên làm thế nào để đối phó?

Âm Nhu nhìn mọi người, khẽ nói:

”Muội chính là đang lo lắng về việc này, trong thời gian ngắn muội cũng chưa nghĩ ra được biện pháp tốt, chỉ có thể thương lượng với mọi người. Bây giờ trước hết muội nói ra suy nghĩ của muội, chỗ nào cần bổ sung và sửa đổi thì mọi người cùng góp ý.

Tám người còn lại đều gật đầu, lắng lắng nhìn nàng, muốn nghe xem nàng có đối sách thế nào. Tô Ngọc khẽ nắm tay Âm Nhu, ánh mắt như muốn cổ vũ cho Âm Nhu. Âm Nhu liếc mắt nhìn Tô Ngọc cười, đoạn nói:

”Muội định thế này, bởi vì song kiếm hợp bích của tử muội Đồng Tâm, Đồng Ý có uy lực rất lớn cho nên chúng ta sẽ chủ yếu dựa vào hai người này. Nếu gặp gỡ địch nhân, thì hai người phải hết sức cẩn trọng, phối hợp với Vũ tử và Dạ Phong đại ca, những người khác thì cố trợ giúp thêm. Nguyên vọng lớn nhất của chúng ta chính là có thể chờ đến khi Hoa đại ca trở về, khi đó sẽ an toàn hơn. Từ bây giờ cho đến khi mặt trời lặn còn thời gian rất nhiều, chúng ta phải ứng phó suốt thời gian đó như thế nào mới là quan trọng nhất.

Ngày hôm nay chúng ta sẽ gặp bao nhiêu địch nhân thì vẫn chưa biết trước được. Cho nên chúng ta phải sớm chuẩn bị mọi thứ mới có thể an tâm một chút, cần phải có Thiết Chiến và Long Vũ đến hỗ trợ. Nhưng Hoa Tinh không có ở đây thì chúng ta cũng phải lưu tâm đến kẻ lạ, ngay cả Long Vũ cũng vậy, không thể tin tưởng hoàn toàn người này. Hoa đại ca đã từng nói qua, Long Vũ đã gạt chúng ta không ít chuyện, cho nên hẳn có mục đích cuối cùng là gì thì chúng ta vẫn không rõ lắm, chúng ta chỉ có thể tận lực lợi dụng hẳn xuất lực cho chúng ta, mà vẫn giữ được thực lực của mình. Vì thế nếu xảy ra động thủ thì Vũ tử và Dạ Phong đại ca phải toàn lực một chút, tránh để cho hai người đó nghĩ chúng ta lợi dụng bọn họ.

Đối với đệ nhất cao thủ vùng tái ngoại là Mộc Tây Táp thì hẳn có đối địch với chúng ta hay không rất khó nói. Hẳn đến đây, đối với Lạc Dương mà nói thì là một chuyện không tốt. Nếu chúng ta có thể lôi kéo hẳn thì cũng có thể lợi dụng hẳn để đối phó với địch nhân chúng ta, có thể kéo dài thời gian cho đến khi Hoa đại ca quay về. Bây giờ chúng ta ở chỗ này là ở ngoài sáng, địch nhân ở trong tối, tình hình của địch nhân chúng ta không cách nào biết được. Cho nên đối sách tạm thời cũng chỉ cố đạt được mục tiêu là kéo dài thời gian và đợi cho Hoa Tinh quay trở về.

Vì vậy muội nghĩ khi gặp địch nhân thì mọi người nên tập trung lại một chỗ. Đầu tiên sẽ do Vũ tử và Dạ Phong đại ca xuất thủ, có thể ra tay tàn độc một chút, bởi vì chúng ta không có nhiều nhân thủ, không thể cho đối phương cơ hội. Một khi địch nhân quá mạnh thì chúng ta phải lui, chạy đến chỗ phồn hoa náo nhiệt nhất Lạc Dương, hay hơn cả là chạy đến nơi cư trú của Thiếu Lâm, tiêu hao lực lượng của địch nhân một chút, nếu vẫn còn khó khăn thì chạy đến nơi cư trú của Võ Đang và Hoa Sơn. Dù sao thì họ cũng không thể nào ngăn người đứng nhìn chúng ta gặp khó khăn được. Đồng thời phải phân phó đệ tử thư viện tùy thời chú ý đến hành tung của chúng ta và Hoa đại ca để có thể dễ dàng báo cho cả hai cùng biết, giúp Hoa đại ca dễ dàng tiếp ứng cho chúng ta. Mọi người nghĩ thế nào, có cần bổ sung thêm gì nữa không?” Nhìn mọi người quan sát, ánh mắt Âm Nhu giờ đây đã trở nên thâm thúy khó lường vô cùng.

Tô Ngọc không nói chỉ nắm tay Âm Nhu mỉm cười. Trần Lan cùng Mai Hương ngồi im. Dạ Phong, Âm Vũ, Liên Phượng và tử muội Đồng Tâm đều trầm tư suy nghĩ, ánh mắt thì thoảng lại lóe lên những tia sáng nhàn nhạt.

Âm Vũ là người đầu tiên lên tiếng, chỉ nghe nàng nói:

”Âm Nhu muội, muội an bài mọi chuyện tử nghĩ đều rất hợp lý, chỉ là nếu chúng ta gặp gỡ địch nhân cường đại thì e rằng cơ hội để thoái lui cũng không có. Muội có nghĩ đến chuyện này hay không? Lúc này, kẻ muốn

đối phó với chúng ta rất nhiều, bọn họ đều biết Hoa Tinh không có mặt, cho nên nhất định là chọn cơ hội này để tấn công, khi đó sợ rằng mọi chuyện sẽ khó có thể như muội nói.

Liên Phượng cũng lên tiếng:

”Ám Vũ nói không sai, địch nhân sẽ không cho chúng ta cơ hội đào tẩu. Hơn nữa, cho dù chúng ta thối lui thành công, chạy được đến nơi cư trú của Thiếu Lâm thì chỉ sợ họ cũng khó có thể giúp được nhiều cho chúng ta, tự thân bọn họ cũng đã khó bảo toàn, làm sao có thể giúp được chúng ta. Nhưng nếu ta rời khỏi thành Lạc Dương thì sợ rằng sẽ càng hung hiểm hơn.

Dạ Phong bình tĩnh nói: Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

”Lúc này, chúng ta phải đề phòng cẩn thận nhất chính là nhân mã của tam đại thư viện. Nhưng như chúng ta đã biết, tam đại thư viện chưa hề phái ra cao thủ để uy hiếp chúng ta. Bởi vậy cao thủ mạnh nhất ở Lạc Dương vẫn chỉ là bốn kẻ còn lại trong Thần Châu Ngũ Di, và mấy cao thủ có thực lực Thiên bảng, đó mới chính là mối họa lớn nhất. Nếu họ xuất thủ thì chúng ta sẽ rất khó đối phó. Nói thật là ở đây có thể ứng phó với cao thủ Thiên bảng chỉ có tỷ muội Đồng Tâm là có khả năng. Ta và Ám Vũ cô nương chỉ có thể đối phó với cao thủ bình thường, một khi gặp phải cao thủ Thiên bảng thì chỉ thúc thủ mà thôi. Cho nên cần phải tìm được Thiết Chiến và Long Vũ, có bọn họ hỗ trợ thì chúng ta sẽ an toàn hơn.

Ám Nhu nhìn tỷ muội Đồng Tâm, hỏi:

”Hai người có ý kiến gì không? Mọi người nên tổng hợp mọi ý kiến lại để đưa ra phương án phòng ngự tốt nhất.

Tỷ muội Đồng Tâm liếc mắt nhìn nhau, Đồng Tâm nói:

”Kỳ thật địch nhân phần nhiều là vì tỷ muội chúng tôi mà đến. Tất cả phiên toái đều là do chúng tôi mà ra, nên chúng tôi hẳn phải gánh chịu chuyện này. Vốn là tỷ muội chúng tôi muốn tạm thời rời khỏi mọi người, chờ khi Hoa đại ca quay về thì sẽ lại tương tụ cùng mọi người. Nhưng lại nghĩ nếu chúng tôi rời đi, mọi người gặp gỡ cường địch thì sẽ nguy hiểm. Cho nên chúng tôi vẫn quyết định lưu lại, nếu gặp địch nhân thì cứ để tỷ muội chúng tôi xuất trận đầu tiên là được.

Ám Nhu lắc đầu:

”Lúc này đây không thể dùng cảm tình để xử lý mọi chuyện được. Hoa đại ca đi thì hết thấy đều do muội đưa ra chủ trương, cho nên mọi hành động đều phải tuân theo chủ trương của muội. Tâm ý của hai người, ai ai cũng đều hiểu nhưng hai người phải biết là bây giờ hai người chính là Vương bài của chúng tôi, không thể sơ suất sử dụng được. Hai người cứ yên tâm, đến lúc đó ta sẽ tự có diệu kế.

Sở dĩ ta chọn chạy đến nơi đặt chân của Thiếu Lâm là vì phái Thiếu Lâm rất dễ gây sự chú ý cho người khác, khi đó có thể phân tán sự chú ý của địch nhân.

Lúc này, nếu chúng ta muốn ẩn nấp thì không còn kịp nữa, bởi vì cơ hồ mọi người đều nhìn kỹ động tĩnh của chúng ta.

Chờ khi Ngọc Anh tỷ quay về thì chúng ta sẽ thu xếp đồ đạc sẵn, sau đó Dạ Phong hãy bí mật đi ra ngoài, tốt nhất là đừng để ai phát hiện ra. Chờ ở trong thành nửa canh giờ nữa thì quay về, nhớ kỹ là phải đứng nửa canh giờ. Bây giờ đại ca chuẩn bị đi.

Dạ Phong cảm thấy khó hiểu, nhưng hẳn cũng không hỏi gì thêm, đứng dậy rời khỏi. Chờ cho Dạ Phong rời khỏi, Ám Nhu nhìn mọi người, nhẹ giọng nói:

“Kế tiếp, Vũ tỷ tỷ trở về thay đổi y phục, cha kín mắt, quan sát một vòng Mẩu Đơn các xem có động tĩnh gì không? Nhớ kỹ là nhất định không được để xảy ra xung đột với người khác, tất cả người khác đều có thể là địch nhân, không nên kinh động bọn họ. Còn lại, ngoại trừ muội và Tô Ngọc thì hãy chuẩn bị binh khí đầu vào đây. Tất cả đều tiến hành, chúng ta không có nhiều thời gian lắm đâu. Chuẩn bị cho tốt, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong tiểu đình, chờ địch nhân đến.” Nói xong Ám Nhu nhìn mọi người, ánh mắt lộ ra vẻ cao thâm khó lường, đoạn nắm tay Tô Ngọc kéo đi.

Ám Nhu đi rồi, Mai Hương mở miệng nói:

“Ám Vũ, sao muội muội của cô thay đổi nhanh như vậy, thật là khiến người khác nhìn không ra.” Trần Lan cũng lên tiếng:

”Ánh mắt của Ám Nhu hết như nữ Gia Cát Lượng, không ai nhìn rõ được.

Ám Vũ khẽ nói:

”Điểm này muội cũng không rõ. doc truyện tại . Có lẽ là bởi vì trước đây muội làm sát thủ, không có thời gian tiếp xúc nhiều với nó, nó có lẽ là vì tự bảo vệ bản thân mình nên mới giấu đi trí tuệ của mình, bây giờ mới hiển lộ ra. Tỷ như vừa rồi nó phái Dạ Phong và muội làm việc, chuyện đó thực sự là khó hiểu. Bỏ đi, thời gian chúng ta không còn nhiều lắm, cứ nghe nó nói thôi.

Trong tiểu đình, Ám Nhu cười nói với Tô Ngọc:

“Tô Ngọc, người vẫn mỉm cười nhìn ta, người có hiểu được tại sao ta lại nói Dạ Phong đi ra ngoài không?” Ánh mắt Ám Nhu mang theo vẻ đắc ý và kiêu hãnh lắm.

Tô Ngọc mỉm cười, gật đầu nói:

”Ta biết, nhưng nếu người không muốn mọi người biết thì ta cũng sẽ giữ kín việc này. Dạ Phong đi ra ngoài thật ra là để truyền đạt một tin tức thôi, có đúng không?”

Ám Nhu lộ ra vẻ bội phục, nhìn về phía chân trời nói:

“Đi ăn điểm tâm thôi, ta chết đói rồi đây, đi thôi.” Dứt lời kéo Tô Ngọc tìm mọi người, cùng nhau đi ăn điểm tâm.

Nhìn bữa sáng trên bàn, Ám Nhu cười nói:

“Mọi người không cần vội vã, hết thấy đều phải cẩn thận, đặc biệt là những lúc Hoa đại ca vắng mặt. Muội xem trước hết phải để ý xem thức ăn có độc không đã, mọi người đừng cười nhé.” Ám Nhu khẽ nói:

“Tiểu Hồng ra đi, mày xem có độc hay không.” Dứt lời đã thấy Hồng Tuyền Xà xuất hiện trong tay Ám Nhu, đôi mắt tí xúu cẩn thận đánh giá thức ăn trên bàn, chiếc lưới thụt ra thụt vào.

Chậm rãi chạy một vòng trên bàn, Tiểu Hồng nhảy vào bàn tay Ám Nhu khẽ liếm liếm tay nàng, nhoáng lên một cái đã biến mất. Ám Nhu cười nói:

”Được rồi, mọi người có thể yên tâm ăn nó, khi đó mới có khí lực để đối phó với địch nhân.

Sau khi ăn xong không lâu, Diêu Ngọc Anh quay trở lại, nhìn Ám Nhu, nàng gật đầu một cái, biểu lộ đã hoàn thành nhiệm vụ. Ám Nhu mỉm cười, không đề cập đến chuyện đó. Ngồi trong tiểu đình, Ám Nhu và Tô Ngọc vẫn vui vẻ vô cùng, không hề có chút nào tỏ ra khẩn trương, căng thẳng. Tỷ muội Đồng Tâm ngồi một bên chỉ im lặng bình thản. Mai Hương và Trần Lan thì lại có vẻ lo lắng, hai bàn tay nắm chặt lại. Liên Phượng thì nhìn xung quanh, cẩn thận đề phòng.

Mặt trời từ phía đông lên cao dần, Ám Nhu nhìn quanh quát nói:

“Bình thường thì thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng hôm nay lại thấy thời gian trôi qua thật chậm, quả nhiên là thời gian và tâm tình đều có liên quan đến nhau. Nếu tính theo thời gian thì lúc này Vũ tỷ phải trở về, mà những kẻ tìm chúng ta hẳn cũng phải xuất hiện.” Dứt lời đã thấy Ám Vũ quay trở lại.

Nhìn vẻ mặt đầy ngạc nhiên của mọi người, Ám Vũ hỏi:

”Mọi người làm sao thế, sao lại nhìn ta như vậy?”

Liên Phượng cười nói:

”Muội muội của cô nói cô đã trở về, không ngờ vừa nói xong thì thấy cô xuất hiện. Thật khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Ám Vũ nhìn muội muội, khẽ lắc đầu, đoạn nói:

”Nghĩ không ra muội lại nói chính xác như vậy. Vừa rồi ta đã đi xem xét tình hình, mọi thứ đều bất ổn. Bốn phía đã có vô số nhân tuyến theo dõi nhất cử nhất động của chúng ta. Tạm thời chưa thấy địch nhân

lợi hại xuất hiện, nhưng ta nghĩ chúng sẽ đến rất nhanh. Ta đã nhìn thấy từ không trung phía xa có một nhóm người đang tiến đến đây, hẳn là đến để đối phó với chúng ta. Muội muội, người chuẩn bị ứng phó thế nào?

Ám Nhu thản nhiên cười nói:

”Bình đến tướng ngăn, nếu không có cách nào tránh khỏi thì buộc phải ngạnh tiếp thôi. Hoa đại ca chẳng phải đã nói qua rồi sao, trên thế gian này, đa phần là người sợ chết, thế nên người đến đây thì nhiều nhưng chắc hẳn là số người muốn xem náo nhiệt cũng nhiều, kẻ dám trực tiếp lộ diện đầu tiên lại ít. Chúng ta cứ thế thoả mái chờ đợi, chỉ cần kéo dài thời gian là được.

Mọi người nhìn nàng, đều tỏ ra cảnh giác, duy chỉ có Tô Ngọc là vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía chân trời. Đột nhiên Ám Nhu hỏi:

”Ngọc Anh tử, tử phái người có tìm được Thiết Chiến và Long Vũ hay không, liệu họ có thể đến đây trước buổi trưa không?

Diêu Ngọc Anh đỏ mặt nói:

”Chuyện này ta đã phái môn hạ đệ tử làm. Bất quá trong thành Lạc Dương bây giờ, Võ Lâm thư viện một mực phong tỏa tin tức của chúng ta nên tạm thời vẫn chưa biết được kết quả, đành phải chờ vào vận khí của chúng ta vậy.

Sắc mặt Ám Nhu trầm xuống, than nhẹ một tiếng, sau đó bình tĩnh trở lại, nhìn mọi người nói:

”Địch nhân đến, mọi người cẩn thận.” Ám Nhu nói ra lời này khiến tử muội Đồng Tâm và Ám Vũ đều cả kinh. Ba người vận công, cố gắng nghe ngóng, nhưng không hề phát hiện ra dấu hiệu bất thường. Tại sao Ám Nhu lại có thể khẳng định điều đó?

Tuy nhiên chuyện kỳ quái lại phát sinh, Ám Nhu vừa nói xong thì không lâu sau trên tường phủ Mẫu Đơn các đã xuất hiện hơn mười thân ảnh. Rất nhanh chóng các nơi khác cũng xuất hiện vô số bóng người, không dưới một trăm người. Từ ánh mắt bất thiện thì có thể đoán được bọn chúng là vì nhóm người Ám Vũ mà đến.

Chúng nữ trong lòng cả kinh, duy chỉ có Ám Nhu và Tô Ngọc là có vẻ bình thản, nhìn những người đó. Ám Nhu cười nói:

”Sáng sớm đã có nhiều người đến đây, xem ra mọi người đều không có phòng để ở nên đến đây xem còn phòng trống hay không? Toàn bộ thành Lạc Dương lớn như vậy, không ngờ mọi người đều chỉ thích ở tại Mẫu Đơn các.

Trong đám người xuất hiện, một người cất tiếng nói:

”Tiểu nha đầu, đừng vội nói hươu nói vượn, bọn ta đến đây có mục đích gì thì bọn người cũng đều rõ. Chân nhân không cần phải xảo ngữ, người không cần trì hoãn, kéo dài thời gian đâu. Điểm này của người, ta biết rất rõ.

Ám Nhu lắng lặng ngồi ở tiểu đình, nhìn những người đó, cười nói:

”Xem dáng vẻ của các người thì đến đây có mục đích gì? Ta thực sự nhìn không ra, hay là các người muốn đến đây cướp tiên? Toàn bộ thành Lạc Dương đều biết tỷ tỷ của ta tại Mẫu Đơn hội đã thu được không ít tiên. Xem dáng vẻ hung hăng, cầm đao nắm kiếm của các người, không phải là thổ phỉ thì là cái gì đây?

Người nọ cười lạnh nói:

”Tiểu nha đầu, người muốn trì hoãn thời gian, chờ Hoa Tinh quay về chứ gì? Người cho rằng bọn ta là kẻ ngốc hay sao? Bây giờ ta không có thời gian nói nhảm với người nữa. Mọi người, thừa dịp Hoa Tinh không có mặt, mau xuất thủ, bắt hết các ả cho ta. Nhất thời vô số bóng người vọng động, chuẩn bị phát ra công kích.

Mọi người đứng bên cạnh Ám Nhu đều biến sắc, đề khí vận công, chuẩn bị đề phòng. Nhất thời, bầu không khí trở nên căng thẳng, một trận đại chiến chỉ chờ bộc phát. Chuyện diễn ra như thế nào, có như dự tính của Ám Nhu hay không?

149. Chương 149: Cuộc Chiến Lạc Dương

Ngay khi bầu không khí đang căng thẳng đến tột cùng, Âm Nhu đột nhiên mỉm cười, nhất thời làm dịu đi bầu không khí khẩn trương, sau đó đứng dậy nhìn đám người đang muốn vọng động từ phía xa, nhẹ giọng nói:

“Mọi người đã có tâm muốn đoạt vật, ta cũng không có cách nào ngăn cản. Bất quá các người không cảm thấy kỳ quái hay sao, tại sao ta lại bình thản ở đây chờ các người?” Nói xong lời này, Âm Nhu như vô tình vung tay về sau một chút, một đạo hồng quang lóe lên rồi biến mất, đáng tiếc là không ai chú đến động thái này.

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến cho không ít người nghi hoặc nhìn Âm Nhu. Tính cách đa nghi đã là thâm căn cố đế của con người, vì thế rất nhiều kẻ chuẩn bị xuất thủ đều ngừng lại, cẩn thận đánh giá tình hình. Âm Nhu nắm tay Tô Ngọc, hai người nhìn lẫn nhau, trong mắt đều lộ rõ hàm ý cười cợt.

Lúc này, một nam tử chừng hơn ba mươi lên tiếng:

“Các người đang bày ra âm mưu quỷ kế gì thế? Ta nói cho các người biết, nếu có âm mưu quỷ kế nào thì mau thu hồi lại. Nếu không, ta sẽ dựa vào số đông, quyết không tha cho các người.

Âm Nhu cười nói:

“Mọi người đều đã lão luyện trên chốn giang hồ, cần gì phải sợ âm mưu quỷ kế chứ?

Âm Nhu vừa nói xong thì trong lòng chúng nhân càng quả quyết là nàng đang sắp đặt âm mưu, đều tỏ ra lưỡng lự. Một lão già lên tiếng:

“Tiểu nha đầu, nghe nói Dạ Phong cũng ở cùng các người, còn có Đường Mộng và Lãnh Như Thủy, tại sao bọn chúng không có mặt ở đây? Hay là người bố trí cho bọn chúng nhân cơ hội ám toán bọn ta?”

Âm Vũ nhẹ giọng nhìn Âm Nhu, nói:

“Những kẻ này chỉ là hạng tầm thường, không có cao thủ lợi hại.” Âm Nhu mỉm cười, nhìn tỷ tỷ gật đầu, sau đó quay sang nhìn lão già kia:

“Lão già, lão thật sự rất muốn biết phải không? Tốt lắm, các người cứ đứng đó chơi đi, ta ngồi ở chỗ này, nếu nhầm chán thì có thể tán dóc với nhau.

Lời này của Âm Nhu khiến cho những người đó càng thêm đa nghi. Phải biết rằng đa số những người đến đây đều là bị người khác lợi dụng kích động, không hề có lòng đoàn kết. Chính vì vậy, lời nói của Âm Nhu quả nhiên có tác dụng, không ai dám vọng động cả.

Kẻ đầu tiên lên tiếng lại nói:

“Tiểu nha đầu, người đừng giả thần giả quỷ nữa, người cố tình thần bí như vậy chẳng qua là để hù dọa người ta mà thôi. Mọi người đừng sợ, đó chẳng qua chỉ là kế “Không thành” của Gia Cát Lượng khi xưa mà thôi. Bây giờ là cơ hội tốt nhất, một khi bỏ lỡ sẽ không có nữa. Bọn ta có đến hơn một trăm người, không lẽ lại sợ mấy ả nữ nhân yếu ớt sao?” Lời này nói ra lại khiến cho chúng nhân dao động trong lòng, chỉ muốn xông lên.

Âm Nhu nhìn chúng nữ mỉm cười, không có chút nào là lo lắng, sau đó nhìn lướt qua địch nhân, cười nói:

“Xem ra mọi người không còn bình tĩnh được nữa, cũng tốt thôi. Theo ta suy đoán thì đại bộ phận các người là đến từ phụ cận Lạc Dương, có đúng không? Không sao, ta đã cho người mời đến đây bộ khoái nổi danh nhất của Lạc Dương, tin rằng có không ít người sẽ bị bộ khoái ghi nhớ.” Âm Nhu nói xong, trong ánh mắt hiện lên vẻ cao thâm khó lường.

Trong đám người đã có vô số người cất tiếng mắng nhiếc Âm Nhu hèn hạ, nhưng ngược lại cũng có không ít người rục rịch muốn thoái lui. Dù sao thì bọn họ cũng không muốn trêu chọc đến triều đình. Cái gọi là “một người hồng thì vạn người kinh” nhanh chóng lan truyền đi khắp. Chỉ trong chốc lát, đội ngũ hơn trăm

người chỉ còn lại không đến bốn mươi người. Nhóm Âm Vũ đều không khỏi bội phục sự thông minh cơ trí của Âm Nhu, chỉ nói mấy câu đã dọa cho vô lâm nhân sĩ chạy mất, quả nhiên là Nữ Gia Cát. Nhìn những người còn lại trên tường, chúng nữ mới hiểu được đây mới là địch nhân chân chính. Âm Nhu nhìn những người này, hỏi:

“Bây giờ chỉ còn các ngươi là không sợ chết, cũng tốt, chỉ cần có người thì trò chơi vẫn được tiếp tục. Trong các ngươi, ai là kẻ cầm đầu, đứng ra nói chuyện đi.” Nói xong nhìn những người đó, lẳng lặng quan sát bọn chúng.

Trên tường, một hắc y nhân chừng hơn ba mươi mở miệng nói:

”Tiểu nha đầu, miệng lưỡi của ngươi rất lợi hại, nói mấy câu đã dọa cho bọn vô dụng chạy mất dép, thật là ngỗ nghịch. Bất quá bây giờ ngươi có nói gì nữa thì cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Âm Nhu cười nói:

”Chậm một chút, các ngươi đến đây ta đại khái có thể đoán được ý đồ, nhưng có một số việc nên nói rõ ràng với nhau thì tốt hơn. Các ngươi đến đây là vì bọn ta hay là vì tỷ muội Đồng Tâm?”

Hắc y nhân cười lạnh nói:

”Nói cho các ngươi biết một chút cũng không có vấn đề gì cả. Bọn ta đến đây là vì Hoa Tinh, nhưng hẳn không có mặt ở đây nên ta đành phải thỉnh mời các ngươi cùng đi với ta. Nếu các ngươi nghe lời thì sẽ tránh được việc động tay động chân.

Âm Nhu nghe vậy, cười ngạo nghễ nói:

”Chỉ bằng vào các ngươi mà muốn trêu chọc đến bọn ta ư? Ngoại trừ chịu chết thì còn có thể làm được cái gì chứ? Thật là đáng thương!

Hắc y nhân cả giận nói:

“Nói hươu nói vượn, chỉ mấy ả nữ nhân yếu ớt như các ngươi thì chúng ta xuất thủ dễ như trở bàn tay. Các ngươi đừng hòng mơ tưởng sẽ chạy thoát, không tin thì cứ chờ xem. doc truyện tại . Các huynh đệ, không cần nhiều lời với tiểu nha đầu nữa, xông lên.” Nói xong Phi thân xuống, trên không trung nhất thời vang lên tiếng các loại binh khí vung lên.

Âm Vũ và Liên Phượng đứng trước, định xuất thủ. Âm Nhu kéo hai người lại, cười nói:

“Không cần vội, bọn chúng sẽ nhanh chóng chết đi thôi. Chúng ta cứ thoải mái nói chuyện.” Chúng nữ nghe vậy thì cảm thấy hết sức ngạc nhiên, đến khi từ trên không vang lên những tiếng kêu thảm thiết thì mới tin là Âm Nhu nói rất chính xác.

Hắc y nhân cầm đầu, sắc giọng quát:

”Tiểu nha đầu tâm địa độc ác, dám thi triển độc dược, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Âm Nhu cười nói:

”Ngươi cứ từ từ đến gặp Diêm vương mà kêu oan, nhớ kỹ là kiếp sau đầu thai thì đừng có chọc đến ta.

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, Âm Nhu mỉm cười, tay phải giơ ra phía trước, đã thấy Tiểu Hồng nằm trong lòng bàn tay, đang thè lưỡi liếm láp. Chúng nữ thấy vậy thì hiểu được Âm Nhu nói chuyện với địch nhân kỳ thật là để thu hút sự chú ý của chúng, trong khi Tiểu Hồng âm thầm phóng độc. Phải biết rằng Tiểu Hồng tu luyện đã ngàn năm, độc tố cực mạnh, cho nên những người trúng độc thì chỉ cần thời gian nói mấy câu sẽ lăn ra mà chết.

Lẳng lặng ngồi ở tiểu đình, chín người không hề tỏ ra lo lắng. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua, mặt trời đã chệch lên cao. Ngay sau khi những kẻ đó bỏ đi thì lại có thêm mấy người nữa xuất hiện ở Mẫu Đơn các, đó là bảy hắc y nhân, hiển nhiên thân phận không còn giống những kẻ khi nãy nữa.

Bảy hắc y nhân khẽ đáp lên tường, không một tiếng động nào phát ra, hiển nhiên khinh công rất cao cường. Bảy người xuất hiện thấy thì thể nằm đây trên mặt đất thì biến sắc, một người lên tiếng:

“Mau đi xuống, trên tường có độc.” Bảy đạo thân ảnh nhảy vọt đến trước mặt chín người Âm Vũ.

Thân hình Âm Vũ lóe lên, hữu thủ biến thành đen kịt, Âm Sát Đoạt Hồn Chưởng nhanh chóng được tung ra. Chưởng lực âm trầm quỷ dị, mang theo tiếng rít sắc nhọn, đảo mắt đã thấy xuất hiện trước ngực một hắc y nhân. Lúc này Âm Vũ nhớ lại lời Anh đã nói, xuất thủ vô tình, không cho địch nhân một cơ hội nào cả. Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh cũng vọt lên, hai thành trường kiếm tạo thành kiếm hoa ngăn cản đường tiến của địch nhân.

Ám Nhu nhìn tỷ muội Đồng Tâm, nhẹ giọng nói:

”Hai người chưa cần ra tay, chỉ cần ở chỗ này là được. Ta sẽ để Tiểu Hồng giết hết những người đó. Nói xong hữu thủ vung ra, một đạo hồng ảnh thoáng hiện, vút đến trước mặt địch nhân.

Một tiếng hét thảm vang lên, Âm Vũ đã đắc thủ. Ngay sau đó, lại thêm hai tiếng kêu vang lên, hai gã hắc y nhân đã bị Tiểu Hồng cắn trúng. Tuy nhiên Liên Phượng và Diêu Ngọc Anh lại bị đối thủ bức lui về sau liên tục, xem ra những tên hắc y nhân này cũng không phải là cao thủ phổ thông. Bốn tên còn lại hét lên giận dữ, bốn đạo kiếm quang sắc bén chém về phía sáu người Ám Nhu, hiển nhiên là muốn báo thù cho đồng bọn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Âm Vũ đã hiện ra thần sắc tàn nhẫn, thân ảnh như một ngọn gió u linh, chuyển đổi ba lần đã xuất hiện phía sau bốn địch nhân, song thủ đen kịt vỗ thẳng vào hai kẻ địch, chấn bay đối phương đi.

Đồng Tâm nhìn hai gã còn lại, cười nói:

“Hai kẻ này giao cho ta, mọi người xem nhé.” Vừa nói xong thì thanh âm như rỗng ngâm vang lên, ngay sau đó kiếm khí màu trắng tung hoành trước mặt hai gã hắc y nhân, hai tiếng thét vang lên, hai thân thể đã bị kiếm quang chém nát thành từng mảnh, máu huyết phiêu tán trên không tạo thành một đóa huyết hoa xinh đẹp.

Hai gã hắc y nhân bị Âm Vũ tung chưởng chấn bay đi, trọng thương, thấy cảnh tượng kinh hoàng đó diễn ra, thân thể cố gắng nhảy dựng lên muốn đào tẩu. Âm Vũ cười lạnh một tiếng:

“Muốn chạy ư? Để mạng ở lại cho ta, nếu đã đến đây thì đừng mong còn sống trở về.” Thân ảnh nhoáng lên, hai bàn tay đen kịt vỗ thẳng về hai gã hắc y nhân.

Tám người đứng trong tiểu viện mỉm cười nhìn Âm Vũ truy kích địch nhân. Đột nhiên tỷ muội Đồng Tâm trong lòng chấn động, cảm giác cao thủ tuyệt đỉnh xuất hiện nảy sinh rõ mồn một. Hai tỷ muội nhìn nhau, Đồng Tâm vọt lên trước nói với Âm Vũ:

”Vũ tỷ, cẩn thận, có cao thủ xuất hiện.

Âm Vũ mắt thấy song chưởng đã gần đến lưng hai hắc y nhân thì trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác xấu, vừa nghe được tiếng nói của Đồng Tâm thì bên cạnh đã xuất hiện một cổ chân khí mạnh mẽ bao phủ lấy nàng. Âm Vũ biến sắc, cổ chân khí này hết sức mạnh mẽ, tuyệt đối là thực lực Thiên bãng. Âm Vũ vẫn giữ nguyên thế tả thủ, tiếp tục vỗ vào lưng hắc y nhân, hữu thủ lật chuyển, công lực trong nháy mắt tăng lên ba lần, đón nhận chân khí cường đại. Đồng thời vận khởi hộ thể chân khí, triển khai Ngự Tự Quyết, hóa giải công kích của đối phương.

Một thanh âm khô khốc vang lên, thân thể Âm Vũ bị chấn bay về phía chúng nữ, sắc mặt tái nhợt, lão đảo vài cái mới đứng vững. Mai Hương đỡ lấy Âm Vũ. Ám Nhu nhìn tỷ tỷ, nói:

“Cẩn thận một chút, hôm nay chúng ta ít người, cần phải hết sức bảo trì thực lực, không nên liều mạng cùng bọn chúng. Kẻ vừa đến rất lạ mặt, có vị tỷ tỷ nào biết hẳn là ai không?” Chúng nữ nhìn Đồng Tâm giao thủ cùng kẻ vừa xuất hiện, không ai lên tiếng, hiển nhiên không ai nhận ra kẻ đó.

Chỉ thấy người bức lui Âm Vũ chính là một hán tử mặc hồng y, cao lớn uy mãnh, vẻ mặt bá đạo, hàn quang bắn ra tứ phía, xem ra không thể dễ dàng đối phó. Hán tử sử dụng một thanh trường đao nhanh như thiểm điện, hung mãnh như hổ, đao khí đỏ rực khiến cho cát bụi tung bay, cỏ cây thất tán.

Trường kiếm Đồng Tâm luân chuyển tạo thành đóa đóa kiếm hoa, liên miên bất tuyệt như lưu thủy hành vân, phong tỏa sức tấn công của đao khí. Hồng y nhân nổi giận gầm lên một tiếng, trường đao rung lên ọc

ong, thân ảnh biến thành đỏ rực như một ngọn lửa đỏ rực, lừng không chém xuống.

Sắc mặt Đồng Tâm biến đổi, thân thể bắn ra sáu thước, trường kiếm rung lên, mũi kiếm liên tiếp rút gió điểm ra liên tục, tạo thành hàng trăm kiếm quang, quay tròn, từ một bên bắn thẳng vào địch nhân.

Chỉ thấy vô số quang ảnh va chạm vào nhau, phát ra những thanh âm như sấm động, trong nháy mắt triệt tiêu lẫn nhau. Hai loại chân khí bất đồng va chạm, sinh ra một cơn lốc, phá hủy sạch sẽ cảnh vật xung quanh. Song phương đều lui về sau, Đồng Tâm chắn trước mặt chúng nữ. Hồng y hán tử cũng lui về sau sáu thước, ánh mắt sắc như dao nhìn Đồng Tâm.

Cùng thời khắc đó, trên tường lại xuất hiện thêm mười thân ảnh, trong đó có một trung niên áo vàng, cả người lừng không đứng cách tường một thước. Người này tướng mạo anh tuấn bất phàm, ánh mắt hàm chứa vẻ đắc ý tự phụ, lạnh lùng nhìn nhóm người Âm Nhu. tại

Âm Nhu nhìn những người vừa xuất hiện, trong lòng tính toán, không biết nên liều mạng đánh bừa hay tháo chạy, nhất thời cũng chưa quyết định được chủ ý. Nhìn lên bầu trời, Âm Nhu trong lòng cảm thấy thắc mắc, không biết tại sao giờ phút này Dạ Phong vẫn chưa quay về, không lẽ Dạ Phong đã xảy ra chuyện? Âm Nhu tiến lên, khẽ cười nói:

“Các vị không biết là thế lực phương nào, đến đây có chuyện gì? Thỉnh mời nói rõ.” Trong lòng Âm Nhu cố nhiên hiểu được đám người này đến đây làm gì, nhưng năng đang cố kéo dài thời gian mà thôi.

Nam tử cao lớn cười lạnh nói:

”Ta đến đây là để lấy mạng nhỏ các ngươi, tiện tay bắt đi hai ả nhóc tí kia làm con tin. Các ngươi nếu thức thời thì đưa tay chịu trói, may ra ta còn cho đường sống, nếu để ta động thủ thì không thể có may mắn đó đâu.

Âm Nhu lạnh nhạt cười nói:

“Thì ra là như thế, đều là một đám người nhân cơ hội Hoa đại ca vắng mặt để hôi của, hành động như thổ phỉ. Bất quá bản cô nương khinh, các ngươi có bản lĩnh gì thì cứ thi triển ra đi. Nhưng ta vẫn hy vọng các ngươi xưng hô danh tính cho ta biết, nếu không bản cô nương sẽ gọi các ngươi là đám chó ghê. Nếu chó ghê vẫn không biết nghe lời thì gọi là heo nọc cũng được.” Âm Nhu ngạo nghễ nhìn đối phương, ánh mắt lộ ra vẻ khiêu khích.

Hồng y hán tử nhìn trung niên áo vàng trên tường, trao đổi ánh mắt, sau đó hồng y hán tử lớn tiếng nói:

”Bọn ta đến đây là để báo thù, cừu nhân chính là Hoa Tinh. Bọn ta đều là người của Cửu Châu Thất Tuyệt, ta là Huyết Chiến Dao – Xa Hùng, vị mặc trang phục vàng chính là Kim Tuyệt – Hàn Tiểu. Lần này đến đây đặc biệt tìm Hoa Tinh, đáng tiếc là hắn vắng mặt, đành phải bắt các ngươi, chờ hắn đến nạp mạng.

Chúng nữ nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi, nhìn về phía Âm Nhu. Âm Nhu trong lòng lo lắng, tính toán kỹ tình cảnh trước mắt. Đánh không biết có thể thắng hay không, lui lại không biết bên ngoài có bao nhiêu địch nhân đang chờ đợi. Trong lòng tính toán nhưng ngoài mặt vẫn cười nói:

”Cửu Châu Thất Tuyệt tiếng như sấm đánh bên tai, đều là nhân vật cao thâm khó lường, võ lâm đồn đại rằng bảy vị cao thủ trong đó đều nhất thân tuyệt kỹ, tùy tiện giẫm chân một cái đã khiến võ lâm khiếp sợ, không biết ta nói có đúng hay không hả Xa đại cao thủ?

Xa Hùng ngạo nghễ đáp:

”Xem ra ngươi cũng có chút kiến thức, hiểu được lợi hại của bọn ta, cứ ngoan ngoãn đi theo bọn ta, trước khi Hoa Tinh xuất hiện thì bọn ta cũng không làm khó đến các ngươi.

Âm Nhu đảo chuyển đồng tử, cười nói:

“Ta vừa nói rồi, đó chỉ là lời võ lâm đồn đãi mà thôi, về phần bản lĩnh chính thức của các ngươi như thế nào thì ta vẫn chưa thấy. Gần đây nhất ta được nghe Hoa đại ca nói rằng trong chốn võ lâm này thì nhân vật hư danh phù phiếm rất nhiều, trong đó có Cửu Châu Thất Tuyệt vốn là hữu danh vô thực nhất. Trong Thất Tuyệt của các ngươi thì đã xuất hiện bốn người, đáng tiếc là dưới tay Hoa đại ca của ta ba người chết một người tàn phế, trong tay đại ca ta thì ngay cả một cái đầu heo các ngươi cũng không bằng. Ta xem

danh hiệu của các người phần lớn là các người tự phong mình có đúng không?” Ngữ khí của Âm Nhu liên miên bất tuyệt tuôn ra một tràng đầy ý châm chọc trào phúng.

Xa Hùng nghe xong nổi giận, lạnh lùng nói:

“Tiểu nha đầu muốn chết, ta trước hết giết người khai đao. Mọi người xông lên, không cần thương hương tiếc ngọc nữa, phạm kẻ nào có quan hệ với Hoa Tinh thì giết sạch, không cần lưu lại, giết!” Hắn gầm lên một tiếng, thân thể trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Đồng Tâm.

Ánh mắt Âm Nhu lộ ra vẻ trầm trọng, nhìn những người đó, nhẹ giọng nói:

”Lúc này đây địch nhân thập phần lợi hại, để bảo toàn thực lực, chúng ta sẽ tùy thời thoái lui. Đồng Ý lưu tâm đến Kim Tuyết, Vũ tỷ đề phòng những người khác. Tô Ngọc, Hương tỷ, Tuyết tỷ và muội để ý bảo vệ bản thân mình, mọi người không nên bối rối, bình tĩnh. Chỉ cần cố gắng thì sẽ có hy vọng.

Lúc này Đồng Tâm đã giao đấu với Xa Hùng. Vì để ý đến lời Âm Nhu nên Đồng Tâm vẫn bảo tồn lực lượng, không liều mạng với Xa Hùng. Âm Vũ thì lấy một địch hai, xuất thủ không hề nhân nhượng. Liên Phượng và Diêu Ngọc Anh đều một đối một. Lúc này còn lại năm gã hắc y nhân, năm tên này đều vọt đến năm người Âm Nhu.

Kim Tuyết Hàn Tiểu thì chỉ lạnh lùng nhìn mọi người, một chút ý định động thủ cũng không có, hiển nhiên hắn không xem võ công của Đồng Ý vào đâu. Nhìn năm hắc y nhân phóng đến, Đồng Ý toát ra một hơi thở dài, thân thể trong nháy mắt đã huyền hóa thành năm nhân ảnh, đồng thời năm đạo bạch sắc kiếm quang nhanh như thiểm điện vọt ra. Ba tiếng hét thẳm, hai tiếng rú đau đớn vang lên, bóng người ngã xuống. Đồng Ý cầm bảo kiếm trong tay, lẳng lặng đứng bên cạnh Âm Nhu, cẩn thận bảo vệ mọi người. Nhìn lại năm gã hắc y nhân đã thấy ba chết hai bị thương, hai gã bị thương đều bị cắt cụt tứ chi, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất. Âm Nhu vỗ Tiểu Hồng một cái, chỉ thấy hồng quang chớp lóe, thanh âm đau đớn lập tức im bật.

Kim Tuyết Hàn Tiểu nhìn cảnh tượng đó, sắc mặt biến đổi, lẳng không đứng đối diện với Đồng Ý, cách nằng một trượng, lạnh lùng nói:

”Rốt cuộc người là ai, kiếm thuật không ngờ lại cao cường như vậy? Còn ả thiếu nữ giống người như đúc kia là ai? Không lẽ các người chính là cặp tỷ muội đến từ Thiên Trì?”

Đồng Ý cười nói:

”Ta là Đồng Ý, đó là tỷ tỷ ta – Đồng Tâm. Chúng ta đúng là đến từ Thiên Trì.” Âm Nhu đứng một bên cũng lên tiếng:

”Hàn Tiểu, nếu ta không đoán sai thì các người chỉ vừa đến Lạc Dương mà thôi, đối với lai lịch của chúng ta thì không hiểu nhiều lắm đúng không?”

Kim Tuyết Hàn Tiểu lạnh lùng nói:

”Thì sao? Ta chỉ cần biết các người là nữ nhân của Hoa Tinh là có thể giết các người. Chỉ cần giữ lại một hai người làm con tin, khiến Hoa Tinh cần cầu là được, mọi chuyện khác ta không cần biết.

Âm Nhu cười lạnh nói:

”Bởi thế nên ta nói người là heo nọc cũng không sai chút nào, bị người khác lợi dụng mà còn dương dương đắc ý. Trong thành Lạc Dương này, người muốn đối phó với bọn tôi rất nhiều, nhưng vì sao bọn chúng lại không dám đến? Bởi Hoa đại ca của ta hết sức lợi hại, ngay cả Quyển Thân Lý Bất Hồi cũng thiếu chút nữa đã mất mạng, những kẻ khác còn ai dám đến gây chuyện với Hoa đại ca nữa? Ngay cả ba người trong Thất Tuyệt của các người liên thủ đối phó với Hoa đại ca cũng không khả quan hơn – hai tử một phế. Nếu không phải Lý Thái Tú là nữ nhân thì hẳn cũng đã phải chết, không thể nghi ngờ. Các người lần này đến đây cố nhiên là thừa dịp Hoa đại ca không có ở đây ra tay, nhưng hậu quả thế nào thì các người đã nghĩ đến chưa? Các người nếu không phải chịu nhục thì cũng sẽ chết mà thôi. Người cứ thử nghĩ đi, tại sao những kẻ khác cũng đều biết Hoa đại ca không có ở đây, tại sao bọn chúng không đến mà lại để các người đến? Người có thấy là người ngu hay chưa?” Âm Nhu vừa nói xong thì Hàn Tiểu lửa giận công tâm, gầm lên.

“Nha đầu câm mồm, chuyện của ta không cần người dạy dỗ, lão tử trước tiên giết chết các người đã, xem người còn dám nói bậy không.” Vừa dứt lời thì thanh âm từ trên tường truyền đến:

”Hàn lão đệ nói không sai, việc của nam tử hán đại trượng phu, tiểu nha đầu này làm sao hiểu được. Hàn lão đệ làm như vậy hiển nhiên là anh hùng khí khái lắm liệt vô cùng. Hàn lão đệ cứ thoải mái đại triển thần uy, ta sẽ ở chỗ này cùng mọi người canh chừng, quyết không ột ai chạy thoát.

Ám Nhu và chúng nữ vừa nhìn kẻ đó thì đều biến sắc, nghĩ không ra lại là Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát trong Thần Châu Ngũ Di. Không biết bọn chúng đến đây lúc nào mà không ai phát hiện ra cả. Sự xuất hiện của hai kẻ này càng khiến cho tình hình thêm nguy hiểm.

150. Chương 150: Hiểm Tượng Hoàn Sanh

Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát cùng xuất hiện một lúc đã khiến cho kế hoạch của Ám Nhu hoàn toàn bị phá vỡ.

Lúc này, chúng nữ đã chính thức rơi vào vòng nguy cơ. Ánh mắt Ám Nhu không ngừng lóe sáng, thầm tính toán trong lòng từng bước từng bước như thế nào.

Dựa vào thực lực lúc này của nhóm người chính mình mà muốn chống lại bốn cao thủ cấp bậc Thiên bảng thì chỉ sợ muốn chạy thoát cũng không dễ dàng. Lúc này Ám Nhu đã gọi Đồng Tâm trở về.

Mọi người đều tụ lại một chỗ, cẩn thận đề phòng địch nhân trước mắt.

Hai gã hắc y nhân đứng trên tường lúc này cũng đã trúng kịch độc của Hồng Tuyền Xà, độc tính bắt đầu phát tác, cả hai tỏ ra đau đớn, lăn lộn trên mặt đất, tự cấu xé bản thân, bộ dáng đáng sợ vô cùng.

Ánh mắt Xa Hùng lóe lên, một đao kết liễu hai kẻ đó, xem như giúp bọn họ được giải thoát.

Ám Nhu nhìn Tô Ngọc, hai bàn tay nhỏ bé nắm vào nhau. Ánh mắt Tô Ngọc tiết xuất ra hàm ý cổ vũ, gật đầu nói:

“Cứ mạnh dạn phát huy, tình huống này chính là lúc chính thức phát huy trí tuệ của mình.” Ám Nhu gật đầu, nhìn địch nhân phía trước, cười nhạt nói:

“Hai gã cao thủ trên tường đã bị ta dùng độc giết chết. Nếu các người không sợ thì cứ tiếp tục ngồi ở đó đi. Nếu các người sợ thì xuống đây. Ta ghét nhất là nhìn những người cứ giống như con thằn lằn trên tường, nhìn đáng ghét lắm, không thoải mái chút nào.” Ám Nhu nói ra hàm chứa thâm ý châm chọc.

Lục Nhân Tà Thần trong mắt bắn ra lục quang sáng rực, rọi thẳng đến Ám Nhu, muốn khống chế tinh thần nàng. Đáng tiếc là Đồng Tâm bên cạnh đã sớm có chuẩn bị, trường kiếm vung lên, kiếm khí màu trắng rít lên xé không phách trảm, trong nháy mắt bổ thẳng về phía Lục Nhân Tà Thần. Lục Nhân Tà Thần biến sắc, thân thể di chuyển sang bên sáu thước, tránh khỏi một kiếm sắc bén.

Liếc nhìn Đồng Tâm, Lục Nhân Tà Thần quay sang nói với Ám Nhu:

”Có đúng là người dùng độc để hù dọa bọn ta hay không?”

Ám Nhu nghe vậy, giả vờ kinh ngạc hỏi Tô Ngọc:

“Người có nghe gì không? Ta nghe Hoa đại ca nói qua, người luyện võ công đã đạt đến cảnh giới cao cường thì không hề sợ độc, có đúng không?” Tô Ngọc nhìn Ám Nhu, cười nói:

”Đó gọi là bách độc bất xâm.

Ám Nhu lộ ra vẻ khở sở, cười nói:

“Thì ra là vậy, xem ta dùng trăm phương ngàn kế mới, dùng một vạn lượng bạc mới có được đệ nhất độc dược của Yêu Hạ, đáng tiếc là bây giờ không thể nào dùng được. Thật là lãng phí, đau lòng quá đi mất.”

Nói xong tạo thành một bộ dáng đau lòng vô cùng. Âm Vũ và mọi người còn lại đều nhìn nàng khó hiểu, hoàn toàn không biết nàng đang có dụng ý gì, chỉ có Tô Ngọc là gật đầu mỉm cười.

Âm Nhu vừa nói xong thì Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát đều biến sắc, nhảy dựng lên, cực kỳ khó coi, vội vã nhảy vào viện. Nhìn bộ dáng của hai kẻ đó thì biết trong lòng bọn họ rất khiếp sợ Yêu Hạ đệ nhất độc. Nếu không thì tại sao chỉ nghe đến đó thì sợ hãi nhảy vụt xuống, hơn nữa còn nhìn ngắc xem thân thể mình có gì khác lạ hay không.

Âm Nhu thấy thế, cùng Tô Ngọc cười phá lên, cao hứng vô cùng. Âm Nhu cười nói:

”Chỉ dùng một chút độc được, làm sao đủ an toàn cho bọn ta được chứ? Haha, buồn cười đến chết đi được, vừa mới nghe tên mà đã sợ đến nổi tè cả ra quần. Tô Ngọc, ngươi nói có đúng không?”

Tô Ngọc nhìn hai người Lục Nhân Tà Thần cũng không nhẹn được, cười nói:

”Xem ra người đạt đến cảnh giới bách độc bất xâm cũng không nhiều lắm, nên mới dọa được bọn họ như vậy. Nếu Hoa đại ca biết thì nhất định sẽ nói bọn chúng chỉ là hạng hữu danh vô thực, sẽ khiến bọn chúng mất hết thể diện.” Tô Ngọc vừa nói xong, chúng nữ mới hiểu được thì ra Âm Nhu muốn trêu chọc, khiến cho bọn chúng mất hết thể diện.

Lục Nhân Tà Thần tức giận, trừng mắt nhìn Âm Nhu, âm trầm nói:

”Tiểu nha đầu, ngươi lợi hại lắm, chờ lát nữa ta xem ngươi khóc thê nào đây. Bây giờ các ngươi không thể chạy được nữa, trước khi chết cứ thoải mái mà cười, ta xem khi ngươi chết thì ngươi sẽ thế nào.

Hàn Tiểu lạnh lùng nói:

”Không cần tốn thời gian nói nhảm với nó nữa, Xa Hùng, chúng ta động thủ.” Dứt lời đã thấy hai đạo nhân ảnh lao thẳng về phía chúng nữ, cường đại kinh khí xuất hiện, bức mọi người dồn ép vào nhau.

Tỷ muội Đồng Tâm nhìn nhau, cùng kêu lên:

”Các người mau chạy đi, để hai chị em tôi ngăn cản bọn họ.” Dứt lời đã thấy song kiếm nhoang nhoáng vung lên, hai thân ảnh chia ra nghênh đón Xa Hùng và Hàn Tiểu.

Âm Nhu nhìn chúng nữ, bình tĩnh nói:

”Chúng ta lập tức rút lui, chú ý động tĩnh của địch nhân một chút, Vũ tỷ cẩn hậu, đi mau.” Nói xong kéo tay Tô Ngọc bỏ chạy, Mai Hương và những người còn lại cũng đồng loạt đào tẩu. Âm Vũ sắc mặt sa sầm xuống, kiên định nhìn hai cao thủ Thiên băng còn lại, trong lòng chỉ thầm mong đối phương ra tay chậm một chút.

Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát mỉm cười, hai người vẫn bất động nhìn trận chiến giữa tỷ muội Đồng Tâm và Xa Hùng, Hàn Tiểu. Chỉ thấy bốn bóng người tung bay giữa không trung nhanh như điện xạ. Hắc Thủy Ma Sát cười nói:

”Lúc này Hoa Tinh không có mặt ở đây, chúng ta không cần vội vã, cứ thông thả một chút. Nói không chừng có thể xem được chuyện lạ. Tiểu nha đầu kia thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng có lúc ngu xuẩn như heo. Ắ không nghĩ ra là lúc này bên ngoài còn đầy kẻ khác đang chờ, làm sao có thể đào tẩu được. Cho dù lão đại và lão nhị không động thủ thì những kẻ khác cũng sẽ ra tay, các ả làm sao có thể đối phó hết được.

Lục Nhân Tà Thần cười nói:

”Ngoài lão đại và lão nhị còn có một người trong Cửu Châu Thất Tuyệt, Liệt Hỏa Thương Vương – Cổ Thành Hoa cũng đang chờ các ả. Hơn nữa người của Võ Lâm thư viện và hai thư viện còn lại cũng đang âm thầm giở trò quỷ. Các ả làm sao có thể tránh được kiếp nạn này.

Tỷ muội Đồng Tâm lưu tâm đến hai người Lục Nhân Tà Thần, nghe hai kẻ đó nói chuyện, hai nàng đều hết sức kinh ngạc. Tỷ muội Đồng Tâm tâm ý tương thông từ nhỏ, chỉ một ánh mắt đã hiểu được tâm ý của nhau, chỉ thấy hai người đồng thời tấn công mãnh liệt, công lực trong nháy mắt tăng lên gấp bội, hai thanh trường kiếm trong nháy mắt phát ra cường quang chói mắt, mang theo khí thế phá núi ngăn sông chém thẳng vào Xa Hùng và Hàn Tiểu.

Sắc mặt Xa Hùng tái lại, hét lớn một tiếng, trường đao rít lên, hơn mười đao đao khí tụ thành đao mang đỏ rực, đón nhận một kiếm của Đồng Tâm. Về phần Hàn Tiểu, chỉ thấy kim quang tỏa ra quanh thân, hữu thủ tung ra một quyền, quyền ảnh vàng chói, thẳng tắp xông vào ngành tiếp một kiếm Đồng Ý. Đao khí kiếm quang, quyền kinh chưởng phong trong nháy mắt hội tụ lại một chỗ, hình thành một vụ nổ mạnh. Khí lưu mạnh mẽ tỏa ra tựa hồ xé rách không gian, trong nháy mắt khuếch tán ra ngoài. Tường phủ xung quanh trong nháy mắt sụp đổ, Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát đều tránh sang một bên, để lại trên mặt đất một hố sâu rộng lớn, cát bụi bay mù mịt.

Tỷ muội Đồng Tâm nhân cơ hội này, thân thể lui về phía sau, thân ảnh như điện xạ đuổi theo bảy người Âm Nhu. Hai người hiểu rằng lúc này chín người không nên rời khỏi nhau, rời nhau ra sẽ gặp kết quả thâm vô cùng, đó là điều mà hai nàng không muốn nhìn thấy. Cho nên vô luận thế nào thì cũng phải tập trung chín người lại một chỗ, như vậy mới có một đường sinh cơ.

Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy võ công tỷ muội Đồng Tâm, hai người đều hiện rõ vẻ ngạc nhiên kinh hãi trong mắt. Bọn chúng nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng được đôi tỷ muội chỉ mười lăm mười sáu tuổi mà võ công lại cao cường đến thế, thật khiến cho người ta sợ hãi. Xa Hùng và Hàn Tiểu nhìn nhau, đuổi theo Đồng Tâm, Đồng Ý. Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát cũng theo sau bên gót.

Bảy người Âm Nhu vừa ra khỏi Mẫu Đơn các chưa đến mười trượng đã thấy hơn mười thân ảnh đáp xuống ngăn cản. Trong mắt Âm Nhu hiện lên vẻ lãnh khốc, thanh âm lạnh lùng vang lên:

“Tiểu Hồng, mở đường.” Vừa dứt lời đã thấy hồng quang lóe sáng, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến ọi người thập phần kinh tâm, không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Hồng Tuyền Xà thân thể rất nhỏ nên có thể tự do bay lượn giữa không trung, giết người nhanh vô cùng. Độc của nó hết sức mạnh mẽ, người thường chỉ cần ngửi một chút lập tức ngã xuống đất, nếu bị nó cắn một phát thì chắc chắn là sẽ chết. Lúc này, một đạo hồng tuyền thoáng hiện quanh người Âm Nhu, bất cứ kẻ nào đến gần cũng đều bị Tiểu Hồng quay về cắn chết.

Dựa vào Tiểu Hồng mở đường, bảy người lại chạy thêm được một trăm trượng nữa. Lúc này đây bốn phía xuất hiện hơn một trăm người, ngăn cản tất cả đường chạy, vây mọi người vào giữa. Âm Nhu dừng thân, thu hồi Tiểu Hồng, lẳng lặng nhìn những người này, trong lòng bắt đầu cảm thấy trĩu nặng. Nàng không thể nghĩ ra giữa chốn Lạc Dương phồn hoa náo nhiệt lại có nhiều người công khai vây bắt nhóm người của nàng như vậy, điều này nói lên rằng bọn chúng đã chuẩn bị hết sức kỹ càng, quyết định không chừa một con đường sống nào cho nhóm người của nàng cả.

Âm Nhu nắm tay Tô Ngọc và Mai Hương, đứng cạnh nhau ở phía trong cùng. Âm Vũ, Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh, Trần Lan – bốn người chia ra bốn phía phòng ngự. Âm Nhu quan sát tình huống xung quanh, thấp giọng nói:

“Chúng ta tuyệt đối không thể ở đây lâu, nhất định phải xông ra ngoài, muội sẽ để Tiểu Hồng mở đường, chúng ta sẽ theo sát Tiểu Hồng, nhất định chạy đến nơi Thiếu Lâm cư trú. Mọi người chuẩn bị nhé, bắt đầu.

Hồng quang lóe sáng, Hồng Tuyền Xà bay lên không, thân thể đột nhiên phát sinh biến hóa, trong nháy mắt biến hóa thành một con rắn lớn dài đến tám trượng, quất đuôi một lần đã cuốn bay đi mấy người. Âm Nhu mừng rỡ kêu lên:

“Tiểu Hồng cố gắng lên, mở đường cho ta, nhanh một chút.” Hồng Tuyền Xà là sủng vật thông linh, nghe vậy, thân thể đột nhiên gia tốc, cuốn theo vô số võ lâm nhân sĩ, vô số binh khí chém vào thân hình nó, nhưng không hề gây được một chút tổn thương nào. Có thể thấy được tu vi ngàn năm của Tiểu Hồng quả nhiên là bất phàm.

Hơn trăm người vây quanh lần đầu tiên nhìn thấy một con vật thần kỳ như vậy đều kinh ngạc sợ hãi. Một số còn đứng ngây người tại chỗ đã bị đuôi Tiểu Hồng quất trúng, mất mạng tại chỗ. Một rắn bảy người mở đường máu lao vụt đi. Địch nhân bốn phía cũng đều cầm binh khí đuổi sát theo sau. Âm Vũ chặn hậu không nhịn được sát tâm, hai tay vỗ ra liên tục hơn mười chưởng mạnh mẽ, giết chết hơn mười người đuổi theo. Địch nhân đều biến sắc xanh mặt, cước bộ không khỏi chậm lại.

Ngay khi bảy người Âm Nhu toàn lực thoát thân thì một tiếng hừ lạnh lùng truyền đến, thanh âm lỏng lẻo trên không, một đạo thương ảnh đâm thẳng về phía Hồng Tuyền Xà. Thương ảnh đầy trời trong nháy mắt vây lấy Hồng Tuyền Xà ở giữa không trung. Mỗi một thương đều mang theo kinh khí sắc ngọt, công kích vào bộ vị mềm yếu nhất trên thân thể Tiểu Hồng. Tiểu Hồng rít lên một thanh âm quái dị, thân thể trong nháy mắt khôi phục nguyên trạng. Chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một đạo hồng tuyến nhỏ nhắn xoay tròn quanh thân thể người nọ, hình thành một lồng khí đỏ nhạt bao vây Liệt Hỏa Thương Vương – Cổ Thành Hoa vào trong.

Âm Nhu nhìn về phía sau, nhìn thấy bốn năm mươi người đang đuổi theo, khẽ thở dài một tiếng: tại

“Mọi người cố gắng tiến lên, nơi này tạm thời giao lại cho Tiểu Hồng, chúng ta đi mau.” Dứt lời lập tức đào tẩu mở đường. Âm Vũ cản hậu, Trần Lan và Diêu Ngọc Anh chia ra tả hữu hai bên bảo vệ, bảy người đều toàn lực phóng mình đi.

Đi chưa được một trăm trượng lại thấy phía trước xuất hiện địch nhân, chia thành hai phía vây mọi người vào giữa. Âm Vũ nhìn mọi người, thở dài nói:

“Bây giờ chỉ có thể liều mạng, mọi người cẩn thận, những kẻ lợi hại để ta đối phó. Muội muội, người chỉ huy mọi người, tỷ tỷ mở đường cho các người.” Âm Vũ nói xong, thân thể vọt lên phía trước, song chưởng lăng không tung ra vun vút, mỗi một chưởng đều mang theo mười thành công lực, công kích bừa vào đám địch nhân trước mặt. Chưởng lực quỷ dị mang theo khí tức âm trầm và sát khí hung ác khiến cho những kẻ kém cỏi đều giạt sang hai bên.

Âm Vũ toàn lực xuất thủ, không đến mười chiêu đã giết được hai mươi người, tạo ra một lỗ hổng cho sáu người đào tẩu. Ngay sau đó một đạo hồng ảnh từ phía sau bay lên, không ít tiếng hét thảm thiết vang lên. Hồng Tuyền Xà đã thoát khỏi Thương Vương, quay lại trợ giúp cho nhóm người Âm Nhu. Chạy được thêm mấy trượng, lại thấy trên trời xuất hiện mấy đạo thân ảnh đứng sẵn, nhìn kỹ thì có sáu người, ánh mắt đều sắc nhọn như dao, trang phục hắc y, mang bội đao giống hệt nhau, không nói lời nào đã huy đao tấn công.

Âm Vũ ánh mắt lạnh lẽo lớn tiếng nói:

“Cẩn thận, những kẻ này hết sức lợi hại, tất cả đều tỏa ra khí tức của sát thủ, mọi người vạn vạn lần hãy cẩn thận.” Song chưởng triển khai, đồng thời ngăn cản hai gã hắc y nhân.

Thân ảnh tung bay, song chưởng đen kịt, vũ múa như bay trong hư không, nhanh chóng bổ ra mười tám chưởng. Âm Vũ ánh mắt vô tình, xuất thủ tàn nhẫn, không chút lưu tình.

Tuy nhiên, sáu hắc y nhân đều là cao thủ lão luyện, đối mặt với song chưởng của Âm Vũ, hai gã hắc y nhân đều không hề hoảng sợ, hai thanh trường đao chớp lóe, trong nháy mắt tung ra ba mươi sáu đao ngăn chặn chưởng lực Âm Vũ. Bên kia, Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh miễn cưỡng ngăn cản hai địch nhân, Trần Lan thì bị đối phương dồn ép, lúng túng thối lui liên tục, hoàn toàn không thể hoàn thủ. đọc truyện tại . Gã hắc y nhân còn lại toàn lực truy bức Âm Nhu, Tô Ngọc và Mai Hương.

Mai Hương hoành đao, cẩn thận che chở cho Âm Nhu và Tô Ngọc phía sau, cẩn thận quan sát kỹ đối phương, trong lòng pháp phòng lo lắng. Chỉ thấy ánh đao lóe lên, đơn giản bổ thẳng xuống mang theo lực đạo như núi đè. Mai Hương lộ ra vẻ kinh hoàng, trường đao trong tay vung múa theo một quỹ tích kỳ dị, nhất thời đao ảnh tung bay đầy trời, đón đỡ một đao đơn giản nhưng mạnh mẽ của hắc y nhân.

Một đao lại một đao, Mai Hương lúc này chỉ biết toàn lực thi triển một chiêu Hoa Tinh đã truyền cho nàng, về phần kết quả như thế nào thì nàng hoàn toàn không nghĩ đến. Lúc trước, khi Hoa Tinh truyền cho nàng chiêu Âm Dương Nhất Lộ này đã nghĩ đến vạn nhất tương lai nàng gặp nguy hiểm thì có thể tạm thời dùng nó để hộ thân, cho nên một chiêu này không hề đơn giản, ẩn chứa rất nhiều tinh diệu của đao pháp trong đó.

Đao ảnh tan đi, một tiếng kêu đau đớn lan ra. Chỉ thấy hắc y nhân thối lui liên tục bảy bước, thân hình lảo đảo, vẻ mặt kinh hãi nhìn Mai Hương, sau đó rơi xuống đất. Mai Hương nhìn thấy cảnh tượng đó cũng ngăn người, nhưng rất nhanh chóng cảm thấy cao hứng. Tuy nhiên nàng đã cao hứng hơi sớm, bởi vì lúc này nàng nghe được tiếng kêu của Âm Nhu và Tô Ngọc từ sau truyền đến, khi đó mới phát hiện một đạo thương ảnh phóng đến trước ngực, Mai Hương kinh hãi hoành đao trước ngực ngăn cản đầu thương sắc bén.

Lực đạo mạnh mẽ lập tức chấn nứt hổ khẩu Mai Hương, toàn bộ thân thể đều bị đánh bay ra ngoài, loan đao cũng vỡ vụn, rơi lả tả khắp nơi. Có thể thấy được lực đạo của người đó cực mạnh. Giữa không trung một đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện, tiếp lấy Mai Hương, đáp nhẹ bên cạnh Âm Nhu. Nhìn thấy Đồng Tâm xuất hiện, Âm Nhu mừng rỡ thốt lên:

”Hai người đến thật tốt quá, chúng ta lập tức rời khỏi đây, chớ để địch nhân càng ngày càng đông. Mai Hương tỷ tỷ giao cho ta, người đi giúp mọi người đi, nhanh lên một chút.

Đồng Ý cùng chạy đến với Đồng Tâm, nhìn thấy Liệt Hỏa Thương Vương đã thương Mai Hương thì trong lòng cảm thấy tức lắm, nhảy vọt đến phía sau Cổ Thành Hoa, trường kiếm trong tay mang theo khí thế hủy thiên diệt địa vạch thẳng ra. Chỉ thấy mười đạo kiếm quang trắng muốt xuất hiện, bộc phát, tạo thành quang hoa sáng chói, rít lên.

Liệt Hỏa Thương Vương trong lòng chấn động, biết không tránh né được, chỉ có thể liều mạng đón đỡ. Chỉ thấy toàn thân hần hiện ra quang hoa màu vàng, chân khí hộ thể trở nên dày đặc, bao phủ hần vào trong. Trường thương tung ra hồi mã thương, quang hoa màu vàng sáng chói bắn ra tiếp đón một kiếm bá đạo của đối phương.

Một tiếng nổ vang lên, người xung quanh đều bị chấn giạt, các kiến trúc quanh đường cũng bị đánh rách tả tơi, bụi đất bay mù mịt. Thân thể Đồng Ý lảo đảo không rơi xuống ngay bên cạnh Âm Nhu, lớn tiếng nói:

“Đi mau, bọn chúng đã đuổi đến.” Thừa dịp hỗn loạn, chín người nhanh chóng xông ra ngoài, bay nhanh về phía trước.

Trên mặt đất, hai chân Cổ Thành Hoa bị chôn ngập trong đất đến tận đùi, cổ tay bị xé rách, máu tươi tuôn ra không dứt, khoe miệng ứa máu từng dòng, sắc mặt xám ngoét như tro. Trường thương trong tay đã bị cắt thành ba đoạn, trở thành đoản thương. Bộ dáng thập phần chật vật. Xa Hùng từ xa chạy đến nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của đồng bọn, vội vàng giúp Cổ Thành Hoa đứng lên.

Cổ Thành Hoa kinh hoàng nói:

“Nha đầu đó thật sự lợi hại, một kiếm tung ra cực kỳ bá đạo.” Xa Hùng nổi giận mắng:

“Con mẹ nó, nói nhảm vừa thôi, không thể buông tha cho bọn chúng, mau đuổi theo.” Dứt lời đã tung mình đi xa.

Chín người Âm Nhu tốc độ không đều, Âm Nhu và Tô Ngọc đi rất chậm, rất nhanh chóng đã bị vô lâm nhân sĩ đuổi theo. Trong số này có không ít người của tam đại thư viện, thừa dịp này hòa vào đuổi theo, chờ thời cơ kích động, gây bất lợi cho nhóm người Hoa Tinh.

Ám Vũ nhìn bốn phía đã có gần hai trăm cao thủ đuổi theo, tâm trạng nặng trĩu. Quay sang nhìn tỷ muội Đồng Tâm, Âm Vũ gật đầu nói:

“Không còn cách nào khác, không cần nương tay nữa, toàn lực động thủ.” Nói xong thân thể lộn ngược trở lại vùng chưởng tấn công, giống như nổi điên, hoàn toàn không chút lưu tình.

Âm Nhu mở miệng nói:

”Trong những kẻ này, nhất định là có đệ tử của tam đại thư viện. Bọn họ giấu mình trong đám đông, kích động kẻ khác truy sát chúng ta, muốn dùng chiến thuật biến người giết bằng được chúng ta thì mới an tâm. Mọi người nhất định phải bình tĩnh, không nên để lâm vào khốn cảnh, vừa đánh vừa chạy. Xa Hùng và Hàn Tiểu cũng đang chạy đến đây kìa.

Vừa nói xong đã thấy Xa Hùng xuất hiện trước mặt chín người, vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo. Âm Nhu cảm thấy lo lắng, biết lúc này đã gặp nguy cơ trầm trọng, trừ Phi xuất hiện kỳ tích, nếu không thì sao đây? Trên thế gian này có nhiều kỳ tích lắm không?

151. Chương 151: Thoát Khỏi Lạc Dương

Xa Hùng nhìn chúng nữ nhân, cười lạnh nói: ” Bây giờ xem các người có thể trốn tới địa phương nào, thành Lạc Dương lớn như vậy, các người muốn trốn cũng không thoát đâu. Các người chuẩn bị chịu chết đi, ta sẽ vì đồng bọn bị các người giết chết mà báo thù, giết chết các người.” Thân hình đột nhiên lao tới, trường đao trong chớp mắt liên tục phát ra. Chớp động bảy mươi chín lần, trong nháy mắt bảy mươi chín đạo đao mang hội tụ thành hàng trăm ngàn đạo quang ảnh, tại không trung đan xen vào nhau, tập trung hướng về một người làm tiêu điểm, thế công vô cùng mạnh mẽ.

Đồng Tâm không kịp nghĩ nhiều, trường kiếm nhất động, một trăm bốn mươi hai đạo kiếm khí tại không trung tung hoành một tầng lại một tầng, hình thành vô số hình vòng cung, trong vô số hình vòng cung, vô số bóng kiếm màu trắng đột nhiên hướng bốn phương tám hướng khắp nơi bắn ra.

Kiểm cương kỳ quái mãnh liệt dị thường giống như một tạc đạn nổ mạnh bắn tung tóe ra bốn phía, trong nháy mắt đón nhận công kích của Xa Hùng.

Đao kiếm giao nhau, vô số kinh lực chạm nhau, tiếng sét đánh vang lên bốn phía, hình thành âm thanh chói tai, thập phần quái dị.

Đồng Tâm vững vàng đứng tại chỗ, Xa Hùng lại lắc mình thối lui sáu thước, vẻ mặt kinh hãi nhìn Đồng Tâm, toàn thân máu tươi đầm đìa, trong mắt mang theo vài phần không thể tin được, hẳn không ngờ chỉ một chiêu đã có thể phân thắng bại, hiển nhiên võ công của Xa Hùng không bằng Đồng Tâm, so với Thần Châu Ngũ Dị cũng còn kém một bậc.

Hàn Tiểu cùng Cổ Thành Hoa hai người rơi xuống bên cạnh Xa Hùng, ba người trao đổi ánh mắt, đột nhiên lao thẳng tới chúng nữ nhân. Xa Hùng kiềm chế Đồng Tâm, bất quá lúc này hẳn không hề liều mạng đánh bừa, mà chỉ thi triển công phu khéo léo cố ý cuốn lấy Đồng Tâm. Hàn Tiểu thì nghênh chiến Đồng Ý, còn lại Cổ Thành Hoa tiếp Âm Vũ.

Đến lúc này, công kích của những người khác làm cho Liên Phượng, Trần Lan, Diêu Ngọc Anh ba người không thở nổi. Chúng nữ dần lâm vào tuyệt cảnh.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong ba cặp đấu, bởi vì Cổ Thành Hoa lúc trước đã bị Đồng Ý đã thương cho nên Âm Vũ đối phó với hắn rất dễ dàng, tỷ muội Đồng Tâm lại bị Hàn Tiểu và Xa Hùng cuốn lấy. Lúc này đám người Liên Phượng bị thương nặng nhẹ không giống nhau, Mai Hương bởi vì trọng thương nên Âm Nhu cùng Tô Ngọc vẫn canh chừng nàng, Tiểu Hồng không ngừng bỏ quanh ba người, tạm thời bảo hộ an toàn cho cả ba.

Đột nhiên, thân thể Trần Lan thoáng run rẩy, vai phải bị một đao khảm vào xương cốt, nhất thời toàn bộ tay phải không thể động đậy, mất đi sức phản kháng.

Lúc này một đao đột nhiên đánh xuống nhưng vô phương tránh né, mắt thấy tránh không khỏi một đao này. Trần Lan trong mắt một dòng lệ rơi xuống, hướng về phía chân trời, nhẹ thở dài cáo biệt Hoa Tinh, cáo biệt nhân gian! Mặc dù trong lòng còn lưu luyến, có vài phần không muốn, nhưng cũng không phải do chính mình quyết định. Lúc này, trước khi chết Trần Lan chỉ nghĩ đến Hoa Tinh, có lẽ đoạn cảm tình này nàng vĩnh viễn không quên.

Mắt thấy Trần Lan sẽ chết, đột nhiên, thân ảnh Dạ Phong xuất hiện giữa không trung, nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng xuất ra, nháy mắt đánh trúng người nọ, lập tức giết chết hắn, cứu Trần Lan một mạng. Dạ Phong hạ xuống bên người Trần Lan kéo lấy người nàng, lớn tiếng nói: ” Mọi người nhanh tụ họp cùng một chỗ, chúng ta cùng nhau phá vòng vây. Thiết Chiến cùng Long Vũ cũng đến, nhân cơ hội này chúng ta rời khỏi nơi này.”

Bên này, thân ảnh cao lớn của Thiết Chiến đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đồng Tâm, lớn tiếng nói: ” Tên này giao cho ta, cô đi bảo vệ các nàng nhanh chóng rời khỏi, nhớ kỹ rời khỏi nơi này ngay lập tức, hướng thành tây phá vòng vây.” Nói xong bỏ ra một chưởng, huyết chưởng rõ ràng xuất hiện giữa không trung, liều mạng nghênh tiếp đao mang của Xa Hùng, một tiếng vang lên, hai bóng người lập tức phân ra. Xa Hùng bị chấn lui mấy bước sắc mặt tái nhợt.

Nhìn Thiết Chiến, Xa Hùng hỏi: "Người là ai, tại sao đột nhiên xuất hiện?." Thiết Chiến cả giận nói: "Ta là ai à, ta là cha người. Bọn người là một đám cầu vật, có bản lãnh tìm Hoa Tinh đi, lúc này thừa dịp hấn vắng mặt thì giểu võ dương oai, khi dễ đàn bà phụ nữ, người là cái đồ gì. Uống cho người là nam tử hán, nói ra thật xấu hổ. Hôm nay lão tử sẽ dạy ột đám vô dụng các người một bài học «

Nói xong đột nhiên tiến lên, tay phải chém ra một chưởng, kinh phong bốn phía lập tức kêu gào, Xích Huyết Chưởng Ấn mang theo khí thể âm trầm bổ về phía Xa Hùng. Xa Hùng sắc mặt khế biến, trường đao trong tay vừa lộn, đao mang màu đỏ mang theo mười thành công lực đón đỡ Thiết Chiến, trong lúc nhất thời hai người đánh cho lửa cháy khắp trời, khó phân thắng bại.

Long Vũ xuất hiện cùng lúc với Thiết Chiến, đến bên cạnh Đồng Ý, nhìn Kim Tuyết Hàn Tiểu, trong mắt xuất hiện một tia lạnh lẽo, tay phải đánh ra một quyền, cùng kim sắc quyền của Hàn Tiểu đối kháng. Một âm thanh cộng hưởng truyền ra, ngay sau đó kinh khí bắn nhanh ra bốn phía, làm quần áo hai người bay phần phật, khí thể khiến mọi người sợ hãi.

Long Vũ ngạo nghễ bất động, nhìn Hàn Tiểu thối lui ba bốn bước. Long Vũ trong ánh mắt lộ ra một tia coi thường, nhìn qua Đồng Ý bên cạnh nói: "Các người đi trước, nơi này giao cho chúng ta, nhớ cẩn thận một chút." Đồng Ý nhìn Long Vũ một cái, nhảy đến bên cạnh Âm Nhu. Âm Nhu thấy Thiết Chiến cùng Long Vũ tới nơi, trong lòng có chút thờ dãi. Nhìn tỷ tỷ Âm Vũ đang giao tranh cùng Thương Vương Cổ Thành Hoa, trong mắt Âm Nhu hiện lên một tia lãnh khốc, nhìn Đồng tâm tỷ muội liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: "Đồng Tâm Đồng Ý chú ý, lập tức đem tên dùng thương giết chết, cần phải một chiêu tất thắng, chúng ta không có nhiều thời gian. Giết chết hấn xong chúng ta lập tức rời đi. Lúc này thừa dịp có Long Vũ cùng Thiết Chiến, chúng ta nhất định phải đem cao thủ của địch nhân giết hết, sau này chúng ta mới có lợi, trên chiến trường ra tay phải vô tình, nhớ kỹ!"

Đồng Tâm tỷ muội nhìn Âm Nhu, trong mắt lộ ra một tia kiên định. Hai người nhìn đối phương một cái, hai đạo thân ảnh không phân biệt trước sau cùng bắn ra.

Hai tiếng kiếm rít rung trời, mang theo khí thể cướp hồn đoạt phách như hai đạo long quyền phong, một tả một hữu thẳng tới Cổ Thành Hoa, kiếm quang chói mắt, kiếm khí xé trời, hai đạo thân ảnh cực nhanh, kiếm hóa thân long, đã đạt tới nhân kiếm hợp nhất, lập tức đem Cổ Thành Hoa bao phủ trong hai luồng bạch quang.

Ám Vũ trong nháy mắt rời khỏi, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Âm Nhu.

Cổ Thành Hoa sắc mặt đại biến, phát ra tiếng rống giận rung trời, đoản thương trong nháy mắt phát động tuyệt chiêu đặc ý nhất: Thương Định Sơn Hà! Vô số thương ảnh trong nháy mắt lóe ra không ngừng, giữa không trung một chuỗi xuyên thương ảnh lóe hàn quang lạnh ngắt, đột nhiên bắn ra, tại bốn phía hình thành vô số quang ảnh, đem chính mình bảo hộ ở chính giữa. trong trăm đạo thương ảnh nọ, liên tiếp chín đạo thương trụ cường mãnh vô cùng, giống như cương giáp bảo hộ chín chỗ yếu hại toàn thân.

Kiếm quang tới gần, thương ảnh vụt xoay tròn, ba đạo cường đại kính đạo trong nháy mắt hội tụ tại một điểm, thành hơn trăm ngàn quang mang, không ngừng tản ra, không ngừng bay lên giống như pháo hoa thập phần xinh đẹp

Nhưng kỳ cảnh xinh đẹp này, nhưng lại ẩn chứa sát khí hung hiểm vô cùng.

Một tiếng kêu thảm thiết, truyền đến tai Xa Hùng cùng Hàn Tiểu, trong nháy mắt vang lên nghe hai tiếng kêu to phẫn nộ, ngay tức khắc Xa Hùng cùng Hàn Tiểu hai người, hai mắt đỏ đậm, liều mạng lao về phía Cổ Thành Hoa, nhưng đáng tiếc, đã không kịp.

Kiếm quang hiện lên, giữa không trung vô số máu thịt bay xuống bốn phía, một mảnh máu tanh. Đồng Tâm tỷ muội hai kiếm cùng xuất, uy lực tuyệt luân, người đã bị thương như Cổ Thành Hoa tuyệt đối không thể ngăn cản

Ám Nhu lớn tiếng nói: "Bây giờ rời khỏi đây ngay lập tức, hướng phía thành tây. Những người này nhìn bộ dáng rất là quyết tâm, muốn phân tán bọn họ sợ rằng không dễ dàng, mọi người lập tức lui lại."

Nói xong, lôi kéo Tô Ngọc cùng chúng nữ đồng thời chạy đi. Lúc này, Trần Lan cùng Mai Hương hai người trọng thương, Trần Lan chính mình còn có thể đi được, nhưng Mai Hương lại phải do Diêu Ngọc Anh ôm,

đồng thời hướng ra phía ngoài phóng đi. Bốn phía, hai ba trăm võ lâm nhân sĩ, vjing vàng vây công các nàng,

Những người này đều hướng phía Đồng Tâm tỷ muội mà đến, muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi, tranh thủ nhà cháy mà đánh cướp, lợi dụng lửa cháy để hành động.

Ám Nhu phân phó Ám Vũ mở đường, Dạ Phong cảnh hậu, Liên Phụng chú ý tình huống bốn phía, Đồng Tâm tỷ muội bảo vệ hai bên. Đoàn người hình thành một trận thế hình chữ nhật hướng về phía trước phóng nhanh đi. Ám Vũ phía trước hai tay không ngừng huy động, nhằm về phía đám người ngăn cản mạnh mẽ mở ra một con đường phóng tới trước.

Đáng tiếc, những người này cũng rất thâm hiểm, thà chết không lùi, đem chúng nữ vây ở chính giữa, chúng nữ tiến tới hết sức chậm chạp.

Giữa không trung hai tiếng kinh hô truyền đến, Lục Nhân Tà Thần cùng Hắc Thủy Ma Sát xuất hiện trên đầu chúng nữ, Lục Nhân Tà Thần nhìn thoáng qua Long Vũ

Ánh mắt lộ ra hung quang, nói với Hắc Thủy Ma Sát: " Tên kia chính là hậu nhân của người đó, võ công hết sức bá đạo hãy cẩn thận" Hắc Thủy Ma Sát nghe vậy nhìn chằm chằm Long Vũ mắt lộ ra một tia trầm trọng.

Đồng Tâm tỷ muội thấy Lục Nhân Tà Thần hai người, đều thập phần kinh hãi, cẩn thận nhìn chăm chú hai người, chuẩn bị tùy thời ra tay ngăn hai người công kích để bảo vệ đoàn người Ám Nhu an toàn.

Cách đó không xa Long Vũ hét lên giận dữ chấn động thành Lạc Dương, toàn lực một quyền đẩy lui Hàn Tiểu, mượn lực lao thẳng đến Lục Nhân Tà Thần. Thiết Chiến thấy vậy một chưởng bức lui Xa Hùng, sau đó lao về phía Hắc Thủy Ma Sát.

Giữa không trung, bốn vị tuyệt đỉnh cao thủ gặp nhau, trong chớp mắt cùng xuất thủ, cường đại kinh khí như cơn lốc thổi trúng nhân sĩ võ lâm phía dưới làm bọn họ nghiêng ngã, bị cường đại kinh khí bức lui mấy thước. Ám Nhu thân thể loạn choạng, Ám Vũ điên cuồng công kích một đoạn thời gian, cũng đã giết gần hai mươi tên. Ám Nhu trong lòng hiểu được địch nhân nhiều lắm, nếu cứ như vậy, đoàn người chính mình sẽ bị những người này khốn chết ở chỗ này. Giết một người lại xuất hiện một người, vĩnh viễn giết không hết.

Nhìn một chút tình huống trên đầu, Ám Nhu thần sắc lãnh khốc nói: " Đồng Tâm chú ý mặt trên, Đồng Ý nghe lệnh, lập tức xuất thủ, đem người ngăn cản phía trước giết hết, toàn lực ra tay, cần phải trong vòng ba chiêu mở thông đường phía trước, xuất thủ!" ánh mắt lãnh khốc, Ám Nhu giờ phút này có vẻ bình tĩnh vô cùng, tựa như một tượng ma thần. Đồng Ý sắc mặt khê biến nhìn Ám Nhu một cái, trong lòng có chút thở dài. đọc truyện tại . Nàng cũng hiểu được giờ phút này ngoại trừ xuất thủ ngoan độc ra,

Không có biện pháp khác, Đồng Ý đáp nhẹ một tiếng, trường kiếm đưa ngang ngực, trong nháy mắt ánh mắt trong suốt vô cùng, một cỗ khí thế cường đại tràn ngập bốn phía, nhanh chóng khuếch tán ra phía ngoài, một tiếng ngấm thấp, Đồng Ý mũi chân điểm nhẹ thân thể bay ra, đồng thời tay trái một chưởng xoay người, thân thể mượn lực xoay tròn, xem tại

trường kiếm trong tay phải trong nháy mắt phát ra một trăm năm mươi sáu kiếm. Bóng kiếm đầy trời lóe ra hàn quang, mang theo tiếng kêu quỷ dị âm trầm, giống như vong hồn địa ngục đang khóc

Trong thanh âm quỷ dị đó vô số tiếng kêu thảm thiết kinh tâm động phách, trong nháy mắt truyền ra thật xa. Đồng Tâm lao ra ba trượng, phá vòng vây của đối phương mở ra một lỗ hổng. Chỉ một chiêu, Đồng Ý ít nhất giết chết hai mươi người, làm bị thương hơn ba mươi người

Trên đường cái nhất thời giống như địa ngục, võ lâm nhân sĩ đều lui về phía sau, nhìn Đồng Ý như nhìn thấy ma quỷ, trong miệng phát ra tiếng kêu hoảng sợ. Đồng Ý mặt không chút thay đổi, trường kiếm lại vung lên, kiếm khí bá đạo trong nháy mắt hội tụ thành một mạng lưới lớn giống như thiên la địa võng hướng phía địch nhân, tiếng kêu tựa như hung thần địa ngục rống giận, kiếm khí tựa như cánh tay ma quỷ, một tác một tác chậm rãi làm tan rã tâm thần yếu ớt của địch nhân. Bạch quang chói mắt, kiếm khí tận trời, chỉ thấy một đạo cuồng phong đảo qua, vô số thi thể ào ào hướng hai bên phiêu tán. Nồng đậm huyết tinh tràn ngập ở trong không khí, khiến người ta trong lòng khó có thể tin được.

Lúc này đây, Đồng Ý lại vừa giết chết ít nhất ba mươi người, phế bỏ hơn hai mươi lăm người ngay lập tức vòng vây đã tỏ ra trống rỗng.

Vô số âm thanh rên rỉ làm cho thành Lạc Dương náo nhiệt thêm vài phần. Đồng Ý ánh mắt lộ ra một tia thờ dài, thân thể chợt lóe xuất hiện bên cạnh Dạ Phong, nhìn hơn mười người điên cuồng lao tới, đao quang kiếm ảnh tràn ngập bốn phía, Đồng Ý nhin không được lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhìn Dạ Phong trên người đã có mấy chỗ chảy máu, Đồng Ý thần sắc lạnh lẽo, tay phải khê vun, vô số kiếm hoa như tiên nữ tán hoa trong nháy mắt trào ra hướng đến địch nhân.

Kiếm quang hiện lên, huyết quang tức hiện, mười ba cái đầu lâu vô thanh vô tức bay ra, mang theo âm thanh tiêu hồn đoạt phách.

Đồng Ý không ngừng xoay tròn trường kiếm, cả người trong nháy mắt thi triển thượng thừa kiếm thuật, nhân kiếm hợp nhất phóng ra, chân tay đứt bay đầy trời, nồng đậm huyết vụ tỏa ra đạo ngọc quang như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chợt lóe rồi biến mất, Toàn bộ đội ngũ hơn mười người ngay lúc Đồng Ý cuồng sát liền chết hơn phân nửa, vô số địch nhân sợ đến kêu cha gọi mẹ, cố sức thoát đi. Đồng Ý xoay người lại vung kiếm. Kiếm khí giăng khắp nơi, kiếm mang so với quỷ thủ địa ngục còn muốn hung ác hơn, trong nháy mắt đã đoạt đi tánh mạng vô số người.

Dạ Phong nhìn Đồng Ý, ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi. Nữ nhân đấy ư, một khi ngoan cường đứng lên, so với nam nhân còn hung mãnh hơn, thật sự là không thể trêu vào.

Nhìn đội ngũ đông đảo dưới hai chiêu của Đồng Ý liền tan vỡ, thoáng cái đã chết không dưới bốn mươi nhân, thật đúng là nghe rợn cả người.

Liếc mắt nhìn những người liều mạng thoát đi, Dạ Phong biết, không còn có người dám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Ngoại trừ là địch nhân chân chính, nếu không ai cũng không dám lấy tính mạng của mình ra mà đùa giỡn.

Ám Nhu đảo qua toàn trường, bởi vì Đồng Ý ra tay, khiến cho vốn gần hai trăm người đối địch, thoáng cái còn lại không đến ba mươi người, thật sự là thành tích không tồi.

Ám Nhu lúc này đã thay đổi chủ ý, không hề tới phái Thiếu Lâm nương tựa, mà là chuyển hướng ra khỏi cửa thành phía tây. Như vậy Hoa Tinh trở về cũng có thể gặp, bớt đi thời gian Hoa Tinh tìm kiếm mình.

Ám Nhu nhìn mọi người liếc mắt, một cái, lớn tiếng nói: " Lập tức rời khỏi nơi này, hướng thành tây, nhất định phải rời khỏi thành Lạc Dương, ra khỏi thành tiếp tục nghĩ biện pháp thoát khỏi những người này, trốn khỏi bọn họ, đợi Hoa Tinh về thu thập bọn chúng" Nói xong hô hoán mọi người hướng thành tây chạy nhanh đi.

Xa xa, trên một tòa lầu cao, có mấy người thủ lĩnh của Vô Lâm Thư Viện nhìn tình huống đoàn người Ám Nhu. Vị quân sư âm lãnh cười nói: " Thật không ngờ các nàng thật là có chút bản lĩnh, bị nhiều người vây công như vậy, cũng có thể lao ra khỏi Mẩu Đơn Các, tới nơi đây. Bất quá lúc này đây các nàng có lợi hại tới đâu cũng trốn không thoát, bởi vì các nàng không biết, cao thủ của Phi Ưng Giáo cùng Tuyệt Thiên Môn, sáng sớm hôm nay đã chạy tới nơi đây. Hiện tại đang chuẩn bị đối phó các nàng"

Lâm Vân nhìn quân sư liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: " Chỉ có bằng nhân mã hai bang phái sợ rằng Đồng Tâm tỷ muội sẽ đem bọn họ giải quyết hết. Lúc này đây quan trọng là hai thư viện chuẩn bị có hiệu quả hay không, hiện giờ Thần Châu Ngũ Dị đã xuất hiện hai tên. Còn hai tên không biết có thể xuất hiện hay không, hai tên còn lại cũng xuất hiện, vậy đám nữ nhân của Hoa Tinh e rằng khó thoát."

Liễu Diệp Nhi cười nói: " Lúc này, kỳ thật công lao lớn nhất vẫn là Tiểu Vân, nếu người không cố ý đem mọi chuyện truyền cho Hoa Tinh, chúng ta cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp đem Hoa Tinh ly khai, đem các nàng tiêu diệt"

Lâm Vân lạnh lùng nhìn Liễu Diệp Nhi một cái, xoay người rời đi, bốn người còn lại nhìn theo lưng hắn, trong mắt đều lộ ra vẻ âm trầm, nhưng không ai nói gì.

Đoàn người Ám Nhu rất nhanh đã xuyên qua mấy quảng đường, xa xa đã có thể thấy được cửa thành tây. Ám Nhu nhìn bốn phía liếc mắt một cái: " Mọi người cẩn thận một chút, nơi này sợ rằng sẽ có địch nhân mai phục, tình huống của chúng ta lúc này, sợ rằng sẽ có rất nhiều người biết được, cho nên địch nhân đặt

cạm bẫy cũng là điều tự nhiên, chúng ta hãy cẩn thận” Vừa nói xong đã thấy hơn trăm mũi tên đột nhiên bắn tới.

Đồng Tâm tỷ muội quát một tiếng, song kiếm xuất hiện, chỉ thấy hai đạo màu trắng kiếm mang như gió quyen vào mây, đem tắt cả mũi tên đều đánh rớt.

Đồng thời trường kiếm Đồng Tâm đánh nhanh, trong nháy mắt một trăm hai mươi tám kiếm hội tụ thành kiếm quang chói mắt quét ngang, kiếm khí tung hoành, hơn trăm tên cung thủ phía trước trong nháy mắt đã bị Đồng Tâm một kiếm chém ngang vòng eo, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên át cả tiếng kiếm khí bá đạo. Sau khi xử lý những người này xong, lại đem tắt cả chướng ngại vật trước mắt đánh bay, làm cho toàn bộ địch nhân lộ ra.

Đồng Ý ánh mắt lạnh lùng, ngay lúc Đồng Tâm thu kiếm, trường kiếm vung nhanh, một trăm ba mươi sáu kiếm hội tụ thành một đạo kiếm trụ giống như long quyển phong, thân thể đột nhiên xuất hiện bên những người đó, mạnh mẽ kiếm trụ quét ngang qua, mang theo vô số máu tươi huyết nhục và những tiếng kêu gào thảm thiết.

Ngay lúc Đồng Tâm tỷ muội ra tay, có vài bóng đen từ hai bên đột nhiên phóng ra thẳng hướng chúng nữ nhân, nhìn kỹ có mười một người, tất cả đều là hắc y che mặt, đao kiếm xuất hiện khí thế hung mãnh, bay lại đây chém giết. Dạ Phong cùng Âm Vũ phân ra hai bên đón đỡ địch nhân, vừa ra tay là tuyệt chiêu không chút lưu tình. Đồng Tâm nhìn bốn phía, cẩn thận đề phòng tùy thời đối phương có thể xuất hiện, trường kiếm vung ra bảo vệ an toàn của chúng nữ nhân.

Ám Nhu nhìn cửa thành cách đó chưa đầy năm mươi trượng, chỉ cần ra ngoài, lúc đó địch nhân sẽ rất khó biết rõ tình huống của đoàn người mình.

Ám Nhu tỉnh táo nói: ” Đồng Tâm tỷ muội bảo vệ mọi người hướng cửa thành chạy đi, Vũ tỷ tỷ cùng Dạ Phong hai người cẩn hậu, vô luận làm sao phải ngăn được những người này, thời gian của chúng ta càng ngày càng gấp, nhất định trước buổi trưa phải ra khỏi thành Lạc Dương, như vậy mới có một đường sinh cơ, lập tức hành động đi!”

Đoạn kéo Tô Ngọc, theo sát phía sau Đồng Tâm, hướng cửa thành chạy đi.

Đồng Tâm mở miệng nói: ” Muội muội, người chú ý phía sau, ta mở đường, mọi người theo sát ta.” Đưa trường kiếm ngang ngực, kiếm khí cường đại mà âm trầm, thẳng áp hướng cửa thành, bất cứ kẻ nào ngăn cản đều bị Đồng Tâm một kiếm đánh bay, Tô Ngọc kéo Ám Nhu, Diêu Ngọc Anh ôm Mai Hương, Liên Phụng che chở Trần Lan gắt gao theo sau hướng cửa thành chạy đi.

Bên kia Âm Vũ cùng Dạ Phong hai người vừa đánh vừa lui, giao thủ hơn mười chiêu, hai người giết tổng cộng bốn tên địch nhân, lúc này đang hết sức đuổi theo đám người Ám Nhu.

Trên người Dạ Phong máu tươi dính đầy quần áo, ngoài máu của địch nhân còn có không ít máu của chính mình, mà Âm Vũ cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhiều lần liều mạng đánh, hai người kỳ thật đã rất uể oải, tâm thần cũng uể oải.

Nhưng vì sinh tồn, cho dù không thể cũng phải cố gắng, chỉ có thể kiên trì chiến đấu không ngừng.

Năm mươi trượng, bốn mươi trượng, ba mươi trượng, khoảng cách càng ngày càng gần, mọi người tìm đập càng lúc càng nhanh. Ám Nhu hai mắt chớp động, ánh mắt lộ ra kỳ dị quang mang, nhìn cửa thành lớn tiếng nói: ” Ra khỏi cửa thành thì mọi người phải đề cao cảnh giác, địch nhân có thể ẩn núp ở ngoài cửa thành, canh lúc chúng ta buông lỏng phát động công kích.”

Mọi người nghe vậy trong lòng đều có chuẩn bị, toàn bộ đề cao cảnh giác, mặt sau, Âm Vũ cùng Dạ Phong đã đuổi kịp mọi người,

Toàn lực hướng cửa thành lao tới, xa xa Kim Tuyết Hàn Tiểu cùng Xa Hùng, đã xuất hiện ngoài trăm trượng, đang toàn lực chạy đến.

Còn lại người võ lâm cũng có hai ba mươi tên, hơn nữa mấy tên hắc y, tạo thành một đội ngũ có thực lực mạnh mẽ đang gấp rút đuổi theo.

Nháy mắt đã vượt qua khoảng cách ba mươi trượng tới cổng thành, Đồng Tâm toàn bộ chú ý đều đặt ngoài cửa, chân khí cấp tốc xoay tròn, dò xét động tĩnh bên ngoài.

Đồng thời Dạ Phong bắn thẳng ra, xung phong đánh trận đầu, dò xét tình hình địch. Dạ Phong nhìn thoáng qua nói: " Tạm thời không có nguy hiểm, nhanh rời đi. Hai cao thủ phía sau đã tới gần kíp, không rời đi sẽ không kíp, mọi người tiến lên đi." nói xong phóng về phía trước.

Ám Nhu nhẹ nhàng quay đầu nhìn thoáng cửa thành Lạc Dương, thầm nghĩ rốt cuộc đã ra khỏi, nhưng kế tiếp chúng ta có thể tránh được kiếp nạn này không?

Với tình hình hiện giờ, chỉ sợ là rất khó đào thoát. Đồng Ý cản phía sau, che chở chúng nữ nhân ra khỏi cửa thành, cấp tốc theo hướng tây thoát đi.

Buổi trưa, mặt trời lên cao chói chang, không khí nóng bức, tràn ngập mùi máu tanh. Gió nhẹ đi qua, mang theo mùi nhàn nhạt, tựa hồ vì những người chết đi mà thở dài.

152. Chương 152: Sơn Cùng Thủy Tận

Buổi trưa, mặt đất khô nóng, ánh mặt trời chói chang tản ra hơi thở nóng rực. dọc truyền tai . Trên đường một nhóm mười người đang khẩn trương chạy đi.

Phía sau không xa, hơn mười người tay cầm binh khí gắt gao truy đuổi. Hai đạo thân ảnh tại giữa không trung, tốc độ còn nhanh hơn cả chim bay nhanh chóng tiến về phía trước.

Hai người này là Hàn Tiểu và Xa Hùng, vốn hai người cùng Cổ Thành Hoa đến đây tìm Hoa Tinh báo thù, ai mà biết được Hoa Tinh còn chưa tìm thấy, Cổ Thành Hoa đã chết. Khỏi phải nói, hai người trong lòng cực kỳ khó chịu, một lòng muốn giết chúng nữ nhân, nên một đường truy đuổi gắt gao, quyết không buông tha, nhất định phải giết chết chúng nữ mới thôi.

Trong đoàn người, Ám Nhu cùng Tô Ngọc không có võ công, cho nên hành tẩu rất chậm. Để tốc độ nhanh hơn, Ám Vũ chủ động mang theo Ám Nhu, Liên Phượng mang theo Tô Ngọc, Dạ Phong dìu Trần Lan, đoàn người toàn bộ triển khai khinh công với tốc độ cao nhất.

Tốc độ lập tức đề cao lên rất nhiều.

Phía trước không xa xuất hiện một ngọn núi nhỏ, ngọn núi này bốn phía bằng phẳng, tựa như một khối đất bình thường, hai bên đường cây cối rậm rạp.

Lúc này truyền đến một chút âm thanh kỳ quái. Ám Nhu quay đầu lại nhìn Hàn Tiểu và Xa Hùng càng ngày càng thu ngắn khoảng cách với nhóm người của mình thêm mười trượng, chỉ còn không tới một trăm trượng nữa sẽ bị bọn họ đuổi theo kịp. Ám Nhu trong lòng có chút cấp bách, lo lắng bây giờ nên làm cái gì mới có thể thoát khỏi địch nhân.

Ngay lúc đoàn người toàn lực chạy về phía trước, Đồng Tâm đột nhiên nói: " Mọi người cẩn thận, có cao thủ xuất hiện." Vừa nói xong đã thấy hai đạo nhân ảnh từ xa tiến đến.

Nháy mắt đã lảng không xuất hiện trước chúng nữ ba trượng. Ám Vũ vừa thấy hai người thì sắc mặt đại biến: " Mọi người cẩn thận, là Huyết Nga Lão Quái cùng Kim La Thiên Sát của Thần Châu Ngũ Di, không nghĩ ra bọn chúng cũng đã đến đây".

Ám Nhu nghe vậy, thần sắc khê biến nói: " Chúng ta tiến đến ngọn núi kia, chiếm quyền kiểm soát trước, sau đó sẽ nghĩ biện pháp" Tất cả mọi người nghe nàng nói, đều chạy về phía ngọn núi, Huyết Nga Lão Quái cùng Kim La Thiên Sát chỉ lạnh lùng đứng nhìn chúng nữ, không hề có ý động thủ.

Bọn họ xuất hiện bất quá chỉ muốn làm cho chúng nữ ngừng chạy trốn mà thôi.

Nhẹ nhàng buông Ám Nhu xuống, Ám Vũ cùng Dạ Phong, Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh bốn người, chia ra vây quanh, bảo vệ bốn người không có khả năng phòng thủ ở giữa.

Đồng Tâm tỉ mỉ cẩn thận đề phòng hai tuyệt thế cao thủ ở không trung, lại nhìn thấy Hàn Tiểu cùng Xa Hùng tới gần, tâm tình chúng nữ đều trầm xuống, nguy hiểm đang tiến đến với bọn họ.

Không lâu lắm, cách chúng nữ nhân mười trượng, bốn phía đều có hơn mười người tất cả đều là võ lâm cao thủ, trong những người này, ngoại trừ người của tam đại thư viện còn có một số người muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi.

Xa Hùng cùng Hàn Tiểu phần nộ nhìn chúng nữ, trong ánh mắt hàm chứa cừu hận. Hàn Tiểu nói: " Hôm nay, hai người bọn ta nếu không giết được bọn tiện nhân ghê tởm các ngươi, chúng ta quyết không rời đi, bây giờ các ngươi hãy để mạng lại đi"

Vừa nói chuyện xong, không hề báo trước phóng tới, một đạo quyền ảnh màu vàng mạnh mẽ vô cùng như tia chớp xuất hiện trước mặt Đồng Tâm tỉ mỉ. Một bên, Xa Hùng thân thể mãnh tiến, trường đao vung lên, tầng tầng đao phong mang theo sóng nhiệt nóng rực vô cùng, chém thẳng Đồng Ý, đáng tiếc lại bị Dạ Phong cản lại.

Ám Vũ nhìn về phía xa, lúc này còn có rất nhiều người trong võ lâm kéo tới, tất cả đều nhìn hướng này, ánh mắt chậm rãi ngừng lại.

Nhìn bốn đạo nhân ảnh phía trước. Ánh mắt Ám Vũ lộ ra một linh cảm xấu. Ám Vũ không thể nghĩ ra, tại thời khắc nguy hiểm này lại gặp gỡ cao thủ của Phi Ưng Giáo cùng Tuyệt Thiên Môn, thật sự là họa vô đơn chí.

Ám Nhu nhẹ giọng nói: " Tỷ tỷ biết bọn người này sao? Bọn họ là ai, nhìn bộ dáng cũng không phải nhân vật tầm thường."

Ám Vũ khẽ thở dài: " Mấy người này là cao thủ của Phi Ưng Giáo và Tuyệt Thiên Môn, không nghĩ tới bọn họ cũng đến đây. Ngân y lão đầu kia giáo chủ, danh xưng Ngân y quỷ trảo Ngưu Đức Huy, người này ở Địa Bảng lần thứ nhất đã được xếp thứ sáu, nghe nói năm đó hắn chỉ mới mười sáu tuổi, cũng là võ học kỳ tài, võ công của hắn bây giờ sợ rằng không dưới đệ nhất Địa Bảng, chúng ta cần cẩn thận. Bên người hắn lão đầu áo vải, hình như là lão Tam của Âm sơn tứ quỷ, Hắc tâm vô thường Đoạt Vô Mệnh, cũng là cao thủ hiếm thấy, tuyệt đối có thể đứng ở mười người đầu tiên trong Địa Bảng. Hai người bên trái, thân khoác đạo bào là phó môn chủ của Thiên Tuyệt môn, nổi danh âm hiểm trong chốn giang hồ, Phong Vân Bảng xếp thứ chín, danh xưng Huyền âm chỉ Lãnh Vô Tâm, võ công quỷ dị khó lường, trung niên nhân bên cạnh hắn là Thiết Thủ viên La Quang Minh, danh chấn võ lâm Tây bắc".

Diêu Ngọc Anh một bên nói: " Không nghĩ tới bọn họ cũng đã đến đây, đáng tiếc lúc trước chúng ta một chút tin tức cũng không có, nếu không cũng có thể đề phòng trước. Những người đó, ngoại trừ một số ít mang theo lòng tham đến đây, còn lại đều vì chúng ta mà tới, hiện tại địch nhân muốn tuyệt đường của chúng ta, không cho chúng ta một con đường sống" Khóe miệng khẽ nhích, cười khổ sở.

Ám Nhu sắc mặt âm trầm, nhìn bốn phía, ánh mắt lộ ra một tia tàn khốc lạnh lùng nói: " Nếu chạy không thoát, chúng ta nên nghĩ phòng ngự như thế nào đây? Bây giờ địch nhân bốn phía, bọn họ ai công kích trước người đó chết trước, đây là một cơ hội chúng ta có thể lợi dụng. Hôm nay chúng ta chỉ có thể kéo dài hy vọng Hoa Tinh quay về, hoặc là Thiết Chiến cùng Long Vũ tới, mọi người nhớ kỹ hết sức bảo trì thể lực, không cùng địch nhân liều mạng đánh bừa. Hôm nay chúng ta sẽ cùng bọn chúng đánh một trận, xem thử bọn chúng có thể hay không giết hết chúng ta, mọi người hãy cố gắng lên, chúng ta cùng nhau chống lại địch nhân đi."

Tô Ngọc nhìn địch nhân trước mặt có chút than nhẹ lẳng lẳng nhìn phía chân trời, có lẽ có một số việc trốn cũng không thể trốn thoát, phải không?

Đồng Tâm tỉ mỉ hai người một trái một phải, vững vàng bảo vệ chúng nữ, nhìn kỹ hai cao thủ ở không trung. Giờ phút này, hai nàng hiểu được, Hoa Tinh vắng mặt thì tất cả đều dựa vào hai nàng để chống đỡ mà thôi. Trường kiếm chỉ thẳng xuống đất cùng với cánh tay tạo thành một đường thẳng tắp.

Một cổ khí thế hùng hồn tràn ngập hướng ra phía ngoài.

Nhìn Kim Tuyết Hàn Tiểu đánh tới, Đồng Tâm trong mắt thần quang chợt lóe, chỉ thấy thân thể đột nhiên quay ngược, trường kiếm trong tay nhất thời phát ra một đạo ánh sáng ngọc, mang theo lực công kích cường

đại, quay tròn bay nhanh tới, một trăm hai mươi tám kiếm đem Hàn Tiểu bao phủ vào trong kiếm khí mờ mịt. Kiếm khí điên cuồng gào thét không ngừng tê liệt bốn phía, hàn ý âm trầm, chỉ trong gang tấc, bao phủ toàn thân Hàn Tiểu, bóng kiếm càng ngày càng dày, càng lúc càng nhanh, làm Hàn Tiểu cả kinh tâm thần bất an.

Hàn Tiểu hét lớn một tiếng, toàn thân kim quang phát ra chói mắt, tay phải hung hăng đánh ra, trong nháy mắt vô số đạo quyền ảnh hội tụ thành một quyền, mạnh mẽ muốn đột phá kiếm vòng của Đồng Tâm

Quang ảnh chợt tắt, huyết quang tại giữa không trung hiện lên. Đồng Tâm ánh mắt lạnh khốc, thân ảnh không ngừng, trong miệng khẽ kêu một tiếng: " Tây Phong Tàn Chiếu."

Chỉ thấy vô số kiếm quang như tà dương bắn ra, phát ra vạn đạo kim quang, bắn thẳng đến Hàn Tiểu đang bị thương giữa không trung thành trăm ngàn bóng kiếm, một tầng lại một tầng, một chuỗi liên tục như sóng nước từng đợt tiếp nhau, điên cuồng hướng về phía Hàn Tiểu, giữa không trung phá không kêu u u giống như câu hồn sứ giả của địa ngục đang cười lớn, chấn động lòng người.

Hàn Tiểu ánh mắt lộ ra sự kinh hãi, trong nháy mắt lại trở nên ác độc vô cùng, cười lạnh. Hai tay ở trước ngực lần lượt thay đổi, tay phải cao thấp đong đưa nhiều lần, một tầng quang hoa màu vàng ở trước ngực chậm rãi hình thành. Chỉ thấy đạo quang hoa màu vàng hình thành một đoàn quyền ảnh toát ra quang mang màu vàng. Giữa không trung một đạo sấm sét nổ ra, thiên uy cường bạo, hung hăng đánh phá tầng tầng kiếm khí.

Bóng kiếm trước ngực dù bị đánh ngăn cản, nhưng kiếm quang còn lại chung quanh trong nháy mắt đánh úp lại. Chỉ nghe Hàn Tiểu kêu thảm một tiếng, thân thể huyết nhục tung bay lả tả, hai tay vung lên không ngừng điên cuồng đánh khắp bốn phía, nhằm ngăn cản kiếm khí đáng sợ của Đồng Tâm. Nhìn Hàn Tiểu, Đồng Tâm thần tình lạnh lùng, cổ tay phải rất nhanh huy động, đem Hàn Tiểu chém như là gọt một quả táo.

Cuộc chiến giữa Xa Hùng và Dạ Phong, Xa Hùng chiếm thượng phong, bức lui Dạ Phong từng bước về phía sau. Huyết chiến đao pháp uy danh lan xa, chiêu thức thần kỳ, uy lực cường đại, làm cho Dạ Phong cuống quýt chống đỡ, căn bản khó có thể phản kích. Chúng nữ thấy vậy, nhịn không được muốn xông lên trợ giúp Dạ Phong, nhưng Âm Nhu ngăn mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ. Nàng nhìn Dạ Phong, ánh mắt lộ ra nhàn nhạt bi thương, đáng tiếc nàng không nói gì thêm.

Khi nghe Hàn Tiểu kêu thảm thiết, Xa Hùng trong lòng kinh hãi. Quay đầu lại nhìn đồng bọn, trong miệng phát ra tiếng kêu tựa như dã thú rống giận, một đạo bức lui Dạ Phong, lấy tốc độ nhanh nhất đánh về phía Đồng Tâm, muốn cứu Hàn Tiểu. Dạ Phong thấy thế, ánh mắt lộ ra một tia lạnh khốc, lòng bàn tay trái đột nhiên chớp hiện một đoàn tam sắc quang mang, nhanh chóng đuổi theo Xa Hùng.

Đồng Tâm cảm giác được một cổ cường đại đao khí tới gần, trong lòng biết là Xa Hùng tới cứu viện, nhịn không được ánh mắt lộ ra một tia tàn khốc, tay phải vận công, trong lúc trường đao bổ xuống, một đạo kiếm khí quét ngang ra, đồng thời thân thể bay lên không tránh xa ba thước, thoát khỏi một đao bá đạo của đối phương.

Xa Hùng sắc mặt lạnh lùng, thân thể đột nhiên dừng lại giữa không trung, trường đao trong tay chắn trước ngực, đón đỡ một kiếm mạnh mẽ của Đồng Tâm, kiếm khí tung hoành mang theo cường đại uy lực cùng trường đao chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ ầm ầm, khiến cho Xa Hùng hai tay tê dại, sắc mặt tái nhợt, thân thể không ngừng lui về sau.

Lúc này, một đạo chưởng lực vô thanh vô tức lẳng lặng xuất hiện trên lưng Xa Hùng, chưởng lực tiếp cận tử huyết ở lưng hắn ba tấc, toàn thân Xa Hùng run lên, trên mặt lộ ra một tia cuồng nộ. Chỉ thấy hắn đem trường đao xoay ngược lại, đâm một đao vào bụng, xuyên thấu qua thân thể của chính mình, hung hăng đâm vào thân thể Dạ Phong.

Dạ Phong sắc mặt tái nhợt, mặc dù hắn phản ứng rất nhanh nhưng vẫn bị Xa Hùng đâm một đao vào bụng, gây ra vết thương sâu ba tấc, miệng vết thương thật lớn không ngừng chảy máu. Không kịp nghĩ nhiều, Dạ Phong sau khi vỗ trúng một chưởng vào lưng đối phương thì mượn lực phản xạ mà quay về.

Xa Hùng không hề để ý đến Dạ Phong, thân thể hạ xuống bên cạnh Hàn Tiểu, trong mắt nhịn không được khóe mắt lệ tuôn.

Hàn Tiểu nhìn hần nhẹ giọng nói: "Bạn già, chúng ta đã đi đến cuối đường, không nghĩ tới lúc này cũng còn chưa thấy được mặt Hoa Tinh mà chúng ta đã chết hết, thật sự là đáng hận!"

Xa Hùng lấy đao chống xuống đất, cười khổ nói: "Lão bằng hữu đứng lên, chúng ta còn chưa chết, còn có sức liều mạng. Chỉ cần không chết, chúng ta sẽ chiến đấu đến cùng, vì những người chết đi mà báo thù, giết một tên hòa vốn, giết hai tên có lời!"

Hàn Tiểu trong mắt hiện lên thần sắc kiên định, song thủ vỗ xuống mặt đất, thân thể đứng lên, vỗ nhẹ Xa Hùng, sau đó bắn thẳng đến Âm Nhu. Hiển nhiên, hần nghĩ trước khi chết phải giết chết một hai người không vô công, coi như thu hồi một chút tiền vốn. Xa Hùng thì hướng về Tô Ngọc, hai người có cùng ý định như nhau.

Bên này, Đồng Tâm sau khi đã thương Hàn Tiểu, bức lui Xa Hùng, đang muốn trở lại cạnh chúng nữ thì, đột nhiên truyền đến tiếng Âm Nhu kinh hô: "Cẩn thận đỉnh đầu, là Huyết Nga Lão Quái."

Dứt lời, một cổ kinh khí cường đại trong nháy mắt ép tới, Đồng Tâm trong lòng giật mình, thân thể hơi chùng xuống, xoay tròn, trường kiếm trong nháy mắt bộc phát ra một đạo cường thịnh quang mang, như một đoàn mây trắng chặn lại công kích phía trên.

Một tiếng vang thật lớn, trên mặt đất xuất hiện một cái hố, sâu cả trượng, Đồng Tâm thân thể rơi xuống chạm đất, há mồm nhả ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, yếu ớt cực kỳ. Tuy nhiên thân thể trong chớp mắt huyền hóa ra năm đạo bóng người, đào tẩu về năm phương hướng khác nhau.

Giữa không trung, Huyết Nga Lão Quái ánh mắt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, thân thể cũng đồng thời hóa năm đạo nhân ảnh, hướng năm phương hướng bắn ra, đuổi theo Đồng Tâm.

Đồng Ý vừa thấy tỷ tỷ bị đánh lén, thân thể giống như lưu quang, bắn thẳng đến. Đáng tiếc một đạo nhân ảnh trong nháy mắt chắn trước người nàng, là Kim La Thiên Sát. Thiên Sát cười lạnh một tiếng, hai tay huy vũ, hai cổ lực đạo bất đồng tạo thành hai đạo chưởng ấn, chặn đường đi của Đồng Ý. Đồng Ý trong lòng giận dữ, trường kiếm hung hăng chém ra, một đạo quang hoa trắng bạch mang theo khí thể cường đại, một kích đánh bại công kích của Thiên Sát. Đồng thời, thân thể của nàng cũng dừng lại, đứng yên ở không trung.

Trên mặt đất, Dạ Phong nhanh chóng che mấy chỗ huyết đạo ở bụng, xé một miếng vải buộc chặt vết thương, cảnh giác nhìn bốn phía địch nhân.

Lúc này, địch nhân bốn phía đã không dưới hai trăm tên, nơi xa, còn đang không ngừng có người đuổi tới. Dạ Phong cười khổ một tiếng, lưng eo đứng thẳng, vững vàng. Âm Nhu nhìn thấy đã có người bắt đầu công kích, trong lòng nhin không được trầm xuống. Nhìn thoáng qua tỷ tỷ, Âm Vũ đang đem Hàn Tiểu tiến đến bức lui, mà Liên Phụng thì ngăn cản Xa Hùng. Bởi vì hai người này đều là người sắp chết, cho nên Âm Vũ cùng Liên Phụng ứng phó, cũng thông thả.

Đồng Tâm xuất hiện bên cạnh muội muội, phía trên Huyết Nga Lão Quái cũng xuất hiện cạnh Thiên Sát. Đồng Ý đem tỉ tỉ ôm trong lòng nhỏ giọng hỏi: "Thế nào, không sao chứ?"

Đồng Tâm trong mắt toát ra một tia thở dài, nhẹ giọng nói: "Thừa dịp tỉ tỉ bây giờ còn sức, chúng ta hãy thi triển song kiếm hợp bích, hy vọng có thể làm cho địch nhân trọng thương, như vậy cũng đủ, tới đây, muội muội" nói xong nhìn muội muội liếc mắt.

Hai tỉ muội cùng gật đầu. "Đồng tâm làm một, song kiếm hợp bích" dứt lời, chỉ thấy tỉ muội hai người đột nhiên ngọc thủ đan vào nhau cùng tựa lưng vào nhau.

Hai thanh trường kiếm tung bay, đột nhiên run rẩy, tại giữa không trung trong nháy mắt phát ra một trăm sáu mươi bốn đạo cực kỳ mạnh mẽ kiếm quang. kiếm quang chói mắt, giống như đôi cánh bướm, thập phần xinh đẹp.

Hai đạo kiếm quang trong nháy mắt phát ra vô số ngọc quang, kiếm khí trong nháy mắt tăng cường gấp nhiều lần.

Trên đỉnh đầu, Huyết Nga Lão Quái cùng Kim La Thiên Sát, hai người đều không biết sự lợi hại của song kiếm hợp bích, cho nên cả hai đều dương dương tự phụ.

Thiên Sát cười lạnh nói: "Tiểu nha đầu, cho người kiến thức một chút sự lợi hại của chúng ta, xem chừng" Dứt lời, một đạo màu vàng quang mang trong nháy mắt tràn ngập không trung, toàn bộ trong vòng mười dặm đều bao phủ một tầng tinh quang màu vàng.

Bên cạnh Huyết Nga Lão Quái xuất thủ. Một luồng hồng quang đẹp mắt chợt hiện bao phủ trên đầu Đồng Tâm tử muội.

Giữa không trung, một đạo huyết sắc hồng ảnh, dưới ánh nắng chói chang có chút mơ hồ, một đạo Cự linh thần chưởng mang theo khí thế dời núi lấp biển, mạnh mẽ ép xuống

Đồng thời một tầng hồng vụ ẩn chứa tính ăn mòn quay nhanh muốn đem Đồng Tâm tử muội cắn nuốt.

Bốn phía âm phong rít gào, một cổ khí âm tà tràn ngập khắp nơi, trong nháy mắt nơi này giống như lâm vào âm ti địa phủ, có vẻ âm trầm khủng bố

Lúc này, hơn một trăm đạo kiếm quang, tại trước hai người hội tụ thành hai luồng một đỏ một trắng kiếm trụ. quang hoa chói mắt, ngay lập tức thẳng thâu vòm trời,

Khi hai đạo bất đồng kiếm trụ hình thành, hai tử muội cùng quay đầu hai cặp mắt đối nhau, trường kiếm trong tay hợp nhất, nhất thời hai đạo kiếm quang bất đồng tính chất một âm một dương, một cương một nhu, thần kỳ hợp lại làm một.

Ngay khi hai đạo kiếm quang hợp làm một, trong nháy mắt một luồng quang hoa làm cho người ta không thể mở mắt, đột nhiên từ điểm giao hội của hai thanh kiếm phát ra.

Đạo quang mang nọ trong nháy mắt vượt qua hết tất cả quang hoa. Phương viên trong vòng mười dặm đều bị bao phủ, cùng lúc đó trên mặt đất cỏ cây lập tức bị chấn nát bấy chóc lát bị biến thành bụi lơ lửng tại không trung, toàn bộ mặt đất cũng run rẩy kịch liệt, uy lực cường đại kinh người giống như địa chấn, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Hai tử muội tâm ý tương thông, hai đạo kiếm quang sau khi hợp lại làm một mang theo khí thế hủy thiên diệt địa nhắm ngay trên đầu Thiên Sát cùng Huyết Nga Lão Quái chém tới. Giữa không trung hai tử muội trong một cái lồng khí một chính một phản, tư thế cực kỳ đẹp đẽ, một đạo kinh thiên kiếm cương mang theo ngọc quang từ quang cầu phát ra phá không hung hăng bổ vào đạo tinh vân màu vàng của Thiên Sát.

Kim La Thiên Sát cùng Huyết Nga Lão Quái sắc mặt đại biến, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ đến, đôi tử muội này tại song kiếm hợp bích uy lực tăng hơn thập bội.

Quả thực không thể tưởng tượng, nhìn đạo quang mang kinh thiên, hai người trong lòng nổi lên một dự cảm xấu, Huyết Nga Lão Quái lấy tốc độ nhanh nhất bay ra. Thiên Sát thần sắc bất định, né tránh đã không kịp chỉ có liều mạng, đạo tinh vân màu vàng trong nháy mắt tụ lại thành một đạo chưởng ấn rõ ràng, hội tụ toàn bộ công lực của Thiên Sát

Uy lực cường đại không gì sánh được, chống lại Đồng Tâm tử muội hợp bích, lại có kết quả gì đây?

Cường quang chói mắt khiến ọi người đều chú ý. Một tiếng nổ rung trời, bốn phía cuồng phong, cỏ dại bay tứ tung, vô số đá nhỏ nhắm đầu người bay tới, đánh vào trên mặt cùng trên người đều đau nhức vô cùng. Hỗn hợp hồng bạch quang hoa đích kiếm cương, cùng cự đại chưởng ấn, hai cổ mạnh mẽ lực đạo hung hăng chạm nhau trong nháy mắt cạo sát sinh ra nổ mạnh.

Lấy hai cổ chân khí gặp nhau làm trung tâm, một luồng sóng quang tràn ra bốn phía Text được lấy tại TruyệnFULL

Uy lực do nổ mạnh sinh ra không gì sánh nổi, chỉ thấy một đạo quang mang chói mắt

Tiếp theo một tiếng thét thảm và một tiếng kêu đau đớn truyền ra, một nhân ảnh mang theo huyết quang bắn ra ngoài mây tượng, rơi xuống đất không nhúc nhích.

Khi bụi đất biến mất hết, ánh mắt mọi người nhìn lại hiện trường, chỉ thấy Đồng Tâm sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, khóe miệng ứa máu, cả người dựa vào người Đồng Ý, mà Đồng Ý sắc mặt cũng không tốt được bao nhiêu

Mà Thiên Sát lúc này nằm ở ngoài mấy trượng, sắc mặt như tro tàn, hai mắt lơ mờ, trong miệng máu tươi không ngừng chảy ra. Đánh một trận này lực phủ ngũ tạng toàn bộ vỡ nát, cả người chỉ còn lại một hơi thở.

Giữa không trung, Huyết Nga Lão Quái trong mắt hàn quang đại thịnh, bị một kích này của Đồng Tâm tỷ muội sợ ngây người. Hắn như thế nào cũng không có nghĩ tới, hai tiểu cô nương, lại còn có một kích bá đạo như thế, nếu mình không chạy sớm sợ rằng giờ cũng thâm không kém Thiên Sát,

Thật sự là nguy hiểm, đột nhiên bốn đạo hơi thở cường đại từ xa bay nhanh đến, nháy mắt đã tới trên đầu mọi người. Nhìn kỹ chính là bốn người Thiết Chiến, Long vũ cùng Lục Nhân Tà Thần và Hắc Thủy Ma Sát

Lúc này địch nhân nhìn kết cục, nhân cơ hội tấn công, điên cuồng ép lên, muốn làm cho đám người Ám Nhu ứng phó không kịp. Ám Nhu nhìn thấy vậy nhịn không được, cười khổ, lúc này đây chỉ sợ là chạy không thoát. Hoa đại ca nếu quay trở lại không thấy chúng ta, có hận muội không? Có lẽ muội không thể bằng địch nhân hung tàn, cho nên vô lực bảo vệ mọi người

Nếu lúc này chúng ta chết hết, muội biết, nhân sĩ vô lâm toàn thành Lạc Dương cũng sẽ chết theo, bởi vì huynh sẽ không bỏ qua bọn họ phải không?

Có lẽ lúc đó, bọn họ mới biết hối hận. Hiện tại lúc này, chúng ta chỉ có thể tuân theo số mệnh.

Nhìn bốn phía đánh nhau, trong ánh mắt mỗi người cũng đều mang theo một vẻ kiên định không đổi, ra sức cùng địch nhân thí mạng. Gió lớn cỡ nào cũng ko thể lay chuyển.

Liên Phượng, Ám Vũ lúc này đã đem Hàn Tiểu và Xa Hùng giết chết, đang toàn lực ngăn cản bọn người vô lâm tham lam tiến công.

Dạ Phong cùng Diêu Ngọc Anh toàn thân dính máu nhưng vẫn ra sức chém giết, dưới chân một bước không dời, bảo vệ hai người bị thương và Tô Ngọc, Ám Nhu.

Giữa không trung, Thiết Chiến nổi giận gầm lên một tiếng, bỏ địch nhân phía trước lao về phía Huyết Nga Lão Quái, khí thế vô cùng cuồng bạo. Còn Long Vũ thì đánh cho Lục Nhân Tà Thần học máu trọng thương, không ngừng né tránh. Đồng Ý thân thể nhất động đem tỷ tỷ Đồng Tâm đặt ở kế bên Tô Ngọc, nhìn mọi người, ánh mắt lộ ra hàn quang. Chỉ thấy Đồng Ý thân thể nhảy lên lảng tránh, một cổ khí thế bi phần tràn ngập bốn phía, trong tay trường kiếm cuồng long nộ hải, phát ra ngoài mấy trượng, kiếm khí đi qua cây cỏ tan tành, đất đá nát bấy, dưới cuồng mãnh kiếm khí vô số thân người bị cắt nát biến thành huyết nhục bay giữa không trung, tràn ngập mùi máu tươi.

Nơi hoang dã, nổi lên một hồi điên cuồng chém giết, vô số tiếng kêu thảm thiết, rên rỉ, thất thanh, khóc rống đan vào nhau, tạo thành một khung cảnh đặc biệt. Chỉ tiếc là nơi này tràn đầy máu tươi mà thôi.

153. Chương 153: Rơi Vào Tuyệt Cảnh

Lúc này, tất cả mọi người ánh mắt đều đỏ hồng sát khí, duy nhất còn bình tĩnh chỉ có Ám Nhu và Tô Ngọc.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đồng thời lộ ra tia cười khổ, Tô Ngọc cầm tay Ám Nhu, nhẹ giọng nói: “Không phải sợ, mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng phải dũng cảm đối mặt. Cho dù có chết, chúng ta cũng sẽ chết cùng một chỗ. Lúc này đây, chúng ta thân lâm vào tuyệt cảnh, cũng chỉ có thể là do địch nhân quá lợi hại, chúng ta lại không có nhiều người, cũng không có quan hệ rộng rãi. Nhưng thật ra chúng ta cũng đã thu được rất nhiều lợi ích, không phải sao? Đợi Hoa đại ca trở về, những người này một người cũng không có khả năng còn sống rời đi. Lúc đó, tại thành Lạc Dương này, một thanh đao sẽ giết hết tất cả người Vô Lâm. Chúng ta cho dù chết cũng đáng, người nói có đúng không ah?”

Ám Nhu nhìn bốn phía đang điên cuồng tấn công, khẽ thở dài: " Ngay lúc này, vấn đề lớn nhất của chúng ta là không thể ngờ tới địch nhân có thể đông như vậy. Những kế hoạch kế tiếp cũng hoàn toàn thất bại, không có ý nghĩa thực tế. Quan trọng nhất lúc này là phải trốn khỏi đây. Ta và người là gánh nặng ọi người, nếu ta và người cùng Cô Ngạo ba người, cùng nhau ẩn nấp, lúc đó Tỷ muội Đồng Tâm, tỷ tỷ cùng Dạ Phong bốn người cho dù phải đối phó với nhiều địch nhân, nhưng đối với các nàng cũng sẽ có thể thoát thân. Với tình cảnh bây giờ, các nàng có năng lực rời đi cũng sẽ không đi. Chúng ta đúng là đã lâm vào tuyệt cảnh." Tô Ngọc nghe vậy, khe khẽ lắc đầu không nói, lặng lẽ nhìn về phía chân trời.

Đúng lúc này, Phi Ứng Giáo và Tuyết Thiên Môn thấy thời cơ đã đến, cũng đột nhiên phát động công kích, khiến cho đám người Dạ Phong không chịu nổi, càng nhanh lâm vào tuyệt cảnh. Ngân Y Quỷ Trảo Ngưu Đức Huy cùng Hắc Tâm Vô Thường Đoạn Vô Mệnh của Phi Ứng Giáo, thẳng hướng Ám Nhu. Huyền Âm Chỉ Lãnh Vô Tâm cùng Thiết Thủ Viên La Quang Minh của Tuyết Thiên Môn đánh về phía Tô Ngọc.

Giữa không trung, Thiết Chiến cùng Huyết Nga Lão Quái càng đánh càng xa, dần dần rời đi chiến trường, Long Vũ vì đuổi giết Lục Nhân Tà Thần cũng đi theo hướng tây nam, hết tốc lực đuổi theo. Đến lúc này chỉ còn lại Hắc Thủy Ma Sát, trở thành nguy cơ lớn cho chúng nữ. Đồng Ý lúc này vì bảo vệ Ám Nhu bốn người, đang lấy một địch bốn, đem bốn người Phi Ứng Giáo và Tuyết Thiên Môn ngăn lại, trường kiếm giăng khắp nơi, kiếm quang như sóng nước, hình thành tầng tầng lớp lớp ngăn cản, đem bốn vị cao thủ cản ở bên ngoài.

Dưới chân Dạ Phong cùng Diêu Ngọc Anh máu tươi dần chậm chậm hội tụ thành một vũng, máu đỏ càng ngày càng nhiều, nhìn lóa mắt, giống như một đóa hoa hồng bằng máu nở tại nơi hoang dã. Hai người thân thể lay động, vô số lần ngã xuống, lại dựa vào kiên cường ý chí đứng lên, vũng vàng đem tánh mạng bảo vệ một đạo phòng tuyến

Phía sau, Mai Hương cùng Trần Lan cũng không nhịn được mắng to những người đó vô sỉ, nhưng ai cũng không khóc. Các nàng ai cũng hiểu được là nữ nhân của Hoa Tinh thì có thể chảy máu, nhưng không thể khóc trước mặt địch nhân.

Bên kia, Ám Vũ cùng Liên Phượng cũng giống nhau, đặc biệt là Liên Phượng, chỉ thấy ngực lưng hai tay, chân, khắp thân máu tươi chảy ròng ròng, thanh trường kiếm cũng thành huyết kiếm, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt không còn chút máu, trong đôi mắt đẹp bắn ra ánh nhìn bất khuất, hai tay vẫn liều mạng huy động trường kiếm, vũng vàng thủ vững phòng tuyến. Ám Vũ bị thương nhẹ hơn nhưng toàn thân cũng đầy máu, mỗi lần xuất thủ đều mang theo một tiếng thét thảm thuyên thật xa.

Giữa không trung Hắc Thủy Ma Sát lãnh khốc nhìn Đồng Ý, trong mắt hiện lên một tia ngoan hiểm. Nhìn thoáng qua, cách đó không xa Kim La Thiên Sát đã sớm chết đi, ma sát trong mắt ẩn ẩn sát khí thân thể chớp động xuất hiện trên đỉnh đầu Đồng Ý, một đạo chưởng ẩn màu đen, mang theo hơi thở âm trầm quỷ dị, vô thanh vô tức đánh về hướng Đồng Ý.

Đồng Ý một người chống đỡ bốn cao thủ công kích, nhưng không hề vất vả, với võ công của nàng ứng phó bốn cao thủ Địa bằng vẫn là không thành vấn đề.

Lúc này Đồng Ý thấy tỷ muội khác đều bị thương, chỉ có mình vẫn hoàn hảo không tổn hại gì, nghĩ vậy Đồng Ý tâm thần phần nộ lãnh khốc nhìn thoáng qua bốn tên địch nhân phía trước, thân thể trong nháy mắt hội tụ toàn thân công lực, trường kiếm trong chớp mắt phát ra kiếm quang cao ngút trời. Một cổ kiếm khí mạnh mẽ tuyệt thế, giống như một quả cầu sáng lên, lấy Đồng Ý làm trung tâm, kiếm khí mạnh mẽ không ngừng hướng bốn phía phóng ra, quét ngang tất cả. Bốn người của Phi Ứng Giáo cùng Tuyết Thiên Môn trong lòng cũng kinh hãi, nhìn kiếm quang đầy trời, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ngân Y Quỷ Trảo Ngưu Đức Huy cùng Huyền Âm Chỉ Lãnh Vô Tâm của Tuyết Thiên Môn, hai người toàn thân chân khí lưu động, hai tay, trảo chỉ đồng thời thi triển, thân thể như hai cái quạt lớn, mang theo hai cổ gió lốc, hướng hai bên mạnh mẽ đột phá. Tiếng huýt gió cùng tiếng kêu thảm thiết cùng vang lên, chớp mắt biến ảo khôn lường, kiếm quang khắp trời cũng đột nhiên biến mất. Cùng lúc đó, tiếng Đồng Tâm hoảng hốt truyền đến: " Muội muội, cẩn thận trên đỉnh đầu, mau tránh ra!" Đáng tiếc, lúc này chưởng lực đã tới gần, tránh né không còn kịp nữa.

Đồng Ý cũng không còn nhìn bốn bóng người bị đánh bay, hai tay cầm trường kiếm trong ngực, thân thể đột nhiên bộc phát ra một cổ khí tức cường mãnh. Chỉ thấy bạch quang chói mắt phóng lên cao, một đạo

kiếm cương xoay tròn không thôi, nháy mắt liền đánh vào đạo chưởng lực bá đạo mà âm độc của Ma Sát. Hai cổ lực đạo mạnh mẽ liền đánh vào nhau, lập tức nổ mạnh. Áp lực mạnh mẽ sinh ra trong nháy mắt, đem thân thể của Đồng Ý chấn lui mấy bước, hai chân cũng đều hăm sâu trong đất. Thân thể nàng run lên, há miệng thổ huyết, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, cả người cực kỳ suy yếu.

Giữa không trung, Hắc Thủy Ma Sát cũng bị thương nặng, cả người bị chấn xa mấy trượng, rơi xuống đất, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt không còn chút máu.

Về phần bốn cao thủ của Phi Ứng Giáo cùng Tuyệt Thiên Môn thì hai chết tại chỗ, Ngân Huy Quỷ Trảo Ngưu Đức Huy cùng Huyền âm chỉ Lãnh Vô Tâm cũng bị thương nặng nhẹ khác nhau.

Ám Vũ liên tiếp bức lui địch nhân, lắc mình tới bên cạnh Đồng Ý, tay phải dìu nàng tới cạnh mọi người. Đến đây, mười người ngoại trừ Ám Nhu, Tô Ngọc thì tám người còn lại toàn bộ bị thương. Đồng Tâm cười khổ hỏi: "Muội muội người không có sao chứ? Còn tái chiến được không?"

Đồng Ý nhìn qua ba người bị thương trên mặt đất cùng bốn người đang ra sức chống địch, mỉm cười: "Tỷ yên tâm ta không sao cả, nghỉ ngơi một chút là có thể tiếp tục tác chiến" Nụ cười đậm nhiên, có vẻ cay đắng đau đớn, nhưng giờ phút này không ai nói gì thêm, chỉ nhìn nhau cười.

Ám Nhu nhìn bốn phía một chút, địch nhân gần ba trăm tên, lúc này đã chết một trăm, cao thủ cũng chỉ còn có hai người.

Ám Nhu vẽ mặt bình tĩnh lớn tiếng nói: "Dừng tay, tất cả mọi người dừng tay." Lời vừa hét ra, mọi người đều thu tay lại lui về phía sau, kỳ quái nhìn Ám Nhu, trong lòng nghĩ xem nàng định làm gì.

Ám Vũ dìu Liên Phượng, vất vả lùi lại hai bước. Dạ Phong hai chân khẽ nhúc nhích một chút, đáng tiếc không thể cử động, trên bụng máu tươi vẫn chảy ra không ngừng.

Diêu Ngọc Anh hai tay cứng ngắc, kiếm chống xuống đất đỡ lấy thân thể, cẩn thận nhìn địch nhân. Ám Nhu nhìn mọi người liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: "Các vị đều là nhân vật anh hùng, hôm nay các người vây công mười người chúng ta không biết đến tột cùng là tại sao? Là do Hoa Tinh sao? Nếu là vì hấn, tại sao khi hấn ở Lạc Dương, thì không có thấy mấy người đến gây sự, hôm nay hấn không có ở đây các người lại cùng nhau ra tay? Nếu không phải vì Hoa Tinh, vậy mọi người tới đều là vì tỷ muội Đồng Tâm, các người nói thử là vì sao? Có ai có thể nói một tiếng không?"

Lúc này, mọi người đều nhìn ra, đám người Ám Nhu đã tuyệt đường. Lợi hại nhất là tỷ muội Đồng Tâm cũng đã bị thương nặng, Dạ Phong bụng trúng đao, lúc này vẫn còn chảy máu, Ám Vũ toàn thân đầy vết thương. Liên Phượng cùng Diêu Ngọc Anh cũng là nỗ lực hết đà, lúc này các nàng có thể đứng vững chỉ là dựa vào ý chí kiên cường chống đỡ. Mai Hương cũng bị nội thương nghiêm trọng, Trần Lan vai phải bị thương, bên vai phải không thể xuất lực xem như phế nhân. Tô Ngọc từ đầu tới giờ không có ra tay, có vẻ không biết võ công, cũng là một gánh nặng.

Nhìn Ám Nhu, Ngân Y Quỷ Trảo của Phi Ứng Giáo cười lạnh nói: "Tiểu nha đầu, chúng ta còn phải nói sao? Mọi người cũng chỉ muốn báo thù Hoa Tinh, cũng như Tỷ muội Đồng Tâm. Về phần các người, chúng ta sẽ không dễ dàng giết chết, chúng ta sẽ dùng các người như Hoa Tinh lại, chỉ cần các người trong tay chúng ta, vậy Hoa Tinh có lợi hại đến thế nào cũng vô dụng thôi, ha ha, bây giờ các người không thể tái chiến nữa, hãy chịu trời đi."

Huyền âm chỉ Lãnh Vô Tâm âm hiểm cười: "Nha đầu, nếu trách chỉ có thể trách mình đi theo Hoa Tinh. Hoa Tinh, thằng nhãi này vừa đến Lạc Dương liền giêu vũ dương oai, không đem người trong thiên hạ đặt trong mắt, lếu láo ba hoa đồ đao nơi tay thiên hạ cúi đầu. Vậy không phải muốn chết là cái gì? Bây giờ các người hãy chờ trừng phạt đi." Nói xong chậm rãi tới gần chúng nữ. Người khác thấy hấn tiến đến, sợ hấn tranh đoạt trước cũng đều tiến lên.

Ám Nhu nhìn đối phương cười lạnh: "Ngu ngốc, các người nghĩ nhiều người có thể thành công sao. Đạo lý Xa Luân Chiến, các người đã hiểu chưa? Các người hiện tại dùng phương pháp chính là Xa Luân Chiến, các người đã làm được, nhưng kết quả là cái gì, các người nghĩ tới chưa?"

Lời nói kỳ quái, vô số người đều nhìn Ám Nhu, trong mắt mang theo sự khó hiểu.

Huyền âm chỉ Lãnh Vô Tâm cười cười nói: " Tiểu nha đầu, ngươi bao nhiêu tuổi rồi, còn tỉnh hay không, vậy mà cũng hỏi chúng ta. Xa Luân Chiến là mưu kế đơn giản nhất trong các mưu kế, cái này ai cũng biết, còn nhờ ngươi nói sao?"

Ám Nhu mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Vô Tâm như đang nhìn thấy một đầu heo, thấy Lãnh Vô Tâm trong lòng giận dữ, Ám Nhu không để ý cười lạnh nói: " Xa Luân Chiến là mưu kế thường thấy, nhưng các ngươi chỉ nhìn thấy chỗ tốt mà không thấy được chỗ xấu. Xa Luân Chiến chỗ tốt lớn nhất là biến người công kích, lấy nhiều thắng ít, tới khi đạt được mục đích thì thôi. Nhưng chỗ tốt cũng chính là chỗ xấu. Bởi vì nó lấy nhiều thắng ít, cho nên mỗi một người tham dự theo một ý nghĩa nào đó thì cũng đã chấp nhận chịu chết. Vì thắng lợi, cần vô số người phải chết. Các ngươi hôm nay cũng là những người chịu chết, đáng tiếc người còn ở chỗ này đắc ý, một điểm cũng không nghĩ ra, thật sự cảm thấy đáng tiếc cho các ngươi."

Mọi người vừa nghe nói thế, trong lòng đều có cảm giác nói không nên lời. Lời Ám Nhu nói tuy rằng phiến diện nhưng cũng có chút đạo lý.

Bốn phía, những người chết đi ai cũng là người xông lên trước? Nghĩ lại mình, không biết có bị lợi dụng chết thay cho người khác hay không.

Huyền âm chỉ Lãnh Vô Tâm cười lạnh nói: " Tiểu nha đầu ngươi chớ nói hươu nói vượn, ngươi nói như vậy là muốn phân tán chúng ta mà thôi, ngươi cho là chúng ta ngu như vậy sao? Bây giờ các ngươi lâm vào tuyệt cảnh, cho nên mới nói như vậy, mọi người nói có đúng hay không, chúng ta thử tới, nhìn xem có ai tại sau lưng đắc lợi không? Mọi người đừng nghe nàng nói nhảm, trước tiên bắt giữ các nàng rồi hãy nói." Mọi người nghe vậy, lại bắt đầu hướng về phía trước, hơn nữa bị một số người cố ý kích động, càng làm ọi người càng thêm không để ý hết thấy.

Ám Nhu nhìn những người này, cười lạnh nói: " Ngu ngốc, vĩnh viễn ngu ngốc, người khác nói các ngươi liền làm theo vậy không phải ngu ngốc là cái gì. Các ngươi nếu nguyện ý làm đồ ngu ngốc, muốn đi tìm cái chết, ta cũng không thể nói lý với các ngươi. Bây giờ tiến đến đi, ta đứng ở chỗ này chờ các ngươi." Ám Nhu nói xong, ánh mắt phần nộ nhìn bọn họ.

Bên cạnh Ám Vũ, Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh cùng Đồng Ý đều chuẩn bị tinh thần,

Chiến trường lại một lần nữa tái phát, nhân sĩ võ lâm bị một số người kích động, lại điên cuồng công kích về phía trước.

Ám Nhu nhìn mọi người, bi phẫn nói: " Sinh tử tồn vong tới rồi, bất kể chúng ta không thể chờ được Hoa đại ca thì chúng ta đều phải dũng cảm đối mặt, tuyệt không cúi đầu.

Hôm nay cho dù chết hết, cũng không được mấy ngày, tất cả những người tham dự tính cả các thế lực tham dự phía sau đều sẽ bị Hoa đại ca tiêu diệt, người sẽ báo thù cho chúng ta, mọi người cố gắng lên cùng bọn vô sỉ toàn lực đánh một trận đi, chúng ta chết cũng vinh quang."

Chúng nữ nghe vậy, hét lên giận dữ trong nháy mắt hướng phía chân trời, nhìn hướng ra xa.

Trên mặt đất, Đồng Tâm đứng dậy tay phải kiếm chống đất, thân thể có chút lảo đảo cuối cùng vẫn còn đứng được.

Trần Lan cũng đứng dậy, tay trái cầm trường kiếm, đưa lên ngang ngực. Tô Ngọc đỗ Mai Hương, cũng đứng lên, mọi người cũng đều đứng lên giận dữ nhìn địch nhân.

Mỗi người cũng đều xuất hết khí lực, dũng cảm đối mặt, điên cuồng tấn công. Bị khí thế vững vàng của Ám Vũ, Dạ Phong, Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh tác động.

Đồng Ý cẩn thận nhìn động tĩnh bốn phía, nếu ai có nguy hiểm nàng lập tức chạy đến, tại bốn người di chuyển qua lại.

Một hồi chém giết thảm thiết diễn ra tại con đường đất nhỏ ngoài thành Lạc Dương, hàm chứa vô số oán cù cùng vô số thống khổ. Vô số tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng hô hào nhiệt huyết, từng dòng máu tươi tuôn ra, hình thành một tràng máu khốc liệt.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Xa xa, mấy bóng người nhẹ nhàng tới nơi, nhìn nhau khóe miệng mỉm cười, nhìn tràng đánh nhau, những người này đều là người lạ mặt, chỉ có Liễu Diệp Nhi là tương đối có danh

tiếng.

Là người của Tam Đại Thư Viện. Hắc Thủy Ma Sát đứng yên bên cạnh Thiên Sát, nhìn chúng nữ, trong mắt lộ ra một tia lãnh khốc.

Mà Huyền âm chỉ Lãnh Vô Tâm và Ngân Y Quỷ Trảo Ngưu Đức Huy đứng ở một bên cười âm hiểm nhìn mọi người đánh nhau.

Rốt cuộc, Diêu Ngọc Anh cũng bị một đao đánh văng ra, hai tay ôm chặt trước lồng ngực, cả người đều lui về phía sau rồi ngã xuống.

Sau nằng một chút, Liên Phượng cũng trọng thương ngã xuống đất. Đến lúc này, Âm Vũ, Dạ Phong, Đồng Ý, ba người hình thành một tam giác, cố sức che chở mọi người sau lưng.

Âm Nhu trong mắt lộ ra một tia nhàn nhạt ưu thương, lẳng lặng nhìn bốn phía. Đột nhiên, Âm Nhu nhìn thấy phía xa một đạo lưu quang bắn thẳng đến đây, đạo quang ảnh tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới trước mặt. Nhìn kỹ, Âm Nhu than nhẹ một tiếng, người nọ cũng không phải là Hoa Tinh, mà là một lão già trang phục quái dị.

Nhìn người nọ, Âm Nhu đột nhiên giật mình, người này rất có khả năng là Mộc Táp Tây, quan ngoại đệ nhất cao thủ. Không nghĩ tới hẳn rốt cuộc cũng chạy đến Lạc Dương.

Nhìn sắc trời, Âm Nhu mới phát hiện đã là buổi chiều. đọc truyện tại . Ngay lúc Âm Nhu nhìn Mộc Tây Táp, đồng thời Mộc Tây Táp cũng nhìn chúng nữ, ánh mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, có vẻ không rõ nhiều cao thủ như vậy lại vậy công mấy cái nữ tử làm gì.

Trên không trung, một cỗ khí thế cường đại trong nháy mắt ép tới mọi người trên mặt đất, mọi người trong lòng rất không thoải mái, đều lui về phía sau cẩn thận đề phòng người nọ. Hắc Thủy Ma Sát ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Người của tam đại thư viện đều có bất đồng thần sắc, lẳng lặng nhìn Mộc Tây Táp.

Dạ Phong thấy địch nhân lui ra, cả người tinh thần nhất thời buông lỏng, thân thể đã không thể di động. Máu máu nghiêm trọng, hơn nữa không ngừng giết chóc, người sắt cũng mệt mỏi hướng chỉ là người đã trọng thương.

Có thể cảm cự đến lúc này đã là kỳ tích. Âm Vũ ánh mắt lộ ra một tia bi thương, nhìn những người bị thương trên mặt đất, hiện tại có thể cảm cự chỉ còn có chính mình cùng Đồng Ý. Âm Vũ vô vô vai Đồng Ý, trong mắt hai người đều lóe ra vẻ kiên định, cổ vũ lẫn nhau.

Mộc Tây Táp mở miệng nói: " Các ngươi nhiều người như vậy vậy công mấy cái nữ nhân, chẳng lẽ đây là quy tắc của Trung Nguyên sao? Ta một đường đi tới, cũng chưa từng nghe có quy tắc này? Có đúng hay không, có chuyện không thể cho người khác biết mới làm như vậy? Người Trung Nguyên các ngươi thật đúng là kỳ quái, võ công không tu luyện tốt, lên tiếng đánh nhau so với ai khác đều lớn tiếng hơn, đáng tiếc không quá hai chiêu thì xong đời, thật sự là ngu xuẩn."

Trên mặt đất vô số người nghe vậy sắc mặt ai cũng giận dữ, đáng tiếc ai cũng không ngu. Mộc Tây Táp khí thế cường đại, nói rõ nhiều chuyện, bọn họ không muốn tìm cái chết, cho nên dù ai cũng giận dữ nhưng không mở miệng. Những người này không mở miệng nhưng Âm Nhu lại mở miệng nói: " Không hổ danh quan ngoại đệ nhất cao thủ, nhìn một cái là nhận ra tính cách những người này, người nhất định muốn hỏi chúng ta là ai, đúng không? Thật ra chúng ta đều là bằng hữu hoặc là thân nhân của Hoa Tinh. Mà dám gọi là Trung Nguyên cao thủ đều là chó má, không ai dám đụng đến Hoa Tinh, thừa dịp hôm nay Hoa Tinh vắng mặt cố ý đánh lén chúng ta. Mộc Tây Táp, người thân là cao thủ, người nói cách làm của bọn họ, tính là cái gì, là anh hùng sao? Nếu bọn họ là anh hùng, vậy người lại là cái gì? Người chẳng lẽ cũng là lợi dụng cháy mà hôi cửa, lợi dụng lúc nguy cấp để hành động là anh hùng sao?"

Mộc Tây Táp nghe vậy, lạnh lùng nhìn những người đó một cái, không cười nói: " Bọn họ, bất quá chỉ là những con trâu đòi thôi không thể ngang hàng cùng ta.

Người Trung Nguyên, thật sự làm cho ta hết sức thất vọng, dạng người gì cũng đều có, thật sự là không chịu nổi, một đường tới đây ta nghe nói Hoa Tinh rất lợi hại,

Có người nói hần là truyền nhân của Thiên bồng đệ nhất cao thủ năm đó, Đạo hoàng Bá Thiên, không biết có đúng hay không? người biết hiện giờ hần ở đâu không?”

Ám Nhu đang muốn mở miệng lại bị Ngân y quý tử Lưu Đức Huy giành nói: ” Muốn tìm Hoa Tinh không phải khó khăn, chỉ cần tùy ý bắt một người trong số các nàng. Lúc đó, người chỉ cần ngồi ở Lạc Dương, Hoa Tinh cũng sẽ tìm đến. Như người chạy tới chạy lui, chỉ tốn thời gian thôi. Chúng ta cũng là tìm không được Hoa Tinh, mới quyết định bắt các nàng, đợi Hoa Tinh tới tìm chúng ta. Người mới tới Trung Nguyên không biết chi tiết về Hoa Tinh, hần như sao trên trời, chúng ta nhiều người như vậy cũng đều tìm hần, đáng tiếc tìm không ra, nên mới làm ra thủ đoạn như thế này. Mọi người nói có đúng không?” Lúc này ai cũng đều hiểu được ý tứ của Ngưu Đức Huy, cho nên đều hết sức phối hợp, muốn đem Mộc Tây Tạp chia về hướng chúng nữ.

Mộc Tây Tạp nhìn chúng nữ, có chút gật đầu: ” Đều là mỹ nữ Hoa Tinh yêu nhất, nhìn trong các người không ít người có tư sắc hơn người, đúng là nữ nhân của Hoa Tinh. Cũng tốt ta tùy tiện bắt đi một người, miễn cho phải tìm tới tìm lui phiền toái. Ta tới nơi này ghét nhất là bị phiền toái, bớt việc cũng tốt, cứ như vậy đi.”

Ám Nhu cười lạnh nói: ” Nguyên lai người cũng như bọn chúng, đều giống nhau cả, uống cho ta còn tưởng người là anh hùng, cũng là một tên chó má thế thôi, hừ”.

Ám Nhu khẽ thở dài, xem ra hy vọng này cũng là thất bại.

Mộc Tây Tạp nhìn Ám Nhu, cười nói: ” Tiểu cô nương, người rất thông minh, đáng tiếc ta cũng không ngốc. Ta tới đây là tìm Trung Nguyên cao thủ thế thôi.

Chuyện khác ta không quan tâm. Người vừa rồi nói vậy là muốn cho ta giúp người ngăn cản những người này có đúng không?

Đáng tiếc ta là tới tìm Hoa Tinh, cho nên không có tinh lực giúp người làm chuyện này. Bây giờ ta chỉ cần mang người đi, Hoa Tinh sẽ tới tìm ta, có đúng không?”

Nói xong, thân thể đột nhiên xuất hiện bên cạnh Ám Nhu, đưa tay bắt lấy.

Ám Vũ quát một tiếng, thân thể hướng về phía Mộc Tây Tạp, tay phải mang theo tất cả công lực võ thảng vào ngực Mộc Tây Tạp. Text được lấy tại TruyệnFULL

Cùng lúc Đồng Ý ánh mắt lạnh lùng, trường kiếm trong nháy mắt huy động một trăm chín mươi sáu lần trong nháy mắt hội tụ thành một kiếm cực mạnh, toàn lực hướng về phía Mộc Tây Tạp.

Mộc Tây Tạp sắc mặt khẽ biến, thân vừa chuyển, hai tay kỳ diệu đánh ra một trước một sau hai chưởng, một chưởng hướng Ám Vũ, một chưởng hướng Đồng Ý, quang hoa nổ ra, một tiếng kêu đau đớn, Ám Vũ bị bắn ra mấy bước, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể té xuống đất.

Đồng Ý thân lui ba bước, trường kiếm bên tay phải không ngừng run rẩy. Mộc Tây Tạp thân như quỷ mỵ rời khỏi một trường, ánh mắt kinh dị nhìn Đồng Ý, nhẹ hỏi: “Kiếm pháp này người học ở đâu, tại sao lại sắc bén bá đạo như thế?”

Đồng Ý không có mở miệng, đột nhiên giữa không trung truyền đến một âm thanh: “Thật là lợi hại, nguyên đệ nhất quan ngoại cao thủ lại đi khi dễ một tiểu cô nương bị thương, thật sự là bội phục”

Đó là một âm thanh nữ tử đậm nhã nhẹ nhàng từ xa truyền đến, đáng tiếc không thấy bóng người.

Mộc Tây Tạp nghe vậy, sắc mặt khẽ biến, thân bay lên trời, hướng phía Lạc Dương đuổi theo. Xa xa, một bóng trắng giữa không trung đang Phi nhanh về phía Lạc Dương, tiếng nữ nhân truyền đến: ” Ta dẫn người này đi, về phần các người vậy tự xem số mệnh đi” ngữ khí nhàn nhạt ẩn chứa một tia quan tâm, đáng tiếc nàng không nói rõ.

Ám Nhu nhìn tỷ tỷ trên mặt đất, trong mắt chớp động một dòng nước mắt, nhưng nàng cố nén không cho chảy ra, đồng bọn bên người đã ngã xuống, mà bốn phía còn có hai trăm tên địch nhân, kết quả là gì không cần nói cũng biết. Nhìn thoáng qua Đồng Ý, nàng vẫn cầm kiếm lẳng lặng đứng trước người chúng nữ, bảo hộ đạo phòng tuyến cuối cùng.

Ám Nhu lạnh nhạt cười nói: " Hiện tại mọi người cũng mệt hãy nghỉ ngơi, chỉ còn ta có thể đứng, ta sẽ không cho bọn họ chạm đến các người. Tiểu Hồng ra đi, bây giờ hai chúng ta tới bảo vệ đạo phòng tuyến cuối cùng này"

Dứt lời, Hồng Tuyền Xà chợt xuất hiện trên vai nàng, con mắt xanh ngọc bích, nhìn bốn phía địch nhân, lộ ra bộ dạng cảnh giới.

Đồng Ý nhìn Ám Nhu, nhẹ giọng nói: " Chúng ta cùng nhau bảo vệ cửa ải cuối cùng này, không kể sinh tử, chúng ta cũng cùng nhau trải qua vậy là đủ rồi".

Ám Nhu cười nói: " Không sai chỉ cần cùng nhau trải qua, tuyệt đối không hối hận, chúng ta ở chỗ này mất đi tất cả, tương lai Hoa đại ca sẽ thu hồi lại gấp trăm lần. Ở nơi này các người sẽ vì chuyện này mà hối hận cả đời. Lúc đồ đạo trước mặt các người, các người sẽ hiểu được, Hoa Tinh đã nói, cho tới bây giờ sẽ không sửa đổi, bất luận kẻ nào cũng không thể thoát."

Ám Nhu nói xong, cả người phát ra sự tự tin, ngạo nghễ đối mặt tất cả địch nhân.

Gió nhẹ, dưới mặt trời chói chan có vẻ mỏng manh, mùi máu tanh nhàn nhạt hương xa xa phiêu tán. Nơi hoang dã, vòng vây chầm chậm nhỏ lại, vô số người trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng cùng đắc ý, từng bước hướng tới gần đám người Ám Nhu.

Trên ngọn núi nhỏ, tám người ngồi trên mặt đất, hai thân ảnh, một trước một sau đứng yên vững vàng thủ vệ cửa ải cuối cùng. Xa xa nhìn lại tựa giống như hai vị thần giữ cửa, vững vàng thủ hộ. Mặt trời di chuyển dần về hướng tây, một đạo nhân ảnh lấy tốc độ nhanh nhất điên cuồng hướng phía Lạc Dương bay tới. Đám mây màu lam nhạt, tựa hồ cũng cảm giác được nguy cơ, đang lấy tốc độ nhanh nhất mà đuổi theo.

154. Chương 154: Thiên Sát Ma Cầm

Ám Nhu không có võ công, nàng lại dựa vào sự kiên cường, vững vàng đứng ở nơi này. Hồng Tuyền Xà đứng trên vai nàng, nhìn kỹ địch nhân đang tới gần.

Mọi người lúc này tâm tư đều chú ý Đồng Ý, bởi vì bọn họ hiểu được Ám Nhu bất quá chỉ nhờ một cỗ dũng khí cầm cự mà thôi, nàng không phải là mối uy hiếp lớn, Đồng Ý mặc dù bị thương nặng, nhưng võ công cực kỳ cao cường, đó mới là mối uy hiếp to lớn.

Trên ngọn núi nhỏ, bốn phía bóng người càng ngày càng tiến gần. Đồng Ý đưa lưng về phía Ám Nhu không quay lại nhẹ giọng nói: " Ám Nhu, chúng ta bắt đầu đi. Khi Hoa đại ca quay trở về biết chúng ta giết nhiều người như vậy, người cũng sẽ vì chúng ta mà cảm thấy vinh quang. Người cẩn thận, bây giờ không có cách nào bảo vệ người, người hãy tự bảo vệ mình."

Ám Nhu thản nhiên cười, nhẹ giọng nói: " Thật ra chúng ta chết, đối với bọn chúng mà nói cũng là một tai nạn đối với chúng. Hôm nay, bất kể chúng ta có chết hay không, thì bọn chúng hẳn là phải chết. Bọn chúng cũng không biết Hoa Tinh lúc này đây so với Hoa Tinh lúc trước thì khác xa nhau. Hôm nay, chúng ta sẽ đưa bọn chúng đến tuyệt lộ. Tiểu Hồng tiến công."

Dứt lời, Hồng Tuyền Xà đột nhiên bay ra, thân thể dài ba tấc trong nháy mắt biến thành bảy tám trượng, thân thể khổng lồ nhưng linh hoạt vô cùng. Nháy mắt đã quét ngã mấy người, Hồng Tuyền Xà mở miệng phun ra vô số khói độc như mây mù, trong nháy mắt tràn ngập bốn phía.

Bên kia, trường kiếm của Đồng Ý giống như câu hồn kiếm của địa ngục, kiếm xuất ra là máu chảy, ra tay là chết người. Trong nhất thời những tên đi ở phía trước đều chết thảm.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết giống như oan hồn ở địa ngục đang khóc, không ngừng hủy hoại lòng người.

Ám Nhu lặng lẽ đứng im, nàng đối với sinh tử của chính mình đã hoàn toàn không để ở trong lòng. Không có quay đầu, bởi vì nàng không dám quay đầu.

Nàng sợ mình nhìn thấy tỷ tỷ cùng những người khác, nhin không được sẽ khóc. Nàng là thủ lĩnh của đoàn người, cho nên dù thế nào nàng cũng không thể khóc.

Nàng hiểu được, giờ khắc này nàng đang đại biểu cho Hoa Tinh. Nhìn về phương xa, Âm Nhu khẽ nói một lời từ biệt. Lúc này, tất cả mọi người đều hiểu được, đoàn người đã cùng đường chỉ là mọi người không muốn buông tay, cho nên không có một người nói ra, cũng không có ai khóc.

Tô Ngọc lẳng lẳng nhìn các tỷ muội bên cạnh, ánh mắt lộ ra một tia cay đắng, lắc đầu, Tô Ngọc chậm rãi lấy xuống cây đàn sau lưng, nhẹ ôm trong ngực nhìn phía chân trời, ánh mắt không hề lo lắng lẳng lẳng xuyên thấu bầu trời bay về nơi xa. Nơi nào đó, Hoa Tinh có thể cảm thấy hay không?

Đám người Trần Lan cũng đều nhìn kỹ Âm Nhu, bởi vì nàng không có võ công. Lúc này, Hồng Tuyền Xà đã giết không dưới hai mươi người, vẫn đang điên cuồng công kích những người khác. Nó hết sức thông linh, biết Âm Nhu không có võ công, cho nên vô luận như thế nào nó cũng không rời đi quá xa, luôn xoay quanh Âm Nhu, bảo hộ an toàn cho nàng. Phương xa, một đạo thân ảnh màu xanh phá không bay đến, người này đang thi triển tuyệt thế khinh công – Lăng Không Hư Độ.

Huyền Âm chỉ Lãnh Vô Tâm đứng ở ngoài đám người, ánh mắt âm hiểm lạnh nhìn Âm Nhu, trong mắt lộ ra một tia tàn khốc, chỉ thấy y phóng ra một chủ, đạo chỉ phong bắn thẳng đến trái tim của Âm Nhu, một kích lấy mạng.

Trần Lan vô tình quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy, đáng tiếc lúc này Âm Nhu còn không biết nguy hiểm đã tới, Trần Lan cũng không biết lấy đâu ra sức lực, từ trên mặt đất, lao nhanh về phía Âm Nhu. Tay trái kéo Âm Nhu, lưng chắn trước thân thể nàng, đạo chỉ phong mạnh mẽ trong nháy mắt xuyên qua vai trái, một luồng máu tươi bắn ra xa. mới nhất ở truyện/y/y

Âm Nhu la lên một tiếng, nhìn Trần Lan lấy thân thay mình đỡ một kích trí mạng, trong lòng cảm động vô cùng.

Trần Lan vẫn bình thản, quay về Âm Nhu có chút gật đầu nói: "Cẩn thận một chút, lúc này, hy vọng trong chúng ta có người đợi được Hoa Tinh trở về. Cho dù chết vài người, chí ít cũng có người còn sống, đúng không?" Dứt lời, lại một đạo chỉ phong bay tới, một chỉ trúng hông Âm Nhu.

Một đạo máu tươi bắn ra, Âm Nhu đau đến sắc mặt tái nhợt, thân thể thoáng cúi xuống. Trần Lan che phía trước, dùng thân thể chính mình bảo vệ Âm Nhu.

Hồng Tuyền Xà cũng đã nhận ra Âm Nhu bị thương, hồng ảnh chợt lóe, tức khắc liền điên cuồng quấy mạnh, tựa hồ vì Âm Nhu mà báo thù, trong nháy mắt đã giết chết năm tên.

Bên này, Đồng Ý sau khi giết chết hơn ba mươi tên, thân thể cũng dần dần chậm chạp. Nàng vốn đã trọng thương, lúc này cũng bất quá là cố gắng đề cao chân khí, phản kháng lần cuối. Không quay đầu lại nhưng chỉ từ tiếng kêu của chúng nữ, nàng cũng đã biết Âm Nhu bị thương.

Khẽ than một tiếng, Đồng Ý ra sức chém ra chín kiếm, giết ba tên địch nhân, cuối cùng bị một tên hắc y nhân đánh một chưởng trúng ngực, cả người bị đánh bay rơi xuống bên cạnh Mai Hương.

Đến tận đây, nhóm mười người, ngoại trừ Tô Ngọc ra, toàn bộ đều trọng thương. Trong đó, Liên Phượng cùng Diêu Ngọc Anh bị thương nặng lâm nguy, Dạ Phong ngoại thương nặng nhất, mất máu quá nhiều.

Trần Lan liên tục hai lần bị thương, thương thế cũng thập phần nghiêm trọng, mà Tỷ muội Đồng Tâm đều là nội thương nghiêm trọng, công lực tiêu hao hết, không có lực phản kháng.

Âm Vũ nằm trên mặt đất, ngay cả đứng dậy cũng không thể.

Lúc này, đạo thanh sắc nhân ảnh, chậm rãi hạ xuống bên ngoài đám người, đứng ở xa nhìn chúng nữ. Người này một thân kỳ quái trang phục, thân khoác đạo bào nhưng có cái đầu bóng lưỡng, đúng là Vô Mao Lão Đạo. Hắn tới nơi đây làm gì, mà trong mắt ẩn chứa một tia huyết quang cất giấu điều gì? Thật là khó hiểu.

Hồng quang xoay tròn, Hồng Tuyền Xà lúc này không ngừng xoay tròn vòng quanh chúng nữ, nhẹ nhàng phun ra độc khí làm địch nhân đều lui ra xa đứng nhìn, ai cũng không thể dễ dàng tới gần. Trọng yếu nhất là lúc này chúng nữ đã không có năng lực phản kháng, cho nên bọn chúng nhất thời cũng không vội vã.

Hiện tại để đối phó chúng nữ, những người này cực kỳ hợp tác, mặc dù mỗi người đều có thể lực khác nhau nhưng không hề tỏ ra đối đầu với nhau, mọi người nhất trí hướng mũi nhọn về phía Hoa Tinh. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ có thể có kết quả như vậy.

Tô Ngọc nhìn chúng tỷ muội, nhẹ giọng: " Một đường truy kích, cuối cùng không ai chạy thoát, thật bi ai, có lẽ là thiên ý. Hiện tại mọi người cũng đã tận lực ai cũng bị thương, đều mệt mỏi, chỉ có ta là hoàn hảo ta thật là thẹn với mọi người."

Ám Nhu nhìn Tô Ngọc, nói: " Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta bây giờ còn có người có thể đứng dậy, chỉ như vậy đã khiến chúng ta kiêu hãnh, chúng ta mười người đối mặt mấy trăm người, có thể cầm cự đến bây giờ, coi như là không tồi, phải không? Cho nên người cũng không cần áy náy. Lúc này hết thảy đã trễ, chúng ta chỉ sợ là không đợi được Hoa Tinh trở về. Tiểu Hồng không thể nào bảo vệ bốn phía, tới cuối cùng chúng ta cũng không thể nào thoát được kiếp nạn này."

Cùng lúc đó, bên ngoài cũng chậm rãi hình thành bốn đoàn người, trong đó đám người tiểu nhân nhất chính người võ lâm nhân sĩ mưu cầu đoạt lợi.

Mặt khác ba đoàn nhân mã là thủ hạ của tam đại thư viện, đang chỉnh tề đứng đợi mệnh lệnh. Phía ngoài ba đạo nhân mã chậm rãi đi tới, đều đứng ở phía trước người của mình, lạnh lùng nhìn chúng nữ, trong những người này chỉ có Võ lâm thư viện Liễu Diệp Nhi là quen mặt, từng xuất hiện ở Mẫu đơn hội một lần, cho nên chúng nữ biết. Còn những người khác chúng nữ chưa từng gặp qua.

Hắc Thủy Ma Sát nhìn thoáng qua Thiên Sát, lạnh lùng nhìn chúng nữ thân, thân thể nhoáng lên xuất hiện trước mắt chúng nữ, lạnh lùng nhìn các nàng.

Cùng lúc đó, Vô Mao Lão Đạo cũng hạ xuống cách Hắc Thủy Ma Sát một trượng, ánh mắt nhìn chúng nữ, Liễu Diệp Nhi, Ngưu Đức Huy cùng Lãnh Vô Tâm ba người, đều tự mang theo người của tam đại thư viện chậm rãi hướng tới gần.

Ám Nhu nhìn thoáng qua Vô Mao Lão Đạo, lạnh nhạt cười: " Không nghĩ tới chúng ta trước khi chết còn có cố nhân đến đưa tiễn cũng đáng. Lão tạp mao, người nghĩ thế nào? Người đến lúc này không phải là tự tuyệt đường lui sao?"

Vô Mao Lão Đạo nhìn bốn phía võ lâm nhân sĩ một cái, quay đầu lại nhìn Ám Nhu nói: " Ta tới, chỉ muốn nhìn các ngươi chết như thế nào.

Ta muốn biết, Hoa Tinh sau khi biết các ngươi đã chết có phản ứng ra sao. Đồng thời, ta cũng có một tin muốn nói cho các ngươi,

Hoa Tinh lúc này đang toàn lực chạy về, hiện hắn còn cách nơi này hai trăm dặm đường, đáng tiếc các ngươi đợi không được hắn quay trở lại.

Lúc hắn biết được các ngươi toàn bộ chết đi, ta nghĩ hắn sẽ nổi điên, ha ha, các ngươi nhất định kỳ quái, tại sao ta lại như vậy, đúng không?

Đó là bởi vì ngày đó, hắn rõ ràng có thể ra tay, như vậy Đặng Vũ sẽ không chết, đáng tiếc hắn không có làm như vậy. Bắt đầu từ lúc đó, ta bắt đầu hận hắn.

Hoa Tinh quá mức mạnh mẽ, nên hắn sẽ bị người đổ kỵ. Có hôm nay, là do nhân quả trước kia, hắn hành sự vô cùng cuồng vọng, chỉ lo cho chính mình, một chút cũng không để ý người khác. Vốn ta định cùng hắn kết nghĩa anh em, đáng tiếc cùng hắn ở chung một thời gian, ta phát hiện ta cùng hắn không nên lui tới nữa. Hắn làm việc gây nên hậu quả không phải ta có thể tiếp nhận. Hôm nay ở chỗ này các ngươi đều trốn không thoát.

Trong các người mỗi người, ta đều hết sức rõ ràng, lúc này Đồng Tâm Đồng Ý trọng thương, Dạ Phong, Ám Vũ không còn lực phản kháng. Các ngươi mười người đã xong rồi. Hiện tại còn lại một người không võ công, Tô Ngọc, cũng xem như là không có một chút năng lực." Lão đạo ngữ khí âm lãnh, ánh mắt lóe ra huyết sắc quang mang.

Dạ Phong nổi giận nói: " Cầm mồi, người không lo trở về Bất Quy Cốc của người đi, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Hoa Tinh đối với người kính nể hữu hảo, mà người ở chỗ này chửi hắn, sớm biết như vậy,

lúc đầu nên trừ khử người, tránh cho trong lương lai vô lâm lại thêm một tên ma đầu.”

Ám Nhu mỉm cười nói: ” Tạp Mao, mặc cho người có nói thế nào, trong lòng chúng ta cũng đều biết được Hoa Tinh đối nhân xử thế ra sao, cũng biết người cuối cùng có kết quả thế nào. Hôm nay chúng ta chết, vậy không có gì. doc truyện tại . Một khi Hoa Tinh trở về, nơi này ít nhất muốn chết một ngàn người. Kể cả Bất Quy Cốc của người, cuối cùng cũng chết trong tay Hoa Tinh. Hiện tại, chúng ta đang chờ các người, có bản lĩnh xuất ra đi. Các người cũng là sắp phải chết, so với chúng ta cũng không tốt hơn.”

Huyền Âm chỉ Lãnh Vô Tâm hừ lạnh nói: ” Tiểu nha đầu im miệng, người tưởng rằng một con rắn độc có thể ngăn cản chúng ta sao, thật là quá ngây thơ đi.

Hiện tại các người bắt quá là một đám tù nhân mà thôi, nơi nào để cho các người cần rở. Chờ ta giết con rắn này xong, xem ta như thế nào thu thập xú nha đầu nhà người.”

Nói xong mang theo đệ tử chậm rãi tiến đến gần. Những người khác thấy thế, sợ hãi đoạt trước cũng đồng thời tiến lên.

Xa xa nhìn lại, hơn một trăm tên làm thành hơn nửa cái vòng tròn, chậm rãi tới gần...Ở trung tâm, mười người ngồi trên mặt đất. Tại nơi hoang dã này, hào khí ở một khắc này lên tới điểm cao nhất.

Trong không khí, bốn phía lúc này đều mang theo hào khí khấn trương. Vô số ánh mắt tham lam âm ngoan, đều dừng lại tại trên người chúng nữ.

Trên gò đất, chúng nữ đều tỏ vẻ thần nhiên. Dạ Phong trong đôi mắt bắn ra ánh mắt phẫn nộ, hung hăng trừng mắt đám tiểu nhân hèn hạ vô sỉ.

Ám Vũ hai tay mở ra, đem muối muối che ở phía sau. Trần Lan cùng Mai Hương đều nằm trên mặt đất, trong miệng tức giận mắng. Mà Tỷ muội Đồng Tâm lại hồ hững nhìn những người này, trong mắt toát ra một tia thương cảm. Hồng Tuyền Xà trong miệng rít lên liên hồi, thân thể lóe ra hồng quang chói mắt, lẳng lặng thủ vệ ở trước chúng nữ.

Tô Ngọc nhìn địch nhân tới gần, ánh mắt lộ ra một tia phẫn nộ, khóe miệng khê nhếch, một vẻ mặt bất đắc dĩ, rõ ràng xuất hiện ở bên miệng. Nhẹ nhàng đứng dậy nhìn địch nhân, Tô Ngọc không có một chút kinh sợ. Hai tay ôm đàn, mở miệng nói: ” Chỉ còn có ta, ta sẽ không cho các người thương tổn những người đứng phía sau. Các vị tỷ muội không phải sợ, các người không thể động thủ, còn có ta, ta sẽ bảo vệ cho các người.” Chúng nữ nghe vậy, trong mắt đều toát ra một loại thương cảm. Tô Ngọc không có võ công, tay không có lực, đây là tất cả mọi người biết, nhưng lúc này, nàng đối mặt với hơn một trăm địch nhân, nhưng không có một chút khiếp đảm. Tại sao? thật ra đây chính là dũng khí, vì bảo vệ mọi người mà không để ý hết thảy.

Vô Mao Lão Đạo cười nhạo nói: ” Tô Ngọc, người quả thật rất có dũng khí, đáng tiếc người hai tay vô lực như thế nào bảo vệ mọi người đây? Nhưng thật ra ta muốn nhìn một chút, người rốt cuộc như thế nào bảo vệ các nàng?” Lời vừa nói ra, mọi người đều cười ha hả, giống như thấy được một chuyện thập phần thú vị.

Giờ khắc này, mọi người cũng không nóng lòng động thủ, đều muốn nhìn xem Tô Ngọc rốt cuộc như thế nào bảo vệ chúng nữ. Cho nên, mọi người đều dừng lại, không cười nhìn Tô Ngọc. Nhìn những khuôn mặt đáng ghê tởm cùng ánh mắt ác tâm, Tô Ngọc tuyệt không để ý tới. Nhẹ nhàng vuốt ve Hồng Tuyền Xà bên cạnh, Tô Ngọc nhẹ giọng nói: ” Tiểu Hồng, ta biết người kỳ thật cũng mệt lắm rồi, nhưng người cũng phải kiên trì. Hiện tại, chúng ta sẽ cùng nhau bảo vệ mọi người, chỉ cần kiên trì sẽ thắng lợi.”

Hồng Tuyền Xà nhẹ nhàng gật đầu, thân thể tại trên người nàng nhẹ nhàng ma sát vài cái, đứng trước người chúng nữ, lạnh lùng, chăm chú vào địch nhân.

Quay đầu lại, nhìn qua Ám Nhu, Tô Ngọc nhẹ giọng: ” Ám Nhu, người vẫn không phải muốn ta đàn cho người nghe sao. Đáng tiếc trước kia không có thời gian. Bây giờ ta sẽ đàn cho người nghe, miễn cho người nói ta không đàn cho nghe.” Trong mắt lạnh nhạt ẩn chứa một tia bất đắc dĩ.

Ám Nhu nghe vậy, trong mắt lệ quang lóe ra, thanh âm yếu ớt nói: ” Cũng tốt, hiện tại nếu không nghe, từ nay về sau chỉ sợ cũng không có cơ hội.

Bây giờ, người tự đàn một khúc, xem như tiễn đưa chúng ta. Đáng tiếc Hoa Tinh vắng mặt, nếu không sẽ cùng chúng ta đồng thời nghe người đánh đàn, thật là tốt biết bao.”

Chúng nữ nghe vậy, mỗi người trong mắt đều lóe nước mắt, vô tận bi thương cùng ưu sầu, ngay lúc này, tất cả đều hiển lộ trên mặt mỗi người.

Tô Ngọc cay đắng nói: ” Khúc này Hoa Tinh đã nghe qua, hy vọng tương lai mọi người còn có thể nghe được.” Tô Ngọc vừa nói, một bên ngồi xếp bằng trên mặt đất, đem đàn đặt ở trên hai chân, nhẹ nhàng gỡ xuống cầm bộ, lộ ra cây đàn cổ do mẫu thân lưu lại. Hai tay nhẹ nhàng đặt ở trên cầm huyền, liên tiếp khảy nhẹ phóng thích tiếng nhạc, trong nháy mắt đã truyền khắp nơi hoang dã này.

Tô Ngọc hơi hơi nhìn phía chân trời, nhẹ giọng nói: ” Nhớ kỹ mẹ khi truyền cho ta thủ khúc, có nói cho ta biết, khúc nhạc này có một cái tên rất êm tai. Tên là Thiên Thần Chỉ Dẫn, hết sức động lòng người. Nhưng Hoa Đại ca nghe qua lại nói khúc này có tên khác.” Cái tên gì đó là gì? Nàng không hề nói ra.

Ám Nhu thân run khẽ, nhẹ giọng than: ” Thiên Thần Chỉ Dẫn, thật sự là rất thích hợp tình huống của chúng ta hiện giờ, không phải sao? Chúng ta sau khi chết được thiên thần chỉ dẫn, vậy coi như là chuyện không tồi. Tô Ngọc người mau đàn, thời gian của chúng ta không nhiều lắm. Chậm chút nữa, Phượng tỷ cùng Ngọc Anh tỷ chỉ sợ không nghe được nữa, để cho các nàng nghe được một chút Thiên Thần Chỉ Dẫn đi.”

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn thoáng qua địch nhân, mười ngón tay nhẹ nhàng lướt trên huyền cầm, từng âm thanh tuyệt vời, giai điệu động lòng người, lắng lắng phiêu tán nơi hoang dã. Cầm khúc nhu hòa động lòng người, tràn ngập bi thống cùng ai oán thật sâu hấp dẫn chú ý của mọi người. Mấy người Ám Nhu lắng tai nghe giai điệu tuyệt vời nọ, trên mặt mỗi người lộ nhân nhật ý cười, ẩn ẩn thương cảm đã chậm rãi trở nên phai mờ.

Bên ngoài, Liễu Diệp Nhi mở miệng nói: ” Không thể tưởng được nha đầu kia, vậy mà còn có cầm kỹ thần diệu như thế, thật là một nhân tài hiếm có, đáng tiếc nàng ta không có cơ hội sống lâu.”

Lão Đạo nhìn Ma Sát cùng Lãnh Vô Tâm bọn người liếc mắt một cái, cười lạnh nói: ” Ta cũng không có nghĩ đến, nha đầu kia lại là một tuyệt thế cầm nghệ, đáng tiếc tiếng đàn êm tai kia cũng vô pháp văn hồi vận mệnh đã định. Các nàng có lẽ chạy không khỏi một kiếp này.”

Tô Ngọc khoe miệng lộ ra một nụ cười kỳ dị, ánh mắt ở một khắc này trở nên lạnh lùng. Nhìn tất cả địch nhân, đều chìm đắm trong tiếng đàn của mình, trong mắt bắn ra ánh mắt cừu hận. Hai tay đột nhiên gia tốc, vốn giai điệu tuyệt vời êm tai, trong nháy mắt nhịp điệu đã chuyển biến. Bốn phía, âm luật vừa chuyển, vô số sát khí liền tràn ngập trong vòng mấy trăm trượng, giai điệu nhu hòa trong chớp mắt biến thành thập diện mai phục, vô số tiếng đàn chói tai, mang theo lực đạo chấn thiên liệt địa, ngay lập tức đem màng nhĩ của không ít người đánh thủng. Giờ phút này Thiên Sát Ma Cầm rốt cuộc phát huy uy lực vốn có.

Tô Ngọc ánh mắt lạnh lùng, hai tay mười ngón huy động, vô hình âm sát khí bao phủ tại cả hoang dã. Bốn phía, tiếng kêu thảm thiết thoáng tràn ngập tại hoang dã. Mọi người lúc này mới đột nhiên hiểu được, tại sao Tô Ngọc bắt đầu lại nói như thế.

Đám người Ám Nhu vẻ mặt đều kinh hãi, các nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Tô Ngọc dĩ nhiên còn có tuyệt kỹ này. Nhìn địch nhân bốn phía đều bật tai, không ít người đau đến lăn lộn trên đất, thống khổ bứt tóc ôm đầu, nhìn bộ dáng mà thấy giết mình, làm cho chúng nữ trong lòng chấn động.

Nhìn bóng lưng Tô Ngọc, chúng nữ trong mắt đều là lệ quang lóe ra, hy vọng hiện ra trong tuyệt vọng, thật đáng quý, chấn động lòng người.

Hắc Thủy Ma Sát cùng Lão Đạo đều là chấn động toàn thân, trong ánh mắt để lộ ra một tia kinh hãi. Đặc biệt Lão Đạo, hẳn như thế nào cũng không nghĩ ra, chính mình ở cùng Hoa Tinh lâu như vậy, vậy mà ngay cả chuyện này cũng không biết. Xem ra Hoa Tinh cũng không phải đơn giản hẳn cũng biết ẩn giấu thực lực, vào thời khắc quan trọng mới bùng ra cho người ta một kích trí mạng. Nhìn bốn phía, nghe tiếng đàn xâm hồn phế cốt, Lão Đạo trong lòng cả kinh liền nghĩ trước hết phải vận công hộ thể.

Chủ sự của Tam Đại Thư Viện, Lãnh Vô Tâm, Liễu Diệp Nhi, cùng Ngưu Đức Huy ba người cũng bị tiếng đàn của Tô Ngọc hấp dẫn. Đột nhiên lúc đó dị biến nổi lên, khiến cho ba người ứng phó không kịp, nhìn vô

số môn hạ hai tai chảy máu, ôm đầu bứt tóc, ba người hết sức phẫn nộ. Lúc này bọn họ cũng hiểu được đã bị bề ngoài của Tô Ngọc che mắt. Tam đại thư viện chủ sự lớn tiếng trấn an môn hạ. Đáng tiếc trước tiếng đàn của Thiên Sát Ma Cầm, âm thanh của bọn họ hoàn toàn vô lực. Âm sát lực càng ngày càng mạnh, âm thanh trí mạng, từng thời khắc ăn mòn đại não thần kinh từng người, Những người võ công yếu kém, đều bị âm sát càng ngày càng lợi hại phá hủy, một lát đã tử vong hơn ba mươi người, càng ngày càng nhiều người chết.

Một hồi biến cố ngoài ý muốn, một lần phản kích cuối cùng; một đoạn chém giết huyết tinh, một kết cục chưa biết kết quả. Hết thấy đều phát sinh tại ngoài thành Lạc Dương, ở một gò núi nhỏ, Tô Ngọc dùng một cây Thiên Sát Ma Cầm, có thể hay không chống đỡ hơn một trăm người công kích? Nàng ra sức đánh cuộc, có thể đợi được Hoa Tinh hay không? Trên bầu trời, mặt trời đang tỏa nắng nóng, vào thời khắc này đột nhiên ẩn giấu một mảnh mây đen. Bầu trời bốn phía âm u, đến tột cùng ám chỉ điều gì đây?

155. Chương 155: Vong Hồn Huyết Dẫn

Gió thổi nhẹ, mùi máu tanh tràn ngập trên gò núi, Tô Ngọc ngồi trước chúng nữ, hai tay đang toàn lực thi triển Thiên Sát Ma Cầm.

Âm thanh câu hồn đoạt phách, bao phủ toàn bộ vùng gò núi, đồng thời công kích mọi người.

Âm Nhu cùng chúng nữ ngồi bên cạnh Tô Ngọc, mặc dù cũng nghe thấy uy lực tuyệt cường của ma âm, nhưng chín người vẫn không cảm thấy gì, bởi trong tiềm thức, Tô Ngọc luôn muốn bảo vệ các nàng, cho nên dù tiếng đàn vô cùng bá đạo cũng không gây nguy hiểm đến các nàng. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Trong chúng nữ ngoại trừ Liên Phượng và Diêu Ngọc Anh nằm trên mặt đất không thể động dậy, những người khác đều cố sức ngồi dậy, lẳng lặng nhìn Tô Ngọc giết địch.

Trong mắt chúng nữ đều lộ vẻ tang thương, nhìn bộ dáng thảm hại của địch nhân ở bốn phía, trong lòng các nàng cũng nhẹ nhõm.

Lúc này trong đoàn người cũng chỉ còn mình Tô Ngọc còn đủ sức đánh một trận, đòi lại không ít tiện nghi. Cho dù cuối cùng không thể đánh lui kẻ địch, nhưng thể cũng đủ kiêu hãnh rồi.

Trong mắt mọi người Tô Ngọc không biết võ công nhưng lúc này nàng đang dùng hết sức mình toàn lực chống đỡ. Bây giờ thì mọi người đã hiểu, lúc đầu Tô Ngọc không ra tay vì nàng đang đợi thời cơ. Giờ phút này, toàn bộ chiến trường chỉ còn mình nàng. Một mình nàng địch hơn một trăm tên địch nhân. Hồng Tuyền Xà thì bảo vệ phía sau chúng nữ, phối hợp cùng với Tô Ngọc tấn công, đề phòng địch nhân liều mình phản kích.

Tại nơi hoang dã, vang lên tiếng kêu thảm thiết và sợ hãi, không ít người đều lựa chọn vận công hộ thể, lấy tu vi của mình để ngăn cản cỗ ma âm mạnh mẽ này. Những tên võ công yếu kém chỉ có thể bịt hai tai, lăn lộn điên cuồng trên mặt đất, lấy đau đớn của thân thể nhằm làm giảm bớt đau đớn của đại não.

Không khí bốn phía tràn ngập mùi máu tanh, một tầng nhàn nhạt huyết vụ chậm rãi dâng lên bốn phía. Số người tử vong tăng lên, đạo huyết vụ cũng ngày càng đậm, bao phủ mặt đất trong phương viên mấy trăm trượng.

Không ít người vận công ngăn cản nhưng sau một lúc cũng không chống cự nổi, điên lên đứng dậy tiến về phía Tô Ngọc. Hành động của những người này làm dẫn phát ý chí chiến đấu của mọi người, những tên còn sống đều hướng tới gần Tô Ngọc, muốn giết chết kẻ đã gây ra sự thống khổ này. Tô Ngọc ánh mắt lạnh lùng, không một tia tình cảm nhìn địch nhân bốn phía. Đám người về mặt thống khổ, cố nén đau đớn nơi đại não, giận dữ bước tới gần.

Tô Ngọc ánh mắt lạnh lẽo, tay phải xếp thành hình hoa lan, nhất thời một cỗ âm sát vô hình từ ma cầm trong nháy mắt bắn ra giai điệu chói tai, bên trái một loạt hơn mười người liên diện cuồng gào thét, thân thể bị ma âm chấn vỡ.

Giữa không trung máu tươi lập tức biến thành huyết vụ nồng đậm, xoay quanh Tô Ngọc, bao phủ nàng ở bên trong. Tô Ngọc vung tay giết hơn mười người, uy lực của Thiên Sát Ma Cầm thật sự làm ọi người sợ hãi. Lúc này nàng đang thi triển Vong Hồn Huyết Dẫn. Nơi hoang dã yên bình tràn ngập ma âm. Âm thanh chấn hồn mạnh mẽ chói tai, đem tất cả tiếng kêu thảm thiết đè xuống, lúc này nơi này giống như địa ngục nhân gian, tràn đầy máu tanh.

Vô Mao lão đạo cả giận lớn tiếng nói: " Mọi người cần phải nhanh chóng giết chết Tô Ngọc, ma âm càng bá đạo thì càng lợi hại, ta sợ cuối cùng mọi người cũng đều bị trúng ma âm. Bây giờ mọi người liên hợp lại công kích, nhất định phải giết chết nàng ta."

Hắc Thủy Ma Sát bên cạnh không nói một lời, lắc mình nhắm hướng đông vọt tới. Giữa không trung, Hắc Thủy Ma Sát toàn lực bảo vệ thân thể, song chưởng đánh ra phía sau, mượn lực lấy tốc độ cao nhất phóng tới, trong thời gian ngắn nhất phải thoát khỏi nơi này.

Tô Ngọc nhìn Hắc Thủy Ma Sát giữa không trung, ánh mắt vô cùng âm trầm. Chỉ thấy Tô Ngọc hai tay lại gia tốc, tiếng dần dần dập mang theo lực lượng hủy diệt tất cả, đột nhiên đánh trúng Hắc Thủy Ma Sát ở giữa không trung. Hắc Thủy Ma Sát toàn thân chấn động, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt biến thành huyết vụ, hòa vào huyết vụ ở bốn phía.

Đột nhiên một cổ lực lượng vô hình đánh ngược trở lại trúng vào bên cạnh Lão Đạo làm hắn lay động vài cái mới ổn định thân thể. Lúc này chỉ thấy Ma Sát sắc mặt tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đồng thời lúc Ma Sát đảo tẩu, trong đám người, chỉ thấy ba Hắc y nhân làm thành một nhóm, người phía sau để tay lên lưng người trước, đem toàn bộ công lực hội tụ trên thân một người. Ba người hét lớn một tiếng, người ở phía trước phóng nhanh đến chỗ Tô Ngọc, giữa không trung hai tay không ngừng huy động, từng đạo chưởng lực cường đại không ngừng chống đỡ lại công kích của cổ âm sát, đồng thời nhân cơ hội công kích Tô Ngọc.

Tô Ngọc trong mắt hiện ra một tia cười lạnh, hai tay cấp tốc huy động cầm huyền, chân khí toàn thân trong nháy mắt xoay tròn. Hoa Tinh truyền thụ cho nàng Bách Nhu thần công chân khí, lúc này đang theo tiếng đàn, điên cuồng phóng thích, không ngừng nương theo Thiên Sát Ma Cầm phát huy ra ngoài, công kích địch nhân. Tô Ngọc tay phải dừng lại dùng sức gây một tiếng, chỉ thấy một cổ lực lượng mạnh mẽ tuyệt thế, trong nháy mắt bắn về phía bóng người đang lao tới.

Giữa không trung, Vong Hồn Huyết Dẫn uy lực cường đại cùng chưởng lực của đối phương gặp nhau, sinh ra nổ mạnh, đem người nọ nổ nát bấy, chỉ còn lại nhè nhẹ huyết vụ, phiêu tán giữa không trung. Tô Ngọc thân thể hơi rung nhưng trong nháy mắt liền khôi phục. Nhìn còn lại không có mấy người, Tô Ngọc trong mắt lạnh lùng.

Giờ phút này nàng mới chính thức hiểu được, tại sao Hoa Tinh luôn nói nàng không thể dễ dàng thi triển Vong Hồn Huyết Dẫn. Âm sát uy lực quá mức bá đạo, nhớ lại Hoa Tinh từng nói bộ tuyệt học âm sát này, năm xưa trong thời gian năm năm giết hơn vạn người, thật là danh chấn thiên hạ.

Tô Ngọc lần đầu tiên thi triển, giờ phút này xem như lĩnh giáo sự lợi hại của nó.

Nơi hoang dã, người còn sống đã nhanh chóng giảm bớt, chỉ còn lại có hơn mười người, trong nháy mắt liền chết hơn chín phần.

Lúc này, Tam Đại Thư Viện, vốn đang đặc ý càn rỡ, cũng đều sắc mặt đại biến. Mà Lão Đạo sắc mặt càng khó coi, trong mắt lóe ra sự tà ác.

Lúc này Hắc Thủy Ma Sát, quanh thân xuất hiện một cái lồng chân khí màu đen, bảo vệ chính mình, toàn lực cùng ma âm đối địch.

Liễu Diệp Nhi sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, khoe miệng đã bắt đầu chảy máu. Ma âm tấn công đại não thập phần hung tàn, cho dù tự đâm thủng màng nhĩ chính mình cũng không hữu dụng. Nhìn những người bên cạnh liên tiếp ngã xuống, Liễu Diệp Nhi quát một tiếng, trường kiếm tạo thành chín đóa hoa, người cùng kiếm tạo thành một đạo kiếm trụ, bắn thẳng đến chỗ Tô Ngọc. Nghĩ rằng trước khi chết đánh cuộc một lần, xem có thể hay không giết chết Tô Ngọc.

Cùng lúc Liễu Diệp Nhi tiến công, Lãnh Vô Tâm cùng Ngưu Đức Huy lại nhân cơ hội toàn lực chạy ra phía ngoài, muốn trốn khỏi nơi đây.

Đàn ở nơi tay Tô Ngọc, tình huống mọi người nằng rờ ràng như lòng bàn tay. Căn bản không cần dùng mắt chỉ dựa vào tiếng đàn, nằng đều biết động tĩnh của mọi người. Phải biết rằng tiếng đàn là vật vô hình so với binh khí bình thường bất đồng. Nó công kích địch nhân là từ bốn phương tám hướng, khi tiến công có thể nói là không chỗ nào không có, căn bản là tránh không thoát. Mà nó thăm dò địch nhân thì như vô số xúc tua, dù người biến ảo thể nào cũng đều tránh không thoát.

Tô Ngọc khoe môi nhếch lên một tia cười lạnh, tay phải nhắm ngay Liễu Diệp Nhi phát một cái, một hồi tiếng đàn cao vút trong nháy mắt hội tụ thành một cổ lực lượng cường đại mà vô hình, hung hăng đánh trúng Liễu Diệp Nhi giữa không trung. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Liễu Diệp Nhi cả người bị tiếng đàn mạnh mẽ xé nát bấy giữa không trung. Một luồng máu tươi giữa không trung rơi vào trước người Tô Ngọc, hóa thành một đạo huyết khí nồng đậm, lẫn vào huyết vụ chung quanh Tô Ngọc.

Lãnh Vô Tâm cùng Ngưu Đức Huy hai người nhân cơ hội bắn ra ngoài trăm trượng. Lúc này hai người đều thở dài một hơi, thăm nghĩ chính mình thông minh.

Đáng tiếc bọn họ cũng không có thấy Ma Sát trong mắt đang cười nhạo, tiếng đàn trong nháy mắt rung động, một cổ lực lượng cường đại, hội tụ thành một cái lưới vô hình, đột nhiên xuất hiện không hề báo trước tại trước mặt hai người, đem hai người đang vọt tới bắn trở về. Hai người trong lòng kinh sợ cực kỳ, cùng rống to ra sức giãy dụa, đáng tiếc vẫn bị bắn trở về. Rơi xuống đất, hai người sắc mặt tái nhợt, anh mắt cực kỳ hoảng sợ nhìn đối phương liếc mắt một cái, cả hai cũng đều hiểu được chuyện đáng sợ đang xảy ra.

Giờ khắc này bốn phía chỉ còn có bốn người còn sống, Lão Đạo cùng Ma Sát đang vận công chống lại ma âm, cùng Tô Ngọc giằng co. Lãnh Vô Tâm cùng Ngưu Đức Huy thấy thế cũng toàn lực vận công, hai người ngồi trên mặt đất hết sức chống cự.

Tô Ngọc nhìn bốn người trên mặt đất, trong mắt lóe ra thần quang âm hàn cực kỳ, hai tay không ngừng huy động cầm huyền, toàn lực thi triển Vong Hồn Huyết Dẫn.

Nơi hoang dã, lấy Tô Ngọc làm trung tâm, trong phương viên bán kính trăm dặm tràn ngập nhàn nhạt huyết vụ, đang dần dần trở nên dày đặc, ở xa nhìn lại như là một biển máu, tràn ngập sát khí đáng sợ cùng máu tanh. Trong biển máu, Tô Ngọc lẳng lặng ngồi ở trung tâm, hai tay đánh đàn, thân thể vững vàng bảo hộ tứ phía sau, phía trước bốn đạo nhân ảnh đang lẳng lặng cùng Tô Ngọc đối kháng.

Tô Ngọc công lực toàn thân tự động vận chuyển, chân khí thâm hậu vô cùng từ cầm huyền phát ra, bốn phía cây cỏ đều bị đánh rách tả tơi, cường đại âm sát lực chậm rãi hướng bốn tên địch nhân hội tụ. Đến lúc này, Lãnh Vô Tâm toàn thân run rẩy dữ dội, trên miệng máu chảy không ngừng, hai tai cũng bị tiếng đàn đánh rách, máu tươi từ hai tai chảy ra, ôm lấy đầu tóc, bộ dáng thê thảm vô cùng.

Lãnh Vô Tâm không ngừng đánh vào đầu, muốn làm giảm bớt đau đớn của đại não, đáng tiếc ma âm bá đạo vô cùng, không phải làm như vậy là có thể hóa giải, nếu không đã không gọi là Vong Hồn Huyết Dẫn. Lãnh Vô Tâm thân thể đột nhiên đứng thẳng lên, chỉ thấy hai mắt đều là màu đỏ hung hăng nhìn Tô Ngọc, trong miệng phát ra tiếng kêu không giống nhân loại, toàn thân đột nhiên bay lên, hung hăng đánh về phía Tô Ngọc.

Tô Ngọc thần sắc lạnh lùng, tay phải ngón tay ngọc vừa chuyển ma âm liền tề tụ trước người, đối diện Lãnh Vô Tâm, ma âm truy hồn, vô ảnh vô tung, dễ dàng đánh trúng thân thể của Lãnh Vô Tâm. Lãnh Vô Tâm kêu thảm một tiếng, chưa kịp phát ra một kích cực mạnh, thân thể trong nháy mắt bị nghiền nát tan tành, hóa thành tầng tầng huyết nhục, ngay sau đó, các mảnh nhỏ bị tiếng đàn chấn nát biến thành huyết vụ.

Cùng lúc đó, Ngưu Đức Huy hai mắt tròn tròn, thân thể mượn thân thể của Lãnh Vô Tâm, bắn về phía Tô Ngọc. Ngay khi Lãnh Vô Tâm bị tiếng đàn chấn vỡ, Ngưu Đức Huy đột nhiên xuất hiện cách Tô Ngọc sáu thước, làm Tô Ngọc kinh hãi. Ngưu Đức Huy điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay toàn lực phát ra một chưởng. Chỉ thấy một đạo chưởng ấn màu đen hiện lên trước mặt Tô Ngọc, kích phá bốn phía huyết vụ, đánh lên ngực Tô Ngọc.

Tô Ngọc thần sắc khê biến, tay trái khảy lên dây đàn, dùng sức thu lại, lập tức một đạo ma âm chấn động bầu trời mang theo lực lượng như sóng thần, đánh trúng đạo chưởng ấn màu đen, hai cổ cường đại lực lượng

va chạm phát sinh nổ mạnh. Tô Ngọc thân thể có chút run lên. Sắc mặt tái nhợt, Ngũ Đức Huy toàn thân chấn động, một cỗ lực lượng cường đại đem thân thể hắn xé rách trong nháy mắt, chớp mắt liền biến thành mảnh nhỏ, liền trở thành một đạo huyết vụ, vòng quanh Tô Ngọc xoay nhanh, từ xa nhìn lại huyết vụ tựa như một đóa hoa hồng máu nở rộ, kiều diễm dị thường.

Ngay lúc thân thể Tô Ngọc run lên. Lão Đạo cùng Ma Sát cùng phát động công kích. Hai người cũng đều có thực lực Thiên bảng, đặc biệt là Ma Sát, võ công càng cao hơn, thực lực mạnh mẽ. Giữa không trung hai đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện, hai đạo chưởng lực mạnh mẽ mang theo khí thế khai sơn liệt địa, từ phía trên đánh xuống, nhằm ngay đầu Tô Ngọc. Chưởng ấn màu vàng là do Lão Đạo phát ra mà đạo chưởng ấn màu đen là do Ma Sát phát ra.

Hai tên cao thủ cấp bậc Thiên bảng, đồng thời nắm được sơ hở duy nhất của Tô Ngọc, toàn lực tấn công. Lúc này chúng nữ nhện không được hốt hoảng hô lớn. Tất cả mọi người đều hiểu được Tô Ngọc không có khả năng né tránh, hy vọng duy nhất chính là liều mạng đánh bừa. Nhưng là một người con gái yếu đuối lần đầu tiên cùng người khác động thủ, mà đối thủ lại là hai tên cao thủ Thiên bảng, liều mạng đánh bừa chỉ sợ là không thể nào, cho nên giờ phút này chúng nữ đều thất thanh la to.

Tô Ngọc từ tiếng đàn biết được Lão Đạo cùng Ma Sát hành động. Có chút ngắc đầu, trong mắt bắn ra một đạo thần sắc kiên định, hai tay đồng thời đàn ra hai luồng cầm huyền, toàn thân chân khí hội tụ tại hai tay, nhắm ngay hai đạo chưởng ấn phát động công kích. Sau đó, liền tiếp tiếng đàn truyền ra, mang theo lực lượng cường đại, tầng tầng lớp lớp, cảm giác giống như là gợn sóng không ngừng hướng ra ngoài.

Giữa không trung ba cỗ lực lượng gặp nhau, nổ mạnh, trong nháy mắt phát ra tiếng nổ rung trời. Bị tiếng đàn Vong Hồn Huyết Dẫn áp lực. Lão Đạo cùng Ma Sát đều bị đánh bay ra xa rơi xuống đất, toàn thân kịch liệt run rẩy.

Nhìn bộ dáng cũng không có chiếm được ưu thế. Mà thân thể Tô Ngọc có chút cứng lại, cả người bị chân khí ép xuống thấp một chút, thân thể rung nhẹ, khoe môi xuất hiện tơ máu, sắc mặt tái nhợt. Tô Ngọc thân thể rung lên lại đứng thẳng lên há miệng phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào trên Ma Cầm. Trong nháy mắt, Thiên Sát Ma Cầm đột nhiên phát sinh dị biến. Chỉ thấy máu của Tô Ngọc rơi vào Ma Cầm, trong nháy mắt bị hấp thu, liền phát ra một luồng quang mang đỏ đậm, đem đàn biến thành huyết sắc, một đoàn hồng quang phát ra đem Tô Ngọc bao phủ. Dị biến xảy ra làm chúng nữ mọi người đều sắc mặt đại biến, ai cũng không đoán trước được là tốt hay xấu, chỉ có thể trông chờ tạo hóa.

Lão Đạo cùng Ma Sát hai người cũng lộ ra vẻ kinh hãi, bọn họ hoàn toàn không dám tin tưởng vào mắt của mình. Hai người một kích toàn lực, sợ rằng Hoa Tinh cũng sẽ bị bức lui, huống chi Tô Ngọc. Nhưng Tô Ngọc ngang nhiên dám đỡ một kích vô cùng mạnh mẽ này, bức lui hai người, thật không thể tưởng tượng được.

Lúc này nhìn cây đàn phát sinh dị biến. Hai người vẻ mặt hoảng sợ nhìn nhau.

Lão Đạo kinh hãi nói: " Là Thiên Sát Ma Cầm, không, không có khả năng!" vẻ mặt khiếp sợ cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện, thấy vậy chúng nữ cũng kinh ngạc vô cùng.

Mà Hắc Thủy Ma Sát sắc mặt lại tái nhợt nói: " Thiên Sát Ma Cầm, Vong Hồn Huyết Dẫn! điều này sao có thể, không, không có khả năng, ta không tin, ta không tin."

Có lẽ là hắn không cách nào tiếp nhận sự thật này hoặc cũng có lẽ là hắn sợ tiếp nhận sự thật này, cho nên Ma Sát cả người đều có vẻ hết sức mê muội, thần trí có chút hỗn loạn.

Tô Ngọc nhìn cỗ cầm mà mẫu thân lưu lại, giờ phút này một ý niệm trong đầu đột nhiên hiện lên. Tô Ngọc chỉ cảm thấy trong đàn có một hơi thở kỳ dị, đang từ từ cùng mình rút ngắn khoảng cách, từ xa lạ trở nên quen thuộc, Tô Ngọc một chút hiểu được ý tứ của Thiên Sát Ma Cầm, Vong Hồn Huyết Dẫn. Vong Hồn Huyết Dẫn, nguyên lai là lấy máu người đánh đàn làm vật dẫn, như vậy mới có thể đạt được uy lực biến tất cả trên mặt đất thành vong hồn.

Lạnh lùng nhìn Lão Đạo và Ma Sát, Tô Ngọc lại gảy đàn cầm huyền, một lần nữa thi triển ra Vong Hồn Huyết Dẫn. Song lúc này, Tô Ngọc lập tức phát giác cùng lúc trước bất đồng, chỉ thấy tiếng đàn vừa phát ra, uy lực đột nhiên tăng mạnh, thân thể địch nhân chết đi ở bốn phía trong nháy mắt toàn bộ chấn nát, vô số máu tươi hội tụ giữa không trung, hình thành một biển máu kì dị, lơ lửng cách mặt đất một thước, toàn

bộ bốn phía, trong nháy mắt lâm vào một mảnh huyết sắc. Tiếng đàn mạnh mẽ phát nhanh ra phía ngoài, nơi tiếng đàn lướt qua toàn bộ mặt đất bằng phẳng như gương, tất cả cây cỏ, tảng đá đều bị chấn nát hóa thành bụi phiêu tán trong không khí.

Vong Hồn Huyết Dẫn câu hồn đoạt phách một tầng một tầng ép xuống, như một cái lưới đang thu nhanh lại, chậm rãi tới gần Lão Đạo cùng Ma Sát. Lão Đạo rống giận, hấn như thế nào cũng không có nghĩ đến, chính mình lúc này đây chờ chết, mà Ma Sát toàn thân chân khí lưu động, hấn biết trốn là không có khả năng, duy chỉ có liều chết phát ra một kích, hy vọng thu lại một chút tiền vốn là được. Về truyền thuyết của Vong Hồn Huyết Dẫn, hấn biết rõ Vong Hồn Huyết Dẫn là đại biểu cho Diêm Quân, là máu tanh, là không có đường lui trở ra.

Nhìn Ma Sát một cái, thân thể Lão Đạo đột nhiên lảo không phóng tới, tay phải bỏ ra một chưởng, tay trái xảo diệu vừa lộn vừa chuyển, thân thể tạo thành một vòng xoáy bắn về phía Tô Ngọc.

Giữa không trung Lão Đạo điên cuồng hét lên một tiếng, đột nhiên thi triển ra tuyệt học mà chưa bao giờ thi triển: Huyết Vực Phi Tiên! Chỉ thấy Lão Đạo hai tay một trái một phải xoay tròn, một hồng một đen hai loại bất đồng chân khí, trong nháy mắt hình thành hai đạo Long Quyển Phong, mang theo hai cột sáng bất đồng, theo thân thể của hấn, lao về phía Tô Ngọc. Bốn phía khí lưu mạnh mẽ, đều hướng Lão Đạo hội tụ. Từ xa nhìn lại như một cơn lốc, lấy tốc độ cao nhất nhằm phía Tô Ngọc.

Ma Sát thấy Lão Đạo phát động tấn công, thân thể cũng lảo không, giữa không trung xuất hiện bảy đạo thân ảnh, chỉ thấy bảy đạo thân ảnh đồng thời huy động song chưởng, mười bốn đạo hắc chưởng ở bốn phía hội tụ thành một bức tường không khí màu đen, tập trung vào Tô Ngọc. Đạo chưởng sắc bén mang theo tiếng rống giận cùng âm sâm quỷ lệ, giống như ngạ quỷ ở địa ngục đang rít gào rống giận. Hai công kích cường đại đồng thời đánh trúng phía ngoài tầng huyết vụ.

Tô Ngọc trong mắt hồng quang chợt lóe, hai tay đàn ra đoạn cuối cùng của Vong Hồn Huyết Dẫn – Vong Hồn Địa Ngục trong nháy mắt âm phong cuồng nổi, cuồng phong nổi lên bốn phía, trời đất một mảnh u ám. Mặt trời đã lặn sau đám mây đen. Giờ phút này trời đất cũng bởi vì Tô Ngọc mà thất sắc, bởi vì tiếng đàn của Tô Ngọc mà thay đổi hết thảy.

Lúc này lấy Tô Ngọc làm trung tâm, huyết vụ trong nháy mắt hội tụ tại Tô Ngọc, hình thành một đạo huyết hải đậm đến mức không nhìn thấy người bên trong, bao phủ Tô Ngọc. Đồng thời tầng huyết vụ nồng đậm cấp tốc lưu chuyển, tựa như gợn sóng, đột nhiên bộc phát ra thành một cái lưới bằng máu đem Lão Đạo cùng Ma Sát bao ở giữa.

Công kích mạnh mẽ của ba người hội tụ cùng một chỗ, một đạo ngũ quang thập sắc quang ảnh, phân bố trong phương viên ba trượng. Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai tên địch nhân, hai tay huy động càng lúc càng nhanh, ma âm đoạt hồn càng phát cuồng, nháy mắt hình thành một đạo âm ba, cường lực co rút lúc to lúc nhỏ, cường đại khí lưu trong nháy mắt nổ mạnh. Lão Đạo cùng Ma Sát rống giận rung trời, chân khí cường đại hộ thể che kín thân thể, hai tay điên cuồng công kích Tô Ngọc, vô số chưởng ảnh nổ mạnh tan thành mây khói.

Tiếng kêu thảm thiết, hai đạo nhân ảnh đột nhiên phát hiện tại ba trượng ngoài, chính là Lão Đạo cùng Ma Sát. Chỉ thấy quần áo hai người bị đánh rách tả tơi, toàn thân đầy máu. Trên hai khuôn mặt bốn con mắt đều đang chảy máu ra đầy mặt, nhìn qua kinh khủng cực kỳ.

Lão Đạo kêu lên cuồng loạn không có khả năng, mà Ma Sát lại rống to ta không tin.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai người, hạ thủ tuyệt không lưu tình, vẫn đang không ngừng gây cầm, thi triển Vong Hồn Địa Ngục. Bốn phía, ma âm sắc nhọn như dao, không ngừng xé rách thân thể của địch nhân, phá hủy ý chí địch nhân, hơi thở cường đại áp tới thân thể Lão Đạo cùng Ma Sát, từng bước đưa bọn họ vào tuyệt cảnh.

Đột nhiên một tiếng đàn diệc tai truyền ra, một đạo huyết vụ do máu tươi tạo thành trong nháy mắt xuyên thấu thân thể của Lão Đạo. Lão Đạo hét lên một tiếng thê lương, thân thể trong nháy mắt bị xé rách, hóa thành huyết vụ nhàn nhạt, biến mất xung quanh. Ma Sát toàn thân run lên song chưởng trong nháy mắt vỡ vụn, cả người đau đớn điên cuồng, hét lên một tiếng, đáng tiếc như thế nào cũng không thay đổi được vận mệnh. doc truyện tại . Gió thổi nhẹ, cuối cùng tiếng hét cũng biến mất.

Ma Sát cuối cùng cũng có kết cuộc giống Lão Đạo, không tránh được số kiếp. Ngay lúc Ma Sát chết đi, Tô Ngọc há miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người trong nháy mắt ngã xuống, lẳng lẳng nằm trên Thiên Sát Ma Cầm.

Phía chân trời, một tiếng đàn sâu thẳm, dần dần vang xa. Mang theo mấy phần trầm thống, mấy phần bất đắc dĩ; vài phần tan nát cõi lòng, vài phần bi ai, theo gió bay xa.

Tiếng gọi nhẹ, như là mơ hồ, lại như quen thuộc, đáng tiếc Tô Ngọc đã nghe không được, không khí tràn đầy máu tanh, vài luồng thở nhẹ yếu ớt cùng tư niệm, nhàn nhạt phiêu tán khắp bốn phía, như kể lại một hồi cảm động mà chua xót.

Mặt trời lại từ mây đen nhô đầu ra, mang theo kiêu ngạo, mang theo đắc ý, tản ra ánh nắng chói chang. Dưới ánh nắng, tại hoang nguyên ngoài thành Lạc Dương một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, đáng tiếc không ai nhìn thấy.

Chỉ thấy ở một gò núi nhỏ, có mười nhân ảnh, phía trước một người đầu cúi xuống tựa trên cây đàn đặt trên hai chân. Phía sau bảy người ngồi chung một chỗ lẳng lẳng ngồi nơi đó, mặt quay về hướng tây trong ánh mắt mang theo một tia chờ đợi. Trên mặt đất hai người, ngực còn có chút pháp phỏng, bên cạnh một đạo Hồng Ảnh đứng bên cạnh, tựa hồ đang bảo vệ những người đó.

Cả bốn phía gò núi, một đồ án hình tròn đường kính hai trăm trượng, tiên diễm lóa mắt, rực rỡ hiện ra ở nơi này. Đó là một cái ao sâu một thước, nhìn giống như mặt gương, trong đồ án hình tròn cỏ cây đều không có, ngay cả tảng đá cũng tìm không được, mặt trên đồ án nhiễm một tầng máu đỏ tươi chói mắt. Mà ở chính giữa, trên gò núi nhỏ, mười đạo nhân ảnh giống như mười pho tượng, không động đậy đứng vững ở nơi này.

Đồ án hiện ra như là kể rõ một bí mật không muốn người biết cùng chua xót.

Gió nhẹ đi qua, mang đi bụi bặm, đáng tiếc vẫn không mang đi hết mùi máu tanh nồng nặc. Mặt trời chói chan, mang theo hỏa diễm nóng rực, đáng tiếc vẫn lưu lại huyết sắc đồ án. Lúc này, phía chân trời hàng vạn hàng nghìn đám mây, nhưng tựa hồ đều sợ đạo đồ án, ai cũng không muốn đi về phía trước.

Bóng đêm tới trong im lặng, phương xa, phía chân trời, có thể có người thấy đạo màu lam nhạt mây khói kia chăng?

156. Chương 156: Sự Chuyển Biến Của Hoa Tinh

Gió nhẹ thổi, khí trời hơi oi bức tỏa ra khắp nơi. Tháng Năm ở Lạc Dương, sắc trời đã tối đen, trên gò núi nhỏ, mười pho tượng đá vẫn đứng im không nhúc nhích, như đã đứng ở nơi này từ thời cổ xưa tới nay, không một chút thay đổi.

Xa xa một đạo lưu vân trong nháy mắt thoáng hiện, lấy mắt thường khó có thể nhìn rõ tốc độ, đang bay nhanh về hướng này.

Đạo thân ảnh màu lam nhạt trong chớp mắt liền xuất hiện tại cách đó không xa, tốc độ cực nhanh. Giữa không trung, Hoa Tinh đang toàn lực chạy về, trong lòng hắn có một dự cảm xấu, làm cho hắn lòng như lửa đốt, liều mạng chạy tới thành Lạc Dương.

Nhìn thoáng qua bốn phía, thành Lạc Dương đã ở không xa, trong lòng Hoa Tinh ngược lại càng lo lắng mãnh liệt, vô tình nhìn thoáng qua ở phía trước, Hoa Tinh trong lòng tức thì hiện lên một tia kinh hãi, Hắn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

nhìn không được lao đến nhìn phía trước. Từ không trung nhìn xuống, một đồ án khổng lồ hiện ra thật rõ ràng. Hoa Tinh bay nhanh đến thân thể đột nhiên chấn động, cả người trong nháy mắt run rẩy dữ dội. Từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra.

Một tiếng hét to, trong nháy mắt xuyên thấu tận trời, tiếng hét mang theo bi phẫn cùng đau buồn, lan truyền ra thật xa. Hoa Tinh hạ xuống xuất hiện ở gò núi, nhìn tình cảnh trước mặt, lệ quang chớp động, cả người cũng đều lay động đứng lên, từng bước một tiến về phía trước.

Nhìn thấy bộ dáng của Tô Ngọc, trong lòng Hoa Tinh bắt đầu trầm xuống, điều này nói rõ ràng lúc trước các nàng gặp phải cường địch, nếu không Tô Ngọc cũng sẽ không thi triển ra Thiên Sát Ma Cầm.

Giờ phút này, trong lòng Hoa Tinh xuất hiện sự sợ hãi, hấn phát hiện, thật ra hấn sợ hãi rất nhiều chuyện. Hiện tại hấn sợ mình tới chậm, nếu như vậy hấn cả đời cũng sẽ không tha thứ cho chính mình, nhè nhẹ dừng bước, Hoa Tinh hít sâu một hơi, sắc mặt chậm rãi bình tĩnh trở lại, thân thể lập tức xuất hiện bên cạnh Tô Ngọc. Liếc mắt một cái, trong mắt Hoa Tinh lộ ra sắc mặt vui mừng, bởi vì ánh mắt kinh hãi của Âm Nhu cùng Mai Hương, nói cho hấn các nàng còn chưa có chết.

Hoa Tinh tìm kiếm hơi thở của Tô Ngọc, hoàn hảo, chỉ là nội thương rất nặng làm cho hôn mê. Ngay sau đó Hoa Tinh không kịp cùng Âm Nhu nói chuyện, liền xem xét thương thế của mọi người. Cuối cùng, Hoa Tinh đứng ở bên cạnh Diêu Ngọc Anh cùng Liên Phượng, sắc mặt ngưng trọng nhìn các nàng.

Âm Nhu nhẹ giọng nói: " Hai người bọn họ đã sớm hôn mê, lúc này sợ rằng đã không được rồi. Người nhìn xem có thể cứu sống họ không? Người nhất định phải cứu sống các nàng, biết không?" nói xong, nước mắt rớt cục nhện không được rơi xuống, khóc rống lên.

Một bên Âm Vũ, Mai Hương, tỷ muội Đồng Tâm, cùng Trần Lan cũng đều rơi lệ, giờ phút này tất cả thương tâm cùng bi thống cũng đều theo nước mắt phát tiết ra. Hoa Tinh sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm lấy Diêu Ngọc Anh cùng Liên Phượng, bàn tay đặt trên ngực của hai người, hai tay xuất hiện hai đạo thất thải quang hoa, chỉ thấy hai nàng thân thể cứng ngắc, Một điểm phản ứng cũng không có.

Đạo thất thải quang hoa thập phần thông thả tiến vào thân thể các nàng, cố hết sức đi tới. Hoa Tinh trên đầu lần đầu tiên xuất hiện mồ hôi, trong ánh mắt bắn ra quang hoa chói mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Diêu Ngọc Anh cùng Liên Phượng.

Âm Nhu chúng nữ đứng một bên, cũng đều khẩn trương nhìn Hoa Tinh, ai cũng không dám phát ra một tiếng động, sợ quấy rầy hấn cứu chữa. Thời gian chậm rãi trôi qua, khi Liên Phượng cùng Diêu Ngọc Anh hô hấp khô phục trở lại mọi người cũng đều thở dài một hơi, rốt cục Hoa Tinh vẫn còn cứu được tính mạng của hai người.

Âm Nhu nước mắt đầy mặt vì không muốn Hoa Tinh nhìn thấy, phải quay đầu đi.

Vô tình đảo qua thân thể Dạ Phong, Âm Nhu trong lòng chấn động, đột nhiên lớn tiếng nói: " Hoa Tinh, không tốt, nhanh cứu Dạ Phong, hấn không ổn, nhanh. Mắt của hấn đang nhắm lại."

Hoa Tinh toàn thân chấn động, hai tay trên người hai nàng, phong trụ mười bảy huyệt đạo, xoay người, tay phải đặt trên đỉnh đầu Dạ Phong. Trong bóng đêm, chỉ thấy tay phải của Hoa Tinh lóe ra một đoàn thất thải quang hoa, phát ra hơi thở thần bí.

Mà Dạ Phong cả người đều bị một đoàn thất thải quang hoa bao phủ bên trong, vô số khí lưu bay nhanh hướng Dạ Phong hội tụ. Dần dần, mắt Dạ Phong khẽ nhúc nhích một chút, chậm rãi mở ra. Đến lúc này mọi người đều cao hứng đến chảy nước mắt.

Sau đó Hoa Tinh mất một canh giờ, trị liệu thương thế của mỗi người, cuối cùng đem thương thế của tất cả điều trị ổn thỏa. Bây giờ, như thế nào về thành Lạc Dương đây?

Việc này hiện giờ đối với Hoa Tinh là một vấn đề, hấn sẽ không dám lại dễ dàng rời xa các nàng, bởi vì hấn sợ chính mình chịu không nổi, hấn sợ chính mình sẽ thương tâm. Chuyện lúc này, làm cho hấn cảm thấy thật sự sợ hãi, hấn đã không thể thần nhiên như trước.

Nhìn mọi người, Hoa Tinh khẽ lau mồ hôi, thân thể đột nhiên phát ra một cỗ khí ôn hòa, trong nháy mắt đem mọi người bao phủ bên trong.

Nhìn Tô Ngọc cùng Âm Nhu, Hoa Tinh khẽ thở dài: " Lúc này làm khổ các nàng rồi, ta thật sự là không có nghĩ đến, các nàng lại bị thế thảm như thế này. Hiện tại địch nhân có bao nhiêu người, các nàng nói cho

ta biết ta sẽ để cho bọn họ vĩnh viễn không dám chọc ta.” Nói đến câu cuối, Hoa Tinh nghiêng rằng, hết sức phần nộ.

Chúng nữ lắc đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn hấn. Âm Nhu chậm rãi thuật lại chuyện này, nghe được Hoa Tinh trong lòng khiếp sợ.

Cuối cùng, Âm Nhu kéo tay Tô Ngọc, nhẹ giọng nói: ” Nếu không có Tô Ngọc, hiện tại, chúng ta mọi người có lẽ đã chết hết. May mắn có Tô Ngọc, nàng lấy tính mạng bảo hộ cho chúng ta.”

Tô Ngọc cười nhẹ nói: ” Mọi người cũng đều xuất hết lực, ta bất quá cũng là xuất ra một chút lực. Chúng ta đều là người một nhà. Mọi người thân như tỷ muội, quan tâm lẫn nhau, cho nên không cần phải nói lời này.”

Âm Nhu nhìn nhìn những người khác một chút đột nhiên nhớ tới một việc, không khỏi hỏi Tô Ngọc:

” Có nhớ, người trước lúc khải đàn, từng nói khúc này tên là Thiên Thần Chỉ Dẫn, người còn nói, Hoa Tinh từng nói khúc này còn có cái tên khác, Đến tột cùng khúc này có cái tên gì?”

Tô Ngọc nhìn Hoa Tinh một chút thấy hấn gật đầu, mới mở miệng nói: ” Hoa đại ca từng nói, khúc này tên chính thức là Vong Hồn Huyết Dẫn.”

Nhẹ nhàng bốn chữ, nhưng mọi người cũng hiểu được nó đã đoạt đi không biết bao nhiêu tính mạng.

Hoa Tinh khẩn trương nói: ” Liên quan đến chuyện này, nếu địch nhân toàn bộ đã chết, mọi người phải nhất định giữ bí mật, bí mật này so với bí mật trên người tỷ muội Đồng Tâm còn muốn phiền toái hơn, cho nên chúng ta nhất định bảo vệ, nếu không sẽ bị toàn bộ võ lâm công kích. Việc này sau này ai cũng đừng hỏi lại, bây giờ chúng ta vẫn còn một vấn đề là như thế nào mang các nàng về lại thành Lạc Dương?”

Mọi người nghe vậy cũng chỉ biết cười khổ, ai cũng không có biện pháp gì tốt. Hiện tại ngoại trừ Âm Nhu, Mai Hương có thể đi ra, Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh, Dạ Phong, Âm Vũ, Trần Lan đều trọng thương, khó có thể hành động, mà tỷ muội Đồng Tâm nội thương nghiêm trọng, Hoa Tinh cũng chỉ tạm thời ổn định thương thế của bọn họ, muốn trị bớt phải tìm một địa phương yên tĩnh, không ai quấy rầy mới được.

Hiện tại, Hoa Tinh mặc dù một thân võ công cao cường nhưng cũng không có cách nào một lần mang mười người trở về. Nhìn xung quanh bốn phía, Hoa Tinh nói: ” Nơi này dễ phát hiện, ta tạm thời đem các nàng tới nơi khác. Bây giờ, biện pháp duy nhất là thừa dịp đêm tối không có ai, ta lần lượt mang các nàng đi từng quãng đường ngắn. May mắn là còn có Tiểu Hồng có thể bảo hộ, cho nên có thể di chuyển từng khoảng ngắn.” Nói xong, Hoa Tinh ôm lấy Tô Ngọc cùng Âm Nhu lắc mình, thẳng hướng Lạc Dương bay đi.

Hoa Tinh đem hai người ra ngoài ba dặm, bảo Tô Ngọc lấy cầm đề phòng, chính mình quay lại di chuyển những người khác. Cứ như vậy, Tiểu Hồng bảo vệ những người tại chỗ, Tô Ngọc ôm đàn phòng ngự, Hoa Tinh không ngừng tới lui, chậm rãi đem mười người hướng Lạc Dương dời đi.

Mặc dù nơi đây cách Lạc Dương không xa, nhưng cũng mất hai canh giờ không ngừng di chuyển, Hoa Tinh mới đem mọi người về lại Mẫu Đơn Các.

Làm xong, dù Hoa Tinh công lực thâm hậu, cũng mệt mỏi thở dốc, hết sức uể oải. Nghỉ lại, đầu tiên Hoa Tinh chạy hết tốc lực năm trăm dặm đường, sau lại vận công chữa thương cho chúng nữ, sau đó lại mang chúng nữ về lại Lạc Dương, trước sau liên tục sáu canh giờ tiêu hao chân khí, dù có là thần tiên cũng mệt mỏi, huống chi hấn chỉ là con người.

Bố trí ọi người xong, Hoa Tinh để cho Hồng Tuyền Xà dò xét trong viện, không để cho bất cứ kẻ nào tiến đến. Trở lại trong phòng, Hoa Tinh ngồi xếp bằng điều tức, tận dụng thời gian khôi phục lại chân khí đã tiêu hao. Trong phòng u ám, chỉ thấy một đoàn quang mang bảy màu, từ từ trên thân thể Hoa Tinh xuất hiện.

Theo thời gian càng lâu, đoàn quang mang nọ càng lúc càng đậm, cuối cùng, ngay cả Hoa Tinh cũng nhìn không thấy, biến mất trong luồng quang mang bảy màu.

Màu sắc hòa quyện, quanh thân Hoa Tinh quang mang bảy màu, rất nhanh liền biến mất trong cơ thể hấn, mà hấn cũng đã tỉnh lại. Đứng dậy, Hoa Tinh đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn qua cách đó không xa Tiểu Hồng tinh thần uể oải, Hoa Tinh vẻ mặt cười nói: ” Tối đây, ta biết ngươi cực nhọc nhiều rồi, ngươi tiêu hao

không ít tu vi, hiện tại ta liền bù đắp cho người.” Hoa Tinh nói xong, nhẹ vỗ về Tiểu Hồng, ngón trỏ tay phải đột nhiên hiện ra một giọt máu đỏ tươi, thập phần trong suốt chói mắt. Tiểu Hồng vừa thấy giọt máu, vốn đôi mắt nhỏ âm thầm, tối tăm tức khắc liền bắn ra quang mang kỳ lạ, chớp mắt đã đem giọt máu hấp thu, không lâu, chỉ thấy toàn thân Tiểu Hồng hồng quang bắn ra bốn phía toàn thân trong suốt hiện ra sắc đỏ.

Tiểu Hồng tinh thần mười phần hưng phấn nhìn Hoa Tinh, bay đến trong lòng bàn tay của hắn, nhẹ nhàng liếm liếm, như là cảm kích, như là đang lấy lòng.

Hoa Tinh cười nói: ” Tiểu tử này thật là thông minh, được rồi người tiếp tục thủ hộ nơi này. Bây giờ các nàng đều cũng trọng thương khó có thể đứng dậy, ở vào hoàn cảnh hết sức nguy hiểm cho nên người nhất định phải bảo vệ tốt chia sẻ với ta một chút, hiểu chưa?” nói xong, xoay người hướng đến phòng Tô Ngọc.

Một lúc lâu sau, Hoa Tinh từ phòng chúng nữ ra đi thẳng vào ngồi ở tiểu đình bên trong viện. Hoa Tinh trong lòng rất lo lắng chuyện lần này. Nghe Âm Nhu kể lại, Hoa Tinh tạm thời có thể biết địch nhân bao gồm Tam Đại Thư Viện, Phi Ưng Giáo, Tuyệt Thiên Môn, cùng với Thần Châu Ngũ Dị. Mặc dù Thần Châu Ngũ Dị đã chết ba người, hai người còn sống đối với chúng nữ cũng tạo sự uy hiếp hết sức lớn.

Để cho Hoa Tinh đau lòng chính là Vô Mao Lão Đạo cũng tham dự, vốn Hoa Tinh cố ý để cho Lão Đạo một con đường, không cùng hắn so đo, nhưng xảy ra chuyện này, nhất định tương lai phải đến Bất Quy Cốc một chuyến.

Trước mắt, vô lâm nhân sĩ còn tại thành Lạc Dương tính ra không nhiều lắm. Hiện tại địch nhân, mặc dù làm bị thương nặng người thân bên cạnh Hoa Tinh, nhưng bọn họ cũng đánh đối không ít. Đối với thành tích của chúng nữ, Hoa Tinh hết sức hài lòng. Các nàng chỉ hơn mười người, một người không biết võ công. Tiêu diệt gần bốn trăm tên địch nhân, đó là một thành tích làm cho kẻ khác cực kỳ khiếp sợ.

Lắc lắc đầu, Hoa Tinh không suy nghĩ nhiều. Hiện tại cừu hận, Hoa Tinh sẽ không dễ dàng quên đi. Nếu vô lâm thành Lạc Dương không muốn hắn rời đi, vậy hắn sẽ ở đây một thời gian, làm cho bọn họ biết chọc tới Hoa Tinh sẽ có kết quả gì.

Ngẩng đầu nhìn trời, Hoa Tinh trong mắt đột nhiên phát ra một tia tàn khốc, khóe miệng hiện lên một nụ cười thần bí. Nhìn đầu tường đột nhiên có người xuất hiện, Hoa Tinh một chút cũng không sợ hãi, đó là ba hắc y nhân, tất cả đều không lớn tuổi, mỗi người mang một thanh trường kiếm, đứng ở đầu tường, có chút giật mình nhìn Hoa Tinh, chỉ thấy người chính giữa mở miệng nói: ” Người là ai, như thế nào ở chỗ này?”

Hoa Tinh cười lạnh nói: ” Người cho rằng ta là ai? Ta tại sao lại không thể ở chỗ này? Ta cũng muốn hỏi các người một câu, các người là ai tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Hắc Y nhân ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Tinh nói: ” Bất kể người là ai, tốt nhất lập tức rời khỏi nơi này. Nơi này vốn là chỗ của đoàn người Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh ở, giờ phút này những người đó đã chết hết, cho nên chúng ta phải thanh tra nơi đây. Bây giờ người lập tức rời đi nếu không đừng trách ta vô tình.”

Hoa Tinh lạnh lùng nói: ” Các người dựa vào cái gì thanh tra nơi này? Nơi này cũng không phải địa bàn của các người, các người có quyền gì? Tốt nhất nói ta biết các người từ đâu đến, nếu không kẻ hối hận chính là các người.”

Người nọ cười lạnh nói: ” Chỉ bằng người, còn kém một chút. Về phần thân phận của chúng ta, không thể nói cho người. Nếu nói cho người người hẳn phải chết. Bây giờ người lập tức rời đi, ta đếm đến ba, người không đi, vậy người sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này.”

Hoa Tinh cười lạnh nói: ” Có ý tứ, tại thành Lạc Dương cũng còn có người dám nói với ta như vậy, xem ra tên ta còn chưa đủ nổi. Muốn để mọi người biết tên ta, xem ra ta phải thi triển thủ đoạn lợi hại mới được, các người sẽ là nhóm vong hồn đầu tiên chết dưới tay ta từ lúc ta về Lạc Dương. Đến đây đi, nói nhảm nhiều rồi, bây giờ không cần nữa. Về phần thân phận của các người sẽ có người nói ra, không tin sao? Người thử xem.” Trên mặt Hoa Tinh một lần nữa lộ ra nụ cười tà dị.

Thấy vẻ mặt nọ, ba hắc y nhân trong lòng cực kỳ không thoải mái, tựa hồ hiểu được cái gì.

Ba hắc y nhân nhìn nhau trong mắt đều lộ ra một tia âm ngoan, dùng ánh mắt trao đổi với nhau. Ba bóng người không hề có dấu hiệu gì liền xuất hiện bên người Hoa Tinh, ba thanh trường kiếm như độc xà vô

thanh vô tức thoáng hiện, hết sức quỷ dị. Hoa Tinh lạnh lùng cười, ánh mắt lộ ra một tia âm lãnh.

Từ kiếm pháp và thân pháp của ba hắc y nhân xem ra võ công ba người không kém, kiếm pháp cực kỳ âm tà độc ác.

Hoa Tinh thân thể bất động, hai tay bắt ngang lưng, một đạo chân khí vô hình hộ thể, dễ dàng đã đem ba chuỗi trường kiếm, chắn ngoài ba thước. Nhìn ba người về mặt kinh ngạc, Hoa Tinh khoe miệng khê nhếch, lộ ra một tia hờ hững. Ba hắc y nhân trong lòng kinh hãi, đồng thời lui về phía sau, ba người trong nháy mắt tạo thành một hàng thẳng tắp.

Chỉ thấy ba người thi triển ra tam nguyên hợp nhất, tập trung công lực ba người, trường kiếm phá không mang theo tiếng rít chói tai. Một đạo hắc sắc quang mang thẳng đến Hoa Tinh.

Hoa Tinh ánh mắt lạnh lẽo, tay phải cầm đao chắn trước ngực, mang theo một đạo quang mang đỏ đậm, đảo mắt liền đón nhận đạo kiếm khí mạnh mẽ của hắc y nhân.

Hai cổ lực đạo bất đồng chạm vào nhau, phát ra âm thanh trầm thấp. Ngay sau đó thân thể của ba hắc y nhân lay động giống như say rượu, liền lui mấy bước, đặt móng ngồi xuống.

Hoa Tinh mũi chân không điểm nhưng thân thể lại lướt tới sáu thước, xuất hiện ở trước mặt ba Hắc y nhân.

Nhìn ba người, Hoa Tinh ngạo ngễ nói: " Khẩu xuất cuồng ngôn, ta còn cho là các ngươi lợi hại, nguyên lai cũng chỉ là ba thứ vô mèò quào. Hiện tại, các ngươi có ai nguyện ý mở miệng, nói ra lai lịch của các ngươi."

Hắc y nhân lúc trước vẫn mở miệng nhìn Hoa Tinh, về mặt kinh hãi hỏi: " Ngươi đến tột cùng là ai, tại sao có võ công cao cường như vậy?"

Hoa Tinh cười lạnh nói: " Đến lúc này các ngươi cũng còn không biết ta là ai? Thật sự là ngu xuẩn. Ngươi nói ai sẽ ở chỗ này?" Ba Hắc y nhân nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra một tia sợ hãi. Người nọ kinh hãi nói: " chẳng lẽ người đứng là Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, không có khả năng, không thể như vậy, ta không tin."

Hoa Tinh ngạo ngễ cười nói: " Ngươi cho rằng, ngoại trừ ta, còn có ai lại ở nơi này? Hiện tại, hẳn là các ngươi nên nói một chút lai lịch của mình đi. Người nào mở miệng trước, người đó có thể thuận lợi rời đi, nếu ngoan cố, ta tự nhiên sẽ cho các ngươi nhấm nháp tư vị mà từ trước tới nay các ngươi chưa từng gặp. Ta không có kiên nhẫn đâu, cho nên các ngươi suy nghĩ kỹ đi."

Ba người sắc mặt khê biến, dùng ánh mắt trao đổi với nhau. người chính giữa mở miệng nói: " Ngươi nếu đúng là Hoa Tinh, chúng ta thua bởi trên tay ngươi, cũng coi như không oan. Hiện tại đào tẩu là không có khả năng, chúng ta chỉ hy vọng sau khi nói ra chuyện ngươi muốn biết, có thể cho chúng ta một sự giải thoát là được." nói xong nhìn Hoa Tinh chờ hắn trả lời.

Hoa Tinh ánh mắt âm lãnh nói: " Vậy xem các ngươi trả lời, có phải là để cho ta vừa lòng hay không. Nếu các ngươi ăn ngay nói thật, ta tự nhiên sẽ cho các ngươi chết một cách thống khoái. Nếu không nói thật vậy các ngươi từ từ chịu khổ đi, tốt lắm, được rồi, mau nói đi."

Người nọ trên mặt lộ ra một tia bi thương, nhẹ giọng nói: " Nói đến người có lẽ không tin, chúng ta ba người đến từ Thông Yêu Môn. Lúc này đây, chúng ta bị mật đến đây, tổng cộng chỉ có mười sáu người. Bởi vì trước đó biết được ngươi rời khỏi Lạc Dương, mà người bên cạnh ngươi, lại bị Tam Đại Thư Viện cùng Thần Châu Ngũ Dị cao thủ vây công, cho nên chúng ta phán đoán, hiện tại nơi này không có ai. Vốn nghĩ rằng đoàn người các ngươi, ngoại trừ ngươi ra còn lại đều đã chết, nghĩ không ra lần này đến xem xét lại gặp ngươi, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người." nói xong nhìn Hoa Tinh, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

Hoa Tinh tay phải phát lên một cái, một tiếng kêu thảm thiết từ người nọ phát ra. Nhìn trên mặt đất hắc y nhân lăn lộn không ngừng, máu tươi không ngừng từ hai tay bị chặt đứt chảy ra, Hoa Tinh sắc mặt âm lãnh nói: " Dám gạt ta, đây là kết quả, xem ra không có chút thủ đoạn thì sẽ không nói thật. Bây giờ ngươi khác nói chỉ cần ta nghe không đúng sự thật, các ngươi liền chuẩn bị chịu khổ đi."

Hai người còn lại đều bị thủ đoạn của Hoa Tinh làm cho hoảng sợ. Một chút giải thích cũng không có liền chặt đứt hai tay của đồng bọn mình. Ra tay thật tàn nhẫn, người như vậy, thủ đoạn như vậy, nói không sợ là giả.

Chỉ thấy một Hắc Y nhân run giọng nói: " Hoa Tinh người như thế nào không biết lý lẽ. Người như thế nào nói hấn lừa người, người chính là cố ý. Người thật ác độc một điểm nhân tính cũng không có."

Hoa Tinh tay phải lại giơ lên, lại một tiếng thét thẳm trong nháy mắt truyền ra thật xa. Người cuối cùng, cả người đều run rẩy, vẻ mặt sợ hãi nhìn Hoa Tinh. Có lẽ vì do quá sợ hãi, miệng người nọ không ngừng lắp bắp đáng tiếc một chút âm thanh cũng không phát ra.

Nhìn hai người trên mặt đất đau đến chết ngất, Hoa Tinh nhìn người cuối cùng nói: " Tin tưởng người sẽ không để cho ta thất vọng, bây giờ người nói các người đến tột cùng đến từ nơi nào?"

Người nọ run rẩy nói: " Kỳ thật chúng ta đến từ Tụ Hoa Cung. Lúc trước, một lần thiếu chủ của chúng ta, La Y, bị Thiếu Lâm ba phái bắt được, Cung chủ của chúng ta rất giận dữ, hiện tại Cung chủ mang theo chúng ta trước tiên tới nơi này cứu hấn. Bởi vì nghe được tin tức, nói lúc đầu các người, Phụng Hoàng thư viện, đem nơi ẩn thân của Thiếu chủ nói cho ba phái, cho nên Cung chủ đối với các người cũng mang hận. Mới phái chúng ta đến tra xét động tĩnh, chuẩn bị tìm cơ hội đối phó các người, không nghĩ ra lại gặp người, bây giờ ta cũng đều nói xong cầu xin người cho ta một cái chết thống khoái đi."

Hoa Tinh nghe vậy liền trầm tư. Hấn nói, Hoa Tinh trong lòng có vài phần tin tưởng, lại vừa có vài phần không tin, nhưng hấn nhất thời cũng không rõ ràng thiệt giả.

Vốn Hoa Tinh nghĩ, ba người này hấn là người của Tam Đại Thư Viện phái tới, nhưng như thế nào cũng không có nghĩ đến, lại là người của Tụ Hoa Cung. Nhưng suy nghĩ cẩn thận, chuyện này cũng có thể, cho nên giờ phút này hấn có chút khó nghĩ.

Nhìn hai người khác trên mặt đất một cái, Hoa Tinh tay phải vung lên, tiếng kêu thẳm thiết nhất thời đình chỉ, nhìn lại người duy nhất còn sống, Hoa Tinh lạnh lùng nói: " Người nói, làm cho ta không hài lòng lắm, trừ Phi người có cái gì có thể chứng minh thân phận của người. Nếu không, người cũng giống như bọn họ, nhận hết thống khổ mới được giải thoát".

Người nọ trong mắt lộ ra một tia kinh khủng, gấp giọng nói: " Ta nói tất cả đều là thật, người như thế nào lại không tin? Chúng có, ta từ nơi nào cho người chứng có? Chúng ta đi ra, đều lo lắng bị người phát hiện thân phận, cho nên trên người vật gì cũng không có, ta như thế nào chứng minh thân phận của mình đây?"

Hoa Tinh ánh mắt lạnh lẽo, tay phải vừa chuyển, người nọ trong nháy mắt kêu to như heo bị chọc tiết. Hoa Tinh chỉ dùng một loại âm nhu chân lực, đưa đầu khớp xương hấn chấn vỡ. Loại này chính là làm cho đau nhức tận xương tủy. Lạnh lùng nhìn hấn, Hoa Tinh cười lạnh nói: " Từ ánh mắt kinh hoảng của người là biết người nói lúc trước là dối gạt ta, hiện tại, cuối cùng cho người một cơ hội nữa, người nói thật hay không, nói?"

Người nọ đầu đầy mồ hôi, sắc mặt vắn vẹo, hai tay vái lạy, hoảng sợ nhìn Hoa Tinh nói: " Ta nói, ta nói, thật ra chúng ta đến từ một tổ chức gọi là Đồng Tâm Minh, tổ chức này vẫn còn ẩn dật, cho nên không có người nào biết. Nhưng thế lực tổ chức này đang phát triển nhanh. Tại thành Lạc Dương, thượng cấp của chúng ta là một trong tam đại tổng tuần tra Cổ Phú Quý. doc truyện tại . Người nọ người nhất định đã gặp qua, chính là chủ sự của tổ chức hoa mẫu đơn hội, một thân mập mạp, tất cả đều là thịt béo, chính là hấn. Chúng ta cũng là nghe hiệu lệnh của hấn, mới đến nơi này. Thật sự, lúc này đây là sự thật, ta có thể thề."

Hoa Tinh nhìn vẻ mặt của hấn, phát giác vẻ mặt của hấn lúc này hết sức cấp thiết, không giống giả. Hoa Tinh có chút nhìn trời, thân vừa chuyển, tay phải tùy ý cử động, người nọ liền vĩnh viễn ngậm miệng lại.

Lẳng lẳng nhìn mấy xác người, Hoa Tinh trầm tư một hồi, trong nháy mắt lộ một vẻ mặt bá đạo. Cả người ở một khắc này đều có vẻ cao lớn hấn lên, một cỗ khí thế cực kỳ cường đại trong nháy mắt tràn ngập hướng về bốn phía không ngừng vươn xa.

Một hồi sau cỗ khí thế bá đạo đã bao trùm toàn bộ thành Lạc Dương.

Hoa Tinh cười ngạo nghễ, lẩm bẩm: " Nếu các người thích nhìn một Hoa Tinh cường đại, ta sẽ cho các người toại nguyện. Chỉ hy vọng đến lúc đó, các người không hối hận là được." Nói xong, cỗ khí thế cường đại nọ trong nháy mắt biến mất vô ảnh, mà Hoa Tinh lại xoay người về hướng phòng mình.

157. Chương 157: Huyết Dạ Tàn Địch

Hoàng hôn, ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ chiếu sáng cả căn phòng. Tất cả mọi người đều đang tập trung trong phòng Hoa Tinh. Lúc này Tô Ngọc, Mai Hương đã hồi phục hoàn toàn. Âm Vũ, Âm Nhu và Tỷ muội Đồng Tâm cũng đã đỡ hơn trước. Chỉ có bốn người Liên Phượng, Diêu Ngọc Anh, Dạ Phong và Trần Lan vì thương thế khá nặng nên cần phải nghỉ ngơi một thời gian nữa mới có thể khởi được.

Nhìn mọi người, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Lần này ta đã thuận lợi cứu được Thượng Quan Yến, tất cả đều hoàn toàn thuận lợi. Nhưng các nàng lại bị thương nặng, đây là điều mà ta không nghĩ ra. Lần này địch nhân đã nắm bắt được cơ hội nên tập trung lại để công kích chúng ta, khiến chúng ta không kịp phòng bị nên thiếu chút nữa đã bị hủy trong tay bọn họ. Mỗi thù này ta sẽ trả lại gấp trăm lần. Bây giờ ta muốn hỏi Ngọc Anh là Võ lâm thư viện có mấy chỗ ẩn thân ở trong Lạc Dương. Ta nhất định sẽ hủy diệt hết bọn chúng. Nếu dám chọc vào Hoa Tinh ta, ta sẽ giết hết bọn chúng để xem còn có ai dám chọc vào ta. Lúc này nếu ba thư viện kia đã nhằm vào chúng ta, thì chúng ta sẽ cho bọn chúng cảm thấy hối hận. Với thực lực của chúng ta bây giờ cùng với thực lực của thư viện đã đủ để phân cao thấp cùng với ba thư viện kia. Dám chọc giận ta, lần này ta sẽ tiêu diệt hoàn toàn ba thư viện kia. doc truyện tại . Còn có Tứ đại bang phái, ta cũng sẽ đi thu thập bọn chúng.”

Hoa Tinh nói ra những lời này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Âm Nhu mở miệng nói: “Hoa Tinh, có phải huynh đang quá nóng giận không. Nếu như huynh nói thì không phải chúng ta sẽ là đối đầu với cả Võ lâm sao. Ngoài Tam đại thư viện, Tứ đại bang phái ra thì Võ lâm còn bao nhiêu nữa. Huynh phải biết rằng Phượng Hoàng thư viện là thư viện yếu nhất trong Tứ đại thư viện. Bây giờ nếu như chúng ta đối địch với Tam đại thư viện thì sợ là sau này chúng ta không còn đất sống nữa và Phượng Hoàng thư viện sẽ bị hủy diệt rất nhanh. Bây giờ tất cả cao thủ của thư viện đều tập trung ở đây, tổng bộ thư viện đang rất yếu ớt. Nên chỉ cần một cao thủ như Lý Bất Hối là đủ để hủy diệt toàn bộ Phượng Hoàng thư viện. Điều này huynh đã nghĩ đến chưa, huynh không nên bị cừ hận làm mờ lý trí”

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý với quan điểm của Âm Nhu.

Mắt Hoa Tinh sáng rực lên, trầm giọng nói: “Những điều này đương nhiên ta đã nghĩ tới. Ta nói như vậy cũng là đã suy nghĩ rất nhiều mới đưa ra quyết định đó. Ta có ý như vậy mọi người có biết tại sao không? Mặc dù có Bách Hoa Môn, nhưng chuyện đã phát triển đến mức như hiện nay chúng ta muốn rời khỏi đây cũng không dễ dàng gì. Mà dù rời đi được cũng sẽ không ngừng có phiền toái xảy ra. Nên biện pháp giải quyết duy nhất nhất định là diệt trừ tất cả địch nhân, diệt trừ hậu họa. Còn về phần thực hiện kế hoạch này cũng không phải là có thể thực hiện ngay lập tức. Nhưng chúng ta vẫn phải đi về phía này, như vậy trong tương lai chúng ta mới có thể hoàn thành mục tiêu đã định”

Mọi người đều nhìn hẩn, sau đó đều gật đầu, nhưng đa số đều khẽ thở dài. Quyết định này của Hoa Tinh nhất định sẽ khiến cho trong tương lai có rất nhiều người phải chết, rất nhiều môn phái bị diệt, rất nhiều chuyện sẽ vì vậy mà thay đổi.

Diêu Ngọc Anh đang nằm trên giường, cũng nhỏ giọng nói: “Theo tin tức chúng ta đạt được lúc trước, Võ lâm thư viện có tổng cộng ba chỗ ẩn thân trong thành Lạc Dương, tất cả đều rất bí mật. Công tử nếu muốn có địa chỉ thì đợi lát nữa ta có thể cho người một tấm bản đồ. Công tử dựa vào ký hiệu trên bản đồ là có thể tìm được. Còn nơi ẩn thân của hai thư viện kia chúng ta lại không có một chút tin tức gì bởi vì từ trước đến nay chúng ta vẫn chưa phát hiện được hành tung của bọn họ”

Hoa Tinh nói: “Tốt, đợi lát nữa nàng giao bản đồ cho ta, ta sẽ tìm thời gian thu thập bọn họ. Lúc này đừng trách ta ra tay độc ác, ta sẽ làm cho cả thành Lạc Dương này thay đổi vì Hoa Tinh ta. Về chuyện của ba người Đường Mộng, ta định qua hai ngày nữa sẽ đến đón các nàng về đây. Bây giờ ta rất lo lắng nên không thể để cho bất cứ ai trong các nàng cách ta quá xa. Bây giờ trời cũng đã muộn, chúng ta cũng nên đi ăn cơm thôi. Sau khi ăn xong, các nàng nghỉ ngơi thật tốt, lần này các nàng đã mất máu quá nhiều, nên phải chú ý nghỉ ngơi mới có thể nhanh chóng hồi phục được”

Ám Nhu nhỏ giọng nói: “Hoa Tinh, tiếng kêu thảm thiết vang lên trong thư viện lúc chiều nay là sao vậy? Có phải có kẻ đến tìm chết hay không. Chàng phải nói rõ cho chúng ta biết, ở trong phòng cả ngày bí bức lắm rồi” Nàng nói xong, liền yêu kiều nhìn hần.

Hoa Tinh nhìn nàng với vẻ quái dị, đây là lần đầu tiên Ám Nhu lộ ra vẻ yêu kiều nhi nữ trước mặt mình, thật quyến rũ. Hần liếc nhìn mấy người còn lại một cái, Hoa Tinh phát hiện tất cả các nàng đều đang nhìn mình đầy ôn thuận. Đây là sự thay đổi quá lớn so với lúc trước, nhưng rốt cuộc thay đổi điều gì hần cũng không thể nói nên lời.

Nhìn chúng nữ với vẻ ôn nhu, Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Cũng không có gì, chẳng qua là có ba tên hắc y nhân đến đây điều tra động tĩnh của chúng ta. Chỉ là ba tên này rất xảo hoạt, lời chúng nói rất khó phân biệt được thật giả. Bọn chúng lúc nói về lai lịch của mình, ba người nói ba cách khác nhau, thật sự làm cho người ta khó có thể phân biệt”

Hoa Tinh nói xong liền kể lại chuyện đã xảy ra lúc chiều một lần.

Mọi người nghe hần nói xong đều trở nên trầm trọng, hiển nhiên cũng không nghĩ được rằng ba người kia lại nói như vậy. Ám Vũ nhỏ giọng nói: “Từ ba cách nói khác nhau của bọn chúng, ta có thể thấy bọn chúng không hề đơn giản chút nào. Tổ chức sau lưng bọn chúng đối với phương diện công tác đã làm hết sức hoàn hảo. Bọn chúng biết cách che giấu, vô cùng âm hiểm. Giống như lúc này, cả ba cách nói của chúng sợ rằng bây giờ rất khó có thể phân biệt được đâu là lời nói thật”

Liên Phượng đang nằm bên cạnh Diêu Ngọc Anh lúc này cũng mở miệng nói: “Ta nghĩ rằng cả ba cách nói của bọn chúng đều rất có thể là sự thật. Thứ nhất, Thông Thiên Môn rất có thể phái người mai lên trở lại thành Lạc Dương. Bọn chúng ở đây được Võ lâm thư viện che dấu nên chúng ta rất khó phát hiện ra hành tung của chúng. Thứ hai, nếu bọn chúng thật sự là người của Tụ Hoa Cung, thì bọn chúng nói cũng rất có lý. Tên lam y thiếu niên bị Thiếu Lâm Tự bắt nghe nói có võ công rất cao cường, xem ra thân phận nhất định không hề đơn giản. Nói không chừng còn có thể là thiếu chủ của Tụ Hoa Cung. Còn cách nói cuối cùng, ngược lại có vẻ làm người ta khó có thể tin tưởng. Nhưng ở vào tình huống của bọn chúng rất có thể sẽ phản bội tổ chức mà nói ra. Tất cả khiến chúng ta khó có thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả”

Ám Nhu nói: “Bọn chúng nói rất quỷ dị. Mọi người vẫn luôn có suy nghĩ là bọn chúng chính là đám người đã đối phó với chúng ta ở bên ngoài thành Lạc Dương. Địch nhân lần đó cũng rất âm hiểm, quỷ kế độc ác nào cũng có thể thi triển được. Nếu muốn đối phó bọn chúng, chúng ta không thể suy đoán theo lẽ thường. Chúng ta phải một lần tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng, nếu không sau này sợ rằng khó tìm được cơ hội tiêu diệt bọn chúng, bởi vì bọn chúng quá xảo hoạt”

Hoa Tinh khẽ thở dài nói: “Ám Nhu nói không sai, đối phó với địch nhân như vậy chúng ta cần phải một kích là trúng. Nếu không sẽ rất khó tìm được bọn chúng. Được rồi, chuyện này mọi người cứ lưu ý là được, đợi sau khi có tin tức của địch nhân, chúng ta sẽ tìm biện pháp đối phó chúng. Lúc này mọi người phải đi ăn cơm thôi, ăn xong rồi nghỉ ngơi cho sớm” Hoa Tinh nói xong liền đứng dậy, dẫn mọi người đi ra ngoài ăn cơm. Còn người bị trọng thương không thể hành động thì chỉ có thể nằm ở trên giường, chờ người đưa đến.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, ánh trăng rất mờ nhạt, bốn phía vô cùng âm u, một bóng người đột nhiên bay ra từ Mẫu Đơn Các. Thân pháp của hần rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Trong một tòa đại viện, dù lúc này đã là nửa đêm nhưng trong các phòng vẫn sáng đèn không biết đang làm gì ở bên trong. Trong viện một bóng đen hạ xuống không một tiếng động, hần lạnh lùng nhìn bốn phía xung quanh. Thân hình vừa động, ngay lập tức đã biến mất tại chỗ. Hần xuất hiện bên ngoài dãy phòng cẩn thận thăm dò động tĩnh bên trong. Trong phòng mơ hồ truyền ra một câu nói, là như thế này: “Việc này chắc chắn sẽ hoàn thành, đến lúc đó dù cho tên Hoa Tinh hần có lợi hại đến đâu cũng không thể cứu được Phượng Hoàng thư viện ở Nam Kinh. Như vậy hần sẽ bị cô lập không ai giúp, đợi chặt hết vây cánh của hần thì... hắc hắc” Một tiếng cười âm hiểm xuyên qua cửa sổ truyền ra bên ngoài.

Bóng đen đứng ngoài cửa sổ mắt lóe thần quang, cả người đột nhiên lui về phía sau ba trượng, thân hình hơi đổi, chân không chạm đất. Thanh trường đao trên tay phải rung lên phát ra một tiếng kêu chói tai. Tiếng đao phát ra vô cùng mạnh mẽ đánh bay cỏ cây bốn phía. Bóng đen vung tay lên phát ra một đạo quang

mang đở rực chói mắt trong nháy mắt đánh trúng vào dây phòng ốc. Ngay lập tức một tiếng nổ lớn vang lên cùng với những tiếng kêu thảm thiết.

Toàn bộ phòng ốc trong nháy mắt bị đao mang cường đại phá hủy hoàn toàn, chỉ còn lưu lại một đồng tro bụi.

Ba người từ trong phòng xông ra ngoài, hạ xuống đất thối lui liên tục nhiều bước, bọn họ cố hết sức mới ổn định được cước bộ. Sau đó cả ba kinh hãi nhìn bóng đen trong bóng đêm.

Trong bóng đêm, cây trường đao lóe ra những tia hồng quang rực rỡ vô cùng đẹp mắt giống như vô số dòng máu đang lưu chuyển, hình thành một vầng sáng rực rỡ. Nương theo ánh đao, người ta có thể mơ hồ thấy được người cầm đao chính là một thiếu niên trẻ tuổi vô cùng anh tuấn. Người thiếu niên đó đang lạnh lùng nhìn ba người vừa xông ra.

Một người trong số đó sợ hãi kêu lên: “Là người, sao người lại xuất hiện ở đây? Người không phải đã rời khỏi thành Lạc Dương rồi sao, sao lại trở lại nhanh như vậy, không có khả năng”

Bóng đen cười lạnh nói: “Xem ra người biết ta, như vậy cũng tốt ta đỡ phải tốn nhiều thời gian. Lại đây, tất cả sẽ kết thúc ở đây kể cả tính mạng của các người. Sáng mai toàn bộ thành Lạc Dương sẽ truyền ra một việc đó là Võ lâm thư viện đã hoàn toàn biến mất ở thành Lạc Dương, kể cả tất cả đệ tử của thư viện” Dứt lời, hắc vụ Trường đao lên trong nháy mắt chém ra vô số Đao, hình thành ba đạo Đao mang đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người.

Ba người cùng hét lên một tiếng thật to, sáu bàn tay toàn lực phát ra sáu đạo chưởng lực hội tụ thành một đạo kinh khí cường đại trước mặt ba người, đón nhận đạo đao mang đang đánh tới. Chưởng phong và đao mang chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ rất lớn, một cỗ lực đạo cực mạnh lao thẳng tới ba người. nguồn

Trong bóng đêm, trong mắt bóng đen lóe lên vẻ tàn nhẫn, hắc vụ lạnh lùng nhìn ba địch nhân.

Ba người bắn bay về ba hướng, mỗi người đều xoay tròn rất nhanh, đồng thời hai tay không ngừng đánh ra vô số chưởng lực ngăn cản khí kinh cường đại đang tập kích mình.

Ba người cùng rơi xuống đất rồi phát ra một tiếng kêu đau đớn. Thân thể hơi khom lại như hổ vồ rồi trong nháy mắt lao vọt về ba hướng khác nhau.

Trong bóng đêm, bóng đen cười lạnh một tiếng, tiếng cười lạnh lơ như tiếng câu hồn phát ra từ Địa ngục.

Chỉ thấy bóng đen trong nháy mắt hóa ra ba đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt ba người kia, cùng một lúc ba đạo hồng quang rực rỡ xuất hiện ở cả ba nơi. Ba đạo đao mang đở rực được phát ra kèm theo ba tiếng đao ngâm rung trời.

Giờ phút này, bốn phía đột nhiên dấy lên một cỗ âm phong, toàn bộ hiện trường như chìm trong mười tám tầng Địa ngục trở nên vô cùng kinh khủng.

Ba tiếng kêu thảm thiết vang lên trong màn đêm tăm tối, giống như tiếng quỷ khóc sói tru. Bóng đen vung tay lên chém ra một đao, nhất thời một tiếng nổ vang lên, tất cả phòng ốc, thi thể trong đại viện đều bị phá hủy, hóa thành bụi bặm tan biến trong gió đêm.

Trên bầu trời, một đạo bóng đen lướt đi trong thành Lạc Dương phồn hoa, chỉ thấy mỗi bước nhảy của hắc dài đến hơn mười trượng, tốc độ cực nhanh, giống như quỷ mị vậy.

Không lâu sau, bóng đen dừng lại ở trên bầu trời của một tòa đại viện hào hoa, hắc vụ lẳng lặng đứng trên không như Ma thần sống lại vậy.

Hắc vụ lạnh lùng nhìn xuống bên dưới, trong mắt bóng đen lóe ra một tia sáng độc ác. Hắc vụ trường đao trong tay lên, ngay lập tức một tiếng đao ngâm rung trời tràn khắp bốn phía. Tay phải bóng đen khê vung lên, thanh trường đao trong tay hắc vụ lập tức xoay tròn, tốc độ xoay rất nhanh.

Theo thanh trường đao xoay tròn dần dần hội tụ thành một đạo kinh khí cực mạnh, sau đó đột nhiên bắn xuống bên dưới.

Mấy tiếng hét giận dữ từ trong đại viện truyền ra, hơn mười bóng người lao thẳng lên trên bầu trời. Nhưng cùng lúc đó một loạt phòng ốc trong nháy mắt đã bị Đao khí cường đại đánh tan nát hóa thành vô số mảnh vụn bay bốn phía xung quanh.

Bóng đen giữa không trung cười lạnh một tiếng. Trường đao đột nhiên rời khỏi tay hắn mà bay thẳng về phía địch nhân. Trường đao quét ngang hiện trường, mang theo những tiếng kêu thảm thiết rồi bắn trở lại tay bóng đen.

Bóng đen cười lạnh, thân thể trong nháy mắt đã vượt qua ba trượng xuất hiện trước mặt những người đó. Trong vô số tiếng kêu kinh hãi, thân hình bóng đen như ẩn như hiện, vô cùng quỷ mị. Trường đao không ngừng lóe lên trong bóng đêm, rất nhanh tước đoạt vô số tính mạng.

Bóng đen không nói một câu mà chỉ điên cuồng cười phá lên. Tất cả mọi người ở đây đã bị giết gần hết chỉ còn lại một người. Bóng đen nhìn người nọ, hân hân lạnh lùng nói: “Người nhất định muốn biết tại sao ta đột nhiên tới đây và ra tay giết hết các người đúng không? Thực ra mọi chuyện rất đơn giản, ta muốn ngày mai Vô lâm thư viện sẽ biến mất ở thành Lạc Dương này. Trước khi đến đây, ta đã giết hết đệ tử Vô lâm thư viện ở một nơi, nơi này là chỗ thứ hai, giờ người phải chết”

Trường đao từ trên chém xuống, trong nháy mắt đã cuốn người nọ vào trong vòng đao mang chói mắt. Người nọ phần nọ gầm lên một tiếng, thân thể liên tục thay đổi vị trí bảy lần, đáng tiếc vẫn không thể chạy ra khỏi số mệnh đã định.

Một tiếng kêu thảm thiết, thê lương vang lên xé tan màn đêm yên tĩnh.

Dừng đứng trường đao, từ mắt bóng đen lóe ra một tia sáng chói mắt làm người ta sợ hãi. Hắn đột nhiên đánh xuống một đao, một tiếng nổ lớn vang lên khiến cho tất cả mọi người trong thành Lạc Dương đang chìm trong giấc ngủ bình tĩnh. Sau tiếng nổ lớn đó, toàn bộ đại viện hào hoa đã bị hủy diệt hoàn toàn, nơi đây chỉ còn lại một hố sâu rộng mấy trượng, sâu hai trượng.

Một tiếng cười lạnh theo gió bay đi rất xa. Tại thành đông, trong một tòa đại viện có một gian phòng vẫn còn sáng đèn. Lúc này có ba người đang ở trong đó, xem bộ dạng thì như đang thương lượng chuyện gì đó. Ba người này không phải ai khác chính là Quân sư và Chủ quản mới được phái đến của Vô lâm thư viện, ngoài ra còn có Thanh Sam Tú Sĩ Lưu Khánh Hoa.

Lúc này, tên quân sư mở miệng nói: “Chuyện lần này thật sự nằm ngoài suy đoán của mọi người. Chúng ta vốn tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng, nên mới giao chuyện này cho Liễu Diệp Nhi. Ai có thể ngờ được Liễu Diệp Nhi và thế lực của bản thân đã hoàn toàn biến mất. Vận mệnh của bọn họ không cần nói ra thì mọi người cũng biết, nhất định đã xong đời. Kỳ quái là tại sao ngay cả thi thể cũng không có chứ? Ngoài ra huyết sắc đồ án ở bên ngoài thành kia, ta nghĩ mãi vẫn không thể nghĩ ra được ai và đã dùng phương pháp gì để tạo thành được nó. Càng đáng sợ chính là ta vừa nhận được tin tức Hoa Tinh đã trở lại thành Lạc Dương. Điều làm cho người ta càng không dám tin là toàn bộ các nữ nhân bên cạnh hắn đều còn sống. Mặc dù đều bị thương nhưng không có một ai chết. Điều này làm cho không ai có thể tin tưởng được. Ở tình huống đó mà các nàng đều có thể không chết quả thực chính là một kỳ tích. Bây giờ điều chúng ta phải chú ý chính là phải lập tức ẩn thân, tránh khỏi Hoa Tinh. Hoa Tinh quay lại nhất định sẽ rất phần nọ, khi đó hắn nhất định sẽ không nói lý mà mạnh mẽ công kích chúng ta. Mà chúng ta lúc này lại chưa đối phó được hắn. Cho nên chúng ta phải chuyển từ sáng sang tối, mọi người tạm thời ngừng lại tất cả mọi hành động.

Tên Chủ quản nhìn Quân sư một cái, khẽ gật đầu nói: “Quân sư nói có lý. Lần này thư viện chúng ta tổn thất một người. Mà người này không phải ai khác, chính là phụ nhân của Viện Chủ, bây giờ chúng ta biết phải giao phó với Viện chủ như thế nào đây. Ai, lúc này mà trở về sợ là cũng không xong, không biết nên làm thế nào bây giờ”

Quân sư trầm ngâm một lát, rồi mở miệng nói: “Thực ra cũng sẽ không có gì. Bây giờ có lẽ Viện chủ ngoài mặt thì rất tức giận, nhưng sợ rằng trong lòng hắn đang rất cao hứng. Bởi vì lúc này bởi vì thân phận của Lâm Vân nên khiến cho cả Vô lâm trở nên náo nhiệt. Nếu như tin tức là thật, giữa hai người Lâm Vân và Liễu Diệp Nhi, các người cho rằng Viện Chủ sẽ chọn ai? Ta sợ rằng khó có thể chọn được. Nhưng bây giờ Liễu Diệp Nhi đã chết, chuyện giữa Viện chủ và Lâm Vân càng thuận tiện hơn. Không phải vậy sao? Cho nên ta mới nói việc này chúng ta tạm thời không cần lo lắng. Điều chúng ta cần phải làm nhất lúc này chính là tìm biện pháp đối phó Hoa Tinh”

Hắn vừa nói xong, đột nhiên xuất hiện một cổ sát khí cường đại. Ba người trong phòng biến sắc, nhảy dựng lên rồi bay ra ngoài theo hướng cửa sổ. Vừa mới ra đến ngoài, cả căn phòng lập tức nổ tung hóa thành một mảnh tro tàn. Uy chấn của vụ nổ đánh bay ba người ra rất xa.

Trong bóng đêm, một thanh trường đao chói mắt lấp lánh xuất hiện trong viện. Một bóng đen cao lớn cầm trường đao trong tay đang lạnh lùng nhìn ba người. Trong mắt hắn bắn ra một tia quang mang làm người ta sợ hãi. Ba người vừa thấy ánh mắt đó đều cùng cảm thấy run sợ.

Một đạo hồng quang lóe lên, một cơn cuồng phong bắn về phía hai người, khí kinh cường đại cuốn lấy ba người. Ba người dùng hết toàn lực né tránh, cố gắng tránh thoát khỏi một kích này. Trên mặt đất xuất hiện một hố to trước mặt ba người bọn họ.

Đêm rất tối, không nhìn thấy rõ tình huống bốn phía. Mặt trăng lúc này đã ẩn sau những đám mây, bầu trời trở nên rất âm u, giờ tay không thấy năm ngón. Ba người sau mặc dù tránh né thành công nhưng đang vô cùng kinh hãi.

Tên Quân sư kinh ngạc hỏi: “Người rót cuộc là ai, tại sao lại công kích chúng ta?”

Bóng đen cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta là ai, chẳng lẽ các ngươi không đoán ra sao? Nếu như vậy, các ngươi lại đây nhìn ta thật kỹ là sẽ biết ngay ta là ai. Bây giờ ta không có thời gian nhiều lời với các ngươi, nên các ngươi có thể trước khi chết thấy được ta là ai, thì phải xem bản lãnh của các ngươi rồi”

Vừa dứt câu, hắn thét dài một tiếng, đao mang trở nên chói mắt chiếu sáng bốn phía.

Ba đạo Đao mang xuất hiện ngay cạnh ba người khi bọn họ nhận ra bóng đen là ai, bọn họ chỉ vừa kịp kêu lên một tiếng, thì Thanh Sam Tú Sĩ Lưu Khánh Hoa đã mất mạng.

Chủ quản và Quân sư cùng kêu lên một tiếng sợ hãi: “Là hắn, chạy mau” Nói xong hai người đều xoay người bỏ chạy.

Bóng đen hừ lạnh một tiếng: “Muốn chạy ư, từ khi ta xuất đạo đến nay chỉ có hai người đã chạy thoát khỏi tay ta. Còn hai người các ngươi, tuyệt đối trốn không thoát” Nói xong, hắn bay thẳng lên không, chỉ thấy đao mang lóe lên rồi ngay lập tức xuất hiện sau lưng Quân sư. Tên Quân sư không kịp kêu lên một tiếng đã bị đao mang cường đại đánh nát.

Bóng đen sau khi giết chết tên Quân sư đột nhiên biến mất. Chủ quản của Võ lâm thư viện chỉ cảm thấy một đạo đao mang đột nhiên lóe lên, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi. Quay đầu lại nhìn, hắn cảm thấy may mắn vì người chết là Quân Sư chứ không phải mình. Hắn thàn than một tiếng may mắn, sau đó dùng toàn lực bỏ chạy.

Đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên ngay trên đầu hắn, giống như một bát nước lạnh dội thẳng vào đầu khiến hắn rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Bóng đen cười lạnh nói: “Chạy, người chạy không thoát đâu. Bây giờ chỉ cần giết chết ngươi là Võ lâm thư viện các ngươi sẽ hoàn toàn biến mất ở thành Lạc Dương này. Từ nay về sau, Võ lâm thư viện sẽ không thể đặt chân ở thành Lạc Dương”

Chủ quản nghe thấy thế mặt mày biến sắc, sợ quá hóa giận, phẫn nộ quát lên: “Người đừng ép người quá đáng. Chúng ta vốn không đắc tội gì ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà tùy ý sát hại chúng ta? Chẳng lẽ chỉ vì ngươi có võ công cao cường sao? Người đừng quên quy củ của Võ lâm, ngươi làm như vậy sẽ bị người trong thiên hạ phỉ báng sao”

Bóng đen cười lạnh nói: “Chẳng lẽ ngươi đã quên mình vừa nói gì trong phòng sao. Người có muốn ta nhắc lại cho người nghe một lần để hay không? Bây giờ thời gian cũng không còn sớm, ngươi cũng phải ra đi rồi, ta cũng cần về nghỉ ngơi” Hắn vừa dứt lời, liền vung trường đao lên chém xuống đầu chủ sự.

Chỉ thấy máu bắn ra bốn phía, tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt truyền khắp mọi nơi.

Chủ sự người cả người đầy máu, hai mắt ứa máu, toàn bộ da mặt đều bị lột sạch trông vô cùng kinh khủng. Hắn huy động hai tay điên cuồng lao về phía bóng đen đánh tới. Về mặt đau tận xương tủy, ánh mắt không cam lòng giống như vong linh đến từ địa ngục làm người ta run sợ.

Bóng đen đứng im tại chỗ nhìn hẩn với ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng khẽ nhếch lên để lộ ra vẻ giễu cợt. Hẩn nhìn huyết nhân đang đi tới, từng bước từng bước một. Một bước, hai bước, ba bước, hai tay huyết nhân đã đứt đoạn. Bốn bước, năm bước, sáu bước, hai chân của hẩn cũng đột nhiên rời khỏi cơ thể. Huyết nhân kêu lên một tiếng thảm thiết rồi cuối cùng lặng lẽ ngã xuống dưới chân bóng đen.

Bóng đen ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, hẩn đứng lặng yên như một bức tượng đá. Ánh trăng sắp hết, một tia sáng đã xuất hiện từ phương Đông, bóng đen nhìn thoáng qua bốn phía rồi khẽ bay ra xa và từ từ biến mất.

158. Chương 158: Sơ Ngộ Đồng Minh

Sáng sớm, Hoa Tinh lẳng lặng ngồi ở trong đình hít thở không khí tươi mát. Hẩn liếc nhìn bốn phía và nghĩ lại các chuyện đã diễn ra trong hai ba ngày qua, bọn hẩn đã xảy ra rất nhiều chuyện đây là những điều nằm ngoài suy đoán của hẩn làm cho Hoa Tinh không thể tính toán được. Mới ngày hôm trước cả mỗi người đều rất khỏe mạnh, mà nay, mỗi người đều bị thương nặng, toàn bộ đều nằm ở trên giường. Đây đúng là hai tình huống hoàn toàn khác nhau.

Thở dài một tiếng, Hoa Tinh mở miệng nói: “Trời vẫn còn sớm, sao nàng không ngủ thêm chút nữa? Nàng vẫn còn không có khôi phục, dậy sớm như vậy sẽ không tốt đâu.”

Nhìn Âm Nhu, trong mắt Hoa Tinh hiện lên vẻ ôn nhu cực độ.

Đi tới Hoa Tinh bên cạnh, Âm Nhu nhẹ nhàng ngồi xuống, nàng nhìn Hoa Tinh và hỏi:

“Tối hôm qua có phải huynh không có ở đây đúng không? Huynh đã đi đâu sao không nói ọi người biết?”

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Đến cạnh ta đi, ở đó bị ướt không nên ngồi ở đó” Nói xong, hẩn khẽ kéo Âm Nhu vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Sao muội lại biết tối hôm qua ta không có ở đây? Có phải là Tiểu Hồng nói uội?”

Âm Nhu lẳng lặng tựa đầu vào ngực hẩn, giờ phút này nàng không còn đáng vẻ tinh nghịch như trước nữa mà chỉ lẳng lặng nhìn hẩn đầy ôn nhu.

Có lẽ bởi vì đã trải qua giữa cái sống và cái chết nên giờ khắc này nàng rất quý trọng những người bên cạnh mình. Khẽ cười một tiếng, trên mặt Âm Nhu hiện lên một nụ cười dịu dàng.

Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt lên má Hoa Tinh, Âm Nhu nói:

“Xem ra chuyện gì huynh cũng biết. Mỗi một lần chỉ cần có huynh ở bên, tất cả bọn muội đều không cảm thấy sợ hãi. Trong lòng mọi người đều rất tín nhiệm và ỷ lại vào huynh, những điều đó đã lưu lại trong tận tâm hồn vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Huynh ngoại trừ đôi khi hơi hảo sắc một ít, thì chính là một phu quân lý tưởng.” Tâm sự nữ nhi đã được nàng mơ hồ thổ lộ ra.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Ta vốn tưởng rằng chỉ cần bên cạnh ta thì sẽ không có người có thể làm các muội bị thương. Nhưng bây giờ, ta mới biết được trên đời này còn có rất nhiều chuyện không phải là có võ công là có thể giải quyết được. Từ nay về sau này ta ngoại trừ dùng võ công để bảo vệ các nàng còn phải dùng tâm kế mới có thể đảm bảo các nàng được an toàn, bảo đáp sự tín nhiệm và tình cảm của mọi người đối với ta. Lạc Dương vốn có thể dễ dàng rời đi, nhưng bây giờ chúng ta lại bị vây ở đây, người ta nói thế sự khó lường quả là không sai chút nào. Ta càng hiểu được phải quý trọng mỗi một người bên cạnh mình, mỗi một phần tình cảm các nàng dành cho ta. Âm Nhu, bao giờ muội mới nguyện ý dùng dung mạo thật xuất hiện trước mặt ta? Sau chuyện lần này đã cho ta biết rất nhiều điều, chính là phải nắm giữ cơ hội nếu không một khi bỏ qua sẽ khó có thể tìm lại được.”

Âm Nhu cười duyên nói: “Khi nào Tô Ngọc lộ ra chân thật diện mục, sau đó muội sẽ cho huynh xem. Nếu không, huynh cứ chờ đợi đi”

Hoa Tinh nghe vậy, khẽ cười một tiếng nói: “Được rồi, ta sẽ kêu Tô Ngọc lộ mặt đến lúc đó xem muội còn có chiêu gì để mà trốn tránh” Nói xong, hai tay hắn khẽ đưa lên nhằm hướng ngực nàng. Trong mắt Âm Nhu hiện lên một tia e thẹn, đột nhiên vùng dậy thoát khỏi lòng Hoa Tinh, rồi chạy ra vài bước. Nàng quay đầu lại mắng Hoa Tinh một câu:

“Sắc lang, huynh có ý xấu xa muốn chiếm tiện nghi của muội. Muội không ngốc như tỷ tỷ đâu để bị huynh lừa một cách dễ dàng. Muội bây giờ quyết định lại tất cả những gì đã vừa nói không tính gì hết, muội thu hồi lại hết.”

Nàng nói xong liền chạy trở về phòng.

Hoa Tinh nhìn thân hình động lòng người của Âm Nhu cười khỏ một tiếng. Hắn thầm nghĩ nha đầu kia cố ý hại người. Trước tiên nói mình là phu quân lý tưởng, nên vừa muốn thân mật một chút thì lại bỏ chạy. Nàng ta lại còn gọi mình là sắc lang thật là khó nắm bắt. Có lẽ tâm trạng của nữ nhi đều là như vậy, luôn biến ảo khó lường.

Hoa Tinh đứng dậy nhìn về phía chân trời, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười cao thâm khó lường dường như đang suy nghĩ một ý đồ gì đó. Thu hồi ánh mắt, hắn nhìn phòng mọi người một cái, hắn biết tất cả mọi người đều đã rời giường. Nhìn một đám từ phòng đi ra, Hoa Tinh đã khôi phục lại thần thái vốn có, cười cười nhìn các nàng.

Âm Vũ nhìn Hoa Tinh, nàng hỏi:

“Công tử, sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?”

Hoa Tinh khẽ cười một tiếng, hắn đang muốn mở miệng, thì Âm Nhu ở bên cạnh đã nói xen vào: “Huynh ấy ư, nói không chừng tối hôm qua đã chạy đến nơi nào đó trên hoa ghẹo nguyệt, chắc cũng mới vừa về. Nếu như huynh ở đây, thì có ai đã thấy huynh ấy dậy sớm như vậy không, nhất định là có chuyện” Nói xong, Âm Nhu cố ý đi quanh Hoa Tinh một vòng, vẻ mặt rất cổ quái. Bộ dạng hài hước khiến chúng nữ đều phá lên cười.

Tô Ngọc liếc nhìn Hoa Tinh một cái, nói giải vây cho hắn:

“Được rồi Âm Nhu, Hoa đại ca không làm chuyện này đâu. Hoa đại ca có mặt ở đây từ sớm cũng là vì lo lắng cho sự an toàn của mọi người nên thức canh cho chúng ta ngủ cả đêm. Muội không phải không biết lúc này chúng ta đang rất nguy hiểm sao, Hoa đại ca sao có thể chạy đi tìm vui thú chứ”

Âm Nhu chu cái miệng nhỏ nhắn lên, mặt hững hờ nói:

“Tô Ngọc, tỷ nhất định bị huynh ấy làm lú lẫn rồi, nếu không sao lại nói giúp huynh ấy chứ. Hoa đại ca căn bản chính là cá một kẻ bại hoại, mới có thể làm các người mê mẩn đến độ thần hồn điên đảo, không thể tự kiềm chế mình.”

Hoa Tinh nhìn mọi người, khẽ cười một tiếng, rồi nói với Âm Nhu:

“Muội nói ta là bại hoại, nhưng sao vẫn chưa làm muội mê mẩn được chứ? Có phải là ta còn chưa đủ xấu không, có lẽ ta nên phải xấu xa thêm chút mới có thể mê được muội?”

Hoa Tinh cười cười nhìn nàng, nhưng trong mắt Âm Nhu lại giống như ma quỷ đang cười vậy.

Âm Nhu ngay lập tức trốn ra sau lưng Âm Vũ, thò đầu ra nói với Hoa Tinh: “Huynh còn kém xa. Huynh cũng không nghĩ xem muội là người như thế nào mà sẽ bị chút kế mọn của Huynh lừa gạt. Huynh chỉ có thể lừa tỷ tỷ và các nàng kia mà thôi, còn đối với muội thì hoàn toàn vô dụng.” Nói xong, nàng cố ý khiêu khích nhìn Hoa Tinh, bộ dạng tinh nghịch làm mọi người không nhịn được mà cùng mở miệng cười.

Hoa Tinh lắc đầu cười khỏ nói: “Xem ra, ngày nào đó tìm được cơ hội, ta chỉ có thể mạnh mẽ xâm chiếm, nếu không cũng không chắc thu thập được muội.”

Âm Nhu vừa nghe thấy thế liền mở miệng mắng to, nói: “Hoa Tinh sắc lang, huynh dám. Muội sẽ không cho huynh cơ hội, huynh cứ mơ đi”

Chúng nữ cùng cười chứ không nói gì. Âm Vũ cũng không nói gì, mà chỉ mỉm cười nhìn hai người.

Hoa Tinh dời ánh mắt, nhìn những người khác, không hề để ý tới Âm Nhu. Hoa Tinh nói:

“Sáng sớm hôm nay trong thành Lạc Dương sẽ truyền ra một tin tức kinh người tất cả các điểm ẩn thân của Võ Lâm Thư viện tại thành Lạc Dương đều bị người phá hủy, các đệ tử ngoại trừ Lâm Vân toàn bộ đều đã chết.”

Mọi người nghe vậy đều biến sắc và ngạc nhiên nhìn Hoa Tinh. Âm Nhu mở miệng nói:

“Thì ra tối qua huynh đi tiêu diệt người của Võ Lâm thư viện. Thật sự không nghĩ ra huynh lại làm như vậy. Huynh làm như vậy nhất định sẽ có ảnh hưởng đến chuyện đi đến Bách Hoa Môn. Võ Lâm thư viện có địa vị rất cao trong Võ lâm, có quan hệ nhất định với mỗi một vị cao thủ Địa bảng. Huynh làm như vậy chắc chắn sẽ chọc giận bọn họ, sợ rằng sẽ không tốt.”

Hoa Tinh lạnh nhạt nói: “Bất cứ kẻ địch nào tổn thương người bên cạnh ta, ta đều sẽ không buông tha bọn chúng. Ta nếu đi vào Võ lâm, ta sẽ làm ọi người đều biết đến tên Hoa Tinh ta. Đồ đao nơi tay, thiên hạ cúi đầu. Ta muốn cho người trong thiên hạ đều biết, Hoa Tinh ta còn bá đạo hơn sư phụ ta năm đó. Chọc ta bất luận là ai đều chuẩn bị hối hận là vừa. Lát nữa ta chuẩn bị vào thành Lạc Dương một chút. Có việc Tô Ngọc dùng tiếng đàn ngăn địch là được. Chỉ cần nghe thấy tiếng đàn, ta sẽ lập tức trở về.”

Âm Vũ nhẹ giọng nói:

“Cẩn thận một chút, mặc dù chúng ta đều biết, không ai có thể thương tổn được huynh, nhưng chúng ta vẫn lo lắng cho huynh. Bây giờ mọi người chắc cũng đều đói bụng rồi, chúng ta ăn cơm đi.” Sau khi ăn xong, Hoa Tinh mang theo Xích Huyết Đao rời khỏi Mẫu Đơn các.

Đi ở trên đường, cảm giác đầu tiên của Hoa Tinh chính là rất nhiều người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Hiển nhiên những người này đều đã biết đến đại danh của hắn và nhận ra hắn. Hoa Tinh không thèm để ý những người này, từ từ đi tới chỗ ở tạm thời của phái Thiếu Lâm. Sau khi đi qua mấy con đường Hoa Tinh đã đến trước khách sạn mà phái Thiếu Lâm đang ở. Lúc này ở đây tập trung đang rất nhiều nhân sĩ Võ lâm, trên mặt đất vẫn còn vài vết máu, hiển nhiên đã xảy ra xung đột.

Cẩn thận nhìn đám nhân sĩ Võ lâm một chút, Hoa Tinh cũng không có phát giác ra có điều gì lợi hại, xem ra tất cả đều là đám đục nước béo cò. đọc truyện tại . Nhìn đám đệ tử Thiếu Lâm Tự đang cẩn thận đề phòng trước cửa khách sạn cẩn thận đề phòng, Hoa Tinh lạnh nhạt cười đi về phía trước.

Còn chưa đến gần, một tên đệ tử Thiếu Lâm đã mở miệng nói:

“Hoa Đại hiệp xin dừng bước, Hoa Đại hiệp tới đây không biết có chuyện gì, xin cho biết?”

Hoa Tinh cười nói:

“Ta đến chỉ là muốn gặp Phương trưởng đại sư. Người vào thông báo một tiếng, hắn sẽ tự động đi ra nghênh đón ta.”

Tên đệ tử nghe vậy mặt hơi biến, hắn suy nghĩ một lát rồi mới xoay người đi vào trong. Hoa Tinh lẳng lặng đứng đó, kiêu ngạo nhìn đám người xung quanh.

Rất nhanh, Thiếu Lâm Phương trưởng Từ Vân đại sư đã tự mình đi ra. vừa thấy mặt, Hoa Tinh đã phát giác ra vị Phương trưởng đại sư này đang bị nội thương khá nặng, xem ra tình huống rất không ổn. nguồn

Từ Vân đại sư mặt chút tái nhợt nói:

“Thì ra là Hoa thiếu hiệp giá lâm, không biết Hoa thiếu hiệp lần này tới đây có việc gì, chúng ta gì có thể giúp gì cho thiếu hiệp? Tình huống ở nơi này hơi khẩn cấp nên không tiện mời Hoa thiếu hiệp đi vào lại khiến thiếu hiệp gặp phiền toái.”

Hoa Tinh nhìn hắn, nhẹ nhàng đi đến gần nói:

“Xem ra đại sư cũng là trong lo, ngoài lo, mệt đến mức không thể thoát người. Không nghĩ ra lúc này chúng ta đều gặp cùng một chuyện. Không sợ đại sư chê cười, chúng ta cũng gặp phải cường địch, tất cả mọi người bên cạnh đều bị trọng thương. Cũng may tạm thời đã tiêu diệt toàn bộ mấy trăm kẻ địch. Xem ra tình hình của đại sư cũng không tốt hơn ta là bao?”

Từ Vân đại sư nghe vậy cả kinh, kỳ quái nhìn Hoa Tinh, tựa hồ đang suy nghĩ lời hắn nói. Một lát sau, Từ Vân đại sư khẽ thở dài:

“Lần này thật sự là tổn thất nặng nề. Cũng không biết là ai cố ý hãm hại nói Thiếu Lâm Tự chúng ta lấy được bảo vật của Long Môn thạch quật, khiến cho toàn bộ những người này đều chạy tới cướp đoạt. Chúng ta nói như thế nào bọn họ cũng không tin, kết quả chỉ có thể như vậy thôi. Không ngờ rằng bên phía Hoa thiếu hiệp cũng gặp phải chuyện như vậy, thật sự là cùng gặp bất hạnh.”

Hoa Tinh liếc nhìn bốn phía một cái, nhẹ giọng nói:

“Lần này ta đến đây là có chút việc muốn nói cho đại sư. Tái ngoại đệ nhất cao thủ Mộc Tây Tạng đã tới thành Lạc Dương. Đại sư nên lưu ý, người này sợ rằng không phải dễ đối phó, hy vọng đại sư gặp thuận lợi. Không gặp phải hắn là tốt nhất. Mà phái Võ Đang và phái Hoa Sơn sao không ở cùng đây cùng các người vậy?”

Từ Vân Đại sư thở dài một tiếng nói:

“Phái Hoa Sơn lần này mang đến Lạc Dương không nhiều cao thủ, tất cả đều bị thương chưa lành. Mà phái Võ Đang lại tin lời chia rẽ của người khác nên nảy sinh mâu thuẫn với Thiếu Lâm ta. Cho nên lúc này đây cũng lấy cớ có việc, không có đến đây tương trợ.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, một tia lạnh lẽo hiện lên trong mắt. Hắn ngẩng đầu nhìn Từ Vân đại sư, Hoa Tinh nói: “Bây giờ ta tạm thời đi trước, có việc đại sư đến Mẫu Đơn các tìm ta là được, ta không phiền đại sư nghỉ ngơi. Cáo từ.” Nói xong hắn xoay người chậm rãi rời khỏi.

Từ Vân Đại sư nhìn theo bóng lưng Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra một tia trầm tư, trong lòng suy nghĩ tại sao Hoa Tinh lại tới nơi này?

Hoa Tinh sau khi rời khỏi chỗ ở tạm của phái Thiếu Lâm liền một mình một người từ từ đi phía Mẫu đơn hoa hội.

Hoa Tinh nhìn trời lắng lặng suy nghĩ những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua. Ngay khi Hoa Tinh đang trầm tư một bóng người từ phía xa xa đang từ từ đi tới. Đó là một trung niên nhân mập mạp, khuôn mặt bình thường không có chút gì đáng lưu ý.

Hoa Tinh đột nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn trung niên nhân mập mạp, ánh mắt lộ ra một tia sáng kỳ dị. Trung niên nhân vừa thấy Hoa Tinh vẻ mặt khẽ biến nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. Trung niên nhân mỉm cười nói:

“Sao nhìn người có vẻ quen quen như thế có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?”

Hoa Tinh cười cười nói:

“Đúng là đã gặp, nhưng ở đâu người đã nhớ ra chưa? ”

Trung niên nhân cúi đầu suy nghĩ một chút, nhất thời lớn tiếng nói: “A, ta nhớ ra rồi, người chính là người ở bên cạnh Âm Vũ. Người gọi là Hoa Tinh, nghe nói người rất có danh tiếng ở thành Lạc Dương này. Thật không ngờ rằng đến hôm nay lại có thể gặp người ở đây. Sao hôm nay người lại có một mình, những người ở bên cạnh người sao không đi cùng người vậy? ”

Hoa Tinh nhìn người này, hỏi:

“Người biết tên ta, ta vẫn chưa biết đại danh của người?”

Trung niên nhân cười nói:

“Ta gọi là Tương Quý Hoa. Hoa công tử sao lại một mình đến đây du ngoạn vậy? Hôm nay đẹp trời như vậy hẳn là nên mang theo các mỹ nữ đi du ngoạn chính là mỹ sự trên đời.” Hắn cười cười phối hợp với khuôn mặt béo ú làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Hoa Tinh cười tà, nhẹ giọng nói:

“Thì ra là Tương đại nhân, sao người cũng ở đây? Hoa hội đã kết thúc, sao vẫn còn chưa rời khỏi Lạc Dương? Có phải là có chuyện làm chưa xong, cho nên tạm thời còn chưa đi.”

Tương Quý Hoa ngẩn người, kinh ngạc nói:

“Hoa công tử không phải thần tiên chứ mà chuyện gì cũng biết, một câu đã trúng. Bây giờ hoa hội mặc dù đã kết thúc, nhưng ta đúng là còn có chút việc chưa làm xong. Cho nên không có cách nào khác là phải ở lại một thời gian.”

Hoa Tinh nhìn hẩn, lạnh lùng nói:

“Không biết chuyện của người có liên quan đến Hoa Tinh ta hay không? Không phải là có chủ ý gì trên người ta chứ? Tương Quý Hoa đại nhân, tu vi Tuyết Nguyên Công của người sợ rằng đã qua mặt vô số nhân sĩ Võ lâm”

Tương Quý Hoa mờ mịt nhìn Hoa Tinh, khó hiểu hỏi:

“Xin Hoa công tử chỉ giáo cho, ta không hiểu người nói gì. Cái gì Tuyết Nguyên Công, cái gì tu vi tinh thâm, ta không hiểu gì hết. Xin Hoa công tử nói rõ.” Về mặt rất tự nhiên, nhìn không ra một chút sơ hở.

Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Tương Quý Hoa, người đừng dùng chiêu đó trước mặt ta. Tương Quý Hoa không phải là nói chuyện ma quỷ sao, người nghĩ rằng ta ngay cả điểm này đều nghĩ ra sao? Truyền thuyết, năm đó Tuyết Sơn phải có một bộ võ học thần kỳ tên là Tuyết Nguyên Công. Chỗ thần kỳ của bộ võ công này là khi bắt đầu tu luyện Tuyết Nguyên Công cho đến khi tu luyện đến cảnh giới đại thành đều sẽ không lộ ra một chút gì là người đã tập võ công mà người chính là đã tu luyện Tuyết Nguyên Công thần kỳ này, ta nói có gì sai không?”

Hai mắt Hoa Tinh nhìn chăm chăm vào Tương Quý Hoa, không để cho bất cứ phản ứng nào thoát khỏi tầm mắt. Tương Quý Hoa sắc mặt khê biến, nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói:

“Nghĩ không ra đã bị người nhìn thấu. Hoa Tinh chính là Hoa Tinh, chẳng trách có thể dương danh thiên hạ. Ngay cả Tuyết Nguyên Công đã thất truyền trăm năm người đều nghe qua, Ta thật sự vô cùng bội phục. Ta có điều không rõ, người nếu không cách nào từ bên ngoài nhìn ra ta có võ công. Và làm sao người phán đoán ra ta tu chính là Tuyết Nguyên Công? Thiên hạ to lớn, không gì là không có khả năng, cũng không phải là chỉ có Tuyết Nguyên Công mới có đặc tính che giấu khí tức, mà cũng có võ học khác cũng có đặc tính như vậy”

Hoa Tinh lạnh lùng đích nhìn hẩn, trầm giọng nói:

“Từ bề ngoài mặc dù nhìn không ra cái gì, nhưng người tu luyện Tuyết Nguyên Công có nhiệt độ thân thể thấp hơn người bình thường rất nhiều. Nếu là mùa đông có lẽ sẽ không thể phát hiện được. Nhưng bây giờ lại là mùa hè nên ta có thể dễ dàng cảm giác ra được nhiệt độ thân thể người khác với người bình thường”

Tương Quý Hoa giải thích nói:

“Người có nhiệt độ thân thể thấp có rất nhiều nguyên nhân. Ví dụ như tu luyện võ học âm nhu, hoặc là tu luyện Hàn băng chân khí, nhiệt độ của bọn họ đều thấp hơn người bình thường rất nhiều. Người như thế nào có thể dựa vào điểm này mà phán đoán ta đã tu luyện võ công chứ?”

Hoa Tinh cười lạnh nói:

“Người tu luyện Hàn băng chân khí và võ học âm nhu sao có thể che giấu khí tức một chút cũng không lộ ra chứ? Sợ rằng không làm được. Bây giờ, nói điều này cũng không có tác dụng gì, điều ta muốn biết chính là, có hai người đến Mẫu Đơn các điều tra động tĩnh của ta, bọn họ chính là thủ hạ của người?”

Tương Quý Hoa vẽ mặt bình tĩnh nói:

“Ta nghĩ điểm này người nghĩ sai rồi. Ta mặc dù tập võ nhưng sẽ không ngu ngốc đến độ đi trên chọc người. Giữa chúng ta không có xung đột gì, không có lý do gì để ta đối phó với người. Cho nên hai người mà người nói nhất định không phải thủ hạ của ta.”

Hoa Tinh trầm giọng nói:

“Nhưng hai người này lại nói là thủ hạ của người, là người phái bọn họ đi tới Mẫu Đơn các điều tra động tĩnh của chúng ta. Việc này người nói ta nên tin người hay là tin hai người bọn chúng?”

Tương Quý Hoa trong ánh mắt tinh quang chợt lóe, nhẹ giọng nói:

“Việc này người phải phán đoán vậy. Bây giờ ta cũng không tiện nói, bởi vì dù cho ta nói gì người cũng không tin. Cho nên ta cần gì tốn công giải thích chứ?”

Hoa Tinh nhìn thoáng qua bốn phía, nhẹ giọng nói:

“Bốn phía xung quanh lúc này đang tập trung ba mươi hai cao thủ. Người nói xem những người này có phải là đến tìm Hoa Tinh ta hay không? Người và bọn họ có quan hệ gì không? Thành Lạc Dương bây giờ ngoại trừ Đồng Tâm mình các người ra thì hình như không còn thế lực Võ Lâm nào nữa.”

Tương Quý Hoa nghe vậy, sắc mặt khẽ biến. Nhìn Hoa Tinh, Tương Quý Hoa nói:

“Người nói sai rồi, thành Lạc Dương đầm rồng hang hổ, người thấy được chỉ là mặt ngoài mà thôi. Mặc dù người của Võ Lâm thư viện, Thiên Tinh thư viện, Bạch Lộc thư viện bây giờ đã cùng biến mất khỏi thành Lạc Dương. Nhưng ngoại trừ những người này còn có một vài thế lực lớn người không biết. Ví dụ như là Thần Châu Ngũ Dị nhân hẳn là người cũng biết. Bọn họ bây giờ đang ẩn thân ở trong thành Lạc Dương. Nhưng người biết bọn họ ẩn thân ở đâu không? Người không biết, đúng không? Ngoại trừ bọn chúng thì cao thủ Tụ Hoa Cung cũng đã tiến vào thành Lạc Dương, các người biết không? Các người đều không biết. Hai người thần bí nhất trong thành Lạc Dương là ai, người biết không? Người cũng không biết phải không?”

Hoa Tinh lạnh nhạt nói:

“Người có thể biết nhiều chuyện như vậy sợ rằng không có thế lực cường đại hậu thuẫn là điều không thể. Nói như vậy, người chính là một trong ba Tổng tuần sát của Đồng Tâm mình.”

Tương Quý Hoa lạnh nhạt nói:

“Ta đúng là đến từ Đồng Tâm mình nhưng hai người người nói đúng là không phải ta phái ra.. Về phần bọn họ tại sao lại cố ý giả họa cho ta ta cũng không dám chắc. Theo ta suy đoán thì hai người bọn chúng sợ là người của Tự Tàn tâm viện có quan hệ với Võ Lâm thư viện.”

Mắt Hoa Tinh lóe lên, trong lòng đang không ngừng phân tích lời Tương Quý Hoa nói thấy có vài phần là thật. Nhìn một chút bốn phía, những người kia cũng không có tới gần, Hoa Tinh hiểu được là do Tương Quý Hoa không có hạ lệnh.

Hoa Tinh suy nghĩ một chút hỏi:

“Người nói bọn họ là người của Tự Tàn tâm viện nhưng sao tên này ta chưa bây giờ nghe qua. Không phải người cố ý bịa ra để gạt ta đó chứ?”

Tương Quý Hoa nhìn Hoa Tinh, đột nhiên mở miệng nói:

“Hoa Tinh, giữa chúng ta không có xung đột về ích lợi gì. Không bằng như vậy, chúng ta đàm phán một cuộc giao dịch có lợi cho cả đôi bên. Người xem có hứng thú hay không. Nếu người đáp ứng, ta sẽ tiết lộ tất cả tin tức của thành Lạc Dương mà chúng ta biết cho người, thế nào?”

Hoa Tinh ngăn người, trong mắt lóe ra quang mang kỳ dị. Nhìn chằm chằm khuôn mặt mập mạp của Tương Quý Hoa, Hoa Tinh hỏi:

“Người nói xem giao dịch gì, ta xem có lợi gì cho ta?”

Có vẻ như Hoa Tinh tò mò vì điều hắn nói.

Tương Quý Hoa nhìn quanh bốn phía, nhẹ nhàng nói:

“Chuyện này rất đơn giản, chúng ta có một việc muốn mời người giúp đỡ. Bởi vì người có võ công cao cường nên ta muốn người đối phó một kẻ địch cường đại. Nếu người đồng ý, chúng ta sẽ báo đáp tương ứng cho người. Chúng ta có thể âm thầm giúp người hoàn thành rất nhiều chuyện người không tiện ra mặt, chuyện này người thấy thế nào? Nếu người đồng ý chúng ta sẽ tìm một chỗ trao đổi cụ thể. Mọi người sẽ chân thành hợp tác.”

Hoa Tinh nghe vậy liền trầm suy nghĩ trong lòng. Một lát sau, Hoa Tinh ngẩng đầu nhìn Tương Quý Hoa, bình tĩnh hỏi:

“Các người tin Hoa Tinh ta sao? Không sợ ta sẽ tiêu diệt cả các người sao? ”

Tương Quý Hoa trầm giọng nói:

“Chúng ta đối với chuyện của người biết rất nhiều. Tin rằng chỉ cần mọi người chân thành đối đãi, Hoa Tinh người sẽ không làm những chuyện bất cận nhân tình. Chúng ta vốn nghĩ cầu trợ người, hợp tác với người nhưng vẫn không có thời cơ thích hợp. Lúc này đây vốn không nên đề cập đến chuyện này nhưng sợ rằng như vậy sẽ làm mọi người sinh ra hiểu lầm như vậy sẽ không tốt lắm. Cho nên vì thể hiện thành ý của chúng ta, ta sẽ tự mình làm chủ nói rõ những chuyện này, hy vọng người có thể cẩn thận suy nghĩ”

Hoa Tinh cười nhạt, bình tĩnh nói:

“Được, nếu người đã có thành ý như vậy, ta sẽ tạm thời tin tưởng các người. Về phần người mà các người muốn đối phó, ta tạm thời không thể có câu trả lời thuyết phục cho các người. Bởi vì ta muốn xem người nọ có quan hệ gì với ta hay không. Chỉ cần không có quan hệ trực tiếp với ta, thì ta sẽ suy nghĩ đáp ứng thỉnh cầu của các người. Bây giờ chúng ta phải cẩn thận bàn bạc mọi chuyện”

Trên mặt Tương Quý Hoa lộ ra một tia kinh hãi, cười nói:

“Người yên tâm, tương lai khi mọi người quen thuộc chúng ta sẽ cho người một điều ngạc nhiên. Tin tưởng lúc đó người sẽ hiểu được thành ý của ta. Bây giờ xin mời công tử đi theo ta đến nơi ở của ta rồi nói chuyện. Mời”

Nói xong hần xoay người mang theo Hoa Tinh từ từ rời đi. Những người ở xung quanh cũng đều tự biến mất vào trong các ngõ ngách ở thành Lạc Dương.

Hoa Tinh nhìn trời một chút, khoe miệng lộ ra một nụ cười tà dị, thân thể theo đó biến mất trong đám người Tương Quý Hoa.

159. Chương 159: Quái Kiếm Vô Bính

Trên đường trở về Mẫu Đơn các, trên mặt Hoa Tinh xuất hiện một nụ cười lạnh lùng, hần đứng dừng nhìn bốn phía xung quanh.

“Lạc Dương, giờ ta sẽ ở đây đấu một trận với các người, đến lúc đó đừng trách ta tàn độc”

Đi qua một hẻm nhỏ sau đó đi qua một con đường là đến được Mẫu Đơn các. Lúc này Hoa Tinh lại gặp Lục nương tử Quý Nguyệt Mai ở trong con hẻm này. Vừa thấy Hoa Tinh, Quý Nguyệt Mai vô cùng vui mừng đi đến bên cạnh Hoa Tinh, nhỏ giọng nói:

“Công tử, nô tì nghe nói đoàn người các người đã bị công kích nên thiếp vô cùng lo lắng. Lúc này bọn họ như thế nào rồi, đều an toàn chứ?”

Hoa Tinh nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói:

“Nàng về chỗ ở của mình đi, ta sẽ lập tức đến đó tìm nàng. Lúc này ta có một nhiệm vụ muốn giao cho nàng, đợi lát nữa gặp ta sẽ nói cho nàng biết, đi đi”

Đưa mắt nhìn Quý Nguyệt Mai đi xa, Hoa Tinh từ từ bước đi, vừa đi vừa để ý xem có người theo dõi mình hay không.

Sau khi trở lại Mẫu Đơn các, Hoa Tinh trực tiếp đi tới nơi ở của Quý Nguyệt Mai. Hần ngồi ở trong phòng chờ Quý Nguyệt Mai đóng cửa sổ lại. Hoa Tinh nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, hai tay lướt trên thân thể mềm mại của nàng, hần nhỏ giọng nói:

“Vừa rồi Tam đại thư viện thừa lúc ta vắng mặt đã phát động công kích mãnh liệt nhằm vào người của chúng ta, khiến cho tất cả mọi người bị trọng thương. Cũng may không có ai bị chết, tuy nhiên ta cũng sẽ không bỏ qua cho chúng”

Quý Nguyệt Mai khê cửa quây, vô lực từ chối ma thủ của Hoa Tinh, đáng tiếc chẳng có tác dụng gì. Quý Nguyệt Mai nói:

“Sáng sớm nay, Lạc Dương truyền ra một tin tức kinh người, nói rằng ba nơi trú ẩn của Võ Lâm Thư viện tại thành Lạc Dương đều bị người huyết tẩy, tất cả đều đã chết không có một ai còn sống. Chuyện này là công tử làm phải không?”

Hai tay Hoa Tinh nắm lấy đôi nhũ hoa mơn mớn đầy sức sống, hưởng thụ cảm giác mềm mại, mát lạnh tuyệt vời từ đó truyền lại. Hoa Tinh nhìn trần nhà, bình tĩnh nói:

“Chuyện này tất nhiên là ta làm. Lúc này chỉ có Lâm Vân trốn thoát bởi vì ta không thấy hắn. Sau khi trời sáng ta có một chuyện muốn nàng đi làm. Chuyện này rất quan trọng, nàng nhất định phải làm cho tốt. Việc này đối với ta mà nói là rất quan trọng nên không thể có một chút sai lầm. Ta lúc này đang tạm thời liên minh với một tổ chức thần bí, ta đáp ứng ở thời khắc mấu chốt sẽ giúp bọn hắn đối phó một kẻ địch cường đại. Mà bọn họ sẽ làm tất cả mọi chuyện cho ta. Trời sáng, ta sẽ để nàng đi tiếp xúc bọn họ, nàng nhất định phải cẩn thận chú ý xem bọn họ có phải chân thành hợp tác hay có âm mưu nào khác hay không, điều này rất quan trọng. Nếu như bọn họ chân thành hợp tác thì nàng sẽ đại biểu ta hợp tác với bọn họ. Ta tạm thời cần đến lực lượng của bọn họ để đối phó một ít kẻ thù. Nàng hiểu chưa?”

Nói xong, bàn tay đang nắm đầu vú của nàng hơi dùng lực một chút nắn bóp khiến cho Quý Nguyệt Mai đang nằm trong lòng mình rên lên một tiếng đầy gợi cảm.

Quý Nguyệt Mai run giọng nói:

“Hiểu, nô tỳ hiểu. công tử yên tâm, nô tỳ nhất định hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không làm cho người thất vọng”

Hoa Tinh nhỏ giọng nói:

“Nhớ kỹ không được sơ suất, ta không muốn nàng gặp chuyện không may. Bây giờ nàng hãy làm ta thỏa mãn đi, dùng tuyệt kỹ của nàng hầu hạ ta đi”

Quý Nguyệt Mai kiều mị liếc nhìn Hoa Tinh, nàng đứng dậy nhẹ nhàng cởi quần áo cho hắn. Đôi tay nhỏ bé rất nhanh cởi hết quần áo trên người Hoa Tinh, không lâu sau hai người đã trần như nhộng dán sát vào nhau. Đôi ngọc thủ của Quý Nguyệt Mai nhẹ nhàng vuốt ve ngực Hoa Tinh rồi từ từ di chuyển xuống dưới, nàng nhẹ nhàng khiêu khích Hoa Tinh. Nhìn tiểu đệ đệ hùng tráng cao vút của Hoa Tinh đầy mê say, tiếng rên rỉ kiều mị khe khẽ vang lên trong phòng. Nàng khê cúi đầu xuống, đôi môi anh đào đỏ mọng khê mở, một ngậm bao lấy tiểu đệ đệ đang hưng phấn của Hoa Tinh, nhiệt tình hầu hạ hắn.

Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, trên mặt lộ ra một chút kích động, một tay không ngừng vuốt ve tấm lưng của Quý Nguyệt Mai. Nhìn nữ nô xinh đẹp này, Hoa Tinh có một cảm giác rất khác so với các nữ nhân khác. Có thể bởi vì ở trên người nàng hắn mới có thể hoàn toàn phát tiết những dục vọng vốn có của bản thân mà không cần e ngại gì hết.

Lẳng lẳng hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn của Quý Nguyệt Mai đang chiều chuộng mình một lát, Hoa Tinh khê kéo nàng lên trên người mình. Nhìn đóa hoa mê người của nàng, trong mắt Hoa Tinh lóe ra ánh sáng màu đen rực rỡ. Hai ngày qua bởi vì mọi chuyện diễn ra bất thường nên Hoa Tinh đã áp chế cảm xúc nhục dục của mình, giờ khắc này đột nhiên bộc phát. Buông đôi nhũ hoa đầy đặn ra, Hoa Tinh xoay người đặt nàng xuống bên dưới, hai tay mở đôi chân thon dài mê người của nàng ra. Trong tiếng kêu rên nhẹ đầy dục tính, Hoa Tinh mạnh mẽ công phá cửa thành trì, nhất cử chiếm cứ vùng đất màu mỡ phì nhiêu. Cảm nhận được cảm giác vô cùng tuyệt vời, Hoa Tinh vô cùng hưng phấn, tập trung toàn bộ tinh thần vào trong tình dục say lòng người, hắn phát tiết toàn bộ những thứ bức bối, không thoải mái của mấy ngày qua ra.

Trong căn phòng nhỏ khép kín cửa, một cuộc xuân sắc mê người đang diễn ra. Hoa Tinh sau khi điên cuồng phát tiết một lúc mới từ từ bình tĩnh lại, lẳng lẳng nằm ở bên cạnh Quý Nguyệt Mai. Nhìn Quý Nguyệt Mai luôn hiểu ý mình, thấy nàng đang dùng cái miệng nhỏ nhắn lấy lòng mình, Hoa Tinh không nhìn được mà vuốt ve cơ thể nàng. Hắn lẳng lẳng cảm nhận được cảm giác tuyệt vời từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng mang tới. Giờ phút này, Hoa Tinh đột nhiên hiểu ra tại sao trên đời này mỗi một người đều mong muốn có quyền thế. Bởi vì có quyền thế người sẽ có thể hưởng thụ rất nhiều chuyện mà người khác không thể

hưởng thụ. Giống như mình bây giờ, nếu lúc rước mình không có võ công cao cường thì sao có thể chinh phục được Quý Nguyệt Mai, sao có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ mình như vậy chứ.

Mưa gió rồi cũng có lúc tạnh, Hoa Tinh ôm nàng vào trong lòng, khe khẽ vuốt ve khuôn mặt ngọc của nàng, ôn nhu nói:

“Lần này khi đi tiếp xúc với đám người Đồng Tâm mình kia, nàng phải nhớ kỹ không nên quá thẳng thắn. đọc truyện tại . Có nhiều chuyện nếu không thật sự cần thiết thì cố gắng không nói cho bọn họ. Bởi vì đây là lần tiếp xúc đầu tiên, nên ai cũng không dám khẳng định bọn họ có thật tâm hay không, nên nàng nhất định phải cẩn thận. bây giờ ta muốn mượn lực lượng của bọn họ để đối phó với Võ Lâm thư viện và Thông Thiên Môn. Ta bây giờ cần phải quay về, trời sáng ta sẽ dẫn nàng đi gặp người của Đồng Tâm mình”

Quý Nguyệt Mai đứng dậy, nàng dịu dàng mặc lại quần áo cho hắn. Nhìn Hoa Tinh, Quý Nguyệt Mai nhỏ giọng nói:

“Mỗi một lần cùng công tử ở một chỗ, công tử càng lúc càng ôn nhu, nô tỳ phát hiện ra rằng mình đã bị lún thật sâu, khó có thể kiềm chế trước công tử. Tuy rằng công tử không nói gì thêm nhưng nô tỳ hiểu giờ phút này này nô tỳ đã có những thứ mà một người nô nữ không thể có được. Nô tỳ mặc dù không thể giúp gì được nhiều cho công tử, nhưng lần này nô tỳ nhất định sẽ làm tốt, không để cho người thất vọng” Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Hoa Tinh nhìn nàng, khe khẽ gật đầu nhưng không nói gì cả, hắn xoay người rời đi. Nhìn Hoa Tinh bước đi, trong mắt Quý Nguyệt Mai lộ ra một tia si mê, nàng đứng yên ở cửa dùng ánh mắt quyến luyến tiễn hắn.

Đến giữa trưa, Hoa Tinh mỉm cười ăn bữa cơm đoàn viên với mọi người. Bởi vì Hoa Tinh thi thoảng vẫn công giúp mọi người chữa thương, nên lúc này ngoại trừ Dạ Phong và Trần Lan bị ngoại thương vẫn chưa khỏi thì những người khác đã khôi phục đôi chút, đã có thể tự mình hành động.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh nói:

“Ta tạm thời có dự định đợi hai ngày nữa khi thương thế của các nàng đỡ hơn chúng ta sẽ rời khỏi Lạc Dương đi đến Tế Nam. Chúng ta đã lưu lại đây quá lâu, có rất nhiều chuyện vẫn chưa kịp giải quyết, cũng chỉ có thể để lại cho Ngọc Anh sau này từ từ xử lý. Thành Lạc Dương lúc này cũng chỉ còn vài chuyện chúng ta cần quan tâm. Thứ nhất chính là hành động của kẻ địch, điểm này tạm thời chưa có tin tức gì. Điểm thứ hai là liên quan đến Mộc Tây Tạp và nữ tử thần bí mấy ngày hôm trước giúp các nàng. Nàng ta có thân phận rất thần bí hơn nữa võ công của nàng ta cũng tương đối cao. Nếu như lúc đó nếu không phải nàng ta dẫn đi Mộc Tây Tạp thì sợ rằng các nàng đã gặp chuyện không may. Điểm này ta sẽ trả ơn nàng ta. Về phần Thiết Chiến và Long Vũ, chúng ta lúc này không thể giúp gì cho bọn họ. Điểm thứ ba, ta nghĩ nhân số chúng ta có khá nhiều, một ngày nào đó phân tán sẽ rất khó đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người. Cho nên các nàng phải chịu khó khổ luyện võ công để có thể tự bảo vệ chính mình. Ngoài ra nếu như có bang thủ (người giúp đỡ) thích hợp, ta cũng dự định tìm lấy mấy người. Chiều nay ta dự định đi gặp hai cao thủ thần bí, nếu như có khả năng ta sẽ mang hai người bọn họ về đây.”

Ám Vũ mở miệng nói:

“Điều Công tử lo lắng chúng ta đều hiểu được, nhưng rất nhiều chuyện đều không phải thuận theo ý người. thành Lạc Dương lúc này ngoại trừ chuyện của phái Thiếu Lâm ra thì cấm hạp thần bí cũng khiến cho rất nhiều người chú ý. Ngoài ra thì Thiên Anh Đại Pháp tà ác lúc nào cũng có thể xuất hiện. Tất cả những chuyện đó chúng ta đều phải lưu ý cẩn thận”

Liên Phượng hỏi:

“Công tử nói muốn đi gặp hai cao thủ thần bí, không biết là ai? Trong thành Lạc Dương này còn có bao nhiêu cao thủ? Cẩn thận tính toán sợ rằng cũng không nhiều lắm. Hai người Huyết Nga Lão Quái và Kim La Thiên Sát, hai người Thiết Chiến và Long Vũ, ngoài ra còn có Mộc Tây Tạp và nữ tử thần bí, tổng cộng cũng chỉ có sáu người. Mặt khác, đám cao thủ chết trong tay Hoa Tinh sợ rằng cũng có không ít. Như vậy cả thành Lạc Dương bây giờ còn có bao nhiêu người được cho là cao thủ chứ?”

Hoa Tinh mở miệng nói:

“Hai người mà ta nói không hề nổi tiếng, bọn họ cũng không có uy danh gì trong Võ lâm. Nhưng có người nói bọn họ có bản lĩnh rất cao cường. Hai người này đều khoảng ba mươi tuổi. Một người tên là Kiếm Vô Bính, một người tên là Đao Vô Phong đều là những thanh niên rất kỳ quái. Bọn họ người cũng như tên, một người dùng kiếm không chuôi, giống như một chiếc thước vậy. Một ngày dùng đao không có lưỡi, đều rất kỳ quái. Ta vì vậy cũng cảm thấy kỳ quái nên mới đi gặp bọn họ”

Mọi người nghe thấy vậy đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, dường như cũng chưa nghe nói đến hai người này lần nào. Âm Nhu mở miệng nói:

“Hoa Tinh, tốt nhất là huynh mang bọn họ về đây để chúng ta xem xem bọn họ rốt cuộc như thế này mà lại có cái tên và binh khí quái dẫn đến vậy. Một người họ Kiếm, một người họ Đao thực đúng là đao kiếm phối, thú vị, thú vị”

Hoa Tinh đứng dậy nói:

“Được rồi ta không nói nhiều nữa, mọi người chú ý nghỉ ngơi hoặc luyện công cũng được, ta đi trước đây” Nói xong, cũng không biết hắn làm như thế nào mà người bay lên khẽ rơi xuống bên ngoài Mẫu Đơn các.

Hoa Tinh ra khỏi Mẫu Đơn các đi thẳng đến Xuân Hoa Lâu – nhà kỹ viện lớn nhất của Lạc Dương này. Vừa tiến vào Xuân Hoa Lâu liền thấy vô số thiếu nữ trang điểm xinh đẹp, ăn mặc rực rỡ. Những nữ tử này vừa thấy Hoa Tinh mắt sáng rực lên, toàn bộ lao tới nũng nịu gọi công tử, đại gia rồi vây quanh Hoa Tinh. Giống như chưa bao giờ thấy thiếu niên tuấn tú như vậy.

Hoa Tinh liếc nhìn chúng nữ thấy sắc đẹp bình thường không có gì đặc biệt cả. Hắn hơi tiến lên một chút tất cả mọi người xung quanh khẽ run lên không tự chủ được lui về sau vài bước. Mọi người kinh hãi nhìn Hoa Tinh, Hoa Tinh cầm một khối bạc lên, mở miệng nói:

“Ai trước tiên nói cho ta biết Kiếm Vô Bính ở đâu thì thôi bạc này sẽ là của nàng đó”

Hoa Tinh vừa nói xong lập tức chợt nghe một nữ tử gấp giọng nói:

“Người đó đang ở cạnh cửa sổ lầu hai, Công tử có muốn tiện thiếp mang người tới đó không”

Nàng ta chưa kịp nói xong thì các người khác đều đã lớn tiếng nhao nhao tranh nói. Hoa Tinh ném nén bạc cho nàng ta, thân thể lóe lên đã xuất hiện ở trên lầu hai.

Nhìn bốn phía xung quanh, Hoa Tinh rất nhanh phát hiện ra người mình muốn tìm. Chỉ thấy Kiếm Vô Bính khoảng ba mươi tuổi, mặt trắng không râu, tướng mạo coi như tuấn tú. Lúc này hắn đang ngồi xem một nữ tử đánh đàn, đang si mê nghe tiếng đàn. Hoa Tinh nhìn thoáng qua thanh quái kiếm trên bàn, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Đó là một thanh xích thước không có chuôi kiếm trông như một cây thước kỳ dị.

Hoa Tinh nhìn lướt qua nữ tử đang đánh đàn, ánh mắt có vẻ không tin. Đó là một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, mặc một bộ đồ y màu xanh giản dị nhưng vẫn không che giấu được khí chất mê người của nàng. Nàng có vóc dáng không tệ, hai vú vút cao, vòng eo thon thả. Nhìn qua thấy có vẻ gầy nhưng không mất đi cảm giác êm dịu, xem như cũng khá hấp dẫn.

Hoa Tinh ngồi xuống bên cạnh Kiếm Vô Bính nhưng không nói gì, cũng lẳng lặng nghe tiếng đàn. Khúc đàn này rất bình thản làm cho người nghe có cảm giác tươi mát. Khúc đàn rất nhanh cũng kết thúc, thiếu nữ khẽ cười nói:

“Cảm tạ mọi người, Thanh Nga vô cùng cảm kích, cáo từ”

Nói xong nàng ôm đàn đứng dậy rời đi. Càng kỳ quái là tất cả mọi người ở đây đều không mở miệng giữ lại.

Kiếm Vô Bính nhìn cho đến khi Thanh Nga biến mất mới quay đầu lại nhìn Hoa Tinh nói:

“Người là ai, có chuyện gì?”

Lời nói ngắn gọn và dứt khoát.

Hoa Tinh nhìn về phía Thanh Nga đi khỏi, nhẹ giọng nói:

“Có người nói người ở đây nghe vị cô nương này đánh đàn đã nửa năm qua. Nhưng nửa năm qua người chưa có thu hoạch gì, người không cảm thấy nản lòng sao? Người có nghĩ rằng phương pháp của mình là vô ích không?”

Kiểm Vô Bính nhìn Hoa Tinh, lạnh lùng nói: “người có mục đích gì cứ nói thẳng. Còn chuyện của ta không cần người hỏi”

Hoa Tinh cười nói:

“Cũng tốt, trực tiếp đỡ tốn thời gian. Ta đến thực ra vì hiếu kỳ. Bởi vì có người nói ở đây có một Thanh Nga cô nương bán nghệ không bán thân. Hôm nay gặp được mới biết Thanh Nga thật mộc mạc, xinh đẹp động lòng người là một thê tử lý tưởng. Ta đang chuẩn bị tìm mười vạn lượng mua nàng về làm vợ ngoài ra không có ý gì khác. Thấy người cũng là người theo đuổi Thanh Nga cô nương cho nên muốn hỏi trước một tiếng là Thanh Nga cô nương này có gặp chuyện phiền toái gì không. Trước mắt mà nói ta chỉ đến tâm sự với nàng, với nhân phẩm của ta nàng tự nhiên sẽ yêu ta. Khi đó, hắc hắc, hai bên đồng lòng, nhất định hay lắm đây”

Kiểm Vô Bính nghe thấy thế liền biến sắc, vẻ mặt đang lạnh lùng trở nên tức giận tàn bạo nhìn Hoa Tinh. Chỉ nghe hắn nói:

“Người đang nằm mơ, có ta ở đây đừng ai mơ tưởng lấy được phương tâm của nàng. Nàng sẽ không đi theo người, người mau rút đi. Lần sau đừng cho ta thấy người nếu không đừng trách ta vô tình”

Cổ nén tức giận, Kiểm Vô Bính hung ác trừng mắt nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh khẽ cười, nhìn đám người đang hiếu kỳ xung quanh, cười nói:

“Mười vạn lượng bạc, người nói có gì ta không làm được. Tin rằng chỉ cần ta mở miệng thì lão bản của kỹ viện này sẽ ngay lập tức dùng đại kiện tám người mang Thanh Nga đến phủ ta. Người nói đúng không? Được rồi ta không cần nhiều lời với người, ta phải đi lo đại sự cả đời ta. Người cứ ngồi ở đây đi”

Nói xong, Hoa Tinh đứng dậy trực tiếp đi ra ngoài, căn bản không để ý đến hắn.

Mắt Kiểm Vô Bính đảo đảo dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Đột nhiên chỉ thấy hắn ngẩng đầu lên, cầm lấy quái kiếm trên bàn lắc mình ngăn cản Hoa Tinh. Kiểm Vô Bính nhìn Hoa Tinh, lạnh lùng nói:

“Vẫn là câu nói kia, người lập tức rời khỏi đây, nếu không đừng trách kiếm ta vô tình”

Hoa Tinh nhìn hắn, khinh miệt cười nói:

“Kiếm kia của người có thể giết người được sao? Đó là cái gì, giống thước đo của thợ may thì đúng hơn, người cho ta không biết hàng sao. Giết người, đúng là chuyện tức cười”

Kiểm Vô Bính phần nộ hết lên một tiếng nói:

“Im miệng, nếu người không tin ta sẽ để cho người mở rộng tầm mắt. Đến lúc đó có hối hận cũng chớ trách ta. Chú ý, ta ra tay đây”

Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Nhìn tư thế của người cũng có vài phần giống đó, đúng là có chút bản lĩnh. Tốt, hôm nay ta muốn nhìn xem cái cây Xích tử (thước) của người có gì lợi hại. Tuy nhiên ta nói trước ta không thích tự dưng đánh đánh giết giết, cho nên muốn động thủ cũng được nhưng chúng ta phải nói điều kiện trước. Người nếu không thể làm ta bị thương thì sao. Người bị ta đả thương thì sao?”

Kiểm Vô Bính cười lạnh nói:

“Người còn chưa đủ tư cách, tuy nhiên nếu người đã mở miệng ta sẽ nghe xem người nói như thế nào”

Kiểm Vô Bính nhếch miệng cười nhạo Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe thấy vậy liền thầm cười trong lòng. Hắn nhìn mọi người xung quanh rồi nói:

“Có mặt nhiều người ở đây chúng ta sẽ đánh cuộc một phen. Người nếu thua ta thì sẽ phải làm nô bộc cho ta trong một năm. Nếu ta bị người đánh bị thương thì cũng sẽ làm nô bộc cho người trong một năm cộng thêm mười vạn lượng bạc. Thế nào công bằng chứ? Tất cả mọi người ở đây, người dám đánh cuộc không?”

Trong mắt Kiếm Vô Bính lóe lên một tia ngờ vực, hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Được, quyết như vậy đi. Chúng ta ra bên ngoài tỷ thí”

Nói xong hắn lạnh lùng đi ra bên ngoài. Hoa Tinh đặc ý nhìn hắn.

Trên đường, mọi người đang vây xem đứng thành một vòng lớn để hai người tỷ thí. Kiếm Vô Bính nói với Hoa Tinh:

“Rút đao của người ra, ta không khi dễ người không có binh khí”

Hoa Tinh khẽ cười cũng không nói gì nhẹ nhàng rút Xích Huyết Đao ra. Tay phải Hoa Tinh hoành ngang trước ngực, trường đao chỉ thẳng về phía Kiếm Vô Bính. Một cổ đao khí cường đại trong nháy mắt bắn thẳng đến ngực Kiếm Vô Bính. Kiếm Vô Bính sắc mặt khẽ biến giống như không ngờ Hoa Tinh lại lợi hại đến như vậy. Thân hình hơi tránh về bên trái, trường kiếm của hắn hóa thành bảy mươi hai đạo kiếm quang hình thành một kiếm cầu trong không trung, bắn thẳng đến ngực Hoa Tinh. Cùng lúc đó, Kiếm Vô Bính khẽ điểm ngón chân, thân thể hơi nghiêng, tay phải vỗ xuống mặt đất cả người đã thần bí xuất hiện sau lưng Hoa Tinh. Quái kiếm mang theo chín đóa liên hoa chia ra tấn công chín chỗ yếu hại sau lưng Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nhạt, Xích Huyết Đao rung mạnh trong không trung phát ra một trận Đao khiêu chói tai như tiếng biển gầm đầy phần nộ. Xích Huyết Đao liên tiếp chớp động tám mươi một lần nhanh chóng cực nhanh đỡ lấy kiếm cầu do bảy mươi hai kiếm mà Kiếm Vô Bính phát ra. Cùng lúc đó thân thể Hoa Tinh vọt tới trước vài thước, vung tay đánh ra một đao thần diệu tuyệt luân. Chỉ thấy một đạo quang mang đỏ rực thoáng hiện đón nhận kiếm chiêu sắc bén của Kiếm Vô Bính.

Một tiếng động lớn vang lên, bóng người vừa hợp lại rồi phân ra. Hoa Tinh liếc nhìn Kiếm Vô Bính đang lùi lại hai bước, cười nói:

“Kiếm pháp không tệ, nhưng chỉ dựa vào kiếm chiêu tinh xảo người không thể nào làm gì được ta đâu. Dùng đến bản lĩnh thật sự của người ứng phó với ta đi”

Nói xong, quang mang lóe lên, một đao từ trên chém xuống tốc độ cực nhanh.

Trong mắt Kiếm Vô Bính lộ ra vẻ kinh hãi, giờ phút này hắn đột nhiên hiểu được mình đã phạm một sai lầm chết người, đó chính là quên hỏi Hoa Tinh là ai. Nhìn một đao đã bổ tới trước mặt, Kiếm Vô Bính không kịp né tránh, hai tay cầm kiếm giơ lên trên đầu đón lấy một đao bá đạo của Hoa Tinh. Đao kiếm đụng nhau, Kiếm Vô Bính biến sắc, hai chân lún sâu vào nền đất một tấc. Mà Hoa Tinh cũng không thu tay lại, cứ như vậy đấu Nội lực coi đối thủ.

Kiếm Vô Bính hét lên một tiếng, một đao thanh quang bắn ra, một cổ khí lưu cường đại trong nháy mắt lan ra bốn phía. Mọi người đang vây xem đều bị chấn động ngã xuống mặt đất, đều kêu lên đau đớn. Hoa Tinh cười cười, một cổ lực đạo bỗng nhiên bộc phát trên thân trường đao. Ép tới mức làm cho cả người Kiếm Vô Bính run lên, hai chân lại lún sâu vào đất ba bốn phân.

Nhân thân Kiếm Vô Bính đầy ngoan cường, công lực toàn thân trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần. Chỉ thấy làn thanh quang quanh thân hắn trở nên rực rỡ, từ từ hình thành một cái lồng khí bao lấy hắn ở bên trong. Hắn đột nhiên kêu lên một tiếng thật to, thân thể bay lên đánh văng trường đao của Hoa Tinh ra. Khí lưu bốn phía bắt đầu khởi động, trong nháy mắt đã hình thành một cơn gió lốc giữ thân hình Kiếm Vô Bính ở trong không trung.

Trong mắt Hoa Tinh hiện lên một tia kinh ngạc, hắn cười nói:

“Công lực thật thâm hậu. Tuổi người như vậy mà đã có công lực thâm hậu đến vậy thực sự là thiên hạ hiếm thấy. Khó trách người dám cuồng ngôn như vậy. ”

Dứt lời, Hoa Tinh biến thành chín người xuất hiện xung quanh Kiếm Vô Bính. Chỉ thấy chín đạo quang mang rực rỡ mọc lên giống như chín con Hỏa long bay thẳng lên phía trên đầu Kiếm Vô Bính, rồi hội tụ

thành một quang trụ đỏ rực và bắn thẳng vào Kiếm Vô Bính.

Kiếm Vô Bính hét lớn một tiếng huy động quái kiếm thật nhanh. Một tầng chân khí màu lam hình thành vô số khí thuần ở trên đỉnh đầu. Đến cuối cùng, hai mắt Kiếm Vô Bính lóe thần quang, hai tay cầm kiếm đánh ra một chiêu kiếm Phá thiên. Một đạo quang trụ cực kỳ mạnh mẽ từ trên thân quái kiếm bắn thẳng về phía chân trời, đón nhận đạo quang trụ công kích của Hoa Tinh.

Hai đạo quang trụ màu sắc khác nhau ngay lập tức va chạm ở trong không trung, nhất thời vô số chân khí bị phá vỡ hóa thành không khí nhiều màu rực rỡ tiêu tán không trung.

Tiếng nổ kinh thiên đình tai nhức óc vang lên khiến tất cả mọi người đình tai nhức óc. Chân khí cực mạnh hoàn toàn không bị khống chế hình thành một cơn gió lốc đánh bay toàn bộ người trên mặt đất ra ngoài vài thước. Hoa Tinh hơi chấn động cả người bị chấn bay ra ba trượng. Mà Kiếm Vô Bính càng không ngừng run rẩy, thân thể bỗng nhiên bị đánh xuống một hố to dưới mặt đất, sâu ba trượng, dài gần chục trượng.

Sau khi tất cả tan biến thành mây khói, xung quanh truyền ra vô số tiếng bàn tán, tất cả đều thấy được các chuyện đã diễn ra. Giữa không trung, Hoa Tinh lẳng lặng đứng trên đó nhìn xuống hố sâu trên mặt đất. Rất nhanh một bóng người từ trong đó bắn ram bắn thẳng đến chỗ Hoa Tinh. Một đạo quang hoa đương nhiên bắn thẳng vào ngực Hoa Tinh.

Hoa Tinh lạnh lùng cười nói:

“Người đã thua, người không cần cố chấp, dù cố nữa người cũng không thể thắng được ta”

Nói xong, Hoa Tinh chém ra một đạo trực tiếp bổ trúng đạo quang hoa. Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, một bóng người lần thứ hai đã bị bắn vào hố sâu.

Rất nhanh Kiếm Vô Bính lại một lần nữa bắn ra. Lúc này hắn không tiếp tục xuất thủ nữa. Nhìn Hoa Tinh, Kiếm Vô Bính lạnh lùng nói:

“Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao lại có võ công bá đạo đến thế?”

Hoa Tinh cười nói:

“Võ công của ngươi không kém, ngươi đến bây giờ chỉ thi triển ra tám phần công lực đã rất xuất sắc. Ta tin rằng trong chốn Võ lâm hiện tại mà nói thì không có mấy người có thể làm khó ngươi. Ta cảm thấy kỳ lạ là sao ngươi lại không có chút danh tiếng gì trong Võ lâm, điều này thực sự làm cho người ta khó hiểu. Trong thành Lạc Dương, Tứ đại thư viện nhưng lại không một ai phát hiện ra ngươi, thực sự không hề đơn giản. Về phần tên của ta, nhất định đã nghe qua: “Đồ đao trong tay, thiên hạ cúi đầu”

Kiếm Vô Bính biến sắc: “Người chính là Phượng Hoàng đặc sứ - Hoa Tinh. Thực sự không nghĩ được lại chính là ngươi, ngươi làm như thế này rốt cuộc có ý gì”

Hoa Tinh lạnh nhạt cười nói:

“Điều này sau này ngươi sẽ hiểu. Bây giờ ngươi đã thua, trong vòng một năm ngươi sẽ là nô bộc của ta, nhớ lấy đừng quên. Ta ở Mẫu Đơn các, nhớ là trong vòng ba ngày tới đó tìm ta. Đương nhiên ngươi cũng có thể không đến nhưng sau này ngươi vĩnh viễn thiếu ta một món nợ nhân tình không thể hoàn lại. Thời gian ba ngày có thể làm rất nhiều chuyện, tỷ như có thể có được Thanh Nga. Được rồi ta còn muốn đi tìm tên còn lại nên không nói nhiều với ngươi. Tái kiến”

Nói xong, Hoa Tinh bay lên, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Kiếm Vô Bính nhìn Hoa Tinh, hắn cẩn thận suy nghĩ lại điều Hoa Tinh nói lúc trước. Lúc này hắn mới phát giác ra Hoa Tinh không có ý tranh đoạt Thanh Nga với hắn. Vừa rồi chỉ là cố ý kích hắn mà thôi, đáng tiếc hắn quá để ý đến Thanh Nga nên không thể nhận ra. Nhìn bầu trời, Kiếm Vô Bính trở nên trầm tư, lựa chọn như thế nào thật sự rất khó. Nhưng có khó hơn nữa cũng vẫn phải chọn, không phải sao?

160. Chương 160: Giai Nhôngân Đến Thăm

Trong thành Lạc Dương có 1 nơi gọi là Thúy Trúc Viên. Là một địa phương rất yên tĩnh, là nơi để các văn nhân đến tiêu khiển. Ở đây có 1 thiếu niên hết sức kỳ quái. Mặc dù tướng mạo hắn không có gì đặc biệt nhưng hắn có 1 cái tên rất kỳ quái, bởi vì tên hắn là Dao Vô Phong. Cả ngày hắn ngồi ôm 1 thanh đao tối đen, lẳng lặng ngồi bên cạnh hồ sen trong Thúy Trúc Viên và nhìn mặt nước. Không ai biết lý lịch của hắn chỉ biết 1 năm trước hắn xuất hiện ở đây và rồi không thấy hắn rời khỏi.

Giữa chiều Hoa Tinh xuất hiện trước Thúy Trúc Viên. Nhìn cảnh vật thanh nhã bên trong cánh cửa. Hoa Tinh khẽ cười 1 tiếng lẩm bẩm nói:

“Ở đây quả thực không sai, hoàn cảnh tươi đẹp rất thích hợp 1 mình ngồi suy ngẫm.”

Nói xong hoa Tinh lắc mình đi vào.

Vừa vào cửa chưa xa 1 đồng tử áo xanh đã chạy đến hỏi:

“Công tử hạ cố đến bản Viên không biết là uống trà bình thư hay đến câu cá?”

Hoa tinh nhìn tiểu đồng khoảng 12,13 tuổi mặt mũi xinh đẹp rất dễ làm người ta yêu thích, Hoa tinh cười nói:

“Ta đến đây tìm người. Người có biết 1 tên suốt ngày ngồi ôm 1 thanh quái đao rồi ngăn người ra ngắm cảnh vật xung quanh không?”

Hoa Tinh nói xong liền mỉm cười với tên tiểu đồng.

Tiểu đồng nghe thấy vậy khẽ cười 1 tiếng, ngón tay đặt lên môi nhẹ giọng nói:

”Người mà công tử nói ta biết. doc truyện tại . Hắn ở cạnh hồ sen bên kia, ta sẽ mang công tử đến đó. Gặp mặt hắn công tử phải nhớ kỹ là không được gọi hắn là đại ngốc, bởi vì như vậy hắn sẽ không vui. Ta thấy hắn 1 mình ngồi thừ ở đó, ta cũng không rõ tại sao hắn lại như vậy. Ta thật không hiểu các vị đại nhân thật là kỳ quái thường thích làm những chuyện kỳ quái.

Hoa Tinh vuốt đầu hắn cười nói: Khi người lớn lên sẽ hiểu.Khi đó người cũng sẽ làm những chuyện rất kỳ quái.Thôi chúng ta đến đó tìm hắn.

Thế là tiểu đồng dẫn Hoa Tinh đi đến chỗ Dao Vô Phong.

Hoa Tinh cầm 1 thỏi bạc đưa cho tiểu đồng để hắn bỏ đi, còn mình thì lẳng lặng đứng xa xa nhìn Dao Vô Phong. Nhìn nét mặt lơ đãng của Dao Vô Phong, Hoa Tinh thầm suy nghĩ xem trong đầu hắn đang nghĩ gì mà lại ngồi ở đây suốt 1 năm trời. Theo tin tức mà Hoa Tinh nhận được từ Đồng Tâm mình thì Dao Vô Phong từ khi xuất hiện vẫn ở lại đây. Mỗi ngày đều ngồi ở nhìn hồ sen, không biết rốt cuộc nơi đây có ẩn chứa bí mật gì?

Hoa Tinh không 1 tiếng động đi đến bên cạnh Dao Vô Phong.Nhìn hồ sen đang lặng im hắn ném 1 thỏi bạc xuống dưới hồ, mặt nước đang bình lặng nhất thời dậy nên những gợn sóng khiến cho những đóa hoa sen xung quanh nghiêng ngả.

Dao Vô Phong ngẩng đầu lên nhìn Hoa Tinh trong ánh mắt hiện lên 1 tia kinh ngạc nhưng ngay lập tức khôi phục bình tĩnh.Hắn trầm giọng nói:

“Người là ai, sao phá vỡ sự bình lặng của mặt nước?”

Hoa Tinh cười nói:Ta là 1 người tạo mộng, ta có thể làm ra nhiều mộng đẹp khó quên. Giống như hồ sen này mặc dù lúc này nó mất đi sự bình lặng. Nhưng ta nếu là người tạo mộng thì tự nhiên cũng có thể làm cho nó bình lặng trở lại.

Dao Vô Phong ngẩng đầu lên nhìn Hoa Tinh không tin hỏi:

”Điều đó không có khả năng, căn bản là không thể làm như vậy được. Người đang nói bậy, rốt cuộc người đến đây làm gì?”

Hoa Tinh cười nói: “Không tin ư. Những kẻ ngu xuẩn như người đứng là ếch ngồi đáy giếng. Những điều chưa gặp đương nhiên là không tin. Người nếu như tin tưởng người khác thì sẽ không ngồi ngậy ngốc ở đây suốt 1 năm trời, không khác gì 1 tượng gỗ chỉ hơn người chết là còn 1 hơi thở. Ngu xuẩn.”

Mặt Đào Vô Phong khẽ biến, ánh mắt trở nên sắc bén. Hắn lạnh lùng nhìn Hoa Tinh nói:

“Người thông minh phải không? Tốt nếu người tự xưng là người tạo mộng, có thể làm ặt nước đang ba động trở thành bình lặng. Vậy người có thể thi triển cho ta xem xem. Ta cũng không tin người có thể làm cho nước đang ba động trở lại bình thường. Nếu như người có bản lĩnh thì cứ thi triển ra đi xem người là thần thánh ở phương nào.”

Hoa Tinh nhìn hắn cười đầy tà ý nói:

”Muốn nhìn phải không, được ta sẽ thi triển cho người xem. Nhưng phải có 1 điều kiện, ta không thể vô duyên vô cớ lãng phí sức lực. Như vậy ta có thể được cái gì. Được rồi bây giờ chúng ta sẽ đánh cuộc. Nếu ta thắng người phải thỏa mãn yêu cầu của ta. Mà nếu như người thắng ta cũng sẽ thỏa mãn những yêu cầu của người. Nếu như đồng ý thì chúng ta sẽ thực hiện.

Khẽ cười 1 tiếng trong mắt Hoa Tinh lóe lên 1 tia quang mang kỳ dị.

Mặt Đào Vô Phong khẽ biến nói: ”Thì ra người có chuẩn bị mà đến đây, muốn khích ta sao. Được, ta muốn nhìn xem người làm thế nào ặt nước sang ba động có thể bình lặng trở lại được. Đánh cuộc như thế nào người nói đi.

Hoa Tinh nhìn hắn cười nói: “Người rất ngay thẳng, tốt người như vậy ta thích. Rất đơn giản là nếu ta làm được điều đó thì người phải đáp ứng làm nô bộc cho ta 1 năm. Còn nếu ta không làm được thì ta sẽ đáp ứng làm cho người 3 chuyện, thế nào được chưa.”

Đào Vô Phong trầm tư suy nghĩ 1 lát nhẹ giọng nói: “Được ta đáp ứng, hy vọng người sẽ làm ta tâm phục khẩu phục. Nhưng ta chỉ sợ người không đạt được mục đích thôi.”

Hoa Tinh cười nói: “Đến lúc đó thì tự nhiên người sẽ tâm phục khẩu phục. Bây giờ để cho công bằng ta sẽ ném thỏi bạc vào hồ để cho nó ba động, mà người nhớ là người không được ra tay đó. Nếu không người sẽ thua. Đồng ý thì gật đầu như vậy ta sẽ bắt đầu ngay lập tức.”

Đào Vô Phong đứng dậy lui ra sau 3 bước rồi gật đầu đồng ý.

Hoa Tinh cười nói: “Nhìn cho kỹ đó đến lúc đó đừng có không phục lại nói ta có ý lừa người nha.”

Nói xong Hoa Tinh cầm thỏi bạc ném vào trong hồ nước. Ngay lập tức mặt nước gợn lên những cơn sóng. Nhìn mặt nước đang ba động, Hoa Tinh tay trái để sau lưng về mặt rất thần nhiên tự đắc không hề có chút khẩn trương nào cả. Tay phải khẽ chuyển bàn tay úp xuống dưới, 1 đạo chân khí cường đại trong nháy mắt bao phủ toàn bộ hồ sen. Chỉ thấy mặt nước đang xao động mãnh liệt trong nháy mắt trở nên từ tốn hơn nhiều, đến cuối cùng bình lặng trở lại. Mà thần kỳ hơn là hoa sen trên mặt nước cũng không hề lay động giống như là không bị 1 chút lực đạo nào tác động đến vậy, quả thực quá thần kỳ.

Đào Vô Phong biến sắc nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi, trầm giọng hỏi: ”Người rút cuộc là ai, sao chân khí âm nhu tinh thuần có thể trong nháy mắt làm ặt nước đang ba động bình lặng trở lại. Càng đáng sợ hơn là những bông hoa sen lại không bị ảnh hưởng 1 chút nào, đây là 1 chuyện rất khó thực hiện được. Nhưng người lại làm được hơn nữa lại quá dễ dàng, thực sự là không thể tin nổi.

Hoa Tinh cười nói: ”Trước hết là người nói nhận thua hay không nhận thua, đây mới là điều quan trọng nhất. Ta đến đây không phải là để chơi đùa còn mọi chuyện sau này người sẽ hiểu.

Đào Vô Phong nhìn Hoa Tinh lẳng lặng suy nghĩ. Thật lâu sau ánh mắt Đào Vô Phong nhìn sang hồ sen nhẹ giọng nói:

“Người thắng, nhưng người có thể cho ta biết người là ai không? Ta thật sự không nghĩ ra ai có năng lực này, hơn nữa lại hoàn thành chuyện này 1 cách đơn giản như vậy.”

Hoa Tinh cười cười soay người rời đi. Trong không trung truyền lại âm thanh của Hoa Tinh:

“Ta là Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, hiện tại đang ở Mẫu Đơn Các, nhớ đến tìm ta bởi vì ngươi thua. Ta sẽ ở đó chờ ngươi. Trong 3 ngày nếu ngươi chưa tới vậy không còn gì để nói.”

Dứt lời Hoa Tinh biến mất bên ngoài Thúy Trúc viên.

Trở lại Mẫu Đơn các Hoa Tinh gặp 1 người ngay ngoài cửa. Đó là 1 người vừa quen thuộc và cũng xa lạ. Nói xa lạ vì Hoa Tinh không biết tên người đó. Và nói là quen thuộc vì Hoa Tinh đã gặp người này. Người này rốt cuộc là ai?

Thực ra đây là thần bí nữ tử lần trước đã dẫn dụ Tái Ngoại đệ nhất cao thủ Mộc Tây Tạng rời đi. Khi Hoa Tinh vừa về tới vừa lúc gặp nàng đi ngang qua cửa và hơi dừng lại nhìn vào Mẫu Đơn các. Mắt Hoa Tinh khẽ chuyển, thân hình không 1 tiếng động xuất hiện sau lưng nàng, nhẹ nhàng tới gần nàng. Nhất thời 1 mùi hương như lan xộc vào mũi mang theo hương vị của nữ thần thành thực vô cùng mê người.

Đột nhiên nàng xoay người lại cảnh giác nhìn Hoa Tinh. Vừa thấy đó là Hoa Tinh thì trong mắt nàng lộ ra 1 tia sáng kỳ dị, vẻ mặt cảnh giác cũng biến mất, nữ tử thần bí trầm giọng nói

“Có phải Phụng Hoàng đặc sứ là người luôn chiếm tiện nghi sau lưng người.”

Hoa Tinh cười cười ánh mắt tà quái nhìn nàng nói: “Chiếm tiện nghi à không có đâu. Ta chỉ đi ngang qua 1 chút ngửi thấy mùi thơm như lan nên dừng lại thưởng thức 1 chút, như vậy sao có thể nói là chiếm tiện nghi được chứ.

Thần bí nữ tử nhìn hẩn lạnh lùng nói: “Ngươi là người như thế nào còn cần người ta nói ra sao? Ngươi không ở bên trong mà bảo vệ các nàng còn chạy ra ngoài làm gì. Một chút lương tâm cũng không có chỉ lo mình mà thôi. Hừ Đồ nam nhân hiếu sắc.”

Trong giọng nói của nàng lộ ra 1 tia không hài lòng.

Trong mắt Hoa Tinh lộ ra ý cười tà quái, thân thể hơi tới gần nàng nhẹ giọng nói: “Muội sao biết ta không có lương tâm, ta hoa tâm. Mắt thấy mới là thực, tai nghe là hư, nghe người khác nói rất khó phát hiện được chân tướng sự việc. Những người đó luôn luôn chưa ăn được nho đã nói là cây nho đó chua. Cho nên nếu như muội muốn biết có lương tâm hay không, có hoa tâm hay không thì tốt nhất phải tự mình thử rồi hãy đưa ra đánh giá. Được rồi nếu đã đến đây thì hãy vào trong đi, ta còn đang muốn cảm kích muội lúc trước đã hỗ trợ. Mời vào, hay là sợ Hoa Tinh ta có ý đồ gì với nàng.

Nói xong hẩn cười tà, đi tới gần nàng ra vẻ bị mùi hương của nàng làm cho si mê.

Thần bí nữ tử lùi về sau 3 bước tránh Hoa Tinh ra. Nhìn vẻ mặt dâm dăng của Hoa Tinh, thần bí nữ tử lắc đầu nói

“Thật khó có thể tin được ngươi là đồ đệ của Đạo hoàng Bá Thiên. Với tính cách cao ngạo tự phụ của hẩn sao lại có thể dạy dỗ ra 1 đồ đệ tà môn như ngươi chứ.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy, ánh mắt hơi đổi, rồi cẩn thận phân tích những lời nói này của nàng. Suy nghĩ một lát, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia sáng kỳ dị, kinh dị nhìn nàng. Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Thân phận của nàng càng lúc càng rõ ràng, chỉ là trong lòng ta vẫn rất kỳ quái. Quên đi, vẫn nên đi vào trong thôi đứng ở đây lâu quá người khác lại cho rằng Hoa Tinh ta đang trêu hoa ghẹo nguyệt. Hắc hắc, ta thì không ngại, nhưng sợ nàng phải suy nghĩ. Nếu như nàng không e ngại, ta rất hân hạnh được bồi tiếp giai nhân nói chuyện”

Thần bí nữ tử trừng mắt nhìn hẩn một cái, nhìn bốn phía thấy quả thật có người đang nhìn về phía này. Nàng nhin không được yêu kiều hừ một tiếng, xoay người đi vào trong Mẫu Đơn các. Hoa Tinh nhìn đáng vẻ mê người của nàng, đôi lông mày khẽ nhăn, bờ eo thon thả, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư. Thăm nghĩ đúng là nàng sao? Hoa Tinh ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra một tia sáng tà dị, khẽ cười một tiếng rồi theo sát thần bí nữ tử đi vào trong Mẫu Đơn các.

Trên đường đi, Hoa Tinh tận lực đến gần nàng, ngửi lấy mùi hương mê người trên mặt không ngừng hiện ra nụ cười. Đi tới biệt viện, chúng nữ lúc này có người đang luyện công, có người đang chơi đùa. Vừa thấy hai người Hoa Tinh tiến đến, tất cả mọi người đều mở miệng:

“Có khách đến, mọi người mau nghênh tiếp”

Chúng nữ vừa thấy người đến là thần bí nữ tử đều ngẩn người một chút. Nhưng lập tức đều tươi cười như đàn ong vỡ tổ vây nàng ta vào giữa. Chúng nữ đều rất vui vẻ hiển nhiên là vì cảm ơn nàng lúc trước đã ra tay tương trợ. Thi thoảng lại hỏi nàng ta cái này cái kia. Mà thần bí nữ tử nhìn những nữ hài xinh đẹp này với ánh thân ái, thân thiết ân cần hỏi han các nàng.

Hoa Tinh đi tới bên cạnh Dạ Phong, nhẹ giọng nói:

“Thế nào, đã khôi phục hơn chưa? Mấy ngày nữa có thể xuất phát được không?”

Dạ Phong mỉm cười nói:

“Không có việc gì, bây giờ đã có thể đi được, chỉ là vết thương còn chưa khỏi hẳn nên sợ rằng có thể vỡ ra mà thôi. Mà công tử gặp nàng ta ở đâu, vì sao nàng ta không bỏ khăn che mặt xuống?”

Hoa Tinh nhìn thần bí nữ tử đang bị chúng nữ vây quanh, trong mắt lộ ra một tia cười cười thần bí, khẽ cười nói:

“Là nàng ta tự mình tới, ta vừa vặn gặp ở ngoài cửa. Chắc là nàng ta đến thăm mọi người. Về phần thân phận của nàng ta ta tạm thời cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên cũng sẽ có một ngày biết được, khi đó mọi người sẽ rõ”

Ở bên này, Âm Nhu lớn tiếng hỏi: tại

“Người vì sao không bỏ khăn che mặt ra để chúng ta có thể thấy người như thế nào, như vậy chúng ta cũng dễ xưng hô hơn. Người như vậy chúng ta cũng không biết nên gọi là gì, gọi là Tỷ tỷ, hay gọi là gì?”

Âm Nhu mỉm cười nhìn thần bí nữ tử.

Thần bí nữ tử nhìn Âm Nhu cười nói: “Chiều đó của tiểu nha đầu ngươi chẳng lẽ ta không biết sao? Ta sao có thể bị ngươi lừa dễ dàng như vậy chứ. Còn xưng hô thế nào tùy các ngươi là được. Lần trước các ngươi thoát hiểm như thế nào. Sau đó ta thấy ở hiện trường xuất hiện một đồ án kỳ lạ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Chúng nữ không nói gì mà đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nhìn vào Hoa Tinh. Âm Vũ nói:

“Chuyện này, tỷ hỏi công tử đi, chúng ta cũng không nói rõ được. Hôm nay trời nóng, tỷ nhất định đang khát, muội đi lấy nước cho tỷ, tỷ ngồi đây đi.”

Nàng nói xong liền đi khỏi. Thần bí nữ tử liếc nhìn Hoa Tinh, thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt không ngừng do xét trên thân thể mình khiến nàng rất khó chịu.

Hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Tinh, thần bí nữ tử dời đi ánh mắt không thèm để ý đến hắn nữa mà bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện với chúng nữ bên cạnh. Hoa Tinh thấy thế liền cười cười đắc ý, ánh mắt dừng lại trên bộ ngực đầy đặn mê người của nàng, nhìn hai toà nhũ phong tuyệt đẹp. Thần bí nữ tử cùng chúng nữ hàn huyên một lát rồi quay đầu lại nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói:

“Hoa Tinh bây giờ ta có chuyện muốn nói cho ngươi, hy vọng ngươi lưu ý”

Hoa Tinh từ từ đi tới trước mặt nàng, mỉm cười hỏi: “không biết là chuyện gì mà khiến nàng phải đến đây nói cho ta. Nhất định là rất quan trọng, phải không?” Thần bí nữ tử nắm lấy tay Tô Ngọc nhẹ giọng nói:

“Chuyện này có quan hệ với Mộc Tây Tạp. Võ công của hắn rất bá đạo, võ công hắn tu luyện tất cả đều là âm nhu, hơn nữa rất âm độc. Đặc biệt là Huyền Hàn Âm Sát chuồng vô cùng ác độc, người phải cẩn thận. Lần này hắn vào Trung Nguyên trong miệng nói là muốn học hỏi các cao thủ của Trung Nguyên nhưng thực ra hắn có mục đích khác. Về phần mục đích cụ thể của hắn là gì ta tạm thời còn chưa dám khẳng định.

Nhưng theo phân tích của ta, hắn lúc này tới đây là để dò đường, thám thính động tĩnh của Võ Lâm Trung Nguyên. Sau lưng hắn nhất định là toàn bộ Võ lâm Tái ngoại. Rất nhiều khả năng bọn chúng sẽ vào một thời cơ thích hợp mà tiến quân vào Trung Nguyên với ý đồ tranh giành thiên hạ. Điều này người sau này nhất định phải lưu ý một chút.

Ta biết người không để ý đến những việc này. Nhưng nếu chuyện như vậy xảy ra thì Phượng Hoàng thư viện của người nhất định cũng khó thoát khỏi kiếp nạn lần này”

Hoa Tinh nghe thấy vậy liền trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi nhẹ giọng nói:

“Vô Lâm thiên hạ lúc này đã rất loạn, có thêm bọn họ cũng không nhiều. Vừa lúc có thể tự diệt trừ lẫn nhau, như vậy có thể duy trì hòa bình trong Vô lâm. Tuy nhiên chuyện như vậy hẳn nên để cho các đại môn, đại phái lo lắng giải quyết. Còn đối với ta, một kẻ lãng tử hoa tâm trong mắt người khác sẽ không cần để ý đến việc này. Ta chỉ có suy nghĩ là làm sao bảo vệ được nữ nhân bên mình, tìm thêm mấy thê tử xinh đẹp mà thôi. Giống như bây giờ, ta không hề có hứng thú đối với việc nàng nói, trái lại ta đang suy nghĩ xem lúc nào có thể bắt được nàng vào tay. Hắc hắc, đây hẳn là một chuyện rất tuyệt vời”

Nói xong câu cuối cùng, Hoa Tinh lộ ra nụ cười tà dị, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Thần bí nữ tử nghe thấy vậy ánh mắt khẽ đổi, nàng nhìn chúng nữ bên cạnh mình thấy các nàng chỉ đang mỉm cười chứ không hề có chút ghen tuông gì, điều này thật sự làm người ta khó có thể tin tưởng. Thần bí nữ tử không để ý tới lời chọc ghẹo của Hoa Tinh, trầm giọng nói:

“Còn có một việc chính là Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt đứng thứ ba trong Thiên bảng lần thứ nhất đang đi về phía này. Hẳn rất cuộc vì sao mà đến đây ta tin rằng người hiểu rõ nên ta cũng không nói nhiều. Nói chung thiên hạ không có bức tường nào ngăn cản được hoàn toàn gió. Chuyện vừa rồi người cũng chỉ có thể giấu được nhất thời chứ không thể giấu cả đời, người nên cẩn thận một chút đi”

Hoa Tinh nghe thấy vậy nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, hắn cười nói:

“Hắn nhanh như vậy đã đến đây thực là không nghĩ ra. Ba ngày nữa ta sẽ mang mọi người rời khỏi đây, hy vọng hắn có thể tới kịp chứ không lại phải đuổi theo. Lần này thành Lạc Dương đã có không ít người chết vì ta, tin tưởng cao thủ của Vô lâm Tứ đại bang phái rất nhanh sẽ tụ tập ở đây. Ta sẽ không ở đây làm trở ngại bọn họ, để cho bọn họ một cơ hội tranh đoạt. Nếu như ta còn ở đây bọn họ sẽ không dám động thủ. Ta phải thành toàn cho bọn họ.”

Thần bí nữ tử nhìn Hoa Tinh trong mắt lộ ra vẻ trầm tư. Một lúc sau, nàng nói:

“Lần này ta nghe nói tất cả các phân đường của Vô Lâm thư viện tại thành Lạc Dương đều bị người tiêu diệt hoàn toàn, ta nghĩ hẳn là do người làm. Thành Lạc Dương bây giờ cũng chỉ có người mới dám làm chuyện như vậy. Người làm như thế không sợ rằng Phượng Hoàng thư viện ở Nam Kinh sẽ gặp chuyện không hay sao? Người tới Lạc Dương không chỉ phá tan phân đà của Thông Thiên Môn, làm trọng thương Quyền Thần Lý Bất Hối mà còn tiêu diệt Vô Lâm thư viện ở Lạc Dương. Hai thư viện còn lại cũng tổn thất không ít nhân thủ trong tay người, cứ như vậy bọn họ đều nhắm mũi nhọn vào người. Tuy rằng người võ công cao cường bọn họ rất khó làm gì được người. Nhưng Phượng Hoàng thư viện ở Nam Kinh sợ rằng không lâu nữa sẽ gặp nguy hiểm. Khi đó các nàng chỉ sợ là khó có thể ứng phó với đợt tấn công của kẻ địch cường đại, đối mặt với nguy hiểm tan rã. Điều này người đã nghĩ đến chưa?”

Hoa Tinh nghe vậy mặt trầm xuống, nhẹ giọng nói:

“Việc này cũng là tất nhiên. Rất nhiều chuyện đều có lợi có hại, không thể trọn vẹn được. Ta nếu đến đây gặp phải những người này thì tự nhiên sẽ không buông tha bọn họ. Người trong Vô lâm đều có một tập tính đó chính là bắt nạt kẻ yếu. Người càng nhân nhượng hắn sẽ càng khi dễ người. Cho nên ta mới dùng thủ đoạn sét đánh với bọn chúng. Nếu ai làm ta phẫn nộ thì bất kể hắn là ai ta đều giết hắn. Hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Về phần thư viện, các nàng hiểu rất rõ tình hình của ta nên tự nhiên biết nên đối phó những người đó như thế nào. Nếu các nàng thực sự không thể chống đỡ nổi thì các nàng sẽ cho ta biết”

Thần bí nữ tử khẽ thở dài nói:

“Giọng điệu của người lúc này thật ra rất giống sư phụ của người. Hẳn năm xưa cũng là một kẻ hoành hành ngang ngược, không coi ai ra gì. Truyền nhân hôm nay của hắn cũng có dáng dấp tương đồng như vậy, thực sự là sư phụ ra sao thì đồ đệ sẽ như vậy”

Hoa Tinh nghe thấy vậy ánh mắt hơi chuyển, khẽ cười nói:

“Theo nàng nói thì đồ đệ như thế nào thì dư phụ sẽ như vậy có phải không? Nếu nói như vậy thì dung mạo của nàng dưới lớp khăn che mặt này sợ là chỉ Âm Vũ của ta mới có thể sánh bằng. Hắc hắc, ta thấy tốt nhất nàng nên gỡ xuống rồi so sánh với Vũ nhi một lần. Ta sẽ làm trọng tài, thế nào?”

Trong mắt thần bí nữ tử lộ ra một tia kinh ngạc, liếc nhìn Hoa Tinh một cái nàng nhẹ giọng nói:

“Người tốt nhất là không nên đoán bậy. Bây giờ cũng không còn sớm ta cũng phải đi. Mong rằng lần sau gặp lại miệng lưỡi người không còn lấu lỉnh như vậy” Nói xong nàng liền đứng dậy chào từ biệt chúng nữ rồi rời đi. Hoa Tinh khẽ cười nói: “Ta tiễn nàng một đoạn, miễn cho nàng nói ta không làm hết tình địa chủ”

Nói xong hần cười cười với chúng nữ, thân thể bắn thẳng về phía bóng người trong không trung.

Ngoài thành Lạc Dương, Hoa Tinh nhìn thần bí nữ tử ở phía trước, cười nói:

“Nhìn bộ dạng của nàng có phải là sợ ta hay không mà phải chạy ra ngoài thành, chắc là sợ ta biết nơi nàng đang ở. Thực ra bây giờ nàng không nói ta cũng đã biết nàng là ai. Ta chỉ muốn nhìn dung mạo của nàng một chút xem có xinh đẹp như trong truyền thuyết hay không?” Thần bí nữ tử nhìn Hoa Tinh, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

“Người nếu đã biết ta là ai thì cũng nên biết có một số việc không thể nói lung tung. Sau này khi người gặp ta tốt nhất không nên lộ ra vẻ tà khí như vậy, ta không thích người như vậy”

Hoa Tinh cười nói:

“Có không ít nữ nhân nói khi ta cười lên sẽ có một cỗ mị lực cực mạnh có thể mê hoặc tất cả nữ nhân. Nàng có phải sợ nếu ta cười, nàng sẽ từ từ rơi vào trong mị lực của ta. Nếu nói như vậy không lâu nữa ta có thể chuẩn bị kiệu cưới nàng về”

Ánh mắt thần bí nữ tử trở nên lạnh lùng, hừ nhẹ nói:

“Sắc lang, thật không biết đồ đệ của ta coi trọng người ở điểm nào. Người ngoại trừ có võ công cao cường cùng với tướng mạo không kém còn có điểm nào hấp dẫn người chứ. Thật không rõ vì sao lại có thể hấp dẫn nhiều nữ nhân đến vậy”

Hoa Tinh cười nói:

“Nàng muốn biết ư, rất đơn giản. Sau này nhớ lưu ý từng lời nói cử động của ta, ở bên cạnh ta chưa đầy ba tháng trong lòng nàng sẽ in hình bóng của ta, vĩnh viễn không thể quên được. Nếu không tin nàng thử một lần coi”

Thần bí nữ tử cười lạnh nói:

“Người cho rằng ta không có việc gì làm sao, nực cười. Ta phải đi đây, người tốt nhất là trở lại bảo vệ nữ nhân bảo bối của người đi, sắc lang”

Nói xong, thân thể nàng khẽ xoay một vòng trong không trung, nhanh chóng bay về một hướng.

Nhìn dáng người mê hồn của nàng, Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Nếu có cơ hội nhất định phải nhất tiễn hạ song điếu, đoạt được mỹ nhân trong truyền thuyết này. Hắc hắc, cảm giác đó nhất định sẽ rất sướng, ha ha ha ha”

Hoa Tinh cười to vài tiếng rồi cũng xoay người rời đi.

161. Chương 161: Gặp Lại Cổ Nhân

Trở về Mẫu Đơn các, chúng nữ đều mỉm cười nhìn Hoa Tinh. Âm Nhu hô to lên:

“Ô, Hoa đại ca, có đúng là huynh lại hoa tâm đuối theo nữ nhân thần bí đó phải không? Nơi này có nhiều tỷ muội xinh đẹp như thế huynh không biết quý trọng, sao còn rảnh rỗi đi tìm nữ nhân khác? Thật là lòng

tham không đáy mà, nam nhân quả nhiên không có ai là tốt cả, chỉ giỏi hoa tâm tìm nữ nhân, hừ, sắc lang Hoa Tinh.”

Hoa Tinh không nghĩ đến vừa quay lại đã bị Âm Nhu giáo huấn, nhất thời ngẩn người, nhìn quanh chúng nữ, chỉ thấy mọi người cũng đang cười trộm, không có ai đứng ra giải vây cho hắn. Hoa Tinh nhìn Âm Nhu, mỉm cười quái dị, nói một cách không có hảo ý:

“Người dám mắng ta là sắc lang ư, ta sẽ sắc cho ngươi xem, xem ngươi sau này còn dám nữa hay không.” Nói xong bắt lấy Âm Nhu đang muốn chạy trốn, một tay bóp vào cặp mông căng tròn của nàng, dùng sức xoa xoa, cười nói:

“Dám mắng ta ư, đánh vào mông ngươi.” Nói xong tay phải dừng lại nơi bán cầu, dùng sức ngất nhéo.

Âm Nhu sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt thẹn thùng, kêu lên:

“Sắc lang kìa, Tô Ngọc cứu ta, tỷ tỷ cứu muội, sắc lang Hoa Tinh khi dễ người ta, Phi lễ quá đi mất.”

Thân thể giãy giụa vặn vẹo, cặp mông tròn lẳn không ngừng né tránh, bộ dáng hấp dẫn vô cùng. Tô Ngọc và Âm Vũ liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi bước lên, cùng nói:

“Công tử, Hoa đại ca, tha cho Âm Nhu đi, bây giờ đã trừng phạt nó, tin rằng sau này nó sẽ không dám mắng chửi huynh nữa.”

Hoa Tinh dùng lực vỗ mạnh vào mông Âm Nhu, sau đó mới buông ra nhìn nàng, cười nói:

”Lần sau còn dám như thế nữa thì ta sẽ dùng côn pháp để chăm sóc cho cô, tình huống cụ thể thế nào thì cứ hỏi tỷ tỷ của cô là Âm Vũ thì sẽ biết. Tốt nhất là cô đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không, ta sẽ không buông tha miếng thịt béo bên người đâu, ha ha.

Âm Nhu thẹn thùng trừng mắt với Hoa Tinh, sau đó chạy trốn sau lưng tỷ tỷ, lè lưỡi làm mặt quỷ dọa Hoa Tinh, miệng thì thầm gì đó, không ai biết được. Chúng nữ đều mỉm cười nhìn Âm Nhu và Hoa Tinh. Sau một hồi vui vẻ, mọi người bắt đầu lên tiếng nói chuyện.

Cơm tối xong, Hoa Tinh mới hỏi về ba người Đường Mộng hiện đang ở nơi nào, hắn chuẩn bị đem Đường Mộng, Lãnh Như Thủy, Cô Ngạo về lại đây, ba ngày sau sẽ cùng nhau rời đi. Diêu Ngọc Anh khẽ nói:

“Muội có thể phân phó một đệ tử thư viện để họ dẫn huynh đến nơi ba người đang ẩn thân.”

Hoa Tinh gật đầu:

”Cũng tốt, sáng mai, ta sẽ mang ba người về lại đây. Bây giờ mọi người cùng nhau chuyện trò đi, mấy ngày nay vẫn không có cơ hội luận đàm với mọi người. Ba ngày sau, ta định sẽ rời khỏi nơi này, mọi người có ý kiến gì không?”

Mọi người nghe vậy, nhìn lẫn nhau, trong mắt mang theo một chút buồn bã và lưu luyến. Chuyển đi đến Lạc Dương hôm nay đối với mọi người mà nói thì có rất nhiều cảm xúc khó quên. Lúc này đây rời đi, biết khi nào mới có thể quay lại đây? Chuyện cũ khó quên, trường cảnh trong ký ức cứ thoáng qua mắt bọn họ, rõ ràng mồn một.”

Diêu Ngọc Anh miễn cưỡng nói:

“Công tử lần này đến Lạc Dương đối với thư viện của chúng mà nói là một chuyến đi hết sức quan trọng. Phụng Hoàng thư viện nhờ có công tử mà đã trở nên danh chấn thiên hạ, tất cả mọi người trong võ lâm đều phải nhìn chúng ta ngưỡng mộ. Đến Lạc Dương từ khi hoa hội diễn ra cho đến bây giờ đã hơn nửa tháng, chúng ta trải qua không ít chuyện, thật sự là một lời khó nói hết. Bây giờ, công tử đã chuẩn bị rời đi, muội cũng cảm thấy buồn bã. Có công tử ở đây thì bọn ta có thể thành thoi buông tay, không cần sợ bất luận kẻ nào, một khi công tử rời đi thì bọn ta lại khôi phục lại dáng vẻ trước đây.”

Hoa Tinh khẽ than:

”Đây cũng là chuyện phải diễn ra mà thôi, kỳ thật ta cũng không muốn rời khỏi nơi đây, nhưng có nhiều chuyện thân bất do kỷ. Lúc này vì sự xuất hiện của Vô Mao lão đạo mà chúng ta phải tiến trước một bước, chuyện của Bách Hoa Môn lúc này cũng đã bị rất nhiều võ lâm nhân sĩ biết. Bây giờ, ta phải nhanh chóng

thực hiện, nếu không sẽ chậm trễ. Đi đến Lạc Dương đã phải trải qua rất nhiều chuyện, ta đã hiểu được một đạo lý – một mình ta cho dù có lợi hại đến mức nào thì cũng không thể đối phó với toàn bộ người trong thiên hạ, cho nên, cần phải có người trợ thủ. Hai mươi năm qua Phượng Hoàng thư viện không hề có cao thủ nào đặc biệt lợi hại nhưng nó vẫn tồn tại được. Từ chuyện này mà nói thì có

thể thấy là có rất nhiều chuyện không thể dùng võ công mạnh mẽ để giải quyết được.

Dạ Phong dường như cũng cảm thấy đồng cảm, khẽ nói:

”Hoa Tinh nói vậy quả không sai, giống như mấy ngày trước khi chúng ta rời khỏi Lạc Dương vậy. Dịch nhân võ công không phải đặc biệt lợi hại nhưng bọn chúng lại có thể khiến chúng ta bị tổn thương nặng nề, đó chính là thực tế. Hoa Tinh cho dù có lợi hại đến mức nào thì cũng không thể nào chiêu cố chu toàn hết cho tất cả mọi người được, cho nên, liên lạc để tìm thêm trợ thủ là việc làm hết sức cần thiết.

Liên Phượng liếc mắt nhìn mọi người một cái, khẽ nói:

”Rời đi là chuyện đã định, bây giờ chúng ta nên chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, mọi người cẩn thận ngẫm lại xem còn chuyện gì phải làm nữa hay không thì nói ra, trong ba ngày này chúng ta sẽ xử lý hết trước khi rời khỏi đây. Lần này rời khỏi so với lần trước thì khác nhau rất nhiều, lần trước vì sợ có rất nhiều võ lâm nhân sĩ tìm tỷ muội Đồng Tâm nên vội vàng vàng vội vàng rồi xảy ra nhiều chuyện, nhưng lần này, võ lâm nhân sĩ ở thành Lạc Dương phần lớn đều đã chết trong tay chúng ta, những người còn lại không thể nào đủ lực để uy hiếp chúng ta nữa. Như vậy, chúng ta có thể nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.”

Hoa Tinh gật đầu nói:

”Liên Phượng nói không sai, chúng đích xác là vẫn còn một chuyện không muốn làm. Đó chính là chuyện Lý Thái Tú, có thời gian thì vẫn phải tra xét xem chuyện này diễn tiến thế nào, mặt khác hộp gấm vốn ở trong tay Hắc Thủy Ma Sát, nhưng lúc này y đã chết, hộp gấm rơi vào tay ai cũng là một điều bí ẩn. Ngoài ra còn có một ít chuyện nhỏ cũng phải lưu tâm để ý.”

Tất cả mọi người đều trầm ngâm không nói, cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện. Mai Hương nhìn mọi người một chút, khẽ nói:

”Còn có một chuyện nữa, sau khi đón Đường Mộng trở về, chúng ta cũng nên đến thăm Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn một chút. Lần này đi cũng không biết khi nào mới quay lại đây, cũng nên đến viếng bọn họ, xem như nói lời từ biệt.

Mọi người nghe vậy, đặc biệt là Âm Vũ và Trần Lan đều không nhịn được buồn bã, khóe mắt rưng rưng nước mắt. Người đó vì yêu mà không tiếc phải trả giá bằng tính mạng, hình bóng của hắn mãi mãi nằm trong tâm trí của mọi người, khiến cho không ai có thể quên được hắn.

Âm Vũ khẽ thở dài nói:

”Chúng ta đi viếng bọn họ một lần, tin rằng Đường Mộng cũng muốn trước khi rời khỏi đến thăm bọn họ lần cuối.”

Trần Lan cũng lên tiếng phụ họa:

”Đúng vậy, đôi tình nhân đó đích thực là si tình, đáng tiếc là kết quả lại không thành, thật sự khiến kẻ khác phải tiếc hận. Đặc biệt là Vạn Trọng Sơn, vì báo thù mà không tiếc tính mạng cũng phải giết chết bằng được Lý Dục. Chuyện này thật khiến vô số người cảm động. Ngay cả ông trời cũng phải vì hắn mà rơi lệ.”

Hoa Tinh liếc mắt nhìn mọi người, hạ giọng nói:

”Ngày mai, ta sẽ đón Đường Mộng quay lại, sau đó mọi người sẽ cùng đi

viếng Vạn Trọng Sơn và Lâm Phương, chúc phúc cho bọn họ ở thế giới bên

kia được vui vẻ hạnh phúc. Bây giờ, mọi người cứ từ từ nói chuyện, Âm Vũ theo ta vào nhà, ta có chuyện muốn nói với nàng.” Nói xong đứng dậy rời đi.

Trong phòng Hoa Tinh, Âm Vũ thẹn thùng nhìn hắn, lý nhí nói:

“Công tử có chuyện gì thế? Có đúng là muốn khi dễ Âm Vũ không?” Nói chưa dứt lời đã bị Hoa Tinh ôm vào ngực, đôi môi đỏ mọng bị khóa chặt.

Hoa Tinh ôm eo nhỏ của nàng, tay phải từ chéo áo xâm nhập vào cơ thể, tiếp xúc đến hai bầu vú đầy đặn mềm mại, dùng sức nắn bóp. Cái lưỡi tận tình nhấm nháp hương vị ngọt ngào trong miệng nàng. Hôn một cái thật sâu, tay chân loạn động một lúc, sau đó mới buông Âm Vũ ra, khẽ nói:

”Ta nói nàng đến đây là muốn truyền thụ cho nàng một bộ quyền pháp, tiện thể gia tăng công lực cho nàng một chút, sau này ta có việc rời đi thì cũng không cần phải lo lắng về các nàng. Trước mắt, có tỷ muội Đồng Tâm và Tô Ngọc liên thủ thì tạm thời không có quá nhiều nguy hiểm. doc truyện tại . Tuy nhiên sau này thế nào thì vẫn hết sức khó nói. Lúc này đây, ta sẽ truyền cho nàng quyền pháp bá đạo, hết sức bá đạo, nếu nàng chăm chỉ khổ luyện thì không bao lâu sẽ đạt đến đẳng cấp Thiên bạng.

Bây giờ nàng chú ý nghe cẩn thận nhé, ta sẽ truyền cho nàng Toái Ngọc Quyền. Quyền pháp này một khi luyện thành thì đủ để sáng ngang với Bôn Lôi thần quyền của Lý Bất Hối. Điểm khác biệt lớn nhất là Bôn Lôi thần quyền của Lý Bất Hối chủ trương theo đường hướng dương cương, còn Toái Ngọc Quyền chủ theo âm nhu.” Nói xong bắt đầu truyền thụ cho Âm Vũ.

Thời gian một đêm trôi qua, Hoa Tinh và Âm Vũ ở trong phòng. Sau khi Hoa Tinh truyền thụ xong thì chỉ điểm cặn kẽ cho nàng hoàn nắm được yếu lĩnh, khi đó mới ôm nàng điên loạn đảo phượng một phen.

Sáng sớm, Hoa Tinh được một đệ tử thư viện đưa đến một khu vực phồn hoa ở trung tâm thành Lạc Dương, tìm đến nơi ba người Đường Mộng đường thương. Vừa thấy Hoa Tinh, ba người đều mừng rỡ kêu lên, Đường Mộng vội nói:

“Huynh về hồi nào thế? Nghe nói các nàng đều bị tấn công mạnh mẽ, có sao không?”

Lãnh Như Thủy ánh mắt kinh hãi nhìn Hoa Tinh, kích động hỏi:

“Các nàng có bị thương không, như thế nào rồi? Người đi cứu người có thuận lợi hay không?”

Hoa Tinh nhìn ba người, thấy Cô Ngạo cũng mấp máy môi định hỏi, nhịn không được cười nói:

”Các người hỏi nhiều như thế làm sao ta trả lời kịp đây? Ta có mặt ở đây tức là mọi người đã không có chuyện gì xảy ra. Bất quá lần này mọi người đã chịu công kích hết sức mạnh mẽ, mười người không có người nào là ngoại lệ, toàn bộ đều bị trọng thương. Ngay cả Âm Nhu và Tô Ngọc cũng thụ thương. Thôi được rồi, về đến đó sẽ tha hồ hỏi thăm. Ta đến là để đưa mọi người quay lại Mẫu Đơn các, hai ngày sau chúng ta sẽ rời khỏi Lạc Dương, đi đến Tế Nam.

Cô Ngạo khẽ nói:

”Lúc này chúng ta đều bị thương, nếu rời đi, ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm thì sợ rằng sẽ càng nguy hiểm?”

Hoa Tinh cười nói: tại

“Người yên tâm, lần này nhất định sẽ không giống lần trước đâu. Tình huống cụ thể thì khi về hãy nói.” Nói xong kéo tay hai nàng, để tên đệ tử dìu Cô Ngạo cùng nhau rời đi.

Trên đường, Hoa Tinh nắm tay hai nàng, nhìn thấy người ở xung quanh không nhiều lắm, bèn cười nói:

“Hai ngày này có nhớ nhiều đến ta không? Ta thì lúc nào cũng chỉ nhớ đến hai nàng. Lần này trở về, có cơ hội nhất định phải hưởng thụ tư vị của hai nàng một chút mới được, nếu không thì Hoa Tinh ta sẽ phí mất cái danh hoa tâm bấy lâu nay. Người khác mà biết được cũng sẽ nhất định nói ta là ngu ngốc, bên cạnh có hai đại mỹ nhân mà không biết hưởng thụ. Hi hi, hai người nói có đúng hay không?” Nhìn sắc mặt hai nàng đỏ bừng, Hoa Tinh nhịn không được đắc ý cười phá lên

Có lẽ do đã trải qua một trường kiếp nạn nên hai nàng cũng không hề phản đối, chỉ im lặng mà thôi. Hai nàng cũng hiểu được là trong thời thế vô lâm đại loạn như lúc này, có rất nhiều chuyện phải nắm chắc trong tay, một khi bỏ qua thì có thể sẽ hối hận không kịp. Hoa Tinh thấy hai người không nói, cũng đoán được tâm tư của hai nàng, nhịn không được cười lớn một tiếng, khiến cho vô số người chú ý đến, nhìn hẩn với ánh mắt hâm mộ. Trong hai tiếng mắng yêu của hai nàng, Hoa Tinh nhanh chóng đưa hai đại mỹ nhân về đến Mẫu Đơn các.

Trong tiểu viện, mọi người tề tụ lại một chỗ, Hoa Tinh nhìn một lượt, nói:

“Buổi chiều, chúng ta sẽ cùng nhau đi ngoạn cảnh thành Lạc Dương, nhân tiện viếng thăm hai vị bằng hữu của chúng ta. Hai ngày sau rời khỏi nơi này cũng nên từ biệt bọn họ một phen.”

Đường Mộng nghe vậy, toàn thân chấn động, trong mắt hàm chứa lệ quang, cảm kích nhìn Hoa Tinh. Khóe mắt đầm lệ nhìn về phía xa, trong đầu nàng lại hiện lên hai thân ảnh khó quên, khẽ than nhẹ một tiếng, nàng lẩm bẩm:

“Lúc này đây rời đi, sau này cũng sẽ rất ít khi có cơ hội đến thăm, hy vọng hai người ở dưới cửu tuyền sẽ thật hạnh phúc. Cả đời này, mặc dù hai người không được hạnh phúc bên nhau nhưng kiếp sau hai người nhất định sẽ được ở bên nhau, bởi vì ta sẽ dùng cả đời còn lại để chúc phúc cho hai người. Bảo trọng nhé, hai kẻ si tình.”

Hoa Tinh nhìn nàng, không nói gì thêm. Diêu Ngọc Anh đứng một bên lại hỏi đệ tử thư viện xem mấy ngày qua trong thành Lạc Dương có động tĩnh gì không. Cơm trưa xong, Diêu Ngọc Anh nhìn mọi người, ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Vừa rồi, ta biết thêm được một chút tin tức. Lúc này đây, khi chúng ta bị địch nhân công kích thì Lý Thái Tú đột nhiên được một đám người thần bí cứu đi. Môn hạ đệ tử của chúng ta toàn lực điều tra cũng không hề phát hiện được manh mối nào. Mặt khác, ngay sau khi chúng ta bị công kích một ngày thì trong thành Lạc Dương có ba trẻ sơ sinh bị mất tích. Ngoài hai chuyện này thì tối hôm qua phái Thiếu Lâm cũng bị một đám người thần bí tấn công, thực lực của những kẻ đó rất mạnh mẽ, đả thương không ít cao thủ của Thiếu Lâm. Nếu không có sự xuất hiện của Mục Phong thì kết quả sẽ còn thảm hại hơn nữa.”

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, nghĩ không ra thành Lạc Dương này lại là nơi long đàm hổ huyệt, lúc nào cũng có thể có cao thủ xuất hiện, tất cả đều thần không biết quỷ không hay. Hoa Tinh cau mày hỏi:

“Những kẻ thần bí tấn công Thiếu Lâm rất có thể là cao thủ Tụ Hoa cung. Không biết là y thiếu niên có được cứu đi hay không?”

Diêu Ngọc Anh lắc đầu:

“Chuyện này, tạm thời vẫn còn chưa có tin tức. Phái Thiếu Lâm cũng chưa hề tiết lộ tin tức, cho nên việc là y thiếu niên có được cứu đi hay không chúng ta tạm thời không xác định được. Về phần phái Hoa Sơn và Vô Đang thì gần đây lại toàn lực điều tra xem hộp gấm đang ở đâu. Nghe nói là hộp gấm do một hắc y thiếu niên đoạt được. Có người còn đồn đãi rằng hắc y thiếu niên này chính là truyền nhân của Hắc Thủy Ma Sát, chỉ là không biết tại sao bây giờ mới xuất hiện.”

Hoa Tinh hỏi: “Ngoài ra, còn có tin tức gì nữa không?”

Diêu Ngọc Anh nhìn mọi người, khẽ nói:

“Ngoại trừ những việc này thì Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt đã xuất hiện cách thành Lạc Dương sáu trăm dặm. Còn đệ nhất cao thủ tái ngoại là Mộc Tây Tạng thì đã nhanh chóng đến Khai Phong, thuận theo Hoàng Hà mà đi.”

Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lùng, trầm tư suy nghĩ một chút, khẽ nói: “Tin tức này đối với chúng ta tạm thời vẫn chưa có gì uy hiếp, không cần quan tâm đến làm gì. Chúng ta tạm thời cứ viếng thăm cố nhân, không lo nghĩ về chuyện khác nữa. Mọi người chuẩn bị mọi thứ để đi bái tế Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn đi.” Nói xong mang theo mọi người rời đi.

Trong lúc mọi người chuẩn bị, Hoa Tinh bèn rời đi một lát. Hắn đem Quý Nguyệt Mai đến điểm liên lạc của Đồng Tâm minh, để nàng gặp gỡ người Đồng Tâm minh, song phương trao đổi một lát, sau đó Hoa Tinh giao lại công việc cho Quý Nguyệt Mai, mình thì quay trở về Mẫu Đơn các.

Phong Lâm, quang cảnh mỹ lệ. Lúc này xuất hiện một nhóm người ở bên ngoài Phong Lâm, họ gồm mười bốn người, chính là đoàn người của Hoa Tinh. Đứng ngoài bìa rừng, Đường Mộng và Mai Hương đều ứa nước mắt, vẻ mặt bi thương, tựa hồ nhớ lại cảnh tượng Vạn Trọng Sơn chết trận ngày đó.

Hoa Tinh nhìn Đường Mộng, vuốt nhẹ mái tóc nàng, dùng ánh mắt để an ủi nàng. Đường Mộng đưa mắt nhìn Hoa Tinh nhin không được ngả vào ngực hắn. Hoa Tinh không nói gì thêm, chỉ khẽ ôm lấy thân

thể nàng. Hắn lại kéo thêm Mai Hương, hai tay ôm hai nàng, thấp giọng nói:

“Chúng ta đi vào thôi, muốn nói gì với bọn họ thì nói. Có lẽ lúc này bọn họ cũng đang muốn chúng ta đến thăm họ.”

Dứt lời, Đường Mộng và Mai Hương đều nhìn không được khóc òa lên, thập phần thảm thiết. Mặc dù đã trải qua nhiều ngày nhưng hết thảy mọi chuyện đều vẫn in sâu trong hai nàng.

Đoàn người chậm rãi tiến vào rừng cây, không lâu sau đã đến trước mộ phần của Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn. Nhìn hai ngôi mộ dựa vào nhau, tựa như hình tượng hai người nương tựa vào nhau lại khiến cho người ta cảm thấy đau đớn. Đường Mộng lẳng lặng đi đến trước mộ phần hai người, chậm rãi ngồi xuống đốt nến, hóa vàng mã. Tất cả mọi người đều nhìn nàng, ánh mắt lộ ra vẻ ưu thương.

Đường Mộng khẽ nói:

“Lâm Phương, Trọng Sơn, các người có khỏe không? Có nhớ đến ta hay không, ta là Đường Mộng đây. Ta rất nhớ hai người, mỗi đêm, khi nhìn lên trời, ta lại nhớ đến hai người. Ta cũng chúc phúc thật nhiều đến hai người, đáng tiếc là không biết hai người có biết được chuyện đó hay không. Bây giờ chúng ta sắp rời khỏi Lạc Dương, không biết khi nào mới có thể đến thăm hai người lần nữa. Hai người nhớ vui vẻ nhé, đừng lo lắng cho bọn tôi. Ta sẽ vĩnh viễn chúc phúc cho hai người, Trọng Sơn, người nhớ kỹ là phải quên hết những chuyện không hay, vui vẻ ở bên cạnh Lâm Phương. Thân nhân của người ta sẽ chiếu cố trong tương lai. Những điều người nói ta vẫn ghi tạc trong lòng. Từ giờ đi các người sẽ mãi mãi được ở bên nhau.” Nói xong lời cuối cùng thì khóc như mưa.

Phong Lâm, một tiếng khóc chậm rãi lan xa. Gió núi vi vu thổi qua, chậm rãi phiêu đảng trên trời, tựa như có hai ánh mắt đang nhìn mọi người.

Hoa Tinh nhìn Đường Mộng, giờ phút này hắn không khuyên nàng, hắn để cho nàng thoải mái phát tiết nỗi buồn trong lòng. Một người mà cố giấu quá nhiều nỗi buồn trong lòng thì sẽ rất dễ tan vỡ nội tâm, không gượng dậy nổi.

Cô Ngạo, Ám Vũ, Trần Lan, Mai Hương bốn người đều đến bên cạnh Đường Mộng. Các nàng là những người biết Trọng Sơn sớm nhất. Từ lần đầu tiên cách ngoại thành Trường An không xa, mãi cho đến khi Trọng Sơn chết trận, mọi người đều biết rõ mọi chuyện. Giờ phút này nhìn thấy vẻ mặt thương tâm của Đường Mộng, hình ảnh Vạn Trọng Sơn ngày đó quyết chiến cùng Lý Dục lại hiện lên trong mắt mọi người. Tiếc hận vô cùng đều khiến thanh âm trở dài vang lên, phiêu tán trong không trung.

Mỗi người đều thấp cho Vạn Trọng Sơn một nén nhang xong thì đều đi đến bên cạnh Đường Mộng, nhìn vị mỹ nữ xếp hạng thứ năm trên Bách Hoa phổ giờ phút này yếu ớt như một tiểu hài tử, khóc lóc không thôi.

Hoa Tinh nhìn hai ngôi mộ, cảm thán nói:

“Bọn họ gặp nhau trong đời nhưng vẫn thiếu một chút nhân duyên, thật là đáng tiếc. Trọng Sơn si tình như thế, ngay cả ông trời cũng phải rơi lệ, đáng tiếc là có nhiều chuyện không cách nào thay đổi được. Từ hai người bọn họ, chúng ta cũng phải rút kinh nghiệm, nhớ kỹ phải quý trọng thân nhân bên người, quý trọng từng chút tình cảm dành cho nhau, như vậy mới quan trọng nhất. Bất kể chuyện gì xảy ra thì đồng tâm hiệp lực nghĩ ra biện pháp để giải quyết. Ta không hy vọng chuyện của Trọng Sơn sẽ tái lập, ta muốn bằng hữu cũng như nữ nhân của ta vĩnh viễn bình an.”

Hoa Tinh nói xong thì nhìn mọi người, gật đầu mỉm cười, sau đó ôm lấy Đường Mộng, khẽ nói:

“Chúng ta đi, đem tất cả thương tâm và ưu thương để lại nơi này. Tin rằng Trọng Sơn và Lâm Phương cũng không muốn nhìn thấy mọi người đau buồn. Bọn họ ở dưới cửu tuyền cũng sẽ chúc phúc ọi người chúng ta được vui vẻ. Tương lai chúng ta sẽ quay trở lại thăm họ. Bây giờ, chúng ta cần phải trở về.” Nói xong thì ôm lấy Đường Mộng, cùng mọi người rời khỏi.

Đi được mấy trượng, Đường Mộng dừng lại, quay lại nhìn phía sau, khẽ nói:

”Cáo biệt, các bằng hữu thân ái của ta, hy vọng các người có thể nghe được những gì ta đã nói. Kiếp sau nhớ là không được quên kiếp trước các người có một vị bằng hữu tên là Đường Mộng.

Trong gió, một bóng lưng gầy gò có vẻ rất yếu ớt trong ánh hoàng hôn.

162. Chương 162: Đêm Động Tĩnh

Trở về Mẩu Đơn các thi Đường Mộng đã khôi phục lại được dáng vẻ bình thường, quên đi thương tâm trong lòng. Những người khác cũng coi bỏ đi ưu thương trong lòng.

Hoa Tĩnh nhìn mọi người nói: "Thân thể mọi người vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, sau khi ăn xong thì nên nghỉ ngơi sớm một chút. Dạ Phong và Cô Ngạo, ngoại thương của hai người cũng không nhẹ, nên hạn chế vận động. Ngọc Anh và Liên Phượng mặc dù nội thương đã khá hơn trước nhưng bởi vì thương thể của hai người là nặng nhất. Cho nên cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn mọi người, Những người khác chỉ cần để ý, tự bảo vệ sức khỏe của mình là được. Đêm nay ta sẽ để Tiểu Hồng gác đêm, có nó thì kẻ nào muốn đến gần không thể dễ dàng.

An bài xong mọi chuyện, Hoa Tĩnh lặng lẽ đứng một mình trong viện nhìn trăng sáng trên cao. Trần Lan chậm rãi đến đứng bên cạnh hắn. Hoa Tĩnh nhìn nàng, dịu dàng ôm nàng vào ngực, hai tay ôn nhu vuốt ve mái tóc nàng. Trần Lan nhìn trăng sáng trên cao, khẽ nói:

"Còn nhớ lần đầu tiên khi ta nhìn thấy con rắn đỏ bé xíu đó thì đã bị nó làm cho hoảng sợ. Mà người thì lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta. Việc này người còn nhớ chăng? Bây giờ suy nghĩ lại, ta lại cảm thấy rất khó hiểu, vì sao ta lại không thể hận người?"

Hoa Tĩnh cũng im lặng nhớ lại một đoạn ký ức trước kia, sau đó cười nói:

"Kỳ thật lúc đó ta cũng có chút cố ý trong đó. Nhưng tỷ có biết lai lịch của Tiểu Hồng như thế nào không? Con rắn nhỏ đó là khi ta xuất đạo, vô tình gặp nó ở trong núi, thấy nó đáng yêu nên mới thu phục. Sau đó ta mới biết được tên của nó là Hồng Tuyền Xà, ẩn chứa bên trong là nhân duyên quanh co khúc khuỷu, bắt cứ nữ nhân nào nhìn thấy Hồng Tuyền Xà thì nhất định sẽ có một đoạn tình duyên với Hoa Tĩnh ta. Nàng chính là một trong số đó." Nói xong ôm nàng vào gối trong tiểu đình.

Trần Lan nhìn Hoa Tĩnh, ánh mắt xuất hiện một loại tình ý không nói nên lời, nhìn bàn tay hắn đang tác quái trước ngực mình, Trần Lan đột nhiên phát hiện ra bản thân nàng không hề có một chút ý nghĩ chống cự nào, thật sự là không biết nói thế nào mới tốt. Hoa Tĩnh chỉ mỉm cười nhìn nàng, hai tay coi bỏ trang phục Trần Lan, khiến cho hai bầu vú xinh đẹp lộ ra dưới trăng đêm.

Trần Lan hơi thẹn, thấp giọng nói:

"Hoa đệ, không nên như vậy, đi về phòng đã. Nơi này sẽ có người nhìn thấy, mai còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa." Vừa nói xong thì song thủ khép lại, che lấy đóa hoa xinh đẹp trên ngực.

Hoa Tĩnh mỉm cười, đẩy hai cánh tay vô lực của nàng ra, cầm lấy ngọc thủ đầy đặn, dùng lực xoa bóp, chậm rãi hưởng thụ cảm giác co giãn, mềm nhũn của ngực nữ nhân. Cảm giác được thân thể Trần Lan đã run lên nhẹ nhẹ, Hoa Tĩnh khẽ sát tai nàng nói một câu, nhất thời khiến hai tai nàng đỏ bừng. Trần Lan đỏ mặt nói:

"Không được, ở đây có nhiều người lắm, ngộ nhỡ có ai đi ra nhìn thấy thì ta làm sao dám gặp mặt người khác nữa. Không được, ta mặc kệ người."

Hoa Tĩnh nắm lấy ngọc châu cắn tròn, xoa xoa một chút, cười nói:

"Không có ai đâu, mọi người đều đã đi ngủ cả rồi, không ai thấy đâu. Tỷ tỷ thỏa mãn cho ta một chút được không, ta thật sự rất muốn ở chỗ này hưởng thụ hương vị của tỷ tỷ. Có được hay không?" Nói xong, ngậm lấy nhũ châu, nút một hơi, nhất thời một thanh âm rên rỉ vang lên. Thân thể Trần Lan thập phần khó chịu, bị Hoa Tĩnh kích thích khiến cho khát vọng trong lòng dâng lên, nói không nên lời. Nàng kiều mỹ liếc hắn, khẽ đẩy hắn ra, nằm giữa hai chân hắn, bàn tay nhỏ bé vuốt ve Hoa Tĩnh. Hoa Tĩnh nhìn Trần Lan nở một nụ cười mãn nguyện. Nhìn thoáng qua ánh trăng, vẻ mặt Hoa Tĩnh lộ ra sự hưng phấn, hai tay vuốt tóc

nàng, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng ngậm lấy tiểu đệ đệ của mình, cảm giác thật sự tuyệt vời, khiến cho Hoa Tinh sung sướng lắm. Nhìn nàng tận tình phục dịch mình, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra sự yêu thương vô hạn.

Trong bóng đêm, Hoa Tinh ngồi ở tiểu đình, vừa hưởng thụ sự ấm áp của cái miệng Trần Lan, vừa suy nghĩ mọi chuyện. Cần thận ngẫm nghĩ lại những nữ nhân đã có giao tình với hắn, chín mỹ nhân, mỗi người một vẻ. Trong đó Âm Vũ là xinh đẹp nhất, Thượng Quan Yến kỳ lạ nhất, Lý Thái Tú đặc biệt nhất, ngoài ra còn có Mai Hương, Âm Nhu, tỷ muội Đồng Tâm, Lãnh Như Thủy, Tô Ngọc, tổng cộng

bảy người. Nếu tính cả ba người ở thư viện là Lý Vân La, Thu Nguyệt, thì từ khi xuất đạo đến nay hắn đã có quan hệ với hai mươi một nữ nhân. Trong những người này, ngoại trừ Thượng Quan Yến và Lý Thái Tú thì những người đều đã có thể xác định là thuộc về chính hắn.

Thân thể rung lên nhẹ nhẹ, Hoa Tinh cố kìm nén sự sung sướng lên đến đỉnh, vội kéo Trần Lan về phòng mình. Dưới ánh đèn trong phòng, Hoa Tinh nằm trên thân thể mê người của Trần Lan, hai tay áp chặt vào cặp vú đầy đặn của nàng, một mặt ra sức nhấp nhô thân hình. Hơi thở gấp gấp tuôn ra, sự nóng bỏng tỏa ra khắp căn phòng.

Sắc mặt Trần Lan đỏ bừng, thân thể rung lên bần bật, rên rỉ nói:

“Hoa đệ, tỷ tỷ không chịu được nữa, ngươi nên đi tìm các nàng khác đi. Ngươi bây giờ đã lợi hại hơn trước kia nhiều, tỷ tỷ không cách nào thỏa mãn được ngươi nữa. A...ngươi tha cho tỷ đi.”

Hoa Tinh ngừng lại, nhìn Trần Lan đang thở hổn hển, ánh mắt mang theo ngọn lửa tình dục, hữu thủ bóp chặt lấy ngọc cầu co dãn mười phần cảm nhận sự nung nấu của nó. Hoa Tinh cúi đầu hôn vào đôi môi nàng, dịu dàng nói:

“Như thế nào, sao lại nhanh chóng đầu hàng như vậy, tỷ là kiều nữ xinh đẹp của ta, ta không nỡ rời khỏi thân thể của tỷ.”

Trần Lan thở dốc nói:

”Đệ đệ, ta thật sự không theo kịp, ngươi đã quá mạnh mẽ, lợi hại so với trước kia, ta không thể thỏa mãn ngươi được nữa. Ngươi nên đi tìm Âm Vũ hoặc là người khác đi.

Hoa Tinh thấy thế biết là nàng nói thật, thở dài nói:

“Được rồi, tỷ cứ ngủ một giấc cho khỏe. Lần khác ta sẽ để tỷ cùng các nàng hầu hạ ta, được không?” Nói xong nhìn Trần Lan, Trần Lan sắc mặt đại biến, lắc đầu:

“Không được, nhiều người sẽ rất mắc cỡ, không tự nhiên. Hơn nữa sợ rằng mọi người cũng sẽ biết thân phận của ta, như vậy thì không nên.”

Hoa Tinh đứng dậy mặc quần áo, hôn nàng một cái rồi đi khỏi. Ra cửa, Hoa Tinh nhìn cửa phòng hắn, trong lòng suy nghĩ nên đi đâu? Cảm giác được dục hỏa ở hạ thân đang bùng nổ đến mức rất khó chịu, phải tìm người phát tiết mới được. Bây giờ chúng nữ đều bị thương, thật là khó lựa chọn. Cuối cùng Hoa Tinh quyết định đi tìm Âm Vũ.

Đi qua mấy gian phòng, trong đó có một căn phòng vẫn còn ánh đèn. Hoa Tinh nhìn sắc trời, lúc này đã là canh ba, làm sao còn có người chưa nghỉ ngơi? Hoa Tinh chậm rãi đến gần, khẽ gõ cửa hai cái. Trong phòng truyền ra thanh âm của cửa Đường Mộng:

“Là ai đấy, Hoa Tinh phải không?”

Thật là kỳ quái, làm sao nàng biết được là hắn đến? Hoa Tinh khẽ nói:

“Là ta, mở cửa để ta vào xem nàng thế nào, tại sao giờ này vẫn chưa nghỉ ngơi?”

Cửa mở, Đường Mộng mặc đồ ngủ, lộ ra vóc người dụ hoặc. Hoa Tinh nhìn dung nhan của nàng, nhận không được khẽ ôm nàng vào ngực, cùng nhau tiến vào. Hoa Tinh quay người đóng lại cửa phòng, ôm lấy vòng eo thon thả của nàng, đến bên giường. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, khuôn mặt của Đường Mộng ửng đỏ, lộ ra vẻ mê hoặc vô song.

Hoa Tinh hít lấy mùi hương trên người nàng, nhẹ giọng nói:

“Vừa rồi làm sao nàng đoán ra là ta mà không phải là người khác?”

Đường Mộng bị Hoa Tinh ôm lấy, sắc mặt xấu hổ nói:

“Đêm đã khuya như vậy, ngoại trừ bại hoại như ngươi thì còn có ai đến gõ cửa nữa.”

Hoa Tinh nghe vật sững sờ, nhìn nước mắt trên mặt ngọc, trong lòng phát sinh ra một cổ xúc động. Hoa Tinh cười nói:

“Thì ra nàng để đèn sáng như vậy là để ta đến hái đóa hoa kiều diễm của nàng phải không? Nếu là như thế thì ta rất thích.” Hoa Tinh nói xong, đôi môi chậm rãi áo lên khuôn mặt ngọc của nàng.

Mặt ngọc của Đường Mộng có chút kinh hoảng, nói:

“Người nói vậy, ai mà thêm chờ người. Ta chỉ nhớ đến Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn, nên mới ngủ không được, chưa tắt đèn. Ai mà biết đồ bại hoại ngươi vẫn thức để làm chuyện xấu, cố ý khi dễ người ta.” Nói xong trên mặt mang theo vài phần thương cảm.

Hoa Tinh ngửi được mùi hương xử nữ mê người thì dục hỏa dâng cao, không cách nào đè nén xuống được. Nhưng lúc này nhìn thấy vẻ mặt đầy thương cảm của Đường Mộng, cũng đành phải nén sự ham muốn xuống, dịu dàng nói:

”Quá khứ đã trôi qua, không nên đặt nặng trong lòng. Giờ phút này không chừng hai người đó cũng giống chúng ta, ở bên nhau hân hoan hạnh phúc.

Đường Mộng liếc mắt nhìn hắn, hừ một tiếng nói:

“Bại hoại, ai nói sẽ cùng người hân hoan hạnh phúc đây? Không biết xấu hổ, chẳng trách Ám Nhu luôn nói với ta rằng ngươi là sắc lang, nó còn nhắc nhở ta phải đề phòng ngươi. Xem ra phải đề phòng thật mới được.” Nói xong đột nhiên cười một tiếng, vẻ mặt giống hệt một tiểu cô nương, tràn ngập sự hấp dẫn không nói nên lời.

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt nghiêm trang nói:

“Ám Nhu khá lắm, lần tới sẽ không phải là đánh vào mông nữa mà phải dùng côn pháp trừng phạt nó mới được. Khi đó để xem con bé đó còn dám nói lung tung sau lưng ta - suýt nữa phá đi tình cảm thâm nồng của hai ta nữa hay không.” Vẻ mặt nghiêm trang ngay thơ cụ của hắn khiến cho Đường Mộng cười như nắc nẻ, mọi buồn bã đều tan thành mây khói.

Hoa Tinh nhìn Đường Mộng, cười nói:

“Để tránh cho người khác chia rẽ đôi ta, ta quyết định đêm nay sẽ xơi tái nàng, đề phòng bất trắc. Nếu không, tương lai ta sẽ hối hận không kịp. Ha ha, mỹ nữ cũng như đèn lồng vậy, treo cao thì thật không tốt, ta sẽ không ngốc như vậy.” Nói xong hôn Đường Mộng, đem tất cả những lời lẽ phản bác của nàng trở vào trong lòng.

Thân thể Đường Mộng run lên, muốn tách ra khỏi đôi môi của Hoa Tinh, nhưng làm sao hắn có thể để cho nàng toại nguyện. Chỉ thấy thân thể Hoa Tinh áp sát người nàng, đẩy nàng nằm ra giường, chiếc lưới linh hoạt tung hoành trong miệng nàng, cật lực truy đuổi lưới thơm tho của Đường Mộng.

Đường Mộng giãy giụa, trừng mắt nhìn hắn, nhưng biết đêm nay sẽ không thể nào thoát được hắn. Nghĩ đến chuyện sẽ sắp phát sinh, ánh mắt Đường Mộng lộ ra vẻ thẹn thùng vô cùng, nhìn Hoa Tinh, bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy nhu tình và dục hỏa mãnh liệt khiến cho thân thể Đường Mộng run lên, chấn động.

Hoa Tinh miễn cưỡng rời khỏi đôi môi thơm mọng, khẽ nói:

“Đẹp quá, Mộng nhi có thích không?” Nói xong khẽ hôn lên má nàng, hai tay chậm rãi di chuyển xuống núi đôi.

Đường Mộng biến sắc, thấp giọng nói:

”Mười nam nhân thì có hết chín kẻ là bại hoại như nhau. Người đấy, chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt mà thôi. Đáng tiếc là trên người người có một sức hút rất lớn, khiến cho người ta bất tri bất giác rơi vào vòng tay người. Sau này bên người người sẽ là một đồng nữ nhân, ta xem người làm thế nào chiều cổ được hết đây.

Hoa Tinh cười nói:

“Ta cũng không tính là người xấu, nàng mắng ta như vậy, nàng nghĩ ta sẽ trừng phạt nàng như thế nào đây? Đúng rồi, Mộng nhi xinh đẹp thế này, ta phạt nàng phải suốt đời đi theo ta để chuộc tội, ha ha, biện pháp này quả là tuyệt hảo. Bây giờ ta bắt đầu trừng phạt người.” Nói xong, thân thể áp sát người nàng, hữu thủ luồn lách tiếp xúc được với cặp vú căng mọng của nàng, dùng sức vuốt ve xoa bóp. Hoa Tinh cảm nhận được núi đồi cao ngất sần chắc, thực sự là mê người cực kỳ.

Đường Mộng toàn thân run lên, không ngừng giãy giụa vặn vẹo, muốn thoát khỏi ma thủ của Hoa Tinh. Song Hoa Tinh một khi đã nắm được thì cho dù là thiên lôi giáng xuống cũng không thể nào tách rời được tay của hắn, nàng càng chống cự thì thân hình lại càng rung động, bất quá chỉ làm cho Hoa Tinh tăng thêm vài phần hưng phấn mà thôi.

Lúc này, dục hỏa của Hoa Tinh đã dâng cao, vẻ mặt kích động, song thủ tung hoành, chiếm tiện nghi. Dần dần cởi bỏ trang phục của nàng, thân thể đầy quyến rũ của nàng dần lộ ra trước mắt hắn. Một chiếc yếm xanh bó sát lấy cặp nhũ hoa cong vút của nàng, núm vú nổi bật trên nền yếm càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ. Hoa Tinh nhìn núi đồi của nàng, không nhịn được há miệng ngậm lấy nhũ châu, nhấp nhấp hương thơm ngàn vàng của xứ nữ. Đường Mộng nhìn Hoa Tinh, vừa thẹn vừa sợ.

Cuối cùng song chưởng của nàng khê ôm lấy đầu Hoa Tinh, nàng không nói gì nữa, chỉ dùng hành động của mình để biểu đạt tâm ý của nàng. Hoa Tinh nhìn ánh mắt trong suốt của Đường Mộng, nhả núm vú nàng ta, khê nói:

“Nàng đừng sợ, hết thấy cứ giao cho ta, cả đời này ta sẽ vĩnh viễn yêu thương nàng.” Đường Mộng nghe vậy khê nhắm mắt lại.

Hoa Tinh cởi bỏ trang phục của mình, sau đó cởi hết trang phục của Đường Mộng, bỏ sang một bên. Chỉ thấy ngực cao vút sần chắc, trắng muốt, dưới ánh đèn quả nhiên mê người vô cùng, ánh mắt hắn di chuyển xuống dần đến vòng eo thon nhỏ, chiếc bụng phẳng lì, cặp đùi trắng muốt, mông căng tròn, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại vùng rừng rậm rạp đầy huyền bí.

Nhìn khe suối nhỏ như ẩn như hiện, nhụy hoa phấn hồng ướm dẫm, Hoa Tinh nhìn không được than thở:

“Thật đẹp, Mộng nhi quá đẹp. Ta thực sự bị nàng mê hoặc đến nỗi quên mất mình mang họ gì, thân thể xinh đẹp này từ nay phải thuộc về Hoa Tinh ta. Ta thật sự muốn giữ lấy nàng, nhưng cũng có chút không nỡ phá hư sự xinh đẹp này.” Nói xong Hoa Tinh cúi đầu, hôn lấy núm vú hồng hồng, tay phải nắm lấy bầu vú xoa nắn, động tác nhẹ nhàng vô cùng.

Thân thể Đường Mộng khê run lên, trong miệng phát ra thanh âm kiều mỵ. Hoa Tinh chậm rãi hôn khắp toàn thân, nhấp nhấp hương vị của thân thể xứ nữ. đọc truyện tại . Cảm nhận được thân thể của nàng bị kích thích, run lên bần bật, Hoa Tinh lại hôn lên môi nàng, đôi mắt chứa đầy thâm tình nhìn nàng.

Đường Mộng khê vuốt ve lưng Hoa Tinh, ánh mắt chỉ dùng ánh mắt để biểu đạt tình yêu của mình đối với hắn.

Hoa Tinh khê vuốt ve bảo bối mê người, dịu dàng nói:

“Mộng nhi có thích ta vuốt ve như vậy không?”

Thân thể Đường Mộng run lên, bẽn lẽn nói:

“Thích, nhưng người đừng quá mạnh tay. A, Hoa Tinh đừng mà, nơi đó không được, người chết đi.” Dứt lời toàn thân căng cứng, hai chân khép chặt lại.

Sắc mặt Hoa Tinh ửng đỏ, nói:

“Mộng nhi, nàng không cần sợ, hết thấy hãy cho ta, ta thật sự là khó chịu. Ta sẽ yêu thương nàng vĩnh viễn. Bây giờ, nàng cứ thả lỏng hết thảy, giao cho ta là được.” Nói xong dùng tay tách hai chân nàng ra, nhìn vào

đóa hoa thần bí kiều diễm, dục hỏa Hoa Tinh đại thịnh, cúi đầu nhắm nháp vào hạt minh châu ở đầu khe suối, hưởng thụ hương vị ngọt ngào của trinh nữ.

Đường Mộng kêu lên một tiếng, toàn thân cong vòng, thân thể rung chuyển theo chiếc lưỡi xảo diệu của Hoa Tinh.

Đêm khuya, trong phòng Đường Mộng, Hoa Tinh rốt cuộc đã hái được đóa hoa của đại tiểu thư Đường gia, hưởng thụ phong vị như lan như xạ của nàng. Chỉ thấy hân hỉ cúi đầu liếm láp từng giọt mật ngọt nơi khe suối, khiến Đường Mộng toàn thân vô lực, không chút phản kháng, thần sắc lộ ra vẻ mê man. Nhìn khuôn mặt của nàng, Hoa Tinh quyết định chuyển đổi tư thế, xoay người lại, để tiểu đệ đệ của mình vào trước miệng nàng, mặt khác vẫn tiếp tục nhắm nháp ngọc dịch thấm đẫm khe suối.

Đường Mộng nhìn thấy tư thế lúc này của Hoa Tinh, mặt trắng không còn chút máu, ngượng ngùng ngậm lấy tiểu đệ đệ của hân. Dưới ánh đèn, hai người hoàn toàn chìm đắm trong biển dục vọng. Một thanh âm to vang lên, Hoa Tinh rốt cuộc đã hòa nhập làm một với nàng, hai thân thể dính sát với nhau tại một chỗ....

Mưa tạnh gió tan, Hoa Tinh nhìn Đường Mộng toàn thân vô lực nằm trên giường, nén không được vuốt ve khuôn mặt nàng, nói:

“Mộng nhi, giờ khắc này ta thật sự cao hứng. Bởi vì đêm nay ta đã hoàn toàn có được nàng, chẳng những được trái tim mà ngay cả thân thể của nàng cũng đã thuộc về ta. Cả đời này, đại tiểu thư của Đường môn đã chính thức trở thành thê tử của Hoa Tinh ta, vĩnh viễn thuộc về ta. Ta sẽ dùng cuộc đời này của ta để che chở, yêu thương nàng cho đến khi tóc bạc răng long.” Nói xong, dùng ánh mắt tràn ngập sự quan tâm yêu thương nhìn Đường Mộng.

Đường Mộng lườm hân nung niu mang:

”Bại hoại, miệng lưỡi lúc nào cũng ngọt ngào khiến cho người ta vui vẻ. Người một đường đi đến Lạc Dương chưa bao lâu mà bên người đã có vô số nữ nhân. Ta xem tương lai ngươi sẽ làm thế nào đây. Ta cũng thật là ngốc, nếu sớm nghe theo lời Âm Nhu thì bây giờ cũng sẽ không bị ngươi khi dễ thành thế này, ngươi nói ngày mai làm sao ta dám gặp mọi người đây!

Hoa Tinh cười khùng khục, tay phải búng búng vào núm vú nàng, tách hai chân nàng ra, nhìn ngọc nhị đóa hoa đang sưng đỏ, khẽ cười nói: Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

”Có gì mà phải xấu hổ, nàng tưởng rằng nàng kêu la này giờ không ai nghe thấy hay sao? Sáng mai ta từ phòng này bước ra thì ai cũng sẽ hiểu hết. Hơn nữa nơi này nếu có ai dám cười nàng thì ta sẽ vì nàng ra mặt, bảo vệ cho nàng, nàng có chịu không?

Đường Mộng giữ cánh tay hân lại, nũng nịu mắng:

“Ngươi thật là xấu xa, ở bên ta thì lại nghĩ đến chuyện khi dễ nữ nhân khác, không hổ là sắc lang Hoa Tinh. Ta kệ ngươi, không thèm để ý đến ngươi nữa, ta ngủ.” Nói xong quay người sang, đưa lưng về phía hân.

Hoa Tinh cũng không nói nhiều, quay sang ôm lấy thân thể nàng, hai tay nắm lấy đôi vú mềm mại của nàng. Bóng đêm cứ thế trôi qua, ngọn đèn không biết đã tắt từ lúc nào, chỉ còn lại tiếng hít thở vang lên.

Ngay khi những tia sáng đầu tiên của mặt trời chiếu rọi vào căn phòng thì đôi uyên ương vẫn ngủ say. Một ngày mới đang chờ họ!

163. Chương 163: Tái Ngộ Tàn Nguyệt

Trong Mẫu Đơn các, khi Hoa Tinh cùng với Đường Mộng đi đứng khó khăn xuất hiện trong tiểu đình, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn hai người. Âm Nhu càng đi quanh Đường Mộng hai vòng làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên. Hoa Tinh ôm lấy Âm Nhu, tay phải xoa bóp bờ mông đầy đặn của nàng, hắc hắc cười nói: “Tiểu bại hoại này cũng dám nói lung ta lung tung trước mặt Đường Mộng. Xem ra ta phải xử lý muội ngay tại chỗ, muội tin hay không?”

Mặt Ám Nhu trở nên đỏ bừng, bộ phận mẫn cảm trên người nữ hài tử bị Hoa Tinh đùa bỡn như vậy làm nàng xấu hổ gần chết. Ám Nhu liên tục giãy dụa thân thể, ánh mắt bất lực nhìn sang cầu cứu Tô Ngọc. Tô Ngọc mỉm cười nhìn nàng, đi tới bên cạnh Hoa Tinh, nhẹ giọng nói:

“Hoa đại ca thực ra rất thích Ám Nhu, nên bây giờ tha uội ấy đi. Chờ sau này lúc ở bên nhau, khi đó Hoa đại ca muốn thế nào được cái đó, có đúng hay không Hoa đại ca?”

Nói xong nàng khẽ cười nhìn Hoa Tinh, rồi lại nhìn Ám Nhu với vẻ mặt đồng tình.

Hoa Tinh quyến luyến buông Ám Nhu ra, truyền âm nói với Ám Nhu:

“Lúc này có Tô Ngọc nên ta tạm tha uội. Tuy nhiên có một điều muốn nói uội biết đó là thân thể của uội thật mềm mại, thật co dãn thật thoải mái. Ta chính là đang tìm cơ hội ăn muối, miễn cho giữ muối lại bên người chỉ biết đối nghịch với ta.”

Không để ý vẻ mặt ngượng ngùng của Ám Nhu, Hoa Tinh mỉm cười rồi cùng ăn điểm tâm với mọi người. Sau khi ăn xong, Ám Vũ đột nhiên từ bên ngoài đi vào, nhẹ giọng nói:

“Công tử, bên ngoài có hai người nói muốn gặp người, cả hai đều là nam nhân. Một người có một thanh Quái kiếm, một người có một thanh Quái đao. công tử xem có phải là hai người mà công tử nói không?”

Hoa Tinh vừa nghe thấy thế liền cảm thấy vui mừng, nhẹ giọng nói:

“Mời bọn họ vào đây, hẳn là hai người này rồi. Tất cả mọi người cùng ở đây gặp hai người bạn mới của chúng ta, sau này ở chung cũng tiện hơn”

Nói xong hắn cười thần bí với mọi người, ánh mắt nhìn ra cửa.

Rất nhanh, Kiếm Vô Bính và Đao Vô Phong đã vào tới. Hai người vừa thấy ở đây mỹ nữ như vân mặt khẽ biến nhìn Hoa Tinh, Kiếm Vô Bính mở miệng nói:

“Hôm nay tới không tính chúng ta vi phạm lời hứa chứ?”

Hoa Tinh cười nói:

“Vũ nhi, lấy ghế cho bọn hắn, mọi người ngồi xuống rồi hãy nói.”

Nói xong hắn nhìn hai người, cười nói:

“Các người có thể đến được đây trong ngày hôm nay ta rất vui vẻ. Sau ngày mai ta sẽ lập tức rời khỏi nơi đây, các người nếu như khi đó cũng không có tới, ta cũng không ôm hy vọng. doc truyện tại . bây giờ mọi người đã tới, chúng ta sẽ trò chuyện một hồi, có điều gì cứ nói hết ra. Các người có cái gì không rõ xin mời mở miệng.” Nói xong hắn mỉm cười nhìn hai người.

Kiếm Vô Bính nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng hỏi:

“Ta có một chút không rõ, vì sao người lại biết con người của ta? Lẽ ra, ta không có một chút danh khí (tiếng tăm) gì ở Lạc Dương, còn có người rất cuộc muốn thế nào? Thực sự chỉ là làm nô bộc (người hầu) một năm thôi sao?”

Hoa Tinh nhìn hai người một chút, thấy Đao Vô Phong cũng lộ ra vẻ quan tâm, hắn khẽ cười nói:

“Về điểm này, sau này ta tự nhiên sẽ nói cho các người, hiện tại tạm thời phải bảo mật. Về phần mục của ta, cũng không có gì, nữ nhân bên cạnh ta đang có rất nhiều nên phải cần có người hỗ trợ bảo hộ các nàng cho nên ta mới chọn hai người các người. Đối với hai người các người mà nói, tuy nói là nô bộc, nhưng trên thực tế mọi người chỉ là bằng hữu. Các người muốn đi lúc nào cũng có thể đi, ta chưa bao giờ ép buộc người khác làm gì cả. Điểm này các người có thể yên tâm. Chỉ cần các người không có ý đồ bất lợi với ta lúc nào cũng có thể rời đi. Đương nhiên khi các người không muốn rời đi, ta cũng sẽ không đuổi các người đi.”

Đao Vô Phong nghe vậy, vẻ mặt khẽ biến nói:

“Lời ấy có thật không, người làm như vậy, không sợ chúng ta sẽ lập tức bỏ đi sao? Người sao có thể khẳng định chúng ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa chứ?” Nói xong hắn liếc nhìn Kiếm Vô Bính.

Hoa Tinh cười nói:

“Các người nếu tới, sẽ không dễ dàng rời khỏi. Ta tin tưởng các người điều không phải cái loại người muốn nợ nhân tình người khác. Từ trong mắt các người có thể thấy được các người đều là người tương đối thận trọng. Nói đi cũng nói lại các người nếu như không thật tâm đi theo ta, ta giữ lại các người cũng là tai họa mà thôi.”

Đao Vô Phong nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Đã như vậy thì được rồi một năm sau ta sẽ rời đi. Trong một năm này ta tất cả đều nghe theo của người, khi thời gian đến ta sẽ tự động ly khai. Ở đây mọi người một lời đã định, hy vọng chúng ta sẽ tuân thủ lời hứa hẹn.”

Hoa Tinh thấy thế, cũng thu hồi vẻ cười cợt, trầm giọng nói:

“Được một lời đã định. Chúng ta hôm nay nói rõ ràng có mọi người cùng nhau làm chứng. Người thì sao, Kiếm Vô Bính?”

Kiếm Vô Bính liếc nhìn hai người, khẽ gật đầu nói: “Cũng tốt, chúng ta quyết định như vậy. Một năm ước hẹn ta sẽ tuân thủ. Hy vọng người sẽ không làm ta thất vọng.” Nói xong Kiếm Vô Bính nhìn Hoa Tinh và mọi người.

Hoa Tinh nhìn hai người, khẽ cười nói:

“Hiện tại nếu mọi người đã quyết định vậy trưa ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây. Thời gian còn lại các người chuyện gì còn chưa làm xong thì hãy đi làm đi. Nếu như không có chuyện gì thì ở lại đây giúp ta chú ý an toàn của mọi người. Vô Bính, người đã đoạt được Thanh Nga xinh đẹp tới tay chưa. Nếu chưa được thì có muốn ta giúp người một tay không?” Nói xong, Hoa Tinh mỉm cười nhìn hắn.

Kiếm Vô Bính thoáng suy nghĩ rồi nói:

“Việc này ta sẽ tự mình xử lý, không cần người quan tâm. Sau này người tốt nhất là không nên đi tìm nàng, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Hoa Tinh nghe vậy, bèn liếc nhìn Âm Nhu ở bên cạnh, cười nói:

“Yên tâm, bình dấm chua bên cạnh ta rất lợi hại, ta dù có muốn cũng phải cẩn thận suy nghĩ mới được. Được rồi, mọi người nói chuyện khác đi. Lần này chúng ta đến thành Lạc Dương coi như là đã trải qua không ít phong vân. Hôm nay, chúng ta đối mặt rất nhiều địch nhân bao gồm Vô lâm Tứ đại bang phái, cùng với Tam đại thư viện, có thể nói là chống lại toàn bộ Vô lâm. Lúc này đây còn có chuyện của Đồng Tâm tỷ muội nên càng hấp dẫn sự chú ý của người Vô lâm. Hiện nay, bọn họ bởi vì đã bị thương nặng cho nên tạm thời không ai dám đến chọc ta, nhưng rất nhanh bọn họ hẳn là sẽ có động tĩnh. Lúc này đây chuyện hai người các người gia nhập vào đội ngũ của chúng ta hầu như còn không có người biết, cho nên ta đột nhiên có một biện pháp. Đó chính là các người lúc này lập tức rời đi và âm thầm bảo hộ chúng ta, chú ý động tĩnh của chúng ta. Buổi chiều ngày mai sẽ rời khỏi đây, lúc này Vô Phong đến con đường phía trước kiểm tra một chút có địch nhân và âm mưu quỷ kế đang chờ chúng ta chúng ta hay không. Mà Vô Bính thì trở lại làm chuyện của người đừng cho người khác chú ý đến các người. Chờ khi chúng ta tụ hợp lại thì như vậy cho dù có nguy hiểm, cũng có thể khiến bọn hắn trở tay không kịp ”

Đao Vô Phong nghe vậy liền liếc nhìn Hoa Tinh một cái, nhưng không nói câu gì rồi đứng dậy rời đi. Kiếm Vô Bính nhìn hai người, lại nhìn Đao Vô Phong đã rời đi, nhẹ giọng nói:

“Buổi chiều ngày mai, ta ở Thập lý đình bên ngoài thành chờ các người, đến lúc đó gặp lại. bây giờ ta đi về trước nói lời từ biệt với Thanh Nga, cáo từ.” Nói xong, hắn cũng đứng dậy ly khai.

Nhìn hai người đã rời đi, Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Hai người đều không đơn giản, còn trẻ như vậy mà đã có võ công cao tuyệt đúng là hiếm thấy trong thiên hạ. Ta nếu như không có đoán sai, bọn họ đều có một đoạn bí mật không muốn người biết. thân phận của bọn họ sợ rằng cũng không đơn giản như vậy. Bọn họ ẩn thân ở Lạc Dương chỉ sợ cũng vì đang trốn tránh cái gì đó. Thành Lạc Dương bây giờ càng lúc càng thú vị có Huyết anh chi thân bí khó lường, lại có thần bí nữ tử thân phận thần bí khó lường. Hơn nữa còn có đao kiếm song tuyệt, Cẩm hạp chi mê, Long Môn bảo tàng thực sự là rơi vào một cục diện vô cùng phức tạp làm cho người ta không tìm manh mối. Còn có

sự xuất hiện của Tái ngoại đệ nhất cao thủ Mộc Tây Tạng và Tụ Hoa Cung bí mật đến đây, đều nói rằng một cơn bão tố sắp xảy ra. Mà chúng ta lại nằm ở trung tâm cơn bão tố muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.”

Ám Nhu nhìn về phía chân trời, nhẹ giọng nói:

“Nếu nói ra tất cả những việc này không phải đều có liên quan đến Công tử sao. Mà càng quan trọng là tất cả những điều này không phải Công tử đều muốn thấy sao, không phải sao?”

Chúng nữ nghe vậy nhưng không nói, mọi người đều đang suy nghĩ câu nói của Ám Nhu. Có thể nàng nói cũng đúng, Hoa Tinh vào Trung nguyên, không phải là muốn làm loạn cả Trung nguyên sao? Hiện tại không phải là điều mà Hoa Tinh muốn thấy sao?

Hoa Tinh hơi nhìn phía chân trời, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí khó lường, khẽ cười nói:

“Trò hay sắp bắt đầu rồi, đến lúc đó các nàng sẽ biết. Được rồi thừa lúc rảnh rỗi, mọi người hoạt động gân cốt một chút. Vận động nhiều một chút sẽ rất có ích cho việc hồi phục thương thế, lại có thể tăng cường võ công. Ngày mai sẽ rời khỏi Lạc Dương, tin tưởng sau này chúng ta sẽ không bị người tập kích đến độ trở tay không kịp. Để đảm bảo an toàn ọi người sau này bây giờ phải tận dụng thời gian chú ý luyện công đi. Ta vào trong thành Lạc Dương một chút, các nàng đều ở lại đây không nên chạy loạn.” Nói xong, hần mang theo Xích Huyết Dao rời khỏi.

Đi ở trong thành Lạc Dương phồn hoa, nhìn cảnh sắc phồn hoa xung quanh, Hoa Tinh thâm cảm thán. Lạc Dương đại đô của cả Trung nguyên đối với hần mà nói càng có một ý nghĩ đặc biệt. Vừa đi vừa suy nghĩ bất tri bất giác đã đi tới nơi gặp gỡ Lý Thái Tú. Nhìn đại viện đã tan hoang, tất cả không còn thứ gì trọn vẹn Hoa Tinh nhin không được nhớ tới thân thể động lòng người. Nói thật là Lý Thái Tú thật đúng là rất có mị lực. Nàng mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng này dáng vóc bên ngoài của nàng lại không thua gì so với thiếu nữ, trái lại còn có thêm sự thành thực mà thiếu nữ không có. Nhớ tới Diêu Ngọc Anh đã nói Lý Thái Tú bị thần bí nhân đoạt đi rồi. Thần bí nhân này là ai, chẳng lẽ là người Tụ Hoa Cung? Có thể không?

Hoa Tinh trong đầu suy nghĩ miên man, sau đó lại nghĩ đến Tần Nguyệt đứng thứ hai trong Bách Hoa Phổ. Không biết nàng hiện tại như thế nào, nàng tới Lạc Dương thực sự chỉ tham gia Hoa hội sao? Nàng nói có việc muốn làm, đã xong chưa? Nghĩ vậy Hoa Tinh nhin không được lắc đầu mình quả thật quá hoa tâm (tham lam, háo sắc). Bên mình đã có rất nhiều nữ nhân, nhưng vẫn luôn nghĩ sẽ được sở hữu tất cả mỹ nữ đã gặp qua trở thành của mình. Có thể là tất cả nam nhân đều có tâm lý này, chỉ là rất nhiều người không biểu hiện ra ngoài mà thôi, không phải sao?

Đột nhiên, mùi u hương tràn vào mũi, một cỗ khí tức quen thuộc xuất hiện bên cạnh Hoa Tinh. Hoa Tinh ngẩng đầu liếc nhìn lập tức lộ ra vẻ vui mừng. Trước mặt Hoa Tinh chính là Tần Nguyệt xinh đẹp rực rỡ, hần nhẹ giọng nói:

“Tần Nguyệt, sao nàng lại ở đây. Ta vừa nghĩ đến nàng thì nàng lại xuất hiện đây có phải gọi là thần giao cách cảm không nhỉ?” Nói xong thân thể hần không một tiếng động tiến thêm ba bước chỉ cách Tần Nguyệt vài phân, hít một hơi thật sâu làn hương khí mê người của nàng.

Mặt Tần Nguyệt đỏ ửng, nàng nhìn thấy Hoa Tinh đến gần mình như vậy, nên tự nhiên hiểu hần đang suy nghĩ cái gì. Thân thể hơi tránh Hoa Tinh ra một chút, Tần Nguyệt thấp giọng nói:

“Ta chỉ vô ý đi ngang qua mà thôi, thấy huynh cũng vừa vặn có ở đây cho nên tới hỏi một chút. Nghe nói các người lần này ở trong thành Lạc Dương bị công kích mạnh. Không biết Ám Vũ các nàng vẫn ổn chứ, các nàng có gặp chuyện gì không?” Nói xong, nàng giơng đôi mắt đẹp nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn vào đôi mắt xinh đẹp động lòng người và dung nhan như ngọc của nàng, nhẹ giọng cười nói:

“Thế nào mà chỉ quan tâm đến các nàng mà không hỏi thăm ta được một câu sao?”

Tần Nguyệt nghe vậy sắc mặt nhất thời đỏ lên, dời ánh mắt sang chỗ khác, nàng nói:

“Huynh như thế này còn cần phải hỏi sao. Hơn nữa võ công của huynh lợi hại như vậy, chưa từng gặp phải đối thủ thì có ai có thể làm gì được huynh chứ.”

Hoa Tinh cố ý cười khổ nói:

“Vậy có phải nếu ta bị thương nàng sẽ hỏi thăm ta đúng không. Nói vậy ta dù bị thương cũng đáng giá, chỉ ít như thế cũng sẽ được một Giai nhân xinh đẹp ân cần thăm hỏi, không giống như bây giờ không có ai hỏi han mình.”

Nói xong, đôi môi nhẹ nhàng tới gần tai nàng, khe khẽ hôn nhẹ lên khuôn mặt kiều diễm của nàng một chút.

Tần Nguyệt thân thể run lên hơi tách ra ba thước, e thẹn nhìn hấn một cái, nhỏ giọng yêu kiều mắng một tiếng. Hoa Tinh thấy nàng không có phản ứng mạnh nên lấy làm vui mừng. Hấn biết nữ nhi nếu e thẹn khi người hôn nàng thì nhất định trong lòng đã thích người đó. Như vậy để chiếm được trái tim của nàng sẽ rất dễ dàng. Hoa Tinh liếc nhìn nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói:

“Trời hôm nay không tệ đúng là cảnh xuân tươi đẹp thích hợp cho tình nhân ước hội, chúng ta cùng nhau du ngoạn Lạc Dương được không?” Nói xong hấn không chờ nàng trả lời mà đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng bước nhanh về phía trước.

Tần Nguyệt nhìn Hoa Tinh trong ánh mắt lộ ra một tia thẹn thùng. Cảm giác được bàn tay của Hoa Tinh đang cầm rất chặt tay mình, Tần Nguyệt trong lòng tự nhiên hiểu điều đó đại biểu cái gì. Theo Hoa Tinh chạy một lát, hai người mới dừng lại. Hoa Tinh nhìn dung nhan mỹ lệ mang chút e thẹn của nàng, khẽ cười nói:

“Gặp nhau ở Mãn đàn hoa hội ta vẫn luôn nhớ dung nhan của nàng.”

Tần Nguyệt vẻ mặt ửng đỏ, thấp giọng nói:

“Huynh mau buông tay ta ra đợi lát nữa người khác thấy sẽ không tốt. Nơi này là thành Lạc Dương chúng ta không thể làm như vậy.”

Hoa Tinh nghe vậy cười cười, trong thành Lạc Dương không được, vậy đổi chỗ khác chắc được đúng không?

Hoa Tinh nắm đôi tay mềm mại của nàng, khẽ cười nói:

“Mỗi một nữ nhân bị Hoa Tinh ta nắm tay là đã định trước suốt đời có duyên với ta, nàng cũng vậy. Cả đời này, nàng nếu bị ta cầm tay, ta sẽ không buông tha nàng. Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau du ngoạn Lạc Dương đi. Đi, không nên lưu ý người khác thấy thế nào, chỉ cần nàng thích là được. Hạnh phúc là điều mà tất cả mọi người đều muốn có biết không.” Nói xong, hấn cầm tay nàng đi nhằm vào những nơi có nhiều người, dọc theo đường đi hấp dẫn vô số ánh mắt hâm mộ và đổ kỵ.

Buổi trưa, hai người tìm đến một gian tửu lâu cùng ăn trưa. Vừa ngồi xuống chỗ, Tần Nguyệt nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói:

“Nghe nói Võ lâm thư viện trong thành Lạc Dương đã bị người diệt, chuyện này huynh có biết không? Huynh có thể nói cho ta biết, vì sao bọn họ sẽ bị diệt không?”

Câu hỏi của nàng làm Hoa Tinh cảm thấy sửng sốt.

Nhìn Tần Nguyệt, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: Text được lấy tại TruyệnFULL

“Vì sao nàng lại hỏi ta như vậy, nàng nhất định cho rằng ta biết sao? Hay là nàng cho rằng, đó chính là ta làm?”

Hoa Tinh cảm thấy đôi chút nghi hoặc vì sao nàng lại hỏi như vậy?

Tần Nguyệt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói:

“Khi huynh không ở thành Lạc Dương, Ám Vũ các nàng đã bị công kích mãnh liệt, trong những địch nhân này thì rõ ràng nhất là có người của Võ lâm thư viện. Cho nên bây giờ Võ lâm thư viện bị diệt, huynh cho rằng ta trước tiên sẽ nghĩ đến ai? Những người khác sẽ cho rằng là ai làm chứ? Trong thành Lạc Dương này ai có thực lực như vậy và dám làm như vậy? Huynh nói có bao nhiêu người chứ?”

Hoa Tinh nghe vậy liền sửng sốt, nhẹ giọng nói:

“Thì ra chuyện này đã rơi lên đầu ta, hắc hắc, xem ra người quá nổi danh cũng không tốt. Đối với việc này bọn họ thích nói như thế nào thì tùy bọn họ đi. Chỉ cần không ai đến chọc ta là được. Nếu ai cho rằng đầu mình cứng thích đến thử xem đồ đao của ta có sắc bén hay không ta cũng vui mừng nghênh đón. Lần

này Âm Vũ các nàng bị địch nhân cường đại công kích, chuyện này ta sẽ bỏ qua. Chờ ta tra ra là có những người nào tham gia ta sẽ từ từ thu thập bọn họ. Ví dụ như nói Bất Quy Cốc nhất định là nằm trong số đó còn những kẻ khác tạm thời còn chưa có tin tức chính xác. Một khi xác định được thì khi đó bọn họ sẽ cảm thấy hối hận vì đã làm như vậy.”

Tần Nguyệt nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói:

“Chuyện này nếu đã xảy ra hơn nữa Âm Vũ các nàng cũng có việc gì thì bỏ qua đi. Sau này nhớ phải bảo vệ các nàng thật tốt, không nên để các nàng bị thương tổn nữa.. Huynh tới nơi này chỉ là đi ngang qua mà thôi tội gì phải nhiễm máu tanh nhiều làm gì? Với tình hình Lạc Dương bây giờ mà nói, phái Thiếu Lâm được xưng là Trung nguyên đệ nhất đại phái cũng sút đầu mẻ trán vì Long Môn bảo tàng. Phái Võ Đang lại đang toàn lực truy tìm cảm hạp. Phái Hoa Sơn thực lực không đủ căn bản là đóng cửa không ra. Mà Lâm Vân kẻ duy nhất còn sống của Võ lâm thư viện cũng có thân phận thần bí, hành tung quý bí, nhất định rất khó tra ra hẳn rồi cuộc đang ở đâu trong thành Lạc Dương. Lẽ ra bây giờ Thư viện đã bị diệt, hẳn ta hẳn nên thoát đi mới đúng. Nhưng vì sao hẳn ta vẫn ẩn náu ở trong thành Lạc Dương không chịu rời khỏi chứ? Ngày mai các người sẽ đã rời khỏi nơi đây, khi đó ở đây có thể sẽ trở thành chiến trường tranh đoạt địa bàn của Tứ đại bang phái. Chuyện này đối với người mà nói có thể cũng là một chuyện tốt, đúng không?”

Hoa Tinh trầm tư một lát rồi nói:

“Lời nàng nói ta cũng không phản đối. Âm Vũ các nàng ta sẽ bảo hộ các nàng thật tốt, không cho phép người nào làm thương tổn các nàng. Mà Tứ đại phái bang tranh đoạt địa bàn cũng là điều ta muốn thấy. Về phần Lâm Vân thì chỉ cần không gặp phải ta, ta cũng sẽ không chủ động đi tìm hắn. Buổi chiều ngày mai ta sẽ rời khỏi Lạc Dương, nàng có thể đến tiễn chúng ta không?”

Tần Nguyệt tránh nhìn vào mắt hắn, thấp giọng nói:

“Ta sẽ đến tiễn Âm Vũ các nàng, đến lúc đó cũng sẽ chúc phúc các người. Bây giờ nên ăn cơm đi, còn nói nữa thức ăn nguội hết đó” Nói xong nàng cúi đầu ăn, không hề nhìn hắn nữa.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Ngày mai sẽ rời đi, ngày hôm nay để cho chúng ta lưu lại những ký ức khó quên đi. Buổi chiều chịu khó theo ta du ngoạn thành Lạc Dương. Ta muốn mỗi ngõ ngách trong thành Lạc Dương đều lưu lại dấu chân của chúng ta dấu chân. Để mọi người trong thành Lạc Dương chứng kiến cho tình cảm của chúng ta. Khiến cho trong lòng nàng vĩnh viễn khắc sâu hình bóng của ta, suốt đời không thể nào quên” Nói xong, hắn nắm chặt tay nàng, thâm tình nhìn nàng.

Tim Tần Nguyệt đập mạnh, mặt ngọc ửng đỏ, cúi đầu nói lý nhí:

“Huynh cứ như vậy, không để cho người khác có một chút quyền tuyển chọn sao?”

Hoa Tinh hôm nay đã là kẻ sành sỏi trong tình trường, đối với dáng vẻ ngượng ngập của Tần Nguyệt hắn hiểu rất rõ nàng không mạnh mẽ từ chối mình là có ý gì. Hắn càng nắm tay nàng chặt hơn, Hoa Tinh cười nói:

“Ta rất bá đạo, nhưng ta cũng cho nàng cơ hội lựa chọn. nàng bây giờ không phải lựa chọn ta sao? Nếu không nàng sao lại để cho ta nắm tay mình chứ?” Nói xong hắn cầm tay Tần Nguyệt bay tới trước.

Giữa không trung một tiếng yêu kiều vang lên:

“Huynh là một kẻ vô lại, huynh đâu cho ta lựa chọn chứ, đúng là bá đạo.”

Trong tiếng kêu yêu kiều, một tiếng cười vô cùng đắc ý vang lên, phiêu đảng trên bầu trời Lạc Dương. Dưới ánh nắng chói chang, hai người đi khắp mọi ngõ ngách lớn nhỏ trong thành Lạc Dương để lại tiếng hoan ca, để lại mấy phần hồi ức.

164. Chương 164: Tái Ly Lạc Dương

Buổi trưa, đoàn người Hoa Tinh đã chuẩn bị ổn thỏa, Diêu Ngọc Anh sẽ ở lại Mẩu đơn các. Sau đó đoàn người cùng nhau rời khỏi Mẩu đơn các đi về phía thành đông. Ra khỏi cửa thành, mọi người không nhịn được dừng lại, quay đầu lại nhìn thành Lạc Dương phồn hoa. Nhìn thành Lạc Dương mà mình ở lại đã gần tháng, trong lòng mọi người đều thầm cảm khái, mỗi người có một tâm trạng khác nhau.

Hoa Tinh lướt nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt ba người Đường Mộng, Tô Ngọc, Âm Vũ. Trong chúng nữ về mặt của ba người là chưa xót nhất, có thể là ở đây quá lâu nên có rất nhiều chuyện khó có thể quên. Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Được rồi, có rất nhiều chuyện đều phải lưu lại trong hồi ức. Chờ lần sau khi trở lại Lạc Dương thì lại mở ra hồi ức phủ đầy bụi bặm. Đi thôi” Nói xong hần bước đi trước.

Đường Mộng nhìn thành Lạc Dương, lý nhí nói:

“Lâm Phương, Trọng Sơn, các người bảo trọng nhé, ta phải rời đi, sau này ta sẽ trở lại nhìn các người. Các người dưới mặt đất có biết cũng không cần lo lắng cho ta. Ta đã giao mình cho Hoa Tinh, tin tưởng rằng huynh ấy sẽ thương yêu ta. Ngày khác trở lại Lạc Dương, ta sẽ dẫn mang theo rất nhiều người đến thăm và chúc phúc hai người. Hai người ngủ yên nhé, gặp lại.” Nói xong nàng xoay người đi, một giọt nước mắt rơi trong gió bay về phía xa xa.

Âm Vũ cùng Mai Hương than nhẹ một tiếng, nhìn nhau, cũng xoay người rời đi. Lạc Dương bây giờ từ biệt, lần trở lại tiếp theo ai biết là lúc nào chứ?

Lại một lần nữa đi tới Thập lý trường đình, tất cả mọi người dừng bước. Nhìn Kiếm Vô Bính đã ở bên trong trường đình, Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Cũng đã đến lúc từ biệt, chúng ta đã ở Lạc Dương khá lâu. Ngọc Anh, muội về đi thôi, ở lại càng lâu càng thêm chua xót mà thôi, càng thêm nếm trải nỗi khổ ly biệt. Việc ở Lạc Dương các muội tạm thời không nhúng tay vào. Ta vừa rời khỏi các muội sẽ không có cách nào tranh đoạt cùng những người đó, cho nên không nên lưu ý được mất, hiểu chưa? Đi thôi, nhớ kỹ phải chút ý bảo trọng, lần sau chúng ta sẽ gặp nhau ở Nam Kinh Thư viện.” Nói xong Hoa Tinh khẽ vuốt mặt ngọc của nàng, vỗ nhẹ lên vai nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Diêu Ngọc Anh chỉ cảm thấy chấn động toàn thân, một cỗ chân khí cường đại không gì sánh được trong nháy mắt tử vai truyền vào thân thể, công lực bản thân trong nháy mắt tăng lên hơn gấp đôi. Nàng mỉm cười nhìn Hoa Tinh, nàng không biết nên nói cái gì. Có thể điều duy nhất muốn nói chính là luyến tiếc ly biệt, không phải sao? Khẽ gật đầu, nàng không nói gì hết. Nàng nhìn chúng nữ nói một lời chúc phúc rồi khẽ xoay người rời đi. Tiếng quần áo bay phất phới trong gió quện lẫn một tiếng nói lý nhí, nhưng không nghe được ra nàng đang nói gì.

Hoa Tinh nhìn thân hình của nàng, trong lòng có đôi chút mất mát. Ở bên nhau một thời gian giờ đến lúc chia ly có ai lại không cảm thấy mất mát chứ?

Xoay người nhìn Kiếm Vô Bính trong Trường đình, thân thể Hoa Tinh nhoáng lên đi đến hần bên cạnh. Nhìn hần, Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Thế nào, đã có được Thanh Nga chưa? Xem ra ta hần là nên chúc mừng người, mà người cũng có thể cảm tạ ta, không phải sao?” Nói xong, trong ánh mắt lộ ra một tia cười cười thần bí.

Kiếm Vô Bính nhìn Hoa Tinh, nhìn khuôn mặt anh tuấn đang tươi cười của hần, nhẹ giọng nói:

“Ta đúng là nên cảm tạ người đã mang đến cho ta. Ta đến đây ngoại trừ thực hiện lời hứa còn mang theo một phần cảm kích. Bắt đầu từ bây giờ, tất cả hành động của ta đều nghe theo sự chỉ huy của người.”

Hoa Tinh cười nói:

“Chỉ cần là bằng hữu của Hoa Tinh ta, ta quyết không bạc đãi hần. Mỗi một bằng hữu, ta đều sẽ tận lực giúp đỡ hần cho nên người không cần có tâm lý cảm kích. Ngược lại nếu như đối với địch nhân mà nói, hần

tự nhất định sẽ cảm thấy hối hận. Chọc vào ta chẳng khác nào là chọc Tử thần, không có một ai là ngoại lệ. Bây giờ hãy nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây đi tới Khai Phong.”

Đường Mộng ở một bên mở miệng hỏi:

“Hoa Tinh ca, hiện tại mọi người cũng không mệt sao không đi tiếp chứ? Đi sớm một chút cũng có thể sớm tìm được chỗ nghỉ chân. Chúng ta lần này đi rất nhiều người, nên chỉ có ban ngày đi mới tiện, muộn vẫn đi rất có thể gặp nguy hiểm cho nên cần lên đường sớm một chút.”

Ám Vũ nhìn bốn phía một chút, nhẹ giọng nói:

“Đường Mộng nói không sai, chúng ta nên đi thôi. Nhớ lần trước chúng ta bị địch nhân thần bí dắt mũi mang đi, lần này nhất định không thể tái diễn như vậy. Chúng ta nên sớm tìm được chỗ nghỉ chân sau đó kiểm tra bốn phía rõ ràng, cẩn thận thì tốt hơn.”

Những người khác nghe nàng nói vậy, đều khẽ gật đầu ra vẻ đồng ý.

Hoa Tinh thấy tất cả mọi người đều đề nghị nên đi, nhin không được cười nói:

“Đi cũng tốt, tuy nhiên cũng không thể là ngay bây giờ. Vẫn còn một vị cố nhân muốn đến tiễn chúng ta, mọi người chẳng lẽ không muốn gặp cố nhân sao?” Nói xong hần cười cười với chúng nữ làm ọi người không nghĩ ra được cố nhân mà hần nói là ai.

Ám Nhu nhìn Hoa Tinh, lớn tiếng hỏi:

“Huynh nói cố nhân là ai, muội dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra cố nhân nào. Lẽ nào chúng ta lần này rời khỏi, cũng có người biết là bây giờ sao? Bây giờ ba phái Thiếu Lâm, Vũ Đang, Hoa Sơn đều có chuyện phải lo, còn có ai sẽ đến tiễn chúng ta chứ? Không phải là huynh không muốn đi nên cố ý bịa ra đó chứ.” Nói xong, nàng còn cười cười nhìn Hoa Tinh với ánh mắt đầy khiêu khích.

Hoa Tinh nhìn nàng một cái, ánh mắt nhìn về phía phương xa, khẽ cười nói:

“Không nghe ta nói, ngày hôm nay tạm thời tha cho nàng, sau này ta sẽ cho nàng người biết sự lợi hại của ta. Cố nhân tới rồi kìa, các nàng tự mình thấy sẽ biết. Tiểu Vũ, nàng ấy đến vì tiễn muội, muội có đoán ra là ai không?”

Tất cả mọi người nhìn theo ánh mắt của Hoa Tinh. Một thân ảnh rực rỡ đang bay nhanh tới đây, di chuyển cực nhanh. Ám Vũ nhìn thân ảnh rực rỡ đó, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ tươi cười, khẽ cười nói:

“Vũ nhi đã biết, là Tần Nguyệt, sao nàng lại đến, để Vũ nhi đi đón nàng.” Nói xong thân ảnh chợt lóe, lẳng không bay ra. Rất nhanh hai người gặp nhau giữa không trung đều nhoẻn miệng cười, hai nàng nắm tay nhau trở lại.

Ngay khi Ám Vũ rời khỏi, Ám Nhu hỏi:

“Uy, Huynh làm sao biết sẽ có người đến tiễn chúng ta, có phải huynh tiết lộ cho tỷ tỷ biết hay không. Theo muội thấy, huynh theo đuổi Tần Nguyệt tỷ tỷ, nên cố ý tiếp cận nàng, muốn trước khi rời đi thì có thể gặp tỷ tỷ một lần. Đợi lát nữa muội sẽ nói cho tỷ tỷ phải cẩn thận đề phòng huynh, tránh bị huynh lừa.” Nói xong nàng lập tức chạy trốn ra sau lưng Tô Ngọc, sau đó còn lè lưỡi với Hoa Tinh.

Hoa Tinh không để ý tới nàng, ánh mắt dừng lại trên áng mây động lòng người kia. Nhìn dung nhan xinh đẹp, dáng người thon thả mê người của nàng, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia lưu luyến. Tần Nguyệt hạ xuống đình, khẽ liếc nhìn Hoa Tinh một cái liền lập tức tự dời ánh mắt. Nàng mặc dù chỉ liếc mắt một cái, nhưng Hoa Tinh lại nhìn ra trong đó một tia lưu luyến khiến cho hần lấy làm cao hứng.

Tần Nguyệt nói lời từ biệt với các nàng. Những lúc xoay người nàng luôn luôn nhìn lén Hoa Tinh một cái. Nhưng mỗi một lần, nàng lại thấy đôi mắt đầy thâm tình của Hoa Tinh khiến trái tim nàng càng đập mạnh, mặt ngọc ửng đỏ. Tần Nguyệt sau khi nói lời từ biệt hết với chúng nữ rồi cực cũng đã đi tới trước mặt Hoa Tinh. Đôi thu thủy nhìn Hoa Tinh bên trong tràn đầy hơi nước, để lộ ra một tia e thẹn.

Hoa Tinh khẽ cười nói nói:

“Thật cao hứng khi nàng đến tiễn chúng ta, tin rằng rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại, phải không?” Hấn không hề che giấu ánh mắt đầy tình cảm của mình khiến cho trái tim Tần Nguyệt nhảy lên, nhin không được mặt ngọc đỏ lên. Nàng hơi cúi đầu không dám nhìn hấn.

Nhìn đầu ngón chân, Tần Nguyệt thấp giọng nói:

“Hy vọng như vậy. Lần này ly khai, hy vọng mọi người bình an vô sự, thuận buồm xuôi gió không gặp phải cường địch. Hy vọng lần gặp mặt tiếp theo tất cả mọi người đều vẫn như thế này. Hoa Tinh, huynh gây thù chuốc oán rất nhiều ở Trung Nguyên nên nhớ phải cẩn thận một chút. Ta sẽ không nói nhiều, chúc mọi người thượng lộ bình an.” Nói xong nàng ngẩng đầu liếc nhìn Hoa Tinh, trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia nhu tình. Chỉ một cái chớp mắt, Tần Nguyệt đã xoay người bước đi, dường như nàng đang che giấu điều gì đó.

Nhìn Tần Nguyệt rời đi, trong mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ thâm tình. Âm Vũ ở bên cạnh đột nhiên hỏi:

“Bao giờ thì Công tử dự định sẽ cho chúng ta thêm một hạo tử muội chứ?”

Hoa Tinh nghe thấy vậy hơi sững sốt. Hấn liếc nhìn Âm Vũ, cười nói:

“Ta cũng không biết, nhưng ta cũng rất hy vọng có thể như vậy.”

Hấn vừa dứt lời thì Âm Nhu đã mở miệng mắng to:

“Sắc lang, huynh không chịu yên chút nào. Huynh đã có tỷ tỷ cùng với các tỷ muội mà còn chưa từ bỏ ý định, còn có chủ ý đến người khác. Đúng là một sắc lang, hoa tâm, đại la bạc.”

Hoa Tinh một tay ôm lấy Âm Nhu, hắc hắc cười nói:

“Nàng suốt ngày ở bên cạnh ta nói ta xấu, muội nói ta nên xử phạt muội như thế nào chứ? Ta hôm qua mới cảnh cáo muội mà hôm nay muội đã bắt đầu rồi, xem ra ta phải dùng biện pháp mạnh. Lần này không có ai có thể cứu được nàng.” Nói xong, tay phải vuốt ve của mặt ngọc của nàng, hấn cười tà nhìn nàng.

Âm Nhu biến sắc, liếc nhìn chúng nữ thấy tất cả mọi người chỉ đang mỉm cười không nói lại đỡ ỳnh, hơn nữa còn tránh ra xa, không khỏi nở nụ cười nói:

“Muội chỉ đùa thôi mà, vì thấy mọi người buồn bã như vậy nên mới làm trò để mọi người được vui. Sao huynh lại cho nó là thật chứ? Hoa Tinh huynh là đại anh hùng đại hào kiệt, sao lại đi tính toán với một nữ tử như muội chứ” Nói xong nàng nhìn Hoa Tinh với ánh mắt đầy đáng thương.

Hoa Tinh một chút cũng không để ý tới nàng, vẫn đang cười hắc hắc nói:

“Ta không phải đại anh hùng đại hào kiệt gì cả. Ta chỉ là một nam nhân háo sắc mà thôi. Thông thường, một người háo sắc nam nhân khi bắt một nữ nhân đều chỉ có một kết quả, muội biết không? Bây giờ muội đã rơi vào trong miệng đại sắc lang ta, muội nói ta sẽ làm gì nào? ” Nói xong, hấn cố ý giờ mặt vào sát mặt nàng, truyền âm nói:

“Đáng người của nàng rất tuyệt, bộ ngực vừa tròn lại vừa căng, sờ vào nhất định rất thoải mái, có đúng hay không. Ta rất muốn thử một lần.”

Âm Nhu nghe vậy vẻ mặt khê biến, lập tức kêu lên:

“Tỷ tỷ, Tô Ngọc các tỷ nhanh cứu muội. Hoa Tinh huynh ấy bắt nạt muội.” Nói xong, ánh mắt đảo đảo nhìn sang chúng nữ, đáng tiếc chúng nữ đều chỉ cười cười mà thôi.

Hoa Tinh nhìn Âm Nhu, hắc hắc cười nói:

“Thấy không, lúc này đây sẽ không ai dám cứu muội. Muội đó chuẩn bị nhận côn pháp trừng phạt đi. Bây giờ còn phải đi, chờ đến tối rảnh rồi, ta sẽ thu thập muội. Mọi người đi thôi.”

Nói xong hấn buông Âm Nhu ra, mang theo mọi người ly khai trường đình, lên đường.

Ra khỏi trường đình, đoàn người không nhanh không chậm đi mà đi. Hai người canh giờ sau đã đến được nơi mà lúc trước địch nhân thi triển Ngũ độc đại trận vây khốn mọi người. Nhìn dấu vết hoang phế xung

quanh, Hoa Tinh không khỏi đề cao cảnh giác, mở linh giác ra bốn phía. Tất cả mọi động tĩnh trong bán kính năm mươi trượng đều không qua khỏi mắt Hoa Tinh.

Một đường đi tới không phát sinh chuyện gì khiến cho Hoa Tinh yên tâm không ít. Mọi người từ từ rời khỏi nơi đã xảy ra biến cố, tiếp tục đi về phía trước. Sau nửa canh giờ, đoàn người đi tới một chỗ lồi rẽ, một người nông phu lưng đeo bó củi đi ngang qua bên cạnh bọn họ. Vô tình liếc nhìn Hoa Tinh, ngón tay của tên nông phu khẽ nhúc nhích, trong nháy mắt đã bắn ra một mảnh giấy vào tay Hoa Tinh.

Về mặt Hoa Tinh rất bình tĩnh, nhìn không ra có vẻ gì khác thường. Chờ đi ra hơn một dặm hẵn mới mở mảnh giấy trong tay ra. Nhìn tin tức bên trong, Hoa Tinh khẽ cau mày trầm tư suy nghĩ. Tô Ngọc ở bên cạnh thấy thái độ khác lạ của Hoa Tinh, nhẹ giọng hỏi:

“Có chuyện gì sao, sao huynh lại nhíu mày?”

Hoa Tinh nhìn mọi người, thấy mọi người đều đang nhìn mình, không khỏi nhẹ giọng nói:

“Không có gì, chẳng qua là vừa nhận được một tin tức nói là Lý Thái Tú mới bị một đám lam y nhân bịt mắt bắt đi. Mà đám người đó lúc này đang ở phía trước chúng ta, hơn nữa lại bị một đám hắc y nhân che mặt công kích. Chỗ đó cách nơi này năm dặm, chúng ta đi tới đó xem thế nào.”

Đường Mộng hỏi:

“Biết lai lịch của song phương không? Vì sao bọn họ lại giao chiến chứ?”

Liên Phượng cũng mở miệng hỏi:

“Huynh sao có được tin tức này, vì sao bọn muội không phát giác ra?”

Nàng vừa nói ra những lời này, tất cả đều khó hiểu nhìn Hoa Tinh.

Ám Vũ đột nhiên a lên một tiếng, nhẹ giọng nói:

“Muội nhớ ra rồi, nhất định chính là tên nông phu vừa nãy, đúng hay không? Chúng ta đi từ nãy đến giờ chỉ gặp gỡ mỗi hắc. Mà ngay khi hắc đi qua, huynh mới khẽ cau mày. Muội nói có sai không?” Nói xong nàng nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Các nàng đều thông minh, sao không ai đoán là Tần Nguyệt nói cho ta biết chứ? Được rồi, chúng ta nên đi tới trước xem sao. Lý Thái Tú đáng lẽ ra trọng thương mà chết, vì sao vẫn còn có hai nhóm người muốn tranh đoạt nàng ta chứ? Kỳ quái.” Nói xong, thân thể chợt lóe, tăng tốc bay về phía trước.

Rất nhanh đoàn người đã chạy tới hiện trường. Hoa Tinh tỉ mỉ quan sát tình huống song phương, phát hiện cục diện lúc này đang khá cân bằng. Người hai bên, một là hắc y che mặt, một bên là lục y che mặt, đều không để lộ mặt thật. Điều khiến Hoa Tinh giật mình nhất chính là Lý Thái Tú vốn đang hấp hối lúc này lại được đám lục y nhân bảo hộ. Ngoại trừ huyết đạo bị cấm chế ra thì thân thể cũng đã khôi phục bình thường. doc truyện tại . Nhìn khuôn mặt thanh tú mỹ lệ của nàng, trong lòng Hoa Tinh đột nhiên có một loại cảm giác kỳ lạ. Giống như thứ mình lúc trước đã có bấy giờ lại bị người khác giữ lấy, cảm giác này thật không dễ chịu chút nào.

Hoa Tinh nhìn Lý Thái Tú, cùng lúc đó Lý Thái Tú cũng nhìn hắc, ánh mắt hai người tại không trung gặp nhau. Trong mắt Lý Thái Tú rõ ràng mang theo một tia căm hận, dường như nàng ghi hận tất cả những việc mà Hoa Tinh đã làm đối với nàng. Mặt Hoa Tinh khẽ biến, môi khẽ nhúc nhích truyền âm nói với nàng:

“Không ngờ rằng chúng ta còn có thể gặp lại, thực sự là thế sự vô thường. Giữa chúng ta bây giờ còn có gì nữa chứ?”

Lý Thái Tú mím chặt môi, oán hận nhìn hắc, ánh mắt của nàng giống như muốn ăn thịt hắc vậy.

Bên này, Dạ Phong nhìn cuộc tranh đấu, nhẹ giọng nói:

“Những người này đều có võ công rất cao, thực sự không nghĩ ra bọn họ rốt cuộc là ai. Đặc biệt tên cầm đầu trong đám lục y nhân càng có võ công cao cường, sợ rằng không thua kém gì Thần Châu Ngũ Dị và

Lục Nhân Tà Thần. Người như vậy sao lại liên tiếp xuất hiện ở Lạc Dương chứ. Thực sự là không hiểu Võ lâm bây giờ đang như thế nào mà lại toàn siêu cấp cao thủ”

Kiểm Vô Bính nhìn người mà Dạ Phong nói, nhẹ giọng nói:

“Võ công của hắn rất có thể là Diễm Ma Hồn trảo. Có người nói võ học này thất truyền đã lâu, không ngờ bây giờ lại thấy nó tái xuất giang hồ. Bộ võ học này rất bá đạo khó học, uy lực cường đại, lực sát thương rất mạnh. Đã từng tại nhắc lên một cơn tinh phong huyết vũ trong chốn Võ lâm”

Hoa Tinh nghe vậy bèn liếc nhìn Kiểm Vô Bính, nhẹ giọng nói:

“Đám lục y che mặt chính là cao thủ của hay Tụ Hoa Cung, mà đám hắc y nhân che mặt lại là cao thủ Thông Thiên Giáo, chuyên đến cứu Lý Thái Tú. Cũng tốt, chúng ta hãy ở chỗ này tọa sơn quan hổ đấu, đợi lát nữa sẽ tìm cơ hội diệt trừ hết bọn chúng trừ hại cho Võ lâm. Đồng thời cũng coi như chúng ta diệt trừ một ít địch nhân cho thư viện.”

Mọi người cùng biến sắc khi nghe hắn nói thế, nhin không được mà nhìn vào cuộc tranh đấu. Âm Vũ mở miệng nói:

“Truyền rằng Tụ Hoa Cung làm vô số chuyện xấu, chuyên môn buôn bán thiếu nữ. Đem các thiếu nữ xinh đẹp của Trung nguyên bán tới Hà Tây và Quan ngoại, bị người lăng nhục. Tổ chức tà ác như thế này nếu chúng ta gặp phải sao có thể để cho bọn hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật chứ.”

Đường Mộng nhìn tràng tranh đấu quyết liệt, lạnh lùng nói:

“Thông Thiên Giáo đã lưu tâm đến Lý Thái Tú như vậy thì chắc cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Chúng ta hãy chờ bọn hắn lâm vào tình trạng kiệt sức là lúc thu thập bọn họ, một người cũng không để cho chạy thoát. Chuyển đi Khai Phong lần này trên đường đi sẽ có lúc phải đối đầu với Thông Thiên Môn, nếu gặp phải diệt trừ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, miễn cho tương lai thêm phiền phức.”

Âm Nhu hỏi: Text được lấy tại TruyệnFULL

“Dù là chúng ta sẽ giết hết những người này vậy còn Lý Thái Tú sẽ làm sao bây giờ, giết chết hay là lưu lại?” Lời này thoáng cái hấp dẫn mọi người, ánh mắt mọi người đều nhìn vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh liếc nhìn mọi người, trầm tư một chút rồi nói:

“Tạm thời lưu lại cũng tốt nhưng như vậy chúng ta lúc nào cũng phải đề phòng người của Thông Thiên Giáo sẽ nghĩ cách cứu viện nàng. Tuy nhiên chuyện này cũng đơn giản, chỉ cần dịch dung cho nàng ta một chút là sẽ không ai có thể nhận ra được. Được rồi, mọi người chú ý động tĩnh của bọn họ, cẩn thận bọn họ bỏ chạy.”

Nói xong, mọi người cùng nhau nhìn chăm chú cuộc đấu giữa đôi bên.

Theo thời gian tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, từng người từng người một ngã xuống mặt đất. Mà người còn sống là hai mươi một người, ngoại trừ Lý Thái Tú ra thì mỗi bên mười người đứng là thế cùng lực địch. Lúc này hai bên đều đã biết đám người Hoa Tinh đến. Tất cả mọi người không còn dùng toàn lực nữa, hiển nhiên là đều đề phòng Hoa Tinh.

Đột nhiên, tên dẫn đầu đám lục y nhân huyết sáo một tiếng, đám môn hạ còn lại nghe thấy thế ngay lập tức thay đổi thân hình, toàn lực bay về sau. Đồng thời tên này ôm lấy Lý Thái Tú nhanh chóng bay đi. Bên kia, đám hắc y nhân cũng phát ra một tiếng ám hiệu, mười người toàn lực bỏ chạy.

Hoa Tinh thấy thế, hừ lạnh một tiếng nói:

“Còn muốn chạy, đã tới đây sao lại phải đi gấp như vậy chứ? Đồng Tâm, Âm Vũ, Dạ Phong, Vô Bính các người lưu chúng lại cho ta. Toàn lực ra tay tốt nhất là không để ột người trốn thoát, ta phải giết hết bọn chúng” Nói xong thân thể nhoáng lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt tên cầm đầu đám lục y nhân, ngăn cản lối đi của đối phương.

Mọi người nghe thấy vậy nên ngoại trừ bốn người Âm Nhu, Tô Ngọc, Mai Hương, và Đường Mộng, còn lại đều lắc mình lao lên. Trong lúc nhất thời, một trận chiến tiêu diệt đã bắt đầu. Hoa Tinh nhìn người nọ, Xích Huyết Dao hoành ngang trước ngực, cười lạnh nói:

“Thiên hạ đều nói Tụ Hoa Cung không chuyện ác nào không làm, hôm nay nếu gặp phải ta vậy các người chuẩn bị chịu chết đi.” Nói xong, trường đao rung lên, một tiếng kêu chói tai trong nháy mắt truyền ra, đồng thời cũng phát ra một cổ đao cương cực mạnh, chấn nát đất đá xung quanh thành bụi bặm, vô số cổ đại trong nháy mắt hóa thành tro bụi.. Trường đao kinh thiên một đạo dao mang đỏ rực như Thần long xuất thế chém thẳng vào người nọ.

Tên này biến sắc, thân thể nhoáng lên liên tiếp hóa ra chín bóng người thân pháp cực nhanh. Kinh phong lướt qua một tiếng nổ rung trời vang lên cuốn theo vô số đất đá. Mặt đất bị một đao của Hoa Tinh đánh ra một cái hố to làm cho người ta kinh hãi. Ánh mắt hắn trở nên hỗn loạn, thân pháp nhanh như điện liên tiếp tránh được ba lần công kích của Hoa Tinh. Đến cuối cùng tên lục y nhân này dường như đã hạ ngoan tâm, hắn ném thẳng Lý Thái Tú trong tay vào Hoa Tinh. Thừa lúc Hoa Tinh đỡ lấy Lý Thái Tú, thân thể bay nhanh ra ngoài trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài hơn mười trượng, nhanh không gì sánh nổi.

Những người còn lại bị tỷ muội Âm Vũ, Đồng Tâm, Kiếm Vô Bính và Cô Ngạo công kích nên không bao lâu đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Cao thủ Thông Thiên Môn toàn bộ chết ở trong tay tỷ muội Đồng Tâm, không có một ai chạy trốn. Chờ sau khi tất cả đều đã kết thúc, Hoa Tinh nhìn những thi thể trên mặt đất, lạnh lùng nói:

“Sưu thi (tìm kiếm xác chết), xem có tìm được gì có tác dụng hay không. Chờ kiểm tra xong sẽ hủy diệt toàn bộ”

Cô Ngạo và Dạ Phong liếc mắt nhìn nhau một cái rồi bắt đầu lục soát mỗi một cỗ thi thể. Cô Ngạo và Dạ Phong thật đúng là tìm ra không ít thứ. Tỉ mỉ tính toán chỉ riêng ngân lượng đã có gần vạn lượng, thực sự là nằm ngoài suy đoán của mọi người. Những thứ khác bao gồm một ít binh khí chủ thủ, một bản ghi chép, cổ ngọc cũng có không dưới mười loại.

Hoa Tinh cẩn thận nhìn một lần, cuối cùng cầm một thanh chủ thủ và một bản ghi chép cười nói:

“Hai thứ này cũng không tệ lắm. Thanh chủ thủ này vô cùng sắc bén, sẽ đưa cho Âm Nhu, lúc rảnh rỗi có thể lấy ra gọt táo. Về phần bản ghi chép này thì trên đó có ghi một võ công, hơn nữa là một bộ võ công rất kỳ lạ. Lần đầu nhìn thấy sẽ cảm thấy không đáng gì, nhưng tỉ mỉ kiểm tra sẽ phát hiện bộ võ công này rất kỳ diệu.” Nói xong, hắn liếc nhìn mọi người, sau đó ánh mắt cũng đảo qua Lý Thái Tú.

Âm Nhu cầm lấy thanh chủ thủ sắc bén, nhìn bộ dạng có vẻ nàng đang rất cao hứng, không khỏi cười hỏi:

“Huynh nói nhanh một chút đi, cứ làm cho người ta tò mò. Rốt cuộc bản ghi chép đó là cái gì, hay là huynh không muốn nói?” Nói xong, nàng nghiêng đầu nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh trừng mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

“Nó ghi lại một bộ nội công tâm pháp, một bộ nội công làm sao nín hơi, giả chết. Một khi luyện thành có thể nín hơi giả chết, người bình thường không cẩn thận kiểm tra thì sẽ rất khó phát hiện. Cho nên bây giờ chúng ta phải cẩn thận một chút, xem xem nơi này còn có ai thật sự chưa chết không” hắn vừa dứt câu thì một thi thể đang nằm trên mặt đất đột nhiên bay ra nhằm thẳng về phía Lạc Dương, tốc độ cực nhanh..

Mọi người thấy thế đều lấy làm kinh hãi, không ai nghĩ được rằng còn có người giả chết. Hoa Tinh nhìn kẻ vừa chạy trốn, trong ánh mắt lộ ra một nụ cười thần bí, thân thể đột nhiên trở nên mờ nhạt, trong nháy mắt đã biến mất. Thấy cảnh tượng kỳ bí này, thấy tất cả mọi người cảm thấy kinh hãi. Đặc biệt là Kiếm Vô Bính lần đầu tiên thấy Hoa Tinh thi triển nên càng không thể tin nổi.

Một đạo dao mang đỏ rực lóe lên ở phía xa xa kéo theo một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong gió nhẹ. Bóng người nhoáng lên, Hoa Tinh đã cười cười xuất hiện bên cạnh mọi người.

Nhìn mọi người, Hoa Tinh cười nói:

“Đi, nếu không đi, buổi tối các nàng phải ở lại trong nơi hoang vắng này với ta đó. Ta thì không có vấn đề gì, các nàng đều là da thịt nõn nà, ta sẽ rất đau lòng.” Nói xong cười đắc ý, thân thể nhẹ nhàng lướt tới, xa xa vượt lên đầu.

Trong ánh chiều tà đoàn người đi trên con đường từ Lạc Dương đến Khai Phong, Lạc Dương cuối cùng đã hoàn toàn biến mất khi màn đêm dần buông xuống. Nhưng rời khỏi Lạc Dương, sẽ có điều gì đang chờ đợi

Hoa Tinh?

165. Chương 165: Nhị Thường Di Vị

Hoàng hôn, đoàn người Hoa Tinh đi tới một trấn nhỏ thượng. Để che giấu thân phận của Lý Thái Tú, Hoa Tinh tạm thời để Đồng Tâm tỷ muội và Âm Vũ đều đeo khăn che mặt, kể cả Lý Thái Tú tổng cộng bốn người khiến người khác nhất thời cũng sẽ rất khó nhận ra.

Trấn này không lớn, nhóm Hoa Tinh có hơn mười người bao cả một tòa khách sạn bình dân để đề phòng nguy hiểm. Sau khi ăn xong, mọi người tập trung lại bàn bạc những chuyện sau này. Hoa Tinh nhìn mọi người một chút, nhẹ giọng nói:

“Người đi trước dò đường của chúng ta tạm thời còn không có tin tức, như vậy cho thấy tạm thời chúng ta vẫn được an toàn. Lúc này đây xem ra tốt hơn lần trước rất nhiều, chỉ ít lúc này chúng ta còn chưa gặp phải địch nhân.”

Đường Mộng nhẹ giọng nói:

“Muội nghĩ việc này có thể do hai nguyên nhân. Thứ nhất, đám địch nhân công kích chúng ta lần trước hầu hết đã bị giết chết, hơn nữa còn vướng vào những chuyện trong thành Lạc Dương nên tạm thời tìm không ra những người có thực lực dám đến chọc chúng ta. Thứ hai chính là vì huynh. Thời gian qua, những cao thủ chết trong tay huynh càng ngày càng nhiều. Ngay cả cao thủ Thiên bảng cũng có vài người. Dù sao những cao thủ như vậy trong thiên hạ mà nói cũng không có nhiều, nên những người thực sự dám đến chọc huynh cũng không có mấy người.”

Âm Vũ nhẹ giọng nói:

“Trừ những điều đó ra thì địch nhân cũng đã có những hiểu biết nhất định về thực lực của chúng ta. Bọn họ cũng hiểu rằng chỉ bằng một hai cao thủ cấp bậc Thiên bảng là không thể làm gì được chúng ta. Trải qua vài lần giáo huấn, bọn họ cũng đều biết nếu như vậy không khác gì chịu chết. Cho nên tạm thời địch nhân không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bọn họ có lẽ dù có biết mục đích của chúng ta nhưng nếu muốn đối phó chúng ta cũng chỉ dám ra tay ở nơi khác mà không dám ra tay ở xung quanh thành Lạc Dương này”

Hoa Tinh nghe vậy liền cười một tiếng, nhẹ giọng nói:

“Như vậy là hay nhất, ta gần đây đều bị những kẻ đó làm phiền nên không có thời gian bồi tiếp các nàng. Hôm nay bọn chúng không đến là hay nhất. Nếu chúng dám đến đây ta sẽ tuyệt đối không hạ thủ lưu tình, phải giết cho bọn chúng kinh sợ mới được. Hôm nay chúng ta tạm thời không có chuyện gì, nhưng chuyện của Đồng Tâm tỷ muội và Lý Thái Tú đối chúng ta mà nói cũng là một chuyện tương đối phiền phức. Chỉ là việc này thiên hạ đều đã biết, cũng không cần phải che giấu nữa. Về phần Lý Thái Tú, ta sẽ đích thân đích dụng cho nàng, như vậy tin rằng tạm thời không ai phát giác ra. Đồng thời, Dạ Phong hãy truyền tin tức Lý Thái Tú đã bị ta giết chết ra ngoài. Như vậy qua vài ngày nữa việc này sẽ tan thành mây khói. Chờ sau này khi chúng ta cần dùng đến Lý Thái Tú thì lại để làm cho nàng hiện thân”

Sau đó, mọi người bàn bạc một lát rồi Dạ Phong xin ra ngoài làm theo lệnh Hoa Tinh. Hoa Tinh sau khi sắp xếp chỗ ở cho chúng nữ xong liền phân phó Kiếm Vô Bính chú ý động tĩnh bốn phía. Cô Ngạo sẽ cùng gác đêm với hắn, bảo hộ mọi người được an toàn. Nguồn tại TruyệnFULL

Trở lại trong phòng, Hoa Tinh nhìn Lý Thái Tú đang ngồi ở trên giường, trong ánh mắt lóe lên một tia tà dị. Hắn tới ngồi bên cạnh nàng, Hoa Tinh khuôn mặt gầy gò của nàng, mỉm cười nói:

“Mấy ngày không gặp, nàng đã gầy đi một chút. Tuy nhiên như vậy nàng lại càng thêm mảnh mai, càng thêm động lòng người. Sao, hận ta thế sao? Bởi vì Hoa Tinh ta làm Lý Bất Hối bị thương, hay bởi nguyên nhân nào khác?” Nói xong, tay phải nhẹ nhàng nâng cằm nàng, vuốt ve nước da trắng nõn, mềm mại

Lý Thái Tú bởi vì huyết đạo bị cấm nên một thân võ công không thể phát huy được, cho nên không khác gì so với những nữ tử bình thường. Tuy rằng biết là vô dụng nhưng nàng vẫn đang liên tục giãy dụa, vẻ mặt căm tức nhìn Hoa Tinh, hừ lạnh nói:

“Cả hai đều có, nói chung ta hận không thể ăn thịt ngươi, uống máu ngươi. Ngươi là ác ma, mau cút ra, buông ta ra, sắc ma.”

Hoa Tinh không tức giận vì câu nói của nàng, khẽ cười nói:

“Thì ra mới có mấy ngày không gặp đã muốn ăn thịt ta rồi. Xem ra lần trước nàng vẫn còn chưa no? Vừa lúc tâm trạng của ta hôm nay không tệ, nên sẽ cho nàng ăn nhiều thêm vài miếng. Nhất định sẽ cho nàng ăn thật no, thế có được không? ”

Nói xong hắn tà dị nhìn nàng, tay trái mở cánh tay đang che trước ngực của nàng ra, một trảo nắm lấy ngọc nhũ cao vút ra sức xoa bóp.

Lý Thái Tú biến sắc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng. Nàng nổi giận mắng:

“Cút mau, ác ma có giỏi thì giết ta đi. doc truyện tại . Ngươi nếu như còn dám nhục nhã ta, ta dù biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi.”

Nói xong, nàng ra sức đẩy tay Hoa Tinh ra nhưng không có chút tác dụng nào.

Hoa Tinh khẽ cười một tiếng, hắn cũng không tức giận. Hắn dùng một tay giữ hai tay nàng ở sau lưng, tay trái tùy ý vuốt ve ngọc nhũ vừa tròn lại vừa cao, liên tục khiêu khích cảm giác dục tính trong nàng. Một bên hưởng thụ cảm giác mềm mại, Hoa Tinh vừa cười vừa nói:

“Thật tuyệt, cảm giác này thật tuyệt vời. Mấy ngày không gặp, ta vẫn luôn nhớ đến nàng. Lúc trước khi nàng bị người cứu đi, ta còn vẫn thăm than thở, nhưng không ngờ rằng nàng lại trở lại bên cạnh ta nhanh như vậy. Nàng nói có phải là duyên phận không?”

Lý Thái Tú ra sức từ chối hắn nhưng không có tác dụng gì, cuối cùng đành buông tha để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Nàng căm tức nhìn Hoa Tinh, Lý Thái Tú mím chặt đôi môi, ra vẻ rất căm hận hắn đến độ không thềm mở miệng. Hoa Tinh cười tà, tay trái từ từ cởi y phục của nàng. Dưới ánh mắt kinh hoàng của nàng hắn bỏ đi áo ngoài của nàng làm lộ ra chiếc yếm đỏ hồng của nàng. Nhìn da thịt trắng nõn và mềm mại của nàng, Hoa Tinh cười cười, các ngón tay tay trái lướt một đường trên thân nàng, nắm nhẹ đầu nhũ hoa cao vút, khe khẽ vân vê.

Cảm giác được thân thể Lý Thái Tú đang khẽ run lên, Hoa Tinh cười nói:

“Làm sao vậy, có phải là có chỗ nào khó chịu phải không, có cần ta xem giúp nàng không. Là ở đây đúng không, sờ ở đây thật thoải mái đúng là thiên đường của nam nhân.” Nói xong, hắn nắm lấy đôi nhũ phong mềm mại của nàng, dùng lực xoa nắn.

Mặt Lý Thái Tú đỏ bừng, cũng không biết là xấu hổ nên đỏ hay là tức giận nên đỏ. Nàng căm tức trừng mắt nhìn Hoa Tinh, đáng vẻ không khuất phục trên khuôn mặt mỹ lệ trái lại càng thêm tăng thêm khát vọng chinh phục dục vọng của nam nhân. Thấy nàng cắn răng không nói, Hoa Tinh cười tà một tiếng, tay trái cởi chiếc yếm trên người nàng ra lộ ra một tòa nhũ phong căng tròn cao vút. Nhìn da thịt trắng nõn của nàng, nhìn nhũ hoa đầy đặn, nhìn núm vú kiêu hãnh, tất cả đều tràn ngập sức hấp dẫn, thật sâu mê hoặc ánh mắt của nam nhân.

Nắm nhũ phong ấm áp, mềm mại như ngọc, tinh tế cảm nhận cảm giác tuyệt vời động lòng người, Hoa Tinh vô cùng hưng phấn. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lý Thái Tú, Hoa Tinh từ từ tới gần nàng đôi môi chỉ còn cách nàng có một phân, hắn khẽ cười nói:

“Sao mặt lại hồng như vậy, có phải là do ở đây nóng quá, hay là nàng đang nóng. Nói ra đi, ta sẽ giúp nàng” Nói xong hắn từng bước một tới gần đôi môi đỏ mọng của nàng.

Toàn thân Lý Thái Tú run lên, ngọc nhũ mẫn cảm bị Hoa Tinh ra sức xoa nắn, ngọc châu kiêu hãnh bị một lực đạo xoa bóp không nặng không nhẹ khiến cho cả người nàng không nhịn được mà run lên. Đôi môi đang mím chặt của nàng hé mở, một tiếng kêu rên yêu kiều tràn ngập mũi hoặc vang lên trong phòng. Ánh mắt cừu hận ở giờ khắc này từ từ trở nên mê muội, một tia dục tình lóe ra từ sâu trong đôi mắt đẹp.

Hoa Tinh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi kiều diễm của nàng, dễ dàng tiến vào trong miệng của nàng, tùy ý nhận chiếm lấy ngọc dịch thơm tho, chiếm lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng. Nhìn Lý Thái Tú, trong mắt Hoa Tinh bắn ra một tia hắc sắc, khí tức tà dị Hắc ngọc ma liên đang bắt đầu thẩm thấu vào trong cơ thể nàng. Cảm giác được Lý Thái Tú đang từng bước một chìm vào dục tình, trong lòng Hoa Tinh nhin không được dấy lên một cổ đắc ý.

Tay phải buông hai tay của nàng ra, Hoa Tinh nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Hai tay nắm lấy hai ngọn nhũ phong mê người, thoả thích thưởng thức thân thể mỹ lệ của nàng. Mà Lý Thái Tú bởi vô công bị chế trụ nên không có một chút lực lượng nào mà chống cự khí tức Hắc ngọc ma liên. Cho nên lúc này cả người đều rơi vào trong dục vọng. Chỉ có thể thể hiện ra bản tính nguyên thủy nhất tiếp thu sự âu yếm của Hoa Tinh.

Thời gian dần dần trôi đi. Cũng không biết từ lúc nào Hoa Tinh đã cởi hết y phục của hai người. hần nằm trên người nàng, tham lam hưởng thụ thân thể thành thực của nàng. Nhìn ánh mắt mê muội của nàng, Hoa Tinh cười đắc ý. Hần nhét vật báu của mình vào trong cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng, hưng phấn hưởng thụ sự hầu hạ của cái miệng mê người đó.

Dưới bóng đêm, trong phòng Hoa Tinh đang diễn ra một trận chiến mê người. Hoa Tinh lúc này đang vừa hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn của Lý Thái Tú hầu hạ, vừa đùa bỡn đóa hoa thần bí mỹ lệ của nàng. Ngón tay liên tục khiêu khích cảm giác dục tình của nàng, thoải mái hưởng thụ thân thể thành thực của nàng. Tiếng rên yêu kiều khe khẽ vang lên, Hoa Tinh trong tiếng kêu mê người đó của nàng rút ra lợi kiếm, một chiêu đâm phá cửa thành, chiếm giữ lấy thân thể nàng. Cảm nhận cảm giác tuyệt vời, Hoa Tinh vô cùng hưng phấn. Có thể là bởi vì thân phận đặc thù của nàng khiến Hoa Tinh ra sức xung phong xông tới, tiếng rên xiết đầy sung sướng không ngừng vang lên trong phòng.

Lý Thái Tú cao giọng kêu lên, tiếng kêu yêu kiều giống như thứ thuốc mê được tốt nhất trên đời không ngừng mê hoặc Hoa Tinh, khiến hần cũng dần dần lạc trong bể dục vọng. Trải qua nhiều lần công phá, Hoa Tinh rốt cục phát tiết toàn bộ dục vọng trong lòng vào trong người nàng. Nằm ở trên giường, Hoa Tinh đặt đầu nàng ở trên hạ thể của mình để nàng phục vụ ỳnh. Nhìn ánh mắt mê man của nàng, Hoa Tinh nhin không được thẩm suy nghĩ khi nàng tỉnh táo lại, vẻ mặt của nàng lúc đó sẽ như thế nào?

Thời gian luôn luôn trôi đi rất nhanh trong những giây phút hạnh phúc, trong nháy mắt đã trôi qua. Thân thể Lý Thái Tú bởi vì không được Hoa Tinh âu yếm mà dần dần khô cứng lại. Khi nàng vừa tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là có một bàn tay đang đặt trên đầu mình. Cảm giác thứ hai chính là có một vật rất trắng kiện đang nằm trong miệng mình. Gắng sức ngẩng đầu lên nhìn, Lý Thái Tú lập tức hiểu ra. Cảm giác được ánh mắt tà dị và cánh tay mạnh mẽ của Hoa Tinh, Lý Thái Tú nhin không được ra sức giãy dụa trứ, đáng tiếc không có tác dụng gì. Vừa nghĩ đến tình trạng của mình lúc này, Lý Thái Tú vô cùng đau xót.

Cả đời nàng luôn được mọi người chú ý, chưa bao giờ bị người khi nhục như vậy. Với dung mạo tuyệt mỹ của mình, trong thiên hạ có vô số nam nhân theo đuổi nàng. Nhưng lúc này nàng lại lưu lạc đến cảnh bị người làm ô nhục. Cảm giác được hạ thể của Hoa Tinh đang chuyển động trong miệng mình, Lý Thái Tú không nhin được mà trào nước mắt, nàng khóc không thành tiếng

Hoa Tinh nhìn hai mắt đầm lệ của nàng, nhin không được cười nói:

“Cái miệng nhỏ nhắn của nàng càng ngày càng thành thạo, làm ta muốn phóng ở bên trong. Làm sao vậy, có phải là thấy tư thế này không được đẹp mắt. Nhưng ta lại thấy tư thế này rất mê người. Tin rằng mỗi một người nam nhân được hầu hạ như vậy đều sẽ hưng phấn kêu to. Khuôn mặt tuyệt đẹp, đôi môi đỏ mọng mê người, tất cả đều rất hấp dẫn. Còn có thân thể mỹ miều, ngọc nhũ tròn trịa co giãn, xoa lên thật thoải mái. Phong đồn vừa tròn lại nở nang, đường cong tuyệt mỹ. Hắc hắc, nàng đúng là tuyệt sắc mỹ nữ.”

Hoa Tinh vừa nói vừa chuyển động hạ thể hưởng thụ cái miệng nhỏ nhắn mê người hầu hạ.

Lý Thái Tú bị Hoa Tinh cố tình làm nhục, rốt cục nhin không được mà khóc thành tiếng. Sự kiên cường không chịu khuất phục của nàng cuối cùng đã bị sự vô tình của Hoa Tinh xé rách. Vừa khóc rống lên, nàng vừa bắt đầu dĩ phải vuốt ve hạ thể của Hoa Tinh. Lý Thái Tú lúc này đã biến thành một người tiểu cô nương yếu đuối, đau khổ, bất lực. Khí chất yếu đuối động lòng người được thể hiện rõ rệt vào giờ phút này.

Hoa Tinh cảm thấy vô cùng đắc ý. Lãng nhục mỹ nữ thì ra lại tuyệt vời đến vậy. Nhìn vẻ mặt đầy đau khổ, bất lực của nàng, dực vọng trong lòng Hoa Tinh tăng vọt. Rốt cuộc Hoa Tinh đã phóng ra dực hỏa trong lòng dưới sự hầu hạ của cái miệng nhỏ nhắn mê người đó. Đem tất cả tình cảm mãnh liệt và dực tính đều phát tiết ở bên trong.

Ngọn đèn trên bàn soi sáng thân thể mê người của Lý Thái Tú. Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, tay trái nhẹ nhàng vỗ về thân thể của nàng, giờ khắc này hẳn rất ôn nhu. Nhìn mỹ nhân đã dần dần ngừng khóc, Hoa Tinh cười nói:

“Thực ra giữa chúng ta không có chuyện gì, chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất chính là nàng họ Lý mà ta lại họ Hoa. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, tất cả mọi chuyện giữa chúng ta hiện nay đều là sự thật đã không thể nào thay đổi được. Hoa Tinh ta sẽ không nương tay với địch nhân, trừ Phi là mỹ nhân tuyệt đẹp. Mà nàng cũng là một mỹ nhân cho nên ta mới có thể nhiều lần nương tay. Bây giờ trước hết nàng hãy đi theo ta, tin rằng không lâu nữa nàng sẽ hiểu rất nhiều chuyện mà trước kia nàng không biết. Được rồi, mặc quần áo cho ta đi” Nói xong hắn đứng lên lẳng lặng nhìn nàng.

Lý Thái Tú hơi biến sắc, nhìn Hoa Tinh, ánh mắt liên tục thay đổi, hiển nhiên đang suy nghĩ có nên nghe theo lời của Hoa Tinh hay không. Suy nghĩ một lát, Lý Thái Tú vừa ngẩng đầu lên đã thấy thân thể Hoa Tinh đã ở ngay trước mặt mình. Mà vật vừa nãy khiến nàng mê muội đang ở ngay trước miệng nàng. Nàng khẽ liếc nhìn Hoa Tinh, thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, thấy sự bá đạo trong mắt hắn, trái tim nàng đập mạnh, nhẹ nhàng ngậm lấy hạ thể của Hoa Tinh, dù nàng rất không cam lòng nhưng vẫn phải phục vụ hắn. Chờ làm sạch hạ thể Hoa Tinh, Lý Thái Tú không nói một lời nào, từ từ mặc quần áo cho hắn.

Hoa Tinh nhìn nữ nhân vẫn luôn căm thù mình mà lúc này lại thần phục trước mình, trong lòng hẳn không khỏi dâng lên một cảm giác tự hào của nam nhân. Mặc kệ nàng có thật tâm hay không, nhưng bề ngoài nàng thần phục cũng đủ rồi. Hoa Tinh hơi nắm lấy hai bên tai nàng, cười tà nói:

“Tốt, ta thích như vậy. Hy vọng sau này nàng có thể tiếp tục như vậy, ta tự nhiên cũng sẽ đối xử tốt với nàng. Bây giờ nàng mặc y phục vào đi, ta sẽ dịch dung cho nàng, tránh gặp phải phiền phức” Nói xong, hắn không ngừng dò xét thân thể mỹ lệ của nàng.

Chờ sau khi Hoa Tinh dịch dung xong cho Lý Thái Tú cũng đã là nửa đêm. Nhìn dáng vẻ của nàng lúc này, Hoa Tinh cảm thấy rất thỏa mãn đối với thuật dịch dung của mình. Nữ nhân quá đẹp dễ khiến cho nam nhân chú ý, nhưng quá xấu cũng sẽ bị người lưu ý. Huống chi Hoa Tinh nổi tiếng là kẻ hóa sắc, thì hẳn sao có thể mang theo một nữ nhân quá xấu chứ? Người khác chỉ suy nghĩ một chút là sẽ hiểu rằng trong đó tất có điểm mờ ám. Cho nên vì an toàn Hoa Tinh mới dịch dung cho nàng thành như thế này. Hoa Tinh nhìn dáng người thon thả động lòng người của nàng, cười nói:

“Không sai, không sai, dáng người động lòng người đồng thời cũng khá xinh đẹp. Như vậy người khác cũng sẽ không hoài nghi. Được rồi, nàng cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải xuất phát.”

Nói xong hắn liền đi ra khỏi phòng. Nhìn theo bóng lưng Hoa Tinh, trong mắt Lý Thái Tú lóe lên một tia cừu hận, hung hăng theo dõi hắn. Mà khi Hoa Tinh biến mất, trong mắt nàng lại để lộ ra vài tia mê man, nàng nhịn không được thở dài một tiếng.

Hoa Tinh đem phòng mình cho Lý Thái Tú ở, còn mình thì đến phòng Đường Mộng. Nhìn giai nhân đang ngủ say trên giường, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia ôn nhu. Nhẹ nhàng ngồi ở cạnh giường, lẳng lặng nhìn ngắm dung nhan mỹ lệ của nàng. Hơi cúi đầu Hoa Tinh hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng mê người, ngẩng đầu lẩm bầm nói nhỏ:

“Ngủ thật ngon nhé, ta mong rằng cả đời này nàng có thể ngủ ngon như vậy là ta đã thỏa mãn rồi nam nhân rất nhiều lúc đều rất hoa tâm (háo sắc) đặc biệt là những nam nhân tuấn tú có võ công cao cường. Nếu nói họ không hoa tâm thì không một ai tin. Nhưng ta khác với những tên nam nhân khác là bọn hắn đều là những kẻ có mối nối cũ. Cả đời này, những thứ ta có khả năng cho nàng vẫn chỉ là lời hứa mà thôi, nhưng tình cảm sẽ không bao giờ thay đổi. Mặc kệ tương lai ta có bao nhiêu nữ nhân, hoa tâm như thế nào, nhưng chỉ cần là nữ nhân bên cạnh ta, ta sẽ quý trọng tất cả mọi người, suốt đời không bạc đãi các nàng!” Nói xong, hắn đứng dậy rời đi.

Ngay Hoa Tinh vừa bước ra cửa thì phía sau đột nhiên truyền giọng nói của Đường Mộng. Chỉ nghe nàng nói:

“Chỉ đến nhìn Mộng nhi rồi đi sao? Đã trễ thế này, huynh còn định đến phòng ai nữa chứ? Huynh đó, chỉ biết đến mình mà thôi. Sau khi hưởng thụ xong giờ lại chạy đến đây nói lời làm người ta cảm động. Huynh muốn lừa mọi người sao?” Trong giọng nói mang theo vài phần tức giận.

Hoa Tinh nghe vậy xoay người, quay lại trong phòng. Sau khi đóng cửa phòng, Hoa Tinh đi tới bên giường. Hắn nhìn Đường Mộng, nhẹ giọng nói:

“Làm sao vậy, nghe ngữ khí thấy có vẻ tức giận, ta hình như không có đắc tội muội mà. Nhìn bộ dạng của muội thế này có phải là đang trách ta không đến với muội phải không. Ta chẳng phải đã đến đây sao, vốn thấy muội đang ngủ say nên không muốn đánh thức muội, không ngờ rằng muội lại tỉnh nhanh như vậy.. Vậy bây giờ ta sẽ bồi tiếp Mộng nhi thật tốt.”

Nói xong hắn khẽ nằm lên người nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Đường Mộng trừng mắt nhìn hắn, nghiêng người để hắn nằm trên giường. Chờ Hoa Tinh cởi y phục ra, hai người lẳng lặng cuốn lấy nhau. Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm thân thể động lòng người của nàng vào trong lòng. Hai tay nắm lấy đôi nhũ phong mê người, khe khẽ xoa bóp. Đường Mộng trừng mắt một cái, yêu kiều rên lên một tiếng khe khẽ nhưng không có ý định ngăn cản hắn. Đường Mộng nhẹ giọng hỏi:

“Vì sao không ở trong phòng nghỉ ngơi, có phải là sau khi khi dễ Lý Thái Tú, sợ người ta biết nên mới chạy đến chỗ Mộng nhi phải không. Huynh đó bình thường thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vừa gặp nữ nhân là trở nên ngây ngốc. Huynh cho rằng huynh mang nàng đi dịch dụng lại lâu như vậy sao? Trong lòng mọi người đều hiểu, chỉ là không nói ra mà thôi. Cũng không biết kiếp trước huynh đã tu luyện điểm phúc gì mà lại có nhiều nữ nhân có thể dễ dàng thừa nhận những hành vi này của huynh. Huynh nên cảm ơn ông trời đã quá ưu ái huynh đi.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy không khỏi cảm thấy kinh ngạc, giật mình nói:

“Các nàng đều đã biết, không thể nào? Ta không nghe thấy có ai đến phòng ta kiểm tra mà. Các nàng lợi hại như vậy ư, sao trước đây ta không biết nhỉ?” Mặc dù nói như vậy nhưng trong mắt hắn chợt lóe lên một tia giễu cợt nhưng biến mất rất nhanh.

Đường Mộng khẽ hừ một tiếng nói:

“Huynh đừng có mà giả vờ, trong lòng huynh biết rõ còn giả ngu trước mặt người ta. Hừ hừ, cẩn thận nếu không sẽ không ai để ý đến huynh”

Mắt Hoa Tinh khẽ chuyển, hơi xoay người một cái, đặt nàng xuống bên dưới. Mặt dày cười nói:

“Mộng nhi, ta là Phu quân của muội, muội không để ý tới ta thì để ý tới ai? Bây giờ ta sẽ chuộc lại lỗi lầm của mình, sau này nhất định sẽ yêu thương muội thật tốt.” Nói xong hắn cười hắc hắc, hai tay nắm lấy đôi ngực nhũ bảo bối ra sức sờ nắn. Đôi môi áp vào cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng, không cho nàng cơ hội phản đối.

Đường Mộng làm bộ một chút, ngọc thủ khẽ đánh Hoa Tinh vài cái, rồi thân thể trở nên mềm nhũn. Hai tay ôm lấy cổ Hoa Tinh, Đường Mộng nhiệt tình hiển, hai người chìm sâu vào trong dục vọng tuyệt vời.

Hoa Tinh vừa hôn môi, vừa vuốt ve thân thể mềm mại động lòng của nàng. Trong tiếng kêu rên khe khẽ của nàng, hắn tiến nhập vào trong thân thể nàng. Một cảm giác tuyệt vời truyền lên đỉnh đầu, tuyệt vời đến mức Hoa Tinh nhịn không được kêu to thành tiếng, tận lực tận hưởng hạnh phúc thể gian.

Hai người cuốn lấy nhau suốt đêm, khi hai người dừng cuộc chiến ngủ say thì đã xuất hiện một tia sáng ban mai. Trong phòng một đôi tình nhân đang ôm lấy nhau, họ gối đầu lên vai nhau. Về mặt mãn nguyện, ôm nhau ngủ rất bình yên.

166. Chương 166: Thư Viện Lai Tẩn

Buổi sáng, khi âm thanh huyền ảo bên ngoài đánh thức Hoa Tinh và Đường Mộng giật mình tỉnh giấc thì trời bên ngoài đã sáng rõ. doc truyện tại . Đường Mộng trắng mắt liếc nhìn Hoa Tinh, mắng hắt một câu:

“Tại huynh đó làm tối hôm qua người ta ngủ không ngon giấc nên giờ toàn thân vô lực. bây giờ thì hay rồi, lát nữa nhất định sẽ bị các nàng kia cười chê”

Hoa Tinh hắc hắc cười nói:

“Ai bảo nàng xinh đẹp như vậy, ta cũng không phải Hạ Huệ nên làm sao chịu được chứ? Hắc hắc, dậy đi thôi.” Nói xong hắt xoay người đứng lên. Đường Mộng đầy nhu tình nhìn hắt một cái, ngọc thủ nhẹ nhàng mặc quần áo cho hắt. Trông dáng vẻ của nàng rất ôn nhu, thật đúng một thê tử lý tưởng. Hoa Tinh nhìn nàng, ánh mắt lộ ra một tia cảm động, hắt nhin không được nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng.

Khi hai người xuất hiện ở phòng khách thì tất cả mọi người đã tại chờ hai người bọn họ để ăn sáng. Chúng nữ nhìn Đường Mộng với ánh mắt cười cợt, khiến cho Đường Mộng đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống tránh khỏi ánh mắt mọi người. Hoa Tinh nhìn qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lý Thái Tú. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lý Thái Tú, Hoa Tinh nhin không được lộ ra một nụ cười thần bí.

Ám Vũ mở miệng nói:

“Công tử, ăn cơm thôi, lát nữa chúng ta còn phải tiếp tục lên đường.”

Nói xong nhẹ nhàng đến gần Đường Mộng, kéo nàng ra sau lưng mình.

Hoa Tinh nghe vậy, gật đầu nói: “Hảo, mọi người ăn cơm, ăn no, chúng ta tốt hơn lộ.” Nói xong, cùng người khác nhân cùng nhau ăn.

Rời khỏi trấn nhỏ, đoàn người Hoa Tinh trải qua nửa ngày thời gian đã đến được Long Môn Cầu. Buổi trưa, đoàn người dừng lại dùng cơm tại một quán rượu ven đường, từ phía xa xa truyền lại thanh âm của khoái mã. Trong nháy mắt tiếng vó ngựa đã đến trước mắt. Chỉ thấy một con khoái mã chạy như đang thở hổn hển đang chạy về phía này. Trên lưng ngựa, một tên trung niên nhân đang nhanh chóng ra gioia, gấp rút chạy tới.

Khi khoái mã đi qua quán rượu, tên trung niên nhân hơi nhìn vào trong quán. Hắt đột nhiên kêu lên một tiếng kinh dị, vội vàng ghì cương ngựa. Chờ cho ngựa dừng lại tên này lộn một vòng trong không trung nhẹ nhàng rơi xuống cách đám người Hoa Tinh hơn một trượng, sau đó hắt cẩn thận quan sát Hoa Tinh. Nhìn Hoa Tinh, tên trung niên nhân áo xám nhẹ giọng hỏi:

“Không biết công tử có phải là người trong truyền thuyết Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh, Hoa công tử?”

Trong giọng nói mang theo một tia tôn kính và ngỡ vực.

Hoa Tinh nhìn hắt, khẽ gật đầu nói:

“Chính là ta, ngươi chẳng lẽ là tới tìm ta sao? Không biết ngươi là ai sai đến, đến từ nơi nào?”

Trung niên nhân liếc nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói:

“Phượng Hoàng thượng tây Phượng Hoàng, công tử hiểu chưa?”

Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Phượng Phi phạm điều, ta hiểu. Ngươi vội vã đến đây như vậy, có phải là Nam Kinh đã xảy ra chuyện đúng không?”

Trung niên nhân khẽ gật đầu. Sau khi lấy từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa cho Hoa Tinh rồi nhẹ giọng nói:

“Công tử xem là sẽ hiểu, thuộc hạ đi trước một bước, cáo từ.” Nói xong Phi thân lên ngựa, giờ roi quay về đường cũ.

Hoa Tinh nhìn thấy hán đã đi xa, nhẹ nhàng mở thư và từ từ đọc. Số lượng từ trên bức thư không nhiều lắm nhưng khiến sắc mặt Hoa Tinh hơi trầm xuống, cả người lâm vào trầm tư. Mọi người ở một bên nhìn Hoa Tinh, trong lòng đều đang phỏng đoán xem tin tức trên bức thư là gì, rốt cuộc thư viện đã xảy ra chuyện gì? Thư viện vội vã phái người đi khoái mã truyền thư nhất định là đã xảy ra đại sự, nếu không cũng sẽ không khẩn trương như vậy.

Hoa Tinh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua trên người mỗi người, cuối cùng nhìn vào Lý Thái Tú. Thu ánh mắt lại, Hoa Tinh thở dài một tiếng rồi nói: “Thư viện truyền đến tin tức nói hiện nay thư viện đang bị áp lực rất lớn muốn chúng ta phái một số người đi hỗ trợ. Đồng thời cũng phải nhanh chóng đến được mục hoàn thành nhiệm vụ, trở về Nam Kinh thật sớm.”

Chúng nữ nghe thấy vậy sắc mặt khê biến. Hoa Tinh nói vậy không phải là phải chia lìa sao? Nhìn Hoa Tinh, trong mắt các nàng đều không muốn, không ai muốn rời đi. Âm Nhu mở miệng hỏi:

“Huynh dự định phái ai trở lại thư viện, có thể cùng nhau trở về sau đó mới đến Tế Nam được không? ”

Hoa Tinh khê lắc đầu, nhẹ giọng nói:

“Như vậy sẽ kịp mất. Lúc này đây, ta khiến Thông Thiên Môn bị thương nặng, diệt Võ Lâm thư viện ở Lạc Dương đã khiến cho toàn bộ Võ lâm chú ý. Bây giờ Tứ đại bang phái là Thông Thiên Môn, Thiên Nhất Giáo, Phi Ứng Giáo, Tuyệt Thiên Môn đều đang nhìn chằm chằm vào thư viện. Bọn chúng đều muốn tiến vào Trung Nguyên và ra tay với thư viện. Lần này chúng ta bắt buộc phải phái người trở lại chi viện. Thực ra thực lực của đoàn người chúng ta mạnh hơn thư viện rất nhiều. Với thực lực của các nàng lúc này nếu như thực sự bị Tứ đại bang phái đồng thời tiến công thì sẽ không thể ngăn cản.. Cho nên ta sau khi suy nghĩ đã quyết định chúng ta binh chia làm hai đường, một bộ phận quay lại chi viện.”

Mọi người nghe thấy vậy, đều trầm mặc không nói, ai cũng không muốn nói đến chuyện ly biệt. Cuối cùng vẫn chính là Âm Vũ mở miệng hỏi:

“Công tử, vậy người quyết định phái người nào trở lại vậy?” Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn mọi người một chút, cuối cùng hán trầm giọng nói: “Ta quyết định, lúc này sẽ có tổng cộng bảy người trở lại. Do Âm Vũ và Đường Mộng dẫn đầu, năm người Đồng Tâm, Đồng Ý, Tô Ngọc, Liên Phượng và Cô Ngạo đi theo. Trên đường đi có Đồng Tâm, Đồng Ý ta tin rằng không có điều gì nguy hiểm. Tuy nhiên để đề phòng hành tung bị phát hiện, bảy người đều phải dịch dung. Ngày đêm kiên trì chạy về Nam Kinh. Về phần đường đi, tin rằng Đường Mộng và Liên Phượng đều nắm rõ. Mà những người còn lại sẽ tiếp tục theo ta đi tới, ta sẽ nhanh chóng giải quyết xong mọi việc, sau đó chạy về Nam Kinh.”

Nhìn Hoa Tinh, lục nữ bị an bài quay về đều rất không muốn, tất cả đều ngẩng đầu nhìn hán nhưng không ai nói gì thêm. Cô Ngạo trên mặt mang theo một tia ưu sầu, nhẹ giọng nói:

“Vây đoàn người công tử phải bảo trọng. Trên đường, ta sẽ tận lực bảo hộ các nàng, công tử yên tâm.”

Nói xong, trong ánh mắt bắn ra tia kiên định.

Âm Vũ nhìn muội muội, nhẹ giọng nói:

“Công tử, xin người chiếu cố nhiều hơn đến Âm Nhu. Muội muội bướng bỉnh tùy hứng, mong rằng công tử sẽ nhân nhượng uội ấy một chút.” Nói xong, nàng quay sang nói với Âm Nhu:

“Sau này nhớ phải nghe lời, không nên luôn đối nghịch với công tử biết không? Công tử thực ra cũng rất yêu thương muội, muội phải biết trân trọng. Tỷ tỷ ở Nam Kinh chờ muội, chúng ta sẽ gặp lại rất nhanh thôi”

Âm Nhu nắm tay tỷ tỷ và Tô Ngọc, vẻ mặt không muốn mang chút thương cảm nói:

“Muội thật sự không muốn rời khỏi các tỷ. Các tỷ, muội sẽ rất nhớ các tỷ. Tuy nhiên cũng không có gì, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại, không phải sao? Tỷ tỷ yên tâm, muội sẽ giúp tỷ tỷ chiếu cố tốt cho tên hoa tâm này. Tô Ngọc nhớ bảo trọng, lần sau gặp mặt chúng ta sẽ cùng đi du ngoạn ở Huyền Vũ hồ ở Nam Kinh, nghe nói nơi đó rất tuyệt.” Nói xong, nàng miễn cưỡng cười nhưng vẫn không giấu nổi vẻ u sầu.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh mang theo mọi người tìm một nơi hẻo lánh để bắt đầu dịch dung cho bảy người. Bởi tình hình khẩn cấp, cho nên mặc dù Hoa Tinh trong lòng không muốn nhưng cũng không dám lưu các nàng lại lâu hơn. Chờ sau khi dịch dung hết cho bảy người, Hoa Tinh nhìn bảy người, nhẹ giọng nói:

“Một đường cẩn thận, trên đường nhớ bảo vệ Tô Ngọc thật tốt. Với cước trình của các nàng chỉ cần trên đường không gặp chuyện thì tối đa năm ngày là có thể về tới Nam Kinh. Nếu như khoải thì ba ngày có thể chạy tới. Nhớ kỹ không nên xen vào việc của người khác, các nàng đây là trở về chi viện chứ không phải đi du ngoạn. Thời gian chính là tất cả, nhớ lấy. Được rồi nói lời từ biệt với mọi người đi, sau đó các nàng lập tức quay về Nam Kinh.” Nói xong hắn đẩy trù mền nhìn sáu nàng.

Chia lìa luôn luôn tránh không khỏi có chút mất mát. Trên mặt mọi người đều mang theo nỗi buồn ly biệt. Nhìn bảy người rời đi, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia mất mát, hắn thàn than một tiếng rồi cũng xoay người rời đi.

Trên đường, Trần Lan nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Công tử, người nhất định đang luyện tiếu các nàng phải không? Trong sáu người, Âm Vũ đi theo người lâu nhất, nên nếu nói không quen luyện chính là gạt người. Nhưng các nàng làm sao không muốn ở bên người chứ, chỉ là chuyện này không thể làm khác được. Hơn nữa cũng chỉ chia ly một thời gian ngắn mà thôi, rất nhanh sẽ gặp lại nhau, cho nên không cần quá để ý.”

Hoa Tinh khẽ vuốt mái tóc của nàng, hơi khẽ thở dài:

“Con người luôn luôn là một động vật có tình cảm, lúc mới chia ly sẽ không tránh khỏi nhớ nhung. Chuyện bảy người bọn họ rời đi tạm thời không nên nói ra. Chờ thêm vài ngày nữa thư viện truyền tin tức nhắc lại cũng được. Việc này nhìn qua tuy là việc nhỏ, nhưng nếu bị địch nhân biết được bọn chúng sẽ sớm phát động công kích. Như vậy, bọn họ cũng sẽ không kịp trở lại chi viện. Hôm nay, chúng ta ở đây cũng vừa vặn có tám người. Nàng và Như Thủy, Âm Nhu, Hương nhi cùng với ba người chúng ta là bảy người, cộng thêm cả Lý Thái Tú, tổng cộng tám người. Thực lực của chúng ta đã giảm đi nhiều, cho nên sau này phải càng thêm cẩn thận. Từ nơi này đi Tế Nam kỳ thực cũng chỉ cần vài ngày là có thể chạy tới. Nhưng trên đường có gặp chuyện gì hay không, chúng ta ai cũng không thể đảm bảo.”

Âm Nhu liếc nhìn Lý Thái Tú, nhẹ giọng nói:

“Hiện tại chúng ta số người mặc dù giảm đi nhưng cũng sẽ nhẹ nhàng đi rất nhiều. Huynh lúc này cũng không cần một người chiếu cố rất nhiều người, như vậy huynh cũng không thể chiếu cố hết được. Trên đường chỉ cần chúng ta tăng nhanh tốc độ, tin rằng không được bao lâu nữa là có thể đến được mục. Chỉ là nếu như huynh vẫn hoa tâm như vậy, lưu tình khắp nơi thì dù cho chúng ta muốn nhanh cũng nhanh không nổi. Có đúng hay không Mai Hương tỷ tỷ?”

Nói xong nàng liếc mắt nhìn như trên tức hắn.

Hoa Tinh liếc nhìn những người khác thấy tất cả mọi người đang cười trộm, không khỏi lắc đầu nói:

“Muội cẩn thận một chút cho ta, bây giờ Âm Vũ và Tô Ngọc không có ở đây. Những người ở đây không có ai nói giúp cho nàng, khi đó ta sẽ ăn muội, xem muội còn dám lăm miệng nữa hay không.”

Nói xong hắn cố ý áp sát nàng làm cho Âm Nhu sợ hãi chạy ra nấp sau lưng Như Thủy, không dám mở miệng.

Mặt trời lặn, đoàn người bình an đi tới gần Hoàng Hà. Nhìn sắc trời một chút, Hoa Tinh phân phó Dạ Phong đi tìm xung quanh xem có chỗ nào có thể nghỉ qua đêm được không. Lãnh Như Thủy nhìn xung quanh một chút, nhẹ giọng nói Hoa Tinh:

“Nơi đây gần Mang Sơn, chúng ta tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi đây trước khi trời tối là tốt nhất.” xem tại

Hoa Tinh nghe vậy, hắn cảm thấy khó hiểu hỏi lại nàng:

“Làm sao vậy, trong lời nói của nàng có ý gì? Quanh Mang Sơn này lẽ nào có chuyện gì làm nàng bất an sao?” Lời vừa nói ra, những người khác đều nhìn Lãnh Như Thủy.

Lãnh Như Thủy nhẹ nhàng gật đầu nói:

“Muội còn nhớ cách đây mấy năm từng đi ngang qua nơi đây, nên từ trong miệng một trung niên nhân nghe được một lời đồn. Có người nói rằng Mang Sơn này năm xưa là một cổ chiến trường, đã có mấy vạn người chết ở đây, khắp nơi đều là hài cốt âm trầm kinh khủng. Đường nhiên đây chỉ là truyền thuyết, nhưng lần đó muội từ trong miệng trung niên nhân đó nghe được hẳn đã tận mắt chứng kiến bảy đồng bạn của mình chết đi, chết ở gần đó. Hẳn nói lúc đó nhóm bọn họ có tám người cũng là vì không tin lời đồn nên đã ngủ qua đêm ở phụ cận Mang Sơn này. Nhưng không ai biết vì sao nửa đêm đám đồng bạn của hẳn đều đã chết, hẳn sợ đến độ kinh hoàng bỏ chạy. Có người nói lúc đó bỏ chạy cùng hẳn còn có ba người. Nhưng vận khí của ba người đó không tốt nên cuối cùng không chạy thoát, toàn bộ đã chết. Theo như hẳn nhớ thì lúc đó hẳn thấy một làn sương trắng lúc ẩn lúc hiện, một lúc thấy một cánh tay đầy xương trắng giơ ra, lúc lại thấy một chiếc đầu lâu xuất hiện, rất ghê rợn. Bây giờ nghĩ lại muội vẫn cảm thấy ghê sợ.”

Ấm Nhu và Mai Hương đều biến sắc, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi. Trần Lan cũng hơi chút khiếp đảm, nhưng Lý Thái Tú vẫn rất bình tĩnh, không có một tia ba động. Hoa Tinh nhìn Lý Thái Tú, hỏi:

“Xem bộ dạng của nàng thì thấy không sợ một chút nào, là do nàng không sợ hay là nàng biết điều gì đó?”

Lý Thái Tú lạnh lùng nhìn hẳn, lạnh lùng nói:

“Ta bây giờ chết còn không sợ, thì sợ gì chứ?”

Hoa Tinh cười nói:

“Đó là bởi vì nàng biết, chết cũng không phải điều đáng sợ nhất, còn có rất nhiều chuyện còn đáng sợ hơn chết. Nàng sợ những chuyện này, đúng không?”

Lý Thái Tú nghe thấy vậy, ánh mắt khẽ biến. Nàng nhìn hẳn một cái, nhẹ giọng nói:

“Chuyện nàng ta vừa nói ta cũng đã nghe nói qua. Bảy người chết đi thực ra là bị cao thủ tu luyện Bạch Cốt Ma Công giết chết. Không chuyện yêu ma quỷ quái gì hết, cho nên ta không sợ.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy mày khẽ nhíu, nhẹ giọng nói:

“Bạch Cốt Công sao? Theo ta được biết, trên thế gian này có ba loại tương đối lợi hại. Thứ nhất chính là Cửu Am Bạch Cốt Trảo mà mọi người biết đến nhiều nhất, âm trầm quỷ dị, rất khó đối phó. Loại thứ hai chính là Bạch Cốt Ma Công nàng nói, bao gồm cả nội công kiếm chưởng, vô cùng bá đạo. Mà cuối cùng chính là Bạch Cốt Thất Sát Công chính là một loại bá đạo nhất. Một ngày luyện thành, có thể đạt được thân thể kim cương bất hoại. Nếu muốn giết chết hẳn trừ Phi biết tráo môn của hẳn ở đâu, không thì rất khó giết chết hẳn trừ Phi nàng đã luyện võ công càng bá đạo hơn”.

Mọi người nghe vậy, đều hiếu kỳ nhìn Hoa Tinh, hiển nhiên không rõ việc này.

Lúc này, Dạ Phong đã trở về. Dạ Phong nói: “Ta đã nhìn khắp xung quanh, gần đây chỉ có một ngôi miếu đồ nát đã hoang phế từ lâu ở cách đây không xa. Trong ngôi miếu đồ nát đặt ba cỗ quan tài cũ kỹ còn đâu không có gì khác. Về phần người ở trong vòng mười dặm không thấy một ai” Ngũ nữ nghe thấy vậy đều biến sắc, vẻ mặt đều không muốn đi đến ở trong ngôi miếu đó.

Hoa Tinh liếc nhìn mọi người, cười nói:

“Nếu như vậy chúng ta đến đó xem xem sao, sau này về tổng bộ cũng có chuyện kể với mọi người, đi.”

Nói xong hẳn nắm tay Ấm Nhu và Lý Thái Tú, bởi vì hai nàng không có võ công. Kiếm Vô Bính liếc nhìn Hoa Tinh trong lòng cảm thấy rất kỳ quái vì sao hẳn biết ở đây không an toàn còn muốn đi tới ngôi miếu đồ nát đó chứ, kỳ lạ?

Nhóm tám người đi một lát trên con đường cỏ mới đến được ngôi miếu cổ nát. Nhìn ngôi miếu đồ nát, Hoa Tinh cẩn thận đánh giá bốn phía, ánh mắt dần dần trở nên trầm trọng. Lãnh Như Thủy vẫn đi theo Hoa Tinh bên cạnh, lúc này thấy vẻ mặt khác thường của hẳn, không khỏi lo lắng hỏi:

“Làm sao vậy, Hoa Tinh, có phải huynh phát hiện ra có điểm không đúng phải không? Nếu như vậy, chúng ta hãy rời khỏi đây đi. Muội thấy ở đây rất âm trầm quỷ dị, âm khí rất nặng ở lâu rất khó chịu”

Nàng vừa nói như vậy, những người khác gặt đầu tán thành.

Hoa Tinh nhìn bốn phía, ánh mắt lạnh lùng nói:

“Nếu đã tới sẽ không có đạo lý rời khỏi. Hoa Tinh ta từ lúc xuất đạo tới nay còn chưa có điều gì làm ta sợ hãi. Ta cũng không tin ở đây có chuyện gì có thể làm khó được ta. Dạ Phong, chưởng phong mở đường, đánh bay tất cả các thứ khắp xung quanh cho ta”

Hắn vừa dứt lời, Dạ Phong thân thể tiến lên một bước, hai tay hợp lại trước ngực trong nháy mắt một cổ gió xoáy cuốn bay tất cả bụi bặm xung quanh, cả cành cây lá khô trên mặt đất cũng bị cuốn bay. Nhất thời một con đường sạch sẽ xuất hiện trước mặt mọi người.

Hoa Tinh nắm tay hai nàng đi ở trước tiên, từng bước một đi vào. Năm người còn lại liếc mắt nhìn nhau không nói một câu, lặng lẽ đi theo Hoa Tinh tiến vào. Tòa miếu đồ nát cũng không nhỏ, phía trước là nhà vây ở giữa có một tòa phật đường, phía sau còn có hai gian thiện phòng. Từ cửa vào đến phật đường là một con đường nhỏ rải đá. Xem bộ dạng đã lâu không ai ở đây, trên mặt đất phủ kín bụi bặm.

Hoa Tinh lẳng lẳng đứng ở trước cửa, sau khi kiểm tra động tĩnh xung quanh một lần liền mở miệng nói:

“Ở đây không có khí tức của người sống, nhưng mơ hồ có một cổ khí tức của người chết, mọi người nhớ phải cẩn thận một chút. Ban đêm nhớ ở gần ta, tuyệt đối không được dễ dàng rời khỏi. Bây giờ đi vào thôi.”

Dạ Phong đang chuẩn bị đánh ra một đạo chưởng phong dọn sạch bụi bặm trên nền nhà, nhưng Hoa Tinh lại kêu hắn dừng lại.

Hoa Tinh thần bí cười nói:

“Những cái này không cần động vào, mọi người khi đi qua nhớ kỹ phải thi triển khinh công, không nên lưu bất cứ vết tích gì ở nơi này. Khoảng cách không xa, trực tiếp bay qua là được.” Nói xong, hắn nắm tay Âm Nhu và Lý Thái Tú, thân thể bay thẳng về phía trước. Ba người cách mặt đất không quá một thước, Nhưng Hoa Tinh như giẫm trên đất bằng, dễ dàng mang theo hai nàng lướt qua.

Đoàn người đều rơi vào trong phật đường, tỉ mỉ đánh giá tòa phật đường không lớn không nhỏ. Ở giữa có một pho tượng phật đã cũ nát. Rất nhiều bộ phận trên thân pho tượng đã không trọn vẹn không được đầy đủ, đầy bụi bặm. Thạch án trước pho tượng phật đã sập từ lâu, giờ chỉ còn lại những mảnh vỡ.

Những thứ này cũng không quá hấp dẫn chú ý của mọi người, điều hấp dẫn đoàn người Hoa Tinh nhất chính là ba cổ quan tài đặt ở cạnh tường. Ba cổ quan tài đặt thành hàng ngang nhìn qua không có chút gì đặc biệt, trên mặt chưa đầy bụi bặm nói rõ đã đặt ở đây từ lâu. Nhưng vì sao quan tài lại không được an táng mà lại đặt ở đây chứ, thật là kỳ lạ?

Ánh mắt Hoa Tinh hơi trầm xuống, nhìn ba cổ quan tài, nhẹ giọng nói:

”Vô Bính, người đi phía xem xem còn có cổ quan tài nào hay không. Nhớ kỹ chỉ được nhìn không được động vào nó, biết không?”

Kiểm Vô Bính gật đầu nói:

“Biết, các người chờ một chút, ta đi xem xem thế nào.”

Nói xong thân thể nhoáng lên, đã ra khỏi phật đường bay về phía mặt sau.

Nhìn Hoa Tinh, Mai Hương dán chặt vào người hắn, không giải thích được hỏi:

“Vì sao không kiểm tra xem mấy cổ quan tài này có hài cốt bên trong hay không? Như vậy mọi người cũng có thể yên tâm hơn một chút. Không cần giống như bây giờ, cái gì cũng không biết, cứ phải đề phòng lo lắng.”

Khuôn mặt kiều diễm nhìn hắn, hơi thở như lan nhẹ nhàng truyền vào trong mũi Hoa Tinh.

Thấy Mai Hương mở miệng, Lãnh Như Thủy ở bên cạnh cũng hỏi:

”Vừa nãy vì sao huynh muốn chúng ta thi triển khinh công tiến vào, lại còn không được lưu lại một dấu vết nào, rốt cuộc là vì sao? Hoa Tinh có phải có chuyện huynh biết nhưng giấu chúng ta phải không. Vì sao huynh không nói ra? Như vậy mọi người sẽ cùng thương lượng, cùng nhau ứng phó

Hoa Tinh buông Âm Nhu và Lý Thái Tú ra, nhẹ nhàng ôm Lãnh Như Thủy và Mai Hương vào trong lòng, dùng sức ôm các nàng. Nhìn một chút ba cổ quan tài, Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Ta cũng chỉ là trong lòng có một cảm xúc, cho nên mới làm như vậy. Tình huống cụ thể ta còn không dám khẳng định, cho nên tạm thời không nói, miễn ọi người lo lắng, trong lòng không được thoải mái. Bây giờ chúng ta đợi một lát chờ Vô Bính trở về rồi sẽ ra phía sau ở một đêm. Để đảm bảo an toàn, mọi người chỉ nên điều tức mà thôi, đợi mai trời sáng tìm một nơi tốt hơn nghỉ vậy”

Mọi người nghe vậy gật đầu, không hề nói gì nữa.

Không lâu sau, Kiếm Vô Bính đã trở về. Vừa thấy Hoa Tinh, hắn đã mở miệng nói:

“Ta đã xem hết hậu điện, tổng cộng có hai gian thiện phòng, một gian trù phòng, dụng cụ dùng bếp vẫn còn chỉ là thật lâu không có ai sử dụng. Càng kỳ quái chính là trong ba gian phòng ốc này, mỗi một gian phòng đều đặt ba cổ quan tài, không nhiều không ít tất cả đều giống nhau như đúc, đầy bụi bặm. Mặt khác, ta tỉ mỉ quan sát một chút những cổ quan tài này đều có một chỗ giống nhau chính là đều không đóng đinh. Điểm này rất kỳ quái, không rõ thị vì sao. Lẽ ra người sau khi chết đặt vào quan tài thì trước tiên hẳn là phải đóng đinh, sau đó chôn xuống mồ. Nhưng đằng này vì sao những cổ quan tài này cũng không có đóng đinh, cũng không chôn xuống mồ?”

Chúng nữ nghe vậy vẻ mặt khê biến, trong lòng dấy lên một cảm giác sợ hãi, có vẻ các nàng rất sợ những điều ma. Hoa Tinh liếc nhìn Dạ Phong và Vô Bính, trong mắt ba người đều lộ vẻ kinh ngạc. Hoa Tinh trầm giọng nói:

“Việc này chúng ta biết là được, nếu như không phát sinh chuyện gì mọi người không nên lo lắng nhiều, miễn cho trong lòng cảm thấy bất an. Chúng ta tới đây chỉ là tạm thời ở một đêm, cho nên mọi người cũng không nên nghĩ nhiều làm gì. Bây giờ chúng ta đi ra phía sau tìm một gian thiện phòng hoàn chỉnh một chút, đốt lửa nghỉ ngơi, lấy lương khô ra ăn cho đỡ đói, đi thôi”

Nói xong hắn mang theo ngũ nữ cùng Dạ Phong và Vô Bính tiến vào thiện phòng phía sau.

167. Chương 167: Bóng Đêm Kinh Hoàng

Trong gian thiện phòng đằng sau một ngôi miếu đổ nát, Dạ Phong mang từ bên ngoài về không ít củi đốt, nhóm một đồng lửa ngay tại trong phòng. Mọi người ngồi quây quanh đồng lửa. Tám người vừa ăn lương khô vừa nói chuyện, nhưng đều tránh đàm luận về sự tình ngôi miếu đổ nát.

Chờ tới khi tắt cả mọi người đều ăn no xong, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Như Thủy cùng Tiểu Tuyết, Hương nhi ba người ngồi xuống điều tức khôi phục công lực, ngày mai mới có tinh thần đi tiếp. Dạ Phong cũng nghỉ ngơi cho tốt, đêm nay do ta cùng Vô Bính canh gác là được. Nhu nhi muốn ngủ thì tới nằm trong lòng ta ngủ đi, nơi này không có giường chỉ có thể như vậy.”

Nói xong nhìn Lý Thái Tú, mỉm cười nói: “Về phần người thì đứng cạnh ta là được rồi.” Lý Thái Tú nghe vậy chỉ nhìn hắn một cái, cũng không có nói gì, không đoán ra trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

Đêm nay, sắc trời rất tối, ánh trăng không biết trốn đi nơi nào, tình hình bên ngoài một chút cũng không nhìn thấy. Trong ngôi miếu đổ nát, Hoa Tinh ôm hai nàng, lẳng lặng ngồi giữ lửa, suy nghĩ sự tình. Kiếm Vô Bính quay lưng về phía Hoa Tinh, mặt hướng ra cửa, chăm chú nhìn tình cảnh bên ngoài. Lúc này bốn người Dạ Phong, Lãnh Như Thủy, Mai Hương, Trần Lan đều đã tiến nhập vào không linh cảnh giới, không biết một chút gì đối với sự tình bên ngoài. Mà Âm Nhu cũng bởi vì chạy một đoạn đường dài cả buổi trưa nên mệt mỏi nằm trong lòng Hoa Tinh.

Người duy nhất không có ngủ chính là Lý Thái Tú. Nàng hơi tựa vào vai Hoa Tinh, ánh mắt ẩn chứa chút gì đó kỳ dị, ánh mắt chăm chú tựa hồ như muốn đem hắn nhìn thấu. Đối với tính cách của Hoa Tinh, mấy hôm nay ở chung Lý Thái Tú thấy Hoa Tinh ở trước mặt mọi người đều có bộ dáng tươi cười vui vẻ, sắc mặt nhu hòa, tuyệt không có tức giận, có vẻ rất nho nhã. Giống như bây giờ, Hoa Tinh đối với chúng nữ

rất quan tâm, tuy là rất nhẹ nhàng, chỉ nói bằng quơ vài câu nhưng nàng có thể nhận ra chân tình của Hoa Tinh đối với họ.

Đang trầm tư, Hoa Tinh đột nhiên quay đầu lại đưa mắt nhìn nàng, khẽ cười với nàng, nắm lấy cánh tay phải của nàng rồi đột nhiên chuyển qua trước ngực nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mặc dù cách một lớp quần áo, nhưng động tác nhẹ nhàng này vẫn khiến Lý Thái Tú đột nhiên kinh ngạc phát hiện trong lòng hắn tựa hồ cũng có 1 phần nhu tình thể hiện trong đó. Hơi di động thân người một chút, Lý Thái Tú vừa muốn đưa tay đẩy hắn ra, nhưng rồi cuối cùng thân thể nàng chấn động, hai tay vô lực buông xuống. Lý Thái Tú nhìn Hoa Tinh, ánh mắt phức tạp, nói không nên lời, là cừu hận hay là trái tim rung động?

Có lẽ chính nàng cũng không hiểu được trong lòng mình rốt cục đang nghĩ cái gì. Nói đúng ra ngay từ đầu cho tới giờ nàng cùng Hoa Tinh chỉ có cừu hận. Hoa Tinh chẳng những giết hai người bạn tốt thân thiết của nàng mà còn khiến cha nàng bị thương nặng, rồi còn chiếm đoạt thân thể nàng. Tất cả đều là đại cừu khắc cốt ghi tâm, thế nhưng vì sao mà lúc này dưới sự vuốt ve ôn nhu của Hoa Tinh, lòng của nàng lại gặp cảm giác mê hoặc khó hiểu, cảm giác lẫn lộn không rõ là yêu hay hận?

Chính nàng cũng không hiểu được, vì sao cừu hận của mình với Hoa Tinh lúc này cũng không sâu đậm như trong tưởng tượng? Kỳ thực, nàng không biết điều này phần lớn có quan hệ với Hắc Ngọc Ma Liên trên người Hoa Tinh. Hắc Ngọc Ma Liên không chỉ có tác dụng kích thích mà còn có thể mê hoặc tâm trí người.

Ngay khi Hoa Tinh giữ lấy nàng, trong thời khắc chạm vào thân thể của nàng, hơi thở Hắc Ngọc Ma Liên bắt đầu hướng thân thể của nàng thẩm thấu, làm cho nàng bất tri bất giác chậm rãi phát sinh chuyển biến, chậm rãi tiếp nhận những cử chỉ thân mật âu yếm của Hoa Tinh. Đồng thời, Hắc Ngọc Ma Liên cũng khiến Hoa Tinh được lợi, vô hình trung chậm rãi hình thành một cỗ khí chất đặc thù, tản mát ra mị lực mê người, đủ để mê hoặc bất kì nữ nhân nào tiếp xúc với hắn. Chỉ là đối với điều này Hoa Tinh cũng không có cảm giác rõ ràng mà thôi.

Nhận thấy những thay đổi trên mặt Lý Thái Tú, Hoa Tinh đột nhiên sinh ra một loại tâm lý mâu thuẫn. Một mặt hắn cực kỳ cao hứng trước chuyển biến của Lý Thái Tú, mặt khác lại hy vọng nàng có thể bảo trì tính cách quật cường trước kia. Bởi vì như vậy lại càng dễ dàng gợi lên ham muốn chinh phục của nam nhân. Nhìn thấy Lý Thái Tú dựa vào người mình, hơi nhắm mắt lại, tùy ý ỉn muốn làm gì thì làm, trong lòng Hoa Tinh cũng âm thầm cao hứng. Đây không phải nói rõ là nàng đã bắt đầu khuất phục mình sao? Mặc kệ như thế nào, ít nhất nếu tiến thêm một bước thì về sau nếu muốn có được nàng sẽ không giống như lúc trước phải dùng sức mạnh. Điều này không phải tốt sao?

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Kiếm Vô Bình đang đưa lưng về phía mình, khoe miệng lộ ra một nét cười tà dị, tay phải đột nhiên từ dưới áo Lý Thái Tú tiến vào, xuyên qua lớp yếm mềm mại, nắm lấy đôi ngọc rung động, không ngừng tận tình xoa bóp vỗ về, mặc sức chơi đùa. Cảm giác được thân thể nàng khẽ run một chút, Hoa Tinh nhận không được lộ ra nụ cười tinh nghịch, ngón tay kẹp lấy hai trái nho, dùng sức xoa bóp.

Lý Thái Tú mím chặt đôi môi, mở to mắt nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt lộ ra vẻ cầu xin. Hoa Tinh khẽ cười, hôn nhẹ lên môi nàng, tay nơi lỏng, đổi thành nắm lấy trái đào tiên đầy đặn, cẩn thận thưởng thức sự mềm mại kia. Tại thời điểm Hoa Tinh hưởng thụ trái đào tuyệt mỹ của nàng, đột nhiên một thanh âm quái dị truyền đến. Thanh âm rung động sần sật, tựa như một đôi tay cầm lấy vật gì cứng rắn phát ra. Sau một lúc lại đột nhiên tiêu thất. Hoa Tinh sắc mặt khẽ biến, vội rút tay phải lại, quay đầu nhìn Kiếm Vô Bình. Kiếm Vô Bình liếc mắt nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt lộ ra sự cảnh giác, nhẹ giọng nói: “Thanh âm này hình như là từ phía trước Phật đường truyền đến, nghe giống như thanh âm vật gì bị nắm lấy vậy.”

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Lý Thái Tú, phát hiện trong ánh mắt của nàng cũng lộ ra một tia kinh hãi, thân thể khẽ run lên. Hoa Tinh đưa tay phải ôm chặt lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Tạm thời không cần hỏi đến, chờ một chút, nghe thử xem còn thấy không, nếu không có nữa thì không cần phải để ý tới. Tất cả ở trong này, chỉ cần mọi người an toàn là đủ. Trừ Phi thanh âm kia uy hiếp tới an toàn của chúng ta, bằng không chúng ta tốt nhất không cần để ý tới nó. Cẩn thận đề phòng đi.”

Kiếm Vô Bình khẽ gật đầu, không nói gì thêm, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Quái Kiếm đặt giữa hai chân, Kiếm Vô Bình cẩn thận chú ý động tĩnh bên ngoài, công lực toàn thân chậm rãi ngưng tụ, chuẩn bị tùy thời ứng phó biến cố bất ngờ xảy ra.

Hoa Tinh đưa mắt nhìn Lý Thái Tú, trong ánh mắt mang theo một chút an ủi, tay phải khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, rồi ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve thưởng thức hai trái đào mơn mớn còn cách một lớp quần áo kia.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua quan tài tại góc tường, trong mắt Hoa Tinh đột nhiên lóe sáng, không rõ ẩn chứa điều gì. Thanh âm kì quái lúc này không xuất hiện lại nữa, giống như thanh âm khi trước chỉ là ảo giác khiến cho ngay bản thân cũng không dám xác định.

Ngay khi Hoa Tinh nghĩ rằng thanh âm kia sẽ không xuất hiện nữa thì đột nhiên tại một gian Thiền Phòng khác lại truyền đến thanh âm sần sật kia, thanh âm rõ ràng vô cùng khiến người ta phải sợ hãi. Nhìn quan tài trước mặt, ngấm lại thanh âm vừa rồi, cả người Lý Thái Tú không khỏi trở nên run rẩy kịch liệt. Kiếm Vô Bính toàn lực chú ý động tĩnh ở vách gian Thiền Phòng, sắc mặt cũng không khỏi chấn động, vẻ kinh hãi lộ ra trong mắt. Liếc mắt nhìn Hoa Tinh, Kiếm Vô Bính chỉ chỉ vào vách, cũng không có nói, tựa hồ sợ kinh động tới thanh âm sần sật đáng sợ kia.

Hoa Tinh sắc mặt âm lãnh, ánh mắt có ý bảo Kiếm Vô Bính không được coi thường mà hành động. Tay phải Hoa Tinh buông Lý Thái Tú ra, khẽ vẫy về phía Xích Huyết đao cách đó không xa, nhất thời hồng quang chợt lóe lên, Xích Huyết đao đột nhiên bay vào trong tay Hoa Tinh. Hoa Tinh ánh mắt lạnh lùng, tay phải lật chuyển, Xích Huyết Đao xoay tròn bay giữa không trung. Thần quang trong mắt Hoa Tinh chợt lóe, tay phải nắm lấy chuôi đao, nhất thời chỉ nghe một tiếng dị khiếu kèm theo một đạo hồng quang, trong nháy mắt phá vỡ vách phòng. Chỉ nghe một tiếng giòn vang, một loại thanh âm giống như đánh vào trên thiết bản truyền đến. Trong nháy mắt thanh âm sần sật kia liền biến mất.

Hoa Tinh vừa thu tay phải lại, hồng quang lại hiện ra, Xích Huyết đao tự động bay về trong tay Hoa Tinh. Đưa mắt nhìn Kiếm Vô Bính, ánh mắt Hoa Tinh đảo qua năm người vừa bừng tỉnh, trầm giọng nói: “Quan tài này không phải làm bằng gỗ mà làm bằng sanh thiết, trong đó nhất định cất giấu bí mật nào đó. Hiện tại mọi người đều tỉnh, tất cả toàn bộ tập trung cùng một chỗ, cẩn thận phòng bị bốn phía, tùy thời chú ý dị biến phát sinh.”

Nói xong, để cho tất cả mọi người rời xa ba cỗ quan tài tới gần Hoa Tinh cùng Kiếm Vô Bính. Âm Nhu gất gao tựa vào ngực hắn, thanh âm run rẩy hỏi: “Hoa Tinh, nơi này thực âm trầm a, có phải trong quan tài có quỷ quái đáng sợ không? ta có chút sợ hãi.” Nói xong hai tay tự nhiên ôm lấy eo hắn, thân thể dán sát vào ngực hắn.

Ở phía sau, Mai Hương cũng run rẩy ôm lấy hắn, thanh âm run rẩy nói: “Hoa Tinh, hay là chúng ta lập tức rời đi thôi. Thanh âm vừa rồi quả thực quái dị tới mức dọa người. Hơn nữa nhìn mấy cái quan tài đó, trong lòng ta cũng không thoải mái, luôn cảm thấy được có cái gì đang âm thầm nhìn lên chúng ta.” Con người, một khi trong đầu nổi lên ý muốn lùi bước, tất cả nội tâm đều tràn ngập trong cảm giác sợ hãi không rõ ràng, hướng tới suy nghĩ tiêu cực. Mai Hương vừa nói ra khiến cho hai người Trần Lan cùng Lãnh Như Thủy đều cảm thấy toàn thân rét run, nhịn không được lùi sát lại cạnh Hoa Tinh, mong được sự bảo hộ của hắn.

Ánh mắt Lý Thái Tú cũng đồng dạng hoảng sợ. Ánh mắt thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn bốn phía, trong lòng lo lắng bất an. Hoa Tinh thần sắc hơi trầm xuống, đưa mắt nhìn chúng nữ, nhẹ giọng nói: “Mọi người không cần hoảng sợ, chỉ cần ở cạnh ta, các ngươi sẽ không có việc gì.

Ngôi miếu đồ nát này đích xác quái dị, nhưng chỉ cần chúng ta lưu tâm, cũng không phải sợ gì. Hiện tại tất cả mọi người phải trấn định lại, chúng ta cần thận trọng dò động tĩnh bốn phía, xem thanh âm này đến từ đâu cùng là từ nơi đâu vọng tới, tất cả mọi người cùng nhau phân tích một chút, chúng ta nhất định có thể giải được bí mật này.” Nói xong dùng ánh mắt trấn an nhìn mọi người.

Dạ Phong thấy chúng nữ đều bị không khí âm trầm quỷ dị này khiếp sợ, nhịn không được mở miệng nói: “Ta xem hay là ra ngoài nhìn 1 một chút, các ngươi tạm thời chờ một lát, ta sẽ nhanh chóng quay lại.” Nói xong đứng dậy, định rời đi.

Hoa Tinh nhìn hắn lắc đầu nói: “Không cần, toàn bộ động tĩnh bốn phía ta đều biết, cho dù một con thần lẫn đi qua ta đều có thể cảm giác được. Bên ngoài thực ra rất yên lặng, không có một chút tiếng động, thanh âm vừa rồi là từ trong quan tài phát ra. Điều chúng ta cần làm bây giờ chính là bảo trì bình tĩnh, lắng lắng chờ đợi thanh âm kia xuất hiện. Nơi này tổng cộng có 12 cỗ quan tài, vừa rồi chỉ có phía trước Phật đường

cùng 2 cỗ quan tài ở cách vách mới phát ra thanh âm. Còn lại đều chưa có động tĩnh gì. Chúng ta cần tìm hiểu 12 cỗ quan tài này có phải hay không mỗi 1 cỗ đều cất dấu điều gì thần bí. Chỉ khi biết được tình huống cụ thể xong mới có thể nghĩ biện pháp ứng phó.”

Kiểm Vô Bính nói: ”Theo như ta vừa lấy chân khí thăm dò, kết quả phát hiện ra 2 lần thanh âm vừa rồi đều được phát ra từ bên trong 3 quan tài ở giữa, còn lại 2 cỗ quan tài đều không hề có động tĩnh gì. Theo phỏng đoán của ta, nơi này còn có 4 cỗ quan tài, bên trong có ẩn giấu vật gì đó. Nhưng kỳ quái là khi chúng ta tới đây đã cẩn thận xem xét qua. Trên mặt mấy cỗ quan tài này đều che kín bởi tro bụi, không có dấu vết bị động qua tay chân, hiển nhiên đã trải qua một thời gian dài, nơi này lại không có người. Đại khái có thể đoán ra nơi này hẳn là đã hơn nửa năm không có người tới, vì cái gì trong quan tài lại có tiếng động đây?

Nếu nói là có người bên trong tu luyện võ công tà dị thì người nào có thể nửa năm không ăn uống gì cả chứ? Lại nói, quan tài rõ ràng là đóng kín, không ai có thể tiến vào, như vậy thanh âm vừa rồi là từ đâu mà tới đây? Một lời này nói ra, nhất thời hỏi tới vấn đề mà mọi người đều thắc mắc. xem tại

Trong nhất thời tám người đều lâm vào trầm tư, trừ bỏ tiếng hít thở ra, không có thanh âm nào khác phát ra. Ngay khi tất cả mọi người đang trầm tư, Lý Thái Tú đột nhiên mở miệng nói một câu rất kỳ quái. Chỉ nghe nàng thấp giọng nói: “Sắp tới giờ Tý.”

Ngắn ngủn một câu, đến tột cùng ám chỉ cái gì đây?

Hoa Tinh cùng những người khác nhìn nàng, mọi người đều mang vẻ nghi hoặc. Ánh mắt Hoa Tinh chợt lóe lên, nói: “Đúng vậy, sắp giờ Tý.”

Nhìn thấy những ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Hoa Tinh đang muốn mở miệng thì đột nhiên, bên ngoài cửa sổ bỗng nổi lên một trận gió to. Chỉ nghe tiếng gió gào thét, cuộn cuộn thổi qua phiến cửa rách nát, cửa sổ không ngừng chớp lên. Ánh lửa lập lòe, cả ngôi phá miếu tựa như lâm vào 1 thế giới âm trầm quỷ dị. Tình cảnh lúc này thập phần đáng sợ, đáng sợ tới mức toàn thân chúng nữ đều run rẩy, toàn bộ đều tới gần bên Hoa Tinh.

Nhìn thấy phiến cửa sổ lay động mạnh, lại nghe tiếng gió gào thét chói tai kia, Hoa Tinh lộ ra ánh mắt khiến người ta phải kinh hãi. Kiểm Vô Bính cùng Dạ Phong đều ngưng tụ công lực toàn thân, hiển nhiên đã nhận ra điều gì.

Ngoài cửa đột nhiên thổi tới cuồng phong, tại lúc này có vẻ âm trầm khủng bố. Thanh âm gào thét từ từ nổi lên, càng lúc càng lớn, ngày càng trở nên thần bí quỷ dị. Thân thể Lý Thái Tú khẽ run rẩy, hoảng sợ nói: “Đến rồi, thanh âm kia lại tới nữa.” Một câu nói khiến cho 4 nữ nhân còn lại đều sợ tới toàn thân rét run, tinh thần khẩn trương cực độ.

Hoa Tinh cẩn thận chăm chú lắng nghe nơi phát ra thanh âm. Nghe xong 1 lúc, Hoa Tinh nói: “Thanh âm này là từ trong phòng bếp truyền tới, cũng là từ 2 cỗ quan tài ở giữa phát ra. Tất cả mọi người phải trấn định. Mặc kệ là cái gì, chúng ta đều không phải sợ. Hiện tại chỉ là thanh âm nghe có chút không thoải mái mà thôi, không phải chúng ta cũng chưa bị thương tổn gì sao? Cho nên mọi người không cần để ý tới nó, chúng ta chỉ cần ở nơi này lắng lắng chờ xem cái gì đang diễn ra.” Nói xong nhẹ giọng an ủi năm nữ nhân.

Ngoài cửa, giữa bóng đêm, mơ hồ có thể thấy được 3 bóng đen đang nhảy dựng lên một cách cứng nhắc, chậm rãi hướng về Thiệu phong có tám người Hoa Tinh. Kỳ quái nhất chính là 3 bóng đen trong lúc nhảy lên thế nhưng lại vô thanh vô tức không tạo ra một tiếng động nào. Tựa như u linh di động, không có thanh âm.

Thời gian rất nhanh tới giờ Tý. Ngay khi giờ Tý vừa tới, thân thể mấy người Hoa Tinh đều chấn động, bởi 3 cỗ quan tài ở gian phòng giữa cũng phát ra thanh âm sần sật, tựa như có tử thi không cam lòng cào cào cái gì đó. Thanh âm trong đêm trường tĩnh lặng có vẻ khiến người ta vô cùng kinh sợ. Hai người Âm Nhu cùng Mai Hương bị dọa tới phát thét lên, các nàng vừa thét lên, tam nữ còn lại cũng đều hoảng sợ hét âm lên. Ngay cả Dạ Phong cùng Kiểm Vô Bính cũng bị thanh âm khủng bố âm trầm dọa cho tim đập thình thịch, thần tình lộ vẻ kinh hãi.

Hoa Tinh sắc mặt khẽ biến, nhẹ nhàng đem chúng nữ bảo hộ ở phía sau người, cả người đều căng lên. Lúc này, trên người Hoa Tinh đột nhiên bộc phát một cỗ khí thể cường đại, vô số khí lưu ở bốn phía trong chớp

mất hình thành một cổ lốc xoáy, đem bụi bặm trên mặt đất thổi tung. Khí thể cường đại của Hoa Tinh chặt chẽ khóa trụ mấy cổ quan tài, cả người cực kỳ thận trọng chăm chăm nhìn về phía chúng, tùy thời đề phòng động tĩnh của chúng.

Trong Thiên Phòng, tất cả mọi người đều tập trung vào 3 cổ quan tài, thần sắc đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Ngoài Thiên phòng cuồng phong thổi khắp tứ phía. Mà bên trong phòng lúc này, khí thể cường đại của Hoa Tinh cũng tạo nên một cổ lốc xoáy khiến cho toàn bộ gian phòng rung lên, tựa như tùy thời có thể sụp đổ.

Không khí quỷ dị cùng khủng bố đan xen khiến mọi người nói không nên lời. Không khí khấn trương khiến cho trong lòng mọi người đều căng thẳng, một tiếng ho nhẹ cũng không dám phát ra.

Đột nhiên, một âm thanh quái dị truyền đến khiến cho chúng nữ sợ hãi kêu lên. 1 trong 3 cổ quan tài ở giữa Thiên phòng đột nhiên văng ra 3 thước, phát ra 1 tiếng nổ lớn khiến trong lòng mọi người đều nhảy dựng lên. Tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào cổ quan tài kia.

Hoa Tinh lớn tiếng nói: “Mọi người cẩn thận, vật này có thể muốn xuất hiện.” Nói xong, Xích Huyết đao giơ ngang trước ngực, 1 cổ hồng quang chói mắt đem thiên phòng hôn ám chiếu thành đỏ rực. Dạ Phong nhìn thoáng qua ngũ nữ, thấy các nàng đều sợ hãi run rẩy, nhìn không được thân thể nhoáng lên một cái, chuyển qua che trước người họ, cùng đứng sừng sững với Hoa Tinh.

Bên ngoài, cuồng phong rít gào, trong phòng một mảnh im lặng. Tất cả mọi người khấn trương nhìn miệng quan tài, chờ xem nơi đó phóng ra vật gì. Nhưng đợi một hồi cũng không có chút động tĩnh nào. Điều này làm cho tất cả đều khó hiểu, không biết tại sao lại như vậy. Nhưng cũng không dám tùy tiện tiến tới thăm dò.

Lãnh Như Thủy tựa vào lưng Hoa Tinh, kinh hãi nói: “Đây là thứ gì vậy, vì cái gì lại lập tức im bật? Vừa rồi như thế nào lại nổ một tiếng khiến nắp quan tài văng ra? như thế nào không có gì đi ra đây?” Dứt lời tất cả mọi người đều hơi bình tĩnh lại một chút.

Tại thời điểm tất cả đều lơ lửng, trong nháy mắt từ trong quan tài một người ngồi dậy. Chỉ thấy người nọ tóc dài tán loạn che gần nửa bên mặt, mặc áo choàng. Nhìn qua mái tóc dài tán loạn, lộ ra trước mắt mọi người một gương mặt cực kỳ khủng bố. Chỉ thấy khuôn mặt phía bên trái có màu da tái nhợt không chút máu, tựa như người chết, một con mắt bắn ra quang mang âm trầm. Mặt phía bên phải lộ ra cả đầu lâu, một bộ mặt máu chảy đầm đìa, dày đặc bạch cốt khủng bố vô cùng.

Con mắt bên phải lòi ra, thi thoảng chuyển động, thần sắc nhợt nhạt đáng sợ tới mức mức chúng nữ thét to, mỗi người đều thất thanh kêu khóc, có vẻ bị dọa cho phát傻. Kẻ này hai bên trái phải hoàn toàn tương phản, từ khuôn mặt kia có thể nhận ra bên trái cơ thể đầy đủ, tuy rằng không có chút huyết sắc nhưng ít ra còn có thể khiến người ta chấp nhận được.

Nhưng bên phải cơ thể giống như là bị lóc thịt, lộ ra vô số xương cốt, tình cảnh dọa người, thực sự là khủng bố tới cực điểm. Hắn ngồi tại đó, 2 tay giơ ra phía trước, tay trái như cũ tái nhợt dài nhỏ, không nhận ra màu da Nhưng tay phải hoàn toàn là xương khô, xương ngón tay dài nhỏ hơi hơi co duỗi, phát ra quái âm đáng sợ.

Mấy người bên cạnh Hoa Tinh tất cả đều sắc mặt đại biến, mỗi người đều toát ra ánh mắt hoảng sợ. Hoa Tinh tuy rằng gan lớn, nhưng cũng là lần đầu tiên gặp phải sự tình đáng sợ như vậy, trong lòng nói không có cảm giác gì thì cũng là gạt người. Không cần quay đầu lại, Hoa Tinh cũng có thể cảm giác được rõ thân thể ngũ nữ đang không ngừng run rẩy. Ngay cả thân thể hai người Dạ Phong cùng Kiếm Vô Bính cũng đều nhẹ nhẹ run, có vẻ trong lòng bọn họ cũng tràn đầy sợ hãi.

Trong phòng, từng trận âm phong nổi lên tứ phía, trong nháy mắt đồng lửa đang cháy liền lập tức lụi tàn. Tình cảnh âm trầm khủng bố cực kỳ, khiến cho trong lòng đám người Hoa Tinh đều phát lạnh. Hoa Tinh hét lớn 1 tiếng, Xích Huyết đao trong tay đột nhiên chém ngang.

Chỉ thấy trong Thiên phòng âm u, đao mang màu đỏ chói mắt tạo thành hình cánh cung nhắm ngay kẻ nọ bổ tới. Cương đao mang theo tiếng gió gào thét, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt kẻ nọ. Tất cả mở to hai mắt nhìn một đao này của Hoa Tinh, trong lòng đều hy vọng một đao này có thể đem kẻ kia trăm thành mảnh nhỏ, như vậy sẽ không còn dọa người được nữa.

Thế nhưng khi đao mang tới gần, kẻ nọ đột nhiên lại nằm xuống, xảo diệu tránh được 1 kích cường đại của Hoa Tinh. Một tiếng nổ vang lên, cả bức tường trước mặt bị một đao mạnh mẽ của Hoa Tinh chấn vỡ, vô số bùn đất cũ nát cùng cây cối đều bay lên giữa không trung.

Ngay khi một đao của Hoa Tinh chém qua, thần bí nhân đáng sợ trong quan tài đột nhiên lại xuất hiện. Ai cũng không thấy được hắn đến từ đâu, mọi người lúc này thấy, hắn đang đứng ở trong quan tài, hai tay giơ thẳng trước thân. Bộ mặt khủng bố, nhìn không ra bất cứ biểu tình gì, chỉ có thể từ ánh mắt bất đồng, nhìn ra vẻ nhợt nhạt âm trầm cùng tàn khốc. Quái nhân thân thể vừa động, đột nhiên nhảy khỏi quan tài, một bên môi nứt ra, lộ ra một tia cười âm trầm.

Ám Nhu bị nụ cười của hắn dọa cho sợ tới mức khóc lớn nói: “Cương thi a, Hoa Tinh người mau giết chết hắn, ta rất sợ.” Nói xong vội quay đầu lại, thân thể dựa sát vào lưng Hoa Tinh, run rẩy kịch liệt. Mai Hương nghe vậy cũng lớn tiếng khóc, tự dấu đầu ở trên lưng Hoa Tinh, không dám nhìn tràng cảnh khủng bố trước mặt. Trần Lan, Lãnh Như Thủy cùng Lý Thái Tú, tam nữ tuổi lớn hơn một chút, nhưng khi thấy được mặt quỷ đáng sợ kia cũng đều sợ tới hết hồn, cả đám quay đầu không dám nhìn. Trong lòng Dạ Phong cũng có một loại cảm thụ không nói nên lời. Bốn phía tử khí âm trầm càng ngày càng đậm. Lúc này vốn là tháng 6 nóng bức thế nhưng lại có chút lạnh.

Ngoài cửa sổ lúc này là cuồng phong vẫn gầm rú như trước, mơ hồ mang theo vài tia thanh âm quỷ dị, đáng tiếc bị tiếng gió thét gào che mất. 2 mắt Hoa Tinh chăm chú nhìn gương mặt đáng sợ kia, ánh mắt nhanh chóng xoay chuyển, trong lòng đang phân tích kẻ quỷ quái này tới từ đâu, là như thế nào lại biến thành bộ dạng như vậy.

Nghe được lời nói của Ám Nhu, Hoa Tinh trầm giọng nói: “Mọi người không phải sợ, có ta ở đây sẽ không để các người bị thương tổn.” Lời vừa dứt, Ám Nhu đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, nhất thời khiến tất cả mọi người bị dọa cho khiếp sợ. Tất cả lớn tiếng hỏi lý do nhưng Ám Nhu đã bị dọa ngất cho ngất đi. Ngay khi tất cả còn đang nghi hoặc, Lãnh Như Thủy cả kinh kêu lên: “Cẩn thận, ngoài cửa.” Ngăn ngắn bốn chữ khiến cho bảy người cả kinh, nhin không được nhìn về phía ngoài cửa. đọc truyện tại . Vừa thấy lại làm tất cả thêm hoảng sợ. Chỉ thấy ngoài cửa, ba gương mặt khủng bố giống nhau như đúc vô thanh vô tức xuất hiện ở cửa, một chút thanh âm cũng không có.

Hoa Tinh sắc mặt đại biến, thầm nghĩ bản thân sơ suất, có người tới gần cũng không biết. Hiển nhiên, là do đêm nay bị sự tình khủng bố kỳ quái này phân tán mất sự chú ý mà xem nhẹ các sự tình khác. Hoa Tinh ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Hương nhi ôm lấy Ám Nhu cùng với mấy vị tỷ muội đứng ở ta phía sau, Vô Bính cùng Dạ Phong hai người bảo vệ phía sau, phía trước do ta đối phó. Tạm thời các người chỉ cần có thể bám trụ bọn chúng là được, chờ ta thu thập tên này xong, sẽ thu thập ba tên còn lại.” Nói xong, ba nam nhân đem năm nữ nhân bảo hộ chặt chẽ phía sau người, hình thành một vòng bảo vệ.

168. Chương 168: Mang Sơn Tứ Quỷ

Đêm khuya, ngôi miếu đổ nát tràn đầy âm phong. Tám người bọn Hoa Tinh ở nơi này gặp phải sự tình khủng bố quái dị. Cẩn thận suy nghĩ đám quái vật phía trước, thanh âm Hoa Tinh lạnh lùng nói: “Các người đến từ đâu, là ai, vì sao lúc này lại giả thần giả quỷ?”

Quái vật kia cười âm hiểm, gương mặt quỷ dị cười rộ lên vô cùng khủng bố. Chỉ nghe một thanh âm cực kỳ khó nghe nói: “Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại vào. Hắc hắc, nếu đã tới đây, chúng ta cũng muốn tiếp đãi 1 chút, như thế nào có thể khiến các người thất vọng đây? Hắc hắc.” Nói xong, âm trầm cười lạnh.

Hoa Tinh nghe vậy trong mắt lộ ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, vô số âm phong bốn phía bị lốc xoáy bên cạnh Hoa Tinh chậm rãi thổi tan, trong nháy mắt lại khôi phục độ ẩm vốn có.

Hoa Tinh cười lạnh nói: “Ta là Hoa Tinh, cả đời cũng không tín thần, bái quỷ. Các người dám tới tìm ta thì sẽ phải hối hận. Đồ đao nơi tay, thiên hạ cúi đầu. Ta mặc kệ người là người hay quỷ, ta một mực giết

không tha.”

Nói xong trường đao trong tay giơ lên, trong nháy mắt gần trăm đao ảnh hợp thành một đao, đột nhiên bổ trúng ngực quái vật.

Chỉ nghe 1 tiếng rên vang lên, kèm theo kim thiết vang động. Kẻ nọ cũng không chết, chỉ rên lên một tiếng, thân thể lay động, lùi lại mấy bước liền ổn định. Hoa Tinh bổ ra một đao vốn tưởng có thể đem hắn chém chết. Nhưng khi Xích Huyết đao tiếp xúc thân thể đối phương, Hoa Tinh sắc mặt khê biến, vẻ mặt kinh dị nói: “Kim tâm ngân khí, đồng da, thiết cốt, người tu luyện chính là Thiết Thi công?”

Lời vừa dứt, quái vật cũng kinh ngạc nhìn Hoa Tinh, ánh mắt khê biến nói: “Không tưởng được, người có thể nhận ra, thực sự là ngoài ý muốn. Đáng tiếc a, người nếu không nói ra còn có 1 đường sinh cơ, nhưng nếu đã nói ra, tất cả các người xem như chết chắc rồi.”

Nói xong, trong miệng phát ra một thanh âm kỳ quái, ba người ngoài cửa cũng đồng thời phát động tiến công. Hoa Tinh lớn tiếng nói với Dạ Phong cùng Kiếm Vô Bính: “Cẩn thận một chút, bốn người này tu luyện Thiết Thi công, cơ thể đao thương bất nhập. Bình thường không thể tổn thương bọn chúng. Duy nhất chỉ có con mắt, lỗ tai, mấy chỗ yếu ớt đó mới là nhược điểm bọn họ.” Nói xong, Hoa Tinh đánh ra một chưởng đem vách tường bốn phía toàn bộ đánh bay, nhất thời không gian liền có vẻ rộng hơn.

Dưới bóng đêm, bốn bóng đen chớp mắt bay nhanh lên, hình thành một đạo hắc sắc tàn ảnh, đem đám người Hoa Tinh vây chặt bên trong đó. Bốn phía âm phong đại thịnh, hàn khí bắt đầu hội tụ quanh bọn Hoa Tinh, xung quanh chậm rãi xuất hiện một tầng hàn băng khí, đem tám người bao phủ bên trong.

Nhìn thấy bốn bóng đen bay nhanh xoay tròn bốn phía, Hoa Tinh lớn tiếng nói:

“Hai người các người nhớ rõ phải toàn lực phòng thủ để ta tấn công, cẩn thận chú ý...” Nói xong, Xích Huyết đao đột nhiên bộc phát ra một đạo quang mang cường đại, chói mắt.

Trên đỉnh đầu Hoa Tinh, hắc sắc đao mang điên cuồng lan tụ với tốc độ nhanh chóng, nháy mắt liền đạt tới mười trượng dài. Ánh mắt Hoa Tinh hàm chứa vài phần lãnh khốc, tay phải rung lên, một tiếng đao ngâm rung trời đột nhiên truyền ra. Trên mặt đất, tất cả tạp vật trong nháy mắt toàn bộ bị đao khí cường đại chấn vỡ, hóa thành bụi phấn, phiêu đảng giữa không trung rồi rơi xuống.

Trường đao ở giữa không trung hình thành một hình chữ thập giao nhau, chém xuống, cắt ngang qua bốn bóng đen đang không ngừng xoay tròn.

Bốn âm thanh bạo hồng vang lên, bốn người đang xoay tròn tại thời khắc đó cũng phát động công kích cực mạnh. Trong bóng đêm, hồng quang chói mắt cùng hào quang hắc sắc âm trầm chạm vào nhau, tạo ra xung đột kịch liệt, sau đó nổ mạnh.

Dưới vụ nổ mạnh, hai cỗ khí lưu cường đại tạo thành phong nhận trí mạng, lập tức đem phòng ốc bốn phía phá hủy toàn bộ. Cùng với thanh âm nổ mạnh truyền tới, một tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng phiêu đảng trong trời đêm, cực kỳ khủng bố.

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn kẻ bị đánh bay, cười lạnh nói: “Người cho dù luyện thành Thiết Thi công, ta cũng có thể đánh cho người xương cốt tan nát mà chết.” Nói xong, ánh mắt dừng lại cách đó ba trượng, nơi kẻ kia rơi xuống.

Chỉ nghe người nọ kêu thảm thiết vài tiếng, thân thể sau một lúc run rẩy lại có thể hoàn hảo đứng lên, không hao tổn chút gì. Ánh mắt âm trầm nhìn Hoa Tinh, sắc mặt tràn ngập giận dữ cùng kinh dị.

Bên này, hai người Kiếm Vô Bính cùng Phong Dạ toàn lực ngăn cản hai địch nhân. Hai người chưởng, kiếm đánh lên người đối phương, trên người phát ra tiếng kim thiết chói tai, không gây ra bất cứ thương tổn nào cho đối phương. Chống lại những kẻ như vậy, trong thâm tâm Kiếm Vô Bính cùng Dạ Phong dâng lên một loại vô lực cảm giác. Xuất hiện ý niệm vĩnh viễn không thể chiến thắng ở trong đầu. Lúc này, trong lòng hai người cùng suy nghĩ cố gắng tạm thời ngăn cản đối phương, hy vọng Hoa Tinh có thể có biện pháp thu thập cái loại quái vật giết không chết này.

Lãnh Như Thủy cùng Trần Lan nhẹ đem ba người Mai Hương, Âm Nhu cùng Lý Thái Tú che ở phía sau, vẻ mặt hoảng sợ chăm chú nhìn vào gương mặt ghê tởm của quái vật. Hoa Tinh không có quay đầu lại, nhẹ

giọng nói: “Dạ Phong, Vô Bính, hai người các người nhớ rõ chủ yếu công kích vào mắt bọn họ, đồng thời nhân cơ hội lấy chỉ lực điểm vào yếu huyệt toàn thân bọn chúng, nhất định có thể tìm được tử huyệt của bọn chúng. Một khi tìm được tử huyệt, Thiết Thi công trong nháy mắt sẽ bị phá, khi đó chính là tử kỳ của bọn chúng đã điểm.”

Hoa Tinh sau khi phân phó, thân thể ở trong đêm đen tựa như u linh huyền hóa ra vô số thân ảnh. Tầng tầng hồng quang ở bốn phía thi thoảng lóe ra, hình thành một cảnh sắc kỳ dị, dưới hoàn cảnh âm trầm khung bố như vậy lại mơ hồ tăng thêm ba phần thần bí.

Giữa không trung, vô số đao mang tạo thành 1 vòng tròn, từng đao đao luân, xoay tròn bạo phát ra lực công kích đáng sợ. Đao mang bao quanh, quay xung quanh hai quái vật, không ngừng tìm kiếm khe hở, từng bước ép sát chúng. Đao cương sắc bén làm cho bọn chúng không ngừng rống giận, tựa như dã thú bị nhốt. Đột nhiên, ánh mắt Hoa Tinh sáng ngời, thân thể vô thanh vô tức, xuất hiện tại đỉnh đầu một địch nhân, trường đao trong chớp mắt chém ra 216 đao, hình thành một đao đao trụ, đem đối phương bao phủ trong đao phong vô cùng sắc bén, vô cùng bá đạo mà công kích.

Ngay lập tức, một tiếng kêu thê lương kinh tâm động phách vang lên, tựa như lệ quỷ ở địa ngục kêu rống, tiếng kêu thăm thẳm thiết ở trong gió đêm chấn nhiếp hồn phách mọi người. Thân người Hoa Tinh rất nhanh xoay tròn ba vòng, sau đó lại lao về phía địch nhân, một đao đánh bay kẻ địch đang tới gần.

Hồng quang ánh lên, chỉ thấy kẻ nọ bị đao mang của Hoa Tinh cuốn vào, lúc này cả người chỉ còn trơ một bộ khung xương, cơ thể toàn thân đều bị đao Hoa Tinh gọt bỏ, ngay cả trái tim đang đập cũng có thể thấy được. Quần áo của hắn toàn bộ rách hết, trên người không có 1 khối cơ thể lành lặn, ngón tay, cánh tay, đùi, ngực toàn bộ máu tươi đầm đìa, bạch cốt dày đặc dưới ánh sáng nhạt phát ra quang mang đáng sợ. Cả đầu chỉ còn lại một lớp bạch cốt, hai con mắt lòi ra, ánh mắt lập lòe làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn thấy tình cảnh kia, hai người Trần Lan cùng Lãnh Như Thủy sợ tới mức kêu thét lên, nhịn không được đem toàn bộ thức ăn đã ăn buổi tối nôn hết ra.

Người mặt quỷ cùng Hoa Tinh giao thủ bị đánh bay ra sau lại lập tức đứng lên. Người nọ nhìn đồng bạn bị Hoa Tinh lột sống, nhịn không được giận dữ hét lên: “Lão Tam, người phải cố lên, người sẽ không chết, sẽ không. doc truyện tại . Chúng ta đã luyện thành Thiết Thi công, vĩnh viễn không kẻ nào có thể giết chết bọn ta. Người có nghe thấy không? Trả lời ta a, lão Tam.”

Bộ xương kia đứng ở phía xa nhìn hẩn, hai hàm răng không ngừng mấp máy, đáng tiếc là đã không thể phát ra thanh âm. Hoa Tinh nhìn lướt qua hai người Dạ Phong, tạm thời còn không có vấn đề, bèn đưa mắt nhìn kẻ trước mặt. Hoa Tinh cười lạnh nói: “Thiết cốt mặc dù cứng, nhưng nếu không có máu ta xem các người làm sao mà sống được. Nếu đem trái tim móc ra người nói người còn có thể sống không đây? Thanh âm lạnh lùng mang theo sự lạnh lẽo. Hoa Tinh không đợi kẻ nọ trả lời, thân thể nháy mắt xuất hiện tại bên cạnh bộ xương kia, Xích Huyết đao lóe ra hồng quang chói mắt, một nhát đâm xuyên qua trái tim hắn.

Một tiếng bạo rống vang lên, kẻ kia nhìn thấy huynh đệ của mình bị đao của Hoa Tinh xuyên tim, nhất thời bộc phát ra lửa giận ngập trời, hai tay mang theo khí kinh âm trầm ngoan độc, đột ngột nhắm phía Hoa Tinh đánh tới.

Hoa Tinh cười lạnh nói: “Hắn đã lên đường, tới lượt người rồi. Đến đây đi, để ta thử xem thế gian này còn có kẻ nào mà Hoa Tinh ta không giết chết được.”

Trường đao tung hoành, đao cương mạnh mẽ trong người giao hòa tạo thành 1 cỗ khí kinh đồ đậm trực tiếp đón nhận công kích của kẻ nọ. mới nhất ở truyện/y/y

Một tiếng nổ vang, hai cỗ công kích cường đại trong nháy mắt nổ tung. Cường đại khí kinh đem thân hình Hoa Tinh bức lùi từng bước, còn địch nhân đối diện lại bị đánh bay ra ngoài. Giữa không trung một đao máu tươi rơi xuống.

Thân hình Hoa Tinh như u linh vô thanh vô tức xuất hiện trước người kẻ nọ, lạnh lùng nói: “Nói, người đến tột cùng là ai, vì sao muốn công kích bọn ta?”

Trên mặt đất, kẻ nọ há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hai tay vỗ lên mặt đất, thân thể bắn về phía sau, cả người lập tức bật dậy. Ánh mắt âm lãnh nhìn Hoa Tinh, kẻ nọ lạnh lùng nói: “Chúng ta là Mang

Sơn Tứ Quỷ, một mực ở tại đây bế quan luyện công. Một lần bế quan chính là 30 năm. Không tưởng được lúc Thiết Thi công đại thành, đang chuẩn bị tái xuất võ lâm, đại triển hùng phong, đáng tiếc lại gặp người. Người giết Tam đệ của ta, chúng ta hôm nay là không chết không dừng. Tất cả các người đều lưu tính mạng lại cho ta.

Lão Nhị, lão Tứ, toàn lực ra tay, chúng ta nhất định phải vì lão Tam báo thù.” Nói xong, lại một lần nữa nhằm phía Hoa Tinh đánh tới.

Hoa Tinh cười lãnh khốc, trường đao vung lên, một cỗ khí thế bá đạo nháy mắt tràn ngập bốn phía. Hồng quang như lưu tinh cuối trời mang theo lực phá hoại dời núi lấp biển, trường đao ép sát lão Đại trong tứ quỷ, tuyệt không cho hắn cơ hội lấy hơi.

Dưới thế công cường đại của Hoa Tinh, hắn không ngừng lùi về phía sau, chậm rãi lui tới gần hai gã huynh đệ. Ba huynh đệ nhất thời tề tụ cùng một chỗ. Sau khi ba người tụ lại, lão Nhị trong Tứ Quỷ mở miệng nói: “Lão Đại, nếu vì lão Tam báo thù, chúng ta liền tận sức liều mạng, ta cũng không tin giết không được hắn. Chúng ta phát động Thiết Quan trận được không?” Nói xong đưa gương mặt kinh khủng nhìn lão Đại.

Lão Đại nhìn bảo đao trong tay Hoa Tinh, liếc mắt một cái rồi lạnh lùng nói:

“Được, chúng ta cùng hắn tử chiến một trận, phát động Thiết Quan trận.” Nói xong, ba người đồng thời hướng ba phía lao đi. Chỉ thấy lão Đại lao thẳng tới quan tài lúc trước hắn nằm, thân thể nhanh chóng nằm lại trong quan tài.

Mấy người Hoa Tinh cẩn thận quan sát động tĩnh đối phương, phát hiện hai kẻ kia cũng hướng hai miệng quang tài lao vào, trong nháy mắt liền biến mất trong Thiết Quan.

Hoa Tinh trầm giọng nói: “Mọi người cẩn thận một chút, bọn chúng vừa rồi nói sử dụng Thiết Quan trận, chỉ sợ có chút bàng môn tả đạo, không thể khinh thường.

Như Thủy, các nàng phải bám chặt theo sau bọn ta, không được rời đi quá xa. Biết không? Được rồi, bọn chúng đã bắt đầu.”

Chỉ thấy lúc này từ ba phương hướng bay tới 9 cỗ quan tài, tốc độ nhanh tới kinh người. Chín cỗ quan tài chia làm 3 tổ, bay tới đang xen công kích. Loại phương thức tấn công này chủ yếu là dựa vào sức nặng của Thiết Quan bay tới va chạm với địch nhân, muốn dùng cách này làm đám người Hoa Tinh bị thương nặng.

Bởi vì Thiết Quan dày, mấy người Hoa Tinh muốn thương tổn tới bọn hắn căn bản là không hề dễ dàng. Cho nên loại phương thức công kích này có thể nói là thập phần âm độc.

Hoa Tinh ánh mắt lạnh lùng, lớn tiếng nói: “Mọi người nhớ rằng không được tách ra, lấy nhu lực đem lực đao cương mãnh hóa giải, sau đó đánh văng ra là được. Một khi chúng ta bị quan tài tách ra, khi đó sẽ gặp nguy hiểm. Biện pháp tốt nhất chính là có thể đem toàn bộ Thiết Quan đánh xuống mồ, như vậy chúng không phát huy được uy lực, mọi người hiểu chưa? Phòng ngự.”

Nói xong, tay phải Hoa Tinh đưa lên phía trước, cử chưởng nâng một cỗ quan tài, bằng tốc độ nhanh chóng hóa giải lực đao mạnh mẽ kia. Sau đó tay phải Hoa Tinh vừa chuyển, đột nhiên đem Thiết Quan nặng nề ném sang một hướng khác. Vừa lúc nhắm ngay một cỗ Thiết Quan đang đánh tới.

Mắt thấy hai cỗ Thiết Quan sẽ va chạm vào nhau, nhưng cỗ Thiết Quan đang bay tới kia đột nhiên vòng lại, kết quả là dễ dàng tránh được một màn va chạm. Thiết Quan vừa chuyển tại không trung lại tự động nhằm hướng Hoa Tinh đánh tới.

Bên cạnh, hai người Kiếm Vô Bính cùng Dạ Phong không có được thủ pháp xảo diệu như Hoa Tinh, nên trước hết đành phải hóa giải một bộ phận lực đao cương mãnh, sau đó đem chúng đánh bay.

Trải qua mấy hiệp, hai người đã có chút kinh hãi. Dạ Phong lớn tiếng nói: “Hoa Tinh, hiện tại làm sao đây, thứ này dường như không biết mệt mỏi, bọn chúng thì khỏe còn chúng ta thì mệt chết a. Cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ chúng ta duy trì không được bao lâu.

Hắn trước giờ chưa có gặp qua địch nhân như vậy, giết không chết, đánh không lùi, thật sự là lũ quỷ.”

Kiểm Vô Bính nói: “Người nói không sai, bọn chúng đúng là lũ quỷ. Người không có nghe bọn chúng nói sao, bọn chúng chính là Mang Sơn Tứ Quỷ. May mắn là Hoa Tinh giết một đứa, biến thành tam quỷ.”

Nói xong một mặt ra sức bổ xuống thiết quan, một mặt cười khở. Hoa Tinh trong lòng xoay chuyển ý niệm, lúc này nghe hai người nói như vậy biết không thể dây dưa, bằng không chỉ sợ càng thêm nguy hiểm.

Hoa Tinh lớn tiếng nói: “Các người tạm thời ứng phó để ta tới đối phó đám Thiết Quan này. Xem ta bổ chúng ra.” Nói xong, Xích Huyết trường đao dựng đứng trước ngực, thân đao run lên, một tiếng long ngâm hổ gầm đột nhiên truyền khắp trời đất.

Hoa Tinh hét lớn một tiếng, thân hình bay lên, một đao quét ngang ra. Chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một dải trường hồng dài hơn mười trượng, mãnh liệt chém xuống bốn cổ quan tài đang bay tới.

Tiếng nổ kinh thiên, chỉ nghe liên tiếp bốn tiếng nổ mạnh, bốn cổ quan tài cuối cùng cũng bị Hoa Tinh dùng đao cương vô cùng cường đại chém nát. Kèm theo tiếng nổ là một tiếng kêu thảm mang theo huyết tinh nhẹ nhẹ, rơi xuống cách đó mấy trượng.

Hoa Tinh lãnh khốc liếc mắt nhìn kẻ nọ, thân hình đột nhiên xuất hiện ở phía trên bên trái cạnh ba cổ quan tài, trường đao dựng thẳng lại chém xuống. Đao cương cường thịnh mang theo thanh âm dị khiếu rung trời, như kinh thiên thần lôi đột nhiên bổ xuống ba cổ Thiết Quan. Cường đại đao khí trong nháy mắt đem ba cổ quan tài bằng sắt chẻ ra.

Trong tiếng nổ mạnh, ẩn hiện bóng người nghiêng ngả lùi lại, dùng cách đó mấy trượng, thân thể lay động mấy cái cuối cùng rồi ngã xuống. Nhìn thấy hai cổ Thiết Quan còn đang cùng hai người Dạ Phong giao chiến, trên người Hoa Tinh bộc phát ra một cỗ khí thế quần lâm thiên hạ. Khí thế cường đại trong nháy mắt kéo dài hơn mười dặm.

Hoa Tinh lãnh ngạo nói: “hai người các người tránh ra, ta tới thu thập bọn chúng. Đồ đao nơi tay, thiên hạ cúi đầu. Ta muốn cho tất cả những kẻ trêu chọc ta, bất luận là ai, đều hối không kịp. Thiết Thi công mặc dù có danh xưng ghê gớm nhưng gặp ta, hẳn cho dù luyện tới Kim Cương Bất Hoại Thân ta cũng giết được hẳn.”

Dạ Phong cùng Kiểm Vô Bính nhìn nhau, hai người đều bị cỗ khí thế cường đại của Hoa Tinh chấn nhiếp. Cũng không nói gì, đồng thời lùi lại sau, đem đối thủ khó chơi cho Hoa Tinh đối phó, lẳng lặng đứng tại bên cạnh ngũ nữ, tất cả mọi người cẩn thận quan sát Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn hai cổ Thiết Quan còn sót lại, Xích Huyết bảo đao trong tay giơ lên, một cỗ đao mang dài tầm 1 trượng lóe ra thần quang khiến mọi người sợ hãi.

Cười lạnh một tiếng, tay phải Hoa Tinh vung lên, kinh thiên cầu vồng, huyết sắc đao mang cường thịnh chém xuống giữa Thiết Quan, nháy mắt phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Một tiếng hét thảm vang lên, một bóng người từ Thiết Quan trong nháy mắt thoát ra, rơi xuống cách đó ba trượng về bên phải, thân thể lung lay trên mặt đất chín cái, liên tiếp rồi đi chín lần mới cảnh giác nhìn lại Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn kẻ nọ, lãnh khốc nói: “Xuất hiện đi, ta biết các người đều chưa có chết, dù sao luyện thành Thiết Thi công sẽ không dễ dàng bị giết chết. Hiện tại, đã tới mức này, mặc kệ lúc trước các người cùng ta không cừu không oán, nhưng đêm nay các người chọc vào ta thì chỉ có một kết quả. Mặc dù các người luyện thành Thiết Thi công, nhưng dù cho luyện thành Kim Thi công cũng không thể chạy thoát khỏi tay ta.”

Bóng người nhoáng lên một cái, ba bóng đen lẳng lặng đứng thành một hàng, ánh mắt tà ác mang theo cừu hận, lạnh lùng nhìn Hoa Tinh. Nhìn kỹ thì bọn chúng mặc dù bị Hoa Tinh làm cho bị thương nặng, thể nhưng vẫn còn có thể khì định thần nhàn đứng tại xa xa, có thể thấy được Thiết Thi công đích xác cũng có chỗ độc đáo riêng.

Chẳng qua bọn họ vận khí không tốt, gặp phải Hoa Tinh. Trong ba người, lão Đại mở miệng nói: “Hoa Tinh, tên người chúng ta tuy rằng chưa từng nghe qua, nhưng lấy võ công của người xem ra trong võ lâm thiên hạ cũng là khó gặp. Đêm nay nếu chúng ta kết thành thù hận, chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua. Người tuy võ công cao cường nhưng chắc cũng hiểu rằng muốn giết chết bọn ta cũng không phải là chuyện

dễ dàng. Đoạn cừu hận này chúng ta sẽ không quên, đêm nay nếu không báo được thù, tương lai chúng ta sẽ không bỏ qua cho người, chúng ta đi.” Nói xong, ba người đột nhiên hướng phía ngoài lao đi.

Hoa Tinh cười lãnh khốc, thân thể ở giữa không chung trong nháy mắt chia làm ba, ngăn cản ba người. Chỉ thấy ba đạo hồng quang đồng thời sáng lên, dưới ba tiếng kinh sợ, ba bóng người mạnh mẽ bị bức lùi trở về.

Bóng người chia ra hợp lại, Hoa Tinh lại xuất hiện tại chỗ cũ, tựa như chưa từng di động. Nhìn ba người đang kinh sợ, Hoa Tinh lạnh lùng nói: “Xem ra các người còn không rõ quy củ của Hoa Tinh ta, quy củ của ta chính là ai chọc phải ta trừ Phi người có bản lĩnh bằng không ai cũng đừng mơ tưởng sống sót mà rời đi. Tới đây đi, đánh 1 ván cuối cùng, vì sinh tử mà chiến, tận lực đem khả năng của các người xuất ra đi.”

Trường đao đưa ngang ngực, Hoa Tinh dùng ánh mắt tàn khốc nhìn bọn chúng. Mang Sơn Tứ Quỷ còn lại ba người nhìn nhau, đồng thời gật đầu, quyết định liều một trận tử chiến. Thân hình ba người đột nhiên nhập thành một đường thẳng tắp, đồng thời lao về phía Hoa Tinh.

Trong bóng đêm, khí tức hắc sắc âm trầm bị đêm tối ẩn dấu cho nên không nhìn ra bất cứ chỗ thần kỳ nào. Đối với Hoa Tinh mà nói, lực phá hoại cường đại hiện hiện ra vô cùng rõ ràng trong lòng. Hắn hiểu rằng một kích này không hề đơn giản cho nên trong lòng cũng lưu lại vài phần cảnh giác.

Trường đao Hoa Tinh lật chuyển, thân đao đỏ đậm nháy mắt biến thành đen nhánh, một đoàn khí tức yêu dị thần bí mang theo lực lượng hủy diệt ẩn trong trường đao.

Xem đúng thời cơ, Hoa Tinh cười âm lãnh, hắc ám trường đao cắt qua không trung, nháy mắt bổ trúng ba người. Không có quang hoa hoa lệ, cũng không có nhiều biến hóa. Chỉ một đao, Hoa Tinh lẳng lặng đưa lưng về phía 3 người, không hề nhìn bọn chúng.

Đám người Dạ Phong chăm chú quan sát tình huống ba người, chỉ thấy ba người sau khi rơi xuống đất, đồng thời kêu lên thảm thiết, quần áo bên ngoài thân thể nhanh chóng biến thành tro tàn, kinh mạch cơ thể toàn thân chậm rãi bạo liệt, từng chút từng chút rơi xuống, tình cảnh vô cùng khủng bố.

Thân hình ba người nhoáng lên một cái, đều lùi ra vài thước, trong ánh mắt mang theo thần sắc khó tin, hoảng sợ nhìn Hoa Tinh, biểu hiện ra biểu tình bất khả tư nghị. Ba người tạm thời cũng chưa chết, đều còn sức giãy dụa.

Lão Đại rống to một tiếng nói: “Chúng ta liều chết kéo thêm mấy người bọn chúng bồi cùng, các huynh đệ xuất một kích cuối cùng đi.”

Nói xong, trên thân thể ba người chậm rãi hội tụ t một tầng chân khí màu đen, từ từ bao phủ 300 đầu khớp xương. Ngay khi ba người đề tụ công lực sót lại, chuẩn bị ột kích cuối cùng, đột nhiên trước mắt chợt lóe lên bạch quang, tựa hồ có một thân ảnh lao vào giữa ba người. Vẫn đưa lưng về phía chúng Hoa Tinh đột nhiên quay lại quát lớn: “Người nào, mau hiện thân.”

Nói xong hai mắt chăm chú, gắt gao nhìn kẻ ở giữa ba người. Chỉ thấy ở giữa Mang Sơn Tam Quỷ, một luồng vụ khí thần bí màu trắng lẳng lặng đứng im. Ngay khi Hoa Tinh mở miệng, đồng thời bạch sắc vụ khí đột nhiên hướng phía ngoài di động, nhất thời đem tam quỷ bao phủ ở bên trong. Ngay sau đó ba tiếng lệ thanh rống giận truyền tới, đáng tiếc trong nháy mắt, thanh âm liền tiêu thất.

Sắc mặt Hoa Tinh đột nhiên biến đổi, giận dữ hét: “Bạch Cốt Thắt Sắt Công! Không tưởng được lại xuất hiện, người dám cưỡng đoạt chân nguyên bọn họ, tiếp ta một đao.”

Nói xong thân thể tựa như một đạo lưu quang, một đạo hắc ám quang hoa chớp động, trường đao mang theo hắc sắc đao mang trong nháy mắt chém lên bạch sắc sương mù. Chỉ bạch sắc sương mù đột nhiên bành trướng, một cỗ khí thế cường đại nháy mắt đem tất cả bao phủ trong đó.

Khí tức âm trầm khủng bố làm cho đám người Dạ Phong sắc mặt đại biến. Bọn họ không nghĩ rằng lúc này lại gặp phải thần bí nhân có khí thế cường đại như vậy.

Lúc này bọn họ cảm giác khí thế cường đại của người này có thể cùng Hoa Tinh so sánh, đây là sự tình chưa từng có. Ngay khi một đao của Hoa Tinh bổ trúng bạch sắc sương mù, trong không khí bạch quang chói mắt hợp thành hình dạng một khối đầu lâu, chống lại một đao nhìn như bình thường của Hoa Tinh.

Nhị cường gặp nhau, nhất thời phát ra 1 tiếng nổ kinh thiên. Trong tiếng nổ chỉ thấy bạch sắc sương mù đột nhiên tán loạn, nhưng nháy mắt lại khôi phục nguyên trạng. Một tiếng kêu rên giữa không trung phiêu dang. Thanh âm rỗng giợn nói:

“Tiểu tử, lần sau ta sẽ tính sổ với ngươi. Ngươi chờ đó, mối thù một đao này, ta sẽ không quên đâu.” Nháy mắt, bạch sắc liền biến mất trong bóng đêm. Hoa Tinh nhìn thần bí nhân ảnh biến mất, trong ánh mắt lóe ra quang mang kỳ dị.

Vừa rồi Hoa Tinh mơ hồ nhận ra một hình dáng, mặc dù cũng không có thấy được rõ ràng. Nhưng chỉ liếc mắt một cái, Hoa Tinh dám khẳng định một điều, đó là người nọ tuổi cũng không lớn, ước chừng chỉ 40 tuổi. Nhìn trời đêm, Hoa Tinh khẽ thở dài: “Lúc này hành trình tại Trung Nguyên tựa hồ càng ngày càng phức tạp. Ngay khi Thiên Anh Đại Pháp xuất hiện, ta đã thập phần kinh ngạc. Không thể ngờ đêm nay lại gặp gỡ Bạch Cốt Thắt Sắt Công trong truyền thuyết. Lúc này hành trình tới Tế Nam thực sự càng ngày càng quý bí. Kỳ thật mà nói, Thiên Cơ cốc mỗi 60 năm mới xuất một lần Thiên Bảng cho nên cũng không thể nào đầy đủ. Thế gian còn có không ít cao thủ có thực lực như vậy, nhưng không được xếp vào trong Thiên Bảng. Giống như Vô Bính có thực lực như vậy nhưng cho tới bây giờ lại không có ai biết. Mà vừa rồi võ công của thần bí nhân so với hắc tuyệt đối còn mạnh hơn ba phần, thế nhưng cũng không ai biết hắc là ai. Về sau, khi hành tẩu vô lâm, không thể lấy ngoại hiệu của người mà phán đoán đối phương mạnh hay yếu.”

Lãnh Như Thủy nhìn phương xa, nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, vừa rồi bọn ta đều không có thấy hình dạng của người nọ, tương lai nếu hắc cố ý tiếp cận bọn ta, chỉ sợ chúng ta cũng vô pháp phát giác a. Kết thù với cường địch như vậy đối với chúng ta mà nói có phải là có chút bị động.”

Hoa Tinh xoay người nhìn mọi người, nhẹ giọng nói: “Bộ dạng của hắc ta xem được một chút nhưng cũng không rõ lắm. Bất quá hơi thở của hắc ta thập phần quen thuộc, phàm là người tu luyện Bạch Cốt Thắt Sắt Công, trên người đều có đặc thù riêng biệt, trong mắt bọn họ sẽ xuất hiện một nốt nhỏ màu trắng (bạch ban), chỉ cần lưu ý là có thể phát hiện ra. Bạch ban càng lớn, cho thấy tu vi của hắc càng cao, nhớ kỹ không được quên.”

Được rồi, Mang Sơn Tứ Quỷ toàn bộ cũng đã chết, chung ta nên rời đi thì hơn. Dù sao sắc trời cũng sắp sáng rồi, đi thôi.” Nói xong, đón lấy Mai Hương từ trong tay Âm Nhu, ôm cô nàng bước bình đang hôn mê lên đi về phía trước.

Trên sơn đạo nhỏ hẹp, đoàn người chậm rãi biến mất trong rừng cây. Ngay khi đoàn người rời đi không lâu, một bộ xương khô không có huyết nhục đột nhiên rung mình, chậm rãi đứng lên. Nhìn về phương hướng bọn người Hoa Tinh biến mất, bộ xương khô đưa gương mặt quỷ đầy khủng bố, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoa Tinh, ngươi chờ xem ta sẽ không để cho ba huynh đệ cứ như vậy chết đi, ta sẽ báo thù. Còn có thần bí nhân hại chết huynh đệ bọn ta, một ngày nào đó, ta muốn đem hai người bọn ngươi nhất loạt băm thây để giải mối hận trong lòng ta.” Nói xong, bóng đen chậm rãi biến mất trong ánh nắng.

169. Chương 169: Hoàng Hà Xảo Ngộ

“Bạn không không thấy nước từ trên trời đổ xuống sông Hoàng Hà, chảy tới biển khơi không còn cửa quay về?” Đây là danh ngôn của Đại Đường triều Thi nhân Lý Bạch dùng để hình dung dòng chảy rất dài của sông Hoàng Hà, cội nguồn thần bí.

Mà Hoàng Hà chính là khởi nguồn của văn minh Hoa Hạ, mấy ngàn năm qua đã nuôi dưỡng không biết bao nhiêu sinh linh, lưu truyền vô số truyền thuyết. Những truyền thuyết này được truyền lưu rộng rãi dần dần tạo thành một loại phong tục tập quán, trở thành một đoạn truyền kỳ.

Hoàng Hà khí thế hùng vĩ, hào hùng, điều đó không cần phải nhiều lời đề cập. Mỗi một người từng thấy qua sông nước cuộn cuộn ngập trời đều bị khí thế cường đại đó rung động, trong lòng tràn ngập cảm xúc.

Bên bờ Hoàng Hà lúc này có một đám người đang chăm chú quan sát sóng lớn mênh mông, cát vàng cuộn cuộn kia.

Chỉ nghe một thanh âm nữ nhân truyền tới: “Hoàng Hà thực ghê gớm thật, uy vũ hùng tráng, sóng gió kinh trời, vang động, có thể nói khí thế kinh người, thật không hổ là một trong Trung Hoa lưỡng đầu cự long a.”

Thanh âm nữ nhân cười nói: “Điều này là đương nhiên, nếu người nhìn lại theo hướng dòng chảy sẽ phát giác Hoàng Hà còn lớn hơn nữa, mặt nước tựa như một cái hồ lớn, hai bên bờ cũng không có người ở.”

Dứt lời, có mấy tiếng cười truyền đến. Lúc này đoàn người đã tới gần, nhìn kỹ đúng là đám người Hoa Tinh. Người nói lúc trước là Mai Hương, người trả lời là Lãnh Như Thủy. Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mai Hương mang theo vài phần nghi hoặc hỏi: “Không thể nào, hai bên bờ sông Hoàng Hà như thế nào lại không có người đây?” Hỏi xong tỏ vẻ khó hiểu nhìn mọi người.

Hoa Tinh khẽ vuốt đầu nàng, cười nói: “Người a, lần đầu tiên xuất môn, lịch duyệt còn kém. Hoàng Hà tuy rằng khí thế khổng lồ nhưng cũng chính bởi vì như vậy hàng năm đều tạo thành nạn lụt thực lớn, nhấn chìm vô số sinh mệnh.

Bởi vậy tất cả dân chúng ở hai bên bờ sông Hoàng Hà đều dời đi để cầu một phần yên ổn. Thế nên, ven bờ Hoàng Hà ngoại trừ một ít người trong giang hồ mưu sinh trên mặt nước, bình thường rất khó nhìn thấy dân cư. Trừ một số nơi ở địa thế cao, không phải chịu nạn lụt mới ngẫu nhiên có một hai hộ dân sinh sống. Đã hiểu chưa, tiểu mê hồ?” Trừu mến vuốt ve mái tóc nàng, Hoa Tinh nhẹ nhàng nói.

Mai Hương vừa nghe xong sắc mặt liền ửng đỏ, tựa hồ đang trách mình ngay cả điều cơ bản nhất cũng không biết nên cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Liếc mắt nhìn mọi người, Mai Hương nhẹ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên ta đến Hoàng Hà cho nên không biết. Sau này còn mong mọi người chỉ bảo nhiều hơn, không nên cười ta.” Dứt lời, thân hình trốn ở phía sau Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn mấy người một chút, cười nói: “Kỳ thực từ đây đi đường thủy xuôi xuống một ngày đường là tới, so với đi đường bộ thoải mái hơn, lại tiện lợi. Chỉ tiếc mấy người các nàng lại không biết bơi, điều này không tốt chút nào. Trên Hoàng Hà, nếu không biết bơi, cho dù là người có võ công cao tới đâu cũng không có tác dụng. Đối với các nàng đều cực kỳ nguy hiểm.”

Lãnh Như Thủy nhìn mấy người, nhẹ giọng nói: “Các nàng thì ta không biết, nhưng ta thì biết bơi. Tuy không giỏi lắm, nhưng chắc chắn không thể chết đuối.” Nàng vừa nói xong, Trần Lan cũng tỏ vẻ biết bơi, rốt cuộc chỉ còn lại ba người Mai Hương, Âm Nhu cùng Lý Thái Tú là không biết.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Dạ Phong cùng Kiếm Vô Bính hỏi: “Hai người bọn người thì sao, hẳn là có biết?”

Hai người Dạ Phong nghe vậy cùng gật đầu, tỏ vẻ biết bơi. Hoa Tinh nhìn mấy người, cuối cùng liếc nhìn Lý Thái Tú rồi mới chuyển sang nhìn Hoàng Hà đang cuộn sóng, nhẹ giọng nói: “một khi đã như vậy, hôm nay chúng ta đi đường thủy, mọi người chỉ cần cẩn thận một chút, tin rằng bình thường cũng không kẻ nào dám tới chọc chúng ta. Sau khi lên thuyền, nhớ rõ không được để lộ thân phận, tránh đưa tới những phiền toái không cần thiết. Được rồi, chúng ta đi trước tìm thuyền đi.” Nói xong, mang theo bảy người đi xuống.

Tại một nơi nước sông chảy tương đối chậm, đoàn người Hoa Tinh tìm được bến tàu. Nơi này đang có một chiếc thuyền lớn, xem chừng đang chuẩn bị rời đi. Hoa Tinh phân phó Dạ Phong tới trước xem xét trên thuyền có địch nhân hay không, tận lực đề phòng cẩn thận. Còn mình mang theo những người khác chậm rãi đi sau.

Rất nhanh sau đó Dạ Phong trở lại, nói: “Ta đã xem qua, không có kẻ nào đáng ngờ, xem ra có vẻ an toàn. Người xem chúng ta có nên lên thuyền này luôn hay là đợi chuyến khác đây?”

Hoa Tinh nhìn chiếc thuyền lớn, ít nhất có thể chở từ 30 tới 50 người, nhìn qua có vẻ chắc chắn, không khỏi khẽ gật đầu, mang theo mọi người cùng tiến tới.

Sau khi lên thuyền, chỉ nghe nhà thuyền hét to một tiếng, đại thuyền chậm chậm tiến ra giữa sông. Vừa vào trong nước, đại thuyền lập tức thuận thế xuôi dòng, tốc độ trong chớp lát nhanh hơn rất nhiều.

Hoa Tinh sau khi lên thuyền, cẩn thận đánh giá mấy người trên thuyền. Tính cả 3 người nhà thuyền, trên thuyền tổng cộng có 39 người, trong đó có 36 hành khách.

Trong số 36 người này trừ 8 người Hoa Tinh còn lại là 28 người. Trong 28 người này, có 2 người khiến cho Hoa Tinh cảm thấy có hứng thú nhất, 1 là 1 lão nhân mặc áo xám, vẻ mặt phong trần, tang thương, nhìn qua rất bình thản, trấn định.

Lão nhân lẳng lặng nhìn về phía mặt sông, ngoại trừ khi đám người Hoa Tinh lên thuyền thì có liếc mắt qua một cái, còn đâu cũng không nhìn lại bọn Hoa Tinh lần nào cả. Mà 1 người khác là 1 tiểu đồng chừng mười một, mười hai tuổi. Tiểu đồng này thập phần tuấn tú, ánh mắt lấp láy tỏa sáng, thỉnh thoảng hết nhìn đông lại ngó tây, có vẻ cảm thấy vô cùng hứng thú đối với chuyện tình xung quanh. Tiểu đồng 1 thân áo vải, xem ra không phải đứa nhỏ con nhà giàu có, chỉ là cực kỳ đáng yêu, vô cùng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Hoa Tinh nhìn 2 người, trong ánh mắt lộ ra 1 tia cảnh giác, trong lòng hơi khiếp sợ. Hoa Tinh đang suy nghĩ, 2 người này vì bọn hắn mà tới hay chỉ là tình cờ? Rất khó nói, tạm thời chỉ có thể lặng im xem biến hóa. Hoa Tinh bất động thanh sắc, tùy tiện tìm chỗ ẩn người, mỉm cười nhìn năm nữ nhân bên cạnh, nhỏ giọng bàn luận.

Nước sông Hoàng Hà chảy xiết, đại thuyền chạy không bao lâu cũng được 20 dặm thủy lộ, rất nhanh đã tới Mã Trang. Mã Trang là 1 bến tàu lớn, hành khách lên xuống cũng không ít. Hoa Tinh không có việc gì liền lưu ý 1 chút. Ở nơi này tổng cộng có 7 người xuống, 8 người lên thuyền. Lúc này, trên thuyền có 40 người. Trong 8 người mới lên thuyền, có 1 thiếu niên thập phần anh tuấn, thiếu niên này đưa mắt nhìn bốn phía một hồi rồi đi tới bên cạnh Hoa Tinh, tùy tiện ngồi xuống.

Thiếu niên mỉm cười với Hoa Tinh, lộ ra hàm răng trắng tấp, có vẻ vô cùng thân thiện. Hoa Tinh lạnh nhạt cười, đưa mắt nhìn hắn một cái, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra nét cười thần bí, gật đầu đáp lễ. Hoa Tinh khẽ cười nói: “Tiểu huynh đệ là người phương nào, bộ dạng anh tuấn như vậy. Ta còn chưa có thỉnh giáo đại danh?” trong ánh mắt Hoa Tinh hàm chứa một lực hấp dẫn cực mạnh, mỉm cười nhìn hắn.

Thiếu niên kia sắc mặt ửng đỏ, trong ánh mắt lộ ra sự xấu hổ, nhẹ giọng nói: “Tiểu đệ là người kinh thành, tên là Từ Ngọc Hoa. Lần này đặc biệt tới Trung Nguyên du ngoạn. Vốn định tới Lạc Dương xem hội hoa Mầu Đơn, đáng tiếc lại bỏ lỡ thời điểm, hiện tại định tới Khai Phong thành du ngoạn. Không biết huynh đài phương danh là gì, mấy vị này chính là tẩu tẩu của huynh a?” Nói xong nhìn ba người Như Thủy, Mai Hương cùng Lý Thái Tú vài lần, trong ánh mắt mang theo vài phần kỳ quái.

Hoa Tinh lạnh nhạt cười nói: “Nguyên lai là Từ huynh đệ, nhìn một thân trang phục của huynh đệ, xem ra là công tử con nhà giàu có, thật sự là bất phàm a. Chúng ta cũng là xuôi dòng, dự định tới Khai Phong thành một, hai ngày, xem xét một chút phong cảnh. Về phần mấy người bên cạnh ta, coi như là như người nói đi. doc truyện tại . Mà ta, bất quá là 1 kẻ rảnh rỗi đi du sơn ngoạn thủy mà thôi, người muốn thì trực tiếp gọi ta là Đồ đại ca là được.” Hoa Tinh vừa nói, ngũ nữ cùng Dạ Phong và Kiếm Vô Bính đều kỳ quái nhìn hắn, không rõ hắn vì cái gì lại cùng thiếu niên anh tuấn nói chuyện với nhau.

Từ Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, thân thiết kêu 1 tiếng Đồ đại ca sau đó cười nói: “Đồ đại ca thật là người diễm phúc, mấy vị tẩu tẩu đây mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, kẻ khác muốn lấy 1 người cũng không dễ dàng, Đồ đại ca thực là có 1 không 2, tiểu đệ thực khâm phục.”

Hoa Tinh nghe vậy liếc mắt nhìn mấy nữ nhân, nhẹ giọng nói: “Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, ngắm phong cảnh thế gian, lấy mỹ nữ thiên hạ. Nhân sinh 1 đời, chỉ cần có thể thực hiện nguyện vọng của chính mình, vậy là đủ rồi. Ta truy cầu không nhiều lắm, chỉ có 4 câu nói kia mà thôi.”

Lạnh nhạt cười, khí chất tao nhã thâm hiển lộ ra. Từ Ngọc Hoa nhìn gương mặt tuấn tú của Hoa Tinh, ánh mắt hơi ngẩn ngơ, nhưng lập tức khôi phục lại, nhẹ giọng nói: “Đồ đại ca thật đúng là ước vọng không nhỏ a, ngần ngần 4 câu nói, chỉ sợ không dễ để hoàn thành được. Vạn quyển sách có thể đọc, ngàn dặm đường có thể đi, phong cảnh thế gian dễ ngắm, mỹ nữ khắp thế gian chỉ sợ là không dễ lấy đi.”

Hoa Tinh nhìn hắn 1 cái, cười thần bí nói: “Chỉ cần có duyên, thiên lý nhân duyên đều có 1 sợi dây liên hệ, không phải sao? Được rồi, chúng ta nói về cái khác đi, nghe nói kinh thành ngọa hổ tàng long, không ít giang hồ đệ nhân hội tụ tại đó, người đã từng thấy qua giang hồ đệ nhân chưa?”

Từ Ngọc Hoa khẽ cau mày, không rõ nụ cười kia của Hoa Tinh là có ý gì. Nghe xong hần hỏi, Từ Ngọc Hoa đáp: “Kinh thành đích xác ngọa hổ tàng long, có không ít giang hồ dị nhân, võ lâm cao thủ cũng nhiều vô cùng. Tiểu đệ đã từng được 1 vị giang hồ dị nhân dạy cho các kỹ năng dùng để phòng thân trong hai ngày. Lần này ra ngoài vốn là ở nhà không đáp ứng, cuối cùng phải mất một phen động võ động kiếm mới có thể thoát khỏi, một mình đi du lịch. Còn Đồ đại ca thì sao? người nhất định cũng là người thân mang tuyệt kỹ, bằng không sao đi được ngàn dặm đường, lấy được mỹ nữ thiên hạ đây?”

Hoa Tinh lạnh nhạt cười nói: “Ta a, nói người đừng cười, cũng chỉ biết 1 chút công phu mèo quào. Vượt qua mấy thứ chướng ngại vớ vẩn, miễn cưỡng cũng có thể làm được. So với người chỉ sợ là kém xa.” Trên gương mặt anh tuấn mang theo 3 phần tươi cười làm cho ngũ nữ cùng Dạ Phong, 7 người đứng bên cạnh cười muốn chết. Trong lòng 7 người cũng không hèn mà có cùng suy nghĩ, Hoa Tinh võ công nếu là mèo cào thì thiên hạ bây giờ tìm không ra người biết võ.

Thuyền thuận theo dòng nước mà đi. Dọc đường Hoa Tinh thảnh thơi cùng Từ Ngọc Hoa trò chuyện, nhưng ánh mắt hần vẫn luôn chú ý hỏi y lão giả cùng tiểu đồng nọ.

Buổi trưa, thuyền đi tới Vạn Than, nhà thuyền dừng thuyền 1 canh giờ, tiện ọi người rời thuyền ăn cơm trưa. Hoa Tinh mang theo 7 người, cũng kêu Từ Ngọc Học cùng nhau đi ăn cơm.

Xuống thuyền, Hoa Tinh chú ý tới hỏi y lão giả cùng tiểu đồng nọ cũng đều xuống thuyền, chỉ là đi theo 1 con đường khác. Hoa Tinh nhìn bóng dáng 2 người, truyền âm đối với Kiếm Vô Bính nói: “Vô Bính, người để ý lão nhân cùng bố y tiểu đồng kia từ xa. Chú ý động tĩnh của bọn họ. Nhớ kỹ là không được tới gần họ trong vòng 3 trượng. Vô luận lúc nào cũng phải nhớ kỹ điểm này. Cẩn thận 1 chút. Bọn họ đều là những kẻ thâm tàng bất lộ, hiểu không?”

Kiếm Vô Bính nghe vậy sửng sốt, liếc mắt nhìn 2 người 1 cái, hơi gật đầu với Hoa Tinh, thân thể vô thanh vô tức đuổi theo, từ xa quan sát 2 người bọn họ.

Hoa Tinh quay đầu lại, nhìn thấy Từ Ngọc Hoa đang cùng Dạ Phong cười nói, trong ánh khê mỉm cười, chậm rãi bước tới.

Vạn Than bởi vì là chỗ giao thông quan trọng, mỗi ngày đều đón rất nhiều khách từ Hoàng Hà đi tới tạm nghỉ, cho nên nơi này cũng thập phần náo nhiệt, có thể thấy từ quán ở khắp nơi.

Tám người Hoa Tinh tùy ý tìm 1 tửu điểm tương đối tốt, gọi 1 bàn lớn thức ăn cùng nhau dùng bữa. Trong bữa ăn, Hoa Tinh vẫn cùng Từ Ngọc Hoa nói chuyện, 2 người có vẻ cực kỳ hợp nhau. Ăn uống nửa canh giờ, Hoa Tinh dặn dò Trần Lan mua về chút đồ ăn cho Kiếm Vô Bính, cũng mua 1 con gà nướng mang về.

Trở lại thuyền lớn, cũng vừa lúc Kiếm Vô Bính quay trở về. Vừa gặp mặt, Kiếm Vô Bính liền truyền âm nói: “Ta đi theo 2 người kia, phát hiện bọn họ cùng Cái Bang đệ tử có liên lạc, cùng nhau trao đổi gì đó, có thể là 1 loại tin tức. Bởi vì quá xa, ta xem không được rõ ràng, cho nên tạm thời quay lại đây.”

Hoa Tinh nghe vậy, truyền âm nói: “Việc này tạm thời không nên lộ ra, chỉ cần 2 người kia không phải nhằm tới bọn ta là được rồi. Đối với Cái Bang, năm đó từng là đại phái đứng đầu võ lâm, đáng tiếc nhiều năm qua không có nhân vật kiệt xuất nào xuất hiện. Hiện tại, Cái Bang đã không còn như xưa. Chúng ta chỉ là đi ngang qua, không cần để ý tới họ. Được rồi, ăn 1 chút đi.”

Nói xong phân phó Trần Lan đem đồ ăn tới cho hần. Vừa tới giờ, toàn bộ hành khách đều trở về thuyền, đại thuyền lại tiếp tục khởi hành. Lặng lặng ngồi trên thuyền, Hoa Tinh phát hiện hỏi y lão giả cùng tiểu đồng sau khi trở về, ánh mắt nhìn hần lại có chút khác lạ.

Lúc trước, 2 người chỉ ngạc nhiên nhìn hần vài lần rồi thôi. Nhưng lần này bọn họ lại không ngừng nhìn trộm nhất cử nhất động của hần, tựa hồ biết được cái gì đó. Trong lòng Hoa Tinh hơi có chút cảnh giác, hiểu được bọn họ đã biết được thân phận của mình. Điều này làm cho Hoa Tinh không thể không đề cao cảnh giác, tránh phát sinh sự tình ngoài ý muốn.

Bên cạnh, Từ Ngọc Hoa luôn tìm Hoa Tinh nói chuyện. Hần không tìm người khác nói chuyện mà chuyên môn tìm Hoa Tinh, cũng không biết là vì lý do gì. Hoa tinh nhìn ngũ nữ, cười khổ 1 tiếng, đành bắt đắ dĩ cùng Từ Ngọc Hoa nói đủ thứ chuyện trên trời dưới bể.

Đại thuyền thuận theo dòng nước nên tốc độ cực nhanh, rất nhanh tới vùng mặt nước rộng rãi bằng phẳng. Đúng lúc này, cách bờ không xa đột nhiên có 1 đại thuyền lao ra, thẳng hướng khách thuyền của bọn Hoa Tinh lao tới. Nhà thuyền vừa thấy thuyền này, sắc mặt đại biến, lớn tiếng nói: “Mọi người cẩn thận, đó là chiến thuyền của Hoàng Hà bang, mọi người mau đem tiền bạc, của cải đáng giá cất kỹ, bằng không lát nữa sẽ bị bọn họ cướp mất. Thực sự là vận khí xui xẻo, vì cái gì ông trời không trừng phạt đám ác nhân này đây” Nói xong, tất cả đều tỏ ra uể oải, thuyền cũng không chèo.

Hành khách trên thuyền vừa nghe nhà thuyền nói vậy, sắc mặt đại biến, không ít người sợ hãi hét to, lo lắng không biết nên làm cái gì mới tốt.

Từ Ngọc Hoa thấy vậy, cười lạnh nói: “Hoàng Hà bang đó cũng quá càn rỡ, dám tùy tiện cướp bóc, chẳng lẽ không coi vương pháp ra gì sao? Triều đình chẳng lẽ không quản tới việc này sao?”

Hoa Tinh nghe vậy, vẻ mặt cổ quái nhìn hắn, tựa hồ đang suy đoán thân phận của hắn. Nhìn thoáng qua lão nhân cùng tiểu đồng đối diện, bọn họ cũng giống mấy người xung quanh, đều có vẻ mặt hoảng sợ, khiến cho người khác không thấy được chút khác thường nào.

Hoa Tinh nhin không được cười lạnh trong lòng, công phu ẩn dấu thực inh, quả là cẩn thận.

Lãnh Như Thủy nhìn chiến thuyền Hoàng Hà bang sắp tới gần, nhin không được mở miệng hỏi: “Hiện tại, chúng ta nên làm gì bây giờ, 1 khi bọn hắn lên đây, nơi này chỉ sợ vô cùng nguy hiểm, muốn động thủ thì nên làm sớm, bằng không sẽ lâm vào nguy hiểm.”

Hoa Tinh liếc nhìn chiến thuyền, phía trên ước chừng có hơn 30 người. Trầm tư 1 hồi, Hoa Tinh mở miệng nói: “Dạ Phong, những người đó giao cho người, ta không muốn bọn chúng thấy được ánh mặt trời của ngày mai. Những người khác, cẩn thận quan sát động tĩnh trên thuyền, đề phòng biến cố đột nhiên xuất hiện. Vô Bính cẩn thận lưu tâm 2 người kia, bọn họ vừa động, lập tức hạ thủ ngay, nhớ kỹ.” Nói xong, nhẹ nhàng đem Âm Nhu kéo vào trong ngực, để cho Lý Thái Tú tới gần cạnh bên.

Dạ Phong nghe vậy, biến sắc. Hắn phát hiện Hoa Tinh tuy rằng bề ngoài cùng trước kia không khác biệt thế lắm, thế nhưng khi hắn đối xử với địch nhân càng ngày càng trở nên tàn khốc, vô tình. Biến hóa rất nhỏ này đang từ từ hiển lộ ra sự bá đạo của hắn.

Dạ Phong khẽ gật đầu, nhìn thoáng chiến thuyền cách đó 3 trượng xa, ánh mắt lộ ra 1 tia đồng tình. Dạ Phong lớn tiếng nói: “Mọi người không cần kích động, đều ngồi cả xuống, công tử nhà ta ở đây, ai cũng không có việc gì. Bây giờ ta đi đuổi những kẻ đáng ghê tởm của Hoàng Hà bang, nhà thuyền lấy lại tinh thần, chú ý thuyền của người.” Nói xong, cả người lẳng không bay lên, dễ dàng lướt qua 3 trượng, đáp xuống chiến thuyền của Hoàng Hà bang.

Tất cả mọi người bị Dạ Phong thi triển khinh công thượng thừa chấn nhiếp, không ít người đều lớn tiếng cảm tạ thần minh phù hộ, an tâm không ít.

Bên này, chỉ thấy 1 tráng hơn 40 tuổi, thân trên để trần lớn tiếng nói: “Người là kẻ nào, người chúng ta muốn tìm không phải người, chúng ta muốn tìm Hoa Tinh, giết chết hắn, vì bang chủ cùng với những huynh đệ đã chết báo thù. Người đâu, đem ném kẻ này xuống Hoàng Hà nuôi cá cho ta.” Nói xong, nhất thời có 2 bóng người lao ra, hướng Dạ Phong công tới.

Dạ Phong cười lạnh, thân hình xoay tròn, cả người như 1 đạo xoáy lốc cuốn thẳng tới bang chủ Hoàng Hà bang. Nhất thời vô số tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đem toàn bộ chấn nhiếp. Thân hình Dạ Phong không dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn những kẻ này. Ánh mắt tựa như đang nhìn 1 đám người chết, không 1 chút cảm tình ba động. Song chưởng đan chéo, vô số chưởng ảnh khắp nơi hình thành 1 tầng thủ ảnh chói mắt, trong nháy mắt đánh trúng ngực 7 người, lập tức đoạt đi 7 sinh mệnh.

Đối với Dạ Phong mà nói, giết những kẻ này giống như giết heo, không có gì khó khăn. Phía bên Hoa Tinh, chúng nữ đều nhìn Dạ Phong, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Từ Ngọc Hoa nhìn thấy thân ảnh Dạ Phong di động cực nhanh, kinh ngạc nói: “Thật là lợi hại. Đồ đại ca, thủ hạ của người võ công mạnh thật, chỉ sợ không có mấy người là đối thủ của hắn.” Nói xong đưa mắt nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh thần sắc bình tĩnh, lạnh nhạt cười nói: “Phải đi ngàn dặm đường tự nhiên cần có trợ thủ đắc lực, bằng không như thế nào đi đây?” Nói xong, nhìn thoáng hồi y lão giả kia, thấy hắn thần sắc khẽ động, tựa

hồ muốn ra tay. Hoa Tinh khoe miệng khe khẽ, 1 nét cười thần bí hiện trên mặt, làm cho người ta nhìn không thấu bên trong nụ cười của hắn rốt cuộc ẩn tàng cái gì. Truyện được tại TruyệnFULL

Hồi y lão giả liếc mắt nhìn Hoa Tinh, thân hình đột nhiên dừng mảnh lao ra, hướng về phía Dạ Phong ở trên thuyền đánh tới. Cùng lúc đó, trên thuyền lại có 4 đạo thân ảnh, bất ngờ đánh về phía mấy người Hoa Tinh. Chỉ thấy, trong 4 người, 2 người đánh về phía Lãnh Như Thủy cùng Trần Lan, 2 người đánh về phía Kiếm Vô Bính cùng Hoa Tinh. 4 người này thân pháp cực nhanh, liếc mắt 1 cái có thể nhận ra thân thủ bất phạm, tuyệt đối có thực lực Địa Bảng.

Hoa Tinh có vẻ rất bình tĩnh, lẳng lặng ôm Âm Nhu, nhẹ giọng cười nói với Từ Ngọc Hoa: “Xem ra thấy ta cười được nhiều lão bà xinh đẹp nên cũng có người muốn đoạt a. Ai, nam nhân thật sự là mệnh khổ a, khi không lấy được lão bà thì phải tìm kiếm tìm khắp nơi. Thế nhưng lấy được rồi lại phải đề phòng người khác cướp đoạt, thật sự là tình thế khó xử.”

Từ Ngọc Hoa nghe vậy cũng sửng sốt, không thể tưởng được vào thời điểm mấu chốt này Hoa Tinh còn có thể nói ra những lời như vậy. Thật không biết trong lòng hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Nhìn thoáng qua những người khác, ánh mắt Từ Ngọc Hoa biến đổi. Chỉ thấy Kiếm Vô Bính dùng một thanh Quái kiếm, chỉ dùng 1 chiêu liền bức lui 4 người kia. Kiếm pháp tinh diệu, công lực thâm hậu, thật sự ngoài dự đoán của mọi người. Đồng thời ngay lúc Từ Ngọc Hoa còn đang kinh ngạc, 1 đạo thân ảnh chợt xuất hiện bên người hắn, 1 cánh tay nhỏ bé vô cùng xảo diệu xuyên qua nách hắn, nhanh chóng ấn vào trước ngực Hoa Tinh.

Hoa Tinh ánh mắt bỗng trở nên tàn khốc, cười âm lãnh nói: “Người rốt cuộc cũng nhịn không được mà ra tay. Đáng tiếc a, người nếu không ra tay, người sẽ còn sống tốt, bởi vì ta không thích chủ động công kích người khác. Thế nhưng phạm là kẻ tấn công ta, sẽ không có 1 kẻ có thể sống sót trở về.”

Nói xong, tay phải Hoa Tinh giơ trước ngực, nháy mắt bắn ra 1 đạo chỉ lực, vừa lúc đánh trúng tiểu thủ nọ, lập tức đem tiểu thủ đánh lui. Thân ảnh nhỏ bé sau khi 1 kích không trúng, lập tức lùi lại, thừa dịp trong lòng Hoa Tinh bận ôm nữ nhân, xoay người hướng phía Dạ Phong vọt tới. Tốc độ nhanh tới mức kinh thể hãi tục.

Từ Ngọc Hoa lúc này lấy lại tinh thần, vừa thấy kẻ đánh lên là tiểu đồng, trong lòng hắn vô cùng khiếp sợ, không dám tin tưởng.

Định thần lại, thân hình Từ Ngọc Hoa đột nhiên như lưu quang, nháy mắt đuổi theo tiểu đồng, thân pháp cực nhanh khiến cho ngay cả Hoa Tinh cũng chấn động, trước đó hoàn toàn không nhìn ra hắn lại có khinh công thân pháp như vậy.

Từ Ngọc Hoa cười lạnh 1 tiếng nói: “1 kích không trúng đã nghĩ đào tẩu, nào có sự tình tốt như vậy, còn không lưu lại cho ta. Xem chiêu.” Giữa không trung, 2 tay Từ Ngọc Hoa rất nhanh đánh ra hơn 10 chưởng, hình thành 1 tầng chưởng ảnh ở 4 phía quanh tiểu đồng, đem hắn vây chặt ở bên trong. Thần sắc tiểu đồng khẽ biến, không lường được đột nhiên lại xuất hiện thiếu niên lợi hại như vậy. Thật sự là bất khả tư nghị.

Hơi chút định thần, tại thời khắc nguy hiểm thân hình tiểu đồng đang vọt tới trước đột nhiên dừng lại, cả người hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường, dừng tại không trung, 1 đôi tiểu thủ gầy yếu trong nháy mắt biến thành xanh ngọc, đưa tới trước ngực lần lượt thay đổi thành hình chữ thập, với tốc độ nhanh tới khó có thể nhìn thấy, trong nháy mắt đánh ra, nhoáng cái xuất hiện trước ngực Từ Ngọc Hoa.

Từ Ngọc Hoa thần sắc khẽ biến, trầm giọng nói: “Bạch Ngọc Hồ Phách thủ, đây là trấn sơn tuyệt học của Nam Hải phái, người như thế nào biết được? Chẳng lẽ người là môn hạ phái Nam Hải?” Vừa nói, Từ Ngọc Hoa liền biến chiêu phản kích. Chỉ thấy hai tay hắn trong chớp mắt liền biến thành trong màu hổ phách suốt, ẩn ước có 1 đạo tơ hồng hiện trong song chưởng trong suốt, có vẻ thập phần thần bí.

Tứ chưởng cùng tiếp xúc, nhất thời 1 tiếng nổ như sấm vang giữa trời quang, kinh động lòng người. Thân hình Từ Ngọc Hoa bị kinh khí đánh bay về phía sau vài thước, còn tiểu đồng nọ kêu lên một tiếng: “Huyệt Ngọc Linh Lung Thủ!”

Giữa không trung, 1 đạo máu tươi rơi xuống, cả người tiểu đồng bị đánh bay xuống dòng sông Hoàng Hà đang cuộn cuộn sóng. Trong nháy mắt bóng dáng đã biến mất. Cùng thời điểm đó, Dạ Phong hét lớn 1 tiếng. Ngay sau tiếng nổ lúc này truyền tới, chiến thuyền Hoàng Hà bang đều bị chưởng lực cường đại phá hủy. Thân hình Dạ Phong ở giữa không trung nhoáng lên 1 cái, xuất hiện ở đại thuyền bên cạnh Hoa Tinh.

Đối diện là lão nhân kia với ánh mắt lạnh khốc, thân thể phiêu phát tại mây trắng xa, hung hăng nhìn chăm chú vào Hoa Tinh.

Giữa không trung, Từ Ngọc Hoa liếc mắt nhìn lão giả 1 cái, thân hình không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên xuất hiện ở bên người hắn, thủ chưởng trắng nõn trong nháy mắt đánh tới trước ngực hắn. Lão giả biến sắc, tay phải dùng toàn lực đánh 1 chưởng công tới, chỉ thấy toàn bộ cánh tay hắn biến thành màu đen, hung hăng cùng Từ Ngọc Hoa đối chưởng. Thanh âm chát chúa vang lên, ngay sau đó là 1 đạo sấm sét rung trời. Lão giả nổi giận gầm lên 1 tiếng, há miệng phun ra 1 đạo máu tươi, lớn tiếng hỏi: “Người tới tột cùng là ai, vì cái gì?” Đáng tiếc câu nói kế tiếp bởi vì hắn rơi xuống nước mà đình chỉ. Từ Ngọc Hoa đứng yên tại hư không, sắc mặt hơi trầm xuống, đưa mắt nhìn 4 phía, tiếp theo nháy mắt lại xuất hiện ở bên cạnh Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn hắn, trong mắt rõ ràng tràn đầy kinh ngạc, vẻ nghi hoặc từ trong đôi mắt mê người lạng lẽ toát ra.

Từ Ngọc Hoa lạnh nhạt cười nói: “Người không sao chứ, vừa rồi người nọ xem ra không thể thương tổn được người. Sao vậy, đừng nhìn ta như vậy, có phải trên mặt ta có cái gì hay không, nhất định là rất đáng xem.” Nói xong, không khỏi nhìn khắp lượt cũng không có thấy cái gì cả.

Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Cám ơn người đã ra tay, hắn không có làm ta bị thương. Ta muốn hỏi người 1 vấn đề, không biết người có nguyện ý trả lời không?” Nói xong ánh mắt nhu hòa nhìn hắn.

Từ Ngọc Hoa nhìn thấy ánh mắt của Hoa Tinh, vẻ mặt hơi có chút cổ quái, nhẹ nhàng tránh ánh mắt hắn, nhẹ giọng nói: “Người nói đi, nếu có thể trả lời, ta nhất định sẽ trả lời, đồng thời ta cũng có việc muốn hỏi người.”

Hoa Tinh nhìn thoáng qua Kiếm Vô Bính, lúc này hắn đã giết tới kẻ cuối cùng, thuận tay đem 4 địch nhân toàn bộ ném vào Hoàng Hà nuôi cá.

Dạ Phong bị lão giả kia đánh cho bị trọng thương, lúc này đang vận công chữa thương. Mặt khác ngũ nữ chú ý canh giữ 1 bên, bảo hộ Dạ Phong. Hoa Tinh thu hồi ánh mắt, nhìn Từ Ngọc Hoa nhẹ giọng nói: “Huyết Ngọc Linh Lung Thủ, nghe nói là tuyệt học tối cao của Bắc Hải phái, người ở tại kinh thành, sao học được bộ tuyệt học này, chỉ sợ bên trong có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết. Ta muốn hỏi người là truyền nhân Bắc Hải phái, hay là truyền nhân của Thần Long Thiên Cung?” Nói xong, chăm chú nhìn hắn.

Từ Ngọc Hoa thần sắc khê biến, kinh ngạc nhìn Hoa Tinh, lặng im không nói. Hai người nhìn nhau hồi lâu Từ Ngọc Hoa mới mở miệng nói: “Ta là truyền nhân của Bắc Hải phái, ta không biết vì sao người lại hỏi ta có phải truyền nhân của Thần Long Thiên Cung không. Lời này có ý gì? Thần Long Thiên Cung chính là nơi thần bí nhất trong võ lâm.”

Hoa Tinh nhìn hắn 1 lát, nhẹ giọng nói: “ta sở dĩ hỏi như vậy là bởi vì thân pháp người cực nhanh, cực giống Long Du Thất Hải thân pháp trong truyền thuyết của Thần Long Thiên Cung. Trên thế gian này, có thể có khinh công thân pháp nhanh như vậy cũng không nhiều lắm. Trong đó có Long Du Thất Hải thân pháp của Thần Long Thiên Cung cùng với môn phái Bích Nguyệt Tiêu Dao Công.”

Thanh âm Hoa Tinh rất nhẹ, nhưng Kiếm Vô Bính cùng chúng nữ đều cả kinh. Âm Nhu không rành võ công, đối với những thứ này dĩ nhiên không biết. Mai Hương, Trần Lan, Lãnh Như Thủy võ công cũng không cao, thế nhưng Lý Thái Tú cùng Kiếm Vô Bính lại vô cùng rõ ràng những lời Hoa Tinh nói, cho nên 2 người bọn họ đều tỏ ra khiếp sợ.

Từ Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Người có thể nói cho ta, người rốt cuộc là ai chẳng? Người không phải họ Đồ đúng không?” Nói xong lẳng lặng nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh khê gật đầu, nhẹ giọng nói: ” Đồ đao nơi tay, thiên hạ cúi đầu. Ta là Hoa Tinh. Người hắn là đã nghe qua tên ta? Trên người người ngoại trừ Huyết Ngọc Linh Lung hắn là còn có võ công bá đạo khác. Từ khi xuất đạo tới nay, người là người mà ta thấy có tu vi võ công thâm sâu nhất, thật sự khiến ta cực kỳ giật mình.”

Từ Ngọc Hoa vừa nghe thấy tên Hoa Tinh, ánh mắt nhất thời trở nên có chút cổ quái, tựa hồ nhớ tới đủ

loại truyền thuyết trong võ lâm về hần. Nhìn thoáng qua nhà thuyền, Từ Ngọc Hoa cười nói: “Sau này ở chung 1 đoạn thời gian liền quen thuộc đúng không? Hiện tại ta gọi ngươi là Hoa đại ca hay là Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh đây? Ngươi hiện tại chính là người bài danh đệ nhất trên Phong Vân Bảng. Xuất đạo hơn 1 tháng đã đem tất cả mọi người áp chế xuống, thật sự là không đơn giản.”

Hoa Tinh vẻ mặt cổ quái nhìn hần, đột nhiên cười thần bí, sâu xa khó hiểu nói: “Ngươi về sau liền vĩnh viễn gọi ta là Hoa đại ca đi. Ta thích ngươi xưng hô với ta như vậy. Được rồi, khai thuyền, chúng ta tiếp tục đi thôi. Ngọc Hoa a, lúc này để tỏ vẻ cảm tạ, ta muốn mời ngươi cùng chúng ta du ngoạn Trung Nguyên được không?” Nói xong, ánh mắt nhìn phương xa, tựa hồ nơi đó có vật gì đó hấp dẫn người vậy.

Từ Ngọc Hoa ánh mắt lộ ra 1 tia kỳ dị không dễ phát hiện, mỉm cười nói: “Vậy đa tạ Hoa đại ca, ta chính đang cảm thấy đi một mình thực tịch tịch, hiện tại có Hoa đại ca kết bạn mà đi, vậy thực sự là đáng cao hứng.” Cứ như vậy, trong đội ngũ đoàn người Hoa Tinh lại thêm 1 Từ Ngọc Hoa thần bí. Đến tột cùng Từ Ngọc Hoa có xuất thân ra sao, hần trên người ẩn dấu cái gì đây? Võ công của hần cực kỳ bá đạo, có thực là học từ Bắc Hải phái hay không. Hần tại kinh thành đến tột cùng có thân phận gì đây. Hết thấy đều là những nghi vấn sau này cần Hoa Tinh từng bước gỡ bỏ. Có lẽ khi đó sẽ xuất hiện những sự tình không thể tưởng tượng được.

170. Chương 170: Dị Sự Ở Khai Phong

Vào lúc mặt trời lặn, nhóm 9 người bọn Hoa Tinh đi tới Khai Phong phủ. Nhìn thấy cảnh sắc phồn hoa, Hoa Tinh nhin không được nhẹ giọng nói: “Đều nói Trung Nguyên dân chúng giàu có, xem ra quả thực là không sai. Nơi này tốt hơn so với sơn thôn hẻo lánh tới cả trăm lần, thật sự là nơi phồn hoa mà mọi người hướng tới. Thế nhân cả đời vất vả lao động, làm lưng khổ cực, không phải đều là vì phú quý bình an sao?”

Từ Ngọc Hoa nghe vậy, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực, đối với dân chúng bình thường mà nói, chỉ cần cơm no áo ấm đã là hạnh phúc. Tuy chỉ là cuộc sống bình dị thanh thản, nhưng rất nhiều lúc cuộc sống như vậy lại thực sự là hạnh phúc. Không giống như những lăng tử bỏ mạng thiên nhai, cả đời mong muốn cái gì, chỉ sợ chính bọn họ đều không nói ra được.

Hoa đại ca, cả đời này ngươi có tâm nguyện gì đây?” Nói xong đưa mắt nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị.

Hoa Tinh cười thần bí nói: “Ta cả đời này đơn giản chỉ có 4 chữ, tùy tâm sở dục, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Hoặc nói cách khác là muốn thăm khắp danh sơn thủy tú ở trong thiên hạ, lấy được tuyệt mỹ giai nhân khắp thế gian. Hắc hắc, thế nào, lý tưởng này cũng không tệ chứ?” Nói xong mỉm cười nhìn hần, ánh mắt rất cổ quái, nhìn không ra có ý tứ gì.

Từ Ngọc Hoa vừa định mở miệng, Ám Nhu ở ngay bên cạnh đã nói: “Này, ngươi không cần để ý đến hần, hần căn bản là 1 tên sắc lang, cả ngày chỉ nghĩ truy tìm mỹ nữ. Ngươi nếu đi theo hần, sớm muộn gì cũng trở thành 1 đầu sắc lang.”

Nói xong nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt tựa hồ hàm chứa sự ghen tuông. Trần Lan nghe vậy, ở 1 bên hỗ trợ nói: “Ám Nhu, thực oan uổng cho công tử. Công tử tuy rằng thích lưu tình khắp nơi nhưng còn không tính là sắc lang. Nhớ lại ta theo công tử một thời gian như vậy còn chưa có thấy công tử dùng sức mạnh đối với ai. Công tử luôn chậm rãi hấp dẫn mỗi nữ nhân cạnh người, làm cho người đó từ từ yêu người. Giống như công tử đối với ngươi vậy, ngươi không phải rõ ràng nhất sao?”

Hoa Tinh đưa mắt nhìn Trần Lan, mỉm cười nói với Ám Nhu: “Có nghe thấy không, nàng cũng không thể tùy tiện bôi nhọ danh dự của ta, bằng không ngày nào đó không chừng ta tức giận lại đem nàng thực hành tại chỗ đấy. Hắc hắc, không nói nữa, chúng ta đi tìm khách điểm trọ lại thôi. Dạ Phong bị thương, cần nghỉ ngơi 2 ngày mới có thể đi tiếp.” Nói xong, đoàn người biến mất trên đường cái tấp nập.

Tại khách điểm, Hoa Tinh thuê ôi người một gian phòng rồi nói với Kiếm Vô Bính: “Ngươi đi tìm Vô Phong, xem xem hần có ở nơi này không. Nói cho hần đến hội họp cùng chúng ta. Hai ngày sau chúng ta sẽ rời khỏi nơi này. Trong 2 ngày ở đây có việc cần phân phó hần đi làm.” nghe xong Kiếm Vô Bính đứng dậy rời đi.

Đội Kiếm Vô Bính rời đi, Hoa Tinh nhìn qua Dạ Phong nói: “Người đi nghỉ trước, chữa tốt thương thế đi, ta cùng các nàng tiếp tục tâm sự. Nhớ kỹ, 2 ngày sau chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Từ Ngọc Hoa đứng bên cạnh cười nói: “Hoa đại ca, nghe nói ở Khai Phong có không ít địa phương đẹp, các người du ngoạn thiên hạ, nơi này ngàn vạn lần cũng không thể bỏ qua. Ngày mai chúng ta cùng đi du lãm 1 phen được không?” Nói xong, gương mặt anh tuấn khẽ mỉm cười, tràn ngập vẻ thanh tú.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn Dạ Phong đang rời đi, quay đầu lại nhìn hắn, khẽ cười nói: “Cũng được, dù sao mấy người bên cạnh ta mỗi ngày cũng đều nghĩ đến tìm chỗ đi chơi, ta sẽ mang các nàng cùng nhau đi chơi 1 ngày. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên chính là không có sự cố ngoài ý muốn phát sinh. Nếu có chuyện gì quan trọng thì cũng khó nói.

Ngọc Hoa người xuất thân kinh thành, là nơi phồn hoa đô hội bậc nhất, nhất định phải biết rất nhiều nơi đẹp để du ngoạn?”

Từ Ngọc Hoa nghe vậy sắc mặt cứng đờ nhưng rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng. Nhìn Hoa Tinh, Từ Ngọc Hoa nhẹ giọng nói: “Điều mà Hoa đại ca hỏi cũng là cái mà ta đang thắc mắc, nói thực ta tuy rằng xuất thân kinh thành nhưng bình thường cũng là rất ít ra khỏi cửa, cho nên rất nhiều sự tình chỉ nghe qua nhưng lại ít gặp qua. Nói ra thực ngượng ngùng, Hoa đại ca không nên chê cười.” Nói xong, hơi có chút ngại ngùng cười cười.

Trong phòng, Lý Thái Tú một mực yên lặng nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt có chút cổ quái, nhưng vẫn không mở miệng. Mà Trần Lan chỉ mỉm cười nhìn Hoa Tinh, cũng không nói gì, còn lại 3 người Âm Nhu, Mai Hương cùng Lãnh Như Thủy, thấy 2 đại nam nhân nói chuyện cũng không tiện xen mồm, 3 người chỉ nhỏ giọng thì thầm.

Lúc ánh đèn rực rỡ bắt đầu chiếu lên, Kiếm Vô Bính mang theo Đào Vô Phong về tới khách điểm. Hoa Tinh mỉm cười nhìn Đào Vô Phong, nhẹ giọng nói: “Vất vả rồi, 2 ngày nay thế nào, có tin tức gì không? Có kẻ nào muốn đổi phó bọn ta không?”

Đào Vô Phong liếc mắt nhìn Lý Thái Tú cùng Từ Ngọc Hoa, hơi có chút chần chờ rồi nói: “Có 1 chút tin tức, bất quá đối với chúng ta cũng không có quan hệ quá lớn”.

Nói xong ngậm miệng không nói.

Hoa Tinh khẽ cười nói: “2 người này đều là người 1 nhà, không có vấn đề gì, người nói đi. Vị này chính là Từ Ngọc Hoa tới từ kinh thành, hôm nay còn giúp đỡ chúng ta.”

Đào Vô Phong nghe vậy, nhẹ giọng nói: “Ta trên đường tới đây cũng phát hiện không ít người, đều lưu tâm hành tung của các người, trong đó còn có người của Võ Lâm Thư Viện. Có 1 lần, ta trong lúc vô ý gặp gỡ 1 kẻ, hắn khiến ta vô cùng kinh hãi. Vốn trong ấn tượng của ta võ công hắn tuy rằng không tồi nhưng tuyệt đối không cao tới trình độ như vậy, nói ra thực khiến người ta không thể tin được.”

Đám người Hoa Tinh nghe vậy, tất cả đều lộ vẻ tò mò. Tất cả nhìn hắn, trong ánh mắt mang đầy vẻ nghi vấn. Hoa Tinh hỏi: “Không biết kẻ người nói là ai mà khiến người kinh ngạc như vậy? Nói ọi người nghe 1 chút.”

Đào Vô Phong mở miệng nói: “Người ta gặp các người đều biết cả, chính là Lâm Vân của Võ Lâm Thư Viện. Chiều ngày hôm qua, ta trong lúc vô ý gặp 1 thân ảnh thoáng qua phía xa xa, tốc độ kẻ này cực nhanh, thập phần kinh người, ta nhất thời tò mò, liền đi theo nhìn 1 chút. Ai biết vừa nhìn thấy lại khiến ta nhảy dựng cả lên. Khi đó ta ẩn thân ở phía xa xa, phát hiện có người đang truy đuổi Lâm Vân, lúc ấy trong lòng rất kỳ quái.

Nhưng điều kỳ quái còn ở phía sau. Ta phát giác lúc ấy hắn ở cùng 1 trong hai người còn sót lại trong Thần Châu Ngũ Dị là Kim La Thiên Sát nói chuyện với nhau. Bởi vì quá xa, ta nghe không rõ lắm bọn họ nói những gì, nhưng rất nhanh 2 người bèn bắt đầu tranh cãi, cuối cùng lại động thủ với nhau.

Ở trong ấn tượng của ta, lấy thân thủ của kẻ đứng thứ 3 trên Long Bảng như Lâm Vân căn bản không phải là đối thủ của Kim La Thiên Sát. Thế nhưng ngoài dự đoán chính là 1 trận chiến bọn họ đánh cho trời long lở đất, phong vân thất sắc.

Ta tận mắt thấy qua toàn thân Lâm Vân xuất hiện 1 đoàn huyết sắc quang hoa, đem hần bao phủ trong đó, tứ phía âm phong thét gào, quỷ khí âm trầm. Trong huyết sắc chân khí, ẩn ước có vô số đầu lâu đang run rẩy, tình cảnh làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Cuối cùng, Kim La Thiên Sát trọng thương bỏ chạy, còn Lâm Vân lông tóc không tổn hao chút nào, cười lạnh đuổi theo.

Lời vừa nói ra, vẻ mặt tất cả mọi người trong phòng đều kinh hãi. Hoa Tinh sắc mặt âm trầm, trong mắt tinh quang lóe lên không ngừng, tựa hồ đang trầm tư điều gì.

Lãnh Như Thủy mở miệng hỏi: “Người khẳng định không nhìn nhầm chứ? Có phải có người có hình dáng giống Lâm Vân, khiến người nhìn nhầm. Tại Lạc Dương ta có thấy qua khả năng của Lâm Vân, mới vài ngày không gặp như thế nào có thể thay đổi 1 trời 1 vực như vậy?” Trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc cùng sự không tin tưởng.

Đao Vô Phong nói ngắn gọn: “Sẽ không sai, ta khẳng định.” Ngắn gọn 6 từ, có 1 sự kiên định khiến người ta không thể không tin theo.

Hoa Tinh liếc mắt nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Lý Thái Tú, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện này, người có biết chút gì không? Vô Lâm Thư Viện vẫn cùng Thông Thiên Môn có liên hệ, hợp tác với nhau, có từng tiết lộ điều gì không?”

Lý Thái Tú liếc mắt nhìn Hoa Tinh 1 cái, khẽ lắc đầu nói: “Vô Lâm Thư Viện cùng Thông Thiên Môn lúc đó chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Ai cũng sẽ không dễ dàng để lộ thực lực của mình. Hơn nữa, ta rất ít ở Thông Thiên Môn, 1 mực dạo chơi khắp nơi, cho nên đối với chuyện người hỏi cũng không có nhiều ấn tượng lắm.” Nói xong, lạnh nhạt nhìn hần 1 cái rồi rời ánh mắt đi, tự mình xem xét chỗ ở của nàng. nguồn

Hoa Tinh nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng thật lâu mới dời mắt đi, nhìn Đao Vô Phong hỏi: “Trừ bỏ điều này ra còn có tin tức gì không?”

Đao Vô Phong nhẹ giọng nói: “Còn có 1 sự kiện phát sinh tại Khai Phong mới có vài ngày. Nghe nói mấy ngày trước trong thành Khai Phong, mỗi đêm đều có nữ nhân thập phần xinh đẹp xuất hiện. Những người đó vô cùng thần bí, giống như u linh vậy, lai vô ảnh, khứ vô tung (đến đi không dấu vết), luôn đi câu dẫn thiếu niên anh tuấn.

Mỗi 1 lần có nữ nhân xinh đẹp xuất hiện, ngày hôm sau Khai Phong thành liền xuất hiện mấy cỗ thi thể nam nhân. Trải qua sự kiểm tra, phân tích của 1 số võ lâm danh gia bản địa, cho thấy kết quả là tất cả những nam nhân này đều thoát dương mà chết, bị người hút hết toàn thân tinh khí, khô kiệt mà chết, giống như cương thi vậy, thập phần khủng bố.

Mỗi 1 người chết đi trên mặt đều mang theo nụ cười tựa như là đang trong lúc cực độ hưng phấn vui vẻ mà chết đi. Có người truyền nhau rằng, đó là do gặp phải câu hồn mỹ quỷ, cũng có người nói là gặp phải nữ ma đầu chuyên đi thả dương bổ âm. Tình huống cụ thể tạm thời còn chưa có kết quả. Chỉ trong 2 ngày đã chết tới 7 thiếu niên tinh tráng.”

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn Từ Ngọc Hoa hỏi: “Ngọc Hoa, người cảm thấy việc này có gì kỳ quái không? Loại tử vong đặc thù này người cho rằng bọn họ chết như thế nào?”

Từ Ngọc Hoa nghe vậy trầm tư 1 hồi, ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Theo ý kiến cá nhân của ta thì những người này do bị hút khô tinh khí mới chết đi. Về phần mỹ quỷ mà không ít người nhắc tới kia, ta thấy không đủ căn cứ. Nhưng thật ra nữ ma đầu tà môn kia lại có vài phần tương tự. Hoa đại ca theo người thì sao?”

Hoa Tinh khẽ cười, có vẻ vô cùng thần bí. Nhìn mọi người, Hoa Tinh nói: “Thiên hạ to lớn không gì không có. Theo võ học mà nói, thái âm bổ dương, thái dương bổ âm đều là loại võ học cực kỳ tà dị. Nhưng loại võ học này, lại có thứ mà võ học bình thường không thể so sánh với. Đó là công lực tăng lên với tốc độ cực nhanh, điều này cực kỳ hiếm thấy. Thi triển loại tà ác võ công này, có thể khiến cho 1 người luyện võ có công lực bình thường trong 3 năm lập tức lột xác trở thành cao thủ trên Địa Bảng. Chẳng qua khuyết điểm chính là 1 khi luyện đến tận cùng, nếu muốn tiến vào cảnh giới cao nhất sẽ chậm hơn so với người thường

trên 10 lần. Đây là cái gọi là có được tất có mất, tuyệt không tránh được. Hiện tại không thấy được cụ thể bộ dạng của người chết, ta cũng không dám khẳng định, nhưng tin rằng cùng thái bộ thuật có quan hệ.”

Lãnh Như Thủy mở miệng nói: “Võ Lâm to lớn, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện tình, chỉ cần cùng không liên quan tới chúng ta, chúng ta cũng không cần phải hỏi tới. Chuyện tình chúng ta hiện tại cũng đã đủ phức tạp, nhiều thêm một việc chỉ thêm rắc rối. Hiện tại Nam Kinh thư viện gặp phải nguy cơ, mà chúng ta trên đường đi tới cũng đắc tội với mấy đại bang phái Trung Nguyên, tình thế hiện vô cùng bất lợi. Tuy rằng Hoa Tinh người võ công cao cường nhưng một mình người cũng không thể đem tất cả sự tình mà giải quyết hết. Chúng ta phải nhanh chóng thực hiện mục đích, hoàn thành kế hoạch đã định sau đó phản hồi Nam Kinh.”

Hoa Tinh liếc mắt nhìn nàng, hơi trầm giọng nói: “Những điều người nói ta đều biết, nhưng chúng ta cũng không cần phải mỗi ngày đều nhắc tới. Con người khi sống vì các gì mà sống, đơn giản mà nói là vì khoái hoạt. Tuy rằng Hoa Tinh ta đắc tội không ít người, có rất nhiều địch nhân, nhưng ta cũng không để ý những cái này, bởi vì như vậy trong lòng ta sẽ không khoái hoạt. Các người ở cạnh ta, hy vọng duy nhất của ta chính là các người đều có thể bình an khoái hoạt, như vậy là đủ rồi. Ta cũng không để ý tới uy danh trên võ lâm, không có tâm tranh đoạt cái gì mà thiên hạ đệ nhất, hay muốn làm võ lâm minh chủ. Mà những kẻ cả đời vì danh vì lợi, bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không khoái hoạt. Bởi vì bọn họ lấy chính khoái hoạt cả đời mình đi đổi lấy cái gọi là hư danh. Nếu ai nghĩ muốn ngăn cản ta, hoặc đối phó ta, hắn cũng chỉ có 1 lựa chọn, trừ chết ra thì hắn không còn đường nào khác. Cả đời này, ta cũng không có tâm nguyện gì đặc biệt, chỉ cần ta cùng nữ nhân ta yêu thương có thể vĩnh viễn ở cùng 1 chỗ, vĩnh viễn hạnh phúc khoái hoạt, ta đã thỏa mãn. Đương nhiên, nếu có người đem bức ta lên con đường tranh đấu, như vậy bọn họ có hối cũng không kịp, cả đời đều sẽ hối hận vì điều đó.”

Tất cả mọi người nhìn hắn, trong ánh mắt mỗi người đều mang theo thần sắc bất đồng. Lý Thái Tú nhìn Hoa Tinh, những lời hắn nói gây cho nàng rất nhiều cảm xúc. Hoa Tinh bá đạo, Hoa Tinh nhu tình, Hoa Tinh trong lúc bình thường lại hiển lộ ra sự tà dị, cũng thật hấp dẫn mỗi một nữ nhân ở gần hắn.

Đối với Lý Thái Tú mà nói, trong đời nàng cũng đã trải qua không ít chuyện tình, cũng đã từng trong tình cảnh bị nam nhân theo đuổi, cho nên đối với nam nhân cũng tương đối hiểu biết. Hoa Tinh trước mắt cùng người khác bất đồng, hắn thích cái gì luôn trực tiếp biểu hiện ra ngoài, không có gì che giấu. Giống như hắn đối với mỹ nữ luôn yêu thích cùng theo đuổi, hắn luôn đường đường chính chính nói nói cho đối phương biết hắn bắt đầu phát động tiến công. Điểm này là vô cùng quang minh chính đại. Mà những nam nhân khác tại phương diện này thường là giấu diếm không để lộ ra. Chuyện gì cũng giấu trong lòng, sợ người khác biết xong ảnh hưởng tới danh dự chính mình. Có lẽ đây là chỗ bất đồng giữa Hoa Tinh và những nam nhân khác.

Mà Hoa Tinh khi thì hài hước, khi thì bá đạo, khi thì vẻ mặt tà dị lại đối với nữ nhân có lực hấp dẫn chết người, khiến ỏi 1 nữ nhân gặp qua hắn, đều tựa như thiêu thân, biết rõ là lửa còn muốn lao vào. Nhìn Hoa Tinh, trong lòng nàng hết sức mâu thuẫn, chính nàng cũng không hiểu được, đã có thời điểm đối với Hoa Tinh là hận nhiều 1 chút hay là thương thức nhiều 1 chút. Có lẽ 2 thứ này hiện tại đã đạt tới cân bằng, làm cho chính nàng cũng không thể hiểu rõ. Nhớ tới chính mình 2 lần bị Hoa Tinh chiếm đoạt, 2 người trong lúc đó xảy ra quan hệ âm muội, nàng phát giác trong lòng mình lại không có cảm giác, thật sự là đáng tiếc a.

Từ Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh với ánh mắt cổ quái, tựa hồ ẩn dấu điều gì. Thời điểm này hắn đột nhiên hiểu được, vì cái gì người trong võ lâm vẫn lan truyền Hoa Tinh háo sắc nhưng không ai nói hắn là sắc lang sắc ma gì đó. Dĩ nhiên Hoa Tinh trong mắt chính đạo nhân sĩ không phải chính nhân quân tử, nhưng cũng không tính là tiểu nhân đê tiện.

Mà những kẻ nghĩ muốn đối phó với Hoa Tinh, sợ rằng cũng từng nghĩ tới việc thi triển mỹ nhân kế nhưng không có kẻ nào sử dụng, điều này chỉ sợ là cũng có nguyên nhân. Đối với những lời đồn thổi xung quanh Hoa Tinh, Từ Ngọc Hoa rất cục hiểu được vì sao có vô số nữ nhân biết rõ bên cạnh hắn có không ít nữ nhân vẫn nhịn không được muốn cùng hắn kết giao.

Ám Nhu nhìn Hoa Tinh 1 hồi, nhẹ giọng nói: “Tính ra người còn có chút lương tâm, cũng không uổng công tỷ tỷ yêu người.” Trần Lan ở 1 bên nghe xong, mỉm cười, nhin không được nói: “Chỉ sợ không chỉ một mình

Ám Vũ người thương hân, những người khác tin chắc cũng đồng dạng như vậy. Tỷ như người kia suốt ngày luôn cố ý cùng hân đối nghịch, chỉ sợ cũng có tâm tư giống Ám Vũ.”

Hai người Mai Hương, Lãnh Như Thủy vừa nghe thấy vậy, đều nhin không được bật cười lên. Các nàng vừa cười, Lý Thái Tú cùng Kiếm Vô Bính, 2 người cũng đều hiểu ra, nhin không được lộ ra vẻ tươi cười. Còn lại 2 người không hiểu là Từ Ngọc Hoa cùng Đào Vô Phong, nhìn thấy Ám Nhu vẻ mặt nổi giận xong cũng đều hiểu ra.

Ám Nhu sắc mặt đỏ lên giận dữ nói: “Người nói vậy, ai giống tỷ tỷ. Ta mới không bị gã sắc lang này mê luyến đây. Chỉ có các người mấy người là cùng hân xxx, không có thuốc nào cứu được. Ta mệt rồi, không cùng các người nói nữa.” Nói xong, đứng dậy chạy về phòng.

Trong Phòng nhất thời truyền đến 1 trận cười to, tất cả mọi người đều bị bộ dạng của Ám Nhu chọc cười. Sau khi cười xong, Hoa Tinh liếc mắt nhìn mọi người nói: “Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm, mọi người sớm 1 chút nghỉ ngơi đi. Vô Phong ở lại, ta có chuyện muốn nói với người, những người khác đi ngủ trước đi.” Nói xong bèn nhìn những người khác rời khỏi.

Hoa Tinh nhìn Đào Vô Phong, nhẹ giọng hỏi: “Còn có chuyện gì người bây giờ nói ra. Đợi lát nữa ta cũng có chuyện cần người âm thầm đi làm.”

Đào Vô Phong nhìn Hoa Tinh, trong lòng đối với sự thông tuệ của hân cực kỳ khiếp sợ. Chính mình kỳ thực đã che dấu rất khá, thế nhưng hân vẫn nhìn ra, thật sự không đơn giản. Đào Vô Phong nhẹ giọng nói: “Tại đây, ta còn phát hiện 1 chuyện kỳ quái. Chiều nay, trong Khai Phong thành, tại 1 ngôi nhà cũ, có 1 đôi vợ chồng thiếu niên đồng thời chết đi. Ta là người đầu tiên phát hiện, lúc ta tới hung thủ vừa mới đi, đáng tiếc ta không có thấy được kẻ nọ là ai. Sau khi khi kiểm tra thi thể 2 vợ chồng thì phát hiện 1 sự tình cực kỳ đáng sợ. 2 người đều bị người ta dùng 1 loại nội công thập phần âm độc đánh chết. Nội phủ của cả 2 dập nát, toàn thân không nhìn ra được bất kỳ 1 vết thương nào. Trong miệng không có vết máu chảy ra, nhìn qua giống như là ngủ say vậy. Lúc ấy trong lòng ta hết sức kỳ quái, một lần nữa xem xét lại cẩn thận, cuối cùng phát hiện nội phủ cả 2 hàm chứa 1 tia hàn băng khí cực kỳ khó nắm bắt. Vốn bọn họ chết cũng không có gì khả nghi. Nhưng ta lại phát hiện đôi vợ chồng này không biết võ công, muốn giết họ cực kỳ đơn giản vì cái gì hung thủ phải làm bí mật như vậy, rốt cục ở đây ẩn chứa bí mật gì? Tại trong nhà bọn họ ta cẩn thận tìm kiếm 1 chút, cuối cùng phát hiện thứ này trong phòng. Đó là 1 cái tráp không, xem ra bên trong hân là để bộ sách hoặc 1 loại sổ sách nào đó. Từ nhiều dấu hiệu cho thấy, hung thủ hân là hướng tới thứ trong tráp mà tới, nhưng vì cái gì hân được đồ vật rồi lại vội vã bỏ đi, ngay cả thời gian thu thập hiện trường cũng không có? Khi rời đi, ta trong lúc vô ý nhặt được vật này, đây mới là thứ khiến ta cảm thấy kinh ngạc nhất, hiện ta có cầm theo nó, người xem đi.” Nói xong, từ trong ngực lấy ra 1 vật.

Hoa Tinh thuận tay tiếp nhận, vừa thấy sắc mặt cũng đại biến. Chỉ thấy Đào Vô Phong giao cho hân chính là 1 khối cổ ngọc, cổ ngọc đúng là ngọc tốt thượng đẳng, đáng giá không ít tiền. Nhưng đây cũng không phải là thứ khiến Hoa Tinh kinh ngạc. Quan trọng chính là mặt trên cổ ngọc điêu khắc 1 lão hổ kỳ quái. Đó là 1 con lão hổ cánh dài, đang giương cánh muốn bay lên.

Tay nghề điêu khắc tương đối tinh tế, xem ra là thủ nghệ của danh gia. Hoa Tinh nhìn Phi hổ kỳ quái, sắc mặt âm trầm bất định. Thực sự là kỳ quái, lão hổ như thế nào lại mọc cánh đây? Liếc mắt nhìn Đào Vô Phong, thấy trong ánh mắt hân cũng tràn ngập khiếp sợ, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Người hân là đã nghe nói qua sự tình liên quan tới cổ ngọc này đúng không, bằng không người cũng không có cái loại biểu tình như vậy. Thực sự là không tưởng được, ta đi đến nơi nào cũng phát sinh những sự tình cổ quái. Việc này trước mắt tạm thời cứ thế hẵng, không cần nói cho bọn họ, miễn cho tất cả mọi người phải lo lắng. Người sau này nhớ kỹ nếu có thời gian thì lưu ý 1 chút là được, hiện tại coi như không có phát sinh sự tình kia. Việc của đôi vợ chồng nọ, chúng ta cũng không cần hỏi đến, miễn cho gặp phải phiền toái không cần thiết. Thiên hạ tao loạn, thì để cho nó loạn đi, ta không có nghĩa vụ mỗi mỗi lần đều phải tới ngăn cản.” Nói xong nhìn Đào Vô Phong.

Đào Vô Phong hỏi: “Nếu không nói cho bọn họ, vạn nhất về sau gặp gỡ, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm?”

Hoa Tinh khẽ lắc đầu nói: “Gặp rồi tính, ta không muốn để ý tới việc không liên quan tới mình. Ngọc này tạm thời ta giữ, chỉ sợ tương lai còn có việc dùng tới. Ngày mai người nhớ rõ đi tra cho ta 1 chút, xem xem trong Khai Phong thành có thể có đệ tử Đồng Tâm Minh không. Về phần như thế nào giao tiếp, để ta nói

cho người. Mặt khác nếu có thời gian, để tâm chú ý 1 chút xem có nữ tử nào sinh vào ngày âm tháng âm năm âm. Một khi tìm được lập tức nói cho ta biết, tìm không thấy cũng không miễn cưỡng.”

Đạo Vô Phong khẽ cau mày, nhẹ giọng nói: “Người muốn tìm người có Huyền Âm khí, chẳng lẽ người muốn...?” Nói tới đây hơi dừng lại, ánh mắt nhìn Hoa Tinh có chút kỳ quái.

Hoa Tinh lắc đầu nói: “Không phải ta mà là có người muốn người như vậy. Nếu chúng ta có thể tìm được người đó, vậy có thể ngăn cản nó xảy ra, hiểu không? Tốt lắm, thời gian không còn sớm nữa, người cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có chuyện chờ người.”

Sau khi Đạo Vô Phong rời đi, Hoa Tinh ngắm nhìn cổ ngọc khẽ thở dài: “Hành trình Trung Nguyên càng ngày càng quý bí khó lường. Đầu tiên là Tô Ngọc Vong Hồn Huyết Dẫn, tận lực bồi tiếp Thiên Anh Đại Pháp cực kỳ tà ác. Hiện tại lại gặp người mang Huyết Ngọc Linh Lung Thủ, cuối cùng còn có trong truyền thuyết Phi Thiên Ngọc Hổ, thực sự là càng ngày càng quý dị. Chờ khi ta tới Tế Nam, có thể có chuyện tình kỳ quái nào đang chờ ta đây? Tuyệt Trần đạo mặc dù lợi hại, chỉ sợ rất khó làm cho thiên hạ cúi đầu, xem ra ta phải đổi bộ đạo pháp.” Nói xong, thu lại cổ ngọc, đứng dậy rời khỏi phòng. đọc truyện tại . Nhìn trăng sáng trên trời, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Ánh trăng rất đẹp, có lẽ tối nay nên làm chút gì, bằng không chẳng phải phí ánh trăng sao.” Nói xong, trong ánh mắt lộ ra 1 nét cười tà dị. Liếc mắt nhìn mấy gian phòng, Hoa Tinh khẽ cười tà dị, chậm rãi đi tới. Tối nay hẳn sẽ đi tới phòng nữ nhân nào? Lý Thái Tú, Trần Lan, hay là những người khác đây.

171. Chương 171: Tế Phẩm Mai Hương

Dưới ánh trăng, Hoa Tinh đi tới phòng Mai Hương, cẩn thận lắng nghe xem nàng đã ngủ chưa hay là chỉ nằm trên giường nghỉ ngơi mà thôi. Hoa Tinh đứng yên một lúc, nghĩ lại từ khi mình cùng nàng gặp nhau tới nay cũng đã hơn một tháng. Hơn một tháng này, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người của Mai Hương đã sớm ở trong lòng hắn. Mặc dù Mai Hương chỉ xếp hạng thứ mười một trên Bách Hoa phổ, nhưng nàng là một thiếu nữ gây thơ hoạt bát động lòng người, chính điều đó làm nàng vô cùng hấp dẫn. Nhớ lại dĩ vãng ngọt ngào, trên mặt Hoa Tinh khẽ hiện lên nụ cười nhu hòa.

Gõ nhẹ vào vào cửa, bên trong truyền đến thanh âm động lòng người của Mai Hương: “người nào đó, khuya như vậy còn không ngủ à.” Nói xong, thanh âm mặc quần áo vang lên, cửa mở ra. Chỉ thấy Mai Hương mặc quần áo ngủ khẽ mở cửa phòng, ánh mắt tình tứ nhìn Hoa Tinh. Ánh mắt nàng lúc đầu lộ vẻ kì quái, trong nháy mắt biến thành bộ dáng kinh hãi. Hoa Tinh biết trong lòng nàng đang kinh hãi cỡ nào. đọc truyện tại . Hoa Tinh nhìn hai trái tuyết lê cao ngất của nàng, dưới bộ quần áo ngủ hiện ra vẻ đẹp mê người. Hoa Tinh thấp giọng cười nói: “Tối nay ta ngủ ở đây, nàng không hoan nghênh ta sao?”

Mai Hương nghe vậy thân thể chấn động, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Hoa Tinh, nước mắt đột nhiên chảy ra từ đôi mắt xinh đẹp kia. Mai Hương run rẩy nói: “Hoan nghênh, vô cùng hoan nghênh.” Nói xong cả người ngã vào trong lòng Hoa Tinh, kích động kêu tên Hoa Tinh. Hoa Tinh ôn nhu ôm lấy thân thể động lòng người nọ, nhẹ giọng an ủi: “đừng khóc, như vậy xấu lắm. Hương nhi là đẹp nhất, cười lên một cái nào.” Vừa nói, một tay vừa ôm nàng đi vào, một tay đóng cửa. Hoa Tinh nhẹ nhàng ôm Mai Hương đi tới bên giường, hai người cùng nhau ngồi trên giường, mỉm cười nhìn những giọt nước mắt của Mai Hương, Hoa Tinh yêu thương nói: “lâu như vậy rồi mà ta vẫn chưa để ý đến nàng, nàng không trách ta chứ? Tối nay để ta thực sự yêu thương nàng, được không Hương nhi, ái ân của ta.”

Nói xong tay phải lau nước mắt nàng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, ánh mắt Mai Hương vừa thẹn thùng, vừa vui mừng, nhìn Hoa Tinh hỏi nhỏ: “Kỳ thật trong lòng ta cũng trách người, mỗi một lần người cùng các nàng qua đêm trong phòng ta đều vô cùng khó chịu. Ta không biết tại sao nhưng trong lòng cảm thấy mất mát hừng. Có lẽ đây là ghen ghét sao. Nhưng ta không cách nào không chế bản thân mình.

Mỗi khi không nhìn thấy người, ta đều nghĩ tới người, trong lòng có nhiều điều muốn nói với người. Khi nhìn thấy người ta lại phát hiện người không thuộc về riêng một mình ta, người thuộc về rất nhiều tỷ muội, các

nàng cũng giống nhau, cũng đều nghĩ tới người, muốn cùng người nói chuyện. Lúc đó ta lại đè nén những điều muốn nói trong lòng xuống, chỉ yên lặng nhìn người, nghĩ tới người, như vậy là đủ rồi. Ta thường xuyên suy nghĩ, Hoa đại ca lúc nào nghĩ tới Hương nhi đây, có phải Hương nhi quá xấu xí, Hoa đại ca đã không thích ta nữa.

Mỗi lần thấy ánh mắt người lơ đãng đảo qua, ta nhìn thấy Hoa đại ca vẫn còn thích Hương nhi, chỉ là Hoa đại ca có nhiều chuyện, nhiều tỷ muội phải chiếu cố, cho nên tạm thời còn chưa để ý đến ta.

Ta tin tưởng một ngày nào đó Hoa đại ca sẽ nhớ tới Hương nhi. Cứ như vậy, mỗi một ngày ta đều thầm nghĩ trong lòng như vậy, lẳng lặng một mình đứng nhìn người.

Ta đang suy nghĩ, có lẽ ta nên nỗ lực. Có người nói, nếu yêu một người thì người muốn làm chuyện gì nhất? Đó là để cho người người yêu hạnh phúc. Chỉ cần hân hạnh phúc, người có phải chịu đau khổ, ủy khuất gì cũng đáng giá. Ta nghĩ ta đã làm được, nhưng trong lòng ta thật khó chịu.

Nói xong Mai Hương cuối cùng không nhịn được khóc lớn lên. Thân thể Hoa Tinh chấn động nhìn Mai Hương, trong ánh mắt mang theo sự yêu thương. Giờ khắc này sự chân thành của nàng đã khắc sâu trong hắn. Nhìn Mai Hương đang lớn tiếng khóc, Hoa Tinh khẽ thở dài: "cả đời nay ta mắc nợ các nàng. Ta yêu các nàng. Mỗi người trong các nàng ta đều không thể dứt bỏ. Ta không thể làm như vậy, ta chỉ có thể toàn tâm toàn ý yêu các nàng.

Trước đây nàng đã chịu nhiều thua thiệt, tương lai ta sẽ cố gắng bù đắp cho nàng. Hiện tại ta chỉ muốn nói một câu: "ta yêu nàng." Ba chữ ngắn ngủi nhưng hàm chứa quyết tâm kiên định, hàm chứa chân tình sâu đậm."

Mai Hương ngược mắt nhìn Hoa Tinh, thì thầm: "Hoa đại ca, ta không muốn khóc, tại ta nhịn không được nên mới vậy. Trong lòng ta rất yêu người. Đêm nay người phải nhớ rằng Hương nhi chính thức trở thành đàn bà của người, mỗi ngày đều hầu hạ người."

Hoa Tinh cảm động nói: "đêm nay là đêm động phòng của chúng ta. Ta sẽ hảo hảo yêu thương Hương nhi, hôn lên khắp nơi trên người Hương nhi, chậm rãi hưởng thụ sự xinh đẹp của Hương nhi.

Linh hồn chúng ta sẽ hòa lẫn vào nhau, cuối cùng hợp lại làm một, tương lai chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ." Nói xong hắn cúi đầu, bắt đầu hôn lên những giọt nước mắt trên mặt nàng.

Sắc mặt Mai Hương ửng đỏ, điều này chỉ làm cho khuôn mặt nàng thêm phần kiều diễm. Cảm nhận được những động tác mềm mại nhẹ nhàng của Hoa Tinh, cảm nhận được sự chân tình sâu đậm, giờ khắc này trong lòng nàng tràn đầy mật ngọt, không nói nên lời. Thẹn thùng liếc mắt nhìn Hoa Tinh, đôi môi Mai Hương khẽ dờ, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của Hoa Tinh. Khi hai đôi môi tiếp xúc, khuôn mặt Mai Hương lại đỏ lên, đôi môi dễ dàng bị Hoa Tinh khóa chặt, mặc hắn tùy ý thưởng thức.

Hoa Tinh thấy Mai Hương thẹn thùng như vậy, trong lòng tăng thêm ba phần thương tiếc. Hoa Tinh nhẹ nhàng tách đôi môi Mai Hương ra, cái lưỡi co dãn ngọt ngào tiến vào, tận tình thỏa sức quấn quýt.

Đồng thời tay phải chậm rãi cởi áo ngủ của nàng, khiến cho trái tuyết lê xinh đẹp lộ ra. Tay phải cầm lấy hai trái tuyết lê trắng như ngọc và mềm mại đó mà cảm thụ sự co dãn kinh người, thật sự là tuyệt vời.

Cảm giác được thân thể Mai Hương run nhè nhẹ, dáng vẻ kinh hãi tràn ngập sự hấp dẫn không nói nên lời khiến Hoa Tinh thấy vô cùng hấp dẫn. Hoa Tinh hưng phấn vuốt ve hai trái tuyết lê nọ, thỉnh thoảng lại miết nhẹ lên hai hạt nhũ châu màu phấn hồng khiến cho thân thể Mai Hương giãy giụa, vặn vẹo. Kết thúc nụ hôn say đắm, Hoa Tinh mỉm cười nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Mai Hương, ngón tay miết nhẹ đầu vú bên trái của nàng, khẽ kích thích nàng. Hoa Tinh cười nói: "Hương nhi thân thể đẹp quá, cặp vú mê người to trong, trắng hồng, thật sự là kiệt tác của ông trời, để cho ta nhắm nháp một chút được không?" Nói xong nhìn đưa mắt nhìn nàng. Thân thể Mai Hương khẽ run lên, bộ vị mẫn cảm của thiếu nữ đang bị đùa bỡn trong bàn tay hung ác của hắn, khiến cho nàng vừa sướng vừa thẹn.

Cảm giác được sự thèm muốn của Hoa Tinh, trong lòng Mai Hương cũng có chút tự hào. Dù sao bản thân nàng có chỗ để kia ngạo. Thẹn thùng liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, Mai Hương thấp giọng nói: "Hoa Tinh chàng thật xấu, cố ý trêu người ta, người ta mặc kệ." Những lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ, mang theo

phong vận của một thiếu nữ. Hoa Tinh đưa đầu lưỡi, nhẹ nhàng gẩy khẽ lên đỉnh ngọn núi cao ngất, chậm rãi tận hưởng hai hòn ngọc châu, ánh mắt vẫn tình tứ nhìn Mai Hương.

Cảm giác thân thể nàng đột nhiên căng ra, Hoa Tinh nhin không được cười lên một tiếng, đem đầu vú ngậm vào trong miệng, tận tình kích thích, khẽ cắn nhẹ khiến cho thân thể xinh đẹp nọ run rẩy theo đầu lưỡi của mình.

Hoa Tinh một bên nhắm nháp nhũ hương thơm ngát, một bên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mai Hương, để bàn tay nàng đặt trên người mình, nhẹ nhàng vuốt ve cây bông đang hùng tráng ngóc đầu lên, hưởng thụ bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve.

Mai Hương cảm giác được trong lòng có một nhu cầu đang thôi thúc, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ. Liếc mắt thấy Hoa Tinh đang si mê với hai đỉnh nhũ phong của mình, trong lòng Mai Hương không nói nên lời, cảm giác thẹn thùng cùng khó chịu, nhin không được ngọc thủ khẽ xoa lên cây bông nọ.

Hoa Tinh buông Mai Hương ra, mỉm cười nhìn khuôn mặt đang ửng hồng của nàng, cười nói: “Hương nhi cởi y phục cho ta được không? Từ tối hôm nay khiến nàng chính thức trở thành nữ nhân của ta. Sau này phải hiểu được hầu hạ, chăm sóc ta như thế nào, hiểu chưa. Không nên thẹn thùng, nàng chẳng lẽ không muốn đem hết thảy những thứ xinh đẹp của mình giao cho ta sao?”

Mai Hương nghe vậy sóng mắt như nước, ngược nhìn hẩn rồi nhẹ giọng nói: “Ta muốn, ta muốn đem hết thảy những gì thuộc về mình giao cho Hoa Tinh chàng. Ngoại trừ chàng, cả đời này ta sẽ không yêu thương một ai khác. Ta sẽ chăm chỉ học cách chăm sóc, phục vụ chàng. Ta cho chàng đây.”

Nói xong đứng dậy cởi bỏ quần áo cho Hoa Tinh. Rất nhanh chóng, cây bông thực sự của Hoa Tinh hiện ra trước mắt nàng. Nhìn cây bông hùng dũng nọ, ánh mắt Mai Hương có chút sợ hãi, không dám nhìn. Hoa Tinh cười tà dị, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng đặt ở trên đó, không cho nàng lùi bước.

Cầm thụ bàn tay nhỏ bé, cảm giác thoải mái thật sự là không nói nên lời. Mai Hương xấu hổ nhắm chặt hai mắt lại, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve.

Hoa Tinh chậm rãi, nhẹ nhàng cởi quần áo của nàng, nhất thời một thân thể xinh đẹp lẳng lặng hiện ra trong mắt Hoa Tinh. Nhìn hai ngọn núi to cao vút, trong mắt Hoa Tinh không nhin được toát lên sự tán thưởng, nắm chặt trong tay thập phần mềm mại, cảm giác không sai chút nào.

Hoa Tinh đưa mắt nhìn xuống vòng eo mảnh khảnh, hai mắt nhìn chăm chăm vào đóa hoa thần bí giữa hai chân nàng.

Màu đen huyền bí, có lộ ra vài tia màu hồng, thật sự là chón đào viên mà vô số nam nhân mơ tưởng.

Xuống phía dưới nữa là một đôi chân dài, giống như một pháo đài thần bí. Da thịt nàng mịn màng, không một chút dấu vết.

Hoa Tinh mặc dù đây là lần thứ hai được vuốt ve thân thể xinh đẹp này, nhưng cảm giác không có kém hơn chút nào. Nhìn bàn tay nhỏ bé của Mai Hương vuốt ve bông bông của mình, Hoa Tinh khẽ cười một tiếng, trong mắt chớp động mấy phần nhu tình cùng vài phần tính dục.

Tay trái Hoa Tinh buông nhũ phong ra, chậm rãi trượt xuống, lẳng lặng dừng ở hai chân nàng, nhẹ nhàng thăm dò đóa hoa thần bí mê người nọ.

Mai Hương khẽ kêu lên một tiếng, thân thể vận vẹo tránh khỏi bàn tay của Hoa Tinh, khiến cho nơi bí mật hiện ra trong mắt Hoa Tinh. Hoa Tinh ôm lấy nàng, hôn lên môi nàng, nhẹ giọng nói: “Còn rụt rè bên lên sao. Nơi này chỉ có hai người chúng ta, hãy để cho ta ngắm nàng thật kỹ.”

Nói xong hai tay dùng lực, xoa bóp vài cái vào mông nàng, thừa dịp nàng còn đang kinh ngạc, Hoa Tinh khẽ tách hai chân nàng ra, khiến cho đóa hoa kiểm điểm nhất thời lộ ra rõ ràng vô cùng. nguồn

Sắc mặt Mai Hương đỏ ửng, hai mắt như nước nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Hoa Tinh, đừng như vậy, chàng xấu lắm, khiến Hương nhi mất mặt a.” Nói xong dùng sức khép hai chân lại, đáng tiếc không cách nào thành công.

Hoa Tinh đề lên người nàng, hôn lên môi nàng, khẽ cười nói: “Nha đầu ngọc, đây là lần đầu tiên của nàng, nàng hãy còn là xử nữ, lúc này không cho ta ngắm nhìn, lần tiếp theo sẽ không giống nữa, nàng hiểu chưa? Hương nhi đáng yêu của ta, bây giờ nàng là người đẹp nhất, hãy để cho ta ngắm nhìn, được không. Ta muốn nhìn nơi đẹp nhất của Hương nhi.” Nói xong khẽ tách hai chân nàng ra, lẳng lẳng ngắm nhìn nhụy hoa màu phấn hồng.

Nhìn một lúc lâu, Hoa Tinh than thở: “đẹp quá, thật là đẹp.” Nói xong nhẹ đưa đầu lưỡi tận tình nhắm nháp dòng cam tuyến nọ, khiến cho Mai Hương kêu to lên, thân thể không ngừng vận vận.

Hoa Tinh tận tình nhắm nháp cam lộ của thiếu nữ, từng chút từng chút một hấp thu hương thơm cùng hơi thở của nàng. Hai tay Hoa Tinh vuốt ve cặp mông nàng, tin tế cảm thụ cùng hưởng thụ thân thể xử nữ co dãn thật tốt.

Giờ khắc này Hoa Tinh tựa hồ rất nhớ nó, cho nên có vẻ rất nhiệt tình. Khi Mai Hương kêu to lên, Hoa Tinh không rời đôi môi ra, dùng ánh mắt tham lam nuốt tiếc nhìn đóa hoa xinh đẹp đang nở rộ nọ, ngón tay nhẹ nhàng đờ tới, chậm rãi đưa vào nhụy hoa động lòng người. Trong mắt Hoa Tinh bắn ra quang hoa màu đen, khí tức hắc ngọc ma liên tại giờ khắc này lại bộc phát ra.

Thời gian vuốt ve qua đi, đôi môi Hoa Tinh lần hôn trên người Mai Hương, đêm đã khuya, trên giường chỉ còn tiếng thở gấp. trong mắt Hoa Tinh tràn ngập nhu tình cùng sự đam mê. Khẽ kéo Mai Hương, Hoa Tinh chỉ huy nàng dùng bàn tay nhỏ bé chậm rãi hầu hạ, chăm sóc hắn.

Khi Mai Hương đã quen thuộc, Hoa Tinh lại muốn nàng dùng cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn hầu hạ hắn, khiến cho Mai Hương mắc cỡ không dám nhìn hắn, khẽ nói: “Hoa Tinh, không được a, để lần sau Hương nhi hầu hạ chàng được không?” Hoa Tinh cười nói: “Đừng sợ, ở đây không có ai cười nàng đâu. Hơn nữa Âm Vũ, Đường Mộng, các nàng cũng đều làm như thế cả. Nếu nàng không làm, đến lúc đó không chừng sẽ kém hơn so với các nàng đó.” Nói xong cười mỉm nhìn Mai Hương. Mai Hương nghe vậy sắc mặt khẽ biến, nhìn một chút bỗng bỗng đang vươn cao nọ, nghĩ lại Âm Vũ cùng Đường Mộng đều làm như vậy, bản thân mình lại không, chẳng phải kém hơn so với bọn họ sao, tâm tình cạnh tranh thiếu nữ đột nhiên bộc phát ra, lại nhìn Hoa Tinh, ánh mắt Mai Hương liên tiếp biến hóa mấy lần, cuối cùng cốt hết sức cầm lấy bỗng bỗng của Hoa Tinh đưa vào trong miệng, chậm rãi nuốt vào.

Trong ánh mắt Hoa Tinh lộ ra sự vui mừng, đối với sự phục tùng của Mai Hương, hắn hết sức cao hứng. Cảm nhận được cái miệng ấm áp, Hoa Tinh có vẻ rất hưng phấn.

Hắn rất thích nhìn phụ nữ xinh đẹp dùng miệng hầu hạ mình, như vậy hắn thấy được cảm giác chinh phục, chiếm hữu của nam nhân. Nếu chỉ chiếm được thân thể phụ nữ đối với hắn mà nói quá đơn giản, đó không phải là điều trọng yếu đối với hắn.

Hắn không ngừng hưởng thụ thân thể, nhưng quan trọng là chinh phục tâm hồn.

Nam nhân luôn rất quái lạ, muốn được cả thể xác và tâm hồn, như vậy mới gọi là thành công.

Thân thể chấn động, Hoa Tinh liếc mắt nhìn Mai Hương một cái, xoay người đem nàng đặt ở dưới, hôn lên gò má nàng, ôn nhu nói: “Hương nhi, bây giờ tới ta, nàng hãy đem thân thể, hết thảy tất cả trao cho ta đi.”

Nói xong âu yếm nhìn nàng, nhưng rất nhanh ánh mắt chan chứa yêu thương đã bị một luồng sắc dục màu đen bao phủ. Mai Hương khẽ nói một tiếng, thuận tình đáp ứng hành động của Hoa Tinh.

Ánh sáng nhàn nhàn chiếu xuống, Mai Hương kêu lên một tiếng, Hoa Tinh giữ lấy người nàng, cảm nhận gương mặt xinh đẹp của Mai Hương có chút trắng bệch, Hoa Tinh không nhịn được vuốt ve khuôn mặt nàng, chậm rãi vuốt ve nàng, nhằm làm giảm bớt đi lần đầu tiên đau đớn. Trong phòng nhỏ, ánh đèn lóe ra, trong đêm, một phong cảnh mê người đang diễn ra.

Mai Hương dưới kỹ xảo cao siêu của Hoa Tinh đã rất nhanh chóng thích ứng theo Hoa Tinh. Cuối cùng chậm rãi bước chân vào thiên đường, hưởng thụ niềm vui sướng tuyệt vời của nam nữ trong lúc làm chuyện đó. Hết thảy đều tĩnh lặng, ngọn đèn cũng đã tắt.

Buổi sáng, Mai Hương tỉnh lại nhìn thấy Hoa Tinh đang mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt hết sức trìu mến, tràn ngập chân tình. Nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt Mai Hương tràn ngập hạnh phúc, thân thể quấn chặt trong lòng Hoa Tinh, hai vú nhẹ nhàng cọ sát vào ngực Hoa Tinh.

Mai Hương nhẹ giọng nói: “Muội thật cao hứng vì là nữ nhân của Hoa Tinh. Sau này có thể hảo hảo hầu hạ chàng, chăm sóc chàng.” Ánh mắt Hoa Tinh toát ra sự cảm động, mỉm cười nói: “Thật vậy chăng, bây giờ ta muốn Hương nhi dùng cái miệng nhỏ nhắn mê người hầu hạ ta.” Nói xong, trong ánh mắt hàm chứa thần sắc trêu đùa, khiến ặt Mai Hương đỏ lên, cũng không có chú ý tới thần sắc Hoa Tinh. Lúc này trong lòng vừa nghe thấy vậy, có chút chần chừ rồi nhẹ nhàng buông hấn ra, cúi đầu vào bồng bồng đang mềm của Hoa Tinh mà làm việc.

Hoa Tinh không có nghĩ đến một Mai Hương luôn then thùng lại trở nên nghe lời như vậy. Điều này làm cho hấn cảm động không thôi, đang muốn đẩy nàng ra, cùng nàng nói chuyện, cảm giác hưng phấn trong nháy mắt truyền đến đại não hấn, khiến cho hấn nhin không được, tiếp tục thoái mái hưởng thụ sự hầu hạ từ miệng lưỡi của Mai Hương.

Hoa Tinh một bên hưởng thụ, một bên mân mê nhũ phong nàng, chậm rãi cả hai người đều rơi vào trong bể dục. Rốt cục lại một lần nữa phát động giao phong.

Hoa Tinh đem nàng đặt dưới người, hai không ngừng nhào nặn đôi mông, không ngừng ra sức trùng kích, phát tiết dục vọng trong lòng. Đánh cho đến khi Mai Hương vứt bỏ khôi giáp, lớn tiếng cầu xin tha thứ, Hoa Tinh mới thương tiếc thu tay lại, đem tất cả dục vọng của bản thana bộc phát trong cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng.

Sau khi tất cả chấm dứt, Mai Hương toàn thân vô lực, không có sức rời khỏi giường. Cuối cùng phải nhờ Hoa Tinh đưa vào một luồng chân khí, giúp nàng khôi phục thể lực. Sau đó hai người mặc lại quần áo, đi ra cửa.

Trong phòng Hoa Tinh, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Mai Hương khiến cho nàng cảm thấy toàn thân mất tự nhiên, nhin không được phải trốn ở phía sau Trần Lan, không dám nhìn mọi người.

Chúng nữ của hấn chỉ cười cười mà thôi. Duy có Ngọc Tử Hoa đưa ánh mắt cổ quái nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa một chút, trong ánh mắt hiện lên ý cười thần bí, làm cho người ta cảm thấy cao thâm khó lường. Hoa Tinh hỏi: “Hôm nay chúng ta đi đâu du ngoạn. Các nàng có địa phương nào muốn đi không? Dù sao chỉ còn có hai ngày, muốn đi đâu cũng có thể nói ra, ta sẽ hết sức thỏa mãn tâm nguyện các nàng.” Nói xong đưa mắt nhìn mọi người, bao gồm cả Lý Thái Tú. Lý Thái Tú trong lòng run lên, ánh mắt Hoa Tinh giống như đang nhìn tình nhân bình thường, liếc mắt một cái cũng khiến cho trong lòng nàng đột nhiên có loại cảm giác sợ hãi. Tương lai của nàng sẽ hận Hoa Tinh. Nên làm cái gì bây giờ? Có lẽ sẽ là một đoạn nghiệt duyên.

Lãnh Như Thủy liếc mắt nhìn Mai Hương một cái, ánh mắt chuyển qua trên mặt Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “nơi này ta đã từng tới, địa phương có thể du ngoạn có không ít. Đợi lát nữa ta sẽ mang bọn người đi xem.”

Hoa Tinh nhìn nàng, phát hiện trong đáy mắt nàng ẩn dấu một tia mất mát, điều này khiến Hoa Tinh không nhin được cười đắc ý.

Hoa Tinh môi bất động, truyền âm nói: “Tiếp theo ta sẽ tìm người. Nhớ kỹ để cửa phòng chờ ta. Ta đã nghĩ tới người rất lâu, chỉ là vẫn chưa có thời cơ tốt. Tiếp theo ta nhất định sẽ hưởng thụ nàng, tránh cho kẻ khác cướp mất lúc đó ta muốn hối hận cũng không kịp.” Trong giọng nói nhẹ nhàng có sự trêu trọc, hàm ý cả tâm ý bên trong. Lãnh Như Thủy sắc mặt bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại hiện lên sự then thùng.

Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa nói: “Ngọc Hoa, người sao lại có bộ dạng như thế, trước kia người đã tới nơi này sao?”

Tử Ngọc Hoa lúc này đã khôi phục sự bình tĩnh, vẻ mặt tươi cười nói: “tiểu đệ chưa có tới, sẽ theo mọi người đi du ngoạn.”

Hoa Tinh cười nói: “Được rồi, mọi người ăn cơm đi. Sau khi ăn xong chúng ta phải đi du ngoạn cho khỏi uống công đã tới đây một chuyến.” Nói xong tất cả mọi người đều lộ vẻ cao hứng, tươi cười, vui vẻ ăn cơm. Sau khi ăn xong Hoa Tinh mang theo mọi người cùng nhau đi du lãm Khai Phong Thành.

172. Chương 172: Cường Địch Lâm Cảnh

Không nói đến đoàn người Hoa Tinh đang du ngoạn ở Khai Phong, lại nói đến Phượng Hoàng thư viện ở Nam Kinh lúc này đang đối mặt với nguy cơ rất lớn. Trong Phượng hoàng các, tổng bộ của thư viện, ba người Trầm Ngọc Thanh, Dư Mộng Dao và Băng tâm ngọc nữ Sở Thanh Tâm cùng với mấy nhân vật chủ chốt của thư viện đang lẳng lặng thương nghị. Trong đại sảnh ngoại trừ ba người Trầm Ngọc Thanh ngồi trên ghế thủ tọa, còn có sáu người Nhất giang thu thủy Diệp Cô Phương, Phi Yên Linh hồn, Đoạt hồn ngọc nữ Hoa Mộng, Phi hoa nữ hiệp Hứa Như, Thánh tâm ngọc nữ Lý Vân La và Hoa Phúc.

Nhìn những người bên dưới, Trầm Ngọc Thanh liếc nhìn Sở Thanh Tâm một cái, hai người trao đổi ánh mắt với nhau một chút. Giọng nói dễ nghe của Trầm Ngọc Thanh vang lên, bên trong còn mang theo một tia trầm trọng:

“Thời gian qua, đặc sứ Hoa Tinh của thư viện chúng ta đã trải qua những chuyện gì, ta tin rằng tất cả mọi người đều biết. Từ Trường An đến Lạc Dương, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đã xảy ra rất nhiều chuyện trên người hắc, còn nhiều hơn các chuyện mà thư viện chúng ta đã làm trong một năm qua. Quay đầu nhìn lại, Hoa Tinh dọc theo đường đi ngoại trừ gặp gỡ không ít nữ nhân thì cũng gặp không ít cao thủ Võ lâm. Gần như mỗi một chuyện trọng đại đều có liên quan đến hắc. Từ khi Hoa Tinh nói ra câu ”Đồ đao trong tay, giết cho Võ lâm cúi đầu” ở trên Anh hùng lâu trong thành Trường An, tên tuổi của Hoa Tinh bắt đầu dương danh Võ lâm, uy chấn giang hồ. Nếu cẩn thận tính toán, số có thể chết trong tay Hoa Tinh thì ở trong thành trường An có Độc thủ hắc sát Trương Vọng Viễn đứng thứ chín trong Địa bảng lần hai, có Âm tú tài Trương Phi đứng thứ mười hai trong Địa bảng lần này. Ngoài ra còn có Thanh y truy hồn Phạm Vô Mệnh. Cả ba người này đều là những nhân vật hết sức lợi hại nhưng toàn bộ đều chết trong tay Hoa Tinh. Hắc sau khi rời khỏi Trường An tiến vào Lạc Dương lại càng có nhiều chuyện liên tiếp xảy ra trên người hắc. Đoàn người Hoa Tinh lần lượt bị hai tổ chức ám sát hàng đầu trong Tứ đại tổ chức sát thủ Trung nguyên, phân biệt là Âm Dạ và Âm Ưng tập kích. Chuyện này sau khi trải qua chúng ta điều tra và phân tích cho thấy rằng đều có quan hệ với Võ Lâm thư viện và Thông Thiên Môn, kết quả tất cả mọi người đều rõ. Sau đó Thần Châu Ngũ Dị cũng xuất hiện, Vạn Trọng Sơn và Lâm Phượng đã chết, ngay cả Chiến Vân, cao thủ đệ nhất trong Long bảng cũng chết trong tay Hoa Tinh. Lý Dục – cao thủ đệ nhất trên Địa bảng và La Văn thần bí cũng đều đã chết, hầu hết đều có liên quan đến Hoa Tinh. Sau đó các sự việc như tranh đoạt cấm hạp, Long môn chi mê, Mẩu đan hoa hội, Thông thiên trả thù đều có liên quan đến Hoa Tinh. Bởi vì Thông Thiên Môn tập kích khiến Hoa Tinh phẫn nộ chém chết Tổng hộ pháp và Phó môn chủ của Thông Thiên Môn, làm trọng thương Thông Thiên Môn chủ Lý Bất Hối. Nếu chỉ có mình Thông Thiên Môn thì còn đỡ, đằng này hắc cuối cùng còn tiêu diệt hoàn toàn Võ Lâm thư viện ở Lạc Dương. Nền bây giờ chúng ta rơi vào cảnh bị Võ Lâm thư viện và Thông Thiên Môn công kích. Nhưng đồng thời cũng có vô số cao thủ của Tuyệt Thiên Môn, Phi Ưng Giáo và Thiên Nhất Giáo đã chết trong tay Hoa Tinh. Những điều này mặc dù khiến cho hắc uy chấn giang hồ nhưng lại mang đến cho chúng ta vô số nguy hiểm. Các tin tức thư viện nhận được, mọi người cũng đã hiểu. Sáng sớm nay, Trần Giang truyền đến tin tức nói có hơn bốn mươi cao thủ Võ lâm hành động thần bí đã xuyên qua phòng tuyến của các nàng, nhanh chóng chạy về phía Nam Kinh. Ly Giang phía tây cách đây không xa cũng phát hiện có hơn ba mươi cao thủ của Thiên Nhất Giáo đang cấp tốc chạy tới Nam Kinh. Xem bộ dạng đúng là đang chạy về phía thư viện chúng ta. Phía tây bắc gần Lang gia sơn cũng phát hiện địch nhân, chúng đã giết hơn mười ba người của thư viện và đang chạy đến đây. Theo như chúng ta phân tích thì đám người này nên là cao thủ Phi Ưng Giáo. Cuối cùng chính là cao thủ của Tuyệt Thiên Môn đã xuất hiện ở cách nơi này trắng dặm. Tình huống của chúng ta bây giờ là đang nằm trong vòng vây của địch nhân vô cùng cường đại. Nếu chỉ có từng đó, chúng ta mặc dù phải dồn toàn lực để ứng phó nhưng vẫn còn có lực liều mạng. Nhưng theo như tin tức chúng ta vừa nhận được, lần này môn chủ của Thông Thiên Môn Lý Bất Hối đã hiện thân ở Nam Kinh. Nếu đúng là như vậy thì chúng ta sợ rằng không thể ngăn cản. Chỉ cần một mình Lý Bất Hối là đủ để giết sạch mọi người ở đây. Nếu như những kẻ cầm đầu ba môn phái kia cũng đến thì sợ rằng chúng ta muốn chạy trốn cũng không thể chạy. Đến lúc đó sợ rằng ngoại trừ những người bên ngoài ra, ta không tìm ra biện pháp có thể bảo vệ được mọi người. Hôm nay, Vô Song và hai người nữa không có ở đây nên thực lực của chúng ta đang rất yếu ớt. Bây giờ chính là thời khắc nguy hiểm nhất của thư viện chúng ta. Cho nên ta hy vọng tất cả mọi người tập trung trí tuệ, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này. Mọi người có biện pháp nào tốt cứ nói ra.”

Nói xong nàng nhìn sang mọi người, trong ánh mắt hiện lên vẻ u sầu.

Mọi người nghe thấy vậy đều biến sắc, vẻ mặt bất định hiển nhiên là đang vô cùng lo lắng. Liếc nhìn mọi người, Đoạt Hồn Ngọc Nữ Hoa Mộng mở miệng nói:

”Bây giờ việc đã đến nước này chúng ta đã không thể trốn tránh, hơn nữa thời gian cấp bách, tốt nhất người nên nói trực tiếp ra xem chúng ta nên làm sao bây giờ? Thư viện chúng ta đã thành lập hai mươi năm, mặc dù thực lực không phải quá mạnh nhưng không phải ai muốn làm gì chúng ta cũng được. Chúng ta thà đánh một trận chứ nhất định không khuất phục.

Nhất Giang Thu Thủy Diệp Cô Phương nhỏ giọng nói:

”Hoa Mộng nói không sai, khuất phục là điều không thể xảy ra. Chúng ta lúc này đây gặp nguy hiểm như vậy, Ngọc Thanh hẳn là đã có quyết định, phải không? Bây giờ Hoa Tinh đã rời khỏi thành Lạc Dương, chúng ta biện pháp liên lạc hẳn để mời hẳn quay lại chi viện hay không?

Phi Yên Lâm Hoa khe khẽ thở dài nói:

”Bây giờ địch nhân đã tới gần sợ rằng dù muốn cũng không còn kịp nữa rồi. Chúng ta bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình, hy vọng có thể lợi dụng địa hãn mà tử thủ.

Những người khác đều không nói, hiển nhiên gặp phải tình huống nguy hiểm thế này thì với thực lực của thư viện lúc này căn bản không thể nào chống đỡ nổi. Trầm Ngọc Thanh nhìn mọi người một cái, nhỏ giọng nói:

”Vân La, muội có ý kiến gì không, nói xem xem?

Lý Vân La liếc nhìn mọi người một cái, vẻ mặt áy náy nói:

”Thực ra ngoại trừ những điều mọi người nói, mà vẫn đang lo lắng không biết Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt có thể chạy đến đây hưng sư vấn tội hay không. Nếu là như vậy thì sẽ càng nguy hiểm. Ngày đó Hoa Tinh cũng là vì ta nên mới giết chết Chiến Vân, việc này đều do muội mà ra.

Trầm Ngọc Thanh lắc đầu nói:

”Việc này đã là quá khứ không nên nhắc lại làm gì. Bây giờ Tống Văn Kiệt đang ở Lạc Dương, hẳn đang đuổi theo Hoa Tinh nên tạm thời sẽ không có mặt ở đây. Bây giờ thời gian cấp bách, chúng ta cũng sẽ không nói nhiều về các chuyện khác. Hai ngày trước ta đã cho bồ câu đưa thư phái người đi tới Lạc Dương tìm Hoa Tinh. Để hẳn nghĩ biện pháp phái người trở về chi viện. Thực lực những người bên cạnh hẳn rất cường đại, mạnh hơn chúng ta rất nhiều. Theo tin tức sáng nay ta nhận được, bảy người Đồng Tâm, Đồng Ý, Đường Mộng, Âm Vũ, Tô Ngọc và Liên Phượng đã không đi theo Hoa Tinh. Mặc dù tạm thời không tìm được tin tức của bọn họ, nhưng ta biết bọn họ sẽ đang dùng tốc độ cao nhất quay lại đây chi viện cho chúng ta. Điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ chính là tận lực kéo dài thời gian, tranh thủ chờ bọn họ trở về. Có tỷ muội Đồng Tâm, chúng ta sẽ có thực lực liều mạng với bọn chúng.”

Mọi người nghe thấy vậy đều lộ ra một tia hy vọng, trong lòng đều đang nghĩ xem làm như thế nào để kéo dài thời gian. Đúng lúc này, một đệ tử chạy vội vào trong này. Hẳn nhìn Trầm Ngọc Thanh, gấp giọng nói:

”Hồi bẩm ba vị viện chủ, ở phía đông bắc thành Nam Kinh phát hiện bóng dáng cao thủ Thông Thiên Môn. Tổng cộng có bốn mươi ba người, do Lý Bất Hối tự mình chỉ huy đang cấp tốc chạy đến đây. Việc này xin viện chủ phân phó, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nói xong hẳn ngẩng đầu nhìn ba vị viện chủ.

Tất cả mọi người trong đại sảnh nghe thấy vậy đều biến sắc. Vẻ mặt Trầm Ngọc Thanh hơi trầm xuống, khẽ thở dài:

”Tốc độ thật nhanh. Người truyền lệnh của ta, tất cả mọi người ẩn thật kỹ, chỉ được quan sát hành tung của bọn họ là được nhưng không thể giao phong với bọn chúng, đi đi.”

Nhìn tên môn hạ đã rời đi, Trầm Ngọc Thanh mở miệng nói:

”Bây giờ ta sẽ an bài một chuyện, hy vọng mọi người toàn lực ứng phó, cần phải hoàn thành nhiệm vụ này. Nhiệm vụ này quan hệ đến sự sống còn của Phượng Hoàng thư viện chúng ta, tất cả mọi người phải vận dụng hết dũng khí của bản thân. Diệp tỷ tỷ, bây giờ tỷ lập tức lựa chọn hai ngàn nam đệ tử tinh anh, sau

đó cùng với Mộng Dao đi hoàn thành chuyện vô cùng quan trọng này. Nhiệm vụ lúc này của hai người quan hệ đến sự sống còn của thư viện, nhất định phải làm thật tốt. Lập tức tiến hành.

Nói xong nàng để Dư Mộng Dao và Diệp Cô Phương cùng nhau rời đi.

Đội hai người rời khỏi, Trầm Ngọc Thanh nhìn Phi hoa nữ hiệp Hứa Như, nhẹ giọng nói:

“Như tỷ, tỷ lập tức phái người ở xung quanh bốn viện bố trí Cửu Thiên Huyền Ngọc Trận. An bài tám mươi mốt vị đệ tử có võ công tốt nhất phát động trận này, hy vọng có thể ngăn cản kẻ địch một thời gian. Mộng tỷ sẽ tuyển ra năm trăm cung tiễn thủ, bố trí ở những nơi bí mật. Vào thời khắc quyết định bọn họ hẳn là có thể có tác dụng nhất định. Nhi Lâm tỷ tập trung mười hai vị đệ tử của bốn môn vẫn đang ẩn giấu hành tung, đi bố trí hỏa dược ở những vị trí quan trọng. Sử dụng tất cả hỏa khí của thư viện, bao gồm cả Oanh thiên lôi uy lực cực mạnh cũng sẽ được sử dụng. Lúc này đã đến thời khắc sinh tử tồn vong nên không cần giữ lại làm gì. Còn về phần Vân La và Hoa Phúc tạm thời ở cạnh ta, ta sẽ có việc cho hai người làm.”

Mọi người nghe thấy vậy đều đứng dậy đi làm.

Sau đó môn hạ đệ tử lại chạy tới bấm báo cao thủ của Tứ đại bang phái đều đã chạy tới Nam Kinh, đang nhằm về phía này đi tới. Trầm Ngọc Thanh hạ lệnh cho tất cả các đệ tử không quan hệ rút lui hết, nhằm bảo tồn thực lực tránh hy sinh quá lớn.

Nhìn Sở Thanh Tâm một chút, Trầm Ngọc Thanh cười khổ một tiếng nói:

“Lần này chúng ta đánh một chận sợ là châu chấu đá xe, không biết lượng sức mình. Nếu như thủ lĩnh của Tứ đại bang phái đều tới đây vậy sẽ tương đương với bốn vị cao thủ Thiên bảng, chúng ta sao có thể ứng phó chứ. Mặc dù giữa bọn chúng không quá đoàn kết nên chúng ta có thể lợi dụng, nhưng xem ra tác dụng cũng không lớn, không phải sao?”

Sở Thanh Tâm nhìn nàng, khẽ cười một tiếng nói:

“Chuyện đến sẽ có cách giải quyết mà, có rất nhiều chuyện sẽ không thể thay đổi. Hai mươi năm đã trôi qua, bây giờ có gì phải sợ chứ? Bây giờ chúng ta đi xem các nàng chuẩn bị như thế nào rồi, đi thôi.”

Nói xong nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Nam Kinh thư viện ở cách Huyền Vũ Hồ không xa, có diện tích hơn mười mẫu. Từ xa nhìn lại có quy mô rất lớn, khí thế bất phàm. Đứng xa xa nhìn tòa thư viện, trong ánh mắt Lý Bất Hối lóe ra một tia tàn độc. Mỗi thù mà Hoa Tinh đã gây ra với mình, hẳn nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần. Lúc này đây hẳn tránh Hoa Tinh, lại đến nơi này chính là vì muốn diệt tận gốc Phượng Hoàng thư viện, cắt đứt đường lui của Hoa Tinh. Đến khi đó đối phó với Hoa Tinh, kẻ đã mất đi tai mắt sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhìn bốn mươi hai cao thủ phía sau, đây chính là hơn phân nửa thực lực của Thông Thiên Môn. Hẳn tin rằng chỉ bằng lực lượng này là có thể dễ dàng đối phó với mấy nữ nhân trong gia.

Nhìn đường phố phồn hoa bốn phía, Lý Bất Hối quyết đoán vung tay lên. Những cao thủ phía sau liền đuổi sát theo hắn, tới gần Phượng Hoàng thư viện ở cách đó trăm trượng. Lý Bất Hối trong lòng cũng biết hành tung của mình nhất định đã bị Phượng Hoàng thư viện biết được. Nên hắn biết các nàng nhất định đã có sự chuẩn bị nên hắn cũng không gấp gáp, mà chỉ từ từ đi tới. Trước khi đến đây, hắn đã biết rõ hành tung của Hoa Tinh, hiểu được Hoa Tinh không thể nào chạy về kịp. Cho nên bây giờ hắn không việc gì phải vội vàng.

Đi được ba mươi trượng, hắn đã có thể rõ ràng nhìn thấy biến đổi của Phượng Hoàng thư viện. Ngoài cửa rất yên tĩnh, không có một tên thủ vệ nào hết, điều này cho thấy hiển nhiên thư viện đã có sự phòng bị. Trên mặt Lý Bất Hối lộ ra một nụ cười tàn độc, từng bước một đi tới gần. Lại đi tới trước mười trượng, đột nhiên Lý Bất Hối chấn động, hắn ngừng đầu nhìn lên bầu trời. Ở nơi đây, với tu vi Tiên bối của hắn rõ ràng cảm nhận được ba cỗ khí tức cường đại đang nhanh chóng bay về phía này. Điều này khiến cho trong lòng Lý Bất Hối cảm thấy ngờ vực, nhất định không phải là Hoa Tinh, vậy là ai chứ?

Ngay khi hắn chần chờ thì ba đoàn người đồng thời xuất hiện ở bốn phía xung quanh Phượng Hoàng thư viện. Lý Bất Hối vừa nhìn thấy trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi. Nghĩ không ra ba vị thủ lĩnh của Thiên Nhất Giáo, Phi Ứng Giáo và Tuyệt Thiên Môn đều tự mình mang theo cao thủ trong môn phái đến nơi này. Lý Bất Hối suy nghĩ rất nhanh, chẳng lẽ bọn họ đến cũng là vì tìm Phượng Hoàng thư viện để

trả thù sao? Sợ rằng không phải như vậy, nhiều khả năng là ba người này biết được tin tức của mình. Bọn chúng sợ mình chiếm được Phượng Hoàng thư viện, như vậy sẽ rất bất lợi cho bọn chúng. Nếu không không có khả năng ba phải cùng đến đây.

Đến gần nhìn thì thấy Tuyệt Thiên Môn chủ lúc này đã dùng đến chân diện mục, không giống như lúc trước đều che mặt không dám cho người khác thấy. Chỉ thấy Tuyệt Thiên Môn chủ khoảng ba bốn mươi tuổi, vô cùng anh tuấn. Đúng là Tô Phóng Văn đứng thứ sáu trên Thiên bảng lần này. Mà Phi Ứng Giáo chủ ở bên kia mặt không một chút biểu cảm, nhìn qua khoảng năm mươi. Đây có vẻ không phải mặt thật của hắn. Cuối cùng chính là Thiên Nhất Giáo chủ cũng là đeo một mặt nạ ác ma, chỉ lộ ra một đôi mắt lấp lánh thần quang. Hắn đang không ngừng đánh giá những người khác.

Lý Bất Hồi nhìn ba người, lạnh lùng nói:

“Không ngờ rằng tin tức các ngươi lại linh thông đến vậy, nhanh như vậy đã đến được đây. Không biết vì sao mà tới đây?” Nói xong hắn nhìn ba người với vẻ lạnh lùng lãnh khốc.

Tuyệt Thiên Môn chủ Tô Phóng Văn liếc nhìn hai người còn lại một cái, mở miệng nói:

“Lý môn chủ cần gì phải hỏi như vậy, tin rằng trong lòng chúng ta đều hiểu rõ. Ngươi cũng không đơn giản chỉ là báo thù nên mới đến đây.” Nói xong, từ trong mắt hắn lóe ra một đạo thần quang.

Phi Ứng Giáo chủ lạnh lùng nói:

“Nghe nói Lý môn chủ lần này đến đây là muốn thu phục Phượng Hoàng thư viện, không biết có thật hay không? Phượng Hoàng thư viện thành lập hai mươi năm qua nhưng cho tới bây giờ chưa từng gia nhập bất cứ môn phái nào. Bây giờ Lý môn chủ muốn thu phục các nàng, ngươi cho rằng chúng ta sẽ ngồi yên nhìn người làm như vậy sao?”

Thiên Nhất Giáo chủ nói:

“Không sai. doc truyện tại . Nếu nói đến tìm Phượng Hoàng thư viện báo thù, chúng ta đều có lý do như vậy. Chúng ta cũng có không ít cao thủ chết trong tay Hoa Tinh, cho nên chúng ta cũng muốn được một chút chỗ tốt. Phượng Hoàng thư viện này mặc dù không lớn nhưng những thứ có giá trị hẳn là có không ít. Thứ quan trọng nhất chính là những thứ có thể khắc chế Hoa Tinh đều ở đây cả, không phải sao? Chỉ cần chúng ta bắt được vài nữ nhân của hắn, thì tin rằng đến lúc đó muốn đối phó Hoa Tinh cũng sẽ dễ dàng hơn. Điểm này không chỉ người mới hiểu, chúng ta cũng hiểu.”

Mặt Lý Bất Hồi khẽ biến, con ngươi chuyển động không ngừng, sau đó từ từ nói:

“Nếu tất cả mọi người đến đây đều có mục đích giống nhau vậy chúng ta hãy bằng dựa vào bản lĩnh của mình. Ai có thể đoạt được vậy sẽ là của kẻ đó, công bằng hợp lý, thế nào?” Nói xong hắn nhìn ba người một

Thiên Nhất Giáo chủ không nói gì, Phi Ứng Giáo chủ khẽ gật đầu, Tuyệt Thiên Môn chủ Tô Phóng Văn lạnh nhạt cười nói:

“Thế sự khó lường, ai biết được cuối cùng ai là người thắng chứ? Rất nhiều thứ được rồi lại mất, ai có thể giải thích được chứ? Ta ư, muốn cướp cái gì, sẽ đoạt cho bằng được. Hắc hắc.” Hắn nói xong liền vung tay lên, mang theo cao thủ trong môn Phi thân vào Phượng Hoàng thư viện. Ba người còn lại thấy thế ánh mắt trở nên lạnh lùng, cũng mang theo môn hạ tiến vào.

Trong thư viện rất yên tĩnh không thấy một ai. Hiển nhiên đệ tử của thư viện hầu hết đã rút lui chỉ còn lại một vài nhân vật máu chốt. Tô Phóng Văn vận chân khí ra bên ngoài thân hình thành một làn cương trảo đỏ sậm. Hắn cẩn thận đánh giá bốn phía một chút, cười nói:

“Chỉ bằng vài người đã muốn ngăn cản chúng ta, thật nực cười. Có phải Trầm Ngọc Thanh sợ quá nên hô đồ. Hắc hắc.” Lời vừa dứt, thì người của bang phái còn lại cũng đã tiến vào bên trong.

Cẩn thận quan sát thấy thư viện rất lớn, trong viện trồng không ít cây cối hoa cỏ, phân bố theo một quy luật chỉnh tề. Một tòa cao lâu lừng lừng đứng ở giữa thư viện, bên trên có ba chữ Phượng hoàng các. Đúng vậy đây chính là đại sảnh của Phượng Hoàng thư viện. Lúc này Trầm Ngọc Thanh cùng với Sở Thanh Tâm,

Hoa Phúc đã từ trong đại sảnh đi ra cửa, lẳng lặng nhìn đám khách không mời mà đến. Sở Thanh Tâm lạnh lùng nhìn mọi người, nói:

“Các vị hưng sư động chúng bí mật đến đây không biết là vì chuyện gì? Xem khí thế hung ác của các vị, hẳn là không có ý đồ tốt.”

Thủ lĩnh của Tứ đại bang phái nhìn nhau một chút. Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ứng Giáo chủ không nói gì mà chỉ lạnh lùng nhìn Lý Bất Hối và Tô Phóng Văn, muốn xem bọn hắn ứng phó như thế nào. Lý Bất Hối nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của Sở Thanh Tâm không khỏi sợ hãi than nàng quá đẹp. Hai mươi năm nàng chẳng những không già đi mà ngược lại còn có thêm một cỗ khí tức cao quý, đúng là ông trời quá chiều cố nàng.

Lý Bất Hối lạnh lùng nói:

“Ta đến đây là vì diệt trừ thế lực sau lưng Hoa Tinh, để tương lai có thể dễ dàng giết chết hắn. Mà các nàng vừa vặn lại là chỗ dựa sau lưng hắn, cho nên ta phải diệt trừ các nàng.”

Sở Thanh Tâm lạnh lùng nhìn hắn, cười nhạt nói:

“Người đứng thứ ba trong Thiên bảng đúng là thật đáng xấu hổ. Không dám trực tiếp tìm đến Hoa Tinh, chỉ dám khi dễ nữ nhân, thật không biết Thiên Cơ sắp xếp Thiên bảng như thế nào. Người là kẻ ham sống sợ chết không dám đến Lạc Dương tìm Hoa Tinh; không biết ba vị còn lại có giống như người hay không?” Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Cái gì mà có giống hay không, lời nàng nói ra trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ. Lý Bất Hối nghe thấy vậy, vẻ mặt âm trầm không thôi, nhưng hắn không hề phát tác.

Tuyệt Thiên Môn chủ Tô Phóng Văn nhìn Sở Thanh Tâm với ánh mắt si mê, nhẹ giọng nói:

“Sở cô nương nói sai rồi. Hắn là hắn mà ta là ta, không thể vơ đũa cả nắm được. Ta đến đây chỉ là nghe nói có người muốn đến đây sinh sự nên đến xem một chút mà thôi. Cũng tiện thể hỏi nàng một câu, yêu cầu một năm về trước của ta các nàng suy nghĩ thế nào rồi?” Nói xong, ánh mắt hắn không ngừng lưu chuyển trên hai tòa nhũ phong mê người của Sở Thanh Tâm.

Sở Thanh Tâm ưu nhã liếc nhìn Tô Phóng Văn một cái, trong mắt mang theo thần thái mê người, nhẹ giọng nói:

“Việc này tạm thời còn phải suy nghĩ một chút. Chúng ta bây giờ còn không khẳng định được người có được thực lực tuyệt đối để có thể chống lại ba phái bọn chúng hay không, đây là điều quan trọng nhất. Thư viện này thành lập cũng có một phần sức lực của ta, ta không muốn nó dễ dàng bị hủy trong tay ta, cho nên ta phải thận trọng.”

Tô Phóng Văn nghe thấy vậy liền cảm thấy vui mừng, khẽ cười nói:

“Được, không sao, các nàng cứ từ từ lo lắng, ta sẽ ở đây chờ tin tức của nàng” Nói xong hắn liếc nhìn Lý Bất Hối một cái. Ánh mắt như là nói các người muốn làm gì thì làm, nơi này tạm thời không có chuyện của ta.

Lý Bất Hối nhìn ba tên thủ lĩnh của ba phái kia, thấy bọn hắn đều không muốn động. Hắn biết bọn chúng đều muốn tọa sơn quan hổ đấu, mình chỉ có cách ra tay mà thôi. Quay đầu lại nhìn phía sau, hắn thấy trong Tứ đại bang phái đi đến đây lần này thì mình có thực lực mạnh nhất cho nên hắn không có một chút lo lắng nào hết. Tiến lên một bước, Lý Bất Hối lạnh lùng nói: “Không nói nhảm nữa, Hoa Tinh lúc này dù cho toàn lực chạy về cũng không thể trở lại kịp. Các người tự cầu phúc đi, lên cho ta, nhớ kỹ không được đánh chết.” Nói xong, hắn vung tay lên, vài nhân ảnh lẳng lặng không bay tới.

173. Chương 173: Phần Lực Nhất Chiến

Lý Bất Hối ra lệnh một tiếng, trong đám cao thủ phía sau nhất thời bay ra sáu người, bắn thẳng đến chỗ ba người Sở Thanh Tâm. Những người còn lại thì lại cẩn thận đề phòng cao thủ của ba đại bang phái, đề phòng bọn họ đột nhiên ra tay đánh lén. Song điểm này bọn họ đã quá lo lắng. Tam đại bang phái còn lại chỉ là lẳng lặng nhìn bọn họ nhưng không có một ai ra tay.

Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm nhìn nhau một cái, hai người thấy những người khác tạm thời không có phát động công kích, trong lòng âm thầm cao hứng. Như vậy tin rằng có thể trì hoãn thêm một chút thời gian, hy vọng có thể đợi được quân cứu viện. Nhìn sáu người đang bay tới, hai nàng rất bình tĩnh không có một tia ba động.

Chỉ thấy giữa không trung, sáu đạo nhân ảnh xuyên qua không được mười trượng. Vốn từng đó khoảng cách, đối với những cao thủ này mà nói là vô cùng ngắn ngủi, một cú nhảy là qua. Nhưng có thể bởi vì khoảng cách không xa, bọn họ ngược lại buông lỏng cảnh giác, không có chú ý tới tại sao hai nàng căn bản không né tránh. Bên dưới mặt đất đột nhiên trong nháy mắt bắn ra mấy trăm nói ám khí nhỏ bé. Những ám khí này tất cả đều rất bé nhỏ ngay lập tức đã bắn trúng sáu đạo thân ảnh trên không.

Chỉ nghe sáu tiếng kêu thảm thiết vang lên, sáu bóng người đã rơi xuống mặt đất, chỉ kêu lên vài tiếng rồi tắt thở. Lý Bất Hối về mặt giận dữ nói:

“Thủ đoạn thật hèn hạ, dĩ nhiên cũng dám dùng đến thủ pháp tam lưu này. Lão phu thề, hôm nay phải san bằng Phượng Hoàng thư viện thành bình địa.” Nói xong, một cỗ khí thể cường đại trong nháy mắt bộc phát, vô số khí lưu mạnh mẽ ép về phía cửa nơi hai nàng đang đứng. Cuốn lên vô số đất đá, hình thành một cơn gió lốc cuốn thẳng tới ba người Sở Thanh Tâm.

Khí lưu mạnh mẽ như vậy vốn tưởng rằng rất dễ dàng vượt qua khoảng cách không đầy mười trượng là đến trước mặt ba người. Nhưng cỗ khí lưu cường đại này vừa tiến vào trong hoa cỏ đã biến mất không thấy tăm hơi. Điều này khiến Lý Bất Hối và ba người còn lại đều biến sắc.

Thiên Nhất Giáo chủ kinh dị nói:

“Có trận pháp bảo vệ, không ngờ rằng trận pháp này lại kỳ diệu đến vậy, đến mức chúng ta dĩ nhiên không nhìn ra sự tồn tại của nó. Mọi người đều nói Trầm Ngọc Thanh là thiên hạ đệ nhất tài nữ, xem ra quả nhiên có chút thực tài.” Nói xong hẩn lạnh lùng nhìn Trầm Ngọc Thanh.

Trầm Ngọc Thanh cười nhạt, liếc nhìn địch nhân, nàng nhẹ giọng nói:

”Chỉ là chút tài mọn không có gì đáng để ý. Nhưng thật ra Thiên Nhất Giáo chủ các hạ, người mang tuyệt thế võ học, lại am hiểu binh pháp, loại người như vậy tương lai mới là người làm nên nghiệp lớn. Không giống những người này, chỉ là hán mạt tây sở, không biết Lưu Bang là người như thế nào nên cuối cùng thảm bại mà chết.

Nàng nói xong, khiến cho Tô Phóng Văn mở miệng cười phá lên.

Tô Phóng Văn tán thưởng nói:

“Trầm cô nương thật giỏi ăn nói, nói rất đúng, thật sự là hình dung rất phù hợp. Ha ha.” nói xong hẩn nhìn cũng không nhìn Lý Bất Hối.

Lý Bất Hối cả giận nói:

“Câm mồm, tên họ Tô ngươi, nếu dám nói lời bất kính như vậy nữa thì đừng trách ta vô tình.” Nói xong, đột nhiên hẩn đánh ra một quyền đánh trúng mặt đất phía trước bốn trượng, nhất thời truyền đến một tiếng nổ kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy mặt đất bị phá ra một cái hố to, ba người đang nằm ở trong đó, tất cả đều đã chết. Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm cùng biến sắc, trong mắt lộ ra vẻ đau đớn. Hoa Phúc ở bên cạnh cũng cảm thấy sợ hãi vì một quyền vừa rồi của Lý Bất Hối. Giờ khắc này hẩn dường như đang nhớ lại thực lực tuyệt đối của cao thủ Thiên bảng năm nào.

Lý Bất Hối lạnh lùng nhìn hai nàng, tức giận hừ lạnh một tiếng nói:

“Bây giờ ta sẽ xem xem trận pháp này của người có uy lực như thế nào, có thể ngăn cản ta đi tới hay không.” Hần vừa dứt lời, thân thể chợt lóe lên, bay thẳng về phía hai nàng.

Tất cả mọi người ở đây đều cẩn thận quan sát, đều muốn nhìn xem hai nữ nhân xinh đẹp của Phương Hoàng thư viện sẽ ứng phó công kích của cao thủ Thiên bằng như thế này.

Mặt Trầm Ngọc Thanh trầm xuống trong mắt lộ ra một tia trầm trọng. Tay phải hơi động, ngay lập tức một làn mưa tên đột nhiên xuất hiện trước mặt Lý Bất Hối. Lý Bất Hối khẽ biến, thâm nghĩ tên thật nhanh, nhưng trong miệng lại nói: Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

“Chỉ những thứ này mà muốn ngăn cản ta sao?”

Hần nói xong tay phải chém ra một quyền, nhất thời đánh bay hơn phân nửa làn mưa tên. Nhưng ngay khi hắn phát quyền từ dưới mặt đất lại bắn ra mấy trăm đạo độc châm, không một tiếng động xuất hiện bên dưới người hắn.

Mặt Lý Bất Hối trầm xuống, một cỗ cương khí đỏ rực trong nháy mắt bộc phát khắp toàn thân, đánh bay đám độc châm. Nhưng như vậy hắn không thể không ngừng lại, người trầm xuống dưới ba thước rồi mới đứng yên trong không trung. Không cho hắn ngẩng đầu lên, liên tiếp mười mũi tên bắn ra, mười ba mũi tên tạo đường thẳng nhằm vào ngực hắn. Bởi vì tốc độ cực nhanh nên khi hắn đánh văng mũi tên thứ chín ra thì ba mũi tên còn lại đã bắn trúng làn chân khí hộ thể của hắn, nhưng sau đó cũng bị đánh bay.

Lý Bất Hối bất buộc phải ngừng lại điều này làm cho hắn mất hết thể diện trước mặt ba kẻ đối đầu kia. Chỉ thấy hồng quang lóe lên, một cỗ khí thể cường đại trong nháy mắt lan ra bốn phía, còn không ngừng lan ra bên ngoài. Nhìn hai nàng, Lý Bất Hối cười lạnh nói:

“Bây giờ ta xem các người còn có cái biện pháp gì ngăn cản ta. Ta yếu giết chết hết các người, khiến Hoa Tinh bị đả kích. Ha ha, ha ha.”

Một làn mưa tên xe gió bắn thẳng đến ngực Lý Bất Hối. Lý Bất Hối cười lạnh không nói, chân khí bành trướng ra khắp toàn thân dễ dàng đánh từng mũi tên bắn ngược ra xa. Thực lực cường đại đó khiến cho hai nàng và Hoa Phúc đều biến sắc. Hai nàng nhìn nhau, trong mắt Trầm Ngọc Thanh đột nhiên lộ ra một nụ cười thần bí, không ai biết nó ẩn chứa cái gì.

Ngọc thủ khẽ vuốt những sợi tóc trên trán, động tác của nàng dù rất đơn giản nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người. Ngay nàng vuốt tóc, ba làn mưa tên từ ba phía bắn về phía Lý Bất Hối. Lý Bất Hối cười nhạt nói:

“Ta còn cho rằng các người thông minh một chút, tuy nhiên vẫn là đám nữ nhân ngu xuẩn mà thôi.”

Lời này vừa nói ra khiến Thiên Nhất Giáo chủ, Phi Ưng Giáo chủ và Tuyệt Thiên Môn chủ Tô Phóng Văn đứng ở một bên đều cảm thấy kỳ quái. Ba người bọn họ ba người đều cho rằng Trầm Ngọc Thanh, thiên hạ đệ nhất tài nữ chỉ có cái danh mà không có thực tài, không có bang phái lợi hại gì. Nhưng ý nghĩ này chỉ hiện lên trong nháy mắt, bọn họ lập tức phải có cách nhìn khác. Bởi vì có một việc khiến bọn họ đột nhiên hiểu được, Trầm Ngọc Thanh chính là Trầm Ngọc Thanh, không hổ là thiên hạ đệ nhất tài nữ.

Trong nháy mắt khi ba làn tên bị Lý Bất Hối đánh văng ra, chỉ thấy ba mũi tên cuối cùng của ba lượt tên đột nhiên bị phản chấn va chạm với một mũi tên đang bắn tới. Việc này nhìn qua mặc dù bình thường, nhưng nếu muốn đạt tới độ chính xác tuyệt đối thì đây chính là kỹ xảo cực kỳ xuất sắc. Có thể thấy được tất cả những người bắn tên đều là cao thủ. Mặc dù võ công của bọn họ có thể không cao nhưng thuật bắn tên của bọn họ có thể nói là thể gian hiếm có.

Ba làn tên bắn ra ba hướng, ba mũi tên đồng thời va chạm với ba mũi tên đang bắn tới. Chỉ nghe thấy ba tiếng nổ lớn vang lên, nhất thời ba làn khói trong nháy mắt tràn ra. Ba lực lượng cực mạnh trong giây lát đã phá tan làn chân khí hộ thể của Lý Bất Hối trong nháy mắt đánh sâu vào người hắn. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, một bóng người lão đảo rơi ra xa, rơi xuống đất lù lù liên tiếp vài bước mới có thể đứng vững, chính là Lý Bất Hối.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hãi bao gồm cả Hoa Phúc. Chỉ có duy nhất hai người vẫn còn giữ được bình tĩnh đó là Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm. Hai nàng liếc nhìn nhau và cười, cả hai đều rất hài lòng với kết quả vừa rồi. Uy lực của thuốc nổ rất cường đại, không phải là thứ mà con người có

thể thừa nhận được. Thì ra phương pháp này là do Trầm Ngọc Thanh tự mình bố trí. Chủ yếu là với mũi tên cuối cùng nàng đã dùng thiết quáng đặc thù chế tạo đầu tên rất lớn, bên trong có chứa thuốc nổ. Thừa lúc địch nhân đang đối phó với những mũi tên phổ thông, buông lỏng cảnh giác mà tập kích đối phương. Vì vậy sẽ đạt được hiệu quả thần kỳ làm địch nhân bị thương nặng.

Tô Phóng Văn liếc nhìn Lý Bất Hối, trong mắt hiện lên vẻ tàn độc, biết đây chính là cơ hội rất tốt để diệt trừ đối phương. Thân hình chợt lóe Tô Phóng Văn trống rỗng xuất hiện bên trái Lý Bất Hối. Một chưởng mang theo lực lượng cực mạnh có thể hủy diệt mọi thứ ẩn vào giữa ngực Lý Bất Hối. Hiển nhiên là hắn muốn một chưởng này trừ khử đi tên cường địch này. Lý Bất Hối trong lòng đang cảm thấy phần nộ vì thủ đoạn hèn hạ của Phượng Hoàng thư viện thì trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác bất an.

Lý Bất Hối trong lòng run lên, đột nhiên ngẩng đầu lên, đập vào mắt hắn là nụ cười lạnh lùng của Tô Phóng Văn. Thân thể hơi nghiêng hữu quyền trong lúc vội vàng chỉ vận được sáu phần công lực đón lấy một chưởng của Tô Phóng Văn. Quyền chưởng giao phong vang lên một tiếng nổ lớn, lực lượng cường đại trong nháy mắt buộc Tô Phóng Văn lui lại hai bước. Nhưng Lý Bất Hối lại bị đánh bay một trượng sáu thước, thân thể lung lay muốn ngã. Ngay khi hắn còn chưa kịp đứng vững thì Thiên Nhất Giáo chủ đã đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, bổ một chưởng vào lưng hắn.

Đám môn hạ Lý Bất Hối hoảng sợ kêu lên, đều lao về phía Thiên Nhất Giáo chủ. Lý Bất Hối nghe vậy liền biết không ổn, trong lòng hiểu được mấy người này muốn mình chôn thân ở đây. Thân thể toàn lực ngã về phía trước, đồng thời trong nháy mắt cũng trở tay đánh ra một quyền. Một tiếng kêu đau đớn vang lên Lý Bất Hối lại bị một chưởng của Thiên Nhất Giáo chủ đánh trúng vai phải, thân thể bắn ra ngoài. Vừa rơi xuống đất, Lý Bất Hối cổ nuốt vào một ngụm máu đang trực trào ra, thân thể đột nhiên bay ngược lên, lao đảo bỏ chạy. Đám môn hạ Thông Thiên Môn thấy môn chủ đã bỏ chạy đều chạy theo. Nhìn Lý Bất Hối đã chạy thoát, trong mắt Thiên Nhất Giáo chủ và Tô Phóng Văn đều lộ ra một tia tiếc nuối. Tất cả những việc này đối với Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm mà nói là rất có lợi. Bọn chúng chó cắn chó, đối với Phượng Hoàng thư viện mà nói bớt đi một kẻ địch.

Lúc này, Phi Ứng Giáo chủ mở miệng nói:

”Hiện tại xem ra Phượng Hoàng thư viện này cũng không hề đơn giản như vậy. Các người nếu vẫn có ý đồ riêng, công kích lẫn nhau thì hôm nay sẽ không thể thu thập được Phượng Hoàng thư viện. Uy danh của Hoa Tinh như thế nào, tin tưởng các người còn rõ hơn ta. Nếu muốn ra tay đối với hắn, sợ rằng ngoại trừ nơi này ra sẽ rất khó gặp được cơ hội tốt như thế nào. Bây giờ nên làm như thế nào các người tự mình quyết định.

Thiên Nhất Giáo chủ và Tô Phóng Văn nghe thấy vậy liền nhìn nhau một cái sau đó gật đầu, nhưng không nói gì thêm, chỉ là nhìn ba người Sở Thanh Tâm. Sở Thanh Tâm vừa thấy ánh mắt của ba người liền hiểu được bọn chúng đã có quyết định. Giờ đã không thể tiếp tục lợi dụng sự nghi kỵ của bọn chúng để kéo dài thời gian nữa. Liếc nhìn Trầm Ngọc Thanh một cái, Sở Thanh Tâm nói:

“Bắt đầu đi, hy vọng có thể.”

Có thể cái gì nàng lại không nói.

Trầm Ngọc Thanh nhìn thoáng qua Hoa Phúc, nhẹ giọng nói:

”Lập tức đi vào, đi mau.

Nói xong tay phải khẽ vuốt chiếc trâm cài đầu một cái, sau đó nàng cùng với Sở Thanh Tâm xoay người đi vào trong đại sảnh. Ngay khi Trầm Ngọc Thanh chỉnh chiếc trâm trên đầu thì đại môn của Phượng Hoàng thư viện, cũng chính là chỗ đặt chân của tam đại bang phái đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh. Liên tiếp những tiếng nổ vang lên, trong nháy mắt lan truyền ra rất xa. Trong tiếng nổ lớn, ba tiếng giống giậm kèm theo vô số tiếng kêu thảm thiết cùng với những cỗ thi thể không trọn vẹn tạo thành một bức tranh đầy máu. Vừa nãy Trầm Ngọc Thanh lấy tay làm ám hiệu dẫn động hỏa dược ở đại môn, nhất thời phá hủy không ít kẻ địch

Khi làn khói đen bị chân khí mạnh mẽ đánh tan, ba thủ lĩnh của ba đại bang phái nhìn thấy cảnh tượng trên mặt đất đều cảm thấy phần nộ vô cùng, lửa giận dâng trào. doc truyện tại . Cả ba cùng thâm mắng lòng dạ nữ nhân độc ác, chiêu thức như vậy cũng có thể thi triển được. Trên mặt đất số người còn sống còn

có mười bảy mươi tám người, có không dưới ba mươi người đã chết. Có những người đứng xa xa một chút nên không bị thương quá nặng.

Quay đầu lại nhìn thì thấy ba người Trần Ngọc Thanh đã sớm biến mất. Tô Phóng Văn vô cùng phần lộ. Lần này hẳn mang đến đây tất cả đều là cao thủ tinh anh trong bang. Nhưng chỉ một vụ nổ lớn đã hủy đi hai phần ba cao thủ của hắn, điều này làm hắn vô cùng tức giận. Nhìn Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ưng Giáo chủ một cái, Tô Phóng Văn nghiêng rằng nói:

“Ta thề sẽ không tha cho bọn chúng, ta muốn báo thù.” Nói xong, thân thể chợt lóe đã xuất hiện trước cửa đại sảnh. Hai người kia thấy vậy đều vội đuổi theo. Đám đệ tử còn chưa bị thương cũng đi theo ba thủ lĩnh tiến vào bên trong.

Trong nháy mắt đoàn người đã biến mất, đúng lúc này lại một làn tên đột nhiên phóng tới, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi biến mất rất nhanh. Trên mặt đất ngoại trừ vài cỗ thi thể, ngoài ra không có gì khác nữa.

Lại nói đến ba người Trần Ngọc Thanh, sau khi rời khỏi đại sảnh rất nhanh bọn họ đã xuất hiện ở trong một cái giếng khô. Ba người từ miệng giếng nhảy ra, Trần Ngọc Thanh nói với Hoa Phúc:

“Bây giờ chúng ta phải lập tức phá hủy nơi này và cửa đại sảnh vây bọn họ vào bên trong. Như vậy tạm thời có thể kéo dài một chút thời gian. Sau đó sẽ rất khó có thể tiếp tục kéo dài thời gian, và khi đó chỉ có thể liều mạng chiến đấu. Người lập tức đến cửa đại sảnh, phân phó người phá cửa, nơi này sẽ do chúng ta phụ trách. Sau khi phá hủy xong, chúng ta sẽ gặp lại ở Thính vũ hiên, nhớ phải cẩn thận đó. Đi đi.”

Nàng nói xong đã cùng Sở Thanh Tâm phát động đột công kích thứ hai.

Không lâu sau hai tiếng nổ một trước một sau truyền đến, đã truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, sau đó tất cả trở lại bình tĩnh. Trong thính vũ hiên, bảy người Trần Ngọc Thanh, Sở Thanh Tâm, Hoa Phúc, Lý Vân La, Lâm Hoa, Hoa Mộng, Hứa Như đều có mặt ở đây. Trần Ngọc Thanh mở miệng nói:

“Hai lần công kích, những người có thể đối phó chúng ta đều đã đối phó, những người còn lại đều khó có thể đối phó. Bây giờ dù cho chỉ còn lại ba cao thủ cấp Thiên bạng thì các cơ quan của chúng ta muốn đối phó bọn họ cũng không có nhiều khả năng. Cho nên chúng ta phải nghĩ ra một biện pháp khác. Ta điều Mộng Dao đi, nhưng bây giờ dù có dùng đến cũng không có tác dụng là mấy. Ta không nghĩ đến Tứ đại bang phái bọn họ sẽ tàn sát lẫn nhau, điều này làm chúng ta có lợi. Nhưng lúc trước an bài Mộng Dao đi làm cũng vì vậy cũng đột nhiên mất đi tác dụng. Chúng ta bây giờ đã không thể sử dụng đến Mộng Dao, cho nên hy vọng duy nhất chính là tỷ muội Đồng Tâm đang chạy về đây. Bây giờ, Như tỷ lập tức ra ngoài, cẩn thận lưu ý xem có động tĩnh của tỷ muội Đồng Tâm hay không. Nếu có thì lập tức để cho các nàng biết nguy hiểm của chúng ta để các nàng kịp thời đến chi viện. Nhớ kỹ phải tận lực truyền bá tin tức chúng ta đang bị công kích ra ngoài, đi mau.”

Nàng nói xong liền phân phó Hứa Như lập tức rời đi.

Nhìn những người khác một chút, trong mắt Trần Ngọc Thanh hiện lên một tia lo lắng, nhẹ giọng nói:

“Chúng ta hãy tập trung lại một chỗ, trong tay ta còn vài quả Oanh thiên lôi. Hoa Phúc cầm lấy một quả để phòng thân. Vân La, muội cũng cầm lấy một quả đi.

Nói xong nàng đưa cho hai người mỗi người một quả, cũng nói cho họ biết cách sử dụng.

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn kèm theo ba tiếng gầm rú đầy phẫn nộ. Trần Ngọc Thanh liếc nhìn mọi người một cái, nhẹ giọng nói:

“Với thực lực của ba người bọn họ chúng ta muốn chạy trốn là điều không có khả năng. Hơn nữa nơi này là tổng viện của Phượng Hoàng thư viện chúng ta, cho dù chết chúng ta cũng không thể buông tha cho. Cho nên, chúng ta chỉ có thể dùng hết toàn lực, hết sức kéo dài thời gian, hy vọng có thể kiên trì đến khi viện binh đến. Rất nhanh bọn họ sẽ tìm được nơi này, chúng ta trước hết tránh vào trong mật thất lánh nạn, đồng thời phân phó cung tiễn thủ thu hút sự chú ý của chúng.

Nói xong nàng liếc nhìn mọi người một cái, mang theo mọi người đi tới trước một bức tường. Chân phải đạp ba cái ở vị trí trông rất bình thường, nhất thời một tiếng vang rất nhỏ truyền đến. Chỉ thấy trên bức

tường lộ ra một cánh cửa dài sáu thước, đủ để một người tiến vào. Trầm Ngọc Thanh để mọi người đi vào, còn mình thì tiến vào cuối cùng. Sau khi vào cửa, Trầm Ngọc Thanh lấy ra một viên oanh thiên lồi từ trong lòng, ngồi xuống đặt nó vào nơi mà nàng vừa dẫm lên. Cười cười thần bí Trầm Ngọc Thanh cố ý lưu lại một dấu chân mờ nhạt ở cửa vào, sau đó xoay người rời đi. Rất nhanh, bức tường đã khôi phục lại bình thường, giống như chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì vậy.

Trong viện thủ lĩnh của ba đại bang phái chia làm ba phương. Mỗi một người đều đang vô cùng phần nộ. Phía sau bọn họ chỉ còn đứng có ba bốn người, những người còn lại đều đã bỏ mình. Liếc nhìn bốn phía một cái Tuyệt Thiên Môn chủ Tô Phóng Văn lạnh lùng nói:

“Mấy mụ đó nhất định là đang trốn ở nơi nào đó. Nơi này là tổng bộ của Phương Hoàng thư viện, ta cho rằng các nàng nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho, hơn nữa thời gian cũng không còn kịp. Bây giờ điều chúng ta muốn làm chính là tìm ra các nàng. Khi đó, hắc hắc, cho dù Trầm Ngọc Thanh có giáo hoạt đến đâu cũng khó chạy khỏi lòng bàn tay ta.”

Thiên Nhất Giáo chủ hừ lạnh một tiếng nói:

“Khi đó ai có thể bắt được nàng còn chưa nhất định? Hơn nữa lúc này đây còn không nhìn thấy nha đầu Dư Mộng Dao đâu cả, người dám khẳng định các nàng không có quỷ kế gì khác sao. Các nàng nếu có thể vài kế âm hiểm đáng sợ nào nữa thì sợ chúng dù có thắng cũng sẽ bị người trong thiên hạ cười nhạo.”

Phi Ứng Giáo chủ âm trầm nói:

“Mặc cho các nàng có quỷ kế gì, chỉ cần chúng ta hạ quyết tâm thì các nàng tuyệt đối không thể thoát nổi lòng bàn tay ba người chúng ta. Bây giờ không phải lúc nói nhảm, tốt nhất chính là sớm tìm được chỗ ẩn náu của các nàng, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Quay lại hắn nói với mấy người phía sau:

“Cẩn thận một chút, cẩn thận tìm kiếm. Không được xông loạn. Đi đi, nhất định phải tìm ra bọn họ.

Hai người bọn họ thấy thế, cũng đều phân phó thủ hạ đi lên tìm kiếm. Giờ phút này ba đại bang phái đều biết phân biệt nặng nhẹ nên sẽ không đối địch với nhau nữa mà tạm thời hợp tác. Trong viện lúc này đột nhiên vang lên tiếng sáo kỳ dị, một ngấn hai dài trong nháy mắt đã biến mất khiến người ta không biết âm thanh đó phát ra từ đâu.

Tô Phóng Văn sắc mặt biến đổi, lớn tiếng nói:

“Cẩn thận quỷ kế của người đàn bà này, cẩn thận.

Giờ phút này, hiển nhiên hắn đang rất đau xót ười mấy trợ thủ đắc lực của mình. Hắn mang theo hơn ba mươi cao thủ đến đây, chưa được nửa canh giờ đã chết gần hết giờ chỉ còn lại có bốn người, nói không đau lòng chỉ là gạt người mà thôi. Thiên Nhất Giáo và Phi Ứng Giáo không phải cũng bị như hắn sao? Bọn họ cũng đau lòng vì đám thủ hạ đã chết. Không nói đến giữa bọn họ có tình cảm gì không, bọn họ rất quan tâm đến giá trị của những kẻ đã chết. Một khi đã chết nếu muốn tìm nhiều cao thủ như vậy thì cũng không phải một chuyện dễ dàng. Hơn nữa chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến thực lực của bang phái.

Một tiếng xé gió truyền đến, chỉ thấy một loạt tên đột nhiên từ bên trái phóng tới. Về mặt Tô Phóng Văn trở nên lạnh lùng, thân thể khẽ chuyển cả người đã xuất hiện giữa không trung. Một chưởng đánh thẳng vào hành lang cách đó hơn mười trượng. Nhất thời một tiếng nổ lớn vang lên mang theo vài tiếng kêu thảm thiết, vô số máu tươi bắn ra. Chỉ thấy một chưởng của Tô Phóng Văn đã phá hủy toàn bộ hành lang dài hơn mười trượng. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to, có vài nhân ảnh kêu thảm bắn ra, rơi xuống đất đã không còn một hơi thở.

Cùng lúc đó một loạt tên cũng bắn về phía bên phải Tô Phóng Văn. Mười hai mũi tiễn thẳng hàng giống như một trong nháy mắt đã xuất hiện trước người hắn. Tô Phóng Văn cười lạnh một tiếng, thân thể chợt lóe hắn vung tay phải lên. Ngay lúc tách ra liền đánh ra một cổ chưởng lực mạnh mẽ cuốn bay toàn bộ những mũi tên ra ngoài. Có kinh nghiệm của Lý Bất Hối lúc trước, hắn hiển nhiên sẽ không dẫm vào vết xe đổ. Song cung tiễn thủ dường như cũng dự đoán được chiêu này của hắn. Ngay khi hắn vừa tránh né, chín làn tên, mỗi làn là chín mũi chia làm ba hướng bắn về phía Tô Phóng Văn. Làn tên dày đặc như vậy thì cho dù tránh né như thế này cũng uống công mà thôi.

Tô Phóng Văn vẻ mặt giận dữ, toàn thân đột nhiên bộc phát ra khí thế cường đại. Thân thể xoay tròn một vòng trong không trung, trong nháy mắt phát ra một cơn gió lốc cuốn lấy toàn bộ tên đang bắn tới ra xa. Song ngay khi hắn xoay tròn, bên dưới mặt đất xuất hiện một động khẩu khá lớn. Chỉ thấy bên trong có một chiến Gia cát thần nổ rất lớn đang mãnh liệt bắn ra ba mũi tên nhằm vào Tô Phóng Văn đang ở trên không trung. Ba mũi tên tạo thành một đường thẳng, nên căn bản không phát hiện ra là ba mũi tên. Ba mũi tên vừa bay ra, từ trong miệng động khẩu đột nhiên bắn ra một loại chất lỏng, sau đó động khẩu liền biến mất.

Cơn lốc xoáy xung quanh Tô Phóng Văn trong nháy mắt cuốn bay những mũi tên đang lao tới. Song ngay khi hắn đang cảm thấy đắc ý thì trong lòng đột nhiên mọc lên một cảm giác bất an. Một khí lưu mạnh mẽ từ bên dưới bay thẳng lên cao, điều này làm cho hắn kinh hãi. Tô Phóng Văn không kịp nhìn xem đó là cái gì, đột nhiên phát ra một chưởng. Nhất thời giữa không trung chỉ nghe một tiếng nổ rất lớn vang lên, ngay sau đó một đạo hỏa quang thoáng hiện. Toàn bộ lốc xoáy lập tức hóa thành một con Hỏa long, hùng hục thiêu đốt trong không trung.

Tình huống này diễn ra quá đột ngột khiến cho Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ứng Giáo chủ ở đây không xa trở nên thận trọng đều là ánh mắt trầm trọng. Hiển nhiên Phượng Hoàng thư viện này không dễ đối phó như trong tưởng tượng. Nhìn Tô Phóng Văn phần nộ lao ra từ trong con hỏa long, quần áo trên người đã rách tơi tả, đầu tóc lộn xộn, mặt mũi vụn vẹo, cho thấy hắn đang phần nộ đến cực điểm.

Tô Phóng Văn đang ở giữa không trung, song chưởng huy động thật nhanh, chưởng lực mạnh mẽ đánh xuống mặt đất kéo theo những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Hiển nhiên dưới mặt đất có không ít đệ tử thư viện ẩn núp, chuẩn bị đánh lên địch nhân. Trúng phải chưởng lực đầy phần nộ của Tô Phóng Văn, trong nháy mắt đã tổn mất gần trăm người. Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ứng Giáo chủ liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng hiểu được ý của Tô Phóng Văn ý tứ, bắt đầu thực hành theo phương pháp của hắn. Dù cho đào sâu ba thước cũng phải tìm được đám người Trần Ngọc Thanh.

174. Chương 174: Thời Khắc Mấu Chốt

Vô số tiếng nổ mạnh vang lên, toàn bộ Phượng Hoàng thư viện chìm trong khói bụi. Thời gian chậm chậm qua đi, rất nhanh hơn phân nửa kiến trúc đã hóa thành tro tàn trong tay ba vị cao thủ Thiên băng. Đúng lúc này đột nhiên có một cao thủ Thiên Nhất Giáo phát hiện dấu chân của Trần Ngọc Thanh lưu lại ở thính vũ hiên, lập tức bấm báo lên Thiên Nhất Giáo chủ.

Thiên Nhất Giáo chủ liếc nhìn hai người còn lại, sau đó nói với Phi Ứng Giáo chủ:

“Chúng ta cùng đi, hay là ta đi một mình.”

Nói xong hắn nhìn hai vị thủ lĩnh còn lại. Tô Phóng Văn và Phi Ứng Giáo chủ nghe thấy vậy liền khẽ liếc nhau, đều thấy trong mắt nhau vài phần nghi kỵ. Hiển nhiên tất cả mọi người đều không tin đối phương.

Phi Ứng Giáo chủ trầm giọng nói:

“Cùng nhau đến đó xem sao, cho dù phát hiện cái gì mọi người cũng có thể cùng nhau đối phó. Đợi sau khi tìm ra mấy nữ nhân này nói gì cũng chưa muộn.” Nói xong hắn liếc nhìn Tô Phóng Văn, ý hỏi xem hắn có đồng ý hay không.

Tô Phóng Văn gật đầu, nhìn bốn phía một chút nói:

“Nơi này đã không thể tìm ra bất cứ đầu mối gì, vậy chúng ta đến đó xem sao, nói không chừng các nàng ẩn ở đó.”

Cứ như vậy, ba người cùng nhau đi tới, rất nhanh phát hiện dấu chân mà Trần Ngọc Thanh cố ý lưu lại.

Nhìn bức tường phía trước, Phi Ứng Giáo chủ cười lạnh nói:

”Xem ra Phương Hoàng thư viện này có không ít địa đạo, có lẽ năm đó khi các nàng xây dựng nơi này đã nghĩ đến một ngày sẽ gặp gỡ cường địch. Đáng tiếc các nàng lại gặp phải chúng ta, cho nên các nàng nhất định trốn không thoát. Bây giờ trước hết phải tìm được chốt mở khi đó các nàng không khác gì cá nằm trong rọ. Khi đó xem các nàng còn có quý kế gì có thể thi triển.

Thiên Nhất Giáo chủ nhìn mặt đất một chút, nhẹ giọng nói:

”Ta nghĩ cơ quan ở ngay đây thôi, mọi người cẩn thận tìm sẽ thấy ngay.

Nói xong, mấy cao thủ của tam đại bang phái đều tự mình tìm kiếm, cẩn thận xem xét tất cả các chỗ khả nghi.

Tìm một lát rốt cuộc có người tìm ra được vị trí của cơ quan. Ba vị thủ lĩnh liếc nhìn nhau một cái, thân thể hơi lui lại phía sau một chút và cùng vận chân khí hộ thể. Đợi chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện mới phân phó một đệ tử đi tới phát động cơ quan. Chỉ thấy tên đệ tử đó vô cùng cẩn thận thử vài lần rốt cuộc trên tường xuất hiện một cánh cửa. Mọi người vốn còn tưởng rằng sẽ có ám khí gì đó bay ra, nhưng sau khi cánh cửa từ từ mở ra lại không có điều gì khác thường hết. Mọi người thấy thế đều buông lỏng cảnh giác, ba vị thủ lĩnh cũng thở dài một hơi, trong lòng cho rằng mình lo nghĩ quá nhiều.

Ngay khi cánh cửa mở ra đến mức lớn nhất, đột nhiên một vầng sáng lóe lên, ngay sau đó là một tiếng nổ rung trời, toàn bộ thính vũ hiên trong nháy mắt đã hoàn toàn sụp đổ. Lực nổ rất mạnh mang theo lực lượng hủy diệt tất cả đã biến bốn người đứng gần nhất thành mảnh nhỏ. Những người còn lại toàn bộ bị chấn bay ra ngoài, mỗi một người đều bị thương với các mức độ khác nhau. Khói bụi tan đi, ánh mắt ba vị thủ lĩnh trở nên tàn độc. Hiên nhiên lần này hao binh tổn tướng quá nhiều, đã vượt quá sức chịu đựng của bọn hắn.

Mặt Tô Phóng Văn trở nên vặn vẹo, thất khiếu bốc khói, nhìn qua trông vô cùng đáng sợ. Hắn hét lên một tiếng giận dữ chấn nát đất đá xung quanh. Chỉ thấy toàn thân hắn lóe lên một vầng sáng đỏ xanh, từng bước từng bước một đi đến gần động khẩu vừa bị vụ nổ phá vỡ. Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ưng Giáo chủ có vẻ tỉnh táo hơn một chút, hai người chỉ lẳng lẳng nhìn hắn, nhưng không có hành động gì.

Tô Phóng Văn hét lớn một tiếng, hai tay đẩy về phía trước. Chỉ thấy một cột sáng xanh đỏ đột nhiên bay vọt vào trong động khẩu. Một tiếng nổ lớn vang lên, vô số đất cát từ dưới đất bay lên giữa không trung. Cả địa đạo dài mấy trượng trong nháy mắt đã bị bùn đất nắp kín. Trong mơ hồ một tiếng hét kinh hãi truyền ra từ bên trong địa đạo.

Thiên Nhất Giáo chủ mở miệng nói:

“Được rồi Tô Phóng Văn, dừng tay. Người nếu còn ra tay, chúng ta chỉ còn có thể nhặt xác các nàng ta mà thôi. Mà như vậy lại không phải mục đích của chúng ta. Người phải hiểu rằng bây giờ nếu biết các nàng ở đây, chỉ cần ép các nàng ra là được. Đừng khiến những hy sinh của chúng ta trở thành vô nghĩa.” Nói xong, hắn vung tay lên phân phó thủ hạ còn lại từ từ tìm cửa ra ở xung quanh.

Trong địa đạo, trong nháy mắt liếc nhìn mọi người một cái. Nàng và Sở Thanh Tâm nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng nói:

”Bây giờ bọn chúng đã phát hiện ra hành tung của chúng ta. Vì tránh khỏi bọn chúng vây chúng ta ở bên trong, chúng ta phải lập tức phải xông ra ngoài. Tất cả mọi chuyện đều phải đổi mặt. Bây giờ chúng ta dù có tránh né cũng không có tác dụng gì rồi. Đi thôi, mọi người cẩn thận một chút, chúng ta có Oanh thiên lôi trong tay nên cho dù trốn không thoát cũng nhất định không để rơi vào tay bọn chúng.

Trong một bụi hoa rậm rạp, Hoa Phúc là người chui ra đầu tiên, vừa thấy bốn phía không có ai hắn liền nhảy ra. Hắn đứng ở một bên cẩn thận cảnh giới xung quanh. Rất nhanh những người khác cũng đi ra. Trầm Ngọc Thanh liếc nhìn bốn phía một cái liền cấp tốc cùng chúng nữ bố trí kỳ trận ở xung quanh. Nàng thấy bóng người đang chạy về phía này, hiên nhiên kẻ địch đã phát hiện ra hành tung của bọn họ. Trầm Ngọc Thanh cầm tay Sở Thanh Tâm, khẽ cười một tiếng nói:

“Sinh tử do mệnh, phú quý tại trời, sao phải suy nghĩ nhiều chứ? Có thể có được kết quả như vậy, chúng ta xem như đã rất vinh quang, có phải không? Mọi người nhìn bộ dạng chật vật của chúng kìa, đâu còn chút gì khí khái của cao thủ nữa.” Bọn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Mọi người nghe thấy nàng nói vậy nhưng không có một ai nở nụ cười. Vào giờ phút này, ai có thể cười được đây.

Hoa Phúc nhìn mười người xuất hiện trước mặt, thân thể hơi nhảy tới một bước chắn trước người Trầm Ngọc Thanh. Giờ phút này hắn hiểu được đã đến lúc mình ra tay. Mặc kệ là thắng hay thua mình đều phải đứng ở vị trí trên cùng. Bởi vì hắn đã từng đáp ứng với Hoa Tinh, cho dù phải chết cũng phải bảo vệ đám người Trầm Ngọc Thanh được an toàn.

Thiên Nhất Giáo chủ nhìn Hoa Phúc một chút, trong ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị. Dời mắt khỏi hắn, Thiên Nhất Giáo chủ nhìn Trầm Ngọc Thanh, hắn lạnh lùng nói:

“Phượng Hoàng thư viện thật có nhiều thủ đoạn, có thể dễ dàng giết chết mấy chục cao thủ của chúng ta quả thật là danh bất hư truyền.”

Nói xong, hắn liếc nhìn hai người còn lại một cái. Ba người đồng thời vung tay lên, tám cao thủ còn lại phần nọ đánh về phía đám người Trầm Ngọc Thanh. Về mặt sáu người Trầm Ngọc Thanh, Sở Thanh Tâm, Hoa Phúc, Lý Vân La, Lâm Hoa và Hoa Mộng đều rất trầm trọng, toàn bộ đều vận công, cẩn thận nhìn tám người đang xông tới.

Chỉ thấy tám người này trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh các nàng, huy chương tấn công. Nhưng vừa đến gần, trước mặt tám cao thủ liền xuất hiện vô số ảo ảnh không phân biệt đâu là thật đâu là giả. Kỳ trận của Trầm Ngọc Thanh bắt đầu phát huy hiệu quả.

Bên ngoài trận, về mặt của Tô Phóng Văn, Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ưng Giáo chủ đều trở nên âm trầm. bọn họ vô cùng cố kỵ vị tài nữ này. Trước khi đến đây, bọn họ đều nghĩ tam đại bang phái đồng thời công kích thư viện các nàng, biến Phượng Hoàng thư viện thành bình địa là một chuyện rất dễ dàng. Nhưng mọi chuyện lại trở nên như hiện nay, tất cả không phải vì Trầm Ngọc Thanh sao. Nếu không phải vì sự thông minh tài trí của nàng thì sợ rằng Phượng Hoàng thư viện sớm đã bị bắt rồi. Ba phái cũng sẽ không bị tổn thất nặng nề đến như vậy.

Bên trong trận, Sở Thanh Tâm, Lý Vân La, Lâm Hoa và Hoa Mộng hoán đổi vị trí liên tục. Các nàng dựa vào trận pháp tiến hành đánh lén. Bởi vì có trận pháp yểm hộ nên mặc dù võ công của bốn nàng không bằng đối phương nhưng cũng đã khiến đối phương bị thương tổn nhất định. Khiến cho ba người trong bọn chúng bị thương nặng, đang từ từ rơi vào hố sâu tử vong. Hoa Phúc lặng lẽ đứng bên cạnh Trầm Ngọc Thanh, cẩn thận chú ý đến ba kẻ địch cực mạnh bên ngoài trận.

Lúc này, Phi Ưng Giáo chủ hừ lạnh một tiếng, không một tiếng động đã xuất hiện ở trên đầu Trầm Ngọc Thanh. Tay phải vung lên chụp về phía nàng. Hoa Phúc thấy thể mặt hơi trầm xuống, hét vang một tiếng rồi vung tay phải phát ra một chưởng. Chỉ thấy tay phải Hoa Phúc biến thành màu xanh, mang theo một đạo quang mang rực rỡ trong nháy mắt đón lấy một trảo vừa rồi của Phi Ưng Giáo chủ. Phi Ưng Giáo chủ hừ lạnh một tiếng, cổ tay phải vừa chuyển hóa trảo thành chưởng, đỡ lấy một chưởng của Hoa Phúc.

Một âm thanh trầm muộn vang lên, người Hoa Phúc khẽ run lên. Hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, về mặt trở lên tái nhợt. Nhưng đồng thời Phi Ưng Giáo chủ cũng kêu lên một tiếng kinh dị, cả người cũng bị lực phản chấn cường đại đánh lui về phía sau vài trượng. Nghi hoặc nhìn Hoa Phúc, Phi Ưng Giáo chủ mở miệng nói:

“Át Mộc chân khí, người là Ngọc diện lăng tử Đặng Kiệt đứng thứ hai trên Địa bảng lần thứ nhất.

Hoa Phúc hít sâu một hơi, chân khí trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, hắn đang tận dụng thời gian khôi phục nội phủ bị Phi Ưng Giáo chủ chấn thương. Át Mộc chân khí mặc dù không phải nội công thượng thừa nhất nhưng nó có thuộc tính Mộc, chân khí không ngừng được sinh ra, có thể làm dịu kinh mạch, nhanh chóng khôi phục chân khí. Lạnh lùng nhìn đối phương, Hoa Tinh lạnh lùng nói:

“Người nhận làm người rồi, ta gọi là Hoa Phúc là nô bộc của Hoa Tinh. Chuyện ngày hôm nay, công tử nhà ta hôm khác nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần. Khi Đồ đao đến trước mặt, các người sẽ biết thế nào là hối hận.

Thiên Nhất Giáo chủ nghe thấy vậy, âm hiểm cười nói:

”Hoa Tinh mặc dù lợi hại nhưng chỉ cần mấy nữ nhân này ở trong tay chúng ta thì hắn sẽ giống như một con chim không cánh, không thể bay lên nổi. Khi đó, hắn cũng chỉ còn nằm chờ chết, để mặc người ta muốn làm gì thì làm. Chúng ta chỉ cần bắt được các người, thì đối phó với Hoa Tinh sẽ rất dễ dàng.

Trầm Ngọc Thanh cười lạnh nói:

”Thật vậy sao? Không biết đối phó với Đạo hoàng Bá Thiên có dễ dàng như vậy không?

Lời của nàng vừa nói ra ngay lập tức khiến cho Phi Ứng Giáo chủ, Thiên Nhất Giáo chủ và Tô Phóng Văn biến sắc. Cho thấy trong lòng bọn họ vô cùng e ngại Thiên hạ đệ nhất nhân năm nào.

Tô Phóng Văn nhìn Trầm Ngọc Thanh, trong mắt lóe ra lửa giận hừng hực. Hắn cười lạnh nói:

”Đó là chuyện về sau, bây giờ các người cứ lo chuyện trước mắt đi. Tất cả các nàng đều là mỹ nhân trên Thiên tiên phổ, xinh đẹp tựa thiên tiên. Tin rằng hương vị sẽ rất tuyệt, ta đã chờ ngày này quá lâu rồi. Hôm nay ta sẽ nhắm nháp một chút hương vị mỹ nữ là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ mười năm về trước.

Nói xong, cả người hắn đột nhiên bắn về phía trước, nhắm thẳng vào Trầm Ngọc Thanh.

Thân hình Hoa Phúc lóe lên, trong nháy mắt đã ngăn cản trước mặt Trầm Ngọc Thanh. Hai tay toàn lực đẩy ra, mạnh mẽ công kích Tô Phóng Văn đang đánh tới. Tô Phóng Văn ở giữa không trung cười lạnh, tay phải đánh ra một chưởng cực nhanh đón nhận công kích của Hoa Phúc. Giữa hai người đột nhiên bộc phát ra một đạo cuồng phong mãnh liệt chấn lui Tô Phóng Văn lại vài trượng. Còn Hoa Phúc thì cả người chấn động, hai chân chìm vào trong mặt đất ba tấc, mặt tái nhợt, thân thể lão đảo nhưng cuối cùng vẫn còn đứng được.

Trầm Ngọc Thanh liếc nhìn Hoa Phúc, trong ánh mắt toát ra một chút ưu thương. Giờ phút này nói lời cảm kích chỉ là dư thừa mà thôi. Nàng liếc nhìn bốn người Sở Thanh Tâm, thấy các nàng tạm thời vẫn chưa gặp chuyện gì, nhưng chỉ cần một trong ba cao thủ của đối phương hành động thì bọn họ sợ rằng khó có thể chạy thoát.

Nhẹ nhàng lấy một viên Oanh thiên lôi ra, Trầm Ngọc Thanh nhìn ba người, nhẹ giọng nói:

”Vật trong tay ta tin rằng ba người các người đều hiểu. Đây là cái gì, chính là hỏa khí bá đạo nhất của Nam minh lý hỏa môn Oanh thiên lôi. Uy lực của nó tin rằng không cần ta nói, các người cũng đều biết. Bây giờ nếu mọi chuyện đã đến nước này giữa chúng ta cũng không còn gì để nói nữa. Các người hãy chuẩn bị nhặt xác thủ hạ mình đi.

Nàng nói xong lớn tiếng kêu bốn nàng Sở Thanh Tâm lui lại.

Ngọc thủ Trầm Ngọc Thanh vung lên, ba người Tô Phóng Văn biến sắc cùng giận dữ hét lên. Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên kèm theo mấy tiếng kêu thảm thiết và mấy tiếng gầm phẫn nộ. Giữa không trung, ba bóng người hạ xuống đất. Hai mắt của Thiên Nhất Giáo chủ đỏ như máu. Nhìn tên thủ hạ duy nhất còn sống sót, hắn quả thực điên rồi. Hai người còn lại cũng giống như hắn, hiển nhiên thủ hạ tổn thất quá lớn khiến bọn họ đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Nhìn lại Trầm Ngọc Thanh thì thấy trong tay nàng lại đã xuất hiện một quả Oanh thiên lôi, điều này làm cho ba người Tô Phóng Văn tỉnh táo lên một chút. Mặc dù Oanh thiên lôi không nhất định có thể làm mình bị thương, nhưng uy lực cường đại của nó nếu nói ba người không e ngại chính là gạt người. Nên cả ba người đều không dám tự tiện hành động, điều này làm cho Trầm Ngọc Thanh tranh thủ được thời gian quý giá. Giúp cho Hoa Phúc khôi phục lại, xem ra Át mặc chân khí đúng là rất thần kỳ.

Phi Ứng Giáo chủ nhìn hai người còn lại, mở miệng nói:

“Lúc này chúng ta phải liên thủ lại với nhau, phải bắt được các nàng lại. doc truyện tại . Đợi khi thu thập được các nàng, sẽ nói tiếp. Các người nghĩ như thế nào. Nếu vẫn cứ giằng co như vậy, thời gian kéo dài càng lâu cũng khó tránh khỏi phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Vì vậy cần phải sớm có quyết định.”

Thiên Nhất Giáo chủ và Tô Phóng Văn đều gật đầu, quyết định liên hợp một kích. Điều này khiến sáu người Trầm Ngọc Thanh biến sắc, mọi người đang vô cùng lo

Trong Phượng Hoàng thư viện nhất thời trở nên hết sức khẩn trương, hai bên đều đang chuẩn bị. Bên phía Trầm Ngọc Thanh mà nói chính là không còn cách nào khác chỉ còn biết cắn răng chống đỡ. Mà đối với tam đại bang phái mà nói cũng không có ý muốn giết các nàng, bọn họ chỉ muốn bắt sống. Nếu chỉ là muốn giết người thì bọn họ cũng không cần bận tâm nhiều như vậy, cũng không khiến thủ hạ hy sinh vô ích.

Bên ngoài thành Nam Kinh, một tin tức đang nhanh chóng truyền ra bên ngoài. Mà trong một trấn nhỏ cách Nam Kinh hơn ba mươi dặm, lúc này đang có bảy người đang mua lương khô chuẩn bị ăn cho đỡ đói. Chỉ thấy một nam tử tướng mạo bình thường đang mua một đồng thức ăn, rồi nhanh chóng chạy đến chỗ sáu nữ nhân.

Ngay lúc đó đột nhiên truyền đến một âm thanh. Chỉ nghe có người lớn tiếng nói:

”Không ổn, không ổn. Mọi người mau đi hỗ trợ. Nam Kinh vừa truyền ra tin tức nói Phượng Hoàng thư viện bây giờ đang bị tam đại bang phái Thiên Nhất Giáo, Phi Ưng Giáo và Tuyệt Thiên Môn gì đó vây công, đang rơi vào tuyệt cảnh. Các vị hương thân, chúng ta nhanh chóng lấy binh khí đi đến hỗ trợ.

Trong giọng nói mang theo vài phần tôn kính đối với Phượng Hoàng thư viện.

Tên nam nhân chân động, một bước bay nhanh đến bên cạnh sáu nữ nhân, vội vàng nói:

”Không hay, tam đại bang phái đồng thời tấn công, tình huống nguy cấp, chúng ta phải lập tức đi ngay.

Một nữ nhân vội vàng la lên:

”Cô Ngạc đại ca nói không xa, chúng ta phải toàn lực chạy tới. Hai người Đồng Tâm, Đồng ý đi trước, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đó, chúng ta sẽ mang theo Tô Ngọc đi ngay sau. Mọi người xuất phát.

Nói xong chỉ thấy hai bóng người trong nháy mắt đã xuất hiện ở cách đó mấy trăm trượng, tốc độ cực nhanh khiến người ta sợ hãi. Ngay sau đó năm bóng người cũng dùng tốc độ cao nhất toàn lực chạy về phía Nam Kinh.

Phía chân trời, hai đám tường vân giống như chim xanh đang dùng tốc độ mà người bình thường khó có thể tưởng tượng điên cuồng chạy về phía Nam Kinh. Ở cách đó vài dặm, năm đạo thân ảnh cũng dùng hết toàn lực chạy về Nam Kinh.

Trong Phượng Hoàng thư viện, ba người Tô Phóng Văn, Phi Ưng Giáo chủ và Thiên Nhất Giáo chủ đều bộc phát ra khí thế cường đại. Khí lưu bốn phía đang từ từ tới gần sáu người Trầm Ngọc Thanh. Khí thế cường đại đó khiến cho sáu người hô hấp khó khăn, áp lực đè nặng trong lòng. Ba cỗ khí thế vô cùng cường đại đang nhanh chóng lan ra ngoài, trong nháy mắt hình thành một cơn lốc xoáy cuốn lên tất cả những vật cản trên đường đi của nó.

Trầm Ngọc Thanh nhìn về phía chân trời, nhẹ giọng nói:

”Lần cuối cùng này, mọi người hãy liều mạng. Nếu nhất định phải chết vậy đừng để làm gánh nặng cho Hoa Tinh. Tin rằng trong tương lai Hoa Tinh sẽ đòi lại gấp trăm lần. Bởi vì tất cả những kẻ nợ hân, sẽ không có một ai có thể chạy trốn. Nếu có thể không chết, vậy tương lai tất cả mối thù này cũng sẽ do Hoa Tinh đi báo phục. Bởi vì tất cả đều vì hân mà ra.

Nàng nói xong liền nhìn nhìn ba kẻ thù cường đại. Trầm Ngọc Thanh tập trung tất cả mọi người lại bên mình, cẩn thận quan sát mọi động tĩnh của kẻ địch.

Thân hình Tô Phóng Văn nhoáng lên, không một tiếng động xuất hiện bên trái sáu người Trầm Ngọc Thanh. Mà Thiên Nhất Giáo chủ lại xuất hiện bên phải, phía trên có Phi Ưng Giáo chủ đang lạnh lùng quan sát sáu người bên dưới. giờ phút này, ba vị thủ lĩnh của tam đại bang phái đều đang lạnh lùng nhìn mấy người đang giãy chết này. Trong ánh mắt của bọn họ đều hiện lên vẻ phần hận, lạnh lùng vô cùng.

Sở Thanh Tâm liếc nhìn mọi người một cái, nàng khe khẽ thở dài. Trong lòng hiểu được, trừ Phi là chết nếu không bên mình tuyệt đối không cách nào ngăn cản một kích này của ba vị cao thủ Thiên bang. Nhưng chết đối với mỗi một người mà nói lại là một sự uy hiếp không gì sánh nổi. Không ai muốn dễ dàng chết đi, cho dù sống trong tuyệt cảnh con người ta cũng không dễ dàng buông tha. Liếc nhìn Trầm Ngọc Thanh một cái, trong mắt nàng lộ ra vẻ ưu thương. Nhưng trong mắt người khác nàng lại thấy cảm giác không cam lòng, thù chết chứ không khuất phục. Sở Thanh Tâm đột nhiên nói:

”Có lẽ mọi người không phải rơi vào tuyệt cảnh như thế này. Mọi chuyện đáng lẽ nên do một mình ta gánh chịu, như vậy sẽ tốt hơn.

Mọi người nghe thấy vậy đều hơi biến sắc, cả người run lên. Giờ phút này, chỉ một câu nói ngắn ngủi nhưng lại thể hiện ra trách nhiệm viện chủ của nàng cùng với tình cảm của nàng đối với. Tất cả mọi người khẽ lắc đầu không nói gì hết. Nhưng trên mặt mỗi người lúc này đều lộ ra một vẻ kiên định, bất khuất.

Phía chân trời, hai đóa tường vân đã chạy tới phía trên bầu trời Nam Kinh, đang dùng tốc độ mà mắt thường khó có thể bắt lấy điên cuồng phóng về phía này. Một cỗ khí thể cực mạnh trong nháy mắt truyền đến nơi đây, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong thành Nam Kinh. Khí thể cường đại đó ngay lập tức khiến ba người Tô Phóng Văn chú ý.

Mặt Thiên Nhất Giáo chủ khẽ biến, nói:

“Khí thể này chẳng lẽ là Hoa Tinh, không có khả năng?”

Trong giọng nói kinh ngạc còn kèm theo vài phần khiếp sợ. Phi Ứng Giáo chủ trầm giọng nói:

”Không phải Hoa Tinh. Ta đã gặp Hoa Tinh, khí thể của hắn không giống thế này. Không biết là ai, chẳng lẽ là người của Thông Thiên Môn nhân cơ hội trở về. Không thể, Lý Bất Hối đã bị trọng thương, ngoài hắn ra còn có ai có võ công cao cường đến thế?

Tô Phóng Văn lạnh lùng nói:

“Bất kể là ai, chúng ta nhất định phải bắt được mấy người này trước khi người ấy đến. Nếu như không còn kịp nữa, nếu là viện binh của Phượng Hoàng thư viện thì chúng ta sẽ rất bất lợi. Ra tay mau.”

Hắn vừa nói xong, thân hình nhoáng lên, liên tiếp lóe ra bảy bóng người, đồng thời lao về phía Trầm Ngọc Thanh.

Hắn vừa phát động, hai người còn lại cũng đã ra tay. Ngay lập tức ba cỗ lực đạo cường đại từ ba hướng đồng thời công kích sáu người Trầm Ngọc Thanh. Trong sáu người, Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm là hai đối tượng chủ yếu của ba người bọn họ. Chỉ thấy ba người đều cùng chụp vào hai nàng. Còn đối với các kỳ nữ khác, đặc biệt là Lý Vân La thì đều không công kích các nàng. Có lẽ bởi vì nàng có sự phụ võ công cao cường, cho nên ba người đều tách nàng ra.

Hoa Phúc vận chuyển toàn thân công lực, thân thể đột nhiên lẳng không bắn về phía Phi Ứng Giáo chủ trên bầu trời. Đồng thời hai chân cũng đá ra, trong nháy mắt đá ra ba mươi sáu cước, phân biệt công kích Tô Phóng Văn và Thiên Nhất Giáo chủ. Lâm Hoa và Hoa Mộng cũng điên cuồng huy động trường kiếm, vung vàng ngăn cản bên người Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm. Hai người đều dùng thân thể mình thành tấm chắn bảo vệ hai nàng. Lý Vân La quát lên một tiếng, trường kiếm chém ra hơn mười lượt, mang theo kiếm khí mãnh liệt tấn công Thiên Nhất Giáo chủ.

Ba tiếng cười lạnh cùng lúc vang lên, Phi Ứng Giáo chủ sau khi đánh bay Hoa Phúc ra ngoài liền vung trảo chụp vào vai Trầm Ngọc Thanh. Lâm Hoa ở bên cạnh, người kiếm hợp một dùng cách đánh mạng đổi mạng lao về phía Phi Ứng Giáo chủ, ý đồ muốn ngăn hắn chạm vào Trầm Ngọc Thanh. Ánh mắt Phi Ứng Giáo chủ trở nên lạnh lẽo, tay phải đánh ra một chưởng đánh bay Lâm Hoa ra ngoài. Lâm Hoa ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi giống như một đóa mầu đơn tuyệt đẹp. Sau khi đánh bay hai người, tay phải Phi Ứng Giáo chủ chỉ còn cách vai Trầm Ngọc Thanh có ba tấc. Đúng lúc này, Trầm Ngọc Thanh vung ngọc thủ lên, nhất thời một đạo đao khí vô hình đột nhiên đánh trúng ngực Phi Ứng Giáo chủ. Khiến thân thể hắn bay lên vài thước, tránh được một trảo của hắn.

Bên này, Tô Phóng Văn công kích hai người Hoa Mộng và Sở Thanh Tâm. Còn Thiên Nhất Giáo chủ cũng lựa chọn Sở Thanh Tâm. Điều này khiến cho Tô Phóng Văn và Thiên Nhất Giáo chủ cảnh giác lẫn nhau nên có vẻ như bị trói tay trói chân. Điều này khiến cho Sở Thanh Tâm và Hoa Mộng có cơ hội phản kích. Lý Vân La ở một bên cũng huy động trường kiếm hỗ trợ Sở Thanh Tâm.

Đột nhiên vài tiếng hô hoán vang lên, Hoa Mộng và Lý Vân La cùng bị đánh bay ra ngoài ba trượng, rơi xuống mặt đất. Cả hai đều bị trọng thương. Mà Tô Phóng Văn và Thiên Nhất Giáo chủ vì cùng tranh đoạt Sở Thanh Tâm nên sau khi đánh một chưởng liền cùng lui lại vài trượng, cùng đứng yên trong không trung. Trầm Ngọc Thanh xoay người liếc nhìn Sở Thanh Tâm. Trong mắt hai người đều có một tia mất mát, hai

nàng ôm chặt lấy nhau. Ở xa xa, Hoa Phúc đang cố hết sức đứng lên, vẻ mặt trầm trọng nhìn ba kẻ địch cường đại. Công lực toàn thân đang cố gắng tụ tập lại càng nhanh càng tốt, chuẩn bị liều mạng đánh tiếp. Mà Lý Vân La cũng đang từ từ đứng lên, nàng nhìn thoáng qua Hoa Mộng và Lâm Hoa đã bị trọng thương nằm trên mặt đất, trên mặt lộ ra một tia kiên định.

Tô Phóng Văn trừng mắt liếc nhìn Thiên Nhất Giáo chủ một cái, thân hình lại đánh về phía Sở Thanh Tâm. Hắn vừa động thì Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ứng Giáo chủ cũng cùng lúc đánh về phía hai nàng. Cùng lúc đó, Hoa Phúc và Lý Vân La cũng đều toàn lực đánh ra một kích, chia ra tấn công ba cường địch.

Ở giữa sân, Trầm Ngọc Thanh giơ ngọc thủ lên. Áo ảnh trầm. Mà Hoa Tinh truyền lại không một tiếng động chém về phía Phi Ứng Giáo chủ. Mà Sở Thanh Tâm đứng thứ bảy trong Địa bảng nên võ công cũng không kém, hai tay phát ra một chương công kích Tô Phóng Văn và Thiên Nhất Giáo chủ.

Bảy người nhất thời lâm vào hỗn chiến, nhưng chỉ một chiêu đã phân ra. Chỉ thấy Hoa Phúc bị đánh bay ra ngoài ba trượng, rơi xuống đất không thể đứng dậy được nữa, máu không ngừng từ trong miệng trào ra. Mà Lý Vân La mặt mày tái nhợt, khóe miệng rỉ máu. Trầm Ngọc Thanh chấn động ngã xuống mặt đất; còn Sở Thanh Tâm thì bị đánh bay ra, quỳ trên mặt đất. Trên khuôn mặt xinh đẹp cắt không ra giọt máu, trong mắt toát ra sự bi thương vô tận.

Chỉ thấy ba người đột nhiên nhào về phía Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm đang bị trọng thương. Cùng lúc đó, hai đóa tường vân đã bay vụt tới. Theo hai đóa tường vân lao tới, mang theo khí thế vô cùng cường đại trong nháy mắt tràn ngập bầu trời Phượng Hoàng thư viện. Khiến cho tất cả mọi người chịu áp lực không nhỏ.

Trên mặt đất, tay phải của Phi Ứng Giáo chủ chỉ còn cách Trầm Ngọc Thanh có hai thước; mà phía bên kia Thiên Nhất Giáo chủ và Tô Phóng Văn chỉ còn một bước nữa là bắt được Sở Thanh Tâm. Mất thấy hai nàng sắp rơi vào tay ba người bọn chúng, mấy người đang bị trọng thương không nhịn được kêu lên một tiếng thống khổ. Còn hai nàng Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm lại u buồn nhìn nhau, trong mắt lộ ra một tia căm hận.

Trên bầu trời, hai đóa tường vân giống như một đôi bướm xinh đẹp biến thành hai bóng người. Hai đạo hàn quang hiện lên phản chiếu ánh sáng mặt trời chiếu rọi cả Phượng Hoàng thư viện.

175. Chương 175: Song Kiếm Dương Uy

Nam Kinh, Phượng Hoàng thư viện. Bên trong viện, bốn người Hoa Phúc, Lâm Hoa, Hoa Mộng và Lý Vân La bị thương rất nặng không gượng dậy nổi. Mấy người đều kêu lên kinh hãi nhìn hai người Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm. Tô Phóng Văn và Thiên Nhất Giáo chủ cùng tranh đoạt Sở Thanh Tâm. Còn Phi Ứng Giáo chủ lại một mình nhắm thẳng Trầm Ngọc Thanh. Mất thấy hai nàng sắp rơi vào trong tay bọn họ thì đột nhiên dị biến xảy ra.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, một thanh bảo kiếm mang theo quang mang chói mắt, mang theo tiếng xé gió đình tai, trống rỗng xuất hiện trước người Sở Thanh Tâm. Trường kiếm rung lên, tiếng kiếm ngân vang trời đình tai như ốc xoay chuyển với tốc độ cực nhanh khó có thể tưởng tượng được. Trường kiếm đột nhiên bắn thẳng về phía Thiên Nhất Giáo chủ. Khí thế cường đại, khí tức kinh hồn trong nháy mắt khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy rung động.

Cùng lúc khi thanh trường kiếm bắn về phía Thiên Nhất Giáo chủ, cũng có một thanh trường kiếm thứ hai, cũng mang theo khí thế như vậy xẹt trong không trung trong nháy mắt đã xuất hiện trước ngực Phi Ứng Giáo chủ. Ngân quang chói mắt phát ra giống như một cơn lốc xoáy mãnh liệt khiến Phi Ứng Giáo chủ cảm thấy sợ hãi.

Từ phía chân trời, hai tiếng hét vang lên. Chỉ thấy cách đó hơn mười trượng có hai dáng người mảnh mai đang cầm tay nhau chạy đến. Mái tóc dài tung bay trong gió, quần áo phất phơ thể hiện tốc độ của bọn họ nhanh đến kinh người. Khẽ huýt lên một tiếng, hai đạo nhân ảnh trong nháy mắt đã xuất hiện trước người

Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm. Đồng thời hai thanh trường kiếm đang ép lui ba người Tô Phóng Văn, Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ứng Giáo chủ cũng tự động bay trở về trong tay hai người.

Trên mặt đất, trong mắt bốn người Hoa Phúc, Hoa Mộng, Lâm Hoa và Lý Vân La đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Mà Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm lại nhìn nhau, trong mắt lộ ra một tia vui mừng. Rốt cuộc ở giây phút nguy hiểm nhất viện binh đã đến kịp. Nhưng phía bên kia, ba người Tô Phóng Văn, Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ứng Giáo chủ đều biến sắc. Bọn họ không nghĩ ra viện binh của Phương Hoàng thư viện lại đến nhanh như vậy, đây là điều bọn họ không thể nghĩ ra.

Trường kiếm vào tay, Đồng Tâm và Đồng Ý cùng yêu kiều quái lên một tiếng. Trường kiếm trong tay rung lên, ngay lập tức một tiếng kiếm ngân như hạc chấn cửu thiên truyền đi rất xa. Hai đạo kiếm khí mãnh mẽ trong nháy mắt truyền ra bốn phía, mang theo vô số cát bụi cuốn về phía ba kẻ địch.

Trong mắt Thiên Nhất Giáo chủ lộ ra vẻ kinh hãi, tay phải vừa chuyển đã từ từ đẩy ra một chưởng, đánh bay kiếm khí cdi đang đến gần mình. Nhìn tỷ muội Đồng Tâm, hắn mở miệng nói:

“Các người là ai, vì sao ngăn cản chúng ta?”

Tỷ muội Đồng Tâm cẩn thận quan sát xung quanh, thấy tất cả mọi người đều bị thương nặng không khỏi cảm thấy lo lắng. Bây giờ những người khác còn chưa đến đây, mình chỉ có hai người mà đối phương lại có ba người. Đây là một chuyện không dễ ứng phó. Nếu Tô Ngọc ở đây thì với uy lực Thiên sát ma cầm của nàng thật ra có thể đối phó ba tên cường địch này. Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, Đồng Tâm mở miệng nói: Nguồn tại TruyệnFULL

“Các người là ai, tại sao lại công kích Phương Hoàng thư viện?”

Giọng nói nhẹ nhàng cùng với khuôn mặt rất bình thường rất dễ làm người ta có cảm tình.

Mắt Phi Ứng Giáo chủ đảo liên hồi, lúc này hắn mở miệng nói:

“Xem kiếm thuật của hai người các người, lại nghe giọng nói của các người thấy còn rất trẻ. Chẳng lẽ các người đến từ Thiên trì? Ta nếu không đoán sai, hai người các người chính là tỷ muội Đồng Tâm, có đúng không?”

Lời này vừa nói ra khiến hai người Tô Phóng Văn và Thiên Nhất Giáo chủ đều biến sắc, dường như bọn họ không có nghĩ đến hai người bọn họ là tỷ muội Đồng Tâm.

Mắt Đồng Tâm cứng lại. Nàng vốn định kéo dài thêm một chút thời gian để đợi năm người Tô Ngọc đến đây. Không nghĩ tới đối phương lại đoán ra nhanh như vậy. Nhìn nhìn trấn an Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm một cái, Đồng Tâm quay đầu lại nói với Phi Ứng Giáo chủ:

“Không sai, chính là chúng ta. Các người là ai sao lại không dám dùng chân diện mục gặp người. Có phải là sợ tương lai Hoa Tinh sẽ lột da, cắt gân các người đúng không?”

Thiên Nhất Giáo chủ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

“Tương lai ai thu thập ai còn chưa biết được cơ mà, đúng không? Bây giờ chỉ bằng vào hai người các người, sợ rằng cũng không bảo vệ được cho hai nàng ta đâu.”

Nói xong, hắn vung tay phải lên, một viên pháo đột nhiên bắn thẳng lên trời, hình thành một ngọn lửa rực rỡ trên không trung.

Trên mặt đất, Trầm Ngọc Thanh biến sắc nói:

“Thiên Nhất Giáo chủ quá âm hiểm, dĩ nhiên vẫn còn bố trí cường binh ở bên ngoài, không hổ là đệ nhất kiêu hùng Giang Nam, thật sự làm Ngọc Thanh bội phục. Không biết hai vị bá chủ còn lại có còn mưu kế gì không?” Nói xong nàng nhìn tỷ muội Đồng Tâm một cái, ý nhắc nhở hai nàng phải cẩn thận.

Về mặt Tô Phóng Văn trở nên âm trầm, hắn nhìn nhìn Thiên Nhất Giáo chủ một chút, vẻ mặt biến ảo không ngừng, hiển nhiên đang lo lắng điều gì đó. Mà Phi Ứng Giáo chủ lại cười lạnh một tiếng cũng phất tay phát ra một tín hiệu trên không trung.

Mắt hai tỷ muội Đồng Tâm trầm xuống, hai nàng nhìn nhau. Đồng Ý nói:

“Có lẽ lúc này phải nhờ Tô Ngọc ra tay thôi.”

Đồng Tâm khẽ thở dài nói:

“Nếu có thể không để nàng ta ra tay là tốt nhất. Nàng vừa ra tay nhất định sẽ có người chết, hơn nữa là vô số người.” Nói xong hai người như nhớ đến cảnh tượng kinh khủng bên ngoài thành Lạc Dương ngày đó.

Tô Phóng Văn nhìn về phía chân trời, thân thể trong nháy mắt lao tới, không một tiếng động bay về phía Sở Thanh Tâm. Hiển nhiên hắn vẫn muốn bắt được Sở Thanh Tâm. Như vậy tương lai hắn còn có thứ để đổi phỏ với Hoa Tinh. Là Tuyệt Thiên Môn chủ, hắn mặc dù cũng rất để ý đến dung mạo xinh đẹp của Trầm Ngọc Thanh. Nhưng trực giác cho hắn biết, Sở Thanh Tâm mới là chủ nhân thực sự của Phượng Hoàng thư viện. Cho nên chỉ cần bắt được nàng là có thể kê cao gối ngủ. Hơn nữa nếu nói về xinh đẹp, đáng về thành thực của Sở Thanh Tâm cũng cực kỳ mê người.

Đồng Tâm nhìn muội muội một cái ra hiệu cho Đồng Ý ra tay ứng phó. Đồng Ý khẽ gật đầu, trường kiếm trong tay rung lên liên tiếp phát ra từng đạo kiếm quang mang theo những tiếng xé gió kỳ dị. Giống như vô số con bướm đang nhảy múa trong không trung. Trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Tô Phóng Văn. Tiếng kiếm rít đỉnh tai, kiếm khí kinh thiên, kiếm quang mạnh mẽ hình thành từng đạo từng đạo kiếm kinh ngăn cản đường đi của Tô Phóng Văn.

Tô Phóng Văn vừa ra tay đã hiểu được sẽ có người ngăn cản. Nhưng hắn chỉ e ngại Hoa Tinh chứ hắn không để hai tỷ muội Đồng Tâm, người hắn chưa gặp một lần ở trong lòng. Nhìn kiếm quang mạnh mẽ đó, Tô Phóng Văn không khỏi cảm thấy chấn động, nhưng trong miệng vẫn cười lạnh nói:

“Kiếm pháp không kém, nhưng đáng tiếc chỉ bằng người thì còn không thể ngăn cản ta.” Lời vừa dứt, một chưởng ảnh khổng lồ trong nháy mắt đã đánh tủng vàng kiếm quang.

Trên mặt đất, Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm đều cẩn thận quan sát hai người giao thủ. Từ tin tức mà thư viện có được, hai tỷ muội Đồng Tâm mặc dù mới có mười sáu tuổi. Nhưng bởi vì xuất thân từ Thiên trì, từ nhỏ đã được ăn tuyệt liên tử - thánh phẩm của Thiên trì cho nên có công lực cực cao, vô cùng hiếm thấy. Bây giờ đã có thực lực Thiên bảng.

Giữa sân, chưởng kiếm giao nhau, kiếm quang màu trắng bị đạo chưởng kinh màu xanh đột nhiên đánh vào, ngay lập tức phát ra một tiếng động trầm muộn. Trong tiếng sét đánh, chân khí vô cùng mạnh mẽ đánh bay Tô Phóng Văn ra ngoài ba trượng. Điều này khiến ba người đều kinh hãi, hiển nhiên là không thể tin nổi. Mà trường kiếm của Đồng Ý lại không ngừng luân chuyển, dễ dàng hóa giải một chưởng mạnh mẽ của Tô Phóng Văn.

Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ứng Giáo chủ đứng một bên ánh mắt biến đổi. Hiển nhiên bọn họ rất kinh ngạc. Bọn họ mặc dù nghe nói tỷ muội Đồng Tâm này có võ công cao cường, nhưng trước kia không có chính thức thấy qua cho nên cũng không tin cho lắm. Bây giờ thấy như vậy, trong lòng bọn họ cảm thấy không ổn. Xa xa, lúc này chỉ thấy từ có hơn mười người đang từ xa xa chạy tới đây. Tốc độ của những người này rất nhanh, hiển nhiên không phải người yếu.

Tô Phóng Văn nhìn về phương xa, cười lạnh một tiếng nói:

“Kiếm khí của tiểu nha đầu mạnh đó, ta xem xem ngươi có thể tiếp nổi mấy chiêu của ta.”

Nói xong hắn đột nhiên xuất hiện giữa không trung, lẳng lặng đứng ở trên đó. Nhìn Đồng Ý với vẻ lạnh lùng, hai tay hắn từ phân giờ hợp lại, lòng bàn tay hướng vào nhau. Một đạo chân khí từ từ xuất hiện và lớn dần lên giữa hai tay hắn. Khí lưu bốn phía bắt đầu khởi động, vô số những cơn gió lốc vây quanh hắn. Chỉ thấy xung quanh thân thể hắn mọc lên một vầng quang mang màu xanh, bên ngoài lại là một tầng quang mang màu đỏ, trông vô cùng kỳ dị.

Đồng Ý khẽ điểm chân một cái, thân hình cũng đứng yên trên không trung. Nhìn Tô Phóng Văn, ánh mắt Đồng Ý hơi trầm xuống, cực nhanh huy động trường kiếm. Ngân quang lóe lên xung quanh Đồng Ý, vô số khí lưu đang tập trung về phía nàng. Trường kiếm trong tay phát ra một vầng sáng chói mắt. Một thanh cự kiếm dài mấy trượng từ từ xuất hiện sau lưng nàng, ẩn chứa uy nghiêm không gì sánh nổi.

Quát lên một tiếng, hai người Tô Phóng Văn và Đồng Ý đồng thời ra tay. Chỉ thấy trong mắt Tô Phóng Văn lóe lên vẻ lạnh lùng. Quả cầu chân khí trong tay lóe ra ánh sáng lúc đỏ lúc xanh, đột nhiên đánh về

phía Đồng Ý. doc truyen tai . Mà Đồng Ý cũng bộc phát ra khí thế cực mạnh, hai tay cầm kiếm chém thẳng vào quả cầu chân khí kia. Giữa không trung, một thanh cự kiếm dài mấy trượng mang theo ánh sáng chói mắt hung hăng bổ trúng vào quang cầu kỳ dị mà Tô Phóng Văn phát ra.

Hai cao thủ tuyệt thế gặp nhau, ai mạnh hơn người đó sẽ thắng. Cách đánh như thế này không có một chút kỹ xảo nào, tất cả chỉ dựa vào thực lực. Đây là phương thức mà những cao thủ thực sự thích dùng nhất. Chỉ mấy chiêu là có thể phân thắng bại, không cần dùng đến hư chiêu, đỡ tốn thời gian và công sức. Nhưng phương pháp này tuy tốt với người mạnh, nhưng đối với người yếu lại rất bất lợi. Một kích của hai người khiến mọi người đều chú ý. Người bên phía Phương Hoàng thư viện đều cầu mong Đồng Ý chiến thắng. Mà Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ưng Giáo chủ thì lại đang đợi thuộc hạ đến, đồng thời cũng cẩn thận quan sát võ công của hai người.

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân hình Đồng Ý chấn động há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Thân hình trong nháy mắt xuất hiện ở cách chỗ cũ ba trượng, vẻ mặt tái nhợt. Đồng Ý rất lấy làm kinh ngạc đối với võ công của Tô Phóng Văn. Cao thủ Thiên băng đúng là không tầm thường, võ công vô cùng mạnh mẽ. Mà phía đối diện, Tô Phóng Văn cũng chấn động mạnh, cả người bị bắn bay ra ngoài ba trượng, hắn cũng vô cùng kinh hãi nhìn Đồng Ý. Trong mắt Tô Phóng Văn lộ ra một tia hung ác, hắn lạnh lùng nói:

“Được, được, rất được. Người tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thực lực không kém gì Thiên băng, thật sự nằm ngoài suy đoán của ta. Bây giờ, người hãy tiếp ta thêm một chiêu nữa đi.”

Hắn nói xong, thân thể trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Đồng Ý. Hai chưởng mang theo tiếng kêu kinh thiên phát ra vô số chưởng kinh, trong nháy mắt đã bao phủ Đồng Ý vào trong phạm vi công kích của mình.

Đồng Ý xoay tròn một vòng, trường kiếm phát ra vô số đạo bóng kiếm, tản mát ra quang mang chói mắt. Yêu kiều quát lên một tiếng, thân hình Đồng Ý đột nhiên lộn ngược lại đầu dưới chân trên. Trường kiếm đột nhiên đâm ra một kiếm nhắm thẳng vào đỉnh đầu Tô Phóng Văn. Một kiếm này vô cùng thần bí, lại không một tiếng động làm người ta rất khó có thể phát hiện ra được. Song Tô Phóng Văn không hổ là cao thủ Thiên băng, trong nháy mắt đã phát hiện ra một kiếm này của Đồng Ý.

Tô Phóng Văn nổi giận gầm lên một tiếng, công lực trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, phát ra khí thế mạnh mẽ. Giờ phút này Tô Phóng Văn đã thể hiện ra thực lực của cao thủ Thiên băng của hắn. Tô Phóng Văn giơ tay phải lên đánh ra một chưởng chống lại một kiếm của Đồng Ý. Chưởng kiếm lần thứ hai va chạm. Chỉ nghe thấy Đồng Ý hét lên một tiếng, cả người nàng đột nhiên lao xuống dưới, hai tay cầm kiếm mạnh mẽ đè Tô Phóng Văn xuống.

Gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ, Tô Phóng Văn biến sắc. Hắn lúc này mới hiểu được mình đã quá coi thường Đồng Ý. Hắn dù như thế nào cũng không nghĩ ra được rằng công lực của Đồng Ý lại thâm hậu đến vậy, không thua kém mình chút nào. Trong nháy mắt Tô Phóng Văn đã rơi xuống mặt đất. Chỉ thấy mặt hắn tái đi không còn chút máu, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hai chân lún vào sâu trong mặt đất mấy tấc. Phía trên, Đồng Ý cũng chấn động toàn thân, khí huyết nhộn nhạo.

Ánh mắt Đồng Ý trở nên lạnh lẽo, một cỗ khí thế mãnh liệt đột nhiên được phát ra. Chỉ thấy tay phải nàng hạ xuống, ngay sau đó toàn lực vỗ một chưởng lên chuỗi kiếm. Ngay lập tức, cả người nàng và trường kiếm đồng thời hạ xuống ba phần. Trên không trung, Đồng Ý chu cái miệng nhỏ phun ra một ngụm máu. Dưới mặt đất, Tô Phóng Văn giơ tay phải lên cao phát ra từng đạo chân khí ngăn cản thanh trường kiếm. Thân thể hắn lại run rẩy vài cái khi Đồng Ý ra tay lần thứ hai, máu trong miệng lại trào ra.

Giữa không trung, thân hình Đồng Ý hơi trầm xuống, hai tay ném kiếm ra một chút, dựa vào chút lực đạo này cả người đột nhiên xoay tròn. Hai chân trong nháy mắt đá ra hơn mười cước, liên tiếp công phá phòng ngự của Tô Phóng Văn, trong đó có ba cước đá trúng ngực hắn. Rống lên một tiếng, thân hình Tô Phóng Văn nhất thời bị đá bay ra ngoài. Sau khi rơi xuống mặt đất liền nhanh chóng chạy ra phía bên ngoài. Giữa không trung truyền đến giọng nói căm hận của hắn:

“Lần này ta chuẩn bị không chu đáo nên thất bại. Tương lai chúng ta nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần, nhất định.”

Âm thanh của hấn rất nhanh đã biến mất. Cũng lúc này hai đám người khác nhau đã cùng lúc xuất hiện ở trong viện.

Mặt Đồng Tâm hơi trầm xuống, thân hình lóe lên vài cái, trong nháy mắt đã mang Lý Vân La và Hoa Mộng đến bên cạnh mình, để các nàng tập trung lại gần Trầm Ngọc Thanh. Như vậy nàng cũng dễ dàng bảo vệ các nàng hơn. Thân hình Đồng Ý cũng lóe lên vài lần đã đem Lâm Hoa trở về. Nàng nhìn tỷ tỷ một cái, một ngụm máu trào ra từ miệng Đồng Ý. Nàng lắc lắc đầu, tỏ vẻ không sao hết. Trong ánh mắt Đồng Tâm lộ ra một tia thương xót. Trường kiếm trong tay Đồng Tâm khê rung lên, một tiếng rít rung trời truyền khắp toàn trường. Khiến cho đám cao thủ vừa chạy tới cùng biến sắc.

Sở Thanh Tâm nhìn hai tỷ muội Đồng Tâm, nhẹ giọng nói:

”Không cần lo lắng, chúng ta bây giờ đang đánh cuộc, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng thì người đó chính là kẻ thắng lợi. Với tu vi cường đại của muội đủ để cầm cự bọn chúng. Cho nên muội không nên quá xúc động, tỉnh táo là điều cần nhất lúc này.

Trầm Ngọc Thanh cũng nhẹ giọng nói:

”Người của đối phương đã đến đông đủ sợ rằng sẽ không cho tỷ muội các muội thời cơ. Bây giờ Đồng Ý sợ rằng đã bị thương không nhẹ, nên tạm thời chúng ta vẫn đang ở thế yếu. Vì vậy không nên liều mạng đánh bừa với chúng.

Thiên Nhất Giáo chủ cười lạnh nói:

“Bây giờ nói ra những điều này đã chậm rồi. Hai nha đầu này mặc dù lợi hại, nhưng chỉ cần hai chúng ta ngăn cả hai người bọn họ thì chỉ còn lại mấy người không còn lực chiến đấu các người. Khi đó, thủ hạ của chúng ta sẽ dễ dàng làm thịt các người. Hắc hắc, Phi Ưng Giáo chủ người có thấy ta nói đúng không?”

Nói xong hấn liếc nhìn Phi Ưng Giáo chủ một cái. Hiểu nhiên trong lòng hấn hiểu nếu một mình mình xông lên nhất định sẽ bị Đồng Tâm công kích. Khi đó Phi Ưng Giáo chủ nhất định sẽ ra tay đánh lên sau lưng, thì mình chỉ có chết mà thôi. Hấn không ngu ngốc đến vậy, cho nên hấn nói rõ việc này trước, hai bên đều nói rõ. Hấn biết, Phi Ưng Giáo chủ cũng e ngại như hấn, cho nên mới không ra tay.

Phi Ưng Giáo chủ gật đầu nói:

“Như vậy cũng tốt, ta muốn Trầm Ngọc Thanh, còn Sở Thanh Tâm giao cho người, thế nào.”

“Được, một lời đã định. Chúng ta bắt đầu đi.”

Thiên Nhất Giáo chủ nói xong, thân hình bước tới trước một bước, hai tay chụm lại trước ngực, chuẩn bị công kích.

Tỷ muội Đồng Tâm nhìn nhau, hai nàng đứng cách nhau một trượng bảo vệ một phía. Hai nàng cẩn thận quan sát hành động của hai tên cường địch cùng với gần ba mươi cao thủ thủ hạ của bọn họ. Phi Ưng Giáo chủ nhìn hơn mười môn hạ bên cạnh rồi nhỏ giọng phân phó. Ngay sau đó tiến lên trước một bước đứng gần Thiên Nhất Giáo chủ, chuẩn bị tấn công.

Bên trong Phượng Hoàng thư viện nhất thời trở nên khẩn trương. Mọi người của thư viện đều đặt hy vọng lên người tỷ muội Đồng Tâm. Bởi vì hai nàng là hy vọng duy nhất lúc này. Nếu hai nàng bị thâu vậy tất cả đều sẽ kết thúc.

Xa xa, vài bóng người còn đang liều mạng chạy tới đây. Mà bên ngoài Phượng Hoàng thư viện lúc này lại truyền đến những tiếng chân động rất lớn. Cẩn thận lắng nghe thì thấy đó là những tiếng bước chân chính tể đang từ bốn phía tới gần Phượng Hoàng thư viện. Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ưng Giáo chủ liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi. Mà trong mắt Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm lại lộ ra vẻ vui mừng. Những người còn lại thì đều cảm thấy khó hiểu, không hiểu âm thanh này là cái gì.

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ, thì có một đám quan binh dũng mãnh xông vào Phượng Hoàng thư viện. Về mặt mỗi người đều rất nghiêm túc cầm vũ khí trong tay đang không ngừng tiến vào bên trong. Mỗi người đều nắm chặt đao thương lao về phía đám người Thiên Nhất Giáo chủ. Khí thế đó giống như thiên quân vạn mã đột nhiên xuất hiện trước mặt, nói không khiếp sợ đó chính là gạt người. Người trong Võ lâm rất xem thường triều đình, nhưng bọn họ đều hiểu được không thể trêu chọc triều đình. Lúc này lại thấy

rất nhiều quan binh hùng hổ xông vào, đám cao thủ Võ lâm ở đây đều lấy làm kinh hoàng, có vẻ rất mất tự nhiên.

Ánh mắt Phi Ưng Giáo chủ hơi đổi, hần nhìn Thiên Nhất Giáo chủ một cái, hỏi:

“Mọi người đều nói Phượng Hoàng thư viện có thiên hạ đệ nhất tài nữ. Thiên Nhất Giáo chủ có cho rằng đây có thể là do các nàng làm ra không. Những người này có thể là môn hạ của Phượng Hoàng thư viện giả làm quan binh không?”

Thiên Nhất Giáo chủ nghe thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ Phi Ưng Giáo chủ này quả thật không đơn giản, ngay cả điều này cũng có thể nghĩ ra. Hần vẫn thận nhìn đám quan binh, Thiên Nhất Giáo chủ trầm giọng nói:

“Những người này nhìn qua có vẻ như không giống như đang đóng giả. Người cẩn thận quan sát quần áo, binh khí, vẻ mặt của bọn họ xem, những điểm này sợ rằng không phải người bình thường có thể đóng giả được. Nơi này chính là Nam Kinh, Phượng Hoàng thư viện đã thành lập ở đây hai mươi năm. Mấy nữ nhân này lại rất thông minh nên muốn cấu kết với quan phủ cũng là chuyện rất dễ dàng. Ta thấy những người này tám chín phần là thật. Người xem nên làm sao bây giờ?”

Phi Ưng Giáo chủ lạnh lùng nói:

“Nếu đã lộ mặt, chúng ta sẽ dùng một kích. Nếu một kích không được thì cũng chỉ có thể tìm cơ hội sau mà thôi. Người thấy thế nào?”

Bên này, mấy ngàn quan binh đã tới gần nơi hai bên đang giằng co, bao vây mọi người vào giữa. Chỉ thấy một vị tướng lĩnh trẻ tuổi khoảng hơn ba mươi tuổi lạnh lùng nhìn đám người Thiên Nhất Giáo chủ. Hần lớn tiếng nói:

“Thảo khấu phương nào mà cũng dám công khai đến Nam Kinh phủ ta giết người phóng hỏa. Bây giờ nhìn thấy bản quan còn không quỳ xuống đầu hàng. Người đâu, cung tiễn chuẩn bị. Bốn quan đếm đến ba, các người nếu không hạ vũ khí đầu hàng ta sẽ hạ lệnh công kích. Dù cho các người võ công cao cường, bốn qua đã mang Thần vũ đại pháo đến trước cửa chờ các người. Ta xem các người ai có thể chạy thoát khỏi Thần vũ đại pháo.” Nói xong hần vung tay phải lên, lớn tiếng đếm.

Thiên Nhất Giáo chủ và Phi Ưng Giáo chủ bởi vì cùng đeo mặt nạ nên không nhìn ra vẻ mặt của bọn họ lúc này. Nhưng từ ánh mắt của bọn họ có thể thấy vài phần khiếp sợ. Hiển nhiên, bọn họ đều hiểu Thần vũ đại pháo là cái gì. Phi Ưng Giáo chủ nháy mắt ra hiệu cho Thiên Nhất Giáo chủ một cái. Hai người đồng thời đánh về phía tỷ muội Đồng Tâm, bọn họ muốn đánh cuộc lần cuối cùng. Đám cao thủ hai môn phái cũng bắt đầu lao về đám quan binh, ngay lập tức trận hỗn chiến nổ ra.

Trường kiếm của Đồng Tâm rung lên, một đạo kiếm quang kèm theo uy lực mạnh mẽ đột nhiên bổ về phía Phi Ưng Giáo chủ. Mà Đồng Ý lại đứng yên tại chỗ. Thanh trường kiếm xoay chuyển theo một quỹ tích kỳ lạ trước người trong nháy mắt tạo thành một bông hoa kiếm. Phát ra bảy tầng phòng ngự, nàng định lấy tinh chế động kiếm chế Thiên Nhất Giáo chủ.

Trong tiếng kêu gào thê thảm, bốn bóng người bay lên trời. Giữa không trung lóe ra quang mang chói mắt cùng tiếng huyết gió chói tai. Hai tỷ muội Đồng Tâm chống lại hai đệ tử mạnh nhất, tất cả đều lâm vào khổ chiến. Đồng Tâm thì còn đỡ, nhưng Đồng Ý bởi vì lúc trước đã đánh một trận nên bị thương. Nên lúc này chỉ có thể cắn răng chống đỡ mà thôi. Dưới mặt đất, ba mươi cao thủ chống lại mấy ngàn quan binh không khác gì hổ nhập bầy cừu. Chỉ trong chớp lát đã giết chết gần hai trăm người, tốc độ rất nhanh.

Trong trận hỗn chiến, cao thủ của Thiên Nhất Giáo chủ đều đang ra sức chém giết quan binh. Mà cao thủ của Phi Ưng Giáo chủ lại đột nhiên phân ra bốn người bay về phía Trầm Ngọc Thanh. Hiển nhiên bọn chúng muốn nhân cơ hội này bắt lấy Trầm Ngọc Thanh và Sở Thanh Tâm. Lúc này đang có hơn trăm quan binh vây quanh đám người Trầm Ngọc Thanh, tạo thành một phòng tuyến bảo vệ các nàng ở bên trong. Vừa thấy bốn cao thủ đánh tới, đám quan binh kêu lên một tiếng, dưới sự chỉ huy của tên tướng lĩnh trẻ tuổi liền xông tới ngăn cản kẻ địch.

Thời gian dần dần trôi đi, xác quan binh trên mặt đất cũng càng lúc càng tăng, máu đang dần dần hội tụ thành một con sông nhỏ. Mà bốn cao thủ đã từ từ tới gần vị trí đám người Trầm Ngọc Thanh, tình thế

càng lúc càng nghiêm trọng. Đột nhiên một cao thủ phá vỡ phòng tuyến của quan binh, lao về phía Trầm Ngọc Thanh. Lúc này tất cả quan binh đều chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hấn, nhưng không có cách nào ngăn cản hấn được. Lúc này chỉ thấy tên tướng lĩnh nổi giận gầm lên một tiếng, huy động mười đầu ngón tay phát ra một đạo đao khí vô hình, đột nhiên đánh trúng ngực tên đó. Khiến hấn chấn động toàn thân, rồi bị bắn bay ra vài thước.

Mặt người này trở nên tái nhợt, nhìn tên tướng lĩnh với ánh mắt độc ác. Hấn vung tay giết chết ba tên quan binh, sau đó lại đánh về phía Trầm Ngọc Thanh. Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu. Một bóng người đột nhiên rơi xuống bên cạnh hấn, liên tiếp đánh ra bốn mươi bảy chưởng bức tên này lùi ra. Bên kia truyền đến tiếng gầm phẫn nộ, chỉ thấy Cô Ngạo đang điên cuồng công kích cao thủ của Phi Ứng Giáo.

Lạnh lùng nhìn nữ nhân mới bức lui mình, vị cao thủ này của Phi Ứng Giáo hỏi:

“Người là ai, võ công sao lại cao cường đến thế?”

Nữ nhân này cười lạnh nói:

“Ta là Âm Vũ, thị nữ của Hoa Tinh có thể. Người lưu mạng lại đi.”

Nàng nói xong đánh ra một quyền. Chỉ thấy một quyền ảnh trong suốt trong nháy mắt đã đạt đến sáu thước, hung hăng công kích tên cao thủ kia. Quyền ảnh trong suốt dễ dàng xuyên qua chưởng lực của hấn, Tử Ngọc Hoa xuất hiện trước ngực kẻ địch. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người này đã bị đánh cho thịt nát xương tan.

Âm Vũ nhìn thấy như vậy không khỏi cảm thấy kinh hãi. Nàng không ngờ rằng “Toái ngọc quyền” mà Hoa Tinh dạy mình lại bá đạo đến thế. Thật sự không hề thua kém Bôn lôi thần quyền của Lý Vân La chút nào. Quay đầu lại nhìn mọi người một cái, Âm Vũ nói:

“Mọi người yên tâm, có chúng ta ở đây sẽ không ai có thể tiếp tục thương tổn các người.

Sở Thanh Tâm nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

“Các người rút cuộc đã đến, nơi này tạm thời không có chuyện gì. Muội nhanh đi giúp Đồng Ý. Muội ấy lúc đầu đã đánh một trận với Tuyệt Thiên Môn chủ. Mặc dù đã khiến tên Tô Phóng Văn kia bị thương nặng, nhưng muội ấy cũng đã bị thương không nhẹ. Bây giờ lại gặp phải Thiên Nhất Giáo chủ, sợ rằng không duy trì được bao lâu.

Nàng vừa dứt lời, thì Đồng Ý đã run lên, kêu lên một tiếng đau đớn, cả người đột nhiên hạ xuống. Mà cùng lúc đó, Trung nguyên chủ lại huyết dài một tiếng, thân hình đương nhiên xuất hiện trên đầu đám người Sở Thanh Tâm.

Giữa không trung, một bóng đen đột nhiên bay thẳng về phía Sở Thanh Tâm. Khí lưu bốn phía cấp tốc xoay chuyển, khí thế cường đại ép xuống bên dưới khiến tim mọi người đập mạnh. Mặt Âm Vũ trở nên âm trầm, quang mang màu xanh hiện lên bên ngoài cơ thể, công lực đột nhiên tăng lên gấp ba. Chỉ thấy Âm Vũ hét lên một tiếng, tay phải đánh ra một quyền, một quyền kinh thiên, đánh thẳng về phía Thiên Nhất Giáo chủ.

Hai luồng chân khí cường đại đột nhiên va chạm vào nhau sinh ra một vụ nổ mạnh. Khí lưu cường đại khiến cho đám quan binh bên dưới mặt đất ngã trái ngã phải, còn có không ít người bị đánh bay ra ngoài. Thiên Nhất Giáo chủ nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình bị “Toái ngọc quyền” cực mạnh đánh bay ra ngoài. Thân hình sau khi rơi xuống đất vẫn không ngừng run lên, một lúc sau mới lấy lại thăng bằng. Hấn hung hăng trừng mắt nhìn Âm Vũ một cái. Thiên Nhất Giáo chủ không cam lòng hừ lạnh một tiếng, ra lệnh cho thủ hạ rút lui. Thân hình nhoáng lên, Thiên Nhất Giáo chủ đã bay nhanh ra ngoài. Giữa sân lúc này chỉ còn lưu lại Phi Ứng Giáo chủ đang liều mạng giao chiến với Đồng Tâm.

Cả người Âm Vũ cũng đang run lên, khóe miệng rỉ máu, ánh mắt lơ mơ, nàng cố sức rút hai chân đang bị lún sâu vào nền đất ra, lẳng lặng đứng chắn phía trước mọi người. Bên kia Liên Phượng đã đỡ Đồng Ý, mấy người cùng đi đến bên cạnh Âm Vũ. Mà Đường Mộng lại mang theo Tô Ngọc, dưới sự phối hợp của đồng đảng quan binh cũng đang từ từ tiến về phía này.

Bởi vì Thiên Nhất Giáo đã rút lui, nên Phi Ứng Giáo chủ hiểu được muốn đánh bại Đồng Tâm cũng không phải một hai chiêu là xong. Hắn nhìn bốn phía một chút thấy môn hạ đã chết gần nửa. Phi Ứng Giáo chủ không khỏi thở dài, phát ra một tiếng đánh bay Đồng Tâm ra xa, lắc mình rời đi. Giữa không trung truyền đến tiếng hô hoán của Phi Ứng Giáo chủ. Đám môn hạ nghe thấy thế cũng vội vàng bỏ chạy.

Rất nhanh xung quanh đã trở nên yên tĩnh. Đám quan binh cũng rút đi, chỉ còn lại có mấy người của thư viện mà thôi. Đường Mộng ngồi xuống bên cạnh mọi người, nhẹ nhàng xem xét vết thương ọi người. Nhìn đại viện đã bị phá hủy gần như tan hoang, Trầm Ngọc Thanh cười khổ nói:

”Lần này Phượng Hoàng thư viện chúng ta đúng là gặp phải đại kiếp.

Sở Thanh Tâm lại khẽ cười nói:

“Mặc dù như vậy nhưng chúng ta vẫn thắng lợi. Chúng ta dưới sự vây công của Vô lâm Tứ đại bang phái, cuối cùng bọn họ vẫn không thể thành công. Đây chính là một kỳ tích. Lần này thực ra vào lúc tối hậu chúng ta đã được tỷ muội Đồng Tâm đến cứu viện, cùng với đoàn người Âm Vũ kịp thời chạy tới chi viện. Ngoài ra, sự trợ giúp của Mộng Dao cũng có tác dụng nhất định giúp chúng ta tranh thủ một chút thời gian. Nếu không, Phượng Hoàng thư viện chúng ta đã xong hết rồi.”

Đường Mộng mở miệng nói:

“Được rồi, mọi người đều bị thương không nhẹ nên tìm một nơi để chữa thương đã. Càng kéo dài càng bất lợi cho thân thể.”

Nói xong, mọi người cùng nhau mang theo mấy người bị trọng thương rời đi.

176. Chương 176: Tái Ngộ Cổ Nhân

Trong một mật thất bí mật, tất cả mọi người đều tập trung ở đây. Trong đoàn người ngoại trừ Cô Ngạo và Hoa Phúc ra còn lại tất cả đều là nữ nhân. Tòa mật thất này có tổng cộng ba gian. Chỉ thấy Cô Ngạo và Hoa Phúc ở trong một gian, đang lặng lẽ dựa vào tường vận công chữa thương. Gian thứ hai, Đường Mộng đang chữa thương cho các nàng. Lần này ba người Dư Mộng Dao, Dạ Cô Phượng và Hứa Như coi như may mắn không bị thương. Nhưng năm nàng Trầm Ngọc Thanh, Sở Thanh Tâm, Lâm Hoa, Hoa Mộng và Lý Vân La cũng như Hoa Phúc đều bị trọng thương. Liên Phượng cũng bị một vết thương nhẹ, Đồng Ý bị trọng thương, còn Âm Vũ, Đồng Tâm cũng bị nội thương khá nặng. Đến lúc này chỉ còn lại Đường Mộng và Tô Ngọc không bị thương. Hai nàng đang cố sức chữa thương ọi người.

Đội ọi người đã được băng bó vết thương, các nàng bị thương nặng cũng được đặt nằm trên giường, Trầm Ngọc Thanh liền tổng kết cuộc chiến lần này. Trầm Ngọc Thanh nhìn chúng nữ một cái, nàng mở miệng nói:

”Lần này mặc dù rất nhiều kiến trúc của thư viện đã bị phá hủy, nhưng chúng ta có thể bình yên vô sự đã là điều vô cùng may mắn. Về phần những đệ tử đã chết chúng ta sẽ an bài hậu sự cho họ. Mỗi thù này, chúng ta đợi Hoa Tinh trở về sẽ do hắn đi đòi lại. Lần này tất cả mọi người đã ở thời khắc mấu chốt chuyển nguy thành an là nhờ tỷ muội Đồng Tâm kịp thời chạy tới, cùng với năm người Đường Mộng chi viện. Sự xuất hiện đột ngột của Mộng Dao cũng giúp chúng ta tranh thủ được thời gian quý báu. Bây giờ kẻ địch đã rời đi, chúng ta nơi đây có tỷ muội Đồng Tâm như vậy chúng ta đã có thực lực chống lại đối phương. Đợi khi mọi người bình phục, Phượng Hoàng thư viện chúng ta sẽ lại một lần nữa xuất thế với bộ mặt hoàn toàn mới.

Sở Thanh Tâm khẽ cười nói:

“Chuyện lần này thực ra đối với chúng ta mà nói cũng có thể coi như một bài học. Mặc dù việc này là do Hoa Tinh mà ra, nhưng nó cũng nói rõ rằng thư viện chúng ta vẫn thiếu rất nhiều thứ. Giống như lần này, đầu tiên chúng ta không thể nắm giữ được động tĩnh của kẻ địch nên mới khiến chúng ta rơi vào khốn cảnh. Mặc dù Mộng Dao đã xuất hiện vào lúc mấu chốt thành công kéo dài thời gian, nhưng đây chỉ là may mắn

mà thôi. Nếu lần sau may mắn không đến, thì có lẽ chúng ta đã bị hủy toàn bộ. Sau này, chúng ta phải dành nhiều công sức cho vấn đề này. Bây giờ chúng ta ngoài có Hoa Tinh, trong có tỷ muội Đồng Tâm nên trước kia có rất nhiều việc không thể hoàn thành thì trong tương lai cũng có thể hoàn thành. Lần này khi bị vây công, chúng ta đã không để ấy thế gia ở quanh đây tham gia cũng là vì tránh cho bọn họ hy sinh vô ích. Đối mặt với cao thủ Thiên bồng như vậy, dựa vào nhiều người cũng không có tác dụng gì. Thắng lợi lần này của chúng ta đã thể hiện ra thực lực cường đại của thư viện. Như vậy các thế gia kia sẽ có một nhận thức hoàn toàn mới đối với thực lực của thư viện chúng ta. Đến lúc đó tin rằng bọn họ sẽ không còn do dự như trước kia nữa. Không cần phải ra sức mời bọn họ thì bọn họ mới chịu đáp ứng. Điều này sẽ có tác dụng rất lớn đối với sự phát triển của thư viện.”

Dư Mộng Dao nhẹ giọng nói:

“Mặc dù lần này chúng ta đã giành thắng lợi, nhưng thư viện giờ như thế này sợ rằng xây dựng lại cũng cần một món tiền không nhỏ. Bao năm qua, vì sự phát triển của thư viện, vì lôi kéo các thế lực, thư viện đã tiêu tốn rất nhiều tiền. Cho nên trong thời gian ngắn chúng ta sợ rằng không thể tìm đâu ra nhiều ngân lượng đến vậy để dựng lại thư viện. Cho dù các phân viện toàn lực chuẩn bị thì sợ rằng các nơi cũng sẽ lâm vào cảnh trắng tay.”

Nàng vừa nói ra những lời này khiến mọi người đều trầm ngâm. Sự thật luôn luôn tàn khốc, rất nhiều lúc nếu không có tiền thì sẽ không làm gì được gì cả. Ngay khi mọi người đang trầm tư suy nghĩ, thì trong gian phòng thứ nhất truyền đến âm thanh của Hoa Phúc:

“Điểm này mọi người không cần lo lắng. Ta lúc gặp được Hoa Tinh công tử thì mình đang bị vây khốn trong một tuyệt trận. Bên trong tuyệt trận có mười tám rương hoàng kim. Chỉ cần chúng ta lấy hoàng kim trong đó ra lập tức có thể trở thành người giàu nhất trong thiên hạ.”

Lời này vừa ra, các nàng đều thở dài một hơi, nghĩ không ra Hoa Tinh còn giấu bí mật như vậy. Sở Thanh Tâm khẽ cười nói:

“Như vậy quá tốt rồi. Đợi Hoa Phúc bình phục liền mang người đi đến đó, bí mật vận chuyển hoàng kim về đây. Bây giờ mọi người nên nhân cơ hội vận công chữa thương. Còn mọi chuyện giao cho Mộng Dao toàn quyền xử lý.”

Bây giờ lại nói đến Hoa Tinh. Một hàng tám người bao gồm Tử Ngọc Hoa, Kiếm Vô Bính, Trần Lan, Lãnh Như Thủy, Âm Nhu, Lý Thái Tú và Kiếm Vô Bính từ từ đi trong một con hẻm nhỏ ở Khai Phong thành. Dạ Phong bị thương, mà Dao Vô Phong lại có chuyện nên hai người không đi theo Hoa Tinh.

Hoa Tinh một bên cười đùa với Tử Ngọc Hoa, một bên chăm chú quan sát động tĩnh bốn phía. Ở phía sau, Trần Lan mỉm cười với Mai Hương, thỉnh thoảng nói nhỏ hai câu bên tai Mai Hương, khiến Mai Hương đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu lên. Kiếm Vô Bính lại cẩn thận chú ý động tĩnh bốn phía xem có chuyện khác thường gì không, luôn luôn cảnh giác.

Một đoàn người, sau khi đi hơn nửa Khai Phong thành đã là giữa trưa. Lúc này mọi người đã đi cửa bắc Khai Phong thành. Hoa Tinh trong lúc vô tình nhìn thấy một thân ảnh hết sức quen thuộc, chỉ khẽ lướt qua đã biến mất. Mắt Hoa Tinh hơi đổi, nhẹ giọng nói:

“Mọi người ở đây chờ ta một chút, không được chạy loạn. Ta đi xem xem một chút, sẽ trở lại ngay lập tức.

Nói xong, hắn không hề giải thích mình đi đâu, thân thể nhoáng lên, thoáng một cái đã biến mất trong một ngã rẽ.

Trong một con hẻm nhỏ, một bóng người màu vàng chợt lóe rồi biến mất. Ngay sau đó, Hoa Tinh đã xuất hiện ở chỗ này. Hắn liếc nhìn phía trước một cái, trên mặt Hoa Tinh lộ ra một tia chờ mong, đuổi theo thật nhanh. Sau khi xuyên qua mấy ngã rẽ, Hoa Tinh đã từ từ ra khỏi cửa thành, đuổi tới bên ngoài thành. Vừa ra khỏi thành, tốc độ của Hoa Tinh trong nháy mắt đã nhanh hơn gấp mười lần, trong nháy mắt đã đuổi kịp thân ảnh màu vàng trước mặt.

Đột nhiên quay đầu lại lộ ra dung mạo tuyệt mỹ đang cười với Hoa Tinh. Thân thể nàng hơi nghiêng một cái, dễ dàng tránh được cú ôm của Hoa Tinh. Nhìn thấy vẻ mất mát trong mắt Hoa Tinh, hoàng y nữ tử lạnh nhạt cười nói:

“Tiểu quý đầu này không sợ nhận lầm người sao. Vừa nhìn thấy nữ nhân đã giơ tay ra ôm, đúng là người cũng như tên.”

Hoa Tinh nhìn dáng người quen thuộc, khẽ cười nói:

“Nàng nói oan cho ta rồi. Ta ngoại trừ kiều thể của mình ra thì bình thường sẽ không dễ dàng chủ động đưa tay ra ôm người khác. Bây giờ mọi chuyện đã xong, nàng cũng đừng quên lời đã nói trước đây. Bây giờ hãy thỏa mãn ta đi, ha ha.”

Nói xong hần nở nụ cười tà quái, thân thể không một tiếng động xuất hiện bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể mềm mại đang muốn né tránh đó.

Hoàng y nữ tử trừng mắt nhìn hần một cái, ngọc thủ khẽ vuốt mặt hần, nũng nịu mắng:

“Sắc quỷ, mới không gặp bao lâu mà bên cạnh huynh đã có bao nhiêu mỹ nữ rồi. Đúng là đại la bạc hào sắc.”

Nói xong, cả người nàng như run lên khẽ nói:

“Tiểu quý, tay chân quy củ chút. Nếu huynh không nghe lời lần sau đừng mơ gặp được người ta. Còn không bỏ tay ra, nghe lời nào.”

Tay phải Hoa Tinh khẽ xoa nắn bờ mông mềm mại của nàng, cảm nhận sự co dãn tuyệt vời. hần hơi dùng sức kéo nàng vào trong lòng mình, để cho vị trí thần bí thiêng liêng nhất của nàng dán ngay trên hạ thể của mình. Cảm nhận sự co dãn mềm mại tuyệt vời đó, Hoa Tinh lấy làm cao hứng. Thấy nàng có vẻ giận hờn, Hoa Tinh hắc hắc cười nói:

“Lâu như vậy không gặp được nàng, để ta cảm nhận thân thể nàng một chút mà, không được sao? Cảm giác này thật là thoải mái, vừa mềm mại vừa co dãn, thật tuyệt vời.”

Nói xong, trong mắt lóe ra một tia quang mang màu đen, nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Nàng trừng mắt nhìn hần một cái, thân thể hơi giãy dụa vài cái mong thoát khỏi ma thủ của hần, nhưng không thành công. Nhìn vào mắt hần, nàng đột nhiên phát hiện ra thì ra ánh mắt của Hoa Tinh có thể khiến người ta mê muội, dần dần rơi vào mị lực của hần. Tay phải nhoáng lên một cái, ngọc thủ ngăn cản ánh mắt của hần, nàng nói:

”Được rồi, huynh đừng như vậy nữa, mau buông tay ra. Huynh chẳng lẽ không muốn hỏi một câu, muội dẫn huynh đến đây là có chuyện gì sao?”

Tay phải Hoa Tinh từ từ cảm nhận cảm giác động lòng người đó, trong miệng cười hắc hắc nói:

“Điều này ta tạm thời không có hứng thú, ta muốn nhất lúc này chính là làm như thế nào để ăn được nàng, miễn cho nàng lại bỏ chạy.”

Nói xong, tay phải dọc theo bờ mông của nàng, từ từ thăm dò vùng đất bí ẩn.

Nàng cảm thấy chấn động trong lòng, cả người đột nhiên giống như không xương trong nháy mắt thoát khỏi Hoa Tinh. Đứng cách hần một trượng, nàng yêu kiều nhìn hần:

“Huynh đừng mơ muội sẽ cho huynh cơ hội gần người. Muội đang muốn nói chính sự với chàng mà chàng chỉ biết tham luyện. Huynh muốn làm ta tức chết phải không?”

Trong ánh mắt yêu kiều của nàng có chứa một tia hờn giận.

Hoa Tinh trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc, sao mình lại quên Bách nhu thần công của nàng chứ. Thực ra Bách nhu thần công này hần cũng biết, hơn nữa còn truyền thụ cho Tô Ngọc nên tự nhiên biết chỗ thần kỳ của nó. Nhưng vừa thấy nữ nhân đây hấp dẫn này, Hoa Tinh đã bị nàng hấp dẫn khiến hần quên đi điều quan trọng đó. Nhìn nữ nhân trước mặt, thân thể Hoa Tinh nhoáng lên trong nháy mắt hóa ra hơn mười bóng người, ngay lập tức đã ôm được nàng vào trong lòng.

Khẽ ôm thân thể đang ra sức giãy dụa của nàng. Hoa Tinh hôn nhẹ lên tai nàng, nhỏ giọng nói:

“Lần này ta không muốn lộn xộn chỉ muốn ôm nàng là ta đã thỏa mãn rồi. Không nên tiếp tục tránh né, để ta ôm nàng một chút không được sao. Dù sao cả đời này, nàng sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về ta. Ngoài ta ra, ta sẽ không cho bất cứ ai cơ hội này, bởi vì Hoa Tinh ta chính là phu quân của nàng.”

Nói xong, hai tay hắn ôm chặt lấy vòng eo mềm mại của nàng, không hề lộn xộn.

Thân thể nàng hơi chấn động nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng nói:

“Nam nhân luôn có lòng tham. Chỉ cần là nữ nhân xinh đẹp, dù có nhiều đến đâu cũng vẫn muốn có thêm. Mà huynh chính là một nam nhân tham lam nhất. Huynh tính xem bên cạnh huynh bây giờ đã có bao nhiêu nữ nhân mà vẫn còn thấy không đủ sao. Thế mà vẫn còn thấy một người yêu một người. Muội không biết trong tương lai huynh sẽ xử lý nhiều nữ nhân như vậy như thế nào.”

Hoa Tinh hít một hơi hương khí từ miệng nàng truyền ra, nhẹ giọng nói:

“Thơm quá, thật đẹp. Mỹ nhân như vậy, nàng nói xem có nam nhân nào sẽ bỏ qua. Vô lâm thực ra rất tàn khốc, nhưng lại là nơi mọi người luôn hướng tới. Bởi vì nơi này có những truyền thuyết thần kỳ, có vô số mỹ nữ và tiền bạc, có quyền thế vô hạn. Chỉ cần có bản lĩnh, có tham vọng là có thể đạt được tất cả những điều này. Nhưng ta chỉ là lựa chọn một trong số đó, chính là mỹ nữ. Những thứ còn lại, ta không thêm để ý đến. Mà nàng lại chính là một mỹ nữ đặc biệt trong vô số mỹ nữ. Cho nên nếu nàng đã gặp phải ta, cả đời nàng sẽ chạy không thoát. Nàng rất kỳ lạ, hoặc là nói nàng tinh thông mị thuật biết cách khơi dậy dục tính của nam nhân. Song những nữ nhân như thế này mới là nữ nhân mà nam nhân muốn chinh phục nhất, mong chiếm được nhất. Nam nhân rất nhiều lúc luôn hành động theo cảm tính, tỷ như chinh phục thiên hạ, chinh phục nữ nhân đó chỉ là từ một cảm nhận của bản thân mà thôi.” xem tại

Nàng khẽ ngẩng đầu, liếc nhìn Hoa Tinh một cái, nhẹ giọng nói:

“Vô lâm đồn rằng huynh ái sắc như mệnh, chỉ cần là mỹ nữ thì huynh sẽ không buông tha. Giống như Lý Thái Tử vậy, không phải cũng bị huynh mang theo bên mình sao. Quan hệ giữa hai người rất đặc biệt, người khác mặc dù không rõ lắm nhưng mọi người đều biết hai người đang ở bên nhau. Nhưng bây giờ xem ra huynh ngoại trừ hảo sắc ra thì còn có rất nhiều điều người khác không biết. Làm cho người ta có cảm giác huynh cũng không xấu như lời đồn.”

Hoa Tinh lạnh nhạt cười nói:

“Sau này nàng sẽ biết. bây giờ nàng đừng đi nữa, ở bên ta được không? Chúng ta sẽ cùng nhau du ngoạn Trung Nguyên? Như vậy nàng sẽ hiểu rõ con người ta, cũng có thể ngắm nhìn phong cảnh trên đường, nhất cử lưỡng tiện, đề nghị này không tệ chứ?”

Nàng yêu kiều cười lên một tiếng, ánh mắt nhìn phương xa, cả người dán vào ngực hắn, nhẹ giọng nói:

“Huynh đó, nói từ này đến giờ vẫn là muốn chiếm tiện nghi của người ta. Tiểu quỷ này, cho rằng người ta không biết ý đồ của chàng sao. Lần này thực ra người ta không muốn gặp huynh, nhưng lại có một việc khiến cho không thể không gặp huynh. Nếu không sợ rằng tương lai huynh sẽ gặp phiền phức.”

Hoa Tinh nắm chặt tay nàng, nói nhỏ:

“Cho ta ôm nàng thế này được không? Ôm nàng như vậy, nàng có thể nói có nam nhân nào có thể chịu đựng được không? Nàng vừa nói ta vừa nghe, vừa ôm nàng, có được hay không?”

Nói xong, tay phải hắn ôm chặt lấy eo nàng, vuốt ve hai bên sườn, tiến dần đến đôi nhũ phong mê người của nàng.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, ngọc thủ nắm lấy tay trái hắn, không cho hắn tác quái. Trong miệng nói nhỏ:

“Không được lộn xộn, huynh tốt nhất là nghe người ta nói. Lần này muội đến nói cho huynh một chuyện về Lâm Vân. Hai là về Dao Vô Phong và Kiếm Vô Bính. Thân phận của bọn họ sợ là chàng cũng không biết phải không? Trước tiên là nói về Lâm Vân, hắn vốn là tư sinh của viện chủ Vô lâm thư viện. Mẫu thân hắn sau khi khi hắn ra đã bị viện chủ Thiên Tinh thư viện đoạt đi rồi. Mẫu thân hắn bây giờ chính là ái thiếp của viện chủ Thiên Tinh thư viện. Cho nên thân phận của Lâm Vân khá phức tạp. Mà môn chủ Kiếm môn Thái bạch túy kiếm thực ra là đại ca mẫu thân của hắn. Bởi vì giữa hai huynh muội chênh lệch quá lớn, cho nên không có nhiều người biết được việc này. Huynh hiểu chưa?”

Hoa Tinh ánh mắt khẽ biến, trầm giọng nói:

“Chuyện này ta không biết, ta chỉ biết một việc khác. Đó chính Lâm Vân có quan hệ mập mờ với nữ sư phụ Diệp Nhi của hần. Nhớ ngày đó Lâm Vân từng nói qua một câu nói, là như thế này, hần nói muốn làm ta si mê, người còn kém xa. Trừ Phi là nàng, nếu không người còn kém xa lắm. Người mà hần nói là ai? Điểm này, nàng có biết không?”

Nàng nghe hần nói vậy liền rơi vào trầm tư. Rất nhanh nàng liền cẩn thận nghe Hoa Tinh nói. Đợi Hoa Tinh nói ra hết mọi chuyện, nàng mới nũng nịu mắng:

“Sắc quỷ, chuyện như vậy mà huynh cũng biết, huynh đúng là một người không thể cứu vãn được nữa. Theo như lời huynh nói, nữ nhân trong miệng hần nhất định là một người còn rất trẻ, hơn nữa rất có thể là người của Võ lâm thư viện. Có lẽ không sai. Theo muội biết viện chủ của Võ lâm thư viện thực ra cũng chính là sư phụ của Lâm Vân, tổng cộng có ba thế thiếp. Ngoại trừ Diệp Nhi ra, hai người còn lại đều là những nữ nhân trẻ tuổi, cũng không phải là người trong Võ lâm. Mà ngoại trừ hai nữ nhân này ra thì Võ lâm thư viện cũng có một mỹ nữ. Một người không có nhiều danh tiếng trong Võ lâm, nhưng lại là một nữ nhân tinh thông trận pháp, y thuật và độc thuật. Nữ nhân này tên là Tam Diệp, một cái tên rất kỳ lạ. Nàng ta khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, rất xinh đẹp. Nếu xếp hạng trên Bách Hoa Phổ thì tuyệt đối có thể tiến vào một trong năm vị trí đầu tiên. Chỉ là nữ nhân này rất kiêu ngạo, cho nên đến bây giờ vẫn chưa bao giờ lộ mặt, có thể nói lạnh lùng như băng giá, không để cho bất luận kẻ nào thấy mặt mình. Nghe nói nàng gia nhập Võ lâm thư viện cũng là vì báo đáp ân cứu mạng của viện chủ đã cứu cha nàng một mạng. Mặc dù nàng mới gia nhập nhưng viện chủ đã cho nàng một đặc quyền đó là bất luận kẻ nào cũng không thể bức bách nàng làm chuyện mình không muốn làm, kể cả viện chủ.”

Hoa Tinh nghe vậy, nhẹ giọng nói:

“Tên Lâm Vân rất nhiều mưu kế chính là một kẻ khó đối phó. Ta vốn định nếu như gặp được nhất định sẽ diệt trừ hần. Nhưng từ khi rời khỏi Lạc Dương đến giờ vẫn chưa gặp được hần, coi như hần may mắn đi.”

Nàng khẽ cười nói:

”Huynh đó, lại nói cái giọng điệu bá đạo đó rồi. Bây giờ muội nói cho huynh một việc, huynh nghe xong sẽ hiểu được Lâm Vân không phải dễ giết. Thời gian qua, Lạc Dương không phải từng có rất nhiều trẻ em mất tích sao. Muội nếu nói cho huynh biết tất cả những việc này đều là Lâm Vân làm, huynh tin không?”

Hoa Tinh nghe thấy vậy, vẻ mặt bình tĩnh như không. Hần nhẹ giọng nói:

”Chuyện này ta đã đoán được. Ngày hôm qua Đào Vô Phong đã nói cho ta biết, hần từng thấy Lâm Vân ở trong thành Khai Phong. Lúc ấy Lâm Vân đang giao thủ với Kim la thiên sát, cuối cùng đánh cho Thiên sát bỏ chạy. Chỉ bằng điểm này ta đã đoán được một chút, quan trọng hơn chính là Vô Phong nói lúc ấy toàn thân Lâm Vân lóe lên quang mang đỏ sẫm, bên trong có vô số đầu người lúc ẩn, Đó chính biểu hiện rõ ràng nhất của Thiên Anh Đại Pháp. Chỉ là Lâm Vân ẩn nấp quá sâu, đến bây giờ mới lộ ra, thật không dễ dàng đối phó được hần.

Thần quang lóe lên trong mắt nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Vậy huynh bây giờ còn chưa nắm chắc có thể giết chết hần sao?”

Hoa Tinh nghe nàng nói vậy, trầm ngâm một chút, đột nhiên con ngươi vừa chuyển, cười nói:

“Đối với ta mà nói giết hần còn dễ dàng hơn chinh phục nàng nhiều. Hắc hắc. Nàng chính một nữ nhân rất khó chinh phục, một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, hấp dẫn mê người.”

Nói xong, đôi môi hần ngậm ngậm tai nàng, khẽ liếm.

Người nàng run lên một cái, sắc mặt ửng đỏ nói:

“Hoa Tinh, huynh lại lộn xộn, nếu không tuân theo quy củ, muội sẽ đi ngay đó.”

Nói xong nàng khẽ di chuyển hạ thân hông tránh khỏi ngón bóng cao vút của Hoa Tinh, đáng tiếc nàng đang bị Hoa Tinh ôm chặt lấy nên không thể né tránh.

Hoa Tinh cười nói:

“Tiếp tục nói đến vấn đề nàng vừa đề cập, ta vẫn đang chăm chú lắng nghe. Bây giờ nói một chút chuyện hai người Đạo Kiếm đi. Bọn họ có bí mật gì, ta đang muốn hiểu rõ một chút.”

Nói xong, hạ thân hần chạm vào bờ hông mềm mại đầy kích thích của nàng, cảm giác vô cùng thoải mái.

Thân thể nàng run lên vài cái mới khôi phục bình thường. Ngọc thủ hung hăng véo Hoa Tinh một cái, nũng nịu mắng:

“Tiểu quý, tiện nghi huynh đó. Về phần hai người Đạo Kiếm thì bọn họ một người đến từ Ngự kiếm sơn trang, một người đến từ Cuồng đao động thiên. Hai nơi này là ở đây, huynh cũng biết phải không?”

Hoa Tinh nghe nàng nói vậy, ánh mắt chấn động. Nhưng hần lập tức tự lộ ra vẻ tươi cười. Hoa Tinh cười nói:

“Ta đang nghĩ ở đâu ra mà nhiều cao thủ đến vậy thì ra là đến từ một trong Thất tuyệt địa nổi tiếng nhất trong thiên hạ. Thú vị, ta lần này vào Trung nguyên một chuyến khiến cho tất cả các sự việc cổ quái, các nhân vật thần bí khó lường đều xuất hiện. Như vậy trong tương lai ta phải đến Giang Nam một chuyến, như vậy tất cả các cao thủ ẩn thế, môn phái ẩn cư đều phải hiện thân. Hắc hắc, khi đó sẽ rất hay đó.”

Nàng khẽ cười nói:

“Huynh đó, một thanh Đồ đao đã chém giết đến mức làm cho Vô lâm Trung nguyên kinh hồn táng đờm. Huynh không phải muốn giết người đến độ làm cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều run sợ sao? Huynh nói lần này huynh vào Trung nguyên đã có bao nhiêu cao thủ chết trong tay huynh? Sợ rằng đã có rất nhiều người. Huynh nếu đi khắp thiên hạ thì sợ rằng trong thiên hạ cũng không còn bao nhiêu cao thủ nữa.”

Hoa Tinh hắc hắc nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, lời đã nói hết, bây giờ chúng ta hãy cùng nhau trở về. Các nàng kia vẫn đang đợi ta đó.”

Nói xong hần nhẹ nhàng vuốt ve má nàng một lúc, buông eo nàng ra đổi sang nắm tay nàng, kéo nàng đi vào trong thành.

Nàng nhìn về phía xa xa, nhẹ giọng nói:

“Bây giờ thời cơ còn chưa tới, chúng ta vẫn chưa thể ở bên nhau. Hoa Tinh lần sau khi gặp nhau, muội sẽ ở bên huynh. Nhưng lần này muội còn có việc, đợi sau khi muội tìm được một người, muội sẽ chủ động tìm huynh.”

Nói xong nàng dừng chân, khe khẽ hôn lên mặt hần một chút.

Hoa Tinh lặng lẽ nhìn nàng, thật lâu, mới nói:

“Nếu lúc này nàng vẫn muốn rời đi, ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng nàng phải đáp ứng ta, sau này phải cho ta tất cả. nàng không được làm cho ta cảm thấy ngứa ngáy khó chịu như thế này biết không?”

Nói xong, hai tay ôm lấy eo nàng, nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Trong ánh mắt nàng lộ ra một tia yêu kiều chết người, liếc nhìn hần một cái, nàng hiểu được tâm trạng mê luyến của hần. Thấy môi hần đang ở ngay miệng mình, nàng không khỏi trừng mắt nhìn hần, khẽ ưỡn người về phía trước một chút. Hoa Tinh thấy thế không khỏi cảm thấy kích động, hai tay ôm chặt lấy nàng, cảm nhận đôi gò bồng đảo mềm mại đầy đặn của nàng đang ma sát với ngực mình. doc truyện tại . Cái lưỡi linh động cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, si mê chìm đắm mút lấy.

Cảm giác thân thể nàng đang biến hóa, trong mắt Hoa Tinh đột nhiên bắn ra một tia tinh quang, tay phải đột nhiên thu lại dán chặt thân thể hai người lại với nhau. Sau khi nàng phát hiện ra muốn chạy trốn nhưng vẫn không thoát, đã bị hần nắm lấy đôi nhũ hoa đầy đặn mà mềm mại. Dùng sức nắm lấy, tham lam xoa bóp. Nhũ hoa của nàng vừa tròn lại vừa lớn, rất co dãn, nằm trong tay thật thoải mái.

Cả người nàng run lên, nàng rõ ràng cảm nhận được ngón tay Hoa Tinh đang mân mê đầu nhũ hoa của mình. Nàng không khỏi cảm thấy kinh hãi, cả người lập tức nhũn ra không còn một chút sức lực, đành phải để mặc cho Hoa Tinh ve vuốt nhũ hoa mình. Nàng trừng mắt nhìn hần một cái, nàng khẽ hôn lên môi hần, nũng nịu mắng:

“Tiểu quý đầu, huynh lừa người ta, bại hoại.”

Hoa Tinh hôn lên môi đỏ mọng của nàng, nói nhỏ:

“Đẹp quá, thật là thoải mái. Thân thể của nàng thật sự quá mê người, nghĩ không ra nàng lại đầy đà như vậy, thật sự là quá tuyệt vời. Ta thật muốn được ăn nàng ngay bây giờ.”

Vừa nói, tay phải chuyển động một vòng đến song nhũ của nàng. Hắn khe khẽ ve vuốt, động tác rất tham lam, hiển nhiên hắn rất mê luyện nàng.

Nàng khẽ thở ra một hơi, chủ động hôn hắn một chút, thân thể trong nháy mắt giống như con cá nhỏ linh hoạt chạy ra khỏi lòng hắn, đỏ mặt nói:

“Lần này tiện nghi cho tiểu quý đó. Lần sau tâm trạng tốt sẽ cho huynh. Nếu tâm trạng không tốt thì huynh cứ từ từ chờ đi nhé. Bảo trọng, lần sau gặp lại.”

Nàng nói xong, không dám nhìn mắt Hoa Tinh, dường như cũng sợ ánh mắt của hắn khiến nàng mềm lòng. Thân hình chợt lóe, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Hoa Tinh đứng im tại chỗ lẳng lặng tận hưởng cảm giác tuyệt vời vừa rồi. Lần sau nhất định phải ăn được nàng. Nữ nhân này quá mê người, đúng là một yêu tinh chuyên dụ dỗ nam nhân. Hoa Tinh nhìn về phía chân trời, môi khẽ nhếch lên cười cười tà quái.

177. Chương 177: Thải Dương Bồ Âm

Trở lại trong thành, Kiếm Vô Bính và chúng nữ đang ăn cơm thấy Hoa Tinh quay lại, tất cả mọi người đều đứng dậy đón. Hoa Tinh cười nói:

”Được rồi, mọi người tiếp tục ăn cơm đi. Ta cũng đói bụng rồi, chúng ta cùng nhau ăn đi.

Trần Lan mở miệng nói:

“Vốn chúng ta muốn chờ công tử quay lại rồi cùng ăn, nhưng không biết bao giờ người về. Mà Âm Nhu lại kêu đói ầm lên, cho nên chúng ta ăn trước. Công tử đừng để ý, chúng ta vẫn để phần cho công tử một phần đây nè.”

Nói xong nàng đem một phần thức ăn đến trước mặt hắn.

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói:

“Hoa đại ca vừa rồi vội vàng đi đâu vậy, xem bộ dáng hình như là đuổi theo ai đó, không biết có đuổi theo kịp không?”

Nói xong hắn nhìn nhìn quần áo hắn một chút, giống như đang xem xét cái gì đó.

Hoa Tinh nhìn hắn với ánh ánh nhu hòa nói:

“Đúng là đuổi theo một người, từ sau thì thấy người đó rất giống một cô người. Nhưng đáng tiếc cuối cùng mới phát hiện nhầm người. Mà người đó cũng lạ, thấy ta đuổi theo hắn cũng bỏ chạy, cho nên mới mất nhiều thời gian như vậy. Được rồi, ăn cơm đi.”

Nói xong hắn thoải mái thưởng thức bữa ăn.

Âm Nhu liếc nhìn Hoa Tinh, dùng mũi ngửi ngửi trên quần áo hắn vài cái. Vẻ mặt trầm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói:

“Hừ, toàn thân bốc lên toàn mùi hương, nhất định lại vừa đi làm chuyện xấu, còn nói xấu.”

Âm thanh không lớn, dường như nàng cũng sợ Hoa Tinh giận, cho nên chỉ nhỏ giọng nói vài câu.

Hoa Tinh liếc nhìn Âm Nhu một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ. Hắn không khỏi nhớ tới Mai Hương. Nhớ lúc mình mới biết Mai Hương thì khi mình và Thu Nguyệt ở cùng một chỗ, trong mắt nàng cũng hiện lên vẻ ghen tuông như vậy. Không ngờ rằng, bình dấm chua Âm Nhu này bây giờ lại suốt ngày chú ý đến những chuyện mình làm. Quay đầu lại phát hiện thấy Tử Ngọc Hoa đang nhìn mình, môi Hoa Tinh khẽ nhếch lên cười thần bí. Hoa Tinh cười cười với hắn, một cảm giác không nói thành lời diễn ra giữa hai người. Chỉ thấy Tử Ngọc Hoa có vẻ hơi kinh hoảng, vội vàng dời ánh mắt nhìn về phía khác.

Sau khi ăn xong, đoàn người rời khỏi nơi đây, chuẩn bị tiếp tục du ngoạn thành Khai Phong. Vừa đi chưa được mười trượng, chợt nghe có tiếng la lớn:

“Có người chết, có người chết. Tam công tử của Đông Lý gia đại viên ngoại ở thành đông chết rồi, bộ dạng rất đáng sợ.”

Chỉ thấy một nam nhân khoảng hơn ba mươi tuổi vừa chạy vừa loan báo tin tức. Mà những người xung quanh vừa nghe thấy thế đều la lên một tiếng, rồi chạy về phía thành đông.

Kiểm Vô Bính liếc nhìn Hoa Tinh một cái, nhẹ giọng hỏi:

“Chúng ta có nên đến đó xem không, sao lại giữa ban ngày ban mặt lại có người chết chứ, không phải là trùng gió gì đó chứ?”

Trong giọng nói mang theo một tia nghi vấn, hắn nhìn Hoa Tinh.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình, Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Thực ra lựa chọn sáng suốt nhất của chúng ta chính là nghe mà không thấy, coi như chưa xảy ra chuyện gì. Hành tẩu Vô lâm thì an toàn được đặt lên hàng đầu. Tuy nhiên xem bộ dạng của các người sợ rằng làm không được. Nếu như vậy thì hãy thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, cùng đi xem thế nào. Cổ nhân có nói, nơi có người là sẽ có chuyện, sẽ có phiền toái. Điểm này các người phải nhớ kỹ, miễn cho tương lai sinh sự khắp nơi. Được rồi, nói nữa các người cũng không thêm nghe, đi thôi.”

Nói xong hắn mang theo mọi người, đi theo những người đó về phía thành đông.

Không lâu sau, đoàn người Hoa Tinh đã đi đến một đại viện ở thành đông. Lúc này nơi đây đã tập trung mấy trăm người vây xem. Tất cả mọi người đang xôn xao bàn tán. Mà giữa đại viện đang đặt một xác chết, có vài người vây quanh xác chết đó lớn tiếng gào khóc. Hiển nhiên đây đều là người thân của người chết. Cách thi thể không xa đang có mấy nhân sĩ Vô lâm đang trao đổi với nhau, thi thoảng chỉ chỉ gì đó. Có thể thấy được bọn họ đều đang thảo luận về nguyên nhân cái chết.

Đoàn người Hoa Tinh đứng phía sau đám đông, lẳng lặng nhìn vào trong. Bởi vì khoảng cách khá xa cho nên nhìn không rõ ràng lắm. Tử Ngọc Hoa liếc nhìn Hoa Tinh một cái, nhẹ giọng nói:

“Hoa đại ca, đứng ở đây không nhìn thấy gì, không bằng chúng ta đi vào nhìn xem thế nào. Dù sao cũng đã tới đây rồi, huynh thấy sao?”

Nói xong, hắn khẽ ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn thoáng qua Tử Ngọc Hoa, trông khá anh tuấn, chỉ là thấp hơn mình một chút mà thôi. Cẩn thận suy nghĩ lời hắn nói, Hoa Tinh nhìn qua mọi người, thấy tất cả mọi người đều đồng ý, không khỏi cười nói:

“Biết rõ như vậy không nhìn được gì, các người còn hỏi ta làm gì. Quên đi muốn đi thì đi thôi, dù sao rất nhanh sẽ có người biết Hoa Tinh ta đã tới Khai Phong. Đường Mộng tinh thông y thuật, có nàng ra mặt chúng ta còn có thể tìm ra nguyên nhân cái chết. Đáng tiếc nàng lại không có ở đây, trong các người có ai có bản lãnh có thể tiến lên thể hiện chút coi. Nếu không có bản lãnh đó mà vẫn muốn lên không khác gì tự làm xấu mặt mình.”

Nói xong, hắn mỉm cười nhìn mọi người.

Lời này trong lúc nhất thời đã làm khó mọi người. Mấy người nhìn nhau cả nửa ngày cũng không nói lên lời. Cuối cùng, vẫn do Tử Ngọc Hoa mở miệng nói:

“Không sợ đại ca chê cười, tiểu đệ cũng có vài phần tâm đắc về y thuật, vậy sẽ do tiểu đệ đi ra thăm dò một phen được rồi. Không biết đại ca thấy thế nào?”

Hoa Tinh cười nói:

“Được rồi, ta thấy các ngươi hôm nay nếu không hiểu được mọi chuyện sẽ không muốn đi phải không. Vậy chúng ta vào xem sao.”

Nói xong, bốn phía xung quanh thân thể hần đột nhiên xuất hiện một cỗ khí lưu cường đại tách đám người đang vây xem phía trước ra hai bên, rất nhanh lộ ra một lối đi trước mặt mọi người. Hoa Tinh mỉm cười mang theo mọi người cùng nhau đi đi vào. Lúc này trong số những người vây xem đột nhiên truyền ra vài tiếng kêu kinh ngạc, hiển nhiên đã có người nhận ra Hoa Tinh.

“Đứng lại, các ngươi là ai?”

Một nhân sĩ Võ lâm đứng ra ngăn cản đoàn người Hoa Tinh, cảnh giác nhìn bọn họ. Liếc nhìn người này, thấy tuổi hần cũng không nhỏ khoảng hơn ba mươi tuổi nhưng võ công không cao. Hoa Tinh cười nói:

“Chúng ta nghe nói nơi này có chết người, cho nên đến xem mà thôi. Ta có một vị bằng hữu, chính là thần y nổi tiếng ở kinh thành. Người này mặc dù tuổi còn trẻ nhưng y thuật cao siêu, khắp thiên hạ cũng không tìm ra mấy người được như hần. Hần thấy các ngươi vẫn tìm không ra nguyên nhân cái chết. Cho nên mới định tự mình tới xem một chút, giúp các ngươi tìm ra nguyên nhân cái chết. Không biết người nghĩ thế nào?”

Người nọ nhìn Tử Ngọc Hoa với vẻ ngờ vực, dường như không tin lời Hoa Tinh nói. Một lão già áo gấm khoảng chừng năm mươi tuổi ở phía sau nghe thấy vậy vội vàng đi tới trước. Nhìn đám người Hoa Tinh, hần vội vàng hỏi:

“Công tử, người nói thật là? Nếu quý hữu có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của con ta, ta nhất định sẽ trọng thưởng.”

Hoa Tinh liếc nhìn Tử Ngọc Hoa một cái, hần quay đầu lại nói với lão già:

“Điều này người yên tâm. Chúng ta cũng không thèm để ý tiền của người. Chỉ cần người đồng ý, chúng ta sẽ xem giúp người nguyên nhân cái chết của con trai người. Người nếu như không muốn, vậy cáo từ.”

Nói xong, hần xoay người rời đi.”

Lão già thấy thế vội vàng giữ lại: xem tại

“Xin đừng hiểu lầm, lão hủ bởi vì con trai đột tử nên trong lòng đau xót nên chậm hiểu ra. Vẫn xin các vị giúp ta tìm ra nguyên nhân cái chết của con trai để lão phu có thể tìm ra hung thủ, báo thù cho con. Các vị xin mời.”

Nói xong, hần mang theo tám người Hoa Tinh đi đến bên cạnh xác chết.

Liếc nhìn bốn phía một cái, Hoa Tinh phân phó đám người nhà đang gào khóc xung quanh tránh ra một bên. Hần và mấy người bên cạnh cẩn thận quan sát xác chết trên mặt đất. Chỉ thấy mảnh vải trắng được trùm lên che xác chết, chỉ để lộ ra khuôn mặt đã xám đen. Qua khuôn mặt có thể thấy người này tuổi không cao, có thể không đến hai mươi tuổi. Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa một cái, hai người đồng thời ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát khuôn mặt người chết. Hoa Tinh mở miệng người chết ra nhưng bên trong không có một vết máu. Vạch mắt ra nhưng con mắt đã trở nên trắng dã, không nhìn ra cái gì.

Nhìn nhìn một lát nhưng mặt mũi đã trở nên đen kịt, không nhìn ra được cái gì. Hoa Tinh đột nhiên cười cười thần bí với Tử Ngọc Hoa, nhẹ giọng nói:

“Chúng ta nên mở mảnh vải ra xem xem có dấu vết nào lưu lại trên thân thể hần hay không.”

Tử Ngọc Hoa nghe thấy hơi giật mình một chút, có vẻ như không được tự nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Hoa Tinh liếc nhìn chúng nữ một cái. Hần nhẹ giọng nói:

“Bây giờ chúng ta sẽ nhấc tấm vải này lên, các nàng nếu không muốn nhìn thì lui lại đi.”

Chúng nữ vừa nghe thấy thế đều vội vàng gật đầu. Ở trường hợp này, mấy nữ nhân mà nhìn thân thể của nam nhân là một việc rất không tiện.

Đợi cho chúng nữ xoay người, Hoa Tinh lập tức mở tấm vải ra, nhất thời xác chết lỏa lồ xuất hiện trước mặt ba người Hoa Tinh Kiếm Vô Bính và Tử Ngọc Hoa. Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa một cái, thấy vẻ mặt hần hơi tái đi, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, khoe miệng nhin không được lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Cẩn thận nhìn thân thể người chết, Hoa Tinh nhìn xuống hạ thể. Nơi đó rất nhỏ, dường như không giống người bình thường. Lại nhìn huyết hạ âm của hắn thì thấy hơi lõm xuống, đan điền đã biến thành màu đen, trong mắt Hoa Tinh không khỏi hiện lên một tia thần quang. Nhìn hai người Tử Ngọc Hoa và Kiếm Vô Bính một chút, thấy bọn họ đều gật đầu, Hoa Tinh liền phủ lại tấm vải lên xác chết.

Ba người đứng dậy, Hoa Tinh hỏi:

“Thế nào, nhìn ra cái gì không? Vô Bính, ngươi có nhìn ra gì không?”

Nói xong hắn liếc nhìn hai người một cái, sau đó chuyển ánh mắt nhìn sang lão già, nhẹ giọng nói:

“Ta đã cẩn thận quan sát một chút, hắn không bị ngoại thương cho nên hẳn là do nội thương gây ra. Nhưng khoe miệng hắn lại không có một vết máu, điều này rất khác so với nội thương bình thường. Xem bộ dạng rất giống như bị người hút hết nguyên dương mà chết.”

Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa một cái, nhẹ giọng nói:

”Người nhìn ra kết quả gì không? Người này có phải là bị người hút hết nguyên tinh mà chết hay không?”

Tử Ngọc Hoa nhìn bốn phía một cái, thấy mấy tên nhân sẽ Vô lâm lúc này đang trao đổi cũng đã đi sang phía này. Về mặt đây chú ý, tất cả đều đang chờ đáp án của mình. Cười cười, Tử Ngọc Hoa nói:

“Theo tình trạng của hắn mà nói dám chắc không phải hung sát. Chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất chính là nhìn không ra vẻ mặt hắn khi chết là như thế nào, điều này rất quan trọng. Từ hạ thể của hắn cho thấy hắn đã từng giao hoan với nữ nhân. Nhưng hội âm huyết bị lõm, đan điền có màu đen, đó là biểu hiện do nguyên khí tiêu hao quá nhiều. Theo như tình huống bây giờ thì cách giải thích hợp lý nhất chính là hắn chết ở trên bụng nữ nhân, là thoát dương mà chết. Bình thường mà nói, ở tuổi của hắn đáng lẽ không nên xảy ra chuyện như vậy. Nam nhân dưới bốn mươi tuổi, thân thể đang ở thời kỳ mạnh mẽ nhất, cho dù quan hệ quá mức nhiều nhất cũng chỉ sa sút tinh thần, đau lưng đau người mà thôi. Bình thường xuất hiện hiện tượng thoát dương, chủ yếu tập trung ở nam nhân trên năm mươi tuổi lại ham mê nữ sắc quá độ. Thân thể đang trong lúc hưng phấn nhất, trong nháy mắt tinh khí không khống chế được, mới xảy ra hiện tượng thoát dương mà chết. Cho nên kết luận của ta bây giờ chính là hắn gặp phải nữ nhân Vô lâm am hiểu thuật Thái dương bổ âm, hút hết tinh tú mà chết. Tình hình này rất giống những điều mà Đạo Vô Phong mô tả.”

Hoa Tinh nhìn lão già, nhẹ giọng nói:

“Lão viên ngoại, nghe rõ rồi chứ? Con trai người gặp phải nữ nhân có mang tà thuật và bị sắc đẹp mê hoặc. Trong lúc giao hoan đã bị đối phương dùng tà thuật hút hết tinh tú nên khiến hắn bị chết. Chuyện như thế này ở trong chốn Vô lâm được xưng là Thái bổ thuật. Bình thường đều bị người bài xích, kẻ sử dụng luôn bị người trong Vô lâm phẫn hận. Việc này chia làm hai loại nam và nữ. Nữ nhân cũng bị nam nhân hấp hết tinh tú, da dễ khô héo, vô cùng ghê rợn. đọc truyện tại . Mà con trai người, lúc chết rất kỳ quái khác hẳn so với bị thi triển Thái bổ thuật thông thường. Cho nên rất nhiều người chỉ dám hoài nghi trong lòng mà không dám khẳng định.”

Hắn vừa dứt câu, thì một trung niên nhân áo trắng ở bên cạnh đã mở miệng nói:

“Vị lão đệ này nói không sai. Chúng ta quan sát tử trạng của hắn cả nửa ngày nhưng thấy nó khác với cái chết do Thái bổ thuật bình thường gây ra cho nên chúng ta vẫn không dám khẳng định. Không biết tại sao lão đệ lại dám chắc như vậy, dám xác định hắn chết là do thái bổ. Chẳng lẽ lão đệ biết một chút về phương diện này sao? Xin mời cho biết.”

Nhìn người này một cái, Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Thực ra nếu nói về thuật thải bỏ ta cũng chỉ nghe nói đến mà thôi. Chứ kinh nghiệm về phương diện này thì ta cũng không có chút kinh nghiệm nào. Cho nên ta cũng không thể trả lời. Về phần tại sao ta dám chắc hẳn là chết bởi Thải bỏ thuật, đó là bởi vì hai mắt hẳn khô héo mà thất sắc, hội âm và đan điền đều có những dấu vết tương đối rõ ràng. Mà dấu vết này chính là những biểu hiện của một loại Thải bỏ thuật mà ta biết gây ra. Trong chốn Võ lâm có một Xá nữ giáo, nghe nói hơn năm mươi năm trước từng danh chấn Võ lâm, nhưng sau đó đột nhiên biến mất, chuyện này có lẽ người đã nghe qua. Nhưng có một điều người không biết chính là trong Xá nữ giáo này có một loại Thải bỏ thuật tên là Huyền Ngọc phượng minh. Thải bỏ thuật này vô cùng thần kỳ, nam nhân chết dưới thuật này chính là có những biểu hiện như thế này.”

Nói xong hắn chỉ vào xác chết trên mặt đất.

Lời này nói ra khiến mấy người ở đây đều sửng sốt, có thể thấy trong mắt mọi người vẻ hoài nghi, dường như không tin lời Hoa Tinh nói cho lắm. Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh một cái, rất kinh ngạc đối với lời hắn vừa nói. Nhìn xung quanh một chút Tử Ngọc Hoa nhẹ giọng nói:

”Đại ca, chúng ta đi thôi, nơi này không thích hợp ở lâu.

Hoa Tinh mỉm cười nói với lão viên ngoại:

“Nói thật ra thì con trai người chết chẳng có chút oan uổng nào. Mối thù này chỉ bằng người thì không thể nào báo được. Có tinh lực thì nên giáo huấn những người khác cho tốt, đừng lặp lại chuyện như thế này, đó mới là chuyện quan trọng nhất. Cáo từ.”

Nói xong, hắn mang theo mấy người rời đi. Lão viên ngoại một mực gọi lại, đáng tiếc Hoa Tinh lại không để ý đến.

Sau khi rời khỏi đó, vẻ mặt Hoa Tinh trở nên âm trầm, nhìn mọi người bên cạnh một cái, nhẹ giọng nói:

“Sau này không có việc gì thì bớt xen vào chuyện không phải việc của mình. Xác chết lần này chính là chết ở trong tay Xá nữ giáo. Ta hôm nay đã nói ra chuyện này cũng coi như gián tiếp chọc vào Xá nữ giáo, tương lai nói không chừng sẽ có phiền toái. Mặc dù ta không sợ phiền toái, nhưng võ công của các người không đủ, ta không hy vọng các người gặp chuyện không may, hiểu chưa?”

Lãnh Như Thủy mở miệng nói:

“Chuyện này cho dù chúng ta không nói thì tương lai cũng có người có thể tìm ra. Theo muội nghĩ thì Xá nữ giáo sẽ không hẹp hòi như vậy đâu.”

Ám Nhu nhìn Hoa Tinh một cái, nhẹ giọng nói:

“Sợ rằng Xá nữ giáo này không hy vọng mọi người biết được thân phận của các nàng. Huynh vạch trần thân phận của các nàng như vậy, sợ rằng các nàng sẽ tìm đến gây phiền toái. Chỉ là nếu như huynh đã biết như vậy tại sao còn nói ra chứ? Huynh chẳng lẽ muốn gặp người của Xá nữ giáo sao?”

Hoa Tinh nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn không có nghĩ đến Ám Nhu lại đoán ra suy nghĩ của mình. Mình mặc dù bảo chúng nữ không nên nói đến việc này nữa, nhưng trong lòng hắn vẫn rất mong gặp được Xá nữ giáo một lần. Không nghĩ Ám Nhu lại đoán được. Nhìn mọi người, Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Chuyện này các nàng không nên đoán bậy, tương lai nếu gặp gỡ các nàng, ta tự nhiên sẽ nói nguyên nhân cho các nàng. Bây giờ, chúng ta về thôi. Thời gian cũng không còn sớm du ngoạn cũng đã hơn nửa ngày, mọi người cũng nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Trên đường về, Tử Ngọc Hoa mở miệng hỏi:

“Hoa đại ca, làm sao huynh biết đến Xá nữ giáo. Theo như huynh nói thì giáo này đã biến mất mấy chục năm, sao lại đột nhiên xuất hiện trên Võ lâm chứ?”

Lời này vừa nói ra, sáu người còn lại đều nhìn Hoa Tinh với ánh mắt khó hiểu.

Hoa Tinh nhìn mọi người một cái, khẽ cười nói:

“Nói thật ra ta xuất đạo chưa được bao lâu, còn chưa đến hai tháng. Đối với rất nhiều bí sự trong Võ lâm sự, có rất nhiều chuyện các người không biết nhưng ta lại biết. Bởi vì những chuyện ta biết, tất cả đều là những chuyện bí mật mấy chục năm trước. Mà chuyện này bây giờ ta mới nói bởi vì do không có thời gian nên có vẻ thần bí một chút, khiến cho các người cảm thấy kỳ quái mà thôi.”

Ám Nhu nắm lấy ống tay hắn, mở miệng nói:

“Huynh mau nói vào chính sự đi, chúng ta đều muốn nghe chuyện về Xá nữ giáo này, ai thích nghe huynh nói nhảm chứ.”

Ngữ khí rất bá đạo không cho hắn chút mặt mũi gì hết.

Hoa Tinh trừng mắt nhìn Ám Nhu một cái, đột nhiên truyền âm nói:

“Bây giờ Ám Vũ và Tô Ngọc cũng không có ở đây, vừa lúc ta lại thích ăn nàng. Nếu nàng còn đối nghịch ta, tối nay cẩn thận một chút, ta sẽ thừa lúc nàng ngủ mà ăn nàng. Miễn cho ta dù mang cái danh sắc lang trên lưng mà không có một chút chỗ tốt nào, hắc hắc.”

Trong mắt Hoa Tinh lóe ra vài tia sáng tà dị.

Ám Nhu nghe thấy thế cả người run lên, mặt không còn chút máu nhìn hắn, một vẻ thẹn thùng nhẹ nhàng hiện lên trong đáy mắt. Không để ý tới Hoa Tinh, Ám Nhu chạy đến bên cạnh Mai Hương, nhỏ giọng nói với Mai Hương, đồng thời thì thoảng lại nhìn lên Hoa Tinh. Những chuyện này đều bị Trần Lan đứng bên cạnh thấy hết, nàng nhin không được nở nụ cười.

Hoa Tinh suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói:

“Chúng ta vừa đi vừa nói vậy. Theo ta biết, Xá nữ giáo này đã thành lập được hơn trăm năm, vẫn là một môn phái bí mật không có nhiều người biết đến nó. Người sáng lập là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Nàng bởi vì bị người mình yêu chiếm đoạt thân thể rồi lại vô tình ruồng rẫy nàng, nên trong lòng nàng đầy bất mãn và phẫn nộ. Vì báo thù, nàng đi khắp nơi tìm biện pháp muốn học được bản lĩnh cao cường để giết chết kẻ bạc tình phụ nghĩa đó. Đáng tiếc vẫn không gặp được cơ duyên. Sau này trong một lần vô tình nàng lại rơi vào tay một nam nhân, bị nam nhân này giày vò thân thể nàng. Điều này khiến cảm giác phẫn nộ trong lòng nàng dần dần chuyển thành biến thái. Bởi vì nam nhân này có võ công cao cường lại tinh thông Thái cực thuật. Mỗi một lần đều khiến cho nàng chết đi sống lại, khiến nàng lại có một tâm trạng không muốn bỏ. Từ từ nàng bắt đầu học Thái cực thuật của Nam nhân này. Mà nam nhân này cũng bởi vì yêu vẻ đẹp của nàng nên không đành lòng một lần hút hết tinh tủy của nàng, nên hắn cũng dạy nàng Thái cực thuật. Từ từ nàng nắm giữ được huyền môn, thừa lúc tên nam nhân không chú ý, nàng làm hắn mê loạn khi hắn giao hoan với mình liền hút toàn bộ công lực của hắn. Từ đó về sau nàng trở thành cao thủ nội công. Sau này, trải qua thời gian vài năm võ công của nàng đại thành cũng là lúc nàng bắt đầu tìm kẻ đã phụ bạc năm nào để báo thù. Nhưng biến người mệnh mông biết đi đâu để tìm kẻ đó bây giờ. Nàng chỉ biết đi khắp nơi tìm hắn. Dần dần nàng phát giác ra một người tìm quá khó khăn, liền quyết định tìm thêm mấy người hỗ trợ tìm người này. Như vậy, nàng liền thu một ít nữ tử, bắt đầu sáng lập một giáo phái, gọi là Xá nữ giáo. Mà Xá nữ giáo cũng bởi vì nàng mà thành danh, từ từ phát triển lớn mạnh trong Võ lâm. Nhưng bởi vì nội công của các nàng đều là do thái cực mà có được nên hỗn tạp. Cho nên rất nhiều lúc khi gặp phải đối thủ có võ công ngang ngửa mình, các nàng đều thất bại. Điều này làm cho các nàng không dám ngang nhiên hành tẩu trên Võ lâm. Sau đó, nghe nói nàng ta thu một nữ đệ tử, một nữ hài tử tên là Thảo Nhi. Nàng vô cùng nghiêm khắc đối với đồ đệ của mình. Tất cả môn hạ có thể hư thân, chỉ có mình Thảo Nhi cũng chính là giáo chủ tiếp theo là phải giữ gìn tấm thân xử nữ. Mà Thảo Nhi cũng rất xuất sắc, dưới sự dạy bảo của nàng chẳng những khiến cho Xá nữ giáo lớn mạnh, còn vô tình tìm được một cuốn Tàn tiên. Thảo Nhi đã học được một thân bản lĩnh trên đó, bắt đầu phát dương quang đại Xá nữ giáo. Về phần Huyền Ngọc phượng minh mà ta đề cập cũng đến từ bộ Tàn tiên đó. Theo ta biết, khi Thảo Nhi trở thành giáo chủ được bảy năm, năm ấy nàng hai mươi ba tuổi, nàng gặp được một nam nhân làm trái tim nàng rung động. Nhưng vào năm thứ hai sau khi gặp được nam nhân đó Xá nữ giáo lại đột nhiên biến mất khỏi Võ lâm, không ai biết vì sao. Lần biến mất này chính là hơn năm mươi năm. Không ngờ rằng đến đến bây giờ Xá nữ giáo lại xuất hiện trong Võ lâm.”

Hoa Tinh từ từ nói ra khiến mọi người cảm thấy rất kỳ quái không biết vì sao hắn lại biết rõ như vậy.

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, Hoa Tinh cười nói:

“Được rồi, chuyện này nghe xong hãy quên đi, không nên ghi lại trong lòng. Chuyện này đã là chuyện của hơn năm mươi năm về trước. Đã đến khách sạn rồi, chúng ta vào nghỉ ngơi thôi.”

Nói xong, hắn bước vào khách sạn, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của bảy người.

178. Chương 178: Giai Nhân Hữu Tấn

Lặng lẽ nằm ở trên giường, Hoa Tinh suy nghĩ đến chuyện xảy ra hai ngày qua. Thân phận của Tử Ngọc Hoa đối với Hoa Tinh mà nói cũng không quan trọng. Quan trọng chính là hắn, điều này mới khiến Hoa Tinh chú ý. Võ công của hắn rất cao cường, sẽ là sự trợ giúp rất lớn cho Hoa Tinh. Bây giờ bên cạnh có hai người Đào, Kiếm và Tử Ngọc Hoa, Hoa Tinh không còn phải lo lắng cho an nguy của năm nàng nữa, mà ngược lại lại lo lắng về chuyện của Xá nữ giáo và Phi thiên ngọc hổ. Cả hai cùng xuất hiện ở Khai Phong, là vô ý trùng hợp hay là có người cố ý an bài như vậy?

Hoa Tinh cẩn thận suy nghĩ những chuyện mình đã làm trong thời gian qua, vô số bức tranh hiện lên trong đầu. Hoa Tinh hiểu rằng một đường đi tới nơi đây nếu nói vận khí tốt thì cũng có thể tốt. Ít nhất gặp gỡ mỹ nữ mà nói thì vận khí cũng không kém. Nhưng nếu nói vận khí không tốt cũng không sai. Với thực lực của hắn mà còn gặp phải vô số chuyện phiền toái, nếu đổi lại là một người có võ công thấp kém thì sợ rằng vừa ra khỏi thành Trường An đã bị người giết chết.

Ngay khi Hoa Tinh đang trầm ngâm suy nghĩ thì một tiếng bước chân rất nhỏ cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Chỉ thấy Trần Lan đang đứng trước cửa, lẳng lặng nhìn hắn. Hoa Tinh nhìn nàng một chút, ngoắc ngoắc tay về phía nàng gọi nàng tiến vào. Đợi Trần Lan đến gần, Hoa Tinh vung tay phải lên một cái, một cổ chân khí vô hình nhẹ nhàng đóng kín cửa lại. Nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Trần Lan, Hoa Tinh ôm nàng vào lòng, hắn nhìn nàng với ánh mắt đầy ôn nhu.

“Sao tỷ tỷ lại đến đây vào lúc này, không ở cùng các nàng kia sao? Có phải là nhớ đệ hay không. Đệ thực ra cũng đang nhớ đến tỷ đó.”

Hoa Tinh vừa nói vừa luồn tay vào trong quần áo nàng, nắm lấy ngọn nhũ phong đầy đặn và mềm mại, cảm nhận cảm giác mềm mại động lòng người đó. Trần Lan kêu khẽ lên một tiếng, ánh mắt bên lên nhìn hắn một cái, nàng nói:

“Nghĩ đến tỷ, nói thật dễ nghe. Tỷ thấy, đệ đệ muốn chiếm tiện nghi của người ta mà thôi. Mỗi một lần ở cạnh nhau là tay chân đệ sẽ không chịu thành thật chút nào.” Nói xong nàng khẽ bĩu môi.

Hoa Tinh cười một tiếng:

“Ai bảo tỷ mê người đến vậy khiến tay đệ không tự chủ được mà chạy đến trên thân thể nàng. Tỷ tỷ tới tìm đệ có chuyện gì sao? Hay là lâu rồi đệ không bồi tiếp tỷ, nên nhớ đệ sao.”

Nói xong, hắn nắm đôi tay nhỏ bé của nàng, để nàng vuốt ve kiên định của mình, hưởng thụ cảm giác mà nàng mang tới.

Trần Lan yêu kiều nhìn hắn một cái, cả người hơi run lên, run giọng nói:

“Đệ đệ xấu xa này, đệ không được dùng sức nữa, người tỷ rất khó chịu. Lần này đến đây tỷ muốn nói cho đệ thực ra Ám Nhu trong lòng rất thích đệ. Chỉ là tiểu cô nương không biết nên thổ lộ ra như thế nào mà thôi, cho nên mới lúc nào cũng đối đầu với đệ, hy vọng có thể làm đệ chú ý. Đệ đó, có thời gian ở bên muội ý một chút, sẽ rất dễ dàng có được muội ấy. Ám Vũ sở dĩ lưu Ám Nhu lại thực ra cũng bởi vì thấy được tâm ý của muội ấy. Đệ đệ đừng bỏ lỡ thời cơ đó. A, không được, đáng ghét.”

Nàng nói xong liền kẹp hai chân lại, đáng tiếc ngón tay của Hoa Tinh đã sớm đưa vào trong nhụy hoa thần bí của nàng, thăm dò vùng đất bí ẩn.

Hoa Tinh cười nói:

“Tỷ tỷ thật nhiều nước đó, hắc hắc, có muốn đệ đệ giúp tỷ một chút không? Vì cảm ơn tỷ tỷ, đệ quyết định không ngại gian khổ mà báo đáp tỷ tỷ. Hắc hắc, tỷ tỷ, đệ lâu lắm không được thưởng thức cái miệng nhỏ nhắn của tỷ. Hôm nay cần phải thưởng thức mới được.”

Hắn nói xong xoay người nắm lên người Trần Lan, chỉ trong nháy mắt đã cởi sạch quần áo của nàng, ánh mắt tham lam nhìn thân thể xinh đẹp mê người đó.

Mặt Trần Lan đỏ lên, hai tay hơi che trước ngực, khép chặt hai chân lại, nhìn hắn với đôi mắt mông lung. Hoa Tinh từ từ cởi quần áo của mình ra, hai tay nhắc tay Trần Lan lên. Ngay lập tức đôi gò bồng đảo đầy đặn đã xuất hiện trước mặt hắn. Ngón tay nắm lấy đầu vú bên trái khẽ xoa bóp khiến Trần Lan trở nên vụng vọ, cái miệng nhỏ nhắn mê người khẽ mở ra, một tiếng rên rỉ nhỏ phát ra từ trong đó.

Hoa Tinh ôm thân thể của nàng vào trong lòng, tay phải nhẹ nhàng xoa nắn đôi nhũ phong của nàng, tay phải vuốt ve chọc ghẹo ngọc châu đắm nước. Ngón tay không ngừng ra vào mang theo những tiếng kêu mê người vang lên. Sau khi cẩn thận nhắm nháp ngọc nhũ của Trần Lan, Hoa Tinh ưỡn cao hạ thể lên mỉm cười nhìn Trần Lan. Trần Lan yếu đuối cười lên một tiếng, nói:

“Đệ đệ xấu xa chỉ biết khi dễ tỷ tỷ thôi.”

Nói xong nàng cầm lấy kiên đỉnh to lớn, lưỡi hồng hơi lè ra từ từ liếm láp. Cuối cùng nàng ngậm toàn bộ tiểu tinh nghịch đó vào trong miệng, dùng sức thỏa mãn Hoa Tinh.

Hoa Tinh đang vô cùng hưng phấn nhưng ánh mắt nhìn nàng rất ôn nhu. Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, tay trái nâng lên nhũ phong đầy đặn. Hoa Tinh rất nhẹ nhàng xoa bóp, nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người của Trần Lan đang không ngừng nghịch ngợm bảo bối của mình, đang ra sức hầu hạ mình. Trong lòng Hoa Tinh ngoại trừ cảm giác hưởng thụ còn có một cảm xúc không nói lên lời. Hoa Tinh hiểu được mình rất thích mỗi một nữ nhân đều dùng miệng hầu hạ mình. Bởi vì như vậy nam nhân sẽ có một cảm giác chinh phục, đây là cảm nhận xuất phát từ nội tâm vô cùng tuyệt vời. Hoa Tinh suy nghĩ có lẽ không chỉ mình, mà có lẽ mỗi một nam nhân đều thích chinh phục mỹ nữ. Điều yêu thích cảm giác chinh phục này.

Trong lòng Trần Lan cũng hiểu Hoa Tinh rất thích nữ nhân dùng miệng, bởi vì từ lần đầu tiên hắn đã muốn nàng dùng miệng hầu hạ hắn, cho nên Trần Lan ra sức thể hiện. Đối với một người đã từng là thê tử của người mà nói thì làm thế nào hầu hạ nam nhân mà mình yêu là một chuyện rất quan trọng. Làm sao để cho hắn phải luôn muốn mình thì mình phải biết cách chiều chuộng hắn. Cho nên từ trước đến nay Trần Lan đều hết sức nghe lời đặc biệt là trên giường, nàng luôn thỏa mãn mọi yêu cầu của Hoa Tinh.

Nhìn bờ mông trắng nõn và mềm mại đang không ngừng đong đưa trước mặt, cảm nhận sự tuyệt vời mà cái miệng nhỏ nhắn đó mang tới, trong mắt Hoa Tinh chợt lóe một tia quang mang màu đen. Hắn đẩy Trần Lan nằm xuống, hai tay rất nhanh tách hai chân nàng ra. Trong tiếng rên rỉ mê hồn của nàng, hắn lập tức tiến vào vùng đất ẩm ướt tuyệt vời đó. Phong vân biến ảo, vân vũ không ngừng, trải qua những đợt tấn công liên hồi của hắn, cả người Trần Lan mềm nhũn ra như bún, vô lực thừa nhận công kích mãnh liệt của Hoa Tinh.

Nhìn cự long cương cứng của Hoa Tinh, Trần Lan nhìn Hoa Tinh với ánh mắt chan chứa tính cảm, nàng ôn nhu nói:

“Đệ đệ, đệ càng lúc càng lợi hại, tỷ tỷ quả thực không phải đối thủ của đệ. Đệ đệ, đệ như vậy nhất định là rất khó chịu phải không. Lại đây, tỷ tỷ sẽ giúp đệ, giúp đệ phát tiết.”

Nói xong, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên, dùng sức nuốt cự long của hắn vào trong, dùng sức liếm láp.

Thần quang lóe lên trong mắt Hoa Tinh, tay phải giữ lấy đầu nàng ra sức đẩy đưa trong miệng nàng, rồi sau đó tận tình phát tiết tinh hoa của mình trong miệng nàng. Cảm nhận được chiếc lưỡi mềm mại của Trần Lan đang khẽ liếm cự long của mình. Hoa Tinh vuốt mái tóc nàng, nhẹ giọng nói:

“Trong những nữ nhân bên cạnh đệ, tỷ không phải là người đẹp nhất, nhưng tỷ lại mang đến cho đệ một cảm giác rất kỳ lạ. Tỷ rất nghe lời, đây là điều khiến cho người ta hưng phấn nhất. Mỗi một lần tỷ luôn hết sức thỏa mãn đệ, mặc kệ đệ bảo tỷ làm gì, tỷ đều nguyện ý làm. Trong lòng đệ càng lúc càng không muốn

xa tỹ. Cũng may cả đời này, tỹ vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh đệ. Đệ lúc nào cũng có thể thấy tỹ, yêu tỹ, cả đời này đều yêu thương tỹ.”

Trần Lan nhả tiểu long đã nhỏ lại ra, khẽ ngồi dậy một chút, nàng nhẹ nhàng nhìn hấn, nhỏ giọng nói:

”Cả đời này chỉ cần trong lòng đệ có tỹ là được. Lần đầu tiên khi giao thân thể mình cho đệ, tỹ đã tự nói với lòng mình quên đi tất cả mọi chuyện trước kia. Bắt đầu từ bây giờ, tỹ đã không phải là Huyết phù dung Trần Lan kia nữa, tỹ chỉ là một thị nữ bên cạnh Hoa Tinh. Một tỹ tỹ trong miệng đệ, một nữ nhân yêu thương đệ nhất mà thôi. Cả đời này, tỹ sẽ sống vì Hoa Tinh, tỹ nguyện ý làm tất cả mọi chuyện vì đệ.

Hoa Tinh nghe thấy vậy không khỏi cảm thấy chấn động. Nhìn thẳng vào mắt nàng, hai tay cầm lấy mắt nàng, hấn nhìn không được hôn lên môi nàng. Nụ hôn này ẩn chứa rất nhiều thứ, không chỉ thể hiện tình yêu, còn trao đổi những điều không nói với nàng. Trần Lan nhìn vào mắt Hoa Tinh, giờ phút này nàng đang khóc. Hôm nay khi hai người ở bên nhau, tình cảm mà Hoa Tinh dành cho nàng khiến nàng cảm động mà khóc. Nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt trên mắt nàng, Hoa Tinh ôn nhu nói:

”Đừng khóc, đệ hy vọng tỹ hạnh phúc bên đệ. Tình yêu của tỹ dành cho đệ, đệ mãi ghi tạc trong lòng. Cả đời này đệ sẽ không phụ tỹ. Bây giờ chúng ta đứng lên đi.” Nói xong, hấn đứng lên.

Trần Lan yên lặng nhìn hấn, nhẹ nhàng mặc quần áo cho hấn. Hoa Tinh vuốt ve đôi nhũ phong đầy đặn của nàng, nhìn không được tán thưởng:

”Thân thể của tỹ thật đẹp, vừa tròn lại vừa to, vô cùng co dãn, chạm vào rất thoải mái.”

Trần Lan tự hào nói:

”Đệ đệ thích, tỹ tỹ sẽ luôn luôn thỏa mãn đệ.

Nói xong nàng khẽ đẩy tay hấn ra, nhanh chóng mặc quần áo lại cho hấn.

Hai người đi đến đại sảnh, lúc này Đào Vô Phong đã trở lại. Hoa Tinh nhìn mọi người một chút, khẽ cười nói:

”Các người đang nói gì vậy, ta cũng muốn nghe, tiếp tục đi.

Lãnh Như Thủy liếc nhìn Trần Lan một cái, trong ánh mắt có một tia khác lạ. Nàng u oán nhìn Hoa Tinh một cái, mở miệng nói:

”Chúng ta đang nói đến ở trong thành Khai Phong trước sau đã có hơn mười năm nam nhân chết trong tay Xá nữ giáo. Cứ tiếp tục như vậy còn có thể tiếp tục tăng lên. Khi đó sợ rằng sẽ khiến cho các đại phái trong Võ lâm chú ý.

Hoa Tinh cười nói:

”Đó là chuyện của Võ lâm chính đạo, không quan hệ gì với chúng ta. Vô Phong, người lần này ra ngoài có thu hoạch gì không. Ta hỏi là có động tĩnh gì không, hoặc là có tìm được tin tức gì về Âm nữ không?

Đào Vô Phong nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói:

”Âm nữ mà công tử muốn tìm tạm thời không có tin tức. Tuy nhiên ta nghe được vài chuyện. Thứ nhất, chuyện Xá nữ giáo xuất hiện ở thành Khai Phong sau khi bị công tử nói ra đã khiến cho Võ lâm chú ý. Thứ hai, Lâm Vân đã rời khỏi Khai Phong đi về phía hạ du Hoàng hà. Thứ ba ta đột nhiên nghe được một tin tức thần bí, nói là trang chủ của Ân Hòe Trang cách đây không xa sẽ thành thân sau năm ngày nữa. Nhưng có một điểm kỳ lạ là tân nương lại không có ở đó mà đang ở Hoài Bắc. Nghe nói đang được người đưa tới đây. Tin tức này hết sức thần bí, tạm thời còn chưa cụ thể.

Mọi người nghe thấy vậy đều cảm thấy khó hiểu, rất kỳ quái về câu nói của hấn. Người ta thành thân có gì là lạ, tân nương ở Hoài Bắc bây giờ đến đây thành thân cũng là chuyện rất bình thường, nhưng sao hấn lại nói là kỳ quái. Tất cả mọi người đều không rõ. Hoa Tinh cũng cảm thấy rất khó hiểu, nhưng hấn tin rằng nếu Đào Vô Phong nếu nói kỳ quái, nhất định có chỗ không bình thường.

Liếc nhìn mọi người một cái, Hoa Tinh hỏi:

“Vô Phong người nói rõ một chút coi để mọi người đều không hiểu là có chuyện gì. Còn có, tin tức này người từ đâu mà có. Tại sao người khác thành thân lại khiến cho Vô lâm đều biết? Có phải là trang chủ Ẩn Hồ Trang có lai lịch rất lớn cho nên mới khiến cho người cho Vô lâm chú ý sao?”

Đạo Vô Phong khẽ lắc đầu nói:

“Tin tức này ta cũng chỉ vô tình nghe được mà thôi. Còn về Ẩn Hồ Trang chủ này căn bản là không ai biết vai trò của hắn, không ai biết hắn có bản lĩnh gì. Nhưng có một điều dám khẳng định, Ẩn Hồ Trang chủ không phải người nổi tiếng trong Vô lâm. Nhưng mà điều làm người ta chú ý nhất không phải là tân lang mà chính là tân nương. Theo tin tức mà ta nhận được, tân nương cũng không phải tự nguyện mà bị người ta âm thầm khống chế, bí mật đưa đến Ẩn Hồ Trang thành thân. Chuyện này ngoại trừ chúng ta biết, cũng không có mấy người biết được.

Mọi người nghe thấy thế càng cảm thấy tò mò, không biết tân nương rốt cuộc là ai, tại sao phải thần bí đến vậy. Hoa Tinh nghe thấy thế trong lòng không khỏi chấn động. Hắn hiểu Đạo Vô Phong đang ám chỉ mình rằng tin tức này là từ Đồng tâm mình truyền đến. Nếu là từ Đồng tâm mình truyền đến vậy nhất định có quan hệ với mình, nếu không bọn họ sẽ không dễ dàng truyền lại một tin tức vô dụng. Nhìn hắn một cái, Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Vậy người mau nói ra xem tân nương đó rốt cuộc là ai, có điểm gì đáng chú ý?”

Đạo Vô Phong nhìn Hoa Tinh một cái, nhẹ giọng nói:

“Nghe nói đó là một nữ nhân rất xinh đẹp. Nàng bị người âm thầm bắt giữ ở gần Hoài Bắc, đang bí mật đưa về Ẩn Hồ Trang ở phụ cận Diện dưỡng sơn. Ta từ trong miệng Đồng Tâm mình nghe được, nữ nhân này có một cái tên rất dễ nghe, tên là Nguyệt Vô Ảnh.

Hoa Tinh nghe thấy vậy cả người lập tức chấn động, đứng dựng hẳn lên. Mà Mai Hương và Trần Lan cũng kêu lên một tiếng kinh hãi, hiển nhiên đều rất ngạc nhiên. Các nàng dù như thế nào cũng không thể nghĩ được tân nương lại là Nguyệt Vô Ảnh – đệ nhất mỹ nữ trên Bách hoa phổ mười năm về trước. Đây đúng là một tin tức làm cho người ta kinh ngạc. Liếc nhìn Hoa Tinh một cái, Mai Hương và Trần Lan lúc này mơ hồ hiểu ra gì đó, trong mắt hiện lên một tia cười khờ.

Hoa Tinh nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, khe khẽ thở dài nói:

“Biết cụ thể Nguyệt Vô Ảnh ở đâu không? Ta muốn tra xét rõ ràng chuyện này.

Đạo Vô Phong khẽ lắc đầu nói:

“Hành tung của những người đó rất thần bí. Ta chỉ biết năm ngày sau sẽ thành thân ở Ẩn Hồ Trang, còn về phần tân nương bây giờ đang ở đâu tạm thời ta còn chưa tìm ra được. Công tử nếu như muốn biết, ta sẽ ra ngoài tra xét.

Trong mắt Hoa Tinh lóe lên một tia sáng kỳ dị, cả người tản mát ra một cỗ khí thế cường đại. Hắn lạnh lùng nói:

“Chuyện này nhất định phải tìm ra cho ta. Cần phải trước khi nàng thành thân tìm ra được đầu mối chính xác cho ta. Ngày mai chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây đi tới Ẩn Hồ Trang. Dù là như thế nào ta cũng không thể để Nguyệt Vô Ảnh rơi vào tay trang chủ Ẩn Hồ Trang. Bây giờ người cẩn thận tìm hiểu cho ta, nhanh chóng có câu trả lời thuyết phục cho ta. Ta muốn tin tức và dữ liệu chi tiết nhất. Người đi làm ngay đi.”

Tiến Đạo Vô Phong đi, Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh với ánh mắt kỳ quái. Hắn nhẹ giọng nói:

“Hoa đại ca, vậy Nguyệt Vô Ảnh kia có quan hệ với huynh như thế nào? Tại sao huynh lại kích động đến vậy?”

Lãnh Như Thủy ở một bên cũng nhỏ giọng nói:

“Sợ rằng quan hệ cũng không bình thường. Muội nghĩ rất có thể là tình nhân của Hoa ca.”

Ám Nhu hừ một tiếng, nói:

“Điều này cần gì phải nói, nhìn bộ dạng khẩn trương của huynh ấy như vậy liền hiểu ngay dù là không phải tình nhân thì cũng là người có quan hệ mật thiết. Hừ.”

Trong lời nói của nàng chứa đầy vẻ ghen tuông, khiến cho Trần Lan và Mai Hương cười rộ lên.

Hoa Tinh nhìn lướt qua mọi người, nhẹ giọng nói:

“Gặp nhau các nàng sẽ biết quan hệ giữa ta và nàng. Bây giờ còn chưa đến lúc nói ra điều này, chúng ta nói chuyện gì đó vui vẻ chút đi. Cứ nghĩ đến chuyện này, trong lòng ta lại cảm thấy không thoải mái.”

Ám Nhu hừ lạnh nói:

“Đương nhiên không thoải mái. Tình nhân của mình sắp bị người khác cướp đi làm vợ, trong lòng huynh sẽ không được tự nhiên.”

Hoa Tinh trừng mắt nhìn nàng, cười tà nói:

“Nàng có muốn ta phạt mông nàng mấy cái trước mặt mọi người không. Nàng nếu như không xấu hổ, ta sẽ dùng gia pháp với nàng trước mặt mọi người.”

Hắn nói xong liền nhìn Ám Nhu với ánh mắt tà quái. Ám Nhu nghe thấy vậy mặt đỏ ửng, ngay lập tức ngậm miệng không nói, chỉ dám trừng mắt nhìn Hoa Tinh đầy phẫn nộ.

Liếc nhìn Dạ Phong một cái, Hoa Tinh hỏi:

“Thương thế của người thế nào rồi, ngày mai xuất phát có vấn đề gì không? Lần này vốn muốn ở lại đây thêm một ngày nhưng chuyện khẩn cấp chúng ta bắt buộc phải nên đường ngay. Đêm nay chú ý nghỉ ngơi cho tốt, sáng ngày mai chúng ta sẽ xuất phát sớm. Bây giờ mọi người nếu không còn gì nói nữa thì chuẩn bị ăn cơm thôi. Trờ cũng đã tối, mọi người cùng nhau ăn rồi đi nghỉ sớm.”

Mai Hương mở miệng nói:

”Hoa Tinh, Nguyệt Vô Ảnh sao lại xuất hiện ở Hoài Bắc chứ. Lần trước chúng ta gặp nàng là ở ngoài thành Trường An. Không ngờ rằng nàng đi sau chúng ta mà bây giờ lại đang ở phía trước chúng ta.

Trần Lan ở một bên mở miệng đoán: Text được lấy tại TruyệnFULL

”Ta nghĩ, có thể là do chúng ta tốn quá nhiều thời gian ở Lạc Dương. Nàng ta toàn lực đuổi theo, nên giờ ở phía trước chúng ta cũng không có gì là kỳ quái.

Hoa Tinh hơi trầm tư một lát, rồi nói:

”Không sai, Tiểu Tuyết nói có lý. Chúng ta đã chậm trễ không ít thời gian khi ở lại ngắm Mẩu đan hoa hội trong thành Lạc Dương. Nếu là người bình thường thì sợ rằng đã sớm đến được Tế Nam, nhưng chúng ta vẫn còn ở nơi đây.

Nói xong hắn không khỏi cười nhạo mình.

Rất nhanh, bữa cơm tối đã chuẩn bị xong, chín người Hoa Tinh tập trung lại ăn cùng nhau. Sau khi ăn xong, mọi người ai về phòng nấy, chúng nữ tập trung ở trong phòng của Mai Hương nói chuyện phiếm. Mà Lý Thái Tú bởi vì thân phận đặc biệt cho nên lẳng lặng ở trong phòng nghỉ ngơi. Dạ Phong thì lại tận dụng thời gian vận công chữa thương.

Trong viện, Hoa Tinh nhìn vầng trăng trên trời. Dưới ánh trăng trông hắn rất cô độc. Một bóng người nhoáng lên, Tử Ngọc Hoa không một tiếng động xuất hiện bên cạnh hắn, ngồi xuống cạnh hắn ngắm ánh trăng trên trời. Hoa Tinh nghiêng đầu nhìn hắn một cái, khẽ cười nói:

“Hai ngày qua, ngươi cho rằng ta có đúng như lời đồn của thiên hạ hay không? Có phải là một sắc lang?”

Tử Ngọc Hoa khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

“Đại ca mặc dù hạo sắc nhưng cũng không phải là xấu. Nam nhân có ai là không thích mỹ nữ đẹp chứ? Chỉ là đại ca vẫn luôn có biểu hiện khác với người khác, những kẻ đó đều giấu những điều này ở trong lòng. Còn huynh lại lộ bản tính đó ra ngoài, cho nên trong mắt người thường sẽ rất khó tiếp nhận huynh. Nhưng đệ cho rằng đại ca chân thành hơn những kẻ kia nhiều lắm. Đầu tiên, đại ca không giấu diếm điều gì, huynh

luôn thể hiện ra suy nghĩ trong lòng mình ra trước mặt mỗi một nữ nhân gần huynh. Để cho các nàng hiểu được suy nghĩ của huynh, biết được tâm ý của huynh. Ở tình huống biết rõ huynh là người háo sắc, nếu như các nàng có thể tiếp nhận huynh. Như vậy cho thấy rằng huynh quả thật có mị lực mà người bình thường không có.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy liền nhìn hấn, khẽ cười nói:

“Hỏi người một vấn đề, nếu người là nữ nhân thì khi người gặp ta lại biết rõ ta đã có vô số nữ nhân thì người còn có thể lựa chọn ta không?”

Nói xong, Hoa Tinh nhìn chăm chăm vào mắt hấn.

Tim Tử Ngọc Hoa đập mạnh, nàng nhìn nụ cười thần bí trên môi Hoa Tinh, vẻ mặt khẽ chấn động nói:

“Đại ca sao lại nghĩ đến vấn đề này. Tiểu đệ chính là một nam nhân. Tuy nhiên đệ nếu như thật sự là nữ nhân thì đệ nghĩ rằng mình không thể nhận được muốn gần bên huynh. doc truyện tại . Bởi vì trên người huynh có một khí chất rất đặc biệt, luôn luôn tỏa ra một lực hấp dẫn trí mạng.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy trên mặt xuất hiện một nụ cười đắc ý. Nhìn vầng trăng trên bầu trời, Hoa Tinh cười nói:

“Nghe người nói như vậy ta rất cao hứng. Xem ra ta vẫn có chút mị lực, có lẽ đây cũng là một việc đáng giá để tự hào. Hôm nay, tối nay, lúc này, mặt trăng, các vì sao đều rất đẹp, có lẽ bởi vì có người.”

Nói xong, hấn khẽ cười một tiếng, sau đó cười cười thần bí với nàng rồi xoay người trở về phòng.

Nhìn Hoa Tinh đang rời đi, trong mắt Tử Ngọc Hoa lộ ra thần thái động lòng người, dường như đang ám chỉ điều gì đó. Ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời, Tử Ngọc Hoa nhỏ giọng nói:

“Thế sự khó lường, gặp nhau ở đây chẳng lẽ nhất định cả đời bên nhau sao? Mặt trăng, mặt trăng, ta đang rất mê man, người nói ta nên làm thế nào đây?”

Ánh trăng nhẹ nhàng lướt qua người Tử Ngọc Hoa, tản mát ra ánh sáng mờ ảo. Giữa không trung một tiếng nói nhẹ nhàng mà quen thuộc mơ hồ vang lên.

179. Chương 179: Ẩn Hòe Trang

Sáng hôm sau Hoa Tinh tỉnh lại từ trong giấc mơ khi nghe thấy tiếng chim hót véo von. Nhìn thoáng qua Mai Hương đang nằm bên cạnh, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia yêu thương. Hấn nghịch ngợm dùng lưỡi nhẹ nhàng múi đầu nhũ hoa đỏ hồng của Mai Tinh, Hoa Tinh nhẹ nhàng chọc ghẹo thân thể Mai Hương.

Cả người Mai Hương khẽ run lên, nàng mê ngủ nói:

“Không, không nên thế, người ta buồn ngủ, Hoa Tinh, Hoa Tinh, Hương Nhi yêu huynh.”

Giọng nói yếu ớt mang theo vài phần tâm sự của nữ nhi khiến cho Hoa Tinh vô cùng cảm động. Khe khẽ vuốt ve da thịt mềm mại của nàng, động tác của Hoa Tinh rất nhẹ nhàng, dường như hấn không muốn làm nàng thức tỉnh.

Mai Hương nằm mơ thấy một giấc mộng đẹp. Nàng mơ thấy mình mặc áo tân nương, trên đầu chòm một dải lụa hồng đang ngồi trong gian phòng hồi hộp chờ người trong lòng vén khăn trùm đầu lên. Đột nhiên khăn hồng được vén lên, khuôn mặt anh tuấn của Hoa Tinh xuất hiện trước mặt nàng khiến cho nàng cảm thấy rất cao hứng, nhận không được lộ ra một nụ cười e ấp, ngượng ngùng. Chỉ thấy Hoa Tinh trong mộng đang ôm lấy nàng, trong nháy mắt khi nàng chưa lấy lại tinh thần đã nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, mỉm cười nhìn nàng. Mặt Mai Hương đỏ lên, nàng khẽ nhắm mắt lại, hơi thở trở lên dồn dập, trái tim đập loạn nhịp. Đột nhiên, Mai Hương cảm giác thấy đôi nhũ phong mềm mại của mình đã bị Hoa Tinh nắm lấy, dùng sức xoa bóp. Cảm giác đột nhiên mà đến khiến nàng cảm thấy kinh hoàng, nhận không được kêu lên một tiếng sợ hãi, ngay lập tức ngồi bật dậy.

Nàng mở mắt ra thì thấy mình đang lơ đãng, mà Hoa Tinh đang mỉm cười nhìn mình. Tay phải hắn đang đặt trên ngực mình, dùng sức xoa nắn đôi nhũ hoa xinh đẹp của nàng. Mai Hương lúc này mới lấy lại bình tĩnh thì ra mình vừa rồi không nằm mơ. Không ngờ rằng những thứ trong giấc mơ của mình lại xuất hiện trước mặt nàng. Nàng vô lực đẩy bàn tay tham lam của Hoa Tinh ra. Mai Hương yêu kiều nói:

“Hoa Tinh, đừng chọc ghẹo Hương nhi. Hương nhi sợ mình chịu không nổi. Trời đã sáng rồi, các nàng sẽ cười Hương nhi đó. Huynh không biết ngày hôm qua Tiểu Tuyết cứ cười nhạo muội, còn có Như Thủy tỷ tỷ nữa.”

Hoa Tinh dùng sức xoa bóp, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra, cười nói:

“Được rồi, vì không muốn Hương nhi xấu hổ nên chúng ta dậy thôi.”

Nói xong hắn đứng dậy mỉm cười nhìn nàng. Mặt Mai Hương đỏ lên, mặt nàng bối vì đang quay về phía kiên đỉnh của Hoa Tinh nên nàng hơi ngẩng đầu lên thì thấy hắn đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ. Mai Hương trong lòng cảm thấy xấu hổ, vội vàng nhìn tránh ra chỗ khác.

Nhìn kiên đỉnh hùng tráng đó, Mai Hương không khỏi nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng cảm thấy rất ngượng ngập. Nàng trừng mắt nhìn Hoa Tinh một cái, Mai Hương đã rất quen thuộc tính cách của Hoa Tinh nên biết nếu không làm hắn hài lòng, hắn nhất định sẽ không bỏ qua ừ. Hơi mở cái miệng nhỏ nhắn ra, ngọc thủ của Mai Hương nắm lấy tiểu Hoa Tinh tinh nghịch, từ từ ngậm nó vào trong miệng, nhẹ nhàng dùng lưỡi nhấm nháp nó.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ đã dần dần sáng tỏ, tất cả mọi người trong khách điểm đã rời giường. Lúc Hoa Tinh và Mai Hương đi ra thì mọi người đang chuẩn bị ăn sáng. Vừa ăn xong, Đào Vô Phong đã quay lại. Nhìn Hoa Tinh một cái, Đào Vô Phong nói:

”Bẩm thiếu gia, chuyện người muốn tìm hiểu, đã tra xét rõ ràng. Nguyệt Vô Ảnh bây giờ đã tới Phong Huyền, chỉ còn cách Ấn Hồn Trang không đến trăm dặm. Mà chúng ta lúc này còn cách Ấn Hồn Trang đến hơn ba trăm dặm. Chúng ta phải đến được đó trước khi hoàng hôn xuống, nghe nói tối nay trang chủ Ấn Hồn Trang sẽ thành thân.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy mặt không khỏi trầm xuống, mở miệng nói:

”Tiểu Tuyết, muội lập tức chuẩn bị một ít thức ăn trên đường đi. Sau khi ăn xong chúng ta lập tức rời đi. Bây giờ mọi người lập tức đi thu dọn đồ đạc, một nén nhang sau sẽ lập tức xuất phát.”

Nói xong hắn nhìn mọi người một cái, trong mắt lóe ra vẻ trầm trọng, hiển nhiên hắn rất lo lắng đến chuyện này.

Sau khi thu thập xong mọi thứ, nhóm Hoa Tinh lập tức rời khỏi Khai Phong đi tới Ấn Hồn Trang ở Dương Sơn. Sau khi ra khỏi thành, đoàn người lại nghe nói có một thiếu niên mới chết trong tay Xà nữ giáo lúc tối hôm qua. Tử trạng giống hệt con trai của Lý viên ngoại sáng hôm trước. Đối với chuyện này, Hoa Tinh chỉ khẽ cười nhạt, còn những người khác chỉ khẽ thở dài một chút. Bọn họ cảm thấy oan uổng cho những người này.

Sau khi ra khỏi thành Khai Phong, tốc độ của đoàn người được tăng lên, đến giữa trưa đã đến được Thiệu Trang. Hơn nửa ngày đã đi được hơn trăm dặm. Trong đoàn người, người mệt mỏi nhất chính là Âm Nhu và Lý Thái Tú. Âm Nhu không biết võ công mà Lý Thái Tú lại bị Hoa Tinh phong ấn huyết đạo, cho nên cho dù có võ công cao cường cũng không có cách nào thi triển ra được, cho nên rất khổ cực. Trên đường đi, hầu hết đều là do Hoa Tinh mang theo Âm Nhu còn Trần lan mang theo Lý Thái Tú, nếu không nửa ngày làm sao có thể đi được hơn trăm dặm chứ.

Đến trưa đoàn người tìm một nơi mát mẻ trong rừng cây ngồi xuống nghỉ ngơi, lặng lẽ ăn. Nhìn phương xa, Hoa Tinh không khỏi nhớ đến thời điểm hắn gặp Nguyệt Vô Ảnh. Không biết lúc này nàng ra sao, đang buồn bã, suy nghĩ lung tung hay không? Nhìn về phía chân trời, Hoa Tinh khẽ khẽ tự hỏi ở phương xa nàng có khỏe hay không?

Trên một con đường nhỏ trong rừng có một cỗ kiệu bốn người khiên đang đi về phương bắc với một tốc độ rất nhanh. Bên cạnh cỗ kiệu có một trung niên nhân áo đen vẻ mặt âm trầm thì thoảng quan sát động tĩnh

bốn phía. Nhìn bốn đại hán đang khiêng kiệu, người này trầm giọng nói:

“Mọi người đi nhanh hơn một chút, ở đây đang không có ai chúng ta có thể dùng toàn lực, nhưng khi vào trong trấn muốn nhanh cũng không được. Lúc này đã là giữa trưa nếu không nhanh sợ rằng không kịp thời gian. Đi thôi.”

Nói xong thân hình nhoáng lên vài cái đã xuất hiện ở cách đó vài trượng, khinh công hết sức inh.

Bốn đại hán cùng hô lên một tiếng, lập tức chân không chạm đất lẳng không bay tới. Tình huống quỷ dị như vậy cũng may là không có ai nhìn thấy, nếu không người đó nhất định ngắt đi vì sợ hãi. Chỉ nhìn vào khinh công là hiểu được bốn kiệu phu này không phải người bình thường, nếu không sao có thể có khinh công cao siêu đến vậy.

Bên trong cỗ kiệu có một thiếu nữ áo trắng ngồi trong đó, nàng lặng lẽ ngồi nhìn cỗ kiệu đang đi tới. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy thiếu nữ này rất xinh đẹp, nàng khoảng hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi. Mắt ngấn nước, đôi mắt trong sáng nhưng không kém phần mê người khiến cho người ta mê đắm. Cái mũi cao cao, đôi môi đỏ mọng mê hồn cùng cái cằm tuyệt đẹp không một cái nào không hoàn mỹ. Miệng nàng hơi nhếch lên, một nụ cười khổ hiện lên trên môi nàng.

Ngơ ngác nhìn cỗ kiệu, trong mắt thiếu nữ hiện lên một tia bi thương. Thiếu nữ này không phải ai khác mà chính là Nguyệt Vô Ảnh, đệ nhất mỹ nữ trên Bách hoa phổ mười năm về trước. Khi nàng rời khỏi Hoa Tinh liền một mình đi về hướng Đông nam. Dọc theo đường đi, nàng đi một chút lại dừng một chút, thường xuyên suy nghĩ lời Hoa Tinh nói, mình còn có mặt mũi đi gặp người yêu đang nằm dưới đất sao? Nếu như hắn còn sống, mình có còn lựa chọn cá chết nữa hay không? Đi không mục đích khiến cho nàng toàn lực đuổi theo đoàn người Hoa Tinh ở phía trước. Nàng vốn nghĩ đến hạ du Hoàng Hà, nhưng Nguyệt Vô Ảnh lại đột nhiên không muốn tiến vào Trung nguyên cho nên mới đi xuống Giang Nam, muốn xem nơi đây như thế nào. Nhưng ai ngờ được rằng dung mạo của nàng thật quá mê người, trên đường đi đã hấp dẫn vô số người chú ý. Ngày thứ hai sau khi đến được Hoài Bắc, nàng đã bị một nhân vật thần bí khống chế. Nàng vốn còn tưởng rằng tên trung niên nhân thần bí này sẽ làm điều bất lợi với mình, sẽ xâm hại sự trong sạch của nàng. Nhưng kỳ lạ chính là trong mắt người nọ mặc dù hiện lên vẻ tán thưởng, nhưng không có động đến nàng. Chỉ nói là dùng nàng làm một lễ vật tặng một người khác. Điều này khiến cho nàng cảm thấy kinh hãi, nàng hiểu được nghĩa của từ lễ vật. Trong lòng nàng dấy lên ý nghĩ phản kháng, đáng tiếc người này vô cùng thần bí lại có võ công cao cường khiến cho nàng không có một chút cơ hội nào. Hai ngày qua, nàng đã bị đặt trong cỗ kiệu này, một đường đi về phía bắc, rời xa Hoài Bắc.

Nhẹ nhàng vuốt tóc, Nguyệt Vô Ảnh thầm thở dài một tiếng. Nghĩ đến đêm nay mình sẽ rơi vào miệng hổ, từ nay về sau tất cả đều thay đổi. giờ phút này nàng đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện. nàng nhớ tới người yêu của mình năm nào, trong lòng không nhịn nổi cảm thấy chua xót. Trước kia tất cả đều hạnh phúc, nhưng giờ nghĩ đến cảm thấy rất xa vời. Hai cảm xúc hoàn toàn khác nhau khiến nàng không thể thừa nhận được, cả người trở nên yếu ớt rất nhiều.

Nhìn bên ngoài một chút, đột nhiên một bóng người mơ hồ hiện lên trong đầu nàng, cũng từ từ trở nên rõ ràng. Giờ phút này nàng lại đột nhiên nhớ tới Hoa Tinh, nhớ tới chuyện giữa hai người ngày đó. Nghĩ tới Hoa Tinh, một cảm giác phần hận không khỏi dâng lên trong lòng nàng. Nhưng giờ phút này nàng đột nhiên có một cảm giác rất kỳ quái, dường như mình giờ đã ít hận hơn Hoa Tinh nhiều, từ từ chuyển thành một cảm giác không nói lên lời.

Nghĩ đến những chuyện Hoa Tinh đã làm với mình, Nguyệt Vô Ảnh không thể nào không hận hắn. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Hoa Tinh cũng có điểm khác người. ngày đó hắn có thể chiếm được thân thể mình, nhưng đột nhiên hắn lại lựa chọn buông tha. Nụ cười của hắn, đôi mắt tình cảm của hắn, dường như đều ẩn chứa bí mật gì đó. Giờ phút này nghĩ đến, tất cả những điều đó đều biến thành một lực hấp dẫn trí mạng, tràn ngập mọi lực của nam nhân.

Nhớ tới câu nói cuối cùng của Hoa Tinh. Hắn nói sẽ còn gặp lại mình, đây là số mệnh đây là thiên ý. Nhưng bây giờ nghĩ đến lại thấy nó không có khả năng xảy ra. Nghĩ đến vận mệnh của mình, Nguyệt Vô Ảnh đột nhiên có một suy nghĩ nếu để cho nàng lựa chọn lại, thì nàng nhất định sẽ lựa chọn Hoa Tinh. Hoa Tinh mặc dù háo sắc, nhưng hắn ít nhất cũng không hạ lưu. Hắn còn chân thành hơn những người bình thường rất nhiều. Đáng tiếc nàng đã không thể lựa chọn lại. Giống như bây giờ muốn tự sát cũng không thể, huống

chi lựa chọn vận mệnh chứ.

Thời gian dần trôi qua, hoàng hôn cũng bắt đầu buông xuống. mặc dù bây giờ là mùa hè, thời gian nắng nhiều hơn nhưng cuối cùng vẫn đến lúc hoàng hôn. Hoàng hôn rất đẹp.

Ẩn Hòe Trang ở chân núi Dương Sơn, cảnh sắc xung quanh rất đẹp. Sơn trang này có diện tích hơn mười mẫu cũng không quá lớn, nhưng rất hào hoa và thích hợp cho người cư trú. Hoàng hôn, một cổ kiệu đang vùn vụt lao tới, đột nhiên xuất hiện trước cửa sơn trang. Một trung niên nhân áo đen cùng với bốn tên đại hán lẳng lẳng đứng ngoài cửa nhìn đại môn. Rất nhanh một lão già trông có vẻ như là tổng quản xuất hiện bên cạnh trung niên nhân áo đen, gấp giọng nói:

“Sao bây giờ mới tới, cũng may vẫn còn kịp. Người đâu, có mang đến không, vẫn xinh đẹp như trước chứ?”

Trung niên nhân khẽ gật đầu nói:

“Người nhìn là biết.”

Hắn đưa tay vén rèm kiệu lên, ngay lập tức một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trước mặt lão già. Lão già vui mừng nói:

”Tốt, tốt, thật sự quá tốt. Nữ nhân này thật đẹp, tin rằng trang chủ nhất định sẽ rất cao hứng. Tất cả mọi người chắc đều đã mệt, vào trong ngồi một lát.

Trung niên nhân áo đen lắc đầu nói:

”Không được, người đã đưa đến, tổng quản chỉ cần mang đồ đó giao cho ta, ta sẽ lập tức rời đi.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng đưa tay ra, ánh mắt nhìn chăm chăm vào lão già kia.

Mặt lão già khẽ biến nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường. Hắn chờ một chút rồi lấy một ngọc hộp (hộp ngọc) trong ngực ra, mặc dù rất không muốn nhưng vẫn giao cho tên trung niên nhân. Tên này nhận lấy, hắn mở hé ra nhìn vào trong thấy đúng là vật đó, mới gật đầu hài lòng nói:

“Cám ơn tổng quản, ta xin phép cáo từ, người thì giao cho người. Thay ta chúc trang chủ hạnh phúc như ý, chúng ta đi thôi.” Nói xong hắn mang theo bốn đại hán xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn năm người đã đi khỏi, lão già vung tay lên, lập tức có hai người đi lên khiêng kiệu vào trong trang. Lão già này phân phó cho hai nha hoàn đỡ Nguyệt Vô Ảnh, đưa nàng vào trong một gian phòng, sau đó hắn xoay người đi về phía đại sảnh. Đi tới đại sảnh, đã thấy có hơn mười người ngồi ở nơi này. Trong mắt những người này đều lấp lánh thần quang, hiển nhiên tất cả đều là cao thủ. Một lão già khoảng năm mươi tuổi ngồi ở phía trên đang nghiêm túc nhìn hơn mười người bên dưới.

Thấy tổng quản đã tới, lão già này hỏi:

“Thế nào, người đã đến chưa?”

Tổng quản vội vàng cười nói:

“Bẩm trang chủ, người vừa đến xong. Thuộc hạ mới kêu nha hoàn mang nàng đi thay quần áo. Nàng ta vô cùng xinh đẹp, theo thuộc hạ nhìn thì đây chính là đệ nhất mỹ nữ Nguyệt Vô Ảnh của Bách hoa phổ mười năm trước. Hắc hắc, quả thật là danh bất hư truyền, nhìn qua như mới có hai mươi bốn, hai mươi năm tuổi, vô cùng xinh đẹp.”

Ẩn hòa trang chủ nghe thấy thế không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, trong mắt lộ ra một tia âm tà, hắc hắc cười lắm: Truyện được tại TruyệnFULL

“Làm rất tốt, ngày mai ta sẽ trọng thưởng cho người. Bây giờ lập tức chuẩn bị hỉ sự, đợi lát nữa ta sẽ thành thân. Ha ha, ta đợi ngày này đã nửa tháng, ha ha, đêm nay rốt cuộc cũng đã đến được tay. Đêm nay, mọi người phải uống cho thỏa thích, chúc mừng cho chúng ta.”

”Chúc mừng trang chủ lại có thêm một mỹ nhân tuyệt sắc.

Vô số lời chúc mừng vang lên trong đại sảnh.

Trong phòng ở phía sau, Nguyệt Vô Ảnh đang bị hai nha hoàn ép thay quần áo tân nương. Xem bộ dạng, hai nha hoàn này rất quen thuộc với việc đó. Nhìn Nguyệt Vô Ảnh trong bộ quần áo đỏ rực rỡ, một nha hoàn cười nói:

“Đẹp quá, bao năm qua đây chính là người đẹp nhất, đẹp hơn bảy người trước kia không ít. Trang chủ của chúng ta thật may mắn, có thể có được bao nhiêu mỹ nhân, ha ha, thật sự không biết có bao nhiêu kẻ hâm mộ mà chết.”

Nha hoàn còn lại nói:

”Được rồi, hãy giúp nàng trang điểm một chút, như vậy sẽ càng đẹp hơn. Ta tin rằng trong thiên hạ cũng không tìm được mỹ nhân thứ hai xinh đẹp như nàng, thật mê người.

Hai nha hoàn vừa nói vừa cười, hai người bọn họ cũng bắt đầu trang điểm cho Nguyệt Vô Ảnh. Nguyệt Vô Ảnh bởi vì đã bị các nàng phong bế huyết đạo nên những chuyện này chỉ có thể để mặc cho hai người bọn họ muốn làm gì thì làm. Nguyệt Vô Ảnh không có chút sức lực nào để phản kháng.

Không lâu sau, hai nha hoàn đã hoàn thành công việc của mình. Hai người đi một vòng quanh Nguyệt Vô Ảnh, cả hai đều mỉm cười hài lòng.

“Cuối cùng đã xong, đẹp quá, giống như tiên nữ giáng phàm vậy. Trang chủ nhìn thấy nhất định sẽ ngây ngẩn cả người. Ha ha.”

Nói xong đưa mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng cầm lấy một chiếc khăn đỏ trùm lên đầu Nguyệt Vô Ảnh. Các nàng không nhìn thấy trong nháy mắt khi chiếc khăn trùm lên đầu, trong mắt Nguyệt Vô Ảnh lặng lẽ rơi ra hai giọt lệ, không một tiếng động rơi trên chiếc áo tân nương.

Bên ngoài đại môn Ân Hòe Trang lúc này đã treo đầy đèn lồng đỏ, trên cửa dán một chữ Hỷ, tất cả mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn. Bây giờ tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tân lang và tân nương bá thiên địa, sau đó có thể đưa vào động phòng. đọc truyện tại . Chỉ thấy tên tổng quản lúc này đã kiêm làm người tổ chức, lớn tiếng nói:

”Tân lang, tân nương an vị.

Hắn vừa dứt lời, Ân Hòe Trang chủ mặc một bộ quần áo đỏ rực đi từ bên trái ra, mà tân nương mặc hỉ phục trên đầu trùm một chiếc khăn đỏ cũng từ từ đi từ bên phải ra dưới sự nâng đỡ của hai nha hoàn, lẳng lặng đưa tới đứng bên cạnh tân lang.

Thân thể Nguyệt Vô Ảnh lúc này không có cách nào nhúc nhích được, miệng lại không thể nói ra, thật sự là gọi trời không thấu, gọi đất không linh. Nàng hoàn toàn đã rơi vào trong tuyệt cảnh. Cúi đầu xuống, Nguyệt Vô Ảnh lần đầu tiên chảy ra những giọt nước mắt đau đớn, trong lòng vô cùng đau xót. Nghĩ lại mười năm qua mình giữ thân như ngọc, nhưng giờ phút này ngay cả sự trong sạch của bản thân cũng không thể giữ gìn được. Cả đời này, nàng chỉ còn biết sống trong đau khổ, không còn gì khác? Có lẽ còn có vô vàn nhục nhã và sỉ nhục khó có thể rửa sạch.

Tổng quản hưng phấn nói:

“Tân lang, tân nương, nhất bá thiên địa, pháo cùng nổ là diêm đại cát.”

Nói xong, bên ngoài cửa truyền đến tiếng pháo nổ, vô cùng rõ ràng. Trong đại sảnh, Nguyệt Vô Ảnh bị hai nha hoàn khống chế xoay người cùng với tân lang, quay ra ngoài cửa bá thiên địa. Khắp nơi không ngừng vang lên những tiếng hoan hô chúc phúc cho hai người. Tân lang nghe thấy không khỏi há miệng cười to. Nguyệt Vô Ảnh vừa nghe thấy tiếng cười của tân lang, trong lòng nhin không được cảm thấy đau xót. Từ tiếng cười của hắn, nàng đã biết người mà mình bị ép cưới chính là một lão già. Nghĩ lại tất cả mọi chuyện, nàng đột nhiên bị người khống chế, sau đó lại bị gả ột lão già, tất cả những thứ này là một đả kích rất lớn đối với Nguyệt Vô Ảnh. Giờ phút này, lòng nàng như đã chết, mặc dù thân thể không thể khống chế, nhưng ít ra trái tim của mình nàng vẫn có thể khống chế. Chỉ cần giữ được tâm hồn không bị nhiễm thì ít ra vẫn là một loại an ủi. Nếu không chống lại được số mệnh vậy thì biện pháp phản kháng duy nhất là một trái tim không khuất phục. Chỉ cần trái tim không khuất phục thì nàng nhất định sẽ không nhận thua.

Tổng quản giơ tay yêu cầu mọi người im lặng, mở miệng nói:

“Tân lang tân nương, nhị bá cao đường. Lễ pháo không ngừng, con cái như vãn.”

Nhất thời lại một hồi pháo rộn rã vang lên, trong lúc hoàng hôn yên tĩnh đã truyền đi rất xa. Nguyệt Vô Ảnh bị nha hoàn khổng chế quay vào trong đại sảnh, nhị bá cao đường.

Hoàng hôn mặt trời đang ngả về tây, đoàn người Hoa Tinh đang lướt đi với tốc độ nhanh nhất. Từ phía xa xa đột nhiên truyền đến tiếng pháo vang rất chói tai. Hoa Tinh đang ở giữa không trung khẽ chấn động, trong mắt nhất thời bắn ra một cỗ thần quang chói mắt làm người ta sợ hãi,. Hắn lạnh lùng nhìn về hướng pháo nổ.

Tất cả mọi người ở một bên như mơ hồ đã nhìn ra cái gì đó. Tất cả mọi người đều nhìn Hoa Tinh, trong mắt mang theo một tia quan tâm. Về mặt Hoa Tinh trở lên lạnh lùng, hắn trầm giọng nói:

“Toàn tốc chạy tới, chúng ta chỉ còn cách nơi đó nhiều nhất năm dặm. Chúng ta nhất định phải toàn lực chạy tới trước khi hôn lễ kết thúc. Dạ Phong và kỳ nữ từ từ đi tới, Vô Bính, Vô Phong, Ngọc Hoa đi trước cùng ta, đi.”

Nói xong, thân hình hắn trong nháy mắt đã xuất hiện ở cách đó trăm trượng, tốc độ cực nhanh làm ọi người cảm thấy sợ hãi.

Từ Ngọc Hoa nhìn bóng lưng Hoa Tinh ở phía xa xa, thân thể hơi chuyển trong không trung, rồi cùng Đào Vô Phong và kbp chạy về phía trước với tốc độ nhanh nhất. Dạ Phong cùng năm nàng ở phía sau cũng chạy đi rất nhanh.

Giữa không trung, trong mắt Hoa Tinh hiện lên vẻ lạnh lùng, thân hình nhanh như điện, càng lúc càng kéo xa khoảng cách với ba người Từ Ngọc Hoa ở phía sau. Nhìn trang viện ở ngay trước mặt, trong mắt Hoa Tinh hiện lên một ngọn lửa màu đen, thân hình không một tiếng động bay đi. Được những loạt pháo thứ hai che dấu, hắn trong nháy mắt đã xuất hiện trên bầu trời Ẩn Hòe Trang.

180. Chương 180: Hoa Tinh Cứu Mỹ

Tất cả mọi người trong Ẩn Hòe Trang đều đang vô cùng vui mừng, nên không phát hiện ra Hoa Tinh trên bầu trời, cùng với ba đạo nhân ảnh đang toàn tốc chạy tới đây. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều đang chờ đợi nghi lễ cuối cùng, một khi lễ thành mọi người có thể thoải mái uống, cùng chúc mừng trang chủ. Nhưng mà khác với mọi người đang vui sướng, Nguyệt Vô Ảnh đang vô cùng đau khổ.

Đối với đệ nhất mỹ nữ trên Bách hoa phổ mười năm về trước này, nàng cũng giống như các mỹ nữ khác đều rất cao ngạo. Bao năm qua, từ sau khi người trong lòng ngoài ý muốn mất đi, nàng đã tự che đi phương tâm của mình, không động lòng với bất cứ ai. Nhưng hôm nay mọi chuyện đều sẽ thay đổi, nàng không biết điều gì sẽ đợi nàng trong ngày mai. Nhưng nàng tin rằng đó không phải hạnh phúc. Bởi vì cuộc hôn nhân này không phải do nàng lựa chọn, nên nàng không thể hạnh phúc.

Trong đại sảnh, tên tổng quản vô cùng đặc ý nhìn mọi người, hắn bắt đầu chuẩn bị cho nghi thức cuối cùng. Chỉ nghe thấy tổng quản lớn tiếng nói:

“Tân lang, tân nương phu thê giao bá, ba lễ hoàn thành, đưa vào động phòng.”

Ngay lập tức trong đại sảnh vang lên những tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều nhìn đôi tân lang tân nương, cùng đợi bọn họ hoàn thành nghi thức cuối cùng này.

Nguyệt Vô Ảnh thầm cười khổ, tất cả mọi chuyện đã trở thành sự thật, thế sự vô tình. Chỉ thấy hai ả nha hoàn đỡ Nguyệt Vô Ảnh đứng đối diện với tân lang, bắt đầu phu thê giao bá. Ngay khi tất cả mọi người đều đang mong chờ ngóng nhìn, cùng chuẩn bị phát ra lời chúc mừng thì đương nhiên một giọng nói vô cùng lạnh lùng truyền đến. Giọng nói đó giống như một đạo chân khí cực lạnh trong nháy mắt làm nguội lạnh sự nhiệt tình của mọi người.

“Chậm đã, nghi thức này vô hiệu, bởi vì ta không đồng ý. Hôm nay, Ân Hòe Trang sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, từ nay về sau sẽ không còn Ân Hòe Trang nữa.”

Giọng nói lạnh lùng trong nháy mắt khiến mọi người kinh hãi, song ngay khi mọi người đang cảm thấy kinh ngạc thì hai ả nha hoàn hai bên tân nương đã bị đánh bay ra xa. Mà thân hình tân nương lại tự động bay lên, trong nháy mắt xuất hiện trong lòng một thiếu niên anh tuấn.

Ngay lập tức tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi nhìn Hoa Tinh, không ai dám lên tiếng. Ân Hòe Trang chủ trở nên lạnh lùng, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp đại sảnh. Khí thế cường đại đó từng bước lan rộng ra, bắt đầu cuốn về phía Hoa Tinh. Tên trang chủ mở miệng nói:

“người là ai, tại sao muốn phá hỏng hôn sự của lão phu? Chúng ta chưa bao giờ gặp mặt, không cừu không oán, vì sao người lại ra tay độc ác, giết chết bốn thủ hạ của ta.”

Hoa Tinh liếc nhìn hắn, trong mắt lộ ra một tia quái dị. Sau đó hắn nhìn mỹ nhân trong lòng, Hoa Tinh mở tấm khăn trùm đầu ra, ôn nhu nhìn Nguyệt Vô Ảnh. Nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt Nguyệt Vô Ảnh, Hoa Tinh lấy làm cao hứng, nhẹ giọng nói:

“Mỹ nhân, nhìn đôi mắt đỏ hồng của nàng ta biết nhất định nàng không muốn lấy lão phu này. Còn nhớ lời ta nói không, chúng ta còn có thể gặp lại, cả đời này nàng nhất định sẽ thuộc về Hoa Tinh ta. Số mệnh này không ai có thể thay đổi được. Bây giờ ta là người đầu tiên vén tấm khăn trùm đầu của nàng lên, nàng nói có phải là ông trời ám chỉ ta chính là phu quân của nàng không?”

Nguyệt Vô Ảnh không biết nên nói như thế nào, mắt nàng đầy nước mắt, cũng không biết là do thương tâm hay là cao hứng. Khi nàng tưởng rằng cả đời này mình sẽ chìm trong tuyệt cảnh, ở thời khắc cuối cùng khi phu thê giao bái, nàng không khỏi cảm thấy đau lòng. Dù nói như thế nào, nữ nhân đối với chuyện này mặc dù trong lòng nói mình phải kiên cường, nhưng nếu như thật sự đã đến lúc này thì bản thân đã không thể không chế được.

Khi nàng nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó, trong lòng nàng đột nhiên dấy lên hy vọng. Một hy vọng đột nhiên xuất hiện vào lúc mình tuyệt vọng nhất, đã khiến trái tim nàng rung động mạnh. Khi nàng hơi bình tĩnh lại, cẩn thận nghe giọng nói đó, mới phát hiện nó rất quen thuộc. Khi khăn che mặt được vén lên, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Hoa Tinh, tim nàng đập mạnh. Một cảm giác hạnh phúc không nói lên lời trong nháy mắt đã chiếm đầy trái tim đang mù mịt của nàng. Giờ phút này nàng đột nhiên phát hiện mình cũng không còn hận Hoa Tinh nữa, mà nó đã chuyển hóa thành một cảm xúc kỳ lạ.

Khẽ liếc nhìn Hoa Tinh một cái, trong mắt Nguyệt Vô Ảnh lộ ra một tia cảm kích. Giờ phút này nàng không biết mình nên đối mặt với Hoa Tinh như thế nào. Nhưng Hoa Tinh đã cứu nàng, đây là sự thật không thể thay đổi. Mặc kệ trước kia như thế nào, nhưng bây giờ nằm trong lòng Hoa Tinh, nàng lại có một cảm giác rất an toàn. Nàng nghĩ lại lúc trước mình còn nghĩ tới Hoa Tinh, hơn nữa còn nguyện ý lựa chọn Hoa Tinh cũng không muốn gả cho nam nhân chưa gặp mặt bao giờ. Không ngờ rằng tâm nguyện của nàng lại trở thành sự thực, đúng là thế sự khó lường. Rất nhiều chuyện có lẽ là do ông trời an bài, nếu không chuyện giữa nàng và Hoa Tinh sẽ giải thích như thế nào? Thế gian thật sự có sự trùng hợp đến thế sao, sợ rằng rất khó có ai tin tưởng.

Hoa Tinh nhẹ nhàng truyền một đạo chân khí vào trong cơ thể nàng, trong nháy mắt đã mở ra tất cả huyết đạo bị chế của nàng, để cho nàng khôi phục võ công. Cảm giác nàng đã có thể động, Hoa Tinh nhẹ nhàng nói:

“không được lộn xộn, cứ nằm trong lòng ta như vậy. Ta muốn có thể cứ được ôm nàng như vậy, như vậy sẽ không có ai có thể cướp nàng khỏi tay ta.”

Nguyệt Vô Ảnh chấn động, thân thể vốn đang muốn giãy dụa lập tức ngừng lại. Nàng lặng lẽ dán sát vào ngực Hoa Tinh. Chiếc khăn trùm đầu lúc lại có tác dụng lớn nhất chính là che dấu đi vẻ thẹn thùng của Nguyệt Vô Ảnh. Nếu không có nó, có lẽ nàng sẽ không nghe lời Hoa Tinh mà dựa vào trong lòng hắn như vậy.

Trong đại sảnh, mọi người nghe Hoa Tinh nói đều biến sắc. Cái tên Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh đã

vang vọng toàn cõi Võ lâm, có ai lại không biết chứ. Bọn họ dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra Hoa Tinh lại đột nhiên xuất hiện ở đây, phá hủy chuyện tốt của trang chủ. Tên trang chủ hắng giọng một tiếng, nhìn thấy Hoa Tinh không thêm để ý đến mình, tức giận nói:

“Hoa Tinh không nên ỷ vào võ công cao cường của mình có thể tùy tiện đến Ẩn Hồ Trang của ta mà sinh sự. Hôm nay nếu như ngươi không có một lời giải thích hợp lý thì ngươi sẽ không thể còn sống mà rời khỏi đây. Ngươi và ta chưa bao giờ gặp nhau, lão phu thành thân đâu có chọc ghẹo gì ngươi. Mà ngươi lại vô duyên vô cớ chạy đến làm loạn, lại còn ra tay giết bốn thủ hạ của ta. Ngươi nói xem ngươi dựa vào cái gì. Nếu ngươi không nói rõ ràng, ta quyết không bỏ qua cho ngươi.”

Hoa Tinh nhìn hẩn một cái, ánh mắt trở nên lạnh lùng, trầm giọng nói:

“Dựa vào cái gì ư, chính là Hoa Tinh ta, chính là Đồ đao trong tay ta. Vốn ngươi thành thân không quan hệ gì với ta. Nhưng các ngươi dám cấu kết với người khác, làm cho người ta bắt những mỹ nhân xinh đẹp trong Võ lâm cho ngươi, để ngươi đùa bỡn. Ngươi cho rằng ta không biết sao? Những chuyện này vốn cũng không có quan hệ gì với ta. Ta cũng không phải chính nhân quân tử, đại hiệp Võ lâm nên sẽ không hỏi những điều này. Nữ nhân này đến đây như thế nào, điểm này sợ rằng cả ngươi và ta đều hiểu được. Nàng bị người tập kích ở Hoài Bắc, rồi lặng lẽ đưa nàng đến đây. Miệng nói là thành thân, nhưng thực ra là cái gì, chúng ta đều hiểu được. Quan trọng nhất chính là nàng có quan hệ với ta. Nữ nhân của Hoa Tinh ta, không cho phép bất cứ nam nhân nào được tiếp xúc. Cho nên hôm nay Ẩn Hồ Trang sẽ vĩnh viễn biến mất trong Võ lâm. Mà ngươi cũng đáng tội chết, ta sẽ trừ hại cho Võ lâm.”

Tên trang chủ nổi giận mắng:

“Ngươi đừng mở miệng vu oan cho người. Lão phu sao có thể làm những chuyện như vậy. Ngươi muốn cướp nữ nhân của ta thì nói, chứ đừng ở đó mà hủy hoại danh dự của ta. Lão phu cũng không sợ ngươi, hôm nay ai chết ai sống còn không biết được.”

Đúng lúc này từ đại môn truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, ba bóng người đã tiến vào trong đại sảnh, rơi xuống bên cạnh Hoa Tinh. Tử Ngọc Hoa nhìn người trong lòng Hoa Tinh một cái, nhẹ giọng nói:

”Đại ca, người đã tìm được rồi chứ? Không có chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”

Kiểm Vô Bính nhìn hơn mười người trong đại sảnh, trầm giọng nói:

”Công tử, những người này ngươi định làm như thế nào? Chúng ta lập tức rời đi, hay là lưu lại.”

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn bốn phía một cái, hẩn lạnh lùng nói:

“Cái tên Ẩn Hồ Trang đã dùng quá lâu rồi. Từ nay về sau ta không muốn nghe thấy trong chốn Võ lâm còn có Ẩn Hồ Trang. Những người ở đây, ta cũng không muốn bọn họ nhìn thấy mặt trời ngày mai. Trước mặt đồ đao, một ngọn cỏ cũng không để lại.”

Nói xong, hẩn nhìn thoáng qua Tử Ngọc Hoa, nhẹ giọng nói:

“Người đã tìm được, đông thủ đi. Lão già này công lực không kém, Hồn Nguyên Phích Lịch Chưởng rất lợi hại, ngươi cẩn thận một chút.”

Nói xong, thân hình hẩn trong nháy mắt rời khỏi vị trí đang đứng ba trượng, không một tiếng động xuất hiện ở bên trong viện, lạnh lùng nhìn mọi người trong đại sảnh.

Trang chủ Ẩn Hồ Trang vừa nghe Hoa Tinh nói ra Phích Lịch Chưởng của mình không khỏi cảm thấy sợ hãi. Hẩn đã tu luyện mấy chục năm nhưng cho tới bây giờ không một ai biết. Làm sao mà Hoa Tinh mới lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn ra mình tu luyện võ công này chứ, thật sự không thể tin nổi. Nhìn ba người trước mặt một cái, chỉ nghe thấy hẩn nói:

”Dưới đao lão phu không giết kẻ vô danh. Các ngươi báo tên, nhận lấy cái chết.”

Hẩn nói xong khẽ vung tay lên. Các cao thủ bên cạnh đều rút ra đao kiếm, hung ác nhìn ba người

Kiểm Vô Bính và Đao Vô Phong liếc mắt nhìn nhau, khẽ cười nói:

”Vô Phong, ngươi có thấy lão này ăn nói rất ngông cuồng. Không biết hẩn có gì đặc sắc hay không?”

Nói xong, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ giễu cợt.

Đao Vô Phong lạnh lùng nhìn tên trang chủ, hừ lạnh nói:

“Nhìn bộ dạng của hần đến hơn phân nửa đã là kẻ mỗ trâu, nếu không sao có thể như thế nào. Lão già này, ta nói có đúng không.” Nói xong, hần nhìn tên trang chủ với ánh mắt đầy khiêu khích.

Tên trang chủ nổi giận gầm lên một tiếng, phần nộ hết vang:

“Mẹ nó, lúc lão tử xuất đạo, không biết người còn ở xó xỉnh nào? Bây giờ lão tử quy ẩn sơn lâm, đám tiểu bối vô danh các người lại bắt đầu trở nên ngông cuồng. Nói cho người biết, lão tử năm đó chính là Ma Chuồng Truy Mệnh một trong Giang Hồ Lục Tán Nhân. Đại danh của ta có thể làm các người vỡ mật mà chết. Hừ.” Nói xong, hần phần nộ trừng mắt nhìn ba người.

Lời này vừa ra khiến hai người Đao Kiếm và Tử Ngọc Hoa cảm thấy chấn động trong lòng. Giang Hồ Lục Tán Nhân không phải chuyện đùa. Trong chốn Võ lâm có câu Thần Châu Ngũ Dị, Giang Hồ Lục Tán Nhân, Cửu châu thất tuyệt, Hồng hoàng bát tiên. Những người này mặc dù không có mặt trên Thiên bảng, nhưng thực lực rất mạnh mẽ. Tuy nhiên bọn họ rất thần bí, rất hiếm khi xuất hiện trên chốn Võ lâm cho nên Thiên Cơ cốc khi tạo Thiên bảng đã đặt bọn họ sang một bên.

Tử Ngọc Hoa liếc nhìn Ma Chuồng Truy Mệnh, bình tĩnh cười nói:

“Ta thấy Ma Chuồng Truy Mệnh người hần là một tên sắc ma. Hôm nay, chúng ta sẽ chém đứt Ma chuồng của người, trừ hại cho thế gian. Hai vị lão ca, động thủ đi không nên chậm trễ thời gian. Lão già gọi là Ma chuồng gì gì đó, giao cho ta đi.” Truyện được tải tại [TruyệnFULL](#)

Nói xong, thân thể trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Ma Chuồng Truy Mệnh, lòng bàn tay phải mang theo một đạo quang mang màu hồng nhạt cực nhanh đánh vào ngực hần.

Đao Vô Phong giương đao lên, thân pháp nhanh như điện, nghênh đón sáu cao thủ đang đánh tới. Mà Kiếm Vô Bính cũng rút quai kiếm ra, một tiếng kiếm ngân vang lên trong đại sảnh, khiến sáu kẻ địch cảm thấy bất an. Một trận hỗn chiến sắp bắt đầu.

Thần quang lóe lên trong mắt Ma Chuồng Truy Mệnh, thân thể nghiêng xuống khi bàn tay Tử Ngọc Hoa chỉ còn cách ngực mình một tấc. Tay phải chống xuống đất, hai chân trong nháy mắt đá ra mười cước, cước nào cũng tràn ngập chân khí cực mạnh, đủ để khai sơn phá thạch vô cùng bá đạo. Ánh mắt Tử Ngọc Hoa khê biến, dường như hần không nghĩ đến lão quỷ này có chuồng phong nổi tiếng, mà cướp pháp cũng rất bá đạo.

Thân thể xoay một vòng, Tử Ngọc Hoa đuổi người tránh khỏi mười cước vô cùng đột nhiên của Ma Chuồng Truy Mệnh. Thân thể lui ra ngoài đại sảnh đến vùng đất trống trải bên trong viện. Thân hình Ma Chuồng Truy Mệnh nhoáng lên, thân thể bắn thẳng về phía Tử Ngọc Hoa. Ở trong không trung, hai tay Ma Chuồng Truy Mệnh rất nhanh đánh ra một chuồng, chỉ nghe một tiếng sét kinh hồn vang lên, một chuồng ẩn đồ rực đột nhiên đánh tới. Mặt Tử Ngọc Hoa hơi trầm xuống, hai chân đứng thành chữ bát, hai tay hóa ra một âm dương bát quái đồ kỳ quái trước ngực hần, trông vô cùng quỷ dị. Lạnh lùng nhìn chuồng công mạnh mẽ mà Ma Chuồng Truy Mệnh phát ra, ánh mắt Tử Ngọc Hoa trở nên lạnh lùng. Hai tay nhẹ tựa lông hồng nhẹ nhàng đẩy ra, vừa lúc đón lấy song chuồng mạnh mẽ của Ma Chuồng Truy Mệnh.

Bốn chuồng tiếp nhau, một đạo quang mang rực rỡ vang lên, ngay sau đó tiếng nổ rung trời trong nháy mắt vang lên khắp nơi. Chỉ thấy chuồng lực mạnh mẽ của hai người va chạm cùng một chỗ ngay lập tức phát sinh nổ mạnh. Trong tiếng nổ rung trời, toàn bộ đại sảnh trong nháy mắt bị chấn động đến sụp đổ. Những người bên trong nhất thời bị vùi ở bên trong. Mà thân thể Tử Ngọc Hoa lại giống như một con du long, liên tiếp thi triển thân pháp chín lần đã xuất hiện bên ngoài ba trượng. Về mặt âm trầm nhìn Ma Chuồng Truy Mệnh.

Mà bên này, Ma Chuồng Truy Mệnh cũng cảm thấy kinh hãi. Cả người bị đánh bay ra mấy trượng lưu lại một vết rất sâu trên mặt đất. Mặt hần tái nhợt nhìn Tử Ngọc Hoa, trên miệng trào ra một vệt máu. Ma Chuồng Truy Mệnh không dám tin tưởng hỏi:

”người vừa rồi thi triển chính là Huyết Ngọc Linh Lung Thủ - tuyệt học độc môn của Bắc Hải Thiên Tôn?

Tử Ngọc Hoa lạnh nhạt nói:

”Giang Hồ Lục Tán Nhân đúng là kiến thức phong phú, ngay cả võ công kém cỏi lại cũng biết.

Trong giọng nói hàm chứa vài phần châm chọc, dường như đang nhằm vào thái độ càn rỡ của hắn vừa rồi.

Phía sau, vài tiếng huýt dài truyền đến, có vài bóng người từ trong đại sảnh đã đồ sộ bay vọt ra, rơi vào trong viện. Ma Chưởng Truy Mệnh nhìn sáu thủ hạ bên mình một cái, hỏi:

”Năm người kia đâu, sao không đi ra?”

Hắn nhìn lướt qua sáu người, chỉ thấy vẻ mặt sáu người đều rất trầm trọng, trong mắt mang theo vẻ kinh hoàng.

Kiểm Vô Bính cười lạnh nói:

“Không cần hỏi bọn chúng, để ta nói cho người. Năm thủ hạ của người đã đi hầu Diêm Vương uống rượu rồi. Bây giờ các người chỉ còn lại bảy người. Xông lên hết đi, giải quyết cho nhanh, đỡ lãng phí thời gian”

Cách nói này không coi đám Ma Chưởng Truy Mệnh vào đâu. Khiến cho Ma Chưởng Truy Mệnh mặt mày tím ngắt, nhưng sự thật đúng là sự thật, hắn không thể không thừa nhận.

Ma Chưởng Truy Mệnh hắng giọng một tiếng, nhìn đám thủ hạ phía sau, phẫn nộ nói:

“Dùng hết bản lãnh của người, để cho bọn chúng biết Ân Hòe Trang chúng ta không phải dễ trêu chọc. Toàn bộ lên cho ta.”

Nói xong, thân hình nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã hóa ra ba đạo nhân ảnh đánh về phía Tử Ngọc Hoa. Đồng thời sáu cao thủ phía sau hắn cũng đều rống lên một tiếng thật to, ba người làm một tổ công kích hai người Dao Vô Phong và Kiếm Vô Bính.

Hai người Dao, Kiếm nhìn nhau, quái kiếm và đòn đao xoay tròn giữa không trung cực nhanh. Thân hình hơi nghiêng một chút, binh khí trong tay lập tức đánh ra hình thành từng vầng sáng chói mắt. Đao mang và kiếm khí mang theo khí thế kinh người trong nháy mắt tràn ngập khắp sơn trang. Giữa không trung, hai người Dao, Kiếm ở hai bên chia làm hai hướng. Hai cổ khí lưu cuộn tròn trong đại viện giống như một cơn lốc xoáy cuốn toàn bộ sáu kẻ địch vào trong đó.

Trong nháy mắt cười lạnh nhìn Ma Chưởng Truy Mệnh. Thân thể đột nhiên lao tới trước ba thương, ngay sau đó đã xuất hiện năm Tử Ngọc Hoa, chia làm năm hướng nghênh tiếp Ma Chưởng Truy Mệnh. Tốc độ rất nhanh, lực đạo mạnh mẽ, hai vị cao thủ tuyệt thế đã giao chiến lần thứ hai. Lại phát ra một tiếng nổ rung trời giữa không trung. Bóng người thoáng hiện lên trong không trung, thân hình Ma Chưởng Truy Mệnh như con diều đứt dây bay ra phía ngoài. Máu không ngừng trào ra miệng hắn, không ngừng rơi ra ngoài tạo thành những sợi tơ máu chói mắt trong không trung.

Cùng lúc đó, năm Tử Ngọc Hoa hợp lại thành một thực thể trong không trung, lẳng lặng đứng giữa không trung, hắn lạnh lùng nhìn Ma Chưởng Truy Mệnh. Hắn cũng không đuổi theo, chỉ lạnh lùng nhìn Ma Chưởng Truy Mệnh đang bị đánh bay, đợt đợt công kích tiếp theo của hắn. Từ khi bắt đầu giao chiến, hắn hiểu được Ma Chưởng Truy Mệnh không phải kẻ địch dễ dàng đối phó. Mặc dù lúc này miệng hắn đang trào máu, nhưng tất cả chỉ là mặt ngoài, hắn vẫn ẩn tàng thực lực của mình.

Hoa Tinh nhìn ba người đang đánh nhau một cái, thân thể nhoáng lên đã xuất hiện ở trên trời ười trượng, lẳng lặng ôm người ngọc trong lòng. Nhìn về phía xa xa, hắn thấy Dạ Phong và ngũ nữ đang chạy về phía này, tin rằng rất nhanh có thể chạy tới. Hoa Tinh mỉm cười một tiếng, nâng khăn hồng che phủ khuôn mặt xinh đẹp của Nguyệt Vô Ảnh lên. Hắn mỉm cười nhìn mặt ngọc đỏ ửng của nàng.

Cảm giác không khí tươi mát trong không trung, Hoa Tinh nhìn trận chiến dưới mặt đất, mỉm cười nói:

”Nàng vẫn còn hận ta vì chuyện trước kia sao. Thực ra nàng cũng hiểu tại sao ta không làm như vậy, không phải sao? Bây giờ nàng nằm trong lòng ta, có phải là có cảm giác khác so với lần trước đúng không. Thực ra trong lòng nàng cũng hiểu được là tại sao, phải không?”

Nói xong hắn đưa mặt mình sát vào mặt nàng, hai mắt nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nguyệt Vô Ảnh hơi ngoái đầu sang chỗ khác để tránh ánh mắt của Hoa Tinh, trong lòng nàng lúc này tạm thời còn không dám đối mặt với hắn. Nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, giữa hai người đã xảy ra chuyện như vậy. doc truyện tại . Mà lần này khi hai người gặp nhau cũng xảy ra chuyện khiến nàng cảm thấy rất mê man. Nếu nói nàng không hận hắn thì là giả, nhưng hận bao nhiêu nàng lại không biết? Trước kia là hận, bây giờ là cảm kích, vậy có phải là có thể triệt tiêu lẫn nhau không? Điều này trong lòng nàng cũng không biết. Nàng chỉ biết một điều, chính là nỗi hận của nàng với Hoa Tinh càng lúc càng ít. Nàng không biết một ngày nào đó khi mình không hận hắn nữa, thì mình sẽ có tình cảm với hắn hay không nữa. Có lẽ khi đó sẽ biết, không phải sao?

181. Chương 181: Vô Ảnh Chỉ Tâm

Giữa không trung, Hoa Tinh thấy nàng không nói gì cũng hiểu nàng tạm thời cũng không tiện đối mặt với mình, cho nên cũng không bức bách nàng. Hắn cẩn thận quan sát nàng, Hoa Tinh thật lòng ca ngợi:

“Thật không hổ là đệ nhất mỹ nữ trên Bách hoa phổ, nàng đẹp như tiên nữ. Chẳng trách tên Ma Chưởng Truy Mệnh trăm phương ngàn kế muốn có được nàng. Chỉ tiếc bọn hắn không có hy vọng, mà ta mới là người duy nhất có cơ hội sở hữu đóa hoa tuyệt đẹp này.”

Nguyệt Vô Ảnh nhìn hắn với ánh mắt rất kỳ lạ, phẳng phất như đang tiết lộ điều gì đó, đáng tiếc lại rất khó nắm bắt. Nhìn về phía xa xa, Nguyệt Vô Ảnh nhỏ giọng nói:

“Lần này cảm ơn công tử đã cứu ta. Bây giờ xin công tử hãy buông ta ra.”

Lời nói rất nhẹ nhàng, có mang theo một tia cầu khẩn.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Ở nơi đây chỉ có nàng và ta, có rất nhiều chuyện không cần phải nói với nhau, nhưng chúng ta đều hiểu được tâm tư của đối phương. Tâm ý của ta rất đơn giản, cả đời này nàng vĩnh viễn thuộc về ta. Đây thực ra là một loại duyên phận, trong lòng nàng cũng hiểu được nhưng nàng không dám đối mặt với nó. Nàng sợ nó phá vỡ giấc mộng mà nàng dựng lên trong lòng. Mười năm, tại sao sau mười năm, nàng lại gặp ta? Tin rằng trong mười năm đó, ít nhất cũng có cả ngàn người theo đuổi nàng. Nhưng tại sao gặt đầu nói trong lòng nàng lại có ta. Nếu giữa chúng ta không có duyên phận, không gặp nhau thì có lẽ nàng đã sớm gả cho người, nhưng sự thật thì sao? Sự thật là chúng ta đã gặp nhau. Quá khứ của nàng tất cả đều đã trở thành cái bụi, tất cả thời gian chỉ là đợi ta xuất hiện mà thôi, cũng chỉ có thể mà thôi. Lần trước nàng có thể trốn tránh, lần này nàng lại muốn trốn tránh. Chẳng lẽ cả đời này nàng không có tới ông trời an bài hạnh phúc cho nàng, rốt cuộc là gì? Cô đơn khi còn sống thực sự là lựa chọn của nàng sao? Nếu như vậy tại sao vừa rồi khi đang báỉ đường, nàng lại khóc?”

Nhìn chằm chằm vào mắt nàng, Hoa Tinh cúi mặt sát vào mặt nàng, khoảng cách giữa hai người chỉ còn có một thốn mà thôi. Mùi hương nhẹ nhàng mê người tràn ngập mũi Hoa Tinh.

Người Nguyệt Vô Ảnh hơi có chút giật mình. Nàng nhìn Hoa Tinh, mặc dù biết rõ hai người vẫn ở trong nguy hiểm, nhưng nàng không động, chỉ là lẳng lặng nghĩ đến vấn đề mà Hoa Tinh nói. Cả đời này chẳng lẽ sẽ thật sự như hắn nói sao, quá khứ đều là hư ảo sao? Chuyện mười năm qua, có bao nhiêu chuyện có thể nhớ chứ? Có lẽ chỉ có một chút buồn thương và mất mát. Gặp gỡ Hoa Tinh thật sự là duyên phận sao? Mặc dù lần gặp đầu tiên, nàng hận hắn. Nhưng cũng bởi vì vậy mà nàng lại nhớ hắn, không phải sao? Mười năm qua có vô số nam nhân anh tuấn theo đuổi nàng. Nhưng bây giờ nghĩ lại, ngoại trừ Hoa Tinh ra thì không còn ai làm nàng nhớ đến.

Nhìn Hoa Tinh một cái, trong mắt Nguyệt Vô Ảnh đã xảy ra biến hóa một chút, mơ hồ có thể thấy được không giống trước kia. Đôi môi đỏ mọng hơi mở ra, một mùi thơm nhàn nhạt trào ra. Nguyệt Vô Ảnh nhẹ giọng nói:

“Điều chàng nói, ta không có cách nào để trả lời, có lẽ ta vẫn rất hoang mang. Nhưng giữa chúng ta chênh lệch quá nhiều, cả đời này sợ rằng không thể đến được với nhau. Nếu như như trời cao thực sự an bài hạnh phúc cho ta. Thì ta nghĩ ngày đó ta sẽ biết.” Trong lời nói khê lộ ra một chút bi thương.

Hoa Tinh ngửi mùi hương động lòng người phát ra từ miệng nàng, lửa dục trong lòng đột nhiên tăng mạnh. Hắn khẽ sát vào mặt nàng hơn chút nữa, đôi môi của Hoa Tinh đã đến gần đôi môi đỏ mọng của nàng. Hắn ôn nhu nói:

“Nếu ta không buông tay, ta muốn chiếm hữu thân thể của nàng, thì nàng sẽ nghĩ như thế nào? Hận ta, hay từ từ chấp nhận vận mệnh an bài? Điểm này ta có thể làm được, không phải sao?”

Nói xong, hắn cuối cùng đã không nhịn được, mà nhẹ nhàng hôn phớt qua đôi môi đầy hấp dẫn của nàng.

Nguyệt Vô Ảnh hơi ngả về sau một chút, nàng muốn tránh khỏi động tác của Hoa Tinh. Nhưng nàng vừa lùi thì Hoa Tinh đã tiến, tham lam hôn lên đôi môi vẫn luôn nhột nhạt của nàng, khiến nàng cảm thấy kinh hãi. Bởi vì chuyện lần trước cho nên nhân vật cũng hiểu đôi chút tính cách bá đạo của Hoa Tinh. Nàng biết muốn tránh cũng không được, điều này khiến nàng không khỏi trừng mắt nhìn Hoa Tinh một cái, lẳng lặng nhìn Hoa Tinh.

Cảm nhận được Nguyệt Vô Ảnh đang nhìn mình với ánh mắt khác thường, Hoa Tinh dù không muốn vẫn phải rời đôi môi thơm ngọt của nàng ra, khê thở dài nói:

“Đẹp quá, đáng tiếc ta không muốn nàng đau khổ, cho nên chỉ có thể tự chịu mà thôi.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng vuốt ve má nàng, nói tiếp:

“Hôm nay nàng là tân nương, nàng đã quên sao? Bây giờ nàng lại đang ở trong lòng ta, vậy nàng chính là tân nương của ta. Hôm nay có thiên địa làm chứng, chúng ta sẽ kết làm phu thê dưới sự chúc tụng của thần linh, được không?”

Trong giọng nói của Hoa Tinh tràn ngập sức hấp dẫn, tràn ngập mị lực mê người, đang từ từ xâm chiếm thần kinh Nguyệt Vô Ảnh.

Trong lòng Nguyệt Vô Ảnh run lên, những lời Hoa Tinh nói mặc dù không chân thực, nhưng đây là điều mà mỗi một nữ nhân đều thích nghe. Nghĩ đến có một ngày nếu có thể ở giữa không trung kết thành phu thê với nam nhân mình yêu, đó là một chuyện hạnh phúc như thế nào. Nhưng mà bây giờ Hoa Tinh lại cho nàng một cơ hội như vậy. Đáng tiếc Hoa Tinh không phải người năm nào. Nàng nhìn vào mắt Hoa Tinh, như muốn nói cho hắn biết điều đó. Nguyệt Vô Ảnh khê thở dài một tiếng, nhìn về phía xa xa.

Bên trong viện, đang đánh nhau càng lúc càng kịch liệt. Kiếm Vô Bính và Dao Vô Phong mỗi người đối phó với ba cao thủ, xem ra cũng không dễ dàng. Hiểu nhiên sáu cao thủ này đều có thực lực cường đại. Sáu người liên thủ, hơn nữa Dao Vô Phong và Kiếm Vô Bính lại không muốn liều mạng, nên tạm thời chỉ đánh ngang tay. Quan trọng nhất chính là trong lòng sáu cao thủ này đều hiểu được nếu không liều mạng chỉ có chết. Cho nên giờ phút này sáu người bọn họ đang rất mạnh mẽ, hầu như đều vận dụng đến các chiêu thức lấy mạng đổi mạng, khiến hai người Dao, Kiếm không thể không né tránh.

Mà Tử Ngọc Hoa đang giao chiến với Ma Chưởng Truy Mệnh, lúc này đã đến thời khắc quyết định. Chỉ thấy vẻ mặt Ma Chưởng Truy Mệnh trở nên âm trầm, toàn thân hiện ra một cỗ khí thế băng lãnh. Cả người lẳng không đứng trên trời cao, lạnh lùng nhìn Tử Ngọc Hoa. Hai tay Ma Chưởng Truy Mệnh đặt trước ngực, một tầng chân khí màu đỏ sậm từ từ hiện lên xung quanh song chưởng. Rất nhanh tràn ngập bốn phía, bao phủ hắn vào bên trong. Theo công lực tụ tập dần dần cả người mctn đã bị một tầng quang mang đỏ rực bao phủ, nhìn không ra bóng người.

Tử Ngọc Hoa mắt lóe hào quang. Hai tay giơ ra hai bên, thân hình giống như một con chim xoay chuyển rất nhanh trong không trung. Tốc độ của hắn rất nhanh, giữa không trung chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vô số bóng người nhoáng lên. Vô số tàn ảnh luôn chuyển, vô số tàn ảnh chồng lên nhau tạo thành một cảnh quan vô cùng hiểm có. Theo tốc độ của Tử Ngọc Hoa không ngừng tăng lên, những sợi tơ máu màu đỏ tạo thành một huyết vòng trên bầu trời, đang từ từ trở nên rõ ràng hơn. Dần dần trói buộc Ma Chưởng Truy Mệnh.

Ma Chưởng Truy Mệnh hét lên một tiếng lớn, một tiếng kêu đinh tai nhức óc trong nháy mắt khiến mọi người ở xung quanh cảm thấy chấn động. Ngay khi tiếng kêu phát lên, hai tay đang đặt trước ngực của Ma Chưởng Truy Mệnh đã nhanh chóng đánh ra bảy chưởng. Chỉ thấy bảy chưởng gần như cùng một lúc chống lẫn nhau, hình thành một đạo chưởng ẩn đỏ rực cực lớn bắn thẳng về phía Tử Ngọc Hoa.

Thân hình đang chuyển động cực nhanh của Tử Ngọc Hoa đột nhiên ngừng lại. Nhìn chưởng ẩn đỏ rực vô cùng cường đại đó, trong mắt Tử Ngọc Hoa lộ ra một tia quang mang sáng rực. Hắn hét lên một tiếng, toàn thân Tử Ngọc Hoa lóe lên một vàng sáng màu đỏ. Nhất thời huyết võng đang trôi buộc Ma Chưởng Truy Mệnh trong nháy mắt lóe ra ánh sáng rực rỡ, vô cùng chói mắt. Đồng thời hai tay Tử Ngọc Hoa không ngừng di động trước ngực với tốc độ cực nhanh mà mắt thường khó có thể nhìn ra. Một quang đoàn màu đỏ đang nhanh chóng hiện lên trước ngực hắn, trong nháy mắt một quang cầu màu đỏ rực dài một thước đã xuất hiện giữa hai tay hắn. Hắn toàn lực đẩy ra đánh thẳng vào cự linh chưởng ẩn của Ma Chưởng Truy Mệnh.

Một kích toàn lực va chạm với nhau vang lên một tiếng nổ cực lớn, giống như thuốc nổ rung trời. Vô số áng mây đỏ phiêu tán trong không trung, những áng mây không ngừng thay hình đổi dạng, vô cùng đẹp mắt. Ma Chưởng Truy Mệnh điên cuồng hét lên một tiếng, trong nháy mắt truyền khắp mọi nơi. Âm thanh tràn ngập không cam lòng, phẫn nộ, tuyệt vọng và ác độc tràn khắp mọi nơi. Chỉ thấy quang đoàn bao quanh người hắn đã bị đánh vỡ, quần áo trên người Ma Chưởng Truy Mệnh trong nháy mắt đã bị khí lưu cường đại xé rách. Trên người hiện lên vô số đốm máu, kinh mạch toàn thân đều đã vỡ ra. Bộ mặt già nua đầy vết máu, giống như ma quỷ dưới chốn Địa ngục, vô cùng đáng sợ. Điều khiến cho người ta sợ hãi chính là hai tay hắn đã bị luồng chân khí cường đại đánh nát, hai chân cũng biến thành mảnh nhỏ. Hắn giống như bị trời phạt vậy, bị một sự trừng phạt vô cùng đáng sợ.

Bên này, Tử Ngọc Hoa cũng bị đánh bay ra mấy trượng, mặt mày trắng bệch. Hiển nhiên lực phản chấn cường đại cũng làm hắn bị thương. Lạnh lùng nhìn đối thủ một cái, thân hình Tử Ngọc Hoa đã xuất hiện trước mặt hắn. Lạnh lùng cười nói:

“Tất cả đều đã kết thúc, Giang Hồ Lục Tán Nhân từ bây giờ sẽ biến thành năm người. Xuống Địa ngục đi, nơi đó sẽ có vô số oan hồn chờ ngươi.”

Nói xong thân hình xoay một vòng trong không trung, một cước từ trên cao hạ xuống, rất nhanh đặt trên đầu hắn, đá hắn vào trong nền đất. Ngay lập tức một tiếng nổ mạnh vang lên, thân thể Ma Chưởng Truy Mệnh va chạm mạnh với mặt đất. Chân khí mạnh mẽ bị mặt đất cản lại lập tức nổ mạnh, khiến cho Ma Chưởng Truy Mệnh thịt nát xương tan.

Lúc này, Dạ Phong và ngũ nữ cũng vừa chạy tới. Nhìn thấy hiện trường đầy máu tươi, Lãnh Như Thủy run rẩy nói:

“Chúng ta ra ngoài trước đi, chờ bọn họ đánh xong mới vào, nơi này ghê người quá”

Nói xong nàng quay người chạy ra, bốn nàng còn lại cũng xoay người đi ra, hiển nhiên đều không thích ngửi mùi máu tanh này. Dạ Phong nhìn thoáng qua hai người Đào Kiếm đang đánh nhau, rồi lại nhìn xung quanh xem Hoa Tinh đang ở đâu. Đáng tiếc không thấy hắn đâu cả.

Đang khi hắn cảm thấy kỳ quái, Tử Ngọc Hoa nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh hắn, cười nói:

“Người đang tìm Hoa đại ca phải không? Đại ca ở trên đầu người đó, người ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy.”

Dạ Phong nghe thấy thế lập tức ngẩng đầu lên, quả nhiên phát hiện Hoa Tinh đang ở trên trời cao, hơn nữa còn đang ôm một người. Khẽ nhìn lướt qua Hoa Tinh, đối phương nhìn mấy người đang đánh nhau, hắn lạnh nhạt nói:

”Xem ra Ân Hồn Trang này xong hết rồi. Sau này trên Võ lâm sẽ không còn sơn trang này nữa. Mấy người này vô công hết sức cao cường, không biết người người vừa giết là ai, nhất định rất lợi hại phải không?”

Tử Ngọc Hoa mỉm cười nhìn đám người đang giao chiến, khẽ cười nói:

“Người mà ta giết đúng là không phải người bình thường. Hắn chính là Ma Chưởng Truy Mệnh trong Giang Hồ Lục Tán Nhân. Đáng tiếc hắn lại gặp phải Hoa Tinh, cho nên hắn chỉ có chết mà thôi. Mấy người này

mặc dù không sai nhưng cũng không cầm cự được bao lâu. Hoa đại ca từng nói không hy vọng bọn họ nhìn thấy mặt trời ngày mai. Cho nên chỉ có thể như vậy.”

Nói xong, hắn cười nhạt, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Dạ Phong nghe thấy thế nhưng cũng không nói gì, không khỏi cảm thán trong lòng. Mình đi theo Hoa Tinh, bình thường Hoa Tinh mặc dù rất thân thiết với mọi người bên cạnh, nhưng sự bá đạo của hắn lại vô tình lộ ra. Mỗi lần đối địch, sự lạnh lùng và cường hãn của Hoa Tinh khiến mọi người sợ hãi. Trên đường từ Trường An đến Lạc Dương, gần như tất cả những kẻ đối địch với Hoa Tinh sẽ không có ai có thể toàn vẹn chạy trốn. Hơn chín phần là chết trong tay Hoa Tinh, không có cơ hội hối hận. Lần này, Hoa Tinh chỉ vô tình gặp phải Ân Hòe Trang. Bọn họ đã gặp phải một kẻ địch đáng sợ, chỉ một câu nói đơn giản đã khiến bọn chúng biến mất.

Tử Ngọc Hoa nhìn thoáng qua Dạ Phong, thấy hắn không nói gì, hắn mở miệng nói với hai người Đào Kiếm đang đánh nhau:

“Trời cũng không còn sớm, chúng ta còn phải tìm nơi nghỉ ngơi. Hai vị lão huynh không nên chơi nữa, thu thập bọn chúng nhanh đi.”

Hai người đang giao chiến nghe thấy thế đều khẽ đáp một tiếng. Thân pháp đột nhiên tăng tốc, hai đạo quang mang một trắng một đỏ như hai con Thần long bay lên trong viện. Giữa sân, tiếng xé gió kinh hồn vang lên, dòng khí lưu mạnh mẽ quét vào quần áo sáu kẻ địch khiến bọn họ đau nhức. Quát lên một tiếng lớn, chỉ thấy thân hình Kiếm Vô Bính bị ba người công kích nên hơi bay về phía sau. Thanh quái kiếm trong tay hắn mang theo tiếng kêu kinh hồn xoay tròn một vòng trong không trung. Cứ xoay được một vòng lại bắn ra chín mươi sáu kiếm, trong nháy mắt đã phát ra mấy trăm đạo kiếm quang công kích vào ba kẻ địch.

Bên này, Đào Vô Phong thấy hắn đã phát động công kích cũng không muốn yếu thế. Thanh đao rung lên, một tiếng đao khiêu bay ra ngoài, cùng lúc đó một đạo đai khí đỏ rực hình thành một vòng đao cương dài hơn trượng trong không trung. Vừa ra tay đã chém một tên địch trước mặt thành hai nửa. Đao thế khỏe đối, thân thể dễ dàng tránh khỏi công kích điên cuồng của một tên. Đào Vô Phong đột nhiên bay vọt lên không, hất ngược tay lại đánh ra một đao. Hồng quang lóe lên, hai người này không kịp né tránh, chỉ một chiêu đã bị giết chết. Cùng lúc đó, Kiếm Vô Bính đã giết chết ba tên địch, lắc mình đến bên cạnh hắn. Hai người mỉm cười nhìn nhau, thân hình nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Tử Ngọc Hoa và Dạ Phong. Kiếm Vô Bính cười nói:

“Nhiệm vụ đã hoàn thành, bây giờ sẽ làm gì, tìm nơi ở chứ?”

Nói xong, hắn nhìn Tử Ngọc Hoa với ánh mắt dò xét. Tử Ngọc Hoa cười nói:

“Chuyện này ta không thể quyết định được, người hỏi Hoa đại ca đi. Nơi này dùng lửa đốt nó là được, như vậy sau này vĩnh viễn sẽ không còn Ân Hòe Trang nữa.”

Nói xong, thân hình hắn nhoáng lên một cái, đã xuất hiện ở bên ngoài đại môn. doc truyện tại . Giữa không trung, Hoa Tinh nhìn Nguyệt Vô Ảnh, hắn khẽ dùng tay vuốt ve má nàng, cảm nhận sự mềm mại và mát lạnh từ đó truyền vào trong óc. Cả người Nguyệt Vô Ảnh run lên, nàng phát hiện ra Hoa Tinh rất tà quái. Động tác của hắn không mạnh mẽ nhưng có hiệu quả làm người ta rung động, khiến cho trái tim nàng đập loạn lên, nàng sợ mình rơi vào trong nhu tình của Hoa Tinh. Nàng khẽ tránh ra khỏi động tác ôn nhu của Hoa Tinh. Nàng nhìn Hoa Tinh một cái, trong mắt mang theo vẻ kinh hãi, dường như đang muốn xin hắn không nên làm như vậy vậy.

Hoa Tinh cười cười, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, hắn lại cười nói:

“Thực ra không nói cũng là một chuyện hay. Cả đời này có thể lãng lãng ôm nàng như vậy, cảm nhận được thân thể động lòng người của nàng, ngửi mùi hương thơm mát trên thân thể nàng, ta đã cảm thấy rất cao hứng. Đột nhiên nếu có một ngày, nàng nguyện ý giao những thứ tốt đẹp nhất của mình cho ta, ta càng hài lòng hơn. Ta ở thành Khai Phong nhận được tin tức nàng bị người bắt đi, ta vô cùng kinh hãi. Những người bên cạnh ta đã hỏi giữa ta và nàng có quan hệ như thế nào. Ta nói gặp nhau là sẽ biết. Bây giờ các nàng ấy đang ở bên dưới, nàng cho ta biết ta nên nói qua hệ giữa chúng ta là như thế nào được không?”

Nguyệt Vô Ảnh nhìn Hoa Tinh, trong lòng nàng hiểu rõ ý đồ của Hoa Tinh. Đáng tiếc nàng vẫn không biết nên trả lời như thế nào. Hơi nhìn sang phía khác, Nguyệt Vô Ảnh nhẹ giọng nói:

“Hai chúng ta cần phải có thời gian. Ta hy vọng chàng có thể cho ta thời gian để ta hiểu rõ tình cảm của mình. Nếu cả đời này, chàng thật sự là phu quân mà trời cao an bài cho ta. Chờ đến khi ta hiểu rõ về chàng, ta sẽ giao mình cho chàng. Nếu như chàng không phải người đó, thì ta hy vọng chàng vẫn có thể giữ được phong độ như lúc này, không nên làm khó ta”

Hoa Tinh nghe thấy vậy không khỏi cảm thấy vui mừng. Nghe lời nàng nói thì có thể thấy trái tim Nguyệt Vô Ảnh đã bắt đầu thay đổi. Mình chỉ cần cố gắng thì tương lai nhất định có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện giao tình cảm của nàng ỉnh. Vừa nghĩ đến tương lai có thể có được trái tim nàng, Hoa Tinh vô cùng hưng phấn. Nhìn thẳng vào mắt nàng, Hoa Tinh cười nói:

“Được, ta đáp ứng nàng, nhất định sẽ không ép nàng. Nhưng điều kiện là nàng phải ở bên cạnh ta. Bây giờ ta muốn hôn đôi môi quyến rũ của nàng, có được không?”

Nói xong hắn nhìn Nguyệt Vô Ảnh.

Nguyệt Vô Ảnh nghe thấy thế không khỏi cảm thấy chấn động trong lòng, ý nghĩ cự tuyệt hiện lên trong đầu nàng, nhưng nó có tác dụng gì không? Sự bá đạo của Hoa Tinh sợ rằng không phải mình muốn cự tuyệt là có thể được. Liếc nhìn hắn, giờ phút này nàng đột nhiên phát hiện mắt Hoa Tinh rất đẹp, có lẽ bởi vì nơi đó ẩn chứa tình cảm của hắn dành cho nàng. Đôi môi đỏ mọng khẽ run lên vài cái, Nguyệt Vô Ảnh cuối cùng cũng không biết trả lời hắn như thế nào.

Hoa Tinh hiểu được tâm tư của nàng nên cũng không hỏi nhiều. Khẽ hôn lên đôi môi mê người của nàng, trong mắt mang theo một tia cổ vũ và yêu thương. Cảm giác nàng đang hơi bài xích mình, Hoa Tinh cũng không buông tha, vừa nhắm nháp đôi môi đỏ mọng đó, vừa dùng lưỡi nhẹ nhàng tấn công hàm răng cắn chặt của nàng. Hắn dùng hành động thể hiện tâm trạng của mình. Người vo run lên vài cái, nàng nhìn vào đôi mắt ôn nhu của Hoa Tinh, cảm nhận lưỡi Hoa Tinh đang không ngừng đánh vào hàm răng của mình. Nàng hiểu được hắn muốn chiếm cứ lãnh địa của mình, muốn nhắm nháp mình.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nàng thấy được nụ cười, yêu thương, khát vọng, ôn nhu, mong muốn trong mắt Hoa Tinh. Trái tim Nguyệt Vô Ảnh không khỏi đập loạn nhịp, đôi môi không tự chủ được mà khẽ tách ra, cho phép Hoa Tinh xâm lược và công kích. Lưỡi của nàng tránh né một lúc, cuối cùng vẫn bị Hoa Tinh bá đạo chiếm lấy. Cảm rất được sự ôn nhu, yêu thương mãnh liệt của Hoa Tinh, Nguyệt Vô Ảnh nhịn không được khẽ thở dài. Có lẽ bởi vì trước đây hai người đã có những tiếp xúc thân mật nên giờ phút này Nguyệt Vô Ảnh phát hiện ra mình dường như không còn hận Hoa Tinh nữa. Mà ngược lại, nàng lại có một cảm giác không nói lên lời, là mê man, là mới lạ, hay là gì nữa, nàng không biết nói nó như thế nào.

Hoa Tinh lúc này đang rất cao hứng. Nguyệt Vô Ảnh mở đôi môi ra cho hắn tiến vào, nói rằng trong lòng nàng thực ra không bài xích mình. Mặc dù lần đầu tiên hai người gặp mặt có đôi chút xấu hổ, nhưng biểu hiện của Nguyệt Vô Ảnh lúc này nói rõ rằng nàng đã có ý chấp nhận mình. Chỉ là hai người tiếp xúc quá ít, nàng vẫn tìm ỉnh một lý do để che dấu nỗi xấu hổ trong lòng, an ủi tâm linh của mình. Tay phải hắn nhẹ nhàng vuốt ve đường cong tuyệt mỹ của nàng, thi thoảng dùng sức xoa bóp bờ mông đầy đặn. Cảm giác thật tuyệt, cảm giác này thật sự không biết nên diễn tả như thế nào, đây không chỉ là xúc cảm ở tay, mà còn là sự rung động từ trong tim.

Cả người Nguyệt Vô Ảnh trở nên cứng đờ, trong mắt lộ ra vẻ thẹn thùng và cầu xin. Nàng khẽ nhìn Hoa Tinh, Hoa Tinh cười cười nhìn lại nàng, cái lưỡi không ngừng cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, dùng sức mút mút. Tay phải khẽ vỗ lên trên đường cong tuyệt mỹ của nàng, dù không muốn vẫn rời khỏi bờ mông đầy đặn đó. Nguyệt Vô Ảnh cảm giác được tay của Hoa Tinh đã rời khỏi vị trí xấu hổ của mình, không khỏi cảm kích nhìn hắn, cái lưỡi thơm nhẹ nhàng cuốn lấy hắn vài cái, hai tay đẩy hắn ra, đỏ mặt nhìn nơi khác.

Hoa Tinh cười cười đắc ý, trong lòng không khỏi cảm vui mừng. Mọi người đều nói mỹ nhân như ngọc, mỗi một người đều khác nhau. Mỗi một lần thấy dáng vẻ e thẹn của mỹ nhân, Hoa Tinh đều rất cao hứng lại vô cùng đắc ý. Hắn thoáng nhìn xuống dưới, phát hiện kỳ nữ cũng đang nhìn lên trên, Hoa Tinh nhịn không được cảm thấy đôi chút xấu hổ, thân hình nhoáng lên một cái đã dời khỏi chỗ cũ mấy trượng, tránh được ánh mắt của mọi người.

Âu yếm nhìn Nguyệt Vô Ảnh một cái, Hoa Tinh ôn nhu nói:

“chúng ta xuống thôi, nếu không các nàng sẽ mắng người đó. Ha ha, trong các nàng có một người mắng người rất lợi hại, không trừu muội ấy là hay nhất.” Nói xong hần từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh chúng nữ.

Trong mọi người ở đây, chỉ có Mai Hương và Trần Lan đã gặp Nguyệt Vô Ảnh. Lãnh Như Thủy mặc dù cũng đã gặp nàng nhưng đã cách đây khá lâu. Lúc này mọi người vừa thấy dung nhan mỹ lệ của Nguyệt Vô Ảnh không khỏi cảm thấy rung động. Tất cả đều bị sắc đẹp của nàng làm cho khiếp sợ. Âm Nhu nhìn thấy Hoa Tinh đang đặt bên hông Nguyệt Vô Ảnh một chút, trong mắt mang theo vài phần hờn giận, dường như nàng đang ghen. Mà Tử Ngọc Hoa lại lẳng lặng nhìn Nguyệt Vô Ảnh, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị, dường như đang dấu diếm điều gì đó.

Hoa Tinh sau khi giới thiệu mọi người với nhau, hần khẽ cười nói:

“Sau này Vô Ảnh sẽ đi theo chúng ta đến Tế Nam. Trên đường đi, mọi người nói chuyện với nàng nhiều một chút để cho nàng vui lên một chút, miễn cho nàng tự trói buộc lòng mình. Được rồi, trời cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi. Như Thủy, Vô Ảnh giao uội, hai nàng tâm sự với nhau nhiều nhiều một chút.”

Nói xong hần buông Nguyệt Vô Ảnh ra, chuyển sang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Âm Nhu. Hần mỉm cười nhìn nàng rồi xoay người rời đi. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Trong bóng đêm, Hoa Tinh cầm tay Âm Nhu, Lãnh Như Thủy mang theo Nguyệt Vô Ảnh, Trần Lan thì mang theo Lý Thái Tú cùng với Mai Hương đi phía sau Hoa Tinh. Tử Ngọc Hoa thì lại đi cùng với Hoa Tinh, Dạ Phong đi trước dẫn đường, Đào Kiếm đoạn hậu. Đoàn người cứ như vậy từ từ biến mất trong bóng đêm.

182. Chương 182: Lần Đầu Cùng Âm Nhu

Tháng sáu, khí trời oi bức, hầu như tất cả mọi người đi đường cũng đều lựa chọn sáng sớm hay đêm tối để đi. Sáng sớm, trời nắng nhẹ, trên đường đi Thái Sơn, xa xa có một đoàn người đang đi tới. Nhìn kỹ trong đoàn người có năm nam và sáu nữ, đang cười nói đi về hướng Thái Sơn. Khi đến gần mới nhận ra là đoàn người Hoa Tinh. Không khí buổi sáng mát mẻ, Hoa Tinh cùng những người khác liền bắt đầu khởi hành, là vì tránh sự oi bức cùng ánh nắng chói chang của buổi trưa, đỡ phải chịu khổ vì nắng nóng. Tối hôm qua, vì chỗ trọ chỉ có năm phòng nên hai ba người phải ở cùng một phòng. Điều này khiến cho Hoa Tinh không tìm được cơ hội thân cận chúng nữ, mà hôm nay, Hoa Tinh sáng sớm đã tỉnh giấc, đưa ra đề nghị đi sớm một chút, nên bây giờ họ mới có mặt ở đây. Trong đoàn người, Kiếm Vô Bính, Đào Vô Phong, Dạ Phong ba người đi ở phía trước, Hoa Tinh cùng Tử Ngọc Hoa đi ở chính giữa, sáu nữ đi ở cuối cùng. Lúc này chỉ nghe Tử Ngọc Hoa cười nói: “ Hoa đại ca, hiện tại đến Tế Nam, không thể không ngắm nhìn Đông Nhạc Thái Sơn hùng tráng vô cùng. Nơi này, từ xưa đến nay làm cho bao văn nhân hiệp khách lưu luyến quên về. Chúng ta một đường đi ngang qua, thuận tiện ghé qua một chút ngắm phong cảnh nơi đó, thế nào?”

Hoa Tinh cười nói: “ Thiên hạ to lớn, kỳ sơn nhiều vô số, nhưng Thái Sơn không thể không nhìn. Tới Thái Sơn còn hơn mấy trăm dặm, có thể hơn hai ngày mới đến. Trong hai ngày này chỉ cần không có chuyện gì xảy ra, sẽ không thiếu việc đi Thái Sơn. Ngọc Hoa, ngươi là dân kinh thành, trước kia chưa đi Thái Sơn sao?” Tử Ngọc Hoa cười nói: “ Kỳ thật, lúc còn bé ta có đi một lần, nhưng mà đã là chuyện của nhiều năm trước, bây giờ đã quên. Bây giờ trưởng thành, tâm tư thay đổi, cho nên trong lòng rất muốn nhìn lại nơi đó có thay đổi gì không. Người ta nói đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, chúng ta cũng vậy, phải không?” nói xong liền nở nụ cười, cực kỳ tuấn mỹ. Hoa Tinh nhìn khuôn mặt tuấn tú của hần, trong ánh mắt lộ ra một tia mỉm cười thần bí, thỉnh thoảng cùng hần nói cười.

Phía sau, Âm Nhu lôi kéo Mai Hương, Trần Lan cùng Lý Thái Tú, còn Lãnh Như Thủy cầm lấy tay của Nguyệt Vô Ảnh, thỉnh thoảng nhìn Hoa Tinh vài lần nhỏ giọng nói vài câu, hiển nhiên đang nói về chuyện cũ của Hoa Tinh. Hơi nhìn về phía Hoa Tinh một cái, Nguyệt Vô Ảnh khẽ thở dài: “ Bá đạo, có lẽ chính là

độc quyền của hắn, nhu tình, chính là lợi khí của hắn, tà dị, chính là mị lực của hắn, đa tình, chính là bản tính của hắn.”

Lãnh Như Thủy nghe vậy nhìn Nguyệt Vô Ảnh một cái, trong lòng hết sức kinh ngạc. Nàng không rõ, tại sao Nguyệt Vô Ảnh cùng Hoa Tinh mới hai lần gặp nhau, lại hiểu rõ Hoa Tinh như thế, thật sự là làm cho người ta không thể tin được. Ánh mắt quét qua Lý Thái Tú một cái, Lãnh Như Thủy nhẹ giọng nói: ” Người nói rất đúng, Hoa Tinh rất tà dị, ánh mắt của hắn luôn làm cho người ta vừa yêu lại vừa hận, cuối cùng không tự chủ được hãm sâu vào. Mỗi một người phụ nữ cùng hắn ở chung, chỉ cần vượt qua mười ngày, cơ hồ không ai có thể kháng cự mị lực của hắn. Hắn, giống như là trời sinh khắc tinh của nữ nhân, bất kể đi tới đâu đều có thể hấp dẫn ánh mắt của đàn bà, phụ nữ.”

Nguyệt Vô Ảnh hơi nhìn phương xa, nghĩ lại chuyện của mình, nhin không được thở dài một tiếng. Như Thủy vỗ vỗ vai của nàng thấp giọng nói: ” Không nên thở dài, thật ra Hoa Tinh ngoài việc hơi đa tình một chút, những mặt khác so với hầu hết nam nhân khác càng có mị lực hơn. Sự tà dị và nhu tình của hắn hết sức thu hút nữ nhân. Lấy biểu hiện của hắn đối với ngươi, ngươi cũng hiểu được, chỉ sợ cả đời này ngươi không cách nào thoát khỏi hắn. Hoa Tinh có thể vì ngươi mà giết sạch Âm Hồn Sơn Trang, cũng có thể vì mỗi người đàn bà bên cạnh hắn mà giết sạch Âm Hồn Sơn Trang. Sự bá đạo này, thật ra cũng là một sự biểu hiện của yêu, biểu hiện tâm tư của hắn.”

Nguyệt Vô Ảnh nhìn Lãnh Như Thủy đột nhiên hỏi: “Ngươi cùng hắn quen biết lâu như vậy, hắn đã động chạm qua thân thể của ngươi chưa?” Như Thủy sắc mặt đỏ lên, có chút tránh né ánh mắt nóng rực của Nguyệt Vô Ảnh, nhẹ giọng nói: “Ngươi như thế nào nghĩ đến vấn đề này, nói thật chúng ta cũng không phải là cô nương mười bảy mười tám, ta có thể trả lời vấn đề này của ngươi. Nhưng ngươi muốn từ trong đó biết được thứ gì? Hoa Tinh đúng là rất tà dị, trong đoàn người của chúng ta, ta, Liên Phượng, Đường Mộng, hầu như là biết hắn cùng một lúc. Bây giờ, Liên Phượng cùng Đường Mộng cũng đã cùng hắn thân mật. Về phần ta từng có một đêm hắn có ý đến phòng ta, khi đó chúng ta quen biết mới vài ngày, ta không thể từ chối hắn. Vốn tưởng rằng hắn sẽ mạnh mẽ giữ lấy ta, nhưng hắn đột nhiên mỉm cười bước đi, nói hắn muốn ta tình nguyện giao thân mình cho hắn. Hiện tại suy nghĩ lại, khi đó hắn cũng không giống sắc lang, ngược lại so với những chính nhân quân tử còn quang minh lỗi lạc nhiều lắm. Làm bạn bè cũ, ta có thể nói cho ngươi chỉ có một câu, hết thấy nên thuận theo lòng mình, dùng tâm cảm thụ tâm của Hoa Tinh, khi đó, ngươi có lẽ sẽ phát hiện nội tâm của hắn cùng bề ngoài, thật ra có nhiều chỗ bất đồng.”

Nguyệt Vô Ảnh nghe vậy nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt toát ra một tia kỳ lạ. Nhớ tới lần gặp nhau đầu tiên, có lẽ khi đó, chính mình cũng có ấn tượng rất sâu. Phần tâm ý lúc đầu của hắn, mặc dù thủ đoạn hết sức hạ lưu, nhưng thật ra tâm của hắn cũng không phải rất xấu. Về điểm này khi chính mình hiểu được tâm ý của hắn cũng không để ý nữa. doc truyện tại . Khe khẽ thở dài, hết thấy tùy duyên đi.

Khi những tia nắng ban mai mọc lên, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu lên mỗi người, phát ra một quang sáng mờ mờ lung lung. Âm Nhu nhìn mặt trời phương đông, nhẹ giọng nói: ” Mặt trời mọc đẹp quá, trước kia khi còn bé, ở quê hương nhìn mặt trời mọc, mọi lúc khóc và lo lắng, bởi vì khi đó lại phải làm việc, chết sống cũng không biết. Hiện tại, nhìn lại mặt trời mọc, nhưng tâm tình lại không giống nhau. Khi đó, sống chết không biết khi nào, ta luôn cùng ba mẹ lo lắng, giờ cũng không có cơ hội nữa rồi.” Khe khẽ thở dài, Âm Nhu mọi khi vẫn vui vẻ, giờ lúc này đột nhiên lộ ra vẻ mặt mà mọi người chưa từng thấy.

Hoa Tinh nhìn nàng một cái, cẩn thận nghĩ những gì nàng nói, trong giọng nói mang theo vài phần thương cảm cùng tang thương, giờ phút này có vẻ vô cùng cảm động, nhẹ đi tới bên Âm Nhu. Hoa Tinh cầm tay nàng, ôn nhu nói: ” Quá khứ đã qua đi, đoạn ký ức cuộc sống khổ cực khi đó hãy đặt ở đáy lòng, cũng đừng đề cập tới. Bây giờ đi theo ta sẽ làm cho nàng vui vẻ, sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa. Tương lai nàng cùng tỷ tỷ Âm Vũ cả đời sẽ đi theo ta, ta sẽ chiếu cố các nàng.”

Hiện tại vui vẻ lên một chút, mọi người cười một cái nào, không nên nhắc lại những chuyện không vui nữa, chúng ta cùng đi tìm xem phía trước có cái ăn ngon hay là có gì vui chơi không?” Nói xong mỉm cười, ánh mắt nhìn mọi người một cái, Hoa Tinh đột nhiên ôm Âm Nhu, lắc người. Giữa không trung, Hoa Tinh ôm Âm Nhu trong ngực, thân pháp cực nhanh tiến về phía trước.

Nhìn Âm Nhu trong lòng ngực, Hoa Tinh hôn nhẹ lên tai nàng, cảm giác được thân thể Âm Nhu run lên, Hoa Tinh không khỏi mỉm cười thấp giọng nói: “Làm sao vậy, thích cử chỉ thân mật như vậy không? Nàng không phải luôn chiều ta, đối đầu với ta sao? Kỳ thật tâm tư của nàng ta làm sao mà không rõ. Ta chỉ nghĩ

có một ngày, nàng cam tâm tình nguyện giao trái tim cho ta, mà không phải ta mạnh mẽ cướp đoạt, hiểu chưa?” Nói xong vỗ nhẹ trên hông nàng, Âm Nhu thân thể run lên thấp giọng nói: ” Người là tên xấu xa, Chưa gì đã nghĩ khi dễ ta. Người ta vẫn đi theo người, nhưng người luôn ôm nữ nhân khác trước mặt ta, cố ý chọc giận ta, ta hận người chết đi được.” Nói xong thân thể có chút giãy dụa né tránh tay của Hoa Tinh đang làm chuyện xấu. Hoa Tinh nghe vậy biết cô gái nhỏ đã động xuân tâm, không khỏi mỉm cười, tay phải bóp nhẹ phong nhũ đầy đặn mê người một cái, nhẹ nhàng buông nàng ra.

Nắm lấy tay nàng, hai người đi trên đường, có chút xấu hổ. Hoa Tinh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Âm Nhu nhẹ giọng nói: ” Âm Nhu à, nàng chừng nào thì gỡ cái mặt nạ này xuống, khoe khuôn mặt thật của mình đây? Bộ dáng của nàng như thế này, ta như thế nào xuống tay? Nàng không phải thích ta dùng sức mạnh chứ?”

Âm Nhu liếc hắt một cái khe máng: ” Sắc lang, người nghĩ chiếm tiện nghi của ta sao, ta không giống như tỷ tỷ dễ dàng bị người lừa gạt.” Nói xong, trong mắt hàm chứa một tia trêu tức. Ánh mắt của Hoa Tinh đảo quanh người nàng một chút, mỉm cười nói: “Hiện giờ không có ai ở chỗ này, ngay cả Mai Hương các nàng cũng ở phía sau, ta muốn chiếm tiện nghi của nàng, nàng làm thế nào đây?” Ánh mắt Âm Nhu khẽ run, nhưng lại không cam lòng yếu thế nói: “Người dám, hiện tại là ban ngày, người không sợ bị mất hình tượng sao.”

Hoa Tinh nhìn Âm Nhu tuy còn nhỏ nhưng mang một chút quật cường, trong lòng suy nghĩ, chuyến này mình đến Bách Hoa Môn, nếu Âm Nhu vẫn như vậy, sợ rằng sẽ có rất nhiều chuyện mình phải chu toàn. Nhìn bốn phía một cái, Hoa Tinh đột nhiên mỉm cười một cách tà dị, không để cho Âm Nhu kịp phản ứng, liền ôm thân thể của nàng, bay về phía rừng cây bên trái. Giữa không trung, Âm Nhu ánh mắt có chút kinh hoảng, hành động của Hoa Tinh làm nàng đoán được một ít sự tình, làm cho nàng vừa sợ, vừa mang theo mấy phần chờ mong. Hoa Tinh nhìn Âm Nhu liếc mắt một cái, tay trái ôm eo, tay phải chậm rãi di chuyển trên người của nàng. Nhẹ nhàng vỗ vài cái trên cặp hông tròn, tay phải thu hồi, hướng tới bộ ngực. Ánh mắt Âm Nhu run lên, bàn tay nhỏ xinh hơi che ở trước ngực, nhẹ nhàng đẩy tay phải của Hoa Tinh ra. Hoa Tinh cười khẽ một tiếng, tay phải dễ dàng đẩy tay của Âm Nhu ra, chạm vào bộ ngực, đặt trên nhũ phong bên phải của nàng.

Bởi vì khí trời oi bức, y phục Âm Nhu mặc trên người rất ít, Hoa Tinh một tay nắm được bầu vú đầy đặn nọ, cảm giác hết sức chân thật. Cảm giác được thân thể Âm Nhu phát run, Hoa Tinh tay phải cẩn thận thưởng thức, rất tròn rất lớn, so với Âm Vũ lớn hơn một ít, thập phần co dãn, áp ở lòng bàn tay hết sức mềm mại, hết sức thoải mái. Lúc này Hoa Tinh hạ xuống một cây đại thụ, ngồi ở một nhánh cây, đem Âm Nhu ôm chặt trong ngực, tay phải xoa bóp.

Nhìn Âm Nhu sắc mặt thẹn thùng, Hoa Tinh cười nói: “Làm sao vậy, Nhu nhi? Thân thể của nàng rất đẹp, không kém Âm Vũ một chút nào, ngọc thể vừa lớn vừa tròn, hết sức co dãn, thật thoải mái. Như thế nào lại thẹn thùng, tại sao không nói?” Nói xong, từ từ cúi đầu xuống gần đôi môi đỏ mọng mê người. Âm Nhu thân thể run nhẹ, ngực bị xoa bóp, cảnh này làm cho trong lòng nàng thẹn cực kỳ. Nhưng tay phải của Hoa Tinh đang vuốt ve, cảm giác nọ, lại làm cho nàng không nhận được muốn biết kế tiếp đến cuối cùng, sẽ có cảm giác gì càng kỳ lạ hơn đây?

Nhìn đôi môi Hoa Tinh chậm rãi tới gần, Âm Nhu trong lòng hiểu được ý đồ của Hoa Tinh, xuất phát từ bản năng của một cô gái, Âm Nhu mắng một câu: ” Đại bại hoại, ta nói cho tỷ tỷ người khi dễ ta, chiếm tiện nghi của ta.” Hoa Tinh cười nói: ” Nàng ngốc à, Âm Vũ cho nàng ở lại cạnh ta chính là muốn ta khi dễ nàng, không phải sao? Cả đời này tiện nghi của nàng là ta chiếm rồi, ngoại trừ ta ra ai cũng đừng mơ tưởng chiếm của nàng nửa điểm tiện nghi. Bây giờ, hãy để cho ta tới chiếm tiện nghi của nàng đi.” Nói xong không cho nàng cơ hội mở miệng, liền khóa cái miệng nhỏ nhắn của nàng, lần đầu nhắm nháp hương vị ngọt ngào của Âm Nhu. Âm nhu lần đầu được vuốt ve, lần đầu tiên trong đời bị nam nhân hôn môi, khiến nàng có chút ngỡ ngàng, không biết nên làm cái gì? Song đối với chuyện này, Hoa Tinh hết sức lành nghề dễ dàng hướng dẫn theo phương hướng chính xác mà đi. Lưỡi của Hoa Tinh xuyên qua môi nàng, kịch liệt truy đuổi cái lưỡi thơm ngát của nàng, thỉnh thoảng cuộn lấy nhau. Tay phải hơi hơi cõ y phục của nàng, trực tiếp luồn vào trong, nắm lấy nhũ phong đầy đặn, cảm giác hết sức chân thật, da thịt non mịn, đúng là cặp nhũ phong động lòng người. Ngón tay khẽ nhúc nhích, Hoa Tinh dễ dàng tìm được hạt đậu nhỏ, nhẹ nhàng nắn nhẹ.

Ám Nhu kinh hãi, cái miệng nhỏ không nhin được khê nhếch lên, đáng tiếc âm thanh đều bị Hoa Tinh ngăn ở đôi môi, đôi mắt đẹp nhìn Hoa Tinh liếc mắt một cái, lúc này Ám Nhu cũng như bao cô gái khác, không còn nữa sự ngang ngược, mà là có vẻ đặc biệt rụt rè, trong ánh mắt đầy sự xấu hổ. Hơi hơi dựa vào trong lòng ngực của Hoa Tinh, Ám Nhu chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả ý định phản kháng có vẻ thập phần yếu ớt, cả người hoàn toàn bị một cổ cảm giác kỳ diệu chiếm đoạt, có chút mờ mịt bờ ngõ.

Hoa Tinh nhìn Ám Nhu, trong lòng thầm khen thân thể của nàng thật đẹp, ngực buột chặt mà tràn ngập co giãn, bốp thập phần thoải mái, đúng là một nữ nhân đầy mị lực. Nhìn hình dáng kiều mỵ của Ám Nhu hơi hơi run rẩy. Hoa Tinh không nhin được nở một nụ cười. Nha đầu kia, bình thường miệng không thua người, lúc này cũng giống như cô gái khác thể hiện sự thẹn thùng. Ngón tay chậm rãi di động, tay phải của Hoa Tinh ở hai vú của nàng, vuốt ve qua lại thường thức, động tác có vẻ rất nhẹ nhàng.

Đang hôn cái lưỡi thơm tho mềm mại, Hoa Tinh phát hiện Ám Nhu đang chậm rãi đáp lại, trong lòng không khỏi cao hứng, vui mừng. Bàn tay nhỏ bé vô lực nắm lấy tay của Hoa Tinh, thân thể không ngừng vặn vẹo theo tay hắn, đôi mắt hiển lộ ra vài tia dụ dỗ. Hoa Tinh nhẹ nhàng buông tha đôi môi đỏ tươi, khê cười nói: "Nhu nhi, nàng nếu cứ ôn nhu như vậy, thật tốt nhe. Trước kia, thích cùng ta tranh luận, hiện tại như thế nào lại không cãi lại. Còn nhớ ta nói, có cơ hội, ta liền dùng côn pháp hầu hạ, hắc hắc, đáng tiếc hiện tại nơi này không thuận tiện, nếu không, hôm nay ta sẽ ăn thịt nàng, cho nàng khỏi nói ta thương yêu người khác, không yêu thương nàng." Nói xong, nhìn nàng cười xấu xa, tay phải xoa bóp bộ ngực của nàng.

Mặt Ám Nhu đỏ bừng, cái miệng nhỏ đóng chặt, ánh mắt kinh hoảng nhìn Hoa Tinh mang theo một tia quật cường. Hoa Tinh thấy bộ dáng của nàng như vậy, mỉm cười, tay phải buông ra, nhìn hạt đậu đỏ hồng, trên mặt xuất hiện một tia vui mừng. Hoa Tinh ngón tay hơi gảy nhẹ, hạt đậu liền cứng lên, khê cười nói: "Đẹp quá, mùi vị nhất định thập phần tuyệt vời, hắc hắc, đẹp như vậy, ta phải hảo hảo nhắm nháp một chút." Nói xong, cố ý nhìn Ám Nhu cũng không vội hành động. Hoa Tinh muốn nhìn đến cuối cùng vẻ mặt của nàng như thế nào. Ám Nhu nghe vậy, càng xấu hổ hơn, bàn tay nhỏ bé hết sức ngăn ở trước ngực, hơi hơi che lại bầu vú, không cho Hoa Tinh nhìn. Song hết thấy, đối với Hoa Tinh mà nói, bất quá đó là một cách dụ dỗ khác. Vẻ mặt kiều mỵ đặc biệt, mê người, đặc biệt Ám Nhu vẫn luôn cùng Hoa Tinh đối lập, ngang ngược, vẻ mặt đó càng mê người hơn. Đối với người có vô số đàn bà như Hoa Tinh mà nói, thân thể tuyệt vời hưởng thụ tất nhiên vui sướng, nhưng hắn bất cứ mỹ nữ dạng gì đều gặp qua, hiện tại hắn càng để ý cảm thụ vẻ đẹp của tâm hồn hơn. Cho nên, nhìn Ám Nhu che đậy theo bản năng, trong lòng Hoa Tinh càng muốn chinh phục nàng, để cho nàng khỏi đối lập với mình.

Hoa Tinh tay trái nắm một tay của nàng, Để lộ một bên nhũ phong mê người ra ngoài, tay phải nhẹ nhàng gảy nhẹ hạt đậu đỏ. Nhìn Ám Nhu thần sắc xấu hổ, Hoa Tinh nói nhỏ: "Nhu nhi nơi này đẹp quá, có muốn hay không ta nhắm nháp một chút, tư vị nhất định là mỹ diệu nhất trên thế giới? Nhu nhi, nói chuyện đi, nàng không mở miệng ta coi như người đồng ý đó." Ám Nhu trong miệng ậm ừ vài tiếng, cảm giác tê dại nhẹ nhẹ, khiến nàng cảm thấy cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Cảm nhận được vẻ mặt trêu đùa của Hoa Tinh, Ám Nhu mím chặt đôi môi, vẫn duy trì sự rụt rè đặc biệt của các cô gái, vẫn không mở miệng, ánh mắt u oán nhìn hắn, tựa hồ đang trách hắn, cố ý làm nhục mình. Hoa Tinh, trong lòng cười thầm, ta cũng không tin người, một Tiểu nha đầu không mở miệng, xem ta như thế nào trừng phạt người, hắc hắc. Hoa Tinh một bên suy nghĩ, ngón tay không ngừng xoa bóp, nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Ám Nhu một cái, đột nhiên Hoa Tinh dùng sức, lập tức thân thể Ám Nhu run lên, kêu một tiếng Ah. Hoa Tinh cố ý cười nói: "Làm sao vậy, Nhu nhi, có địa phương nào không thoải mái ta giúp nàng xoa bóp, chắc có lẽ là nơi này?" Nói xong hai tay xoa bóp cặp nhũ phong của nàng. Một hồi sau, Hoa Tinh tay trái hướng xuống dưới, nhẹ nhàng đặt ở giữa hai chân nàng, còn cách một tầng lụa mỏng, chậm rãi cảm thụ những đường viền mê người.

Ám Nhu, thân thể chấn động, hai chân trong nháy mắt kẹp chặt, ánh mắt thẹn thùng, rốt cục mở miệng nói: "Không được, Hoa Tinh, người không nên khi dễ ta, không được, lấy tay người ra, Đừng làm ta khó xử." Hoa Tinh cũng không thu tay lại, tay phải cầm đôi thổ ngọc đầy đặn của nàng, lẳng lẳng nhìn nàng, mỉm cười nói: "Thẹn thùng à. Tốt lắm, nàng để cho ta nhắm nháp một chút ngọc châu mềm mại của nàng, ta sẽ thu tay, nếu không, ta sẽ tiếp tục." Nói xong hai tay đồng thời hoạt động, khiến cho thân thể của nàng run rẩy không thôi. Ám Nhu sắc mặt cực kỳ thẹn thùng, hai mắt nhắm nghiền, hơi thấp giọng nói: "Hoa Tinh, người không nên trêu chọc ta, ta cảm thấy thật khó chịu quá, tay người không nên ahh!" Nói xong thân thể bắt đầu giãy dụa, tay trái của Hoa Tinh hơi dùng lực, Ám Nhu tựa nhin không được run run, có

về hết sức miễn cưỡng. Thật ngoài dự đoán của Hoa Tinh. Hoa Tinh quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi xa, nghĩ chúng nữ cũng sắp tới rồi, không nên lãng phí nhiều thời gian.

Vì vậy Hoa Tinh cũng không trêu chọc nàng nữa, đầu hơi cúi xuống ngậm lấy nhũ châu bên trái, cái lưỡi tham lam nhấm nháp hương thơm của hạt đậu, cả người cảm thấy thật cao hứng. Âm Nhu thở gấp ư ư, thân thể sau một lúc run rẩy liên tiếp đã chậm rãi quen với sự vuốt ve của Hoa Tinh, thân thể vô lực nằm trong lòng hắn, mặc cho hắn vuốt ve.

Một lúc sau, Hoa Tinh không cam lòng nhả hạt đậu đỏ ra, ngón tay có chút vuốt ve, trong miệng nhẹ giọng ca ngợi: "Thật là tuyệt vời, đẹp quá, Nhu nhi thật đẹp, thân thể tuyệt vời tỷ tỷ nàng không thể so sánh. Tương lai một ngày nào đó sẽ thưởng thức cả hai tỷ muội, đến lúc đó một mũi tên hạ hai con chim, hắc hắc, nhất định sẽ cực kỳ sướng khoái." Nói xong, lẳng lặng ôm nàng, hai tay đặt trên cặp nhũ phong, nhẹ nhàng vuốt ve. Âm Nhu len lén trộm liếc nhìn Hoa Tinh, ánh mắt rất kỳ lạ, vừa có thẹn thùng, vừa có u oán, làm cho người ta không thể đoán ra trong lòng nàng đang nghĩ gì. Nhìn tay hắn, Âm Nhu nhẹ nhàng đẩy ra, chậm rãi mặc lại quần áo, trong miệng nhẹ giọng mắng Sắc lang. Trên đại thụ, Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt ve Âm Nhu qua lớp quần áo. Lúc này, đột nhiên ánh mắt Hoa Tinh biến đổi, ánh mắt nhìn về phương xa, có chút kinh ngạc.

Nhẹ nhàng khe khẽ thu tay lại, thân thể đột nhiên lẳng không, hướng Đông Phi thân đi. Giữa không trung, Hoa Tinh huyết sáo lớn, tiếng huyết sáo vừa phát ra, phía trước mặt cách đó không xa cũng truyền đến một tiếng huyết sáo dài. Chỉ thấy vài đạo nhân ảnh rất nhanh chạy tới. Tất cả đều nhanh chóng đến gần Hoa Tinh. Hoa Tinh liếc mắt nhìn mọi người một cái, mở miệng nói: "Phía trước gần bờ sông, đang có cao thủ đánh nhau. Chúng ta đi xem sao, mọi người cẩn thận một chút. Chúng ta đi thôi." Nói xong, mang đoàn người hướng phía trước chạy đi.

183. Chương 183: Chuyện Lạ Bên Hồ

Kinh Hàng Vận Hà, đường vận tải bằng đường sông quan trọng nhất theo hướng Nam Bắc, nó nối liền Hoàng Hà và Trường Giang hai con sông lớn nhất Hoa Hạ, việc vận tải bằng đường sông có tác dụng hết sức quan trọng. Ven hồ Nam Dương, cách Trữ Tế thành không xa có hai người võ lâm đang đánh nhau.

Trong chốn võ lâm, chuyện chém giết nhau rất bình thường, chẳng có gì đáng nói, nhưng chuyện cổ quái ở trên đời có rất nhiều, hai người võ lâm đang giao thủ cùng với những người khác không giống nhau. Trong hai người giao thủ, một người là Lão nho sĩ khoảng chừng sáu mươi, một người còn lại là một tiểu hài ước chừng mười ba mười bốn, nói hắn là tiểu hài tử cũng không đúng bởi vì hắn cực kỳ cao lớn, nhưng khuôn mặt lại rất trẻ nhìn như con nít.

Một lão đầu cùng một tiểu hài tử như thế nào lại đánh nhau, không ai biết, bốn phía gần mười người vây quanh xem cũng không có ai hiểu được, tại sao bọn họ lại đánh nhau, chỉ biết hai người võ công cực kỳ cao thâm, ra tay uy lực bất phàm, giống như tử địch. Nghe bọn họ đối thoại, làm cho người xem bên ngoài thất kinh.

Chỉ nghe lão nhân mắng to: "Mụ nội nó, thiên hạ còn có lý này sao? Cháu đánh ông nội. Ngươi là tên bất hiếu, còn dám ra tay, nhìn xem hôm nay ta như thế nào thu thập ngươi. Ngươi đừng tưởng rằng ngươi đã lớn, xương cốt cứng cỏi là có thể bay nhảy. Hôm nay, ta đánh cho ngươi đi cũng không nổi". Nói xong, trường thương trong tay vừa chuyển, đánh ra một hơi ba mươi sáu thương, tốc độ lực đạo đều tương đương, làm cho người ta sợ hãi. Người vây quanh như thế nào cũng không rõ, lão nhân là một nho sĩ, như thế nào lại dùng binh khí là một thanh trường thương? Cổ quái, kỳ lạ.

Song càng kỳ lạ cổ quái hơn khi nghe đứa bé kia mắng to: "Ngươi là một lão rùa đen, thiên hạ làm gì có ông nội như ngươi vậy. Từ lúc năm tuổi, mỗi ngày ta đều đi làm cu li, lấy tiền nuôi sống ngươi. Thân thể ngươi khỏe mạnh, cả ngày ngồi dưới gốc cây ngủ, chưa bao giờ hỏi ta chết sống như thế nào, còn đưa tay, há mồm ăn không, lại muốn ta một tiểu hài tử nuôi ngươi, ngươi nói ngươi là thứ gì vậy. Bắt đầu từ hôm nay, ta đã mười hai tuổi, ta quyết định, sau này không nuôi lão rùa đen ngươi nữa. Thời gian vừa qua, ngươi

nuôi ta năm năm, ta cũng nuôi người bảy năm, người tính toán gì nữa, còn không cút ngay cho ta, đừng bám theo ta”. Nói xong, tay phải cầm chủy thủ khoảng bảy tấc, nhanh chóng vũ động, mỗi một lần đều vô cùng chính xác đem trường thương đánh văng ra, thấy vậy mọi người đều hết hồn. Người cao lớn như vậy, tay chân thô dài, như thế nào lại dùng tiểu chủy thủ, cũng thật kỳ lạ cổ quái, thật không rõ.

Nhìn hai ông cháu kỳ quái, người xem cũng nhin không được trong lòng bình phẩm rốt cuộc là ai đúng ai sai, nhưng nghĩ lại loại chuyện này người ngoài thật là không nên nhận xét, chuyện của ông cháu người ta, một người ngoài cuộc có thể nói được cái gì?

Khi đoàn người của Hoa Tinh chạy tới thì hai ông cháu kỳ quái đang đánh rất hăng. Mọi người vừa thấy tướng mạo kỳ quái của đôi ông cháu này, cũng không khỏi cảm thấy buồn cười. Chúng nữ đã bị hai ông cháu một ột thấp, một thương dài một chủy thủ ngắn làm mắc cười. Bởi vì hai người sử dụng binh khí không phù hợp, lúc đánh nhau có vẻ đặc biệt khác thường, thật tức cười, làm cho tất cả mọi người đều cười.

Lúc chúng nữ đang cười, thì Hoa Tinh cùng Tử Ngọc Hoa lại không cười, vẻ mặt hai người đều có chút cổ quái, dường như bị sự tình gì đó làm kinh sợ. Nhìn qua có chút nghiêm túc, lại không thể nào rõ ràng, làm cho người ta có chút không hiểu. Nhìn Hoa Tinh một chút, Tử Ngọc Hoa nhẹ giọng nói: ” Không thể tưởng được bọn họ cũng đến, xem ra trong chốn vô lâm nhất định đã xảy ra chuyện đại sự gì đây, nếu không bọn họ sẽ không dễ dàng đến”.

Hoa Tinh có chút gật đầu nói: ” Đúng vậy, Tây Tà môn cứ ba mươi năm lại xuất hiện trên giang hồ, rốt cuộc cũng hiện thân. Môn phái này dị thường thần bí, xuất hiện ở chỗ này đến tột cùng có mục đích gì? Bình thường bọn họ đều không động đến chuyện giang hồ, lúc này xuất hiện, nhất định có chuyện gì trọng yếu.”

Tử ngọc nhìn đánh nhau, nhẹ giọng nói: ” Điểm này, tin tưởng không lâu sau tự nhiên có người sẽ đi điều tra, chúng ta không cần quá để ý. Chính như người nói, chỉ cần không chọc giận người là được. Chúng ta chuyện này, chỉ là một đoạn lữ hành, cùng dạo chơi thiên hạ mà đi chung đường thôi.”

Kiểm Vô Bính cùng Đào Vô Phong nghe hai ông cháu này là từ Tây Tà môn, sắc mặt hai người đại biến, trong mắt hiện lên sự kinh hãi. Rất hiển nhiên, bọn họ cũng hiểu được lai lịch của Tây Tà môn, nếu không cũng sẽ không kinh ngạc như vậy. Mà chúng nữ, Lý Thải Tú sắc mặt khê biến, nhìn Hoa Tinh liếc mắt một cái, trong mắt tặc hồ cất dấu thứ gì.

Hoa Tinh nhìn hai người đánh nhau, lạnh nhạt nói: ” Hai người này võ công thật kỳ quái, bây giờ bọn họ thi triển ra gần ba thành công lực, nhưng người ngoài không dễ dàng nhìn ra. Nếu ta đoán không sai, binh khí của hai người, thật đúng là thay đổi một chút. Bọn họ ở chỗ này đánh nhau, đến tột cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì hấp dẫn người khác chú ý, nhân cơ hội làm cái gì đó”. Nói xong ánh mắt nhìn phía xa xa.

Tử Ngọc Hoa thấy ánh mắt của hắn nhìn phía xa, nhin không được nhìn theo, chỉ thấy cách vài dặm, một chiếc xe ngựa đang lao rất nhanh về phía bên này. Liếc mắt một cái, Tử Ngọc Hoa liền hiểu ý của Hoa Tinh, nhưng chỉ là đoán thôi, đúng hay không rất nhanh sẽ biết.

Chỉ thấy ở giữa sân, hai người như khỉ, nhảy tới nhảy lui, hết sức tức cười. Nhưng mọi người cũng phải thừa nhận, mặc dù động tác của họ rất tức cười, nhưng cực kỳ xảo diệu. Rất nhiều chiêu thức nhìn không đẹp nhưng rất hữu dụng, nếu như người khác gặp những chiêu thức cổ quái như thế này, sợ rằng không có cách nào ngăn chặn được.

Hoa Tinh nhìn chúng nữ một cái hỏi: ” Các nàng không nên cười, các nàng hãy tự hỏi mình có thể tiếp được bọn họ mười chiêu hay không. Bọn họ chiêu thức cổ quái, nhưng rất là tinh diệu, người bình thường tuyệt đối không tiếp được mấy chiêu. Bây giờ có cơ hội, các nàng nhớ lưu tâm, để ý học tập một chút, không nên để động tác bề ngoài hấp dẫn mà quên đi sự ảo diệu.”

Chúng nữ nghe vậy cũng cẩn thận nhìn kỹ, một hồi mọi người tự cảm thấy Hoa Tinh nói rất đúng, chiêu thức kỳ quái nhưng thật khó đối phó. Lúc này, ở phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Làm mọi người đang xem đánh nhau cũng phải quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một chiếc xe ngựa lộng lẫy do bốn con ngựa kéo trong nháy mắt liền tới ngoài ba mươi trượng, đang theo bên bờ hồ Nam Dương hướng tới bên này. Đánh ngựa là một lão già áo đen khoảng chừng năm sáu mươi tuổi, vẻ mặt lạnh lùng.

Lão già áo đen nhìn đám người trong ánh mắt lộ vẻ cảnh giác, roi ngựa trong tay cũng huy động càng nhanh, khiến mọi người tránh ra, nhường đường cho xe đi qua. Ngay khi xe ngựa ngang qua trước mặt mọi người, thì hai ông cháu đang đánh nhau, tiểu hài cao lớn bị lão nhân đánh bay lên, đột nhiên lao nhanh về phía xe ngựa.

Ngay lúc mọi người ngạc nhiên la lên, Hoa Tinh cùng Tử Ngọc Hoa liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hiểu được, mục đích của cao thủ Tây Tà môn là chiếc xe ngựa này. Cùng lúc này, Lão già áo đen ánh mắt lạnh lẽo, trường tiên giữa không trung phát ra một tiếng như sấm sét, gió mạnh bay tới hai ông cháu. Khí thế kinh người, làm cho người ta hết sức sợ hãi, mọi người ở một bên hết sức kinh ngạc.

Chỉ thấy giữa không trung, tiểu hài tử hú lên quái dị: "Lão già ác độc, ngươi muốn lấy mạng của ta à." Trong miệng vừa nói, chủy thủ trong tay bay nhanh, huy động mười chín lần trước người, đem thể công của lão già hóa giải hoàn toàn. Sau khi tiểu hài tử cao lớn hóa giải thể công xong liền mượn lực quay trở về, tránh đường xe ngựa, nhìn qua hình như là không có ý gây sự, phảng phất tất cả là vô ý.

Tuy nhiên, Lão đầu nho sĩ một mực thủ hộ ở bên cạnh, thấy tiểu hài cao lớn quay trở về trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, hắc hắc nói: "Đứa cháu thô đế, lúc này ta xem ngươi còn nơi nào ẩn nấp, ngươi có chạy đường trời, haha." Nói xong, trường thương trong tay đảo mạnh qua, trường thương đột nhiên bổ mạnh vào lưng của tiểu hài cao lớn.

Tiểu hài cao lớn sợ hãi rống một tiếng: "Lão rùa đen, thật hèn hạ, đánh lên ta, ngươi đợi đó." Còn chưa nói xong, thân thể cực nhanh lao về phía xe ngựa. Lão già đánh xe sắc mặt biến đổi, tay phải chém ra một roi toàn lực, tay trái vận khí che ở trước ngực, ánh mắt nhìn chăm chú tiểu hài cao lớn.

Chỉ thấy một tiếng kêu đau đớn cùng quái dị, tiểu hài tử cao lớn trong nháy mắt đã đem lão già đánh xe đánh văng ra mấy trượng, thân thể bay xuyên qua xe ngựa lộn lầy. Chỉ thấy xe ngựa đột nhiên mở ra, bên trong có một cỗ quan tài thập phần thu hút lộ ra. Mọi người thấy thế, sắc mặt đều khê biến, không biết tại sao, xe ngựa lộn lầy như vậy lại dùng để chở quan tài. Quan tài thật có cái gì trọng yếu, tại sao lại chú trọng như vậy.

Trong lòng Hoa Tinh cũng cảm giác được có chút kỳ quái, hai cao thủ của Tây Tà môn, tại sao lại vì cỗ quan tài đặc biệt này mà tới. Đến tột cùng có cái gì? Thi thể, hay là một thứ khác. Một bên Tử Ngọc Hoa, ánh mắt cũng kinh ngạc, nhin không được nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt có ý hỏi, Hoa Tinh có chút lắc đầu, không có mở miệng, tỏ vẻ chính mình cũng không rõ.

Lúc này, lão già đánh xe xoay người đứng lên, vẻ mặt tức giận nhìn tiểu hài cao lớn, thân thể liền bay lên hạ xuống trước mặt quan tài, trường tiên vung lên, bảo vệ bốn phía. Nhìn một đôi quái nhân nọ, cả giận nói: "Hai người các ngươi là ai, vì sao hủy xe ngựa của ta, còn đánh ngã ta, hãy nói rõ lý do. doc truyện tại . Hôm nay không nói rõ ràng, thì đừng trách ta không lưu tình."

Lão đầu nho sĩ cười hắc hắc nói: "Hắc y ngươi nói phải rõ ràng, lão nhân gia ta không đụng đến ngươi. Ngươi nếu tìm người trút giận, hãy đi tìm thằng cháu bất hiếu của ta. Hắc hắc, ta chính là người tốt, người đừng làm đối tượng." Nói xong, cười cười nhìn hắc.

Lão già áo đen giận dữ nói: "Nói láo, các ngươi căn bản là cùng một phe, đừng tưởng ta ngốc. Các ngươi ở chỗ này, mục đích là đợi ta tới, bây giờ mọi người đánh cũng đã đánh rồi, các ngươi đến tột cùng có mục đích gì, nói thẳng đi."

Tiểu hài cao lớn nghe vậy cười quái dị một tiếng nói: "Lão rùa đen, xem ra chúng ta chưa chơi đủ, đã bị người nhìn thấu, hắc hắc, chơi không vui, không chơi. Chúng ta hãy làm chính sự đi, để khỏi tốn nhiều thời gian." Ánh mắt, cố ý vô tình liếc nhìn Hoa Tinh một cái.

Lão đầu nho sĩ khuôn mặt tươi cười thu lại, ánh mắt nhìn bốn phía, sắc mặt trong nháy mắt tĩnh táo lại, lặng lẽ nhìn cái quan tài. Lão đầu âm thanh lạnh lùng nói: "Chúng ta tới nơi này, vì cái gì chắc người đã biết. Chỉ cần ngươi để quan tài lại, chúng ta cũng không giữ ngươi, nếu ngươi không chịu, vậy ta phải động thủ." Nói xong vung trường thương, thương ảnh liên tiếp đan vào nhau giữa không trung huyền hóa ra vô số thương hoa.

Hắc y lão già ánh mắt chấn động, công lực toàn thân trong nháy mắt tê tụ, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn hai địch nhân, cười lạnh nói: "Muốn có đồ vật rất đơn giản, ta chết các ngươi có thể lấy, đến đây đi."

Nói xong thân thể nhoáng lên một cái, lúc này liền huyền hóa ra bốn đạo tàn ảnh, phân ra đánh về phía lão nhân cùng tiểu hài tử.

tiểu hài tử cao lớn thân nhiên nhìn hần, khẽ cười nói: " Lão quỷ, người này người thu thập đi, ta sẽ không động thủ, ta còn phải đi xem có phải đúng là thứ chúng ta muốn tìm hay không." Nói xong, thân thể phóng về phía quan tài. Lão đầu nhỏ sĩ cười hắc hắc, thân thể đánh về phía trước, trường thương giữa không trung xuất ra thương long, vây khốn lão già áo đen nọ.

Người xem bốn phía, ai cũng có vẻ mặt tò mò, có vẻ đối với việc xem náo nhiệt hết sức hứng thú. Lúc này Hoa Tinh cùng Tử Ngọc Hoa cũng không có để ý đánh nhau, ngược lại toàn bộ tinh thần chăm chú vào cổ quan tài. Tiểu hài tử cao lớn lắc mình hạ xuống bên cạnh quan tài, đưa tay đánh lên quan tài vài cái, thử thăm dò động tĩnh bên trong. Liên tiếp vài tiếng vọng ra, một chút động tĩnh cũng không có, tiểu hài tử cao lớn tay phải vận công, một chưởng nhắc quan tài lên.

Một tiếng nổ truyền đến, Lão già áo đen đang đánh nhau nổi giận gầm lên một tiếng, toàn lực đánh trả, muốn ngăn cản tiểu hài tử cao lớn. Đáng tiếc lão đầu nhỏ sĩ cũng không ngu ngốc, trường thương đảo qua, mạnh mẽ đem hần bức lui. Lão đầu cười hắc hắc, thân thể đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt liền xuất hiện vô số tàn ảnh ở bốn phía, hình thành thương vòng dày đặc, tầng tầng lớp lớp bao quanh Lão già áo đen.

Hoa Tinh quát mắt nhìn lão nhân kia một cái, ánh mắt âm trầm nói: " Bí kíp của Tây Tà môn, Tàn ảnh Tây Tà rốt cuộc lại xuất hiện trên giang hồ." Vừa nói xong, chợt nghe Tử Ngọc Hoa nói: " Hoa đại ca, mau nhìn quan tài."

Hoa Tinh chuyển ánh mắt, nhìn kỹ quan tài. Chỉ thấy ngay lúc quan tài mở ra, một đạo nhân ảnh bắn thẳng ra, kiếm quang chói mắt, cực kỳ nhanh bắn về phía hài tử cao lớn. Tiểu hài tử mỉm cười nói: " Ta đang chờ ngươi đây, tới đây đi." Nói xong, chủy thủ trong tay huy động trước ngực, trong chớp mắt hình thành một vòng hào quang, đón nhận công kích của bóng người.

Một chiêu đánh ra, hai cổ chân khí mạnh mẽ trong nháy mắt chạm nhau, bóng người hét lên kinh hãi, bị đánh bay ra ngoài. Mà tiểu hài tử cao lớn, thân thể bất quá có chút lung lay mà thôi. Song, ngay lúc bóng người bị đánh bay, tiểu hài tử cao lớn chớp động, trong quan tài lại bắn ra một thân ảnh, một kiếm cực nhanh đánh về phía ngực tiểu hài, trong ánh mắt kinh ngạc của tiểu hài.

Tiểu hài tử sắc mặt khẽ biến, tựa hồ như không có nghĩ đến, bên trong cũng còn có người, chuyện này thật sự ngoài dự đoán của mọi người. Tại thời khắc nguy hiểm trước mắt, tiểu hài hét lớn một tiếng, chân khí toàn thân lưu chuyển, một đoàn khí thể màu xám trắng trên khắp thân thể bắn ra, nhanh chóng hình thành một tầng bảo vệ tại trước ngực, đón đỡ một kiếm. Bóng người bị chấn bay ra, người nọ bị văng ra một trượng, trường kiếm rơi xuống đất, lẳng lặng nhìn tiểu hài tử. Mà tiểu hài tử cao lớn lay động lịch kịch vài cái, cuối cùng lui hai bước, sắc mặt có vẻ tái nhợt. Nhìn bóng người, tiểu hài tử cao lớn sắc mặt khẽ biến, không khỏi đánh giá hai nhân ảnh.

Những người đang xem, cũng phát ra một tiếng kinh ngạc nho nhỏ. Nguyên lai, hai người từ trong quan tài xuất hiện là hai cô gái giống nhau như đúc, khoảng hai mươi, hết sức xinh đẹp. Làm kẻ khác kinh ngạc chính là, hai cô gái luận về vóc người hình thể, khuôn mặt vô cùng giống nhau. Nếu không đồng thời xuất hiện cùng một chỗ, cho dù là ai cũng không phân biệt được ai là ai. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Hoa Tinh nhìn hai cô gái đột nhiên xuất hiện, trong mắt lộ ra một tia mỉm cười tà dị. Cô gái rất đẹp, tuyệt đối không thua Bách Hoa phổ, chỉ là Hoa Tinh không nhận ra. Mà một bên Tử Ngọc Hoa, lại có chút ngạc nhiên nhìn cô gái, nhẹ giọng nói: "như thế nào là nàng ta? Nàng ta hẳn là ở tại Giang Nam, như thế nào lại xuất hiện ở Trung Nguyên, kỳ quái." Đồng thời Trần Lan, Mai Hương, Lãnh Như Thủy ba người, cũng đều ngạc nhiên nhìn hai cô gái, trong ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Hoa Tinh vừa nhìn vẻ mặt mọi người, liền hiểu được các nàng biết hai cô gái này. Hoa Tinh hỏi: " Làm sao vậy, các nàng biết cũng không giới thiệu cho ta một chút, hai nàng đến tột cùng là ai? Nhìn bộ dáng cũng là nổi danh trong chốn giang hồ đó nhe."

Trần Lan đi tới bên cạnh Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: " Công tử ngay cả nàng ta mà cũng không nhận ra sao? Nàng chính là Thiên kim đại tiểu thư của Giang Nam Dịch gia, Trong Bách Hoa Phổ lần này bài danh thứ

tám Lung Linh Kiếm Diệp Tinh. Chỉ là kỳ quái, như thế nào xuất hiện hai người giống nhau như đúc? Còn bí ẩn dùng phương thức này lên tới Trung Nguyên.”

Hoa Tinh nghe vậy không khỏi cẩn thận đánh giá hai cô gái. Hoa Tinh không phát hiện ra dấu vết dịch dung, có thể hoàn toàn giống nhau từ vóc người đến dung nhan, làm cho ai cũng không tin tưởng. Trong đó nhất định là có một người là giả, chỉ là đến tột cùng là ai đây? Nhìn dung nhan xinh đẹp như vậy, Hoa Tinh đột nhiên suy nghĩ đợi lát nữa mình ở một bên nhìn, hay là ra tay hỏi qua chuyện này đây?

Lúc này, tiểu hài tử mở miệng nói: ” Trong các người, ai là Diệp Tinh, nhanh đứng ra, ta không muốn tìm người khác.” Nói xong nhìn hai cô gái hoàn toàn giống nhau trong ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc.

Lúc này, hai cô gái lẳng lặng đứng chung một chỗ, đồng thời cảnh giác nhìn tiểu hài tử cao lớn. Hai nàng đều trầm mặc, không ai lên tiếng, tựa hồ sợ tiết lộ cái gì. Bên kia lão già áo đen không ngừng rống giận, công lực toàn thân không ngừng tăng lên, cả người giống như Trương Phi giận dữ, điên cuồng tấn công lão nhân kia. Nghĩ thoát khỏi sự dây dưa của lão đầu, đi tới bảo vệ hai nàng. Song, lão đầu Tây Tà môn cũng không phải lợi hại bình thường, hấn chỉ cần múa thương là có thể dễ dàng làm cho Hắc y lão giả cuống quýt lui về phía sau, không có khả năng hoàn thủ. Bất quá nhìn lão nhân cũng không có ý giết lão già áo đen, chỉ là vây khốn hấn thế thôi.

Tử Ngọc Hoa nhìn thoáng qua lão già, khẽ thở dài: ” Hấn tuy rằng có nhiệt huyết, đáng tiếc võ công cùng lão đầu thấp quá xa. Hiện tại cao thủ Tây Tà môn, tìm Giang Nam Diệp Tinh có chuyện gì đây?”

Hoa Tinh cười nói: ” Trong lòng ta cũng rất kỳ quái, bất quá lại đoán không ra kết quả, hay là tiếp tục xem tới cuối cùng liền sẽ có kết quả.” Nói xong nhìn mọi người bên cạnh một cái, ánh mắt thần bí mang theo một tia tươi cười.

184. Chương 184: Chân Giả Diệp Tinh

Ven hồ Nam Dương, một trận đánh nhau diễn ra đã hấp dẫn không ít sự chú ý của người khác. Hoa Tinh cũng tất cả mọi người đều tập trung quan sát, trong lòng thầm suy đoán xem trong đó ẩn giấu thứ gì, tại sao đám cao thủ thần bí khó lường Tây Tà môn lại gặp Diệp Tinh. Kỳ lạ nhất chính là Diệp Tinh rất thần bí, cùng lúc mà xuất hiện hai người giống nhau y đúc, thật khiến cho người ta không biết ai là thật ai là giả.

Lúc này, tiểu hài tử cao lớn thấy hai người Diệp Tinh không mở miệng bèn nói:

“Nếu các người không nói thì ta chỉ còn cách là đem cả hai người trở về, đến lúc đó sẽ minh bạch mọi chuyện. Ta xuất thủ đây.” Nói xong, thân thể nhoáng lên như tia chớp, bắn về phía hai người Diệp Tinh.

Chỉ thấy hai thiếu nữ giống nhau như đúc, hai thanh trường kiếm một tả một hữu tấn công tiểu hài. Kiếm quang rung lên, liên tiếp phóng ra hai mươi bảy kiếm, như một chuỗi lưu tinh, kỳ diệu tuyệt luân, chia ra tả hữu tấn công địch nhân. Kiếm pháp tinh kỳ khiến cho người xem không khỏi cảm thấy sững mắt. Chỉ thấy bóng người hợp lại rồi phân ra, tiểu hài quát lên một tiếng, thân thể như du long giỡn nước, tránh được công kích của hai người Diệp Tinh. Hai Diệp Tinh bức lui địch nhân xong vẫn không truy kích, vẫn đứng sát nhau, cầm hai thanh trường kiếm tạo thành một tư thế cổ quái, vững vàng thủ chắc môn hộ.

Mai Hương đứng bên cạnh Hoa Tinh chợt lên tiếng:

”Chiêu thức tinh diệu tuyệt luân, không nghĩ ra hai người bọn họ lớn lên giống hệt nhau mà ngay cả kiếm pháp cũng giống nhau, không cách nào phân biệt được. Thật là kỳ lạ, ngoại trừ tỷ muội Đồng Tâm ra không ngờ còn có một đôi tỷ muội kỳ lạ này nữa.

Lãnh Như Thủy khẽ nói:

”Không thể nói như vậy, tỷ muội Đồng Tâm giống nhau bởi vì họ là hai chị em, chuyện đó cũng là dễ hiểu. Nhưng trong hai người Diệp Tinh này thì trong đó nhất định có một người giả, cho nên nói bọn họ là tỷ

muội xinh đẹp thì không đúng. Về phần kiếm pháp các nàng giống nhau thì cũng hết sức bình thường không có gì là lạ cả. Vì nếu kiếm pháp đã khác nhau thì đã bị người khác nhận ra, cần gì phải hóa trang nữa.

Hoa Tinh đứng bên mỉm cười không nói, chỉ có ánh mắt là không ngừng rơi lên hai người Diệp Tinh, tựa hồ như đang thưởng thức vóc người quyến rũ của hai nàng. Cả hai Diệp Tinh đều không cao lắm, nhưng nụ cười lại là lướt vô song, trên người có mùi thủy hương nữ nhân ở Giang Nam tỏa ra khí thế cao quý vô cùng; hai vú cao vút phối hợp với eo thon mảnh khảnh, hấp dẫn sự chú ý của người; hai gò má ửng hồng kết hợp với đôi mắt đen láy sóng sánh như viên bảo thạch màu đen đang chớp động, mang theo vài phần lo lắng hết sức cuốn hút ánh mắt Hoa Tinh. Hết thấy đều là thần sắc của vưu vật tuyệt thế trần đời.

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra một tia cổ quái, nhưng nhanh chóng biến mất, sau đó quay sang nhìn hai Diệp Tử, nói:

”Hoa đại ca có phát hiện ra tư thế của hai người đó là một loại võ học hết sức kỳ quái không?

Hoa Tinh nghe vậy, thu hồi ánh mắt nhìn hẩn, đoạn nói:

”Kiến thức của ngươi quả thực khiến ta giật mình, tuy nhiên như vậy cũng tốt, sau này có người bên cạnh ta thì hay lắm, có nhiều chuyện ta không thể ra mặt thì người sẽ thay ta giải quyết. Kiếm pháp của hai người này rất tốt, chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là công lực chưa đủ, không cách nào phát huy đến tột cùng uy lực. Các nàng cũng biết được điều này nên chỉ thủ không công, dùng Âm Dương Lưỡng Nghi thức nghiêm phòng tử thủ, kéo dài thời gian, nhưng xem qua tình thế thì các nàng hẳn sẽ không thủ được bao lâu nữa, cuối cùng cũng sẽ bị cao thủ Tây Tà môn phá vỡ.

Mai Hương nghe xong bèn nói:

”Hoa đại ca, vậy chúng ta mau giúp các nàng một tay, cao thủ Tây Tà môn nhìn qua không có gì là tốt đẹp, chỉ biết khi dễ nữ lưu, chúng ta cũng nên giúp hai người Diệp Tinh một chút. Dù sao thì thư viện cũng ở Giang Nam, bây giờ giúp các nàng, tương lai cũng có chỗ tốt cho thư viện, muội nói có đúng không. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [.TruyệnFULL](#)

Hoa Tinh cười nói:

”Nàng nói đúng, chỉ là không biết hai người đó có nghĩ giống nàng hay không.” Nói xong liếc mắt nhìn mọi người, sau đó ánh mắt dừng lại trên mặt Âm Nhu và Nguyệt Vô Ảnh một lúc thật lâu. Hẩn phát hiện ra sắc mặt Âm Nhu sa sầm xuống lờm hẩn, không nói lời nào. Nguyệt Vô Ảnh thì bình thản, không có bất cứ biểu hiện nào bất thường.

Ở phía bên kia, Tiểu hài tử cao lớn đang giao đấu thì lớn tiếng nói:

”Lão quỷ, không nên kéo dài thời gian nữa, chúng ta vẫn còn chính sự quan trọng hơn. Hai ả đó giống nhau như đúc, ta không cách nào phân biệt được ai thật ai giả, người đến giúp ta nhìn kỹ xem sao.

Lão già lùn đang đánh nhau, nghe vậy thì trề môi cười:

”Nói người ăn cơm chưa nhiều, kinh nghiệm còn thiếu nhiều lắm, người lại không tin. Bây giờ lại cầu khẩn ta, haha.”

Vừa nói xong đã thấy trường thương trong tay trở nên mạnh mẽ lên gấp bội. Lão quát lên một tiếng, trường thương như tia chớp đâm ra mười đạo thương ảnh, dễ dàng đột phá phòng ngự của hắc y lão nhân, đâm thủng vai phải của hắc y lão nhân. Lão già lùn thừa thắng truy kích, trường thương quét ngang một cái, kích thẳng vào lưng hắc y lão nhân, chấn bay đối phương ra ngoài ba trượng, rơi xuống đất không gượng dậy được.

Thân thể hắc y lão nhân rơi cách hai người Diệp Tinh một trượng, vẻ mặt lão già lùn đánh ác nhìn hai người, Tiểu hài tử cao lớn thì trề mắt nhìn lão, khẽ nói:

”Xem ra cũng có chút lợi hại, nhưng lại giương mắt nhìn hai ả sao? Hai ả chẳng những giống nhau như đúc mà cả kiếm pháp cũng y hệt nhau, người lại đứng đó nhìn, muốn ta ăn thịt người không.

Lão già cười quái dị, đoạn nói:

“Nhìn không ra thì đến động thủ thôi, thời gian không còn sớm nữa. Động thủ.” Trường thương như ngân xà hiện lên, không hề báo trước, mười đạo thương ảnh cực nhanh xuất hiện trước mắt hai người Diệp Tinh.

Thương ảnh bất thành linh xuất hiện đều khiến mọi người chấn động, lo lắng cho hai nữ nhân xinh đẹp. Không ít người đều mắng thâm lão già kia thật là hèn hạ, vừa nói chuyện đã ra tay đánh lén, nhưng không ai dám thốt ra miệng, dù sao thì võ công của lão lợi hại không phải là chuyện đùa.

Trong lúc mọi người lo lắng thì đôi tỷ muội xinh đẹp như hoa tựa như đã đoán trước được sự việc, hai thanh trường kiếm một trước một sau vung lên, che kín môn hộ, không để cho đối phương một chút kẽ hở. Trường kiếm kiếm chạm nhau, phát ra tiếng loảng xoảng, chỉ thấy hai thiếu nữ toàn thân chấn động, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt mờ đi rất nhiều.

Lão già thân thể thối lui ra sau, khuôn mặt mang theo vẻ cười cợt, trường thương thu lại, nhìn Tiểu hài tử cao lớn. Chỉ thấy Tiểu hài tử cao lớn trong lúc lão già tấn công hai người Diệp Tinh thì hần không ra tay, tuy nhiên lão già vừa thối lui thì hần đã vung song thủ, hướng thẳng về hai thiếu nữ. Hai thiếu nữ nghiêng rằng chống đỡ một lần nữa thể công của Tiểu hài tử cao lớn.

Thanh âm kiếm rung vang lên, hai thiếu nữ kêu lên một tiếng, thân thể bị đẩy lùi về sau, ngã xuống. Đồng thời tiểu hài cao lớn và lão già cũng đều phóng về hai thiếu nữ, nhân cơ hội này bắt hai nàng. Người xem thấy thế đã có không ít người vượt miệng kêu lên, vì hai thiếu nữ xinh đẹp mà tiếc nuối. Mai Hương, Trần Lan, đọc truyện tại . Lãnh Như Thủy, Âm Nhu đứng bên cạnh Hoa Tinh cũng đều lộ ra vẻ lo lắng, chuyển ánh mắt sang nhìn Hoa Tinh, tựa hồ hỏi hần có ra tay cứu giúp hay không. Đáng tiếc, Hoa Tinh chỉ mỉm cười lẳng lặng quan sát, không hề có ý xuất thủ cứu người, chuyện này làm cho chúng nữ nghi hoặc, khó hiểu vô cùng.

Song, trong lúc mọi người đang lo lắng thì một hắc ảnh xuất hiện trước người hai thiếu nữ, một khí tức cuồng hãn như dã thú trong nháy mắt tràn ngập tứ phương. Chỉ thấy hắc y lão nhân đã bị thương nặng cũng xuất hiện ở đây, trên người cũng tràn ngập khí tức dã thú, hai mắt màu đen trở nên đỏ rực lóe ra quang mang dữ dội, miệng mở to gầm lên một tiếng, có thể sánh với tiếng dã thú điên cuồng gầm rống, khiến cho người ta hết sức sợ hãi.

Nhìn Tiểu hài tử cao lớn cùng lão già, hắc y lão nhân giận giữ hét lên như vượn hú Vu Sơn, bi thiết dị thường. Song thủ nhanh chóng vung lên lấy một địch hai, vẻ mặt và dũng khí đều khiến cho vô số người ở đây xúc động. Đây đích thị là một người trung nghĩa, gan to mật lớn đây!

Cũng không biết có phải vì khuôn mặt thay đổi hay vì nguyên nhân gì khác mà giờ phút này, lão nhân lấy một địch hai, đánh cho hai đại cao thủ của Tây Tà môn thối lui liên tục, vẻ mặt trắng bệch. Chỉ nghe lão già lùn kia mắng:

“Thằng già đó nó không muốn sống nữa, học cái gì không học, lại học cái thứ Huyết Sát Hồi Nguyên Công.” Lời này nói ra thì không nhiều người hiểu lắm, nhưng Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa, Kiếm Vô Bính, Dao Vô Phong, Lý Thái Tú đều biến sắc, trong mắt lộ ra một nét thờ dài buồn bã.

Hoa Tinh nhìn hắc y lão nhân đang thi triển thần lực kinh người, thờ dài nói:

“Lần đầu tiên gặp Thất Sát Tuyệt Mệnh Chưởng, lần thứ hai là Thất Thương Quyền của Không Động, lần thứ ba lại thấy Hắc Sát Hồi Nguyên. Xem ra thế gian này vì tình yêu, vì trung nghĩa mà người nguyện ý hy sinh tính mạng không hề ít. Xem ra người này trung nghĩa vô cùng, ta đành phá lệ giúp người một lần.” Nói xong, thân thể Hoa Tinh nhoáng lên, đã thấy xuất hiện giữa cuộc chiến.

Thế nhưng Hoa Tinh cũng không phải là giúp hắc y lão nhân tấn công cao thủ Tây Tà môn, ngược lại, hần lại tấn công hắc y lão nhân. Chỉ thấy hần sử dụng thân pháp như ma quỷ xuất hiện phía sau hắc y lão nhân, hữu thủ dùng tốc độ kinh người điểm liên tiếp vào bảy huyệt đạo ở lưng lão, sau đó nắm lấy hắc y lão nhân ném về phía sau. Hoa Tinh xuất hiện khiến cho không ít người đều kinh sợ, không ai nghĩ ra hần lại đối phó với hắc y lão già, chuyện này càng khiến mọi người cảm thấy ghét hần hơn, tuy nhiên động tác sau đó của hần lại khiến ọi người như lâm vào đám mây mù, không cách nào hiểu được.

Lúc này, hắc y lão nhân trên mặt đất đang dùng ánh mắt đỏ rực vô thần nhìn Hoa Tinh. Lão không rõ vì sao Hoa Tinh lại đột nhiên ra tay, Lão cũng không rõ tại sao Hoa Tinh lại xuất thủ, nhưng kỳ quái nhất là vì lão biết một khi lão đã thi triển Huyết Sát Hồi Nguyên công thì công lực đã tăng lên năm lần, máu huyết

toàn thân đều hóa thành chân khí, đã trên con đường đi gặp diêm vương nhưng lại bị Hoa Tinh điểm liên tiếp, phong bế bảy huyết đạo trên lưng, khí huyết cơ hồ ổn định trở lại, chuyện này mới thực khiến cho lão không thể nào hiểu được.

Giữa trường, hai thiếu nữ chậm rãi gượng dậy nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ thương cảm vô ngần. Nhìn hắc y lão nhân trên mặt đất, hai nàng lộ ra vẻ cảm kích, sau đó lại nhìn thiếu niên anh tuấn vừa xuất hiện, Hoa Tinh kia, ánh mắt cũng mang theo sự chờ mong pha lẫn chút hoài nghi, không rõ mục đích cuối cùng của hắn là gì.

Lúc này, lão lùn và Tiểu hài tử cao lớn đã dừng lại đứng sát nhau nhìn Hoa Tinh, ánh mắt hết sức kinh ngạc. Chỉ nghe lão nhân kia mở miệng nói:

”Tiểu tử kia, ngươi là ai, chúng ta dường như chưa bao giờ gặp nhau, không hề có cừu oán nào cả, vì sao ngươi lại đối nghịch với ta?”

Hoa Tinh hoành ngang trường đao, cười nói:

”Không có gì, bất quá ta thấy hai vị võ công cao cường, nhất thời ngứa tay, muốn nhân cơ hội thỉnh giáo mấy chiêu. Hắc hắc, ngoài ra ta là người không quen nhìn thấy cảnh mỹ nữ bị khi dễ cho nên thỉnh thoảng cũng thích làm anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi. Người thử nhìn bốn phía mà xem đi, trong đó có không ít người muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, đáng tiếc là không hề có can đảm, cho nên chỉ có thể đứng một bên xem mà thôi.

Tiểu hài tử cao lớn nhìn Hoa Tinh, ánh mắt tỏ vẻ không tin, hỏi:

“Lời này của ngươi cho dù là con nít ba tuổi cũng không thể tin được, ta sẽ không bị ngươi lừa đâu, ngươi mau nói mục đích chính thức của ngươi cho ta nghe, nếu không đừng trách ta hạ thủ vô tình.” Nói xong, vung vẩy chủy thủ trong tay, tựa hồ muốn đe dọa Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn thấy cảnh tượng đó, lại quay sang nhìn đám người Tử Ngọc Hoa, trên mặt lộ ra một nụ cười tà dị, đoạn nói:

”Thế này, ta hỏi ngươi một chút nhé, không biết võ công của ngươi cao đến thế nào? Nếu là võ lâm cao thủ thì ta phải suy nghĩ một chút, nếu không phải là siêu cấp cao thủ thì ta có thể thử một lần xem sao. Hắc hắc.

Lời vừa nói ra, Tiểu hài tử cao lớn tỏ vẻ đắc ý nói:

”Xem ra ngươi vẫn có chút thông minh, biết hỏi cho rõ. Ta nói cho ngươi biết nhé, không phải là khoe khoang, nhưng ngươi gặp ta mà không phải chạy thì không nhiều lắm. Cho dù lợi hại thế nào thì gặp ta cũng hết cơ hội, chỉ có chạy mà thôi, quyết không dám giao thủ với ta. Thế nào, ngươi đã hiểu chưa?”

Hoa Tinh gật đầu, làm ra vẻ đã hiểu, đoạn nói:

“Hiểu rồi, ta đã hiểu rồi, ngươi thật là lợi hại. Ta thì thế này, cao thủ gặp ta mà có cơ hội đào tẩu, đếm trên ngón tay cũng chỉ có hai, ba người. Xem ra ngươi lợi hại hơn một chút, bọn họ thấy ngươi thì đều chạy hết, còn ta, bọn họ nhìn thấy ta đều không chạy được, xem ra ngươi quả là lợi hại.” Nói xong thì cố ý cười khỏ hai tiếng.

Hắn cười hai tiếng khỏ sở khiến cho Mai Hương và Trần Lan đứng bên ngoài cười ha hả. Đặc biệt là Mai Hương, nhìn dáng vẻ lúc này của Hoa Tinh, nàng lại không nhận được nhớ lại lúc ở thành Trường An, biết hắn chưa lâu thì hắn đã ở thành bắc dùng một thanh đao giết heo giết chết năm vị cao thủ, từ đó về sau danh chấn võ lâm. Lúc đó vẻ mặt của hắn cũng ngờ nghếch hết như lúc này, khi đó đã làm cho không ít người phải sững sốt. Hoa Tinh dùng dáng vẻ như heo trên miệng cộp này để đùa giỡn, người bình thường không biết tất sẽ bị hắn đùa cợt một phen.

Hai nàng cười, những người tiếp xúc đã lâu với hắn cũng nhận không được mỉm cười, ngược lại, Tử Ngọc Hoa, Đào Vô Phong, Kiếm Vô Bính, Nguyệt Vô Ảnh đều chưa tiếp xúc lâu với hắn đều không hiểu tại sao chúng nữ lại bật cười, Tử Ngọc Hoa bèn hỏi:

”Sao thế, tại sao các nàng đều cười như thế, có gì buồn cười lắm ư? Mau nói cho ta hiểu với.

Mai Hương cười nói:

“Cũng không có gì, các người ở lâu với Hoa Tinh thì sẽ hiểu. Hắn vừa rồi nói những người khác gặp hắn đều không đào tẩu thực ra là vì một đạo lý rất đơn giản – từ khi xuất đạo đến nay, người có khả năng đào tẩu trước mắt hắn còn chưa vượt quá ba người. Người thứ nhất chính là người xếp thứ ba trên Thiên bảng, Quyền thần Lý Bất Hối.” Lời vừa nói ra thì Trần Lan đã kéo ống tay áo của nàng, ánh mắt nhìn về phía Lý Thái Tú, ý nói nên giữ ý tứ.

Tử Ngọc Hoa nghe được thì bật cười:

“Ta hiểu, Hoa đại ca có ý trêu đùa đây mà. Hay thật, không nghĩ ra đại ca còn có bộ mặt thế này.” Dao Vô Phong, Kiếm Vô Bính, Nguyệt Vô Ảnh nghe xong thì cũng hiểu hết mọi chuyện.

Lúc này, lão già kia tựa hồ từ tiếng cười của mọi người mà nhận ra được chân tướng, nhìn Hoa Tinh hỏi:

“Người là ai, mau nói ta, ta không có thời gian cùng người nói đùa. Nếu không nói rõ ràng thì chỉ có cách động thủ mà thôi.” Nói xong liền dùng ánh mắt trao đổi với Tiểu hài tử cao lớn, sau đó một người lao về phía Hoa Tinh, một người tấn công Diệp Tinh trên mặt đất.

Hoa Tinh cười nói:

”Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, ngay cả ta là ai mà các người cũng không hỏi rõ đã động thủ thì sợ rằng hậu quả sẽ khó có thể chấp nhận lắm đây. Cho nên tốt nhất các người không nên động thủ, tránh để anh hùng ta đây ra mặt cứu mỹ nhân, sau này mọi người gặp nhau còn có chút tình cảm. Lúc này nếu muốn động thủ, lần sau gặp mặt làm sao có thể nhìn nhau nữa. Thân thể bất động, trường đao chém ngang, một đạo đao cương tạo thành một đạo vòng phong kín đường tiến tới của địch nhân.

Hồng quang lóe lên, lão già cùng tiểu hài đều kêu lên một tiếng, thân thể nhanh chóng giạt lùi trở lại, ánh mắt kinh hãi nhìn Hoa Tinh. Lão già lạnh lùng hỏi:

”Nói mau, người rút cuộc là ai, làm sao biết lai lịch của bọn ta? Ta không muốn giết người, người đừng ép ta.

Ánh mắt Hoa Tinh nhìn lướt qua mọi người ở bốn phía, đột nhiên hắn phát chú ý trong đám người đó có một người xa lạ. Hắn cau mày, mơ hồ phát hiện ra vai trò không tốt của đối phương. Ánh mắt cũng chuyển sang mặt Tử Ngọc Hoa, thanh âm Hoa Tinh cũng vang lên bên tai Tử Ngọc Hoa:

“Ngọc Hoa, người phải cẩn thận lưu tâm đến kẻ lạ mặt vừa xuất hiện kia. Người đó võ công khá cao, người để ý cho ta, xem hắn có hành động gì hay không, nếu có thì người ngăn cản hắn, nếu không thì thôi.” Tử Ngọc Hoa nghe Hoa Tinh nói thì ánh mắt chậm rãi lướt về phía kẻ lạ mặt.

Hoa Tinh thu hồi lại ánh mắt, nhìn lão già kia cười nói:

“Tây Tà môn xuất hiện cách đây ba mươi năm, bây giờ lại ở đây, lão nói xem ta có hứng thú hay không? Về phần ta là ai, tin rằng không ít người ở đây có thể đoán được từ binh khí trong tay ta, nếu người nhận không ra thì có thể đoán đi.” Nói xong vung vẩy Xích Huyết đao trong tay, vẻ mặt thản nhiên như không nhìn hai cao thủ Tây Tà môn.

Lão già cùng tiểu hài đều biến sắc, không nghĩ ra Hoa Tinh vừa mở miệng đã nói ra lai lịch của mình, chuyện này thực sự khiến họ kinh ngạc vạn phần. Ánh mắt lão già trở nên biến ảo khó lường, thỉnh thoảng lại nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Hoa Tinh, thần sắc âm trầm hỏi:

“Nhìn bên người của người có không ít nữ nhân, trong đó có mấy người rất xinh đẹp, hơn nữa công lực người thâm hậu, sử dụng đao, không lẽ người chính là người gần đây được võ lâm Trung Nguyên đồn đãi cực kỳ lợi hại, Phương Hoàng đặc sứ Hoa Tinh?” Dứt lời nhìn chằm chằm vào Hoa Tinh, ánh mắt biến ảo vô chừng.

Hoa Tinh nghe vậy cười nói:

“Nhìn bộ dáng ta thế này mà không ngờ cũng có danh tiếng ở Trung Nguyên, ngay cả người chưa từng gặp cũng đã nghe qua tên ta. Hắc hắc, ta chính là Phương Hoàng đặc sứ Hoa Tinh. Đeo đao trong tay, thiên hạ cúi đầu!” Nói xong cười ngạo nghễ, một cỗ khí thế kinh người trong nháy mắt bao phủ ra phương viên xung quanh.

Người xem bốn phía cũng chấn động hô lên, không nghĩ ra hẳn chính là người đứng đầu trên Phong Vân bảng – Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh. Sự xuất hiện của Hoa Tinh khiến ọi người đều nhất thời đoán rằng tên háo sắc này đến đây không lẽ là vì Diệp Tinh? Thật kỳ quái, không giải thích được.

Lão già và tiểu hài cao lớn liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều mang theo vài phần kinh ngạc và trầm tư. Hoa Tinh xuất hiện khiến cho họ thực sự giật mình, nhất thời bầu không khí xung quanh hai người cũng đều rơi vào trầm tư. Tất cả người khác cũng đều đoán nguyên nhân khiến xuất hiện ở đây lúc này, riêng ánh mắt lão già Tây Tà môn thì biến hóa vô thường, không ai có thể đoán ra được lão đang nghĩ gì trong lòng.

185. Chương 185: Luận Võ Giác Kỹ

Tháng sáu ở Trung Nguyên tiết trời nóng bức. Đã gần giữa trưa, ven hồ Nam Dương, một đám đông người võ lâm đang vây quanh xem náo nhiệt. Ở giữa trường, Hoa Tinh hoành trường đao, vẻ mặt bình thản nhìn cao thủ Tây Tà môn đối diện, ánh mắt mang theo vẻ thần bí, không ai biết được trong lòng hẳn đang suy nghĩ điều gì. Một cổ khí thế cường đại, tràn ngập mù mịt bốn phía khiến ọi người đều có cảm giác bị đè nén, không thoải mái chút nào.

Mục quang của lão già Tây Tà môn chuyển đổi liên tục, nhìn Hoa Tinh thật lâu, sau đó mới nói:

“Ai cũng nói Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh võ công cao cường, uy chấn Trung Nguyên, hiếm có duyên gặp mặt, ta cũng muốn lĩnh giao mấy chiêu. Bây giờ chúng ta lấy mười chiêu làm hạn định, nếu người thắng, hai người bọn ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này, chuyện hôm nay tạm thời bỏ qua. Nếu ta may mắn thắng một chiêu nữa thức thì mong rằng người cũng tự động rời khỏi, không nhúng tay vào, người nghĩ thế nào? Chỉ là luận võ, không phải là ân oán tình thù, không biết ý người thế nào?” Nói xong ánh mắt nhìn đăm đăm vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe vậy, cười lạnh nói:

“Xem ra người cũng biết quy củ của Hoa Tinh ta. Được, cứ theo ý người nói, chúng ta chỉ luận võ, không có ân oán. Hy vọng người nói ra thì giữ lời, nếu không, khi vượt quá mười chiêu thì hối hận không kịp.” Nói xong liếc nhìn hai Diệp Tinh trên mặt đất một cái, ánh mắt chớp động, tạo thành thần thái không thể nói nên lời.

Lão già Tây Tà môn liếc mắt nhìn tiểu hài to lớn, nhẹ giọng nói:

“Tiểu quỷ, hai ta lãnh giáo tuyệt thế võ công của Phượng Hoàng đặc sứ, mở rộng thêm kiến văn một chút.” Tiểu hài tử cao lớn gật gật đầu nói:

“Lão quỷ, người đã quyết định, vậy động thủ đi.” Nói xong tập trung toàn bộ tinh thần, chăm chú nhìn Hoa Tinh, chủ tay trong tay vùng lên, chuẩn bị công kích.

Bên ngoài, tất cả mọi người đều nhìn thật kỹ trận đại chiến này. Sáu nữ nhân đều nhìn Hoa Tinh, trong lòng đều biết hẳn lời hại, nhưng vẫn không tránh khỏi có vài phần lo lắng. Mà Tử Ngọc Hoa cũng cẩn thận nhìn Hoa Tinh, muốn xem Hoa Tinh thật sự lợi hại đến mức nào, đồn thổi trên giang hồ có thật hay không. Hai Diệp Tinh trên mặt đất cũng đang nhìn Hoa Tinh, hai nàng tựa hồ không nghĩ ra Hoa Tinh lại ra tay vào lúc này. Tên Hoa Tinh hai nàng cũng đã nghe qua, các nàng cũng nghe nói Hoa Tinh rất hoa tâm, không lẽ Hoa Tinh cũng là vì tư sắc các nàng nên ra tay? Ngẫm lại lời Hoa Tinh đã nói khi nãy thì lại cảm thấy mơ hồ, có lẽ hẳn chỉ cố ý làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng nếu người bình thường mà tạo ra bộ dáng chính nhân quân tử này thì không nói làm gì, bất quá nếu kẻ đó là Hoa Tinh thì quả thật là chuyện hơi lạ.

Lúc này lão già kia quát lên một tiếng, thân thể như biến thành tia chớp, trường thương tạo ra thương ảnh cuộn cuộn nặng nề như núi Thái sơn áp đỉnh, tấn công về phía Hoa Tinh. Đồng thời Tiểu hài tử cao lớn cũng cùng lúc tiến lên, chủ tay trong tay lấp lóe hàn quang dưới ánh nắng chói chang, tạo thành tầng tầng quang mang tấn công phía bên trái Hoa Tinh, phong bế đường lui của Hoa Tinh. Hai người cùng xuất phát một lúc, phối hợp hết sức ăn ý, lực công kích hỗ trợ rất nhiều cho nhau.

Ánh mắt Hoa Tinh hàm tiếu, Xích Huyết đao rung lên, một loạt đao ảnh mang theo tiếng rít nhiếp hồn vang lên, dùng phương thức lấy cứng chọi cứng, chống lại trường thương lão già. Cùng lúc đó, tay trái hắn lập chưởng như đao, Áo Ảnh Trảm vô thanh vô tức chém ngang ra. Thương đao va chạm, đột nhiên thân thể Hoa Tinh phiến chuyển, như một quang cầu bắn vụt đi, Xích Huyết đao mang theo hồng quang đầy trời, giữa không trung không ngừng xoay tròn lui tới, tạo thành tiếng rống như lệ quỷ ở âm phủ khóc than, bắn thẳng về phía hai cao thủ Tây Tà môn, mỗi lần tiếp xúc lại chấn lui đối phương về phía sau.

Mọi người ở bốn phía đều bị chiêu thức tinh diệu tuyệt luân và tốc độ nhanh như thiểm điện của hắn khiến cho bội phục. Ngay cả chúng nữ vẫn theo sát hắn thì cho đến bây giờ cũng chưa từng thấy qua Hoa Tinh giao thủ với ai lại dùng đến chiêu thức tinh diệu và thân pháp nhanh đến mức đó.

Giữa trường đấu, lão nhân cùng tiểu hài đều giận dữ rống lên, không ai trong hai người nghĩ ra thân pháp Hoa Tinh lại nhanh đến thế, công kích lại cực kỳ quái dị, khiến cho hai người ngay cả thở cũng không có thời gian. Cả người Hoa Tinh như một quang cầu màu đỏ không ngừng vây lấy địch nhân. Một khi lui lại tiến lên thì tốc độ lại nhanh thêm một chút, hoàn toàn không để cho địch nhân có thời gian nghỉ ngơi.

Lão già nổi giận hết lớn, thân thể cường ngạnh va chạm với Hoa Tinh, cả người mượn lực bắn lên. Chỉ thấy vô số bóng người đan xen qua lại, Tây Môn bí kỹ Tàn Ảnh Tây Tà đã xuất hiện, chỉ thấy vô số thân ảnh hư ảo giữa không trung không ngừng phiêu phát. Một thanh trường thương cũng trong nháy mắt biến ảo thành trăm ngàn đạo thương ảnh, toàn bộ phương viên ba trượng đều bị thương ảnh bao phủ. Đồng thời Tiểu hài tử cao lớn cũng trở nên biến hóa, chủ thủ trong tay nhanh như sao xẹt, va chạm vô số lần với Xích Huyết đao của Hoa Tinh, bởi vì tốc độ quá nhanh nên thanh âm phá không nghe rất chói tai, ba bóng người như ba cầu ảnh, hoàn toàn không nhìn rõ được chiêu thức.

Người xem nhìn vô công ba người thì cảm thấy sợ hãi vô cùng, bọn họ thực không hổ là cao thủ tuyệt đỉnh. Tử Ngọc Hoa cũng nhịn không được nói với người bên cạnh:

”Vô công của Tây Tà môn quả nhiên quỷ dị khó lường, danh chấn giang hồ. Bây giờ được tận mắt chứng kiến quả nhiên không hổ là môn phái thần bí trong võ lâm. Thân pháp của Hoa đại ca cực nhanh, thiên hạ hiếm thấy, quan trọng nhất là đại ca chưa dùng hết toàn lực, huynh bảy chỉ dùng khoảng bảy phần chân lực mà thôi. Thật không hổ là Phương Hoàng đặc sứ, đồ đao thiên hạ.

Chúng nữ nghe vậy đều yên lặng không nói, chỉ quan sát trận chiến. Kiếm Vô Bính và Dao Vô Phong cũng biến sắc, lúc này mới hiểu được Hoa Tinh không thể trêu chọc vào, vô công của người này thực sự là bá đạo. Ngay cả hai cao thủ tuyệt thế của Tây Tà môn liên thủ cũng không thể nào làm tổn hao được Hoa Tinh một chút, chuyện này khiến cho hai người Dao Kiếm lấy làm kinh ngạc lắm.

Lúc này, trong ba bóng người phiêu động giữa không trung, Hoa Tinh cười nói:

“Chiêu thứ bảy, còn lại ba chiêu, cố gắng lên. Vô công Tây Tà môn các ngươi quả nhiên bất phàm, thân pháp cực nhanh, chiêu thức cổ quái, hay lắm. Chú ý nhé, ta tăng thêm lực đao.” Nói xong, một tiếng đao gâm như sóng dữ truyền đến tai mọi người, đồng thời, một đạo đao mang màu đỏ trở nên cong vòng, xuất hiện trước mặt hai địch nhân. Chỉ nghe hai tiếng quát lớn, lão già cùng tiểu hài đã khởi động khí lưu toàn thân, chân khí xám trắng bạo phát, toàn lực liều mạng nghênh tiếp thế công bá đạo của Hoa Tinh.

Trong thanh âm như sét đánh, ba thân ảnh như điện xạ, bắn tung về hai hướng trái ngược nhau. Bụi đất lắng xuống, mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy toàn thân Hoa Tinh vẫn như trước, trên người không một chút bụi bặm, đang mỉm cười nhìn phía đối diện. Hai cao thủ Tây Tà môn thì đáng vẻ hết sức cổ quái, hấp dẫn ánh mắt của chúng nhân vô cùng.

Chỉ thấy Tiểu hài tử cao lớn và lão già đã thay đổi binh khí, hai tay nắm trường thương, mũi thương chỉ về Hoa Tinh. Tiểu hài tử cao lớn thân thể chồm về phía trước, chân phải đưa về sau nâng lên, tư thế rất kỳ quái, nhìn như một con mãnh hổ, vẻ mặt uy nghiêm, hai mắt hữu thần. Lão già kia thì càng kỳ quái hơn, thân thể gầy nhỏ dùng đơn cước đứng trên trường thương, hai tay dang ra hai bên, tư thế như quái đản giương cánh muốn bay lên. Tay phải lão già nắm chặt chủ thủ, ánh mắt xạ ra quang mang quái dị, nhìn kỹ Hoa Tinh.

Mọi người nhìn thấy tư thế cổ quái của hai người đó, trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc vô cùng. Sáu người Mai Hương đều trở mắt nhìn tổ hợp cổ quái đó. Tử Ngọc Hoa quay sang nhìn chúng nữ, khẽ nói:

“Nghĩ không ra đây chính là một trong hai đại tuyệt kỹ bất truyền của Tây Tà môn, Hổ Hạc Song Phi, ha ha, hay thật. Thiên hạ quả nhiên là to lớn, không chuyện lạ nào là không có.” Nói xong, tất cả mọi người đều không khỏi nhìn lại hai cao thủ đó, quả nhiên tư thế có phần tương tự như Hổ Hạc Song Phi.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Lưỡng đại tuyệt kỹ của Tây Tà môn đã được thi triển. Hay lắm, bây giờ còn hai chiêu, ta xem các người còn có tuyệt học gì nữa. Mau đến đây đi, đã trưa, cũng đã đói rồi, không kiên nhẫn được nữa.” Nói xong đã thấy trường đao trong tay rung lên, một thanh âm trầm thấp ngâm lên, trong nháy mắt đã đem vô số tảng đá chấn nát nát, khiến ặt đất bằng phẳng bụi mù, khí thế hết sức khủng khiếp.

Tiểu hài tử cao lớn toàn thân bộc phát ra khí thế cương mãnh, song chưởng khê dùng sức đã đem lão già bắn tung lên cao. Ngay sau đó, trường thương huyền hóa thành ba huyền ảnh, rít không tấn công Hoa Tinh. Phía trên, lão già mượn lực tung thẳng người lên ột trượng, đột nhiên tốc độ giảm xuống, cả người bắn về phía Hoa Tinh. Dưới ánh mặt trời, chủ thủ lấp lánh đẹp mắt vô cùng, chỉ thấy một đạo ánh sáng, xảo diệu vô cùng bắn về phía Hoa Tinh. Khiến cho hai mắt của hắn bất giác nhắm lại.

Hoa Tinh bị cường quang bắn tới, phải nhắm mắt lại. Tất cả mọi người đều bị động thái này của hắn khiến cho hoảng sợ, chúng nữ thì lo lắng vô cùng. Duy chỉ có Tử Ngọc Hoa là chú ý đến khi Hoa Tinh nhắm mắt lại thì khóe miệng đã hiện ra một tia tiểu ý thần bí vô cùng, không biết là ẩn hàm thâm ý gì trong đó hay không.

Lưỡng đại cao thủ của Tây Tà môn trong nháy mắt đã đến gần Hoa Tinh, toàn lực công kích. Tuy nhiên Hoa Tinh cũng không hề mở mắt, thân thể bất động. Xích Huyết đao trong tay dưới ánh nắng chói chang hiện lên huyết sắc quang mang, bắt đầu nhoáng lên, hai đạo đao mang đỏ sậm vô thanh vô tức xuất hiện trước mắt hai địch nhân.

Hai tiếng huyết sáo dài truyền đến, thanh âm giống như hổ hạc tề minh. Chỉ thấy một vụ nổ mạnh xảy ra, hai bóng người bắn ra xa mang theo một tia máu tươi.

Đầy trời bụi bặm mù mịt mù, ánh mắt Hoa Tinh mang theo một tia thần bí, nhẹ giọng nói:

“Còn có một chiêu cuối cùng nữa, tiếp tục đi. Vô công các người quả nhiên không hổ là Tây Tà môn.” Nói xong, trường đao trong tay đột nhiên xoay tròn, phát ra tiếng rít tà quái dị thường thần bí.

Lão đầu nhìn tiểu hài liếc mắt một cái, hai người đồng thời gật đầu, trong nháy mắt đã chia ra một tả một hữu tấn công Hoa Tinh. Tốc độ cực nhanh, có thể nói là hiếm thấy, hiển nhiên hai người đã dùng toàn lực để ứng phó một chiêu cuối cùng này. Hoa Tinh huyết một tiếng sáo dài, thân thể nhảy dựng lên như linh báo, động tác nhanh nhẹn, thân pháp như điện. Xích Huyết đao pháp đã huy động, tạo ra vô số đao mang, phủ đỏ một vùng không trung.

Ngay khi tất cả mọi người tập trung chú ý vào Hoa Tinh thì một bóng người màu xanh vọt về phía hai Diệp Tinh trên mặt đất. Mắt thấy tay người nọ đã tiếp cận gần đến hai nàng thì một đạo chưởng phong xé gió vút đến trước ngực hắn. doc truyện tại . Người đó trong lòng chấn động, thân thể vội vàng dừng lại, đón tiếp một chưởng đó. Chỉ nghe một tiếng sét vang lên, chưởng phong mạnh mẽ phát tiếng rít tai dị hưởng, hai bóng người đều lui về sau, kinh dị nhìn đối phương.

Lúc này, mọi người mới lưu tâm để ý đến người vừa vọt về phía hai người Diệp Tinh. Chỉ thấy hắn là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc trường sam màu xanh. Còn người ra tay ngăn cản chính là Tử Ngọc Hoa. Tử Ngọc Hoa nhìn địch nhân đối diện, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng hiểu được địch nhân không phải là kẻ dễ đối phó. Mặc dù chỉ giao thủ nhất chiêu nhưng đối phương có thể chấn lui bản thân mình thì võ công đó không thể xem thường được.

Người sáo xanh nhìn Tử Ngọc Hoa, trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc, hiển nhiên hắn đối với võ công của Tử Ngọc Hoa cũng có phần khiếp sợ. Lúc này Hoa Tinh cầm trường đao trong tay đánh cho hai cao thủ Tây Tà môn không có sức hoàn thủ. Người áo xanh thấy thế khê thở dài một tiếng, hỏi Tử Ngọc Hoa:

”Người là ai, võ công xem ra không tệ. Hình như ta chưa nghe thấy bên cạnh Hoa Tinh có cao thủ nào như vậy.

Tử Ngọc Hoa chấp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ nói:

“Ta tên Tử Ngọc Hoa, là bằng hữu tốt của Hoa Tinh, ngươi là ai, tại sao đột nhiên ra tay đánh lén? Từ võ công của ngươi thì dám chắc cũng là một nhân vật có danh khí, vì sao lại làm loại chuyện bỉ ổi như thế? Nếu ngươi không nói rõ ràng thì hôm nay đừng hòng dễ dàng rời khỏi đây.” Nói xong, thân thể tiến về phía trước một bước, một cổ khí thể cường đại trong nháy mắt như nước ào ra, bức ép về phía người nọ.

Kẻ áo xanh thần sắc khê biến, mở miệng nói:

“Ta là ai không quan trọng, tương lai nếu có duyên thì các ngươi sẽ biết. Nơi này đã có Hoa Tinh ra mặt, ta đây cũng sẽ không nhúng tay vào nữa, hy vọng các ngươi có thể bảo vệ cho hai nàng.” Nói xong thân thể bắn vọt về phía sau hơn hai mươi trượng, gia tốc rời đi.

Tử Ngọc Hoa cười lạnh một tiếng, thân thể dưới ánh mặt trời như một mũi tên rời khỏi dây cung, cản đường kẻ đó, lạnh lùng nói:

“Không để lại danh tính đã có thể chạy sao, phải hỏi ta đồng ý hay không đã chứ! Quay trở lại đi.” Nói xong, song thủ vỗ ra chín mươi sáu chưởng, chưởng phong mạnh mẽ phong kín đường đi của đối phương.

Sắc mặt người áo xanh sa sầm xuống, tay phải để trước ngực chuyển lộn, trong nháy mắt bỏ ra cự chưởng màu xanh, bắn thẳng vào Tử Ngọc Hoa. Tử Ngọc Hoa ánh mắt biến đổi, nhìn cự chưởng màu xanh nói: tại

“Mai Hoa Tam Lộng Cự Linh Thần Chưởng, ngươi là người của Mai Hoa sơn trang?” Vừa nói nhưng tay phải thu hồi lại, công lực toàn thân tề tụ vào song chưởng. Chỉ thấy toàn bộ tay phải của hắn biến thành trong suốt như hổ phách, mang theo hồng quang chói mắt đón nhận Cự Linh thần chưởng.

Hai chưởng va chạm trực tiếp, nhất thời một tiếng nổ truyền đến, đồng thời thân thể hai người đều bị đánh văng ra ngoài một trượng. Mặt đất cũng xuất hiện một hố to sâu đến vài thước. Người áo xanh sắc mặt âm trầm, thanh âm lạnh lùng nói:

”Huyết Ngọc Linh Lung Thủ, tuyệt kỹ độc môn của Bắc Hải Thiên Tôn, ngươi là truyền nhân của lão?

Tử Ngọc Hoa cũng có chút khiếp sợ, nhìn đối phương nói:

”Không sai, chính là Huyết Ngọc Linh Lung Thủ, ngươi tốt cùng là ai, không phải trang chủ của Mai Hoa sơn trang đấy chứ? Với võ công của ngươi, tại võ lâm nhất định là một nhân vật có danh tiếng lớn, như thế nào mà không dám nói thẳng ra tên tuổi?

Người áo xanh hừ lạnh một tiếng, cũng không mở miệng, song chưởng đột nhiên bỏ ra hơn mười chưởng về phía Tử Ngọc Hoa. Tử Ngọc Hoa tức giận hừ một tiếng, tay phải thi triển Huyết Ngọc Linh Lung Thủ, tay trái thi triển một loại chỉ công quỷ dị. Chỉ thấy giữa không trung, từng đạo chỉ kinh phá không bắn ra, mỗi một lần đều phóng thẳng vào Cự Linh thần chưởng của người áo xanh. Từng bước ngạnh tiếp, không hề lùi bước trước thế công của đối phương.

Người áo xanh nổi giận gầm lên một tiếng, lạnh lùng nói:

“Ngươi là ai, tại sao vừa thiện dụng tuyệt kỹ của Bắc Hải Thiên Tôn, vừa sử dụng được Xuyên Vân chỉ của Âm Sơn Quý Mẫu? Hai người này một người ở trời nam, một người ở đất bắc, căn bản không thể thu một người làm đồ đệ, ngươi làm sao có thể học thành hai tuyệt kỹ đó. Mau nói ra, nếu không ta sẽ nặng tay hơn nữa đấy.” Nói xong đề thăng công lực, Cự Linh thần chưởng từ chưởng ấn ba thước đã biến thành chưởng ấn một trượng, thực sự dọa chết người.

Tử Ngọc Hoa cười lạnh nói:

“Không cần thiết phải nói cho ngươi biết, trước hết ngươi cứ nói về mình trước đi đã. Nếu không thì đừng hòng chạy khỏi đây. Tiếp chiêu.” Nói xong, cả người đánh thẳng ra, lấy cường chế cường, không hề lùi bước, giằng co với đối phương,

Bên này, Hoa Tinh đã đánh lui đối phương, lúc này đang mỉm cười nhìn bọn họ, nói:

”Mười chiêu đã qua, hai vị giữ lời rời khỏi đây hay tiếp tục động thủ? Hai người nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, lão nhân kia mở miệng nói:

“Hoa Tinh quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay chúng ta đã lĩnh giáo. Lần sau có cơ hội sẽ còn thử sức lại. Cáo từ.” Nói xong đem theo mấy người biến mất về phía rừng núi.

Quay đầu lại nhìn thấy Tử Ngọc Hoa đang giao chiến, Hoa Tinh không hề lo lắng mà đi về phía Diệp Tinh đang bị thương. Nhìn thoáng qua hắc y lão nhân, Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Huyết Sát Hồi Nguyên Công mặc dù có thể trong thời gian ngắn tăng nội lực lên năm lần, nhưng sẽ mất mạng. Lần này, nói thật ra ta cứu ngươi là vì chưa đến một tháng mà ta đã gặp qua hai vị thiếu niên thi triển võ học cấm kỵ, cuối cùng chết đi, ta không muốn nhìn thấy người thứ ba, cho nên ta cứu ngươi. Mặt khác, còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là vì hai người kia.” Nói đến đây thì hắn dùng ánh mắt mỉm cười với hai Diệp Tinh giống nhau như đúc.

Trên mặt đất, cả hai đôi mắt cùng nhìn về phía Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ thẹn thùng và bất an, hiển nhiên hai nàng vẫn chưa hiểu rõ mục đích chính thức của Hoa Tinh. Đồng thời nhìn hắc y lão nhân một cái, đến khi thấy lão gật đầu thì hai người Diệp Tinh mới mở miệng nói:

”Cám ơn Hoa công tử đã ra tay cứu giúp, ba người chúng tôi cảm kích vô cùng. Không biết Hoa công tử có nguyện ý giúp đến cùng hay không, giúp chúng tôi một đoạn đường được chăng?”

Hoa Tinh nghe vậy, ánh mắt đảo chuyển, cười nói:

“Không biết hai nàng muốn đến đâu? Nếu thuận đường thì ta có thể đưa các nàng một đoạn, nếu không thuận đường thì không thể làm gì khác hơn được.” Nói xong nhìn về phía trận đấu kịch liệt ở phía xa.

Lúc này, chỉ thấy toàn thân Tử Ngọc Hoa toàn thân lóe ra quang mang màu vàng, cả người giống như một pho tượng Phật, ở giữa không trung lóe sáng. Đối diện, người áo xanh thần sắc trầm trọng, toàn thân thanh quang long lánh, hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt Tử Ngọc Hoa, tùy thời khắc đề phòng công kích của hắn. Tử Ngọc Hoa huyết sáo dài một tiếng, như hạc khiếu cửu thiên, hai tay xoay tròn trước ngực, hình thành thủ thức Thái Cực, một cỗ chân khí hình cầu màu vàng vô thanh vô tức xuất hiện giữa hao tay, trong đó ẩn chứa thực lực cường đại vô cùng. Trong tiếng hét của Tử Ngọc Hoa, quang cầu chân khí màu vàng bắn thẳng về phía người áo xanh.

Người áo xanh sắc mặt đại biến, song thủ chậm rãi đẩy ra một chưởng, chưởng ấn lóe sáng thanh quang thật lớn giữa không trung, đem theo khí thế phá sơn rạch núi phóng thẳng vào khí cầu màu vàng. Hai khí lưu cường đại gặp nhau, phát ra tiếng nổ rung trời, không gian như bị xé vụn, tạo thành vô số gợn sóng bao la rộng lớn. Cỏ cây đất đá cũng đều bị chấn nát như tương, tung bay mù mịt.

Trong đám bụi đất mịt mù, một bóng người như tia chớp xanh phóng về phương xa. Giữa không trung truyền lại một tiếng rống giận dữ:

“Tử Ngọc Hoa, chuyện hôm nay ta sẽ ghi nhớ, ta sẽ tìm ngươi báo mối hận một chưởng hôm nay. Người cứ chờ đó.” Thanh âm xa dần, bóng người cũng dần dần tiêu thất.

Tử Ngọc Hoa đứng giữa không trung nhìn kẻ áo xanh đào tẩu, cười lạnh nói:

“Ta sẽ đợi ngươi, có bản lĩnh thì lần sau không nên làm con rùa đen rút đầu nữa.” Nói xong, thân ảnh chợt lóe lên, xuất hiện bên cạnh Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười nói:

“Vất vả cho ngươi quá, nhưng mà cũng thật lợi hại, lại vừa đánh bại một cao thủ nữa. Ha ha, không lâu nữa thì sẽ được xếp ở trên ta.” Nói xong thì cười phá lên.

Tử Ngọc Hoa sắc mặt bình thản, cười nói:

“Đại ca nói đùa, huynh mới là uy danh chấn võ lâm, đồ đao trong tay, thiên hạ cúi đầu, tiểu đệ làm sao so sánh được? Được rồi, thời gian không còn sớm nữa. Chuyện ở đây huynh định thế nào?” Nói xong liếc mắt nhìn chân giả Diệp Tinh một cái.

Trên mặt đất, Diệp Tinh mở miệng khi này nói:

”Chúng tôi lần này muốn thuận theo Hoàng Hà tìm một kỳ nhân, cho nên tạm thời đi đến Tế Nam, không biết Hoa công tử có thuận đường không?”

Hoa Tinh nghe vậy cười nói:

“Thật là xảo ngộ, chúng tôi cũng đi đến đó, không biết có tính là có duyên với nhau không nhỉ? Nếu cùng đường thì ta sẽ đi chung với các nàng, nào lên đường thôi, nơi này cũng không có chỗ nào bán thức ăn cả.” Nói xong hai mắt lóe sáng nhìn hai Diệp Tinh. Chỉ thấy cả hai cô gái đều đỏ mặt, tựa hồ có chút xấu hổ trong lòng.

Hoa Tinh mỉm cười thần bí, phân phó Trần Lan và Lãnh Như Thủy phụ trách hai người Diệp Tinh, Dạ Phong đem theo hắc y lão nhân, đoàn người chậm rãi lên đường dưới sự chú ý của người xung quanh. Trưa nắng, mặt trời chói chang, người đứng xem cũng dần tản đi. Song ngay khi mọi người đi mất thì ở đây xuất hiện hai bóng người một ột lùn, nhìn kỹ thì ra là lão già và tiểu hài của Tây Tà môn vừa bị Hoa Tinh đuổi đi.

Nhìn theo lưng Hoa Tinh ở phía xa, lão đầu cùng tiểu hài đưa mắt nhìn nhau, thân ảnh chợt lóe lên, chậm rãi mất tích.

186. Chương 186: Diệp Ngữ Tham Tâm

Dưới ánh nắng chói chang Hoa Tinh dẫn theo đoàn người, rong ruổi hướng về phía Tế Nam chậm rãi đi tới. Trên đường, Hoa Tinh lảo liên ánh mắt liếc nhìn phía sau, trong ánh mắt ẩn ẩn chứa một vẻ cười thần bí. Nhìn thấy thực giả Diệp Tinh bị thương, Hoa Tinh mỉm cười nói: “Hai vị cô nương lúc này đến Trung Nguyên, nếu là tìm người, vì sao phải bí mật như thế chứ? Tây Tà Môn này cũng không phải là môn phái bình thường, bọn họ một khi theo dõi một mục tiêu nào sẽ không dễ dàng buông tay. Theo ta nghĩ, hiện tại hai vị cô nương hành tung đã bại lộ, chỉ sợ thời gian sau này muốn tìm người của các cô, sẽ càng ngày càng kéo dài đây! Tuy rằng các cô hiện giờ đi cùng với chúng ta, có thể tạm thời không có gì nguy hiểm. Nhưng tình hình rất phức tạp, không chỉ là trốn tránh, đó là không được phép. Điểm này, hai vị cô nương có lẽ cũng hiểu được chứ?”

Chỉ thấy hai cô Diệp Tinh quay mặt nhìn nhau thoáng trao đổi ánh mắt với nhau trên nét mặt đều lộ ra chút âm đạm. Bất đầu vẫn là Diệp Tinh kia mở miệng nhỏ nhẹ nói:

“Việc này, chúng ta tạm thời cũng không tiện nói ra, vì nó có thể liên lụy đến cả các người cũng sẽ gặp phải phiền toái, đó không phải là chuyện chúng ta muốn nhìn thấy. Đối với việc ra tay tương trợ của các người, ba người chúng ta trong lòng rất cảm kích, sau này nhất định sẽ nghĩ biện pháp báo đáp các người, hiện giờ xin các người không cần hỏi tới việc này nữa được không?” Nói xong trong ánh mắt mang theo một tia cầu xin nhìn Hoa Tinh.

Nhìn ánh mắt hải sợ xinh đẹp kia khiến cho lòng người ta xót thương, Hoa Tinh khẽ thở dài. Chính mình đối mặt với địch nhân có thể thiết diện vô tình, nhưng đối với nữ nhân xinh đẹp, lại rất dễ dàng mềm lòng, đây quả thật là một cái nhược điểm chết người. Lặng lặng nhìn nàng một hồi, Hoa Tinh khẽ gật đầu nói: “Nếu cô đã không muốn nói, ta đây cũng không miễn cưỡng. Bây giờ chúng ta hãy nói về điểm khác đi, lần này các cô đi vào Trung Nguyên bí mật như thế, vì sao lại để lộ tin tức vậy? Tin rằng với dự tính ban đầu của các cô, nhất định là nghĩ muốn bí mật lén vào Trung Nguyên, tìm kiếm người các cô muốn tìm. Nhưng như thế nào lại bị người ta phát hiện, nửa chừng thì ngăn chặn các người tại đây chứ? Điều này, không biết các cô có thể cân nhắc sự tình kể ra không?”

Diệp Tinh trầm ngâm suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói:

“Chuyện lần này, với chúng ta mà nói, đúng thật là khá bí mật. Nhưng người khác làm sao mà biết được, đây cũng chính là điều chúng ta muốn biết. Về phần người nói hai người kia là cao thủ của Tây Tà Môn, điểm này ta cũng không biết, cũng chưa từng gặp qua. Hẳn có mục đích gì, ta cũng đoán không ra, còn như sau này còn có người khác tới tìm chúng ta hay không, chúng ta chính mình cũng không biết.” Nói xong, trong mắt thoáng lộ ra một vẻ u sầu lo lắng.

Hoa Tinh nghe vậy, biết nàng không muốn nói ra chân tướng sự việc, cũng không hỏi nhiều, chuyển đề tài nói:

“Bây giờ giữa trưa rồi, phía trước mọi người cũng biết, có chỗ nào có thể ăn cơm không. Cứ đi giữa bầu trời nắng gắt này, nói thật, ta thì cũng không có ảnh hưởng gì, chỉ sợ mấy vị mỹ nữ phơi mình dưới ánh nắng sẽ biến thành đen đúa thì không đẹp rồi.” Nói xong, lộ ra nét cười đen tối nhìn các nữ nhân bên cạnh. Ánh mắt lướt qua những bộ ngực cách một lớp lót mỏng manh đang phập phồng lắc lư một cách mê người kia, quả thực là cực kỳ hấp dẫn.

Lãnh Như Thủy nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói:

“Phía trước không xa chính là thành Tế Nam, nhiều lắm là nửa canh giờ nữa nếu chúng ta đi nhanh một chút, một chốc sẽ tới. Ta thấy mọi người hay là đi tới đó, rồi hãy nghỉ ngơi ăn uống một chút đi.” Nói xong, ánh mắt dừng lại trên mặt Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười cười, lớn tiếng nói:

“Được, chúng ta cứ đi tới đó nghỉ ngơi ăn uống một chút, đi thôi.” Nói xong, phân phó Dạ Phong phía trước dẫn đường, Kiếm Vô Bính và Đào Vô Phong hai tên bọc phía sau.

Tế Nam, chính là một cái trọng trấn trong chốn võ lâm, người trong võ lâm xuôi nam tới bắc, phần lớn đều phải đi ngang qua nơi này.

Buổi trưa, đoàn người Hoa Tinh tiến vào thành Tế Nam, Dạ Phong rất nhanh đã tìm được một tửu lâu không tẻ, mang theo mọi người cùng nhau đi vào. Bởi vì nhiều người, Hoa Tinh phải đặt hai bàn rượu và thức ăn. Mai Hương lục nữ và hai cô nương Diệp Tinh ngồi cùng một bàn, Hoa Tinh cùng Tử Ngọc Hoa, Dạ Phong, Kiếm Vô Bính, Đào Vô Phong, hắc y lão giả năm người một bàn, hai bên cùng nhau chuyện trò vui vẻ.

Giữa bữa ăn, Hoa Tinh vô tình nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, trong ánh mắt thoáng hiện một tia kỳ dị. Lướt mắt một vòng nhìn mọi người, Hoa Tinh đứng dậy cười nói:

“Mọi người cứ từ từ dùng cơm, ta đi ra ngoài một chút, lập tức sẽ quay lại.” Nói xong, cũng không giải thích gì nhiều, thân hình chợt lóe, đã xuống dưới lầu. Mọi người thấy thế, không khỏi bật cười, đều bởi vì Hoa Tinh đi liền đi, cũng không kịp hỏi nhiều đã xuống lầu.

Hoa Tinh nhìn lướt qua đám người ở chung quanh qua lại như mắc cửi, thân thể khẽ nhoáng lên một cái, ở trong ảo giác của mọi người, ngay lập tức đã chuyển thân ra ngoài mấy trượng xa. Một đường hướng bắc mà đi, rất nhanh đã ra bắc môn, đi vào trong một rừng cây. Từ xa xa, một cái thân ảnh động lòng người lẳng lặng đứng ở nơi đó đưa lưng về phía Hoa Tinh.

Hoa Tinh vẻ mặt tươi vui, thân thể phóng vọt tới vô thanh vô tức xuất hiện tại phía sau người kia. Chỉ thấy Hoa Tinh hai tay mở ra, choàng tay ôm lấy người nọ vào lòng ngực, cười nói:

“Sao muội lại tới đây, có việc gì khẩn cấp đặc biệt đến cho ta biết phải không?” Vừa nói, hai tay mỗi bên mân mê hai gò bồng đảo đầy đặn kia, bắt đầu hưởng thụ dục vọng.

Khẽ rên một tiếng, thân thể mềm mại lập tức ngã vào lòng Hoa Tinh, dịu dàng nói:

“Công tử sao gấp như vậy a, bên người nhiều mỹ nữ như vậy đều không có chiều cố tốt cho công tử sao?”

Hoa Tinh cười nói:

“Hiếm khi được gặp muội một lần, tuy rằng mới vài ngày, nhưng cũng có vài phần nhớ mong a. Lúc này, có chuyện gì trọng đại phải không? Phải đích thân muội tự mình tới tìm ta?” Nói xong xoay thân hình nàng kia lại. Chăm chú nhìn, không phải là ai khác, đúng là bài danh thứ mười trên đệ nhị giới trong Bách Hoa Phổ: Quý Nguyệt Mai.

Quý Nguyệt Mai kiều mỹ liếc mắt nhìn Hoa Tinh, dịu dàng nói:

“Người ta thật ra là nhớ công tử, cho nên nhân cơ hội đi ra ngoài để gặp công tử một chút. Đồng thời, bản thân muội, rất nhiều sự việc đều phải tự mình làm, như vậy mới yên tâm. Dù sao chúng ta mới vừa giao tiếp với Đồng Tâm Minh, bọn họ đến tột cùng xuất phát từ mục đích nào, chúng ta tạm thời còn chưa rõ lắm. Nếu công tử ngày nào đó có thể giúp ta tìm người giúp đỡ, hết thấy chuyện kia thì tốt hơn nhiều.” Nói xong thân thể nhẹ nhích động, muốn né tránh bàn tay của Hoa Tinh kia đang xâm nhập vào trong yếm đào.

Hoa Tinh cười hắc hắc, tay phải mân mê quả cầu chân trần kia hưởng thụ phần mềm mại. Nhìn gương mặt ngọc xinh đẹp một cái, Hoa Tinh cười nói:

“Chọn người không phải tìm tốt lắm a, bản thân muội có chọn người nào thích hợp hay không, nếu có ta có thể ra mặt, nghĩ biện pháp để chinh phục họ, nhưng mà để cho người nọ đi chung với muội, chẳng ra làm sao.”

Quý Nguyệt Mai khẽ lắc đầu nói:

“Hiện giờ tạm thời còn chưa có gặp, tuy rằng trong lòng có nhất hai người để chọn, nhưng trước mắt cũng không biết hành tung của các nàng, cho nên cũng chỉ uống công. Lúc này, muội tới nơi này, kỳ thật là có mấy chuyện muốn nói với công tử, hy vọng công tử cẩn thận. Thứ nhất chính là Lâm Vân kia, hẳn rất có thể chính là tên kia, người tu luyện Thiên Anh Đại Pháp cực kỳ tà ác. Điểm này, công tử nhớ lấy phải cẩn thận. Mặt khác, chương môn Túy Kiếm Môn cũng đã tới thành Tế Nam rồi, đang chăm chăm theo dõi hành tung của các người. Đồng thời, Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt vị bài danh thứ ba trên Thiên bảng, cũng đã đuổi tới. Hẳn lần này là đặc biệt tìm đến công tử, hình như là hẳn hoài nghi công tử giết Chiến Văn kia, muốn tìm huynh báo thù. Thứ tư là, vài môn phái thần bí trong chốn võ lâm cũng xuất hiện giang hồ. Vì thế, Thiên Cơ Cốc một lần nữa tuyên bố một bản Phong Vân Lục kỳ nhân, mặt trên bản ghi chép một số môn phái đặc thù trong chốn võ lâm, cùng với những cao thủ có thực lực Thiên bảng, nhưng không có xếp vào danh sách cao thủ trong Thiên bảng. Phần danh sách này vừa mới đưa ra, ta đặc biệt vì công tử mang theo một bản, huynh có thể nghiên cứu cẩn thận, sau này, cũng tránh gặp phải nguy hiểm.” Nói xong, thò tay từ trong lòng lấy ra một bản Phong Vân Lục kỳ nhân, giao cho Hoa Tinh.

Hoa Tinh cũng không xem thế nào, nhẹ nhàng nhận lấy xong cười nói:

“Hiếm khi được một lần đi ra ngoài, có phải nên hảo hảo hầu hạ ta một chút hay không?” Quý Nguyệt Mai nghe vậy, trong sóng mắt lộ ra một tia kiều mỹ, nhẹ giọng nói:

“Người ta cũng nhớ công tử, công tử nếu thích, để cho người ta hảo hảo hầu hạ công tử một chút đi.” Nói xong, nhìn thoáng qua bốn phía, tựa hồ đang quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Hoa Tinh mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Nơi này cách thành quá gần, chúng ta đi xa một chút.” Nói xong, vòng tay ôm thân thể của nàng, vội vàng phóng vọt đi.

Một chỗ trong rừng rậm, Hoa Tinh ngã người dựa vào một gốc đại thụ, lẳng lặng hưởng thụ Quý Nguyệt Mai hầu hạ. Chỉ thấy Quý Nguyệt Mai kéo y sam của Hoa Tinh xuống, ngọc thủ vuốt ve long thương hùng tráng kia, hé mở cái miệng nhỏ... Hoa Tinh trong ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi, lần đầu tiên hưởng thụ được đãi ngộ như vậy, có vẻ hưng phấn cực kỳ.

Cảm thụ phong vị kỹ thuật của nữ nhân thành thực Quý Nguyệt Mai kia, Hoa Tinh không khỏi nhớ lại từng chi tiết các nữ nhân đã qua tay mình. Nữ nhân bên cạnh mình không ngoài hai loại, một loại là giống như Mai Hương, Âm Vũ thuộc loại thiếu nữ e lệ thẹn thùng, một loại khác chính là như Quý Nguyệt Mai, Trần Lan, Lý Thái Tú một loại nữ nhân thành thực. Phân tích tỉ mỉ phong vị của hai loại nữ nhân, Hoa Tinh phát hiện, về mặt thiếu nữ thẹn thùng kia, là đặc biệt mê người, mà cái loại nữ nhân thành thực này chăm sóc êm dịu mềm mại, là cực kỳ dụ hoặc người ta. Đều có thể nói là mỗi người mỗi vẻ mỗi thứ đều có cái hay của nó.

Cảm giác được thân thể căng phồng..... Hoa Tinh nhiệt huyết dâng cao, đưa long thương một phen đâm vào, bắt đầu hưng phấn đi con đường khoái hoạt của nó. Trong rừng cây, một màn cảnh phong lưu dị thường mê người đang tiến hành, đáng tiếc không có người nào may mắn nhìn thấy.

Trở lại từ lâu, tất cả mọi người dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn, không rõ một chút của hắn, như thế nào lại lâu như vậy. Hoa Tinh thấy mọi người đều ăn xong, không khỏi cười nói:

“Xem ra ta chỉ có nước nhịn đói, thật đáng thương a!” Nói xong làm ra vẻ một bộ mặt đáng thương.

Trần Lan mở miệng nói:

“Công tử không cần nói đùa, mau ăn cơm đi, muối nơi này để dành một ít món ăn huynh ưa thích.” Hoa Tinh nghe vậy, nhìn Trần Lan. Thấy nàng trong ánh mắt hàm chứa thâm tình, không khỏi lộ ra một chút xúc động. Mỉm cười, Hoa Tinh đem thoáng tình cảm biểu lộ của mình che dấu đi, cười nói:

“Tốt, vẫn còn Tiểu Tuyết của ta đối với ta tốt nhất, ha ha, đêm nay ta sẽ đặc biệt thưởng cho.” Nói xong, đi đến bên cạnh nàng, tiếp nhận thức ăn nàng đưa qua và lấy và để. tại

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh cười nói:

“Các người nhất định muốn biết, ta vừa rồi đi ra ngoài là làm gì phải không? Kỳ thật cũng không có gì, ta bắt quá thu được một thứ này, mọi người xem đi sẽ biết.” Nói xong lấy ra Phong Vân Lục kỳ nhân kia.

Tử Ngọc Hoa đi tới bên Hoa Tinh, người còn lại thì đứng phía sau hoặc hai bên, cùng nhau nhìn Phong Vân Lục kia. Tất cả mọi người cẩn thận chăm chú nhìn vào tờ Phong Vân Lục, trong ánh mắt lộ ra một vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy trên Phong Vân Lục này ghi lại không ít môn phái, tất cả môn phái đều có chút cổ quái kỳ lạ, rất ít nghe qua. Mặt khác những cái tên người đó, cũng là bình thường hiếm khi gặp. Chẳng qua cũng có vài người thì mọi người biết đến.

Hoa Tinh nhìn Phong Vân Lục, sắc mặt hơi trầm xuống nói:

”Thiên Cơ Cốc chính là không giống bình thường, phân chia Phong Vân Lục này cực kỳ tường tận, tuy rằng còn có mấy vị cao thủ không nằm trên đó, nhưng đây cũng chỉ là số ít, phần lớn cao thủ lánh đời, đều có trên danh sách. Bản Phong Vân Lục này, so với Thiên bảng kia thật là tỉ mỉ hơn nhiều, nhân số cũng tăng thêm không ít. Mọi người nhìn kỹ xem, phía trên này còn có Thần Châu Ngũ Dị, Giang Hồ Lục Tán, Cửu Châu Thất Tuyệt, Hồng Hoang Bát Tiên. Đồng thời còn có mười ba kỳ môn, bao gồm cả Tây Tà Môn.

Trên Phong Vân Lục này cao thủ được ghi lại trong một khoảng thời gian rất dài. Sớm nhất có Thế Ngoại Tam Thánh tám mươi năm trước, kế tiếp là Càn Khôn Tứ Tuyệt. Cuối cùng trong Hồng Hoang Bát Tiên kia, có người chính là hơn hai mươi năm trước mới nổi danh. Phong Vân Lục này tổng cộng ghi chép ba mươi ba vị cao thủ, mà ba mươi ba vị cao thủ này, còn không có bao gồm môn chủ của mười ba kỳ môn kia. Nếu tính cả những môn chủ đó, cộng thêm nhất Cung nhị Các tam Cốc tứ Viện thất Tuyệt vẫn lưu truyền trong chốn võ lâm, cũng liền trên cơ bản ôm trọn toàn bộ cao thủ trong võ lâm.

Cao thủ mặt trên này, kỳ thật có sáu tầng lớp người trên đó, võ công đều không mạnh bằng cao thủ Thiên bảng. Chẳng hạn như Cửu Châu Thất Tuyệt kia, so với cao thủ Thiên bảng còn kém một khoảng cách ngắn, võ công của bọn họ thì nằm khoảng giữa cao thủ Thiên bảng và cao thủ Địa bảng. Còn như cái gọi là mười ba kỳ môn kia, cũng đều không phải là mỗi một môn đều dùng võ công để nổi danh, tỷ như Ly Hỏa Môn, chỉ sở trường lấy hỏa khí danh chấn thiên hạ. Chẳng qua những môn phái đó, cùng môn phái bình thường có rất nhiều chỗ khác nhau, hơn nữa bọn họ tự mình cũng có đặc điểm nhất định, cho nên liền xếp vào trong mười ba kỳ môn. Mọi người nhìn cho kỹ, tốt nhất ghi nhớ trong lòng, về sau gặp phải trong lòng cũng có biết trước.” Nói xong, ánh mắt nhìn nhìn Lý Thái Tú và Đào Kiếm hai người.

Tử Ngọc Hoa thu hồi ánh mắt, sau một lúc trầm tư, nhẹ giọng nói:

“Phong Vân Lục này cũng còn không phải thực hoàn chỉnh, trong đó thiếu sót hai Chí Tôn Tà Ma rất lợi hại kia, cùng với vài kỳ nhân. Bất quá cái này cũng không sai lắm, dù sao hai Chí Tôn Tà Ma kia chính là người thuộc trăm năm về trước, ai biết bọn họ bây giờ còn sống hay chết đây?”

Hoa Tinh nghe vậy, cười cười không nói, chỉ chậm rãi quan sát vẻ mặt mọi người. Trong những người này, Dạ Phong vẻ mặt biến hóa nhiều nhất, tiếp theo là Lý Thái Tú, Đào Kiếm hai người, trong chúng nữ, Nguyệt Vô ảnh sắc mặt hơi hơi có chút biến hóa, nhưng không rõ ràng gì lắm, những người còn lại thì chỉ là tò mò, không có vẻ gì khác thường.

Hoa Tinh thu lại Phong Vân Lục, cười nói:

“Tốt lắm, cơm rượu no nê, cũng nên tách ra rồi. Hiện giờ hai vị cô nương có thương tích trong người, ta xem hôm nay cứ tạm thời ở lại đây một đêm, sáng mai rời đi. Bởi vì con đường phía trước, nói không chừng có người đang đón đường chúng ta đấy, chúng ta đúng là cẩn thận một chút thì tốt hơn, đi thôi.” Nói xong đứng dậy, dẫn mọi người rời đi.

Này đi Tề Nam là đi về hướng đông, cho nên Hoa Tinh cố ý ở thành đông tìm một nhà khách điếm. Bởi vì nhân số đông đúc, hơn nữa vì để an toàn, cho nên Hoa Tinh bao trọn một tòa biệt viện. Đọc truyện tại . Biệt viện này phòng không ít, có mười hai gian, Hoa Tinh cả nhóm có mười bốn nhân, cũng tạm đủ chỗ.

Sau khi phân phối xong các gian phòng, Hoa Tinh liền tự mình ra tay, trợ giúp hai vị Diệp Tinh vận công chữa thương. Mà thương thế của lão giả kia, Hoa Tinh để cho Kiếm Vô Bính ra tay, còn lại mỗi người đều tự nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên đường. Trong phòng, Hoa Tinh lúc này nhẹ nhàng thu hồi bàn tay đặt trên lưng hai nàng, trong ánh mắt hàm chứa một tia quang mang kỳ quái. Nhìn vào hai nàng đang nhập định, Hoa Tinh sắc mặt khẽ biến, nhíu đôi chân mày, tựa hồ trầm tư suy nghĩ chuyện gì.

Hoa Tinh ngồi ở trước mặt hai người, nhìn hai gương mặt ngọc kia giống nhau như đúc, lẳng lặng chờ hai nàng tỉnh lại. Nhìn thấy ánh mắt hai nàng lộ vẻ hơi ngượng ngùng, Hoa Tinh đứng đứng cười nói:

“Không cần thẹn thùng, sau này khi mọi người hiểu về nhau, các người sẽ từ từ quen dần. Ta có một sự việc nói cho hai người các người biết, sau khi nghe xong, các người nếu nguyện ý thì đem bí mật trong lòng nói cho ta biết. Nếu không muốn, thì sau này nói sau. Ta lúc vận công chữa thương cho hai người các người, phát hiện ra hai người các người kinh mạch cùng thường nhân bất đồng. Kinh mạch của hai người các người so với một số người phải cứng cáp hơn rất nhiều, điều đó đối với luyện võ người mà nói là chuyện tốt. Nhưng kỳ quái là trong kinh mạch của các người, ẩn chứa một cỗ Huyền Âm khí mạch cực kỳ dày đặc. Cỗ Huyền Âm khí mạch đó không chịu sự khống chế của các người, thường xuyên có thể bất thành linh ở trong kinh mạch các người chạy ngược chiều, làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới tu vi của nội lực. Đồng thời, còn có một điều chính là thể chất của các người cùng với thường nhân bất đồng, các nữ tử bình thường, thân thể là trong âm chứa dương, là thân thể Thiếu Âm. Mà thể chất của hai người các người, lại là trong âm chứa âm, thành thân thể Thái Âm, đó là thể gian cực kỳ hiếm thấy. Phải chi các người tu luyện Thái Âm thần công của đạo gia, nhất định có thể trong vòng thời gian ba năm ngắn ngủi là có thể đại thành. Mà người khác cho dù là ba mươi năm cũng khó mà đại thành.” Nói tới đây, Hoa Tinh ngừng lại, bởi vì hắn phát hiện vẻ mặt của hai nàng, đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Chỉ thấy hai nàng liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mang theo đầy vẻ kinh ngạc, đều kỳ quái nhìn Hoa Tinh, tựa hồ bị hắn trong lời nói làm cho chấn động. Đợi đến lúc Hoa Tinh ngừng lời, hai nàng mới hồi phục tinh thần lại. Liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, một người lên tiếng:

“Người có học qua y thuật sao, bằng không vì sao người có thể tra ra tình trạng này?”

Hoa Tinh cười nói:

“Đối với một cao thủ võ học mà nói, học y thuật là cực kỳ dễ dàng. Ta tuy rằng chưa từng chuyên biệt nghiên cứu qua, nhưng rất nhiều chuyện, ta đều biết. Ta nói hết thảy không có sai chứ, các người có cái gì nghĩ muốn nói với ta không?”

Diệp Tinh nhẹ giọng nói:

“Kỳ thật chúng ta cũng có nỗi khổ, cho nên không thể nói với người khác. Điểm này tin tưởng người cũng biết, chỉ là chúng ta không rõ, người vì cái gì phải nói cho chúng ta biết những điều này, là muốn chúng ta đem sự tình trong lòng nói ra sao? Việc này có lẽ người cũng hiểu rõ, hôm nay chúng ta mới gặp mặt lần đầu, cho nên có rất nhiều chuyện, giữa chúng ta cũng không tiện nói rõ. Nếu một ngày nào đó chúng ta quen thuộc, chúng ta tự nhiên sẽ đem chuyện trong lòng nói cho người biết, người thấy chúng ta làm như vậy, có đúng không? Kỳ thật nói thật ra, đi theo người, ba người chúng ta cũng là có nỗi khổ buộc phải như vậy. Bởi vì người là Phụng Hoàng đặc sứ, là truyền nhân của đệ nhất nhân Thiên băng năm đó. Chúng ta hiện tại thân phận bại lộ, bằng năng lực của chính mình, là tuyệt đối không thể vượt qua cửa ải khó khăn, đó là lý do mà chúng ta có tư tâm trong lòng, nghĩ muốn mượn uy danh của người, để vượt qua cửa ải khó khăn này. Có lẽ điều này đối với các người mà nói, là một việc rất phiền toái, nhưng trước mắt là biện pháp duy nhất của chúng ta, chúng ta cũng không biết làm sao a.” Nói xong khẽ thở dài, vẻ ưu thương hờ hững kia, hấp dẫn Hoa Tinh một cách lạ thường.

Hoa Tinh mỉm cười nói:

“Điểm này khi người mở lời muốn đi theo cùng chúng ta, ta cũng đã biết rồi. Ta cũng không phải là chính nhân quân tử gì, tự nhiên sẽ không ngốc mà cho rằng, chính mình nên đi làm một ít chuyện hành hiệp

trượng nghĩa. Vì thế mục đích của các người đi theo ta, ta tự nhiên cũng đã biết. Hiện tại người chính miệng đem sự việc này nói ra, ta thật ra hết sức cao hứng. Ta có thể nói cho các người biết, đúng là từ khi Hoa Tinh ta xuất đạo tới nay, còn không có nữ nhân xinh đẹp nào ở bên người ta mà bị những người khác khi dễ, hai người các người cũng không ngoại lệ.”

Hai cô nàng Diệp Tinh liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, tựa hồ vì một tiếng mỹ nữ kia trong miệng của hắn, mà cảm thấy có chút được sung ái mà lo sợ. Nhìn hai nàng thiếu nữ xinh đẹp mỗi người một vẻ, Hoa Tinh nhin không được cười nói:

“Còn có một việc, ta còn đang định nói đây? Mặc kệ các người có nguyên ý đem bí mật trong lòng nói ra hay không, nhưng ta nghĩ đem một vài phỏng đoán của mình nói ra, hy vọng các người nghe xong, sẽ cho ta một câu trả lời. Ta muốn nói có hai điều, thứ nhất: Thể chất của các người, rất có thể chính là thân thể Thuần Âm trong truyền thuyết, cũng chính là người ta thường nói, là người khi sinh vào năm âm tháng âm ngày âm giờ âm. Thứ hai: Ta nghĩ không có đoán sai, các người hai người thật ra...” Nói đến đây, Hoa Tinh đột nhiên đổi thành truyền âm nhập mật, ở bên tai hai nàng nói một câu. Tức thì chỉ thấy hai nàng thần sắc đại biến, cực kỳ kinh hãi nhìn Hoa Tinh, lộ ra trên mặt đầy vẻ khiếp sợ và không thể nào tin được.

Thật lâu sau, nàng Diệp Tinh lúc trước lên tiếng, lẳng lẳng nhìn Hoa Tinh, hỏi:

“Người nếu đoán được, vậy người xử lý sự việc này như thế nào? Người là nghĩ giống như những người khác, cũng muốn cướp đoạt hai người chúng ta, hay là chuẩn bị làm cái gì khác sao? Tỷ như đem hai cái tai họa chúng ta đây ném ra ngoài cửa, tránh xa khỏi phiền toái, hay là bắt chúng ta lại, giao cho những người đó ư?”

Hoa Tinh nghe vậy mỉm cười, thân thể khẽ nhích tới gần hai nàng, cách các nàng khoảng một thước mới dừng lại. Thấy hai nàng kia hơi hơi cảnh giác, lại mang bộ dáng có chút kinh hãi, Hoa Tinh cười nói:

“Các người khi nào thì nghe nói Hoa Tinh ta làm ra những việc mạo phạm này? Nếu như ta muốn làm, cũng không làm những chuyện mạo phạm này, hiểu chưa? Ta hiện giờ trong lòng đã có quyết định, các người nhất định nóng lòng muốn biết, phải không? Nói cho các người biết cũng không sao, Hoa Tinh ta làm việc từ trước tới giờ luôn quang minh chính đại, cho nên rất nhiều người nói ta can rõ, hoặc là nói ta bá đạo. Nhưng điều đó đều không trọng yếu, quan trọng là... ta thích, ta cao hứng là được rồi.” Nói xong đứng dậy, thoáng nhìn hai nàng, xoay mình hướng ngoài cửa đi ra. Hai nàng đều sửng sốt, Hoa Tinh vẫn chưa nói ra quyết định của hắn, như thế nào đã rời đi? Hai nàng không khỏi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Đi tới cửa, Hoa Tinh đột nhiên quay lại, sức hấp dẫn cực kỳ cười nói:

“Ta quên nói với các người, quyết định của ta chính là muốn cưới thêm hai ái thê, mà các người hiện giờ đã là mục tiêu của ta. Ta đây là người quyết không thể đem mỹ nữ chấp tay dâng cho người, vô luận đối phương là ai đều như nhau. Các người cẩn thận, nói không chừng ngày nào đó, ta liền trộm tâm hồn của các người đem đi. Hắc hắc.” Nói xong cười đắc ý, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng, hai cô nàng Diệp Tinh nhìn nhau, một người trong đó mở miệng nói:

“Đều nói hắn háo sắc, hoá ra háo sắc của hắn là như thế này. Người nói chúng ta cũng sẽ giống như các nữ nhân khác, rơi vào trong bẫy rập tình yêu của hắn sao? Có lẽ hiện giờ chính bản thân chúng ta cũng không biết, không phải sao?”

“Thật ra người đã biết, bằng không người sẽ không hỏi ta, đúng không?” Trong giọng nói nhàn nhạt, mang theo vài phần mờ mờ và phiền muộn.

187. Chương 187: Kinh Văn Kỳ Biến

Ra khỏi cửa phòng Diệp Tinh, Hoa Tinh nhìn thấy Tử Ngọc Hoa đang nói chuyện phiếm với Dạ Phong trong đình viện. Hoa Tinh đến gần, cười hỏi:

“Đang nói chuyện gì thế, nói ta nghe với!” Nói xong nhìn hai người, ánh mắt mang theo vài tia mỉm cười.

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, cười nói:

”Hoa đại ca có đúng là vừa nghe lên không? Đệ đang hỏi Dạ Phong đại ca về chuyện trước kia của huynh, muốn nghe truyền kỳ về huynh như thế nào. Hoa đại ca phải chăng là sợ người ta biết chuyện của mình?”

Đồng tử Hoa Tinh đảo chuyển, cười nói:

”Ta đương nhiên không sợ người biết, ta chỉ sợ về anh tuấn của người mà thôi. Nói không chừng trong chốn vô lâm lại xuất hiện một gã háo sắc nữa, hắc hắc, người ta vốn nói gần mực thì đen gần đèn thì sáng mà.

Tử Ngọc Hoa nhìn thoáng qua Dạ Phong bên cạnh, thấy y đang cười, cũng không thêm để ý đến, nhìn Hoa Tinh nói:

“Như thế không phải tốt lắm sao, chúng ta sẽ trở thành song hiệp sẵn hết mỹ nữ trên thiên hạ!” Lời vừa nói ra xong thì ngay cả Dạ Phong cũng nhin không được bật cười ha hả. Hoa Tinh thì sắc mặt cũng hơi đỏ, trở nên kỳ quái nhìn Tử Ngọc Hoa.

Cười khở một tiếng, Hoa Tinh mở miệng nói:

“Xem ra ta phải cố gắng hơn nữa mới được, nếu không sau này sẽ bị đối thủ cạnh tranh mỹ nữ là người đuổi kịp.” Nói xong vờ thở dài một tiếng.

Tử Ngọc Hoa mỉm cười, vừa định mở miệng thì bên trái đã vang đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại đã thấy Lãnh Như Thủy đang cùng Nguyệt Vô Ảnh đi đến. Tử Ngọc Hoa cười nói với Dạ Phong:

“Xem ra chúng ta phải đi đến nơi khác rồi, nơi này dường như sẽ không tiện lắm.” Nói xong ánh mắt hấp háy ra hiệu cho Dạ Phong, sau đó quay người rời đi.

Hoa Tinh nhìn hai nàng, ánh mắt lộ ra sự vui vẻ, đi đến bên cạnh hai nàng, cười nói:

“Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi? Khí trời nóng bức như vậy nếu có thể ngủ lúc này thì da mặt sẽ đẹp lắm, đó chẳng phải là thứ mà mọi nữ nhân đều chú ý hay sao?” Nói nắm tay hai nàng kéo lại gần.

Lãnh Như Thủy lườm hần, khẽ giãy giụa một chút. Nguyệt Vô Ảnh cũng tương tự như vậy, trước mặt người khác nàng cảm thấy rất mất tự nhiên khi tiếp nhận những cử chỉ thân mật của Hoa Tinh. Song Hoa Tinh chỉ mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt tiết ra vẻ nhu tình đầy quan tâm. Nguyệt Vô Ảnh giãy giụa nhưng không thoát được ra khỏi tay hần, chỉ biết tỏ vẻ giận dữ mà thôi.

Hoa Tinh cười nói: “Như vậy đi, bây giờ ta sẽ đưa các nàng cùng nhau trở về, xem như lấy công chuộc tội, được không, haha, thấy ta chân thành quá phải không, vậy các nàng phải thưởng cho ta mới được đấy.” Nói xong ánh mắt khẽ quét lên hai bộ ngực mê người của hai nàng, nét mặt lộ ra vẻ dâm tà vô song.

Nguyệt Vô Ảnh sắc mặt đỏ bừng, vừa mới gặp thì đã bị hần dùng động tác thân mật và ngôn ý trêu tức. Về phần Lãnh Như Thủy thì mặc dù nàng đã ở với hần một thời gian dài, bất quá mỗi lần chỉ cần Hoa Tinh dùng một chút sức mạnh, một chút vô lại thì nàng cũng ngoan ngoãn đầu hàng hần mà thôi. Lúc này nàng cũng đã hiểu được một đạo lý rằng bất cứ nữ nhân nào đi chung với Hoa Tinh thì dần dần cũng bị hần chiếm hết tiện nghi. Với tính cách của Hoa Tinh thì hần sẽ không bao giờ buông tha một mỹ nữ nào. Chính nàng và Nguyệt Vô Ảnh cũng muốn trốn tránh đó thôi, bất quá nàng biết đó là chuyện không thể nào.

Thấy hai nàng không nói lời nào, Hoa Tinh cũng không nói thêm nhiều nữa. Hần hiểu rằng khi nữ nhân đã thẹn thùng thì không nên truy đuổi đến cùng, sẽ sinh ra phản tác dụng. Hần nắm tay hai nàng, cùng nhau trở về phòng.

Trong phòng Lãnh Như Thủy, Hoa Tinh mỉm cười nhìn hai nàng, khẽ nói:

“Sao thế, sao lại dùng ánh mắt này nhìn ta, ta rất đáng sợ ư? Có đúng là ta quá hung dữ đúng không, muốn ta dịu dàng một chút hả?” Nói xong thì ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng, ngọt ngào vô cùng.

Nguyệt Vô Ảnh nhìn ánh mắt mê người của Hoa Tinh, khẽ thở dài nói:

“Người không hề có một chút hung dữ, nhưng lại quá bá đạo. Nữ nhân nào ở bên người cũng đều nói người dịu dàng, ngọt ngào. Tuy nhiên thứ mà ta khó tiếp nhận nhất ở người chính là người quá bá đạo. Bất cứ

nữ nhân nào đi chung với người một đoạn thời gian đều bị người biến các nàng thành nữ nhân của người, quyết không để cho họ rời đi. Người cứ xâm chiếm dần dần con tim của họ, khiến cho họ bất tri bất giác lâm vào vòng nhu tình của người, không cách nào kiềm chế được. Người dịu dàng như một tình nhân tốt nhất thiên hạ, nhưng người cũng bá đạo như một đế vương, không cho người ta một chút ý niệm phản bác trong đầu.”

Hoa Tinh cẩn thận nghe nàng nói, bản thân hắn là người như thế sao? Nghĩ một chút, Hoa Tinh không thể không thừa nhận là nàng đã nói đúng, mặc dù không đầy đủ lắm nhưng tất cả đều là sự thật. Có lẽ bản thân hắn có võ công cao tuyệt, có lợi thế không ai bằng, dần dần phát sinh sự bá đạo trong lòng, gặp ai cũng muốn chiếm đoạt cho bằng hết. Có lẽ đây chính là tư dục của loài người, bất quá tư dục của hắn so với người khác thì quá sức mạnh mẽ mà thôi.

Khẽ thở dài, Hoa Tinh khẽ ôm thân thể mềm mại của hai nàng vào ngực, hít hương thơm bất đồng của hai nàng, dịu dàng nói:

“Có lẽ Vô Ảnh nói đúng, ta chính là một nam nhân như vậy. Ta thích tùy tâm sở dục, lại muốn cái gì được cái đó nên cũng rất tùy ý. Song chuyện này trong mắt các nàng lại dường như biến thành bá đạo. Ta không phủ nhận ta rất bá đạo, nhưng ta đối với mỗi nữ nhân bên người như thế nào thì có lẽ các nàng cũng đã biết. doc truyện tại . Người gặp người không phải có thể yêu được ngay, nhưng nếu mình có cảm tình thì há gì phải kiềm chế. Đời người nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, quan trọng là trong quãng đời đó có bao nhiêu chuyện được thỏa mãn, để vui vẻ đây? Các nàng gặp ta cũng có tình cảm, vậy thì tại sao lại phải kìm nén giữ khổ trong lòng? Cứ thoải mái có phải vui vẻ hơn rất nhiều không?”

Hai nàng nghe vậy thì trầm tư không nói nữa, suy nghĩ về điều hắn vừa nói. Các nàng có đúng là đã tự làm cho trái tim mình đau khổ hay không? Hoa Tinh bá đạo, Hoa Tinh dịu dàng thực ra lại là hai điểm rất hấp dẫn các nàng. Đối với các mỹ nữ trong chốn võ lâm như các nàng, có thể chấp nhận được một đấng trượng phu tầm thường hay không? Sợ rằng các nàng không thể chấp nhận được điều đó. Bởi vậy Hoa Tinh đích thị là một hình mẫu lý tưởng mà các nàng mong ước. xem tại

Trầm mặc khiến cho bầu không khí trở nên nặng nề, Hoa Tinh bèn nhẹ giọng cười nói:

“Bỏ đi, rất nhiều chuyện có lẽ các nàng sẽ dần hiểu ra trong tương lai mà thôi. Mặc dù tuổi các nàng đều lớn hơn ta nhưng có một số việc các nàng lại không có kinh nghiệm bằng ta, chỉ có khi nào các nàng tự thân mình trải qua nhiều chuyện thì khi đó các nàng sẽ tự hiểu ra. Được rồi, ta cũng không nói nhiều nữa. Vô Ảnh cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Nói xong hôn khẽ lên má hai nàng, sau đó đứng dậy rời đi.

Lãnh Như Thủy và Nguyệt Vô Ảnh đều nhìn Hoa Tinh, ánh mắt hết sức cổ quái. Nhìn Hoa Tinh rời đi khỏi, Lãnh Như Thủy thở dài nói:

“Mỗi lần ở gần hắn một mình thì lại bị sự ôn nhu của hắn khiến cho trong lòng mình như say như túy. Khi hắn ở cùng mọi người thì lại tỏa ra tà khí khiến cho người ta vừa yêu vừa hận. Nam nhân mà ôn nhu và bá đạo cùng tồn tại lại thêm anh tuấn và tà dị nữa, làm sao không khiến nữ nhân động lòng được. Vô Ảnh à, phải quên hết trước kia đi, thuận theo thiên ý thôi. Mười năm qua người đã không để ý đến bất cứ nam nhân nào, nhưng bây giờ thì sao? Người cuối cùng vẫn gặp gỡ hắn. Có lẽ đây là nhân duyên tiền định mà cổ nhân thường nói. Nữ nhân cho dù có kiên cường thế nào thế nào thì cuối cùng vẫn phải thuận theo thiên ý, chấp nhận số phận đã định. Người cứ suy nghĩ đi. Còn ta, có lẽ ta không có dũng khí chống chọi số phận, ta chấp nhận sự định đoạt của nó.”

Nguyệt Vô Ảnh nhìn nàng, khẽ nói: “Bởi vì nam nhân đó là Hoa Tinh phải không?”

Lãnh Như Thủy nghe vậy, trầm tư một chút rồi nói:

“Đúng vậy, nếu đổi hắn bằng nam nhân khác thì ta chưa biết sẽ như thế nào. Thế nhưng Hoa Tinh trong lòng ta lại là một nam nhân có sức quyến rũ rất lớn. Mặc dù mặt ngoài hắn cũng là người rất có nguyên tắc. Nhưng quan trọng nhất là ta phát hiện ra ta đã dần dần si mê hắn từ lúc nào nữa không biết.”

Nguyệt Vô Ảnh than nhẹ một tiếng, nhìn ngoài cửa sổ, cảm thán nói: “Để xem thiên ý thế nào, có lẽ cả cuộc đời này sẽ chỉ có thể đạt được một tình yêu không trọn vẹn mà thôi.” Giọng nói mang theo sự buồn bã bi thương trong lòng.

Rời khỏi phòng Lãnh Như Thủy, Hoa Tinh tìm đến Lý Thái Tú, cùng nàng rời đi. Ra cửa, Lý Thái Tú dùng ánh mắt cổ quái để nhìn hắn, không rõ hắn sẽ đưa nàng đi đâu. Lúc này, Hoa Tinh quay đầu lại nói:

”Muốn hỏi ta dẫn nàng đến đâu đúng không? Nếu muốn hỏi thì tại sao không mở miệng hỏi? Mấy ngày nay hẳn là nàng đã tương đối hiểu được một chút về ta đúng không?”

Lý Thái Tú nhìn bốn phía, khi thấy không có người nào thì nhẹ giọng nói: ”Người định cứ mang ta đi theo như thế ư? Tương lại thì sao, chúng ta sẽ chia tay như thế nào đây? Lập trường của chúng ta đối lập, có thể vĩnh viễn như thế này sao? Không thể nào, không có khả năng. Trước tiên phải nói đến người và cha ta đã có thâm thù đại hận, hình thành cục diện đối địch giữa hai chúng ta.

Hoa Tinh cười nói: “Nếu nàng đã hiểu được thì cần gì phải hỏi nữa. Ta muốn xử phạt nàng như thế nào là chuyện của ta, nàng chỉ cần tiếp nhận là được. Bây giờ nàng không có lực phản kháng, ngoại trừ phải tiếp nhận thì làm thế nào nữa? Chuyện sau này cứ từ từ tính, bây giờ ta dẫn nàng đi, muốn nói chuyện với nàng một chút để hiểu rõ nhau hơn. Mặc dù thân thể của nàng ta đã hiểu rất rõ nhưng còn có nhiều chuyện ta không biết. Trước kia nàng có nhiều chuyện không chịu nói ra, bây giờ thì sao? Không lẽ nàng cứ tiếp tục bảo thủ như vậy? Có nghĩ là một ngày nào đó sẽ tự động nói cho ta biết không?” Nói xong thì nắm tay nàng đi ra khỏi cổng thành.

Tuy nhiên lúc này Hoa Tinh đột nhiên phát hiện được một bóng người, ánh mắt khẽ biến, vội dẫn Lý Thái Tú đi theo. Đó là một lão nhân mặc áo vải thô sơ, trang phục hết sức bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng Hoa Tinh liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của người này. Mặc dù trước kia chỉ gặp qua một hai lần, cũng không có nói chuyện với nhau nhiều nhưng Hoa Tinh lại nhớ rất kỹ kẻ này.

Không lâu sau, hai người Hoa Tinh đã đến một con hẻm nhỏ, tiến vào một khu dân cư nghèo khổ. Tuy nhiên đi một lúc thì hai người mới đột nhiên phát hiện ra ẩn giấu trong khu dân cư bần hàn này lại có một đại trang viên hết sức xa hoa. Đứng từ xa quan sát, Hoa Tinh cẩn thận nói với Lý Thái Tú:

“Chúng ta vào xem sao, người đó tại sao lại xuất hiện ở chỗ này! Đi thôi, chú ý đừng phát ra tiếng động.” Nói xong, ôm Lý Thái Tú, thân hình linh hoạt búng lên nóc nhà.

Lý Thái Tú nhìn Hoa Tinh, trong mắt lộ ra một cái nhìn kỳ dị. Nếu chiếu theo quan hệ của hai người thì đúng ra Hoa Tinh không nên tín nhiệm nàng như vậy mới được. Nếu đối là kẻ khác thì dám chắc trước khi đi thám thính sẽ phong bế á huyết nàng lại để tránh bại lộ hành tung. Duy chỉ có Hoa Tinh là rất quái lạ, không thèm để ý một chút đến nàng. Loại biểu hiện như thế nếu nói Hoa Tinh nhất thời đại ý khinh thường thì sẽ chẳng ai tin. Chỉ có thể cho rằng Hoa Tinh tin tưởng nàng, cho rằng nàng không có ý gây bất lợi với hắn cho nên mới thản nhiên như thế. Có lẽ đây cũng là một điểm khác biệt với những nam nhân khác.

Hoa Tinh ngồi xuống, dùng linh giác cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, rất nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu mình muốn tìm. Xem xét quanh đại viện thì nơi này tựa hồ rất bình thường, chỉ có hai ba người qua lại, ngoài ra không còn ai khác. Hoa Tinh lộ ra một nụ cười, thân thể nhấp nhô, vô thanh vô tức tránh được sự chú ý của những người đó, tiến vào gần một tòa lầu trong đại viện. Chỉ thấy đó là một tòa đại lâu ba tầng ấy trượng, hết sức hoa lệ. Lúc này Hoa Tinh đang ở mái hiên giữa tầng hai và tầng ba, cẩn thận quan sát tình huống bên trong.

Đó là một gian phòng rất lớn, bên trong đang có ba người, hai nam một nữ. Chỉ thấy trong hai nam nhân đó thì có một nam nhân là người mà Hoa Tinh đã theo dõi đến khu này. Lúc này nhìn kỹ lại thì người đó chính là chương môn Túy Kiếm Môn Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc. Người kia cũng là người mà Hoa Tinh biết, tuy nhiên sự xuất hiện của y ở đây thật sự nằm ngoài ý muốn của Hoa Tinh. Người đó chính là Tôn Vân Long của Hoa Sơn phái, là cao thủ xếp thứ chính trong Long bảng lần này. Về phần nữ nhân thì Hoa Tinh tuyệt không nhận ra, chỉ thấy người đó rất xinh đẹp, ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, mi vũ có phần đậm mẽ, ánh mắt có phần tà môn. Thân thể mặc một bộ trang phục bó sát người, hiện ra vóc người đầy mê hoặc, thân sắc có vẻ thất thân mẫn mề chéo áo, hiển nhiên trước khi Lý Nhạc tiến vào đây thì nàng và Tôn Vân Long hẳn phải đang thân mật với nhau.

Lúc này, Lý Nhạc cười nói:

”Tôn thiếu hiệp ở chỗ này thì quá hoàn hảo rồi, có mỹ nữ nổi danh trong võ lâm, Đào Hoa Tiên Tử Chung Vân bồi bạn thì nhất định là rất sáng khoái đúng không? Không biết thiếu hiệp đã quen ở đây chưa?”

Tôn Vân Long đỏ mặt nói:

”Lý tiên bối dùng tình khoản đãi chu đáo, vân bối cảm kích vô cùng. Mấy ngày nay đều rất thoải mái, đa tạ tiên bối. Lần này đi ra ngoài, không biết có tin tức gì về phái Hoa Sơn của vân bối không?”

Lý Nhạc mỉm cười nói:

“Lần này tin tức thu được không ít, trước tiên nói về kẻ được chú nhất hiện nay là Hoa Tinh. Bây giờ hắn đang ở trong thành Tế Trữ này, có thể ngày mai sẽ ra đi. Bên người hắn lúc này còn có thêm ba người lạ mặt. Trong đó có một thiếu niên tên Tử Ngọc Hoa, võ công cao tuyệt, ngay cả người đứng đầu Mai Hoa sơn trang trong Võ Lâm Thất Tuyệt cũng bị y đánh trọng thương đào tẩu. Thiếu niên này hết sức thần bí, không có một chút tin tức nào về y cả. Mặt khác, hai người Diệp Tinh cũng đã gặp và đi chung với Hoa Tinh, khiến cho rất nhiều người quan tâm đến nhưng lại không dám xuống tay. Dù sao thì đồ đao trong tay Hoa Tinh không phải tầm thường, cho nên không ai dại gì tìm đến cái chết trước cả.”

Tôn Vân Long biến sắc, ánh mắt lộ ra vẻ hận thù, lạnh lùng nói: “Hoa Tinh, hừ, hắn căn bản chỉ là một gã lưu manh. Nếu không có hắn thì sư muội Thu Nguyệt nhất định đã theo ta, thật là đáng hận mà. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ tiêu diệt hắn.” Giọng nói lộ ra vẻ đồ kị vô cùng.

Lý Nhạc cười nói: “Chuyện này không cần vội, Hoa Tinh cao ngạo đắc ý, tương lai nhất định có người sẽ thu thập hắn. Chúng ta bây giờ không nên ngạnh tiếp với hắn. Bây giờ cao thủ Tây Tà môn đã thất bại dưới tay hắn, chúng ta lại càng phải bắt động quan khán. Quan trọng nhất lúc này là sự tình của thiếu hiệp, về phái Hoa Sơn của người. Bây giờ Trương Tuyết và Chu Lượng, Doanh Phong đều đang ở trong thành Lạc Dương. Nghe nói bọn họ vì truy tung hộp gấm mà đã bắt đầu hướng về phía này. Như vậy thì thực lực còn lại của Hoa Sơn không quá mạnh, chỉ cần ba người đó cùng với lão quỷ sư phụ thiếu hiệp chết đi thì chức chương môn chẳng phải sẽ rơi vào tay thiếu hiệp hay sao. Khi đó, sư muội cũng chỉ là vật ở trong túi thiếu hiệp mà thôi.”

Tôn Vân Long nghe đến đây thì sắc mặt biến chuyển rất lớn, cả người cơ hồ rơi vào trong suy nghĩ. Thật lâu sau mới thấy hắn ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Bây giờ thực lực phái Hoa Sơn mặc dù không mạnh nhưng sợ rằng chỉ bằng vào hai chúng ta thì không thể giải quyết được lão quỷ sư phụ. Hơn nữa, nếu chuyện này bị bại lộ ra ngoài thì thiên hạ to lớn cũng khó có chỗ cho ta dung thân.” Rất rõ ràng, Tôn Vân Long cũng không ngốc, cũng biết được đại thế của thiên hạ.

Lý Nhạc cười nói: “Nói thật nhé, muốn giết sư phụ thiếu hiệp đối với ta mà nói thì là chuyện rất dễ dàng. Chỉ cần thiếu hiệp dẫn dụ được hắn ra ngoài, đến lúc đó, chỉ cần bố trí một chút thì cũng đủ để sư phụ người chết thảm, sau đó toàn bộ sự việc lên đầu Chu Lượng hoặc Doanh Phong. Nói bọn chúng thừa dịp không có ai ở đó giết chết sư phụ người, muốn nhân cơ hội đoạt lấy chức chương môn. Như vậy thì có thể một đá ném chết hai chim, đối với thiếu hiệp hoàn toàn có lợi. Về phần ba người Chu Lượng, Trương Tuyết, Doanh Phong còn sống nhưng bọn họ chưa thể quay về Hoa Sơn được. Bây giờ Trung Nguyên đại loạn, chỉ cần thi triển một chút xảo kế thì có thể giết chết ba người bọn họ. Đến lúc đó lại một lần nữa dùng kế di họa giang đông, chẳng phải mọi chuyện sẽ đại cát hay sao? Kỳ thực không có chuyện gì khó cả, chỉ cần người giữ vững quyết tâm là có thể làm được. Hơn nữa còn có ta đứng sau trợ giúp, người còn lo lắng cái gì nữa. Chỉ cần người đừng quên giao ước của chúng ta thì ta sẽ toàn lực trợ giúp cho người đạt được ý nguyện.”

Ánh mắt Tôn Vân Long biến ảo không ngừng, hiển nhiên nội tâm đang mâu thuẫn dữ dội. Đột nhiên Đào Hoa Tiên Tử Chung Vân chợt cười quyền rũ nói:

“Nam tử hán đại trượng phu làm việc phải dứt khoát cương quyết, như vậy mới có khí phách của nam nhân. Công tử trước sợ sói, sau sợ hổ thì làm sao có thể thành đại sự được? Công tử phải nghĩ đến sư muội công tử, chẳng phải công tử rất muốn đạt được hay sao?”

Thần quang trong mắt Tôn Vân Long chợt lóe lên, lớn tiếng nói: “Ai nói ta không dám, ta chỉ suy tính cẩn thận mà thôi. Đại trượng phu nếu muốn thì sẽ quyết không hứa sai. Chuyện này đã có các người hỗ trợ, ta bây giờ đã hạ quyết tâm, nhưng ta có một điều kiện, các người phải đáp ứng ta mới được.”

Lý Nhạc cười nói: “Chuyện gì thiếu hiệp cứ nói ra, chỉ cần ta có thể làm được thì ta nhất định sẽ đáp ứng.”

Tôn Vân Long trầm giọng nói: “Các người không được giết chết Trương Tuyết, phải giao nàng ta cho ta xử trí. Hơn nữa không cho ai chạm đến thân thể nàng, nếu không thì ta sẽ rút lui.”

Lý Nhạc nghe vậy thì thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh chóng nở nụ cười trên môi. Chỉ thấy Lý Nhạc trên mặt tươi cười nói: “Tốt lắm, chuyện này sẽ đáp ứng với ngươi, nhưng ngươi không thể lộ diện cho nàng biết, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chuyện của chúng ta. Ánh mắt của ngươi xem ra cũng lợi hại lắm, Trương Tuyết chính là cá thịt béo, rất mê người, tương lai ngươi cứ từ từ thưởng thức đi.” Nói xong thì cười phá lên.

Tôn Vân Long nghe vậy thì sắc mặt ửng đỏ nói: “Đó là chuyện của ta, ta hy vọng không ai lên tiếng về chuyện ta với Trương Tuyết. Hy vọng mọi người đồng tâm hợp tác.”

Lý Nhạc cười nói:

“Yên tâm, ta hiểu mà. bây giờ tiếp tục chuyện của ngươi đi, ta đi đây.” Nói xong đứng dậy rời đi. Lão vừa đi thì Đào Hoa Tiên Tử kiều mỵ cười nói:

“Vân Long, đến đây, chúng ta tiếp tục đi, thiếp muốn, chàng thật là mạnh mẽ đấy.” Nói xong thân thể khẽ lắc lư uốn éo, lộ ra vẻ mê hoặc vô cùng.

Tôn Vân Long nhìn nàng, ánh mắt lộ ra một tia yếm ác, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Được rồi, mỹ nhân của ta, đến đây đi.” Nói xong ôm lấy Chung Vân đi đến chiếc giường cách đó không xa. Rất nhanh chóng tiếng rên rỉ khoái lạc của nữ nhân đã từ đó vang lên.

Trên nóc nhà, hai bóng người nhanh như chớp biến mất. Hoa Tinh không hề làm gì khác, chỉ xem một hồi xuân hí trong phòng, sau đó mang theo Lý Thái Tú rời đi.

188. Chương 188: Hắc Dục Ma Tinh

Rời khỏi nơi đó, thân ảnh Hoa Tinh và Lý Thái Tú xuất hiện trên đường. Hoa Tinh im lặng suy nghĩ chuyện vừa chứng kiến, sắc mặt hết sức tà dị, tựa hồ đang lo lắng chuyện gì đó. Phải chăng hắn đang suy nghĩ nên làm thế nào trước việc Tôn Vân Long và Lý Nhạc liên thủ đối phó phái Hoa Sơn!? Với thân phận của Hoa Tinh mà nói, chỉ cần hắn thông tri cho phái Hoa Sơn là được, bởi vậy hắn không suy nghĩ đến chuyện đó, hắn đang suy nghĩ chuyện khác.

Tôn Vân Long ở đây, vậy Thu Nguyệt ở đâu? Nàng vẫn ở Trường An hay đã đến đây? Hoa Tinh lúc này đích thị là lo lắng cho an toàn của Thu Nguyệt, hắn không muốn nàng xảy ra chuyện gì. Về việc Tôn Vân Long có tà ý đối với Trương Tuyết, Hoa Tinh không ngạc nhiên lắm. Bởi Hoa Tinh hiểu được chỉ cần là nam nhân bình thường, khi nhìn thấy Trương Tuyết thì ắt hẳn sinh ra tư tưởng trong lòng, cho nên hắn không cảm thấy kinh ngạc lắm về chuyện này. Chỉ có điều trong nội tâm cũng có cảm giác lo lắng, tựa như cảm giác một thứ thuộc về mình nhưng lại có người khác muốn chiếm lấy vậy. Trong lòng đương nhiên không thoải mái chút nào.

Nhìn sang Lý Thái Tú im lặng bên cạnh, Hoa Tinh không khỏi nhớ đến một trận phong tình vừa rồi mà hắn đã nhìn thấy, trong lòng cũng cảm thấy có chút hưng phấn. Nhìn thoáng qua bốn phía, Hoa Tinh đột nhiên thay đổi quyết định, chuyển hướng đi về phía ngoại thành.

Đi đến một chỗ vắng vẻ trong rừng cây, nhìn thấy ánh mặt trời chói chang, hắn cười nói: “Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi, nàng đối với chuyện vừa thấy tại sao không có ý kiến gì? Hay là nàng không muốn nói? Nàng nghĩ ta sẽ phản ứng với chuyện này thế nào?” Nói xong ôm nàng vào trong lòng, hai mắt đầy tà dị nhìn nàng, song thủ vuốt ve các địa phương huyền bí trên người nàng.

Lý Thái Tú khẽ chuyển nhãn, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại. Đối với việc Hoa Tinh động tay động chân cũng không hề phản kháng, bởi vì có một số việc có muốn tránh cũng tránh không được. Nàng thản nhiên nhìn Hoa Tinh, khẽ nói: “Chuyện đó đối với ta mà nói không hề có quan hệ gì cả, cho nên ta không hề có ý kiến. doc truyện tại . Về phần ngươi nhìn thấy đôi nam nữ đó hành lạc mà sinh ra ham muốn thì ngươi cứ

nói thẳng ra. Dù sao thì ta cũng không cách nào phản kháng người được, thế thì chi bằng ta cứ cam chịu cho xong.” Giọng nói thản nhiên nhưng mang theo vẻ lạnh lùng của nàng thực khiến cho Hoa Tinh sửng sò.

Nhìn mắt nàng, Hoa Tinh dùng hai tay áp vào mặt nàng, khẽ sát mặt nàng nói:

“Nếu ta nói ta đang muốn hôn thì nàng sẽ tiếp nhận một cách bị động hay là tình nguyện chủ động đây? Trong lòng nàng vì lập trường đối lập của hai ta mà cự tuyệt ta ư?” Nói xong thì đôi môi chậm rãi áp sát vào bờ môi đỏ mọng của nàng, hai mắt quan sát thật kỹ phản ứng của nàng.

Lý Thái Tú biến đổi sắc mặt, phức tạp cực kỳ. Nhìn đôi môi Hoa Tinh đến gần, nàng không khỏi thở dài một tiếng, nói:

“Người bá đạo nhất chính là ở điểm này, người rõ ràng là có thể chiếm đoạt được nhưng lại không muốn ép buộc, cứ bắt ta trả lời là sao?”

Đôi môi Hoa Tinh còn cách đôi môi nàng một tấc thì dừng lại, nhìn nàng, dịu dàng nói:

“Có lẽ nàng nói đúng, tâm tình nam nhân rất quái lạ, khi gặp gỡ một nữ nhân xinh đẹp thì hy vọng chinh phục cho bằng được, hy vọng như thế nhưng vẫn muốn nàng có chút phản kháng. Bởi vì như thế mới kích thích, mới có thể có cảm giác chinh phục đối với nữ nhân đó. Ta đối với nàng cũng có loại cảm giác này. Bởi vì chúng ta vốn đứng ở hai chiến tuyến cho nên ta cũng muốn chinh phục nàng, nó cũng có cảm giác như khi chiến đấu vậy. Ta đương nhiên có thể dễ dàng đoạt lấy thân thể nàng, nhưng ta muốn phải chiến thắng hoàn toàn, không những phải có thân thể nàng mà còn phải có trái tim nàng nữa. Bây giờ chúng ta sẽ đấu với nhau xem phòng thủ của nàng lợi hại đến mức nào nhé.” Nói xong thì hôn lên môi nàng.

Lý Thái Tú trong lòng chấn động kịch liệt, không nghĩ ra Hoa Tinh nói một câu đã đem tất cả mọi ý nghĩ trong lòng nói thẳng ra. Bản thân nàng luôn nhắc nhở mình không thể dễ dàng chịu thua, lại nhớ đến trước kia nàng kiêu hãnh đến mức nào, cho nên giờ phút này nàng phản kháng hết sức mãnh liệt. Đáng tiếc là tuy nàng cảm giác được hai tay Hoa Tinh đã len lỏi vào áo ngực mình, song thân thể nàng vẫn rung lên, sự miễn cưỡng của cơ thể thì không thể nào che giấu được. Sắc mặt Lý Thái Tú bất giác đỏ bừng lên, có vẻ hết sức ngượng ngùng. Nàng cũng không rõ tại sao từ khi bị Hoa Tinh giữ lấy thì sự nhạy cảm của thân thể nàng tăng lên gấp mấy lần trước kia, chỉ cần hần chạm đến người nàng thì cơ hồ nàng muốn nhũn ra, tựa hồ trên người hần ẩn chứa thứ gì có thể khống chế được nàng vậy.

Hoa Tinh rời khỏi môi nàng, cười nói:

”Hoàn cảnh nơi này thật đặc biệt, ta vẫn chưa từng hoan ái cùng nữ nhân ngoài khung cảnh thiên nhiên thế này. Hôm nay ta phải hảo hảo hưởng thụ một chút mới được. Nàng không muốn hầu hạ ta sao, mau cởi trang phục cho ta, ta sẽ cởi trang phục cho nàng, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, hắc hắc.

Lý Thái Tú nghe vậy lại biến sắc thêm lần nữa, nơi này tuy không có ai nhưng đúng là cảm giác rất khác lạ. Nhìn Hoa Tinh, đã thấy hần bắt đầu cởi bỏ trang phục của nàng, Lý Thái Tú không khỏi than khẽ một tiếng, sau đó cũng bắt đầu cởi bỏ trang phục của hần. Khi hai người vừa ngừng tay thì Hoa Tinh mỉm cười, nhìn đắm đắm vào thân thể tuyệt vời trước mắt, ánh mắt mang theo ba phần tán dương.

Tay phải cầm lấy bầu vú bên trái của nàng, dùng sức xoa nắn một chút, ngón tay khều khều đầu vú của nàng, nói: “Thật là đẹp, rất co dãn, cảm giác truyền lên tay quả nhiên là rất thoải mái, không hổ là Ngọc Tiêu Tiên Tử, hắc hắc, sờ vào thật là sướng.” Vừa nói vừa nắm lấy bàn tay nàng đặt vào hạ thể của mình, hưởng thụ khoái cảm được bàn tay nhỏ bé nóng ấm vuốt ve.

Dưới ánh mặt trời, Lý Thái Tú thẹn thùng lại càng toát ra vẻ quyến rũ vô song. Mặc dù thân thể nàng đã bị Hoa Tinh đùa bỡn qua vài lần nhưng dù sao nàng cũng không phải là loại người vô liêm sỉ, đối với loại hành sự giữa ban ngày ngoài trời như thế này đương nhiên là phải thẹn thùng rồi. Hoa Tinh nhìn một chút khuôn mặt nàng thì biết được trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, vì thế trong lòng cũng phát sinh cảm giác chinh phục nàng dưới ánh mặt trời. Nhìn động tác của nàng có vẻ hơi nhẹ, thanh âm hơi trầm của Hoa Tinh vang lên: “Dùng sức thêm một chút nữa, như vậy ta mới có thể thỏa mãn được. Nào, giơ chân phải lên, gác trên cây.” Nói xong Hoa Tinh đã mạnh mẽ tách đùi phải nàng ra, gác chân phải nàng lên cây.

Sắc mặt Lý Thái Tú lộ ra một chút thống khổ, ánh mắt có chút kinh hoàng thất thố, hai chân bị tách ra đau đớn, môn hộ ban rộng ra. Hoa Tinh không khỏi lộ ra một tia tà dị, hai tay theo đùi nàng lần xuống

vùng phụ cận của đóa hoa thần bí vượt ve. Cảm nhận được thân thể nàng đã run lên, Hoa Tinh không khỏi mỉm cười, nhìn nàng cúi đầu xuống, Hoa Tinh đưa hạ thể hùng tráng của mình đến trước miệng nàng. Lý Thái Tú lắc lắc đầu, muốn tránh sự lằng nhục của hắn. Hoa Tinh chỉ cười nhạt một tiếng, hai ngón tay phải khẽ đâm thẳng vào nhụy hoa thần bí, tiến vào thân thể nàng.

Lý Thái Tú xấu hổ muốn chết, nhưng nơi nhạy cảm bị tập kích, không nén được há mồm kêu lên một tiếng. Hoa Tinh nhân cơ hội này đâm thẳng kiên đỉnh vào miệng nàng, khe khẽ nhích động. Hắn thoải mái vừa thưởng thức đóa hoa thần bí của nàng, vừa hưởng thụ chiếc miệng ấm áp của nàng bao bọc lấy kiên đỉnh của mình, cả người tỏa ra khí tức tà dị vô cùng. Lúc này mắt hắn đã tỏa ra quang hoa màu đen, khí tức Hắc Ngọc Ma Liên trong cơ thể bắt đầu lưu động, toàn thân đều tràn ngập khí tức tà dị.

Buông tay ra, Hoa Tinh nâng Lý Thái Tú dậy, để cho thân thể nàng nép sát vào đại thụ, từ sau lưng vòng tay dày vò song nhũ của nàng, miệng cười hắc hắc. Lý Thái Tú vừa đau đớn vừa có cảm giác sướng khoái, rên rỉ lên thành tiếng, trong lúc nhất thời cũng không biết là đang khóc hay đang kêu la, mơ hồ vô cùng.

Thời gian trôi qua trong thanh âm dụ hoặc của Lý Thái Tú. Hoa Tinh hưng hăng dày vò nàng một lát, sau đó ánh mắt mới nhìn xuống hạ thân nàng, nhìn nàng cúi người xụi lơ, mông tròn vươn thẳng nhô ra, Hoa Tinh đột nhiên nghĩ đến một tư thế trước giờ chưa từng thử qua, thừa dịp nàng vô lực phản kháng, vẽ mặt dày tà khí nắm lấy hai mông nàng, kiên đỉnh đâm thẳng vào từ phía sau. Nhất thời toàn thân Lý Thái Tú run rẩy dữ dội, hét thảm một tiếng, cặp mông vặn vẹo giãy giụa, muốn tránh thể công của Hoa Tinh.

Trên mặt Hoa Tinh lộ ra vẻ say mê, miệng tán dương: “Thật là khít, thật thoải mái, thật sướng, ha ha ha ha.” Một mặt hưởng thụ cảm giác sung sướng, một mặt cười to. Động tác giãy giụa của Lý Thái Tú cũng chậm dần, thích ứng dần với kiên đỉnh thô to của Hoa Tinh, cảm giác thoải mái cũng dần xuất hiện. Nàng lúc này đã quên mất đi sự tôn nghiêm trước kia, cả người đều bị tình dục khống chế.

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời dần khuất núi, Hoa Tinh mới từ biển tình tỉnh táo lại, nhìn Lý Thái Tú không nhúc nhích trên mặt đất, Hoa Tinh cười nhạt, quang mang màu đen trong mắt lóe lên, một tầng chân khí màu đen đậm đặc trong nháy mắt đã bao phủ quanh đầu hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười nói: “Không nghĩ ra Hắc Ngọc Ma Liên lại kỳ diệu như vậy, phải dùng tư thế như thế này mới có thể kích phát tiềm lực của nó ra. Chờ ta có thể kích phát hoàn toàn tiềm lực của nó thì cho dù là một lần phải chiến đấu với mười nữ nhân cũng không có gì khó cả.” Nói xong cười một nụ cười thật tà dị, khuôn mặt anh tuấn lộ ra mị lực khôn cùng.

Đưa tay vỗ vỗ cặp mông tròn lẳn của nàng, Hoa Tinh cười nói: “Mau mặc quần áo đi, nàng không phải muốn ngủ ở đây chứ. Được rồi nhìn dáng vẻ vô lực của nàng thì để đó, để ta giúp nàng mặc vào.” Nói xong mặc quần áo của mình trước, sau đó bắt đầu mặc quần áo cho nàng.

Lý Thái Tú vẫn còn nét mặt ửng đỏ, nhìn ma thủ của Hoa Tinh cẩn thận mặc quần áo ỳnh, trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện một cảm giác không nói nên lời, Vừa rồi hắn như là ma vương, tràn ngập tà khí, lằng nhục, dày vò thân thể nàng. Nhưng lúc này lại dịu dàng như một tình nhân thực thụ, khiến cho người ta bị cuốn hút vô cùng.

Hoa Tinh nhìn chính mình động thủ cũng tạo được kết quả không tệ lắm, mỉm cười nói: “Lần này khiến nàng đau, lần sau ta sẽ dịu dàng hơn một chút là được. Bây giờ chúng ta về đi.” Đoạn ôm lấy nàng lắc mình rời khỏi.

Trở lại khách sạn, chúng nữ đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, tựa hồ như muốn hỏi hắn đã chạy đi đâu. Hoa Tinh xoay chuyển ánh mắt, cười nói:

“Sao thế, tất cả mọi người chờ ta ăn cơm ư, thế thì tốt quá. Vừa lúc ta đang đói bụng, hắc hắc.” Nói xong lắc mình đến bàn tròn, thoải mái ngồi vào bàn. Chúng nữ u oán lườm hắn một cái, cũng trừng mắt với Lý Thái Tú một cái, đoạn bước đến ngồi vào bàn. Ở bàn bên kia, đám Tử Ngọc Hoa không khỏi nhìn hắn cười thâm trong bụng.

Trong lúc ăn cơm, Hoa Tinh cố tình trêu đùa mọi người, rất nhanh chóng làm chúng nữ vui vẻ, không còn vẻ bức dọc nữa. Chỉ nghe Hoa Tinh cười nói:

”Chiều này, ta phát hiện Lý Nhạc của Túy Kiếm Môn và đại đệ tử Hoa Sơn là Tôn Vân Long đang bàn bạc với nhau, bọn chúng cố ý muốn soán vị, Tôn Vân Long muốn lên ngôi trưởng môn phái Hoa Sơn.

Mai Hương nghe vậy, sắc mặt biến đổi, lo lắng nhìn Hoa Tinh nói: "Vậy huynh có ngăn cản bọn họ không? Nếu bọn họ thành công thì Thu Nguyệt sẽ thế nào, sợ rằng nàng ta sẽ gặp nguy hiểm. Chuyện như vậy huynh đã gặp sao không ra tay ngăn cản bọn họ? Nếu Thu Nguyệt mà biết được thì nhất định sẽ trách huynh."

Hoa Tinh cười nói: "Nàng đừng gấp, nói thật là nếu muốn thu thập hai kẻ đó thì quá đơn giản, chỉ cần nhắc tay một cái mà thôi. Nhưng phái Hoa Sơn thân trên giang hồ thì cũng phải biết tự mình bảo vệ bản thân, lúc này nếu ta thay họ hóa giải tai kiếp này thì sau này sẽ thế nào? Ta có thể chiếu cố mãi cho họ được sao? Không thể được. Chuyện này ta đã nghĩ qua rồi, ta sẽ để cho đệ tử thư viện báo cho họ biết một chút tin tức, để họ cảnh giác là được. Về phần ứng phó như thế nào thì bọn họ phải tự định liệu. Mỗi một người sinh tồn trong chốn võ lâm đều phải có khả năng tự bảo vệ được bản thân mình. Phái Hoa Sơn nếu muốn tồn tại mãi mãi trên giang hồ thì phải có năng lực đối phó. Nếu không thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải. Đương nhiên nếu Hoa Sơn xảy ra chuyện thì ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Nàng cứ yên tâm. Nói xong mỉm cười nhìn Mai Hương, khiến cho nàng yên tâm rất nhiều."

Trần Lan chợt lên tiếng: "Nghe nói chương môn Túy Kiếm Môn có cừu oán với công tử, hẳn xuất hiện ở đây có đúng là vì công tử mà đến không? Còn có Tôn Vân Long nữa, hẳn vốn là đại đệ tử của chương môn Hoa Sơn, tương lai rõ ràng có thể quang minh chính đại tiếp nhận chức chương môn, vì sao hắn còn muốn soán vị? Chuyện này kỳ thật hơi lạ."

Hoa Tinh nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống nói: "Chương môn Túy Kiếm Môn đến đây đương nhiên là vì ta, chẳng qua hắn chưa dám hành động mà thôi. Về phần Tôn Vân Long muốn soán vị thì nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là vì hắn muốn đoạt được Thu Nguyệt, bất quá hắn còn kém xa. Muốn tranh đoạt nữ nhân với ta ư, sợ rằng còn lâu mới xứng tầm đối thủ với ta. Tạm thời cứ để cho hắn mơ tưởng mộng đẹp, chờ khi mộng đẹp của hắn tan tành thì khi đó để xem còn có ai dám tranh giành nữ nhân với Hoa Tinh ta nữa không." Ngữ khí Hoa Tinh có phần âm trầm lạnh lẽo khiến ọi người đều có chút sợ hãi.

Một đêm vô sự cứ thế trôi qua một cách tĩnh lặng. Hừng đông hé lộ thì Hoa Tinh từ trong phòng Trần Lan đi ra. Nhìn Trần Lan sắc mặt ửng đỏ theo sau, Hoa Tinh không khỏi mỉm cười, nhớ đến thân thể mềm mại uyển chuyển của Trần Lan tối qua, lại ngộ ra một điều rằng người mà hắn ngủ đêm nhiều nhất kỳ thật chính là Trần Lan. Nàng mềm mỏng, thâm tình ngập tràn sự ôn thuận thực sự là điểm hấp dẫn Hoa Tinh nhiều nhất. Ở bên nàng, Hoa Tinh hưởng thụ được cảm giác được làm trượng phu, mà Trần Lan là vị hiền thê hiền huệ cực kỳ, trong khuê phòng đều cố gắng làm hắn thỏa mãn, như thế mới có thể thu được trái tim của nam nhân mình, khiến cho hắn không thể rời xa mình được.

Nhìn thoáng qua Tử Ngọc Hoa trong đình viện, ánh mắt Hoa Tinh khẽ chuyển, thân thể không một tiếng động nào đã đáp đến sau lưng Tử Ngọc Hoa, vỗ nhẹ vào vai y một cái. Tử Ngọc Hoa chấn động, ánh mắt lóe lên nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, không hề quay đầu lại mà nói:

"Đại ca sao lại rời giường sớm như vậy, dường như cũng không ngủ nhiều lắm. Text được lấy tại TruyệnFULL

Hoa Tinh cười nói: "Đã không còn sớm nữa, ngủ tiếp thì lát nữa mọi người cũng sẽ đều nhìn ta bằng cặp mắt hình viên đạn, ta sẽ không thoải mái. Hiền đệ mới sáng sớm đã đứng đây suy nghĩ chuyện gì thế? Có đúng là nghĩ sau này vẫn đi theo ta, đồng thời khiến ngạo thiên hạ không?"

Tử Ngọc Hoa quay người lại nhìn Hoa Tinh, ánh mắt có chút u oán nói:

"Ta nghĩ vậy, nhưng đại ca sớm tối bị nữ nhân quấn lấy, có thời gian hỏi đến đệ sao? Có lẽ đệ sẽ rời đi mới đúng, huynh có hiểu không?" Giọng nói ẩn chứa sự u oán và một chút bất mãn.

Hoa Tinh phát tay để Trần Lan rời đi, nhìn Tử Ngọc Hoa cười nói:

"Nếu đệ muốn rời đi thì đã sớm rời đi rồi đấy thôi. Bây giờ người không thể rời được là vì trong lòng người đã có ta đúng không? Chỉ cần một ngày người đồng ý đem thân phận thật nói cho ta biết thì khi đó sẽ cho người kết quả mà người muốn. Thế nào, một lời đã định như thế nhé."

Tử Ngọc Hoa sắc mặt khẽ biến, ánh mắt lộ ra một tia thần thái mê người, khẽ nói:

"Lần đầu tiên đại ca gặp đệ thì đã đoán được thân phận thật của đệ ư?"

Hoa Tinh cười nói: “Người nghĩ thế ư? Thật ra ta chỉ đoán được một nửa mà thôi. Còn một nửa còn lại phải chờ người nói cho ta biết. Hy vọng ngày đó sẽ không lâu nữa, nếu không đó sẽ làm chuyện khiến ta khó chịu lắm.” Thần thái trong ánh mắt lóe lên vẻ thần bí.

Tử Ngọc Hoa gật đầu:

“Sẽ có, chỉ cần đại ca không đuổi đệ đi thì nhất định sẽ có ngày đó. Bây giờ có lẽ mọi người cũng đã dậy cả rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Nói xong, sóng vai cùng Hoa Tinh đi đến phòng ăn. Nhìn theo bóng lưng thì Tử Ngọc Hoa không hề thấp chút nào, so với Hoa Tinh chỉ thấp hơn một chút mà thôi.

Sau khi ăn xong, ánh mắt Hoa Tinh đảo mắt qua mọi người, cuối cùng dừng lại hai Diệp Tinh. Nhìn hai nàng, Hoa Tinh cười nói: “Bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi đây, trên đường hai người nhớ kỹ đi gần ta một chút, không nên đi quá xa, như thế sẽ xuất hiện nguy hiểm, khi đó ta muốn bảo vệ hai nàng cũng sẽ rất khó khăn. Bây giờ mọi người xuất phát thôi, mục tiêu nhắm thẳng Thái Sơn mà tiến.” Nói xong dắt tay Âm Nhu đi trước.

Ngày hôm nay, Âm Nhu đã ngoan hơn trước kia, không luôn mềm như trước nữa, cả người như thay đổi thành một người khác. Từ khi bị Hoa Tinh chiếm tiện nghi đến nay thì Âm Nhu cũng đã trở nên ôn nhu hơn, không giống dĩ vãng nữa. Chuyện này khiến cho Hoa Tinh cao hứng vô cùng, bởi vì không có Âm Nhu cố ý ngăn cản bằng lời lẽ thì hẳn sẽ dễ dàng tán tỉnh những nữ nhân khác hơn trước rất nhiều.

Tế Nam ngày càng gần, mục đích của Hoa Tinh cũng đã nhanh chóng tiến gần. Chuyến đi lần này sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn gì nữa đây?

189. Chương 189: Sơ Đáo Thái Sơn

Sáng sớm, đoàn người Hoa Tinh đã rời khỏi khách sạn đi đến Thái Sơn. Vừa mới rời khỏi khách sạn không lâu thì đoàn người Hoa Tinh đã từ một số võ lâm nhân sĩ biết được một tin tức. Tin tức truyền đến từ Nam Kinh, nói rằng Phượng Hoàng thư viện đã bị tứ đại bang phái liên thủ tấn công, tổn thất nặng nề, ngay cả Phượng Hoàng các cũng bị sập, là lần bị đả kích nghiêm trọng nhất trong vòng hai mươi năm qua.

Đoàn người Hoa Tinh vừa nghe được thì sắc mặt đại biến, nghĩ không ra tứ đại bang phái uy chấn thiên hạ lại liên thủ đồng thời tấn công Phượng Hoàng thư viện. Điều này làm cho Hoa Tinh hết sức phẫn nộ, cặp mắt bắn ra thần quang khiến cho người ta sợ hãi. Dạ Phong nhìn thấy thần sắc Hoa Tinh như thế thì hiểu được Hoa Tinh đã thực sự tức giận, bèn đi một vòng dò hỏi thật kỹ kết quả.

Sắc mặt Hoa Tinh lạnh lùng, ngữ khí âm lãnh nói:

“Nghĩ không ra tứ đại bang phái lại cùng nhau công kích thư viện, sợ rằng tổn thất cực kỳ thảm trọng. Chuyện này ta sẽ ghi nhớ, dọc đường đi nếu có phân đường của tứ đại bang phái thì ta nhất định sẽ tiêu diệt. Ta sẽ để bọn chúng biết thủ đoạn của Hoa Tinh ta, để xem tương lai trong thiên hạ còn có ai dám chọc đến ta nữa không, mười người chọc ta thì ta sẽ giết mười người, để xem có ai không sợ chết không.” Ngữ khí mang theo hàn khí lạnh lẽo, mọi người nghe được đều khiếp sợ trong lòng.

Rất nhanh chóng, Dạ Phong đã trở về, nói rõ mọi tin tức ọi người nghe, khi đó chúng nhân mới thở phào một hơi nói:

”Cuối cùng Đồng Tâm đã biết được chuyện này, nếu không thì thư viện sẽ nguy hiểm, nghĩ không ra thủ lĩnh của tứ đại bang phái cũng xuất thủ, thực sự khiến cho người ta khó có thể tin được.

Hoa Tinh nhìn về phương xa, trong lòng không khỏi suy tư. Ở Nam Kinh lúc này có nhiều nữ nhân của hắn, nếu nói không lo lắng thì đích thực là gạt người. Có nhiều khi Hoa Tinh suy nghĩ xem mình đến Bách Hoa Môn là để hợp tác với bọn họ hay là để tìm kiếm mỹ nữ? Có lẽ tìm kiếm mỹ nữ chiếm nhiều hơn. Bởi vì bằng vào thực lực của hắn thì cũng đủ để vượt trội Bách Hoa Môn, hắn vẫn muốn đi đến đó, chẳng qua là vì mỹ nữ Bách Hoa Môn mà thôi.

Thật ra trong lòng Hoa Tinh đã biết được Hắc Ngọc Ma Liên đối với ý niệm của mình đã có ảnh hưởng nhất định. Tình yêu nam nữ trong lòng so với trước kia đã mãnh liệt hơn rất nhiều. Hắc Ngọc Ma Liên khiến hần gia tăng mị lực nam nhân lên nhưng cũng khiến cho nhu cầu về nữ nhân của hần lớn hơn. Mỗi lần cùng nữ nhân hoan ái, Hoa Tinh đều có cảm giác không cách nào thỏa mãn được. hần biết khả năng tình dục của mình càng lớn thì cần càng nhiều nữ nhân để thỏa mãn. Song đối với các nữ nhân bên người, Hoa Tinh lại không đành lòng để cho các nàng quá mất mặt, vì thế mỗi lần cũng chỉ có hoan ái với một người, tránh để hai nàng cùng nhau xuất hiện. Nhưng như vậy thì Hoa Tinh rất khó thỏa mãn được. Chính vì vậy mà hần mới thu nạp Lý Thái Tú, bởi vì bên cạnh nàng hần không cần phải giữ ý tứ nữa, thoải mái phát tiết dục vọng trong lòng mà người khác thì hần không thể.

Tử Ngọc Hoa nhìn thoáng qua vẻ trầm tư của Hoa Tinh, khẽ nói:

“Nếu việc đã rồi thì cũng không cần nhắc nhiều đến nữa, chúng ta tiếp tục lên đường. Đệ nghị tối nay phải đến được Thái Sơn, sáng mai lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc nữa kia.” Âm Nhu vừa nghe thì vội hỏi:

”Mặt trời mọc ở Thái Sơn đẹp lắm sao? Nếu đẹp thì đừng quên gọi muội cùng xem nữa đấy.

Hoa Tinh bị thanh âm của nàng thức tỉnh, nhìn hai người liếc mắt một cái, cười nói:

“Hay lắm, tất cả chúng ta sẽ cùng ngắm mặt trời mọc. Bây giờ thì chạy đi thôi, nếu không giữa trưa chạy đi thì nóng lắm.” Nói xong thân ảnh nhoáng lên, như nước chảy mây trôi, thoáng cái đã xuất hiện cách đó hai mươi trượng. Những người khác vừa thấy cũng đều nhanh chân thẳng hướng Thái Sơn mà chạy.

Hoàng hôn buông xuống, khí trời mát mẻ, người đi đường cũng chạy nhiều nhất. Chỉ thấy trên quan đạo xuyên qua Thái Sơn có rất nhiều người qua lại, trong đó ngoài dân địa phương thì còn có không ít văn nhân mặc khách, tài tử giai nhân đến Thái Sơn ngắm cảnh. Còn có một ít hảo hán võ lâm, giang hồ hiệp khách cũng đến Thái Sơn.

Xa xa, đoàn người Hoa Tinh đã xuất hiện, đang hướng về thành Thái An cách đó không xa mà đi. Mọi người chạy đi mất trăm dặm, rốt cuộc trước khi mặt trời lặn thì đã đến được thành Thái An. Nhìn đám người đông đúc nơi đó, Mai Hương mở miệng nói: “Nơi này quả nhiên náo nhiệt, thật là đông người. Những người này không giống chúng ta, đến Thái Sơn để ngoạn cảnh. Xem ra Thái Sơn quả nhiên không hổ danh là ngọn núi đứng đầu Ngũ Nhạc.”

Tử Ngọc Hoa cười nói:

“Nhà thơ Đỗ Phủ thời Đường đã có một bài thơ nói về một tòa núi bao quát mọi núi nhỏ. Đó đích thị là Đông Nhạc Thái Sơn, thế núi hùng vĩ nguy nga không nơi nào trên thiên hạ bì kịp. Đỉnh Ngọc Hoàng trên là một trong tứ đại kỳ quan của Thái Sơn, vang danh khắp thiên hạ.”

Âm Nhu lại hỏi: “Tứ đại kỳ quan là gì thế? Trước giờ ta chưa từng nghe nói Thái Sơn có cái gì mà tứ đại kỳ quan, ta cũng có nghe nói là nhìn mặt trời mọc ở Thái Sơn thì rất đẹp. Trước kia người đã đến đây sao? Nếu thế thì kể với mọi người đi, để chúng ta biết thêm nhiều kiến thức nữa.”

Tử Ngọc Hoa thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, bèn hỏi: “Chẳng lẽ trong chúng ta, ngoại trừ ta ra thì chưa có ai đến đây sao?” Nói xong nhất thời dùng ánh mắt đảo qua mọi người.

Lãnh Như Thủy nhìn y liếc mắt một cái, khẽ nói:

”Trước kia ta đã đến một lần, chỉ là vì khi đó không có tâm tình ngoạn cảnh cho nên cũng không nhớ rõ lắm. Vô Ảnh, cũng đã đến có đúng không? Nguyệt Vô Ảnh gật đầu, Lý Thái Tú cũng gật đầu, tỏ vẻ mình đã từng đến. Những người còn lại đều không có phản ứng, xem ra chưa bao giờ đặt chân đến địa phương này.

Hoa Tinh mở miệng nói:

“Ngọc Hoa, người nói ọi người biết đi, cũng để ọi người hiểu rõ một chút. Hai vị cô nương ở Giang Nam này cũng sợ rằng cũng là lần đầu tiên đến Thái Sơn, nói một chút để các nàng hiểu rõ sự hùng vĩ tráng lệ của Thái Sơn.” Nói xong, mỉm cười nhìn hai người Diệp Tinh. Trong ánh mắt thể hiện rõ tình ý, khiến cho hai nàng trong lòng đều có chút run sợ không dám nhìn hần.

Tử Ngọc Hoa nhìn về ngọn núi hùng vĩ tráng phía xa, cười nói:

“Kỳ thật ta cũng chỉ đến đây một lần, cách đây cũng đã rất lâu. Bất quá người đến nơi này đều không thể nào quên được tứ đại kỳ quan, cho nên ta vẫn nhớ rất rõ. Cái gọi là tứ đại kỳ quan thật ra chính là Húc Nhật Đông Thăng, Văn Hà Tịch Chiếu, Hoàng Hà Kim Đái, Vân Hải Ngọc Bàn. Hai thứ đầu tiên chính là chỉ mặt trời mọc, mặt trời lặn. Hoàng Hà Kim Đái là đứng trên đỉnh Ngọc Hoàng nhìn về phía xa Hoàng Hà, mặt nước Hoàng Hà dưới ánh nắng mặt trời thì tỏa sáng như một dải đai lưng màu vàng, hết sức đẹp mắt. Cuối cùng là Vân Hải Ngọc Bàn, đây là chỉ mặt trời ở trong mây có đôi khi đỏ rực như ngọc bàn, chói mắt vô cùng. Có cơ hội và khí hậu trợ giúp thì trong một ngày có thể xem được cả tứ đại kỳ quan. Sáng sớm ngày mai, chúng ta có thể lên đỉnh núi nhìn mặt trời mọc xem nó xinh đẹp như thế nào.” Nói xong nhìn mọi người khẽ nở một nụ cười.

Mai Hương lên tiếng: “Ngày mai ta nhất định sẽ dậy sớm để lên núi ngắm mặt trời mọc. Nhất định sẽ đẹp lắm đây.”

Ám Nhu vừa nghe cũng vội hòa theo: “Nhớ là đừng quên gọi ta nữa nhé, ta cũng đi. Mặt trời mọc như thế ta còn chưa thấy bao giờ. Hơn nữa cũng đã nhiều năm ta chưa từng thấy một ngày mới bắt đầu thế nào, ngày mai nhất định phải nhìn thử một lần.”

Hoa Tinh cũng nhìn những người khác nhìn hai nàng, lộ ra vài tia mỉm cười. Hoa Tinh nhìn sắc trời, cười nói:

“Cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi tìm điểm dừng chân đã. Đi một ngày cũng đã mỏi mệt, nếu muốn ngày mai ngắm mặt trời mọc thì nên nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai ta sẽ gọi mọi người cùng đi. Nào, đi thôi.”

Đi khắp mấy con đường đều không tìm được khách sạn, tất cả mọi khách sạn đều đã đầy khách, chuyện này khiến cho đoàn người Hoa Tinh có cảm giác bất hảo một chút. Cẩn thận hỏi rõ lại thì mọi người mới biết được thì ra mấy ngày nay không biết là vì nguyên nhân gì mà thành Thái An mà xuất hiện rất nhiều người. Đoàn người Hoa Tinh đến vào đúng lúc này, quả nhiên là rất khó tìm được chỗ ở.

Nhìn bốn phía một chút, Hoa Tinh nói: “Sắc trời đã tối, chúng ta sẽ tìm thêm một chút nữa. Nếu thật sự không có phòng thì chỉ còn cách tìm nhà những đại hộ thuê tạm. Nói xong thì phân chia Dạ Phong, Kiếm Vô Bính, Dao Vô Phong chia nhau ra đi tìm, mình thì dẫn theo những người khác tìm ở phía con đường phía trước.

Kết quả là không thể tìm được, cho dù vẫn có khách sạn còn phòng thì cũng chỉ còn một, hai phòng, không thể ở được. Hoa Tinh bất đắc dĩ phải tìm các nhà đại hộ thuê ở. Tìm một vòng ở vùng phụ cận, cuối cùng tìm được một căn nhà đại hộ, trên cửa có hai chữ Đỗ phủ, xem ra chủ nhân là họ Đỗ. Hoa Tinh để Dạ Phong vào thỏa thuận, những người khác đứng chờ ở đó.

Rất nhanh chóng, Dạ Phong gõ cửa, một lão quản gia bước ra, sau khi nghe Dạ Phong gõ ý thì lão liếc nhìn đám người Hoa Tinh, thấy phần lớn là cô nương, cũng không nói gì nhiều, tỏ ra nhiệt tình dẫn đoàn người Hoa Tinh tiến vào. Thông qua lão quản gia, Hoa Tinh biết được đại hộ nhân gia này chính là nhà của đại thiện nhân nổi danh thành Trường An, được xưng tụng là Đỗ Bách Thiện. Người này thường đóng cầu sửa đường, làm việc thiện, rất có danh tiếng ở đây, được người địa phương xưng danh là Thái An đệ nhất đại lương thiện, năm nay năm mươi hai tuổi. Trong nhà có một người mẹ đã bảy mươi, hai vị phu nhân, ba con trai, gần mười người hầu, gia cảnh hết sức giàu có.

Lão quản gia bố trí cho đoàn người Hoa Tinh mười gian khách phòng, sau đó sai người mang rượu và thức ăn đến. Khi đó mới rời đi. Nhìn theo lưng lão quản gia, Trần Lan cười nói:

“Công tử, vận khí chúng ta xem ra không tệ, gặp được người hảo tâm, lão quản gia này mặc dù đã già nhưng lại đối xử với người khác lại rất tôn trọng. Từ rượu và thức ăn hảo hạng này thì có thể thấy là họ đối xử với người khác đảm chắc là rất tốt.

Hoa Tinh thấy mọi người đều tỏ ra đồng cảm thì cười nói:

“Hảo vận luôn song hành cùng ta mà. Thôi được rồi, mọi người đều đói bụng, mau ăn đi thôi. Để ta đi tìm lão quản gia, nói lão một tiếng rằng ngày mai chúng ta vẫn lưu lại thêm một đêm nữa, việc này phải nói cho người ta biết xem ý họ thế nào.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh rời đi, cẩn thận quan sát cảnh sắc bốn phía trong đại viện. Mặc dù trời đã tối

đen nhưng Hoa Tinh vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện xung quanh, chỉ thấy trong đại viện tràn ngập các loại kỳ hoa dị thảo, giả sơn non bộ nhiều vô số, kiến tạo hết sức công phu, hiển nhiên là do danh gia chế tác.

Rất nhanh chóng, Hoa Tinh bằng linh giác của mình đã tìm được quản gia, nói ra ý của mình. Lão quản gia nghe xong, sắc mặt có chút chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. Chỉ nghe lão nói:

”Ngày mai các người muốn đi đến Thái Sơn chơi đúng không? Vậy thì phải dậy sớm một chút mới có thể ngắm mặt trời mọc được. Buổi tối ở lại ngắm cảnh hoàng hôn xong rồi hãy về, ngày mai ta có việc bận, không thể bồi tiếp các người được.

Hoa Tinh cười nói:

“Đa tạ quản gia hỗ trợ, chúng tôi sẽ đưa toàn bộ tiền chi phí nơi này cho ông. Bây giờ không làm phiền ông nữa, cáo từ.” Nói xong quay người rời đi. Nhìn theo lưng Hoa Tinh, ánh mắt quản gia lóe lên không ngừng, tựa hồ lo lắng chuyện gì, chỉ thấy lão đi tới đi lui ba lần thì xoay người đi ra ngoài cửa.

Trong một gian mật thất bí mật ở, một người mặc cẩm y chừng năm mươi tuổi đang nói chuyện cùng quản gia Đỗ Phúc. Chỉ nghe người đó nói rằng:

”Bọn họ còn ở lại hết đêm mai, sợ rằng sẽ liên lụy đến bọn họ. Người có thể nghĩ ra biện pháp đuổi khéo bọn họ được không? Ta không muốn vì chuyện của ta mà làm liên lụy đến người vô tội, như thế sẽ hổ thẹn với lương tâm. Cả đời ta cho đến bây giờ vẫn chưa từng làm chuyện gì xấu, đáng tiếc là ông trời lại muốn trêu ghẹo người tốt.

Đỗ Phúc trầm giọng nói:

”Lão gia cả đời này người làm việc thiện lương, tin rằng ông trời sẽ không mù mắt, lão gia nhất định sẽ là cát nhân thiên tướng. Đoàn người đó đều mang theo đao kiếm, tôi sợ rằng nếu tôi trực tiếp cự tuyệt thì sẽ khiến bọn họ chú ý, chúng ta đừng biểu hiện rõ ràng, nếu không sợ rằng sẽ khiến bọn họ để ý, lại dẫn đến liên lụy bọn họ. Tôi sẽ cố sức để họ về trễ một chút, tránh không phải để bọn họ nhìn thấy. Dù sao thì họ và chúng ta cũng vô thân thích, không nên vì chúng ta mà rước họa vào thân.

Đỗ Bách Thiện gật đầu:

”Như thế cũng tốt, hy vọng vận khí của bọn họ tốt, tôi mới trở về, như vậy thì có thể tránh được tai kiếp. Sáng mai người nhớ là phân phát nhiều ngân lượng một chút cho tất cả nô bộc, để bọn họ đi xa. Mặt khác đem lão phu và và ba vị thiếu gia ẩn nấp cho kỹ, nhất định không thể để cho ác ma tìm được. Ta sẽ ở đây thu hút sự chú ý của bọn họ, tạo cơ hội cho người làm việc. Bây giờ người nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Đỗ Phúc thở dài nói:

“Lão gia cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ông trời sẽ có mắt.” Nói xong thì thân ảnh già nua chậm rãi rời khỏi, chỉ còn tiếng thở dài là vẫn vang lên ở gian mật thất dưới đất.

Trời còn lơ mờ sáng thì Hoa Tinh đã dẫn theo mọi người rời khỏi Đỗ Phủ đi đến Thái Sơn xem mặt trời mọc. Trải qua một canh giờ đi đường, mọi người rốt cuộc mọi người cũng đã đến được Ngọc Hoàng phong. Vừa đến đây thì đám người Hoa Tinh mới biết được còn có người đến đó sớm hơn bọn họ. Nhìn bảy người, Hoa Tinh khẽ than rằng:

”Chúng ta tưởng rằng mình đã đến sớm nhất, thì ra còn có người sớm hơn, thật là không tưởng. Giờ phút này đúng ra mọi người vẫn còn phải ngủ mới đúng, nhưng lại dậy sớm đến đây xem mặt trời mọc, xem ra cảnh tượng này rất mê người đây.

Tử Ngọc Hoa cười nói:

“Đại ca lần đầu tiên đến đây cho nên cảm thấy kỳ quái. đọc truyện tại . Nếu thường xuyên đến thì sẽ thấy chuyện này là bình thường. Đông Nhạc Thái Sơn danh dương tứ hải, người đến đây ngắm mặt trời mọc là người ở khắp mọi nơi đổ về. Hôm nay chúng ta đến, mai lại có người khác đến, nơi này sẽ mãi mãi không thiếu người xem. Bây giờ còn cách mặt trời một lúc nữa, khi đó người sẽ còn nhiều hơn, lúc đó đại ca mới biết được mị lực của mặt trời mọc ở Thái Sơn như thế nào.” Nói xong mỉm cười, ánh mắt dõi về phương xa.

Trần Lan lúc này lấy thức ăn mang theo ra nói với mọi người: “Bây giờ thừa dịp mặt trời còn chưa mọc, chúng ta ăn một chút, đến khi mặt trời mọc thì sợ rằng ngay cả thời gian cũng không có.” Nói xong, phân phát thức ăn ọi người.

Thời gian cứ thế trôi qua, số người trên đỉnh Ngọc Hoàng càng nhiều. Đến khi phương đông xuất hiện tia ánh sáng đầu tiên thì trên đỉnh Ngọc Hoàng đã có gần cả ngàn người tập trung, thật là chuyện đáng kinh ngạc. Dõi mắt khắp nơi, Hoa Tinh nhìn những ngọn núi xung quanh dưới chân, nén không được cười nói:

“Khó trách cổ nhân đã nói nơi đây cao tuyệt đỉnh, bao quát mọi núi nhỏ. Đứng chỗ này nhìn bốn phía thì có cảm giác toàn bộ thiên hạ đều bị giẫm nát dưới chân mình, thật sự là kỳ diệu.” Nói xong thì cảm thấy hào tình tráng trí trong lòng dâng cao.

Bên cạnh, tất cả mọi người đều bị thần sắc của Hoa Tinh làm cho khiếp sợ, cổ bá khí cường đại bức người như đế vương giá lâm từ người hấn tràn ngập khắp đỉnh Ngọc Hoàng, khiến ọi người đều không nén được quay đầu lại nhìn hấn. Cảm nhận được hào tình tráng chí của Hoa Tinh, không nhịn được nảy sinh lòng kính nể với hấn.

Lúc này chân trời phía đông đã mơ hồ một đạo hồng quang bay lên. Hoa Tinh nhìn mọi người, cười nói:

“Đừng nhìn ta, nhìn mặt trời mọc đi.” Lời này vừa nói ra thì mọi người đều chăm chú nhìn mặt trời mọc ở phía đông.

Một vòng tròn hồng hồng nổi lên, kèm theo một rặng mây đỏ rực, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Vô số người đã cất tiếng hoan hô, hưng phấn đón mặt trời mọc.

Ám Nhu và Mai Hương lúc này giống hệt như tiểu hào tử bình thường, cao hứng reo hò. Hai người Diệp Tinh cũng rất kích động, bị cảnh quan kỳ diệu hấp dẫn thật sâu. Hoa Tinh và những người khác mặc dù không quá phấn khích nhưng trong lòng cũng bị cảnh quan này làm cho rung động.

Thời gian mặt trời mọc không lâu, một lúc sau đã có nhiều người trở xuống núi, chỉ còn một số ít người còn lại mà thôi. Hoa Tinh cười nói:

”Chúng ta đi hay là vẫn còn ở đây ngắm tiếp? Bây giờ mặt trời vừa ló dạng, mây mù bốn phía vẫn chưa tan, không thể nhìn thấy Hoàng Hà Kim Đái được, mọi người nghĩ thế nào? Text được lấy tại TruyệnFULL

Ám Nhu không để ý đến Hoa Tinh nói, nhìn Tử Ngọc Hoa hỏi:

”Bây giờ mặt trời mọc đã được nhìn thấy, mặt trời lặn thì phải chiều mới xem được, còn Vân Hải Ngọc Bàn thì sao? Nó diễn ra vào buổi sáng hay buổi chiều?

Tử Ngọc Hoa thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình thì cười nói:

”Chuyện này thì ta cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng theo quan sát thì Vân Hải Ngọc Bàn chắc là buổi sáng, buổi chiều mây mù tan hết, làm sao còn biển mây chứ? Về phần Hoàng Hà Kim Đái thì dám chắc buổi chiều, khi mây mù tan hết thì mới có thể nhìn thấy.

Ám Nhu vừa nghe thì lớn tiếng nói:

“Nếu như vậy, chúng ta sẽ ở chỗ này nhìn Vân Hải Ngọc Bàn. Nếu bỏ lỡ thì không biết bao giờ mọi người mới có thể trở lại đây đúng không?” Nói xong nháy mắt với Mai Hương, Mai Hương vừa thấy Ám Nhu ra hiệu thì cũng lớn tiếng hòa theo. Các người khác kỳ thật cũng muốn xem cảnh quan nên đồng thời phụ họa với hai nàng.

Hoa Tinh thấy thế không khỏi lắc đầu cười nói:

“Nữ nhân, quả nhiên là thích nào nhiệt, người ta vừa nói xong thì đã reo hò ầm cả lên, được rồi, không đi nữa, mọi người ở đây nghỉ ngơi chờ lát nữa xem cảnh quan thứ hai.” Nói xong, ánh mắt liếc nhìn xung quanh tựa hồ như muốn tìm cái gì. Chúng nữ nghe vậy đều lộ ra sắc mặt vui mừng, tíu tít nói chuyện.

Hoa Tinh thấy thế nhìn Tử Ngọc Hoa cười nói:

“Xem bộ dáng này, sau này nếu đến danh lam thắng cảnh thì không nên nói cho các nàng biết. Nếu không thì đừng mong có thể rời đi.”

Sau ngọ, mặt trời chói chang trên cao, mây mù tiêu tán. Đứng trên đỉnh Ngọc Hoàng nhìn về phía Bắc thì thấy một ngọc dải màu vàng tỏa ra quang mang lấp lóe, uốn lượn quanh Thần Châu như một kim long. Nhìn thấy Hoàng Hà từ xa hùng tráng như thế, Hoa Tinh và mọi người đều không khỏi cảm thán cho sự hùng tráng của nó, thật sự là kỳ cảnh của thế gian.

Lặng lặng nhìn Hoàng Hà, Hoa Tinh dần rơi vào trầm tư, giờ phút này dường như có điều gì đó khiến tâm linh hấn xúc động. Đến khi Trần Lan gọi hấn thì hấn mới tỉnh lại, nhìn mọi người, sau đó hỏi:

”Có chuyện gì thế, có đúng là ta đã suy nghĩ một lúc lâu hay không?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười phá lên. Ám Nhu có vẻ hết sức cao hứng, cười nói:

”Nghĩ không ra Hoa Tinh lợi hại như vậy cũng có lúc ngẩn người thất thần, thật là buồn cười. haha.”

Hoa Tinh cũng cười nói:

”Ngẩn người đúng là chuyện buồn cười, bất quá ta không có ngẩn người, ta chỉ đang suy nghĩ một chuyện. Được rồi, Tiểu Tuyết gọi ta là có chuyện gì sao?”

Trần Lan nhìn hấn một chút, che miệng cười nói:

”Công tử, người không thấy thời tiết thay đổi sao? Mặt trời đã lặn về phía tây, nếu chúng ta vẫn không trở về thì sẽ biến thành gà lạnh đấy. Khi đó sẽ không còn cười được đâu.” Nói xong thì bật cười.

Hoa Tinh ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên là mây đen đã cuộn cuộn kéo đến, xem ra trời sắp muốn mưa. Mùa hè, khí hậu biến hóa rất nhanh, cho nên nếu không để ý thì rất dễ dàng bị thời tiết tác động. Hoa Tinh nhìn mọi người nói: “Nếu đã vậy, thì chúng ta đi thôi. Dù sao cũng đã nhìn cảnh quan mãn nhãn.”

Ám Nhu nói: “Đáng tiếc là vẫn còn một cảnh chúng ta chưa được xem, thật là đáng tiếc.” Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy có chút tiếc nuối trong lòng.

Hoa Tinh nói: “Quên đi, người không thấy ông trời đang muốn khóc đó sao, làm sao thấy ông cười nữa, nếu không đi thì xuân quang của các nàng sẽ lộ ra hết đấy. Đi thôi.” Nói xong lắc mình rời khỏi.

190. Chương 190: Ông Trời Có Mắt

Bởi vì thời tiết đột nhiên chuyển biến nên đoàn người Hoa Tinh phải rời khỏi Thái Sơn, chạy về Đỗ phủ. Trên đường, bởi vì chúng nữ sợ trời mưa sẽ khiến cho xuân quang trong thân thể lộ hết ra ngoài cho nên đoàn người đi với tốc rất nhanh.

Trên đường đi, bởi vì Ám Nhu và Lý Thái Tú đều không có võ công nên Hoa Tinh đành phải động thân ôm lấy hai nàng, thi triển khinh công về thành Thái An. Sau khi vào thành thì trời đã bắt đầu đổ mưa, người đi đường không nhiều lắm. Đoàn người Hoa Tinh cũng vì vậy mà không hề bị trở ngại, rất nhanh tiến vào thành.

Chưa về đến Đỗ phủ thì bầu trời đã đổ mưa lớn. Bởi vì mưa quá to nên đoàn người Hoa Tinh chỉ có thể đứng tránh mưa ở một mái hiên. Tất cả mọi người đều ai oán, trách móc lão thiên, đặc biệt là chúng nữ, không ngừng buông lời oán trách ông trời. Hoa Tinh chỉ biết cười khổ liếc mắt nhìn các nàng mà thôi.

Đột nhiên, Hoa Tinh nhìn thấy một người đứng dưới mưa ngẩng mặt lên nhìn trời. Đó là một trung niên văn sĩ chừng ba mươi bảy ba tám tuổi, toàn thân đã bị nước mưa thấm ướt, nhưng người đó dường như không để ý đến điều đó, chỉ đứng im nhìn trời. Khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần bi phần không cam lòng, tựa hồ như muốn chống lại ông trời. Đôi môi người đó khẽ nhích động, tựa hồ muốn thuật lại chuyện gì đó, đáng tiếc là đã bị tiếng mưa rơi lấn át đi. Liếc mắt một cái, Hoa Tinh đã nhận ra đây là một người bình thường, nhưng tại sao hấn lại có hành vi như thế, điều này thực khiến cho Hoa Tinh chú ý.

Lúc này, những người khác cũng đã phát hiện ra trung niên văn sĩ, đều cảm thấy khó hiểu. Mai Hương nhìn người đó nói:

”Hắn làm sao vậy, không phải là bị khủng chứ, trời mưa lớn như thế nhưng lại đứng dầm mưa. Thật là kỳ quái.

Ám Nhu khẽ nói: “Nhìn bộ dáng thì chắc là không phải là người điên, dám chắc hắn đã bị chuyện gì kích thích, khó có thể cảm thụ được nên phát tiết trong mưa nổi thống khổ của mình mà thôi. Nghĩ đến lại thấy thật thương cảm.” Mọi người nghe vậy cũng đều gật đầu, nghĩ thầm rằng rất có thể là như thế.

Mai Hương tâm địa thiện lương, nhìn thấy dáng vẻ của người đó, nhin không được phải nói: “Nhìn hắn thật đáng thương, chúng ta nhiều người như vậy, không bằng giúp hắn đi, coi như làm chuyện tốt. Hoa đại ca, huynh hỏi hắn một câu xem có chuyện gì chúng ta có thể giúp hắn được không. Không gặp thì thôi, nếu đã gặp thì chúng ta phải thử một lần đi. Huynh chẳng phải thường nói gặp gỡ là có duyên hay sao, đây có lẽ cũng là duyên phận đấy.” Nói xong, nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt toát ra vẻ cầu khẩn. mới nhất ở truyện/y/y

Mọi người nghe vậy đều bị sự thiện lương của nàng khiến cho cảm động. Hoa Tinh nghe vậy thì nhìn nàng triu mến, khẽ vuốt tóc nàng, gật đầu nói: “Được, ta đáp ứng yêu cầu của nàng. Sự thiện lương trong lòng nàng luôn là thứ mà ta hướng tới, ta sẽ đi hỏi xem hắn có cần chúng ta giúp gì không. Nói xong, buông tay ra, đi về phía trung niên văn sĩ.

Mọi người nghe vậy đều nhìn Hoa Tinh và Mai Hương, ánh mắt toát ra quang mang kỳ dị. Song ngay khi Hoa Tinh đi bước đầu tiên thì trung niên văn sĩ đột nhiên ngửa mặt lên trời hét to, tỏ vẻ bi phẫn không cam lòng. Chỉ nghe y giận dữ hét to: “Lão thiên, ngươi hay lắm, ngươi có thể dễ dàng định đoạt tính mạng của vô số người. Chẳng lẽ ngươi chưa từng mở mắt nhìn xem hay sao? Tại sao, tại sao? Chẳng lẽ ngươi đã chết, ông trời không có mắt hay sao? Ha ha, bây giờ ngươi đã hối hận có đúng không? Nếu không tại sao ngươi lại khóc? Ngươi trả lời ta đi? Ngươi hối hận vì đã khiến bao nhiêu người vô tội chết đi nên bây giờ khóc có đúng không? Lão thiên, ta hận ngươi, gia đình bách thiện, máu chảy thành sông, ngươi thật là đáng hận mà!” Tiếng gào thét đầy phẫn hận và bi thảm thật khiến cho người cảm thấy rung động thâm tâm.

Bầu trời, một đạo sấm sét chợt hiện ra, tựa hồ như đáp lại lời nói của y. Mưa to càng lúc càng thêm mãnh liệt, cuồng phong nổi lên bốn phía, như rồng giận, như rít gào, mơ hồ như mang theo vài tia thê lương. Thiên địa là một mảnh hắc ám, tựa hồ màn trời chiếu đất cũng đang khóc thảm. Hai tay trung niên văn sĩ giơ lên cao, lớn tiếng hỏi ông trời, thanh âm thê lương như vô số vong hồn rồng giận, thảm thiết cực kỳ.

Hoa Tinh toàn thân chấn động, lời nói của trung niên văn sĩ đã làm cho tâm linh rung động. Toàn thân đột nhiên bộc phát một cỗ khí thế cường đại, trong nháy mắt đã tản ra xung quanh. Chỉ thấy toàn thân Hoa Tinh toát ra hồng quang chói mắt, trang phục tung bay lật phật, cả người từng bước từng bước tiến về phía trung niên văn sĩ. Nhưng làm cho kẻ khác khiếp sợ nhất chính là nước mưa đã rơi xuống đều bị chân khí của Hoa Tinh bức bay sang chỗ khác, đồng thời mỗi bước chân của Hoa Tinh đều cách mặt đất ba thốn, lẳng không hư độ. Giờ phút này hắn giống hệt như một pho tượng ma thần, khiến cho chúng nhân toàn thân đều rung động.

Đi đến trước mặt văn sĩ, Hoa Tinh khẽ hỏi: “Nếu ông trời đã chết, ít nhất nhân gian vẫn còn có có người có lòng nhân ái. Nếu ông trời không có mắt thì ít nhất còn có Hoa Tinh ta. Ngươi có chuyện gì bất bình có thể nói cho ta biết, chỉ cần thời gian cho phép, ta có thể hoàn thành tất cả tâm nguyện của ngươi.” Thần quang trong mắt sáng chói nhìn trung niên văn sĩ.

Trung niên văn sĩ tựa hồ cảm nhận được khí thế cường đại của Hoa Tinh, ánh không khỏi nhìn hắn một lần. Nhìn Hoa Tinh một lúc lâu, trung niên văn sĩ mới nói: “Lời ngươi nói là thật hay sao, cho dù nguy hiểm đến tính mạng ngươi cũng nguyện ý ư?” Hỏi xong thì đắm đắm vào mặt Hoa Tinh.

Hoa Tinh ngao ngễ nói:

“Cho đến lúc này, chưa có chuyện gì có thể uy hiếp được tính mạng của ta, cho nên ngươi có thể yên tâm nói ra. Chỉ cần thời gian còn kịp thì ta có thể giúp ngươi hoàn thành chuyện bất bình.”

Trung niên văn sĩ nhìn Hoa Tinh một lúc lâu, ánh mắt đột nhiên nhìn trời, mặc cho nước mưa rùng rùng chảy xuống mặt. Hoa Tinh đột nhiên cảm giác được trên mặt trung niên văn sĩ không chỉ có nước mưa mà còn có nhiệt lệ. Hoa Tinh hiểu được trong lòng người đó ắt hẳn phải là phẫn hận cực kỳ. Nếu không thì một đại nam nhân như vậy sẽ không thảm thiết đến mức này.

Bốn phía, mưa đột nhiên nhỏ đi một chút. Trong tiếng mưa rơi, trung niên văn sĩ tang thương nói: "Cảm ơn người, xem bộ dáng của người thì có lẽ người không phải là người của thành Thái An. Người có lẽ cũng chỉ là du khách đến Thái Sơn ngắm mặt trời mà thôi, cho nên người nhất định chưa nghe qua tên một người. Người đó chính là một người đã vì dân chúng thành Thái An làm vô số việc thiện, đáng tiếc là ông trời không có mắt, tất cả dân chúng thành Thái An chúng ta sẽ hận ông đấy ông trời ạ."

Trong lúc mơ hồ, Hoa Tinh đã nghe rõ được mọi sự. Gia đình Bách Thiện, máu chảy thành sông. Ngẩn ngủ tám chữ trong trong đầu Hoa Tinh đã như nhìn thấu mọi chuyện. Hắn trầm giọng hỏi:

"Người có gì oan khuất và bất bình, mau nói cho ta biết, thời gian không thể quay lại, một khi nó đã qua đi thì cho dù ta muốn giúp người cũng không cách nào. Ông trời vẫn còn khóc, có lẽ có một số việc vẫn còn sinh cơ, người mau nói đi."

Trung niên văn sĩ nghe hắn nói thì có chút thanh tỉnh, ánh mắt có chút kỳ dị nói:

"Người nói đúng, từ nơi này về phía trước, rẽ trái chừng trăm trượng là gia phủ Bách Thiện, nếu người nguyện ý, cố gắng thì xem ra còn có một chút hy vọng."

Hoa Tinh gật đầu nói:

"Được, ta sẽ đi xem sao, hy vọng có thể vẫn hồi được ít chuyện." Nói xong hắn quay lại nói với mọi người:

"Ta đi đây một chút." Nói xong đang định đi thì Nguyệt Vô Ảnh lên tiếng:

"Hoa Tinh, nếu ta nhớ không lầm thì từ nơi này về phía trước, rẽ phải chưa đến một trăm thước thì chính là chỗ chúng ta trú chân đêm qua." Lời vừa nói ra thì toàn thân Hoa Tinh đều chấn động, những người khác cũng đều kinh hãi.

Hoa Tinh sắc mặt âm trầm nhìn trung niên văn sĩ hỏi:

"Theo lời người nói thì Đỗ phủ chính là nơi ở của Đỗ Bách Thiện?" Trung niên văn sĩ lộ ra vẻ sâu thẳm, cười nói:

"Không nghĩ ra người cũng đã nghe qua tên người này, đáng hận là ông trời không có mắt." Trong mắt Hoa Tinh đột nhiên bộc phát ra sự lạnh lùng vô cùng, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất. Trong không trung chỉ còn thanh âm của hắn vang vọng:

"Ta đi trước một bước, các người đi sau." Trung niên nhìn thấy Hoa Tinh đột nhiên biến mất, toàn thân chấn động, lắp bắp nói:

"Trời cao không mắt hay là có mắt đây? Có lẽ...- những tiếng phách sau đều bị tiếng mưa che át, không thể nghe được."

Đại viện Đỗ gia, mưa to không ngừng, cuồng phong cuộn cuộn, trong viện tràn ngập nước mưa nhưng vẫn không rửa sạch được máu tanh trong viện. Chỉ thấy bắt đầu từ đại môn, cứ đi ba thước lại có một đầu người, hình thành một con đường đầu người thẳng tắp đến đại sảnh.

Trong đại sảnh, chỉ thấy Đỗ Bách Thiện và lão quả gia, nét mặt buồn bã vô cùng. Ngoài hai người còn có bảy người nữa. Hơn nữa dường như bảy người không phải là một lộ nhân mã mà là ba nhóm người. Nhóm đầu tiên gồm có hai người, là hai lão nhân chừng sáu mươi, nét mặt âm trầm, trang phục như nhau, trước ngực đều thêu hai miếng xương trắng bất chước, dĩ nhiên là kỳ nhân mà Thiên Cơ cốc mới công trên Phong Vân bảng Bạch Cốt môn. Nhóm thứ hai gồm có ba người, trong đó có một người mặc áo xanh đeo mặt nạ, nhìn không biết được bao nhiêu tuổi. Hai người bên cạnh thì chừng năm mươi tuổi, chính là bài danh thứ hai trên Địa bảng Hắc Bạch Song Sát Trần Long Trương Hổ. Cuối cùng là một nhóm hai người, trong đó một người chừng bốn mươi, diện mạo có phần nham hiểm, tay cầm một cái quạt giấy, ống tay có thêu tiêu chí của ma quỷ, khiến ọi người thập phần chú ý. Người bên cạnh chừng hơn ba mươi tuổi, tay cầm trường đao, vẻ mặt hung dữ khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, chỉ thấy gã cầm trường đao đang khống chế thân thể già lão của quả gia, quát nói:

"Có nói hay không, còn không mau nói chủ nhân người mở miệng nói rõ đồ vật đó ở đâu. Nếu không hôm nay lão tử sẽ cho người sống không được, chết không xong." Nói xong, đại đao vung lên, năm ngón tay trái

của lão quần gia đều bị chặt đứt, đau đến tâm can liệt phế, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Nhưng lão không hề kêu một tiếng, chỉ có hai mắt là phản hận nhìn đại hán đó, nghiêng răng nói:

”Ác ma, ta sẽ không sợ ngươi. Nếu muốn lấy ta để bức bách lão gia nhà ta thì các ngươi đã lầm rồi.

Hán tử đó cả giận nói:

“Lão tử xem ngươi cầm cự đến khi nào, ta chưa từng thấy qua kẻ nào không sợ chết.” Nói xong thì trường đao trong tay lại vung lên, chặt đứt cổ tay quần gia. Quần gia cắn chặt răng, không kêu một tiếng nào. Hán tử tiếp tục vung lên ba đao liên tiếp, chặt đứt toàn bộ hai tay, máu tươi phun trào. Đỗ Bách Thiện chợt thét lên:

”Dừng ta, các ngươi là lũ ác ma, có giỏi thì đến đây hành hạ ta, đừng nên hành hạ người vô tội.

Gã đại hán hung dữ và gã mặt trắng âm hiểm cùng nhau cười nói:

“Rất đơn giản, chỉ cần ngươi nói ra vật đó đang ở đâu thì ta sẽ nói Dã Ngưu buông tha cho hán. Ngươi không cần phải lo lắng cho hán. Nếu không như thế thì đợi lát nữa máu tươi bao phủ toàn thân của hán thì ngươi hối cũng không kịp.” Thanh âm âm trầm, vẻ mặt tươi cười giống hệt ác ma mỉm cười.

Đỗ Bách Thiện sắc mặt biến đổi liên tục, lão đối với quần gia Đỗ Phúc có thâm tình sâu đậm, tình huống này thật khiến lão đau đớn. Lúc này Đỗ Phúc khuôn mặt vằn vẹo, nhìn Đỗ Bách Thiện, lớn tiếng nói:

“Lão gia, không nên để bọn chúng uy hiếp, tôi chết không sao cả, nhưng ngài ngàn vạn lần không thể nói cho bọn chúng biết, nếu không thì hơn mười nhân mạng của Đỗ gia ta sẽ là hy sinh vô ích. Bọn ác ma này đích thị là không có mắt, chỉ cần ngài nói ra thì bọn chúng sẽ lập tức giết ngài.” Vừa nói xong thì đại hán đã tung ra một quyền đánh gãy răng quần gia, máu tươi từ miệng ào ào tuôn ra.

Đỗ Bách Thiện nhìn Đỗ Phúc, trầm giọng nói:

“Hay lắm Đỗ Phúc, khi còn sống chúng ta ở cùng một chỗ, ta là chủ ngươi là phó, sau khi chết đi thì ngươi là chủ ta là phó. Chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, bất kể là nơi nào.” Nói xong quay sang nhìn gã trung niên cầm quạt giấy:

“Đến đây đi, các ngươi đừng mơ tưởng đoạt được vật đó, ta cho dù chết cũng sẽ không nói ra. Đến đây đi lũ ác ma, sớm muộn các ngươi cũng sẽ phải trả giá.” Nói xong thản nhiên nhìn bảy người, không có vẻ gì là sợ hãi cả.

Hai nhóm người còn lại không hề mở miệng, cũng không hề động thủ, chỉ lẳng lặng đứng nhìn bọn họ, đợi cho Đỗ Bách Thiện không chịu được sự tra khảo sẽ nói ra nơi giấu thứ vật đó. Đỗ Phúc toàn thân máu tươi nhìn Đỗ Bách Thiện, giọng khàn khàn nói:

“Lão gia cả đời chính trực, cứ không ít người, tôi cam tâm tình nguyện làm phó cho ngài, lúc này lại mất mạng ở đây, nhưng tin chắc ông trời sẽ giáng xuống tai ương lên đầu bọn chúng. Ngài không thấy ngay cả trời cũng đang khóc hay sao? Ông trời cũng có nước mắt. Lão gia, lão bộc xin đi trước một bước.” Nói xong thì thần quang trong ánh mắt dần trở nên mờ mờ xuống.

Mất máu quá nhiều đã khiến quần gia không còn chịu đựng được nữa, tính mạng đã mất đi. Một vị quần gia cả đời trung nghĩa cuối cùng đã mang theo sự bi phẫn rời khỏi thế gian. Một tiếng sét đánh vang trời như thể hiện nỗi bất bình khôn xiết này.

Đỗ Bách Thiện trào nước mắt, run giọng nói:

“Hay lắm, Đỗ gia ta có ngươi là một vinh hạnh, cứ đi trước đi. Ta sẽ theo ngươi đi sau, cho dù con đường đó có âm u lạnh lẽo thì ta cũng sẽ ở bên ngươi cả đời. Kiếp sau chúng ta sẽ cũng ở chung một chỗ.” Tình cảnh thảm thiết ở đây thực khiến cho kẻ khác rơi nước mắt. Nhưng bảy kẻ kia không hề có một giọt nước mắt nào, tựa hồ bọn chúng sinh ra đã mang trong người dòng máu lạnh của động vật, không hề bị cảnh tượng trước mắt gây rung động.

Gã trung niên cầm quạt âm hiểm cười nói:

“Xem bộ dáng của ngươi thì dám chắc là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ta sẽ cho ngươi thấy một chút kiến thức.” Nói xong quạt giấy trong tay điểm liên tục vài cái lên người Đỗ Bách Thiện, một cơn đau đớn từ

trong tâm can phé phủ lập tức truyền khắp người Đỗ Bách Thiện. Toàn thân lão run rẩy lấy lấy, nét mặt thống khổ vô cùng. Nhưng lão vẫn cắn răng chịu đựng, mặc áo tơi ứa ra từ đôi môi. Ánh mắt chứa đầy căm hận, sắc bén như một thanh lợi kiếm khắc sâu vào lòng người. Nhất thời trong đại sảnh chỉ có tiếng thở hổn hển chịu đựng và tiếng rống và vào nhau, không hề có thanh âm cầu xin nào cả.

Bên ngoài, trời mưa càng ngày càng lớn, gió thổi ào ào. Thân thể Hoa Tinh giữa không trung như một đạo lưu quang chạy về phía Đỗ Phủ. Phía sau, Tử Ngọc Hoa và mọi người cũng toàn lực phóng đi.

Ngay khi Hoa Tinh vừa thấy đại môn Đỗ Phủ đóng chặt, hơn mười thi thể nằm rải rác quanh đó thì khí tức toàn thân bộc phát. Liếc mắt qua hắc liên nhận ra tất cả những thi thể này đều là dân thường, mọi người đều là thiếu niên, trên mặt đất vẫn còn rơi rác trường côn, thiết bổng mà dân chúng thường dùng trong nhà. Hiển nhiên dân chúng thấy Đỗ phủ gặp nạn nên cầm binh khí đến tương trợ, kết quả là chết ở nơi này. Nhìn đại môn, toàn thân Hoa Tinh biến thành đỏ rực, cả người như một pho tượng ma thần rực lửa, từng bước từng bước tiến về phía đại môn.

Một tiếng nổ vang lên, cánh cửa đóng chặt đã nổ tung. Hoa Tinh bước vào nhìn thấy những thủ cấp nằm dưới đất thì ánh mắt bắn ra lửa giận, hung thủ quả nhiên là tàn độc. Nhìn kỹ một chút, Hoa Tinh mới phát giác ra đây là thủ cấp của những người đã phục vụ cơm cho hắc tể tướng. doc truyện tại . Hắc lạnh lùng nói:

“Hãy xem Hoa Tinh ta báo thù cho các người.” Nói xong thân ảnh nhoáng lên, xuyên qua đại viện, vô thanh vô tức xuất hiện ở ngoài đại sảnh.

Nhìn lão quần gia chết trên mặt đất, toàn thân đầm máu, lại nhớ đêm qua lão vẫn còn nói chuyện với mình. Hoa Tinh không khỏi cuồng nộ, khí tức như kinh thiên động địa trong nháy mắt tỏa khắp đại sảnh khiến cho những người có mặt ở đây đều phát hiện ra hắc. Bảy người nhìn hắc, trong ánh mắt đều mang theo vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Hoa Tinh lãnh khốc nhìn bảy người như bảy người chết, không có một chút tình cảm. Đỗ Bách Thiện đang nghiêng răng chống đỡ sự đau đớn đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí lưu truyền vào thân thể, sự đau đớn trong nháy mắt đã tiêu tan. Nhìn thoáng qua Hoa Tinh, Đỗ Bách Thiện lại nhìn vào thi thể Đỗ Phúc, khóe mắt tuôn ra lệ nóng liên tục.

Người cầm quạt đưa mắt nhìn sáu người còn lại, sau đó chuyển ánh mắt lên người Hoa Tinh. Thời khắc này, bảy người trong đại sảnh đều cảm nhận được sát khí tỏa ra từ người Hoa Tinh, biết rõ Hoa Tinh có ý bất thiện, đều ngấm ngấm vận công cảnh giác. Người cầm quạt nói:

“Người là ai, tại sao lại đến nơi này. Nếu người không muốn chết thì tốt nhất là lập tức rời đi. Nếu không thì sẽ trả giá vì tội liều lĩnh đây.” Nói xong cố ý đưa mắt nhìn sáu người kia như muốn nhắc nhở Hoa Tinh.

Hoa Tinh lạnh lùng nói:

“Ta là ai không quan trọng, các người hung tàn như thế không cần biết ta là ai để làm gì. Ta là người đã xin tá túc ở đây tối qua, còn chưa có đưa tiền. Cho nên bây giờ ta đến đây là định trả tiền, bất quá ta đã thay đổi chủ ý, ta sẽ lấy bảy tính mạng các người xem như tiền phòng.” Nói xong hoành ngang Xích Huyết đao, thân thể bộc phát ra khí tức bá đạo bao trùm thân thể của bảy người.

Bảy tên đó hừ lạnh vài tiếng, đồng thời nói:

”Thật là cuồng vọng, không hỏi xem bọn ta là ai đã sính cường, thật là ngu xuẩn.

Hoa Tinh lạnh lùng nói:

”Giết các người so với giết heo cũng không khác bao nhiêu, đừng cho rằng thân phận các người bất phàm mà ta không giết. Các người dám chắc là người của Bạch Cốt môn và Ma môn có đúng không?

Nhất thời đại sảnh trở nên căng thẳng vô cùng. Một hồi mưa gió đã bộc phát, kết quả sẽ như thế nào đây? Hoa Tinh đang phân nộ có thể giết sạch bảy người này không?

191. Chương 191: Chiến Đấu Tàn Khốc

Đại sảnh Đồ phủ, tình thế càng lúc càng khẩn trương, một hồi đại chiến sắp bộc phát. Bên ngoài mưa to nặng hạt vẫn điên cuồng đổ xuống, giờ phút này, trời cao cũng dường như vì cảnh tượng vô số người vô tội chết thảm mà cảm thấy tiếc hận, ứa nước mắt. Có lẽ lão thiên muốn dùng nước mưa vô tận này tẩy đi màu máu chói mắt, song lão thiên có thể tẩy được những ký ức ẩn sâu trong trí nhớ mọi người sao?

Hàn khí toàn thân Hoa Tinh tỏa ra bức người, bốn phía đều tràn ngập bạch khí mênh mông, trong nháy mắt khiến cho thời tiết đang mùa hè như biến thành mùa đông tháng mười, lạnh lẽo thấu xương. Ánh mắt Hoa Tinh đỏ rực, quang mang từ ánh mắt bắn ra khiến cho bảy người kia chấn động trong lòng, một dấu hiệu xấu nảy lên trong lòng mỗi người.

Dưới áp lực khẩn trương, kẻ đầu tiên không thể chịu được chính là đại hán hung dữ kia, chỉ nghe hán hét lớn một tiếng:

“Tiểu tử đừng ép người quá đáng, mau lại đây để lão tử lấy mạng chó của ngươi, hoặc là liều mạng với ngươi. Đến đây đi, đừng đứng đó mà dọa người. Lão tử nhiều năm lưu lạc trên võ lâm, giết cả trăm người, cao thủ loại nào cũng đã gặp qua, còn sợ ngươi ư. Tiểu tử, báo danh chịu chết đi.” Nói xong, đại đao vung lên, hình thành tư thế vững chãi, chỉ chờ Hoa Tinh tiến lên.

Hoa Tinh lạnh lùng cười nói:

”Nếu như vậy, trước hết hãy thu thập con chó nhà ngươi đã. Ngọc Hoa, ngươi và hai người Dao Kiếm canh phòng tứ phương, không cho kẻ nào chạy thoát.

Ngoài cửa, ba đạo nhân ảnh chợt lóe lên, chính là Tử Ngọc Hoa và hai người Dao, Kiếm. Nhìn Hoa Tinh lộ khí đằng đằng, Tử Ngọc Hoa hiểu được đại ca của hắn đã tức giận, trầm giọng nói:

“Vâng, huynh yên tâm, có đệ ở đây thì không một ai có thể đào tẩu. Hôm nay để cho bọn họ toàn bộ phải mất mạng mới được.” Nói xong vung tay lên, Dao Vô Phong và Kiếm Vô Bính cũng đồng thời bay lên giữa không trung, đứng im bất động, hai luồng chân khí bất động vững vàng khiến cho nước mưa cũng phải tách ra. Hai người chia ra một đông một tây, một đao một kiếm bao quát tứ phương. Ở phía dưới, Tử Ngọc Hoa sắc mặt lạnh lùng chấp tay đứng im giữa trời mưa to, cách mặt đất ba thước, lẳng không mà đứng.

Trong đại sảnh, bảy người vừa thấy ba người Tử Ngọc Hoa triển lộ võ công thì sắc mặt đại biến. Bọn chúng không thể nào nghĩ ra đột nhiên lại xuất hiện ba cao thủ tuyệt thế, thật là ngoài sức tưởng tượng. Cảm giác được trên người Hoa Tinh truyền ra một cỗ sát khí kinh thiên, đồng tử bảy người đều hơi co lại, ánh mắt lộ ra vẻ thận trọng.

Trường đao Hoa Tinh rung lên, thanh âm đao ngâm như rung trời truyền ra khiến cho bảy người đều chấn động. Thanh âm Hoa Tinh cũng lạnh lùng vang lên:

“Bây giờ các ngươi chuẩn bị đi gặp Diêm Vương đi, để hửn hảo hảo khoản đãi các ngươi.” Huyết sắc đao mang như một dải đai lưng to bản cuốn thẳng đến đại hán hung dữ.

Đại hán trợn to mắt, đại đao trong tay mang theo công lực toàn thân chém xuống, liều mạng ngạnh tiếp. Một tiếng nổ vang lên, hai đao gặp nhau khiến cho toàn bộ bàn ghế trong đại sảnh đều bị hất tung lên. Một tiếng hừ lạnh lẽo và một tiếng rống thảm thiết vang lên. Bóng người hợp lại phân ra, chỉ thấy đại hán loạng choạng lui lại mất bước, máu tươi trong miệng phun ra như mưa, sắc mặt xám ngoét mang theo vẻ kinh hãi.

Hoa Tinh không truy kích, chỉ lạnh lùng nhìn địch nhân phía trước. Hắn muốn cho bọn chúng phải có cảm giác sợ hãi trước khi chết, như thế mới thỏa đáng. Lãnh khốc nhìn đại hán đó, Hoa Tinh lạnh lùng nói:

“Ngươi bất quá chỉ là một con chó chết mà thôi. Ngoài trừ to mồm thì không có bản lĩnh gì khác. Bây giờ, trước hết ta sẽ cắt đứt hai tay của ngươi, để xem ngươi sẽ thế nào.” Dứt lời, bóng người Hoa Tinh như ảo ảnh tan biến, Xích Huyết đao như một tia chớp cắt nát bầu trời, bổ về hai tay của đại hán.

Đại hán sắc mặt kinh hoàng, tay phải vũ động đại đao, hình thành một loạt đao ảnh vây quanh thân thể mình. Trung niên cầm quạt giấy cũng trầm mặt xuống, thấy đại hán kia gặp hung hiểm thì nhảy lên, quạt giấy trong tay công kích vào bên hông Hoa Tinh. Y vừa ra tay thì đã thấy vô số phiến ảnh hình thành giữa không trung, mang theo kinh khí mạnh mẽ công kích bên phải Hoa Tinh.

Năm người còn lại trong đại sảnh cũng nhìn kỹ thân ảnh Hoa Tinh, năm ánh mắt đều mang theo vẻ kinh hãi, trong bọn họ không ai gọi tên Hoa Tinh, hiển nhiên đều không nhận ra thân phận của hắn. Với võ công cao cường của người trước mắt, lại còn có ba cao thủ bên ngoài đang lom lom canh phòng nữa, chuyện này khiến cho năm người đều cảm thấy áp lực nặng nề đè xuống.

Hoa Tinh lạnh lùng nhìn thoáng qua người Ma môn cầm quạt, cười lạnh trong lòng, đao chiêu đột nhiên chuyển đổi, đao mang như sóng biển tuôn trào, cuốn thẳng vào hai địch nhân, chấn bay trung niên nhân cầm quạt, thuận thế cuốn phẳng luôn một thanh đại đao khiến một dòng máu tươi văng tung tóe trên không.

Bóng người hợp lại phân ra, Hoa Tinh toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lẽo đứng bất động nhìn hai người đối diện. Gã trung niên nhân sắc mặt rất khó coi, quạt trong tay đã nát bấy. Gã đại hán thì phát ra tiếng kêu như heo bị chọc tiết, hai tay bị chặt đứt, toàn thân run rẩy không thôi. Trước mặt vài thước mà thanh đại đao và hai cánh tay nằm im trên mặt đất.

Nhìn dáng vẻ thảm thương của tên đại hán, Đỗ Bách Thiện đột nhiên ngửa mặt lên trời, cười dài nói:

“Báo ứng, ha ha! Đỗ Phúc, người ở dưới đất nhất định là thấy cảnh tượng này, báo ứng thật là nhanh. Ha ha, đám ác ma các ngươi chuẩn bị tiếp nhận sự trừng phạt của lão thiên đi. Ông trời, rốt cuộc ông đã mở mắt.” Trong tiếng cười, nước mắt nóng ẩm rơi xuống như mưa, cả người lão kích động cực kỳ.

Lúc này, trung niên nhân Ma môn nhìn thoáng qua năm người, mở miệng nói:

”Các vị, tình hình hôm nay mọi người đều đã biết, hợp lại thì còn hy vọng, phân ra tất sẽ bất lợi vô cùng. Chỉ bằng mọi người liên thủ giết chết kẻ này. Nếu mọi người phân ra chỉ sợ sẽ bị hắn giết chết từng người một, ai cũng khó thoát.

Năm người còn lại làm sao không hiểu đạo lý này, chỉ là trong lòng ai cũng có ý nghĩ để kẻ khác xông lên trước, mình ở phía sau đóng vai ngư ông đắc lợi mà thôi. Nhưng với tình cảnh hiện tại thì ai cũng biết được rằng với ba cao thủ phòng thủ bên ngoài mà muốn lao ra sợ rằng sẽ không dễ dàng. Phương pháp duy nhất lúc này chính là bảy người liên thủ kích phá, đó mới là hy vọng duy nhất để thoát thân.

Nhìn mọi người, gã đeo mặt nạ mở miệng nói:

“Như thế cũng tốt, mọi người liên thủ may ra còn có hy vọng. Người này đao pháp bá đạo, với tình hình cao thủ dụng đao trong chốn võ lâm lúc này, ta cho rằng mọi người sẽ dễ dàng đoán được thân phận của hắn. Nếu thật sự là hắn, e rằng chúng ta khó có thể chạy thoát.” Nói xong ánh mắt dừng lại trên mặt cao thủ Bạch Cốt mon, chờ bọn hắn đáp lại.

Liếc mắt nhìn nhau, một gã cao thủ Bạch Cốt môn nói:

”Được, bây giờ mọi người cùng nhau liên thủ, vượt qua cửa ải gian khó này đã. Chờ khi tiêu diệt những kẻ này thì mới đối phó với lão quý kia, bắt lão nói ra đồ vật kia hiện hạ lạc nơi nào. Về phần người nói đến thân phận kẻ này, không biết người đoán hắn là ai, nói ra để mọi người đều biết.

Người đeo mặt nạ nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ nham hiểm, nói:

“Đao pháp cao siêu, lại trẻ tuổi như thế ngoại trừ Phượng Hoàng đặc sứ thì ai nữa?” Lời vừa nói ra đều khiến ấy kẻ khác kêu lên một tiếng khiếp sợ. Hiển nhiên bọn chúng cũng đã nghe qua về truyền thuyết Hoa Tinh, ngay cả cao thủ Thiên bằng Lý Bất Hối cũng bị thương nặng mà chạy, ngoài ra chưa có ai có thể chạy thoát dưới tay hắn.

Hoa Tinh nhìn người đeo mặt nạ, cười lạnh nói:

“Xem ra tên Hoa Tinh ta vẫn còn có người biết đến. Đáng tiếc là hôm nay các ngươi sẽ không cách nào còn sống rồi đi được, bởi vì ta muốn các ngươi phải chết.” Nói xong thân hình như nước chảy mây trôi tiến đến. Xích Huyết đao phiến chuyển như bay, chấn động lòng người. Ba trăm năm mươi sáu đao mang theo tiếng rít xé trời phân ra tấn công bảy người

Bảy người thấy thế, sắc mặt biến đổi, đồng thời hét lớn một tiếng, trong nháy mắt đánh về phía Hoa Tinh. Chỉ thấy ba đạo nhân ảnh xông đến nhanh nhất, chính là gã Ma môn cầm quạt, và hai cao thủ Bạch Cốt môn. Ba người liên thủ ngăn cản một kích hung mãnh của Hoa Tinh. Ngay khi ba người toàn lực ngăn cản Hoa Tinh thì gã mang mặt nạ cũng mang theo hai kẻ dưới tay phóng thẳng ra ngoài muốn đào tẩu.

Bên ngoài đại sảnh, Tử Ngọc Hoa cười lạnh nói:

“Còn muốn chạy ư, kẻ nào cũng đừng hòng còn sống mà rời khỏi nơi này.” Nói xong, thân ảnh nhanh như sấm sét trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt gã đeo mặt nạ, ngăn cản đường chạy của y. Bên kia, Đao, Kiếm hai người cũng ngăn cản hai cao thủ Địa bằng lại. Nhất thời toàn bộ đại viện Đỗ gia đều nổi lên chiến hỏa vang trời.

Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lùng nhìn ba địch nhân, cười lạnh nói:

“Đến đây đi, để ọi tội nghiệt dưới trận mưa to này đều biến mất.” Dứt lời, Xích Huyết đao cấp tốc huy động, đao ảnh tầng tầng lớp lớp trong chớp mắt tấn công ba địch nhân.

Hai cao thủ Bạch Cốt môn và cao thủ Ma môn đều mắng thầm ba tên vừa chạy ra cửa, nhưng lúc này không thể làm gì khác hơn là liên thủ đối phó Hoa Tinh, trong lòng đã có cảm giác khiếp đảm. Nhìn huyết sắc hồng mang mạnh mẽ của đao khí, sắc mặt ba người đại biến, hiển nhiên đã bị võ công Hoa Tinh làm cho chấn động.

Thân thể cao thủ Ma môn chớp động, lớn tiếng nói:

“Hai vị toàn lực cho, chúng ta cùng hấn liều mạng. Hôm nay nếu không phải hấn chết thì chúng ta tử. doc truyện tại . Cứ xuất thủ toàn lực, ta không tin không giết được hấn.” Nói xong, hét lớn một tiếng, thân thể xoay tròn, song chưởng ngưng tụ lại chân khí màu xanh thẫm, vỗ ra mười tám chưởng về phía Hoa Tinh.

Một bên, hai cao thủ Bạch Cốt môn cũng rống lên một tiếng, chân khí màu trắng dày đặc hình thành bốn hình ảnh xương khô mang theo quỷ khí âm hàn, điên cuồng tấn công Hoa Tinh. Giữa không trung, vô số chân khí ngưng tụ lại rít không bắn về phía Hoa Tinh.

Thân thể Hoa Tinh chợt xoay tròn, Xích Huyết đao bổ ra mười tám đao, hình thành kỳ cảnh chói mắt, một tiếng quát lớn vang lên, thanh âm giống như câu hồn sứ giả ở địa ngục, thập phần kinh khủng.

Thân thể Hoa Tinh di chuyển với tốc độ cực nhanh, thanh âm như sấm động trời cao:

”Tuyệt Trần Diệt Duyen.

Nhất chiêu bá đạo nhất trong Tuyệt Trần đao đã được Hoa Tinh thi triển. Kinh khí cường đại bắn vọt ra bốn phía. Trong đại sảnh như xuất hiện hỏa long đằng vân giá vũ mang theo tiếng kêu thét thảm thiết thê lương, trong nháy mắt đã tan biến. Chỉ thấy thân thể Hoa Tinh đã lẳng không bay lên cách mặt đất ba thước. Đối diện là cao thủ Ma môn trang phục toàn thân đã bị xé rách, máu tươi ứa ra khắp người như một huyết nhân, bất quá y chưa chết, chỉ có hai tay bị chặt đứt, chân bị kinh khí chấn nát, đang đau đớn giãy giụa trên mặt đất.

Hai cao thủ Bạch Cốt môn còn thê thảm hơn, hai tay bị đao khí chấn nát bấy, toàn thân máu tươi bao phủ, hai chân từ đùi trở xuống đã lìa khỏi thân thể, chỉ hai đôi mắt là vẫn còn lóe sáng, mang theo vẻ khiếp sợ cực kỳ, như gặp ma quỷ hiện hình vậy

Trường đao trong tay Hoa Tinh lại vung lên, bốn thanh âm thảm thiết lại vang lên. Bốn gã cao thủ trong đại sảnh đã bị hấn cắt đứt toàn bộ hai tay hai chân, ngay cả hai mắt cũng đã bị phế bỏ, nhất thời thanh âm kêu gào thảm thiết vang lên không dứt khiến cho đại sảnh trở nên đáng sợ vô cùng.

Trong khi Hoa Tinh giao thủ trong đại sảnh thì bên ngoài Tử Ngọc Hoa cũng giao đấu kịch liệt với gã đeo mặt nạ. Chỉ thấy Tử Ngọc Hoa cười lạnh một tiếng, hai tay vung lên linh hoạt như rồng nước, tấn công kẻ nọ. Giữa không trung, người đeo mặt nạ hừ lạnh một tiếng. Chỉ thấy tay phải hấn chém ra, một đạo chưởng ẩn màu đỏ mạnh mẽ đánh tan hai rồng nước của Tử Ngọc Hoa. Tay phải vừa thu lại, thì tay trái trong chớp mắt ẩn thẳng vào ngực Tử Ngọc Hoa. Ánh mắt mang theo vài tia cười lạnh.

Ánh mắt Tử Ngọc Hoa chợt lóe sáng, tay phải chuyển lộ trước ngực, lòng bàn tay biến thành quang hoa trong suốt, đón nhận một chưởng của kẻ kia. Hai đạo chân khí bất đồng sinh ra nổ mạnh, cường quang chói mắt.

Bóng người phân ra, hai người đều lui về phía sau một trượng, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Tử Ngọc Hoa trong mắt hiện ra một chút khiếp sợ nhìn chăm chăm vào người đeo mặt nạ. Từ khi xuất đạo cho đến nay thì đây là địch nhân mạnh mẽ nhất mà Tử Ngọc Hoa từng gặp. Võ công kẻ này hết sức bá đạo.

Song phương đề tụ công lực giữa không trung, không ai ra tay, ai cũng quan sát thật kỹ đối phương, muốn tìm ra sơ hở để tấn công. Phía bên kia, Đào Vô Phong và Kiếm Vô Bính cũng không cam lòng yếu thế, chỉ thấy đao phong kiếm ảnh đầy trời.

Mưa to vẫn không ngừng, Dạ Phong cùng chúng nữ cũng đã đến nơi, tất cả đều bị thi thể ngoài cửa gây chấn động. Nhìn những thi thể của dân chúng vô tội. Mai Hương khẽ thở dài nói:

”Các huynh đệ thiện lương, tâm nguyện của các người, Hoa Tinh sẽ thay các người hoàn thành, hãy an tâm nghỉ ngơi đi.

Lãnh Như Thủy nhìn vào bóng người đang chớp động bên trong, bèn nói:

”Chúng ta cũng nên tiến vào xem kẻ nào đã độc ác như thế, ngay cả dân chúng bình thường cũng không buông tha.

Dạ Phong sắc mặt sa sầm xuống nói: Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

“Không sai, vào xem là kẻ nào đã táng tận lương tâm như vậy, quyết không thể bỏ qua cho hắn.” Nói xong cùng mọi người tiến vào đại môn.

Song đoàn người vừa bước đại môn đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên. Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì lại thấy một tiếng nổ rung trời truyền đến, chỉ thấy toàn bộ phòng ốc đổ gia chấn tung. Mọi người đều phát hiện Tử Ngọc Hoa đang cùng một gã đeo mặt nạ giao chiến trên không trung, thanh âm giao đấu hòa trộn với tiếng mưa tạo thành một trường diệp tai dị khiêu, tràn ngập khắp nơi.

Giữa không trung, chỉ thấy quang mang từ mắt Tử Ngọc Hoa lóe sáng, song chưởng co duỗi, tỏa ra. Gã đeo mặt nạ đứng đối diện toàn thân được bao phủ bởi chân khí đỏ sậm, nhìn chăm chăm đối phương, không hề tỏ ra yếu thế.

Trong đại sảnh, Hoa Tinh lãnh khốc nhìn bốn địch nhân. Đột nhiên hắn cảm thấy chấn động, quay đầu nhìn ra không trung phía ngoài. Nhìn quang mang màu vàng càng ngày càng dày đặc trên người Tử Ngọc Hoa, Hoa Tinh mơ hồ đã nhận ra được điều gì đó, hắn cảm nhận được một cỗ tà khí đang điên cuồng bộc phát khiến cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề đang đè thẳng xuống.

192. Chương 192: Diệt Tuyệt Sơ Hiện

Đào Vô Phong và Kiếm Vô Bính ở bên này cũng cảm nhận được tà khí. Hai người nhìn nhau, rồi cùng toàn lực ra tay. Đao quang kiếm ảnh mang theo chân khí cường đại lần lượt thay đổi trong không trung. Mỗi chiêu, mỗi thức đều rất nguy hiểm. Trong tiếng rít ngang trời không ngừng tàn phá thân thể hai cao thủ Địa bang.

Hết lên một tiếng, Đào Kiếm cùng thi triển tuyệt chiêu. Chỉ thấy hai đạo kiếm khí và quang mang hình thành một con rồng, một hổ vô cùng sống động trong không trung, trong nháy mắt đã cướp lấy tính mạng hai kẻ địch. Giữa không trung, hai người Trương Hổ, Trần Long đều bị một đao chém bay đầu, một vòi máu phụt ra hơn mười thước, thân hình vô lực rơi xuống đất.

Hai người Đào Kiếm nhìn nhau cười, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Dạ Phong. Đột nhiên Nguyệt Vô Ảnh kêu lên một tiếng nói:

”Mau nhìn xem.

Nói xong nàng giơ tay chỉ lên không trung. Mọi người đồng thời nhìn lên, rồi nhìn không được thét lên một tiếng kinh hãi. Hiển nhiên bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi.

Giữa không trung, chỉ thấy thân thể hai người Trương Hồ Trần Long mặc dù đã rơi xuống, nhưng vòi máu phụt ra từ cổ bọn họ lại bị một người đeo mặt nạ ở phía trên hấp thu toàn bộ, hóa thành một đoàn sương máu, bao phủ hẳn vào bên trong. Tình cảnh này rất cổ quái khiến mọi người cảm thấy khiếp sợ. Nhưng Hoa Tinh lại không như vậy.

Chỉ thấy thân hình Hoa Tinh nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở giữa không trung. Hắn lạnh lùng nhìn người đeo mặt nạ, lạnh lùng nói:

”Là người, chúng ta lại gặp lại. Người không nên xuất hiện trước mặt ta, bởi vì có Hoa Tinh ta sẽ không cho phép người xuất hiện. Người tập luyện võ công tà ác nhất trên thế gian nên cho dù ông trời không thu người, thì ta cũng sẽ thu người.

Nói xong, Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa, nhẹ giọng nói:

”Người đi xuống trước chiếu cổ mọi người. Người này giao cho ta, đây là chuyện giữa ta và hắn. Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không ai có thể chạy thoát được. Lần trước khi ta đi tới thành Lạc Dương gặp một nữ nhân chết không nhắm mắt thì chuyện này đã không thể thay đổi. Hôm nay để ta kết thúc nó đi.

Tử Ngọc Hoa nghe thấy vậy liền nhìn Hoa Tinh một cái, nhẹ giọng nói:

“Đại ca cẩn thận một chút, người này toàn thân đầy tà khí, võ công vô cùng bá đạo sợ rằng khó đối phó được.”

Nói xong thân hình chợt lóe, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh chúng nữ, liếc nhìn chúng nữ một cái. Chỉ thấy Âm Nhu và Lý Thái Tú bởi vì không có võ công cho nên người đã bị ngấm nước mưa. Mấy nàng kia bởi vì võ công thấp nên cũng bị dính nước mưa, trông hết sức chật vật. Tử Ngọc Hoa vận chân khí, ngay lập tức một cái lồng khí cường đại đã bao tất cả các nàng vào bên trong, tránh cho bị dính nước mưa.

Người đeo mặt nạ nhìn Hoa Tinh, một tia thần quang lóe lên trong mắt hắn làm người ta sợ hãi. Hắn mở miệng nói: ”Hoa Tinh người chớ có ngông cuồng. Giữa ta và người rốt cuộc ai thắng ai bại, ai sống ai chết còn chưa thể nói. Trước kia ta không chọc người là bởi vì võ công của ta chưa đại thành. Bây giờ võ công của ta đã đại thành, sợ rằng người cảm thấy sợ hãi chính là người.

Hoa Tinh rất lạnh lùng nói: ”Trước kia bởi vì võ công của người không ra gì cho nên ta không giết người. Bây giờ người học thành, cho nên ta phải giết người. Bởi vì trên người người đã đeo quá nhiều tính mạng vô tội, ông trời cũng sẽ không dung tha người. Bây giờ người hãy xem đồ đao thiên hạ của ta diệt trừ súc sinh không có nhân tính là người như thế nào.

Dứt lời, Xích huyết đao vừa chuyển trong nháy mắt phát ra một tiếng đao ngâm rung trời. Chỉ thấy nước mưa bốn phía bị đao ngâm đánh cho nát bấy thành hơi nước, phiêu tán trong không trung.

Trường đao huy động, đao mang đỏ rực chói mắt không một tiếng động xuất hiện trong không trung, chém thẳng vào đầu Lâm Vân. Đao mang vừa hiện, thân hình Hoa Tinh đã xuất hiện ở sau lưng người này, tốc độ cực nhanh đến độ làm người ta sợ hãi.

Lạnh lùng quát lên một tiếng, chỉ thấy cả người Lâm Vân lóe lên một vầng sáng rực rỡ, trong làn huyết vụ đỏ sẫm xuất hiện vô số đầu người. Tất cả đều há mồm, nhe răng trông vô cùng kinh khủng. Nhìn kỹ thì những đầu người đó đều do chân khí tạo thành. Tất cả đều là những đứa trẻ, vẻ mặt dữ tợn. Bộ dạng giống như muốn cắn nuốt tất cả các sinh linh, tràn ngập sự tà ác và quỷ dị.

Giữa không trung, Lâm Vân được bao phủ trong làn chân khí đỏ sẫm. Những chiếc đầu lâu không ngừng lóe lên, mang theo khí âm tà khiến cho toàn bộ đại viện giống như rơi vào một quỷ vực vậy. Từng cơn gió lạnh không ngừng thổi đến, vô số âm thanh quái dị giống như là vô số vong hồn đang gào khóc, vô cùng kinh khủng.

Khi một đao của Hoa Tinh bổ xuống, chỉ thấy từ bên trong cái lồng khí đó đột nhiên bắn ra một huyết ảnh đỏ rực do hơn mười đầu lâu tạo thành, đón lấy một đao bá đạo của Hoa Tinh. Hai cổ lực lượng va chạm giữa không trung, lập tức sinh ra một vụ nổ cực mạnh. Chỉ nghe thấy vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên trong không trung, những chiếc đầu lâu kinh khủng bị chấn nát thành vô số điểm sáng. Mà đao mang chói mắt cũng biến mất trong vụ nổ.

Trên mặt đất, mọi người đều chăm chú quan sát hai người đang giao đấu trên không trung, trong mắt đều hiện lên vẻ lo lắng. Đạo Vô Phong nhìn thấy không khỏi chấn động trong lòng, lớn tiếng nói: “Là hắc, không ngờ rằng người này lại là Lâm Vân tu luyện võ công tà ác đó. Võ công mà hắc thi triển lúc này chắc là Thiên Anh Đại Pháp mất hết nhân tính.”

Hắc vừa nói ra những lời này khiến mấy người vẫn luôn đi theo Hoa Tinh kêu lên một tiếng, hiển nhiên là rất kinh ngạc. Mà Tử Ngọc Hoa nghe thấy Thiên Anh Đại Pháp cũng biến sắc, trong mắt lóe thần quang. Hắc lạnh lùng nhìn Lâm Vân trong không trung. Giờ phút này hắc rốt cuộc đã hiểu được tại sao Hoa Tinh lại tức giận đến vậy.

Trong không trung, Hoa Tinh đã xuất hiện phía sau Lâm Vân, đao mang đỏ rực liên tiếp đánh ra một trăm chín mươi sáu lần. Chỉ thấy chín trăm sáu mươi đao này bởi vì tốc độ quá nhanh nên không ngừng hợp lại trong không trung, cuối cùng hình thành một đạo đao mang đỏ rực dài năm trượng trong không trung, đột nhiên chém xuống. Một đao vô cùng cường đại, kinh thiên động địa, chém thẳng xuống đầu người này.

Một tiếng cười lạnh vang lên, chỉ nghe thấy Lâm Vân ở trong lồng khí mở miệng nói:

“Nếu chỉ như thế này mà có thể làm ta bị thương thì ta đã không luyện võ công này. Hoa Tinh, đao pháp của ngươi mặc dù lợi hại nhưng lại không thể làm ta bị thương. Hôm nay người chết chính là ngươi. Ta vốn cũng không muốn giao chiến với ngươi, đáng tiếc đây là do ngươi tự mình chuốc họa.”

Dứt lời vô số đầu lâu hình thành một thanh cự kiếm đỏ sậm trên đỉnh đầu hắc, nghênh đón một đao bá đạo của Hoa Tinh đang chém xuống.

Lần giao phong thứ hai này, đao mang bá đạo của Hoa Tinh trong nháy mắt đã chấn vỡ toàn bộ đầu lâu. Ngay sau đó nó hung hăng chém thẳng vào lồng khí đỏ rực. Một tiếng nổ lớn truyền đến, luồng khí lưu cường đại bay vọt ra bốn phía chấn vỡ vô số gạch ngói trên đỉnh đại viện. Hết lên một tiếng thật lớn, hai tay Hoa Tinh nắm chặt trường đao, đao đao mang dài năm trượng hung hăng chém vào lồng khí đỏ rực. Không có tiếng nổ nào vang lên, hai cổ lực lượng cường đại giằng co lẫn nhau. Chỉ thấy, Hoa Tinh ở giữa không trung đang không ngừng dùng toàn lực khổng lồ ép xuống dưới. Nhưng lồng khí này lại rất kiên cường, vô số đầu lâu từ trong đó bay vọt lên, toàn lực chống lại công kích của Hoa Tinh.

Về mặt của Hoa Tinh trở nên lạnh lùng, hắc cảm nhận được khí âm tà ở xung quanh, hắc biết Thiên Anh Đại Pháp rất tà ác, rất âm trầm, phải cẩn thận đề phòng. Từ lực phản chấn cường đại truyền lại, Hoa Tinh cũng không thể không thừa nhận võ công này rất bá đạo. Hắc từ lúc xuất đao đến nay thì lần này gặp phải trở ngại cường đại nhất. Ánh mắt trở nên lạnh lùng, Hoa Tinh đột nhiên kéo Xích huyết đao lên, lại vung tay đánh xuống một đao. Đao thể lúc này càng thêm mãnh liệt, đao mang chói mắt dài hơn mười trượng điên cuồng công kích lồng khí đỏ rực đó.

Chỉ thấy lồng khí không ngừng run lên, không ngừng co rút lại, song trong nháy mắt lại bắn ngược lên toàn lực ngăn cản một đao này của Hoa Tinh. Hoa Tinh chợt quát lên một tiếng. Công lực ở tay phải Hoa Tinh tăng thêm năm thành công lực, một tiếng nổ lớn vang lên. Lồng khí vô cùng chắc chắn cuối cùng đã bị Hoa Tinh mạnh mẽ phá vỡ. Luồng khí lưu mạnh mẽ đã đánh bay Hoa Tinh ra ngoài ba trượng. Mà mặt nạ trên mặt Lâm Vân cũng bị chân khí cường đại phá vỡ, lộ ra bộ mặt thật của hắc. Nhìn kỹ quả nhiên chính là Lâm Vân của Võ lâm thư viện.

Trong mắt Lâm Vân lộ ra một tia kinh ngạc, có lẽ hắc không nghĩ ra được rằng Hoa Tinh có thể mạnh mẽ đột phá lồng chân khí của mình. Liếc nhìn Hoa Tinh một cái, ánh mắt Lâm Vân trở nên lạnh lùng, trong nháy mắt vận chuyển chân khí toàn thân. Một đoàn chân khí đỏ rực vô cùng quý dị từ từ hội tụ xung quanh thân thể hắc, trong nháy mắt đã bao phủ hắc ở bên trong. Đứng trong không trung, khắp người Lâm Vân có vô số đầu lâu vây quanh, trông vô cùng đáng sợ khiến người ta e ngại.

Bên này, mặt Hoa Tinh khê biến. Từ khi xuất đao đến nay đây là lần đầu tiên hắc bị bắn ngược đến ba trượng, đây là chuyện trước đây chưa bao giờ gặp phải. Nhìn Lâm Vân, Hoa Tinh âm trầm nói:

“Lâm Vân, ngươi tu luyện mặc dù đã tu luyện thành công Thiên Anh Đại Pháp, nhưng cũng không phải không ai giết được ngươi. Diệt tuyệt xuất, quỷ thần tru. Ngươi hãy nhận báo ứng đi.”

Dứt lời, quần áo trên người Hoa Tinh không gió tự bay. Chân khí của hắc đang từ màu đỏ chói mắt chuyển sang màu đen, hết sức quý dị. Đồng thời, một cỗ khí tức hung ác bá đạo trong nháy mắt truyền ra từ trên

người Hoa Tinh, trong nháy mắt đã tràn ngập bốn phía, bao phủ hoàn toàn trong phạm vi vài dặm

Dưới mặt đất, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Hoa Tinh. Cho tới bây giờ chưa có ai thấy hắn có bộ dạng này bao giờ. Cũng không ai biết hắn đang thi triển võ công gì. Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn hắn. Giữa không trung, Hoa Tinh từ từ bay lên, từng tầng, từng tầng chân khí màu đen như mây đen cuộn cuộn không ngừng chuyển động xung quanh thân thể hắn. Trong mắt Hoa Tinh lóe ra hai đạo quang mang màu đen rất đẹp, trông rất âm trầm quỷ dị và thần bí. Xích huyết đao trong tay hắn vốn có màu đỏ chói mắt lúc này dĩ nhiên cũng hoàn toàn chuyển sang màu đen, phát ra khí âm tà. Hoàng ngang trường đao, toàn thân Hoa Tinh bộc phát ra khí tức khiến người ta sợ hãi, hắn lạnh lùng nhìn Lâm Vân.

Bên này, Lâm Vân chấn động trong lòng. Một điềm xấu dấy lên trong lòng khiến cho Lâm Vân vô cùng cẩn thận. Lúc này hắn không dám ẩn tàng chút gì nữa, hắn bộc phát toàn bộ công lực, chân khí đỏ rực đang lưu chuyển quanh người hắn trong nháy mắt đã mạnh lên gấp mấy lần. Vô số đầu lâu không ngừng rống giận, giống như ma quỷ địa ngục muốn uống máu Hoa Tinh. Lâm Vân lạnh lùng quát một tiếng nói:

“Hoa Tinh chịu chết đi.” Dứt lời, hai tay hắn đẩy về phía trước, thân thể theo sát sau đó vọt về phía Hoa Tinh.

Nhìn Lâm Vân đang lao tới tấn công, Hoa Tinh lúc này giống như một bức tượng Ma thần, toàn thân tản mát ra khí tức vô cùng quỷ dị và kinh khủng. Trường đao vung lên, một tiếng kêu như quỷ khóc đột nhiên xé ngang bầu trời, khiến những người dưới mặt đất cảm thấy rung động. Thân đao rung lên, nước mưa trong vòng mười trượng xung quanh toàn bộ bị cuốn bay. Toàn bộ bầu trời đại viện nhất thời trở nên quang đăng.

Hoa Tinh bổ thẳng trường đao nhằm về phía Lâm Vân. Nhất thời một đạo đao mang màu đen mang theo khí thể vô cùng tà ác phát ra. Cùng lúc đó, hai tay Lâm Vân cũng được vung lên, vô số chân khí đỏ sậm lập tức đã bao phủ Hoa Tinh ở bên trong. Chỉ thấy cả người Hoa Tinh trong nháy mắt đã bị vàng sáng đỏ sậm che khuất, hoàn toàn không nhìn thấy đâu. Mọi người dưới mặt đất thấy thế không khỏi cả kinh, nhin không được kêu lên một tiếng. doc truyện tại . không ít người định xông lên giúp Hoa Tinh, nhưng đã bị Tử Ngọc Hoa ngăn cản.

Giữa không trung, một đao của Hoa Tinh khi gặp phải lồng chân khí đỏ rực của Lâm Vân lại bộc phát ra uy lực không thể tưởng tượng nổi. Chỉ thấy đao mang màu đen khi gặp gỡ những chiếc đầu lâu đã chấn nát vô số đầu lâu. Khiến cho không ít âm thanh hoảng sợ truyền ra từ lồng khí đỏ rực đó. Lâm Vân ở bên trong lồng khí rống lên một tiếng thật lớn, trong âm thanh người ta có thể nghe ra sự sợ hãi tột độ.

Vàng sáng màu đen chợt lóe lên, lại một đạo đao mang xuất hiện. Thân hình đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. Nhìn Lâm Vân, Hoa Tinh lạnh lùng cười nói: “Bây giờ đã đến lúc chúng ta kết thúc tất cả. Lâm Vân hãy vận dụng hết bản lãnh và dũng khí của ngươi, chúng ta một chiêu phân cao thấp. Xem xem Thiên Anh Đại Pháp của ngươi lợi hại, hay là Diệt Tuyệt Đao Pháp của Hoa Tinh ta lợi hại hơn. Diệt tuyệt xuất, quỷ thần tru, ngươi nhận lấy cái chết đi.”

Trường đao chuyển động không ngừng, Xích huyết đao phát ra quang mang màu đen không ngừng xoay tròn trong tay Hoa Tinh. Mũi đao nhắm thẳng về phía Lâm Vân, trường đao kéo theo một cổ khí lưu kỳ dị trong không trung, phát ra những âm thanh kinh khủng như tiếng quỷ gào. Âm thanh đáng sợ đó giống như tiếng câu hồn từ địa ngục, chấn động tâm thần mọi người. Khiến cho tất cả mọi người dưới mặt đất đều biến sắc, hoàn toàn sợ hãi vì biến hóa của Hoa Tinh.

Đồng tử Lâm Vân không ngừng co rút lại, tất cả lực lượng tập trung vào song trường, rất nhanh đánh ra một chưởng. Chỉ thấy vô số chưởng ấn hợp lại tại một chỗ, hình thành một long ảnh đỏ rực trước người hắn. Chỉ thấy cự long há cái miệng khổng lồ phun ra vô số đầu lâu bay thẳng về phía Hoa Tinh. Điên cuồng hét lên một tiếng, Lâm Vân đột nhiên xông tới, hắn hóa thành một tia sáng chói mắt bắn thẳng đến Hoa Tinh.

Hoa Tinh đứng yên bất động, trường đao trên tay phải đột nhiên tăng tốc gấp ba lần. Ngay sau đó chỉ thấy tay phải hắn vồ một chưởng lên chuỗi đao. Một đạo đao cương màu đen mang theo lực lượng hủy diệt đánh thẳng về phía long ảnh. Chỉ thấy đao mang màu đen vừa bắn vào trong miệng cự long lập tức phát ra vô số tiếng nổ mạnh, giống như sấm sét không ngừng vang lên trên bầu trời. Chỉ thấy một đạo Hoa Tinh phát ra đã mạnh mẽ đánh nát con cự long, sau đó gặp gỡ Lâm Vân ở ngay phía sau.

Một tiếng sấm rung trời vang lên, một vụ nổ mạnh cuốn bay bốn phía. Trong nháy mắt toàn bộ đại viện đã bị phá hủy hoàn toàn khi hai cổ lực lượng va chạm với nhau. Hai người Dao Kiếm xông lên, hai người đồng thời phát ra hai cổ chân khí cường đại ngăn cản khí lưu cường đại ở bên ngoài. Đến lúc này những người ở phía sau mới không bị lực phản chấn làm bị thương.

Chúng nữ rất lo lắng nhìn trận quyết chiến giữa không trung, ánh mắt tập trung hết vào người Hoa Tinh. Không thể nghi ngờ lần này hai người Hoa Tinh và Lâm Vân đã dùng hết toàn lực. Mọi người chỉ thấy thân hình Lâm Vân nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở bên ngoài ba trượng, mặt mày tái nhợt, miệng rỉ máu. Mà Hoa Tinh cũng bị đánh bay ra ngoài ba trượng, mặt mày nhăn nhó.

Trong mắt Lâm Vân hiện lên một tia kinh hãi, cảm giác sợ hãi giờ phút này đang dấy lên trong lòng hắn. Nhìn Hoa Tinh một cái, Lâm Vân biết lúc này thời gian rất cấp bách. Hắn không suy nghĩ nhiều nữa. Chỉ thấy thân thể Lâm Vân hơi nghiêng nghiêng, cả người đột nhiên xoay tròn một vòng. Chỉ thấy hai tay hắn duỗi về phía trước, đầu quay về phía Hoa Tinh. Cả người nhìn như một cơn gió lốc đỏ rực cuốn về phía Hoa Tinh.

Hoa Tinh tay phải nắm chặt trường đao, quát lên một tiếng: “Chịu chết đi, Lâm Vân. Diệt Tuyệt Thiên La.”

Hắn vừa dứt lời thì đồng thời cả người đã xoay tròn hơn mười vòng trong không trung. Hoa Tinh cứ xoay được một vòng liền chém ra chín đao. Bởi vì tốc độ rất nhanh cho nên một trăm chín mươi sáu đao nhìn qua lại giống như một đao, chém thẳng về phía Lâm Vân đang lao tới. Chiêu thức này chính là chiêu cuối cùng của Diệt Tuyệt Đao Pháp, cũng là chiêu thức có uy lực bá đạo nhất. Chỉ thấy một đạo đao mang màu đen chém thẳng lên người Lâm Vân.

Lâm Vân đang lao vọt tới trước đang dùng làn chân khí hộ thể không ngừng ngăn cản đao khí cường đại mà Hoa Tinh phát ra. Nhưng cho dù tốc độ nhanh đến đâu thì cũng không có cách nào hóa giải hoàn toàn lực lượng cường đại đó. Trong nháy mắt hai cổ lực lượng cường đại va chạm với nhau phát ra tiếng nổ mạnh, những điều này không thể tránh khỏi. Lúc này khí lưu cường đại đã đánh bay hai người Dao Kiếm dưới mặt đất ra ngoài. Những nàng ở cách Tử Ngọc Hoa hơi xa một chút cũng bị đánh bay toàn bộ. Dưới mặt đất, một hố sâu không thấy đáy đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người đang vây xem cảm thấy sợ hãi.

Giữa không trung truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đầy đau đớn. Xa xa, chỉ nghe Lâm Vân phẫn nộ hét lên: “Hoa Tinh, đời này ta sẽ không để ngươi được yên. Ngươi cứ chờ xem, ta sẽ không quên. Ta muốn ngươi cả đời này không thể xoay người.”

Trong không trung, mặt Hoa Tinh tái nhợt, khóe miệng trào máu. Hắn nhìn về phía Lâm Vân đang trốn chạy, trầm giọng nói: “Lần sau gặp lại, ngươi chắc chắn sẽ phải chết. Ta sẽ không cho ngươi cơ hội bỏ chạy nữa đâu. Dưới Diệt Tuyệt Đao, ngươi là người đầu tiên có thể chạy trốn. Đáng tiếc, ngươi sẽ không trốn nổi cả đời.”

Mọi người bên dưới mặt đất thấy Hoa Tinh như thế đều kinh hãi. Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Hoa Tinh bị người làm trọng thương. Điều này từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện. Hai mắt Mai Hương đầm lệ, lớn tiếng nói: “Hoa Tinh, huynh không sao chứ. Huynh mau xuống đi, muội muốn nhìn huynh. Huynh không có việc gì chứ.”

Vừa nói, nước mắt không ngừng rơi xuống. Trần Lan ở bên cạnh cũng âm thầm rơi lệ. Trong mắt Âm Nhu và Lân Như Thủy cũng ngân ngấn nước, nhưng hai nàng cố nén không khóc. Trong mắt những người khác đều lộ ra vẻ quan tâm và lo lắng. Ngay cả Lý Thái Tú, trong mắt cũng lộ ra một tia lo lắng.

Thân hình Tử Ngọc Hoa chợt lóe đã xuất hiện bên cạnh Hoa Tinh. Nhìn Hoa Tinh, trong mắt Tử Ngọc Hoa tràn đầy vẻ ân cần. Hắn lo lắng hỏi: “Đại ca, huynh không sao chứ. Tốt nhất huynh nhanh chóng xuống bên dưới vận công đi.”

Nói xong, hắn giơ tay phải ra nắm tay Hoa Tinh, mang hắn xuống dưới.

Hoa Tinh nhìn bàn tay nòn nà đó, trong lòng không khỏi cảm thấy cảm động. Hắn dùng sức nắm chặt. Mặt Tử Ngọc Hoa đỏ bừng lên, quay đầu lại nhìn Hoa Tinh một cái, nhưng không nói gì mà chỉ khẽ mỉm cười. Hạ xuống bên cạnh mọi người, luồng chân khí màu đen xung quanh người Hoa Tinh đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng về mặt hần lúc này đang tái nhợt. Chúng nữ vội vàng hỏi thăm hần, một lúc sau mới trở nên yên tĩnh. Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Nhìn thoáng qua chúng nữ và Đỗ Bách Thiện, Hoa Tinh nhợt nhạt nói:

“Mang theo Đồ đại thiện nhân, chúng ta trước hết tìm chỗ nghỉ chân. Còn những người này, Dạ Phong giải quyết bọn chúng đi. Thiên Anh Đại Pháp của tên Lâm Vân này rất âm tà. Ta đã bị khí âm tà làm bị thương, phải lập tức vận công ép khí âm tà ra, nếu để lâu sẽ có hại cho thân thể. Tương lai các người nếu gặp phải hần nhất định phải cẩn thận. Nơi này ngoại trừ Ngọc Hoa có thực lực đánh một trận với hần. Những người khác đều không phải đối thủ của hần. Tuyệt đối phải nhớ cẩn thận đề phòng hần. Chúng ta đi thôi.”

Nói xong, đoàn người đội mưa rời khỏi.

Cơn mưa dần dần nhỏ đi, dường như tất cả tội ác cũng đều được cơn mưa tẩy rửa. Lâm Vân – địch nhân cường đại này, sau này sẽ mang đến những phiền toái gì cho Hoa Tinh? Lần sau, Hoa Tinh có thể giết được hần không?

193. Chương 193: Bách Hoa Sơ Hiển

Trong cùng một biệt viện, Hoa Tinh đang ngồi xếp bằng vận công, bức ra khí âm tà trong cơ thể. Chỉ thấy toàn thân hần được bao quanh bằng chân khí đỏ rực, hình thành một lồng khí bao phủ hần vào bên trong. Bốn phía, tất cả mọi người đều đứng một bên theo dõi động tĩnh của Hoa Tinh.

Bên cạnh, Đỗ Bách Thiện sắc mặt thảm đạm bị thương nhìn bức tường, cả người rơi vào trầm tư. Lúc này đây, vốn tưởng rằng bản thân mình chết đi thì tất cả đều chấm dứt, nghĩ không ra những người đó đều tâm ngoan thủ lạt, ngay cả những nô bộc và Đỗ Phúc cũng đều bị giết sạch. Toàn bộ đại viện Đỗ gia, ngoại trừ bản thân mình thì những người khác đều đã chết. Ngẫm lại đủ mọi thứ chuyện xưa, Đỗ Bách Thiện không nhận được lại ứa nước mắt, đau khổ vô cùng.

Ánh mắt chuyển sang nhìn Hoa Tinh, tâm lý Đỗ Bách Thiện xuất hiện sự cảm thương không nói nên lời. Quả thật là nhân sinh vô thường, lão không thể nào ngờ được Đỗ Phúc thiện tâm, cho đoàn người Hoa Tinh tá túc một đêm mà đã thay đổi được rất nhiều chuyện. Hoa Tinh quá mạnh mẽ và bá đạo hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của lão. Ngẫm lại, bấy ác ma hung tàn đó thì ngoại trừ một người trọng thương thoát đi thì toàn bộ đều chết trong tay Hoa Tinh, đối với những người vô tội đã chết thì đây cũng có thể xem là một sự an ủi. Chỉ tiếc là Đỗ Phúc không thể chứng kiến trường cảnh đó, lão quân gia đó đến chết cũng không biết rằng ý niệm tốt của lão đã cứu một mạng của Đỗ Bách Thiện.

Ngoài cửa sổ, mưa lớn đã tạnh, bầu trời dần khôi phục lại ánh sáng thường ngày. Lúc này, toàn thân Hoa Tinh đang lưu chuyển một đạo khí lưu màu đen, chậm rãi tỏa ra ngoài, theo gió tiêu tán dần. Ngay khi khí lưu màu đen bị bức hoàn toàn ra ngoài xong thì sắc mặt Hoa Tinh đã khôi phục lại vẻ hồng nhuận, anh tuấn bất phàm thường ngày. Chúng nữ đứng một bên cuối cùng cũng đã an lòng, không còn lo lắng nữa.

Hoa Tinh mở mắt, nhìn ánh mắt ân cần của mọi người, trong lòng chợt thấy cảm động. Bất kể thế nào thì từ khi hần xuất đạo hơn một tháng mà đã có nhiều người quan tâm đến hần như thế thì quả là chuyện rất đáng quý. Hần nhảy căng lên, cười nói:

”Tốt rồi, chân khí Thiên Anh Đại Pháp âm tà đã bị ta hoàn toàn khống chế bức ra ngoài. Bây giờ đã không sao nữa, Lâm Vân mặc dù chạy thoát nhưng hần cũng thụ thương không nhẹ, dám chắc trong vòng nửa tháng nữa hần sẽ chưa thể hồi phục lại. Diệt Tuyệt chân khí trên Diệt Tuyệt Dao của ta không phải là dễ đối phó, trong vòng nửa tháng nữa sẽ không thể thấy hần đâu. Có thời gian thì để đệ tử thư viện lưu tâm đến hành tung của hần, lần gặp kế tiếp ta sẽ quyết không cho hần cơ hội trốn thoát nữa.

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh hỏi:

“Đại ca không sao thì tốt rồi, đệ muốn hỏi một chút, Diệt Tuyệt Đạo Pháp của huynh sao trước giờ đệ chưa từng nghe nói qua? Ai cũng biết Đạo Hoàng Bá Thiên tiền bối đều dựa vào Tuyệt Trần đạo mà danh dương thiên hạ, còn chưa nghe thấy người có Diệt Tuyệt Đạo Pháp.”

Hoa Tinh cười nói:

“Làm một việc, nếu một tay đã đủ dùng thì cần gì phải dùng hai tay. Võ công cũng như vậy, nếu Tuyệt Trần đạo đã đủ để giải quyết hết thảy thì cần gì phải sử dụng đến Diệt Tuyệt Đạo? Đạo lý chính là như thế đó.”

Tất cả mọi người nhìn hần, trong lòng đều đoán xem trên người hần rốt cuộc có bao nhiêu loại võ công mà mọi người không biết. Tại sao đến lúc này cũng không có ai có thể đoán được trên người hần rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu bí mật! Đạo Vô Phong tò mò hỏi:

“Công tử, đến tột cùng công tử có bao nhiêu môn võ công chưa từng thi triển, có thể tiết lộ một chút không? Tình hình khi này thì công tử chỉ dùng một tay hay đã cần dùng đến hai tay?” Lời vừa nói ra lập tức khiến mọi người chú ý, mọi người đều nhìn chăm chăm vào Hoa Tinh, muốn biết câu trả lời của hần.

Hoa Tinh cười nói: “Hỏi chuyện này làm gì, có đúng là muốn học một ít từ ta? Muốn học thì có thể nói thẳng, ta là người hào phóng, đương nhiên thời gian của ta cũng có hạn, khi nào thấy ta rảnh cứ tìm đến ta là được. Về phần câu hỏi người vừa hỏi, ta sẽ giữ lại, tương lai các người tự nhiên sẽ biết.” Nói xong, cười thần bí, ánh mắt liếc nhìn chúng nữ, sau đó đi về phía Đỗ Bách Thiện cách đó không xa.

Trần Lan lúc này mở miệng nói:

“Công tử, thời gian không còn sớm nữa, tất cả mọi người vẫn chưa ăn cơm, ta đi gọi rượu và thức ăn sẽ quay lại. Mọi người chờ một lát nhé.” Nói xong quay người rời đi.

Ngồi xuống bên cạnh Đỗ Bách Thiện, Hoa Tinh nhìn không được than thở:

”Nhân sinh như mộng, không cần quá để ý đến. Có nhiều thứ phải cần thời gian mới có thể quên được. Mỗi ngày đều có những chuyện không giống nhau diễn ra, chúng ta phải thích ứng với hoàn cảnh mới được. Nếu như bây giờ tiền bối chết, tin rằng tất cả những người vô tội đã chết đều không muốn điều này xảy ra. Bây giờ tiền bối cần bình tĩnh, tĩnh táo lại tinh thần, an bài hậu sự cho những người đó, cần thận suy nghĩ một chút xem sau này nên làm thế nào. Lúc này đây mặc dù mọi chuyện đã trôi qua, nhưng tiền bối vẫn phải đề phòng, có thể còn có những kẻ khác quay lại.

Đỗ Bách Thiện nhìn Hoa Tinh, gật đầu nói:

“Cám ơn người, lúc này đây, ta đại diện cho những người đã chết xin đa tạ công tử đã vì bọn họ giết đám ác ma này. Bọn họ trên trời có linh thiêng tất sẽ cảm thấy an ủi. Nhân đây ta cũng muốn tặng công tử một món đồ, hy vọng người sẽ nhận lấy. Món đồ này là lúc vô tình ta có được, ai ngờ kết quả lại khiến cho vô số người vô tội chết đi, ta thật là đau lòng. Có lẽ đây là tội nghiệt lớn nhất đời ta.” Nói xong không nén được thở dài một tiếng.

Hoa Tinh khẽ nói:

”Hoài bích kỳ tội, đạo lý là như thế. Nói thật là văn bối không muốn vật gì cả. Văn bối chỉ muốn cứu tiền bối mà thôi. Thứ nhất là vì tiền bối là người thiện lương, từng cứu hàng trăm bách tính, thứ hai là ta bị một người làm cho cảm động, về mặt bi phần của y đã khiến cho văn bối thật sự rung động. Về phần vật mà tiền bối nói thì sợ rằng đối với tiền bối nó chính là họa chứ không phải là phúc. nguồn

Đỗ Bách Thiện thở dài một tiếng, nhìn ra ngoài song cửa, không nói một lời. Hoa Tinh nhìn lão, sau đó đứng dậy đi về phía mọi người. Lúc này, Mai Hương mới có dịp nhìn hần đầy quan tâm. Hoa Tinh nhìn thấy vẻ quan tâm của nàng thì khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng nói:

“Yên tâm, người trong thiên hạ có thể đã thương ta sợ rằng không nhiều lắm đâu. Có thể giết được ta thì sợ rằng không có ai cả, cho nên nàng không cần lo lắng cho ta. Cả đời này nàng chỉ cần biết rằng nàng vĩnh viễn là nữ nhân của Hoa Tinh ta, ta sẽ vĩnh viễn yêu nàng, ta muốn nàng phải được vui vẻ. Nàng vui vẻ thì ta cũng sẽ vui vẻ. Mỗi nữ nhân bên ta, ta đều hảo hảo quý trọng, chỉ cần dùng chân tình đối đãi với nhau thì vĩnh viễn có thể ở cùng nhau. Tương lai, chúng ta sẽ tìm một nơi sơn minh thủy tú ẩn cư, sáng sớm cùng nhau ngắm mặt trời mọc, sống cuộc sống thần tiên quyền lữ.”

Ánh mắt từ khuôn mặt Mai Hương dần lướt qua Âm Nhu, Lãnh Như Thủy, Nguyệt Vô Ảnh, sau cùng dừng lại trên người hai người Diệp Tinh.

Nét mặt Mai Hương hiện ra một tia hạnh phúc mỉm cười, giờ phút này biểu lộ của Hoa Tinh dấu như một dấu hiệu đặc thù chạm khắc sâu tận đáy lòng nàng, nàng dịu dàng nói:

“Cả đời này, gặp gỡ huynh là may mắn lớn nhất của đời muội. Cả đời này muội sẽ mãi mãi yêu Hoa Tinh, bất kể thời gian chuyển biến như thế nào thì trái tim muội cũng sẽ không thay đổi.” Hoa Tinh chuyển ánh mắt lại nhìn nàng. Hai người cứ thế nhìn nhau.

Chúng nữ lúc này cũng nhìn Mai Hương, trong lòng tràn đầy xúc cảm. Giờ phút này, hai người thực sự đã khiến mọi người cảm động, khiến cho những nữ nhân khác trong lòng đều hiện ra một chút đổ kỵ pha lẫn hâm mộ. Âm Nhu nhìn Hoa Tinh, giờ phút này hẳn thật sự là dịu dàng, giờ phút này hẳn đều khiến ỏi nữ nhân cảm thấy rung động. Âm Nhu đột nhiên cũng hiểu ra được vì sao mỗi lần tỷ tỷ Âm Vũ khi nhìn Hoa Tinh thì ánh mắt lại trở nên ôn nhu như vậy.

Nguyệt Vô Ảnh nhìn Hoa Tinh, không khỏi so sánh Hoa Tinh với cái bóng trong lòng kia. Kết quả hai người có những chỗ giống nhau nhưng cũng có điểm khác nhau. Hoa Tinh là người khó nắm bắt, khi thì ôn nhu dịu dàng như nước khiến kẻ khác thật sự si mê, khi thì thanh cuồng bá đạo, khiến người ta vừa hận vừa tức. Còn cái bóng trong lòng lại là một người quân tử thanh khiết, so với Hoa Tinh thì có bất đồng rất lớn.

Lãnh Như Thủy nhìn hai người Diệp Tinh, sau đó ánh mắt nhìn Hoa Tinh, trong đó mơ hồ tiết lộ ra vài tia tình ý. Về phần Lý Thái Tú nhìn Hoa Tinh thì ánh mắt cũng rất kỳ lạ, có cừu hận, có bội phục, có tán thưởng. Hai người Đào, Kiếm cũng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ rõ vẻ khâm phục. đọc truyện tại . Chỉ trong thời gian vài ngày, hai người đã từ nhận định Hoa Tinh là nam nhân háo sắc thành nam nhân trọng tình trọng nghĩa. Mọi người nhìn thấy tình cảnh này cũng đều bị Hoa Tinh gây rung động trong lòng thật sâu.

Ngay khi Trần Lan trở về thấy bộ dáng của mọi người như vậy thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:

“Mọi người làm sao vậy, có chuyện gì mới phát sinh ư? Ta đã gọi thật nhiều rượu và thức ăn, một lát sẽ có người bưng đến, mọi người chuẩn bị ăn cơm đi.” Trần Lan nói xong đều khiến ọi người hồi phục tinh thần, bởi vì nhiều người nên mọi người chia ra làm hai bàn để ăn.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh nhìn Đỗ Bách Thiện nói:

”Sáng mai bọn vân bối sẽ rời khỏi nơi này đi đến Tế Nam. Nếu tiền bối có chuyện gì khẩn yếu thì tốt nhất là chiều hôm nay xử lý cho xong, sẽ không ai có hành động ngăn cản. Nhưng nếu vân bối rời khỏi đây xong thì tiền bối có thể sẽ có khó khăn.

Đỗ Bách Thiện nghe vậy, sắc mặt hiện ra vài tia thương cảm, nói:

“Cám ơn các người, ta có vài chuyện muốn làm, có chuyện gì ta sẽ tìm các người, các người cứ ngồi đây nhé, ta đi trước.” Nói xong, đứng dậy rời đi. Hoa Tinh nhìn Dạ Phong, đưa mắt ra hiệu cho y đi theo bảo vệ Đỗ Bách Thiện.

Chờ hai người rời đi xong, Hoa Tinh cười nói:

”Hôm nay cảnh đẹp cũng đã xem, đánh nhau cũng đã đánh, các người nghỉ ngơi đi. Ta đi ra ngoài một lát xem có tìm được đệ tử thư viện hay không, để bọn họ lưu tâm để ý một chút chuyện. Ngọc Hoa lưu lại đây giúp ta chiếu cố đến an toàn của mọi người nhé.

Lặng lặng một mình đi một vòng trong thành, Hoa Tinh tìm được mấy nơi có lưu ám ký của thư viện, bèn chậm rãi quanh quẩn nơi đó. Không lâu sau đã thấy một trung niên trong trang phục nông dân, gánh hai gánh trái cây, đi về phía Hoa Tinh, hô to bán trái cây, khi đến bên gần người hắn thì nói nhỏ một câu.

Hoa Tinh mỉm cười tùy ý mua vài cân táo, sau đó truyền âm phân phó vài câu, đoạn rời đi. Toàn bộ quá trình đều tốn rất ít thời gian, người ngoài tuyệt không thể nhìn ra điểm huyền bí bên trong.

Cửa thành, lúc này có vài con khoái mã chạy như bay, tiến vào thành Thái An. Đến gần thì thấy trên ngựa là mấy thiếu nữ khỏe mạnh rắn rỏi đang vung roi ngựa hét lớn, tựa hồ rất vội vàng.

Hoa Tinh đi trên đường cái, đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa vang lên, lại có cả tiếng nữ nhân lạnh lạnh, hần nhất thời tò mò quay đầu nhìn lại. Cách đó không xa là bảy con khoái mã đang chạy đến, trên ngựa là bảy nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp.

Chỉ thấy người cầm đầu là nữ nhân đẹp nhất, ước chừng hai mươi hai tuổi, phong vận thành thục, mặc la y màu trắng phối hợp với vóc người cân đối, hết sức hấp dẫn.

Nhìn nữ tử xinh đẹp quyến rũ như thế, ánh mắt Hoa Tinh lộ ra một tia tán thưởng. Người này rất đẹp, so với Trần Lan còn lấn lướt hơn vài phần. Tuy không bằng vẻ linh tú động lòng của Nguyệt Vô Ảnh nhưng cũng đã là hạng kiều diễm vô song. Ánh mắt Hoa Tinh rơi vào bộ ngực đầy đặn của nàng, thầm nghĩ bộ ngực này so với ngực Trần Lan cũng không hề thua kém chút nào, nếu có cơ hội, hắc hắc, nhất định phải nhắm nháp một chút.

Khoái mã đi qua, hướng vào thành, rất nhanh chóng biến mất. Hoa Tinh đột nhiên nghe được có người nói:

”Xem kìa, các nữ hiệp Bách Hoa Môn lại xuất hiện. Các nàng nhất định là đã biết được tin tức nên đến đây trợ giúp cho Đỗ Bách Thiện, đáng tiếc là đã chậm một chút.

Hoa Tinh nghe vậy sửng sốt, thân ảnh vừa động đã lập tức chạy về đại viện của Đỗ gia. Xa xa thì thấy đã có một đoàn người đang vây quanh phe viện Đỗ gia, nhìn vào bên trong thì thấy mấy nữ nhân xinh đẹp vừa rồi.

Giữa sân, bảy cô gái đang cẩn thận xem xét hiện trường, hiển nhiên muốn phân tích sự tình đã phát sinh nơi đây. Một mặt cũng hỏi các dân chúng thuật lại những gì mình đã thấy để tham khảo.

Hoa Tinh nhếch miệng mỉm cười, môi khẽ nhúc nhích truyền âm nói vài câu với nữ nhân cầm đầu, nhất thời khiến cho nàng chú ý đến. Nữ tử đó dùng ánh mắt ngăn ngại nhìn Hoa Tinh, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại, thân hình lóe lên đã đến trước người Hoa Tinh. Ánh mắt Hoa Tinh lại hàm chứa thần sắc ca ngạo, nhìn háo hức phập phồng, vẻ mặt hàm chứa một nụ cười tà dị.

Nữ tử chú ý đến ánh mắt của Hoa Tinh, thân thể không nhịn được khẽ ưỡn thẳng người, tựa hồ như lộ ra vẻ kiêu hãnh. Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hoa Tinh, nàng hỏi:

”Điều người vừa nói là thật ư?

Hoa Tinh cười nói:

“Đương nhiên là thật, nếu cô nương muốn gặp người đó thì xin đi cùng ta.” Nói xong mỉm cười, xoay người rời đi. Nữ tử nhìn theo lưng Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên nàng gặp nam nhân chỉ nói với mình một câu đã xoay người rời đi, thật sự là đặc biệt. Cho đến bây giờ, mỗi nam nhân khi thấy nàng đều lộ ra vẻ ái mộ và thèm muốn, đều cố làm cho nàng chú ý đến. Duy chỉ có Hoa Tinh là kỳ lạ nhất, ánh mắt của hắn rõ ràng là nhìn vào bộ ngực mê người của nàng, nhưng tại sao lại không hỏi nàng là ai, cũng không giới thiệu tên tuổi của hắn, cứ như thế mà rời đi.

Ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh đã đi được mấy trượng, nữ tử quay lại nói với sáu cô gái còn lại:

“Các người ở đây chờ ta, ta đi thăm dò một chuyện sau đó sẽ quay lại.” Nói xong thân thể tung lên, đáp xuống bên cạnh Hoa Tinh, đi theo hắn.

Hoa Tinh cũng không nhìn nàng, chỉ bước nhanh về phía trước. Chuyện này lại càng khiến cho nữ tử xinh đẹp này cảm thấy tò mò. Xuyên qua hai con đường, đột nhiên Hoa Tinh dừng lại quay lại nhìn nàng. Nữ tử cả kinh, thiếu chút nữa đã va thẳng vào ngực hắn, nhất thời mắt ngọc lộ ra vẻ bên lên hiếm có.

Hoa Tinh ngửi được mùi hương hết sức mê người từ nàng tỏa ra, khẽ cười nói: “Mùi hương như lan như trà, dung nhan như ngọc rạng rỡ, Còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương, không biết có thể được biết không?” Nói xong thì mỉm cười, mị lực mạnh mẽ hiển lộ trên mặt.

Ánh mắt nữ tử bỗng dưng thất thần, cả người lúc này hết như một tiểu cô nương kinh hoàng thất thố, không biết nên làm gì mới đúng. Đáy mắt Hoa Tinh lộ ra một tia đắc ý, hắn cố ý trước tiên để nàng tò mò, sau đó lại thi triển mị lực của mình để gây ấn tượng sâu đậm với nàng. Thấy nàng lộ ra vẻ kinh hoàng trong ánh mắt, Hoa Tinh mỉm cười thần bí, tay phải đặt lên vai nàng, nói:

“Nàng không sao chứ, có đúng là thân thể không khỏe hay không?” Ánh mắt dịu dàng đầy vẻ quan tâm, hết thấy đều hấp dẫn nàng vô cùng.

Thân hình nữ tử chấn động, hồi phục lại tinh thần, ánh mắt kinh hoàng nhìn hấn, thân thể tránh sang một bên. Đáng tiếc là Hoa Tinh đang đặt tay lên vai nàng, khiến cho nàng không thể dời đi được. Nữ tử sắc mặt trầm xuống, định tức giận mắng hấn. Thế nhưng vừa nhìn khuôn mặt của hấn đang tràn ngập vẻ quan tâm, không hề có chút khi dễ nào thì trong lòng nàng đột nhiên lại mọc lên một cảm giác kỳ diệu.

Nàng cố bình tĩnh, nói: “Đa tạ, ta không sao cả, trước tiên người buông tay ra đã.”

Hoa Tinh mỉm cười, khẽ buông tay ra, ánh mắt từ trên mặt nàng di dời xuống, cẩn thận đánh giá vóc người nàng một phen, sau đó lên tiếng khen ngợi:

“Quả thực là giai nhân khó gặp, không biết cô nương xưng hô như thế nào, có thể cho biết được không?”

Nữ tử khẽ lui về sau ba bước, tránh khỏi ánh mắt mê hồn của Hoa Tinh, một mặt cất lời:

“Cám ơn đã khách lễ, ta là Bách Hoa Tuần Sát Sứ, người võ lâm xưng là Ngọc Thủ Thiên Hương Dương Anh. Người thì sao, người là ai?” Nói xong toàn thân vận khí, cả người khôi phục lại dáng vẻ rắn rỏi và tự tin khi này, thản nhiên nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nghe vậy, con ngươi khẽ chuyển, cười nói: “Thì ra là giai nhân xinh đẹp của Bách Hoa Môn, bài danh thứ năm trên Bách Hoa phổ Dương Anh cô nương, thật sự là hạnh ngộ. Tại hạ thì chỉ có một chút danh khí, mong Dương cô nương chớ có chê cười. Tại hạ họ Hoa, tên Tinh!”

Dương Anh lẩm nhẩm trong miệng hai lần, đột nhiên nàng như nghĩ đến điều gì đó, kinh ngạc nhìn Hoa Tinh, hỏi:

“Không lẽ người chính là Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh danh dương thiên hạ, sao lại xảo hợp như vậy?” Giọng nói mang theo vẻ kinh ngạc, sau đó cẩn thận đánh giá qua Hoa Tinh, chỉ có điều nàng càng nhìn thì càng hoảng sợ.

Hoa Tinh cười nói:

“Chính là tại hạ. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi.” Nói thì quay người, chậm rãi bước đi. Ngọc Thủ Thiên Hương Dương Ngọc Anh theo sát bên người hấn. Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

194. Chương 194: Ngọc Thủ Thiên Hương

Thời gian cứ thế trôi qua, hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã về đến nơi của Hoa Tinh. Hoa Tinh mỉm cười nhìn Dương Anh, ánh mắt hàm chứa quang mang kỳ dị, nhẹ giọng nói:

“Chúng ta đến rồi, cô theo ta vào thôi. À, mà cô thử đoán xem nếu nhưng người đi cùng ta nhìn thấy cô thì vẻ mặt sẽ như thế nào, hoặc là nói điều gì?”

Dương Anh trầm tư một chút, nhẹ giọng nói:

“Võ lâm đồn đãi Hoa Tinh người bên cạnh có rất nhiều mỹ nữ, các nàng thấy ta, sợ rằng nhiều lắm cũng chỉ nhìn vài lần, hỏi một câu về lai lịch của ta mà thôi.”

Hoa Tinh cười nói:

“Nếu ta nói ra dự đoán của ta sợ rằng cô sẽ tức giận, nếu cô thực sự muốn biết dự đoán của ta, chỉ cần cô hứa không được tức giận thì ta sẽ nói cho nghe.” Ánh mắt Hoa Tinh hàm chứa vẻ thèm muốn nàng.

Tim Dương Anh như nhảy dựng lên, trực giác của nữ nhân khiến cho nàng hiểu được Hoa Tinh đang có ý đồ chiếm lấy nàng, chuyện này khiến cho nàng run lên trong lòng. Hoa Tinh bị đồn đãi thế nào nàng biết rất rõ, tuy nhiên với bộ dáng anh tuấn thế này thì Dương Anh không thể không thừa nhận hấn đích thực là người lý tưởng trong lòng vô số nữ nhân. Đặc biệt là nàng phát hiện ra trên người Hoa Tinh có một cổ khí

tức hết sức kỳ lạ, khiến cho người ta bất tri bất giác rơi vào nhu tình của hắn. Một câu nói, một nụ cười của hắn đều tràn ngập sự hấp dẫn vô cùng. Chuyện này khiến Dương Anh có vài phần khiếp đảm. Nàng cũng không rõ tại sao lần đầu tiên gặp mặt mà mình lại rung động đến thế. Trước mặt Hoa Tinh luôn tỏ vẻ kinh hoàng thất thố, hoàn toàn mất đi năng lực phán đoán.

Hít sâu mấy hơi, Dương Anh khôi phục lại vẻ trấn định, nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Người cứ nói ra xem sao? Ta cũng cảm thấy hết sức tò mò, muốn biết xem người đoán sai hay đúng?” Ánh mắt kinh hoàng đã chậm rãi bình phục lại, không nhìn thấy một chút dao động nào nữa.

Đối với cách không chế tâm tình của mình, Hoa Tinh hết sức bội phục. Nghĩ đến địa vị Tuần Sát Sứ ở Bách Hoa Môn cũng tương đối cao, nếu không thì làm sao có thể dưỡng thành khí chất trầm ổn như vậy được. Hoa Tinh vẫn mỉm cười như trước, nhẹ giọng nói:

“Nhớ kỹ, không được tức giận, ta đoán rằng bọn họ khi nhìn thấy cô thì cảm giác đầu tiên chính là họ sẽ cho cô là nữ nhân của ta. Sau đó họ sẽ nghĩ tiếp là Hoa Tinh ta không biết từ đâu lại mang về một nữ nhân xinh đẹp như thế, chẳng trách Hoa Tinh dao động. Sau đó sẽ có người hỏi ta làm sao biết được cô mà bọn họ lại không biết.” Nói xong nhìn chăm chăm vào hai mắt Dương Anh.

Ánh mắt Dương Anh run lên, có chút kinh sợ, cực lực không chế nỗi sợ trong lòng. Nhìn Hoa Tinh, nàng thần nhiên nói: “Sợ rằng sẽ không như thế, chúng ta đi vào thôi. Ta muốn sớm được gặp Đỗ Bách Thiện.” Nói xong như là đang muốn trốn tránh hắn, tiến vào. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [.TruyệnFULL](#)

Hoa Tinh nhìn thân ảnh động lòng người đó, khóe miệng hiện ra một nụ cười thần bí. Mỗi nữ nhân cùng đều có phong vị khác nhau, cứ chậm rãi thưởng thức các nàng thì mới thể cảm nhận được tư vị tuyệt vời đó. Hoa Tinh cũng tiến vào, trên mặt hiện rõ vẻ đắc ý.

Hai người bước vào phòng thì tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cổ quái để nhìn Dương Anh. Trong chúng nữ thì Lãnh Như Thủy, Âm Nhu, Nguyệt Vô Ảnh, hai người Diệp Tinh đều toát ra vẻ u oán trong ánh mắt, tựa hồ oán giận Hoa Tinh quá mức đa tình, thực sự khiến người khác ghen tức. Về phần Mai Hương thì nàng chỉ kinh ngạc nhìn Dương Anh, Trần Lan thì mỉm cười nhìn Dương Anh, tựa hồ hoan nghênh nàng. Lý Thái Tú đứng một bên lại than nhẹ một tiếng, trong ánh mắt mang theo một tia thờ dãi.

Bên kia, Tử Ngọc Hoa trừng mắt nhìn Hoa Tinh, ánh mắt có chút hờn giận. Về phần hai người Đào Kiếm thì ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi, tựa hồ bội phục mị lực Phi thường của Hoa Tinh, sẵn phụ nữ với tốc độ thật kinh khiếp.

Hoa Tinh mỉm cười không nói, cũng không hề giải thích, hắn muốn biết về mặt của mọi người. Dương Anh đứng bên cạnh cũng liếc nhìn chúng nữ, nàng hiểu được Hoa Tinh đã đoán đúng, thật sự là xấu hổ. Nàng nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra mình sẽ có một ngày bị nữ nhân của nam nhân khác dò xét như vậy, thật sự là buồn cười.

Âm Nhu bĩu môi nói: “Hoa Tinh, người lợi hại lắm, người cũng rảnh rồi lắm.” Nói xong tức giận quay người bỏ đi. Trần Lan thấy thế khẽ kéo Âm Nhu lại, thấp giọng an ủi nàng. Mà Dương Anh thấy thế thì biết nếu mình không mở miệng thì còn rắc rối to.

Nhìn mọi, Dương Anh dùng ánh mắt trên người Nguyệt Vô Ảnh và Lãnh Như Thủy, thăm đánh giá hai nữ nhân trên Bách Hoa phổ mười năm trước, hít sâu một hơi nói:

”Mọi người, ta là Tuần Sát Sứ của Bách Hoa Môn Ngọc Thủ Thiên Hương Dương Anh. Ta đến đây là vì Đỗ Bách Thiện, không biết người đó đang ở đâu, thỉnh mời cho gặp.

Lời vừa nói ra, thần sắc mọi người đều khẽ biến, dùng ánh mắt cổ quái nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn mọi người, cố ý cười khố, nói:

“Các người dùng vẻ mặt như vậy nhìn ta làm gì, ta làm chuyện tốt mà lại nhìn ta như vậy ư? Ta có làm gì xấu đâu mà mọi người lại dùng ánh mắt hoài nghi nhìn ta như thế?” Nói xong thì vẻ mặt lộ ra vẻ oan ức, có vài phần buồn cười, khiến cho Mai Hương và Trần Lan cười to.

Hai nàng cười phá lên, mọi người cũng không nhịn được nở một nụ cười. Âm Nhu quay đầu lại trừng mắt nhìn Hoa Tinh, nũng nịu mắng: “Huynh là người tốt, người rất tốt, mang danh họ hoa anh hùng. Hừ, huynh

mang theo nữ nhân xinh đẹp trở về, không lên tiếng, không giận dữ. Biểu hiện của huynh đương nhiên phải khiến cho người ta dùng ánh mắt như vậy để nhìn huynh chứ sao.”

Hoa Tinh cười hắc hắc, xoay chuyển ánh mắt nói:

“Hắc hắc, được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta không thể ở chỗ này như vậy, nếu không người ta sẽ nói chúng ta không hiểu đạo đãi khách. Tiểu Tuyết mau mời Dương cô nương dùng trà, mọi người cũng đều hãy ngồi xuống đã rồi hãy nói. Vô Bính, người đi một chút, nói Đỗ Bách Thiện quay về, tránh cho Dương cô nương phải chờ lâu.” Nói xong, chủ động bưng ghế mời nàng ngồi.

Dương Anh liếc mắt nhìn hẩn một cái, đa tạ một tiếng, sau đó ngồi xuống. Đối với điều Âm Nhu nói, nàng không nói gì thêm nữa, bởi vì nàng biết phương pháp ứng phó tốt nhất lúc này chính là không mở miệng, không nghe thấy. Loại chuyện này vốn càng nói thì càng dễ gây hiểu lầm, cho nên tốt nhất là im lặng.

Mọi người ngồi xuống xong, Dương Anh mở miệng nói: “Lúc này đây Bách Hoa Môn của chúng tôi nhận được tin tức từ thành Thái An, nói Đỗ đại thiện nhân gặp nạn, cho nên từ sáng sớm đã đi với tốc độ cao nhất, muốn đến cứu viện, nghĩ không ra chúng tôi đi hết tốc lực nhưng vẫn còn chậm, chỉ còn lại đó một tòa trạch viện đổ nát và vô số thi thể. Sau đó được nghe Phụng Hoàng đặc sứ nói biết được Đỗ đại thiện nhân đang ở chỗ nào, cho nên tôi mới đến đây. Không biết mọi người làm sao gặp được Đỗ đại thiện nhân như thế nào, có thể cho biết được hay không?”

Mọi người nghe vậy đều nhìn thoáng qua Hoa Tinh, nghĩ không ra hẩn mang người ta đến đây nhưng không nói cho nàng biết chuyện gì đã xảy ra. Lãnh Như Thủy nhìn Dương Anh, nhẹ giọng nói:

“Chuyện này cô nương nên hỏi Hoa Tinh thì tốt hơn, hẩn là người biết rõ nhất, hoặc là chờ lát nữa chờ Đỗ đại thiện nhân cũng có thể biết được.

Dương Anh nghe vậy, nhìn Hoa Tinh hỏi ý. Hoa Tinh bắt gặp ánh mắt nàng, mỉm cười dịu dàng nói:

“Chuyện này hãy hỏi Đỗ đại thiện nhân là tốt nhất, ta ở chỗ này nói ra có vẻ không tốt lắm. Dương cô nương, không biết Bách Hoa Môn tại phụ cận Tế Nam quản lý phạm vi này đã bao nhiêu lâu? Nơi này bình thường có phát sinh nhiều đại sự vô lâm lâm không?”

Dương Anh thấy Hoa Tinh không muốn nói cũng không hỏi thêm, trầm tư suy nghĩ về vấn đề Hoa Tinh hỏi, sau đó tỏ vẻ rất sáng khoái nói:

“Bốn phía, trong phạm vi mấy trăm dặm đều thuộc về phạm vi quản hạt của Bách Hoa Môn chúng tôi, cho nên bình thường chuyện phát sinh rất nhiều. Lúc biết được nơi này có chuyện, ta cũng phải đi từ Hoàng Hà về Tế Nam, sau đó mới đến đây cho nên thời gian có chút chậm trễ.

Hoa Tinh mỉm cười gật đầu, đoạn nói một câu mà Dương Anh cảm thấy rất khó hiểu:

“Thì ra là phạm vi rộng lớn như vậy, nơi này địa thế bằng phẳng, dân giàu lực mạnh, là một vùng đất rất phì nhiêu. Lần này cô chạy đến đây mặc dù cho rằng có hơi chậm trễ nhưng ta lại nghĩ rằng cô đến rất đúng lúc, nếu cô nương đến sớm thêm một chút nữa sợ rằng sẽ là bất hảo, không thể cản được.” Lời này nói ra thì ai cũng có thể hiểu được, ngoại trừ Dương Anh.

Dương Anh tính tình sáng khoái, không hiểu lập tức hỏi ngay:

“Người nói ta không thể cản nổi là ý gì? Người có thể nói rõ ra một chút được không?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Hoa Tinh cười nói:

“Đỗ đại thiện nhân trở về thì cô hãy hỏi. Rất nhiều chuyện cô hỏi người đó sẽ tốt hơn hỏi ta. Được rồi, mọi người đã về đến rồi.

Quả nhiên, ngoài cửa truyền vào thanh âm của Dạ Phong và Kiếm Vô Bính. Dạ Phong vừa tiến vào lập tức quét mắt nhìn Dương Anh một cái, ánh mắt có phần thần bí cười cười. Đỗ Bách Thiện trong thấy Dương Anh thì vẻ mặt buồn bã bi thiết, hiển nhiên có vô số chuyện muốn nói với nàng, song không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ thở dài một tiếng.

Dương Anh sắc mặt mang theo một chút ưu thương, khẽ an ủi:

”Đỗ lão, chuyện cũng đã xảy ra, tiền bối cũng nghĩ thoáng một chút đi. Khi văn bối vừa nhận được tin đến đây thì đã quá muộn, thật là vạn lần xin lỗi. doc truyện tại . Nhưng việc này Bách Hoa Môn tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng buông tay, nhất định sẽ tìm ra hung thủ, trả lại công đạo cho tiền bối. Bây giờ tiền bối hãy nói cho văn bối nghe qua một chút về đặc điểm của hung thủ. Văn bối sẽ truy xét thân phận địch nhân.

Đỗ Bách Thiện lắc đầu thở dài:

”Hết thủy đều đã trôi qua, không cần vì ta mà làm chết thêm nhiều người nữa. Hoa Tinh đã giết được sáu người trong bảy kẻ thủ ác, người còn lại trọng thương bỏ trốn, chuyện xem như chấm dứt ở đây đi, ta không muốn cuốn thêm nhiều người vào vòng xoáy này nữa.” Nói xong đem mọi sự tình nói lại cho nàng nghe.

Nhìn mọi người, Đỗ Bách Thiện thở dài một tiếng, nói:

”Cổ lệ lòng tốt của Đỗ Phúc đã khiến thiên địa cảm động nên mới khiến cho Hoa Tinh xuất hiện, vì những người vô tội báo thù. Tối hôm qua Đỗ Phúc đã nói cho ta biết có một đám người xin tá túc, ta nói với lão rằng lão cứ đuổi hết những người đó đi, tránh để họ liên lụy. Sau này mới biết chính Hoa Tinh đã là người cứu ta, trả thù cho những người vô tội đã chết.

Hoa Tinh nhìn Đỗ Bách Thiện, nói:

”Hết thủy đều là thiên ý, tiền bối cũng không cần cảm tạ văn bối. Vốn bọn văn bối cũng bị cảnh quan của Thái Sơn hấp dẫn nên mới tá túc lại đây. Ông trời dường như cũng không đành lòng nhìn người thiện lương bị chết không minh bạch nên mới nhện không được rơi nước mắt, vô tình đã khiến rất nhiều chuyện được thay đổi. Nếu trời không mưa thì văn bối cũng chưa về, cũng sẽ không gặp văn sĩ trung niên kia trong mưa kia. Tiền bối có muốn cảm tạ thì hãy cảm tạ ông trời, không cần cảm tạ văn bối.

Dương Anh một bên nghe xong thì trên mặt lộ rõ vẻ ưu thương, thiên ý ư? Tại sao lại như vậy? Ông trời nếu muốn mượn tay Hoa Tinh trừ bạo an dân, tại sao lại phải để nhiều người chết như vậy? Không lẽ ông trời muốn nhân gian tràn ngập bi thương sao? Căn phòng trong chớp lát đã trở nên nặng nề, không ai nói lời nào.

Hồi lâu sau, Âm Nhu chịu không được loại áp lực này, mở miệng nói:

”Chuyện đã qua, mọi người cũng nên gác chuyện ưu thương này sang một bên đi. Nói chuyện khác đi, ta cảm thấy nặng nề như vậy thì rất khó chịu.” Mọi người nghe vậy cũng đều quay sang nhìn Hoa Tinh, chờ câu trả lời của hắn.

Toàn thân Hoa Tinh đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế cuồng đại, trong nháy mắt đem hết khí tức âm trầm xua tan đi. Nhìn mọi người liếc mắt một cái, sau đó cười nói:

”Âm Nhu nói đúng, chúng ta không nên đề cập đến chuyện đau buồn này nữa, nói chuyện khác đi. Bây giờ sắc trời không còn sớm, Dương cô nương hãy để người của ta báo tin cho những người đi cùng với cô, tránh để cho các nàng lo lắng. Ta xem để mọi người cùng đến nơi này sẽ tốt, dù sao nơi này cũng rất rộng rãi.

Dương Anh nhìn Hoa Tinh, ánh mắt tỏ vẻ hâm thưởng, lấy ra một ngọc bài từ trong lòng, cười nói:

”Người nói cũng có lý, phiền người nhờ người cầm vật này đến gặp các nàng, nói bọn họ đến đây.

Hoa Tinh tiếp nhận ngọc bài, nhìn một chút thì thấy trên đó khắc ba chữ Bách Hoa Môn, ắt hẳn là tín vật, tiện tay đưa cho Dạ Phong, giao cho y đi làm việc này. Chờ Dạ Phong rời đi xong, Hoa Tinh cười nói:

”Sắc trời không còn sớm nữa, mọi người chuẩn bị ăn uống thôi. Đêm nay chúng ta sẽ mời khách phương xa dùng cơm, tránh cho các nàng nói chúng ta không hiếu tiết lễ, đến khi đến đó sẽ được các nàng đáp trả lại.” Nói xong ánh mắt hàm chứa thâm ý nhìn Dương Anh.

Dương Anh trong lòng chấn động, không rõ ánh mắt Hoa Tinh đại biểu cho ý tứ gì, nhưng nghe hắn muốn đến Bách Hoa Môn cũng là chuyện đã khiến cho nàng giật mình. Dương Anh hỏi:

”Hoa đặc sứ vừa rồi có ý muốn nói sẽ quang lâm bốn môn, không biết là thật hay giả, xin nói rõ cho biết.

Hoa Tinh xoay chuyển ánh mắt, cười nói:

“Người ta thường nói mỹ nữ Bách Hoa Môn nhiều như mây, ta đã đến Trung Nguyên, đương nhiên cũng phải đến nơi này. Về phần mục đích ta đến, tin rằng môn chủ của các cô cũng đã biết, chỉ là có lẽ cô không biết mà thôi. Cô muốn biết thì cứ hỏi môn chủ của mình sẽ biết. Được rồi ngồi đây cũng đã lâu, chúng ta ra cửa hít thở không khí một chút đi.” Nói xong, đứng dậy bước ra ngoài.

Trong viện, Lãnh Như Thủy kéo Dương Anh hỏi rõ sự tình. Bởi vì hai người đều thuộc nhóm Bách Hoa phổ, gặp nhau mặc dù thời gian không lâu nhưng cũng cảm thấy có phần thân thiết. Âm Nhu và Mai Hương lại đứng cùng một chỗ với Hoa Tinh, thấp giọng nói gì đó. Sắc trời trong chốc lát đã trở nên tối đen, đèn đã được thắp sáng, khi đó mới thấy Dạ Phong cùng sáu nữ nhân trở về. Mọi người chuẩn bị dùng cơm.

Trong lúc ăn, Hoa Tinh hỏi:

”Đỗ tiên bối, văn bối nghe Dạ Phong nói chuyện của tiên bối cơ bản đã xong, chỉ còn lại hậu sự của những người đó mà thôi. Không biết sau này tiên bối có tính toán gì không? Tiếp tục ở đây hay là tìm nơi khác ẩn cư? Ngày mai văn bối định đến Bách Hoa Môn ở Tế Nam bàn bạc một chút chuyện, nhưng đã có Dương cô nương ở đây thì cũng không vội, chờ các nàng xong xuôi mọi chuyện sẽ cùng nhau rời khỏi đây một lúc.

Đỗ Bách Thiện nhìn Hoa Tinh, trầm tư một lúc lâu, lấy từ trong lòng ra một vật, giao cho Hoa Tinh. Nhìn kỹ thì đó là một cầm nang, không phải rất lớn, không biết có vật gì bên trong. Hoa Tinh tiếp nhận, vừa cầm thì biết bên trong là một cái hộp, bèn hỏi:

”Đây là vật gì? Tại sao tiên bối lại cho văn bối?”

Đỗ Bách Thiện lộ ra vẻ sầu thảm nói:

“Thứ này đã khiến cho nô bộc theo ta đã nhiều năm phải thảm tử đây. Bây giờ giao lại cho ngươi, ta đã già, chỉ có ngươi mới có năng lực giữ lấy vật đó. Coi như là báo đáp ngươi, cũng để cho ta thoát khỏi phiền não.” Nói xong, nhìn cầm nang, ánh mắt lộ ra vẻ buồn phiền.

Hoa Tinh nhìn lão, khẽ nói:

“Nói thật là cho dù vật đó là thứ gì thì đối với văn bối cũng không có bao nhiêu tác dụng cả, nhưng nếu vật này lưu lại trong tay tiên bối thì sợ rằng cả đời này tiên bối cũng không được bình an. Nếu đã như vậy thì văn bối xin nhận. Nhưng phải để cho rất nhiều người biết vật này đã rơi vào tay văn bối, như thế thì tiên bối mới thoát khỏi phiền toái. Chuyện này có lẽ xin nhờ Dương cô nương.”

Dương Anh nghe vậy, ánh mắt có chút cổ quái nhìn Hoa Tinh, mở miệng nói:

“Ngày mai ta sẽ cho người loan báo tin tức này ra ngoài một cách rộng rãi, nói vật đó đã rơi vào tay ngươi. Như vậy thì Đỗ tiên bối sau này sẽ không còn phiền toái nữa. Nhưng Hoa Tinh tất sẽ có phiền toái.”

Hoa Tinh cười nói:

“Ta đi đến đây đã gặp không biết bao nhiêu phiền toái, bắt qua đồ đao trong tay ta không hề e ngại kẻ khác đến tìm chuyện. Được rồi, mọi người hảo hảo ăn cơm đi.”

195. Chương 195: Trung Nguyên Phong Vân

Trên quan đạo đi đến Tế Nam, mấy ngày gần đây số võ lâm nhân sĩ đột nhiên tăng lên rất nhiều, không ít cao thủ của các đại môn phái đều đi về hướng Tế Nam. Trong đó phải nhắc đến phái Hoa Sơn, phái Thanh Thành, phái Hằng Sơn. Các môn phái này đều là đại phái trên võ lâm, lúc này đồng loạt chạy đến Tế Nam, hiển nhiên không phải là chuyện tầm thường.

Song, ngoại trừ những môn phái này, thì các lộ võ lâm nhân khác cũng nhiều không đếm xuể, đều đổ xô về Tế Nam. Dưới ánh mặt trời chói chang, ở một rừng cây nhỏ, có không ít người đi đường đang nghỉ ngơi.

Nhìn kỹ trong những người này thì mười người có đến tám chín người là người trong chốn võ lâm, bọn họ đều mang đao dất kiếm, mặc võ phục, đứng trong rừng cây tránh ánh nắng khốc liệt của mặt trời.

Ở sâu trong rừng cây, một hắc y nhân đội nón rộng vành ngồi trên một tảng đá, dựa lưng vào đại thụ, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bởi vì người này đội nón nên không thể thấy được dung mạo, chỉ có thanh trường kiếm lộ ra giữa hai chân mà thôi.

Trên quan đạo ngoài rừng đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, rất nhanh đã đến gần đây. Vô số người đang nghỉ ngơi dưới tán cây đều nhìn về cổ đạo, muốn nhìn xem kỵ sĩ đến là ai, dưới ánh nắng chói chang như lúc này còn liệu mạng chạy đi. Đảo mắt lại đã thấy một con khoái mã xuất hiện, trên ngựa là một nam tử chừng bốn mươi, một thân áo xám, đầy vẻ phong trần.

Nam tử đang ra sức vung roi ngựa, thúc giục khoái mã chạy nhanh.

Ngay khi nam tử đi ngang qua rừng cây thì trong rừng cây đột nhiên bắn ra sáu đạo nhân ảnh, lao thẳng đến kỵ sĩ. Ánh mắt nam tử lộ ra vẻ kinh hoàng, sau đó chuyển thành lãnh khốc, chỉ thấy hắn không thèm tránh né, roi ngựa vung ra, tạo thành tiên ảnh đầy trời, đón nhận tập kích bất ngờ. Giữa không trung, đạo kiếm đã xuất hiện, chiêu thức tinh diệu tuyệt luân mang theo kinh đạo hung ác tấn công nam tử đó.

Bởi vì tốc độ của khoái mã rất nhanh, song phương giao thủ gần như chỉ diễn ra trong nháy mắt. Trong sáu đạo nhân ảnh bay ra thì có bốn người bị roi ngựa quất bay, hai chết hai trọng thương. Hai người còn lại bởi vì tốc độ chậm một chút nên tránh được tai kiếp. Nam tử cũng không để ý đến, thúc ngựa chạy như bay về phía trước.

Hai gã không bị thương trên mặt đất hét lớn một tiếng, triển khai khinh công toàn lực đuổi theo khoái mã. Lúc này, hắc y nhân trong rừng đột nhiên phóng mình lên thân cây, nhìn về phía khoái mã đang chạy xa, sau đó nhìn về phía sau, lại thấy hơn mười khoái mã đang vọt đến, hiển nhiên là đang đuổi theo nam tử khi nãy. Thân thể hắc y nhân rất nhanh chóng từ trên ngọn cây bay vọt đi, đuổi theo khoái mã.

Ở trên ngã ba đường, lúc này đang hội tụ không ít cao thủ võ lâm, nhìn kỹ lại thì trong đó có cao thủ ba phái Hoa Sơn, Võ Đang, Thanh Thành. Ba phái vì là danh môn đại phái nên đều có giao du với nhau một cách xã giao. Phái Hoa Sơn gồm có Trương Tuyết, Chu Lượng, Doanh Phong và mấy môn hạ đệ tử. Võ Đang cũng có Ngọc Thanh Tử, Xuất Trần, Thanh Khê và hơn mười môn hạ đệ tử. Về phần phái Thanh Thành thì người dẫn đầu chính là đệ nhị cao thủ của Thanh Thành, là lão nhị trong Thanh Thành tam kiếm – Trần Đông Hoa. Đi theo còn có còn có cao thủ xếp thứ tám trên Long bảng, ngoại hiệu Tiểu Phi Long – Đỗ Kiếm Hoàn và hơn ba mươi môn hạ. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [TruyệnFULL](#)

Lúc này mọi người vừa gặp gỡ nên khách sáo chào hỏi một phen. Chỉ thấy Trần Đông Hoa quét mắt nhìn Trương Tuyết, ánh mắt dừng lại trên song nhũ đầy đặn của nàng, đoạn mở miệng nói:

”Lúc này đây xem ra tất cả mọi người cũng là vì vật đó mà đến. Dọc đường đi ta đã gặp vô số bọn tà ma ngoại đạo, hiển nhiên đều muốn chiếm lấy vật đó. Làm danh môn đại phái, chúng ta há có thể để cho bọn chúng đắc thủ, vì lẽ đó chúng môn sư huynh đã phái ta đến đây, hy vọng vì võ lâm xuất ra một chút sức lực.

Trương Tuyết tỏ vẻ chán ghét nhìn hắn, trong lòng thầm mắng sắc lang, lại còn bày ra vẻ chánh nhân quân tử. Mục đích của mọi người đều đã biết rõ, cần gì phải giả tạo như thế? Liếc mắt nhìn Ngọc Thanh Tử một cái, Trương Tuyết nói:

“Lúc này nắng gắt, cũng không nên ở đây lâu, có chuyện gì trọng yếu chúng ta sẽ bàn sau. Ta đi trước đây, cáo từ.” Nói xong thì không thèm nhìn Trần Đông Hoa nữa, mang theo nhân lực phái mình rời đi.

Ngọc Thanh Tử nhìn Trần Đông Hoa, thấy ánh mắt kẻ đó bám theo Trương Tuyết thì trong lòng khê than một tiếng, đoạn nói:

“Trương phu nhân nói cũng đúng, chúng ta hãy đi đến Tế Nam sẽ gặp lại. Cáo từ.” Nói xong cũng quay người đi thẳng.

Ngay khi nhóm người Trương Tuyết và Ngọc Thanh Tử rời đi chưa được ba trượng thì một trận vó ngựa dồn dập từ sau truyền đến, nhất thời khiến cho người hai phái đều chú ý quay đầu lại nhìn. Một khoái mã, trên lưng là nam tử áo xám chừng bốn mươi tuổi đang vung roi chạy về phía này. Phía sau khoái mã là mấy bóng người đang mở hết tốc độ đuổi theo.

Một thân ảnh màu đen chợt lóe lên xuất hiện trước mắt khoái mã, chính là hắc y nhân khi nãy trong rừng. Một thanh trường kiếm mang theo tiếng rít lạnh lạnh vang lên, kiếm quang bay múa đầy trời, như sóng dữ xô về phía người áo xám. Nam tử áo xám ánh mắt chấn động, trường tiên mang theo tám tầng công lực ngạnh tiếp kiếm chiêu của đối phương. Nam tử bị cường đại kinh lực phản chấn rơi xuống ngựa, khoái mã đã đi một quãng đường dài, lại bị lực đạo cường đại ép xuống, chết tại chỗ trên mặt đất.

Hắc y nhân nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt nam tử, lạnh lùng nói:

“Để vật đó lại người có thể còn sống rời đi. Nếu không, hậu quả thế nào chắc ta không cần phải nói thì người cũng hiểu được. Bọn họ cũng đã đuổi đến, khi đó, cho dù người muốn sống cũng sẽ không có cơ hội đâu.”

Nam tử cảm tức nhìn hắc y nhân nói:

“Rốt cuộc người là ai, ta không hiểu người đang nói gì cả. Ta đang có việc gấp, mau tránh ra.” Nói xong tung động trường tiên, thân ảnh nhanh như thiểm điện, điên cuồng tấn công đối phương. Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, trường kiếm nhoáng lên, trong nháy mắt đã tạo thành hàng trăm bóng kiếm, trùng trùng điệp điệp đón nhận công kích của nam tử.

Người của hai phái Hoa Sơn và Võ Đang lúc này cũng đều dừng chân, cẩn thận quan sát cuộc chiến. Phái Thanh Thành cũng thế, tựa hồ tò mò xem vật mà hắc y nhân muốn cướp đoạt là vật gì. Lúc này, hai người đã giao thủ gần mười chiêu. Người đuổi theo phía sau cũng đã đến, Chỉ thấy bóng người lần lượt thay đổi, trong nháy mắt đã có hơn mười người vây quanh người áo xám.

Hắc y nhân thấy người truy đuổi đã đến, thân ảnh lóe lên, đứng cách đó ba trượng, mỉm cười nhìn người bốn phía, ánh mắt dừng lại trên ba người Ngọc Thanh Tử, Trương Tuyết, Trần Đông Hoa một chút, sau đó ánh mắt hướng về quan đạo phía sau. Chỉ thấy hơn hai mươi con khoái mã đã đến, vây quanh bốn phía. Người cưỡi ngựa đều là các đại hán vạm vỡ, hổ hổ sinh uy, thần sắc lạnh lùng, hiển nhiên không phải là người dễ trêu chọc.

Giữa sân, nam tử áo xám sắc mặt âm trầm, bị hơn mười cao thủ vây công, căn bản không cách nào thoát thân, lại nhìn thấy kỵ mã đến, trong lòng thâm biết đã không ổn, một mặt né tránh một mặt cẩn thận đánh giá bốn phía. Nam tử đó đang cẩn thận suy tính nên làm thế nào bây giờ. Lo lắng một lúc lâu thì ngoại trừ con đường liều mạng ra, không còn con đường nào khác. Ánh mắt nam tử nhất thời lộ ra thần sắc hung tàn.

Một tiếng rống giận mang theo khí thế rung trời, chấn động mọi người. Trường tiên người áo xám đã rời tay, trong nháy mắt đã đánh bay ba người, song chưởng chia ra hai bên tung ra hai chưởng như cơn lốc cuốn đi khắp nơi, lập tức giết chết bốn địch nhân chung quanh. Ngay lúc này, khí thế bức người của nam tử áo xám không ngừng tăng lên, ánh mắt căm hận nhìn mọi người xung quanh, khí thế cường đại khiến ọi người đều cảm thấy khiếp sợ, hô hấp trở nên nặng nề.

Trương Tuyết nhìn nam tử áo xám, sắc mặt kinh hãi, không nghĩ ra người này thâm tàng bất lộ, lúc này vẫn còn ẩn giấu thực lực của mình. Đến tột cùng hẳn là ai, trên người mang theo vật gì, tại sao lại có nhiều người tranh đoạt như thế? Ánh mắt lại chuyển sang hắc y nhân bên cạnh, chỉ thấy hắc y nhân bất động, nhìn không thấy được vẻ mặt của hắn, nghĩ đến dám chắc cũng vô cùng khiếp sợ. Lúc này, một đại hán cao lớn vùng tay lên, nhất thời bảy bóng người đáp xuống giữa tràng, chia làm bảy phương hướng vây quanh người áo xám.

Hắc y nhân lúc này chợt lên tiếng:

“Nghĩ không ra các hạ lại ẩn giấu thực lực, lợi hại thật. Bất quá hôm nay nếu người không đưa ra vật trong Hắc Long đàm ra đây thì sợ rằng không thể nào rời khỏi đây.” Lời vừa nói ra đều khiến mọi người ở đây chấn động, trong nháy mắt mọi người đều hiểu được thì ra trên người nam tử này hiển nhiên là liên quan đến Tị Thủy Châu, đến từ Hắc Long đàm thần vật bí truyền trong truyền thuyết trăm năm trước.

Võ lâm vẫn lưu truyền rằng trong Hắc Long đàm có cất giấu tuyệt thế võ học của một tuyệt thế cao thủ trăm năm trước. Nhưng vì Hắc Long đàm quá sâu, không có Tị Thủy Châu tương trợ thì không cách nào có thể chịu được áp lực của nước ở đó, vì vậy không ai có thể lấy được tuyệt học đó. Cách đây không lâu lại có tin Tị Thủy châu đã xuất hiện ở trong tay Nhất Kiếm Tiên Phong ở Tần Lĩnh. Tiên Phong đoạt được Tị Thủy châu thì không đến mười ngày sau đã chết đi, thê tử là Trần Lan lại mất tích, không biết đang

ở đây, chuyện này sau đó đã dần rơi vào quên lãng, không nghĩ ra ngày hôm nay bí kíp võ học trong Hắc Long đàm đã xuất hiện, chẳng trách có nhiều người tranh đoạt như thế.

Nam tử áo xám sắc mặt đại biến, nghĩ không ra hắc y nhân chỉ nói một câu đã nói rõ tất cả bí mật của mình, theo tình thế hiện nay thì muốn bình an rời khỏi đây là chuyện không hề dễ dàng. Người áo xám hừ lạnh một tiếng, nói:

“Muốn thứ đó ư, vậy thì để xem các ngươi có bản lĩnh không đã. Không sợ chết thì cứ lên đây, ta quyết không nương tay.” Dứt lời, thân ảnh nhanh như thiểm điện, tấn công vào hai người bên trái. Xem ra đang muốn phá vòng vây.

Bốn phía, bảy đại hán cao lớn, sừng sững như bảy ngọn núi, thiết chưởng tung ra, mười bốn chưởng lực hình thành một cơn gió lốc như bài sơn đảo hải cuốn thẳng về người áo xám. Tình hình cho thấy bảy đại hán tinh thông thuật hợp kích, bóng người lần lượt thay đổi, vô số thanh âm như tiếng sét đánh không dứt bên tai.

Nam tử áo xám đối với Thất Tinh trận của bảy địch nhân cảm thấy hết sức khó khăn. Bảy người này đều có công lực thâm hậu, bảy người liên thủ thì uy lực càng lớn, muốn đột phá thì hết sức khó khăn. Thân ảnh nam tử áo xám lóe lên, cả người bay thẳng lên không, bảy đại hán đều lảng lạng thủ chặt thế trận, chờ hấn rơi xuống sẽ tiến hành công kích tiếp. Song điều khiến mọi người khiếp sợ chính là nam tử áo xám đột nhiên đứng thẳng ở không trung, hừ không mà đứng.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc xung quanh, nam tử áo xám lạnh lùng nói:

“Các ngươi chẳng phải muốn xem võ công trong Hắc Long đàm lợi hại thế nào sao? Bây giờ ta sẽ cho các ngươi nhìn rõ.” Nói xong, toàn thân bộc ra một cỗ quỷ khí âm trầm màu xanh thẫm.

Trên mặt đất, ba phái Hoa Sơn đều biến sắc, thối lui ra xa một chút, tránh cho gặp họa. đọc truyện tại . Người cầm đầu đám đại hán hừ lạnh một tiếng, thân thể bắn thẳng lên, lảng không nhìn nam tử áo xám. Hắc y nhân cũng tương tự, bắn thẳng lên không, hình thành một tam giác, ánh mắt vững vàng nhìn người áo xám.

Giữa không trung, tam đại cao thủ đồng thời vận công, chuẩn bị ra tay, ba chiếc lồng khí mang theo sắc khí bất đồng tạo thành một quang cảnh hết sức đẹp mắt.

Nam tử áo xám là người gầm lên đầu tiên, song chưởng phân ra tấn công hai địch nhân. Hai đạo chân khí màu xanh thẫm tung ra. Đại hán vạm vỡ áo xanh điên cuồng hét lên, quyền ảnh màu vàng sáng chói như ánh mặt trời, nghênh tiếp chưởng kinh đối phương. Hắc y nhân chém thẳng trường kiếm xuống, một đạo lưu quang màu đen hội tụ lại nộ trảm vào nam tử áo xám.

Ba cỗ chân khí cường đại va chạm nhau, trong nháy mắt đã sinh ra một vụ nổ cực mạnh. Nam tử áo xám rống to một tiếng, thân ảnh bay nhanh về hướng Tế Nam. Thân thể hắc y nhân chấn động, nón trên đầu bị xé rách, lộ ra khuôn mặt tuần tú chừng ba mươi tuổi, rơi xuống đất, thân thể lác lư vài cái mới có thể đứng vững, kinh hãi nhìn hướng người áo xám rời đi, sau đó lác lác mình đuổi theo.

Về phần đại hán áo xanh thì thân thể cũng bị chấn rơi xuống đất, thối lui liên tiếp ba bước mới có thể đứng vững. Sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hãi nhìn thoáng về hướng người áo xám đào tẩu, phần nộ quát lên:

“Đuổi theo cho ta, không đoạt được vật đó ta quyết không bỏ qua.” Tiếng vó ngựa lại vang lên, nhanh chóng rời đi xa.

Cao thủ tam phái cũng vội vã chạy theo về hướng Tế Nam. Trên đường, Trương Tuyết nói với người bên cạnh:

”Xem võ công của người áo xám, sợ rằng không dưới Thần Châu Ngũ Dị. Vừa rồi hấn nói đã thi triển võ công xuất phát từ Hắc Long đàm, chắc là không giả. Chỉ có điều khiến người ta khó hiểu là vì Tị Thủy Châu xuất hiện trên giang hồ cũng chỉ hơn một tháng, cho dù hấn thuận lợi có được thì cũng không thể trong thời gian một tháng có thể luyện thành tuyệt học như thế.

Doanh Phong mở miệng nói:

”Điểm này đích xác là khó giải thích, nhưng sự thật lại như thế, chúng ta cũng không thể không tin. Bây giờ Trung Nguyên đã hỗn loạn, lần này đi đến Tế Nam là vì hộp gấm, nhưng không nghĩ ra lại xuất hiện bí mật ở Hắc Long đàm. Trong võ lâm bây giờ cơ hồ mỗi nơi đều có tranh đoạt bảo vật, chúng ta đi đến chuyến đi này sợ rằng khó khăn sẽ càng thêm nặng nề.

Chu Lượng nói:

”Khó khăn dám chắc sẽ có, nhưng bất kể là ai muốn đoạt được bảo vật cũng đều phải nỗ lực, nếu không nỗ lực thì không thể đoạt được. Quan trọng nhất chính là lúc này ngoại trừ danh môn chính đạo chúng ta thì còn có rất nhiều siêu cấp cao thủ tham gia tranh đoạt với võ lâm Trung Nguyên. Tỷ như đệ nhất cao thủ vùng tái ngoại Mộc Tây Táp, hôm nay lại có người thần bí, hai người trong Thần Châu Ngĩ Dị. Chỉ đơn thuần một ít cao thủ trong bang phái của bọn ta sợ rằng muốn đoạt được vật kia thì không có khả năng.

Trương Tuyết trầm giọng nói:

”Nếu đã đến thì cứ thử một lần, sao có thể để tay không trở về. Chỉ cần chúng ta nắm chắc cơ hội, hành sự bí mật thì cũng có hy vọng. Được rồi, đi nhanh một chút, có thể an bài sớm mọi chuyện.

Một ngày sau, võ lâm Trung Nguyên truyền ra một tin tức, nói rằng tuyệt thế võ công ở Hắc Long đàm đã xuất hiện, đang đi về hướng Tế Nam. Vì vậy, vô số võ lâm nhân sĩ đều kéo về Tế Nam, muốn nhân cơ hội tranh đoạt tuyệt thế võ công đó. Đồng thời, tin tức cũng truyền đi rằng trên người Hoa Tinh có một bảo vật vô giá do Đỗ Bách Thiện ở thành Thái An đưa cho.

Đến lúc này, toàn bộ cao thủ trong chốn võ lâm đều hội tụ ở Tế Nam, muốn tranh đoạt báu vật. Song Hoa Tinh lại không hề bận tâm đến điều này, vẫn ở trong thành Thái An, cùng mọi người du ngoạn.

Trong thành Thái An, lúc này Hoa Tinh đang cùng chúng nữ mua sắm trên đường. Trong đoàn người thì ngoại trừ Hoa Tinh, các nam nhân khác đều không đi cùng. Hoa Tinh quả thực là một nam nhân may mắn nhất khiến nhiều người đổ kỵ.

Song rất nhanh chóng Hoa Tinh đã phát giác ra không ổn, nữ nhân mua sắm quả nhiên rất điên cuồng, hai tay hấn căn bản là không đủ để xách đồ. Nhìn chúng nữ hưng phấn mua sắm, Hoa Tinh thầm nghĩ lần sau không để cho các nàng cơ hội này nữa, nếu không mình sẽ mệt mỏi lắm đây. Âm Nhu nhìn thoáng qua Hoa Tinh, nhin không được cười trộm, nắm tay Mai Hương, chỉ vào Hoa Tinh, sau đó cười rộ lên.

Mai Hương cười nói:

”Chúng ta đi trêu hấn một chút nhé.” Nói xong thấy Âm Nhu gật đầu thì kéo Âm Nhu chạy đến bên cạnh Hoa Tinh. Nàng nhìn Hoa Tinh cười nói:

”Mệt không, thật là khổ cực cho huynh quá.” Mai Hương nói ở phía trước, Âm Nhu lại lên ra sau lưng hấn, cù vào nách hấn.

Đồng tử Hoa Tinh đảo chuyển, thầm nghĩ hai nha đầu này thật tinh nghịch. Cảm giác được ngón tay nhỏ bé của Âm Nhu đang hoạt động trên lưng mình, Hoa Tinh nén không được cười nói:

”Âm Nhu, ngươi có đúng là muốn tối nay ta xoa ngươi hay không, sao lại dám trêu ta.

Âm Nhu cười duyên nói: “Huynh là đại sắc lang, muội sẽ không cho huynh cơ hội đó. Đêm nay muội sẽ ngủ cùng Vô Ảnh tỷ tỷ, xem huynh làm thế nào.” Nói xong quay người chạy đến bên cạnh Nguyệt Vô Ảnh.

Nguyệt Vô Ảnh nắm tay Âm Nhu, cười nói: “Muội đây, tốt nhất là đừng chọc hấn, hấn bá đạo lắm, chúng ta không ai quản được hấn đâu. Hơn nữa võ công hấn cao cường, bất kể là cứng rắn hay mềm mỏng thì chúng ta cũng không phải là đối thủ của hấn, tốt nhất là tránh xa hấn ra, đừng trêu hấn.”

Âm Nhu đứng xa trừng mắt nhìn Hoa Tinh, hừ khẽ một tiếng nói: “Không chọc hấn, hấn cả ngày đi tìm nữ nhân khác, thật là tức chết người mà. Bên người nhiều mỹ nữ như vậy còn chưa thấy đủ, thật là đáng ghét.”

Nguyệt Vô Ảnh nghe vậy đều than nhẹ một tiếng, lắc đầu không nói.

Một bên, Dương Anh nhìn chúng nữ, lại nhìn Hoa Tinh, trong lòng xuất hiện cảm giác mâu thuẫn. Nàng không rõ tại sao bên người Hoa Tinh lại có nhiều nữ nhân như vậy, nếu nói hấn háo sắc, thì tại sao nhiều

nữ nhân như vậy cũng không rời bỏ hẳn? Nếu nói Hoa Tinh đối với nữ nhân bên người không có tình cảm thì tại sao ánh mắt mọi người khi nhìn hẳn lại mang theo tình ý bên trong?

Giờ phút này, Dương Anh bắt đầu có hứng thú đối với Hoa Tinh. Nàng rất tò mò đối với hẳn. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến các nàng rơi vào nhu tình của hẳn. Hoa Tinh nhờ có khí tức của Hắc Dục Ma Liên nên so với nam nhân bình thường thì có lực hấp dẫn hơn rất nhiều. Hơn nữa khuôn mặt hẳn anh tuấn, ánh mắt tà dị đều hấp dẫn nữ nhân vô cùng. Chỉ cần nữ nhân ở chung với hẳn thì tất sẽ dính khí tức Hắc Ngọc Ma Liên, không thể nào thoát khỏi hẳn được.

196. Chương 196: Xảo Ngộ Tương Phùng

Nhìn Hoa Tinh hai tay ôm một đồng đồ, chặt vật đi theo mọi người trở lại nơi ở, đám người Tử Ngọc Hoa không khỏi cười phá lên. Liếc nhìn Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa nhìn không được tiến lên đỡ cho hẳn. Tử Ngọc Hoa khẽ cười nói: “Đại ca, lần này thu hoạch không ít nhỉ? Sợ rằng lần sau có mỹ nữ mời huynh đi dạo phố, huynh cũng sẽ không đi.

Hoa Tinh nhìn hẳn một cái, cười nói: “Đúng thế, sau này sẽ không để cho các nàng đi khắp nơi mua sắm nữa. Ta vốn nghĩ rằng các nàng suốt ngày đi theo ta nên rất nhiều thứ các nàng thích cũng chưa được chạm tới. Cho nên mới nhân từ cho các nàng một cơ hội. Không ngờ rằng lại làm ta thất vọng thế này. Lần sau ta sẽ kéo người cùng đi. Thế nào, giúp ta một tay chứ?” Nói xong, hẳn mỉm cười nhìn Tử Ngọc Hoa.

Mặt Tử Ngọc Hoa hơi đỏ, tránh ánh mắt của Hoa Tinh, hẳn nhẹ giọng nói:

“Lời này của đại ca mà bị các nàng nghe thấy sợ rằng đệ sẽ gặp phiền phức, mau đi thôi. Hôm nay chúng ta nghe được một ít tin tức, lát nữa sẽ nói cho huynh.” Nói xong, hai người cùng nhau đi vào.

Mọi người thấy bộ dạng lúc này của Hoa Tinh đều thầm cười trộm. Âm Nhu khẽ cười nói:

“Xem ra lần sau huynh ấy sẽ không đi theo chúng ta nữa. Lần này mọi người trêu huynh ấy thất quá. Các tỷ nhìn bộ dạng chặt vật của huynh ấy kia, thật là thú vị.”

Tất cả mọi người chỉ thầm cười trộm mà thôi, chứ không một ai gan lớn như Âm Nhu. Dám mở miệng châm chọc hẳn.

Sau khi sắp xếp các thứ xong, mọi người tập trung lại trong đại sảnh. Tử Ngọc Hoa liếc nhìn mọi người một cái, nhẹ giọng nói: “Chiều nay khi các người rời khỏi đây. Ta ở bên ngoài vô tình nghe được một tin tức. Trong đó có một tin là về chuyện Hoa đại ca đã chiếm được bảo vật của Đồ đại thiện nhân. Còn một truyện khác là về truyền thuyết của Hắc long đàm đã lưu truyền trăm năm qua. Võ lâm đồn rằng, đã có người chiếm được Tị Thủy Châu tiến vào Hắc long đàm, lấy được một bí kíp võ học trong truyền thuyết. Có người nói đó là một người áo xám khoảng hơn ba mươi tuổi đang toàn lực chạy về phía này. Theo tin tức từ Khai Phong truyền đến, người này dường như đã luyện thành võ công trên bí kíp này, thân thể cao siêu đã có không ít người chết trong tay hẳn. Đồng thời Tứ đại chính giáo là Hoa Sơn, Võ Đang, Thanh Thành và Hằng Sơn đều đang bắt đầu tề tụ ở Tế Nam.”

Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người khẽ biến sắc. Hoa Tinh nhìn Trần Lan một cái, thấy trong mắt nàng lộ ra một tia buồn bã, hẳn hiểu trong lòng nàng đang nghĩ điều gì. Nếu Trần Lan không để ý gì đến chuyện này chính là gạt người. Mặc dù Tiên Phong đã chết, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy chua xót, trong thời gian ngắn khó có thể quên được.

Mặt Dương Anh khẽ biến nói: “Chuyện này sao Bách Hoa Môn chúng ta lại không biết chứ? Ta một chút cũng không biết.”

Tử Ngọc Hoa nhìn nàng một cái, cười nói:

“Đó là bởi vì nàng đi ra ngoài. Bách Hoa Môn cũng đã phái người đến thông báo cho nàng, nhưng nàng không ở đây cho nên không biết được. Đợi lát nữa nàng hỏi thuộc hạ là hiểu được ngay. Bây giờ về bí kíp

này sợ rằng rất nhiều người trong Võ lâm đều đã biết. Và bọn họ đều đang chen chúc chạy đến đây. Tế Nam sẽ trở thành điểm chú ý của tất cả mọi người.

Hoa Tinh thần nhiên cười nói: "Xem ra thật là tà môn. Hoa Tinh ta tới đâu, thì ở đó sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, giống như tất cả đều vì ta mà đến. Ta từ Trường An đến Lạc Dương thì Lạc Dương trở thành nơi hội tụ của Tứ đại bang phái và Tam đại môn phái, cùng với rất nhiều cao thủ Thiên bảng xuất hiện ở đây. Lần này ta từ Lạc Dương đi Tế Nam những người này lại đi theo như bóng với hình về phía Tế Nam. Thật sự quá quỷ dị.

Nhìn Hoa Tinh, Mai Hương nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, từ lúc chúng ta gặp nhau ở ngoài thành Trường An, một đường đi theo huynh đến đây hầu như chưa bao giờ được bình yên cả. Lúc nào cũng có những chuyện không thể lường trước xảy ra. Lạc Dương đã xảy ra rất nhiều biến hóa, mỗi một chuyện đều nằm ngoài suy đoán của mọi người. Làm cho giờ nghỉ lại không khỏi cảm thán."

Một tiếng thở dài khe khẽ vang lên trong phòng. Trần Lan ở một bên cũng đầy cảm xúc. Trong tất cả nữ nhân ở đây thì Mai Hương và Trần Lan đi theo Hoa Tinh đầu tiên. Đối với những việc đã xảy ra, hầu như các nàng đều biết hết. Giờ nghỉ lại đoạn đường đã qua, không khỏi cảm khái vạn phần.

Nhìn vẻ mặt hai nàng, những người khác đều trầm ngâm không nói, vẻ mặt các nàng đều tương đối giống nhau. Hoa Tinh cười nói: "Được rồi, chúng ta không nói đến chuyện này nữa. đọc truyện tại . Đi theo ta các nàng sẽ rất cao hứng. Ta không hy vọng những người bên cạnh ta suốt ngày mang bộ mặt rầu rĩ, buồn bã. Mọi người không phải mua rất nhiều quần áo mới sao, còn không vào mặc đi. Để mọi người cùng nhìn một chút, tất cả mọi người cũng vui vẻ hơn." Nói xong, hắn giục mọi người vào trong thay đồ mới.

Sau khi các nàng thay đồ xong, đám người Hoa Tinh mỉm cười nhìn chúng nữ. Trong các nàng, người hấp dẫn nhất tự nhiên chính là Nguyệt Vô Ảnh, đệ nhất mỹ nữ trên Bách hoa phổ mười năm về trước. Thứ hai là Dương Anh, Lãnh Như Thủy, Mai Hương, Lý Thái Tú. Còn về phần Âm Nhu và Trần Lan bởi vì các nàng đang dịch dung nên dung mạo kém đi rất nhiều. Trong mọi người cũng chỉ có Hoa Tinh là rõ ràng nhất các nàng ai đẹp hơn ai.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của các nàng, Hoa Tinh mở miệng tán dương. Trong những tiếng vui đùa, màn đêm không một dấu hiệu tràn đến. Đây là một đêm rất yên tĩnh không có chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi người khó được một đêm ngon giấc.

Sáng hôm sau, Dương Anh phái người bí mật đưa Đỗ Bách Thiện đến một nơi an toàn. Sau khi nàng phân phó xong, Dương Anh liền mang đoàn người Hoa Tinh chạy đến Bách Hoa Môn ở Tế Nam. Trên đường đi, Hoa Tinh luôn tìm Dương Anh nói chuyện, thi thoảng hỏi vài câu về Bách Hoa Môn.

Dương Anh mỗi một lần nhìn vào mắt Hoa Tinh đều không khỏi cảm thấy cả người run lên. Bởi vì ánh mắt Hoa Tinh rất trực tiếp, dù là đứa ngốc cũng hiểu ý tứ của hắn. Liếc nhìn chúng nữ, thấy ngoại trừ Âm Nhu có vẻ mất hứng thì các người khác đều đang nhỏ giọng nói chuyện, tuyệt đối không chú ý đến mình. Điều này khiến Dương Anh không khỏi thầm khen Hoa Tinh thật may mắn. Bên người hắn có nhiều mỹ nữ như vậy mà không ai thể hiện ra thái độ ghen tức đố kỵ cả.

Bởi vì thời tiết nóng nực cho nên đoàn người cũng không đi quá nhanh, tất cả mọi người đều từ từ đi tới, không hề sốt ruột. Hoa Tinh thấy chúng nữ đầu đầy mồ hôi, không khỏi cười nói: "Xem các nàng mỗi người đều nóng thành như vậy, ta thật rất đau lòng. Lại đây, ai muốn mát mẻ một chút thì đến gần ta nè."

Nói xong, hắn mỉm cười nhìn chúng nữ. Trong ánh mắt lộ ra một tia sáng mà các nàng không giải thích nổi.

Mai Hương ở bên Hoa Tinh lâu nhất nên tự nhiên cũng biết được một ít bí mật của hắn. Nàng vừa nghe thấy Hoa Tinh nói như vậy, vội vàng cười nói:

"Muội đến, muội đến. Muội nóng gần chết rồi nè, sớm muốn mát mẻ một chút nè."

Nàng nói xong chạy nhanh đến cạnh Hoa Tinh. Hoa Tinh nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, cười nói:

"Muội thông minh lắm, cái gì cũng biết."

Mặt Mai Hương đỏ lên, Hoa Tinh thân mật như vậy trước mặt mọi người khiến nàng mắc cỡ chỉ muốn tìm một lỗ chui xuống.

Tay phải Hoa Tinh di chuyển từ mặt lên đỉnh đầu nàng. Một cổ chân khí mát mẻ trong nháy mắt truyền khắp cơ thể nàng. Chỉ trong nháy mắt, Mai Hương đã cảm thấy cả người mát lạnh, vô cùng thoải mái. Xấu hổ liếc nhìn Hoa Tinh, Mai Hương xoay người chạy về bên cạnh chúng nữ. Mọi người thấy Mai Hương trở lại bình thường, trên đầu không còn một giọt mồ hôi đều cảm thấy rất kỳ quái.

Ám Nhu nắm lấy tay Mai Hương, vẽ mặt cổ quái nói: “Sao lại kỳ quái thế chứ. Vừa rồi rõ ràng tỷ còn nóng đến mức cả tay nóng rực. Nhưng chỉ một lát, tay tỷ đã mát lạnh như nước, thật không tin nổi. Kỳ quái, muối cũng phải đi thử xem sao.” Nói xong Ám Nhu buông tay Mai Hương ra, rồi đi đến bên cạnh Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng, cười nói: “Nha đầu bướng bỉnh, nhìn mặt muối lúc này đỏ rực như mông con khỉ vậy, thật là đẹp. Lại đây, ta làm muối mát mẻ một chút.”

Nói xong, hắn kéo thân thể mềm mại của Ám Nhu để nàng dựa vào lòng mình. Tay phải vuốt ve mặt nàng. Vừa tới gần Hoa Tinh, Ám Nhu đã rõ ràng cảm nhận được không khí xung quanh rất mát mẻ. Khi tay Hoa Tinh chạm vào mặt nàng, nàng vừa then vừa mừng. Nàng rõ ràng cảm nhận được một làn chân khí tươi mát từ trong tay Hoa Tinh truyền vào người nàng, đang từ từ thẩm thấu khắp toàn thân. Khi tay phải Hoa Tinh đặt lên đỉnh đầu nàng, thì nàng chỉ cảm thấy một cổ chân khí tươi mát cường đại trong nháy mắt tràn ngập kinh mạch toàn thân khiến cả người vô cùng thoải mái.

Từ Ngọc Hoa và hai người Đào Kiếm ở bên cạnh có võ công cực cao đều hiểu phương thức mà Hoa Tinh đang làm. Chỉ là bọn họ vô cùng khiếp sợ đối với công lực thâm hậu của Hoa Tinh. Nguyệt Vô Ảnh cũng đoán ra được dụng ý của Hoa Tinh. Đối với việc Hoa Tinh tự hao tổn công lực của mình để che chở cho chúng nữ khiến cho nàng rất cảm động. Tuy rằng, Hoa Tinh luôn cho người ta cảm giác hắn rất háo sắc và tà quái. Nhưng khi hắn dịu dàng thì cũng là thiên hạ hiếm có.

Sau đó, Trần Lan lôi kéo Lý Thái Tú, Lãnh Như Thủy kéo theo Nguyệt Vô Ảnh đi đến bên cạnh Hoa Tinh. Hoa Tinh nhìn lướt qua từng người, mị lực mê người, sự dịu dàng mê người thật sâu chấn động trái tim các nàng. Khi Hoa Tinh vận công chống nóng cho Nguyệt Vô Ảnh, ánh mắt hai người nhẹ nhàng nhìn nhau. tại

Nhìn vào mắt Nguyệt Vô Ảnh, Hoa Tinh đột nhiên truyền âm nói: “Mấy ngày vừa qua, trái tim nàng đã bắt đầu hướng về ta. Nếu như ta lúc này muốn có được thân thể nàng, tin rằng trái tim nàng cũng sẽ không cự tuyệt, phải không?”

Trái tim Nguyệt Vô Ảnh run lên, không ngờ rằng Hoa Tinh lại đột nhiên nói ra những lời này. Nhưng mà ngay khi trái tim nàng đang rung động, Hoa Tinh đã đặt tay phải lên đỉnh đầu nàng truyền sang một cổ công lực cường đại không gì sánh nổi đã thông toàn bộ kinh mạch của nàng. Đã thông nhâm đốc nhị mạch khiến cho công lực của nàng tăng lên gấp đôi.

Nguyệt Vô Ảnh kêu lên một tiếng, nàng kinh ngạc nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao huynh lại làm như vậy?”

Hoa Tinh nhẹ nhàng thu tay lại, lưu luyến vuốt ve trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng. Hắn cười nói:

“Nữ nhân càng xinh đẹp thì phải có võ công càng cao, như vậy mới có thể giữ gìn vẻ xinh đẹp đó không bị người xấu phá hủy. Ta cũng không muốn người khác dễ dàng làm gì được nàng. Cả đời này, nàng vĩnh viễn đều thuộc về Hoa Tinh ta, cả trái tim và thân thể.” Hắn cười cười, lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nguyệt Vô Ảnh không biết nói gì thêm, nàng chỉ thắm thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi. Ở bên Hoa Tinh càng lâu, nàng càng sợ. Nàng suy nghĩ rất nhiều chuyện, nếu như Hoa Tinh mạnh mẽ đoạt lấy thân thể nàng có khi như thế cũng tốt. Vì ít ra nàng còn có thể hận Hoa Tinh. Nhưng Hoa Tinh lại không làm như vậy, ngược lại hắn lại nhẹ nhàng công kích khiến cho nàng dù muốn tìm một lý do để hận hắn cũng không được, mà từng bước chìm vào trong cái bẫy ngọt ngào hắn giăng ra.

Nhìn Dương Anh, Hoa Tinh khẽ cười một tiếng. Khẽ nhích lại gần nàng. Trái tim Dương Anh run lên, nhẹn không được tránh sang bên một chút. Hoa Tinh thấy thế liền cười nói: “Làm sao thế, sợ ta phải không. Ta cũng không phải cộc, sao nàng phải sợ như vậy chứ?” Nói xong hắn thấy nàng không có ý tránh nữa liền đi tới bên cạnh nàng, cùng nàng sóng vai đi tới.

Dương Anh nhìn hắn một cái, lúc đầu nàng không rõ vì sao hắn lại tới gần mình, nhưng rất nhanh nàng đã hiểu được nguyên nhân. Bởi vì từ khi Hoa Tinh tới gần nàng, không khí đang nóng nực trong nháy mắt trở

nên mát mẻ, có thể dùng từ cực kỳ thoải mái để hình dung. Liếc nhìn Hoa Tinh, Dương Anh không khỏi trầm nghĩ sự săn sóc tỉ mỉ của Hoa Tinh nên hẳn khiến các nàng vui thích. Nàng và Hoa Tinh mới biết nhau nên hẳn không có khả năng trực tiếp dùng cách như các nàng kia. Cho nên Hoa Tinh mới chọn các này, sự dịu dàng của hẳn được thể hiện ra ngoài một cách vô tình nhưng khiến nàng cảm động.

Gần đến trưa, đoàn người phát hiện phía trước có một rừng cây liền đi tới đó nghỉ ngơi. Vừa tiến vào rừng cây, Hoa Tinh liền liếc nhìn Tử Ngọc Hoa. Chờ cho chúng nữ tìm nơi ngồi xuống, Tử Ngọc Hoa liền một mình đi vào sâu trong rừng, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Tiến vào sâu trong rừng, Tử Ngọc Hoa rất nhanh phát hiện ra dấu vết của một cuộc tranh đấu. Sau khi tỉ mỉ tìm kiếm một lát, rốt cuộc hẳn tìm được ba xác chết cùng với một người đang trọng thương. Nhìn ánh mắt vô thần của người này, Tử Ngọc Hoa mơ hồ nghĩ người này đang che giấu điều gì đó. Cẩn thận quan sát một chút thấy người này khoảng ba mươi hai tuổi, mặc một bộ quần áo màu xám dính đầy máu và bụi đất, ra vẻ đã trải qua không ít chuyện.

Tử Ngọc Hoa mở miệng nói: “Người là ai, sao lại ở đây và những người ở đây là ai?”

Người này nghe thấy vậy liền đưa ánh mắt vô thần nhìn sang Tử Ngọc Hoa, sau đó lại nhìn về phía chân trời. Hẳn khẽ nói: “Ta chỉ là một người sắp chết, là ai giờ có còn quan trọng nữa sao?”

Tử Ngọc Hoa nghe thấy vậy mặt hơi biến, nhẹ giọng nói: “Nếu như ta có thể cứu người không chết, thì người có cùng ta rời khỏi đây không? Khi đó, người có thể nói cho ta biết người rốt cuộc gọi là gì không?”

Ánh mắt của người này lần thứ hai nhìn lên người Tử Ngọc Hoa, trong mắt lộ ra một tia ngờ vực.

”Người có thể cứu ta, sợ rằng không dễ dàng. Người có ai là muốn chết đâu. Chỉ cần người có thể cứu ta, ta tự nhiên sẽ không muốn chết. Dù sao còn sống còn hy vọng.

Tử Ngọc Hoa gật đầu nói: “Đúng vậy chỉ cần còn sống là còn hy vọng. Đi, ta mang người ra ngoài.”

Nói xong, Tử Ngọc Hoa đỡ tay hẳn mang hẳn bay lên không bay ra phía bìa rừng. Rất nhanh, Tử Ngọc Hoa đã mang người này trở lại bên cạnh Hoa Tinh. Sau đó Tử Ngọc Hoa nói ra những điều mình thấy ọi người biết.

Nhìn người này, Hoa Tinh khẽ cau mày nói: “Võ công của hẳn tương đối kỳ quái. Thương tích của hẳn lúc này có hơn phân nửa là bị võ công của mình phản chấn dẫn đến bị thương, rất khó chữa trị. Tuy nhiên cũng còn chưa đến lúc tuyệt vọng. Nhưng lập tức chữa khỏi là chuyện không thể. Ít nhất cũng phải mất năm lần mới có thể hoàn toàn chữa khỏi. Bây giờ người nói cho ta biết, tên của người là gì và nguyên nhân xuất hiện ở đây. Đương nhiên nếu như người không muốn nói ta cũng không miễn cưỡng. Hoa Tinh ta chưa bây giờ miễn cưỡng kẻ khác.”

Người này vừa nghe thấy Hoa Tinh nói như vậy, ánh mắt khẽ biến: “Người chính là Hoa Tinh Phương Hoàng đặc sứ, người vừa ra Võ lâm đã dương danh thiên hạ sao? Thực sự không nghĩ ra ta lại gặp người ở đây. Thực sự là thế sự khó lường, cũng có thể là ý trời.” Hẳn nói lời này khiến cho Hoa Tinh và tất cả mọi người đều sửng sốt. Mọi người đều không rõ ẩn ý trong lời nói của hẳn.

Hoa Tinh hỏi: “Lời người nói ám chỉ điều gì xin mời nói rõ. Có chuyện gì người cứ việc nói thẳng. Ta không thích đoán mò.”

Người này nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Thực ra cũng không có gì, ta vừa rồi chỉ hơi kích động mà nói vậy thôi. Trước đây ta đã gặp một người ở Giang Nam. Ta từ hẳn mà biết được tên của người. Cho nên lúc này gặp được người nên cảm thấy kích động. Người đó tin rằng người vẫn còn nhớ. Hẳn nói người là bằng hữu duy nhất của hẳn. Hẳn tên là Cuồng Ngưu.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy liền nhẹ giọng nói: “Thì ra là hẳn – Long đao Cuồng Ngưu. Không nghĩ ra là người cũng biết hẳn, không biết hẳn ở Giang Nam có tốt không?”

Nhìn người này, Hoa Tinh đang thâm suy đoán lai lịch của hẳn.

Người này nhẹ giọng nói: “Khi ta gặp hẳn, hẳn vẫn rất tốt. Nhưng sau này lại nghe nói hẳn gặp phải cường địch nên đã chém giết một hồi. Không lâu sau đó ta rời khỏi Giang Nam đi vào Trung nguyên. Từ đó về

sau ta chưa từng nghe qua tin tức về hắn. Theo ta nghĩ với võ công của hắn cũng không có bao nhiêu người có thể làm hắn bị thương. Cho nên chắc không có chuyện gì.”

Hoa Tinh hỏi: “Người còn không có nói cho chúng ta biết tên người là gì, cùng với ai đã làm người bị thương. Bây giờ có thể nói được chưa?”

Người này khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Người nhất định đã nghe nói đến Tụ Hoa Cung, ta bị thương thực ra cũng có quan hệ với bọn chúng. Về phần ta, ta tên là Tăng Khánh Hoa cũng không có danh tiếng gì trong Võ lâm. Ta chỉ là giữa đường xuất gia mà thôi, mười năm về trước mới bắt đầu luyện võ, nhưng bởi vì căn cơ không đủ nên cả đời này rất khó đại thành.” Nói xong hắn nhìn về phía chân trời, một tia mắt mát hiện lên trong đáy mắt.

Nhìn hắn, Hoa Tinh mơ hồ cảm giác được trong lòng người này đang che giấu một bí mật mà không muốn ai biết. Nhìn về mặt của hắn chỉ biết hắn đã từng trải qua không ít khổ đau, trong lòng chỉ sợ có chuyện thương tâm. Hoa Tinh nhẹ nhàng hỏi:

”Vậy sao người lại gặp phải cao thủ của Tụ Hoa Cung, đã lại có cừu oán mà dẫn đến đánh nhau? Có phải là người biết một ít bí mật của bọn chúng. Nên bọn chúng mới giết người diệt khẩu, nên mới xảy ra chuyện như vậy?”

Tăng Khánh Hoa nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt lộ ra một tia buồn bã làm người ta tan nát cõi lòng. Nhìn về phía chân trời, Tăng Khánh Hoa nhẹ nhàng kể một câu chuyện cũ. Chỉ nghe hắn nói: “Ta sinh ra ở gần Bắc hải, trong nhà có một muội muội gọi là Tiểu Cúc. Mười năm trước muội ấy mới mười năm tuổi, nhưng bởi vì ở gần biển thời tiết nóng nực nên dù muội muội mới mười năm tuổi đã rất xinh đẹp. Trong nhà, phụ mẫu ta và ta là ca ca đều rất yêu thương muội muội xinh đẹp này, tất cả đều coi muội ấy như bảo bối trong nhà. Nhưng đột nhiên có một ngày không thấy muội ấy đâu cả. Cả nhà chúng ta vội vàng tìm kiếm xung quanh, cuối cùng còn tìm khắp trăm dặm cũng không tìm thấy tung tích của muội ấy. Sau đó mới nghe được một tin tức của một phụ nhân.

Theo lời phụ nhân này trước khi chết kể lại, nữ nhi của nàng ta và muội muội của ta đều giống nhau, lớn lên đều rất xinh đẹp nên bị mấy người xấu đến bắt đi. Lúc đó mấy người xấu đó còn bắt thêm mấy thiếu nữ đó. Muội muội của ta rất có thể nằm trong số đó. Nghe được tin dữ, mẫu thân của ta đã ngất ngay tại chỗ. Không đến một tháng sau, mẫu thân bởi vì nhớ nhung muội muội mà không qua khỏi, lìa bỏ ta và phụ thân. Mẫu thân trước khi chết vẫn cầm tay ta nói: Khánh Hoa, con dù như thế nào cũng phải tìm Tiểu Cúc trở về. Nó còn nhỏ không chịu khổ được đâu. Con không thể nhìn muội muội duy nhất của mình bị người khi dễ, bị người lăng nhục. Con phải đáp ứng mẫu thân, bất kể gian khổ ra sao, con đều phải tìm được muội muội trở về, bảo vệ Tiểu Cúc. Đáp ứng với mẫu thân đi, mẫu thân không được rồi, con đáp ứng mẫu thân đi.

Từ lúc đó, ta liền quỳ trước giường mẫu thân thề rằng cả đời này dù như thế nào cũng phải tìm được muội muội, bảo vệ muội muội. Từ đó về sau, một thiếu niên mười chín tuổi mang trên lưng một lời thề. Hắn rời khỏi quê hương bước vào biển người mênh mông. Trong vòng một năm, ta bị người ta khi dễ, biết rằng không có bản lĩnh sẽ nửa bước khó đi. Cho nên từ lúc đó ta vừa tìm kiếm muội muội, vừa học trộm võ công của người khác. Nhưng mà học trộm từ trên người người khác đều là những thứ vô dụng, nên ta vẫn không thể tránh khỏi cảnh bị người khác lăng nhục. Nhưng ta vẫn cắn răng kiên trì, ta tin rằng sẽ có một ngày ta ngẩng đầu lên được. Ta nhất định phải tìm được muội muội, bảo vệ muội ấy. Thẳng đến một ngày, ta ở trong một ở trong một vùng đất hoang vắng sắp chết đói đến nơi, cả người không còn một phân tiền. Để sống sót ta bị ép đến bước đường cùng là đi trộm mộ người khác. Nghĩ rằng kiếm chút ngân lượng sống sót qua ngày.

Trong một lần đi trộm mộ, ta vô ý chiếm được hai cuốn bí kíp võ công trong một ngôi mộ cổ. Do đó ta học được võ công chân chính, từ đó về sau không còn dễ dàng bị người khi dễ nữa. Ta bắt đầu thực sự bước trên hành trình tìm muội muội của mình. Nhưng biển người mênh mông, thiên hạ rộng lớn như vậy, ta đến nơi đâu tìm muội muội, ta không biết. Ta chỉ biết đi khắp nơi tìm kiếm, dù đến lúc chết ta cũng nhất định phải tìm được muội muội. Cứ như vậy, mười năm trôi qua ta đi khắp đại giang nam bắc, đi khắp hai bờ Hoàng hà. Đáng tiếc vẫn không có một chút tin tức gì của muội muội. Nhưng không có được tin tức của muội muội, ta lại vô tình nghe được một bí mật. Cũng bởi vì bí mật đó nên ta mới ra nông nổi như ngày hôm nay.” Hắn nói xong liền khẽ thở dài.

Mọi người nghe thấy vậy đều không nhịn được than nhẹ một tiếng. Một người mười năm đi khắp đại giang nam bắc, gian khổ như thế nào cũng có thể nghĩ ra. Nhớ lúc hần chưa có một chút võ công, một thân một mình bước vào giang hồ, nghĩ đến nỗi khổ cực hần phải chịu sợ rằng không phải mấy câu nói là có thể nói hết. Vì người thân, vì lời thề, một mình lưu lã thiên hạ, sống như vậy sợ rằng không có mấy người có thể kiên trì đến lúc cuối cùng.

Nhìn hần, mọi người không khỏi nhớ đến bí mật mà hần nói. Rốt cuộc đây là bí mật gì mà có thể khiến Tụ Hoa Cung muốn giết hần diệt khẩu chứ? Tụ Hoa Cung có bí mật gì mà không thể để người khác biết?

197. Chương 197: Kinh Nhân Chi Bí

Hoa Tinh nhìn Tăng Khánh Hoa, nhẹ giọng nói:

“Chỉ cần có tâm nhất định có thể thành công. Chúng ta tin rằng trời cao sẽ không tha thứ những kẻ tàn ác đó. Mọi người nhất định sẽ bình an trở lại bên cạnh người.”

Tăng Khánh Hoa nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Cảm tạ, ta muốn cầu xin người một việc. Mong người có thể để cho Phượng Hoàng thư viện giúp ta tìm muối muối của ta. Cả đời này ta sẽ vô cùng cảm kích người. Một mình ta sợ rằng tìm mười năm nữa cũng phí công vô ích. Ta đã từng nghĩ tìm tứ đại thư viện hỗ trợ. Nhưng đã liên tục gặp trắc trở ở Võ lâm thư viện và Thiên Tinh thư viện khiến ta nản lòng nhụt chút. Lần gặp gỡ này có thể nói là một cơ hội của ta. Bởi vì Cuồng Ngủ để ta tới tìm người, hy vọng người có thể vận dụng thể lực của Phượng Hoàng thư viện giúp ta tìm kiếm muối muối. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà lúc trước ta lại kích động đến vậy.”

Mọi người nghe thấy thế mới hiểu vì sao lúc trước hần lại nói ra như vậy.

Hoa Tinh gật đầu nói: “Được, chuyện này ta đáp ứng người. Ta lập tức cho người truyền lệnh về thư viện tìm kiếm muối muối người trong toàn chốn Võ lâm. Bấy giờ người nói đến bí mật của Tụ Hoa Cung mà người phát hiện ra đi.”

Trên mặt Tăng Khánh Hoa lộ ra vẻ kích động, có thể là hần không ngờ Hoa Tinh lại đáp ứng một cách dễ dàng như vậy. Điều này khiến hần cảm thấy sững sốt. Liếc nhìn mọi người một cái, Tăng Khánh Hoa trầm ngâm một chút, rồi nói: “Đối với Tụ Hoa Cung mà nói, bọn họ vẫn ẩn giấu ở Võ lâm tây bắc, bình thường cũng không có nhiều người biết đến. Cho nên bọn họ bình thường hay cướp đoạt một ít thiếu nữ xinh đẹp bình thường nhưng lại không có người trong Võ lâm truy cứu. Nhưng mà đối với ta mà nói đây là một nỗi đau trong lòng khiến cho ta hiểu được nỗi đau khi mất người thân của những người này. Cho nên trong một lần vô tình ta đã gặp phải chuyện như vậy, ta liền động thân xông ra đòi lại công đạo cho những người bình thường mất đi con gái. Ngay lúc đó ta cũng không biết đến cái tên Tụ Hoa Cung. Mãi cho đến sau này ta từ từ góp nhặt được rất nhiều tư liệu, ta mới phát hiện ra Tụ Hoa Cung này. Đây chính là một tổ chức tà ác lấy việc buôn bán người mà sống. Bọn chúng chuyên môn buôn bán thiếu nữ xinh đẹp. Vì để cho người trong Võ lâm không chú ý, bọn họ không bày giờ động đến người trong Võ lâm. Vì vậy nhiều năm qua vẫn không ai biết đến bí mật của bọn chúng.

Để cứu đi thiếu nữ rơi vào tay chúng, ta từng ba lần lẻn vào một cứ điểm vô cùng bí mật của Tụ Hoa Cung, lên vào nghe ngóng tin tức. Nhưng mà hai lần trước đều chỉ nghe ngóng được một chút tin tức vô dụng. Lần thứ ba này ta mới phát hiện ra một bí mật kinh người. Thì ra Tụ Hoa Cung không chỉ đơn giản là bắt cóc thiếu nữ rồi bán đi như vậy. Mặt ngoài bọn chúng bắt cóc thiếu nữ rồi bán ra ngoài quan ngoại thu món lợi kékhech. Nhưng trên thực tế, Tụ Hoa Cung này còn có một bí mật không muốn ai biết. Bọn chúng có mối quan hệ nhất định với không ít bang phái trong chốn Võ lâm, chuyên môn cung cấp nữ nô xinh đẹp cho các thủ lĩnh các bang phái, để những người này phát tiết thú tính trong lòng. Đương nhiên, mỗi khi bọn họ tiếp xúc với các bang phái Võ lâm này đều dùng một thân phận khác và đều dùng mặt nạ.

Mà những bang phái Võ lâm này thực ra cũng không biết bọn họ cũng là đối tượng của người. Bởi vì người của Tụ Hoa Cung mỗi một lần từ trong các thiếu nữ bắt cóc được tuyển chọn ra một ít nữ tử có tiềm lực,

toàn lực lắng nhục khiến bọn họ phải ngoan ngoãn phục tùng. Sau đó lại dùng Thôi tâm bí quyết của ma giáo mê hoặc tâm trí của thiếu nữ này, để các nàng tiến vào nắm vùng trong các Đại bang phái. Qua đó thăm dò được mọi động tĩnh của các bang phái trong chốn Võ lâm. Cung cấp và thu thập tin tức cho Thiên tà giáo, đệ nhất bang phái ngoài quan ngoại, để bang phái này chuẩn bị xâm lấn Võ lâm Trung nguyên, tranh bá Võ lâm. Nói cách khác, Tụ Hoa Cung thực ra chính là một tổ chức tình báo của Thiên tà giáo. Không chỉ thu thập tin tức tình báo cho bọn chúng, còn buôn bán thiếu nữ mà gom góp rất nhiều tài chính cho Thiên tà giáo.

Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người ở đây đều biến sắc. Không ai ngờ được rằng sau lưng Tụ Hoa Cung còn một bí mật kinh người đến vậy. Mặt Hoa Tinh trầm xuống, hắn mặc dù không để ý đến chuyện Thiên tà giáo muốn xâm lấn Trung nguyên. Nhưng nếu như bị dị tộc xâm chiếm, trong lòng hắn cũng cảm thấy rất khó chịu. Quan trọng hơn chính là nếu như Thiên tà giáo thực sự tiến vào Trung nguyên quét ngang Võ lâm thì đến lúc đó Phượng Hoàng thư viện cũng sẽ bị cuốn vào trong đó. Hắn cũng bị ép phải đối đầu với Thiên tà giáo.

Nhìn Tăng Khánh Hoa, Hoa Tinh đột nhiên hỏi: “Nói như vậy, Mộc Tây Tạp đệ nhất cao thủ tái ngoại lần này tiến vào Trung nguyên cũng là vì tìm hiểu động tĩnh của Võ lâm Trung nguyên. Hắn lần này tới đây cũng bởi vì có mục đích mà đến. Nếu nói như vậy, lần sau ta gặp phải hắn sẽ làm cho hắn vĩnh viễn lưu lại Trung nguyên, không thể trở về.”

Tăng Khánh Hoa nhẹ giọng nói: “Người nói không sai. Mộc Tây Tạp chính là tổng hộ pháp Thiên tà giáo, võ công cực cao. Hắn lần này tới đây chính là muốn thám thính thực hư của Võ lâm Trung nguyên một chút. Đồng thời cũng muốn nhắc lên một cơn mưa máu gió tanh trong Võ lâm Trung nguyên. Làm sao cho cao thủ Võ lâm Trung nguyên tàn sát lẫn nhau, tự suy giảm thực lực của mình.

Dương Anh nghe thấy thế không khỏi biến sắc, tức giận nói: “Thực sự là tâm địa ác độc. Kẻ ác nhân như thế này nếu tiến vào trong phạm vi thế lực của Bách Hoa Môn ta, ta tuyệt đối sẽ không để hắn dễ dàng rời đi.”

Mọi người ở một bên đều không nói gì, chỉ là cổ quái nhìn Dương Anh, trong lòng đều đang suy nghĩ chỉ sợ cả Bách Hoa Môn cũng đánh không lại Mộc Tây Tạp.

Hoa Tinh nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Nói cho cùng nếu như các nàng phát hiện ra tung tích của hắn nhớ phải nói cho ta biết. Ta sẽ giúp các nàng đối phó hắn. Ta đang muốn xem đệ nhất cao thủ tái ngoại có phải là hữu danh vô thực hay không.”

Hoa Tinh cũng không nói thẳng ra là Bách Hoa Môn không có thực lực đối phó Mộc Tây Tạp. Bởi vì hắn không muốn Dương Anh bối rối, nhưng suy nghĩ của hắn và những người khác đều giống nhau.

Tử Ngọc Hoa liếc nhìn Tăng Khánh Hoa, sau đó nhìn sang Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Đại ca, đệ thấy huynh trước hết giúp hắn chữa thương trước đi. Như vậy lát nữa chúng ta cũng có thể tiếp tục lên đường. Huynh nghĩ sao?”

Hoa Tinh nghe thấy mới nhớ đến việc này.

Nhìn hắn một cái, Hoa Tinh cười nói: “Được rồi việc này để ta làm vậy. Thương tích của hắn rất kỳ lạ, các người mà ra tay sợ rằng lộn xảo thành chuyện (1)”

Nói xong hắn để Tăng Khánh Hoa khoanh chân ngồi xuống đất, Hoa Tinh ngồi sau lưng hắn, tay phải từ từ đặt lên lưng hắn. Chỉ thấy chân khí đỏ rực bắt đầu hiện lên bên ngoài thân thể Hoa Tinh, trong nháy mắt đã hình thành một lồng khí đỏ rực bao phủ hắn và Tăng Khánh Hoa vào bên trong.

Tử Ngọc Hoa cẩn thận quan sát bốn phía. Đương nhiên mặt Tử Ngọc Hoa khẽ biến, hắn trầm giọng nói: “Dạ Phong, Vô Bính, Vô Phong lập tức đề phòng, có sát khí đang kéo tới đây. Những người khác toàn bộ tập trung lại một chỗ. Người không có võ công, hoặc võ công yếu kém tập trung ở giữa.”

Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người đều cả kinh. Chỉ thấy Dạ Phong, Kiếm Vô Bính và Dao Vô Phong lập tức chia ra ba hướng cùng với Tử Ngọc Hoa mỗi người giữ một phía. Mà những người còn lại, Mai Hương kéo theo Âm Nhu, Trần Lan kéo theo Lý Thái Tú đứng bên cạnh Hoa Tinh. Còn ba nàng Dương

Anh, Lãnh Như Thủy và Nguyệt Vô Ảnh đều rút trường kiếm của mình ra, vung văng che trước mặt đám người Mai Hương.

Tử Ngọc Hoa nhìn mọi người một cái, mở miệng nói: “Vô Phong đại ca đứng ở vị trí của đệ. Dạ đại ca và Vô Bính đại ca chia ra đứng ở hai bên thành hình tam giác bảo vệ các nàng vào giữa. Còn đệ sẽ làm sát thủ, xem xem bọn họ có gì xuất sắc không.”

Nói xong thân hình hắn nhoáng lên đã bay ra ngoài ba trượng. Lặng lặng đứng ở phía trước, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Vô số tiếng kêu quái dị từ xa xa truyền đến. Cẩn thận lắng nghe thì thấy âm thanh này rất đáng sợ, giống như tiếng kêu của động vật lúc bị bẻ gãy xương kêu lên vậy, vô cùng kinh khủng. Mặt trời trên cao tỏa ánh nắng chói chang, nhưng xung quanh lúc này lại không ngừng xuất hiện những cơn âm phong, khí tức âm trầm quỷ dị tràn ngập trong phạm vi ba dặm. Mặt đất lúc này đột nhiên xuất hiện ba ụ đất đang bắn thẳng đến vị trí đám người Hoa Tinh. Chỉ thấy những ụ đất di chuyển với tốc độ rất nhanh, nhanh đến kinh người. Khi đến trước người Tử Ngọc Hoa liền bay vọt lên, trên cành cây có mấy bóng đen bí mật tiếp cận đám người Hoa Tinh, tìm cơ hội ra tay. tại

Mặt Tử Ngọc Hoa trầm xuống: “Mọi người cẩn thận, đây là ngũ hành độn thuật. Những sát thủ này không hề đơn giản không được xem thường bọn họ. Cẩn thận không với quỷ kế của bọn chúng.”

Nói xong, chỉ thấy Tử Ngọc Hoa giơ chân phải lên, cả người lấy chân trái làm trụ xoay một vòng rồi chân phải đạp thật mạnh xuống mặt đất. Chỉ thấy một cỗ lực lượng vô cùng cdi trong nháy mắt truyền ra từ chân phải Tử Ngọc Hoa. Mặt đất bị lực lượng cường đại này công kích đã phát nổ, nhanh chóng kéo dài về phía trước. Trong tiếng nổ, ba bóng đen từ dưới đất bay lên. Ba thanh trường kiếm lấp lóe hào quang mang theo mấy trăm đạo kiếm ảnh hình thành một lưới kiếm đang điên cuồng cuốn về phía Tử Ngọc Hoa.

Về mặt Tử Ngọc Hoa trở nên lạnh lùng, hai tay trong nháy mắt đã biến thành trong suốt, hắn đột nhiên phát ra hơn mười chưởng. Chỉ thấy chưởng lực mạnh mẽ va chạm với những đạo kiếm ảnh này ở giữa không trung, trong nháy mắt sinh ra nổ mạnh. Trong vô số tiếng nổ vang lên, ba bóng người bị bắn bay ra ba hướng. Ba bông hoa máu đẹp đẽ hiện lên trong không trung. Chỉ thấy ba người này vừa rơi xuống đất đã lập tức trốn vào trong đất, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngay khi Tử Ngọc Hoa giao thủ với ba người này thì ba người Dạ Phong, Kiếm Vô Bính và Dao Vô Phong cũng thấy có sáu người từ trên đỉnh đầu bay xuống. Mấy trăm đạo kiếm ảnh giống như dòng thác hung hãn đổ xuống đầu mọi người. Trong tiếng kiếm rít, mang theo kiếm khí cường đại chém xuống. Dạ Phong và hai người Dao Kiếm nhìn nhau, ba người đồng thời hét lên một tiếng thật lớn. Một đạo, một kiếm, song chưởng hình thành một hàng phòng ngự kinh thiên, giống như một tấm chắn vô hình toàn lực ngăn cản công kích từ bên trên. Dao quang, kiếm ảnh trong nháy mắt va chạm với nhau, tiếng kêu rung trời cùng với vài tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong rừng cây. Trong tiếng hét lớn, thân hình Dao Vô Phong bay vọt lên, trường đao mang theo một đạo đao cương dài hơn trượng mang theo tiếng đao ngâm đình tai nhức óc quét ngang một cái.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai người đã bị chém ngang, bắn ra từng vòi máu tươi, nhiễm đỏ bãi cỏ xung quanh. Dưới mặt đất, Dạ Phong và Kiếm Vô Bính mỗi người đối phó hai sát thủ che mặt một cách đơn giản. Nhưng mà ngay khi chúng nữ muốn nhìn sang hai người Dạ Phong và Kiếm Vô Bính thì Tử Ngọc Hoa đột nhiên mở miệng nói: “Mọi người cẩn thận, lần này địch nhân có không dưới mười năm người, hầu hết đều ẩn mình dưới mặt đất. Mọi người phải chú ý mặt đất, cẩn thận quan sát động tĩnh dưới chân mình. Vô Phong đại ca cẩn thận chú ý bầu trời, hai người Dạ đại ca và Vô Bính đại ca lập tức giải quyết bốn người đó. Lúc này rất quan trọng, chúng ta phải ở trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt tất cả kẻ địch. Không cho bọn chúng cơ hội làm bị thương bất cứ ai trong chúng ta.”

Ám Nhu và Mai Hương dựa sát vào nhau, nhìn Hoa Tinh lúc này đang vận công chữa thương cho Tăng Khánh Hoa, trong mắt đều lộ ra vẻ bất an. Lúc này nghe thấy Tử Ngọc Hoa nói, Ám Nhu đột nhiên nhớ tới Tiểu Hồng. Không khỏi cười khê một tiếng, nhỏ giọng kêu: “Tiểu Hồng mau ra đây bảo vệ chúng ta. Nếu như phát hiện kẻ địch thì hãy tiêu diệt bọn chúng.”

Nàng vừa dứt câu thì Hồng tuyến xà đã lặng lẽ xuất hiện trên vai Ám Nhu, cái lưỡi nhỏ khê thò ra phát ra âm thanh nho nhỏ.

Đột nhiên Tiểu Hồng xà ngang đầu lên lập tức tiến vào trạng thái cảnh giới. Trong đôi mắt nhỏ lóe ra một tia quang mang lạnh lẽo. Nó nhẹ nhàng bắn ra lao thẳng về một gốc cây đại thụ ở bên trái. Hàn quang lóe lên, hơn mười đạo kiếm quang mang theo tiếng xé gió chém thẳng vào Tiểu Hồng. Trong đám cỏ đại thụ dưới gốc cây đại thụ một bóng đen đứng lên, trường kiếm phát ra vô số kiếm ảnh trong không trung, toàn lực công kích Tiểu Hồng. Nhưng Tiểu Hồng cũng không phải dễ đối phó, thân hình nhanh nhẹ vô cùng, hơn nữa thể hình lại nhỏ nên căn bản khó có thể đề phòng.

Cùng lúc đó, mặt đất xung quanh chúng nữ đồng thời xuất hiện bảy ụ đất đang nhắm về phía các nàng với tốc độ kinh người. Thân hình Tử Ngọc Hoa đứng yên trong không trung, nhìn bảy ụ đất đương nhiên xuất hiện trong mắt hắt lộ ra một tia lạnh lẽo. Hai tay huy động trước ngực thật nhanh, chuẩn bị phát động công kích cường đại. Trên bầu trời, Dao Vô Phong quát lên một tiếng, trường đao vẽ ra một vòng tròn trong không trung. Nhất thời một đạo đao cương đỏ rực kèm theo đao mang bá đạo dài mấy trượng xẹt qua xung quanh chúng nữ. Dao phong lướt qua, đao khí mạnh mẽ chém ra một đường rãnh sâu ba thước xung quanh các nàng.

Nhìn thấy Dao Vô Phong đã phát động công kích, Tử Ngọc Hoa bộc phát ra một cỗ khí thế cường đại. Song trường cực nhanh phát động công kích nhằm về phía bảy ụ đất đột nhiên mọc lên. Chỉ nghe liên tiếp những tiếng nổ lớn vang lên, vô số máu tươi kèm theo tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp rừng cây. Năm bóng đen từ dưới đất chui lên. Nhưng mới bay lên cách mặt đất được hơn trượng thì đã thấy một đạo kiếm quang chói mắt đang điên cuồng công kích tới. Khiến cho năm người bọn họ không kịp trở tay. Trong nháy mắt đã chém ba người thành mảnh nhỏ. Một kích này đúng là do Kiếm Vô Bính sau khi giết chết hai người kia thấy đúng thời cơ đột nhiên ra tay phát động công kích mạnh mẽ.

“Hừ” một tiếng, một âm thanh quái dị rung trời truyền đến. Chỉ thấy một đạo lưu quang trong nháy mắt đã bắn đến trước người Tử Ngọc Hoa. Tử Ngọc Hoa hơi biến sắc, toàn thân đột nhiên bộc phát ra quang mang màu vàng rực rỡ, một cỗ khí phách vô cùng cường đại trong nháy mắt đã tràn khắp khắp góc ngách của rừng cây. Hai tay để trước ngực, trong lòng bàn tay nhất thời xuất hiện một quang cầu vàng rực ngăn cản mũi tên bắn về phía mình. Bởi vì lực lượng mũi tên này quá mạnh khiến cho thân hình Tử Ngọc Hoa buộc phải bay vọt về phía sau. Khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ tái nhợt.

Dưới mặt đất mọi người đều bị mũi tên đột nhiên xuất hiện này làm sợ ngây người. Không ai nghĩ ra rằng kẻ địch lại bố trí nhiều tầng mai phục đến thế, mưu kế hiểm độc người bình thường không thể sánh bằng. Lúc này, Dạ Phong cũng đã giết chết hai kẻ địch. Hắn vừa thấy tình hình của Tử Ngọc Hoa không khỏi cả kinh đang muốn bay lên hỗ trợ. Nhưng một tiếng gió rít kinh người lại truyền đến bắn thẳng về phía Tầng Khánh Hoa trên mặt đất. Xem ra những người này rất có thể là vì Tầng Khánh Hoa mà đến.

Dạ Phong không kịp suy nghĩ, cả người toàn lực bay về phía trước, song trường cực nhanh biến ra ba loại nhan sắc khác nhau trước ngực. Tam sắc trường mang theo công lực toàn thân đột nhiên đánh ra. Chỉ thấy Dạ Phong liên tiếp đánh ra mười hai trường, trường kinh mạnh mẽ đánh trúng mũi tên đó. Nhưng bởi vì thể tích nhỏ bé, diện tích chịu lực cũng nhỏ cho nên mười hai trường liên tiếp của Dạ Phong chỉ làm nó chậm lại tốc độ mà thôi. Căn bản không thể đánh bay mũi tên nhanh như gió này ra ngoài được.

Nhìn thấy mũi tên đang tới gần, Dạ Phong bởi vì công lực tập trung quá nhiều mà trở nên đỏ như máu. Trong mắt hắt lộ ra vẻ kinh hãi. Dạ Phong điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay chồng lên nhau, hắn định dùng hai tay của mình ngăn cản một tên xuyên tâm đó. Trường tên chạm nhau, lực lượng cường đại đánh bay Dạ Phong ra ngoài, đồng thời đầu mũi tên sắc bén trong nháy mắt đã xuyên thủng tay trái Dạ Phong.

Bên này, Tử Ngọc Hoa sau khi lui về phía sau ba bước mới có thể đánh bay mũi tên đó ra ngoài. doc truyền tai . Nhìn phía trước, một cỗ khí thế uy nghiêm bộc phát bên ngoài cơ thể Tử Ngọc Hoa. Thân hình vừa động trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía trước. Tay phải đỡ lấy Dạ Phong, Tử Ngọc Hoa hừ lạnh một tiếng nói: “Người này ngoài có võ công cao cường nhất định cũng có tài cung tiễn kinh người. Nếu không thì mũi tên vừa rồi tuyệt đối cũng không có uy lực đến như vậy. Cần thận bảo vệ mọi người, đi xem là ai.” Nói xong, cả người giống như một mũi tên bay vọt về phía trước.

Dao Vô Phong sau khi giết chết hai người còn lại, lập tức hạ xuống bên cạnh Dạ Phong, hỏi:

“Thế nào, không sao chứ. Cần thận một chút, kẻ địch lần này rất khó đối phó, người giữ mặt sau. Mặt trước có ta và Vô Bính.” Nói xong thân hình nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở chỗ mà Tử Ngọc Hoa vừa đứng.

Giơ ngang trường đao, trong đôi mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Kiểm Vô Bính nhìn sang bên trái thấy người ở đó đã bị Hồng tuyến xà cắn bị thương, trúng độc mà chết. Đợt tấn công lần thứ hai của kẻ địch đã thất bại. Dưới mặt đất, hai người Hoa Tinh và Tăng Khánh Hoa vẫn đang được một lồng khí đỡ rực bao phủ, xem ra trong thời gian ngắn cũng chưa thể tỉnh lại. Chúng nữ đều cảnh giác quan sát bốn phía. Dương Anh cao thủ Bách Hoa Môn mặt mày tái nhợt, hiển nhiên đây là lần đầu tiên nàng gặp phải kẻ địch hung tàn ác độc đến như vậy. Sau khi thấy võ công bốn người Tử Ngọc Hoa, nàng mới biết rằng nếu như mình gặp phải kẻ địch như thế này thì ngoại trừ chết chắc không có con đường thứ hai.

Trần Lan thấy tay trái Dạ Phong không ngừng chảy máu vội vàng lấy khăn mùi xoa ra băng bó giúp hẳn. Dạ Phong nhìn nàng một cái không nói gì hơn, mà chỉ gật đầu ra vẻ cảm ơn. Bốn phía xung quanh, ngoại trừ vài xác chết ra thì rất yên tĩnh. Điều này càng làm ọi người cảm thấy lo lắng trong lòng. Cảm giác yên tĩnh đến đáng sợ này khiến người ta lo lắng.

Ám Nhu nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Hồng, nàng nhìn nó với ánh mắt đầy trìu mến. Đột nhiên Tiểu Hồng đã khôi phục yên tĩnh lại ngẩng đầu lên đứng ở trong lòng bàn tay Ám Nhu, nhìn quanh bốn phía. Ám Nhu thấy thể vội vàng lên tiếng: “Mọi người cẩn thận, Tiểu Hồng phát hiện có tình huống, chúng ta phải cẩn thận đề phòng.”

Mọi người nghe thấy vậy đều vận công vào hai tay, cẩn thận quan sát bốn phía.

Ngay khi Ám Nhu vừa dứt lời thì trong đám cỏ dại phát ra tiếng kêu tê tê, một làn khói màu xanh đang bay về phía mọi người. Nguyệt Vô Ảnh kinh hãi kêu lên: “Có độc, là khói độc, mọi người mau bế khí, dùng chưởng lực đánh bay khói độc.”

Mọi người nghe thấy liền làm theo. Nhưng Tiểu Hồng trong lòng bàn tay Ám Nhu lại rít lên một tiếng nhỏ, cả người bắn thẳng vào làn khói độc. Chỉ thấy thân hình Tiểu Hồng đột nhiên phồng lên trong không trung, trong nháy mắt đã biến thành một con cự xà dài hơn trượng. Nó mở miệng ra hút toàn bộ làn khói độc vào trong miệng. Mọi người thấy thể không khỏi cảm thấy sửng sốt, đều hạ tay xuống nhìn Tiểu Hồng. Sau trong rừng cây lại truyền ra một tiếng thở dài, hiển nhiên kẻ địch cũng rất kinh ngạc.

Sau tiếng thở dài, tất cả đều biến mất. Sau khi Hồng tuyến xà hấp thu rất nhiều khói độc liền khôi phục lại hình dạng vốn có bay trở lại trong tay Ám Nhu. Mọi người không khỏi cảm thấy vui vẻ trong lòng, không ai nghĩ được rằng Tiểu Hồng lại lợi hại đến vậy. Có thể dễ dàng hóa giải quỷ kế thâm độc nhất của kẻ địch.

Dưới ánh mặt trời chói chang, ánh sáng chói mắt khiến mắt mọi người đau nhức. Mặt trời giữa trưa luôn luôn nóng rực, phả khí nóng tập kích mỗi người. Bên rừng cây, chúng nữ bên cạnh Hoa Tinh đều không cảm thấy nóng một chút nào mà chỉ cảm thấy một luồng khí tức lạnh lẽo đang bao phủ xung quanh.

198. Chương 198: Thần Bí Địch Nhân

Trong rừng cây một đôi mắt thâm độc đang nhìn chằm chằm vào đoàn người Hoa Tinh. Vừa rồi khi thấy Hồng tuyến xà dĩ nhiên hút toàn bộ khói độc vào miệng, hẳn nhện không được kêu lên một tiếng kinh ngạc. Hẳn vừa lên tiếng chỉ thấy bóng đen bay vụt lên một cây đại thụ trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu. Bốn phía trở nên im lặng không có một chút âm thanh, dường như ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng biến mất.

Chúng nữ vây quanh bên cạnh Hoa Tinh, cẩn thận quan sát bốn phía. Đao Vô Phong hoành đao đứng trước mặt mọi người. Quái kiếm của Kiểm Vô Bính lóe hàn quang, đi tới đứng bên cạnh chúng nữ, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác cao độ. Dạ Phong thì lại đứng phía sau mọi người nhìn chăm chú bên trái. Tay phải đặt trước ngực cẩn thận đề phòng.

Tử Ngọc Hoa lúc này đã biến mất ở phía trước, tất cả mọi chuyện đều chỉ có thể do chúng nữ giải quyết. Lãnh Như Thủy mở miệng nói: “Mọi người bảo vệ như thế này, chỉ cần kẻ địch không phát động tấn công

thì chúng ta cứ đợi. Chờ khi Hoa Tinh tỉnh lại sẽ thu thập bọn chúng. Mặc kệ như thế nào chúng ta cũng phải đợi đến khi Hoa Tinh tỉnh lại. Lúc này Tử Ngọc Hoa không có ở đây, thực lực của chúng ta đã yếu đi rất nhiều. Nhưng hẳn là cũng không quá kém so với kẻ địch. Ưu thế lớn nhất của bọn chúng chính là chúng ở trong tối mà ta lại ở ngoài sáng không dễ đề phòng. Cho nên tất cả mọi người phải hết sức chú ý mọi động tĩnh xung quanh.”

Âm Nhu nhìn thoáng qua xung quanh, trong mắt lộ ra một tia quang mang kỳ dị, nhẹ giọng nói:

“Kẻ địch lúc này nhất định là đang âm thầm tổ chức đột tấn công tiếp theo. Chúng ta nhất định phải chú ý. Những người này rất giống với những kẻ mà chúng ta đã gặp phải khi rời khỏi Lạc Dương. Bọn chúng đều có hành tung thần bí, thủ đoạn độc ác, tâm kế thâm trầm. Mỗi một lần công kích đều nằm ngoài suy đoán của chúng ta. Hoa Tinh lúc này đang chữa thương cho tên họ Tăng, nên rất bất lợi cho chúng ta. Bởi vì chúng ta không thể di chuyển, không được làm ảnh hưởng đến Hoa Tinh. Lúc này mọi người ngoại trừ tử thủ ra thì không còn biện pháp gì khác. Nhưng chúng ta ở đây thực ra rất dễ bị kẻ địch lợi dụng địa hình công kích. Ví dụ như độn thổ, bọn chúng nếu như lúc này đào một thông đạo dưới mặt đất, đột lạt nữa đột nhiên từ dưới mặt đất lao lên. Khi đó chúng ta sẽ trở tay không kịp, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lời này vừa nói ra khiến mọi người đều cảm thấy chấn động rồi lâm vào trầm tư. Dạ Phong nghe thấy vậy liền cúi đầu xuống dán tai vào mặt đất cẩn thận lắng nghe. Đột nhiên Dạ Phong biến sắc, nhìn mọi người nói: “Không hay, đúng là Âm Nhu cô nương đã nói đúng. Kẻ địch lúc này đang đào địa đạo, nghe âm thanh thì chỉ còn cách đây có một chút. Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mọi người nhìn nhau trong lúc nhất thời đều không biết nói gì. Âm Nhu mở miệng nói: “Dạ đại ca có thể xác nhận một chút phương hướng được không. đọc truyện tại . Chỉ cần biết được phía bọn chúng đào địa đạo, chúng ta có thể đoán ra điểm xuất phát của chúng, cùng với có thể tìm ra được biện pháp ứng phó. Bây giờ thời gian cấp bách, chúng ta phải lập tức hành động. Dạ đại ca nghe lại một lần nữa đi.”

Dạ Phong lần thứ hai úp tai sát mặt đất cẩn thận lắng nghe, cũng từ từ di động thân thể. Chỉ thấy Dạ Phong đang di chuyển dần về phía rừng cây, cho thấy kẻ địch đang bắt đầu đào địa đạo từ sâu trong rừng cây. Ngay khi tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào người Dạ Phong thì Đào Vô Phong đột nhiên cảm giác có động tĩnh dưới chân. Nhìn kỹ thì thấy có ba ụ đất chia làm ba hướng đang phát động tấn công một lần nữa với tốc độ kinh người. Hét lớn một tiếng, Đào Vô Phong trong nháy mắt vung trường đao lên chém ra một trăm năm mươi sáu đạo hình thành ba đạo đao mang trước người. Ba đạo đao mang chia làm ba hướng chém về ba ụ đất.

Ba tiếng nổ mạnh cùng lúc vang lên, mặt đất đầy cát bụi, trong nháy mắt sáu bóng người bay ra từ ba vết nứt. Chỉ thấy hai người trong số đó đánh về phía Đào Vô Phong còn bốn người thì đánh về phía chúng nữ. Hành động Đào Vô Phong khiến mọi người chú ý. Chỉ thấy Kiếm Vô Bính quát lên một tiếng phần nộ, thân hình bay lên. Khí thế cường đại trong nháy mắt bộc phát khắp toàn thân. Trường kiếm rung lên phát ra một tiếng kiếm ngân rung trời. Đồng thời vô số kiếm ảnh được phát ra mang theo một vầng sáng xanh chói mắt, trong nháy mắt bay vọt về phía bốn kẻ địch. Bên dưới, Đào Vô Phong huy động trường đao phát ra vô số đao ảnh trong nháy mắt hội tụ thành một tầng đao cương chói mắt. Mang theo một đạo đao mang hình vòng cung dài hơn trượng hung hăng chém về phía hai tên đang lao về phía mình.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết chỉ thấy một người kịp nhảy ra. Năm người còn lại toàn bộ đã bị chết chỉ trong một chiêu của hai vị cao thủ Đào Kiếm này. Chúng nữ nhìn thấy thế không nhịn được cảm thấy hưng phấn. Kẻ địch tấn công ba lần không đến gần được mình mà còn bị tiêu diệt không ít người. Điều này khiến cho các nàng hiểu được thực lực cường đại của đoàn người. Nhưng mà ngay khi mấy người cảm thấy hưng phấn thì Âm Nhu lại đột nhiên kêu lên một tiếng thất thanh: “Dạ đại ca cẩn thận, mau tránh.”

Chỉ thấy Dạ Phong vốn đang dán sát mặt đất cẩn thận lắng nghe mọi động tĩnh bên dưới. Nhưng lúc này có một bóng người đột nhiên lao ra từ một gốc cây đại thụ bên cạnh hẳn. Chỉ thấy hàn quang lóe lên trong ánh nắng chói chang. Một đạo kiếm ảnh quỷ dị mang theo kiếm khí cường đại nhắm thẳng vào người Dạ Phong mà chém tới. Người này xuất hiện một cách rất đột ngột, nên không ai biết hẳn làm sao lại có thể xuất hiện ở đây.

Khi Dạ Phong nghe thấy tiếng hô hoán của Âm Nhu thì kiếm khí đã tới ngay trước người. Nguy hiểm trước mặt, Dạ Phong không kịp suy nghĩ gì nhiều, hai tay vỗ xuống mặt đất cả người dán sát mặt đất bay bắn về

phía trước. Nhưng vẫn chậm một chút, Dạ Phong mặc dù tránh được chỗ yếu hại. Nhưng lưng đã bị trúng ba vết kiếm sâu tận xương, hai chân cũng bị trúng kiếm. Cả người sau khi bay ra vài thước liền nằm im trên mặt đất, mặt mày tái nhợt.

Ngay khi người này làm Dạ Phong bị trọng thương thì Nguyệt Vô Ảnh đã vung trường kiếm lên chém thẳng vào người tên hắc y nhân này. Mà Lãnh Như Thủy lại nhanh chóng hạ xuống bên cạnh Dạ Phong, ôm lấy Dạ Phong mang hắn về bên cạnh mọi người. Sau đó đưa cho Lý Thái Tú và Trần Lan băng bó vết thương cho hắn. Dương Anh ở một bên chăm chú quan sát Nguyệt Vô Ảnh, chỉ cần thấy nàng gặp nguy hiểm là lập tức xông lên hỗ trợ. Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra Nguyệt Vô Ảnh có võ công cực cao đã vượt xa phạm vi của Phương băng, tiến vào hàng ngũ Địa băng. Thực ra Nguyệt Vô Ảnh có võ công cao như vậy chủ yếu là do Hoa Tinh đã giúp nàng.

Ám Nhu nhìn thoáng qua bốn phía, lớn tiếng nói: "Mọi người lập tức sát lại gần nhau. Kẻ địch càng lúc càng âm hiểm cũng càng lúc càng thần bí. Chúng ta căn bản không đoán ra được lúc nào chúng sẽ phát động công kích. Vô Bính đại ca lập tức lấy mạng người này để tránh nếu như càng nhiều kẻ địch xuất hiện khi đó chúng ta sẽ không ứng phó xuể. Vậy nguy hiểm cũng sẽ tăng lên.

Thân hình Kiếm Vô Bính lóe lên đã xuất hiện bên cạnh Nguyệt Vô Ảnh, lập tức tiếp lấy đối thủ.

Nhưng cùng lúc khi Kiếm Vô Bính tiếp lấy kẻ địch thì từ bốn phía đột nhiên có vô số bóng người xuất hiện, không ngừng chạy xung quanh mọi người. Đào Vô Phong nhìn thấy những cái bóng đột nhiên xuất hiện, khiếp sợ kêu lên: "Mọi người cẩn thận. Đây là kẻ địch lợi dụng Mộc độn trong ngũ hành độn thuật hình thành một cảnh tượng đặc biệt. Cũng không phải có nhiều người như vậy đâu, mọi người không nên kinh hoàng."

Ám Nhu đột nhiên cảm giác có động tĩnh dưới chân, nàng chấn động nói:

"Vô Phong đại ca lập tức nghĩ biện pháp xem có thể làm mặt đất sụt xuống chôn vùi những kẻ muốn đánh lên chúng ta từ phía dưới hay không. Cũng có thể ngăn cản đà tiến lên của bọn chúng."

Đào Vô Phong nghe thấy vậy trong lòng không khỏi thầm khen Ám Nhu thật thông minh. Nàng lại nghĩ ra biện pháp mà ngay cả mình cũng không nghĩ ra. Nhìn những bóng người đang xoay tròn trước mặt, toàn thân Đào Vô Phong đột nhiên bộc phát ra một vầng sáng đỏ rực. Chân phải sau khi nhấc lên một cái rồi đột nhiên hạ xuống. Ngay lập tức toàn bộ mặt đất đều bị chấn động, một hố lớn xuất hiện trước mặt mọi người. Chỉ thấy địa đạo lúc này chỉ còn cách Hoa Tinh không đến sáu mét, chậm chút nữa chỉ sợ không kịp.

Trong nháy mắt khi Đào Vô Phong dậm chân xuống thì có ba bóng người bắn thẳng về phía hắn. Đồng thời cũng có bốn người đang bay về phía Hoa Tinh trên mặt đất. Lãnh Như Thủy biến sắc, lớn tiếng nói:

"Bảo vệ Hoa đại ca. Mọi người toàn lực ứng phó."

Nói xong nàng huy động trường kiếm xông lên ngăn cản một người. Đồng thời Dương Anh, nvu cũng Phi thân lao tới đều tự ngăn cản một tên địch. Đến lúc này chỉ còn một người đang đánh về phía Hoa Tinh.

Ánh mắt Ám Nhu khê biến, lớn tiếng nói:

"Tiểu Hồng nhanh đi giết chết hắn. Không được cho hắn tới gần Hoa đại ca."

Nói xong nàng còn chưa kịp phát tay thì Hồng tuyến xà trong lòng bàn tay đã hóa thành một vệt sáng bay ra ra. Chỉ thấy hồng quang lóe lên một cái, một con cự xà dài hơn trượng bỗng nhiên xuất hiện há mồm cắn về phía kẻ địch. Đồng thời đuôi Hồng tuyến xà vung lên phát ra một cỗ cuồng phong dễ dàng ngăn cản người này.

Lúc này, lồng khí đỏ rực bao phủ quanh người Hoa Tinh từ từ biến mất, hắn lập tức sẽ tỉnh lại. Nhưng đúng lúc này từ trong địa đạo đã bị sụt lại đột nhiên bắn ra ba bóng người nhanh như tia chớp vọt tới Hoa Tinh và Tăng Khánh Hoa. Ba đạo kiếm quang mang theo khí tức âm trầm nhanh như gió đột nhiên phát ra. Mai Hương yêu kiều phát lên một tiếng, Mân côi đao dựng đứng trước ngực. Cùng lúc đó nàng xoay cổ tay lấy ra một thanh đoản đao, hai đạo đao mang do Mai Hương toàn lực thi triển công thẳng về phía ba người này.

Ở một bên, Trần Lan cũng vội vàng đứng lên. Vung trường kiếm lên phát ra một đoàn kiếm ảnh liêu lĩnh lao về phía kẻ địch. Giờ phút này vì không có ai có thể hỗ trợ nên Trần Lan dứt khoát chọn cách liều mạng. Nàng không kịp liếc nhìn Hoa Tinh một đã đã lựa chọn cách dùng thân thể của mình mạnh mẽ ngăn cản công kích của kẻ địch. Lúc này trên mặt đất ngoại trừ Dạ Phong đang bị trọng thương cùng với Âm Nhu không biết võ công ra thì chỉ còn lại Lý Thái Tú đã bị phong ấn huyết đạo. Tất cả những người có chút võ công đều đã xông lên.

Kiểm Vô Bính lúc này cũng đã phát hiện ra nguy hiểm. Mặt đỏ bừng lên, trong mắt bắn ra một đạo hồng quang. Trường kiếm điên cuồng xoay tròn trong tay phải, trong nháy mắt phá ra một trăm chín mươi sáu kiếm hình thành một kiếm trụ màu xanh chói mắt trước người, điên cuồng quét về phía kẻ địch. Nhưng kẻ địch mà hắn đối phó lúc này cũng không hề đơn giản. Võ công mặc dù không bằng hắn nhưng lại rất có kinh nghiệm chiến đấu, luôn biết tránh nặng tìm nhẹ, cuốn chặt lấy hắn. Lúc này thấy Kiếm Vô Bính nóng lòng như vậy, hắn dĩ nhiên không dám ngăn cản một chiêu điên cuồng này.

Kiểm ảnh tràn ngập tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Mai Hương sau khi ngăn cản kẻ địch lại, cả người bị đẩy lùi ra sau ba bước ngã xuống mặt đất. Mà Trần Lan lại bị bắn bay ra ngoài, máu không ngừng chảy ra. Trong ba kẻ địch thì có hai người bị Mai Hương và Trần Lan mạnh mẽ ngăn lại, tên còn lại thân hình hơi dừng lại một chút, ngay sau đó rất nhanh bắn thẳng về phía Hoa Tinh.

Nhìn thấy trường kiếm sắp đâm trúng Hoa Tinh, Âm Nhu nhin không được kêu lên một tiếng sợ hãi. Mọi người đang tranh đấu đều chấn động cả người, ở giờ phút này nhin không được đều quay đầu lại nhìn một kiếm nhanh như chớp đó. Trên mặt đất, Dạ Phong mím chặt môi, hai tay toàn lực vỗ mạnh xuống mặt đất, cả người trong nháy mắt bay lên. Cổ nhin đau, hai chân liều mạng đá ra mười cước nhắm thẳng vào bụng tên kia. Nhưng mà tên này là một người rất tàn nhẫn, tàn nhẫn với cả bản thân mình. Tay trái hắn vung lên toàn lực ngăn cản vài cước sau đó buông tha chống đối, hai tay nắm chặt chuôi kiếm chém thẳng vào Hoa Tinh, muốn đoạt mạng Hoa Tinh.

Trong tiếng hét chói tai, một kiếm của hắn trong nháy mắt đã đâm tới trước mặt Hoa Tinh. Nhưng đúng lúc này hai mắt Hoa Tinh đột nhiên mở ra, lạnh lùng nhìn một kiếm này. Trong lúc nguy cấp này, Hoa Tinh há mồm phun ra một ngụm nước bọt. Trong nước bọt ẩn chứa cương kinh mà Hoa Tinh đưa vào. Trong nháy mắt va chạm với thanh trường kiếm, nhất thời thanh trường kiếm bị lực lượng cường đại chấn nát. Trong tay người này chỉ còn chuôi kiếm mà thôi. Hắn kêu lên một tiếng thê thảm, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Hoa Tinh đứng dậy nhìn thoáng qua bốn phía, toàn thân phát ra một cỗ khí tức hủy diệt trong nháy mắt tràn ngập khắp rừng cây. Thân hình hắn trong nháy mắt hóa thành bảy đánh về phía bảy tên địch. Trong một tiếng hét đầy phẫn nộ, bảy tiếng kêu thảm thiết cùng lúc truyền ra, từng làn mưa máu tràn ngập trong không trung làm cho người ta nhìn thấy không khỏi sợ hãi. Khi mọi người từ từ lấy lại bình tĩnh thì thấy Hoa Tinh đang ôm lấy Trần Lan, cả người nàng lúc này đều là máu. Hắn nhìn nàng với ánh mắt đầy dịu dàng. Mai Hương ở một bên đang dựa vào người Hoa Tinh, trong ánh mắt lộ ra sự an tâm vì Hoa Tinh đã tỉnh lại.

Sau khi phong bế huyết đạo toàn thân Trần Lan lại, Hoa Tinh đưa Trần Lan cho Lý Thái Tú bảo nàng băng bó cho Trần Lan. Sau đó hắn liếc nhìn mọi người, rồi dừng lại trên người Dạ Phong. Trong mắt hắn lộ ra một sự tức giận tột cùng. Nhìn mọi người, Hoa Tinh lạnh lùng: “Mọi người cẩn thận một chút. Hôm nay muốn xem xem bọn chúng rốt cuộc ngông cuồng đến thế nào. Mỗi một lần đều muốn chọc ghẹo Hoa Tinh ta. Lần này ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất cứ một ai. Ta muốn cho bọn chúng vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.”

Nói xong, ánh mắt hắn đảo qua rừng cây, trong mắt lộ ra một tia tàn độc. Tay phải vung lên, xuất hiện trên mặt đất bay thẳng vào trong tay Hoa Tinh. Nhất thời thân đao phát ra một vầng sáng chói mắt.

Nhìn rừng cây, Hoa Tinh lạnh lùng cười: “Tất cả mọi người lui ra sau để ta xem xem những cao thủ này như thế nào. Để ta xem thủ đoạn của bọn chúng lợi hại, hay Hoa Tinh ta lợi hại.”

Nói xong hắn chờ ọi người lui ra phía sau, toàn thân Hoa Tinh đột nhiên xuất hiện một cỗ chân khí màu đen vô cùng tà quái. Tay phải vung lên, trường đao hoành ngang trước ngực. Cả người Hoa Tinh từ từ nâng lên cách mặt đất sáu mét, cả người phát ra một cỗ khí tức hủy diệt tất cả mọi thứ.

Xích huyết đao đỏ rực lúc này đã biến thành màu đen. Trên thân đao không ngừng lóe lên những tia sáng màu đen khiến người ta khiếp sợ. Trường đao vung lên, một đao đao mang màu đen dài hơn mười trượng mang theo uy lực cực mạnh chém ra. Sau khi chém ra một đao bá đạo không gì sánh bằng, Hoa Tinh lập tức giơ trường đao lên đỉnh đầu rồi chém xuống. Chỉ thấy một đao đao mang hơn mười trượng mang theo tiếng xé gió chói tai trong nháy mắt chém thẳng xuống.

Trong nháy mắt tiếng nổ rung trời vang vọng trong phạm vi ba trượng. Vô số cây cối bị đao khí cường đại phá hủy. Tất cả cỏ dại, cành cây khô trong nháy mắt đã bị chấn thành phần bụi cuộn lên không trung. Trong đám bụi mờ vang lên vài tiếng kêu thảm thiết cùng với màu không ngừng phun ra, phiêu đảng trong không trung. Mùi máu thanh nhàn nhạt tràn ngập rừng cây. Rừng cây vốn rất rậm rạp lúc này sau hai đao của Hoa Tinh đã biến thành bình địa. Tất cả cây cối, hoa cỏ đều bị chém nát.

Tất cả mọi người ở xung quanh đều bị hai đao này của Hoa Tinh mà cảm thấy kinh ngạc. Dương Anh càng khiếp sợ không thôi. Lần này nàng rốt cuộc đã thấy được sự bá đạo của Hoa Tinh, còn bá đạo hơn trong tưởng tượng của nàng gấp nhiều lần. Sau khi rừng cây bị biến thành bình địa, mọi người có thể thấy cách đây ba dặm Tử Ngọc Hoa lúc này đang giao chiến với một người trong không trung, xem tình hình rất ác liệt. Hoa Tinh liếc nhìn về phía đó một cái, một đao thần quang lóe lên trong mắt. Cả người vừa bay đi được vài trượng lại đương nhiên dừng lại. Hắn nhìn chằm chằm vào rừng cây vừa bị phá hủy, trong mắt lộ ra một nụ cười khinh bỉ.

Lại nói đến Tử Ngọc Hoa, hắn lúc này đang giao chiến với một hắc y nhân. Về mặt hắc y nhân này không có một chút tình cảm, khoảng bốn mươi tuổi. Hiên nhiên đây không phải mặt thật của hắn. Người này tay trái đang nắm một cây trường cung, tay phải nắm một mũi tên, toàn thân được bao phủ trong làn chân khí màu lam. Hắn đang toàn lực giao chiến với Tử Ngọc Hoa. Từ xa nhìn lại, toàn thân Tử Ngọc Hoa đang phát ra một tầng chân khí màu vàng chói mắt, tản mát ra khí phách vương giả. Hai tay không ngừng huy động, khí lưu cuộn cuộn giống như những cơn sóng bao phủ tên hắc y nhân vào bên trong.

Kỳ quái chính là mỗi một lần đương nhiên tới gần hắn, thì hắn lại giơ trường cung lên ra vẻ muốn bắn. Mà Tử Ngọc Hoa mỗi một lần thấy vậy đều tránh ra, có vẻ rất kiêng kỵ. Điều này khiến cho Nguyệt Vô Ảnh và chúng nữ cảm thấy rất khó hiểu. Không rõ vì sao Tử Ngọc Hoa mang theo khí thế cường đại như vậy mà lần nào cũng phải lui lại. Rốt cuộc người này có điều gì khiến cho Tử Ngọc Hoa e ngại? Nguồn tại TruyệnFULL

Bên này, Hoa Tinh nhìn xuống mặt đất, trong mắt lộ ra một khí tức mãnh liệt. Trường đao trong tay không ngừng xoay chuyển, chỉ thấy một đao khí trụ màu đen đang không ngừng lớn lên, khí lưu bốn phía bắt đầu tụ tập xung quanh hắn. Cả người Hoa Tinh bị một tầng khí màu đen bao phủ. Đao Vô Phong liếc nhìn Kiếm Vô Bính, hắn mở miệng nói: “Người ở đây bảo hộ mọi người. Lúc này Hoa Tinh đã tỉnh lại, ta đến giúp Tử Ngọc Hoa. Cần thận một chút, xem dáng vẻ của Hoa Tinh thì xung quanh nhất định vẫn còn kẻ địch đang ẩn náu, hơn nữa nhất định là cao thủ.”

Nói xong, hắn bay về phía xa xa với tốc độ cực nhanh.

Kiếm Vô Bính nhìn mọi người, nhẹ giọng nói: “Mọi người đến gần đây một chút, dựa sát vào nhau. Xem ra xung quanh vẫn còn địch nhân. Để cho an toàn mọi người không được buông lỏng cảnh giác. Chờ sau khi tiêu diệt hết bọn chúng, mọi người có thể an tâm nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, hắn đứng chắn trước mặt chúng nữ, trường kiếm lấp lóe hàn quang. Hắn cẩn thận đề phòng để có thể đối phó mọi chuyện xảy ra.

Lúc này, Hoa Tinh nhìn rất giống một Ma thần, toàn thân được một tầng chân khí màu đen nồng đậm vây quanh. Một cỗ khí thế bá đạo đang không ngừng tăng lên. Giữa không trung, đao mang đen tuyền trên Xích huyết đao đã dài hơn ba trượng. Khí trụ có đường kính ba thước mang theo lực lượng hủy diệt tất cả. Lạnh lùng quát lên một tiếng, Hoa Tinh lạnh lùng nói: “Ta xem ngươi có thể giấu được bao lâu nữa, còn không đi ra cho ta.”

Nói xong, hắn vung trường đao lên, toàn bộ khí trụ mang theo uy lực hủy thiên diệt địa bắn thẳng về phía mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng nổ rung trời vang lên, tất cả những cành cây vương vãi trên mặt đất đều bị cuốn lên

không trung. Trong đám bụi mờ một bóng đen đột nhiên từ dưới đất chui lên, bắn thẳng đến giữa không trung. Mà người này vừa bay lên không trung đã gặp phải một đao cực mạnh của Hoa Tinh. Trong nháy mắt khi hắn chui từ dưới đất lên, Hoa Tinh đã vung trường đao lên. Một tiếng đao ngâm kinh ngồn trong nháy mắt vang lên một trăm tám mươi sáu lần. Một trăm sáu mươi đao hội tụ thành ba đao đao trụ giữa không trung, chia làm ba hướng điên cuồng công kích người này.

199. Chương 199: Thải Tú Chuyển Biển

Tiếng rít chói tai vang lên, kinh khí đã kéo sát tới người, tên hắc y nhân ở thời khắc mấu chốt liền co người lại thành một hình cầu. Chỉ thấy một đao ngân quang hiện lên trong tay hắn, rồi toàn lực đánh về phía Hoa Tinh.

Một đao đao mang mang theo uy lực kinh người vang lên những tiếng nổ liên hồi. Hai người vừa chạm vào nhau lập tức rời ra, đều nhanh chóng lui lại.

Chỉ thấy tên hắc y nhân này liên tục lặn mười vòng trong không trung rồi rơi xuống mặt đất. Người vừa rơi xuống mặt đất giãy dụa vài cái mới có thể ổn định lại thân hình.

Bên kia, Hoa Tinh cười lạnh một tiếng. Cả người mượn lực bay trở lại ba thước, đứng yên tại chỗ cũ. Nhìn Hắc y nhân dưới mặt đất, Hoa Tinh cũng không tiếp tục công kích hắn nữa, chỉ lạnh lùng nói:

“Lần này tại sao các ngươi lại tấn công chúng ta. Vì Hoa Tinh ta mà đến, hay là vì Tăng Khánh Hoa? Mục đích cuối cùng của các ngươi là gì. Người tốt nhất là tự mình nói ra, ta không thích ra tay ép cung. Bởi vì như vậy sẽ rất tàn nhẫn. Ta không hy vọng ngươi đến lúc đó mới cảm thấy hối hận.”

Có thể thấy vẻ kinh hoàng trong đôi mắt Hắc y nhân. Nhìn Hoa Tinh, mắt Hắc y nhân đảo đảo, hiển nhiên hắn đang suy nghĩ lời Hoa Tinh nói và phân tích tình huống bây giờ.

Nhìn bốn phía xung quanh, trong mắt Hắc y nhân lộ ra một tia âm trầm, lạnh lùng nói:

“Bây giờ ngươi muốn nghe được một lời từ trong miệng ta là không có khả năng. Có bản lĩnh thì ngươi hãy thử xem. Người tuy rằng có võ công cao cường, nhưng ta cũng không sợ ngươi. Lại đây.”

Dứt lời, hắn lại đương nhiên toàn lực bắn về phía Kiếm Vô Bính.

Hoa Tinh nhìn thấy hắn đột nhiên thay đổi phương hướng, không khỏi cười lạnh một tiếng. Thân hình đột ngột xuất hiện trên mặt đất vừa vặn ngăn cản hắn. Trường đao vung lên, một cỗ khí thế bá đạo phát ra, chém thẳng vào eo hắn.

Hắc y nhân biến sắc, hắn không nghĩ được rằng Hoa Tinh lại nhanh như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi. Nhìn đao mang đã tới trước ngực, Hắc y nhân vung đoản kiếm lên phát ra mười chín kiếm, đồng thời cầm kiếm ngang ngực toàn lực ngăn cản một đao bá đạo của Hoa Tinh.”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân hình Hắc y nhân như quỷ dị tránh ra ba trượng. Đồng thời hắn cũng nhanh chóng tránh né, đề phòng Hoa Tinh tiếp tục công kích. Hoa Tinh theo sát phía sau hắn như bóng với hình, phát ra đao mang đen ngòm tạo thành một tấm lưới xung quanh bốn phía Hắc y nhân, vung văng vây lấy hắn.

Ngân quang lóe lên, một tiếng gầm phẫn nộ phát ra từ miệng Hắc y nhân.

Hoa Tinh lạnh lùng quát lên:

“Diệt tuyệt xuất, quỷ thần tru. Diệt tuyệt thiên la.”

Dứt lời, một đao đao cương mang theo lực lượng hủy diệt cùng với khí trụ dài hơn mười trượng điên cuồng chém ra.

Một tiếng nổ cực mạnh vang lên, dưới mặt đất đã bị bở ra một hố sâu hơn ba trượng. Máu vãi ra như mưa, Hắc y nhân kêu lên thảm thiết một tiếng. Toàn bộ phần thân dưới của hắn giống như bị róc thịt ra vậy, chỉ còn lại có những chiếc xương trắng, vô cùng kinh hãi. Hắc y nhân nằm trên mặt đất, cả người không ngừng run lên vì đau đớn.

Hai tay không ngừng cào xé cơ thể cho bớt đau đớn. Nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này, chúng nữ nhện không được phải quay đầu nhìn sang chỗ khác. Đầu Hắc y nhân coi như vẫn hoàn chỉnh không bị một vết thương nào. Hắn lộ ra khuôn mặt đầy sẹo, lồi nồm, căn bản không nhìn ra.

Hoa Tinh lẳng lặng hạ xuống cách mặt đất hơn thước. Hắn nhìn người này, lần thứ hai nói.

“Bây giờ ngươi vẫn còn có cơ hội nói bởi vì ta vẫn có hứng thú nghe. Ngươi nếu như không muốn chịu đau đớn như thế này thì hãy suy nghĩ cho kỹ. Ta có thời gian bồi tiếp ngươi.”

Người này kêu lên thảm thiết nói:

“Hoa Tinh, ngươi có giỏi thì trực tiếp giết ta đi. Con mẹ ngươi.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy càng thêm lạnh lẽo. Trường đao vung lên, chân trái Hắc y nhân từ chỗ bấp chân đã bị chặt đứt, ngay lập tức một vòi máu bắn ra.

Tên Hắc y nhân đau đến mức gào lên một tiếng. Hoa Tinh lạnh lùng nói:

“Giết người có rất nhiều phương pháp, như thế này cũng có thể giết người. Nói mau, ta cứ hỏi một lần sẽ chém xuống một tay hoặc một chân của ngươi. Ta xem ngươi có thể chịu được đến lúc nào.”

Hắc y nhân nghe thấy thế, cả người hắn đang đau đớn đến mức sắp điên lên rồi. Hắc y nhân điên cuồng hét lên:

“Được, ta nói cho ngươi. Lần này chúng ta đến đây chủ yếu là muốn giết Tăng Khánh Hoa. Đương nhiên nếu như có thể thuận tiện giết luôn ngươi là tốt nhất. Về phần lai lịch của chúng ta thì ngươi có lẽ không biết. Bởi vì chúng ta không phải là người của bốn tổ chức sát thủ ở Trung nguyên này. Mà chúng ta đến từ một sơn cốc không có danh tiếng ở Tây Vực. Nơi đây chuyên môn bồi dưỡng sát thủ.”

Hoa Tinh vung trường đao lên, lại chém xuống cái chân còn lại. Hắn lạnh lùng nói:

“Ta muốn biết tên và vị trí cụ thể của sơn cốc. Tin rằng ngươi sẽ nói cho ta biết phải không?”

Ánh mắt lóe lên quang mang màu đen. Hoa Tinh lúc này có vẻ rất tàn khốc.

Hắc y nhân không ngừng kêu lên thảm thiết, rống to nói.

“Hoa Tinh, mẹ ngươi không phải là người, ngươi là đồ tạp chủng. Ngươi sau này chết không được tử tế, ngàn đao sẽ phân thân ngươi. Lão tử nói cho ngươi biết tên nơi đó, ngươi phải giết ta. Không giết ta thì cha mẹ ngươi chính là con rùa rút cổ. Nơi đó là một sơn cốc ở dưới chân núi Côn Lôn gọi là Tuyệt Sinh cốc. Ngươi chỉ cần đến đó hỏi, là có thể hỏi ra. Được rồi, giết ta đi, giết ta đi.”

Mắt Hoa Tinh trầm xuống, hắn nhìn xuống rồi chém ra một đao. Nhất thời một tiếng nổ vang lên, tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt đã im bật. Dưới mặt đất, Hắc y nhân đã biến thịt nát xương tan, hóa thành tro bụi.

Hắn xoay người nhìn về phía Tử Ngọc Hoa. Hoa Tinh đi tới bên cạnh chúng nữ, mở miệng nói:

“Ở đây đã kết thúc rồi, chúng ta sang bên kia nhìn xem sao.”

Lại nói tới Đao Vô Phong chạy sang hỗ trợ Tử Ngọc Hoa thì lúc này hai người bọn họ đang giao chiến quyết liệt. Cảm giác đầu tiên của Đao Vô Phong chính là khí thế trên người Tử Ngọc Hoa vô cùng bá đạo.

Mà khí thế trên người kẻ địch lại tràn đầy nhuệ khí, giống như một mũi tên rời cung vậy, vô cùng sắc bén. Cần thận quan sát hai người giao chiến, Đao Vô Phong phát hiện ra rằng mỗi một lần Tử Ngọc Hoa dồn tên Hắc y nhân vào nguy hiểm thì tên này luôn giơ cung lên muốn bắn. Mỗi một lần Hắc y nhân làm như vậy, Tử Ngọc Hoa đều vô cùng cẩn thận, tự động né tránh.

Lúc này, Dao Vô Phong thấy Hắc y nhân lần thứ hai giờ cung lên muốn bắn, lập tức thân hình nhanh như điện đến gần hắn. Trường đao vung lên mang theo uy lực cường đại đột nhiên phát động tấn công.

Một đạo đao mang đỏ rực dài ba trượng mang theo uy lực kinh thiên đột nhiên chém thẳng xuống Hắc y nhân từ phía sau. Tử Ngọc Hoa thấy thế không khỏi biến sắc quát to:

“Cẩn thận, mau tránh. Không nên cứng đối cứng với hắn.”

Cùng lúc khi Tử Ngọc Hoa rống to, trong mắt Hắc y nhân lộ ra một tia hung ác. Hắn quay người lại về phía Dao Vô Phong, buông cánh cung ra. Một cỗ lực lượng vô cùng cường đại không thể tin nổi được phát ra từ trên cây trường cung không có tên đánh thẳng vào một đạo kinh người của Dao Vô Phong.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên, người Dao Vô Phong run lên há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Cả người bị chân khí cường đại đánh bay ra xa.

Tử Ngọc Hoa hét lên một tiếng thật lớn, thừa lúc tên Hắc y nhân quay người lại đánh mạnh một chưởng trúng lưng Hắc y nhân. Nhất thời tên Hắc y nhân này bị đánh bay ra ngoài.

Máu không ngừng phun ra trên người Hắc y nhân. Nhưng cùng lúc hắn bị đánh bay ra, liền lập tức xoay ngược trường cung lại bắn về phía Tử Ngọc Hoa. Tiếng gió rít ghê rợn, tiến khí sắc bén làm cho Tử Ngọc Hoa đang muốn đuổi theo lập tức dừng lại, né người tránh khỏi một tiền đó.

Mà tên Hắc y nhân sau khi rơi xuống đất lập tức ẩn vào trong đất, vô cùng quỷ dị.

Khi đám người Hoa Tinh đến nơi thì chỉ thấy Dao Vô Phong đang bị trọng thương nằm trên mặt đất, hoàn toàn không còn chút sức để đứng lên. Mà Tử Ngọc Hoa lại đang cẩn thận tra xét mặt đất hòng tìm ra phương vị mà tên Hắc y nhân đang ẩn náu và giết chết hắn. Nhưng tìm thật lâu cũng không phát hiện được gì. Hiển nhiên thổ độn của tên Hắc y nhân này rất thần bí.

Hoa Tinh bảo Kiếm Vô Bính cẩn thận kiểm tra vết thương của Dao Vô Phong, còn mình thì lại đi đến bên cạnh Tử Ngọc Hoa. Hắn mở miệng nói:

“Không cần tìm nữa, ngũ hành độn thuật của người này rất thần diệu. Trừ Phi bớt tung mặt đất may ra mới tìm được hắn, nếu không cũng không có biện pháp gì. Người giao chiến với hắn lâu như vậy, có phải là phát hiện ra bí mật gì của hắn?”

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, hơi lo lắng nói: “Võ công của người này mặc dù không bằng tiểu đệ, nhưng cây trường cung trong tay hắn làm cho người khác khiếp sợ. Nếu đệ không nhìn lầm thì cây trường cung trong tay hắn chính là Chấn Thiên Cung trong truyền thuyết. Cây cung này có uy lực vô cùng mạnh mẽ và bá đạo, đứng thứ nhất trong tất cả các thần cung. Nó còn bá đạo hơn cả Huyền thiên thần cung.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy không khỏi than nhẹ một tiếng nói:

”Lần này xem ra toàn bộ các cao thủ đang ẩn mình trong Võ lâm đều xuất thế. Bảo giáp xem ra cao thủ trên Địa bảng mà Võ lâm thư viện phát ra căn bản không chịu nổi một kích. Chấn thiên hiện, Quỷ vũ xuất, Huyền thiên tuyệt, Huyết hà đồ. Một trong tứ đại hung thần trong truyền thuyết đã xuất hiện giang hồ. Ta nghĩ ba thứ còn lại cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi. Khi đó hành trình của ta sợ rằng sẽ là đích nhắm của vô số người, và tràn đầy kịch tính và máu. Cũng tốt, nếu như những thứ này chọn đến ta, ta sẽ đấu với chúng một trận. Để ta xem dưới Diệt tuyệt của ta có mấy người còn có thể sống sót.

Tử Ngọc Hoa nhìn thoáng qua Dao Vô Phong đang bị trọng thương, nhẹ giọng nói:

”Chúng ta lúc này đang có ba người bị thương nặng, xem ra tạm thời không thể đi tiếp. Trước tiên tìm một nơi râm mát để mọi người nghỉ ngơi một lát. Bây giờ Dạ Phong, Dao Vô Phong và Tiểu Tuyết đều bị thương rất nặng, đi đường tốc độ sẽ chậm đi rất nhiều.

Hoa Tinh nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói:

”Nơi này không thích hợp ở lâu, tốt nhất là rời khỏi đây đã sau đó khống chế vết thương của bọn họ. Đợi đến khi tìm được chỗ đặt chân sẽ tiến hành chữa trị. Đi thôi.

Nói xong hắn mang theo mọi người từ từ đi tới.

Một lúc sau đoàn người đi tới Bình An trấn. Đám người Hoa Tinh thuê hẳn một biệt viện ọi người vào phòng nghỉ ngơi. Bởi vì Trần Lan bị thương nặng nên Hoa Tinh tự mình chữa thương cho nàng. Còn Kiếm Vô Bính lại hỗ trợ Đạo Vô Phong.

Tử Ngọc Hoa bảo vệ mọi người, Dạ Phong tạm thời sẽ do Nguyệt Vô Ảnh giúp hẳn chữa thương.

Buổi tối, khi ba người bị trọng thương đều đã ngủ, Hoa Tinh mới đi vào trong viện nhìn trăng sáng trên bầu trời. Hắn trầm ngâm suy nghĩ, nghĩ lại từ lúc bắt đầu rời khỏi Lạc Dương, mình không ít lần bị người tập kích và truy sát. Mọi người đi theo đã chịu không ít khổ. Dù cho hẳn có võ công cao siêu vẫn khiến những người bên cạnh bị thương không ít lần, nghĩ đến hẳn không khỏi cảm thấy rất khó chịu. Có lẽ hẳn phải thay đổi cách xử thế để đối mặt với chốn Vô lâm này.

Hắn cẩn thận phân tích nguyên nhân những lần bị tập kích. Đầu tiên là hẳn đã gây thù hẳn rất nhiều, thứ hai là mục tiêu của mình quá lớn, quá rõ ràng. Mà mình luôn ở ngoài sáng nên người khác rất dễ dàng mai phục tập kích. Khiến mình khó lòng phòng bị.

Nghĩ đến những nữ nhân bên mình, Hoa Tinh không thể không buông tay. Nếu chỉ có một thân một mình không hề vướng bận thì hẳn đã sớm giết cho bọn chúng kêu gào thảm thiết rồi. Làm như thế nào để thoát khỏi tình hình lúc này, xoay chuyển cục diện là điều mà Hoa Tinh cần phải cẩn thận cân nhắc lúc này.

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh đang trầm ngâm suy nghĩ. Hắn không nói gì nhưng trong đôi mắt lộ ra một tia sáng kỳ lạ. Hoa Tinh đang suy nghĩ rất trầm tĩnh nhưng không hề mất đi khí chất mê người của hẳn. Nên khiến cho Tử Ngọc Hoa đã bị Hoa Tinh hấp dẫn.

Nhìn lên ánh trăng sáng trên bầu trời, trên mặt Tử Ngọc Hoa lộ ra một tia e thẹn, ngượng ngùng hiem có, càng thêm xinh đẹp.

Hoa Tinh quay đầu lại nhìn Tử Ngọc Hoa. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt hẳn càng làm tôn lên vẻ mê người của hẳn. Mỉm cười, Hoa Tinh nói: “Tối nay trăng rất đẹp, rất thích hợp cho những đôi tình nhân hẹn nhau.”

Nói xong, Hoa Tinh còn dùng ánh mắt cổ quái nhìn hẳn.

Tử Ngọc Hoa liếc nhìn hẳn một cái rồi thôi. Nhìn xung quanh một chút, Tử Ngọc Hoa nhẹ giọng nói:

“Vừa thấy đại ca đang trầm ngâm suy nghĩ, đại ca đang nghĩ gì vậy. Là đang suy nghĩ đến địch nhân lần này hay là đang nghĩ khi đến Bách Hoa Môn nên làm thế nào để có thể thu thập hoàn toàn mỹ nữ trong Bách Hoa Môn vào tay?”

Hoa Tinh khẽ cười nói:

”Thực ra ta cũng đã nghĩ đến, nhưng còn không nghĩ ra đáp án. Ta nhớ rằng khi người giao thủ với người kia, toàn thân phát ra một lồng chân khí màu vàng rực khí thế vô cùng cường đại. Ta nếu như không đoán sai thì đây chính là tuyệt học trấn cung Long Đằng Vân Hải của Long Thần Thiên Cung, có đúng không? Chỉ là bộ võ công này hình như không thích hợp thi triển ở tình huống như vậy. Ta nói có đúng không?”

Mắt Tử Ngọc Hoa hơi biến nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Hắn cười hỏi:

“Hoa đại ca có phải muốn hỏi tiểu đệ rốt cuộc có thân phận gì mà biết bộ võ công này phải không? Thực ra nói hay không nói cũng không có vấn đề gì.” Text được lấy tại [TruyệnFULL](#)

Nói xong, hẳn nhìn thẳng vào mắt Hoa Tinh, dường như muốn nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hoa Tinh lúc này vậy.

Hoa Tinh nghe thế không khỏi nghĩ một chút. Đúng vậy, hẳn có thân phận gì mình có để ý sao? Chỉ sợ là không thêm để ý đến. Với tính cách của hẳn, hẳn không để ý nhiều làm gì. Mà có bao nhiêu thứ đáng giá để hẳn lưu ý chứ?

Rất ít, từ khi xuất đạo đến nay, ngoại trừ khi biết được thân phận của Tô Ngọc khiến hẳn có vài phần kinh ngạc ra. Sau đó là Thiên anh đại pháp khiến hẳn chú ý ra thì những chuyện khác hầu như chưa có chuyện gì làm hẳn kinh hãi cả.

Nhìn Tử Ngọc Hoa, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Ta là người rất tùy ý, tất cả đều làm theo ý mình. Cho nên ta thực sự cũng không để ý nhiều đến thân phận của người. Nhưng thực ra ta cũng có thể đoán ra được thân phận của người. Cho nên ta tin rằng có một ngày người sẽ tự mình nói cho ta biết. Trời cũng đã tối, ngày mai còn phải lên đường, người về đi nghỉ đi.”

Tử Ngọc Hoa khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi. Giữa không trung truyền đến một giọng nói quan tâm: “Đại ca cũng nghỉ sớm một chút đi. Ngủ ngon.”

Nhìn Tử Ngọc Hoa đã rời đi, Hoa Tinh mới xoay người đi vào phòng mình.

Trở vào phòng, nhìn thoáng qua Lý Thái Tú. Trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia trầm tư. Đi tới bên giường, Hoa Tinh nằm trên giường nhẹ giọng nói: “Nếu như khi nào nàng muốn rời đi thì hãy nói cho ta biết. Ta sẽ cân nhắc việc thả nàng rời đi. Mặc kệ trong lòng nàng có còn hận ta hay không, nhưng dù sao nàng cũng đã từng quan hệ với ta. Ta cũng không đành lòng thấy nàng chết trước mặt ta. Đúng như nàng nói khi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Giữa hai chúng ta luôn phải đối mặt. Nàng rất đẹp, rất có sức hấp dẫn với nam nhân. Cho nên dễ dàng buông tha nàng ta cũng không muốn. Nhưng dù sao quan hệ giữa chúng ta quá phức tạp, ta cũng không thể xử lý nàng. Trên đường đi ta đã gặp rất nhiều lần tập kích, mà nàng bây giờ đang bị phong ấn vô công, nên vô cùng nguy hiểm cho nàng. Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ chết trước mặt ta. Đây là điều ta không hề muốn thấy.”

Lý Thái Tú ngẩn người, nàng không ngờ được rằng Hoa Tinh sẽ nói ra những lời như vậy. Nhìn Hoa Tinh đang nằm trên giường, trong lúc nhất thời Lý Thái Tú rơi vào suy nghĩ. Trầm ngâm một lúc lâu, Lý Thái Tú mới mở miệng nói: “Hoa Tinh, người có thể không biết một việc. Đó chính là trên người của người có một cỗ khí tức vô cùng tà quái. Khí tức không lúc nào không hấp dẫn mỗi một nữ nhân ở cạnh người. Khiến cho các nàng dần dần rơi vào trong sự bá đạo và dụ dỗ của người, cuối cùng không thể rời đi. Ta đã từng cho rằng người vẫn đùa giỡn thân thể ta, ham muốn nhục dục. Không ngờ rằng hôm nay người lại nói ra những lời này thực sự làm ta rất kinh ngạc. Ta lúc này dù có đi hay ở thì cũng có gì khác nhau. Người bên cạnh ta đều đã bị người giết hết hoặc là trở lại bên cạnh cha ta. Tương lai vẫn là kẻ thù của người, vẫn phải gặp nhau, khi đó lại bị người bắt lần nữa mà thôi. Nữ nhân suốt đời sống vì mộng, một ngày nào đó khi mộng vỡ nát thì sống cũng còn ý nghĩ gì nữa.”

Hoa Tinh nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

“Nếu như vậy nàng tiếp tục đi theo ta. Nói thật, ta hiếm khi nhân từ như vậy, đáng tiếc nàng lại bỏ qua nó. Như vậy ta cũng cảm thấy tốt hơn. Lại đây, lại bên ta. Ta muốn nhìn nàng.”

Giọng nói rất nhẹ nhàng khiến cho trong lòng Lý Thái Tú run lên, không tự chủ được mà tiến sát đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Nhìn vào mắt Hoa Tinh, Lý Thái Tú khe khẽ thở dài nói: “Vì sao ánh mắt người lại biến hóa nhanh như vậy, không cho ta một cơ hội hận thêm người. Đọc truyện tại . Lần trước khi người mạnh mẽ chiếm đoạt thân thể ta, ta chỉ ít còn cảm thấy hận người trong đầu. Nhưng còn bây giờ thì sao, trong trái tim ta còn có gì? Người nếu như hiểu được quan hệ giữa chúng ta thì tại sao còn dùng ánh mắt như vậy nhìn ta. Người chẳng lẽ không sợ tương lai người sẽ đau lòng sao?”

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Thực ra tương lai nếu như nàng có thể thay đổi dung mạo, quên đi chính mình là ai mà đi theo ta, có phải sẽ hạnh phúc hơn không? Như nàng đã nói đó, nữ nhân sống vì mộng. Khi giấc mộng cũ mất đi thì còn có giấc mộng mới sinh ra. Không trải qua đau khổ sao biết ngạo? Thả lỏng lòng mình, từ giờ nàng quên hết tất cả mọi chuyện đi, giấc mộng của nàng còn rất dài.”

Nói xong hắn đỡ lấy nàng, thân hình hơi nghiêng một cái đã nằm lên trên người nàng.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn vào mắt nàng, đôi mắt nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, động tác rất nhẹ nhàng. Trái tim Lý Thái Tú run lên, dường như nàng không quen với biểu hiện dụ dỗ như vậy, cả người không khỏi cứng lại để mặc cho Hoa Tinh khiêu khích cái lưỡi mềm mại của mình, mút lấy nó. Đột nhiên người Lý Thái Tú run lên. Nàng cảm giác được hai tay Hoa Tinh đang di chuyển giữa hai chân mình. Nàng vô thức khép hai chân lại, nhìn hắn với ánh mắt khẩn cầu.

Hoa Tinh rời đôi môi mộng đỏ mê người của nàng ra, nhỏ giọng nói: “Sao, thân thể của nàng ta còn chưa biết sao mà lúc này lại xấu hổ chứ. Lại đây, thả lỏng bản thân, chúng ta sẽ cùng nhau tận hưởng khoái

cảm.”

Nói xong hần nhẹ nhàng cởi y phục của Lý Thái Tú ra.

Không lâu sau, Lý Thái Tú cũng giúp Hoa Tinh cởi y phục, hai người lẳng lặng nhìn nhau. Chỉ thấy trong mắt Lý Thái Tú lộ ra một tia ngượng ngùng, mà trong mắt Hoa Tinh lại lộ ra một tia khen ngợi, ánh mắt không ngừng di chuyển trên người nàng.

Chỉ thấy chân nàng đang khép chặt lại, hai tay đang đặt ngang trước ngực che đôi bông đảo mê người, vẻ mặt đỏ bừng càng làm cho nàng thêm hấp dẫn.

Hoa Tinh khẽ cười một tiếng, tay phải nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng tách nó ra.

Cảm giác được vẻ ngượng ngùng của nàng, Hoa Tinh cười nói:

”Không nên xấu hổ, ta sao thấy vẻ xấu hổ của nàng lại giống như một tiểu cô nương vậy.

Nói xong hần giật tay nàng lên. Nhất thời đôi gò bông đảo căng tròn trắng muốt hiện lên, hai núm đỏ hồng mê người. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, Hoa Tinh cười nói:

”Thật đẹp, thực sự làm cho người ta yêu thích không muốn rời. Cũng may nàng không có đi, nếu không ta sẽ hối hận không kịp.

Trong tiếng cười, hai tay Hoa Tinh đều xuất hiện. Tay phải nắm lấy một nhũ phong vừa tròn vừa lớn xoa nắn. Mà tay trái hần lại nắm bàn tay nhỏ bé của Lý Thái Tú đưa đến giữa hai đùi mình, cảm nhận cảm giác mê người từ đôi tay của nàng.

Lý Thái Tú khép hờ đôi mắt, cái miệng nhỏ nhắn mê người hơi mở ra, nhẹ nhàng thỏa mãn yêu cầu của Hoa Tinh.

Đêm khuya rất yên tĩnh, nhưng trong phòng Hoa Tinh lại truyền ra những tiếng rên rỉ mê người. Chỉ thấy Hoa Tinh lúc này đang hưng phấn thưởng thức đào viên bí ẩn và gò nhũ phong của Lý Thái Tú. Bên dưới, trong miệng Lý Thái Tú không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ. Nàng đang ngậm bảo bối của Hoa Tinh, hoàn toàn không thể nói thành lời sự hưng phấn và khó chịu trong lòng.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người càng lúc càng thành thạo, cảm giác bảo bối của mình càng lúc càng to lên, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia quang mang màu đen.

Xoay người, Hoa Tinh đặt Lý Thái Tú lên trên người mình, dễ dàng tiến vào thân thể nàng. Chỉ nghe thấy Lý Thái Tú khẽ kêu lên một tiếng yêu kiều, cả người nhịn không được run lên, toàn bộ thân thể không ngừng run rẩy, đôi nhũ phong mê người cương cứng càng thêm mê người.

Hoa Tinh hưng phấn nắm lấy đôi nhũ hoa mềm mại đó, tận tình thưởng thức cơ thể nàng, toàn lực hoạt động.

Dưới bóng đêm thi thoảng truyền ra vài tiếng rên rỉ duyên dáng. Không lâu sau Lý Thái Tú cả người như nhũn ra nằm bên dưới Hoa Tinh. Nàng không còn một chút năng lực phòng ngự, cũng không còn sức để chống cự.

Cảm giác bảo bối đang sưng lên, trong lòng Hoa Tinh cũng hiểu dự vọng của mình càng lúc càng lớn. Một nữ nhân căn bản không thể thỏa mãn mình.

Vừa nhét bảo bối vào trong miệng Lý Thái Tú, hứng thụ cảm giác nàng liếm láp bảo bối của mình. Hoa Tinh vừa tự hỏi, sau này nên đối xử với những nữ nhân bên cạnh như thế nào. Có thể nên đối phương thức thỏa mãn dự vọng của các nàng là được.

200. Chương 200: Sơ Nhập Bách Hoa Môn

Bách Hoa Môn cách thành đông Tế Nam ba dặm, đã thành lập hơn hai mươi năm nay và là một môn phái tương đối có danh tiếng trong Tế Nam. Lúc trước khi Bách Hoa Môn mới vừa thành lập, môn chủ đầu tiên là một nữ nhân đau khổ về tình, tên là Tình Hải Đoạn Trường Hoa. Để chạy trốn khỏi thế tục, nàng một mình một người ở trong một căn biệt viện cách thành đông ba dặm. Nàng khi đó cũng không hề có tâm tư tranh đoạt, chỉ mong một mình yên bình sống nốt quãng đời còn lại đã thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng thế sự khó lường, trong một lần vô tình nàng gặp một nữ tử cũng đáng thương khác, bị nàng đánh động trái tim đã chết của mình. Nữ tử đáng thương đó chỉ là một cô gái bình thường nhưng bởi vì có xinh đẹp xuất chúng khiến cho cửa nát nhà tan. Nhưng mà đối với một nữ tử chân yếu tay mềm mà nói nàng cũng không hề buông tha khi số mệnh treo trên cổ họng. Nàng không ngừng đánh cuộc với vận mệnh của mình, vô số lần giãy dụa trước ngưỡng cửa tử vong nhưng cuối cùng dù bị hủy mặt, chân tay bị chặt đứt nàng vẫn không khuất phục, vẫn tranh đấu với trời.

Sau khi Tình Hải Đoạn Trường Hoa biết chuyện của nàng ta, nàng đã bị nghị lực của người này thuyết phục. Nàng dũng cảm đứng ra mang theo trường kiếm đi hơn vạn dặm cuối cùng qua bao gian nan hiểm trở cũng báo thù giúp nàng ta. Sau khi trở lại Tế Nam nàng liền lập chí tranh đấu với nam nhân trong thiên hạ nên đã lập ra Bách Hoa Môn. Từ đó về sau, một môn phái chỉ toàn nữ nhân đã chính thức xuất hiện trong Võ lâm. Lúc mới bắt đầu Bách Hoa Môn bị thế lực khắp nơi áp bách. Nhưng dưới ý chí kiên cường của mình, cuối cùng vẫn khắc phục được mọi gian khó, làm cho Bách Hoa Môn từng bước lớn mạnh. Cho đến bây giờ Bách Hoa Môn đã trở thành môn phái mạnh nhất xung quanh Tế Nam.

Bách Hoa Môn bây giờ có hơn một nghìn ba trăm nữ đệ tử, trong đó có không ít cao thủ ẩn thân bên trong. Chỉ riêng cao thủ trên Địa bảng, Bách Hoa Môn đã có hai người. Phân biệt là Kim Châm Vô ảnh Chung Văn Quyên đứng hàng thứ ba, và Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm đứng thứ năm. Mà môn chủ Bách Hoa Môn là Bách Hoa Tiên Tử Hoa Ngọc Như chính là đứng hàng thứ ba trên Phượng bảng, cũng như xếp thứ nhất trên Bách hoa phổ. Nàng được vô số thiếu niên anh tuấn theo đuổi.

Nhưng mà vị Bách Hoa Tiên Tử Hoa Ngọc Như này lại luôn tuân theo tư tưởng của vị môn chủ đời trước, quyết không dễ dàng tin tưởng nam nhân. Cho nên cho tới bây giờ nàng không hề quan tâm đến những người đó, cũng không thèm để ý tới. Cho nên hai ba năm nay có vô số thiếu niên anh kiệt đều phí công vô ích, không có chút thu hoạch nào. Bây giờ, người tìm tới cửa cũng càng lúc càng ít, Bách Hoa Môn cũng được yên tĩnh hơn.

Hoa Ngọc Như đẹp như tiên nữ giáng phàm, nhìn qua rất yếu điệu, nhưng nếu cẩn thận nhìn nàng lại thấy vài phần uy nghiêm của môn chủ. Rất nhiều thiếu niên đến đây đều bị khuôn mặt xinh đẹp mê người của nàng hấp dẫn, nhưng lại phải rút lui vì vẻ mặt nghiêm túc của nàng.

Lúc này, bên trong Bách Hoa sảnh được bố trí rất nhiều hoa tươi rất đẹp mà lại rất độc đáo. Bên trong đại sảnh lúc này đang có năm người đang nói chuyện với nhau. Chỉ thấy có một người ngồi ở bên trên, bốn người ngồi ở hai bên đều đang lặng lẽ nhìn vào nữ nhân bên trên.

Nhìn kỹ thì thấy nàng khoảng hai mươi tuổi, mặc một bộ quần áo rực rỡ phối hợp với làn da trắng nõn càng thêm chói lọi. Cái miệng nhỏ nhắn hé mở, đôi môi đỏ mọng gợi cảm lộ ra hàm răng trắng muốt đều đặn, trên khóe miệng nàng luôn lộ ra một nụ cười thần bí. Y phục của nàng được may rất khéo phối hợp với dáng người thon dài động lòng càng tôn thêm vẻ đẹp hoàn mỹ của nàng. Hai vú cao vút, hai đóa hoa mẫu đơn đỏ rực đeo trên ngực càng làm tăng thêm vẻ mê người của nàng. Nhìn xuống dưới, đường cong tuyệt mỹ, đôi chân thon dài như ẩn như hiện trong chiếc váy màu sắc sỡ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia mỉm cười, nàng đang nhìn bốn người bên dưới. Trong bốn người, người ngồi ở bên phải là một phụ nhân xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi, bộ y phục không thể nào che đậy được đôi nhũ hoa căng tròn đầy sức sống, làm cho nàng cảm thêm mê người. Khuôn mặt mỹ lệ rất bình tĩnh, nàng đang chăm chú lắng nghe. Bên dưới nàng là một nữ tử khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi. Tuy rằng nữ tử kém nàng kia một chút nhưng vẫn có thể coi như là một mỹ nữ.

Ở phía đối diện cũng là một phụ nhân xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi. Khác với nàng bên kia chính là nàng này rất tự tin và kiêu ngạo, ánh mắt sắc bén. Nàng mặc một bộ y phục màu trắng nên càng tôn thêm những

điểm mê người của nàng, có thể nói là lạnh như ngọc, hoàn mỹ không gì sánh được. Trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên thần thái không nói lên lời, đôi mắt rất mê người. Thân hình nàng rất đầy đặn nhưng vòng eo lại rất nhỏ đúng là một mỹ nữ hiếm có. Bên dưới nàng là một nữ tử khoảng ba mươi tuổi, dung mạo không xấu cũng không đẹp chỉ có thể nói bề ngoài rất bình thường.

Hiển nhiên những người này đều là tinh anh của Bách Hoa Môn. Người ngồi trên cùng tự nhiên chính là Hoa Ngọc Như người đứng thứ nhất trên Bách hoa phổ lần này. Mà người ngồi đầu tiên bên tay phải nàng chính là cao thủ mạnh nhất của Bách Hoa Môn được mọi người gọi là Kim Châm Vô ảnh Chung Văn Quyên, xếp thứ mười trên Bách hoa phổ. Bên dưới Chung Văn Quyên là Xảo thủ vân vương người Ban Đồ đứng thứ mười trên Phượng bảng mười năm trước. Người ngồi phía đối diện đầu tiên chính là Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm đứng thứ hai trên Bách hoa phổ lần thứ nhất. Bên cạnh nàng chính là Đoạt hồn nữ Dư Hoa đứng thứ chín trên Phượng bảng mười năm trước.

Lúc này chỉ nghe thấy Hoa Ngọc Như mở miệng nói:

“Căn cứ theo tin tức mà môn hạ truyền về, Tuần sát sứ đã chỉ còn cách Tế Nam hơn mười dặm. Lần này nàng còn mang theo đoàn người Hoa Tinh của Phượng Hoàng thư viện về đây. Bọn họ lập tức sẽ đến được đây. Về phần mục đích của bọn họ không biết mọi người có suy nghĩ gì. Mời mọi người nói ra cái nhìn của mình.” Nói xong, nàng nhìn mọi người với ánh mắt đầy bí ẩn.

Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm nhìn mọi người một chút, mở miệng nói:

“Lần này theo tin tức mà đệ tử truyền về, chúng ta đã biết Dương Anh lần này đã thất bại khi đi đến Thái An thành cứu viện. Nếu như không phải Hoa Tinh ra tay thì có lẽ Đồ đại thiện nhân đã chết trong tay những người đó. Dựa vào điểm này chúng ta hẳn phải cảm tạ Hoa Tinh. Về phần mục đích mà Hoa Tinh đến đây sợ rằng rất nhiều khả năng có quan hệ với Phượng Hoàng thư viện. Lần trước khi Phượng Hoàng thư viện đưa ra lời đề nghị chúng ta gia nhập liên minh cùng nhau đối phó với Tứ đại bang phái trong chốn Võ lâm. Khi đó chúng ta còn lo lắng thực lực của Phượng Hoàng thư viện không đủ cho nên vẫn chưa trả lời. Như vậy lần này Hoa Tinh đến đây hẳn là nhắc lại chuyện này. Chuyện chúng ta cần suy nghĩ lúc này là có đáp ứng hay không.”

Kim Châm Vô ảnh Chung Văn Quyên nhẹ nhàng mở miệng nói: “Phượng Ngâm nói rất có lý. Hoa Tinh tới đây chỉ sợ cũng chỉ là vì truyện này mà thôi. Mặc dù Võ lâm đồn rằng Hoa Tinh có võ công kinh người, nhưng dù sao hẳn cũng chỉ có một người. Toàn bộ Phượng Hoàng thư viện chỉ dựa vào một mình hẳn là điều không thể. Hẳn đến đây tin rằng là vì để quan hệ với chúng ta, liên minh với chúng ta, đây là điều rất có lợi. Chỉ là Võ lâm vẫn đồn rằng, Hoa Tinh người cũng như tên, vô cùng háo sắc, bên người có vô số mỹ nữ. Hẳn lần này đến đây có phải là vì môn chủ mà đến hay không, thì cũng không ai có thể dám chắc. Về điểm này, chúng ta phải cẩn thận đề phòng một chút, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hoa Ngọc Như trầm ngâm một lúc rồi nói: “Vậy mọi người nghĩ chúng ta nên trả lời hẳn như thế nào, là đồng ý hay là từ chối? Với thực lực của Phượng Hoàng thư viện lúc này, sau khi có Hoa Tinh hỗ trợ thì thực lực của bọn họ đã tăng lên rất nhiều. Chúng ta có phải nên cùng các nàng liên minh không? Mấu chốt là Võ lâm lúc này sẽ xảy ra biến cố gì hay không, hay là vẫn giữ nguyên tình trạng như thế nào. Điểm này chúng ta cũng phải phân tích.”

Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm nói: “Điểm này đúng là rất quan trọng, là điều quan trọng nhất. Phượng Hoàng thư viện lúc này có thêm một đặc sứ là Hoa Tinh vậy rốt cuộc ai mới là người làm chủ Phượng Hoàng thư viện. Điều này đối với chúng ta mà nói cũng rất quan trọng. Còn có chúng ta không hề biết Hoa Tinh, chỉ nghe lời đồn về hắn nên rất khó phán đoán nhân cách của hắn. Chúng ta trước hết gặp hắn một lần sau đó mới có quyết định là hay nhất. Về phần tình thế Võ lâm hiện nay sợ rằng đại biến đã xảy ra. Hai ngày qua, trong thành Tế Nam xuất hiện rất nhiều cao thủ, tất cả đều là những cao thủ từ bên ngoài mà đến, vô cùng xa lạ. Những người này đột nhiên đến đây, hơn nữa còn có tin tức mà Dương Anh nghe được từ miệng đám người Hoa Tinh cho thấy Võ lâm đã bắt đầu hỗn loạn.”

Kim Châm Vô ảnh Chung Văn Quyên nói: “Không sai, mấy ngày nay ta đã phái người cẩn thận đi thăm dò một chút, dường như đều là nhằm vào người đoạt được bảo khố trong Hắc long đàm. Người này sợ rằng đang ẩn nấp trong thành Tế Nam. Nếu không phải như vậy thì nhất định sẽ không có nhiều cao thủ Võ lâm tụ tập đến Tế Nam thành như vậy. Những người này đều có võ công cao cường, thân thủ bất phàm.

Nếu như chúng ta xảy ra xung đột với bọn họ sợ rằng sẽ gặp phiền phức lớn. Tình thế của chúng ta lúc này chính là đang ở trong một gian đoạn nguy hiểm. Nếu không cẩn thận rất có thể hao binh tổn tướng, bao nhiêu tâm huyết cũng đổ xuống sông xuống biển. Hoa Tinh đến nơi đây vẫn là một ẩn số. Hẳn có thể hỗ trợ chúng ta, cũng có thể uy hiếp đến chúng ta. Việc này chúng ta còn cần phải suy nghĩ xem như thế nào.”

Hoa Ngọc Như hỏi: “Nói như vậy, chúng ta lúc này nếu như liên minh với Phượng Hoàng thư viện là có thể dựa vào Hoa Tinh với võ công cao cường đối mặt với rất nhiều chuyện hiện nay. Nếu như chúng ta có xảy ra xung đột với đám cao thủ đột nhiên xuất hiện này cũng có thể nhờ Hoa Tinh hỗ trợ. Nhưng mà nếu như liên minh sau này Bách Hoa Môn chúng ta sợ rằng cũng sẽ bị Phượng Hoàng thư viện quản chế. Nhưng nếu như không liên minh, bây giờ chúng ta rất khó đối phó với tình huống trước mặt. Nên làm thế nào bây giờ?”

Nàng nói xong liền nhìn xuống bốn người bên dưới.

Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm nhìn mọi người, khẽ gật đầu nói: “Đúng là có khả năng như vậy. Từ trước tới nay, Bách Hoa Môn chúng ta đều ở trong Tế Nam thành. Đệ tử tuy nhiều nhưng nếu như gặp phải kẻ địch thực sự thì sợ rằng người có thể xuất thủ cũng không có mấy người. Bây giờ Tế Nam đã bắt đầu xuất hiện một tia hỗn loạn. Chúng ta nếu như không chuẩn bị sẵn sàng thì sợ rằng Bách Hoa Môn chúng ta sẽ là điểm chú ý của mọi người.”

Hoa Ngọc Như nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Chung Văn Quyên một lát rồi hỏi: “Còn tỷ có ý kiến gì không?”

Chung Văn Quyên trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: “Thời gian tới có biến hóa ra sao cũng không ai có thể dự đoán được. Chúng ta lúc này còn chưa gặp Hoa Tinh nên rất nhiều chuyện không thể nói được. Vô lâm đồn rằng, Hoa Tinh một đao nơi tay giết cho thiên hạ phải cúi đầu. Nếu như chúng ta từ chối yêu cầu liên minh của hắn, hắn có thể uy hiếp chúng ta hay không? Điều này chúng ta cũng phải lo. Tất cả mọi chuyện đều cần phải suy tính cẩn thận. Nếu muốn đặt chân trong chốn Vô lâm điểm này là không thể thiếu.”

Trong đại sảnh lập tức trở nên yên tĩnh. Một lát sau Hoa Ngọc Như mở miệng nói: “Được rồi, tạm thời bàn đến đây thôi. Tất cả chờ Hoa Tinh tới, chúng ta gặp hắn rồi sẽ có quyết định. Bây giờ mọi người trước tiên phải người cẩn thận chú ý mọi động tĩnh trong thành, chú ý tình huống của những người này. Nhớ kỹ không thể dễ dàng trêu chọc bọn họ. Giải tán.” Nói xong, nàng đứng dậy rời đi.

Ngoài thành Tế Nam, dưới ánh mặt trời chói chang đoàn người Hoa Tinh gồm mười ba người trong đó có cả Dương Anh đang từ từ đi về phía thành Tế Nam. Nhìn chúng nữ bên cạnh mình, Hoa Tinh cười cười tà quái, cả người đã khôi phục vẻ tà dị ngày thường. Khẽ cười một tiếng, Hoa Tinh hỏi: “Dương tiểu thư, còn xa lắm không, chắc sắp đến rồi chứ?”

Dương Anh nhìn hắn một cái, ngay lập tức nhìn sang chỗ khác không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nhìn về phía trước, chỉ nghe thấy nàng mở miệng nói: “Sắp đến rồi, đi qua ngọn đồi này là có thể thấy được thành tường Tế Nam. Nhiều nhất còn ba dặm nữa là có thể đến được Tế Nam. Đến lúc đó mọi người có thể nghỉ ngơi.”

Hoa Tinh ồ lên một tiếng, nhìn Lãnh Như Thủy nói:

“Như Thủy, muội trước đây đã đến Tế Nam rồi phải không? Ở đây có gì hay hay không, có đáng thẳng đi tích nào không. Chúng ta đến lúc đó có thể đi xem.”

Lãnh Như Thủy khẽ lắc đầu nói:

“Muội rất ít đến nơi đây. Lần trước muội cũng chỉ là đi ngang qua đây mà thôi, cũng không quen thuộc nơi này. Huynh hỏi Dương Anh tiểu thư đó, nàng ấy nhất định sẽ biết. Khi chúng ta tới Bách Hoa Môn tin rằng các nàng sẽ tìm người đưa chúng ta đi ngắm các nơi.”

Tử Ngọc Hoa ở bên cạnh cũng mở miệng nói: “Tế Nam có gì hay hay không tiểu đệ không biết. Tiểu đệ chỉ biết chúng ta tới được Bách Hoa Môn thì sợ rằng không có thời gian đi chơi. Còn tại sao, đại ca cẩn thận suy nghĩ một chút là hiểu.”

Mọi người đầu tiên cảm thấy khó hiểu, nhưng vừa nghĩ một chút đã hiểu được hắn ám chỉ điều gì.

Hoa Tinh cười nói:

“Chuyện đó mọi người không cần để trong lòng, chỉ cần cẩn thận chú ý là được. Ta vốn muốn để mọi người vui vẻ một chút. Nhưng bây giờ xem ra mấy ngày tới chỉ sợ không có cơ hội ra ngoài dạo chơi một lát. Được rồi đi nhanh một chút đi, vào trong thành chúng ta xem có hoa quả nào để mua ọi người giải khát không.” Nói xong, hắn kéo tay Âm Nhu tăng tốc độ đi tới.

Tế Nam, chính là đại ấp của Sơn Đông. Nó có lịch sử lâu đời, nơi đây chính là một vùng đất phì nhiêu thuận lợi cho trồng trọt. Nơi đây là con đường bắt buộc phải đi qua nếu muốn ra biển, vô số nhân vĩ Võ lâm bình thường đều đi qua đi. Bởi vì lượng người qua lại đây đông đảo cho nên nơi đây rất phồn hoa. Tuy rằng còn kém Trường An và Lạc Dương nhưng cũng là một thành vô cùng quan trọng.

Khi đoàn người tiến vào cửa thành thì đã phát hiện vô số nhân sĩ Võ lâm đang tụ tập lại, giống như đang xem gì đó. Chúng nữ vừa thấy thế không khỏi cảm thấy hiếu kỳ đều muốn nhào đến xem. Hoa Tinh cũng không ngăn cản, để mọi người cẩn thận một chút rồi xen vào đám người đang vây xem.

Nhìn kỹ thì ra trên mặt đất đang có một xác chết khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi. Tướng mạo bình thường, vẻ mặt trước khi chết giống bình tĩnh giống như đang ngủ vậy. Hoa Tinh nhìn thoáng qua những người đang vây xem không khỏi cười thầm. Con người thật quá tò mò, chỉ một người chết như vậy mà cũng thấy lạ kỳ. Nhìn thoáng qua, ánh mắt Hoa Tinh dừng lại trên người xác chết một chút, trong mắt lộ ra một tia cổ quái.

Đột nhiên, Hoa Tinh dường như cảm giác được điều gì đó. Hắn lập tức kéo Âm Nhu ra khỏi đoàn người, ánh mắt tìm kiếm xung quanh. Rất nhanh, một quái nhân đã xuất hiện trong mắt Hoa Tinh. Chỉ thấy người này khoảng hơn sáu mươi tuổi, mái tóc dài che nửa khuôn mặt khiến người ta không thể thấy rõ mặt hắn. Sau mái tóc dài một tia hàn quang lóe ra khiến mọi người kinh hãi. Quái nhân này mặc một bộ áo cà sa, trên cổ đeo một chuỗi phật châu, nhưng trên lưng lại đeo một thanh trường kiếm. Chân đi một đôi giày, bên hông lại đeo một cây phát trần, trông vô cùng quái dị.

Cảm giác đầu tiên khi thấy người này, Hoa Tinh đã nghĩ đến Vô mao lão đạo. Người này vừa vặn hoàn toàn trái ngược với Vô mao lão đạo. Người mặc một bộ áo cà sa, nhưng lưng lại đeo một thanh trường kiếm, hơn nữa bên hông cũng đeo phát trần chẳng ra thể loại nào hết. Hoa Tinh nhíu nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc. Hắn cẩn thận quan sát quái nhân này. Text được lấy tại TruyệnFULL

Mà quái nhân này cũng đang đánh giá Hoa Tinh. Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung, rồi cùng lộ ra một tia khiếp sợ. Hoa Tinh mở miệng nói: “Người là ai. Trên người người có một cỗ khí tức rất kỳ quái, ta nghĩ nhất định là do người tu luyện một môn võ công kỳ quái nào đó. Không biết người từ đâu đến, đến đây có việc gì?”

Quái nhân nhìn Hoa Tinh, lạnh lùng nói:

“Người là ai, tại sao ta phải trả lời người. Ta đến từ đâu liên quan gì đến người?”

Ánh mắt Hoa Tinh trở nên lạnh lẽo, hắn mở miệng nói:

“Ta đang đoán rằng có phải người đến từ Bất Quy Cốc không? Người có biết Vô mao lão đạo. Hắn ăn mặc khác hẳn người, các người hẳn là đến từ một nơi phải không?” Trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia âm trầm.

Mắt quái nhân khẽ biến, hắn nhìn Hoa Tinh, cười lạnh nói: “Vô mao lão đạo, ta biết. Còn về phần ta có cùng xuất xứ với hắn hay không thì không thể trả lời. Người nếu như thật sự muốn biết thì cứ việc ra tay thử một lần. Tuy nhiên kết quả ra sao thì phải xem người có năng lực hay không đã.”

Hoa Tinh nhìn xung quanh, đột nhiên cười nói:

“Ta muốn biết thân phận của người khó khăn cả. Chỉ cần ta nói một tiếng, không đến vài ngày là ta sẽ biết lai lịch của người. Động thủ, ta lúc này không có hứng thú. Hơn nữa ở đây có nhiều người như vậy, ta cũng không muốn tùy tiện giết người. Người mặc dù làm ta cảm thấy kỳ quái, nhưng chỉ là kỳ quái mà thôi. Kỳ quái không phải là lợi hại. Ta muốn giết người thực ra cũng rất dễ dàng. doc truyện tại . Chỉ là người không chọc ta, cho nên ta cũng không muốn tùy tiện giết người.”

Quái nhân nhìn Hoa Tinh, hấn rơi vào trầm tư. Một lúc sau, hấn mới đột nhiên mở miệng nói: “Người là ai? Lẽ nào người chính là Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh?” Nói xong, trong mắt hấn lộ ra một vẻ âm trầm.

Hoa Tinh cười nói:

“Xem ra người cũng không ngu lắm. Dĩ nhiên thoáng cái đã đoán ra thân phận của ta. Xem ra cái tên Hoa Tinh này cũng khá nổi tiếng đó. Thế nào, Vô mao lão đạo đã chết, người cũng muốn đi theo hấn sao?”

Quái nhân nhìn Hoa Tinh với ánh mắt lạnh lùng, hấn nói: “Bản lĩnh suy đoán của người kém quá xa so với võ công của người. Thân phận của ta nếu người có bản lĩnh thì tự mình đoán xem. Bây giờ ta không có thời gian dây dưa với người. Mong rằng lần sau gặp lại người vẫn còn sống tốt. Hừ.” Nói xong, thân hình hấn lóe lên chạy vào trong thành.

Hoa Tinh nhìn quái nhân đã đi xa, trong mắt lộ ra một tia âm trầm. Hấn quay đầu lại bắt chuyện với những người khác một chút. Rồi kéo Âm Nhu đi vào trong thành. Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, hỏi:

”Quái nhân vừa rồi, đại ca đoán hấn là người của Bất Quy Cốc, đại ca nắm chắc bao nhiêu phần. Bất Quy Cốc là nơi thần bí nhất trong Võ lâm, không ai biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu người? Võ công của bọn họ rất cao cường mà quái dị, mà rất khó nhận ra lai lịch của bọn họ.

Hoa Tinh cười một tiếng, nói: ”Ta tin rằng lần sau gặp lại thì sẽ biết. Chỉ cần hấn không chọc ta thì hấn có thể sống an ổn. Tương lai nếu như rảnh rỗi ta sẽ tự mình đi tới Bất Quy Cốc, giải quyết chuyện giữa ta và bọn chúng một lần. Bây giờ chúng ta nên đi đến Bách Hoa Môn thôi. Nơi đó hấn là đang bày yến tiệc chờ chúng ta.

Mọi người nhìn Hoa Tinh, đều không rõ vì sao hấn tự tin như vậy. Bách Hoa Môn nhất định sẽ bày tiệc chờ mọi người sao? Sợ rằng không nhất định sẽ như vậy. Lãnh Như Thủy liếc nhìn Dương Anh hỏi: “Hoa Tinh nói các người mở yến tiệc chờ chúng ta, có đúng hay không?”

Dương Anh khẽ lắc đầu nói: “Việc này ta cũng không biết. Ta vẫn ở cùng một chỗ với các người, làm sao biết ở trong môn có chuẩn bị hay không. Về phần Hoa Tinh tại sao lại dám khẳng định như vậy, ta cũng không rõ lắm vì sao hấn tự tin như vậy. Về phần hấn nói là thật hay là sai, chúng ta đến đó là biết mà. Đi thôi.”

Nói xong, nàng cùng những người khác đuổi theo Hoa Tinh.

201. Chương 201: Bách Hoa Sơ Phùng

Đoàn người Hoa Tinh đi theo Dương Anh rất nhanh đã đến được sơn môn của Bách Hoa Môn. Sơn môn thực ra cũng chỉ là một sơn trang khá rộng rãi mà thôi. Trên cửa viết ba chữ Bách Hoa Môn rất lớn, cửa có chín nữ đệ tử cầm kiếm canh giữ.

Đứng từ phía xa xa nhìn sơn trang, trong mắt Hoa Tinh lóe ra một tia quang mang tà dị. Đường như là bởi vì sắp được gặp mỹ nữ xinh đẹp nhất trên Bách hoa phổ lần này khiến hấn hưng phấn. Liếc nhìn chúng nữ bên cạnh, Hoa Tinh cười nói: “Rốt cuộc đã tới, mọi người có thể lập tức được nghỉ ngơi một chút. Đợi lát nữa ăn no uống đủ rồi đi ngủ sớm một chút.”

Âm Nhu nhìn hấn một cái, nhẹ giọng nói: “Ngủ? Huynh sợ rằng hưng phấn không ngủ được đó. Ăn cơm chắc huynh không bị người Bách Hoa Môn mê hoặc mới là lạ. Hừ, đồ xấu xa.” mới nhất ở truyện/y/y

Giọng nói mặc dù nhỏ nhưng Hoa Tinh là người như thế nào, sao không nghe thấy chứ. Hấn tà dị nhìn Âm Nhu, Hoa Tinh hắc hắc cười nhẹ hai tiếng. Làm cho Âm Nhu chấn động, vội vàng nhìn sang chỗ khác tránh ánh mắt tà dị của Hoa Tinh.

Mai Hương nhìn sơn môn hào hoa của Bách Hoa Môn, không khỏi cười nói:

”Rốt cuộc cũng đã tới. Muội thật đi không nổi nữa. Mặt trời hôm nay lợi hại quá, nắng nóng đến mức làm người ta muốn ngất đi. Dưới thời tiết thế này mà chạy đi đúng là tự chịu khổ.

Dương Anh khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Thời tiết thế này đúng là nóng nực không gì sánh nổi, không thích hợp để đi. Cũng may đã tới rồi, mọi người cùng ta đi vào nghỉ ngơi một lát đi. Ta sẽ phân phó mang cho các người yến tiệc tốt nhất.” Nói xong nàng chủ đang đi lên trước, dẫn theo mọi người tiến tới đại môn.

Ở đại môn, hai nữ đệ tử canh gác vừa thấy Dương Anh trở về vội vàng hành lễ. Một nữ đệ tử trong đó mở miệng nói: “Dương tuần sứ đã trở về. Môn chủ phân phó để Dương tuần sứ trực tiếp mang khách tiến vào Bách Hoa hiên dùng bữa.”

Dương Anh nghe thấy thế không khỏi sửng sốt trong lòng, nhưng cũng không nói gì thêm. Nàng trực tiếp mang theo đám người Hoa Tinh vào cửa, rẽ trái đi về phía Bách Hoa hiên.

Trên đường đi, Hoa Tinh cẩn thận đánh giá phong cách kiến trúc của Bách Hoa Môn, rất đẹp mà lại khác biệt. Nhìn dáng vẻ động lòng người của Dương Anh, Hoa Tinh cười hỏi: “Bách Hoa Môn này có diện tích không dưới trăm mẫu, quy mô cũng không nhỏ. Hoa cỏ, cây cối rất nhiều, chủng loại phong phú. Đình các phân bố rất hợp lý, ta nghĩ tất cả đều là tác phẩm của danh gia, đúng không?”

Dương Anh cười nói: “Có người nói khi xây dựng sơn trang đã tiêu tốn rất nhiều tâm lực của môn chủ đời thứ nhất. Trải qua một thời gian dài quy hoạch và thiết kế mới phái người đi tìm những người thợ tốt nhất, bắt đầu xây dựng. Bản trang mất nửa năm mới coi như dựng xong, sau đó lại gia cố lần thứ hai để đề phòng địch nhân tấn công. Cho nên sơn trang mà mọi người thấy bây giờ đã là Bách Hoa sơn trang sau khi đã trải qua ba lần cải tạo.

Vừa nói mọi người đã đi qua một cầu thang thật dài đi tới bên bờ hồ, một loạt cảnh sắc hiện ra trước mắt mọi người. Chỉ thấy trong hồ sen có một tiểu đình rất khác lạ ở giữa. Những đóa hồng liên mang theo những đài sen trắng muốt đang đón gió lung lay. Gió nhẹ nhẹ thổi, một mùi hương thơm ngát tản mát ra mùi hoa mê người trong ánh nắng chói chang.

Tiểu đình từ xa nhìn thì thấy tuy nhỏ, nhưng bên trong có thể đặt được ba bàn tiệc rượu. Bốn phía xung quanh treo đầy các loài phong lan và kỳ hoa dị thảo. Từng cơn gió nhẹ thổi tới thì thoảng lóe lên quang mang khác lạ. Trong tiểu đình lúc này đang có ba nữ tử ngồi, đúng là Bách Hoa Môn chủ Hoa Ngọc Như và Chung Văn Quyên, Kiều Phụng Ngâm. Ba người đang lẳng lặng ngồi ở đó dường như đang chờ đợi ai đó. Hoa Tinh nhìn lên người ba nữ tử này, mặc dù khoảng cách hơi xa một chút nhưng vẫn nhìn ra ba nàng đều rất xinh đẹp, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Dương Anh nhìn vào trong tiểu đình, sau đó xoay người lại nói: “Vận khí mấy người thật đúng là quá tốt. Môn chủ của chúng ta dĩ nhiên tự mình đến đây chờ mọi người. Người mặc y phục rực rỡ là Bách Hoa Môn chủ Hoa Ngọc Như, người mặc một bộ lam y là cao thủ mạnh nhất của bản môn Kim Châm Vô ảnh Chung Văn Quyên, người còn lại là Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phụng Ngâm.

Hoa Tinh nhẹ nhàng ghi nhớ tên ba người này, liếc nhìn Hoa Ngọc Như trong đình, cười nói: “Xem ra ta cũng không nói sai, đúng là có một bữa trưa phong phú đang chờ chúng ta. Ha ha, ta đang đói bụng lắm đây.”

Chung nữ nghe thấy vậy đều trừng mắt nhìn hấn. Giống như đều trách hấn sao lại nói ra những lời này, làm xấu đi hình tượng.

Dương Anh không để ý tới hấn, mang theo mọi người từ từ đi về phía đình. Vừa thấy bọn họ, ba người Hoa Ngọc Như đã đứng dậy nghênh đón. Chỉ nghe Hoa Ngọc Như nói: “Phượng Hoàng đặc sứ quang lâm, Bách Hoa Môn cảm thấy vô cùng vinh dự, không tiếp đón từ xa mong đặc sứ thứ lỗi. Mọi người một đường vất vả mệt mỏi, mời ngồi xuống bàn.” Nói xong nàng khẽ cười, trong ánh mắt lộ ra ba phần tự tin.

Hoa Tinh cẩn thận đánh giá Hoa Ngọc Như. Y phục rực rỡ, dáng người lả lướt càng thêm mê người. Đôi nhũ phong mê người, đeo hai đóa hoa mẫu đơn trên ngực càng làm cho người ta mơ tưởng. Thân hình thon dài phối hợp với mái tóc dài, đôi mắt trong veo như nước mang theo ba phần sương mù dày đặc, làm cho người ta không rõ rốt cuộc nàng đang nghĩ gì. Một tia mỉm cười kiêu ngạo mang theo vẻ tự tin tràn đầy trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó, càng làm tăng thêm mị lực kinh người của nàng.

Ánh mắt nhẹ nhàng dừng lại một lát trên người Chung Văn Quyên và Kiều Phượng Ngâm, Hoa Tinh mới nhếch miệng cười rồi ngồi xuống. Bởi vì nhóm Hoa Tinh gồm mười hai người cùng với bốn nàng của Bách Hoa Môn, tổng cộng là mười sáu người cho nên chia làm hai bàn. Bàn thứ nhất gồm có Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa, Nguyệt Vô Anh, Lãnh Như Thủy, Mai Hương, Hoa Ngọc Như, Chung Văn Quyên, Kiều Phượng Ngâm; những người khác ngồi ở bàn thứ hai.

Hoa Ngọc Như mỉm cười nhìn đám người Hoa Tinh, trong đôi mắt mơ hồ lộ ra một tia kỳ lạ. Mà Chung Văn Quyên và Kiều Phượng Ngâm bên cạnh nàng cũng cẩn thận quan sát Hoa Tinh một lát. Hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt nhau. Đường như các nàng đều đã nhận ra trên người Hoa Tinh có điều gì đó rất khác thường.

Hoa Ngọc Như liếc nhìn Hoa Tinh, nàng cảm thấy hơi mất tự nhiên đối với ánh mắt không kiêng nể gì của hắn. Nhìn sang chỗ khác, Hoa Ngọc Như nói: “Mọi người đi đường chắc cũng đói cả rồi. Chúng ta trước hết ăn một chút rồi nói chuyện sau. Bây giờ mọi người không nên khách khí, tuy không thể coi là mỹ tửu, giai hào nhưng vẫn có thể ăn no bụng.” Nói xong nàng khẽ mỉm cười, nhìn thẳng vào Hoa Tinh.

Hoa Tinh từ từ thu hồi ánh mắt lại, nhìn bàn tiệc phong phú, cười nói: “Được môn chủ khoản đãi, chúng ta vô cùng vinh hạnh. Tin rằng tương lai sẽ có một ngày hồi báo lại môn chủ. Bây giờ ta đang rất đói, rượu và thức ăn ngon như vậy, ha ha thực sự làm người khác thèm muốn.”

Nói xong hắn không hề khách khí, lập tức động đũa.

Ở hai bên mọi người cũng không để ý đến hành động đó của hắn, chỉ hơi nhìn hắn với ánh mắt buồn cười. Thời gian trong nháy mắt đã đi qua, sau khi Hoa Tinh ăn no liền cười nói: “Sao, mọi người đã ăn xong rồi sao, còn nhanh hơn cả ta. doc truyện tại . Người ta nói nam nhân ăn như rồng cuốn, nữ nhân ăn đêm rõ được từng hạt cơm. Xem ra ta ngược lại lại kém các nàng, thực là xấu hổ. Hắc hắc.” Nói xong, hắn ra vẻ ngượng ngùng cười gượng vài tiếng.

Hoa Ngọc Như chỉ mỉm cười nhìn hắn, không ai nhìn ra nàng có biến hóa gì hay không. Mà Mai Hương ở bên cạnh lại cười nói: “Ai bảo huynh ăn tham đến vậy. Một người ăn bằng mấy người bọn muội, đương nhiên tốc độ không nhanh như bọn muội rồi. Huynh đó, không biết thức ăn ở đây quá ngon hay là huynh luống cuống, giống hệt như kẻ ba năm không ăn thịt.” Nói xong, nàng che miệng cười, khiến ấy người bên cạnh cũng nhin không được phì cười.

Hoa Tinh ngẩn người, trên khuôn mặt xấu hổ lộ ra một tia xấu hổ, hắn hỏi: “Không đến mức giống như muội nói đâu. Ta hình như ngày nào cũng ăn thịt mà. Hắn là đồ ăn ở đây làm quá ngon, nên ta không nhin được mà ăn nhiều. Ta xem ra ta ở lại đây luôn, mỗi ngày được ăn đồ ăn ngon ở đây, nhìn cảnh sắc tuyệt đẹp ở đây. Hắc hắc, thật là sướng khoái.” Nói xong, hắn nhìn thẳng vào mặt Hoa Ngọc Như.

Về mặt của Hoa Tinh, ngoại trừ Mai Hương biết hắn là cố ý giả vờ còn những người khác đều bị hắn lừa. Hoa Ngọc Như nhìn vào mặt Hoa Tinh, trong mơ hồ nàng có một cảm giác quen thuộc như đã gặp ở đâu đó. Đáng tiếc nghĩ mãi không nhớ nổi là ở đâu. Nghĩ đến lời Hoa Tinh nói, không biết là thật hay là giả?

Tử Ngọc Hoa ở bên cạnh cười nói: “Đại ca nếu như thích ở đây thì sau này hãy lưu lại đây. Ở đây có mỹ tửu, đồ ăn ngon, có mỹ nữ, cảnh sắc tuyệt đẹp, thứ gì cũng có đúng là một nơi ẩn cư thật tuyệt.”

Hoa Tinh cười hắc hắc, lập tức khôi phục hình dạng ban đầu. Ánh mắt nhìn sang Tử Ngọc Hoa nói: “Ta cũng muốn thế, nhưng còn không biết Hoa môn chủ có cho ta ở lại không?”

Hoa Ngọc Như cười nói: Tiểu Hoa thiếu hiệp sao lại nói thế chứ. Thiếu hiệp là Phượng Hoàng đặc sứ, ta cho dù có muốn giữ lại, sợ rằng chưa đến một ngày đã bị Mộng Dao tìm tới cửa đòi người. Đến lúc đó ta cũng không biết ăn nói thế nào. Thiếu hiệp nói ta nên ứng phó thế nào? Đương nhiên nếu như thiếu hiệp nguyện ý ở lại đây, ta tất nhiên cũng nguyện ý tiếp đón.”

Hoa Tinh cười nói: “Xem ra còn có vài phần hy vọng, ha ha, thật tốt quá. Bây giờ cũng đã ăn uống no say. Môn chủ hắn là nên chuẩn bị mấy gian phòng cho chúng ta, để chúng ta nghỉ ngơi một chút? Đường từ Trường An đến đây thật đúng là quá mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Hoa Ngọc Như khẽ cười nói: “Phòng đã sớm chuẩn bị ọi người. Ta sẽ để tuần sứ mang mọi người đi đến đó.” Nói xong nàng quay sang phân phó Dương Anh vài câu, để nàng đi theo đoàn người Hoa Tinh.

Nhìn đám người Hoa Tinh đã rời đi, Hoa Ngọc Như nhẹ giọng nói:

“Các tỷ nghĩ Hoa Tinh này như thế nào. Hẳn có điểm gì khác so với người bình thường?”

Chung Văn Quyên nhỏ giọng nói:

“Điểm này chúng ta mới gặp hẳn lần đầu tiên còn chưa thể nói chính xác được. Ta thấy một khí tức rất tà dị trong mắt hẳn, nó làm người ta run sợ, rồi lại làm người ta lo lắng. Ánh mắt hẳn quá rõ ràng, luôn luôn làm cho người ta không thể ngẩng đầu lên được, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào hẳn. Chỉ nhìn qua, đã biết hẳn hoàn toàn là một tên háo sắc.”

Kiều Phượng Ngâm trầm giọng nói: “Văn Quyên nói không sai, hẳn khiến người khác có cảm giác rất tà quái. Nhưng kỳ lạ là, hẳn mặc dù tà nhưng cũng không làm người khác cảm thấy chán ghét. Dường như trên người hẳn có một cỗ mị lực hấp dẫn người ta. Còn có, xem ra những nữ nhân bên cạnh hẳn đều có quan hệ với hẳn. Nhưng vì sao lại không phát hiện ra một người nào có vẻ ghen tức cả. Điều này rất kỳ quái, không hợp lẽ thường.”

Hoa Ngọc Như nhẹ giọng nói: “Điều các tỷ nói, muội cũng cảm giác được. Muội lúc này đang lo lắng vì sao hẳn đến lại không đề cập đến chuyện hợp tác. Có phải hẳn còn có dự định nào khác hay không. Hay là hẳn tạm thời không đề cập tới, định để đến lúc mấu chốt mới nhắc tới.”

Chung Văn Quyên nói: “Thực ra như vậy cũng tốt, chúng ta cũng có nhiều thời gian hơn để dò xét nhân cách của hẳn. Cũng thuận tiện cho chúng ta có được phán đoán chính xác nhất, tránh việc mù quáng đáp ứng hợp tác. Đợi lát nữa Dương Anh về đây, cẩn thận hỏi muội ấy một chút. Xem muội ấy hiểu về Hoa Tinh thế nào. Dù sao muội ấy cũng cùng đi với bọn họ đến đây, hẳn là biết nhiều hơn so với chúng ta.”

Kiều Phượng Ngâm nói:

“Ta cho rằng, Hoa Tinh lúc này không đề cập đến chuyện hợp tác là vì đang lo lắng chuyện khác. Từ ánh mắt hẳn nhìn chúng ta, có thể thấy được hẳn thích nữ nhân xinh đẹp thế nào. Điều này có thể từ những nữ nhân bên cạnh hẳn thấy được. Ba nữ nhân ngồi cùng bàn với chúng ta ngày hôm nay tất cả đều là người có tên trên Bách hoa phổ. Đặc biệt là Nguyệt Vô Ảnh, nàng xinh đẹp không kém gì Ngọc Như. Lẽ ra giữa bọn họ tuổi tác chênh lệch khá lớn, không nên xuất hiện tình cảm này. Nhưng vì sao Nguyệt Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy đều đi theo hẳn, mà không nói tới thân phận của mình chứ?”

Hoa Ngọc Như trầm ngâm suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Có thể đây là điểm mà Hoa Tinh khác với nam nhân cùng bàn. Vô lâm vẫn đồn rằng hẳn vô cùng háo sắc. Nhưng lần gặp mặt này, tuy rằng ánh mắt của hẳn làm cho người ta hờn giận, nhưng hẳn cũng không làm ra chuyện gì quá quắt. Có người nói, Hoa Tinh có hai điểm lợi hại nhất. Một là đao của hẳn, gặp thần giết thần, thấy ma giết ma. Hai là ánh mắt của hẳn, chỉ cần là nữ nhân xinh đẹp, chỉ cần ở cạnh hẳn là sẽ bị hẳn hấp dẫn. Rơi vào trong lưới tình của hẳn.”

Chung Văn Quyên nói: “Lời đồn tuy rằng không nhất định là thật, nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút. Ai có thể đảm bảo Phượng Hoàng thư viện phái Hoa Tinh đến đây có phải là thi triển nam nhân kế hay không? Với võ công và nhân phẩm của Hoa Tinh đúng là thế gian khó tìm, đây cũng là điểm hấp dẫn nhất của hẳn đối với nữ nhân. Hơn nữa, Hoa Tinh nói lúc thì thật lúc thì giả làm cho người ta không rõ ràng lắm. Không ai có thể đoán ra hẳn đang nghĩ gì, thần bí nhiều lúc cũng là điểm hấp dẫn người khác.

Lúc này, Dương Anh sau khi bố trí cho đám người Hoa Tinh nghỉ ngơi cũng đã đi về tiểu đình. Hoa Ngọc Như nhìn nàng hỏi: “Tuần sứ ở cạnh hẳn hai ngày qua, muội có ý kiến gì với hẳn không. Lần này hẳn đến đây tuy rằng tạm thời còn chưa mở miệng. Nhưng ta nghĩ hẳn chắc là vì chuyện hợp tác giữa chúng ta và Phượng Hoàng thư viện. Chúng ta cần phải hiểu về hẳn một cách toàn diện. Muội biết ta muốn nói gì đó, cứ việc nói ra. Chúng ta cũng có thể dựa vào đó mà tham khảo.”

Dương Anh nói: “Tên Hoa Tinh này vô cùng thần bí. Hẳn ở trước mặt nữ nhân thì luôn tươi cười, ánh mắt tà quái, khiến người khác cảm thấy rất mất tự nhiên. Nhưng hai ngày qua khi muội ở cạnh hẳn, phát hiện hẳn che chở, chăm sóc cho những nữ nhân bên cạnh rất chu đáo, rất yêu thương các nàng. Đây chắc là nguyên nhân vì sao hẳn có thể giữ vô số nữ nhân ở bên mình. Mỗi một lần hẳn nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp đều sẽ lộ ra một ánh mắt rất kỳ quái. Trong đó có một mị lực không nói lên lời, đơn giản là có thể bắt trái tim đối phương làm tù binh. Nhưng đối với địch nhân, hẳn lại vô cùng lạnh lùng và tàn độc. Thủ đoạn

rất ác độc, võ công cao siêu thực sự làm người ta sợ hãi. Hắn là người lợi hại nhất mà muội đã gặp. Một đao ngày hôm qua của hắn, sợ rằng cả đời này muội không thể quên được.” Nói xong nàng kể lại chuyện bị tập kích trên đường ngày hôm qua cho ba người nghe.

Ba nữ nhân của Bách Hoa Môn nghe thấy vậy đều lộ ra vẻ kinh hãi, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi. Chung Văn Quyên hỏi: “Muội thực sự đã tận mắt nhìn thấy, Hoa Tinh chỉ dùng một đao đã biến một rừng cây thành bình địa. Thật sự lợi hại như vậy sao, không có khả năng?”

Dương Anh khẽ thở dài nói: “Muội lúc đó cũng không tin, nhưng sự thật ngay trước mắt, mà muội lại tận mắt nhìn thấy thì có thể không tin được sao. Sự bá đạo của Hoa Tinh thực sự làm người ta khiếp sợ. Muội thực không nghĩ ra một thân võ công của hắn làm cách nào mà luyện thành, sao lại cao cường và bá đạo đến vậy. Hắn lúc đó đứng yên trong không trung mà không ngã, toàn thân tản mát ra chân khí màu đen giống hệt như một Ma thần. Khí thế đó, sự uy nghiêm đó, thực sự làm cho người ta dù muốn quên cũng không thể quên được.”

Hoa Ngọc Như từ từ bình tĩnh lại, liếc nhìn xung quanh. Nàng đột nhiên hỏi:

“Nếu nói như vậy, chúng ta gia nhập liên minh với Phượng Hoàng thư viện thì có tác dụng gì với các nàng. Hoa Tinh đã lợi hại như vậy, một mình hắn còn lợi hại hơn tất cả chúng ta cộng lại. Như vậy thì sao Phượng Hoàng thư viện lại cần phải liên lạc với chúng ta, để chúng ta tham gia liên minh chứ. Tế Nam lúc này đã bắt đầu xảy ra biến hóa, chúng ta có nên hợp tác với bọn họ không? Hay là chúng ta nên chủ động một chút, trước hết nghĩ biện pháp ứng phó với những biến đổi sắp xảy ra.”

Chung Văn Quyên trầm giọng nói:

“Việc này môn chủ nên suy nghĩ rõ ràng. Tế Nam lúc này rất hỗn loạn, nhưng cũng không phải nhằm vào Bách Hoa Môn chúng ta mà tới. Chúng ta chỉ cần nắm bắt được mọi động tĩnh trong Tế Nam thành, chuẩn bị từ trước thì tin rằng sẽ không khó để vượt qua thời gian nguy hiểm này. Mù quáng quyết định sẽ rất bất lợi cho chúng ta.”

Dương Anh nói: “Tình hình Võ lâm lúc này theo tin tức mà ta nghe được từ Hoa Tinh thì đã có không ít người chạy tới Tế Nam. Rất nhanh ở đây sẽ trở thành tiêu điểm của toàn Võ lâm Trung nguyên. Bí mật Hắc long đàm, vật mà Đồ đại thiện nhân tặng cho Hoa Tinh đều biến thành đối tượng tranh đoạt của mọi người. Đồng thời bốn phái Hoa Sơn, Võ Đang, Hằng Sơn và Thanh Thành đều đang chạy tới Tế Nam. Hơn nữa còn có Mộc Tây Tập đệ nhất cao thủ tái ngoại sợ rằng cũng đã đến đây. Thành Tế Nam đã rơi vào trong một màn tình phong huyết vũ. Mà đây lại là địa bàn của chúng ta, một khi xảy ra chuyện sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sự tồn vong của chúng ta. Khi đó, chúng ta sẽ lựa chọn lui lại phía sau, hay là đi tới? Lúc này đây xem ra Hoa Tinh và những cao thủ thần bí có thể cho chúng ta một cơ sở để tham khảo. Hoa Tinh đã từng nói một câu. Hắn nói Địa bảng mà Võ lâm thư viện đưa ra, từ nay về sau không thể so sánh với những người này. Cao thủ trên Địa bảng sợ rằng không chịu nổi một kích của các cao thủ ẩn thế. Với thực lực của Bách Hoa Môn chúng ta sợ rằng không thể chọi những người đó.”

Trầm ngâm một lát, Hoa Ngọc Như nhẹ giọng nói: “Bất kể như thế nào, Bách Hoa Môn đã thành lập hơn hai mươi năm. Bây giờ đã phát triển đến bước này, ta sẽ không dễ dàng buông tha. Mặc kệ trắc trở bao nhiêu, chúng ta đều phải khắc phục, kiên cường đi tới. Còn về chuyện của Hoa Tinh, đến lúc đó sẽ theo tình hình mà có quyết định. Nếu như bọn họ chân thành, mà chúng ta lại đối mặt với nguy hiểm thì ta sẽ đáp ứng đề nghị của bọn họ. Dù như thế nào, chúng ta cũng phải bảo vệ được cơ nghiệp của Bách Hoa Môn, nghĩ biện pháp phát triển.”

Kiều Phượng Ngâm nói: “Không sai, Bách Hoa Môn đã trải qua nhiều năm như vậy, cũng đã gặp không ít việc trắc trở, chúng ta đều không phải đều khắc phục được sao? Tin rằng lần này chúng ta cũng có thể khắc phục khó khăn, vĩnh viễn đứng vững trong Võ lâm.”

Dương Anh nhìn ba người, nàng khẽ thở dài không nói gì thêm. Chuyện tương lai ai có thể nói chính xác được chứ. Hoa Ngọc Như đứng dậy, nhìn những bông hoa sen trên mặt nước, nàng nói: “Bây giờ, Tế Nam nếu như xảy ra đại sự, chúng ta sẽ tạm thời lựa chọn lui lại để bảo tồn thực lực. Nếu như thực sự không thể lui lại thì phản kích cũng không muộn. Có Hoa Tinh ở đây tin rằng người bình thường khi không biết rõ quan hệ giữa chúng ta và hắn sẽ không dám dễ dàng đến đây sinh sự. Dù sao cái tên đồ đao đã khiến thiên hạ khiếp sợ. Tin rằng kẻ không sợ chết sẽ không nhiều lắm.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng xoay người rơi xuống mặt nước, đập sóng mà đi.

202. Chương 202: Xảo Hí Diệp Tinh

Bên trong Bách hoa sơn trang có vô số kỳ hoa dị thảo phối hợp với sự bố trí tân kỳ ở đây khiến cho sơn trang trông rất hài hòa nhưng không mất đi vẻ đẹp. Toàn bộ Bách Hoa Môn tổng cộng có một nghìn ba trăm đệ tử phân bố xung quanh Tế Nam năm trăm dặm, phạm vi cũng coi như không nhỏ. Trong Bách hoa sơn trang tập trung gần như hầu hết thực lực của Bách Hoa Môn. Toàn bộ cao thủ tinh anh hầu như đều tập trung ở đây. Nơi đây có diện tích rất lớn, xây dựng không ít phòng ốc. Đám người Hoa Tinh được bố trí trong một biệt viện độc lập.

Trong biệt viện có một hoa viên trông không ít loài hoa nổi tiếng. Gió mát từng cơn thổi qua mang theo mùi hoa thơm ngát tràn ngập khắp biệt viện. Đứng dưới mái hiên, Hoa Tinh nhìn vào một bóng người. Y phục rực rỡ phối hợp với dáng người thon thả động lòng của nàng đi trong trong hoa viên càng làm tôn thêm vẻ xinh đẹp của nàng.

Thân hình Hoa Tinh nhoáng lên, không một tiếng động xuất hiện sau lưng người đó. Hơi cúi đầu xuống ngửi mùi hương mê người truyền ra từ chiếc gáy ngọc ngà của nàng. Hít sâu một hơi, Hoa Tinh say sưa thưởng thức mùi hương mà chỉ thiếu nữ mới có. Thiếu nữ dường như cũng nhận ra điều gì đó, xoay người lại thật nhanh. Ánh mắt kinh hoàng nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười, trên mặt lộ ra một tia mỉa mai. Nhìn qua thân thể ngọc ngà của nàng, Hoa Tinh cười nói: “Sao lại một mình ngắm hoa thế này. Người còn lại đâu, sao nàng ấy không cùng ngắm hoa với nàng. Ở đây có rất nhiều loài hoa quý, so sánh với Giang Nam các nàng không biết thế nào?” Nói xong hần bước tới một bước, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt đã gần đi rất nhiều. mới nhất ở truyện/y/y

Trong lòng Diệp Tinh run lên, một cảm giác mê loạn dấy lên trong lòng. Thấy Hoa Tinh tới gần mình, nàng cũng không chú ý đến bồn hoa sau lưng, không tự chủ được lui về phía sau. Thân hình hơi nghiêng, mắt Diệp Tinh hơi đổi lộ ra một tia kinh hoàng. Hoa Tinh cười nhẹ nói: “Đằng sau có bồn hoa, cẩn thận một chút.” Nói xong, hai tay hần rất tự nhiên đưa ra kéo nàng vào lòng. Hai tay nhẹ nhàng ôm eo nàng.

Hơi dùng sức một chút, Hoa Tinh rất dễ dàng ôm sát nàng vào lòng. Cúi đầu ngửi mùi hương phát ra từ trên người nàng, Hoa Tinh cười nói: “Thơm quá, có phải là mỹ nữ Giang Nam đều thơm như vậy không. Thật là làm cho người ta mê say.” Nói xong hần thoáng nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ của Diệp Tinh.

Người Diệp Tinh run lên nhẹ nhàng, dường như đây là lần đầu tiên nàng bị người khác ôm trong lòng như vậy, cả người cảm thấy rất mất tự nhiên. Hai tay che trước ngực như đang phòng ngự vậy. Nghe thấy câu hỏi của Hoa Tinh, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên nói cái gì. Chỉ có thể hơi cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Hoa công tử, huynh không nên như vậy, mau buông tay ra đi. Nếu người khác nhìn thấy sẽ không tốt đâu.”

Hoa Tinh khẽ cười nói: -Mềm mại như nước, mùi thơm như hoa, giọng nói như ngọc, đẹp tựa thiên tiên. Mỹ nữ của Giang Nam quả nhiên rất đẹp. Dáng người lả lướt như thế này sao có thể không làm cho người ta yêu chứ. Bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, nàng cùng ta nói chuyện chứ, được không?” Nói xong, hần cúi đầu nhìn vào mắt nàng, nhưng không hề có ý buông tay.

Mắt Diệp Tinh đỏ ửng lên, hơi giãy dụa một chút. Nhưng hai tay Hoa Tinh giống như có ma lực vậy, luôn nhẹ nhàng di chuyển vài cái khi nàng giãy dụa. Khiến nàng mềm nhũn ra, nhưng không thể nói là vì sao. Thân hình thon thả miễn cưỡng bị Hoa Tinh vuốt ve khiến ặt Diệp Tinh đỏ bừng lên, không biết nên làm gì bây giờ.

Hoa Tinh rất nhanh nhận ra sự khác thường của nàng, trong mắt lộ ra một tia đắc ý. Hần hiểu rằng khí tức Hắc dục ma liên trong cơ thể mình đang càng lúc càng mạnh. Hoa Tinh lúc này có thể đơn giản nắm

giữ đặc tính của Hắc dục ma liên khiến cho khi mình ôm lấy, hoặc là nhìn vào mắt nữ nhân từ từ xâm nhập vào trái tim đối phương, bắt trái tim đối phương thành tù binh.

Khẽ cúi đầu xuống, hắn nói nhỏ bên tai Diệp Tinh lúc này đang rất hoảng hốt: “Có phải là nàng sợ ở đây sẽ có người thấy, như vậy nàng sẽ cảm thấy xấu hổ. Vậy bây giờ chúng ta vào trong phòng rồi từ từ nói chuyện của nàng, được chứ?” Nói xong hắn ôm nàng lên, từ từ đi vào phòng mình.

Hắn đi được vài bước, Diệp Tinh mới có phản ứng:

“Không nên, Hoa Tinh, huynh buông muội ra. Như vậy không tốt, muội sợ, muội sợ huynh...” Vừa nói nàng vừa ra sức giãy giụa.

Hoa Tinh cười nói: “Yên tâm, ta cũng không ăn thịt nàng đâu, nàng sợ gì chứ? Đi, nghe lời một chút, nàng giãy dụa trong lòng ta như vậy đến lúc đó ta không nhịn được thì sao. Ha ha, nàng đừng quên ta cũng là một nam nhân bình thường. Nàng xinh đẹp như thế này, lại mềm mại như vậy, không biết chừng ta nếu như không nhịn được sẽ ăn nàng đó.”

Cười cười tà dị mà đầy mị lực, Hoa Tinh mang Diệp Tinh đi. Sau khi vào phòng, Hoa Tinh vung tay lên đóng cửa phòng lại, đặt Diệp Tinh ngồi xuống giường. Nhẹ nhàng buông nàng ra, Hoa Tinh rất tự nhiên ngồi xuống cạnh nàng, mỉm cười nhìn nàng. Diệp Tinh vốn tưởng rằng Hoa Tinh vừa vào cửa sẽ lộ ra bản chất háo sắc của hắn, nhưng tình cảnh lúc này lại nằm ngoài dự liệu của nàng. Nàng ngạc nhiên nhìn Hoa Tinh, trong mắt nàng có chút mê hoặc, khó hiểu.

Hoa Tinh cười nói: “Sao lại nhìn ta như vậy. Có phải là trong lòng nàng, Hoa Tinh ta chính là một tên háo sắc vừa thấy mỹ nữ sẽ lao tới đúng không?”

Diệp Tinh đỏ mặt, cúi đầu nói: “Không có, chỉ là trong Võ lâm đều đồn đại như vậy. Cho nên trước khi biết được nhân cách của huynh, người ta vẫn luôn có tâm lý như vậy. Bây giờ xem ra chỉ sợ Võ lâm đã đồn đại sai lầm.”

Hoa Tinh nói:

”Thực ra, Võ lâm đồn đại cũng không sai mấy. Ta rất nhiều lúc đúng là một tên háo sắc.

Lời này vừa nói ra khiến Diệp Tinh không khỏi sửng sốt, có ai nói mình là kẻ háo sắc chứ. Hoa Tinh xem ra đúng là một tên quái nhân, nàng không rõ hắn đang suy nghĩ gì nữa.

Hoa Tinh thấy được vẻ khó hiểu của nàng, khẽ cười nói: “Nàng nghĩ xem, một nam nhân khi gặp được một nữ nhân xinh đẹp, hắn sẽ có biểu hiện như thế nào? Là giả vờ coi như không thấy, hay là ra vẻ chính nhân quân tử. Hay là hai mắt sáng lên, ra vẻ như một kẻ háo sắc?”

Diệp Tinh ngẩn người nhìn Hoa Tinh, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này. Cẩn thận suy nghĩ lại, nàng đã gặp mấy nam nhân. Những người này khi gặp mình sẽ có biểu hiện như thế nào? Trầm ngâm suy nghĩ một lát, Diệp Tinh ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt mê người lộ ra một nụ cười. Nàng nhẹ giọng nói: “Cảm tạ huynh đã nhắc nhở. Muội đã hiểu được ý của huynh. Mặc kệ nam nhân có biểu hiện như thế nào cũng chỉ là bề ngoài mà thôi. Quan trọng nhất chính là trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì, đây mới là tiêu chuẩn đánh giá một nam nhân là tốt hay xấu. Rất nhiều nam nhân luôn luôn thích thể hiện mình là quân tử trước mặt nữ nhân. Nhưng thực ra trong lòng hắn lại rất đê tiện, hạ lưu, vô sỉ. Cũng có một vài người, nghĩ thế nào thì thể hiện ra như vậy. Hoàn toàn dùng hành động thể hiện suy nghĩ trong lòng mình. Mà huynh chính là người thể hiện suy nghĩ trong lòng mình ra bên ngoài. Chỉ là cách của huynh không phải nữ nhân nào cũng có thể chấp nhận.”

Hoa Tinh cười cười, hỏi: “Nàng nói những lời này, vậy ta làm thế nàng có thể chấp nhận được không, hoặc là không thể chấp nhận ta? Vậy ta đổi lại phương thức, nàng có thể chấp nhận không?” Nói xong hắn dịu dàng áp sát mặt vào mặt nàng.

Diệp Tinh đỏ mặt, hơi ngửa đầu ra sau tránh khỏi ánh mắt nóng rực của Hoa Tinh. Diệp Tinh lúc này tự nhiên đã hiểu được ý của Hoa Tinh, nhưng trong lòng nàng đang cố gắng giãy dụa. Đường như vẫn có rất nhiều điều e ngại, khiến nàng không thể có sự lựa chọn một cách đơn giản được.

Thấy nàng trầm ngâm không nói, trong mắt Hoa Tinh hiện lên một tia dịu dàng. Diệp Tinh lúc này mặt đỏ ửng giống như một quả táo chín mọng trông rất đáng yêu. Hoa Tinh nhìn đôi má đỏ ửng mê người đó, nhin không được nhẹ nhàng hôn lên. Cả người nàng run lên, Diệp Tinh như chim sợ cành cong hoảng sợ lui ra sau. Hoa Tinh cười nói: “Đừng sợ, ta chỉ hôn nàng một chút mà thôi. Nói thật ra nếu như ta muốn cưỡng ép nàng, nàng cũng không thể chạy nổi, đúng không? Nhưng mà đây không phải là điều mà ta muốn làm. Nữ nhân bên cạnh ta có rất nhiều, nếu như chỉ muốn hưởng thụ thân thể thì ta sẽ không tìm nàng. Ta muốn hưởng thụ trái tim nàng, nàng hiểu không? Nam nữ cùng vui vẻ, có tình cảm, có nhục dục đó là rất bình thường. Nhưng thực sự hấp dẫn người chính là cảm nhận về tâm hồn. Sau này sẽ có một ngày nàng hiểu.”

Diệp Tinh tức giận nhìn hấn, nàng cũng dần dần bình tĩnh lại. Ngắc người nhìn Hoa Tinh, Diệp Tinh khẽ thở dài nói: “Trên đường đi nghe nói Phương Hoàng thư viện có một vị đặc sứ vô cùng tà dị. Không ai có thể nhìn thấu hấn, không ai biết trong lòng hấn ẩn dấu bao nhiêu bí mật. Thủ đoạn theo đuổi mỹ nhân của hấn cũng đứng hàng đầu trong toàn bộ Võ lâm. Rất nhiều người nói hấn háo sắc, nhưng kỳ lạ là mỗi một nữ nhân đi theo hấn, chưa từng có ai muốn rời khỏi hấn. Có thể hấn có điểm khác người bình thường. Bây giờ gặp huynh, muội mới biết huynh cũng không giống như lời đồn đại. Huynh cũng có chỗ đặc biệt củ mình, đó chính là điều hấp dẫn nữ nhân của huynh.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy liền khẽ cười một tiếng. Ánh mắt đảo đi đảo lại trên người nàng, rồi đương nhiên thở dài nói: “Nàng ca ngời ta như vậy khiến ta dù uốn cưỡng ép nàng, đoạt lấy thân thể nàng cũng phải nhin lại. Ai sớm biết như vậy ta sẽ không làm ra vẻ quân tử, khiến cho bây giờ muốn ăn cũng không ăn được, thực sự là khó chịu. Ai, thì ra nam nhân cũng chỉ vì sĩ diện của mình mà tự chịu thiệt.” Nói xong, hấn không ngừng cười khổ.

Diệp Tinh nghe thấy vậy không khỏi nhìn Hoa Tinh cười nói: “Bây giờ muội mới phát hiện ra thì ra huynh rất quân tử. Huynh tốt hơn rất nhiều đám nhân sĩ chính đạo luôn ra vẻ đạo đưa kia. Bây giờ muội đã không sợ huynh. Bởi vì muội biết huynh có một nguyên tắc nhất định. Những chuyện vi phạm nguyên tắc của mình, huynh sẽ không làm.”

Hoa Tinh nhìn nàng một cái, hấn cố ý lộ ra vẻ háo sắc, lớn tiếng nói: “Nàng không sợ ta ư. Ta để cho nàng thấy thủ đoạn của ta, xem nàng có sợ hay không.” Nói xong hấn làm bộ muốn nhào vào nàng.

Diệp Tinh thấy thế không khỏi yêu kiều cười lên một tiếng nói:

“Lại đây, muội không sợ huynh đâu?”

Nói xong, nàng còn quay sang cười cười trêu tức Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười thầm trong lòng, nhưng miệng lại kêu lên: “Bị nàng nhìn thấu, thực sự là thất bại. Xem ra làm người tốt cũng không thích bằng người xấu. Ta làm người xấu là hay nhất, muốn gì được đó. Hắc hắc.” Nói xong, hấn ôm lấy thân hình mềm mại của Diệp Tinh, trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí.

Cả người Diệp Tinh run lên, nhìn vào mắt Hoa Tinh, nàng không đoán ra hấn là cố tình hay là vô ý, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hấn. Hoa Tinh thấy thế, khẽ hôn nhẹ lên mặt nàng một chút, cười nói: “Được rồi, không đùa nàng nữa. Cứ để ta ôm nàng như vậy, chúng ta vừa nói chuyện, có được không?” Nói xong hấn nhìn nàng, trong mắt lộ ra vẻ mê hoặc chết người.

Diệp Tinh hơi từ chối vài cái, thấy Hoa Tinh cũng không có ý định buông tay ra nên cũng không tiếp tục từ chối nữa. Hơi liếc nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, trái tim Diệp Tinh đập rất mạnh. Chỉ là nàng cũng không biết vì sao lần đầu tiên bị Hoa Tinh ôm vào lòng mà nàng lại có cảm giác hạnh phúc, vui sướng chứ? Sự e thẹn của thiếu nữ không cho phép làm như vậy, nhưng vì sao ý phản kháng của mình lại không hề mãnh liệt? Có phải mình đã thích Hoa Tinh rồi không. Vừa nghĩ đến đây, mặt Diệp Tinh đỏ bừng lên, cúi đầu xuống không dám nhìn hấn.

Thấy nàng không còn giãy dụa nữa, Hoa Tinh cười nói:

“Ôm nàng, ngửi mùi hương mà chỉ thiếu nữ mới có là điều tất cả nam nhân đều muốn. Nàng có bao giờ nghĩ đến có một ngày nàng tìm được phu quân mà mình yêu thương, ở bên cạnh hấn, rời khỏi Võ lâm, quên đi chốn giang hồ đầy thù hận, sống cuộc sống hạnh phúc không?”

Diệp Tinh cúi đầu dường như đang rất xấu hổ, nàng nhỏ giọng nói: "Trước đây muội đã từng nghĩ đến, nhưng sau này không cơ hội nghĩ đến nó nữa. Hiện thực khiến cho rất nhiều giấc mộng tan vỡ. Không ai có thể vĩnh viễn sống trong mộng, cho nên không ai có thể mãi mãi hạnh phúc.

Hoa Tinh một tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, một tay vuốt ve mái tóc nàng, nhẹ giọng hỏi:

"Lần này hai tỷ muội nàng bí mật vào Trung nguyên là vì cái gì? Là tìm một vị kỳ nhân sao, ta nghĩ khả năng này không phải. Từ khi Tây Tà môn ra tay muốn bắt hai tỷ muội nàng cũng đã nói rõ. Các nàng vào Trung nguyên ít nhất có hai mục đích. Một là lánh nạn, hai là tìm người. Mục đích thứ nhất khi các nàng gặp ta đã không cần phải lo lắng nữa. Mà mục đích thứ hai thực ra ta cũng đoán được. Chỉ là các nàng lại không rõ nguyên lý của nó.

Diệp Tinh ngẩng đầu lên nhìn Hoa Tinh với vẻ kinh ngạc, hỏi:

"Huynh đoán ra cái gì, vì sao lại nói bọn muội không hiểu. Huynh có thể nói rõ ràng một chút được không?"

Hoa Tinh cười cười, nhẹ giọng nói:

"Mục đích thứ hai của các nàng thực ra là muốn tìm một người có y thuật cao siêu giúp các nàng trị hết cổ Huyền âm khí mạch trong kinh mạch của mình. Nhưng các nàng làm như vậy thực ra đã sai lầm. Đây là điểm mà các nàng không rõ. Tây tà môn vì sao muốn bắt các nàng, đó là bởi vì trên người các nàng có cổ Huyền âm khí, nếu không bọn chúng muốn bắt các nàng có tác dụng gì? Mà các nàng sợ dĩ phải vào Trung nguyên lánh nạn cũng không phải là muốn tránh khỏi bị bọn chúng truy bắt sao? Nguyên nhân mà bọn chúng muốn bắt các nàng, chỉ sợ các nàng cũng không biết."

Diệp Tinh nghe thấy thế không khỏi ngẩn người. Cẩn thận nhớ lại một chút, trong lòng cũng dần dần hiểu được. Nàng đúng là không rõ vì sao những người đó muốn bắt mình. Sau khi trong nhà mời một vị đại phu nổi tiếng đến chẩn đoán được bệnh và thể chất của bản thân khác thường, thì không lâu sau đã có người tìm đến gây sự, chuyên môn nhằm vào hai tỷ muội các nàng. Sau một thời gian chống lại, các nàng chỉ còn cách lẩn trốn, không ngờ rằng lại gặp phải Hoa Tinh ở đây.

Nhìn Hoa Tinh, Diệp Tinh hỏi:

"Huynh nói chi tiết ra một chút được không. Đúng là đến tận bây giờ bọn muội cũng không rõ vì sao những người đó lại muốn bắt bọn muội. Huynh nếu biết, có thể nói uội biết được không?"

Hoa Tinh cười cười, trầm ngâm một lát rồi mới mở miệng nói:

-Chuyện này nói thật do ta nói không rõ ràng. Bởi vì những lời này ta không tiện nói ra miệng. Tuy nhiên nàng đã muốn biết thì ta tự nhiên sẽ nói ra. Về phần lời ta nói nàng có thể không tin. Nhưng tương lai có cơ hội nàng có thể kiểm nghiệm một chút. Những người này sợ dĩ muốn bắt các nàng có nguyên nhân chủ yếu chính là tỷ muội hai nàng là Huyền âm chi thể. Người có thể chất như thế nào nếu là người bình thường sẽ rất khó sống sót. Với các nàng mà nói, nếu như các nàng sớm kết hôn, trước khi phát hiện việc này mà gả cho người. Mà đối phương cũng còn trẻ như các nàng thì sợ rằng sau khi kết hôn chưa đầy ba tháng nam nhân này chắc chắn sẽ chết.

Diệp Tinh nghe thấy vậy không khỏi biến sắc, kinh ngạc hỏi:

"Tại sao có thể như vậy, không có khả năng. Huynh không phải cố ý gạt muội chứ. Muội không tin."

Hoa Tinh nhẹ nhàng thở dài nói: "Nàng không nên nóng nảy, nghe ta nói xong sẽ hiểu vì sao lại như vậy. Thực ra rất đơn giản vì Huyền âm chi thể tin rằng nàng cũng hiểu chính là người sinh ra vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm, trong kinh mạch từ lúc mới sinh ra đã có một cổ Huyền âm khí vô cùng cường đại. Cổ chân khí này nếu như phát hiện sớm sẽ có rất nhiều chỗ tốt. Nếu như không phát hiện ra, đợi đến khi bệnh tình phát tác mới nghĩ biện pháp khắc chế thì đã muộn. Nữ tử có thể chất như vậy, khi kết hôn và giao hoan với nam nhân thì Huyền âm khí trong cơ thể nữ nhân sẽ tự động chảy vào trong cơ thể nam nhân. Thời gian dài, Huyền âm khí trong cơ thể nam nhân sẽ quá nhiều và đề khí dương cương xuống, từ từ dẫn đến tử vong. Đây cũng là vì sao ta đã nói không đầy ba tháng đối phương chắc chắn sẽ chết."

Mặt Diệp Tinh tái đi, trong mắt lộ ra một tia nuối tiếc. Nàng nhìn Hoa Tinh hỏi: "Nếu như vậy vì sao những người đó còn muốn bắt hai bọn muội?"

Hoa Tinh nhẹ nhàng hỏi:

”Điều này có quan hệ với người có Huyền âm chi thể. Đối với người luyện võ mà nói, võ học chia ra rất nhiều loại, trong đó hai loại âm dương là nhiều nhất. Hầu hết những người luyện võ đều đi theo hướng dương cương, thể hiện ra khí thể mãnh liệt. Mà một bộ phận lại đi theo đường âm nhu, võ công vô cùng âm trầm quỷ dị, rất ác độc. Ngoại trừ hai loại này cũng có người cùng tu luyện cả âm lẫn dương. Mà tất cả những người muốn bắt các nàng đều là người tu luyện võ công âm nhu. Bọn chúng sợ dĩ phải bắt được các nàng bởi vì hy vọng chiếm được cỗ Huyền âm khí cường đại trong cơ thể các nàng. Phương pháp rất đơn giản đó là trực tiếp giao hoan. Trong khi giao hoan sẽ thi triển Thái bổ âm dương thuật, hút sạch Huyền âm khí trong cơ thể các nàng. Đến lúc đó Huyền âm khí trong cơ thể đã bị người hút hết, chính là lúc đi vào chỗ chết.

Về mặt Diệp Tinh không ngừng biến đổi, hiển nhiên nàng rất bất ngờ đối với việc này. Nhìn Hoa Tinh, Diệp Tinh cố gắng giữ bình tĩnh hỏi: “Còn gì nữa không. Huynh nói ra đi, không cần phải lưu ý đến vẻ mặt của muội.”

Hoa Tinh nhẹ giọng nói:

“Đối với một ít người tu luyện võ học tà ác mà nói, người có Huyền âm chi thể là trăm năm hiếm gặp. Một khi bọn họ chiếm được toàn bộ Huyền âm khí trong cơ thể các nàng thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với võ công của bọn họ. Cho nên tình huống của các nàng bây giờ đang rất nguy hiểm. Thứ hai, bởi vì các nàng muốn tìm người chữa trị Huyền âm khí mạch này cũng không hề dễ dàng. Tình huống này không phải y thuật có thể chữa khỏi.”

Diệp Tinh hỏi

“Huynh nói như vậy thì bọn muội không còn hy vọng sống nữa sao?” Nàng nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện ra một tia bi thương, buồn bã.

Hoa Tinh khẽ lắc đầu nói:

“Cũng không phải không có cách nào trị hết, chỉ là vô cùng phiền phức mà thôi. Thực ra phương pháp tốt nhất và đơn giản nhất chính là giao hoan với nam nhân. Nhưng mà yêu cầu với nam nhân cũng rất nghiêm ngặt, chứ không phải tùy tiện tìm một nam nhân là được. Bởi vì người bình thường khi giao hoan với các nàng sẽ gặp hai tình huống. Một là hần sẽ chết, hai là hần sẽ hút hết công lực các nàng khiến các nàng chết.” Nói đến đây hần dừng lại một chút.

Liếc nhìn Diệp Tinh, Hoa Tinh tiếp tục nói: “Đầu tiên, người mà các nàng muốn tìm phải là nam nhân tu luyện võ công âm nhu, hoặc là tu luyện cả âm dương, võ công dương cương không được hỗn hợp trong âm nhu, cũng không được tương khắc. Điểm thứ hai, người này phải có công lực thâm hậu, và quan trọng nhất là hần yêu thương các nàng, như vậy mới được. Bởi vì khi hai bên giao hoa, Huyền âm khí trong cơ thể các nàng đối với nam nhân mà nói cũng có tác dụng không nhỏ. Hần đầu tiên phải hút hơn chín thành Huyền âm khí trong cơ thể các nàng vào trong cơ thể mình. Nhưng sau đó hần lại phải đưa dương khí của mình vào trong cơ thể các nàng khiến cho âm dương điều hòa. Như vậy mới có thể trị hết Huyền âm khí mạch trong cơ thể các nàng. Mà điều quan trọng nhất chính là rất nhiều người vào lúc này lại không nhận được sự tham lam mà hút toàn bộ Huyền âm khí trong cơ thể các nàng ra. Như vậy các nàng chắc chắn sẽ chết. Cho nên việc này tương đối nguy hiểm, phải rất cẩn thận.”

Diệp Tinh trầm ngâm một lúc lâu, mới đột nhiên hỏi một câu: “Nếu như vậy vì sao huynh muốn cứu bọn muội. Là huynh cũng dự đoán được trong cơ thể bọn muội có Huyền âm khí, hay là có nguyên nhân nào khác?”

Hoa Tinh nhìn vào mắt nàng, bốn mắt giao nhau. Trong đôi mắt hần lộ ra một tia ôn nhu dịu dàng không nói nên lời. Thở dài một tiếng, Hoa Tinh nói: “Ta thực ra cũng không để ý đến điều này. Ta sợ dĩ nói ra là muốn cho các muội một cơ hội lựa chọn. Nếu như ta nói cho các nàng biết thế giới này chỉ có ta có thể chữa hết bệnh cho các nàng, nhưng điều kiện là các nàng phải gả cho ta. Muội nói muội sẽ lựa chọn như thế nào? Ta nói ra là mong các nàng yên tâm, khi đối mặt với ta là phải xuất phát từ nội tâm, không cần bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta. doc truyện tại . Giữa nam nhân và nữ nhân luôn

luôn phải gặp nhau, mà đã gặp nhau thì sẽ có rất nhiều chuyện. Trong mắt người bình thường thì đây cũng là một chuyện rất đơn giản. Nhưng thực ra nó ẩn chứa rất nhiều triết lý bên trong.”

Nhìn Hoa Tinh, Diệp Tinh đột nhiên hỏi: “Bây giờ nếu có người nói uội biết, Hoa Tinh là một tên háo sắc, muối sẽ gặt đầu tán thành. Hoa Tinh đúng là một tên đại háo sắc. Chỉ là huynh là một tên háo sắc duy nhất trên thế giới này làm người khác yên tâm, tin tưởng.”

Trong mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt má nàng, hân hỉm cười nói: “Nhớ lời ta nói đó, rất nhanh ta sẽ trộm trái tim muối. Bây giờ ta đã trộm được một viên rồi, có phải không? Chờ một ngày nào đó, các nàng tình nguyện giao cả thể xác và trái tim mình cho ta, thì khi đó ta sẽ cưới các nàng làm vợ.” Nói xong hân nhìn thẳng vào mắt nàng.

Diệp Tinh nhìn thẳng vào mắt Hoa Tinh, giờ phút này này nàng không lảng tránh nữa, cứ lảng lạng nhìn hân. Thật lâu sau, Diệp Tinh cười ngọt ngào, yêu kiều nói: “Tương lai nếu như có người biết muối gả cho sắc lang huynh, không biết bọn họ có nói muối rất ngốc hay không? Mặc kệ người khác nói như thế nào, khi muối thực sự yêu một người, muối sẽ gả cho người đó.”

Trên mặt Hoa Tinh không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. Nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, hân nhin không được cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên. Cả người Diệp Tinh run lên, nàng bởi vì xấu hổ mà nhắm mắt lại. Thân hình động lòng run lên nhẹ nhàng trong lòng Hoa Tinh. Nụ hôn đầu đời của thiếu nữ rất vụng về nhưng Hoa Tinh cảm thấy rất hưng phấn. Từ từ thưởng thức đầu môi đỏ mọng đó, động tác của Hoa Tinh rất nhẹ nhàng, giống như đang âu yếm thứ quý giá nhất trên đời vậy, rất cẩn thận, tỉ mỉ.

Trong phòng, không biết khi nào một tiếng rên yêu kiều vang lên phá tan vẻ yên tĩnh. Mặt Diệp Tinh đỏ ửng lên, nàng liếc nhìn Hoa Tinh, thoát ra khỏi lòng hân, xấu hổ chạy ra ngoài. Nhìn dáng người mê hồn của nàng, Hoa Tinh không khỏi nở nụ cười.

203. Chương 203: Tứ Nữ Chi Ước

Một đêm vô sự, Đám người Hoa Tinh ngủ một giấc thật ngon, thật bình yên trong Bách Hoa Môn. Sáng hôm sau, Dương Anh tự mình đưa đám người Hoa Tinh đi ăn sáng. Nàng cũng nói cho Hoa Tinh biết sau khi ăn xong có việc cần trao đổi. Hoa Tinh nghe thấy vậy cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, dường như trước đó đã nghĩ đến. Nhẹ nhàng gặt đầu, Hoa Tinh đáp ứng chuẩn bị đi cùng nàng.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh để chúng nữ chơi đùa bên trong viện. Còn mình thì lại kêu Tử Ngọc Hoa, Nguyệt Vô Ảnh cùng nhau đi tới phòng khách của Bách Hoa Môn. Từ xa Dương Anh đã mỉm cười chào đón, nhiệt tình chào hỏi ba người Hoa Tinh. Hoa Tinh xoay chuyển ánh mắt, lướt trên thân thể thướt tha mềm mại của nàng, cười nói: “Y phục nàng mặc thật đẹp, càng tôn thêm vẻ xinh đẹp của nàng. Cứ thế này đi ra ngoài sợ rằng sẽ có vô số nam nhân đi theo nàng.” Nói xong hân cười ha hả.

Dương Anh nghe thấy vậy không khỏi liếc nhìn Hoa Tinh. Thấy ánh mắt lợi hại của hân đang nhìn chăm chăm vào ngực mình. Ánh mắt hân giống như có thể nhìn xuyên qua quần áo vậy, khiến nàng cảm thấy rất mất tự nhiên. Nhanh chóng dời ánh mắt, Dương Anh cố giữ bình tĩnh nói: “Hoa công tử quá khen rồi. Nói như vậy nếu như bị người bên cạnh công tử nghe thấy sẽ tức giận sao.”

Hoa Tinh cười nói:

“Các nàng bên cạnh ta đều nghe ta nói vô số lần, hiệu quả rất rõ rệt. Hôm nay khen ngợi nàng một chút để xem hiệu quả có rõ rệt như vậy không.”

Nói xong, hân còn cố ý nhìn Nguyệt Vô Ảnh, phát hiện thấy một tia cổ quái hiện lên trong mắt nàng. Hoa Tinh giả vờ không biết, nhưng không khỏi cười thầm trong lòng. Nữ nhân trời sinh đã có sự đố kỵ đó là điều không ai không có. Chỉ là mọi người có thể hiện nó ra rõ ràng hay không mà thôi.

Dương Anh nói tránh sang chuyện khác: “Sắp đến rồi, lần này môn chủ muốn trao đổi với công tử một chút vì tình hình Võ lâm lúc này. Hy vọng công tử có thể chỉ bảo nhiều hơn.” Nàng vừa dứt lời thì đoàn người đã đi vào phòng khách.

Người bên trong đại sảnh cũng không nhiều lắm, chỉ có ba người là Bách Hoa Môn chủ Hoa Ngọc Như và Chung Văn Quyên, Kiều Phụng Ngâm. Vừa thấy Hoa Tinh đã đến, ba nàng lập tức đứng dậy chào đón vô cùng nhiệt tình. Sau khi nói mấy câu khách sáo, mọi người cùng ngồi xuống. Hoa Tinh nhìn các mỹ nữ Bách Hoa Môn, khẽ cười nói: “Nghe nói môn chủ có việc cho gọi, không biết là có chuyện gì? Chỉ cần ta biết, ta tất nhiên sẽ nói ra hết.”

Hoa Ngọc Như hôm nay vẫn giống như hôm qua, mặc một bộ y phục rực rỡ phối hợp với dáng người lả lướt gọi cảm càng làm tôn thêm khí tức mê người của nàng. Khẽ mỉm cười với Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như mở miệng nói: “Lần này thực ra Ngọc Như muốn hỏi Hoa công tử mấy vấn đề. Đồng thời muốn rõ hơn về động tĩnh của Tế Nam lúc này. Cũng tiện cho việc chúng ta tìm ra phương pháp ứng phó.”

Hoa Tinh cười nói: “Ở đây là địa bàn của Bách Hoa Môn, sao nàng lại hỏi ta? Ha ha, nếu như ta biết, nàng cứ hỏi. Không biết Hoa môn chủ muốn hỏi ta chuyện gì?”

Hoa Ngọc Như nhìn mọi người, mở miệng nói: “Lần này theo tin tức mà chúng ta điều tra được thì đã biết bốn phái Hoa Sơn, Võ Đang, Hằng Sơn, Thanh Thành đều đã phái cao thủ chạy đến Tế Nam, tin rằng trong vòng một hai ngày tới là sẽ đến được đây. Lần này, tứ đại môn phái đều đồng thời xuất hiện ở Tế Nam, không biết Hoa công tử nghĩ bọn họ sao lại đến đây không?”

Hoa Tinh cười nói: “Môn chủ là đang dò xét ta phải không. Trên đường đi, Dương Anh luôn đi theo chúng ta, nàng cũng không biết thì ta sao có thể biết được chứ? Tuy nhiên theo suy đoán của riêng ta, thì ta cho rằng bọn họ lần này đến đây chỉ sợ chỉ vì hai việc. Thứ nhất là Cầm hấp thần bí, thứ hai là bí kíp võ công trong Hắc long đàm.

Hoa Ngọc Như nhẹ giọng nói: “Điểm này chúng ta cũng đoán như thế. Trừ những điều đó thì sợ rằng còn có người có ý đồ với Hoa công tử. Nhưng có lẽ những người đó không dám trực tiếp đến tìm Hoa công tử. ngoại trừ những chuyện này ra thì còn có mấy môn phái thần bí cũng đột nhiên xuất hiện ở Tế Nam, trong đó có một Tây tà môn. Những người này vô cùng thần bí, võ công rất cao cường. Chúng ta đã có mấy người chết trong tay chúng. Lần này bọn họ đến đây, Hoa công tử cho rằng là vì sao?”

Hoa Tinh hơi chấn động trong lòng, thầm nghĩ những người này nhanh thật. Đối với mục đích của những người này hẳn đương nhiên là biết, không phải là nhắm vào Diệp Tinh sao. Trầm ngâm một chút, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Những người đó sợ rằng hơn phân nửa đến đây là vì Hoa Tinh ta. Cũng hay, có thể ở đây giải quyết toàn bộ bọn chúng, tránh hậu họa về sau.” Nói xong, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ tàn khốc, lạnh lẽo.

Hoa Ngọc Như nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nàng mơ hồ cảm nhận được một khí tức vô cùng nguy hiểm trong con người Hoa Tinh. Nàng nhìn sang ba cao thủ của Bách Hoa Môn, trao đổi ánh mắt với các nàng một chút. Sau đó Hoa Ngọc Như mở miệng nói: “Ngoại trừ những người này thì Mộc Tây Tạng cao thủ đệ nhất Tái ngoại cũng đã xuất hiện ở Tế Nam. Đồng thời Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt đứng hàng thứ ba trên Thiên bảng cũng chỉ còn cách nơi này không đến hai trăm dặm, cùng lắm chiều nay sẽ đến được Tế Nam. Nghe nói lần này hắn đến đây là vì tìm Hoa công tử tính sổ. Không biết đối với chuyện này, Hoa công tử có phản ứng gì không?”

Hoa Tinh khẽ cười nói:

“Điều phải tới cuối cùng cũng sẽ đến, trực tiếp đối mặt là được. Ta rất ít khi sợ ai, cho nên ai tới tìm ta, ta cũng không né tránh. Về phần Mộc Tây Tạng nếu như gặp hắn, ta thật ra muốn đấu với hắn một trận. Tốt nhất là có thể tìm một lý do khiến hắn vĩnh viễn nằm lại đây không thể trở về nữa. Ở đây cảnh sắc rất tuyệt, rất thích hợp cho hắn ngủ thật dài. Hắc hắc.” Nói xong hắn cười tà quái, trên khuôn mặt anh tuấn càng tỏa ra mị lực mê người.

Chung Văn Quyên ở một bên mở miệng hỏi:

“Hoa công tử tự tin có thể khiến cho Mộc Tây Tạng lưu lại đây sao? Người này không dễ đối phó như vậy đâu. Hắn nếu như không có một chút bản lĩnh thì cũng sẽ không dám một mình tiến vào Trung nguyên,

tìm hiểu động tĩnh của Võ lâm Trung nguyên.”

Hoa Tinh cười nói:

“Năm chắc, đối với ta mà nói không có gì là không được. Lưu lại hắc cũng là vì Võ lâm thiên hạ. Nếu có một ngày Thiên tà giáo ở quan ngoại xâm lấn Võ lâm Trung nguyên thì sợ rằng không có một ai vui vẻ cả. Nếu tất cả mọi người không hy vọng như vậy thì ta đây sẽ nhận việc tiêu diệt Mộc Tây Tạng, chặt đứt lợi trào của bọn chúng. Như vậy dù như thế nào cũng có một chút tác dụng.”

Hoa Ngọc Như vỗ vỗ tay, cười nói: “Lòng tốt của Hoa công tử tin rằng Võ lâm thiên hạ đều sẽ cảm kích công tử. Bây giờ ta còn muốn hỏi một chút Hoa công tử còn biết động tĩnh gì không? Có cao thủ nào khác đã bí mật tới Tế Nam rồi không?” Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Hoa Tinh nghe thấy vậy không khỏi nhủ suy nghĩ. Trong phòng thoáng cái trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Hoa Tinh. Tất cả đều muốn biết hắc còn biết bao nhiêu bí mật. Ngắc đầu lên, Hoa Tinh mở miệng nói: “Theo ta biết, Lâm Vân của Võ lâm thư viện rất có thể đã đến đây. Hắc bây giờ đã tu luyện thành công Thiên anh đại pháp, võ công tà ác nhất trên thế gian. Võ công đột nhiên tăng lên mấy chục lần, đã không kém ba vị cao thủ Thiên bảng hàng đầu. Nếu như hắc đến đây thì sẽ rất nguy hiểm. Thứ hai, trên đường chúng ta gặp mấy địch nhân thần bí, chính là một nhân vật rất đáng chú ý. Trong tay hắc có Chấn Thiên Cung, hầu như có thể bắn chết bất cứ ai. Đây chính là một nhân vật vô cùng nguy hiểm. cuối cùng chính là Lý Nhạc, chương môn Túy kiếm phái tin rằng cũng sẽ tới Tế Nam. Về phần còn có cao thủ nào khác nữa hay không ta cũng chưa thể đoán được đây đủ. Nhưng tin rằng hắc là vẫn còn vài nhân vật không ai ngờ đến. Tổng kết lại một câu, Tế Nam lúc này đã trở thành tâm điểm của cả Võ lâm Trung nguyên, quan hệ rất lớn, vô cùng kinh người.”

Hoa Ngọc Như nghe thấy thế không khỏi biến sắc, khẽ thở dài nói: “Như vậy, Bách Hoa Môn chúng ta ở trong Tế Nam thành này sẽ trở thành vật hy sinh sao. Chiến hỏa diễn ra sợ rằng đến lúc đó muốn tránh cũng không thể tránh.”

Hoa Tinh nhẹ nhàng gật đầu nói:

“Môn chủ nói không sai, khi sự việc xảy ra, Bách Hoa Môn các nàng muốn đứng ngoài cũng không thể. Tuy nhiên có một số việc chỉ tránh né cũng không thể nào được. Luôn luôn phải đối mặt mới có thể giải quyết vấn đề. Nếu đã gặp phải thì phải dũng cảm kiên cường đi tiếp. Ta tin rằng Bách Hoa Môn cũng biết điều đó.”

Hoa Ngọc Như khẽ cười nói:

“Nếu được như Hoa công tử nói thì hay nhất. Tương lai nếu như Bách Hoa Môn gặp nạn thì xin Hoa công tử hỗ trợ.” Nói xong nàng nhìn thẳng vào mắt Hoa Tinh, muốn từ trong mắt hắc nhìn ra suy nghĩ của hắc. Nhưng mà Hoa Ngọc Như rất nhanh đã cảm thấy thất vọng. Bởi vì ánh mắt của Hoa Tinh quá bình tĩnh, không nhìn ra một chút ba động.

Khẽ cười một tiếng, Hoa Tinh hỏi: “Nếu thật sự Bách Hoa Môn xảy ra chuyện, ta tự nhiên sẽ không thể đứng ngoài. Nhưng đến lúc đó môn chủ sẽ báo đáp ta như thế nào?”

Trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên vài phần háo sắc, Hoa Tinh nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sương mù của nàng.

Hoa Ngọc Như hơi tách ra khỏi ánh mắt rực lửa của Hoa Tinh, trong lòng đang suy nghĩ nên trả lời hắc như thế nào. Ánh mắt của hắc, chỉ cần không phải đũa ngọc thì ai cũng thấy được ý của hắc. Thế nhưng Hoa Ngọc Như có thể trả lời hắc như vậy sao, không thể. Bởi vì nàng là môn chủ Bách Hoa Môn môn. Tuy rằng nàng cũng có ham muốn cá nhân, nhưng rất nhiều lúc vì Bách Hoa Môn nàng không thể không lấy đại sự làm trọng.

Dương Anh ở một bên thấy Hoa Ngọc Như không tiện trả lời vấn đề này, không khỏi mở miệng nói:

“Hoa công tử hy vọng chúng ta đáp ứng công tử như thế nào?” Chỉ một câu nói đã chiếu tướng lại Hoa Tinh.

Hoa Tinh dời ánh mắt khỏi Hoa Ngọc Như, nhìn sang ba người Dương Anh, Chung Văn Quyên và Kiều Phượng Ngâm, cười tà quái nói: “Thực ra yêu cầu của ta rất thấp. Ta chỉ hy vọng môn chủ đồng ý với ta để ta sau này khi rời khỏi Bách Hoa Môn có thể chọn bốn mỹ nữ là được. Bách Hoa Môn mỹ nữ như vân, bốn người không phải nhiều đúng không? Sao, yêu cầu cũng không có gì quá đáng cả.” Nói xong, hần càng cười tươi hơn.

Hoa Ngọc Như nghe thấy thế không khỏi biến sắc, nhìn Hoa Tinh. Nàng không ngờ rằng hần lại tham lam như vậy. Liếc nhìn ba cao thủ trong môn phái, Hoa Ngọc Như lạnh lùng nói: “Miệng Hoa công tử không hề nhỏ chút nào, thoáng cái đã đòi bốn người. Không biết mỹ nữ mà Hoa công tử muốn có tiêu chuẩn gì?”

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Cái này cũng không dễ nói. Như vậy được rồi, đến lúc đó các nàng có thể chọn bốn người trong các nữ nhân bên cạnh ta. Sau đó dựa theo dung mạo của các nàng mà chọn bốn người. Như vậy có được không?” Nói xong, hần nhìn bốn mỹ nữ Bách Hoa Môn.

Hoa Ngọc Như trầm ngâm, cẩn thận suy nghĩ bốn nữ nhân có dung mạo kém nhất bên cạnh Hoa Tinh. Nhưng mà một lúc sau đã có kết quả. Bên cạnh Hoa Tinh tổng cộng có tám nữ nhân, trong đó Trần Lan, Âm Nhu, Lý Thái Tú và Mai Hương kém nhất. Đến lúc đó lấy tiêu chuẩn như vậy để lựa chọn sợ rằng Hoa Tinh cũng không chiếm được tiện nghi. Vì Bách Hoa Môn, Hoa Ngọc Như cũng chỉ có thể đáp ứng mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như nói: “Được rồi, tạm thời cứ quyết định như vậy đi. Nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta trong tương lai nếu thực sự gặp nguy hiểm cần công tử trợ giúp thì việc này mới được tính. doc truyện tại . Nếu như không có xảy ra chuyện gì thì hiệp nghị ngày hôm nay sẽ không có hiệu quả. Công tử có đáp ứng không?” Nói xong nàng nghiêm túc nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn vẻ nghiêm túc của Hoa Ngọc Như càng làm nàng tăng thêm vẻ kiêu diễm, thực sự quá mê người. Khí chất lạnh lùng mang theo một tia thánh khiết càng thêm xinh đẹp mỹ lệ. Hoa Tinh cười cười thần bí, nhẹ giọng nói: “Được, một lời đã định. Đến lúc đó hai bên không thể đổi ý. Nếu như các nàng đổi ý thì phải đáp ứng gia nhập liên minh với Phượng Hoàng thư viện, được chứ? Bây giờ ta chính là viện chủ, mặc dù không chính thức công bố, nhưng cũng không khác gì cả.” Nói xong hần còn hắc hắc cười vài tiếng đắc ý.

Hoa Ngọc Như nhìn bốn cao thủ trong môn phái, trong mắt bốn người đều lộ ra một tia kinh ngạc, dường như đều có chút hoài nghi lời Hoa Tinh nói. Kiều Phượng Ngâm hỏi:

“Hoa công tử nói thật chứ, vì sao chúng ta không nhận được một chút tin tức gì? Đồng thời Phượng Hoàng thư viện dường như cũng chưa từng tuyên bố với bên ngoài công tử là viện chủ. Cho nên việc này sợ rằng rất khó khiến người khác tin tưởng. Phải biết rằng Phượng Hoàng thư viện tổng cộng chỉ có ba vị viện chủ, nhưng chưa bao giờ nghe nói xuất hiện vị viện chủ thứ tư.”

Hoa Tinh cười cười thần bí, hần liếc nhìn Trung nguyên và Nguyệt Vô Ảnh cũng đang kinh hãi, cười nói:

“Phượng Hoàng thư viện đúng là không xuất hiện vị viện chủ thứ tư. Nhưng Phượng Hoàng thư viện trong tương lai chỉ có một viện chủ mà thôi. Chuyện này bây giờ nói còn sớm một chút, nhưng sau này các nàng sẽ biết. Bây giờ không nói đến điểm này nữa, nói chuyện khác đi.”

Hoa Ngọc Như chấn động trong lòng, dường như đã mơ hồ hiểu được ý của Hoa Tinh. Nàng nhìn Hoa Tinh với ánh mắt khiếp sợ. Khẽ thở dài một tiếng, nàng đột nhiên có một suy nghĩ mình đáp ứng hiệp nghị với Hoa Tinh có phải đã đem mình cũng cuốn vào trong đó. Trên đường Hoa Tinh đến đây đã gặp vô số cao thủ cường đại, nhưng không có ai có thể làm hần bị thương. Điều này không chỉ cho thấy hần có võ công rất cao siêu, còn cho thấy rằng hần rất thông minh. Hiệp nghị lần này chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

Dương Anh nhìn thấy môn chủ đang suy nghĩ, nhẹ giọng kể cho Hoa Tinh một vài chuyện về Bách Hoa Môn. Nàng muốn Hoa Tinh chú ý sang chuyện khác. Những người khác cũng ở bên cạnh nói chuyện với nhau. Sau một lúc trò chuyện Hoa Tinh rời khỏi nơi đây, Nguyệt Vô Ảnh đi ở sau cùng.

Nhìn thấy Hoa Tinh đã đi xa, Nguyệt Vô Ảnh quay đầu lại nhìn bốn người Bách Hoa Môn, than khẽ nói:

“Nếu như các người hiểu được Hoa Tinh thì không nên đánh cuộc với hần. Có vài việc hần chỉ luôn thắng chứ không bao giờ thua. Ví dụ như truy đuổi nữ nhân. Không nên bị hai mắt của mình đánh lừa. Ta vẫn nhớ Như Thủy đã nói với ta một câu. Tỷ tỷ của Âm Nhu là Âm Vũ vô cùng xinh đẹp, tuyệt đối xinh đẹp

hơn Dư Mộng Dao của Phượng Hoàng thư viện. Như vậy, Âm Nhu cũng sẽ không xấu đến như bây giờ mọi người thấy. Tuy rằng chưa từng có người thấy được mặt thật của Âm Nhu, nhưng chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút là cũng có thể đoán được rằng muội ấy không thua kém gì Âm Vũ. Ý đồ của Hoa Tinh, các người bây giờ đã rõ rồi chứ? Bốn người mà hần nói thực ra chính là bốn người các người. Còn những người khác, hần không thêm để ý đến.” Nói xong, nàng cũng xoay người rời đi.

Nhìn Nguyệt Vô Ảnh đã đi xa, Hoa Ngọc Như quay đầu lại nhìn ba người, nhẹ nhàng hỏi: “Có phải ta đã làm sai rồi không, khi đã đáp ứng Hoa Tinh. Nếu như tương lai thực sự như Nguyệt Vô Ảnh nói, mọi người có hận ta không?”

Chung Văn Quyên mỉm cười nói: “Môn chủ lo lắng nhiều quá đó. Thực ra Hoa Tinh nếu như không tốt thì Nguyệt Vô Ảnh sao lại đi theo hần chứ? Mười năm qua Nguyệt Vô Ảnh có bao nhiêu nam nhân theo đuổi, nhưng chưa từng có một ai có thể đến gần nàng ta, mà chỉ có mình Hoa Tinh mà thôi. Mà Hoa Tinh này thực sự có một cỗ mị lực vô cùng đặc biệt. Còn về số phận của chúng ta đều là do thiên ý, muội đâu cần phải suy nghĩ nhiều làm gì? Bao năm qua, vết đau trong quá khứ đã chôn chặt trong lòng không hề trở dậy nữa. Có thể sẽ có một ngày ông trời sẽ cho chúng ta một lần nữa được lựa chọn. Phải không Phượng Ngâm?” Nói xong, nàng nhìn về phía chân trời với ánh mắt u buồn.

Kiều Phượng Ngâm khẽ thở dài nói:

“Có thể, việc này không ai dám khẳng định? Bao năm qua người dám nói như vậy trước mặt chúng ta chỉ sợ cũng chỉ có Hoa Tinh mà thôi. Vô lâm đồn rằng Hoa Tinh vô cùng bá đạo với địch nhân, nhưng lại rất dịu dàng với mỹ nữ. Cả người hần tràn ngập một cỗ khí tức tà dị làm cho người ta vừa hận vừa yêu, cũng là mỹ nam tử hiếm có trong thế gian. Bây giờ xem ra tuy rằng lời đồn có hơi quá nhưng cũng có điểm đúng. Giống như ánh mắt khi hần nhìn nữ nhân cũng không hề che giấu. Tất cả đều rất rõ ràng hiện ra trong mắt mọi người. Như vậy sẽ khiến cho rất nhiều người khó có thể chấp nhận. Nhưng ta lại cho rằng còn tốt hơn nhiều so với những tên ngụy quân tử vô sỉ dễ tiện.”

Dương Anh nhìn ba người, nhẹ giọng nói: “Các tỷ không một mình ở cạnh hần, nếu như một mình ở cạnh hần thì sẽ biết rất nhiều lúc hần thật sự rất đơn giản đã đột phá được hàng phòng ngự trong lòng một người, rất dễ dàng tiến vào thế giới nội tâm của các tỷ. Hần rất quen thuộc với tính cách của nữ nhân. Giọng nói của hần rất bá đạo, nhưng trong nháy mắt sau khi đột phá hàng phòng ngự trong lòng đối phương thì lại lập tức vô cùng dịu dàng nhỏ nhẹ, làm dịu trái tim các tỷ. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt khi phòng ngự bị phá vỡ, hình bóng của hần đã ghi tạc trong lòng các tỷ, không thể xóa mờ. Đến khi các tỷ phát hiện ra thì dù có muốn quên hần đi cũng đã không còn kịp nữa rồi.”

Hoa Ngọc Như nhẹ giọng nói: “Muội nói như vậy có phải lúc muội mang hần đến đây, trong lòng muội cũng đã in lại hình bóng của hần, không thể nào quên nổi, đúng không? Nếu là như vậy, hiệp nghị của chúng ta với hần không khác nào tự chui đầu vào lưới. Lúc này chúng ta chỉ có thể hy vọng rằng tình huống sẽ không phát triển theo như hần dự định. Nếu là như vậy thì tất cả những điều đã bàn định sẽ không tính đến nữa.” Nói xong nàng liếc nhìn ba người một cái, rồi xoay người ra khỏi đại sảnh.

Nhìn Hoa Ngọc Như đã rời khỏi, Kiêu Phượng Ngâm đột nhiên nói: “Được rồi, không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì. Hoa Tinh mặc dù đoán được suy nghĩ của chúng ta, nhưng hần có thể không tốn một chút tâm tư đã dễ dàng có được chúng ta sao? Điều này là không có khả năng. Cho nên mấy người cũng không nên suy nghĩ nhiều. Nếu như hần thật sự có thể làm trái tim chúng ta rung động, làm chúng ta hạnh phúc thì cần gì phải trốn tránh chứ? Nữ nhân của Bách Hoa Môn lẽ nào suốt đời cũng chỉ có thể sử dụng mặt nạ kiên cường để che giấu nỗi đau trong lòng sao? Nếu nói như vậy thì mọi người sống vì cái gì? Nữ nhân trước khi không tìm được người mình thích thì cần giữ mình trong sạch. Nhưng nếu như gặp được người mình yêu thì phải nắm thật chặt, không thể bỏ lỡ thời cơ. Nếu không sau này nhìn lại chỉ có thể hối hận.”

Nói xong nàng khẽ thở dài.

204. Chương 204: Tế Nam Phong Vũ

Sinh ý của mấy khách sạn ở Tế Nam trong những ngày này rất phát đạt, khách liên tục vào thuê phòng, căn bản đã hết chỗ. Ông chủ của những khách sạn này vô cùng vui mừng chứ không hề cảm thấy kỳ quái vì sao mấy ngày nay người vào Tế Nam lại đông hơn trước cả chục lần. Những người này đến đây rốt cuộc có việc gì? Tự nhiên việc này không quan hệ đến với những người làm ăn cho bọn hắn.

Tửu lâu vẫn luôn là nơi long xà hỗn tạp, cũng là nơi truyền bá tin tức nhanh nhất của Võ lâm. Những người bên ngoài đến nơi đây không thể không ăn. Bởi vì không quen thuộc hoàn cảnh, địa lý nên một ít Võ lâm độc hành muốn điều tra tình hình thì phương pháp tốt nhất chính là đến tửu lâu nghe ngóng chút tin tức.

Thừa Phong tửu lâu khá nổi tiến ở Tế Nam. Các Võ lâm hào kiệt đi ngang qua Tế Nam đều thích đến đây ăn uống. Buổi trưa tầng một của tửu lâu đã đầy khách, mà lầu hai cũng đã ngồi kín tám phần. Lúc này chỉ thấy mấy người xuất hiện ở trên đầu cầu thang tầng ba. Bọn họ quan sát một chút động tĩnh trên lầu rồi trực tiếp đi đến ngồi ở bên cạnh cửa sổ. Nhìn kỹ thì thấy có bốn người, ba nam, một nữ. Chính là Trương Tuyết, Chu Lượng, Doanh Phong và Hôi Hạc của phái Hoa Sơn.

Lúc này Trương Tuyết đang ngồi ở gần cửa sổ, ánh mắt từ trên cao chăm chú quan sát động tĩnh trên đường. Nhìn một lát, Trương Tuyết thu hồi ánh mắt bắt đầu cẩn thận đánh giá tửu khách trên tầng ba. Bởi hai tầng bên dưới đã ngồi không ít tửu khách nên tầng ba yên tĩnh hơn rất nhiều. Kể cả bàn Trương Tuyết thì mới có bốn bàn, còn đâu đều là bàn trống. Liếc nhìn ba bàn còn lại, Trương Tuyết hơi biến sắc, nhỏ giọng nói: “Người ở ba bàn kia, mọi người có biết không? Ta thấy hình như khá quen thuộc, nhưng không dám khẳng định.”

Chu Lượng nghe thấy vậy liền nhìn từ bàn thứ nhất trở đi. Chỉ thấy bàn thứ nhất đang có hai người, một là một trung niên áo xanh khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bất phàm. Ở bên cạnh hắn là một phụ nhân mặc áo đen khoảng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, dung mạo xinh đẹp. Phụ nhân này mặc một bộ trang phục bó sát người làm lộ ra thân thể đầy đặn tràn ngập sức hấp dẫn. Về mặt hai người này rất bình tĩnh và lạnh lùng, chỉ lặng lẽ ngồi ăn chứ không nói gì, xem ra không phải người dễ trêu chọc vào.

Bàn thứ hai, một hòa thượng đi chân đất, một đạo sĩ tha phương, một tên khát cái tàn phế, một nữ nhân mặt đầy vết rỗ, đúng là một tập hợp kỳ quái làm người ta giật mình. Tuổi bốn người này đều khoảng từ bốn mươi đến sáu mươi, về mặt mỗi người đều rất khác nhau.

Bàn thứ ba đang có một vị đạo khách và một kiếm khách ngồi. Đạo khách khoảng ba tám, ba chín tuổi, tướng mạo uy vũ, mặt đầy chính khí, thân thể cường tráng. Mà kiếm khách khoảng bốn mươi tuổi, thân hình khá gầy yếu, trên khuôn mặt trắng nõn luôn tươi cười, cả người nhìn qua có cảm giác rất tang thương.

Cẩn thận quan sát người của ba bàn kia, Chu Lượng nhỏ giọng nói: “Bốn quái nhân kia có vẻ rất quen, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra được. Còn về phần đạo khách và kiếm khách kia thì hình như chính là Đạo Kiếm song hùng đã biến mất trên giang hồ hơn hai mươi năm qua. Còn một nam, một nữ trên bàn đầu tiên, ta không nhận ra, mấy người thì sao? Nói xong, hắn nhìn sang ba người còn lại.

Doanh Phong nhìn bốn quái nhân, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh hãi, nhỏ giọng nói:

”Bốn người này ta đoán là Tứ Bất Toán của Phong Nhân viện một trong bảy tuyệt địa của Võ lâm?”

Lời này vừa nói ra khiến ba người còn lại đều biến sắc, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Trương Tuyết âm trầm nói: “Nếu thật sự là bọn hắn thì sau này tốt nhất thấy thì tránh đi, không trêu vào bọn hắn là tốt nhất. Những người này không phải là người mà chúng ta có thể trêu vào. Nếu như bọn họ điên lên thì sợ rằng cả Võ lâm đều chấn động. bây giờ không ai biết một nam một nữ ở bàn đầu tiên là ai, nhưng xem ra cũng không phải nhân vật đơn giản.”

Hôi Hạc nói: “Nhưng nhân vật này bình thường rất hiếm khi xuất hiện trên giang hồ vì vậy vô cùng thần bí. Lần này đều xuất hiện ở Tế Nam sợ rằng cũng đã có chuẩn bị mà đến. Xem ra chúng ta phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn”

Trương Tuyết nghe thấy vậy thở dài một tiếng, khẽ gật đầu không nói gì.

Nhưng vào lúc này lần hai lại có thêm hai nhóm người. Nhìn kỹ trong đó có cao thủ của phái Võ Đang, còn nhóm người còn lại trông rất thần bí. Bởi vì bốn người Trương Tuyết không một ai nhận ra bọn họ. Chỉ thấy nhóm người này có ba người. Một người khoảng ngũ tuần mặc một bộ y phục sang trọng, tay cầm quạt trông rất tiêu sái đi ở giữa. Ngũ quan đoan chính, khí chất trầm ổn, chỉ nhìn qua đã biết người này không tầm thường. Bên cạnh hắn là hai lão già, một người lưng còng, một người vừa gầy vừa thấp, nhìn trông khá xấu xí. nguồn

Chưởng môn Võ Đang Ngọc Thanh Tử khẽ gật đầu với bốn người Trương Tuyết, coi như là chào hỏi rồi lập tức mang theo cao thủ trong phái đến ngồi ở một bàn gần bốn người Trương Tuyết. Mà ba người thần bí kia lại ngồi ở bàn đối diện với Trương Tuyết, rất gần một nam một nữ.

Tiểu nhị rất nhanh đã mang rượu và thức ăn lên, bốn người Trương Tuyết liền bắt đầu ăn. Vừa ăn cơm, bọn họ vừa chăm chú quan sát động tĩnh trên lầu. Phát giác ra trên lầu dường như có một dòng nước ngầm đang chảy mạnh. Chưởng môn Võ Đang Ngọc Thanh Tử ở bên cạnh cũng hơi biến sắc, hiển nhiên là đã nhìn ra một vài nhân vật trên lầu.

Thời gian chậm chậm trôi qua, không lâu sau lại có thêm mấy nhóm người đi lên. Đến lúc này lần ba đã rất náo nhiệt. Lần này có thêm bốn nhóm người đi lên lầu. Nhóm đầu tiên là hai đại hán khoảng ba mươi tuổi mặt mũi bặm trợn, ánh mắt lăm lăm la lăm lét như kẻ trộm. Nhóm người thứ hai chỉ có một người, là một trung niên văn sĩ khoảng bốn ba, bốn tư tuổi, trông rất anh tuấn. Về mặt người này rất bình tĩnh, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, vầng trán hơi nhăn lại dường như trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Nhóm thứ ba cũng chỉ có một người, ăn mặc trang phục khá cổ quái. Từ trang phục thì xem ra không phải người Trung nguyên, mà rất giống người quan ngoại. Người này nhìn qua khoảng sáu mươi, về mặt hồng hào trong mắt thì thoảng lóe thần quang, đang đánh giá những bàn xung quanh.

Nhóm thứ tư là hai người, một lão già mù bảy mươi tuổi cầm một cây gậy gỗ trong tay. Bên cạnh là một tiểu cô nương mười một, mười hai tuổi, trông rất khả ái. Hai người ngồi ở trong góc tường, dường như có ý tách khỏi mọi người.

Những người có mặt ở đây từ trước, cùng với ba nhóm người đến sau cùng không nói gì. Nhưng chỉ có hai tên đại hán ba mươi tuổi lại lớn tiếng nói chuyện. chỉ nghe thấy tên lớn hơn mấy tuổi nói: “Lão nhị, thành Tế Nam mấy ngày nay quả thật rất náo nhiệt. Chúng ta ở đây mấy chục năm chưa gì chưa thấy, nhưng chưa bao giờ thấy nhiều cao thủ Võ lâm xuất hiện ở Tế Nam như vậy.”

Lão nhị nói: “Không sai, lão đại, nói thật cao thủ trong thành Tế Nam này có ai là chúng ta không nhận ra. Nhưng hai ngày qua thấy ai cũng lạ mặt, tất cả đệ đều không nhận ra. Hai huynh đệ chúng ta làm sao có thể lẫn lộn ở đây được chứ. Hai ngày qua huynh có tra được động tĩnh gì không, có thu hoạch gì không. Tiểu đệ tìm đồ con mắt cũng tra được không ít tin tức.”

Lão đại lớn tiếng nói: “Không phải ta khoác lác, lão nhị lần này người tra được, tuyệt đối không nhiều bằng ta. Người tin không. Nếu không chúng ta đánh cược một phen, hôm nay ai thua thì phải trả tiền cơm. Sao huynh đệ trong nhà cả, tính như vậy cũng không quá chứ?”

Lão nhị nói: “Được, đây là huynh nói đó. Đại ca, chúng ta một người nói một chuyện, xem ai đến lúc cuối cùng không còn gì để nói thì coi như thua, được không? Bắt đầu từ huynh.”

Lão đại cười nói:

“Được, một lời đã định, bắt đầu từ ta. Trước hết ta sẽ nói về chuyện thứ nhất. Lần này có rất nhiều cao thủ Võ lâm đến Tế Nam thành, trong đó tự nhiên sẽ có rất nhiều nhân vật thần bí. Theo ta được biết nhân sĩ chính đạo đầu tiên đến nơi đây chính là cao thủ phái Hằng Sơn. Lần này phái Hằng Sơn đến đây chính là Lạc Hà tiên tử đứng thứ mười một trên Bách hoa phổ lần thứ nhất – sư muội của chưởng môn phái Hằng Sơn, lúc này gọi là Lạc Hà đạo cô đã mang theo bảy nữ đệ tử cùng với hai vị sư huynh là Giáng Trần và Lạc Phàm bí mật tiến vào Tế Nam thành, lúc này đang ở Huyền Từ Am bên ngoài thành. Điều này người chắc là không biết.” Nói xong hắn cười đắc ý một tiếng.

Lão nhị hừ một tiếng nói: “Bây giờ mắt là bắt đầu thôi, đừng gấp. Lần này đến Tế Nam ngoài phái Hằng Sơn ra, cao thủ của ba phái Hoa Sơn, Võ Đang, Thanh Thành cũng đều tới. Nhưng có một điều sợ rằng

huynh không biết đó là ngoại trừ ba phái này, thì cao thủ mạnh nhất của phái Không Động, Kiếm tâm vô ngã Tần Bách Xuyên đứng thứ sáu trên Địa bảng lần hai cũng đã bí mật tiến vào Tế Nam thành.”

Lời này vừa nói ra khiến ọi người trên lầu ba có những biểu hiện khác nhau. Cao thủ hai phái Hoa Sơn và Võ Đang đều rõ ràng hiện ra vẻ kinh ngạc, dường như không ngờ sẽ có chuyện này.

Lão đại uống một ngụm rượu nói: ”Được, hòa một một, đến lượt ta. Chính đạo đã nói, giờ chúng ta nói đến hắc đạo. Lần này trong Võ lâm tứ đại bang phái thì ngoại trừ Thông Thiên Môn ra thì ba đại bang phái kia đều có người bí mật đến đây. Mà đến trước tiên chính là Thiên Nhất Giáo Giang Nam. Về phần cao thủ của hai phái Phi Ưng Giáo và Tuyệt Thiên Môn thì theo ta được biết trưa ngày hôm qua đều bí mật đến được đây. Trong đó giáo chủ Thiên Nhất Giáo Giang Nam cũng đã đến đây. Chỉ là không ai biết hẳn đang ở đâu mà thôi. Ba đại bang phái kia chỉ phái một ít cao thủ đến mà thôi. Được rồi, tới người.

Lão nhị nói: ”Đại ca nói Tứ đại bang phái, vậy tiểu đệ sẽ nói Võ lâm Tam đại Thư viện. Lâm Vân của Võ lâm thư viện tối hôm qua đã xuất hiện ở trong thành Tế Nam, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất. Đồng thời Phương Hoàng đặc sứ Hoa Tinh danh chấn thiên hạ ngày hôm qua đã tiến vào Bách Hoa Môn, lúc này đang tạm thời ở trong Bách Hoa Môn. Có người nói trên người hắn có một bảo vật là món đồ mà Đồ Bách Thiện ở Thái An thành tặng cho. Ngoài ra Diệp Tinh, thiên kim tiểu thư của Diệp gia ở Giang Nam cũng đi theo Hoa Tinh tiến vào Bách Hoa Môn. Về phần Thiên Tinh thư viện theo ta biết lúc này cũng phái một vị Thiên Tinh sứ giả thần bí bí mật đến đây, sáng sớm nay đã đến được Tế Nam thành, tạm thời còn chưa có chỗ đặt chân. Mà Bạch Lộc thư viện là thần bí nhất, có người nói có hai cao thủ của thư viện này đã đến đây, nhưng không biết là ai.

Lão đại nói:

”Ngoài điều này, có không ít nhân vật trên kỳ nhân phong vân lục mà Thiên Cơ cốc công bố mấy hôm trước đã đến Tế Nam. Như Thế Ngoại Tam Thành, Càn Khôn Tứ Tuyệt, Thần Châu Ngũ Dị, Giang Hồ Lục Tán, Cửu Chân Thất Tuyệt, Hồng Hoang Bát Tiên, tất cả đều là cao thủ hiếm thấy trên Phong vân bảng. Trong đó sợ rằng người không biết toàn bộ Cửu châu thất tuyệt đã chết hết, trong đó có năm người chết trên tay Hoa Tinh. Mà Thần Châu Ngũ Dị cũng chỉ còn lại Huyết Nga Lão Quái và Lục Nhân Tà Thần. Lúc này Huyết Nga Lão Quái đã tiến vào thành Tế Nam từ hôm qua.

Lão nhị nói: “Cái này chẳng có gì, Âm Dương Tán Nhân trong Giang Hồ Lục Tán nhân cũng đã tới.”

Nói xong hắn nhìn một nam một nữ ở cách đó không xa, nhưng trong nháy mắt đã thu ánh mắt lại. Hai người bọn họ nói khiến cao thủ hai phái Hoa Sơn và Võ Đang rất chú ý. đọc truyện tại . Bọn họ vừa nghe thấy có nhiều cao thủ đến Tế Nam như vậy đều không khỏi khiếp sợ.

Lão nhị nói: “Ngoại trừ những người này thì trang chủ Mai Hoa Cư Sĩ của Mai Hoa sơn trang trong thất tuyệt địa là nhất cung, nhị các, tam cốc, tứ viện cũng đang trên đường tới đây, tin rằng chiều nay có thể đến.”

Lão đại nói: “Trong Thập Tam Kỳ Môn, hai đại cao thủ của Tây tà môn cũng đã tới.”

Lão nhị nói: “Phong Nhân viện trong Thập Tam Kỳ Môn có Tứ Bất Toán đã đến đây.”

“Túy Kiếm Môn chủ Lý Nhạc hai ngày trước cũng đã đến nơi.”

Lão đại không hề tỏ ra thua kém, nhìn lão nhị. Lão nhị suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Xá nữ giáo đã biến mất rất lâu trong chốn Võ lâm cũng xuất hiện trên giang hồ, đồng thời các cao thủ của giáo phái này cũng đang chạy tới Tế Nam thành. Tới lượt lão đại đó. Hắc hắc.”

Lão đại hừ một tiếng, trầm ngâm một chút nói: “Cẩn thận nghe cho rõ đây, Mộc Tây Tạng Tái ngoại đệ nhất cao thủ cũng đã tới, lúc này đang ở trong Tế Nam thành.” Nói xong hắn liếc nhìn mọi người trên lầu một cái.

Mặt lão nhị trầm xuống.

“Cao thủ trên Thiên bảng lần thứ nhất cũng có một vị đã tới đây, chính là Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt đứng hàng thứ ba.”

Lão đại nghe thấy vậy bắt đầu trầm ngâm không nói, lúc này hắn đang suy nghĩ xem mình còn biết chuyện gì nữa không. Bốn phía rất tĩnh lặng, tất cả mọi người đều nhìn vào hai huynh đệ này, muốn xem hai người bọn họ còn biết bí mật gì nữa không.

Đột nhiên, lão đại uống một ngụm rượu lớn rồi nói: “Còn có, Chấn Thiên Cung đã xuất hiện ở bên ngoài thành Tế Nam cách đây hai ngày. Thế nào, tối lượt ngươi đó lão nhị. Hắc hắc, tiền bữa cơm này ngươi nhất định phải trả rồi.”

Lão nhị cười lạnh nói: “Vẫn còn sớm lắm. Người đoạt được bí kíp võ học trong Hắc long đàm một canh giờ trước đã bí mật lên vào Tế Nam thành. Điều này đại ca không biết phải không, lão đại?” Hai từ cuối cùng hắn kéo dài ra, như muốn nhắc nhở.

Lão đại mở miệng nói: “Cầm hạp thần bí trong truyền thuyết đầu tiên là rơi vào trong tay Hắc Thủy Ma Sát. Nhưng Hắc Thủy Ma Sát lại mới chết ở Lạc Dương, khiến ắt đi tung tích của Cầm hạp. Sở rằng người không biết đệ tử của Hắc Thủy Ma Sát đã cải trang tiến vào Tế Nam lúc sáng nay. Lão nhị, nói tiếp đi ha ha.” Nói xong hắn còn đắc ý nhìn lão nhị.

Lão nhị trầm mặt xuống, mở miệng nói: “Có người nói Băng Nguyên Chi Hoa Hàn Ngọc đứng thứ hai trên Thiên tiên phổ lần thứ hai đã tiến vào Trung nguyên, đang đi về phía Tế Nam, điểm này chắc đại ca không biết chứ.”

Lão đại khê hừ một tiếng nói: “Lần này có nhiều cao thủ Võ lâm như vậy đến Tế Nam, ngươi có biết vì sao không? Không nằm ngoài ba chuyện, chính là vì tranh đoạt bí kíp võ công trong Hắc long đàm. Thứ hai là cướp đoạt cầm hạp thần bí. Thứ ba là cái gì, lão nhị ngươi đoán xem?”

Lão nhị trầm xuống, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như tiểu đệ không đoán sai thì chính là vì Hoa Tinh mà đến. Lần này có không ít cao thủ đến đây vì Diệp Tinh. Như vậy những người đó bắt buộc phải chống lại Hoa Tinh, kết quả như thế nào sợ rằng rất khó nói.”

Mắt lão đại hơi biến, nói: “Lão nhị thật là không đơn giản đến điều này mà ngươi cũng biết. Giỏi, lợi hại. Bây giờ chúng ta đang hòa nhau, ngươi còn biết điều gì thì nói đi. Chỉ cần ngươi có thể nói ra thêm một chuyện, ta sẽ chịu thua.”

Lão nhị nhìn lão đại, trầm giọng nói: “Đây chính là lão đại nói đó. Huynh chuẩn bị lấy tiền ra đi. Lần này Hoa Tinh đến Bách Hoa Môn, đi cùng hắn đột nhiên có thêm hai cao thủ, một dùng đao, một dùng kiếm. Lão đại biết thân phận của bọn họ không? Còn có mục đích chính của Hoa Tinh khi đến Bách Hoa Môn là gì, lão đại biết không?”

Lão đại nhíu mày nói: “Điều này ta có nghe nói qua. Bên cạnh Hoa Tinh đúng là có thêm hai cao thủ. Đó là sau khi hắn rời khỏi Lạc Dương mới xuất hiện, rất ít người biết lai lịch của hai người này. Ngoại trừ hai người này ra còn có một người thần bí tên là Tử Ngọc Hoa. Đã từng đánh cho Mai Hoa Cư Sĩ phải bỏ chạy, võ công vô cùng cao siêu. Về phần mục đích Hoa Tinh đến Tế Nam, ta cũng không rõ lắm.”

Lão nhị nói: “Theo ta được biết, hai cao thủ bên cạnh Hoa Tinh, một người tên là Dao Vô Phong, một người tên là Kiếm Vô Bính đều xuất thân từ Võ lâm thất tuyệt địa. Mà Hoa Tinh lần này đến Bách Hoa Môn cũng là vì hợp tác với Bách Hoa Môn. Hy vọng Bách Hoa Môn có thể gia nhập liên minh với Phượng Hoàng thư viện, để tăng lên thực lực của Phượng Hoàng thư viện. bây giờ lão đại ngươi chịu thua rồi chứ.” Nói xong hắn nhìn lão đại một cái.

Lão đại thở dài một tiếng nói: “Được rồi, lần này coi như ngươi thắng. Lần sau chúng ta sẽ so tiếp.” Nói xong hắn cúi đầu xuống cầm đầu vào ăn. Đường như hắn muốn phát tiết tất cả cảm giác âm ức vào trong rượu.

Trên lầu nhất thời trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều. Trương Tuyết đang cẩn thận tiêu hao tin tức hai người này vừa tiết lộ, trong lòng không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Ánh mắt đảo qua mọi người trên lầu, theo như hai người kia nói rất nhanh đã đoán được bảy tám phần những người trên lầu. Trong những người này, ngoại trừ Tứ Bất Toán của Phong Nhân viện mà nàng đoán ra, thì còn có Mộc Tây Táp Tái ngoại đệ nhất cao thủ, Tổng Văn Kiệt cao thủ trên Thiên bảng, Âm Dương Tán Nhân trong Giang Hồ Lục Tán nhân, cùng với Dao kiếm song hùng mất tích đã lâu. Ngoài những người đó ra chỉ duy nhất có một người Trương Tuyết không đoán ra lai lịch chính là ông lão mù và tiểu cô nương trong góc kia.

Nhìn sang những người khác một chút, Trương Tuyết dùng mắt ra hiệu với ba người, mở miệng nói:

”Được rồi tất cả mọi người đã ăn no, chúng ta quay về khách sạn nghỉ ngơi đi.

Nói xong, Trương Tuyết đứng dậy rời đi. Ba người kia cũng đều đứng dậy đi xuống lầu.

Ra khỏi lầu, Trương Tuyết nói:

“Lần này từ miệng hai người kia nghe được tin tức rất kinh người. Có ảnh hưởng rất lớn đến mục đích của chúng ta đến đây lần này. Để đảm bảo an toàn, chúng ta phải lập tức phân tích các thế lực Võ lâm trong Tế Nam thành lúc này, xem chúng ta có thể đạt được ích lợi gì từ trong đó hay không. Bây giờ mọi người trở về khách sạn, ta có chút việc phải đi, lát nữa ta sẽ trở về. Các người đi trước đi.”

Nói xong nàng xoay người đi về phía thành đông.

Nhưng ngay khi người của phái Hoa Sơn xuống lầu, người của phái Võ Đang cũng nhanh chóng rời khỏi lầu, cũng đi về hướng thành đông. Sau đó lại có không ít người đi ra khỏi lầu, tất cả đều đi về phía thành đông. Rốt cuộc những người này đi đến thành đông là có việc gì?

205. Chương 205: Trương Tuyết Truyện Tán

Cách thành đông ba dặm, trước cửa tổng bộ Bách Hoa Môn xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần. Mỹ nhân này có thân hình gợi cảm, đầy đặn mềm người, trên dung mạo xinh đẹp mang theo khí chất cao quý và thành thực, rất hấp dẫn nam nhân. Người này là ai, chính là phu nhân của chủ môn Hoa Sơn phái Trương Tuyết. Nàng vì sao sẽ đến bhn này, rất kỳ lạ làm người ta không thể đoán ra được.

Nhìn hai nữ đệ tử trước cửa, Trương Tuyết tiến lên nói:

“Ta là Trương Tuyết của phái Hoa Sơn có chuyện muốn tìm Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh. Mời các vị thông báo một chút.”

Hai nữ đệ tử nghe thấy thế không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Nghĩ không ra mỹ nữ xinh đẹp này chính là Trương Tuyết một trong hai đại mỹ nữ của Hoa Sơn.

Một nữ đệ tử ở bên trái vội vàng nói: “Thì ra là Trương phu nhân phái Hoa Sơn, đúng là khách quý. Xin mời đi theo ta, ta sẽ mang phu nhân đi tìm Hoa công tử, mời.”

Nói xong nàng xoay người mang Trương Tuyết tiến vào. Trên đường đi, Trương Tuyết cẩn thận đánh giá Bách hoa sơn trang, trong lòng không khỏi thầm khen nơi đây thật đẹp.

Rất nhanh hai người đã đi tới biệt viện đám người Hoa Tinh đang ở. Nữ đệ tử này nói: “Mời phu nhân chờ một chút, ta tiến vào thông báo cho Hoa công tử một tiếng.” Nói xong, nàng xoay người đi vào.

Bên trong viện Hoa Tinh đang nói chuyện phiếm với những người khác, bầu không khí rất vui vẻ. Lúc này một nữ đệ tử tiến vào, nhìn Hoa Tinh nói: “Hoa công tử bên ngoài có người muốn tìm công tử. Không biết công tử có muốn gặp hay không?” Nói xong, trong mắt hắn mang theo một tia quang mang kỳ dị nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh nhìn nàng một cái, mỉm cười nói: “Là ai mà đã đến tìm ta nhanh như vậy. Nhìn vào mắt nàng thì biết chắc là nữ nhân phải không?”

Tim nữ đệ tử này đập mạnh, nàng thật không nghĩ ra Hoa Tinh lại lợi hại như vậy, chỉ nhìn một cái đã nhận ra. Nàng ta nhẹ nhàng gật đầu, nữ đệ tử nói: “Công tử đoán không sai. Người đến chính là Trương Tuyết phu nhân phái Hoa Sơn, đang đợi ở bên ngoài.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, nhưng lập tức đã chuyển sang vẻ vui mừng. Hắn khẽ cười một tiếng nói: “Thì ra là nàng ta, được ta biết rồi, ta sẽ tự mình đi ra nghênh tiếp nàng. Cảm ơn.”

Nói xong hần đi ra ngoài. Chúng nữ ở bên cạnh đều kỳ quái nhìn Hoa Tinh. Các nàng đều không rõ Trương Tuyết tìm Hoa Tinh có chuyện gì. Trong ấn tượng của mọi người thì dường như Hoa Tinh không có quan hệ gì với Trương Tuyết. Mọi người nhìn nhau rồi đều khẽ lắc đầu, không ai đoán ra nguyên nhân tại sao.

Vừa ra khỏi cửa, Hoa Tinh đã nhìn thấy dáng dấp mê người của nàng. Trong ánh mắt mang theo vài phần khen ngợi, giờ phút này Hoa Tinh dường như lại nghĩ đến chuyện đêm hôm đó, trong lòng không khỏi có chút cảm giác tiếc nuối. Khẽ cười một tiếng, Hoa Tinh cười nói: “Quý khách đến thăm, hôm nay đúng là có việc vui. Đã lâu không gặp được nàng, nàng vẫn khỏe chứ.” Hần mỉm cười nhìn Trương Tuyết, khiến Trương Tuyết không khỏi run lên.

Hơi tránh ánh mắt nóng rực của Hoa Tinh ra, Trương Tuyết nói: “Xem ra người ở đây được chiều dài không tệ chút nào. Thật không hổ là Phượng Hoàng đặc sứ, đi đến đâu đều được hoan nghênh.”

Hoa Tinh cười nói:

“Điều này thì nàng nói sai rồi, ta bây giờ sợ rằng đi đến đâu cũng không được nam nhân chào đón. Được rồi, nàng đi cùng ta vào trong đi, có việc gì vào trong rồi nói. Mời phu nhân xinh đẹp.” Ánh mắt tà dị quét qua quét lại trên đôi nhũ hoa của nàng vài lần, rồi nhìn vào thẳng vào mắt nàng.

Trương Tuyết cảm thấy cả người rất không thoải mái, dường như có cảm giác bị hần lột trần mình vậy. giờ phút này nàng giống như lửa thể trước mặt hần vậy, không biết làm thế nào để che giấu nỗi sợ hãi và khiếp sợ trong lòng mình. Khẽ cúi đầu, Trương Tuyết đi sát cạnh hần tiến vào. Hoa Tinh mỉm cười truyền âm nói với nàng: “Càng ngày càng mê người, khí tức cao quý, mê mẩn tâm hồn.”

Nhìn thấy người Trương Tuyết đang khẽ run lên, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một nụ cười thần bí. Quay đầu lại cười nói với nữ đệ tử đang đứng ở một bên “Cảm ơn nàng, đợi lát nữa ta sẽ đi tìm Hoa môn chủ nói cho nàng chuyện này. Hoa môn chủ nhất định sẽ thưởng cho nàng, nàng về đi.” Nói xong hần đi theo Trương Tuyết tiến vào bên trong. nguồn

Sau khi đi vào trong viện Hoa Tinh bảo mọi người cứ chơi đùa. Hần gọi Tử Ngọc Hoa, Nguyệt Vô Ảnh và Trần Lan cùng đi vào trong. Sau khi mọi người ngồi xuống, Hoa Tinh cười hỏi: “Không biết lần lần phu nhân đến đây tìm ta có chuyện gì?”

Trương Tuyết nhìn mọi người, mở miệng nói:

“Lần này ta tới đây thực ra là muốn nói cho người một việc, coi như cũng cảm ơn người trước kia đã chiếu cố đến phái Hoa Sơn chúng ta. Ngoài ra còn có một chuyện muốn người chỉ giáo.”

Hoa Tinh liếc nhìn ba người bên cạnh, cười nói: “Chuyện gì vậy, mời nói. Ta sẽ chăm chú lắng nghe.” Nói xong, hần nhìn lên thân thể mê người của nàng.

Trương Tuyết không dám đối mắt với Hoa Tinh, nhưng lúc này mọi người đều ở đây cho nên nàng phải giữ uy nghiêm của chức môn phu nhân Hoa Sơn phái. Cố gắng giữ bình tĩnh, Trương Tuyết nói: “Trưa nay ta nghe được một tin tức ở trong Thừa Phong tử lâu. Nói là Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt đứng thứ ba trên Thiên bảng đã tới Tế Nam. Mà lúc đó hần cũng ở trong tử lâu. Nghe nói hần đến đây là để tìm công tử, hỏi người về việc người đã giết đồ đệ Chiến Vân của hần. Lúc đó có một đôi huynh đệ nói các động tĩnh Võ lâm trong Tế Nam mấy ngày gần đây, trong đó bao gồm hầu như tất cả các nhân vật nổi tiếng. Lại nói đến Tống Văn Kiệt cũng đã nghe nói người lúc này đang ở Bách Hoa Môn. Lần này người đến đây là vì hợp tác với Bách Hoa Môn, muốn cho Bách Hoa Môn gia nhập liên minh của Phượng Hoàng thư viện.

Hoa Tinh nghe thấy thế không khỏi cười nói: “Hai tên huynh đệ đó đúng là những kẻ thành tinh, không ngờ lại đoán ra được. Nàng tới đây là vì nói cho ta biết Tống Văn Kiệt đã đến đây, sợ hần sẽ nhanh chóng đến đây tìm ta báo thù, phải không? Ngoại trừ những điều đó ra, nàng còn có tin tức gì không?”

Trương Tuyết gật đầu nói: “Đúng là việc này, ngoài ra hai huynh đệ đó còn nói rất nhiều chuyện.” Nói xong nàng nói lại toàn bộ những điều hai huynh đệ kia đã nói trên tử lâu.

Hoa Tinh và ba người bên cạnh nhìn nhau, trong mắt bốn người đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Không ai nghĩ được rằng Tế Nam thành lại có nhiều Võ lâm cao thủ đến như vậy. Trầm ngâm một lát, Hoa Tinh trầm giọng nói: “Không ngờ rằng lần này lại có nhiều cao thủ đến đây như vậy. Xem ra nơi đây còn nóng hơn cả

thành Lạc Dương. Trong thành Tế Nam cao thủ như vân, Hoa Sơn phái các nàng tốt nhất là rời khỏi đây. Không sợ rằng mười người tới, chỉ có một người có thể trở về.”

Trương Tuyết thở dài một tiếng nói:

“Việc này chúng ta cũng hiểu. Cho nên ta đến đây là muốn người có thể giúp chúng ta lưu tâm chuyện Cẩm hạp. Chính bởi vì lúc này cao thủ đến Tế Nam rất nhiều cho nên chúng ta còn có cơ hội đục nước béo cò, như vậy sẽ còn có một đường sinh cơ.” Nói xong nàng nhìn Hoa Tinh, trong mắt ẩn chứa một tia buồn bã.

Hoa Tinh nhìn vào mắt nàng, hơi do dự một chút rồi mới nói: “Thực ra trong lòng nàng vẫn muốn đoạt được Cẩm hạp này, không bằng ta giúp nàng trừ bỏ mối họa tâm phúc này đi. Như vậy có thể còn tốt hơn cho nàng nhiều. Một ngày nào đó khi nàng chiếm được nó thì Hoa Sơn phái của nàng chỉ sợ sẽ gặp rất nhiều tai ương. doc truyện tại . Điều này tin rằng nàng cũng hiểu. Vô lâm lúc này khác xa so với quá khứ. Vô số cao thủ ẩn thế đều đã xuất hiện. Chỉ với Hoa Sơn phái các nàng không có thực lực Thiếu Lâm, lại không có cao thủ đặc biệt lợi hại. Thì làm thế nào để giữ được nó chứ?”

Trương Tuyết nghe thấy thế không khỏi trầm ngâm suy nghĩ. Rất nhanh nàng mở miệng nói: “Việc này ta phải suy nghĩ một chút. Đến lúc cần ta sẽ tìm đến nhờ người hỗ trợ. Cảm tạ, ta phải đi đây.” Nói xong nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Cũng tốt, nàng suy nghĩ một chút rồi lại tới tìm ta. Bây giờ ta sẽ tiễn nàng, đồng thời có một việc muốn nói cho nàng biết. Đi thôi, chúng ta ra bên ngoài nói, nói ở đây sợ rằng nàng nghe xong sẽ mất hứng.”

Ra khỏi Bách Hoa Môn, Hoa Tinh nhìn bốn phía, cười nói:

“Đằng trước có một rừng cây, chúng ta vào đó tránh nắng một chút. Mặt trời chói chang như vậy làm nàng đen đi thì không tốt đâu. Đi thôi, chúng ta đến đó rồi nói.” Nói xong hắn tà dị nhìn nàng một cái.

Trương Tuyết không nhìn hắn, thi triển khinh công bay về phía trước. Hoa Tinh cười cười nhìn thân thể động lòng người của nàng, từ từ đi theo phía sau nàng. Nhẹ nhàng rơi xuống rừng cây, Trương Tuyết quay đầu lại nhìn Hoa Tinh. Nhưng phát hiện ra hắn đang cấp tốc chạy đến, nàng sợ đến độ vô thức lui lại phía sau vài bước. Hoa Tinh mỉm cười dừng lại cách người nàng không đến một thước, chỉ cách đôi gò bồng đảo mê hồn của nàng chưa đến ba tấc.

Nhìn ánh mắt kinh hoàng của nàng, Hoa Tinh đột nhiên đưa mặt sát gần mặt nàng, nhẹ giọng nói:

“Sao, ánh mắt nàng hơi loạn, có phải là sợ ta không, hay là sợ chính nàng? Mùi hương trên người nàng thật thơm.” Nói xong hắn ưỡn ngực lên, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi nhũ hoa mỹ lệ đang phập phồng vì sợ hãi.

Trương Tuyết chấn động trong lòng, thầm mắng mình định lực quá kém. Hít vào một hơi thật sâu, Trương Tuyết nói: “Người không phải nói có chuyện gì cần nói cho ta biết sao, nói đi. Hy vọng người sẽ không phải là loại người ăn hiếp kẻ yếu.” Nói xong nàng nhìn Hoa Tinh với ánh mắt kỳ quái.

Hoa Tinh nhìn khuôn mặt kiêu diễm nhưng không kém phần thành thực của nàng, cười nói: “Điều này không thể nói rõ ràng được. Hoa Tinh ta không phải người tốt. Hơn nữa trước mặt giai nhân ta cũng rất khó kiềm chế bản thân. Không biết chừng ta sẽ làm ra một ít chuyện không giống như mình suy nghĩ đó.” Cười cười tà quái, Hoa Tinh càng làm cho người ta thêm thần bí.

Trương Tuyết nghiêm mặt lại, nàng mở miệng nói: “Giờ hãy nói nghiêm túc đi. Ta còn phải lập tức trở về, tin rằng người sẽ không trêu chọc ta nữa chứ?”

Hoa Tinh thấy vẻ mặt nàng như thế cũng trở nên nghiêm túc, nhẹ giọng nói: “Cũng được, chuyện này có quan hệ với nàng và phái Hoa Sơn. Lần trước ta vô tình gặp Tôn Vân Long cao thủ của quý môn trong thành Tế Nam. Có lẽ nàng không nghĩ ra hắn đi cùng ai đúng không?”

Trương Tuyết nghe thấy vậy không khỏi hơi biến sắc, nói: “Điều này ta thật sự không nghĩ ra. Hắn đáng lẽ nên ở gần Trường An với Thu Nguyệt mới đúng. Không phải lúc này hắn cũng đã nên trở lại Hoa Sơn rồi sao, sao lại xuất hiện ở đây? Rốt cuộc hắn đang đi cùng ai?”

Hoa Tinh cười nói: "Nàng không phải là nói cho ta biết Túy Kiếm Môn chủ Lý Nhạc đã tới thành Tế Nam rồi sao. Như vậy lúc này Tôn Vân Long cũng đã tới thành Tế Nam. Lúc trước ta thấy hai người bọn họ đi chung với nhau. Hơn nữa lúc đó trong lòng Tôn Vân Long còn có một nữ nhân, ta nghe Lý Nhạc gọi nàng ta là Đào Hoa Tiên Tử. Bây giờ ta muốn nói cho nàng biết để nàng cẩn thận với tên Tôn Vân Long này. Bởi vì hắn đã rơi vào trong một âm mưu."

Trương Tuyết hơi biến sắc, nàng không rõ vì sao đại đệ tử của phái Hoa Sơn lại đi cùng với chưởng môn Túy Kiếm Môn, rốt cuộc bọn họ đang có âm mưu gì. Liếc nhìn Hoa Tinh, nàng thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào bộ ngực mê người của mình, trong lòng Trương Tuyết cảm thấy tự hào. Suy nghĩ một chút, Trương Tuyết nói: "Vân Long đi cùng Lý Nhạc, điều này làm người khác không thể tin nổi? Vân Long là đại đệ tử của phái Hoa Sơn, tin rằng không đến mức không trở lại sư môn mà lại lạng lẹ chạy đến nơi này. Hắn làm như vậy có mục đích gì chứ?"

Hoa Tinh cười nói: "Mục đích rất đơn giản, bởi vì Thu Nguyệt gặp ta. Đây là điều hắn không muốn thấy, cho nên hắn không phục. Nhưng không phục thì có tác dụng gì, chỉ có một biện pháp duy nhất chính là lên làm chưởng môn phái Hoa Sơn. Như vậy hắn còn có thể hãnh diện. Ta nói như vậy, nàng có phải đã hiểu được điều gì không?"

Trương Tuyết biến sắc hỏi: "Hoa Tinh việc này rất nghiêm trọng, người không được lừa ta. Về phần chuyện giữa người và Thu Nguyệt, ta cũng nghe được một chút tin tức, việc này ta cũng không muốn nói gì hết. Nhưng ta mong rằng người vì Thu Nguyệt không nên nói sai sự thật."

Hoa Tinh cười nói:

"Ta đột nhiên là vì Thu Nguyệt nên mới nói ra chuyện này cho nàng nghe. Đồng thời nguyên nhân quan trọng hơn đó chính là vì nàng. Bởi vì Tôn Vân Long và Lý Nhạc quan hệ với nhau là có liên quan đến nàng. Tôn Vân Long đã đáp ứng yêu cầu của Lý Nhạc. mà điều kiện duy nhất chính là không được giết nàng, hắn muốn có thân thể của nàng. Hắc hắc, thực sự là sắc tâm không nhỏ đó. Hắn vừa muốn có Thu Nguyệt vừa muốn có nàng. Hắc hắc, Hoa Tinh ta chắc phải học tập hắn một chút mới được."

Trương Tuyết trở nên phẫn nộ, nàng hiển nhiên cảm thấy tức giận vì lời nói này của Hoa Tinh. Trùng mắt nhìn hắn, Trương Tuyết lạnh lùng nói: "Lời ấy là thật sao? Hắn nếu như thật sự có suy nghĩ đó trong đầu, ta sẽ lập tức giết chết hắn."

Hoa Tinh cười nói: "Nàng đi sao, nàng có phải là đối thủ của Lý Nhạc không? Đó không phải tự chui đầu vào lưới sao, đến lúc đó ta không phải đi cứu nàng sao? Nếu như ta đến chậm một chút thì tên Tôn Vân Long sẽ chiếm được nàng. Hắc hắc, đây không phải điều Hoa Tinh ta muốn thấy." Nói xong, hắn đã nói toàn bộ điều lúc trước hắn đã nghe ra cho nàng biết. Trương Tuyết nghe xong không khỏi cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Hoa Tinh nhìn nàng, cười nói: "Nữ nhân phải giữ được sắc đẹp vĩnh cửu. Nhớ là không được tức giận, nếu không sẽ nhanh già đó. Ta nếu nói cho nàng là vì không hy vọng xảy ra chuyện nhân vật. Cho nên vào lúc cần thiết ta sẽ giúp nàng diệt trừ những người này. Tuy nhiên nàng sẽ cảm ơn ta như thế nào? Đến lúc đó cũng đừng làm ta thất vọng đó. Lúc trước ta còn đang nghĩ chờ nàng rơi vào trong tay Tôn Vân Long, ta sẽ làm anh hùng cứu mỹ nhân. Như vậy hắc hắc, nàng sẽ rất cảm kích ta. Nhưng sau nghĩ lại thấy như vậy cũng không ổn. Ta nếu như nhận được tin muện một chút thì sẽ tiện nghi cho tên Tôn Vân Long đó. Đây không phải là điều ta muốn thấy."

Mặt Trương Tuyết đỏ lên, cũng không biết là do nàng tức mà đỏ lên, hay là do ngượng ngùng. Nhìn sang chỗ khác tránh ánh mắt nóng rực của Hoa Tinh, Trương Tuyết hiểu rõ ý của Hoa Tinh. Nhưng đó là chuyện không thể xảy ra, đó là chuyện cấm kỵ không thể đề cập tới. Khe khẽ nói một câu cảm tạ, Trương Tuyết xoay người rời đi.

Hoa Tinh nhìn dáng người mê hồn của Trương Tuyết, trong mắt hiện lên một tia sáng màu đen vô cùng quái dị. Thân hình nhoáng lên một cái, Hoa Tinh đã xuất hiện trước người Trương Tuyết, vừa lúc ngăn cản nàng. Trương Tuyết dừng lại, nhưng vẫn không tránh khỏi việc nhẹ nhàng va vào người Hoa Tinh. Hoa Tinh cười cười tà quái, hắn cảm nhận được đôi nhũ phong đầy đặn mê người của nàng, không khỏi cười nói: "Nàng cảm ơn ta như vậy, ta rất vui vẻ. Thật là thoải mái, đáng tiếc lại quá ngắn."

Trương Tuyết vội vàng lui lại hai bước, trong mắt không khỏi lóe lên một tia tức giận. Nàng trừng mắt nhìn Hoa Tinh, nhưng Hoa Tinh chỉ cười tà quái nhìn nàng, không có ý gì lùi bước tránh đường cho nàng cả. Nhìn Hoa Tinh, Trương Tuyết hiểu rằng hắn đang nhìn vào ngực mình, điều này càng khiến cho Trương Tuyết vừa tức vừa thẹn. Nhìn quanh một chút, Trương Tuyết nói: “Lúc này mọi chuyện đã nói xong, người cũng nên trở về đi. Ta cũng phải về. Người nếu cứ như thế này thì lần sau ai dám tới tìm người nữa. Chuyện giữa người và Thu Nguyệt tin rằng trong lòng người đều biết quan hệ giữa hai chúng ta. Mong rằng người nhớ, không nên quên.” Nói xong nàng lại định bước tới.

Hoa Tinh nhìn nàng, trong lòng hắn lúc này cảm thấy rất mâu thuẫn. Dục vọng của nam nhân đôi khi sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy. Nhưng lý trí lại nhắc nhở hắn đây là chuyện không thể xảy ra. Nhìn Trương Tuyết, nàng rất xinh đẹp nhưng đây không phải là điều nàng hấp dẫn hắn. Hoa Tinh hiểu, từ khi khi tức Hắc dục ma liên càng lúc càng cường đại thì hắn càng thêm ham muốn nữ nhân, dường như có một cảm giác cấm kỵ nào đó luôn trực chờ trong lòng hắn. Có thể bởi vì chưa từng được nếm thử nên Trương Tuyết có lực hấp dẫn đối với Hoa Tinh hơn những nữ nhân khác.

Thấy nàng muốn đi, Hoa Tinh đột nhiên mở miệng nói: “Nếu như lúc này ta đột nhiên làm ra chuyện mà ta muốn, nàng sẽ như thế nào. Nàng sẽ kêu lên phản đối, hay là sẽ thuận theo trái tim mình?”

Người Trương Tuyết run lên, trong mắt lộ ra một tia khiếp sợ, dường như nàng không biết nên trả lời hắn như thế nào. Người khác phái hòa hợp với nhau đó là chuyện rất tự nhiên. Đáng tiếc quan hệ giữa hai người như có một thanh trường đao sắc bén chia lìa hai người. Khe khẽ lắc đầu, Trương Tuyết ra vẻ bình tĩnh nói: “Hoa Tinh, người phải bình tĩnh. Con người luôn luôn sống trong một quy tắc nhất định, một ngày người phá vỡ nó thì thế giới này sẽ trở nên hỗn loạn, thậm chí sẽ bị hủy diệt. Có một số việc con người ta phải nhẫn nại.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy, tia sáng màu đen không ngừng lóe lên trong mắt, càng làm tăng thêm vẻ huyền bí của hắn. Hoa Tinh trong nháy mắt đã khôi phục bình thường. Hắn nhìn Trương Tuyết nói: “Thực ra ta hiểu tâm ý của nàng. Bởi vì ánh mắt của nàng đã nói cho ta biết rất nhiều chuyện. Còn nhớ đêm đó khi ta ngồi ở trên nóc phòng nàng không. Ta không phải đến đó để nhìn ánh trăng trên bầu trời, mà là nhìn nàng, ngọn đèn trong lòng ta. Nàng lúc đó vô cùng xinh đẹp khiến ta chút nữa nhịn không được mà lao xuống. Nhưng ta biết, nếu ngày đó ta lao xuống thì ta đã không phải là Hoa Tinh. Tình dục bị ngăn cản vô cùng kích thích, đây là cảm giác lúc này của ta. Có lẽ trong tương lai, chúng ta sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra.”

Mặt Trương Tuyết đỏ lên. Nàng không nghĩ ra rằng Hoa Tinh lại thẳng thắn đến vậy, lại nói ra chuyện đêm đó. Giờ phút này nàng cũng không biết mình nên nói gì nữa. Nàng có tức giận hay không nàng cũng không rõ nữa. Liếc nhìn Hoa Tinh, Trương Tuyết mím chặt môi, trong mắt hiện lên vẻ mong lung. Nàng không biết nói gì cả, chỉ biết xoay người rời đi.

Nhìn dáng người gợi cảm của nàng, Hoa Tinh mở miệng nói: “Chờ một chút, ta sẽ truyền cho nàng một môn võ công để cảm ơn nàng đã thông báo cho ta.” Cả người Trương Tuyết run lên, nàng đứng im tại chỗ nhưng không quay đầu lại nhìn hắn.

Đi tới bên cạnh nàng, Hoa Tinh khẽ cười một tiếng nói: “Không cần phải nghĩ đến lời ta vừa nói nữa, đáng về tự tin mới đúng là nàng, một nữ nhân giang hồ xinh đẹp và cao quý. Nàng như vậy chính là điều ta muốn thấy nhất. Giữa chúng ta mặc kệ tương lai sẽ như thế nào thì đều chỉ là chuyện giữa hai chúng ta. Sẽ không có một người thứ ba nào biết đến chuyện này. Bây giờ nàng cười lên một chút đi, ta sẽ truyền cho nàng một môn võ công để nàng có thể tự bảo vệ.” Nói xong tay phải hắn rất nhẹ nhàng đưa ra vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Trương Tuyết ngẩn người, dường như nàng thật không ngờ Hoa Tinh lại làm ra chuyện như thế này. Nàng đang định mở miệng mắng hắn thì lại thấy vẻ dịu dàng trong mắt hắn, khiến nàng không thể mở miệng. Nàng thở dài trong lòng một tiếng, Nàng không rõ vì sao trong lòng mình cũng không bài xích hành vi thiếu tôn trọng của Hoa Tinh đối với mình. Trái lại ở sâu trong lòng mình lại có một tia chờ đợi và hạnh phúc, lẽ nào mình lại là một nữ nhân ti tiện sao. Cả đời này ngoài tượng phu của nàng, chưa từng có người nam nhân thứ hai từng vuốt ve thân thể nàng. Lúc này, Hoa Tinh chính là người nam nhân thứ hai đó.

Khe khẽ thở dài, Trương Tuyết nhìn Hoa Tinh, trong mắt lộ ra một tia hy vọng. Hoa Tinh mỉm cười nói: “Nữ nhân như nàng có thể không phải là người đẹp nhất nhưng có lực hấp dẫn rất lớn với nam nhân.” Nói

xong hần chạm tay lên đôi môi đỏ mọng của nàng, khẽ vuốt ve một chút rồi mới thu lại.

Nhìn xung quanh một chút, Hoa Tinh khôi phục sự tự tin vốn có. Nhìn khuôn mặt ngưng ngùng, e thẹn của Trương Tuyết. Hoa Tinh cười nói: “Con người khi còn sống có rất nhiều chuyện cần phải khắc chết. Nhưng có những chuyện dù biết rõ đây là điều cấm kỵ vẫn phải ném thử. Nếu như ngay cả chuyện mình muốn nhất cũng không dám thử một lần, thì cuộc sống như vậy sẽ không trọn vẹn. Đôi khi, biết rõ kết quả không hoàn mỹ, nhưng vẫn có thể liều mạng, đó chính là tranh đấu với số mạng. Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Giờ cũng không còn sớm, ta dạy gì cho nàng bây giờ?” Nói xong, hần cúi đầu suy nghĩ.

Trương Tuyết không nói gì chỉ lẳng lặng suy nghĩ lời Hoa Tinh nói. Thực sự mình có thể thả lỏng bản thân một lần sao? Nàng không rõ, nàng thực sự có muốn hay không điều này chỉ nàng mới biết. Nhưng đạo đức, luân lý lại ràng buộc tư tưởng của nàng quá sâu.

Hoa Tinh ngẩng đầu lên cười nói: “Tam Thốn Quang Âm, ta sẽ truyền cho nàng Phiêu Hương Kiếm Pháp. Tổng cộng kiếm pháp này có bảy chiêu, nàng nên cẩn thận học thành. Bây giờ không nên nghĩ gì khác, tập trung tinh thần xem ta dạy. Ta cũng không muốn nàng dễ dàng rơi vào tay người khác. Nhìn cho kỹ đây.” Nói xong, hần nhặt một cành cây lên, bắt đầu dạy kiếm pháp cho Trương Tuyết.

Trương Tuyết không nói gì chỉ lẳng lặng học theo Hoa Tinh. Nhưng mà mất thời gian cả bữa ăn sau khi Hoa Tinh truyền thụ xong hết thì Trương Tuyết mới chỉ học được hai chiêu đầu mà thôi. Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng, lại bắt đầu tiếp tục dạy. Thời gian cứ thế trôi đi, khi Trương Tuyết cơ bản đã học được toàn bộ các thức thì đã tiêu tốn hơn một canh giờ.

Nhìn mặt trời đang dần lặn về tây, Hoa Tinh cười nói: “Nàng như thế này thì dù có học thành cũng không có tác dụng gì. Ta giúp nàng một tay mới được.” Nói xong hần giơ tay phải lên. Trương Tuyết chỉ cảm nhận được cả người đột nhiên xuất hiện một cỗ chân khí cường đại xung quanh người mình Hoa Tinh đặt tay phải lên trên thiên linh cái của nàng, một cỗ chân khí cường đại mà lại rất nhu hòa trong nháy mắt xuyên thấu tất cả các kinh mạch trong cơ thể Trương Tuyết, khiến cho công lực của nàng tăng lên rất nhanh.

Buông tay ra, Hoa Tinh nhìn Trương Tuyết, cười nói:

”Có phải nàng đang nghĩ bất cứ chuyện gì đến tay Hoa Tinh ta đều trở nên dễ dàng không? Hắc hắc, đây là lý do vì sao ta gọi là Hoa Tinh. Đồ đạo thiên hạ, nếu không có bản lĩnh gì thì làm sao có thể truy đuổi mỹ nữ trong giang hồ. Xem bộ dạng của nàng lúc này, có phải là đang rất cảm kích ta không?”

Trong lòng Trương Tuyết cảm thấy rất khiếp sợ, đúng là nàng rất sợ. Dù nàng thế nào nàng cũng không nghĩ được rằng Hoa Tinh có thể trong nháy mắt khiến cho công lực của nàng tăng lên gấp ba lần. Khiến cho nàng trong nháy mắt đã tiến vào hàng ngũ cao thủ Địa bảng. Trong lòng vô cùng cảm kích Hoa Tinh, nhưng nàng không biết nói gì mới tốt. Không còn biết làm thế nào, nàng chỉ còn biết nhìn Hoa Tinh với ánh mắt cảm ơn.

Nhìn bầu trời, Hoa Tinh cười nói: “Vất vả từ nãy đến giờ, ta cũng đã mệt rồi. Nàng đã cảm có ý cảm ơn ta, vậy ta trước hết chỉ muốn ném chút hương vị ngọt ngào là được rồi, nếu không đêm nay ta tuyệt đối không thể ngủ. Dù là có ngủ, ta cũng mắng mình là một thằng ngốc.” Nói xong trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia sáng màu đen vô cùng mê người. Trương Tuyết chỉ cảm thấy cả người cứng đờ lại, hoàn toàn bị mị lực của Hoa Tinh hấp dẫn.

Hoa Tinh cười đắc ý, hần tiến lên trước ôm lấy nàng vào người. Cảm giác được Trương Tuyết đã tỉnh lại, Hoa Tinh cười tà quái, thoáng cái đã đặt nàng dựa vào một thân cây cổ thụ. Nhìn thẳng vào mắt nàng, hần khẽ khẽ cúi đầu hôn lên đôi môi nàng. Cả người Trương Tuyết run lên, thân hình không ngừng giãy dụa. Nhìn Hoa Tinh với ánh mắt đầy sợ hãi, nàng lúc này đang rất hoảng loạn.

Hai tay Hoa Tinh ôm chặt lấy thân hình thon thả của nàng, cái lưỡi nhân cơ hội xâm nhập vào trong miệng nàng, điên cuồng truy bắt cái lưỡi thơm tiểu hồng của nàng. Cả người Trương Tuyết run lên, nàng phản ứng đã yếu đi rất nhiều, đầu khẽ lắc lắc, trong mắt hiện lên vẻ cầu xin nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh không để ý đến ánh mắt đó của nàng, một bên tùy ý xâm lược chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng, tay phải hần thu lại nhẹ nhàng đặt lên nhũ phong bên trái của nàng.

Trương Tuyết biến sắc, ánh mắt trở nên hoảng loạn. Giờ phút này nàng cảm nhận được tay Hoa Tinh đang đặt lên đôi nhũ phong nẩy nở của mình. Hần nhẹ nhàng vuốt ve đôi nhũ phong mê người đó qua làn vải rất

mỏng. Nàng kêu lên hấn không nên làm thế, đáng tiếc Hoa Tinh không hề để ý tới. Ngay khi nàng đang suy nghĩ nên làm như thế nào đột nhiên chỉ thấy cả người trở nên cứng đờ.

Trong mắt Hoa Tinh lúc này lại hiện ra một tia khen ngợi. Tay phải tham lam xoa bóp đôi nhũ phong đầy đặn của nàng. Cảm giác đầu tiên hấn cảm nhận được chính là thật to, thật tròn, thật co dãn, vô cùng thoải mái. Nhìn về mặt kinh hoàng của Trương Tuyết, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia thương tiếc. Nhẹ nhàng rời đôi môi đỏ mọng của nàng ra, Hoa Tinh nói nhỏ: “Lần trước trong lòng ta rất khó chịu, lần này rốt cuộc đã hoàn thành ước nguyện. Lần sau ta nhất định sẽ cẩn thận tỉ mỉ thưởng thức nàng. Ha ha.” Nói xong hấn lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng một chút, thân hình Hoa Tinh nhoáng lên đã biến mất trong mắt Trương Tuyết. Giữa không trung vẫn còn vang vọng tiếng cười đắc ý của hấn.

Cả người Trương Tuyết run lên. Nàng vô lực dựa lưng vào gốc cây đại thụ nhìn bóng người xa xa. Từ đôi thu thủy của nàng, không ai có thể đoán được giờ phút này nàng đang nghĩ gì. Thở dài một tiếng, Trương Tuyết lắc mình rời đi. Trong rừng cây chỉ còn lưu lại tiếng thở dài mãi không chịu tan đi.

206. Chương 206: Vô Song Thư Sinh

Trở lại Bách Hoa Môn thấy chúng nữ đều đang trừng mắt nhìn mình. Hoa Tinh khẽ cười nói: “Sao, các nàng nhìn ta như vậy có việc gì, hình như ta làm chuyện gì xấu vậy. Ta mới khổ cực làm một chuyện tốt, các nàng không nên nhìn ta như vậy chứ.”

Ám Nhu khẽ hừ một tiếng nói: “Chưa có ai nói gì, có phải là huynh chột dạ không. Mà cũng không ai kêu huynh giải thích mà.”

Nguyệt Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy ở bên cạnh đều dùng ánh mắt u oán nhìn hấn. Nhưng trong mắt Trần Lan, Mai Hương đều hiện lên vẻ tín nhiệm hấn. Còn lại là Diệp Tinh và Lý Thái Tú thì vẻ mặt rất bình tĩnh, nhìn không ra có gì khác thường cả.

Hoa Tinh cười hắc hắc, nghĩ không ra Ám Nhu lại nói như vậy. Trái lại lại khiến hấn trở thành một tên kẻ trộm vậy. Liếc nhìn đám người Tử Ngọc Hoa, Hoa Tinh hỏi: “Sao không thấy Tăng Khánh Hoa, hấn không ở cùng với mọi người sao?”

Tử Ngọc Hoa khẽ lắc đầu nói: “Hấn đang vận công chữa thương ở trong phòng, mong sớm khôi phục nguyên khí.”

Hoa Tinh ồ lên một tiếng nói: “Như vậy cũng tốt, tuy nhiên hấn lúc này làm như vậy cũng không có lợi cho lắm. Được rồi, trời cũng không còn sớm, mọi người nghỉ ngơi một lát đi. Ta sẽ dành chút thời giờ truyền thụ võ công ọi người. Để sau này ta không phải lúc nào cũng lo lắng ọi người, như vậy không dễ chịu chút nào.” Nói xong hấn nhìn vào chúng nữ.

Nguyệt Vô Ảnh nhìn Hoa Tinh, nhẹ giọng nói: “Người nghỉ ngơi một chút đi. Dương Anh vừa đến đây một chút, nói người sau khi trở về lập tức đến Bách Hoa sảnh. Xem bộ dạng của nàng sợ rằng phiền phức đã tới. nàng chỉ nói một câu, đối phương rất lợi hại, người phải cẩn thận đó.”

Hoa Tinh nghe thấy vậy mặt không khỏi trầm xuống, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng. Hấn lạnh lùng nói: “Xem ra là Vô Song Thư Sinh đã đến đây. Cũng tốt, cái cần tới cuối cùng cũng phải tới. Võ công của hấn có lẽ còn kém hơn Lâm Vân. Đối với ta mà nói không có chút uy hiếp. Ta lúc này phải đi một chút, Ngọc Hoa đi cùng ta để kiến thức một vị cao thủ Thiên bằng. Mọi người an tâm ở đây nghỉ ngơi, không cần lo lắng cho ta. Ta đi một lát sẽ trở về.” Nói xong, hấn xoay người rời đi.

Tử Ngọc Hoa đi theo Hoa Tinh rất nhanh đã đến Bách Hoa sảnh. Vừa vào cửa, Hoa Tinh đã nhìn vào một trung niên văn sĩ. Hơi chấn động một chút, Hoa Tinh thầm nghĩ Tổng Văn Kiệt này có thể còn lợi hại hơn cả Quyền thần Lý Bất Hối. Dời ánh mắt khỏi hấn, Hoa Tinh lướt qua người bốn nàng Hoa Ngọc Như, Chung Văn Quyên, Kiều Phượng Ngâm và Dương Anh. Hơi mỉm cười, trong mắt Hoa Tinh lộ ra một tia khen ngợi.

Cùng lúc đó, Vô Song Thư Sinh Tống Văn Kiệt cũng đang đánh giá Hoa Tinh. Cảm giác đầu tiên của hắn chính là Hoa Tinh rất anh tuấn. Cảm giác thứ hai là khí tức trên người hắn rất quái lạ, dường như đang ẩn giấu cái gì đó, nhưng nhìn mãi không ra. Cảm giác thứ ba là Hoa Tinh rất háo sắc, bởi vì ánh mắt của Hoa Tinh nhìn bốn nàng của Bách Hoa Môn rất rõ ràng lộ ra vẻ ái mộ. Hừ lạnh một tiếng, trong lòng Tống Văn Kiệt rất khinh thường loại người háo sắc này. Hắn thực sự cảm thấy bi ai cho Đạo hoàng Bá Thiên vì đã thu được một đệ tử như thế này.

Hoa Ngọc Như đứng dậy, nàng nháy mắt với Hoa Tinh, mở miệng nói: “Xin mời hai vị công tử ngồi. Lần này có người muốn gặp Hoa công tử. Ta sẽ giới thiệu mọi người với nhau một chút.”

Nói xong nàng giới thiệu hai bên với nhau, sau đó nói: “Lần này hai vị danh chấn Võ lâm tập trung ở Bách Hoa Môn chúng ta, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Bách Hoa Môn chúng ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Bây giờ mọi người trước hết uống một ngụm trà, có chuyện gì từ từ nói.”

Hoa Tinh cười nhạt nói: “Thịnh tình của môn chủ ta ghi nhớ trong lòng. Tin rằng có một ngày ta sẽ hồi báo môn chủ. Tin rằng khi đó môn chủ sẽ hài lòng. Bây giờ nếu đã có người không ngại ngần dặm xa xôi đến tìm ta, thì ta cũng không nên làm lỡ thời gian của hắn. Có chuyện gì nói thẳng ra đi.” Nói xong hắn nhìn thẳng vào Tống Văn Kiệt.

Tống Văn Kiệt hừ lạnh một tiếng: “Hoa Tinh, xem ra sư phụ của ngươi quên dạy ngươi về lễ nghĩa, ngay cả nhìn thấy trưởng bối cũng không hành lễ sao?”

Hoa Tinh cười nói: “Vấn đề này cũng không dễ nói. Người nói người là trưởng bối của ta, điều này sợ rằng không đúng. Hơn nữa ta cũng không phải đám thư sinh vô dụng, nên làm sao có thời gian hỏi sư phụ về những điều này. Nếu như có thời gian rảnh rỗi không bằng ta nghĩ như thế nào để cưới bốn mỹ nữ ở đây về làm thê tử. Ha ha, đây chính là một chuyện rất tuyệt vời.”

Tống Văn Kiệt biến sắc, vẻ mặt trở nên tức giận. Trùng mắt nhìn Hoa Tinh nói:

“Ta cùng bối phận với sư phụ Bá Thiên của ngươi, sao không thể là trưởng bối của ngươi chứ. Nể mặt cố nhân, ta vốn định dùng lời lẽ với ngươi. Nhưng ngươi đã vô lễ như vậy, ta thực sự cảm thấy thất vọng thay cho Bá Thiên. Hắn dĩ nhiên lại thu một đồ đệ như ngươi, một kẻ háo sắc, không biết luân lý đạo đức.”

Ánh mắt Hoa Tinh trở nên lạnh lùng, nhìn hắn nói: “Nhân cách của ta như thế nào chỉ sợ sư phụ ta là hiểu rõ nhất, điều này còn không cần ngươi nói. Người có chuyện gì cứ nói thẳng ra, không cần chỉ vào cây dâu mà chửi cây hòe. Ta và ngươi chưa từng gặp mặt, không có quan hệ gì cho nên ngươi nói chuyện tốt nhất là chú ý một chút. Từ khi xuất đạo đến nay, bất cứ ai dám đến chọc ta đều không còn mấy kẻ sống sót. Lý Bất Hối lúc này sợ rằng đang trốn như chuột để trị thương. Cho nên ta còn nói lại câu nói kia, cẩn thận một chút.”

Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người trong đại sảnh đều biến sắc. Dường như không ai ngờ thái độ của Hoa Tinh lại cứng rắn đến thế. Ngay cả cao thủ Thiên băng cũng không kiên nhẫn. Mấy nữ nhân của Bách Hoa Môn đều kinh hãi nhìn Hoa Tinh, trong mắt lộ ra một tia lo lắng. Mà Tử Ngọc Hoa lại mỉm cười, không thèm để ý. Tống Văn Kiệt nhìn Hoa Tinh với vẻ âm trầm. giờ phút này hắn đang rất phẫn nộ, nhưng từ trên người Hoa Tinh hắn lại thấy được bóng dáng của Đạo hoàng Bá Thiên.

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, việc này Tống Văn Kiệt sao có thể bỏ qua. Chỉ thấy hắn tức giận nhìn chằm chằm vào Hoa Tinh, phẫn nộ quát lên: “Hoa Tinh ngươi thật là lớn mật, cũng dám nói như vậy trước mặt ta. Dù là sư phụ ngươi cũng không dám ngông cuồng như ngươi. Ngày hôm nay ngươi tốt nhất là không nên chọc giận ta nếu không đừng trách ta ra tay giáo huấn ngươi. Bây giờ ta hỏi ngươi, cái chết của Chiến Vân đồ đệ ta có liên quan gì đến ngươi không?”

Hoa Tinh khinh thường nhìn hắn một cái, cười nói: “Đúng có ra vẻ, ai cũng đều như vậy cả. Ngay cả ngươi cũng tự mình là cao thủ siêu phàm, cũng chỉ là tự huyễn hoặc mình mà thôi. Hắc hắc, thú vị, muốn giáo huấn ra sợ rằng ngươi phải nghĩ đến hậu quả. Nơi này là Bách Hoa Môn ta không muốn giết ngươi ở đây. Cho nên ngươi nói chuyện phải suy nghĩ một chút hãy nói. Về phần đồ đệ của ngươi, ngươi đáng lẽ phải chiếu cố hắn cho tốt. Chứ đến đây hỏi ta làm gì, hắn đâu phải đồ đệ của ta. Xem bộ dạng của ngươi đúng là quá kém cỏi, ngay cả đồ đệ của mình cũng để cho người khác giết. hắc hắc, không biết chừng một ngày nào đó

người sẽ gặp lại đồ đệ của người đó.” Hoa Tinh mở miệng chế nhạo, tuyệt đối không thềm để ý mặt Tống Văn Kiệt lúc này đang tái xanh vì phẫn nộ.

Hoa Ngọc Như ở một bên thấy Tống Văn Kiệt đang rất phẫn nộ, vội vàng hỏi: “Hoa công tử không nên nói như thế, Tống tiên bối cũng không nên tức giận. Có chuyện gì mọi người có thể thương lượng với nhau mà, cả hai cùng thoải mái không phải tốt hơn sao?”

Tống Văn Kiệt nhìn Hoa Ngọc Như, hừ lạnh nói: “Đây là chuyện giữa ta và hắn, người tốt nhất là ở một bên đứng nhìn không nên xem mồm vào. Làm như thế nào ta tự biết, không cần người dạy ta.”

Hoa Ngọc Như nghe hắn nói vậy không khỏi cảm thấy xấu hổ. Nhưng không dám tức giận hắn, chỉ cười khổ một tiếng.

Hoa Tinh nhìn Hoa Ngọc Như cười nói: “Mười tên thư sinh thì chín tên quái đản, còn lại một tên cũng không có ai yêu hắn. Cho nên nàng muốn chọn phu quân cũng tuyệt đối không được tuyển thư sinh. Muốn chọn thì phải như anh tuấn như ta, dịu dàng sẵn sàng, hiểu được tâm lý nữ nhân. Nếu như tuyển một tên đầu gỗ vậy đúng là quá lãng phí giai nhân như các nàng.”

Hoa Ngọc Như nghe thấy vậy trong mắt không khỏi lộ ra một tia bất đắc dĩ. Thực sự nàng không biết nên nói hắn như thế này nữa. Lúc này, hắn còn có thể nói những chuyện này đúng là một quái nhân. Chung Văn Quyên, Kiều Phương Ngâm và Dương Anh ở bên cạnh nghe thấy vậy, trong lòng không khỏi thầm cười vì tính hài hước của Hoa Tinh. Nghĩ không ra trong hoàn cảnh này mà hắn còn có thể nói ra một chuyện làm các nàng vừa tức vừa buồn cười thế này. Tử Ngọc Hoa bên cạnh Hoa Tinh phá miệng cười, có vẻ rất hài lòng.

Tống Văn Kiệt tức giận nói: “Câm miệng, không cho người cười. Hoa Tinh, người nói đồ đệ của ta có phải là người giết hay không. Nói mau.” Tống Văn Kiệt vô cùng phẫn nộ nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh không thềm nhìn hắn, cười lạnh nói: “Người muốn ta trả lời thế nào ta sẽ nói như vậy. Ta nói có người thích hơn, hay ta nói không? Người nếu như chưa biết rõ mọi chuyện thì tốt nhất là đừng tới tìm ta. Ta không có thời gian đấu khẩu với người. Còn có không ít hồng nhan tri kỷ đang chờ ta kia kìa.”

Hoa Tinh nói thế khiến cho Tống Văn Kiệt tức giận đến mặt đỏ bừng.

Hắn đứng phắt dậy, Tống Văn Kiệt phẫn nộ nhìn Hoa Tinh: “Hoa Tinh người đi theo ta ra ngoài. Ta muốn thay Bá Thiên giáo huấn người.”

Hoa Tinh ngồi im tại chỗ cười lạnh nói: “Người nếu như bất mãn đối với ta thì có thể trực tiếp đi tìm sư phụ ta. Hoặc là người muốn lấy cớ, vậy thì không cần cứ việc nói thẳng ra. Nếu như người không có chứng cứ chứng minh ta giết tên đồ đệ vô dụng của người thì hãy đi cho ta. Không nên ở đây làm nỡ thời gian của ta. Ta không có hứng thú đối với nam nhân, không tiếp.”

Nói xong hắn không thềm nhìn hắn, mà nhìn vào thân thể động lòng người của Hoa Ngọc Như.

Mặt Tống Văn Kiệt tái xanh, vẻ mặt không ngừng biến đổi, trong lòng dường như đang lo lắng điều gì đó. Nhìn dáng vẻ ngông cuồng, càn rỡ của Hoa Tinh, Tống Văn Kiệt dám khẳng định Chiến Vân nhất định là do hắn giết. Đáng tiếc là hắn không có nhân chứng vật chứng, cho nên muốn nói lý tạm thời hắn không có biện pháp. Nhìn Hoa Tinh, Tống Văn Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoa Tinh, hôm nay nể mặt sư phụ người, ta không so đo với người. Lần sau gặp lại ta sẽ lấy mạng người. Tốt nhất là người vĩnh viễn ở lại đây đừng ra ngoài. Gặp ta thì người chuẩn bị chết đi.”

Hoa Tinh cười tà quái nói: “Phải không, xem ra người muốn gây sự mới chịu đi. Vậy dễ dàng thôi, tiếp tục kích ta, làm ta tức giận là người có thể xuống địa ngục gặp tên đồ đệ vô dụng của người. Bây giờ, người cứ từ từ chờ, ta không có thời gian để ý đến người. Ngọc Hoa, người ở đây nghe là được, hắn nếu như chờ đủ quá thì người lưu hắn lại đây. Đêm nay hắn không cần phải về. Ta đi trước phát tiết đây.” Nói xong, hắn không thềm để ý đến Tống Văn Kiệt, xoay người rời khỏi.

Đến lúc này, tất cả mọi người còn lại đều nhìn sang Tống Văn Kiệt và Tử Ngọc Hoa. Tử Ngọc Hoa khẽ cười nói: “Bốn nàng không cần nhìn ta như vậy, chúng ta cứ an tâm ngồi nghe mà thôi. Nghe xem cao thủ đứng thứ ba trên Thiên bảng sáu mươi năm về trước chờ người như thế nào? Ta còn chưa từng nghe qua. Ha ha, nghĩ đến đã thấy hưng phấn rồi. Mấy ngày nay không ra tay, cả người đều cảm thấy ngứa ngày khó

chịu. Hôm nay phải xem có cơ hội hoạt động tay chân không. Đại ca nếu đã giao chuyện này cho ta, ta tự nhiên sẽ cẩn thận lắng nghe một chút.” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Hắn nói những lời này làm cho bốn mỹ nữ Bách Hoa Môn càng thêm hoảng sợ. Sự bá đạo của Hoa Tinh là điều mà cả thiên hạ đều biết. Hắn không sợ Tổng Văn Kiệt còn có thể được. Nhưng Tử Ngọc Hoa mới vừa xuất đạo, dường như cũng không có danh tiếng gì.

Dương Anh là người duy nhất đã thấy Tử Ngọc Hoa thi triển võ công. Lúc này nghe thấy hắn nói thế không khỏi nhẹ giọng nói: “Tử thiếu hiệp, việc này có lẽ bỏ qua đi. Nếu Hoa Tinh đã rời khỏi thì kết thúc thôi, sao phải sinh sự đa đoan làm gì?”

Tổng Văn Kiệt lạnh lùng nhìn Tử Ngọc Hoa, âm trầm hỏi: “Người là ai mà lại ngông cuồng đến vậy. Xem ra người đi theo Hoa Tinh cũng không phải thứ gì tốt đẹp. Muốn nghe ta mắng chửi người sao, người còn không xứng. Cút sang một bên cho ta, đỡ làm bẩn mắt ta.”

Tử Ngọc Hoa lạnh lùng nói: “Thảo nào đại ca không thích nghe người nói lời nhảm, xem ra người ngoại trừ vẻ ngoài giống người ra thì không khác gì thú vật. Miệng chó không thể sửa ra lời gì dễ nghe cả. Vậy còn là cao thủ Thiên băng gì nữa, nói ra thật xấu hổ.”

Tổng Văn Kiệt đã phần nộ đến cực điểm, một cỗ khí thế cường đại trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ Bách Hoa sảnh khiến người bốn mỹ nữ Bách Hoa Môn run lên, liên tục lui về phía sau. Ánh mắt Tử Ngọc Hoa trở nên lạnh lùng, nghiêm túc nói: “Vô Song Thư Sinh Tổng Văn Kiệt tốt nhất là người thu hồi lại khí thế thấp kém của người đi. Nếu như chọc giận đại ca của ta và ta thì hôm nay ta sẽ cho người xuống Địa ngục gặp đồ đệ người đó. Đứng thứ ba trên Thiên băng cũng đáng gì, Kiếm thần thấy ta cũng phải lễ phép gọi ta một tiếng công tử. Người mau cút ra ngoài cho ta.” Nói xong toàn thân Tử Ngọc Hoa phát ra một cỗ khí thế như quân lâm thiên hạ, trong nháy mắt đánh thẳng vào Tổng Văn Kiệt.

Hai cỗ khí thế cường đại va chạm vào nhau. Xung quanh chỉ cảm thấy một cơn cuồng phong nổi lên, tất cả đồ đạc trong sảnh đều bị chấn nát. Bốn mỹ nữ Bách Hoa Môn bị chấn ra ngoài vài bước, tất cả đều kinh hãi nhìn hai người. Mà khi các nàng thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt Tổng Văn Kiệt, càng khiến các nàng thêm kinh ngạc.

Xảo diệu xoay tròn một vòng, Tổng Văn Kiệt kinh hãi nói: “Dừng tay, người rốt cuộc đến từ đâu, vì sao trên người người lại có một cỗ khí thế để vương? Vô học như vậy thiên hạ rất hiếm có. Mau nói thân phận của người, ta không muốn làm thương tổn hậu nhân của cổ nhân.”

Tử Ngọc Hoa nhìn hắn một cái nói: “Thân phận của ta người không có tư cách để biết. Ta muốn chính là người tốt nhất lần sau không nên xuất hiện trước mặt Hoa đại ca và ta. Như vậy người còn có thể sống lâu một chút, nếu không người không sống được thêm nữa đâu. Bây giờ người đi đi, thu hồi khí thế của người đi. Nếu không ở trước mặt đại ca ta người chắc chắn sẽ phải chết. Với võ công của người tuyệt đối không phải đối thủ của đại ca ta. Ngoài cái chết, không còn con đường thứ hai cho người. Đây là địa bàn của Bách Hoa Môn, ta cũng không muốn làm khó các nàng. Nhưng người nếu như dám tới tìm các nàng gây phiền phức, vậy khi đồ đao vung ra, người sẽ phải hối hận.” Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Tổng Văn Kiệt tức giận hừ lạnh nói: “Chớ nên ngông cuồng, chờ sau khi ta điều tra rõ ràng lai lịch của người sẽ giáo huấn người. Lần này trước hết tha cho các người một lần. Lần sau các người hãy cẩn thận một chút cho ta.” Nói xong, thân hình lóe lên bay ra ngoài.

Nhìn Tổng Văn Kiệt đã rời khỏi, Hoa Ngọc Như khẽ thở dài nói:

“Thật không ngờ rằng cao thủ Thiên băng lại lợi hại đến vậy. Cũng may còn có Hoa Tinh và Tử Ngọc Hoa ở đây, nếu không chúng ta không thể trêu chọc hắn.”

Chung Văn Quyên nhìn ra bên ngoài cửa, khẽ thở dài nói: “Lần này dù chúng ta không xen miệng vào nhưng Hoa Tinh ở lại đây thì vô tình chúng ta cũng đã đắc tội hắn. Sau này sợ rằng sẽ không tốt mấy. Xem ra ngoại trừ kết minh với Phượng Hoàng thư viện ra thì sợ rằng sẽ không có biện pháp nào khác.”

Kiều Phượng Ngâm không phục nói: “Tổng Văn Kiệt thì sao chứ, hắn lẽ nào không nói đạo lý sao. Chúng ta cũng không đắc tội hắn, hắn nếu như thực sự không nói đạo lý thì cùng lắm chúng ta sẽ kết minh với Phượng Hoàng thư viện. Khi đó có Hoa Tinh ở đây, hắn còn dám tới đây gây chuyện cũng không được.”

Dương Anh nhẹ giọng nói: “Thực ra câu nói cuối cùng của Trung nguyên tuy là có ý tốt, nhưng lại vô tình kéo chúng ta lên chung một thuyền với bọn họ. như vậy tương lai chúng ta sẽ không thể tránh khỏi việc đối lập với Tống Văn Kiệt. Có thể đây là ý trời, bao năm qua chúng ta đã rất bình yên ở nơi đây. Nhưng lúc này, Tế Nam lại đột nhiên thay đổi, tất cả đều rơi vào sương mù không thể dự đoán trước được. Số phận tương lai không ai có thể nói rõ được.”

Hoa Ngọc Như lúc này đã khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Việc này đã qua, mọi người tạm thời không nên để trong lòng. Chúng ta phải đặt tinh lực vào Tế Nam thành. Hôm nay môn hạ vừa truyền đến rất nhiều tin tức kinh người. Chúng ta cần phải thương lượng một chút.” Nói xong nàng liếc nhìn đại sảnh đang bừa bộn, rồi xoay người đi ra ngoài. Ba nàng còn lại liếc nhìn nhau một cái rồi cùng đi theo Hoa Ngọc Như.

Trong biệt viện, Hoa Tinh sau khi trở về có vẻ mặt khá tức giận. Chúng nữ vừa thấy vẻ mặt hẩn như vậy không khỏi cảm thấy kinh ngạc, vì rất ít khi Hoa Tinh có vẻ mặt như vậy. Nguyệt Vô Ảnh nhẹ nhàng hỏi: “Sao, chuyện không giải quyết được sao? Xem bộ dạng của người hình như có vẻ không cao hứng, lẽ nào có phiền phức sao?”

Hoa Tinh nhìn nàng, mỉm cười nói:

“Không có việc gì, tạm thời ta không muốn nghe tên Tống Văn Kiệt kia chửi người. Thực ra ta tạm thời còn không tìm được lý do giết hẩn. Cho nên không để ý đến hẩn, chỉ để Tử Ngọc Hoa đối phó với hẩn. Lần này bọn họ sợ rằng cũng không có chuyện gì lớn xảy ra. Được rồi, trời đã tối đen, chuẩn bị ăn cơm tối thôi. Ta đói bụng rồi.” Nói xong hẩn đi về phía phòng mình.

Chúng nữ nhìn bóng lưng Hoa Tinh, trong mắt đều lộ ra một tia kỳ quái. Các nàng đều không giải thích được, bộ dạng của hẩn lúc này cho biết hẩn đang nghĩ gì? Trần Lan nhẹ giọng nói: “Ta đi chuẩn bị cơm tối, mọi người nếu rảnh rồi thì đi xem công tử đi. Tâm trạng của công tử hôm nay có vẻ khác bình thường, nhớ kỹ không nên chọc công tử giận. Ta đi đây.”

Trong viện Diệp Tinh thật, giả nhìn nhau rồi đều đi vào phòng mình. Lúc này không phải là thời cơ để các nàng đi nhìn Hoa Tinh. Mà Lý Thái Tú cũng chỉ liếc nhìn cửa phòng Hoa Tinh một cái rồi cũng trở về phòng mình. Lúc này chỉ còn lại bốn người là Âm Nhu, Mai Hương, Nguyệt Vô Ảnh và Lãnh Như Thủy. đọc truyện tại . Các nàng nhìn nhau, Nguyệt Vô Ảnh nói: “Mấy người đi vào xem hẩn thế nào đi. Hôm nay ta hơi mệt muốn về phòng nghỉ một lát. Bao giờ ăn thì gọi ta.” Nói xong nàng xoay người rời đi.

Mai Hương nhìn hai nàng kia, khẽ cười nói: “Đi xem huynh ấy đi, ta ở đây với những người khác, lúc nào ăn ta sẽ gọi hai người. Đi đi, hai ngày qua đúng là rất ít có cơ hội một mình ở cạnh huynh ấy.”

Nói xong nàng cười cổ vũ, đẩy Âm Nhu và Lãnh Như Thủy đến phòng Hoa Tinh.

Hoa Tinh lặng lẽ nằm trên giường, một chút tức giận cũng không có. Vừa rồi chỉ là hẩn giả bộ như vậy thôi. Hẩn muốn xem chúng nữ có phản ứng gì. Nghe tiếng bước chân truyền đến, Hoa Tinh cười cười thần bí, nghiêng người vào trong.

207. Chương 207: Xảo Hí Kiều Nga

Cửa khẽ mở ra, Âm Nhu và Lãnh Như Thủy đi vào phòng Hoa Tinh, muốn nhìn Hoa Tinh bây giờ như thế nào? Vào cửa, nhìn thấy Hoa Tinh nằm đưa quay lưng ra cửa, Âm Nhu và Lãnh Như Thủy nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Khẽ đi vào, ngồi xuống cạnh giường, Âm Nhu đưa tay chạm vào thân thể Hoa Tinh, hỏi:

”Ồ, huynh làm sao thế? Hôm nay có vẻ không vui, có đúng là Tống Văn Kiệt khi dễ huynh không? Huynh tức giận làm gì, hơi đâu mà tức giận cho nó mệt người. Đứng lên đi, muội và Như Thủy tỷ đến với huynh đây.

Hoa Tinh quay lại, nhìn hai nàng, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Ngồi đi, ta muốn nằm im một lát. Các người cứ ngồi đó nói chuyện, ta muốn nghe giọng nói các nàng. Đến đây Như Thủy, ngồi bên cạnh ta đây.”

Nói xong khẽ chuyển thân vào phía trong giường, lộ ra khoảng trống cho Như Thủy. Lãnh Như Thủy nhìn bộ dáng có chút khác thường của Hoa Tinh, cũng không cự tuyệt, nhẹ nhàng ngồi xuống giường. Hoa Tinh nắm tay Ám Nhu và Như Thủy, khẽ nói: “Nào nói chuyện với ta đi, ta rất ít khi nói chuyện cùng lúc với hai người. Đặc biệt là Như Thủy, đi theo ta từ Lạc Dương cho đến nay nhưng dọc đường đi ta cũng đều chưa nói chuyện với nàng, nàng không giận sao?”

Lãnh Như Thủy nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ nhu tình nói: “Người đấy, nếu vẫn như thế thì tốt biết mấy. Đáng tiếc là dáng vẻ ôn nhu của người cứ như thiên địch của nữ nhân vậy, khiến cho nữ nhân đều si mê người. Hơn nữa khi người bá đạo thì trên người lại có khí tức đầy tà dị, trên người có một sự hấp dẫn nói không nên lời. Có lẽ người đúng là Hoa Tinh, trời sinh một nam nhân đầy hoa tâm như người, làm cho người ta vừa yêu vừa tức.”

Ám Nhu gật đầu nói: “Không sai, tỷ tỷ nói đúng lắm, huynh dịu dàng đến chết mê chết mệt nhưng lại bá đạo, tà dị cực kỳ, đã vậy lại còn háo sắc hoa tâm nữa.”

Hoa Tinh mỉm cười, hai tay áp tay hai nàng vào người, cười nói: “Nói như thế là các người vừa yêu vừa hận ta ư? Hắc hắc, nếu nói như vậy thì ta cứ tiếp tục như thế hay là phải sửa đổi một chút đây? Mà nếu sửa đổi thì thưởng cho ta cái gì đây?”

Ám Nhu nói: “Thưởng cái đầu huynh ấy, suốt ngày khi dễ bọn muội mà thưởng cái gì? Phải phạt mới đúng, hừ.” Nói xong, quay về phía hắt làm mặt quỷ.

Hoa Tinh cố ý than nhẹ một tiếng, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nói: “Các nàng không thưởng cũng không cho ta thân cận, ta không đi tìm mỹ nữ khác thì biết làm gì bây giờ?” Nói xong lơ đãng nhìn hai nàng.

Ám Nhu và Lãnh Như Thủy nghe vậy thì sững sờ, nghĩ không ra Hoa Tinh lại nói như thế. Nhìn Hoa Tinh, Lãnh Như Thủy khẽ than: “Đoàn người nhiều như thế người còn chưa đủ bá đạo hay sao? Nữ nhân nào mà người chưa từng động đến, hơn nữa bọn ta cũng có cự tuyệt người đâu? Nhiều nữ nhân bên người như vậy người còn chưa thấy đủ hay sao? Nhớ lại khi trước ta gặp người thì còn có Đường Mộng và Liên Phượng vẫn chưa bị người đoạt lấy, bây giờ thì sao? Ai người cũng đã có được, không lẽ người vẫn còn bất mãn ư?” Một tiếng thở dài vang lên trong phòng.

Ám Nhu nói:

”Huynh còn dám nói như thế nữa, bây giờ bên cạnh huynh có bao nhiêu nữ nhân, thế mà sắc tâm vẫn không giảm, nhìn thấy ai cũng thêm muốn. Huynh nên dành thời gian chiếu cố đến những người bên cạnh huynh mới đúng. Không nghĩ ra còn muốn tìm nữ nhân khác nữa, huynh thật sự là đại bại hoại.”

Hoa Tinh cười khổ nói:

”Như Thủy, trong lòng nàng có chút hận ta đúng không? Kỳ thật ta cũng biết cả đời ta rất may mắn nên có vô số nữ nhân, chỉ có một điểm tiếc nuối duy nhất là không cách nào cấp cho các nàng tình yêu đầy đủ được. Điểm này ta mãi mãi không cách nào đền bù được, song đó cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Nam nhân nếu không háo sắc thì đó là gặt người mà thôi. Có rất nhiều người nam nhân che giấu tốt hơn ta nên họ mặc nhiên được xem là chính nhân quân tử, còn ta thì biến thành phong lưu lãng tử.”

Liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, Như Thủy lắc đầu:

”Kỳ thật tâm người rất tốt, điểm này chúng ta đều biết, nếu không thì cũng sẽ không đi theo người. Người ngoài vẻ anh tuấn ra thì còn có trái tim rất yêu thương chúng ta. Nếu không thì người không thể nào có được nhiều nữ nhân như vậy. Ngay cả Lý Thái Tú cũng dần dần mất đi sự hận thù đối với người. Chuyện đó đã nói lên tất cả.”

Hoa Tinh nhìn nàng, ánh mắt lộ ra vẻ nhu tình, khẽ nói: “Từ khi biết suy nghĩ đến nay, ta biết các nàng có rất nhiều chuyện các nàng đều chiều theo ý ta. Như Ám Nhu vậy, mặc dù luôn chống đối ta nhưng ta hiểu được trong lòng nàng luôn hướng về ta. Như Thủy cũng vậy, trước giờ chưa bao giờ phản bác quyết định của ta, chỉ im lặng ủng hộ ta, đối với những chuyện như vậy ta luôn rất cao hứng. Tính ra những nữ nhân

bên cạnh ta, vô luận là ai thì chỉ cần ở chung với ta một thời gian thì đều có tình ý với ta, đó có lẽ là thu hoạch lớn nhất trong cuộc đời ta.”

Hoa Tinh thấy hai nàng không nói, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, tay phải hướng về phía cửa phòng phất lên, một cỗ nhu kinh lập tức đóng cánh cửa lại. Đến lúc này Âm Nhu dường như hiểu được điều gì, liếc mắt nhìn Lãnh Như Thủy thấy nàng vẫn ngồi yên, nàng cũng đành cố nén ý niệm chạy trốn trong đầu, có chút u oán nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh đột nhiên xoay người dùng sức ôm hai nàng vào ngực, cảm giác được hai nàng có ý giãy giụa, hẳn cũng không thêm để ý đến, khẽ cười nói: “Hiếm khi đến phòng ta, phải cho người ta chiếm tiện nghi một chút chứ, nếu không làm sao mà chịu được?” Nói xong, đôi môi lập tức hôn vào mặt Như Thủy, mỉm cười nhìn nàng, đồng thời thừa dịp nàng thẹn thùng quay đầu sang chỗ khác thì tay phải chuyển sang ngực Âm Nhu, nắm vào ngực nàng, dùng sức nắm bóp nhũ phong đầy đặn của nàng. Nhất thời Âm Nhu vận vẹo thân thể một chút, sau đó thì đành bất động.

Nhìn Âm Nhu, Hoa Tinh cười nói: “Trước kia cho đến nay chưa ai dám chống đối lại ta, nhưng người thì lại hết lần này đến lần khác chống đối lại ta. Hôm nay người chủ động gõ cửa đến thăm ta, ta phải trả thù mới được, hắc hắc, để ta nhắm nháp hương môi một chút nào.” Nói xong nhìn về mặt kinh hoảng thẹn thùng của Âm Nhu, Hoa Tinh không khỏi lộ ra một tia đắc ý, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Toàn thân Âm Nhu cứng đờ, sắc mặt đỏ bừng, trong lòng xấu hổ vô cùng. Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra Hoa Tinh lại ngang nhiên như thế, trước mặt Lãnh Như Thủy mà dám thân mật như vậy. Nghĩ thế bèn dùng sức giãy giụa thân thể một chút, bất quá Hoa Tinh chỉ cần dùng một mình tay phải là đã khiến nàng nhịn không được, toàn thân run lên, bộ ngực mẫn cảm bị Hoa Tinh chà xát khiến cho nàng không nhịn được phải há miệng rên lên. Hoa Tinh nhân cơ hội này khóa chặt miệng nàng, túy ý nhắm nháp vị ngọt của cái lưỡi thơm tho trong miệng nàng.

Lãnh Như Thủy ở một bên cũng cảm giác được Âm Nhu khác thường, nhất thời sắc mặt đỏ bừng, liếc mắt một cái nhìn Hoa Tinh, thấy hắn đang xoa nắm ngực của Âm Nhu thì trong lòng nàng cũng hiện lên một cảm giác kỳ quái, thân thể như muốn nhũn ra, ý niệm trong đầu cũng trở nên táo tợn, sống mất long lanh, không khỏi nhịn được tự mắng thầm bản thân mình.

Đột nhiên nàng phát hiện ánh mắt Hoa Tinh đang nhìn mình, nàng thẹn thùng không tự chủ được cúi đầu xuống, nắm lấy tay trái của Hoa Tinh, nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ cầu xin. Hoa Tinh lộ ra một nụ cười tà dị, tay trái thoát cái đã thoát ra khỏi tay Như Thủy, rơi vào ngực nàng, nắm chặt bầu vú mẹ người của nàng trong tay. Lãnh Như Thủy u oán nhìn hắn tựa hồ trách móc, sau đó nhắm mắt lại để hắn tùy nghi hành xử.

Trong phòng, Hoa Tinh và hai nàng đều không nói gì, chỉ im lặng hoàn thành hết thấy. Hoa Tinh mỉm cười nằm giữa hai nàng, vuốt ve hai thân thể động lòng người, đột nhiên hắn nảy ra một ý định kỳ quái trong đầu.

Nghĩ là làm, đây chính là tính cách của Hoa Tinh. Chỉ thấy hai tay hắn vuốt ve hai vú của hai nàng, một mặt nhân cơ hội đó cởi áo hai nàng. Hai nàng bởi vì thẹn thùng, không dám nhìn lẫn nhau nên chỉ biết nhắm mắt, không có cảnh giác, nhất thời bị Hoa Tinh cởi bỏ áo, bốn bầu vú tuyệt vời hiện ra trong mắt Hoa Tinh. Chỉ thấy bộ ngực trắng muốt của Như Thủy là đôi nhũ phong như hai bát ngọc nhỏ úp ngược, cực kỳ mê người. Một đôi ngọc châu hồng hồng dựng thẳng, tản ra khí tức mê người. Bên này, hai vú Âm Nhu trắng trong như ngọc, vừa tròn vừa lớn, so với Như Thủy thì lớn hơn một chút, hai núm nhũ châu hồng hồng tỏa ra hương thơm tràn ngập bốn phía.

Khẽ rời khỏi đôi môi của Như Thủy, Hoa Tinh nhìn bốn ngọn núi tuyết vời, ánh mắt lộ ra vẻ tán dương và đắc ý. Hai tay nắm lấy hai khóa ngọc châu phần hồng xoa nhẹ, chỉ thấy thân thể hai nàng đồng thời chấn động, nhịn không được rên lên một tiếng, hé mắt lườm Hoa Tinh. Bất quá hai nàng vừa mở mắt thì nhất thời ngẩn người, sắc mặt đỏ ửng, lập tức nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Như Thủy xấu hổ lắm, lý nhí nói: “Hoa Tinh, không nên như vậy, xấu hổ lắm, cầu xin người, Hoa Tinh, không nên.” Âm Nhu cũng tương tự như thế, cực thẹn, nói:

“Hoa Tinh, huynh thực là đại bại hoại, dám khi dễ người ta như vậy, để muội nói với tỷ tỷ, mau buông tay ra, không, đừng...”

Bốn bàn tay ngọc kháng cự lại Hoa Tinh, đáng tiếc là một chút tác dụng cũng không có. Hoa Tinh tình nghịch nhìn bộ dáng thẹn thùng của hai nàng, cười nói:

“Đẹp quá, cảm giác thực sự phấn khích, hắc hắc, muốn ta buông tay ư? Các nàng mở mắt ra đi, nếu không thì ta vẫn sẽ như thế, quyết không buông tay.” Nói xong hai tay tiếp tục mân mê hai khối bông mềm mại, hưng phấn hưởng thụ cảm giác tuyệt vời. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chams](#)

Thân thể hai nàng run lên nhè nhẹ, chỗ mẫn cảm đã bị hấn nắm bắt, một chút lực phản kháng cũng không còn, nghe Hoa Tinh nói như vậy thì lại càng mắc cỡ, không biết nên làm gì mới tốt. Bởi vì đều sợ người kia nhìn thấy vẻ xấu hổ của mình nên Ám Nhu và Như Thủy đều có một lựa chọn giống nhau: nhắm chặt hai mắt, mím chặt môi, cố nén để không phát ra thanh âm rên rỉ. Hoa Tinh thấy thế cũng không thêm để ý đến, bắt đầu ngậm lấy nhũ châu mịn màng căng tròn của Như Thủy, nhắm nháp hương vị ngọt ngào mê người của nó.

Như Thủy cả kinh hô lên một tiếng, hai mắt chấn động nhìn Hoa Tinh cúi đầu ngậm lấy nhũ châu trước giờ chưa từng bị nam nhân nào chạm vào, trong lòng thẹn thùng nói không nên lời, sắc mặt từ hồng đã chuyển sang đỏ như gấc, tâm linh run rẩy, nhìn Hoa Tinh say mê nhắm nháp vú mình, trong lòng cũng phát sinh ra một chút tự hào, cảm tưởng rằng mình thực sự có thể hấp dẫn được Hoa Tinh. Bàn tay nhỏ bé vô thức vuốt ve lấy đầu Hoa Tinh. Giờ phút này Như Thủy tựa hồ đã quên mất còn có Ám Nhu tồn tại, chỉ lặng lẽ thể hiện vẻ ôn nhu nữ nhân của mình.

Hoa Tinh nhìn nàng, tình nghịch dùng sức hút mạnh một cái, cảm giác được thân thể Như Thủy run lên, hấn mỉm cười, rời khỏi đầu vú hồng hồng, ca ngợi: “Đẹp quá, Như Thủy thật đẹp, vừa thơm vừa ngọt, thật là là cực phẩm mê người. Hắc hắc, tốt nhất là phải vĩnh viễn thuộc về ta, hắc hắc, đây cũng chính là niềm kiêu hãnh của ta, nam nhân khác không thể nào có được.”

Đơn giản vài câu tán dương đã khiến cho trong lòng Như Thủy như được quét mặt, ngọt ngào lắm.

Ám Nhu lén mở mắt nhìn Hoa Tinh, sau đó lại thẹn thùng nhắm mắt lại. Hoa Tinh cười với Như Thủy, sau đó nghiêng đầu sang ngậm lấy bầu vú của Ám Nhu, cái lưỡi quét tới quét lui trên núm vú. Nhìn chiếc miệng nhỏ đang mím chặt, kìm nén phát ra thanh âm của nàng, Hoa Tinh nhất thời dùng sức hút một cái, Ám Nhu không chịu được loại kích thích này, nhất thời hô lên một tiếng.

Bất đồ Hoa Tinh cười nói: “Có tiếng bước chân đến, hình như là Hương nhi gọi đi ăn cơm. Đáng tiếc là ta bây giờ không hề cảm thấy đói. Vẻ đẹp của hai nàng mới là kỳ tuyệt thiên hạ, không gì có thể sánh bằng.” Nói xong dùng hai ngón tay vờn vờn quanh núm vú, nhìn vẻ mặt hai người.

Hoa Tinh vừa nói xong, hai người nhất thời kinh hoàng thất thố, vội đẩy tay Hoa Tinh ra, sửa sang lại quần áo. Bất quá hai tay Hoa Tinh nắm thật chặt hai bầu vú co dãn của hai nàng, cười nói: “Đừng vội, ta còn chưa ăn no, sao đã vội vã mặc quần áo, làm như thế thì ta phải làm sao bây giờ?”

Ám Nhu thẹn thùng nhìn Hoa Tinh, yêu kiều nói: “Hoa Tinh, huynh mau buông tay ra, để cho Mai Hương nhìn thấy thì sẽ mắc cỡ chết đi được, mất thể diện của người ta, cầu xin huynh đẩy, mau buông tay ra.” Ánh mắt đầy cầu khẩn nhìn Hoa Tinh.

Bên này Lãnh Như Thủy cũng hô lên: “Mau buông tay ra, đừng, sau này người ta cho người hết là được. Cứ thế này ta làm sao dám gặp mặt người khác, Hoa Tinh.” Hai tiếng Hoa Tinh cuối cùng kiều mỵ vô cùng, ẩn giấu sự hấp dẫn khôn cùng trong đó.

Hoa Tinh cười nói: “Muốn ta buông tay cũng được, nhưng ta có một điều kiện. Trước tiên là với Như Thủy, sau này ta muốn ngủ trong phòng nàng, nàng không được đóng sập cửa lại với ta. Nếu không ta sẽ không buông tay, thế nào, có đồng ý hay không?” Nói xong tay trái dùng sức bóp thật mạnh vào nhục cầu, ánh mắt tà dị nhìn nàng.

Thân thể Như Thủy run lên, sắc mặt đỏ bừng nhìn hấn, nói: “Người bá đạo như thế, ta có muốn cự tuyệt cũng vô dụng, bây giờ cũng vậy, nếu ta không có tâm theo người thì há lại để cho người chiếm tiện nghi như

thế này. Sau này, chỉ cần người đến, ta sẽ, ta sẽ, ta sẽ chiều theo ý người.” Câu nói cuối cùng rất nhỏ, tựa hồ không thể nghe thấy, hiển nhiên trong lòng nàng rất thẹn.

Hoa Tinh nghe vậy mỉm cười thần bí, nhìn Ám Nhu nói: “Ám Nhu, ta đánh cuộc với bốn vị mỹ nữ của Bách Hoa Môn, nếu như ta thắng thì nàng phải đồng ý đem diện mạo thật cho ta xem, đương nhiên nếu ta thua thì nàng vẫn chưa cần lộ ra diện mạo thật. Nhưng ta đến phòng nàng thì vô luận là khi nào cũng không được đuổi ta đi, đồng ý không?” Nói xong dùng sức mân mê nhũ châu của nàng.

Ám Nhu nhìn Hoa Tinh, mím chặt môi, gật đầu không nói. Hoa Tinh cười, buông hai tay ra, khê nói:

“Thật đẹp, đáng tiếc là phải ăn cơm, nếu không ta có thể nắm mãi trong tay thì tốt biết bao.” Nói xong, nhìn hai nàng đang sửa sang lại quần áo.

Chỉ một lát, hai người đã sửa sang chỉnh tề y phục, Ám Nhu mặt đỏ như ngọc, hừ khê một tiếng nói: “Hoa Tinh, huynh thật là bại hoại, thừa người ta lâm nguy mà ỷ hiếp, huynh nhớ đó, muội sẽ tìm cơ hội trả thù, hừ.”

Hoa Tinh nghe vậy, vội ôm lấy, hôn nàng trước mặt Như Thủy, không cho nàng cơ hội phản kháng. Một lúc sau mới buông ra nói: “Dám hù dọa ta, đây là hình thức trừng phạt, nếu còn tái diễn, ta sẽ dùng côn pháp chăm sóc nàng, xem nàng còn dám thế nữa không.” Nói xong thì đã thấy cánh cửa mở ra, chỉ thấy Mai Hương đứng ở cửa tò mò nhìn ba người. đọc truyện tại . Mai Hương vừa nhìn thấy hai nàng sắc mặt đỏ bừng thì nhin không được cười ra tiếng, nhất thời khiến hai nàng đều xấu hổ cúi đầu.

Hoa Tinh nhìn Mai Hương, cố tình tỏ ra không biết gì, nói: “Hương nhi, nàng cũng đã đến rồi ư, tốt lắm, đến đây.”

Mai Hương cười nói: “Ăn cơm, không lẽ mọi người không muốn ăn, có đúng là ăn sắc đẹp no rồi không?” Nói xong đi đến bên người Hoa Tinh: “Hôn một cái cho huynh cao hứng, nhanh lên nào.”

Hoa Tinh nhìn Mai Hương, dịu dàng nói:

“Hương nhi luôn ngoan nhất.” Nói xong hôn một nụ hôn thật sâu lên môi nàng, sau đó mới buông nàng ra, đứng dậy, mỉm cười bước ra cửa.

Tam nữ nhìn nhau, Mai Hương cười nói: “Xem bộ dáng của Hoa Tinh thì huynh ấy rất cao hứng, công lao của hai người quả là không nhỏ đấy. Ha ha.” Nói xong thì lắc mình ra ngoài, để lại Ám Nhu và Lãnh Như Thủy sắc mặt đỏ bừng đứng trong phòng.

208. Chương 208: Dạ Ngộ Lạc Hà

Cơm tối xong, Hoa Tinh hỏi về chuyện Tống Văn Kiệt, Tử Ngọc Hoa cười nói:

“Đệ đã đuổi hắc chạy cong đuôi, bởi vì hắc không biết thân phận của đệ cho nên không hề suy nghĩ nhiều, lập tức xuất thủ, bị đệ trêu cho tức tối đến phòng mang trợn mắt rời đi.” Lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cổ quái để nhìn hắc.

Mai Hương mở miệng nói:

“Như vậy cũng tốt, dù sao thì trong số chúng ta ở đây thì người và Hoa đại ca là lợi hại nhất, người đuổi hắc đi cũng như nhau. Bây giờ không cần phí tâm nói chuyện này nữa, cứ ăn cơm đi.” Nói xong, thúc giục mọi người ăn cơm.

Nguyệt Vô Ảnh nhìn Hoa Tinh, khê hỏi: “Khi nào thì người định rời khỏi đây, người có tính toán gì không hay là vẫn ở chỗ này?”

Hoa Tinh nhìn nàng, sau đó chuyển ánh mắt sang mọi người, nói: “Ta đến đây đương nhiên là có mục đích, vốn ta muốn trực tiếp kết minh cùng Bách Hoa Môn, nhưng hiện nay Tế Nam phong vân hội tụ, nếu ta rời đi thì sợ rằng Bách Hoa Môn cũng sẽ bị gây khó dễ, cho nên ta tạm thời dừng lại đây một thời gian, chờ

chuyện nơi này xong xuôi đã, khi đó cho dù ta không cần mở miệng thì Bách Hoa Môn cũng sẽ tự nhiên đồng ý gia nhập liên minh với Phượng Hoàng thư viện. Như vậy chúng ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn, yên tâm trở về. Đến lúc đó có thể mang theo các người đạo chơi, ngao du tứ hải, hưởng cuộc sống thần tiên quyền lực. Khi đó ta cũng sẽ cưới vợ, hắc hắc.” Nói xong nhìn chúng nữ, mỉm cười với vẻ bất hảo. Chúng nữ đều lườm hắc, đối với phong thái tự tôn của hắc thì rất ghét, nhưng lại không biết phản kháng bằng cách nào. Sau khi ăn xong, chúng nữ tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm. Hoa Tinh cũng gọi những người khác còn lại vào phòng mình.

Hắc nhìn Tử Ngọc Hoa, Dạ Phong, Đào Vô Phong, Kiếm Vô Bính, Tăng Khánh Hoa cùng với lão nhân đi cùng Diệp Tinh, sau đó hạ giọng nói: “Lần này đến Tế Nam là nơi cuối cùng ta dừng chân ở Trung Nguyên, một khi giải quyết xong chuyện ở nơi này, ta sẽ đến Giang Nam. Chuyến đi đến Trung Nguyên cũng kết thúc. Lần này đến Trung Nguyên mặc dù chỉ ngắn ngủi hai tháng nhưng mà đã xảy ra không ít chuyện. Lúc này mục tiêu đến đây là để Bách Hoa Môn gia nhập liên minh Phượng Hoàng thư viện. Cho nên thời gian này khi tiếp xúc với Bách Hoa Môn, hy vọng mọi người cẩn trọng hộ. Bây giờ, ta muốn hỏi một chút, mọi người có chuyện gì muốn ta trợ giúp không? Dạ Phong, người suy nghĩ một chút, nếu có thể nói ra bây giờ thì nói, hoặc là lát nữa nói với một mình ta cũng được. Về phần Tăng Khánh Hoa, ta lập tức phái người thông tri cho Phượng Hoàng thư viện, người tạm thời cứ đi theo ta. Mặt khác, người có gì muốn nói nữa không?” Nói xong, ánh mắt dừng lại trên người lão nhân.

Lão nhân nhìn Hoa Tinh, nói: “Đầu tiên, ta cảm ơn người đã cứu chủ tớ lão phu, sau này nếu có thể dùng đến lão phu, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không chối từ. Nói thật ta ở Diệp gia đã hai mươi năm, nhìn tiểu thư lớn lên, cả hai đều ngây thơ xinh xắn. Lúc này đến Trung Nguyên vốn đã giữ kín hành tung, không nghĩ ra lại lộ ra phong thanh, bị vô số người gây khó khăn. Trung Nguyên đối với chúng tôi mà nói thì hết sức xa lạ. Lão phu chỉ hy vọng Hoa thiếu hiệp tâm địa hiệp nghĩa, chiếu cố đến các nàng nhiều một chút, chỉ cần như thế thì cho dù chết ta cũng sẽ báo đáp người.”

Hoa Tinh khẽ nói: “Chuyện này ông cứ yên tâm, kỳ thật các nàng cũng đã nói với ta không ít chuyện, kể cả thân phận các nàng cũng vậy. Chỉ cần vẫn ở bên cạnh ta thì ta sẽ không để cho bất cứ ai khi dễ các nàng. doc truyện tại . Bây giờ nếu mọi người không còn vấn đề gì nữa thì ta định dạo một vòng trong thành Tế Nam.” Nói xong nhìn mọi người, chờ đợi câu trả lời.

Tử Ngọc Hoa hỏi: “Chỉ một mình đại ca đi hay là dẫn theo mọi người cùng đi?”

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Nơi này mặc dù là địa bàn của Bách Hoa Môn nhưng đáng tiếc là nữ nhân của Bách Hoa Môn đẹp thì có đẹp nhưng võ công lại không cao, vì vấn đề an toàn nên ta quyết định sẽ đi một mình, tất cả cùng đi nếu bị tập kích bất ngờ thì có thể nguy hiểm. Các người lưu lại đây bảo vệ an toàn của chúng nữ, còn phải lưu tâm đến an toàn của Bách Hoa Môn nữa. Nếu Bách Hoa Môn xảy ra chuyện thì Hoa Tinh ta sẽ mất hết mặt mũi. Được rồi, cứ như thế đi. Ngọc Hoa phiền người vất vả một chút, khi trở về ta sẽ có quà cho người.” Nói xong đứng dậy rời đi, trên mặt hiện ra một nụ cười thần bí.

Bách Hoa Môn cách thành Tế Nam gần ba dặm, Hoa Tinh một mình bước đi, có vẻ hết sức lạnh lẽo, khẽ thở dài một tiếng, Hoa Tinh nhìn trăng sáng trên trời, trong lòng cũng có cảm giác mất mát khi nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra. Nhìn thoáng qua cửa thành, Hoa Tinh thu hồi suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, bắt đầu nghĩ về các vấn đề trước mắt. Từ tin tức mà Trương Tuyết truyền đến, nói Lạc Hà đạo cô của phái Hằng Sơn, Lạc Hà Tiên Tử trên Bách Hoa phổ, năm xưa đã đến Huyền Từ am ở ngoại thành, Hoa Tinh lộ ra một nụ cười, xoay người đi đến một tiểu điểm cách đó không xa. Rất nhanh, Hoa Tinh đã hỏi được Huyền Từ am hạ lạc ở nơi nào, chuyển thân đi về theo tường thành về hướng nam.

Huyền Từ am là một am đường không lớn, bên trong là mấy ni cô, chủ nhân của am có pháp danh là Huyền Từ, nghe nói năm đó cũng là một vị hiệp nữ trong chốn võ lâm, đáng tiếc là sau đó không lập gia đình, cắt tóc xuất gia. Huyền Từ nghe nói cũng mang theo một thân võ công, tuy nhiên cao thấp thế nào thì rất ít người biết được. Ba ngày trước, Lạc Hà đạo cô của Hằng Sơn phái mang theo bảy nữ đệ tử đặt chân đến nơi này. Có người nói rằng Lạc Hà đạo cô và Huyền Từ là bạn cũ, tuy nhiên lại không có ai chứng thực được điều đó.

Hoa Tinh lẳng lặng đứng ngoài mười trượng, nhìn Huyền Từ am, trong lòng đang phân vân có nên đi vào hay không. Lúc này đã tối, một nam nhân đi vào thì có vấn đề gì hay không? Sau khi suy nghĩ một lúc,

thân ảnh Hoa Tinh nhoáng lên, biến mất. Nếu đã đến, lại còn rảnh rồi quay về thì còn đạo lý gì nữa. Hoa Tinh tuyệt không phải là chính nhân quân tử, cho nên có rất nhiều chuyện hắc chẳng bao giờ bận tâm cả.

Đứng im trên không, Hoa Tinh nhìn kỹ hết thấy mọi động tĩnh của Huyền Từ am. Rất nhanh chóng, Hoa Tinh phát hiện ra trong chính đường vẫn còn ánh đèn. Hắc mỉm cười, thân thể vô thanh vô tức xuất hiện trên nóc chính đường. Khẽ gỡ ra hai miếng ngói, Hoa Tinh ngồi xổm xuống, quan sát cảnh tượng bên trong. Chỉ thấy bên trong chính đường đang có hai người nói chuyện, trong đó có một lão ni tuổi chừng năm mươi, thân thể nhỏ nhắn, diện mục hòa ái, có thể đó chính là Huyền Từ. Ngoài ra còn có một người mặc trang phục đạo cô, đạo bào rộng thùng thình, nhìn không biết thân thể gầy béo ra sao, nhưng gương mặt lại xinh đẹp tuyệt trần, chỉ chừng ba mươi tuổi, làm cho người ta có cảm giác như một pho tượng Quan Âm.

Hoa Tinh nhìn Lạc Hà đạo cô, trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị, thầm nghĩ: "Nàng tu luyện tâm pháp sao lại có điểm giống như Băng Tâm quyết của đạo gia, nữ nhân như vậy mà tu luyện Băng Tâm quyết thì quả là đáng tiếc, có lẽ nàng có mối hận nào đó hay sao! Nếu không thì tại sao lại tu luyện Băng Tâm quyết?"

Trong phòng, Huyền Từ nói: "Lúc này người đến đây nhưng sợ rằng chuyện đó không thể dễ dàng được. Trong thành Tế Nam lúc này cao thủ nhiều như mây, tất cả mọi người đều có mục đích ở đây, bởi vậy nơi đây đang ẩn giấu rất nhiều nguy hiểm. Ta nghĩ người hãy trở về đi, thế sự hết thảy tùy duyên, cần gì phải cưỡng cầu?"

Lạc Hà đạo cô xinh đẹp vẫn giữ vẻ thản nhiên, đáp lại: "Đã đến thì không thể trở về dễ dàng được. Nhiều năm ẩn cư không xuất hiện có một số việc cũng chưa chấm dứt. Lần này nghe nói người nọ cũng đã đến, ta nhất định chấm dứt ân oán năm xưa với y, nếu không, ta không cho phép mình trở về núi." tại

Huyền Từ khẽ thở dài: "Vô công người đó bây giờ đã mạnh mẽ hơn mười năm trước rất nhiều, sợ rằng người vẫn còn kém hẵn xa. Hơn nữa còn đem theo kẻ kia, có hai người đó ở đây thì người làm sao để đối phó? Chuyện đã nhiều năm, cần gì phải ép buộc bản thân để phá vỡ sự an bình trong lòng chứ? Âm Dương Tán Nhân vang lừng vô lâm, người bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắc, bỏ đi, không nên tiến vào vòng lẩn quẩn đó, nếu không thì sẽ hối không kịp đấy."

Lạc Hà đạo cô lắc đầu, nhìn Huyền Từ, sau đó đứng dậy nói: "Đa tạ, nhưng ta đã quyết tâm, không muốn thay đổi." Đoạn quay người rời đi. Nhìn theo thân ảnh của nàng, Huyền Từ thở dài lẩm bẩm:

"Một năm sống tình mà hai mươi năm cũng không quên được, thực là bi ai. Nữ nhân, bất kể thế nào, chỉ cần chưa chết thì có rất nhiều chuyện cả đời cũng không quên được."

Hoa Tinh nghe hai người nói chuyện, không biết Lạc Hà Tiên Tử năm đó có quan hệ gì với Âm Dương Tán Nhân. Theo ngôn ngữ của nàng thì nàng phải nhất định tìm Âm Dương Tán Nhân tính sổ. Hoa Tinh nhìn xuống thân ảnh phía dưới, sau đó rời khỏi.

Bên ngoài Huyền Từ am có một rừng cây, Lạc Hà đạo cô một mình đi dưới tán cây, ánh mắt âm u ngấm nhìn khu rừng. Hoa Tinh đứng trên cây ngắm nhìn một lúc, sau đó trên mặt hiện ra một nụ cười, thân ảnh nhoáng lên vọt ra phía ngoài. Khi bay được hơn mười trượng thì hắc cố tình đạp gãy một nhánh cây, phát ra một thanh âm khô khốc, khiến cho Lạc Hà đạo cô đang trầm tư bỗng chốc bừng tỉnh, khẽ quát: "Ai, ra đi." Nói xong nương theo ánh trăng đuổi theo Hoa Tinh. Chỉ thấy trong rừng cây xuất hiện một thân ảnh như chim bay, hết sức linh xảo tiến về phía trước, chớp mắt đã rời xa Huyền Từ am.

Bên bờ sông, Hoa Tinh đứng đó, nhìn ánh trăng dưới mặt nước, cả người giống như một pho tượng trong đêm. Phía sau hắc bắt đầu vang lên một thanh âm đáp xuống đất yếu ớt. Lạc Hà đạo cô đáp xuống phía sau Hoa Tinh ba trượng, cẩn thận nhìn lưng hắc, trầm mặc một lúc rồi nói: "Người là ai, tại sao lại dẫn dụ ta đến đây? Thanh âm thanh thủy mang theo vài phần hấp dẫn của thiếu nữ bên trong."

Hoa Tinh quay người lại nhìn nàng, dưới ánh trăng dịu dịu, chỉ thấy một khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng như một đoá u lan trong đêm, tỏa ra hương thơm. Ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ thưởng thức, cười nói: "Ta chính là ta, tại sao đạo cô lại cho rằng ta dẫn dụ đạo cô đến đây? Kỳ thực là do tâm của đạo cô mà thôi, nếu như đạo cô vẫn giữ được sự bình lặng vô vi của đạo gia thì tại sao lại đuổi theo ta đến đây?"

Lạc Hà đạo cô nhìn Hoa Tinh, ánh mắt hơi trầm xuống, đáy lòng xuất hiện một cảm giác kỳ quái. Tựa hồ Băng Tâm quyết mà nàng tu luyện đã phát hiện ra khí tức kỳ dị bất hảo vẫn xoay tròn quanh khuôn mặt anh tuấn kia. Nàng chỉ liếc mắt nhìn hắc một cái thì trực giác đã nói cho nàng biết người này rất tà dị,

nhưng lại không biết là tà ở điểm nào, một thứ cảm giác rất kỳ quái. Nhìn Hoa Tinh, nàng hỏi: “Ta đã đến đây, ngươi cũng nên nói rõ ngươi muốn gì. Tin rằng nếu ngươi đã muốn dẫn dụ ta đến đây thì nhất định là có mục đích, có chuyện gì cứ nói thẳng ra. Chúng ta chưa bao giờ gặp mặt, không cần vòng vò làm gì cả.”

Hoa Tinh nhìn nàng, khẽ cười nói: “Cũng tốt, nếu đã đến, cũng nói vài câu với đạo cô. Ta muốn hỏi đạo cô một việc, phải chăng đạo cô luyện tập tâm pháp Băng Tâm quyết của đạo gia? Băng Tâm quyết có những tác dụng gì đạo cô có biết hết không?”

Lạc Hà đạo cô nghe vậy, khuôn mặt bình tĩnh nhất thời lộ ra vẻ khiếp sợ. Nàng sợ hãi than một tiếng: “Rốt cuộc ngươi là ai, tại sao biết ta luyện Băng Tâm quyết, chuyện này thực không có khả năng. Chúng ta chưa bao giờ gặp mặt, ngươi không có khả năng liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được!” Giọng noi tràn đầy vẻ không tin tưởng.

Hoa Tinh cười nói: “Không có chuyện gì là không có khả năng, có một ngày khi đạo cô luyện đến trình độ của ta thì sẽ hiểu được tại sao ta chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đạo cô luyện thứ tâm pháp gì. Đường nhiên đó là giả thiết, cả đời này đạo cô cũng không thể hy vọng đạt đến trình độ của ta. Băng Tâm quyết có cái tên rất dễ nghe, nhưng tâm pháp này đối với một nữ nhân xinh đẹp thì lại rất tàn khốc. Ta chỉ tò mò muốn hỏi đạo cô tại sao lại tu luyện Băng Tâm quyết? Đạo cô có thể trả lời vấn đề này không?”

Lạc Hà nhìn nàng, trầm giọng nói: “Muốn biết cũng được, nhưng trước tiên ngươi phải nói cho ta biết ngươi là ai, nếu không ta quyết không nói cho ngươi nghe.”

Hoa Tinh cười nói: “Ta là người nổi tiếng trên võ lâm, đạo cô không ngại, cứ thử đoán xem ta là ai, gợi ý cho đạo cô một chút nhé, ta sử dụng đao.” Nói xong ánh mắt nhìn lom lom vào nàng. Hai người đối diện mà đứng, từ góc độ này thì có thể thấy được bộ ngực dưới lớp áo bào khẽ nhô lên, hiện ra một chút hấp dẫn.

Lạc Hà đạo cô nhìn hẩn, trong ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc, nghĩ không ra có người nổi tiếng nào dùng đao mà tuổi còn trẻ như thế. Nhìn Hoa Tinh mỉm cười đầy tà ý, ánh mắt đầy vẻ tán dương, Lạc Hà đạo cô chợt hiện lên trong đầu một cái tên. Sắc mặt khẽ biến, nói: “Chẳng lẽ ngươi là người xếp thứ nhất trên Phong Vân bảng, Phượng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh? Không thể nào được.”

Hoa Tinh cười nói: “Sao lại không thể nào được, ta chính là Hoa Tinh, đồ đao trong tay thiên hạ cúi đầu! Nhìn qua dáng vẻ của đạo cô thì chắc hẳn cũng đã nghe qua tên ta đúng không? Ha ha.”

Lạc Hà đạo cô rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Ngươi và ta chưa bao giờ gặp mặt, ngươi tìm ta đến đây không phải chỉ là để một câu, tại sao ta lại tu luyện Băng Tâm quyết đây chứ? Hơn nữa ta nghĩ chuyện đó dường như chẳng liên quan gì đến ngươi cả. Ngươi mau nói ra mục đích thật của ngươi đi.”

Hoa Tinh cười nói: “Đúng là nữ nhân, có khi nói thật thì không tin, nói lung tung thì lại cao hứng tiếp nhận. Ta vốn là đi ngang qua, vô ý nhìn thấy trong rừng cây có người, cho nên không cẩn thận đạp gãy một cành cây, ai mà ngờ lại khiến đạo cô đến nơi đây. Nếu đạo cô muốn hỏi nguyên nhân thì cũng không sao cả, ta sẽ cho đạo cô một lý do, nghe xong đừng tức tối nhé. Ta ở thành Tế Nam nghe nói Lạc Hà Tiên Tử năm đó hết sức xinh đẹp nên ta muốn được gặp một lần. Đúng thật là vừa nhìn đã rất xinh đẹp, có thể cưới được.” Nói xong nhìn Lạc Hà bằng ánh mắt tà dị, tỏa ra quang hoa màu đen.

Lạc Hà đạo cô nghe vậy, sắc mặt biến đổi, nhưng lập tức nghĩ đến một chuyện, sắc mặt dần khôi phục lại, không thêm để ý đến lời hẩn nói nữa, nghiêm trang nói: “Tất cả đều nói Phượng Hoàng đặc sứ hảo sắc thành tính, xem ra thật không giả, nghe danh không bằng gặp mặt. Nếu ngươi không có chuyện gì ta cáo từ, ngươi cứ từ từ mà tìm mỹ nữ của ngươi.” Nói xong quay người rời đi.

Hoa Tinh nhìn theo lưng nàng, cười nói: “Quên nói cho nàng biết, Băng Tâm quyết mặc dù có tác dụng trấn khí trừ thần, có thể khiến cho võ công tăng mạnh lên trong thời gian ngắn, nhưng nó cũng có khuyết điểm. Băng Tâm đã hàm ý tuyệt tình, tu vi càng tăng tiến thì tình cảm càng giảm đi. Sẽ có một ngày đạo cô chính thức luyện thành, khi đó sẽ trở thành lãnh huyết vô tình. Nếu đạo cô muốn bằng tâm pháp này để quên đi tình cảm trong lòng thì thật là sai lầm. Người tu tập võ công này nếu không có một người tu tập nội công thuần dương hỗ trợ thì chẳng những khó có thể đại thành mà còn rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma. Cô dương bất sinh, cô âm bất trưởng, đây là đạo lý của võ học.”

Lạc Hà đạo cô dừng cước bộ, quay người lại nhìn Hoa Tinh, trầm giọng nói: “Người đừng nói linh tinh, cho đến bây giờ ta vẫn chưa nghe trong chốn võ lâm có chuyện này.”

Hoa Tinh cười nói: “Vậy đạo cô có nghe nói qua ai tu luyện Băng Tâm quyết đến cảnh giới đại thành mà không chết không? Hình như là không có đâu. Nếu dễ dàng tu luyện thành công như vậy thì trên đời này loạn mất, Nhớ kỹ điều ta nói đây, tu luyện Băng Tâm quyết phải cần âm dương song tu, nếu không sẽ phải chết không cần nghi ngờ. Nghĩ thông suốt thì đến tìm ta, ta sẽ rất hoan nghênh đạo cô. Đương nhiên những lời này bây giờ đạo cô nghe không lọt tai, nhưng sau này khi đạo cô cảm thấy tâm hồn đau đớn thống khổ nữa thì sẽ hiểu.”

Lạc Hà đạo cô nghe vậy, sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ khiếp sợ hỏi: “Người làm sao biết được, ta không tin.”

Hoa Tinh nhìn nàng khẽ nói: “Huyền Âm khí trong cơ thể đạo cô đã tập trung lại, hiển nhiên là đạo cô đang luyện công thì tâm hồn huyệt đau nhói, đây đã là ranh giới nguy hiểm nếu tiếp tục vượt qua thì phía trước chính là tẩu hỏa nhập ma. Băng Tâm quyết có tác dụng áo chế tình dục, nhưng nếu bị tẩu hỏa nhập ma thì tình dục sẽ tràn ngập não bộ. Khi đó đạo cô sẽ biến thành một đám oa, đạo cô có thể chịu đựng được chuyện này ư? Cứ trở về ngẫm nghĩ cho kỹ, ta ở Bách Hoa Môn, có thời gian cứ đến tìm ta.”

Nói xong quay người rời đi. Thân ảnh Hoa Tinh tung bay trong gió, phiêu dật cực kỳ. Nhìn thân ảnh Hoa Tinh, Lạc Hà đạo cô sắc mặt biến chuyển liên tục, hiển nhiên nội tâm đang mâu thuẫn dữ dội. Cuối cùng thở dài một tiếng, rời khỏi nơi đó.

209. Chương 209: Dạ Sắc Tế Nam

Nhìn thoáng qua sắc trời, Hoa Tinh tươi cười đi vào thành tế Nam. Tiến vào thành, chỉ thấy nhà nhà đều treo đèn rạng rỡ, các quầy hàng trên đường đều bày đầy các vật phẩm mới mẻ. Các tửu lâu khách sạn cũng trở nên dập dềnh khách nhân, sinh ý hết sức xán lạn.

Hoa Tinh cẩn thận nhìn khung cảnh buổi tối ở Tế Nam, chỉ thấy khí trời nóng bức cho nên có không ít người đứng trước cửa nhà để hóng mát, hơn nữa còn có không ít thiếu nữ trẻ tuổi đứng trước cửa, điệu mục bắn ra bốn phía, tựa hồ muốn tìm tân lang trong mộng của mình. Hết thấy đều bưng bưng sinh cơ và sự phồn hoa náo nhiệt.

Vừa đi vừa mỉm cười, Hoa Tinh đang suy nghĩ xem hiện nay ẩn núp trong thành Tế Nam có bao nhiêu cao thủ đây? Nghe nói cao thủ của tứ đại bang phái trong võ lâm cũng đã đến, không biết là đến vì mục đích gì? Đoạt bảo hay là đến đây tìm hân? Tự hỏi trong lòng, Hoa Tinh lơ đãng đi trên đường. Đột nhiên một tiếng xé gió rất nhỏ truyền đến, ánh mắt Hoa Tinh chợt trở nên lạnh lẽo, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn khốc.

Quay người lại, nhìn một tiểu hài tử chừng mười một mười hai tuổi đang loạng choạng chạy đến, phía sau là một đại hán như hung thần ác sát đang đuổi theo. Hoa Tinh nhìn tiểu hài tử đang tiến đến gần, cũng không hề tránh né, vẫn đứng yên như cũ. Chỉ thấy tiểu hài tử kinh hoàng kêu lên: “Thức thức, cứu cháu, ác nhân muốn đánh cháu.” Vừa nói, tiểu hài tử chạy ra phía sau Hoa Tinh, toàn thân run lên bần bật, tựa vào người Hoa Tinh, vẻ mặt hết sức sợ hãi.

Đại hán nhìn Hoa Tinh, quát: “Thằng mặt trắng kia mau tránh ra, đừng cản lão tử bắt tiểu tặc ghê tởm kia, ăn cắp của ai không ăn cắp lại dám ăn cắp đồ của lão tử. Mau tránh ra, tránh ra.” Nói xong đã thấy song chưởng to bè vỗ thẳng vào Hoa Tinh. Rất hiển nhiên, trong mắt hân, Hoa Tinh chỉ là một gã mặt trắng mà thôi, căn bản không thể chịu được một tát của gã.

Sắc mặt Hoa Tinh bình tĩnh, yên lặng nhìn song chưởng đối phương vỗ đến, tay phải giơ lên. Thân thể đại hán bắn ra sau, loạng choạng một chút, ánh mắt hiện ra vẻ kinh ngạc: “Hắc, không nghĩ ra thằng mặt trắng này còn có một chút khí lực. Lão tử xem ngươi có bao nhiêu nào.” Nói xong hai tay chộp lấy cánh tay phải Hoa Tinh, toàn lực kéo về phía trước.

Thần sắc Hoa Tinh vẫn thản nhiên, thân thể vững như núi Thái Sơn. Cùng lúc đó, tiểu hài tử đứng phía sau hần đột nhiên nhô đầu ra, làm mặt quỷ nhìn đại hán, đoạn quay người chạy. Đại hán vừa thấy bèn nói: “Con thổ chết tiệt kia, đứng lại đó cho ta, không được chạy, mau đứng lại.” Nói xong ra sức tránh né Hoa Tinh, hy vọng đuổi theo.

Trong ánh mắt Hoa Tinh lộ ra một tia nghi hoặc, tựa hồ chuyện này xảy ra bất thành linh, song ngay khi hần đang phân tâm thì đại hán phía trước đột nhiên quát lên một tiếng, gia tăng lực đạo của hai tay đẩy Hoa Tinh lui hai bước, một quyền đâm thẳng vào ngực Hoa Tinh.

Hoa Tinh hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trở nên âm trầm, tay phải dựng chưởng như đao chặn trước ngực, một cổ chân khí màu đỏ như đao mang chém thẳng ra. Công kích hai người va chạm nhau, đại hán kêu thảm một tiếng, thân thể bị chấn ra ba trượng, kêu lên một tiếng thảm thiết, song ngay lúc đó, một thân ảnh nhỏ bé không một tiếng động xuất hiện ở phía sau Hoa Tinh. Chỉ thấy trong tay thân ảnh hiện lên một đạo lam quang, nhanh chóng đâm vào lưng Hoa Tinh.

Ánh mắt Hoa Tinh trở nên lãnh khốc, thân thể trong lúc nguy cấp di chuyển về trước một thước, tránh được một kích hung ác. Cảm giác được hộ thể chân khí bị phá, thần sắc Hoa Tinh khê biến, quay người lại nhìn tiểu hài tử, Hoa Tinh cười lạnh nói: “Chủy thủ sắc bén lắm, đáng tiếc người đã gặp ta. Nếu đối lại là người khác thì sợ rằng đã chết trong tay người. doc truyện tại . Bây giờ ta sẽ khiến cho người biết đồ đao trong tay thiên hạ cú đầu là như thế nào? Sau này để xem còn có kẻ nào muốn tìm đến ta gây phiền toái nữa hay không?”

Chỉ thấy vẻ mặt tiểu hài tử hoảng sợ, tựa hồ hoàn toàn không tin vào mắt mình, chờ cho Hoa Tinh nói xong thì nó mới kinh hoàng phản ứng lại, huy động chủy thủ sắc bén đâm vào Hoa Tinh. Ánh mắt Hoa Tinh lộ ra vẻ tàn nhẫn, ngón trở tay phải bắn ra một chỉ kinh mạnh mẽ, bắn thẳng vào chủy thủ tiểu hài tử. Lực đạo cường đại chẳng những chấn bay thanh chủy thủ mà còn còn chấn bay thân thể tiểu hài tử đi vài thước.

Thân thể Hoa Tinh nhoáng lên tóm được cổ tiểu hài tử, lạnh lùng nhìn nó, hỏi: “Thì ra ta đã nhìn lầm người, người không phải là trẻ con. Súc Cốt công người luyện thật tốt. Nhìn bộ dáng của người thì biết người là sát thủ chuyên nghiệp, nói cho ta biết tổ chức của người, ta sẽ cho người được thống khoái.”

Tiểu hài tử sắc mặt tái nhợt nhìn hần, ánh mắt lộ ra vẻ tang thương nói: “Hoa Tinh quả nhiên danh bất hư truyền, đã nhiều năm qua bọn ta đã cùng nhau giết không ít người, kết quả hôm nay lại rơi vào tay người, hết thảy đã kết thúc. Hy vọng người có thể sống được, trong thành Tế Nam không ít người muốn giết người, nhưng ta lại hy vọng người không chết trong tay người khác, bởi vì như vậy thì chứng minh ta đã kém họ.” Nói xong, khóe miệng chảy ra một dòng máu đen, ánh mắt dần dần lịm tắt.

Hoa Tinh buông hần ra, lạnh lùng nói: “Yên tâm, không ai có thể lấy được tính mạng của ta.”

Quay người lại nhìn đại hán trên mặt đất, Hoa Tinh phát hiện ra gã đại hán đang nhìn tiểu hài tử, ánh mắt lộ ra vẻ bi thương, mỉm cười, lộ ra vẻ ôn hòa trên khuôn mặt hung ác, dịu dàng nói: “Lão bằng hữu, chờ ta, ta sẽ cùng người đi tiếp.” Nói xong trở tay vỗ một chưởng vào người, nhất thời máu tươi tung lên, thân thể ngã xuống.

Hoa Tinh đứng nhìn người xem bốn phía xung quanh, trong lòng thầm nghĩ xem hai kẻ này do ai phái đến. Suy nghĩ một lúc, tạm thời chưa nghĩ ra được, Hoa Tinh cũng không thêm để ý đến nữa, quay người rời khỏi.

Xuyên qua hai con đường, ánh mắt Hoa Tinh bị một bóng người hấp dẫn. Thoáng nhìn bốn phía, Hoa Tinh mỉm cười đi theo bóng người phía trước. Khôn lâu sau thì đi đến một ngôi nhà lớn, Hoa Tinh thấy người nọ tiến vào, đành dừng cước bộ lại, suy nghĩ. Đến tột cùng là Hoa Tinh đã nhìn thấy ai, tại sao lại hấp dẫn sự chú của Hoa Tinh đến đây? Kỳ thật người mà Hoa Tinh thấy chính là Tôn Văn Long của phái Hoa Sơn.

Hoa Tinh đi đến một góc vắng vẻ, thấy bốn phía không người, thân thể búng lên, nhảy vào trong đại viện. Nhìn kỹ thì đó là một hoa viên rất thanh tĩnh. Hần quan sát một phen, sau đó nhảy đến, nương theo bóng đêm xuất hiện tại một phòng ốc nơi phụ cận, cẩn thận tìm động tĩnh Tôn Văn Long.

Rất nhanh chóng, Hoa Tinh vượt qua mấy phòng ốc, rốt cuộc phát hiện ra kẻ đó đang ở trong đại sảnh, chỉ thấy bên trong đó ánh đèn sáng trưng. Nhìn thoáng qua không thấy ai, Hoa Tinh nhảy lên mái nhà, dời một viên ngói sang bên, ánh mắt nhìn kỹ tình cảnh trong đại sảnh. Trong này đang có sáu người ngồi,

người ở vị trí thủ tọa là một người chừng năm mươi tuổi, một thân cẩm y, nhìn qua có thể đây chính là chủ nhân của đại trạch viện. Bên cạnh y là một lão già có khuôn mặt gầy gò da trắng, vẻ mặt âm trầm, hiển nhiên chẳng phải là người tốt.

Phía dưới, bên trái đang có hai người, một nam một nữ, chính là hai người mà Trương Tuyết đã gặp ở tửu lâu. Nam nhân mặc áo xanh chừng bốn mươi, tướng mạo bất phàm. Nữ tử chừng ba sáu ba bảy, mặc trang phục đen bó sát thân hình đầy đặn, dung mạo tú lệ, mi mắt ẩn chứa vài phần lạnh lùng. Bên phải chính là môn chủ Túy Kiếm Môn Lý Nhạc và Hoa Sơn Tôn Vân Long.

Lúc này, chỉ nghe lão nhân cẩm y nói: "Chuyện vừa rồi quyết định như vậy đi. Bây giờ Tôn thiếu hiệp đã đến, chúng ta nói về chuyện của Tôn thiếu hiệp nhé. Vừa hay là hai vị đạo hữu Âm Dương cũng ở đây, mọi người xem có thể hợp tác được với nhau không nhé."

Lý Nhạc cười nói: "Cát lão nói vậy, bây giờ có hai vị cao thủ ở chỗ này, chúng ta hẳn không còn phải lo về đại sự không thành nữa. Vân Long, người đã điều tra ra bọn chúng ở đâu chưa?" Nói xong nhìn Tôn Vân Long, ra hiệu cho y lên tiếng.

Tôn Vân Long gấp gáp nói: "Đa tạ các vị tiền bối chiếu cố, Vân Long vạn phần cảm kích. Vừa rồi văn bối đã đi thăm dò một chút, nhóm chín người bọn chúng đang trú chân tại một khách sạn nhỏ ở tây thành. Trong chín người thì đệ tử thấp kém có năm người, chỉ có Trương Tuyết, Chu Lượng, Doanh Phong và Vô Ngôn - bốn người này lợi hại một chút. Lúc này văn bối chỉ hy vọng các vị tiền bối bắt Trương Tuyết cho văn bối, những người còn lại diệt khẩu toàn bộ. Sau này có chuyện gì Vân Long nhất định không chối từ."

Cát lão nói: "Nói thật, với bản lĩnh của người mà muốn đối phó với mấy người đó, sợ rằng hy vọng không cao. Bất quá chúng ta đã có duyên tương tụ, giúp người một tay cũng là chuyện đương nhiên. Bây giờ có hai vị đạo hữu Âm Dương ở đây, chỉ cần xuất mã thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Thế nào, Dương Minh huynh, huynh cũng nên biểu lộ ý kiến rồi chúng ta bàn thời gian hành động chi tiết."

Trung niên áo xanh Dương Minh nói: "Chuyện này thực ra không liên quan đến ta, thế nhưng Cát lão đã nói vậy thì ta cũng cấp cho người một chút thể diện. Về phần Hắc Hà có đi hay không thì người tự mình hỏi nàng đi." Nói xong nhìn thoáng qua hắc y nữ tử bên cạnh.

Hắc Hà nghe vậy, lạnh lùng nói: "Ta không có thời gian để làm những chuyện tế nhạ này, muốn đi các người cứ đi, đừng tìm ta." Nói xong, đứng dậy rời khỏi.

Cát lão thấy thế cười hì hì nói: "Hắc Hà đừng nóng giận, người đi đến đây cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát đi, chuyện này ta sẽ tự mình xử lý." Ánh mắt nhìn theo Hắc Hà, Cát lão nói:

"Cứ quyết định thế này, đêm nay thừa dịp bóng tối sẽ hành động, sẽ do Dương Minh và hai người các người hành động. Nhớ kỹ là làm chuyện này bí mật một chút, thay đổi binh khí, che mặt... Trước hết ta xin cầu chúc cho người mã đáo thành công. Đi thôi." Nói xong đứng dậy tiễn khách.

Trên nóc nhà, ánh mắt Hoa Tinh khẽ biến, nghĩ không ra những kẻ này hành động nhanh như thế, xem ra vận khí của hắn vẫn còn tốt, may mắn gặp được. Nếu không thì Trương Tuyết phải đối mặt với Lý Nhạc, Âm Dương Tán Nhân, sẽ hung hiểm vô cùng. Thấy mấy người đi ra, thân ảnh Hoa Tinh chợt lóe lên, lặng không đứng trên ười trượng. Chờ khi ba người Lý Nhạc rời đi thì hắn lại đáp xuống nóc nhà, chuẩn bị rời đi.

Trong đại sảnh, lão nhân mặt trắng âm trầm đột nhiên nói: "Tôn Vân Long này là kẻ không thể làm được việc lớn, mặc dù dã tâm của y không nhỏ nhưng nữ sắc lại là một nhược điểm rất lớn của y. Một người thực sự lợi hại không thể để cho nhược điểm của mình lộ ra trước mắt người khác, tương lai hẳn cho dù lên làm chủ môn phái Hoa Sơn thì bất quá cũng chỉ là một phế vật mà thôi."

Cát lão mỉm cười thần bí, nhìn ra ngoài cửa, khẽ nói: "Cao thủ Hoa Sơn càng ngày càng ít, nhưng thanh danh của nó thì chúng ta vẫn còn cần. Tôn Vân Long bất quá chỉ là một quân cờ của chúng ta mà thôi. Sở dĩ ta muốn Dương Minh tham dự việc này là để hắn không có cách nào quay đầu lại được, phải nương tựa vào chúng ta. Đêm tối của Tế Nam rất đẹp, trò hay cũng đã sắp diễn ra, ha ha!"

Hoa Tinh nghe xong sắc mặt khẽ biến, hắn rất muốn tiêu diệt mối họa này, nhưng thời gian đã gấp rút, không còn kịp nữa. Hắn không muốn nữ nhân mà mình đã suy nghĩ lâu nay lại bị Tôn Vân Long dày vò,

vội vàng đuổi theo ba người đi trước.

Thành tây, trong một gian phòng, Trương Tuyết đang ngồi bên ánh đèn, thần thờ nghĩ đến chuyện hôm nay giữa nàng và Hoa Tinh, trong lòng mâu thuẫn vô cùng, ý đồ của Hoa Tinh đã rất rõ ràng, nhưng điều này lại khiến nàng hết sức sợ hãi. Nàng sợ Hoa Tinh, cũng sợ lòng mình. Thật ra cẩn thận nghĩ lại chuyện chiều này thì nàng thực sự cũng không có ý bài xích Hoa Tinh, ngược lại còn có ý mong chờ. Tại sao như vậy thì nàng không rõ lắm, nàng tự biết mình quyết không phải là nữ nhân thâm đặng, nhưng tại sao lại không cách nào kháng cự được Hoa Tinh. Điều này khiến cho nàng cảm thấy mê hoặc không giải thích được.

Ánh đèn trên bàn đột nhiên nổ tách ra một tia lửa, sau đó khôi phục lại nguyên trạng. Trương Tuyết đột nhiên cảm thấy một dự cảm không tốt mọc lên trong lòng. Nhìn thoáng qua bốn phía, nàng cầm lấy trường kiếm trên bàn, lách mình ra khỏi cửa, cẩn thận quan sát động tĩnh khách sạn.

Ngay khi Trương Tuyết ra khỏi cửa phòng thì một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện trên nóc khách sạn, ánh mắt hàm chứa lãnh sắc nhìn Trương Tuyết. Tựa hồ như đang nhận ra cái gì, Trương Tuyết lớn tiếng nói:

“Người nào, đi ra đi, không cần giấu đầu lòi đuôi nữa.” Thanh âm này khiến cho toàn bộ người ở phái Hoa Sơn bừng tỉnh. Lập tức có vài bóng người từ trong phòng bắn ra.

Song ngay lúc này thì một tiếng cười lạnh vang lên, một đạo hàn quang từ góc tường vọt lên, một bóng đen rất nhanh chóng chém ra hơn một trăm kiếm, trong nháy mắt đã giết chết ba gã đệ tử Hoa Sơn, làm trọng thương một người. Cảnh tượng này khiến cho Trương Tuyết biến sắc, phần nộ quá lên, vung kiếm hướng về bóng đen đó.

Chiêu thức nàng chưa tung ra hết thì đã thấy bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện trước mắt nàng, Trương Tuyết chấn động, vội vàng tránh né. Bóng đen cười lạnh một tiếng nói:

“Không gần gấp, ta đến bắt ngươi, những kẻ khác sẽ để Diêm vương bắt đi. Hoa Sơn Trương Tuyết quả nhiên là xinh đẹp mê người, hắc hắc, chẳng trách có người có dã tâm với ngươi, muốn được tận hưởng mùi vị của ngươi.” Nói xong, tay phải bóng đen vung lên, một đạo chuồng kinh như bài sơn đảo hải mãnh liệt ập thẳng vào người Trương Tuyết.

Trương Tuyết nghe vậy trong lòng xuất hiện loại cảm giác bất ổn, hỏi: “Ngươi là ai, có đúng là Lý Nhạc của Túy Kiếm Môn không, nói mau.” Một mặt hỏi, một dùng trường kiếm ngăn đón chuồng kinh đối phương, thăm dò hư thật ra sao.

Bóng đen hừ lạnh một tiếng nói:

“Ngươi đoán gần đúng mà thôi. Người người đoán đang ở bên kia thu thập môn hạ của ngươi.” Nói xong hai tay rất nhanh vung động, thiết chuồng mang theo chuồng lực mạnh mẽ tuôn ra, khiến cho thân hình Trương Tuyết lay động, không ngừng lui về phía sau. Trương Tuyết sắc mặt biến đổi, bản thân mình mới được Hoa Tinh tăng công lực lên gấp ba lần, không nghĩ ra gặp người này bị y dễ dàng đánh lui như vậy.

Nhìn thoáng qua gần đó thì thấy Chu Lượng, Doanh Phong, Vô Ngôn đang toàn lực vây công một hắc y nhân. Đám đệ tử thì đang giao thủ cùng với một hắc ảnh. Chỉ liếc mắt một cái Trương Tuyết đã nhận ra hắc ảnh đó chính là Tôn Vân Long. Nghĩ đến lời Hoa Tinh nói, Trương Tuyết cảm thấy sự sợ hãi tràn ngập trong lòng, nếu mình rơi vào tay những kẻ này thì sợ sẽ không tránh được bị Tôn Vân Long lăng nhục. Nghĩ vậy, nàng vội vận lực toàn thân, toàn lực công kích đối phương, đồng thời cũng cẩn thận lưu ý động tĩnh bốn phía, chuẩn bị tùy lúc sẽ phá vòng vây.

Bóng đen giao đấu với Trương Tuyết hiển nhiên chính là Âm Dương Tán Nhân Dương Minh, lúc này y nhìn thấy thân sắc Trương Tuyết có chút kinh hoảng, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia ca ngạo nàng quả nhiên có mị lực rất hấp dẫn. Song thủ vung ra thiết chuồng hình thành một bức tường khí bao phủ lấy thân thể Trương Tuyết, vừng vàng vây khốn nàng trong đó.

Bên này, môn chủ Túy Kiếm Môn, người được xếp thứ hai trên Địa Bảng Lý Nhạc đang sử dụng kiếm pháp thành danh của mình chống lại ba người nhưng không hề tỏ ra kém thế. Vừa giao đấu, Vô Ngôn nhìn thoáng qua Trương Tuyết, thấy nàng bị bức bách thối lui từng bước, vội nói với Doanh Phong và Chu Lượng:

”Các ngươi ngăn hãm lại, ta đi giúp phu nhân, người đang gặp nguy hiểm.

Chu Lượng và Doanh Phong mặc dù cũng có lòng tham lam đối với Trương Tuyết, nhưng cũng có tình cảm chân thật, lúc này vừa thấy nàng nguy hiểm thì trong lòng khó chịu lắm. Vừa nghe Vô Ngôn nói muốn đi tương trợ, hai gã đều đồng thanh hô to: “Nhanh đi bảo vệ nàng, nhất định không được để nàng xảy ra sơ suất, bên này giao cho chúng tôi.”

Vô Ngôn vừa đi, áp lực lên Lý Nhạc lập tức giảm đi nhiều, lão vội vàng toàn lực phản kích. Bên kia, Tôn Vân Long đã giết chết hai gã sư đệ, đang nhìn kỹ động tĩnh của Trương Tuyết. Khách điểm xảy ra một hồi đại chiến trong bóng đêm càng tăng thêm vài phần thần bí. Người của phái Hoa Sơn lúc này đều rơi vào nguy cơ, trong lòng mọi người cũng đã xuất hiện dự cảm xấu. Nguồn tại TruyệnFULL

Trương Tuyết một mực chống đỡ công kích của đối phương, nàng hiểu được đối phương sẽ không giết nàng, cho nên vẫn chưa hề thi triển kiếm pháp mà Hoa Tinh đã truyền thụ, nàng chờ thời cơ. Lúc này Vô Ngôn cũng đã đến, Trương Tuyết liếc mắt nhìn hắn, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng. Trường kiếm của Vô Ngôn xuất hiện, toàn lực công kích bóng đen từ bên hông, phân tán sự chú ý của Dương Minh, giảm bớt áp lực cho Trương Tuyết.

Dương Minh cười lạnh một tiếng nói: “Muốn chết ư, ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Nói xong toàn thân bộc phát ra một khí thế mạnh mẽ, hội tụ vào tay trái, một chưởng ẩn màu vàng vô thanh vô tức xuất hiện trước ngực Vô Ngôn. Vô Ngôn biến sắc, nhìn Trương Tuyết, bắt đầu lớn tiếng nói: “Đi mau, đêm nay địch nhân đã có chuẩn bị, không thể mạnh mẽ liều mình được. Ta ngăn cản hắn, phu nhân chạy mau.” Nói xong, không hề tránh né công kích của đối phương, trường kiếm đột nhiên huyền hóa ra chín mươi sáu kiếm, chia ra tấn công yếu huyệt Dương Minh.

Ánh mắt Trương Tuyết lộ ra tia cảm kích, nhẹ giọng nói: “Bảo trọng, ta hiểu rồi.” Dứt lời đã thấy Đạn Chỉ Phiêu Hương Kiếm Pháp đột nhiên bộc phát, chỉ thấy bốn phía xuất hiện trăm đạo kiếm khí, như sóng dữ ngập trời, cuộn cuộn lao đến, bao phủ lấy Dương Minh. Ánh mắt Dương Minh biến đổi, không nghĩ ra Trương Tuyết lại đột nhiên có thể thi triển kiếm pháp cường thịnh như thế, thật sự khiến hắn chấn động.

Dương Minh tay phải toàn lực xuất chưởng, chỉ thấy chưởng ẩn màu vàng trong nháy mắt biến thành ba thước, mang theo uy lực khiến người ta sợ hãi, tấn công Trương Tuyết. Chưởng lực cùng kiếm ảnh va chạm, nhất thời sinh ra phản lực rất lớn. Trương Tuyết nhân cơ hội này vận công hộ thể, thân thể trở nên nhẹ nhõm nương theo phản lực bắn ra xa.

Cùng lúc đó, Vô Ngôn liều mạng với Dương Minh, thân thể run lên, khóe miệng đã hiện ra tơ máu, nhìn thoáng qua Trương Tuyết đang thoát đi, đoạn hét lên một tiếng, hoàn toàn không để ý đến thương thế, liều mạng tấn công, toàn bộ chiêu thức đều là dùng cương đối cương, giờ phút này hắn đã không còn hy vọng sống nữa, chỉ có thể hy vọng có thể quán chặt lấy Dương Minh cho Trương Tuyết thoát đi.

Tôn Vân Long một mực nhìn kỹ động tĩnh Trương Tuyết, vừa thấy nàng thoát đi, lập tức Phi thân chặn lại. Trường kiếm loang loáng vung lên, tạo thành kiếm khí ngăn cản Trương Tuyết. Tôn Vân Long biết võ công Trương Tuyết không kém, hơn nữa lại vừa thấy một chiêu kiếm kỳ lạ của nàng nên cẩn thận vô cùng. Hắn không cần đánh bại Trương Tuyết, chỉ cần giữ chân nàng lại, chờ Dương Minh thu thập Vô Ngôn.

Trương Tuyết sắc mặt khế biến, phần nộ quát: “Tôn Vân Long, ngươi là súc sinh khi sư diệt tổ, còn không cút ngay cho ta.” Trong tiếng thét phần nộ, Trương Tuyết tung ra Đạn Chỉ Phiêu Hương kiếm quyết. Chỉ thấy bóng kiếm bay múa đầy trời, kiếm khí mạnh mẽ xé gió cuốn về phía Tôn Vân Long. Tôn Vân Long sắc mặt đại biến, hít một hơi dài, công lực toàn thân tập trung vào tay phải, trường kiếm điên cuồng vung lên, che kín các yếu huyệt trước ngực.

Trong bóng đêm, một tiếng hét thảm truyền ra, Vô Ngôn cuối cùng đã không thể ngăn cản được cao thủ tuyệt đỉnh Dương Minh nữa, thân thể bị kinh lực chấn ép thành bốn năm mảnh, chết cũng không toàn thây. Vô Ngôn chết đi đối với ba người Trương Tuyết là một sự đả kích rất lớn. Ánh mắt Trương Tuyết tràn đầy hận ý, lực đạo trên tay lại tăng thêm ba phần, nhất cử đột phá phòng ngự Tôn Vân Long. Tôn Vân Long kêu thảm một tiếng, thân thể cấp tốc lui về sau, toàn bộ vùng ngực đâm đầy máu tươi, mặc dù chưa chết nhưng cũng thụ thương nghiêm trọng.

Dương Minh cười lạnh một tiếng, xuất hiện trước mắt Trương Tuyết, lạnh lùng quan sát nàng, đoạn hỏi: “Kiếm pháp vừa rồi không phải là Hoa Sơn kiếm pháp, rốt cuộc ngươi học được từ đâu? Trước khi ta động

thủ thì người nên nói ra, nếu không, chớ trách ta hạ thủ vô tình. Đêm nay người cũng không thể chạy thoát được đâu.” Nói xong từng bước tiến về phía nàng.

Trương Tuyết sắc mặt đại biến, nhìn thoáng qua Chu Lượng và Doanh Phong, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Tuy nhiên nàng dù sao cũng là chưởng môn phu nhân, bèn hỏi: “Người là ai, tại sao lại giúp kẻ ác tạo nghiệt? Ta và người dường như chưa từng gặp mặt, tại sao người lại muốn đối phó ta?”

Dương Minh âm hiểm cười nói: “Đó là chuyện của ta, bắt quá để ta nói cho người biết một chút. Nguyên nhân là vì người là mỹ nữ, cũng là phu nhân của chưởng môn Hoa Sơn, nếu bắt người, sau đó chơi đùa với người thì nhất định sẽ sang khoái cực kỳ, hắc hắc.

Trương Tuyết phần nộ quát lên: “Im miệng, đồ vô sỉ, muốn bắt ta ư, trừ khi ta chết.” Dứt lời đã nghe hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Chu Lượng và Doanh Phong rốt cuộc đã chết dưới tay Lý Nhạc. Sau đó Lý Nhạc cũng nhanh chóng đáp xuống bên cạnh Trương Tuyết, nhìn nàng lom lom.

Trong bóng đêm, một bóng đen đứng ở xa nhìn trận chiến. Đến khi hắn thấy người của Hoa Sơn đều đã chết thì mới mỉm cười thần bí, chậm rãi đi về phía Trương Tuyết.

210. Chương 210: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Nhìn thoáng qua Chu Lượng và Doanh Phong đã chết, ánh mắt Trương Tuyết lộ ra vẻ thảm đạm. Không phải vì hai kẻ đó chết đáng tiếc mà là vì bản thân nàng giờ phút này đã hoàn toàn bị cô lập, lâm vào tuyệt cảnh. Nghĩ đến nếu rơi vào tay bọn chúng thì nhất định sẽ bị lăng nhục, nghĩ đến đó, bất đồ nàng nhớ đến một bóng người, ánh mắt tà dị, nụ cười dịu dàng, hết thấy trong giờ phút này đều khiến cho nàng chút hoài niệm, có chút tiếc hận. Sớm biết có hôm nay thì có lẽ lúc đó nàng không nên từ chối, như vậy thì trong lòng nàng cũng có thêm một chút hạnh phúc ngọt ngào. Thế nhưng, bây giờ sợ rằng chỉ còn cừu hận và nước mắt mà thôi.

Dương Minh nhìn Trương Tuyết, cười âm thầm vài tiếng, thân thể đột nhiên tiến gần, tả chưởng hữu trao tung ra tấn công Trương Tuyết. Lý Nhạc một bên thì nhìn Tôn Văn Long đang trọng thương, sau đó mới đưa mắt quan sát cuộc chiến. Trương Tuyết thấy địch nhân phát động tấn công, trường kiếm trong tay toàn lực thi triển Đạn Chỉ Phiêu Hương Kiếm Pháp, kiếm khí mạnh mẽ rít không, bảo vệ môn hộ vững vàng.

Dương Minh tức giận hừ một tiếng, công lực gia tăng thêm, hai tay huyền hóa ra một loạt chưởng ảnh màu vàng, mang theo thể công cường đại, kích lên thân kiếm Trương Tuyết. Chưởng kiếm va chạm, kinh đạo cường đại đẩy lui Trương Tuyết, khiến cho sắc mặt nàng trắng bệch, không còn chút máu. Đột nhiên Dương Minh cười lạnh một tiếng, như ma quỷ hiện hình xuất hiện trước người Trương Tuyết, hai tay lăng không bắn ra mấy đạo chỉ lực, chế trụ huyết đạo của nàng.

Trương Tuyết lộ ra vẻ kinh hoàng, thân thể lão đảo, không môn trước ngực đã lộ ra, muốn phòng ngự cũng không còn kịp nữa rồi. Lại nghĩ đến thảm cảnh khi rơi vào tay địch nhân, đôi mắt xinh đẹp của Trương Tuyết hiện lên lệ quang, trường kiếm chuyển lại hướng thẳng vào ngực mình, nàng quyết không chịu nhục, chọn lựa giải pháp tự vẫn.

Dương Minh cười đắc ý:

“Muốn chết bây giờ cũng đã muộn. Cao ngạo, xinh đẹp như phu nhân chưởng môn Hoa Sơn làm sao có thể để người chết được, như thế chẳng phải sẽ rất lãng phí ư? Ha ha, chờ ta hưởng thụ mỹ vị của người xong đã, khi đó có muốn chết cũng không muộn.” Vừa nói, chỉ lực trong tay phải đánh bay trường kiếm Trương Tuyết, cũng nhân cơ hội phong bế huyết đạo của nàng.

Nhìn Dương Minh, Trương Tuyết kinh sợ mắng: “Cút ngay, chớ có chạm vào ta, mau cút ngay, nếu không, cho dù ta biến thành lệ quỷ cũng không buông tha cho ác ma như ngươi.” Nhìn Trương Tuyết đang kinh hoàng thất thố, Dương Minh đắc ý cười to, tay phải chụp lấy bầu vú đang phập phồng của nàng.

Trong bóng đêm, Hoa Tinh nhìn Trương Tuyết hồi kiếm tự vận, nhin không được than thầm cho sự cường liệt của nàng. Giờ phút này, nhìn về mặt cùng động tác đâm tà của Dương Minh, Hoa Tinh trong lòng nén không được hừ một tiếng, nữ nhân mình thích há có thể để cho người chạm vào. Thân thể nhoáng lên, vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Trương Tuyết, ôm lấy hông nàng, nhìn Dương Minh đang tiến đến, Hoa Tinh âm trầm cười nói: "Hắc hắc, thật có ý tứ, thành Tề Nam trong đêm luôn tràn ngập sự kích thích, chuyện gì cũng có. Nghĩ không ra ta tùy ý đi một chút đã có thể đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân. Đúng rồi, mùi hương này thật sáng khoái."

Dương Minh thần sắc đại biến, thân thể thối lui một trượng, kinh hãi nhìn Hoa Tinh vừa xuất hiện. Hắn chưa từng gặp qua Hoa Tinh cho nên nhất thời cũng không biết là ai. Nhưng Hoa Tinh có thể vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh hắn, chuyện này trước nay chưa từng xảy ra, khiến cho hắn vô cùng khiếp sợ. Là một trong lục tán nhân trên giang hồ, võ công của hắn đã có thể tính là cao thủ nhất lưu, nhưng lại không hề phát hiện ra địch nhân xuất hiện, chuyện này không làm hắn kinh hãi mới là lạ.

Trương Tuyết vốn đang tràn đầy tuyệt vọng, lại bị Hoa Tinh ôm lấy, trong lòng chấn động, toàn thân muốn giãy giụa, đáng tiếc là huyết đạo đã bị khống chế, không cách nào có thể nhúc nhích được. Trong thời khắc này, trong lòng nàng tràn ngập sự đau đớn, nàng không nghĩ ra chính mình lại rơi vào tay nam nhân khác, bị người khác lăng nhục. Nhưng khi thanh âm quen thuộc của Hoa Tinh vang lên thì nàng như cảm thấy một đạo sét đánh vang lên, thức tỉnh nàng lại từ cơn tuyệt vọng. Hoa Tinh xuất hiện khiến cho Trương Tuyết kinh hãi, nhưng trong lòng cũng có chút mừng rỡ. Bản thân nàng trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn Hoa Tinh nhưng mỗi khi nguy hiểm đều là hắn xuất hiện cứu giúp. Chuyện này nói lên được điều gì đây?

Không giải khai huyết đạo cho Trương Tuyết, Hoa Tinh cứ thế ôm sát lấy thân thể của nàng, cảm nhận sự mềm mại co giãn của cặp mông. Nhìn về mặt kinh hãi của Lý Nhạc, Hoa Tinh cười nói:

"Sao thế, người dường như rất kinh ngạc khi nhìn thấy ta đứng không, có đúng là người nghĩ đến việc trốn chạy? Hắc hắc, người chẳng lẽ đã quên ta là người thích gì nhất ư? Chỉ cần nơi nào có mỹ nữ thì nơi đó có ta xuất hiện."

"Người là ai? Đến đây có mục đích gì?" Lúc này Dương Minh vẫn chưa biết được Hoa Tinh rốt cuộc là ai.

"Hắn là Hoa Tinh, Phụng Hoàng đặc sứ Hoa Tinh! Cẩn thận, bây giờ nhiệm vụ đã thất bại, mau rời khỏi đây." Lý Nhạc đứng một bên nhắc nhở Dương Minh. Dương Minh nghe vậy thì trong lòng chấn động, nghĩ không ra lại là Hoa Tinh. mặc dù y chưa từng gặp qua Hoa Tinh, nhưng truyền thuyết đủ loại về Hoa Tinh, hắn đã được nghe vô số, đương nhiên biết được thiếu niên có nụ cười tà dị này không phải là người dễ trêu chọc.

"Hắc hắc, ta đến đây không giống mục đích với các người. Mỹ nhân như thế, Hoa Tinh ta làm sao không thích được chứ? Bây giờ ta phải cảm tạ ba vị đã khiến cho ta không uống công xuất thủ, đã có thể ôm mỹ nữ vào lòng. Hắc hắc, thật sự là vô ý." Ngừ khí tà dị, mỉm cười tà dị khiến cho Dương Minh hết sức bức tức. Bản thân mình phải cật lực một trận, không ngờ chiến lợi phẩm lại bị Hoa Tinh đoạt đi, chuyện này làm sao có thể không nổi giận cho được? Tuy nhiên tức giận thì tức giận, uy danh đồ đao thiên hạ của Hoa Tinh không phải là dễ dàng trêu chọc vào.

Liếc mắt nhìn Lý Nhạc, Dương Minh hiện ra vẻ mặt bất thiện nói: "Nếu nhiệm vụ lần này đã thất bại, chúng ta rời đi. Hy vọng lần sau sẽ không gặp phải tên tiểu tặc ghê tởm kia nữa, chúng ta đi." Nói xong quay người muốn chạy.

Trương Tuyết đột nhiên mở miệng:

"Hoa Tinh, người mau giết chết bọn chúng. Bọn chúng đã giết chết vô số cao thủ của Hoa Sơn, há có thể buông tha." Nói xong trong ánh mắt xinh đẹp lộ ra một tia cầu xin, một chút u oán nhìn Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười tà dị, thân thể xuất hiện phía trước Lý Nhạc, Dương Minh và Tôn Vân Long. Nhìn dáng vẻ đầy cảnh giác của ba người, Hoa Tinh cười nói:

"Nếu đã đến, cần gì phải đi? Nếu các người thoát ra ngoài, sau đó phao tin đồn nhảm rằng ta vì mưu cầu sắc đẹp Trương Tuyết mà giết người diệt khẩu, giết chết rất nhiều môn hạ phái Hoa Sơn, khi đó ta làm sao gặp mặt, trả lại công đạo cho các phu nhân của ta đây? Mặc dù ta đích thực là ái mộ sắc đẹp của vị mỹ

nhân này nhưng ta cũng không thể để cho các vị phu nhân của ta uống phải đấm chua. Cho nên ba vị tốt nhất là nên lưu lại đây.

Lý Nhạc thần sắc chấn động, kinh hãi nhìn Hoa Tinh, giận dữ nói: “Hoa Tinh, ngươi có ý gì, ngươi muốn giết người diệt khẩu sao? Làm người có một số chuyện không nên ép chớ đến cùng được, nếu không, ai cũng không có lợi đâu.”

Hoa Tinh cười tà dị nói: “Xem ra ngươi vẫn không hiểu rõ tính cách ta. Hoa Tinh ta đối với nữ nhân xinh đẹp thì hết sức trân trọng, nhưng đối với địch nhân lại tuyệt không lưu tình. Hơn nữa các ngươi không phải muốn âm thầm đối phó ta hay sao, bây giờ chúng ta đã gặp gỡ, ngươi có bản lĩnh thì xuất ra, có cừu báo cừu, có oán báo oán.”

Dương Minh cả giận nói: “Hoa Tinh, ngươi không nên ép người quá đáng, ta không sợ ngươi. Chọc giận ta ư, hôm nay ta sẽ lĩnh giáo ngươi một chút, thử xem hư danh của ngươi thế nào.”

Ánh mắt lạnh lẽo, Hoa Tinh lạnh lẽo nói: “Không sợ ta? Lợi hại thật. Người khác sợ ta nên họ còn có chút cơ hội, ngươi không sợ ta thì kết quả chỉ có chết mà thôi. Vậy chúng ta sẽ khoa chân múa tay một lúc xem ai lợi hại hơn nhé.”

“Hoa Tinh, đây là người chủ tâm bức bọn ta chống cự, tại sao ngươi muốn làm vậy?” Lý Nhạc chợt hiểu được ý đồ Hoa Tinh, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Hoa Tinh âm trầm cười nói: “Xem bộ dáng của ngươi không ngốc chút nào, ta đương nhiên là có chủ tâm bức các ngươi phản kháng, giết người cũng phải tìm một cái lý do, khi ra tay mới quang minh chính đại. Về phần tại sao ta muốn giết các ngươi thì lại rất đơn giản. Đầu tiên, mỹ nhân đã có lệnh, thứ hai, ta và ngươi có cừu hận, ta sẽ không lưu lại hậu hoạn về sau, thứ ba, nếu nơi này đã chết không ít người, sao không giết sạch những kẻ biết chuyện hôm nay? Như vậy, đối với ta mà nói thì rất có lợi.”

Lý Nhạc và Dương Minh nhìn nhau, ánh mắt sau cùng dừng lại trên người Hoa Tinh, bọn họ không hiểu được câu nói cuối cùng của Hoa Tinh. Đọc truyện tại . Nhưng Tôn Vân Long đang trọng thương lại nhìn ra tâm ý của Hoa Tinh. Chỉ nghe hắn lên tiếng nói với về cừu hận: “Ta hận ngươi, Hoa Tinh. Ngươi không những tranh đoạt Thu Nguyệt với ta mà ngay cả Trương Tuyết cũng thế, cả đời này ta sẽ nguyện rửa ngươi. Hiện ngươi đang suy nghĩ muốn giết chúng ta, thật ra là vì ngươi muốn sau khi giết chết bọn ta, ngươi sẽ nhân cơ hội nhăm nháp thân thể Trương Tuyết một chút. Mặt khác, nếu ta đoán không sai thì ngươi nhất định muốn giấu nàng ở nơi khác. Bởi vì sau khi chúng ta chết đi thì những người khác sẽ không thể biết được chuyện này, khi đó ngươi có thể bố trí một hồi, sẽ không ai biết ngươi giấu Trương Tuyết ở nơi đâu, thật sự là hiểm độc, bội phục ngươi.”

Ánh mắt Hoa Tinh lạnh lẽo, nghĩ không ra Tôn Vân Long lại có thể đoán được tâm tư của chính mình, thật sự là đáng ngạc nhiên. Nhưng hắn lại hiểu ra, vốn là Tôn Vân Long cũng có ý định như thế nên mới có thể dễ dàng nhìn ra tâm tư của hắn. Cúi đầu nhìn thoáng qua Trương Tuyết, hắn thấy trong mắt nàng mang theo vẻ nghi hoặc, Hoa Tinh lạnh nhạt cười, không nói.

Bên này, Lý Nhạc và Dương Minh dùng ánh mắt để trao đổi, thừa dịp Hoa Tinh cúi đầu, chia ra hai bên trái phải bỏ chạy. Lúc này bọn họ đã bất chấp sự sống chết của Tôn Vân Long, đều xem việc bỏ chạy là quan trọng hơn. Hoa Tinh mỉm cười tà dị, thân thể đột nhiên huyền hóa thành chín đạo nhân ảnh, trong đó có một đạo bắn về phía Tôn Vân Long, còn lại tám đạo nhân ảnh chia ra bốn phía, ảo diệu xuất hiện trước mặt Lý Nhạc và Dương Minh, tung chưởng chắn lui hai người trở lại.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, mang theo hơi thở cuối cùng của Tôn Vân Long. Nhìn hai kẻ kia bị chắn lui, Hoa Tinh đứng yên giữa không trung, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức tà dị, tay phải khê vỗ vào hông Trương Tuyết, cười nói: “Trước tiên cứ ở một bên chờ ta, xem ta thu thập đám người này thế nào, muốn tranh đoạt nữ nhân với Hoa Tinh ta ư? Chỉ có chết mà thôi.” Trương Tuyết nghe nói vậy, tâm thần khê run lên, lại thêm Hoa Tinh trước mặt địch nhân lại có động tác khinh bạc thân thể nàng, khiến cho sắc mặt nàng đỏ lên, ánh mắt vừa thẹn vừa giận, tuy nhiên nàng cũng hiểu được Hoa Tinh làm người như vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Dùng nhu kinh di chuyển thân thể Trương Tuyết đến mái hiên, Hoa Tinh tay phải tung ra nhất chiêu, lẳng không chớp lấy trường kiếm Trương Tuyết dưới mặt đất, tà dị nhìn hai địch nhân. Dương Minh cùng Lý

Nhạc rống lên, hai đạo thân ảnh dùng tốc độ cực nhanh bắn thẳng lên không trung, hung hăng tấn công Hoa Tinh.

Hoa Tinh cười ngạo nghễ, ánh mắt lộ ra một ý cười thần bí, nhẹ giọng nói: “Từ khi xuất đạo đến đây, đây là lần đầu tiên ta dùng kiếm đối địch, hắc hắc, nên phải cẩn thận một chút, tránh để cho người khác chê cười.” Nhìn hai địch nhân đang đến gần, Hoa Tinh nhếch lên một nụ cười cổ quái, phảng phất như muốn biểu thị điều gì đó. Đáng tiếc là Lý Nhạc và Dương Minh không để ý đến. Bọn họ đều biết đạo pháp Hoa Tinh bắt nguồn từ Đạo Hoàng Bá Thiên, bá tuyệt thiên hạ, cơ hồ không người địch nổi. Lúc này vừa thấy hắc không có đạo sử dụng, lại sử dụng kiếm, trong lòng thầm cho có chút may mắn.

Tay phải lộn chuyển, tiếng kiếm rít rung trời vang lên, trên thân kiếm Hoa Tinh truyền ra kiếm khí bá đạo vô cùng, khiến cho Lý Nhạc và Dương Minh chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ khí thế cường đại, mang theo uy lực bài sơn đảo hải ập đến. Đến lúc này hai người mới hiểu được vì sao Hoa Tinh bình thường không dụng kiếm, bởi vì hắc sử dụng kiếm bá đạo gấp ba lần dùng đao, đáng tiếc là bọn họ nhận ra thì đã muộn.

Do muốn sớm kết thúc trận đấu nên Hoa Tinh cố tình dùng kiếm một lần, trường kiếm trong tay bộc phát ra một đoàn quang hoa sáng chói, hai trăm bảy mươi chín kiếm ở giữa không trung hình thành hai đạo kiếm trụ tấn công địch nhân.

Dương Minh gầm lên, đề tự công lực toàn thân, song chưởng lần lượt thay đổi trước ngực, tạo thành hai luồng quang hoa màu vàng. Hai tay hợp lại, tạo thành chưởng ấn màu vàng đẩy về phía Hoa Tinh. Lý Nhạc bên cạnh cầm chặt kiếm trong tay, thân thể xoay tròn, cả người hóa thành một đạo kiếm trụ phóng thẳng về phía Hoa Tinh.

Trương Tuyết ở mặt đất nhìn Hoa Tinh giữa không trung, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ vô cùng. Nàng không nghĩ ra kiếm pháp Hoa Tinh lại bá đạo như thế, còn đáng sợ hơn cả đạo pháp của hắc. Lúc này, chỉ thấy ánh mắt Hoa Tinh lạnh lẽo, kiếm trong tay phóng thẳng ra, giữa không trung xoay tròn, bộc phát quang mang đỏ sậm, chém thẳng xuống.

Đòn công kích của ba người va chạm vào cùng một chỗ, phát ra tiếng nổ lớn. Chỉ thấy thân thể Lý Nhạc chấn động toàn thân ứa máu, sắc mặt tái nhợt, bay về phía vách tường bên trái. Còn Dương Minh thì thân thể lao đảo, máu tươi trong miệng phun ra, ánh mắt mang theo vẻ kinh hãi không dám tin. Nguồn tại TruyệnFULL

Hoa Tinh cười lạnh một tiếng nói: “Hết thấy đều đã kết thúc, xem ra ta sử dụng kiếm cũng có thể dọa được người khác. Bây giờ, hai vị cáo biệt cuộc sống đi. Tôn Vân Long đang chờ hai vị nói gót.” Dứt lời, tay phải bắt lấy trường kiếm, chuyển lộn, phát ra một cỗ khí thế mãnh liệt từ thân kiếm, như sóng dữ ập đến Dương Minh và Lý Nhạc, trong chớp mắt đã găm thẳng vào thân thể hai kẻ đó.

Một tiếng hét thảm thiết văng vẳng lan truyền trong bầu trời đêm. Dương Minh đến chết vẫn không thể tiếp nhận được sự thật, không tin mình chết trong tay Hoa Tinh. Với thân phận là một trong Lục tán nhân của giang hồ mà ngay cả chạy trốn cũng không thoát khỏi tay Hoa Tinh, chuyện này đương nhiên khiến cho lòng người phải khiếp sợ.

Rơi xuống mặt đất, Hoa Tinh nhìn qua vô số thi thể, ánh mắt lóe ra thần sắc kỳ dị, đoạn quay đầu lại nhìn Trương Tuyết liếc mắt một cái. Sau đó hắc ngồi xuống chém thẳng vào đầu lâu Tôn Vân Long. Sau khi chém đứt thủ cấp Tôn Vân Long, Hoa Tinh lấy từ trong ngực ra một chút vật dụng dịch dung, hóa trang thủ cấp trên tay. Rất nhanh chóng, thủ cấp Trương Tuyết hiện ra trong tay Hoa Tinh. Nhìn thủ cấp như cười như mỉa trên tay, Hoa Tinh tà dị cười, tay phải tung thủ cấp lẳng không, phát ra một đạo chân khí màu đỏ, biến thủ cấp vừa dị dung thành màu đỏ.

Sau khi tiến hành xong, Hoa Tinh quay người đi về hướng Trương Tuyết. Khi gần đến người nàng thì Hoa Tinh trở tay chém một kiếm vào thân thể Tôn Vân Long, thân thể kẻ đó lập tức biến thành nát vụn, tiêu thất.

Trương Tuyết nhìn Hoa Tinh, ánh mắt tỏ ra kinh hoàng thất thố, lộ ra vẻ u oán và cầu xin. Việc làm của Hoa Tinh nàng đã nhìn thấy hết, nàng cũng hiểu được vì sao Hoa Tinh lại làm như vậy. Nàng cũng hiểu được chuyện kế tiếp sẽ xảy ra, nàng muốn trốn tránh nhưng không được. Ý đồ của Hoa Tinh lúc này đã quá rõ ràng.

Hoa Tinh cười nhạt đi đến gần, nhìn khuôn mặt kinh hoàng của nàng, khẽ nói: “Lúc này nàng mới giống tiểu nữ nhân, có vài phần kiều mỹ. Tin tức các cao thủ phái Hoa Sơn chết hết sẽ lan truyền khắp thành Tế Nam vào sáng mai, khi đó, trong chốn vô lâm sẽ không còn Trương Tuyết nữa, nàng nói có đúng hay không?”

Tránh né ánh mắt tà dị của Hoa Tinh, Trương Tuyết run rẩy nói: “Hoa Tinh, người không thể làm như vậy, người nên quên ta là mẫu thân của Thu Nguyệt, chúng ta có rất nhiều chuyện không được phép phát sinh. Hoa Tinh, người hãy để ta rời đi, cả đời này người chỉ cần thương yêu Thu Nguyệt cho tốt thì ta đã an lòng.”

Khẽ vuốt ve má nàng, Hoa Tinh tỏ vẻ ôn nhu, ngón tay dần rê xuống ngực nàng, nhẹ giọng nói: “Nam nhân có đôi khi không khống chế được chính mình, Có một số việc, mặc dù biết rõ không thể nhưng nó vẫn ám ảnh trong đầu. Chúng ta kỳ thực đều phải trốn tránh những điều đó. Nhưng nếu ngày mai nàng biến thành một người khác, xuất hiện bên cạnh Hoa Tinh, thành một nha đầu của hắn thì chẳng phải sẽ rất tốt sao? Một người hoàn toàn mới, chỉ cần vui sướng, không cần bận tâm đến các chuyện trước kia.”

Trương Tuyết khẽ run lên, nói nhỏ: “Hoa Tinh không nên, người không thể như vậy, chúng ta không thể.” Chỉ thấy tay phải Hoa Tinh đã dừng lại trên ngực Hoa Tinh, cách một lớp lụa mỏng, khẽ chà xát bầu vú của nàng, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay nghịch nghịch nhũ châu như ngọc của nàng.

Hoa Tinh than nhẹ một tiếng, nói: “Cảm giác thật tuyệt. Hoa Tinh ta khi quyết định một chuyện gì thì tuyệt sẽ không hối hận. Bây giờ chúng ta tìm một chỗ, hảo hảo ở chung với nhau một đêm. Nhớ đi, ta đã nói rồi, lần sau gặp mặt ta sẽ nhắm nháp tư vị của nàng, không nghĩ ra là nó lại đến nhanh như vậy.” Nói xong lời cuối cùng, Hoa Tinh lại khôi phục dáng vẻ tà dị của mình, hôn lên môi Trương Tuyết, không để cho nàng có cơ hội chống cự, sau đó ôm lấy nàng, lắc mình rời khỏi.

211. Chương 211: Trương Tuyết Kiều Mỹ

Bóng đêm buông xuống thành Tế Nam, yên ắng vô cùng. Trong một căn phòng yên tĩnh của khách điếm, một ngọn đèn tỏa ra hồng quang khiến cho trong phòng tràn ngập ánh sáng mờ mờ lung lung vô cùng. Bên giường, Hoa Tinh mỉm cười nhìn Trương Tuyết, ánh mắt mang theo vài phần tà dị, nhưng ánh mắt Trương Tuyết lại thất thần, không dám nhìn Hoa Tinh.

“Sao thế, mặt nàng ửng đỏ là do sợ hãi hay muốn trốn tránh tâm sự trong lòng? Từ khi gặp mặt đến này, chúng ta đã phát sinh một sợi tơ tình đặc thù, có lẽ là kích thích, là lã lã do thân phận cách xa nhau nên mới phát sinh ra loại tình cảm kỳ diệu này. Nàng không thấy là cứ tránh né nhau rồi cũng phải gặp mặt sao?” Hoa Tinh nhìn đắm đắm vào Trương Tuyết, ánh mắt hàm chứa sự dụ dỗ mà nói.

Trương Tuyết đỏ mặt, ngữ khí lúng túng nói: “Bất kể chúng ta trong quá khứ có phát sinh thể nào thì đây cũng là chuyện không nên làm. Hoặc giả cũng như người nói, tất cả chỉ là do tò mò gây ra cảm giác kích thích mà thôi, thể nhưng có một số việc khi đã làm thì vĩnh viễn không thể hồi tâm được nữa. Bây giờ vẫn còn chưa muộn, chúng ta vẫn còn có thể vãn hồi lại, tránh để sau này phải di hận thiên cổ!”

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Thật ra trong cuộc sống có rất nhiều chuyện biết trước là không nên làm, nhưng khi đối mặt với nó thì sẽ rất khó khống chế chính mình. Hai ta chính là đã lâm vào tình cảnh này. Song, cũng chính như vậy mới khiến cho chúng ta hiểu được, khiến cho không thể nào quên.”

Ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, ánh mắt Trương Tuyết có chút u oán, nhẹ giọng nói: “Người hà tất phải bức ép ta, người đã biết thân phận của ta, tại sao lại không tha cho ta. Người thiếu nữ nhân ư? Cớ sao lại phải ép buộc ta như thế? Kỳ thật nữ nhân nhiều khi cũng chỉ giống nhau, có gì mà phải tò mò.”

Cảm giác được ngữ khí của nàng đã hòa hoãn đi một chút, Hoa Tinh trong lòng vui vẻ lắm, hắn muốn chính là muốn nữ nhân cam tâm tình nguyện chứ không phải muốn bắt buộc bọn họ. Đối với dạng nữ nhân thành thực như Trương Tuyết, hắn đã thêm khát rất lâu, nhưng nếu dùng sức mạnh lại đáng tiếc vô cùng. Nữ

nhân, đôi khi chính khí chất và thần vận của nàng mới là thứ khiến cho nam nhân si mê, để cho nam nhân nhớ mãi.

Hoa Tinh đưa tay phải vuốt ve khuôn mặt nàng, dịu dàng nói: "Có lẽ vóc người nữ nhân chia ra làm đẹp xấu, mập, ốm, nhưng trái tim thì lại chia ra rất nhiều chủng loại. Một nam nhân không phải coi trọng nhất vẻ bề ngoài của nữ nhân mà quan trọng nhất là khí chất và thần vận bên trong của nàng. Bên người ta có không ít nữ nhân, nhưng mỗi người mỗi khác nhau. Nếu nói về xinh đẹp thì các người đó tuyệt đối không thua kém nàng quá xa, nhưng những người đó là những người đó, nàng là nàng, đó chính là điểm bất đồng. Kỳ thật trong lòng con người đều có một loại dục vọng, một loại dục vọng không cách nào thỏa mãn được. Có loại dục vọng này trong cuộc thì mới có nhiều ân oán và dây dưa không rõ. Chúng ta gặp nhau chỉ là một lần vô tình, vốn không có gì đặc biệt, nhưng chỉ một cái liếc mắt đã thay đổi tất cả. Vô lâm hiện nay mưa gió khắp nơi, ai dám chắc ngày mai sẽ ra sao. Nếu lúc này nàng không ở đây thì nàng đang phải giằng co giữa chống lại Tôn Văn Long trên giường, giữa ta và hẳn nàng chọn ai đây?"

Trương Tuyết nhìn Hoa Tinh bằng ánh mắt cổ quái, thấp giọng nói: "Ta nói không lại người, tóm lại người luôn tìm được cơ để thu phục nữ nhân, nhưng bất kể thế nào, trong lòng ta cũng hy vọng người có thể buông tay, ta không muốn trong tương lai ta và người phải xấu hổ với Thu Nguyệt. Về phần lựa chọn, ta sẽ không trả lời người, bởi vì ta không biết phải trả lời thế nào." Nói xong ánh mắt nhìn ra nơi khác, tránh sự quyến rũ của ánh mắt Hoa Tinh.

Hoa Tinh khẽ nâng cằm nàng lên, nhìn đắm đắm vào mắt nàng, trầm giọng nói: "Nàng vẫn trốn tránh sự thật, thật ra trong lòng nàng đã có sẵn đáp án, nhưng nàng lại sợ đối diện với chính bản thân mình. Nếu ta cho nàng một lý do để khiến cho nàng không phải xấu hổ, trốn tránh nữa thì nàng sẽ đồng ý hết thảy mọi chuyện hay sao?" xem tại

Nhìn khuôn mặt ngày càng tiến đến gần của Hoa Tinh, sắc mặt Trương Tuyết đỏ bừng, ngược ngung nói: "Hoa Tinh, người tỉnh táo một chút đi, ta cần có thể thời gian, người..."

Cắt lời nàng nàng nói, Hoa Tinh tiến đến gần đôi môi đỏ mọng của nàng, đến gần một tấc thì dừng lại, khẽ nói: "Ta rất tỉnh táo, bởi vì ta biết nàng chẳng qua là không đủ dũng khí, bây giờ ta sẽ cho nàng dũng khí, nàng hãy quên hết thảy dĩ vãng, bắt đầu một cuộc sống mới." Nói xong, hôn lên đôi môi, ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Trương Tuyết lộ ra vẻ bối rối trong ánh mắt, trong lòng không nhịn được thở dài một hơi. Nữ nhân, có đôi khi cũng phải cần tình yêu dịu dàng, cần sự ân cần của nam nhân. Thật ra mặt ngoài nàng phản đối hẳn, nhưng trong lòng lại là nỗi niềm chờ mong vô tận. Khẽ giãy giụa thân hình một chút, nàng phát giác ra Hoa Tinh hoàn toàn không dùng lực đạo để cưỡng chế hoạt động của mình. Trương Tuyết cảm thấy sống sờ trong lòng, nhưng lập tức hiểu được dụng ý của Hoa Tinh, ánh mắt nhìn không được lộ ra một tia u oán.

Hoa Tinh sở dĩ tà dị chính là vì hắn đã thu phục trái tim các nàng, sau đó mới thu lấy thân thể các nàng, không để lại một chút dấu vết, khiến cho các nàng không thể nào tìm được hận ý. Cảm giác được Hoa Tinh bắt đầu hành động, Trương Tuyết liếc mắt cầu xin hắn, hy vọng hắn buông tay, song Hoa Tinh chỉ liếc mắt đầy thâm tình nhìn nàng, tiếp tục hôn nồng nàn.

Ánh đèn trên bàn chợt lấp lóe tựa như vui sướng nhảy múa. Hoa Tinh quyến luyến rời khỏi môi Trương Tuyết, ngón tay vuốt ve bờ môi đỏ mọng chói mắt của nàng, nhỏ nhẹ nói: "Thật là thơm, thật sự là hấp dẫn lắm. Thật ra đối một thân phận khác, đi theo bên cạnh ta cũng rất vui vẻ. Hoa Tinh ta cả đời này dám nói ta quyết không bao giờ phụ bạc nữ nhân bên người ta. Làm tiểu nha hoàn cả đời cho ta có được hay không?"

Trương Tuyết nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt hết sức quái dị, tựa hồ nàng đang muốn giãy giụa, nàng vẫn muốn có thời gian để có thể tiếp nhận chuyện này. Từ thân phận phụ nhân chương môn Hoa Sơn, chớp mắt đã biến thành thân phận nha hoàn của Hoa Tinh, từ nay về sau vĩnh viễn không được lộ ra chân diện mục nữa, bất cứ ai cũng không thể ngay lập tức đồng ý. Càng làm cho quyết định của nàng thêm khó khăn hơn nữa chính là tương lai Thu Nguyệt sẽ ở bên cạnh Hoa Tinh. Khi đó hai mẹ con làm sao có thể ở chung, có thể giấu kín được dấu vết đây?"

Mỉm cười nhìn đôi mắt mê người kia, Hoa Tinh dịu dàng nói: "Nếu bây giờ nàng đột nhiên mất đi trí nhớ thì có đúng là nàng sẽ tránh được rất nhiều phiền não hay không? Con người nhiều khi phiền não là bởi vì

trong lòng biết rất nhiều việc. Một khi buông ra hết thấy, trở lại từ đầu thì có lẽ nàng sẽ phát hiện ra, cuộc sống này cũng vì thế mà có ý nghĩa kỳ diệu hơn rất nhiều.”

“Người nói đương nhiên là đúng, nhưng có bao nhiêu người có thể làm được, quên được? Lo lắng cả đời, danh dự cả đời, không thể dễ dàng có thể buông ra.” Khẽ thở dài một tiếng, Trương Tuyết nói với vẻ buồn bã.

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Ta cũng không nói là nàng quên hoàn toàn, mà là nàng hãy nhìn thế giới từ góc độ một thân phận mới, khi đó nàng sẽ phát hiện ra cuộc sống trong dĩ vãng của nàng đã bỏ qua rất nhiều điều tốt đẹp. Hãy vui vẻ, hết thấy đều tùy tâm sở dục, ình một cơ hội làm lại, cuộc sống như vậy quyết sẽ không làm cho nàng cảm thấy cô đơn như trước nữa.

Trương Tuyết im lặng không nói, chỉ nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lóe lên sự khó khăn. Hai ánh mắt giao nhau, Trương Tuyết trong lòng run lên, tách khỏi ánh mắt Hoa Tinh, thấp giọng nói: “Người nói đây là bản tính của người, hay là chiêu số để người mê hoặc nữ nhân đây?”

Nhìn sắc mặt có chút thương cảm của Trương Tuyết, Hoa Tinh hiểu được muốn nàng quên hoàn toàn thân phận phu nhân chương môn Hoa Sơn không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa đó cũng không phải là chuyện Hoa Tinh mong muốn, bởi vì Hoa Tinh sợ dĩ để ý đến Trương Tuyết là bởi vì nàng có thân phận là phu nhân chương môn Hoa Sơn, đồng thời lại là mẫu thân Thu Nguyệt, đây mới là nguyên nhân khiến cho Hoa Tinh sinh ra sự tò mò, kích thích với nàng.

Kề sát mặt nàng, Hoa Tinh không trả lời, chỉ thản nhiên nhắm nháp đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của nàng, có vẻ rất cẩn thận và trân trọng. Trương Tuyết khẽ run rẩy thân hình, hơi rụt về phía sau, muốn thoát khỏi thân hình nóng bỏng của Hoa Tinh, nhưng hần không hề có ý buông ra, từng bước từng bước ép sát, khiến cho Trương Tuyết không cách nào tránh né, thuận thế bế nàng đặt lên giường.

Hoa Tinh đột nhiên rời khỏi môi nàng, ánh mắt lộ vẻ tươi cười, nói: “Biết đáp án của ta thế nào không? Nếu lúc này cơ hội chưa chín muồi thì ta sẽ chờ lần tiếp theo.”

Bối rối tách khỏi ánh mắt nóng bỏng của Hoa Tinh, Trương Tuyết khẽ nói: “Thiện lương là bản tính của người, tà dị cũng là bản tính của người, háo sắc cũng là bản tính của người. Chỉ có điều người hay biểu hiện nhất chính là tà dị và háo sắc ra ngoài mà thôi.

“Ta bắt quá chỉ là đem suy nghĩ trong lòng mình hiển lộ ra ngoài, trước mắt thế nhân người trần mà thôi. Còn các nàng thì lại phong bế suy nghĩ trong lòng, không để cho người khác biết được. Nhân sinh có một số việc cần phải che giấu nhưng cũng có những chuyện không cần che giấu. Hết thấy chỉ cần dùng phương thức hoàn mỹ nhất hiển lộ ra ngoài, như vậy khi còn sống mới cảm thấy thoải mái vui vẻ được.”

“Người ngoài vẻ anh tuấn, ánh mắt tà dị, võ công mạnh mẽ, còn có miệng lưỡi rất lợi hại. Có lẽ người như vậy trời sinh ra là một loại người không cam lòng cô đơn, truy đuổi mỹ nữ khắp thiên hạ. Chỉ tiếc, ta đã vô tình gặp người, có lẽ đây là số mệnh!” Trong tiếng than nhẹ, Trương Tuyết dần dần buông ra sự lo lắng trong lòng, chậm rãi quay về phía Hoa Tinh.

Đặt bộ ngực mềm mại sát ngực mình, Hoa Tinh có vẻ rất sảng khoái hưởng thụ hai bầu vú như ngọc, co dãn vô cùng, đoạn hỏi: “Lúc này hãy quên hết đi, nàng không là nàng, ta không là ta, chúng ta bắt quá chỉ là một đôi tình lữ. Bây giờ, hãy để cho ta nhắm nháp vẻ đẹp của nàng, có được không?”

Trương Tuyết có chút ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Người nói những lời này e rằng hơi dư thừa một chút. Cho dù ta không muốn thì không lẽ người bỏ qua hay sao, người chính là Hoa Tinh kia mà.

Cười đắc ý, Hoa Tinh nói: “Xem ra nàng rất hiểu ta, cả đời này nàng sẽ không cách nào có thể rời khỏi ta, bởi vì ta sẽ không buông tha cho nàng.” Nói xong cúi đầu hôn lên đôi môi mọng đỏ của nàng.

Khẽ giãy giụa vài cái, Trương Tuyết hiểu được không thể tránh khỏi, đành thở dài một tiếng, chấp nhận cho hần xâm nhập vào phòng tuyến của mình. Cảm giác được chuyển biến của Trương Tuyết, Hoa Tinh trong lòng mừng rỡ lắm, rốt cuộc hần đã có thể nhắm nháp được tư vị đầy cảm kích của nàng. Tay phải thu về, cầm lấy bầu vú căng tròn, hưng phấn xoa nắn.

Ngọn đèn trên bàn không ngừng lóe ra ánh sáng mờ ảo, xen giữa thanh âm rên rỉ động lòng. Trong bầu không khí đó, một đôi nam nữ tận tình kích thích lẫn nhau, không ngừng thăm dò, dung hợp lại một chỗ.

Nhìn thân thể mềm mại động lòng người trong ngực, ngấm lại cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, hết thấy đều khiến cho Hoa Tinh tấm tắc thăm than trong lòng. Trừu mến vuốt ve, trộn lẫn với đủ mọi điên cuồng kích thích của nam nhân đối với bầu vú của nàng, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Giờ phút này, trong lòng ta rất vui, suốt đời này ta cũng không thể quên được chuyện của chúng ta, có lẽ vẫn còn có nhiều thứ không thể, nhưng ta sẽ cố gắng biến nó thành có thể, bởi vì ta là Hoa Tinh. doc truyện tại . Sau này nàng đi theo ta, ta sẽ đặt cho nàng cái tên là Như Tâm, thế nào, nghe có được hay không?”

Cổ quái nhìn Hoa Tinh, khuôn mặt diễm lệ của Trương Tuyết mang theo một vầng hồng nhạt ửng đỏ, lẩm bầm hai chữ Như Tâm, đoạn dịu dàng nói: “Như Tâm, Như Tân là những cái tên mà nam nhân yêu thích đúng không? Đã đến lúc này, ta ngoại trừ chấp nhận thì còn biết lựa chọn thế nào nữa? Nói thật là trong lòng ta không hận người, nhưng ta lại hận ta. Ta cũng không rõ tại sao ta lại chấp nhận người, hơn nữa lại đồng ý làm với người những chuyện mà cả đời ta cũng không có người dám làm.”

Ấu yếm nhìn Trương Tuyết, Hoa Tinh cười nói: “Không nên tự trách bản thân, trong lòng con người đều có tình yêu, cũng có dục vọng, đó là thiên tính. Nàng cũng không nên thẹn thùng, cứ mặc kệ nó. Mặc dù đây chỉ là lần đầu thân mật với nàng, nhưng ta không thể không nói rằng ta cảm thấy rất vui vẻ, cảm giác thật tuyệt. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng thật sự là thiên hạ độc nhất, khiến cho nam nhân đều như si như tụy.

Nhìn Hoa Tinh, nghĩ đến những điều hắn nói, có lẽ những điều đó đều đúng! Khẽ thở dài một tiếng, Trương Tuyết cũng không rõ tại sao khi gặp Hoa Tinh thì nàng đều cảm thấy khẩn trương, trở nên không còn là chính mình nữa. Bất đồ thân thể nàng run lên, lý nhí nói: “Đừng Hoa Tinh, đừng...” “Đừng cái gì nàng còn chưa kịp nói ra thì Hoa Tinh đã nhin không được bật cười, hôn lên đôi môi của nàng, hưởng thụ hương vị ngọt ngào của nụ hôn.

Ánh bình minh trong chớp mắt đã kéo đến, Hoa Tinh miễn cưỡng buông Trương Tuyết ra, đứng dậy cải trang cho nàng. Một lúc sau, Trương Tuyết từ một thiếu phụ thành thực biến thành một thiếu nữ xinh đẹp chừng mười tám mười chín tuổi, phối hợp với quần mỏng màu xanh nhạt, vòng eo mảnh khảnh, cặp mông căng tròn, hai vú đầy đặn, bồng bồng sinh khí.

Kéo nàng đứng dậy, Hoa Tinh đi một vòng quanh nàng quan sát, hài lòng cười nói:

“Thật là một tiểu nha hoàn mê người, hắc hắc, để ta ôm một chút nào.” Nói xong ôm lấy nàng, tay phải vuốt ve mông nàng.

Khẽ giãy giụa, Trương Tuyết thấp giọng nói: “Hoa Tinh, người đừng khi dễ người ta nữa, người đã khiến cho người ta toàn thân vô lực, ngay cả đi cũng không muốn đi nữa mà vẫn còn muốn ư?”

Hoa Tinh không hề buông tay, cười nói: “Nói sai rồi, nàng phải nói là công tử, không còn sớm nữa, chúng ta cần phải trở về, biết không? Từ khi ra khỏi căn phòng này thì nàng phải gọi ta là công tử, mà không phải Hoa Tinh, hiểu chưa? Vừa mới bắt đầu nên có lẽ nàng chưa có thói quen, nhưng thời gian lâu tự nhiên sẽ quen thôi. Bây giờ gọi thử hai tiếng ta nghe xem sao, xem có thể lừa gạt những người khác không.” Nói xong buông thân thể nàng ra, lui lại hai bước.

Trương Tuyết nhìn hắn với vẻ u oán, thấp giọng nói: “Công tử, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cần phải trở về.”

Mỉm cười nhìn nàng, Hoa Tinh lớn tiếng nói: “Đã vậy thì chúng ta sẽ trở về đi.” Nói xong cười, quay người rời đi. Trương Tuyết ngẩn người, nhưng nhớ đến thân phận lúc này, đành im lặng rời khỏi khách sạn.

Dọc đường cái Tế Nam, Hoa Tinh đều nghe mọi người bàn tán về chuyện hôm qua. Lại nhớ đến mùi vị cực kỳ kiều mỹ của Trương Tuyết đêm qua, Hoa Tinh nhin không được đắc ý, quay đầu lại nhìn Trương Tuyết một cái, khẽ nói: “Như Tâm, một lát nữa sẽ đến Bách Hoa Môn, đến lúc đó nhớ nhìn các nàng Mai Hương nhé, phải chú ý một chút, không thể để cho các nàng tức giận. Các nàng cũng tốt lắm, sẽ không làm khó người đầu, nhưng lần đầu tiên thì phải cẩn thận các nàng ghen, cho nên người phải chịu ủy khuất một chút.

Khẽ gật đầu, Trương Tuyết có cảm giác cổ quái trong lòng. Hôm qua nàng vẫn còn là phu nhân chương môn Hoa Tinh, cũng có địa vị nhất định, hôm nay đã trở thành nha hoàn của Hoa Tinh, chuyện này nếu nói ra, sợ rằng sẽ chẳng ai tin nổi.

Không lâu sau, hai người Hoa Tinh đã trở lại Bách Hoa Môn. Từ xa đã thấy Âm Nhu đứng ở cửa kêu to,

mỉm cười. Thân thể Hoa Tinh nhoáng lên, đã xuất hiện bên người Âm Nhu, vuốt ve khuôn mặt nàng, cười nói: “Làm sao vậy, vẻ mặt sao khó chịu thế, không lẽ sáng nay Bách Hoa Môn chiêu đãi các ngươi toàn là món ăn có dấm chua à?”

“Dấm chua cái đầu huynh ấy, huynh để mọi người ở nơi này chán ngắt, một mình ra ngoài phong lưu khoái hoạt, khi về lại mang theo nữ nhân nữa, huynh nói ta có thể không tức sao?” Nói xong trừng mắt nhìn Hoa Tinh, sau đó chuyển ánh mắt sang người Trương Tuyết, tỏ vẻ kên kiệu nhìn Trương Tuyết, tựa hồ đang suy nghĩ xem Trương Tuyết có chỗ nào mà có thể mê hoặc được Hoa Tinh.

Mỉm cười nhìn Âm Nhu, Hoa Tinh thấp giọng nói: “Người nói oan cho ta quá, nếu ta ra ngoài phong lưu khoái hoạt một mình thì làm sao dẫn người trở về chứ? Ta không có ngọc mà đem về một tán cây, vứt vào một rừng cây. Chớ có tức giận, sẽ không tốt cho thân thể, đến lúc đó ta sẽ tự tay chiếu cố uội, rồi lại nói ta nhân cơ hội khi dễ muội.”

Âm Nhu lườm mắt với hắn, sau đó chỉ vào Trương Tuyết nói: “Nói như thế nữ nhân này là do huynh đại phát thiện tâm cứu về đây á? Muội quen với huynh lâu như vậy sao chưa từng thấy huynh cứu một nam nhân nào quay về chứ?”

Trương Tuyết nghe vậy sững sốt nhìn Hoa Tinh, thần sắc có phần xấu hổ, trong lòng không khỏi cười trộm. Âm Nhu luôn thích gây khó dễ cho người khác nàng đã nghe nói qua, lúc này, gặp mới biết trong đoàn người Hoa Tinh thì duy nhất Âm Nhu không có võ công nguyên lai cũng là nhân vật không hề đơn giản chút nào.

Hoa Tinh cười hắc hắc, kéo tay Âm Nhu nói: “Người thiếu chút nữa đã đoán trúng, thật là lợi hại. Thật ra nàng ta là người ta cứu về từ một con hẻm nhỏ âm u. Nàng tên Như Tâm, vì sợ hãi bị người ta đuổi giết, đồng thời cũng để báo ân nên tạm thời theo ta hai tháng làm nha đầu, chỉ là thế thôi.”

Nhìn Hoa Tinh, thấy hắn tỏ ra quang minh chính trực, Âm Nhu tức giận nói: “Tin huynh á? Muội không phải là đứa ngốc, muội không tin đâu. Dù sao thì bên người huynh đều là tình nhân hết, nha hoàn này, thị nữ này, đã có một đồng, có thêm một người nữa thì cũng chẳng liên quan gì đến muội. Huynh nghĩ cách mà ứng phó với những người khác đi, hừ, muội sẽ vào nói với mọi người.” Nói xong hất tay Hoa Tinh, chạy vào trong.

Nhìn thân ảnh Âm Nhu, Hoa Tinh khẽ cau mày ngăn người, thẳng cho đến khi Trương Tuyết mở miệng gọi thì hắn mới hồi phục lại được tinh thần, cười khổ nhìn nàng, cười nói: “Nha đầu đó rất khó chơi, tâm tính biến đổi vô chừng, khiến cho người ta nhức cả đầu. Quên đi, chúng ta vào thôi.” Nói xong mang theo Trương Tuyết tiến vào Bách Hoa Môn.

212. Chương 212: Vi Ba Đãng Dạng

Đi vào tiểu viện chỉ thấy chúng nữ cùng Tử Ngọc Hoa đang đứng ở cửa, dùng ánh mắt cổ quái nhìn Trương Tuyết. Âm Nhu nắm tay Nguyệt Vô Ảnh, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, phẫn nộ nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt lộ rõ vẻ mất hứng.

Hoa Tinh mỉm cười, nói: “Tất cả mọi người chào đón ta trở về khiến cho ta có cảm giác được sủng ái quá mà đâm ra lo sợ. Nhưng tại sao không ai nói lời nào, có đúng là một đêm không gặp đã nhận không ra ta?”

Chúng nữ không nói, đều nhìn Trương Tuyết, ánh mắt mang theo vài phần u oán. Tử Ngọc Hoa liếc nhìn chúng nữ, sau đó mở miệng nói: “Mọi người vừa mới nhắc đến đại ca, không nghĩ ra đại ca lập tức xuất hiện. Hôm nay khí trời đẹp lắm, rất thích hợp đến vùng phụ cận Tế Nam, không biết đại ca có đề nghị gì không?”

Ánh mắt vừa chuyển đã nghe Hoa Tinh cười nói: “Hay lắm, tiết trời hôm nay rất đẹp, chỉ là không biết mọi người có đồng ý hay không? Ta vốn định trở về sẽ nói ọi người biết có một chỗ để đi chơi rất tốt, nhưng nhìn dáng vẻ của mọi người hiện nay thì dường như không có tư tưởng đi chơi cho lắm, cho nên ta quyết

định không nói nữa, tránh cho đến lúc đó, hắc hắc... ” Nói đến đây thì ngừng lại, quan sát kỹ vẻ mặt của chúng nữ.

Trong chúng nữ, Nguyệt Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy không hề có động thái nào, nhưng Mai Hương và Âm Nhu vừa nghe được đi thường ngoạn thì trong mắt lập tức lộ ra vẻ thích thú, ánh mắt lập tức chuyển từ Trương Tuyết đến nhìn Hoa Tinh. Những người còn lại tựa hồ đã hiểu được tính cách của Hoa Tinh, nên đều yên lặng.

Mai Hương lườm Hoa Tinh, hỏi: “Huynh nói có nơi nào đi chơi rất tốt, còn không mau nói ra, không lẽ muốn mọi người nổi giận? Ngày hôm qua huynh đi không về đã khiến ọi người lo lắng cả đêm, huynh có biết không?”

Hoa Tinh thu hồi lại nụ cười, Hoa Tinh kéo Mai Hương đến gần, dịu dàng nói: “Ta biết là các nàng đều lo lắng cho ta, nhưng tối qua ta thực sự gặp một sự tình đặc biệt, cho nên mới không quay về được. Hôm nay, để đền bù cho sự lo lắng của mọi người, ta quyết định mang theo mọi người cùng nhau đi dạo vùng phụ cận một chút, hòng giúp mọi người trở nên vui vẻ. Về phần người mà ta dẫn về thì nàng tên là Như Tâm, đêm qua ta đã vô tình cứu được nàng. Hai ba tháng này nàng có thể tạm thời đi theo chúng ta, ta nói rõ một chút, tránh ọi người hiểu lầm.”

Dứt lời thì Trương Tuyết đã lên tiếng: “Ta gọi là Như Tâm, đêm qua được Hoa công tử cứu giúp, tránh né cừu gia, nay tạm thời đi theo công tử. Trước mắt, Như Tâm tình nguyện hầu hạ công tử hai tháng, cảm tạ ơn cứu mạng của công tử, thỉnh xin mọi người tiếp nhận.” Chúng nữ nghe vậy đều nhìn nàng, ánh mắt tỏ ra nghi ngờ. xem tại

Âm Nhu hừ một tiếng, nhìn Hoa Tinh nói: “Huynh nói mọi người là đứa ngốc ư? Lần nào cũng thế cả. Được rồi, sau này ta sẽ mặc kệ huynh.” Trần Lan, Lý Thái Tú cũng nhìn Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ buồn cười, tựa hồ đối với việc Âm Nhu cố tình làm khó dễ đã làm cho các nàng thú vị lắm.

Hoa Tinh đảo ánh mắt nhìn chúng nữ một lần, chỉ thấy ngoại trừ Âm Nhu và Mai Hương thì các người khác đều không lộ ra phản ứng thái quá, bèn vươn tay ôm Âm Nhu vào lòng, dịu dàng nói: “Được rồi, để chứng minh tình yêu của ta với các nàng, ta định để Bách Hoa Môn tổ chức hôn lễ cho chúng ta, đến lúc đó ta sẽ cưới các nàng ở đây, thế nào?”

Âm Nhu khẽ gõ vào miệng hắc, thấp giọng mắng: “Huynh nói hay lắm, chỉ lơ là một chút là đã lấn lướt người ta ngay, lập tức thi triển tiểu kế của huynh, ta...”

Thấy nàng nói không hề có ý ngừng lại, Hoa Tinh không thể làm gì khác là cúi đầu hôn lên đôi môi căng mọng, khóa miệng nàng lại.

Âm Nhu đỏ bừng mặt, thân thể giãy giụa mạnh mẽ, nhưng chỉ một lúc đã im lặng ngã vào ngực hắc, không nói tiếng nào nữa.

Buông Âm Nhu ra, ánh mắt Hoa Tinh mang theo ý cười, nhìn Trần Lan nói: “Tiểu Tuyết, người dẫn Như Tâm đến phòng, an bài cho nàng tốt đi đã. lát nữa chúng ta sẽ dạo chơi phụ cận. Bây giờ ta đến Bách Hoa Môn xem có động tĩnh nào mới không?”

Đang muốn quay người đi, bất đồ Âm Nhu nói: “Chậm đã, huynh chẳng phải đã nói đêm qua huynh gặp một sự tình đặc biệt sao? Tại sao không nói qua một chút đã vội rời đi?” Nhìn đăm đăm Hoa Tinh, khuôn mặt đang thẹn thùng của Âm Nhu chợt khôi phục lại vẻ tỉnh táo, hiển nhiên không vì nụ hôn vừa rồi của Hoa Tinh mà mất đi lý trí.

Cười khở một tiếng, Hoa Tinh nhìn Dạ Phong, Tử Ngọc Hoa, Kiếm Vô Bính, lắc đầu than thở:

“Cổ nhân nói rằng nữ nhân và tiểu nhân là hai loại người khó nuôi nhất, xem ra hoàn toàn chính xác. Âm Nhu, nếu muội muốn biết thì ta cũng không ngại nói uội biết. Đêm qua, ta đã gặp gỡ Lạc Hà Tiên Tử ở Huyền Từ am ngoại thành. Người này trước kia là mỹ nữ trên Bách Hoa phổ, đáng tiếc là bây giờ đã trở thành đạo cô, thực khiến kẻ khác tiếc nuối. Theo quan sát của ta thì nàng ta có thể đến đây để báo thù, nhưng cừu nhân là ai thì ta không rõ ràng lắm.” Nói xong đem chuyện của mình đã thấy hôm qua thuật lại ọi người cùng nghe.

Trầm tư một chút, Nguyệt Vô Ảnh than thở: “Có lẽ nữ nhân xinh đẹp luôn có nhiều chuyện thương tâm, nhớ lại năm đó nàng ta từng có vô số vô lâm tuần kiệt theo đuổi. Thế nhưng cuối cùng thì sao? Thanh đăng cổ phật, tịch mịch cô đơn, sống như thế chẳng phải quá đáng tiếc đối với một mỹ nhân ư!”

Mọi người bên cạnh không nói gì, đều trầm tư, bị lời nói của Nguyệt Vô Ảnh khiến cho xúc cảm trong lòng dâng tràn.

Ánh mắt Hoa Tinh nhẹ nhàng nhìn Trần Lan, Trương Tuyết, Lý Thái Tú, ánh mắt lộ ra vẻ quan tâm thương xót. Trong tất cả các nữ nhân bên cạnh hẳn thì thân phận ba người này là đặc biệt nhất. Trần Lan và Trương Tuyết không thể công khai thân phận được, đó là bí mật. Thân phận Lý Thái Tú mặc dù công khai, nhưng chính vì thế mới càng khiến ới quan hệ của nàng và Hoa Tinh bị nhiều người đàm tiếu, để ý.

Thu hồi lại ánh mắt, Hoa Tinh nói: “Được rồi, các người nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa ta sẽ quay lại.” Nói xong quay người đi ra ngoài.

Trong tiểu đình, gió nhẹ hiu hiu, Hoa Ngọc Như, Kim Châm Vô Ảnh Chung Văn Quyên, Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm, Ngọc Thủ Thiên Hương Dương Anh đang ngồi quanh bàn thảo luận. Đàm luận được một lát thì môn hạ đệ tử vào báo có Hoa Tinh cầu kiến, Hoa Ngọc Như còn chưa kịp đáp lời thì Hoa Tinh đã cười khê, bay đến, đáp xuống.

Liếc nhìn Hoa Tinh, Dương Anh đứng dậy nhường ghế cho hắn ngồi, đồng thời phân phó thuộc hạ rời đi. Hoa Ngọc Như lên tiếng: “Hoa công tử, sáng sớm đến đây không biết có chuyện gì?”

“Không có gì, ta chỉ muốn đến xem có động tĩnh gì mới xảy ra hay không mà thôi. Dù sao thì đây là Tế Nam, là địa bàn của các nàng, nên các nàng tất sẽ nắm rõ tình hình. Mấy ngày nay Tế Nam vẫn bình lặng đấy chứ?” Mỉm cười nhìn Hoa Ngọc Như, ánh mắt Hoa Tinh mang theo vài phần quyền rũ, tạo ra mị lực không nói nên lời.

“Hoa công tử hy vọng Tế Nam tĩnh lặng hay là hỗn loạn đây? Có đúng là công tử hy vọng hỗn loạn một chút, thừa dịp này để hoàn thành nhiệm vụ đúng không?” Nhìn Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như khê hỏi.

Hoa Tinh cười khanh khách, nói: “Ta đương nhiên hy vọng hỗn loạn một chút, như thế vụ cá cược của chúng ta sẽ có thể bắt đầu sớm một chút, ta cũng có thể cười thêm bốn mỹ nữ trở về. Cũng như các nàng đã nói, nếu gió êm sóng lặng, không có chuyện gì xảy ra thì chẳng phải vụ cá cược của chúng ta đều vô dụng hay sao? Song bất kể song phương chúng ta nghĩ thế nào, vẫn luôn có nhưng biến cố phát sinh, điều này không biết có đúng không?”

Hoa Ngọc Như nhìn hắn, đoạn dời ánh mắt nhìn mặt nước, khê nói: “Gió đã nổi lên, mặt nước tĩnh lặng đã trở nên nhộn nhạo, tỏa ra quang mang nhàn nhạt.”

Hoa Tinh ồ một tiếng hỏi: “Thế thì đã có động tĩnh xảy ra, theo ngũ khí của nàng thì sợ rằng tình huống ngày càng không ổn.”

Tam nữ nghe đến đây thì trong lòng cả kinh, không nghĩ ra Hoa Tinh làm thế nào có nhận ra được hàm ý bên trong lời nói của Hoa Ngọc Như.

Dương Anh nhìn hắn nói: “Đích thực là đã có chuyện xảy ra, sáng nay, đệ tử bản môn hồi báo rằng đêm qua trong thành Tế Nam đã xảy ra một chuyện lớn. Nghe nói chín cao thủ phái Hoa Sơn cư ngụ ở thành tây đột nhiên bị tập kích, toàn bộ tử vong. Kể cả thủ cấp của Trương Tuyết cũng xuất hiện ở hiện trường. Từ dấu vết để lại hiện trường, thì võ công của địch nhân hết sức cao cường, nếu không, tuyệt đối không cách nào có thể nhất cử tiêu diệt hết môn hạ Hoa Sơn, về phần đối phương, cũng lưu lại đó hai thi thể, chính là Âm Dương Tán Nhân Dương Minh và chương môn Túy Kiếm Môn – Lý Nhạc.

Hoa Tinh làm ra vẻ sửng sốt hỏi: “Chuyện này quả nhiên là bất thường, với thân phận của Dương Minh và Lý Nhạc, bọn họ và môn hạ Hoa Sơn không hề có ân oán, tại sao lại tiêu diệt Hoa Sơn?”

Ánh mắt Hoa Tinh đảo qua dung nhan xinh đẹp của tứ nữ, đoạn nói: “Bây giờ các cô có kết luận gì không? Chuyện này phát sinh có đúng là muốn ám chỉ Tế Nam bắt đầu đại loạn, cục diện im lặng sẽ từ chuyện này mà thay đổi?”

Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm do dự một chút, mở miệng nói: "Theo chúng tôi thảo luận thì chuyện này vì sao xảy ra không cách nào xác định được, nhưng nhất định sẽ khiến Tế Nam đại loạn. Hoa Sơn nhất định sẽ không bỏ qua. Cho nên trước mắt chúng tôi thương nghị nên xem làm thế nào phòng ngự và xử lý các cao thủ trong thành Tế Nam lúc này. Theo tình huống bây giờ mà phân tích, Hoa Sơn bị tiêu diệt hẳn là do các thế lực âm thầm gây ra. Một số môn phái và tổ chức vì mưu lợi cho bản thân mà tiến hành âm mưu tiêu diệt một chút thế lực của địch nhân, vì thế nên cuối cùng đã ra tay.

Hoa Tinh nghe đến đây khẽ gật đầu, mặc dù nàng ta đoán không trúng, nhưng phân tích cũng có phần hợp lý."

Hoa Ngọc Như thu hồi ánh mắt, nhìn bốn người trong tiểu đình, nhẹ giọng nói: "Trong thành Tế Nam cao thủ tụ tập như mây, các thế lực bang phái ngày càng nhiều, mặt ngoài có vẻ yên tĩnh nhưng thực ra ẩn chứa trong đó lại là cuồng phong nộ vũ. Chuyện xảy ra cho phái Hoa Sơn chỉ là khởi điểm mà thôi, ta đoán không đến ba ngày, toàn bộ thành Tế Nam sẽ trở thành loạn hơn bây giờ rất nhiều. Bách Hoa Môn có thể tránh né được cơn bão này hay không vẫn còn chưa rõ. Đối với chuyện lần này, Hoa công tử đã nghe xong, không biết công tử có cao kiến gì hay không?"

Nhìn hai mắt xinh đẹp của nàng, Hoa Tinh khẽ chấn động, lập tức thanh tỉnh lại. Đoạn mở miệng nói: "Đề nghị của ta rất đơn giản, chỉ cần các nàng bất động, tử thủ nơi này, bất luận kẻ nào xâm phạm đến các nàng cũng không cần để ý đến. Có Hoa Tinh ta ở đây, tin rằng cho dù có muốn gây hấn với các nàng cũng phải kiêng dè một chút. Cho nên chỉ cần các nàng nghĩ ra biện pháp lung lạc ta, khiến ta cao hứng, ta sẽ lo lắng chu toàn ọi người. Ngoài cách này, đương nhiên cách tốt nhất là gia nhập liên minh Phượng Hoàng thư viện, thế thì sẽ càng không có ai dám trêu chọc đến các nàng. Thế nào, đề nghị này của ta có ổn không?"

Tứ nữ nghe vậy, mặt trắng không còn chút máu, Dương Anh nói: "Hoa công tử chỉ nói được hai ba câu đang hoàng là đã lộ ra ý xấu. Nếu bốn môn thật sự muốn dựa dẫm vào thế lực khác thì đã sớm bị các thế lực khác thôn tính, làm sao còn có thể ngồi đây bàn bạc với công tử chứ?"

"Chuyện này cũng chưa chắc là như thế, cũng có thể là ánh mắt của các nàng đòi hỏi rất cao, chưa chọn được thế lực nào vừa ý nên một mực chờ đợi? Chúng ta gặp nhau cũng là duyên phận, có lẽ một hồi phong vân nổi lên ở Tế Nam này cũng là vì Hoa Tinh ta mà dựng lên."

Hoa Ngọc Như hờ hững nói: "Hoa công tử không cảm thấy là mình quá tự phụ sao? Thế gian vạn sự biến hóa khôn lường, ai có thể khẳng định tất cả mọi chuyện đều vì công tử mà thay đổi chứ? Đây chỉ là trùng hợp, hoặc cũng chỉ là một đoạn duyên phận mà thôi, ai có thể nói là nhất định như suy nghĩ của công tử?" Dứt lời đứng dậy rời đi, để lại tam nữ và Hoa Tinh.

Kim Châm Vô Ảnh Chung Văn Quyên nhìn theo Hoa Ngọc Như rời đi, sau đó nhìn Kiều Phượng Ngâm, hai người cũng đứng dậy rời đi, chỉ còn lại Dương Anh và Hoa Tinh ngồi lại nhìn nhau, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên cổ quái vô cùng.

Cười khổ một tiếng, Hoa Tinh nói: "Mỹ nữ Bách Hoa Môn thật là khó trêu đùa quá, chẳng trách đã nhiều năm như vậy vẫn không ai có thể thu được trái tim của các nàng. Xem ra muốn đắc thủ cũng không dễ dàng."

Dương Anh nhìn hẩn, khẽ nói: "Có lẽ người đến quá nhanh, cũng có thể là các nàng đang trốn tránh người."

Hoa Tinh ồ một tiếng, nhìn đăm đăm vào mắt nàng, hỏi: "Như thế ư? Nếu nói các nàng đang trốn tránh, vậy tại sao nàng không trốn tránh ta?"

Tách khỏi ánh mắt Hoa Tinh, Dương Anh đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Người nói lúc nào cũng khiến cho người khác khó có thể trả lời, đôi khi người phải để cho người ta một chút thời gian để suy nghĩ chứ. Nếu là nữ nhân bình thường thì không nói, nhưng nữ nhân của Bách Hoa Môn có rất nhiều điều cần phải bận tâm, điểm này có lẽ người chưa từng nghĩ đến."

Nhìn thân ảnh xinh đẹp xa dần, Hoa Tinh tung người, xuất hiện trước người nàng. Ngăn cản nàng lại, hẩn trầm giọng nói: "Nàng nói rất có đạo lý, nhưng nàng hẳn là hiểu được rằng thứ mà nữ nhân muốn nhất không phải là quyền lợi mà là tình yêu. Một nữ nhân cho dù mạnh mẽ đến thế nào thì vẫn luôn cần có sự an ủi trong lòng, tình yêu đối với các nàng mà nói mới là quan trọng nhất. Bách Hoa Môn có lẽ vì đặc tính không thích phụ thuộc vào người khác nên khiến cho vô số đệ tử phải lao tâm lao lực. doc truyện tại . Bất

kể thế nào, người sống cũng không thể lúc nào cũng chỉ sống vì người khác, cũng cần có lúc phải sống ình nữa. Lạnh lùng là một cái mặt nạ có thể che giấu rất nhiều vẻ mặt, nhưng ẩn giấu sau nó là thứ tình cảm mãnh liệt nhất thì có thể che giấu được bao lâu đây? Tại sao nữ nhân đều muốn gả cho nam nhân mạnh mẽ? Bởi vì nàng ta không muốn mình phải quá mệt mỏi với cuộc sống, tình yêu cho dù lãng mạn thế nào thì cũng phải cần có thực tế một chút, đây chính là sự theo đuổi của cả đời người.”

Dương Anh yên lặng nhìn hắn, ánh mắt bắt đầu lộ ra vẻ khiếp sợ, điều Hoa Tinh nói làm cho nàng phải suy nghĩ, trước kia nàng làm Tổng tuần sát Bách Hoa Môn cho đến lúc này, chưa bao giờ suy nghĩ về việc này, bây giờ nghe hắn nói mới phát hiện trong đó có vài phần đạo lý. Nữ nhân cho dù mạnh mẽ đến thế nào thì không lẽ cả đời cũng không lấy chồng, cả đời lẻ loi ư?

Nhìn hai tay đang vươn tới của Hoa Tinh, Dương Anh không hề né tránh, nàng chỉ nhìn ánh mắt Hoa Tinh. Hoa Tinh dùng sức ôm lấy hông nàng, ánh mắt như muôn xuyên thấu vào tâm linh nàng, trầm giọng nói: “Thật ra phải ình một cơ hội trong tình yêu, không nên phong bế cơ hội của cả đời người. Tại sao có người nói rằng nam nhân càng hư hỏng thì nữ nhân càng yêu? Cũng như hôm nay, ta ôm nàng sẽ bị cho là háo sắc, thế nhưng nếu ngày hôm nay ta không làm thế thì ngày mai chúng ta sẽ thế nào? Háo sắc là bản tính con người, không phải là chuyện xấu. Chẳng qua là mỗi người biểu đạt tình cảm của mình theo những phương thức không giống nhau mà thôi.”

Sắc mặt Dương Anh biến hóa vô chừng, một lúc lâu sau mới nói: “Người ta nói Hoa Tinh háo sắc vô cùng, chỉ cần gờ tay là có thu được trái tim của nữ nhân. Từ khi ta gặp gỡ người, ta đã nhận ra điều này, song hôm nay nói chuyện, ta mới chính thức hiểu được tại sao mỗi nữ nhân chỉ cần ở cùng với người một chỗ thì không cách nào kháng cự được mị lực của người. Điểm hấp dẫn nhất của người chính là sự tà dị và thần bí của người. Khiến cho người ta sinh ra tò mò, cứ thế dần dần cảm thấy thú vị, dần dần rơi vào lưới tình của người.”

Gia tăng thêm lực cánh tay, Hoa Tinh áp sát khuôn mặt nàng, phả ra hơi thở nóng bỏng, nói: “Xem ra nàng cũng hiểu ta, có muốn tiến thêm một bước nữa, nhìn rõ được ta một cách tỉ mỉ không?”

Tà dị mỉm cười mang theo ba phần thần bí, khiến cho nàng đỏ mặt, cuống quýt tách ra khỏi ánh mắt hắn. Cảm giác được trống ngực ngày càng đập nhanh, hai tay Dương Anh thúc vào ngực Hoa Tinh, thấp giọng nói: “Đây là Bách Hoa Môn, người phải chú ý thân phận một chút. Cảm tình theo lời người nói thì trước tiên phải gặp nhau quen biết, sau đó mới tiến từng bước phát triển. Bây giờ dáng vẻ của người lại quá mau, ta vẫn còn lo lắng, cho nên, a, không được, người...” Yếu ớt chống cự lại Hoa Tinh, thì ra hắn đã thừa cơ hội dùng tay vuốt ve, áp sát các đường cong trên cơ thể nàng.

Hoa Tinh khẽ hôn lên khuôn mặt nóng bừng của nàng, dịu dàng nói: “Cảm tình đã gia tăng thì không cần dùng thời gian nữa mà phải dùng hành động để biểu đạt tâm ý của mình, Chỉ cần nàng cảm thấy vui sướng, không nên phản kháng, hãy thoải mái hưởng thụ...” Gió vẫn thổi nhẹ bên ngoài tiểu thính, bên hồ nước, hai bóng người nép sát vào nhau đón ánh mặt trời nhô lên từ phương đông

213. Chương 213: Cuồng Phong Lai Tập

Rốt cuộc Dương Anh đỏ mặt đẩy Hoa Tinh ra, ánh mắt mang theo vài phần ngượng ngùng, vài phần u oán, tựa hồ trách hắn đã tiến đến quá mau, cũng tựa hồ như muốn che giấu đi nội tâm đang cơn động tình của mình.

Hoa Tinh vẫn mỉm cười ôm lấy nàng, tay phải vuốt ve cặp mông căng tròn của nàng, trên mặt mang theo thần thái tà dị mê người, cười nói: “Lần đầu tiên sẽ có chút không quen, nhưng đó cũng là chuyện rất bình thường. Chờ khi ở chung với nhau lâu thì nàng sẽ tự nhiên thích sự vuốt ve của ta, hiểu chưa, đó là một yếu tố trong tình yêu của con người.”

Dương Anh thẹn thùng thúc vào ngực hắn, nói với vẻ thẹn thùng pha lẫn tức giận: “Hoa Tinh, người cố ý khi dễ người ta, mới đó đã có ý nghĩ chiếm tiện nghi. Nếu người muốn đối đãi thật tốt với ta, hy vọng ta

yêu người thì người nên để cho ta chậm rãi thích nghi, sao cứ phải nóng lòng như thế?”

“Người ta nói nữ tử Trung Nguyên rất hào phóng, tính cách của nàng đích xác là cũng có vài phần hào khí, chẳng trách lại có vẻ kịch liệt như thế. Song có lẽ nàng đã quên, điểm hấp dẫn nhất của nữ nhân chính là sự dịu dàng mềm mại. Nữ nhân nếu quá cương cường thì sẽ sinh ra áp lực đối với nam nhân. Tự cổ chí kim, vô số nữ nhân anh khí bộc phát đều không đạt được tình yêu tốt cũng là vì lẽ đó.” Vừa nói, Hoa Tinh vừa hôn lên má nàng, thỉnh thoảng cũng cố chạm lấy đôi môi hồng mọng của nàng, tựa hồ như không hề sợ nàng.

Dương Anh trừng mắt nhìn Hoa Tinh, thấy hắn không thèm để ý đến vẻ mặt dữ dằn của mình, trong lòng không khỏi thầm mắng Hoa Tinh giáo hoạt. Thực ra đối với những kẻ nhiều kinh nghiệm như Hoa Tinh thì đối phó với nàng hết sức đơn giản, bởi vì lần đầu tiên khi hôn môi nàng, mặc dù miệng nàng luôn nói không muốn, nhưng lại không hề chống cự mạnh mẽ, điều này đã tiết lộ bí mật trong lòng nàng. Cho nên Hoa Tinh biết ngay là trong lòng nàng thật ra cũng đồng ý, chỉ có điều là nàng cố gắng che giấu ý nghĩ của mình mà thôi.

Dương Anh then thùng liếc hắn một cái, đột nhiên chủ động hôn lên môi hắn, hành động thực sự khiến Hoa Tinh chấn động, kinh ngạc, nhưng lại pha lẫn chút vui mừng. Đôi môi ấm áp trong gió nhẹ thơm ngát khiến cho Hoa Tinh không hề muốn rời ra, Dương Anh đỏ mặt khẽ rời ra nói: “Được rồi, còn không chịu buông tay ra, ngươi muốn cho những mỹ nữ bên cạnh ngươi nhìn thấy, sau đó nổi cơn lôi đình sao?”

Hoa Tinh cười hắc hắc, thu hồi tả thủ, khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, dịu dàng nói: “Nàng cho rằng bọn họ không biết ư? Đối với mục đích của nàng khi đến nơi này, nàng cho rằng bọn họ không phán đoán ra sao? Nàng rất đẹp, nhưng chỗ hấp dẫn nhất lại nằm ở tính cách dám yêu dám làm của nàng, tính cách này đối với những nữ nhân bên cạnh ta thì vẫn còn rất hiếm. Nàng và Hoa Ngọc Như tính cách dường như bất đồng với nhau, tính cách của nàng có phần giống nữ nhân ở Giang Nam, dịu dàng nhưng lại có vài phần cứng cỏi.”

Dương Anh dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, đoạn thối lui ba bước, nói: “Người không cảm thấy nhận xét một nữ nhân trước một nữ nhân khác sẽ làm người ta rất khó chịu ư? Người hiểu rất rõ nữ nhân nhưng cũng không nên nhận xét về nữ nhân khác trước mặt nữ nhân khác, làm thế sẽ xúc phạm đến đối phương.”

Hoa Tinh ồ lên một tiếng, kéo nàng lại gần, nhìn thẳng vào mắt nàng, mỉm cười thần bí nói: “Nếu ta nói là vừa rồi ta nói thế để thăm dò phản ứng của nàng xem nàng có ăn phải dấm chua hay không thì sao? Nữ nhân đôi khi không cứ phải thành thật mới đạt được, đôi khi cần phải dùng những phương pháp kỳ lạ để khiến cho trong lòng nàng có mình nữa, như thế mới có thể ở chung với nhau trong thời gian dài.”

Dương Anh ngơ ngác nhìn Hoa Tinh, không thể đoán ra hắn nói thật hay giả. Có lẽ Hoa Tinh thần bí chính là ở điểm này, ngữ khí và nụ cười rất hấp dẫn nữ nhân. Khiến cho các nàng đều cảm thấy Hoa Tinh rất đặc biệt, không giống với người khác. Dương Anh đang muốn mở miệng nói tiếp thì Hoa Tinh đã không cho nàng cơ hội đó, hôn ngẫu nghiêng lên đôi môi nàng.

Gió nhẹ lướt qua, Dương Anh đang dựa trong ngực Hoa Tinh đột nhiên thân thể run lên, mặt ngọc đỏ bừng, song thủ vội giữ chặt lấy cánh tay phải của hắn, muốn thoát khỏi ma chướng của hắn. Cười đắc ý, Hoa Tinh trước khi nàng phản ứng đã kịp di chuyển cánh tay bóp lên ngực nàng, hưởng thụ bộ ngực mềm mại đầy đặn của nàng.

Cảm giác được Dương Anh phản kháng, Hoa Tinh cười tà dị, tay phải dùng sức siết chặt, nhất thời thân thể Dương Anh run lên, cả người mềm như cọng bún, then thùng nhìn hắn như muốn cầu xin. Hoa Tinh một mặt vuốt ve bộ ngực như hoa như ngọc của nàng, một mặt hôn lên khóe miệng nàng, cười nhẹ nói: “Thật là căng thật là tròn, tuyệt vời lắm. Nhiều năm như vậy nàng vẫn cất giấu kỹ, bây giờ hẳn phải cho nàng hưởng thụ cảm giác được vuốt ve một chút, nếu không thì thời gian trôi qua sẽ lãng phí mất.

Dương Anh xấu hổ nhìn hắn, thấp giọng nói:

“Hoa Tinh, tất cả đều là người tìm cơ mà thôi. Người làm thế làm sao ta có thể tiếp nhận, làm sao ta có thể suy nghĩ đây?”

Hoa Tinh không buông ra, lẳng lặng vuốt ve hai bầu vú của nàng, hỏi: “Mười năm, nàng không cảm thấy đây là những năm tháng buồn chán ư? Mười năm trước nàng đã có tên trên Bách Hoa phổ, có vô số người

ái mộ theo đuổi, nhưng bây giờ thì sao? Nàng vẫn cô độc một mình! Xinh đẹp rạng rỡ nhưng lại cô đơn, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Nữ nhân trân quý nhất là thời gian, nàng đã lãng phí nó quá nhiều, bây giờ cần phải quý trọng nó mới được, nàng không cảm thấy tiếc nuối sao? Tình yêu là cái gì có lẽ nàng đã từng suy nghĩ đến, có lẽ lúc này nàng nên ngẫm đến nó, vì tình yêu của chính mình mà tranh thủ một chút. Nếu có một ngày nàng yêu một người thì nàng hãy cố gắng biểu lộ tình cảm trong lòng mình ra, nếu không, có thể nàng sẽ mất đi cơ hội duy nhất trong đời, từ đó về sau hối hận không kịp!”

Dương Anh đang giãy giụa chột dừng lại, nhìn bàn tay đang di động của Hoa Tinh với ánh mắt đầy cổ quái, nói: “Đây là thực lòng của ngươi hay chỉ là phương thức để chinh phục nữ nhân? Nếu là thật lòng thì ta thừa nhận là ta hết sức rung động, nhưng nếu ngươi dùng thủ đoạn, ta cũng không thể không thừa nhận là thủ đoạn của ngươi rất tinh. Hơn mười năm qua ta vẫn cố ý quên mình là một nữ nhân, bởi vì nữ nhân trong Bách Hoa Môn không thể dễ dàng tin nam nhân. Nhưng tại sao đến khi gặp ngươi thì ta lại như thế này. Lần đầu tiên gặp mặt ngươi ta đã thấy được ý đồ trong mắt ngươi, khi đó ta đã hết sức cảnh giác. Song ở chung lâu ngày, ta mới phát giác ra sự cảnh giác này cũng dần dần biến mất, khiến cho ta lâm vào thế bị động. Hành động hôm nay của ngươi lại khiến cho ta có chút giật mình, có chút mê muội. Ta không biết tại sao trong lúc này ta vô lực để phản kháng ngươi, có lẽ trong lòng ta cũng không hiểu rõ. đọc truyện tại . Có lẽ nếu ta gặp ngươi mười năm trước thì sẽ có tình yêu hoàn hảo, đáng tiếc, đó không phải là thực tế.”

Nhận thấy nàng có chút khác thường, Hoa Tinh đành miễn cưỡng buông tay ra, khẽ sửa lại y phục cho nàng, sau đó tự động tránh lui ba bước, dịu dàng nói: “Thực ra ta cũng biết là ta đã tiến quá mau, song suy nghĩ của nam nhân cũng giống như nữ nhân, biến hóa khôn lường, ý niệm trong đầu thay đổi rất nhanh. Nói thật, Hoa Tinh ta vốn không phải là chính nhân quân tử, cho nên nhiều khi ta cũng dùng một chút thủ đoạn, tỏ ra tà dị. Nhưng ta đối với mỗi nữ nhân bên người ta thế nào thì tin rằng cũng đã biết. Tương lai, có một ngày ta tin rằng nàng sẽ hiểu được, khi đó, ta sẽ hái trái mật đào xinh đẹp của nàng.” Nói xong quay người đi ra ngoài.

Dương Anh nhìn theo lưng Hoa Tinh, ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc, trái tim của nàng đã bị hắn chiếm cứ ư, có lẽ chỉ có nàng là không thừa nhận mà thôi.

Trở vào trong viện, mọi người đều đã chuẩn bị thật tốt. Hoa Tinh cười nói: “Tốt lắm, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.

Chúng nữ reo lên một tiếng, tự động chia ra đội hình tiến ra phía ngoài. Riêng Tử Ngọc Hoa thì bình tĩnh nói: “Đại ca không cảm thấy tất cả người của chúng ta rời đi thì sẽ không ổn sao? Trong thành Tế Nam, uy danh đại ca chấn kinh thiên hạ, nhưng khi đại ca rời khỏi Bách Hoa Môn thì sợ rằng phong vân sẽ hội tụ, khi đó sợ rằng bọn họ sẽ gặp nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Hoa Tinh thản nhiên cười nói: “Chuyện này đương nhiên ta biết, nhưng mấy ngày nay mọi người đều bị bó buộc ở một chỗ, cũng nên ra ngoài hoạt động một chút, ta làm sao có thể nhẫn tâm để mọi người buồn bực ở đây? Hôm nay chúng ta rời đi, kỳ thực không hẳn là đi chơi, chủ yếu là muốn nói cho các thế lực trong thành Tế Nam biết Hoa Tinh ta hôm nay không có trong thành, như thế mới có thể khiến cho nhiều chuyện phát triển. Nếu như ta vẫn cứ ở đây, thì sợ rằng tất cả mọi thứ đều ngừng lại. Ngươi nghĩ thế nào?

Ánh mắt Tử Ngọc Hoa biến đổi, gật đầu nói: “Suy nghĩ của đại ca hết sức nhanh nhạy, Ngọc Hoa thực sự bội phục. Nếu đã vậy thì chúng ta đều đi thôi.” Nói xong nhìn hai người Đào, Kiếm, thêm cả Tăng Khánh Hoa và lão nhân bên cạnh Diệp Tinh, cùng nhau rời khỏi Bách Hoa Môn.

Trên đường, bởi vì trong đoàn người có rất nhiều mỹ nữ nên gây chú ý cho rất nhiều người, tin tức Hoa Tinh xuất du nhanh chóng truyền lưu khắp thành Tế Nam, không ít nhân tuyến đều bí mật dõi theo động tĩnh của đoàn người, bí mật thông báo tin tức.

Nhìn Mai Hương và Âm Nhu hưng phấn, Hoa Tinh quay sang nói với Tử Ngọc Hoa: “Hai người đó là hai người cao hứng nhất, tính tình họ giống hệt như tiểu hài tử, khác nhau chỉ là Mai Hương thì ngây thơ, còn Âm Nhu thì láu cá vô cùng.”

Lặng lặng nhìn chúng nữ, Tử Ngọc Hoa hỏi: “Vậy đại ca thích ngây thơ hay láu cá đây? Bên người đại ca có vô số mỹ nữ, các loại tính cách đều có, đại ca thấy tính cách nào là hợp với huynh nhất?”

Hoa Tinh cười thần bí nhìn hắn, nói: “Thực ra các nàng cơ bản đều là một loại hình, ngoại trừ Âm Nhu có

về lấu lĩnh, Vô Ảnh có vẻ mặc kệ tất cả thì tất cả những người khác đều là ôn nhu dịu dàng. Trong này thì chưa có ai có tính rần rởi, tràn ngập dã tâm cả.”

Tử Ngọc Hoa ồ một tiếng nói: “Sẽ có, trong lòng đại ca nếu đã nghĩ đến thì tin rằng tương lai nhất định sẽ có. Bây giờ chúng ta đã đến giữa thành, nhìn bốn phía thì biết mọi người đã nhận ra thân phận nhóm người chúng ta, tin rằng hành động của bọn họ cũng sẽ diễn ra rất nhanh.”

“Đúng vậy, ta đã cho bọn chúng cơ hội mà không biết quý trọng thì đó chính là ngu ngốc. Quên đi, hiếm có khi đi ra ngoài, người cũng nên thoải mái một chút, không nên quá quan tâm đến chuyện của đại ca. Đi.”

Trong thành Tế Nam phồn hoa, một đám mỹ nữ mang theo mấy thiếu niên anh tuấn rảo bước, tiếng cười nói vui vẻ nhanh chóng lan truyền khắp thành trì.

Trong Bách Hoa Môn, một người đệ tử chợt báo lại, nói bên ngoài xuất hiện rất nhiều cao thủ, hơn nữa còn có rất nhiều cao thủ đang đến. Hoa Ngọc Như thần sắc nghiêm trang nhìn mấy người trong sảnh, trầm giọng nói: “Hoa Tinh xuất môn chưa đến nửa canh giờ thì những kẻ này đã tìm đến, dám chắc là có ý bất thiện, muốn nhân cơ hội đục nước béo cò.”

Chung Văn Quyên lạnh lùng nói: “Bọn chúng đến đây có mục đích gì? Bọn ta và những người đó trước nay chưa từng có quan hệ, bọn chúng có lý do gì mà đến đây gây náo loạn.”

“Người nghĩ bọn chúng cần lý do ư? Chỉ cần trong đó có một nhóm người kích động thì những kẻ khác cũng thế mà thôi. Lúc này Hoa Tinh rời đi, bọn chúng đương nhiên là muốn nhân cơ hội hành động, về phần mục đích cuối cùng của bọn chúng thì có gì là khó đoán, nếu không phải là quyền lợi, danh vọng thì cũng là sắc đẹp mà thôi. Trước mắt, chúng ta cần phải suy nghĩ, đưa ra phương án đối phó những kẻ đó. Về phần những người khác thì tạm thời phó mặc, đi từng bước từng bước vậy.” Kiều Phượng Ngâm ngồi một bên chợt lên tiếng đề nghị.

Hoa Ngọc Như không lập tức trả lời mà ánh mắt chuyển qua nhìn Dương Anh, chờ phản ứng của nàng. Dương Anh thấy thế trầm tư nói:

“Bây giờ thời gian cấp bách, chúng ta ngoại trừ ra ngoài đối mặt thì tạm thời không thể nghĩ ra biện pháp gì cả. Cái này gọi là binh đến tướng ngăn, chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Ta chỉ có một đề nghị duy nhất, chính là trong lúc đối phó với những kẻ này thì phái người liên lạc với Hoa Tinh để hản trở về.”

Hoa Ngọc Như hồ hững không nói, tỏ vẻ rất cẩn trọng. Song Đoạt Hồn Nữ Dư Hoa này giờ không nói lại lên tiếng: “Tổng Tuần sát nói vậy mặc dù không sai, thế nhưng nếu chúng ta cầu viện Hoa Tinh thì sẽ liên quan đến chuyện đánh cuộc với hản, rơi vào tính toán của hản.”

Dương Anh thở dài nói: “Đúng là như thế, lúc này hản xuất du, người không cảm thấy là hản đang cố ý sao? Hoa Tinh vốn là người thông minh, người cho rằng chuyện đơn giản như thế mà hản nghĩ không ra ư?”

“Hản sở dĩ làm thế là vì muốn ọi chuyện tiến triển, cho nên bây giờ chúng ta có muốn cũng không còn kịp nữa rồi, với tính cách Hoa Tinh thì một khi nói ra quyết sẽ không thu hồi. Hôm nay có lẽ chúng ta dùng toàn lực cũng không cần cầu đến hản, nhưng ngày mai ngày mốt thì sao đây? Người vẫn không cầu hản trợ giúp hay sao? Người hản cũng như đao của hản, sắc bén vô cùng, tung hoành thiên hạ, tuyệt đối không tha cho ai chống đối.”

“Nếu đã thế, Bách Hoa Môn chúng ta lại càng không thể cầu xin hản, thà làm chết vinh còn hơn sống nhục, bất kể thế nào, bốn môn vẫn độc lập tự chủ, một khi rơi vào vòng toan tính của hản chỉ sợ khó có cơ hội thoát thân.” Dư Hoa lạnh lùng nói.

Nhìn nàng, Dương Anh lắc đầu nói: “Thế sự vô thường, làm gì có ai có thể đoán chắc được chuyện của tương lai. Hoa Tinh ở đây thì toàn bộ người trong thành Tế Nam không ai dám đến. Hản vừa đi thì vô số cao thủ kéo đến, người có lẽ đã hiểu được những người này cực kỳ hèn hạ, nhưng cũng vì thế mà hiểu được uy danh của Hoa Tinh lợi hại đến thế nào, khiến cho tất cả vô lâm đều cơ hồ khiếp sợ, nhiều năm như vậy chúng ta đã chịu không ít gian khổ mới có được như hôm nay. Không lẽ hôm nay chúng ta lại phải mạo hiểm hay sao? Hoa Tinh mặc dù háo sắc nhưng hản cũng có những ưu điểm của hản, so với nhiều người khác thì còn tốt hơn nhiều. So với việc hao binh tổn tướng thì cầu viện hản sẽ hay hơn nhiều.”

Đại sảnh chìm trong sự yên lặng, tất cả mọi người đều nhìn Hoa Như Ngọc, chờ đợi quyết định của nàng. Dù sao thì nàng mới là môn chủ, những người khác cho dù nói nhiều thế nào nhưng nàng không đồng ý thì cũng uống công.

Ngẩng đầu nhìn mọi người, Hoa Như Ngọc nói:

”Việc này tạm thời y theo ý của Tổng Tuần sát, Hoa Tinh mặc dù danh tiếng không tốt nhưng hẳn cũng đã cùng chúng ta đánh cuộc, chỉ là bốn người mà thôi, không phải là toàn bộ Bách Hoa Môn, Thế cục thành Tể Nam trước mắt hết sức hỗn loạn, để giảm bớt tổn thất của môn hạ, bảo toàn thực lực, chúng ta không thể không mượn thực lực của Hoa Tinh. Được rồi, chúng ta ra ngoài xem đến tột cùng là kẻ nào, đến lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến, xem tình thế phát triển thế nào.

Ngoài cửa Bách Hoa Môn, lúc này đã hội tụ bốn đạo nhân mã, lạnh lùng nhìn kỹ động tĩnh trong sơn môn. Ngay khi Hoa Như Ngọc dẫn theo các cao thủ đi ra thì đám người đó đều reo lên, tựa hồ không ít người bị sự xinh đẹp của các nàng chấn động. Dù sao thì đệ nhất mỹ nữ trên Bách Hoa phổ dụng quang cố nhiên là cực kỳ rạng rỡ, phong tình vô hạn, người bình thường tuyệt đối không thể so sánh được.

Dừng thân trước sơn môn, Hoa Như Ngọc đảo ánh mắt nhìn bốn phía, ánh mắt thoáng hiện ra vẻ khiếp sợ. Bốn đạo nhân mã trước mắt hoàn toàn không dễ đối phó, trong đó có hơn mười cao thủ Thông Thiên giáo, cao thủ hai phái Thanh Thành, Võ Đang, lại thêm hai đại cao thủ Tây Tà môn. Xa xa còn có không ít người tiến về phía này, xem dáng vẻ thì đều là nhân vật không dễ đối phó, cứ như vậy thì tình thế hôm nay e rằng sẽ lạnh ít dữ nhiều.

Nhìn mấy cao thủ bên cạnh, Hoa Như Ngọc thấp giọng nói:

”Xem tình thế lúc này thì những người này thì với thực lực của chúng ta sẽ khó có thể đối phó được. Trong đó có cả người của Tây Tà môn và Phong Nhân viện, hai nhóm người này là khó đối phó nhất. Bọn họ nếu chỉ đứng xem thì không nói gì, nhưng một khi nhúng tay vào thì hậu quả sẽ thực sự khó lường.

Chung Văn Quyên gật đầu, trầm giọng nói: mới nhất ở truyện/y/y

”Hơn nữa đây chỉ là mặt ngoài, tin rằng bốn phía còn có không ít người đang ẩn thân, đó mới là lực lượng đáng sợ nhất, tuy nhiên lo lắng nhất chính là người chúng ta phái ra ngoài có thể hoàn thành nhiệm vụ được giao hay không mới là điều quan trọng nhất.” Chúng nữ nghe vậy đều thở dài, hiểu được ý của nàng, nếu không tìm được Hoa Tinh thì tất cả sẽ rất nguy hiểm.

214. Chương 214: Mưa Gió Mịt Mù

Trước cửa Bách Hoa Môn, lúc này rất nhiều cao thủ võ lâm đổ dồn về đây, ngẩn ngứ nửa canh giờ đã có hơn hai trăm cao thủ nhân sĩ đứng đây ngắm nhìn mỹ nữ Bách Hoa Môn, ánh mắt và vẻ mặt bọn họ đều lộ ra vẻ bất đồng. Lúc này, trưởng môn Võ Đang Ngọc Thanh Tử mở miệng nói với Hoa Như Ngọc:

”Hoa môn chủ, bản đạo hôm nay đến đây là muốn hỏi một chút về việc phái Hoa Sơn bị người khác tiêu diệt. Nơi đây thuộc phạm vi thành Tể Nam, là địa bàn của Bách Hoa Môn, tin rằng chuyện này quý môn hiểu rất rõ, thỉnh xin môn chủ nói rõ, bản đạo sẽ nói lại một chút công đạo cho trưởng môn Hoa Sơn, dù sao cũng là đại phái của chính đạo như nhau, há có thể bỏ qua chuyện này, Hoa môn chủ nghĩ thế có đúng không?

Hoa Như Ngọc lạnh nhạt gật đầu nói:

”Ngọc trưởng môn nói không sai, cũng là võ lâm chính đạo, chuyện như vậy đương nhiên phải lưu tâm xử lý triệt để. Nhưng nói thật, không biết đạo trưởng có tin hay không, song việc xảy ra tối qua, bốn môn cũng không rõ ràng cho lắm. Theo môn hạ đệ tử báo lại thì sáng nay đến hiện trường đã thấy chín người phái Hoa Sơn mất mạng. Ngoài ra còn có hai thi thể khác, đó là môn chủ Túy Kiếm Môn Lý Nhạc và Dương Minh trong Âm Dương Tán Nhân. Hai người này xuất hiện ở hiện trường, nhất định là có quan hệ mật thiết đến vụ việc, chỉ là tình huống cụ thể thế nào thì không ai có thể biết được.

Ngọc Thanh Tử nhìn chăm chăm nàng, trầm giọng nói:

”Môn chủ có thể cho ta hỏi một chút không, khi sự việc diễn ra, ta muốn biết có mấy đệ tử của quý môn có mặt? Thành Tế Nam rộng lớn, tin rằng nhân số của quý môn sẽ có không ít người trong thành nhìn thấy động tĩnh, một trận đánh nhau kịch liệt như thế mà không ai phát hiện ra thì chỉ sợ khó có thể khiến cho người ta tin được!

Dương Anh nghe vậy biến sắc, đang định lên tiếng thì Hoa Ngọc Như đã ngăn lại, rồi nói:

”Việc này ta không cần thanh minh, tin hay không là tùy người. Chiếu theo suy đoán của người thì có vẻ rất có lý, nhưng nếu người là ta thì người sẽ biết là trong đó có rất nhiều ẩn tình khác, không đơn giản như người vừa nói.

“Ẩn tình? Trong này có chuyện gì mờ ám, môn chủ nên nói rõ ra mới đúng.” Ngọc Thanh Tử nghi hoặc nhìn Hoa Ngọc Như, hiển nhiên không tin lời nàng nói.

Ánh mắt đảo qua bốn phía, nhận thấy ánh mắt những kẻ khác cũng lộ ra vẻ không tin, Hoa Ngọc Như trầm giọng nói: ”Ngọc chưởng môn nếu đã không tin, ta đây xin hỏi mọi người vài vấn đề, hy vọng mọi người trả lời cho ta biết. Đầu tiên, tình thế võ lâm trong thành Tế Nam hiện nay rất bình lặng hay là chỉ che giấu sóng gió bên trong?

Ngọc Thanh Tử dùng ánh mắt cổ quái nhìn nàng, hỏi: ”Tình hình Tế Nam trước mắt mà nói đích xác là không hề đơn giản, các thế lực võ lâm đều toan tính, ẩn giấu sẵn những hành động của mình, không biết môn chủ hỏi thế để làm gì?

“Ta hỏi chuyện này đương nhiên có đạo lý, người chỉ cần trả lời vấn đề kế tiếp của ta thì sẽ hiểu được ta muốn nói điều gì. Thứ hai, lúc này đông đảo thế lực võ lâm tề tụ về Tế Nam, Ngọc chưởng môn, nếu đổi lại là Võ Đang của các người ở đây thì người sẽ nghiêm khắc giám thị các thế lực khác hay là thu hồi nhân thủ về phòng thủ bản môn?” Hoa Ngọc Như lạnh lùng nhìn Ngọc Thanh Tử hỏi.

Ngọc Thanh Tử biến sắc, trầm tư một chút nói: ”Giải pháp cho vấn đề này còn tùy thuộc vào người lãnh đạo ở đây nữa, cho nên rất khó trả lời. Theo ta, nếu đối phương không nhắm vào bốn môn thì ta sẽ phái người quan sát thật kỹ động tĩnh xung quanh, để phòng ngừa có chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Nếu các thế lực khác vì bản môn mà đến thì ta sẽ chú trọng phòng ngự ở tổng đàn.

“Đã như thế, xin hỏi Ngọc chưởng môn rằng ngài nghĩ các thế lực trong thành Tế Nam này có đúng là vì Bách Hoa Môn của ta mà đến hay không? Vậy thì bọn ta nên tung người ra quan sát động tĩnh người khác hay là triệt hồi nhân thủ, gia tăng phòng ngự? Với thực lực của bản môn, ngài nghĩ ta sẽ làm thế nào?” Hoa Ngọc Như dùng thanh âm lạnh lẽo hỏi Ngọc Thanh Tử.

Ngọc Thanh Tử nghe vậy sắc mặt biến đổi, trầm tư một lúc đoạn nói:

”Điểm này bản đạo quả là không nghĩ đến, mặc dù mọi người tề tụ đúng là có trùng hợp, nhưng mục đích thực sự thì chỉ có trong lòng mình mới có thể hiểu được, bản đạo không có khả năng đoán được. Bây giờ thỉnh xin môn chủ nói ra động thái của mình đối với các thế lực trong thành Tế Nam một chút cho bản đạo được rõ.

“Chủ trương của ta rất đơn giản, bốn môn thực lực không mạnh, không thể đối phó với đông đảo võ lâm đồng đạo. Mặc dù không phải tất cả mọi người đều có ý xấu nhưng cũng có không ít các thế lực có mưu đồ không tốt đối với bản môn, vì thế bản môn không thể không đề phòng. Để giảm bớt tổn thất, ta đã hạ lệnh cho các đệ tử, trừ phi có chuyện thực quan trọng, nếu không, không được can thiệp vào chuyện của người khác. Cho nên chuyện phái Hoa Sơn bốn môn cũng không rõ ràng lắm, đó cũng là rất bình thường. Ngọc chưởng môn muốn tìm hung thủ thì tốt nhất là đến nơi khác mà tìm, không nên đến đây làm khó bốn môn.” Hoa Ngọc Như hờ hững nhìn Ngọc Thanh Tử, trầm giọng hỏi. Truyện được tại TruyệnFULL

Ngọc Thanh Tử biến sắc, thân thể khẽ run lên, song vẫn đành phải nén nhịn, phát tay rời đi.

Ánh mắt đảo qua toàn trường, sắc mặt Hoa Ngọc Như bình thản nói: “Hôm nay vô số võ lâm đồng đạo quang lâm, thật khiến cho bản môn cảm thấy thật vinh hạnh, không biết các vị vì sao lại đến. Nếu bốn môn có thể giúp mọi người chuyện gì thì bốn môn nhất định sẽ cố sức thực hiện, nếu không được thì cũng

chỉ có thể nói tiếng xin lỗi mà thôi, không biết vị cao nhân nào chỉ giáo trước, thỉnh xin lên tiếng.” Bốn phía lập tức vang lên thanh âm bàn tán xì xào, tựa hồ không ai nguyên ý bước ra trận đầu.

Đột nhiên có trung niên kiếm khách bước ra, lạnh lẽo nhìn Hoa Ngọc Như, nói: “Nếu không ai lên tiếng thì bản nhân sẽ xin xưng phong lên đầu. Nghe nói Bách Hoa Môn thành lập đã được hai mươi năm, phát triển không ngừng, không biết Hoa môn chủ có nghĩ là Bách Hoa Môn quá lớn mạnh, phát triển với tốc độ quá nhanh, trở thành vô lâm đại phái hay không?”

Hoa Ngọc Như ánh mắt khẽ biến, thâm nghĩ rồi cuộc cũng đến lúc này, không khỏi dùng ánh mắt trao đổi với thuộc hạ của mình, trên mặt lộ ra vẻ trầm trọng, quay lại nhìn trung niên kiếm khách nói: “Các hạ hẳn là Đoạt Mệnh kiếm khách Giang Thiên Cửu trong Đạo Kiếm Song Hùng, không biết các hạ nói ra lời đó là có ý gì, muốn làm thuyết khách cho các thế lực khác ư?”

Trung niên nhân cười nhạt một tiếng nói: “Hoa môn chủ quả nhiên không hổ là người đứng đầu Bách Hoa Môn, chẳng những xinh đẹp mà tâm tư cũng cực kỳ tinh tế. Ta thực ra cũng không có ý làm thuyết khách, bất quá nhìn cục diện hôm nay, Bách Hoa Môn của môn chủ nếu không khéo thì sẽ khó tránh khỏi kiếp nạn trước mắt, cho nên đi ra nói vài câu mà thôi. Những người ở đây đúng là như môn chủ nói, có không ít người có mưu đồ xấu mà đến, mục đích của bọn họ cũng không có gì là quá phức tạp cả. doc truyện tại . Thứ nhất là vì thế lực Bách Hoa Môn của môn chủ. Thứ hai chính là vì dung nhan xinh đẹp của môn chủ. Với thực lực của những cao thủ ở đây, sợ rằng một khi động thủ thì Bách Hoa Môn tất bại, khi đó kết quả như thế nào cũng có thể dễ dàng đoán ra. Cho dù trong này có một số người có thiện cảm với Bách Hoa Môn thì sợ rằng cũng không dám ra tay can thiệp, ai mà chẳng sợ liên lụy đến mình, cho nên môn chủ cần phải hết sức cẩn trọng.”

Hoa Ngọc Như ồ lên một tiếng hỏi: “Các hạ nói không sai, chỉ là không biết các hạ nói ta nên làm thế nào mới phải, thỉnh xin chỉ giáo.”

Giang Cửu Thiên cười nói: “Về chuyện này ta chỉ có thể ôn chủ một đề nghị, chọn lựa thế nào là tùy môn chủ quyết định gia nhập. Thứ nhất, thực lực mạnh nhất chính là vô lâm tứ đại bang phái, hôm nay tứ phái đều đã có mặt đầy đủ, lựa chọn liên kết với thế lực nào thì ta tạm thời không nói ra. Thứ hai, ngoại trừ vô lâm tứ đại bang phái thì trong tứ đại thư viện cũng có đến ba thư viện có mặt ở đây, đây cũng là mục tiêu liên kết lý tưởng. Thứ ba là các môn phái thần bí hoặc là các cao thủ khác. Có ba nhóm thế lực ôn chủ lựa chọn, môn chủ cứ chậm rãi suy nghĩ.”

Ánh mắt Hoa Ngọc Như đảo qua mọi người, trong lòng quả thực khiếp sợ, nhưng mặt ngoài vẫn tĩnh lặng khiến cho người ta không thể đoán ra nàng đang suy nghĩ gì. Di chuyển ánh mắt trở lại trên người Giang Thiên Cửu, Hoa Ngọc Như nói: “Ý tứ của các hạ ta đã hiểu được vài phần, chỉ là muốn hỏi một chút, nếu ta muốn lựa chọn liên kết với một trong tứ đại bang phái, tỷ như Yêu Nhất giáo đi thì sao? Bọn họ đương nhiên có thực lực rất mạnh, nhưng dưới tình huống hôm nay, bọn họ có năng lực đuổi đi tất cả các thế lực có mưu đồ không tốt với Bách Hoa Môn ư? Nếu không thể có năng lực đó thì kết quả của Bách Hoa Môn cuối cùng sẽ như thế nào?”

Đoạt Mệnh Kiếm nghe vậy thì sững sờ, tựa hồ không ngờ đến nàng lại hỏi như vậy, cẩn thận nhìn nàng, Giang Thiên Cửu có chút khó xử, quay người lại nhìn thoáng qua đám vô lâm nhân sĩ phía sau, đoạn nói: “Việc này ta không thể trả lời môn chủ được, bởi vì ở nơi này môn chủ tuyệt không thể tìm ra bất cứ một thế lực nào có thể đuổi đi tất cả các cao thủ ở đây, có lẽ đề nghị của ta chỉ là nhất thời muốn giúp môn chủ thành công mà thôi, đáng tiếc là chuyện này lại không thể thành hiện thực được.”

“Thì ra là như thế, ta thật là cảm kích các hạ, nhưng ta không rõ các hạ nói từ này đến giờ nhưng lại không có tác dụng gì, không lẽ các hạ có nghĩ là nó uống phí quá không? Còn nữa, thế lực đứng sau lưng các hạ cũng sẽ rất thất vọng đúng không?” Hoa Ngọc Như lạnh lùng nhìn hẩn hỏi.

Giang Thiên Cửu ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng: “Hoa môn chủ thì ra cũng không ngốc lắm, thì ra ta mới là kẻ này giờ bị môn chủ trêu đùa, môn chủ cho rằng ta dễ dàng bị trêu đùa như vậy ư? Với tình hình trước mắt của người, một khi xảy ra động thủ thì kết quả sẽ không cách nào vẫn hồi được. Điểm này chắc mọi người cũng hiểu. Nếu bây giờ ta phát động tiến công, bức người gia nhập thế lực sau lưng ta thì người nói người có thể chống chọi được bao lâu?”

Hoa Ngọc Như lạnh nhạt cười, khiến cho sắc mặt mọi người đều lộ ra vẻ ngẩn ngơ, đoạn nói: “Mọi người có

mặt ở đều là đại đồng tiểu dị, người muốn động thủ đương nhiên ta không cách nào ngăn cản, nhưng những người khác sẽ đứng im để các người tùy ý động thủ ư? Khi đó thế lực của người có thể đối phó với nhiều cao thủ như vậy ư? Võ lâm vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé, các bang phái đều hàm hồ lẫn nhau, không lẽ thần nhiên đứng nhìn người chiếm tiện nghi hay sao hả Giang đại hiệp?”

Giang Thiên Cửu nghe vậy biết nàng nói có lý, nhưng không cách nào kiềm chế được lửa giận vì bị trêu đùa trong lòng, phần nộ quát: “Người nói đương nhiên có vài phần đạo lý, nhưng bất kể là ai, đối mặt với tình huống lúc này cũng không thể trì hoãn được nữa, không thể để cho người kéo dài thời gian thêm nữa, ta sẽ là kẻ tiên phong đầu tiên, để xem ai chiếm thượng phong.” Dứt lời, Giang Thiên Cửu rút kiếm ra khỏi vỏ, nương theo tiếng kiếm ngân lên thân ảnh phóng đến tập kích Hoa Ngọc Như, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Hoa Ngọc Như thấy thế, trong lòng thở dài một tiếng, nghĩ không ra lại nhanh dẫn đến chiến hỏa như thế, có lẽ đây chính là thiên ý. Điểm nhẹ mũi chân, thân ảnh Hoa Ngọc Như lập tức trở nên uyển chuyển như hồ điệp trong gió, đẹp mắt vô cùng, khiến cho không ít người phải tán thưởng. Bất đồ Dương Anh kể bên tiến lên, chỉ thấy một đoàn kiếm hoa đón nhận công kích của Giang Thiên Cửu, miệng hừ lạnh nói: “Chỉ là dạng mèo mả gà đồng mà thôi, uống cho người thành danh đã lâu, bất quá cũng chỉ là tiểu nhân vô sỉ, ta sẽ lãnh giáo một chút xem người có thủ đoạn gì.”

“Tiểu nha đầu chó cuồng ngôn, chờ ta giáo huấn người xong thì ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại của ta.” Kiếm quang nổi lên, linh hoạt như linh xà, liên miên bất tuyệt tuôn ra, chiêu chiêu không ngừng muốn đưa người ta vào chỗ chết, thật không hổ danh là Đoạt Mệnh Kiếm Khách, kiếm xuất đoạt mệnh. Dương Anh quát lên một tiếng lãnh lớt, không hề tỏ ra sợ hãi, trường kiếm hóa thành vô số kiếm hoa, toàn lực ngăn chặn với đối phương.

Về phần Hoa Ngọc Như, sau khi thi triển khinh công né tránh thì đột nhiên một bóng người từ trong đám đông bắn thẳng về phía nàng. Bóng người vừa hiện thân thì lập tức bốn phía lại bắn ra thêm bảy tám bóng người nữa, dường như đều muốn tranh đoạt Hoa Ngọc Như, hình thành cục diện hỗn loạn. Nhân mã bốn phía cũng bắt đầu rục rịch, vô số người đều tiến đến gần, chuẩn bị tùy lúc sẽ phát động đòn đánh bất ngờ.

Hoa Ngọc Như sầm mặt xuống, lớn tiếng nói: “Mọi người cẩn thận một chút, nếu bọn họ cố tình bức người thái quá, chúng ta sẽ liều mạng, thắng bại sẽ thuận theo thiên ý.” Dứt lời trường kiếm đã xuất hiện nơi tay, hữu thủ khẽ chuyển, một đạo kiếm khí cong vòng phát ra, đón tiếp một cao thủ của Thông Thiên giáo. Bên cạnh, các đệ tử của Bách Hoa Môn cũng toàn lực xuất chiến.

Trong đám đông xung quanh, vẫn có một số người thông minh, nhìn trường hỗn chiến nhưng vẫn bất động, bọn họ đều biết đây chỉ là khúc mở đầu của một vở kịch hay. Ngọc Thanh Tử của Võ Đang cẩn thận quan sát cuộc chiến, lão phát hiện ra trong đám cao thủ đang giao chiến thì ngoại trừ Đoạt Mệnh Kiếm Khách, những người khác tuy võ công không kém, nhưng cũng không thể xếp vào hạng cao thủ.

Đám đông vẫn ở ngoài quan chiến thì lợi hại nhất vẫn là Tứ Bất Toàn của Phong Nhân viện, lưỡng đại cao thủ của Tây Tà môn, cao thủ của tứ đại bang phái, ngoài ra còn có sư muội chương môn Hằng Sơn phái Lạc Hà Tiên Tử và sư huynh Lạc Trần, Lạc Phàm, đệ nhất cao thủ Tuần Đồng phái Kiếm Tâm Vô Ngã Tàn Bách Xuyên, Huyết Nga Lão Quái, Tiêu Tiên Đồ Vũ trong Hồng Hoang Bát Tiên, trang chủ Mai Hoa sơn trang Mai Hoa cư sĩ, ngay cả đệ nhất cao thủ tái ngoại Mộc Tây Táp cũng đang ẩn thân trong đám đông xem hỗn chiến. Tứ đại thư viện còn lại, ngoại trừ nhóm người Hoa Tinh không có mặt thì tam viện còn lại cũng có cao thủ có mặt, trong đó có một nam tử đeo mặt nạ và một thư sinh áo bạc là nổi bật, khiến người khác chú ý nhất.

Lúc này, trong Bách Hoa Môn, ngoại trừ Dương Anh bị Giang Thiên Cửu bức lui từng bước về sau thì các người khác đều gặp thuận lợi, hoặc là ngang tay, hoặc là chiếm thượng phong. Kim Châm Vô Ảnh Chung Văn Quyền thấy tình hình Dương Anh không ổn, bèn đả thương đối thủ, sau đó chạy đến bên cạnh Dương Anh, tuyệt kỹ Vô Ảnh Kim Châm và Ngọc Thủ Liên Đạn lập tức phát ra uy lực cực mạnh, bức lui Giang Cửu Thiên.

”Dương Anh, người đi ứng phó bên kia, kẻ này để ta, cẩn thận một chút nhé.

”Ta hiểu, kẻ này kiếm pháp âm độc, người cần phải lưu ý.” Dứt lời, Dương Anh Phi thân đến bên cạnh Hoa Ngọc Như, cẩn thận xem xét tình hình địch nhân tứ phía.

Bước lên một bước, Hoa Ngọc Như nghiêm mặt nói: “Các vị đều là những nhân vật có mặt mũi trong chốn võ lâm, hôm nay dùng cường lực để bức bách Bách Hoa Môn ta thuần phục, làm như thế chẳng phải khiến người khác chê cười hay sao? Võ lâm mặc dù mạnh được yếu thua nhưng mọi việc đều có nguyên nhân và kết quả, các vị không cần đạo lý, hoành hành bá đạo, Bách Hoa Môn của ta há có thể tâm phục? Hôm nay đánh một trận, cho dù Bách Hoa Môn bị hủy diệt thì Hoa Ngọc Như ta cũng sẽ không khuất phục kẻ nào, cho nên các vị thử đoạn gì cứ việc sử dụng hết ra, xem ta có thúc thủ chịu trời hay không?” Nói xong hoành ngang trường kiếm tấn công một địch nhân.

Một tiếng cười lạnh truyền đến, chỉ thấy một người trong Tứ Bất Toàn của Phong Nhân viện đáp xuống giữa sân, cười khùng khục nói: “Có khí phách lắm, ha ha, ta rất thích. Hôm nay ta đến đây kỳ thực chỉ là xem náo nhiệt, nhưng khí phách của ngươi đã hút hồn ta, cho nên ta quyết định đem cưới ngươi về, hắc hắc, nhất định là sướng lắm đây. Ta mặc dù là Lão Yêu trong Tứ Bất Toàn nhưng hơn mười năm qua chưa từng động lòng với nữ nhân. Hôm nay vừa thấy ngươi thì đã rung động, có lẽ đây là duyên phận, ha ha, ta rất cuộc đã tìm được chính mình, mau theo ta rời khỏi đây, cam đoan không kẻ nào dám ngăn cản nàng.

Nhìn Tứ Bất Toàn với vẻ ghê tởm, Hoa Ngọc Như lạnh lùng nói: “Cho dù ta phải lập gia thất cũng sẽ không tìm ngươi, ngươi không cần hồ đồ ở đây nữa, mau rời khỏi đây.”

Bốn phía chợt vang lên một loạt tiếng cười, có một câu nói vang lên, chẳng qua không biết của ai: “Lão già điên xấu xí kia, ngươi muốn cưới vợ à, ta xem nơi đây không ai chịu lấy ngươi đâu, chỉ bằng ta giới thiệu cho ngươi một nơi, bảo đảm ngươi sẽ hài lòng, ngươi đồng ý không?”

“Hay lắm, nơi đó là nơi nào, mau nói đi?”

“Tốt lắm, đó chính là nơi nuôi heo nái ở Hoa gia, họ đang tìm heo đực để phối giống. Với bộ dáng của ngươi thì xem ra rất thích hợp đấy.” Bốn phía nhất thời cười rộ lên.

Lão Yêu phẫn nộ gầm lên một tiếng, chỉ thấy lão dựng đứng thân thể lên, bắn thẳng vào đám đông. Trong đám đông có một người đội mũ, đột nhiên bỏ chạy, vừa chạy vừa nói:

”Lão điên xấu xí, ngươi không soi gương ư? Đệ nhất Bách Hoa mà ngươi cũng muốn lấy ư? Ngu ngốc quá. Lại đây, có gan thì đuổi theo đại gia, ha ha ta sẽ cắt đầu của ngươi cho heo ăn, bất quá sợ rằng ngay cả heo cũng không thèm ăn.

Lão yêu điên cuồng gầm lên, quát lớn: “Tiểu tử thú vị đừng chạy, hôm nay ta không lột da được ngươi thì ta không phải là người Phong Nhân viện nữa, đứng lại.” Hai người nói mấy câu đã chạy xa, mọi người ngoại trừ cười vang thì không ai để ý đến nữa.

215. Chương 215: Bách Hoa Hồn Chiến

Tứ Bất Toàn lão yêu rời đi, trước cửa Bách Hoa Môn lại khôi phục lại không khí căng thẳng như trước. Cuối cùng, ai mới có thể thu được lợi ích ỉn, đây là vấn đề mọi người chú ý nhất. Lúc này Hoa Ngọc Như lạnh lùng nhìn bốn phía, không nói tiếng nào, lặng lẽ chờ đợi. Thật ra bốn ý của nàng là trì hoãn thời gian để môn hạ đệ tử tìm được Hoa Tinh, có như thế Bách Hoa Môn mới có một đường sinh cơ. Mất thấy chúng nhân phía trước bất động, nàng cũng bất động, dù sao thì trì hoãn thời gian là điều hoàn toàn có lợi cho nàng, nàng không muốn phá vỡ tràng diện này. Nàng biết trận chiến vừa rồi chỉ là mới bắt đầu, Bách Hoa Môn vẫn chưa bị tổn thất nhân thủ, nhưng tái chiến kế tiếp thì không thể nói trước tình hình được.

Trong bầu không khí trầm mặc, dần dần Thông Thiên giáo là Tàn Diệp chân nhân chuyển thân đi đến trước mặt Hoa Ngọc Như một trượng, dừng lại nói:

“Hoa Ngọc Như, chuyện hôm nay ngươi cũng đã thấy, thực lực của Bách Hoa Môn muốn ứng phó được hết thảy là chuyện không thể nào xảy ra. Lúc này ngươi nói rằng quyết không khuất phục, ta muốn hỏi ngươi rằng đó là ý của ngươi hay là ý của toàn bộ người trong Bách Hoa Môn? Ý nguyện của ngươi có thể đại diện cho ý nguyện mọi người ư? Ngươi đánh không lại thì liều chết, nhưng những người khác thì sao, các

nàng đó cũng muốn chết như người ư? Điều này sợ rằng không phải như thế. Cho nên nghe ta một câu, nơi này thuộc phạm vi thế lực Thông Thiên giáo ở Trung Nguyên, nếu như người nguyên ý gia nhập liên minh với bốn giáo, khi đó bốn giáo sẽ vì người ra mặt, người nghĩ thế nào?”

Hoa Ngọc Như lạnh lùng nhìn lão, nói: “Câu hỏi này của người ta không muốn trả lời, bất quá ta sẽ suy nghĩ một chút, chỉ là trước mắt ta không thấy các người có năng lực mạnh mẽ gì để có thể bảo vệ bình an cho Bách Hoa Môn, cho nên trước khi nhìn thấy được thực lực của các người, ta sẽ không trả lời đề nghị của người. Ngày hôm nay, thực lực cường đại ở nơi này không dưới mười nhóm, bằng vào vài câu nói của người, Hoa Ngọc Như cho dù là trẻ con cũng sẽ không dễ dàng bị mắc lừa, ta chỉ căn cứ vào thực tế thôi.”

Tàn Diệp chân nhân mỉm cười nói: “Hoa môn chủ tâm tư tinh tế quả không sai, người định trước tiên ly gián bọn ta, chờ cho bọn ta đấu đá lẫn nhau thì người thủ lợi có đúng không? Người ở đây không có ai là ngốc cả, suy nghĩ của người ai cũng có thể nhận ra, cho nên không cần trì hoãn thời gian nữa, người cứ trả lời đề nghị của ta đi, là bạn là địch đều do người lựa chọn, nếu không, Bách Hoa Môn của người chỉ trong chốc lát sẽ biến mất khỏi võ lâm.”

“Có đúng thế không? Các hạ khẩu khí cuồng vọng thế, không biết tại sao lúc Hoa Tinh ở đây thì không thấy người cậy mạnh? Bây giờ Hoa Tinh vắng mặt thì người nhân cơ hội sinh sự, chuyện này chẳng phải nói lên một điều các người nhiều người như vậy nhưng chẳng bằng một mình Hoa Tinh sao?” Hoa Ngọc Như lập tức đáp lại, ngữ khí sắc bén đầy châm chọc.

Tàn Diệp chân nhân nghe vậy thu hồi lại nụ cười của mình, thanh âm lạnh lùng vang lên: “Hoa Tinh cố nhiên lợi hại, đáng tiếc là hôm nay người không thể chờ đến khi hắn trở về, bây giờ nếu người không đồng ý thì chớ có trách ta vô tình, động thủ!” Dứt lời, trong đám đông nhảy ra hơn hai mươi cao thủ, đều lựa chọn mục tiêu là các đệ tử Bách Hoa Môn tấn công, riêng Tàn Diệp chân nhân âm thầm ép sát Hoa Ngọc Như, ánh mắt hàm chứa sự lạnh khốc vô tình.

Hoa Ngọc Như sắc mặt ngưng trọng, một mặt đề phòng địch nhân phía trước, một mặt lớn tiếng nói: “Thời khắc quan trọng đã đến, mọi người trấn định tinh thần, bất kể thắng bại thế nào, Bách Hoa Môn cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết, mọi người ra sức đánh một trận đi.” Nói xong trường kiếm vung lên, nhất thức “Mẫu Đơn Thịnh Phóng” huyền hóa thành hàng trăm bóng kiếm, tấn công vùng ngực Tàn Diệp chân nhân.

Tàn Diệp hừ lạnh một tiếng, rút lên:

“Ngoan cố chống cự bất quá chỉ tăng thêm vài phần lạc thú mà thôi, bây giờ các người sẽ hiểu được Bách Hoa Môn các người có thể sinh tồn đến bây giờ, kỳ thật đều là do Thông Thiên giáo của ta chưa từng làm khó đến các người mà thôi.” Trường tụ huy phát, tạo thành một trận gió mạnh mẽ cuốn lấy trường kiếm Hoa Ngọc Như, đánh tan đợt tấn công của nàng, thân ảnh tiến đến, tay phải chộp vào vai nàng, muốn chế phục nàng. Hoa Ngọc Như thân hình hơi nghiêng, trường kiếm biến chiêu, thi triển Bách Hoa kiếm pháp đã thành danh, cả người như tiên tử nhảy múa, tư thế cực kỳ ưu nhã.

Lại nói đến những người khác trong Bách Hoa Môn, lúc này mỗi người đều đã phải một địch hai đối thủ, tình thế thập phần bất lợi, chỉ một lát đã có không ít môn hạ đệ tử Bách Hoa Môn thụ thương ngã xuống đất, mất đi năng lực chiến đấu. Năm cao thủ là Chung Văn Quyên, Kiều Phương Ngâm, Dư Hoa, Xảo Thủ Vân Nương, Dương Anh đều bị đè nén, áp lực ngày một gia tăng, cơ hồ hứng chịu toàn bộ đòn công kích của địch nhân, hoàn toàn bị hãm vào khốn cảnh.

Bốn phía, Phi Ứng môn, Thiên Nhất Giáo, Tam Tuyệt môn thấy Thông Thiên giáo đã phát động tiến công, cũng không lập tức ra tay, bọn chúng đều đang chờ các cao thủ Bách Hoa Môn tiêu hao công lực, cao thủ Thông Thiên giáo cũng đã mệt mỏi, khi đó mới xuất ra lối đình nhất kích, cướp lấy Hoa Ngọc Như. Về phần Võ Đang, Thanh Thành, Hằng Sơn, Không Động tứ phái thì chỉ đứng im quan chiến, không ai vọng động, hiển nhiên bọn họ đều không muốn nhúng tay vào chuyện này, chỉ giữ thái độ tọa quan xem náo nhiệt mà thôi.

Trong đám đông, Huyết Nga Lão Quái, Tiêu Tiên Đỗ Vũ, Hoa Mai cư sĩ, Mộc Tây Tạp bốn người cũng đều bình tĩnh quan sát cuộc chiến, trên mặt mang theo những nụ cười có ý vị khác nhau. Riêng nam tử đeo mặt nạ trong đám đông giờ phút này đều nhìn chăm chăm Hoa Ngọc Như, ánh mắt lóe ra thần quang sáng như

ngọc, tựa hồ bị vẻ xinh đẹp của nàng hấp dẫn, thư sinh áo bạc bên kia lại ngược lại, hẳn cũng nhìn Hoa Ngọc Như nhưng trong ánh mắt lại lóe ra vẻ âm trầm, biểu lộ tính cách cực kỳ tàn khốc của hắn.

Trong khi giao chiến, Hoa Ngọc Như càng ngày càng có cảm giác thực lực của mình và đối phương cách biệt quá nhiều, cho dù kéo dài thêm một chút nữa thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện, bèn suy tư, tìm phương pháp thoát thân, bản thân nàng làm sao để thoát khỏi công kích của Tàn Diệp, Bách Hoa Môn phải làm thế nào mới có thể ứng phó được chuyện trước mắt?” Nghiêng người hồi kiếm ngăn chặn một kích của Tàn Diệp, Hoa Ngọc Như cảm thấy thân thể chấn động, không tự chủ được thối lui về sau ba bước, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Thời khắc này, khi nàng lui về phía sau, đột nhiên phát hiện ra không ít cao thủ thấy nàng lui về sau thì đều biến sắc, thân thể chực chờ phóng ra. Trong giây lát, nàng chợt nhớ đến chuyện gì, thân thể dựng thẳng lên, huy kiếm đón tiếp thế công của Tàn Diệp, dùng cương đối cương, liên tiếp ba kiếm mới có thể tạm thời ngăn cản được bước tiến của Tàn Diệp, song khóe miệng nàng đã hiện ra một tia máu nhỏ. Cảnh tượng này khiến cho những người bên ngoài bắt đầu hiểu rằng thời gian đã không còn nhiều nữa.

Đột nhiên, thân thể Hoa Ngọc Như run lên, ngã thẳng xuống, tình huống phát sinh bất ngờ khiến cho đệ tử Bách Hoa Môn đồng thanh hét lên sợ hãi. Tàn Diệp chân nhân cũng cảm thấy cổ quái, rõ ràng chưởng lực của lão không có xuất toàn lực, làm sao mà nàng lại bất ngờ ngã xuống? Trong lúc suy tư, Tàn Diệp vẫn tiến lên định bắt lấy Hoa Ngọc Như, chấm dứt trận chiến này, bất đồ từ trên đỉnh đầu của lão truyền đến một lực lượng mạnh mẽ, cực kỳ đáng sợ, khiến cho lòng lão kinh hãi vô cùng, trong lúc cấp bách, hữu thủ vận lực, tung thẳng lên chống đỡ. Chỉ thấy song chưởng va chạm nhau phát ra tiếng nổ mạnh mẽ, khí lưu cuộn cuộn tỏa ra tràn ngập tứ phương.

Trong đám bụi mù mịt, một thân ảnh bắn lên cao, một thân ảnh khác lại lao đảo bắn ra xa, không trung xuất hiện một đóa huyết hoa. Đợi khi Tàn Diệp ổn định lại thân thể thì mới phát hiện ra kẻ đánh lén mình là một người Thiên Nhất Giáo, trong khi Hoa Ngọc Như đang bị cao thủ của Phi Ưng môn, Thiên Nhất môn, Tam Tuyệt môn tranh đoạt, tuy nhiên nhất thời vẫn chưa có ai có thể đắc thủ. Tàn Diệp nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể gia tốc vọt về phía Hoa Ngọc Như, quyết không để mục tiêu của mình bị kẻ khác cướp đi.

Hỗn chiến đã bắt đầu, bởi vì nhân thủ của tứ đại bang phái rất đông, cho nên lúc này phía trước Bách Hoa Môn đã trở thành hỗn loạn, đệ tử Bách Hoa Môn cho dù phải đối mặt với đối thủ đông vô cùng nhưng ngược lại áp lực đã được giảm bớt rất nhiều, chuyện này thực là ngoài dự liệu của mọi người. Chỉ thấy đao quang kiếm ảnh bay múa ngang trời, quyền phong chưởng kinh chấn nát mặt đất. Mọi người bên ngoài chỉ thấy đất cát tung bay, thân ảnh ló nhỏ, hoa cả mắt. Bởi vậy, bọn họ đều dồn ánh mắt, tập trung lên người Hoa Ngọc Như. Truyện được tại TruyệnFULL

Lạc Hà Đạo Cô xem cuộc chiến, khóe miệng khẽ nhếch lên nở một nụ cười, thấp giọng lầm bẩm: “Hoa Ngọc Như quả nhiên không đơn giản, lợi dụng sắc đẹp của mình khiến cho tứ đại bang phái chém giết lẫn nhau, từ đó thu lợi, thật thông minh! Như thế cũng xứng đáng với dung mạo của nàng, chỉ là không biết Bách Hoa Môn của nàng có tránh được tai kiếp này hay không.”

Cách đó không xa, thiếu niên áo bạc nghe vậy, nhìn Lạc Hà đạo cô, mở miệng nói: “Ồ, nàng cũng hiểu được điều này, tuy nhiên cũng chỉ có thể trì hoãn được một chút thời gian mà thôi, cho dù thế nào thì Hoa Ngọc Như cũng không thể thoát khỏi bàn tay của đông đảo cao thủ ở đây. Càng giãy giụa, càng kiên nghị thì kết quả càng tệ thảm mà thôi.”

Lạc Hà đạo cô nghe vậy, cổ quái nhìn y, ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác hỏi: “Ngươi là người phương nào, võ công dường như không kém, tại sao chưa từng nghe qua tên ngươi?”

Thư sinh lạnh nhạt cười nói: “Ta đến từ Tây Bắc, ngươi gọi ta là Cửu Toàn thư sinh là được.

“Cửu Toàn thư sinh ư? Cái tên thật kỳ lạ, tại sao không là thập toàn thư sinh?” Lạc Hà nhìn hắn hỏi.

Nhìn thoáng qua cuộc chiến trong sân, Cửu Toàn thư sinh nói: “Thế gian này không hề có người thập toàn, ta cửu toàn đã là tốt lắm rồi. Được rồi, theo dõi cuộc chiến đi, màn đặc sắc nhất đã sắp diễn ra.” Dứt lời không nói nữa, chỉ chuyên tâm nhìn ra trường đấu.

Nhìn bốn vị cao thủ phía trước, Hoa Ngọc Như biết tạm thời mình vẫn còn an toàn, nhưng tình huống này sẽ cầm cự được bao lâu? Nhưng nếu không chờ đợi thì nàng biết làm gì hơn?” Nghĩ vậy, nàng không khỏi nhớ đến Hoa Tinh, lúc này nàng mới hiểu được nếu tình cơ hội lựa chọn thì nàng vẫn sẽ chọn Hoa Tinh chứ không chọn bốn kẻ trước mắt. Bởi vì bốn người chủ yếu là muốn nàng và thực lực của Bách Hoa Môn, một khi nương tựa vào họ thì nàng hoàn toàn không có tự do, khi đó hối cũng không kịp. Hoa Tinh thì lại khác, hẳn mặc dù có chút hao sắc nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có nữ nhân nào oán trách hắn, điều đó cho thấy hẳn đoạt được thân thể của các nàng nhưng cũng cho các nàng rất nhiều quyền lợi khác, song hẳn cũng là con người biết thương hương tiếc ngọc, đối với nữ nhân thì đây mới là điểm trọng yếu nhất.

Cười khở một tiếng, Hoa Ngọc Như thu hồi suy nghĩ của mình, lúc này nàng nghĩ đến hắn thì có tác dụng gì, không biết đệ tử Bách Hoa Môn có tìm được hắn hay không? Nếu tìm được thì còn có hy vọng, nếu như đi được nửa đường đã bị người khác giết chết thì hết thảy mọi chuyện khó có thể tưởng tượng được là nó sẽ diễn ra thế nào đến mức nào?” Xóc lại tinh thần, Hoa Ngọc Như nhìn địch nhân, bất kể thế nào đi nữa, cho dù chết không thể để người ta xem thường được.

Chiến đấu lại tiếp tục, ngay lúc này đột nhiên trong đám đông vang lên một thanh âm, nhưng không thể xác định cụ thể thanh âm đó ở đâu: “Đường đường tứ đại bang phái nhưng lại thật là ngu ngốc, các người dùng loại dã pháp này có đúng là hy vọng đánh nhau cho đến khi Hoa Tinh quay lại? Nếu vậy thì nên ngừng lại mới đúng, chờ hắn về rồi đánh luôn một thể mới đúng đạo lý.”

Lời vừa nói ra, đám đông đều đảo mắt tìm nơi thanh âm đó phát ra, đáng tiếc là kẻ đó thì triển truyền âm thuật, căn bản không thể tìm được vị trí cụ thể. Cao thủ tứ đại bang phái đang giao chiến nghe thế đều biến sắc, cái tên Hoa Tinh cũng giống như tên Diêm vương lão gia vậy, vừa nghe được đã thấy sợ hãi. Ánh mắt đảo qua ba kẻ kia, Tàn Diệp trầm giọng nói: “Thời gian không còn nhiều nữa, bất kể quá khứ chúng ta va chạm thế nào, nhưng giờ phút này ta hy vọng các người tốt nhất dừng tay, chờ ta bắt Hoa Ngọc Như đã, sau đó chúng ta sẽ tranh đoạt sau. Nếu không, khi Hoa Tinh quay về, ai trong chúng ta cũng không thể trốn được.”

Hừ lạnh một tiếng, Trường Giang Nhất Bá cười gằn nói: “Tại sao phải để người bắt, ta không thể tự mình bắt hay sao? Người cho rằng bọn ta sợ Hoa Tinh chắc, người cho rằng người nói thế nào thì ta phải nghe thế đó ư?” Dứt lời, cao thủ Phi Ưng môn và Tam Tuyết môn cũng đều gật đầu, tỏ vẻ không đồng ý với ý kiến của Tàn Diệp chân nhân.

Tàn Diệp thấy đối phương không nghe, trong lòng giận lắm, không nói nữa, vỗ ra một chưởng mang theo chín thành công lực thẳng vào Trường Giang Nhất Bá. Nhất Bá thấy thế quát lớn:

“Ta sợ người chắc, xem chưởng.” Một chưởng tung ra ngạnh kích, hai người đồng thời lui về sau, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên không ai chiếm được thượng phong. Hai kẻ kia cũng toàn lực đánh nhau, hiển nhiên muốn sớm phân được thắng bại, bắt giữ Hoa Ngọc Như, chấm dứt chuyện hôm nay.

Hoa Ngọc Như dần lui về sau một trượng, đưa mắt quan sát tình huống thuộc hạ, phát hiện ra trừ Chung Văn Quyên, Kiều Phương Ngâm, Dư Hoa, Xảo Thủ Văn Vương, Dương Anh thì các môn hạ còn lại đều đã thụ thương ngã xuống đất, vô lực giãy giụa. Đọc truyện tại . Hoa Ngọc Như lộ ra vẻ sầu thảm trong ánh mắt, nhìn về phương xa trầm trầm: “Sư phụ, nếu người biết cơ nghiệp của người hôm nay đã bị mất đi trong tay đệ tử thì người có trách đệ tử hay không? Đệ tử có đúng là quá ngu ngốc hay không? Người nói cho con biết đi sư phụ.”

Một tiếng nổ vang lên khiến Hoa Ngọc Như thức tỉnh, định thần nhìn ra giữa sân đã thấy bốn vị cao thủ đều ngã ra đất, không dậy nổi, thở hồng hộc như trâu, hiển nhiên đều đã lưỡng bại câu thương. Lúc này, thanh âm lại vang lên: “Tứ đại bang phái thật là thông minh quá, người khác chỉ nói một câu mà các người đã bỏ hết ra đất, ha ha, thật là biết nghe lời.” Dứt lời, một bóng đen đáp xuống cách Hoa Ngọc Như một trượng, nhìn kỹ thì ra là một cái thủ cấp.

“Lão điên xấu xí này hồ ngôn loạn ngữ chọc giận Hoa môn chủ, lại đuổi theo muốn giết ta, cho nên ta đã thành toàn cho hắn, bây giờ hắn đã im mồm, nơi này đã được yên tĩnh, phải hoan hô mới đúng, phải không mọi người? Sao không ai vỗ tay hết vậy?” Khẩu khí khôi hài nhất thời khiến cho không ít người mỉm cười.

Nhìn mọi người cười cợt, những người còn lại của Phong Nhân viện lập tức hét lớn, ba đạo nhân ảnh bắn thẳng ra giữa sân, tấn công Hoa Ngọc Như: “Tiểu tử, người chọc giận lão tử mà không dám ra mặt, ta sẽ

giết nàng để xem người có xuất hiện không?” Hoa Ngọc Như thấy ba người tấn công mình, sắc mặt biến đổi, trường kiếm huy động, lui nhanh về sau ba trượng, tránh được công kích đầu tiên của đối phương.

“Giết nàng ta? Tốt lắm, nơi này có rất nhiều người đang muốn chiếm lấy nàng, người cho rằng bọn họ sẽ để người giết nàng hay sao? Đệ nhất Bách hoa là người mà mỗi nam nhân đều mơ tưởng, họ sẽ để cho các người giết nàng ư? Quên đi, khoắc lác nó vừa vừa thôi.”

Ba người nghe vậy lại càng tức giận, chỉ thấy lão đại rống to: “Tiểu tử thú vị, người chó vội cuồng ngôn dọa ta, huynh đệ của ta đã chết, ta sẽ giết các nàng, để xem các người thấy thế nào. Lão nhị, lão tam mau động thủ, không lưu tình, giết cho ta.” Hai người bên cạnh cũng hét lớn, điên cuồng tấn công Hoa Ngọc Như.

Mắt thấy hai người đã đến gần, Hoa Ngọc Như đối với kẻ âm thầm lên tiếng từ nãy đến giờ vừa tức vừa hận, nàng không rõ hẳn muốn giúp nàng hay muốn hại nàng nữa. Bất quá nguy hiểm ở trước mắt, Hoa Ngọc Như đành phải xuất ra toàn lực, chuẩn bị liều mạng đánh một trận, song ngay lúc này thì nàng phát giác ra trước người lóe lên hai thân ảnh, một tiểu hài tử và một lão già lùn, ngăn cản người của Phong Nhân viện.

Một tiếng nổ rung trời vang lên, song phương đều lui về sau, chỉ nghe lão đại quát lớn:

”Lão bát tử, tại sao người lại ngăn cản bọn ta, không lẽ người muốn đối nghịch với ta?”

Lão già lùn khoát tay cười nói: “Đừng hiểu lầm, ta không có ý tứ đó, ta đến chỉ là để nhắc nhở người không nên bị tên tiểu tử kia kích động mà rơi vào bẫy hắn, hắn đơn giản là muốn cuốn Phong Nhân viện các người vào cuộc chiến, khi đó các người phải đối mặt với đông đảo cao thủ ở đây, khi đó các người có cơ hội sống sót hay không? Báo thù không cần vội, chờ khi các người điều tra rõ ràng lai lịch của hắn thì khi đó có phải tốt hơn không?”

Lão đại nghe vậy thì sắc mặt tốt hơn một chút, nhìn bốn phía, trầm giọng nói: “Ý của người ta hiểu được, nhưng chuyện này ta không thể bỏ qua, bây giờ người tránh ra đã, chờ ta bắt được nha đầu kia, khiến hắn xuất đầu lộ diện mới được, nếu không, ta sẽ giết nha đầu kia.” Nói xong vung tay lên, ý bảo lão nhị, lão tam xông lên bắt người.

Lão già lùn thấy thế thở dài một tiếng nói rằng: “Nếu người đã quyết thì tùy người, hy vọng vận khí của người tốt, không phải gặp kẻ đó, nếu không người sẽ hối hận. Tiểu tử, chúng ta đi.” Nói xong nắm tay tiểu hài tử, lác mình trở về đám đông.

Hắn vừa đi thì trong đám đông lại phóng ra hai người, nhìn kỹ thì dung mạo hai người này đều xa lạ, cả hai đều là nam tử hơn ba mươi, mặc trang phục một xanh một đỏ, đứng im như tượng. Lão nhị trong Tứ Bất Toàn thấy thế quát lớn:

“Lại đến tiểu tử các người ư, mau báo danh.”

Hồng y nam tử bình thản nói:

“Thanh Diệp Hồng Hoa, Bạch Lộc Nhất Gia!”

Lời vừa nói ra khiến cho vô số thanh âm cả kinh vang lên:

“Bạch Lộc thư viện.” Hiển nhiên hai người này đến từ Bạch Lộc thư viện thần bí, nhưng không như Phượng Hoàng thư viện và Võ Lâm thư viện, đây là lần đầu tiên Bạch Lộc thư viện phái cao thủ gia nhập võ lâm, không biết lần này họ ra mặt là vì cái gì?

Lão nhị và lão tam quay đầu lại nhìn lão đại, chờ lão ra lệnh, không dám khinh thường vọng động. Dù sao thì Bạch Lộc thư viện không phải là dễ ứng phó, phải cẩn thận một chút. Lão đại cau mày nhìn hai người hồi lâu, sau đó chuyển ánh mắt đi bốn phía, trong lòng thầm tính toán xem trong đó còn có bao nhiêu cao thủ mà mình không biết.

Giữa sân nhất thời không một tiếng động, tất cả đều im lặng, tất cả mọi người đều đang theo dõi kết quả, nhưng không ai biết có một người đang từ từ tiến đến, người đó chính là ngọn nguồn của tất cả mọi chuyện.

216. Chương 216: Cao Thủ Điều Xuất Hiện

Nhìn hai người vừa xuất hiện, Hoa Ngọc Như suy nghĩ xem ý đồ của bọn họ là gì. Rất hiển nhiên bọn họ đến đây có liên quan đến nàng, chỉ là lúc này bọn họ xuất hiện, không lẽ không biết bốn phía còn có đông đảo võ lâm cao thủ đang nhìn lom lom như hổ rình mồi hay sao? Hoặc là bọn họ còn dựa vào điều gì nữa?

Lão đại của Tứ Bất Toàn trầm mặc một lúc, ngừng đầu cảm tức nhìn hai người trước mặt, trầm giọng nói: “Hai vị đại biểu cho Bạch Lộc thư viện ra mặt ngăn cản chuyện này hay đó chỉ là ý riêng của hai vị?”

“Các hạ nghĩ thế nào? Với lịch duyệt của người mà cũng không thể nhìn ra được điều đó ư?” Hồng y nam tử lạnh lùng nói.

Lão đại giận dữ quát to: “Tiểu tử càn rỡ, cho dù là viện chủ của người gặp ta cũng không dám nói chuyện như thế, người là ai? Người tốt nhất là rời khỏi đây, ta nể mặt viện chủ của người, bỏ qua lần này, nếu không, đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt.”

Hồng y nam tử cười cười nói: “Bốc phét mà không biết cách, người gặp viện chủ của ta lần nào mà nói thế? Bằng vào dáng vẻ xấu xí, điên rồ như người mà có được vinh dự gặp viện chủ của ta sao? Người nằm mộng đi. Bọn ta đã ra mặt tức là Bạch Lộc cũng đã nhúng tay vào, tốt nhất là người tự động rời đi, nếu không thì sẽ không còn mặt mũi nữa đâu.”

Lời vừa nói ra, đám đông đang vây xem lập tức nổi lên một trận cười rộ, mà ba người còn lại của Tứ Bất Toàn đều giận dữ, điên cuồng gầm lên, tấn công hai người Bạch Lộc thư viện. Giữa không trung, bóng người chớp lóe, quyền phong như sấm, mạnh mẽ công kích, trong chớp mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu hai người, mang theo khí thế phần nộ giáng xuống. Tứ Bất Toàn của Phong Nhân viện là kỳ nhân tuyệt đỉnh trên Phong Vân lục, võ công há có phải là dạng thường, lúc này phần nộ xuất thủ, uy lực rất mạnh mẽ, đảo mắt đã hình thành một đạo khí tường đáng sợ xung quanh hai người, dần dần ép chặt lại.

Nhìn tam đại cao thủ đến gần, hai vị nam tử của Bạch Lộc thư viện nhìn nhau, thân thể cấp tốc dựa lưng vào nhau, bốn chưởng vung lên, ngoại thân xuất hiện hai khí đoàn xanh đỏ, hóa thành hai cánh gió phóng thẳng lên cao, đón nhận công kích của Tam Bất Toàn.

Sấm sét rung trời, cuồng phong rít lên, cho đến khi hết thấy im bật thì chỉ thấy hai cao thủ Bạch Lộc thư viện đứng yên giữa sân, sắc mặt tái nhợt, về phần Tam Bất Toàn thì bắn ra xa mấy trượng, khoe miệng đều có vết máu, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Nhìn hai người, lão đại âm trầm nói: “Tiểu tử, vừa rồi các ngươi thi triển là loại công phu gì, vì sao lại quái dị như thế?” Hai người không trả lời, chỉ ngạo nghễ nhìn lão đại.

Thanh âm trong đám đông lại vang lên: “Người điên trong Phong Nhân viện chắc là điên hết rồi nên cái gì cũng không nhớ rõ, các ngươi giả điên hay là điên thật rồi đây?”

Dứt lời lại là một trận cười rộ vang lên, Tam Bất Toàn tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, nghiêng răng gầm lên: “Mau bước ra đi tên tiểu tử thú vị kia, lão tử không giết được người thì sẽ không làm người nữa.”

Người thần bí cười khanh khách, nói: “Người á? Người vẫn nghĩ người là người sao, người điên vẫn là người điên, ta nói thế người không phục hay sao mà lắm nhảm lộn xộn thế? Có bản lĩnh thì đánh ngã hai người kia đi, đánh không lại người ta mà to mồm cái gì.” Tự hồ cố ý chọc giận Tam Bất Toàn.

Lão đại điên cuồng gào thét, thân thể như điện xạ bắn đến công kích hai cao thủ của Bạch Lộc thư viện. Lão nhị và lão tam phía sau cũng không nói nhiều vội vã xông lên sóng vai chiến đấu với lão đại, thế nhưng hai cao thủ kia đầu lưng đối phó mặc dù không thể bức lui Tam Bất Toàn, song cũng không hề để rơi vào thế hạ phong.

Hoa Ngọc Như quét mắt nhìn năm người sau đó ánh mắt lại nhìn đám đông, lạnh lùng nhìn kỹ mọi người, đề phòng chuyện diễn tiến. Lúc này, đột nhiên một đạo thân ảnh vô thanh vô tức đáp xuống cách người Hoa Ngọc Như sáu thước, lạnh lùng nhìn nàng.

Hoa Ngọc Như sắc mặt cả kinh, thối lui ba bước, hoành ngang trường kiếm, cẩn thận nhìn kỹ kẻ kia. Chỉ thấy hần là mặc trang phục màu xanh, chừng năm mươi tuổi, trước ngực thêu một đóa hoa mai, ánh mắt đang nhìn mình. Hoa Ngọc Như cố duy trì sự tỉnh táo hỏi: “Xem trang phục của các hạ thì hần là Mai Hoa cư sĩ đến từ Mai Hoa sơn trang trong thất tuyệt địa đúng không? Không biết các hạ đến đây có chuyện gì?”

Nhìn chăm chăm vào dung nhan tuyệt mỹ của nàng, Mai Hoa cư sĩ lộ ra nét tán dương, lạnh nhạt nói: “Ta đến chỉ là muốn chấm dứt sớm một chút mọi chuyện, tránh ọi người cứ thế này, không tốt chút nào.” Nói xong cười thần bí, tựa hồ cất giấu bí mật điều gì đó.

Hoa Ngọc Như trong lòng chấn động, nàng hiểu rằng hẳn đã nhận ra ý đồ kéo dài thời gian của nàng để chờ Hoa Tinh về, cho nên ra mặt phá vỡ kế hoạch đó, để cho Bách Hoa môn lâm vào tuyệt cảnh. Nhìn bốn phía một chút, các đệ tử Bách Hoa môn ngoại trừ năm người Dương Anh thì toàn bộ đều đã ngã xuống, không còn năng lực chống cự. Hoa Ngọc Như thở dài một tiếng trong lòng, thần tình đột nhiên trở nên lạnh lùng, nói: “Không biết người định chấm dứt hết thảy mọi chuyện bằng cách nào, động thủ ư?”

Mai Hoa cư sĩ nói: “Đánh đã nửa ngày, nhưng vẫn chưa ai bắt được người. Ta chỉ cần bắt được người thì mọi chuyện sẽ kết thúc, sau đó từ từ tính tiếp, miễn cho người kéo dài thời gian nữa. Bây giờ nói đã xong, chúng ta động thủ thôi, trong vòng ba chiêu ta sẽ bắt được người, nếu vượt quá ba chiêu, ta sẽ tha cho người, đó là một cơ hội, cố gắng lên nhé.” Nói xong cười, toàn thân toát ra khí tức mạnh mẽ chấn động toàn trường.

Cảm giác được khí tức bức người đó đến gần, Hoa Ngọc Như toàn lực cố gắng đứng vững, đáng tiếc là nàng không đủ lực, thân thể lao đảo về phía sau. Khẽ cười một tiếng, Mai Hoa cư sĩ vung chưởng lên, hơn mười đạo chưởng ảnh xuất hiện trước mắt Hoa Ngọc Như, chộp vào vai nàng. Nàng cực lực chống cự bằng cách vung trường kiếm lên, bất quá khí tức cường đại kia đã trói chặt thân thể nàng, khiến cho nàng vô pháp chống cự.

Mắt thấy nàng đã rơi vào tay Mai Hoa cư sĩ thì năm người Dương Anh quát lên, đồng thời phóng đến, năm đạo công kích sắc bén chém thẳng vào người hắn. Song Mai Hoa cư sĩ chỉ thoải mái mỉm cười, không thèm để ý đến, vẫn tiếp tục chộp đến bắt Hoa Ngọc Như. Nhìn bàn tay hắn càng tiến đến gần, ánh mắt Hoa Ngọc Như biến đổi, trên mặt lộ ra một tia thăm nảo, nàng biết tất cả đã chấm dứt. Nhưng ngay lúc này thì một tiếng hú lạnh lạnh vang lên, chỉ thấy Mai Hoa cư sĩ gầm lên, thân thể chấn động, rời khỏi một trạng, về mặt xuất hiện sự phần nộ vô cùng.

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến ọi người đều cả kinh, tất cả đều tìm xem ai là người ra tay cứu Hoa Ngọc Như, nhưng bốn phía hoàn toàn không có điều gì khác lạ. Hoa Ngọc Như thở phào nhẹ nhõm, tập trung lại với năm người Dương Anh, cẩn thận nhìn bốn phía. Mai Hoa cư sĩ ở phía đối diện cũng tìm tìm kiếm kiếm một lúc, sau đó mở miệng nói: “Người nào, mau bước ra.”

“Ta chỉ là người thưởng hoa, thương hương tiếc ngọc đứng từ xa mà thôi. Còn người không phải là người thương hoa tiếc ngọc, không đến gần đóa hoa quá, nếu không sẽ nguy hiểm, hắc hắc, vài lời khó nghe, các hạ đừng trách.” Thanh âm vang lên từ bốn phương tám hướng, khiến cho người ta không cách nào xác định được vị trí cụ thể của hắn.

Mai Hoa cư sĩ hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu người không ra, ta sẽ bức người đi ra, để xem người trốn được bao lâu.” Nói đi về phía Hoa Ngọc Như. Lúc này có hai đạo nhân ảnh từ đám đông phóng ra, đáp xuống không xa bên Hoa Ngọc Như.

Mai Hoa cư sĩ dừng thân, nhìn hai người đó, khuôn mặt lộ ra vẻ sừng sốt, ánh mắt biến ảo vô chừng. Hai người đó là hai người nào mà có thể khiến Mai Hoa cư sĩ giật mình như thế? Thật ra đó chỉ là hai người lạ mặt mà thôi. Một người là thư sinh áo bạc, một người là nhân vật thần bí đeo mặt nạ. Nhìn ba người, Hoa Ngọc Như trầm suy nghĩ, không biết người âm thầm tương trợ có đúng là người đeo mặt nạ hay không.

Đột nhiên một tiếng nổ mạnh vang lên khiến mọi người bình tĩnh, chủ thấy lão nhị trong Tứ Bất Toàn toàn thân máu tươi đầm đìa, thân trên đã vỡ nát, không thể sống được, lão tam mặc dù tốt hơn một chút nhưng sắc mặt cũng xám ngoét như tro, nắm bắt động cách đó ba trượng. Duy nhất chỉ có lão đại là vẫn có thể hoạt động, nhưng về mặt âm đạm, ánh mắt trống rỗng, đứng chết lặng. Cách đó là hai vị cao thủ Bạch Lộc cao thủ, đang nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, máu tươi thấm đầm nửa người, cố gắng duy trì để không ngã. Trận chiến đó kết thúc với kết quả lưỡng bại câu thương đã khiến cho chúng nhân giật mình.

Trong khi mọi người chuyển ánh mắt nhìn năm người thì trong đám đông lại có một đạo nhân ảnh bay ra, lại thêm năm đạo chỉ lực vô thanh vô tức chia ra tấn công vào năm người đang thụ thương kia, chỉ trong chớp mắt, năm cao thủ trọng thương đã toàn bộ vong mạng. doc truyện tại . Về phần bóng người bay ra thì ngã lăn xuống mặt đất, về mặt đau đớn, hiển nhiên cũng đã bị phong bế huyết đạo.

Người đeo mặt nạ đột nhiên liếc nhìn đám đông, ý niệm trong đầu chuyển biến. Quay đầu lại nhìn Hoa Ngọc Như, nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, ánh mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt, thân thể vô thanh vô tức nhoáng lên xuất hiện bên cạnh Hoa Ngọc Như, phát tay đánh văng năm người Dương Anh, đoạn tóm lấy Hoa Ngọc Như.

Cửu Toàn thư sinh thấy vậy hét lớn một tiếng, thân hình chóp lên, biến thành bảy đạo thân ảnh, chia ra bảy phương hướng, ập đến, trong nháy mắt đã ôm lấy thân thể Hoa Ngọc Như, tránh ra ba thước, thoát khỏi cú chụp của người đeo mặt nạ. Chỉ thấy bóng người dày đặc, sấm sét không ngừng phóng ra, khiến cho năm người Dương Anh phải thối lui về sau liên tục.

Hừ lạnh một tiếng, hai người đều tách rời ra, chỉ thấy Cửu Toàn thư sinh thối lui hai bước, sắc mặt hiện ra vẻ khiếp sợ nhìn người đeo mặt nạ. Gã đeo mặt nạ chỉ bất động, ánh mắt lạnh lùng nhìn y. Cửu Toàn thư sinh hít sâu một hơi, lên tiếng nói: “Thì ra người thật lợi hại, thật sự bội phục.”

Người đeo mặt nạ cũng lạnh lùng lên tiếng: “Người cũng không kém, không phải sao Thiên Tinh sứ giả?” Lời vừa nói ra khiến ọi người đều chấn động, nghĩ không ra Cửu Toàn thư sinh chính là Thiên Tinh sứ giả thần bí.

Cửu Toàn thư sinh mỉm cười nói: “Thật đáng chê cười, ta còn kém người rất nhiều, không đáng nhắc đến. Lúc này nếu người đã ra tay thì ta sẽ đi, chỉ hy vọng vận khí người tốt, không gặp phải người nọ. Nếu không, kết quả thế nào sẽ còn khó nói trước lắm, đúng không?” Nói xong, Cửu Toàn thư sinh cười thần bí, phi thân bắn thẳng ra xa, phút chốc đã biến mất.

Nhìn theo lưng Cửu Toàn thư sinh, ánh mắt người đeo mặt nạ mang theo một tia âm lãnh, tựa hồ biết người đó khó đối phó, sinh ra cảnh giác trong lòng. Sau đó thu hồi tạp niệm đi về phía Hoa Ngọc Như. Cảm giác được ánh mắt kẻ đó sắc bén như dao, Tiêu Tiên Đồ Vũ trong lòng chấn động, nhìn sang Huyết Nga lão quái và Mộc Tây Tạp chỉ thấy vẻ mặt hai người đó vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, không thể đoán ra họ đang suy nghĩ gì.

Hoa Ngọc Như nhìn người đeo mặt nạ đang tiến đến gần, hỏi: “Người là ai, tại sao không dám dùng chân diện mục gặp người?”

Người đeo mặt nạ không trả lời, ngạo nghễ nói: “Tương lai người sẽ biết, tin rằng sẽ không làm nhục mặt người. Bây giờ theo ta đi thôi, ai trong các người cũng không thể tiếp được một chiêu của ta, không nên lãng phí khí lực.”

Kiên định lắc đầu, thanh âm Hoa Ngọc Như lạnh lùng vang lên: “Bách Hoa môn không khuất phục người khác, bất kể người lợi hại thế nào bọn ta cũng sẽ liều mạng. Cho dù chết cũng phải chết cho vinh dự.” Trong tiếng hét vang, Dương Anh, Chung Văn Quyên, Kiều Phượng Ngâm che chắn trước mặt Hoa Ngọc Như, Vân Nương, Dư Hoa che chắn hai bên, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, Ma Hoa cư sĩ đã thối lui, hòa vào đám đông, đồng thời xem kết quả. Trong đám đông, người thần bí vẫn theo dõi nhất cử nhất động của người đeo mặt nạ, đề tụ công lực toàn thân, chuẩn bị toàn lực phóng ra.

Lại nói về nhóm người Hoa Tinh đang du ngoạn vui đùa, tâm tình vui vẻ vô cùng. Nhìn chúng nữ vui đùa, Hoa Tinh quay sang nói với Tử Ngọc Hoa: “Xem phía sau có không ít người thì biết lúc này Bách Hoa môn đã tổn thất không ít nhân thủ.

Tử Ngọc Hoa nhẹ giọng nói: “Đây chẳng phải là kết quả mà đại ca muốn hay sao? Mặc dù lần này các nàng phải hi sinh rất lớn, nhưng đến khi đại ca xuất hiện thì chẳng phải có thể vừa đoạt được mỹ nữ, vừa có thể khiến địch nhân tổn thương nghiêm trọng, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Đạo Vô Phong một bên chợt nói: “Như vậy đương nhiên là tốt, nhưng như thế thì công tử cũng khó ăn nói với các nàng.” Text được lấy tại TruyệnFULL

Nhìn Đạo Vô Phong, Hoa Tinh trầm giọng nói: “Ý người muốn nói ta hiểu được, từ khi xuất môn đến bây giờ ta vẫn cảm thấy lo lắng, không biết có nên phái người về viện trợ hay không?”

Tử Ngọc Hoa nghe vậy hỏi: “Đại ca định phái ai, bây giờ tất cả chúng ta đều bị kẻ khác theo dõi, sợ rằng có cử động nào bọn chúng cũng đều biết, khi đó chẳng phải sẽ làm chuyện đả thảo kinh xà hay sao?

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Ta đã sớm nghĩ đến chuyện này, bây giờ chúng ta hãy đến tiệm quần áo mua trang phục đẹp cho các nàng đi đã, sau đó nói tiếp.” Nói xong gọi mọi người đi về tiệm quần áo bên trái. Vì nhóm người đông đúc nên khi tiến vào thì tình huống trở thành hết sức náo nhiệt.

Vào trong cửa hiệu, Hoa Tinh quay đầu lại nhìn ra ngoài đường, hạ giọng nói: “Muốn chiếm tiện nghi ư, đến đây đi, xem cuối cùng ai là kẻ chiếm được thượng phong.” Nói xong gọi Âm Nhu và Mai Hương vào, thì thầm với hai nàng mấy câu, hai nàng liền cao hứng rời đi.

Trong một phòng thay quần áo, Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa và hai người Đào Kiếm, thấp giọng nói:

”Chuyến này ba người phải cẩn thận, ta chờ chúng nữ dịch dung thành các người để đối phó với nhân tuyển. Bây giờ ta dịch dung cho các người một chút, sau đó các người sẽ rời đi từ phía sau, chỉ cần nhóm người Hoa Ngọc Như gặp nguy hiểm thì các người hãy âm thầm tương trợ, tốt nhất là không cần phải lộ diện.

Kiểm Vô Bính lo lắng hỏi: “Làm như thế nếu để người khác phát hiện chúng ta nhân số giảm bớt ba người, như thế không phải sẽ lộ diện ư?”

Hoa Tinh lắc đầu cười nói: “Nhân tuyển đối phương thực chất chỉ để ý đến bốn người chúng ta, về phần chúng nữ thì không thèm để ý đến. Cho nên tạm thời bọn chúng sẽ không nhận ra, hiểu chưa? Hơn nữa ta tạm thời dừng chân ở đây thêm một lát nữa, các người tranh thủ đi thôi.”

Hài lòng nhìn ba người sau khi dịch dung, Hoa Tinh nói: “Chuyến này đi Ngọc Hoa làm chính, hai người còn lại trợ giúp cho hắn, cố gắng đừng để người phát hiện ra ba người các người, như thế mới thu được hiệu quả từ kỳ bình, đi đi.”

Tử Ngọc Hoa gật đầu “Đại ca yên tâm, sẽ không để cho người bị xấu mặt.”

Hoa Tinh mỉm cười, dùng truyền âm nói: “Người cũng cẩn thận một chút, hai người kia bị thương thì không sao, nhưng người không thể bị thương, nếu không đại ca sẽ rất đau lòng.” Tử Ngọc Hoa nhìn hắn, không nói thêm gì nữa, quay người rời khỏi.

Ba người cất bước, Hoa Tinh tìm Trần Lan, Tăng Khánh Hoa, Lý Thái Tú, dịch dung thành ba người Tử Ngọc Hoa, sau đó đứng ngoài cửa, chúng nữ vẫn tiếp tục lựa chọn trang phục, không hề có ý rời đi. Nhìn Âm Nhu và Mai Hương nhiệt tình, Hoa Tinh không khỏi mỉm cười, vuốt ve đầu các nàng.

Cảm nhận được tâm ý của Hoa Tinh, Mai Hương lặng lẽ nói nhỏ một câu bên tai Hoa Tinh, sau đó đi đến bên cạnh Nguyệt Vô Ảnh. Hoa Tinh bèn đi theo đến bên cạnh Nguyệt Vô Ảnh, khẽ cầm lấy tay nàng, dịu dàng hỏi: “Sao nàng không lựa chọn trang phục, có đúng là hai ngày nay cảm thấy ta lạnh lùng với nàng, cho nên nàng mới u sầu?”

Nhìn hắn, Nguyệt Vô Ảnh lắc đầu, trầm mặc không muốn nói, tựa hồ muốn lẫn trốn điều gì đó. Song Hoa Tinh lại cảm nhận được điều đó, khẽ ôm nàng vào ngực trước mặt mọi người, dịu dàng nói nhỏ một câu bên tai nàng, khiến cho nàng lộ vẻ rung động trên khuôn mặt. Nhận thấy vẻ biến chuyển của nàng, Hoa Tinh khẽ hôn nhẹ lên môi nàng một cái, cười nói:

“Nguyệt Nhi đẹp lắm, để ta chọn cho nàng một bộ quần áo mới được, để cho nàng hiển lộ vẻ đẹp của mình ra, khiến cho tất cả nam nhân trên thiên hạ biết Hoa Tinh ta mới là người hạnh phúc nhất thế gian.” Nói xong buông nàng ra, kéo đến chọn trang phục.

Mọi người nhìn hai người cũng cảm thấy vui vẻ, cao hứng tung hô. Song ở đây vui vẻ, Bách Hoa môn thì thế nào đây?

217. Chương 217: Ý Ngoại Cao Thủ

Trước cửa Bách Hoa môn, chiến sự ngày càng căng thẳng, tất cả mọi người đều nhìn người đeo mặt nạ và sáu người Hoa Ngọc Như, thăm đoán kết quả. Theo tình huống trước mắt mà phân tích, người đeo mặt nạ có võ công rất cao cường, muốn thủ thắng là chuyện hết sức dễ dàng, việc duy nhất có thể khiến cục

diện thay đổi chính là trong đám đông vây quanh không biết có ai thừa lúc hấn đoạt người mà nhảy ra hay không. Từ khi xảy ra chuyện người Phong Nhân viện thì đám chắc trong đám đông vẫn có những cao thủ thần bí chỉ chờ thời khắc mấu chốt thì động thân xuất hiện, khi đó thì chuyện diễn tiến thế nào cũng thật sự khó đoán.

Lạnh lùng nhìn sáu người Hoa Ngọc Như, người đeo mặt nạ ngạo nghễ đi từng bước, một cỗ khí thế như núi lao thẳng đến khiến cho sáu nữ đều toàn thân run rẩy, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng. Mặc dù biết không phải là đối thủ hấn, nhưng Chung Văn Quyên cũng hiểu rằng phòng ngự bị động và chủ động công kích là hai lựa chọn hoàn toàn có thể dẫn đến kết quả khác nhau, bèn lựa chọn liều mạng, tung ra một đòn công kích. Trong tiếng hét lạnh lạnh, thân thể Chung Văn Quyên quay tròn, song chưởng lần lượt thay đổi, Vô Ảnh thần châm như lông trâu điên cuồng bắn ra.

Kiều Phượng Ngâm bên cạnh cũng hiểu được suy nghĩ của Chung Văn Quyên, Tú Chỉ Liên Đan, Thiên Cơ Phát Huyết Thủ toàn lực tấn công, vô số chỉ phong lần lượt tung hoành, tạo thành một phòng tuyến trước mặt Hoa Ngọc Như, ngăn cản cước bộ kẻ kia. Trường kiếm Dương Anh đưa ngang ngực, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần cương nghị, tạo thành đạo phòng tuyến thứ ba.

Người đeo mặt nạ hừ một tiếng, tay phải khẽ phát, một cỗ kinh khí đem thần châm của Kiêu Phượng Ngâm bay tán, tả thủ đưa ngang ngực đón một chưởng của Chung Văn Quyên, chỉ nghe một tiếng sét nổ mang theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể Chung Văn Quyên lảo nhào ra ngoài ba trượng nằm bất động. Kiêu Phượng Ngâm cũng không tốt hơn là bao, thân thể bị chưởng kinh của người đeo mặt nạ đả thương, một tia máu tươi hiện ra giữa không trung, khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt, thân thể bị chấn thẳng về sau.

Chỉ một chiêu, hai cao thủ của Bách Hoa môn đã đồng thời trọng thương ngã xuống đất, mọi người thấy vậy đều biến sắc, mấy người còn lại của Bách Hoa môn đều hiện ra thần sắc tang thương. Thân ảnh kẻ đeo mặt nạ tiếp tục xuất hiện trước người Dương Anh, phát tay về phía nàng, hiển nhiên là muốn đả thương luôn nàng, tạo thuận lợi cho việc bắt Hoa Ngọc Như. Nhìn một chưởng chớp đến này, Dương Anh mặc dù cảm thấy sợ hãi, nhưng trên mặt nàng lộ ra vẻ kiên nghị bất khuất, trường kiếm tung ra một đòn.

Chưởng kiếm chạm nhau, kiếm lập tức bị gãy làm đôi, Dương Anh bị mũi kiếm gãy phản hồi đâm thẳng vào ngực. Hoa Ngọc Như vọt đến, tiếp lấy thân thể đã trọng thương của Dương Anh, thối lui đến năm bước mới có thể đứng vững. Song vừa ngẩng mặt lên đã thấy kẻ đeo mặt nạ xuất hiện trước mắt ba thước, nhìn chăm chăm vào nàng như lang như hổ, thực khiến kẻ khác kinh tâm.

Thần nhiên mỉm cười, Hoa Ngọc Như không hề cảm thấy sợ hãi nữa, nàng biết giờ phút này phản kích cũng chỉ uống công, nhìn chăm chăm vào hấn, ánh mắt toát ra vẻ cừu hận. Bất đồ nàng suy nghĩ đến Hoa Tinh, nếu biết kết quả hôm nay thì hấn có cảm thấy xấu hổ, hối hận hay không, có lẽ sẽ có, nhưng khi đó cũng giống như đồ vật đã mất, làm sao có thể lấy về được, vĩnh viễn cũng không thể lấy lại được.

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của nàng, người đeo mặt nạ lộ ra vẻ đắc ý, đệ nhất bách hoa này cuối cùng đã rơi vào tay hấn. Song ngay lúc này đột nhiên một kinh khí xuất hiện, khiến cho hấn cả kinh, thân thể dời sang ba thước, tránh khỏi một kiếm sắc bén không hề có tiếng động báo trước. Bóng người chớp động, giữa sân xảy ra biến hóa, chỉ thấy một người đội nón mặc áo xám, cầm trong tay một thanh quái kiếm, lạnh lùng chắn trước mặt Hoa Ngọc Như.

Thời gian như ngưng kết lại, mọi người đều ngơ ngác nhìn thần bí nhân, đoán không ra hấn làm sao có thể xuất hiện được. Hoa Ngọc Như bởi vì đứng sau lưng y nên không nhìn được dung mạo của kẻ vừa xuất hiện, trong lòng nhất thời không thể đoán được y là ai. Tuy nhiên khi Dương Anh nhìn thấy thanh quái kiếm trên tay thì lập tức hiểu ra thân phận của người này, trên mặt lộ ra vẻ chấn động, khẽ dựa đầu vào vai Hoa Ngọc Như, Dương Anh dùng thanh âm rất nhỏ để nói:

”Nguy hiểm đã trôi qua, Bách Hoa môn cuối cùng cũng đã có người trợ giúp, người chúng ta muốn tìm đã trở lại.

Hoa Ngọc Như đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay lập tức hiểu được điều Dương Anh muốn ám chỉ, cả người nhất thời thở dài một hơi, nói: “Hấn thật sự là muốn chúng ta phải ném đủ mọi tội nhục rồi mới ra tay trợ giúp, thực là tàn nhẫn mà.” Nói xong, thân thể lui về sau, thấp giọng gọi hai người đang bị thương nặng là Chung Văn Quyên và Kiêu Phượng Ngâm.

Âm trầm nhìn người vừa xuất hiện, kẻ đeo mặt nạ lạnh lùng nói:

“Thanh kiếm của ngươi đã tiết lộ thân phận của ngươi, không cần giả vờ nữa, Kiếm Vô Bính, mau gỡ những thứ nguy trang đó ra.” Thần bí nhân cũng không bỏ mũ xuống, chỉ hỏi ngược lại:

”Lâm Vân, ngươi dám chắc ta là Kiếm Vô Bính ư, nếu ngươi đoán sai, vậy chúng ta phải đánh một trận vậy?”

Thân thể chấn động, người đeo mặt nạ nhất thời bắn ra thần quang, thanh âm lạnh lùng nhìn thần bí nhân, nói:

”Có lẽ cũng như ngươi nói, ngươi dám chắc ta là Lâm Vân mà không phải là người khác sao? Một khi đoán sai, kết quả dám chắc là sẽ rất ngạc nhiên đấy.

Thần bí nhân dùng ngữ khí tự tin nói: “Bây giờ ngươi không thừa nhận nhưng lát nữa mọi người sẽ biết được thân phận chân thật của ngươi, khi đó ngươi cứ thoải mái mà bao biện. Nhìn dáng vẻ lúc này của ngươi thì thật giống như muốn ăn thịt người, bất quá như thế thì không tốt đâu.” Ngữ khí mang theo vài phần cười nhạo.

Người đeo mặt nạ hừ một tiếng nói:

“Muốn nhìn khuôn mặt thật của ta ư? Chỉ sợ ngươi còn chưa đủ bản lĩnh, nhưng thật ra ta cũng muốn xem ngươi là ai mà dám cuồng vọng ngăn trở chuyện của ta.” Nói xong thân thể lẳng không, song chưởng vỗ thẳng ra, bốn phía lập tức phát ra tiếng gầm thét của khí lưu.

Thần bí nhân không hề tránh né, quái kiếm trong tay bắn ra, tiếng kiếm ngân vang mang theo kiếm khí mạnh mẽ vụt xuất hiện. Công kích của song phương gặp nhau giữa không trung, phát ra một âm thanh mạnh mẽ, trong nháy mắt hình thành một vụ nổ mạnh mẽ, dư kinh tỏa ra bốn phía.

Người đeo mặt nạ tựa hồ bị một kiếm này khiến cho kinh ngạc, nhất thời kinh hãi, thân thể dờn ra ba trượng, ánh mắt truy tìm bóng dáng của thần bí nhân. Song bốn phía đều không thấy người vừa xuất hiện đâu, điều này làm cho hắn chấn động, đột nhiên ngừng mặt nhìn về phía chân trời, nơi có một đạo ánh sáng chói mắt màu vàng bắn thẳng về phía hắn, khí thế cường đại khiến cho hắn không thể nào kịp tránh né, điều này làm cho hắn tức giận gầm lên.

Kiếm quang đến trước mặt, người đeo mặt nạ vùng song chưởng lên, thay đổi chín lần, song chưởng mang theo một kinh khí đỏ sậm, đón nhận một kiếm trên đỉnh đầu. Bầu trời thời khắc này xuất hiện một cảnh quang kỳ lạ, kiếm quang màu vàng trộn lẫn vào đám mây màu đỏ tạo thành một vụ nổ kinh thiên động địa, khói bụi mù mịt.

Trong cơn bụi mù, một tiếng rống giận truyền ra, chỉ thấy người đeo mặt nạ trang phục rách nát, đầu tóc tán loạn từ đó bắn ra, xuất hiện ngoài bốn trượng trên không, toàn thân tràn ngập sát khí đáng sợ. Người thần bí cũng hừ không mà đứng, quái kiếm trực chỉ về phía trước, khí thế lẳng nhàn, không hề thua kém. Thần bí nhân lạnh lùng cười nhạt nói:

”Bây giờ ngươi đã biết là ta có bản lĩnh để xem khuôn mặt thật của ngươi hay không? Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi đúng không hả đại cao thủ của Võ Lâm thư viện?”

Ánh mắt âm độc nhìn hắn, người đeo mặt nạ quát: “Ngươi là ai, tại sao cầm quái kiếm của Kiếm Vô Bính trong tay?” Thần bí nhân cười phá lên nói:

“Nếu trong tay ta đã là quái kiếm, ta không phải là Kiếm Vô Bính thì là ai đây?”

Người đeo mặt nạ hừ một tiếng: “Trước mặt ta dám giả vờ giả vịt, Kiếm Vô Bính mặc dù võ công cao cường, nhưng hắn còn chưa có tu vi đến mức này, cho nên ngươi nhất định không phải là hắn. Hoa Tinh trước mắt còn đang ở trong thành Tế Nam, hơn nữa với tính cách của Hoa Tinh cũng quyết sẽ không giả mạo người khác, đến tột cùng ngươi là ai, nói mau.”

Thần bí nhân cười nhạo nói: “Ngươi chẳng phải rất tự tin cuồng vọng ư, nếu không thể đoán ra ta là ai thì sao không thử ra tay xem có khiến cho ta hiển lộ được diện mạo thật sự hay không?”

“Đó là tự người chuốc oán vào người, chớ trách ta vô tình, xem chiêu.” Người đeo mặt nạ nói xong, toàn thân hiện ra huyết quang, một cổ chân khí màu đỏ bay nhanh ra ngoài, khuếch tán kéo theo không khí bốn phía, lấy hấn làm trung tâm hình thành một cơn lốc xoáy màu đỏ, điên cuồng hấp thu lực lượng tứ phía. Thần bí nhân phóng người lên, huyền hóa thành chín đạo nhân ảnh, thần kỳ quỷ dị bao vây cơn lốc xoáy. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

“Hôm nay ta xem Thiên Anh đại pháp tà ác có đúng là thần bí như trong truyền thuyết hay không? Xem chiêu thức của ta lợi hại hay chiêu thức của người bá đạo.” Trong tiếng thét vang lừng, thần bí nhân gấp tay lại thành hình chữ thập, toàn thân bắn ra kim quang màu vàng, một thân ảnh để vương màu vàng xuất hiện sau lưng hấn, khiến cho toàn bộ mọi người đều chấn động.

Cảm giác được khí thế bá đạo, ánh mắt người đeo mặt nạ biến đổi, vì an toàn y cũng bắt chấp tất cả, chỉ thấy hấn điên cuồng hét lên, quanh thân xuất hiện vô số thủ cấp của trẻ sơ sinh như lệ quỷ xuất hiện trong đám mây đỏ, nhe răng hung tàn hướng về bốn phía rống giận. Giờ phút này trước Bách Hoa môn tràn ngập quỷ khí, bầu trời vốn đang sáng ngời đột nhiên lu mờ, vô số u linh trong cơn cuồng phong rên rỉ như minh oan, cực kỳ thảm khốc.

Nhìn hai người trên bầu trời, không ai đoán được kết quả cuộc chiến sẽ như thế nào. Một người là địa ngục oan hồn, một người là đế vương của nhân gian, đến tận cùng ai sẽ là người chiến thắng, ngay cả cao thủ như Mộc Tây Tập cũng không thể phán đoán. Trong đám đông, một vị trung niên văn sĩ nhìn thần bí nhân trên không trung, trong lòng tựa hồ nghĩ được điều gì, đồng thời ở một góc khuất không thấy được, một thân ảnh màu trắng cũng nhìn về phía chân trời, ánh mắt tựa hồ nhận ra điều gì đó, trong miệng phát ra một tiếng than nhỏ.

Kim quang co rút lại, vận chuyển như sao trên trời quanh thân thể, sao đó hóa thành chín đạo kim quang chém thẳng vào kẻ đeo mặt nạ. Đám mây màu đỏ quanh người kẻ đeo mặt nạ cũng vụt thẳng lên, bốn phía đều xuất hiện vô số thủ cấp trẻ sơ sinh bay múa, hình thành một cơn rồng màu đỏ được tạo thành bởi thủ cấp, há mồm phun ra một khỏa long châu màu đỏ.

Một tiếng nổ rung trời lệch đất vang lên, trong đoàn chiến hỏa, mơ hồ chỉ thấy cát bay đá chạy, bụi đất tung bay, mặt đất xuất hiện vô số hố to. Kinh khí mạnh mẽ đã khiến cho hai người đều bị chấn bay mũ nón, hoàn toàn hiển lộ ra chân diện mục.

Hết thấy dần trở nên bình lặng trở lại, chỉ thấy song phương đứng cách nhau năm trượng, vẻ mặt nghiêm túc, hiển nhiên đều đều bị đối phương gây ấn tượng. Ngạo nghễ nhìn Lâm Hoa, thần bí nhân Tử Ngọc Hoa lạnh lùng nói:

”Lâm Vân, nhìn thấy ta thì kinh ngạc lắm sao? Kỳ thật người không thể nhận ra thân phận của ta đúng không?”

Lâm Vân âm trầm nhìn hấn, cắn hận nói:

“Hay lắm, việc này người cứ nhớ đấy, lần sau ta sẽ đòi lại công đạo. Bây giờ ta muốn hỏi một chút, võ công mà người vừa thi triển phải chăng là Võ Học Đế Vương trong truyền thuyết?”

Tử Ngọc Hoa lạnh lùng nhìn hấn đáp: “Điểm này ta không thể phụng cáo, có bản lĩnh thì người hãy tự mình thăm dò đi, người chẳng phải là cao thủ của Võ Lâm thư viện sao, việc điều tra dễ dàng lắm mà?”

Lâm Hoa hừ lạnh một tiếng: “Chớ có vội đắc ý, sẽ có ngày ta tra ra lai lịch của người, đến lúc đó ta sẽ thu thập người sau, bây giờ xin cáo từ, người tốt nhất là nên bảo trọng thân thể, lần sau ta sẽ đoạt lấy mạng nhỏ của người.” Dứt lời, không chờ hấn trả lời, thân thể Lâm Vân đã bắn lên trời, cả người lên đến hơn năm mươi trượng thì di chuyển về phía trái mà đi.

Tử Ngọc Hoa không hề truy kích, bởi vì y hiểu rằng với võ công Lâm Vân bây giờ, muốn giết hấn không phải là dễ dàng. Hơn nữa chuyện trước mắt vẫn còn chưa chấm dứt, bản thân đã hiện nguyên hình, cũng không tiện rời khỏi đây nữa, nếu không thì trận đánh vừa rồi hoàn toàn không có ý nghĩa. Ánh mắt quét đi bốn phía nhìn mọi người, vẻ mặt Tử Ngọc Hoa lộ ra một nét tươi cười, nói: “Các vị nếu còn có ai tìm đến Bách Hoa môn sanh sự thì cứ trực tiếp đối đầu với ta, mọi chuyện ta đều có thể giải quyết cho đến khi Hoa đại ca của ta quay về. Trước mắt, đại ca ta không ở chỗ này, nơi đây sẽ do ta làm chủ, cho nên ta nhắc

nhỏ mọi người một câu, mặc dù trong tay ta không có đồ đao, nhưng đừng có có nghĩ đến chuyện trêu chọc đến ta, nếu không, hậu quả sẽ nghiêm trọng đấy.”

Hoa Ngọc Như cổ quái nhìn hần, khẽ nói: “Đây là ý của người hay là bản ý của Hoa Tinh?”

“Ý của ai tin rằng cô nương sẽ tự hiểu được. doc truyện tại . Lúc này ở đây có rất nhiều người, chuyện bất ngờ rất dễ xảy ra cho nên có một số việc ta thay mặt đại ca xin lỗi cô, tin rằng cô nương có thể hiểu được.” Nhìn Hoa Ngọc Như, Tử Ngọc Hoa khẽ nói.

Dõi mắt nhìn bốn phía, Hoa Ngọc Như thần nhiên nói: “Giờ khắc này ta không quan tâm đến mọi chuyện khác, Bách Hoa môn nếu vẫn có thể tồn tại thì ta cảm kích các người mới đúng.”

Cảm giác được trong ngữ khí của nàng có chút buồn bã, Tử Ngọc Hoa cũng không biết khuyên bảo thế nào, chỉ nói một câu: “Tương lai, tất cả sẽ có cơ hội đòi lại cho cô nương, khi đó cô sẽ biết kỳ thật Bách Hoa môn sẽ không phải hối hận, mà số đông những người có mặt hôm nay sẽ phải hối hận. Bởi vì họ đã dám trêu chọc đến một nhân vật không nên chạm vào là Hoa Tinh.

Nghe hần nói vậy, Hoa Ngọc Như suy tư một lát, sau đó nói: “Chỉ đáng tiếc hôm nay đã có rất nhiều đệ tử chết đi cũng như bị thương, thật là không đáng.”

Tử Ngọc Hoa lắc đầu nói: “Có một chuyện cũng cần phải có lý do, chẳng phải sao?”

Hoa Ngọc Như không nói nữa, tiến lên trước hai bước, nhìn mọi người tứ phía nói: “Các vị võ lâm đồng đạo hôm nay đã chứng kiến hết thấy, ta chỉ muốn nói một câu, Bách Hoa môn chỉ cần tồn tại một ngày thì tuyệt đối sẽ không chịu khuất phục bất cứ thế lực nào. Ân oán hôm nay, ngày khác bốn môn sẽ đòi lại. Đó là đạo lý nợ máu phải đền bằng máu, mọi chuyện ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Mọi người thấy Tử Ngọc Hoa xuất hiện, võ công cường đại, đều không dám xuất đầu lộ diện nữa.

Trong im lặng, đoàn người bắt đầu lặng lẽ rời khỏi, trong chớp mắt, trước cửa Bách Hoa môn chỉ còn lại Mộc Tây Tạp, Mai Hoa cư sĩ, Tiêu Tiên Đỗ Vũ, và cao thủ ba phái Võ Đang, Thanh Thành, Hằng Sơn.

Mộc Tây Tạp nhìn Tử Ngọc Hoa, đoạn quay người bước đi, trong miệng lầm bầm: “Đế vương đã hiện, thiên hạ sắp đại loạn, có lẽ trước đêm mưa gió sẽ là một trận cuồng phong dự báo.”

Mấy người Huyết Nga lão quái nhìn theo lưng Mộc Tây Tạp, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư. Về phần Tử Ngọc Hoa thì sắc mặt trầm xuống, trong mắt hiện lên thần quang xán lạn, đáng tiếc là tất cả đều biến mất trong chớp lát.

Buổi trưa, toàn bộ người vây quanh trước Bách Hoa môn đều đã rời khỏi, lưu lại hiện trường một quang cảnh hỗn độn pha chút thê lương. Xa xa, một nhóm thiếu niên nam nữ trang phục hoa lệ đang tươi cười, chậm rãi tiến đến gần

218. Chương 218: Bách Hoa Chi Tâm

Buổi trưa, Hoa Tinh dẫn theo mọi người trở về lại Bách Hoa môn, vừa thấy tình hình trước cửa thì mọi người đều biết ở đây đã xảy ra cuộc chiến khốc liệt. Yên lặng một lúc, Nguyệt Vô Ảnh khẽ thở dài nói: “Có lẽ người làm như vậy đã đạt được mục đích, chỉ có điều lại làm tổn thương một số thứ.”

Hoa Tinh liếc mắt nhìn nàng, khẽ gật đầu: “Đúng là như thế, có một thứ đã mất đi, tuy nhiên có thứ thu được thì cũng phải trả giá một chút, thế gian này có rất ít chuyện có thể lưỡng toàn kỳ mỹ. Lúc này, Hoa Ngọc Như mặc dù có chút oán hận, nhưng ta tin rằng nàng sớm muộn gì cũng sẽ quên đi sự thật này.”

Mai Hương thương cảm nhìn những vết máu trên mặt đất, buồn bã nói: “Hoa Tinh, lúc này nếu huynh không thành công thì sợ rằng sau này sẽ không có cơ hội nữa, bởi vì trong lòng các nàng bây giờ đã xuất hiện hận ý. Bây giờ cần nhất là xem các nàng thế nào, có thể hỗ trợ được gì, như thế có lẽ tốt hơn một chút.”

Ánh mắt đảo qua mọi người, Hoa Tinh lạnh nhạt gật đầu, dẫn mọi người tiến vào. Đi qua hành lang, Hoa Tinh nhanh chóng nhìn thấy đệ tử Bách Hoa môn, Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa, Kiếm Vô Bính, Dao Vô Phong gật đầu, bắt đầu hỏi: “Tình huống thế nào, xem tình cảnh bên ngoài thì dám chắc là Bách Hoa môn tổn thất rất lớn đúng không?”

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Ngọc Như, thấy nàng tỏ vẻ khó chịu, bèn hạ giọng nói: “Lúc này, vì địch nhân thế lực quá mạnh mẽ, hơn nữa tứ đại bang phái cố ý khích động, bởi vậy Bách Hoa môn tổn thất không ít, tử vong hơn mười đệ tử, cao thủ trọng thương toàn bộ. Thương thế nặng nhất là Chung Văn Quyên, Kiều Phụng Ngâm và Dương Anh, ba người đều bị âm hàn khí tức xâm nhập cơ thể, thương tích rất khó xử lý.

Đi đến bên cạnh Hoa Ngọc Như, Hoa Tinh thấy nàng không thêm quay đầu lại, hiểu được nàng đang hận mình, bèn vỗ nhẹ vào vai nàng, nói: “Không nên nghĩ nữa, Thiên Anh đại pháp của Lâm Văn mặc dù tà ác nhưng ta vẫn có thể cứu sống các nàng. Chuyện đã qua, nàng cũng không cần suy nghĩ nhiều nữa, tương lai sẽ bắt bọn chúng trả giá gấp nhiều lần. Bây giờ hãy đem ba người bọn họ trở về phòng, ta sẽ đến chữa thương, không nên chậm trễ nữa.”

Vẻ mặt phức tạp của Hoa Ngọc Như quay sang nhìn hắc, cất tiếng nói với vẻ lạnh lùng: “Chuyện đã qua, rất nhiều thứ cũng đã mất, không thể trở lại được nữa, người có biết không?”

Hoa Tinh nghe vậy, im lặng nhìn mắt nàng, một lúc sau mới mở miệng nói: “Chuyện hôm nay có lẽ đã kích nàng rất nhiều, nhưng kết quả nặng nề của nó thì nàng thấy rõ rồi đấy, nàng cứ nghĩ nếu một mai chúng ta vẫn thế này, ta rời đi thì khi đó còn có chuyện gì xảy ra nữa? Kết quả khi đó có lẽ nàng vẫn chưa nghĩ đến. Vô lâm không phải là nơi dễ dàng, tùy thời khắc đều có thể gặp phải chuyện ngoài dự đoán, đạo lý chính là người mạnh có thể có tất cả, còn người yếu sẽ không có gì hết.”

Hoa Ngọc Như trầm tư một lúc rồi thở dài. Vô lâm, đúng là như hắc nói ư? Người mạnh có tất cả, người yếu không có gì. Mặc dù hiểu được đạo lý này thế nhưng thân là nhất môn chi chủ, lại là đệ nhất bách hoa, cách làm lần này của Hoa Tinh đích thị là đã khiến nàng thương tổn ít nhiều, trong lòng đối với hắc có một chút bất bình.

Gọi môn hạ đến phân phó đưa ba người trọng thương trở về phòng, Hoa Ngọc Như nhìn Hoa Tinh nói: “Có lẽ ngươi nói rất đúng, kết quả trong tương lai sẽ còn khủng khiếp hơn lúc này thập bội, nhưng chuyện ngày hôm nay ta không thể quên được, đoạn cừ hận này đã khắc sâu trong lòng ta.

Hoa Tinh khẽ cau mày, nghĩ xem lời nàng vừa nói ẩn giấu tâm ý gì trong đó, không biết là vì môn hạ của nàng tử thương quá nhiều hay là bởi vì chuyện của hắc?

Dời ánh mắt, Hoa Tinh nhìn Tử Ngọc Hoa nói: “Tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, ngươi đưa các nàng về trước đi, nơi này giao cho ta xử lý.”

Tử Ngọc Hoa nghe vậy, đưa mắt nhìn chúng nữ, sau đó cùng hai người Dao – Kiếm rời đi, về phần mấy người Mai Hương lại không muốn rời đi, cho đến khi Nguyệt Vô Ảnh dường như nhận thấy có điều gì đó không tự nhiên thì mới tiến đến nói các nàng cùng rời khỏi.

Sau khi mọi người rời đi thì nơi này chỉ còn lại Hoa Ngọc Như, Hoa Tinh và một ít đệ tử bị thương nhẹ. Nhìn Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như lạnh lùng hỏi: “Ngươi muốn những người kia rời đi là muốn nói với ta điều gì?”

Hoa Tinh sắc mặt biến đổi, lập tức lộ ra vẻ tươi cười, thấp giọng nói: “Quả nhiên không hổ là đệ nhất bách hoa. Nhưng nàng muốn ta nói ra ở đây hay tìm chỗ thanh tĩnh khác để nói? Con người ta nghĩ thế nào thì sẽ nói thế đó, cho nên có người nghe xong sẽ cảm thấy rất bình thường, cũng có người nghe xong sẽ cảm thấy khó chịu, nàng thấy sao?”

Hoa Ngọc Như lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Ngươi đang nhắc nhở hay đang cảnh cáo ta?”

Nói thế, nhưng Hoa Ngọc Như vẫn quay lưng đi ra ngoài, cảnh tượng này thật khiến Hoa Tinh mừng thầm trong bụng.

Đi đến hoa viên, Hoa Ngọc Như nhìn hoa sen trong ao, lạnh lùng lên tiếng: “Nói đi, có gì nói nhanh lên một chút, ba người Dương Anh đang chờ ngươi đấy.”

Đứng phía sau nàng, Hoa Tinh có thể ngửi được mùi hương trên cơ thể nàng, nói nhỏ: “Chuyện hôm nay nàng cho rằng ta cố ý làm như vậy nên tức giận. Nhưng ta muốn hỏi nàng một việc, đến tột cùng trong lòng nàng tức giận ta nhiều hay là cảm thấy mất mát nhiều? Ta dường như cảm giác được quanh nàng tỏa ra một chút vị dấm chua, khét khét mũi quá.”

Hoa Ngọc Như bất đồ quay ngược lại, sắc mặt giận dữ, nhìn hắn trừng trừng, thế nhưng Hoa Tinh chỉ mỉm cười nhìn nàng, khuôn mặt mang theo một nụ cười, ánh mắt hàm chứa mấy phần thâm tình. Hoa Ngọc Như tức giận hừ một tiếng, nói: “Đừng có đoán bừa, người cho rằng người đoán đúng ư? Thật là buồn cười thật!” Nói xong cười khan hai tiếng, như là muốn phát tiết bực bội lên người hắn.

Hoa Tinh đột nhiên ghé sát miệng lên tai nàng, hít một chút mùi thơm trên cơ thể nàng, khẽ cười nói: “Nàng không cảm thấy đáng vẻ của nàng lúc này đã hoàn toàn mất đi sự uy nghiêm của Bách Hoa môn mà lại giống như một tiểu cô nương đang bực tức tình nhân sao?”

Thân thể Hoa Ngọc Như chấn động lui về sau một thước, ánh mắt giận tái đi: “Người cho rằng ý vào võ công cao cường của người thì sẽ dễ khi dễ người khác ư?” Hoa Tinh đột nhiên cắt đứt lời nàng nói, song chường vươn ra ôm nàng vào ngực, vẻ mặt nghiêm túc khế quát: “Ta như thế nào trong lòng nàng tự hiểu được, nơi này chỉ còn có hai chúng ta, không lẽ nàng vẫn còn muốn che giấu ư? Có lẽ ta làm việc có chút thủ đoạn, nhưng nếu đã có tình cảm với nhau tại sao lại phải che giấu chứ?”

Hoa Ngọc Như sắc mặt ửng đỏ, cũng không biết là do thẹn hay do phần nộ, nàng mím chặt môi, thấp giọng nói: “Buông ta ra, người đang làm gì thế, dùng sức mạnh khi dễ ta ư?”

Cảm giác được nàng giãy giụa không quá mãnh liệt, Hoa Tinh đương nhiên không đại gì buông tay, cũng không hề tiến thêm, chỉ gắt gao ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật nàng không cần phải tức giận, cũng không cần phải thẹn thùng, bởi vì từ ánh mắt của nàng, ta đã nhìn ra được hình ảnh của ta. Ta tuy hoa tâm rất nhiều nhưng lại không hề vô tình, chỉ cần là người trong lòng của ta thì ta sẽ vạn phần quý trọng, ta sẽ làm mọi cách để nàng vui vẻ. Lúc này có lẽ nàng chưa hiểu được, nhưng tương lai nàng sẽ hiểu, khi đó nàng sẽ không còn trách ta nữa.”

Nhìn Hoa Tinh, ánh mắt phần nộ của Hoa Ngọc Như dần trở nên nhu hòa, cuối cùng nói: “Chuyện tương lai còn chưa biết được, có khi lúc đó ta càng hận người cũng chưa biết chừng.”

Cảm giác được khí tức nam nhân dày đặc, Hoa Ngọc Như có chút run lên, kinh hoàng đẩy hai tay hắn ra, một mặt nói: “Thời gian không còn sớm nữa, người nếu thực tâm muốn đền bù thì mau đi chữa trị cho ba người kia đi.” Bận đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Biết được lúc này cũng chưa thể bắt nàng tiếp nhận được ngay, Hoa Tinh chỉ cười nhẹ một tiếng: “Tim của nàng cũng đã mềm mỏng hơn trước, tin rằng không bao lâu nữa quan hệ chúng ta sẽ tốt hơn, khi đó hết thấy vận mệnh sẽ chạy đúng theo sự sắp xếp của lão thiên. Ha ha, không nói nữa, có lẽ nàng cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút vậy.” Nói xong tay phải đặt lên vai nàng, một đạo huyền âm khí truyền thấu vào thân thể nàng, khiến cho kinh mạch toàn thân Hoa Ngọc Như trở nên thông suốt thư sướng, tràn ngập sức lực.

Hoa Ngọc Như quay đầu lại, thần tình đầy phức tạp nhìn hắn, ánh mắt lộ ra một thứ tình cảm cổ quái. Hoa Tinh cũng mỉm cười, sau đó quay người đi về phía Dương Anh. Hoa Ngọc Như ngăn người nhìn theo, thấp giọng lầm bầm: “Công kích của người thực là trí mạng, lực sát thương rất lớn, chỉ là không biết người có giữ mãi như thế được không?”

Đi đến phòng Dương Anh, Hoa Tinh nhìn thoáng qua mỹ nữ trên giường, ánh mắt lộ ra vẻ thương tiếc, khẽ nói đệ tử Bách Hoa môn rời khỏi, đoạn ngồi bên cạnh nàng, vuốt ve khuôn mặt, cười nói: “Lúc nàng bị ép bức, có nhớ đến ta không?”

Dương Anh lườm hắn, nói: “Nghĩ đến cái đầu người, người biết rõ bọn ta bị nguy hiểm cũng không thèm trở lại, đúng là bại hoại, chỉ muốn ta chịu đau khổ.”

Hoa Tinh nghe vậy cười khở một tiếng nói: “Oan uổng cho ta quá, ta dẫn theo một đám người, làm sao biết được chuyện sẽ phát sinh như thế? Hơn nữa ta đi đến đâu cũng có người theo dõi cả, nàng nghĩ ta làm sao đây? Chuyện này mặc dù đúng là ta có đoán trước, xong ta không nghĩ đến là lại có nhiều vô lâm nhân sĩ

đến gây náo loạn như vậy. Lúc đó, vì lo lắng cho an toàn của các nàng mà ta đã phái Tử Ngọc Hoa và hai người Dao, Kiềm trở về đây thôi.”

Dương Anh hừ một tiếng nói: “Người luôn có lý do lý trấu, nói cũng không lại, người nói chuyện với môn chủ thế nào, nàng có tha thứ cho người không?”

Con người Hoa Tinh vừa chuyển, nhìn thấy nét mặt nàng không vui, nhưng cũng không có tức giận nhiều lắm, biết nàng cũng không quá tức mình, chẳng qua là chỉ muốn thể hiện sự tôn nghiêm của nữ nhân mà thôi. Hoa Tinh dịu dàng nói: “Vừa rồi ta đã cùng Ngọc Như nói chuyện, nàng ta cũng đã nguôi ngoai đi rất nhiều, nàng không cần giận ta nữa đâu.”

Cảm giác được ánh mắt Hoa Tinh khác thường, sắc mặt Dương Anh đột nhiên trở nên hồng ửng khí run run nói: “Người gạt ta, môn chủ làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho người được. Lần này người đã khiến cho bốn môn mất đi rất nhiều đệ tử, nàng ta làm sao có thể như thế được?”

Hoa Tinh mỉm cười, áp sát đôi môi nàng, thân thể cơ hồ đặt lên người nàng, thì thầm: “Hoa Tinh ta nói chuyện không hề gạt nàng, không lẽ nàng không nhận thấy rằng Bách Hoa môn mặc dù tổn thất nhiều nhưng tương lai sẽ có lợi hơn ư? Mục đích của ta tới đây rất rõ ràng, là để kêu gọi các nàng gia nhập Phụng Hoàng thư viện, nếu các nàng vẫn còn dậm chân, khi ta rời đi thì những người trong võ lâm cũng sẽ hiểu rằng các nàng có quan hệ sâu đậm với ta, khi đó, bọn họ sẽ gây khó dễ với các nàng để uy hiếp ta, mà lúc đó ta đã cách xa ngàn dặm, làm sao có thể xuất hiện để trợ giúp cho các nàng đây?”

Dương Anh sắc mặt đỏ bừng nhìn hẩn, cũng không biết là thẹn hay giận, Hoa Tinh lúc này tựa hồ cũng hiểu được tâm tình của nàng, không nói nữa, chỉ khẽ nâng người nàng dậy, ngồi phía sau nàng, tay phải đặt lên lưng, bắt đầu vận công chữa thương. Bởi vì Thiên Anh đại pháp của Lâm Hoa chí âm chí tà, cho nên Hoa Tinh cũng phải tổn rất nhiều công sức mới có thể trục được khí tức âm tà đó ra ngoài cơ thể Dương Anh.

Mắt nhìn Dương Anh đang xếp bằng điều tức trên giường, Hoa Tinh mỉm cười, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng một cái, không nói gì nữa, liền rời đi. Vừa ra cửa thì Dương Anh mở mắt, ánh mắt cổ quái nhìn theo hẩn, khuôn mặt vừa lộ ra tình ý, vừa có chút oán hận.

Đi trên đường, Hoa Tinh vừa đi vừa suy nghĩ xem nên đến chỗ Chung Văn Quyên trước hay đến Kiều Phụng Ngâm. Trong hai nàng thì thương thế Chung Văn Quyên nặng hơn một chút, thế nên hẩn quyết định đến phòng nàng trước. Đọc truyện tại . Đến nơi, một đệ tử Bách Hoa môn nhanh chóng ra nghênh đón hẩn. Đi đến cạnh giường, Hoa Tinh phát hiện ra Chung Văn Quyên đã hôn mê, hàng mi xinh đẹp đóng chặt, hiển nhiên đang chịu đau đớn trong lòng.

Nữ đệ tử đứng một bên nói: “Trưởng lão khi đến đây đã hôn mê, Hoa công tử, người thử nhìn xem nàng ta có việc gì không? Người có gì phân phó thì xin nói luôn, chỉ cần có thể chữa lành bệnh cho trưởng lão, bất kể thế nào Bách Hoa môn cũng làm được.”

Trầm tư một lúc, Hoa Tinh nói: “Thương thế của nàng rất nặng, ta phải kiểm tra vết thương trên người, sau đó mới quyết định được. Bây giờ người đi chuẩn bị một chậu nước ấm, nhớ là phải cho vào đó một chút đan dược, ta sẽ đưa toa cho người chuẩn bị. Xong xuôi hết thấy thì sai người mang đến đây, sau đó thì không cho bất cứ ai tiến vào đây, kể cả môn chủ của các người.” Nói xong lấy bút trên bàn viết ra một toa thuốc gồm bảy loại dược vật, đưa cho nữ đệ tử.

Chờ nàng rời đi, Hoa Tinh ngồi bên giường, đưa tay xem mạch cho Chung Văn Quyên, sắc mặt thay đổi vào lần, hồi lâu mới thở phào một hơi: “Cũng may là võ công nàng không kém, ý chí kiên cường, chân khí trong cơ thể tự động bảo vệ tâm mạch, nếu không âm khí xâm nhập vào bao tử thì sẽ rất khó trị được.”

Vừa nói, Hoa Tinh đưa tay đặt lên ngực nàng, chậm rãi truyền vào đó một luồng chân khí dương cương.

Ước chừng thời gian ăn xong một bữa cơm, Chung Văn Quyên đã có dấu hiệu hồi tỉnh, dần dần mở mắt. Thứ đầu tiên đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt anh tuấn tuyệt luân của hẩn, liền ngay sau đó, nàng ý thức được Hoa Tinh đã về lại, nàng đang muốn mở miệng thì đã nhận thấy bàn tay phải Hoa Tinh đang đặt lên ngực, bao phủ lấy nhũ hoa của mình, tình huống thập phần xấu hổ. Sắc mặt đỏ lên, Chung Văn Quyên thấp giọng, lí nhí nói: “Là người, ta đã tốt hơn, thỉnh xin người thu tay lại, không nên lãng phí công lực.”

Hoa Tinh dịu dàng cười, không buông tay, chỉ thản nhiên nói: “Có đúng là nàng cảm thấy tình trạng này hơi khó nhìn hay không, nàng không cần phải thẹn thùng đâu, nếu ta đã có dã tâm chiếm tiện nghi của nàng thì khi nàng hôn mê ta đã thừa khả năng làm việc đó.”

Chung Văn Quyên trong lòng chấn động, nhớ tới lời đồn của vô lâm rằng Hoa Tinh háo sắc như tính mạng, không biết vừa rồi hẳn có nhân cơ hội làm chuyện xấu không, nhưng nếu hẳn đã làm sao còn thẳng thắn nói ra như thế?” Lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt hắn, Chung Văn Quyên vẫn không thể nào nhìn ra bí mật đằng sau khuôn mặt của hắn, không lẽ Hoa Tinh thật sự khác với những nam nhân khác?

Thấy nàng không nói, Hoa Tinh cũng không hỏi nữa, tay phải đột nhiên di chuyển xuống ba tấc dưới ngực, phong bế ba huyết đạo, thu tay lại cười nói: “Nội thương của nàng khá nghiêm trọng chắc nàng cũng biết, ta đã cứu nàng tỉnh lại, nhưng nàng phải cẩn thận lắng nghe đây. Thiên Anh đại pháp của Lâm Hoa tà ác cực kỳ, cơ hồ không thể giải cứu, ta có thể cứu nàng là vì ta từng giao thủ cùng hắn, biết tính chất của khí tức đó nên mới có một đường sinh cơ, ta đã chuẩn bị một thau nước nóng có pha dược vật trong đó, nàng phải cẩn thận ngâm mình trong đó, khi đó chúng ta mới có thể thanh thần gặp lại được, dặn dò kỹ, nàng phải nhớ đây.”

Chung Văn Quyên sắc mặt biến đổi, nhìn Hoa Tinh một lúc lâu mới nói: “Tại sao khi ta hôn mê người không tiến hành làm?”

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Ta hoàn toàn có thể làm như thế, hơn nữa còn có thể chiếm hết tiện nghi của nàng mà nàng vẫn không có lý do gì để hận ta. Tuy nhiên ta là Hoa Tinh, Hoa Tinh mặc dù háo sắc nhưng không hề tà ác. Ta không chỉ muốn đoạt được thân thể của nữ nhân mà còn muốn đoạt lấy trái tim người đó.

219. Chương 219: Cảnh Tượng Diễm Lệ

Thân thể khẽ chấn động, Chung Văn Quyên dời ánh mắt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, lí nhí nói: “Có một số chuyện không thích hợp để nói thẳng ra, đặc biệt là chuyện tình cảm nam nữ, người cần gì phải gấp, không lẽ người thật sự muốn ta sẽ hận người ư?”

Hoa Tinh hạ giọng cười nói: “Như thế là nàng sẽ hận ta ư?”

Nhìn trần nhà, Chung Văn Quyên không nói gì, ánh mắt lộ ra tia mờ mịt, nàng có thể hận hắn sao? Không biết, nàng thực sự không biết được, giờ phút này trong lòng nàng cảm thấy rất mâu thuẫn, hoàn toàn không đoán ra Hoa Tinh đang nghĩ cái gì, cũng không hiểu sao hắn lại đánh thức nàng, không lẽ hắn không giống những người khác, hoặc có thể đó chính là thủ đoạn để chinh phục nữ nhân của hắn! Nàng thở dài một tiếng, tình nguyện hôn mê vào lúc này vẫn còn hơn là đối mặt với hắn, khiến ối quan hệ giữa hai người càng thêm phức tạp.

Thấy nàng không nói, Hoa Tinh lên tiếng: “Có lẽ nàng cần thêm thời gian để suy nghĩ, chỉ có điều thời gian trước mắt của nàng không có nhiều lắm, cho nên nàng phải nhanh chóng quyết định, tránh cho lát nữa trong lòng có tạp niệm, như thế còn nguy hiểm hơn. Ta cứu tỉnh nàng là còn có một mục đích nữa, đó chính là vì nếu nàng hôn mê, toàn thân vô thức, ta muốn cứu nàng cũng rất khó khăn, nhưng nếu nàng tỉnh lại chỉ cần không lo lắng trong lòng, toàn lực phối hợp với ta thì thương thế của nàng sẽ tiến triển vô cùng, đây cũng là nguyên nhân rất quan trọng. Lúc này, thương thế của Dương Anh đã được ta an bài, nhưng vẫn còn Kiều Phụng Ngâm, nếu nàng vẫn còn kéo dài thời gian thì sẽ ảnh hưởng đến người khác.”

Chung Văn Quyên biến sắc, ngẩng đầu nhìn hắn một lúc, thấp giọng nói: “Đã như thế, tại sao người không đi cứu nàng trước?”

Hoa Tinh lắc đầu nói: “Trong hai người thì nàng thương nặng hơn, cho nên phải cứu nàng trước. doc truyện tại . Được rồi, nước nóng đã đưa đến ngoài cửa, nàng cho ta một câu trả lời đi.” Nói xong đứng dậy, mở cửa phòng.

Chỉ thấy bốn nữ đệ tử bưng một thùng gỗ chứa nước nóng, đặt vào phòng, một người lên tiếng hỏi: “Công tử còn có chuyện gì phân phó nữa không?”

Hoa Tinh kiểm tra độ nóng của nước, đoạn nói: “Được rồi, các người chỉ cần chú ý, không có lệnh của ta thì không cho bất cứ kẻ nào vào đây, kể cả môn chủ. Nếu không sẽ khó có thể cứu được tính mạng của nàng. Bây giờ các người ra ngoài canh gác trước cửa phòng, đừng cho ai quấy rầy.” Tứ nữ nghe lệnh, quay người đi ra ngoài.

Hoa Tinh đóng cửa phòng, quay người lại nhìn Chung Văn Quyên hỏi: “Bắt đầu đi, nàng hãy trả lời thực lòng đi.”

Chung Văn Quyên than thở: “Ta buộc phải trả lời sao? Bất kể ta nghĩ thế nào, kết quả cũng như nhau, câu trả lời làm gì còn ý nghĩa nữa?”

Nghe vậy, ánh mắt Hoa Tinh trở nên lấp lánh, trầm giọng nói: “Kết quả đương nhiên giống nhau, nhưng quá trình lại không giống nhau, nàng đã quên ư? Tâm tình nàng nếu phức tạp sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tiến độ chữa thương của ta, khi đó ngoại trừ nàng thì còn ảnh hưởng đến ta và người khác nữa.”

Cười khở một tiếng, Chung Văn Quyên nói: “Đây chính là điểm bá đạo nhất của người, đã biết đáp án mà vẫn bắt người ta chính miệng nói ra. Người không cảm thấy làm vậy sẽ khiến người ta khó có thể tiếp nhận sao, hay là người chưa bao giờ nghĩ đến suy nghĩ của người khác?”

“Nàng sai rồi, nếu ta không để ý đến cảm nhận của nàng thì sẽ không hỏi nàng. Mặc dù ta đôi khi có khả năng nhìn thấu lòng người khác, nhưng cũng có những người ta không cách nào đoán được suy nghĩ của họ, vì thế ta phải hỏi. Thời tiếp xúc giữa ta và nàng không nhiều, đây là lần đầu tiên hai người ở cùng một chỗ, cho nên có một số việc phải nói rõ ràng.”

Chung Văn Quyên phân tích lời hắn nói, không thể không thừa nhận miệng lưỡi của hắn rất lợi hại, hoàn toàn không cách nào phản bác lại. Dời ánh mắt sang chỗ khác, Chung Văn Quyên nói: “Nếu như thế, ta sẽ thu lại lời nói vừa rồi, người vẫn chữa thương cho ta, ta sẽ hết sức phối hợp là được.”

Mặc dù đó không phải là đáp án, nhưng lại là một câu trả lời gián tiếp, Hoa Tinh đương nhiên nhìn ra điều này.

Đi đến bên giường, Hoa Tinh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, thấp giọng nói: “Nhớ kỹ là không nên động tay động chân, bởi vì một khi phát sinh biến cố thì rất khó có thể挽 hồi.” Chung Văn Quyên buồn bã nhìn hắn, không nói lời nào, chỉ cúi đầu.

Nhìn vẻ mặt nàng như thế, Hoa Tinh cũng không nói nhiều, ôm lấy thân thể nàng, đi về phía bồn nước. Đặt nàng xuống, Hoa Tinh kê tai nàng nói khẽ: “Là nàng tự mình thực hiện hay để ta hỗ trợ?”

Lời vừa nói ra, hai tai Chung Văn Quyên đều đỏ ửng, nói với yếu ớt: “Ta sẽ tự mình, người quay mặt lại đi.”

Hoa Tinh nghe vậy mỉm cười, quay lui lại, tự cởi bỏ trang phục, chỉ chừa lại đoản khố, cả người trần như nhộng đứng trong phòng, nghe được âm thanh loạt soạt cởi quần áo phía sau, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Hạ thân có thể giữ lại, nhưng thân trên phải cởi bỏ hoàn toàn, bởi vì chân khí toàn thân của nàng muốn bài trừ, xuất ra hàn độc thì các lỗ chân lông sẽ mở ra, thu nạp điều lực, một khi có trang phục ngăn cản sẽ ảnh hưởng đến tiến độ chữa thương.”

Không trả lời, Chung Văn Quyên cởi bỏ toàn thân trang phục, chỉ chừa lại một khố và một yếm, sau đó đành cố nằm lẳng xuống lớp nước, hy vọng có thể che đậy bớt thân thể mình. Nghe âm thanh lỏng bông của nước phía sau, Hoa Tinh quay người nhìn trang phục dưới đất, sau đó ánh mắt chuyển sang người nàng, chỉ thấy toàn thân nàng đã ngâm trong nước nóng, chỉ có đầu là nổi lên. Hoa Tinh cười, bước vào chậu nước, lúc này, bồn gỗ nhất thời trở nên chật chội, hai người có vẻ chen chúc lẫn nhau, hai thân thể chạm vào nhau, Chung Văn Quyên trở nên hết sức mất tự nhiên.

Đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt nàng, Hoa Tinh dịu dàng nói: “Không cần sợ, cũng không cần thẹn thùng, tâm tình cần phải bình tĩnh, không được để dao động. Bây giờ, nàng nên cởi hết trang phục trên người đi, đừng hỏi ta tại sao ta biết nàng vẫn giữ lại trang phục lót trên người, quần áo nàng cởi bỏ trên mặt đất đã cho ta biết tất cả.”

Ánh mắt Chung Văn Quyên lộ ra vẻ bối rối, môi giật giật, nhưng vẫn không mở miệng ra, song chường như ngọc cỏi bỏ yếm đào, sau đó, vì không gian rất nhỏ hẹp, hơn nữa tâm tình nàng trở nên khẩn trương, liên tiếp vài lần cũng không thành công, nhất thời then thùng không ngẩng đầu lên được.

Thấy thế, Hoa Tinh vươn tay, giúp nàng cởi bỏ yếm trên vai, khẽ nắm lấy hai vai, giúp nàng bớt run rẩy, dịu dàng nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, ta đến để giúp nàng, nàng cũng đã lớn tuổi, không lẽ cứ then thùng hoài như tiểu cô nương mười sáu, mười bảy tuổi sao?” Chung Văn Quyên sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi buông lỏng thân thể, khẽ nhắm hai mắt lại.

Thấy nàng đã bình tĩnh trở lại, Hoa Tinh bắt đầu quan sát, nhìn xuyên qua mặt nước chỉ thấy hai vú đầy đặn cao ngất xuất hiện trong mắt Hoa Tinh. Khẽ than một tiếng đẹp quá, Hoa Tinh di chuyển hai tay đến ngực nàng, dịu dàng vuốt ve. Chung Văn Quyên vốn đang yên lặng bỗng run lên, đóng chặt hai mắt, ánh mắt bối rối nhìn hắn, lộ vẻ cầu xin, tạo thành dáng dấp xinh đẹp động lòng người vô cùng.

Thấy nàng mở mắt, Hoa Tinh cười nói: “Đẹp quá, thật sự là động lòng người. Nàng có biết tại sao ta vuốt ve chúng không? Bởi vì trong lòng ta có một sự tò mò, còn có một chút dục vọng còn lưu lại, nếu ngay lập tức chữa thương, chỉ sợ tạp niệm sẽ nổi lên, nên trước hết ta phải giải trừ sự tò mò trong lòng đã, như thế đối với hai ta đều có lợi.

Chung Văn Quyên nghiêng rặng, nổi giận nói: “Người chỉ cố ý tìm cớ mà thôi, người chỉ đang nói bậy.”

Hoa Tinh cười cười không nói, thu hai tay lại, tay phải đặt lên đỉnh đầu nàng, một cổ chân khí mát dịu lập tức truyền khắp toàn thân nàng, khiến cho nàng khôi phục được vẻ bình tĩnh trở lại. Thấy ánh mắt nàng nhu hòa, Hoa Tinh cười nói: “Từ khi ta tiến vào cửa phòng này thì nàng nhất định đã không thể trốn thoát khỏi tay ta, cho nên ta muốn nhắm nháp tư vị của nàng một chút, đó cũng là chuyện rất dễ dàng, không cần thiết phải cấp tốc như nàng nghĩ. Lời này là hoàn toàn thật lòng, nàng có tin hay không là do nàng. Bây giờ tâm tình nàng đã bình tĩnh chưa, chúng ta sẽ bắt đầu thôi. Nhớ là nàng phải ngồi thẳng, thân trên ở trên mặt nước mới đúng tư thế.”

Nói xong ngồi thẳng dậy, hai tay đặt vào nách nàng, khẽ dịch chuyển cho nàng ngồi thẳng dậy, hai vú mé người nhất thời hiển lộ hoàn toàn trên mặt nước.

Nhìn thoáng qua song nhũ đầy đặn, sắc mặt Hoa Tinh tĩnh lặng, hai tay áp vào song chường của nàng, nhẹ giọng nói: “Ngưng thần tĩnh khí, toàn thân buông lỏng, âm dương chi khí, tùy ta chuyển động.”

Căn phòng nhất thời trở nên im lặng, cảnh tượng diễm lệ chữa thương cứ thế diễn ra. Hai canh giờ sau, Hoa Tinh buông tay, nhìn thoáng qua toàn thân trong nước của Chung Văn Quyên, cười nói: “Mỹ nhân như ngọc, xuất thủ phù dung!”

Mở mắt, Chung Văn Quyên trước tiên vận khí dò xét qua thương thế trong cơ thể, phát hiện đã khỏi hẳn, hơn nữa công lực còn tăng tiến rất nhiều. Ngẩng đầu, nhìn Hoa Tinh một cái, phát hiện ra mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào ngực mình, nhất thời Chung Văn Quyên cảm giác được sắc mặt mình đang nóng lên, hai tay vội che ngực. Đáng tiếc là Hoa Tinh đã phát hiện ra ý đồ của nàng, nàng chưa kịp che ngực thì hắn đã đưa tay nắm lấy nhục cầu đầy đặn đó.

Thân thể run lên, sắc mặt then thùng, ấp úng nói: “Hoa Tinh, người không nên làm vậy, chúng ta không thể.”

Hoa Tinh mỉm cười không nói, chỉ lẳng lặng vuốt ve, tiện tay ôm luôn thân thể mềm mại của nàng vào ngực, khiến cho hai vú mềm mại của nàng dán sát vào ngực hắn, cảm thụ tư vị tuyệt vời. Chung Văn Quyên giãy giụa, miệng muốn cất lời trách mắng, nhưng lại không dám nói lớn, vì nàng biết ngoài cửa còn có bốn người đệ tử, một khi để những người đó biết việc này thì nàng làm sao còn mặt mũi nhìn người khác nữa chứ?

Tựa hồ biết mối lo của nàng, Hoa Tinh mỉm cười tà dị, hôn lên đôi môi của nàng, nhắm nháp vị ngọt. Cảm giác được đôi môi nàng đóng chặt, Hoa Tinh cũng không thèm để ý đến, hai tay trượt dần xuống dưới theo lưng nàng, tiến đến cặp mông cắn tròn mướt mà, dùng sức xoa bóp. Nhất thời, toàn thân Chung Văn Quyên run rẩy, đôi môi khép chặt lại mở ra, dễ dàng bị Hoa Tinh chiếm lĩnh.

Trong yên tĩnh, Hoa Tinh thoải mái thưởng thức một phen, sau đó mới buông nàng ra, cười nói: “Hương vị thật tuyệt vời, đáng tiếc bây giờ không phải là lúc, nếu không ta nhất định sẽ chiếm đoạt thân thể của

nàng. Ha ha, nàng then thùng như thế rất là xinh đẹp.”

Nói xong song thủ khẽ ép xuống, một lực lượng cường đại nâng thân thể hai người lên, dừng lại trên không trung, sau đó bay về phía giường.

Buông nàng ra, Hoa Tinh mỉm cười nhặt trang phục dưới đất lên mặc vào, nhưng Chung Văn Quyên lại giấu mình trong chăn, không dám lộ mặt ra. Hoa Tinh khẽ cười một tiếng, sau khi mặc lại quần áo thì mở cửa bước ra, nhìn bốn nữ đệ tử Bách Hoa môn nói: “Tốt lắm, các người dọn dẹp một chút, nàng ta đã hồi phục, chỉ cần nghỉ ngơi một chút nữa là sẽ hoàn toàn khỏe mạnh.” Nói xong đi về phòng Kiều Phượng Ngâm.

Xuyên qua mấy hành lang, Hoa Tinh nhìn thấy ngoài cửa phòng có một nữ đệ tử, bèn cười hỏi: “Đây có phải là phòng của Kiều Phượng Ngâm hay không?”

Đệ tử đó nói: “Hồi bẩm công tử, chính là nơi này, người đến đây là để chữa thương đúng không?”

Hoa Tinh gật đầu, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy có một người đang nằm trên giường.

Đi đến bên giường, Hoa Tinh ngồi xuống, Kiều Phượng Ngâm mở mắt, ánh mắt cổ quái nhìn hắn, hỏi: “Người đã trị xong thương thế của Văn Quyên hay chưa?”

Nghe vậy, Hoa Tinh đảo chuyển đồng tử, cười nói: “Đã xong, Dương Anh nói cho nàng biết phải không?”

Ánh mắt Kiều Phượng Ngâm ngưng ngẩn, không giải thích được nhìn hắn hỏi: “Tại sao người biết Dương Anh nói cho ta biết?”

Hoa Tinh mỉm cười thần bí, nói: “Chuyện này rất đơn giản, nếu không phải Dương Anh nói cho nàng biết thì làm sao nàng lại hỏi ta đã trị thương xong cho hai người đó chưa? Được rồi, để ta xem thương thế nàng một chút.” Nói xong, cầm tay nàng, cẩn thận chế trụ mạch môn, truy xét tình huống trong cơ thể nàng.

Khẽ buông tay nàng ra, Hoa Tinh nói: “Thương thế của nàng so với Chung Văn Quyên thì tốt hơn nhiều, chỉ cần bức ra khí âm hàn trong cơ thể nàng thì sẽ tốt thôi, khi đó chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng thì sẽ khỏe. Bây giờ nàng có thể ngồi dậy không?”

Sắc mặt đỏ lên, Kiều Phượng Ngâm thấp giọng nói: “Lúc này ta toàn thân vô lực, ngay cả xoay người cũng khó khăn, cho nên...”

Hoa Tinh mỉm cười tà dị, khẽ sát khuôn mặt nàng, thấp giọng nói: “Nàng chính là người thứ hai trên Bách Hoa phổ, với dáng vẻ lúc này chẳng phải sẽ dễ dàng chiếm tiện nghi hay sao?”

Kiều Phượng Ngâm hiện ra vẻ bối rối, nàng ấp úng nói: “Người là một người nổi danh trong võ lâm, há có thể thừa người ta lâm nguy mà khi dễ nữ nhân.”

Khuôn mặt càng khẽ sát lại gần, Hoa Tinh khẽ cười nói: “Nhưng ta cũng nổi danh là háo sắc trên võ lâm, không lẽ nàng không biết hay sao? Ha ha, khuôn mặt nàng thật sự là xinh đẹp, thực sự là muốn hôn một cái.” Nói xong, quả nhiên hôn thật lên môi nàng, Kiều Phượng Ngâm cả kinh lắc đầu, nhưng làm sao có thể thoát được.

Hoa Tinh tham lam hôn ngấu nghiến, sau đó khẽ rời khỏi đôi môi hồng xinh, nói nhỏ: “Thật là tuyệt sắc nhân gian, ha ha, sau nàng nàng sẽ thuộc về ta.”

Kiều Phượng Ngâm xấu hổ muốn chết, thấp giọng mắng: “Người thực là ác, cố nhiên, cố nhiên...”

Trong lúc nhất thời nàng cũng không thể tìm được từ ngữ để miêu tả hành động của hắn, ánh mắt oán hận nhìn hắn.

Khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Hoa Tinh cười nói: “Không nên tức giận, vừa rồi chỉ là một loại biểu hiện cho bản tính nam nhân mà thôi, nàng cũng không thể trách ta được, ai bảo nàng đẹp quá làm chi? Được rồi, không nên tức giận nữa, nào, ta sẽ bắt đầu chữa thương cho nàng.”

Nói xong hai tay thu lại, khẽ đỡ nàng ngồi dậy, nhìn thẳng vào con mắt nàng, cười nói: “Tức giận sẽ mau già, như thế sẽ không còn đẹp nữa, biết không? Hôm nay ta sẽ tạm tha cho nàng, chờ thương thế của nàng khỏi hẳn thì khi đó sẽ chậm rãi nhắm nháp sau, hắc hắc.”

Hoa Tinh ngồi trên giường, tay phải đặt lên lưng nàng, tay trái đặt lên đỉnh đầu, truyền vào một cổ chân khí thanh lương, giúp nàng bình tĩnh trở lại, tay phải truyền vào thuần dương chân khí, bắt đầu bức âm hàn khí ra khỏi người nàng. Thời gian cứ thế bất tri bất giác trôi qua, đến khi tàn dương tà chiếu thì Hoa Tinh thu công, ngồi trên giường nhìn về mặt hồng nhuận của Kiều Phượng Ngâm, ánh mắt thỉnh thoảng lại đánh giá vóc người của nàng.

Thân thể Kiều Phượng Ngâm thành thực đầy đặn, trang phục màu trắng kết hợp với vóc người quyến rũ cao quý, khuôn mặt như ngọc hiện ra ngạo khí lạnh lùng, quả nhiên không hổ là Bách Hoa đệ nhị mỹ nhân.

Kiều Phượng Ngâm mở mắt nhìn Hoa Tinh, khuôn mặt khê ửng hồng, thẹn thùng nói nhỏ: “Cám ơn người, nếu không có người giúp sức thì thương thể của ta sợ rằng sẽ không thể nhanh chóng bình phục tốt như vậy!”

“Cám ơn ta, cám ơn như thế nào đây? Dùng thân thể báo đáp ư, nếu như thế thì ta đúng là cầu còn không được.” Hoa Tinh thực thực giả giả, mang theo vài phân tinh nghịch hỏi.

Thẹn thùng nhìn hắn, Kiều Phượng Ngâm lí nhí nói: “Hoa công tử chó có giễu cợt người ta, bên người người mỹ nhân nhiều như mây, nghe nói ngay cả Du Mộng Dao trên Thiên Tiên phổ cũng đã cười người, người cần gì phải khinh bạc ta chứ?”

Hoa Tinh cười nói:

“Nữ nhân có rất nhiều chỗ đẹp, thứ nhất là khuôn mặt, thứ hai là vóc người, thứ ba là tâm địa, thứ tư là vẻ đẹp tâm hồn. Khuôn mặt, khí chất, vóc người của nàng đều là mỹ nữ, trong thiên hạ có bao nhiêu nữ nhân được như nàng chứ? Ta cũng là nam tử bình thường, làm sao có thể không yêu thương nàng, hơn nữa trái tim của nam nhân luôn rất lớn, nhất là trong phương diện tình cảm, vả lại nàng có còn nhớ giao ước của ta và tứ nữ của Bách Hoa môn hay không?”

Sắc mặt Kiều Phượng Ngâm ửng đỏ, cũng không biết là vì thẹn hay vì Hoa Tinh ca ngợi, Kiều Phượng Ngâm lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, nói: “Lời này của người phải nói với môn chủ mới đúng, nói với ta thì có tác dụng gì? Hơn nữa, cho dù người đã cứu ta, nhưng dường như bọn ta đều không hề chủ động yêu cầu người làm chuyện đó, có đúng không?”

Thấy nàng phản bác, Hoa Tinh cười nói: “Vậy sao, vậy đệ tử mà các nàng phái ra ngoài cầu cứu là thế nào?”

Kiều Phượng Ngâm ánh mắt biến đổi, nói: “Công tử cần gì phải ép bọn ta như thế?” Bạn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Hoa Tinh lắc đầu cười nói: “Ta không có ý bức bách nàng, chiến tranh giữa nam nhân với nữ nhân cũng như chiến tranh giữa thành với thành, nước với nước, nếu nàng muốn xâm chiếm lãnh thổ đối phương, ngoại trừ phải có thực lực cường đại thì còn phải cần có trí mưu nữa. Nam nhân muốn chiếm lấy một nữ nhân hoàn hảo thì không những phải chiếm lấy thân thể của nữ nhân mà còn phải chiếm lấy tâm hồn nữ nhân đó nữa. Mà muốn chiếm được tâm hồn nàng thì phải dùng khí thế, cảm tình để lung lạc nàng, khiến cho nàng không thể tự kiềm chế được nữa, khi đó nam nhân mới có thể xem là thắng lợi.”

“Người vẫn chinh phục nữ nhân như thế này hay sao?” Kiều Phượng Ngâm nhìn Hoa Tinh, hỏi với vẻ khiếp sợ.

Hoa Tinh lắc đầu nói: “Nữ nhân luôn thích nam nhân có cả sự bá đạo và ôn nhu, nếu nói về khí thế, nàng ta sẽ thích nam nhân bá đạo, nếu nói về tình cảm, nàng ta sẽ thích nam nhân dịu dàng, chỉ nam nhân có hai tính cách song song như thế mới có thể thỏa mãn đại đa số nữ nhân.”

Kiều Phượng Ngâm nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái, thở dài nói: “Ta nói không lại người, người luôn có cả đồng đạo lý. Bây giờ thời gian đã không còn sớm, chúng ta đi ra đi, nếu không mọi người sẽ lo lắng.”

“Lo lắng? Sợ rằng không phải là nàng sợ bọn họ lo lắng, nàng sợ bọn họ hiểu lầm thì có.” Nói xong kẻ sát thân thể nàng, ép nàng dần dần nằm xuống giường.

Kiều Phượng Ngâm bối rối nói: “Hoa Tinh, người đừng để ta hận người.”

Hoa Tinh mỉm cười tà dị nói: “Nàng không cần như thế, nàng cho rằng ta sẽ làm gì đây?” Nói xong hôn nhanh một cái rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

220. Chương 220: Tử Hoa Chi Bí

Đêm đó Hoa Ngọc Như thiết yến ở Bách Hoa hiên để tỏ lòng cảm kích Hoa Tinh và mấy người Tử Ngọc Hoa đã ra tay tương trợ. Trong tiệc, Hoa Ngọc Như, Kiều Phương Ngâm, ngồi cùng bàn với Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa, Nguyệt Vô Ảnh, Đào Vô Phong, Kiếm Vô Bính, Dạ Phong. Dương Anh ngồi cùng bàn, bồi tiếp Mai Hương, Âm Nhu, Lân Như Thủy, chân giả Diệp Tinh, Lý Thái Tú. Còn lại Trần Lan, Trương Tuyết và lão nhân hắc y đi cùng Diệp Tinh do Chung Văn Quyên bồi tiếp tại bàn thứ ba.

Hoa Ngọc Như nâng chén, khê nói: “Hôm nay, Bách Hoa môn đã thoát khỏi kiếp nạn là nhờ Hoa đặc sứ và Tử công tử xuất thủ tương trợ giúp, Hoa Ngọc Như đại diện cho toàn bộ Bách Hoa môn kính hai vị một chén, biểu đạt cho sự cảm kích của chúng tôi.” Nói xong uống cạn chén, ánh mắt dừng lại trên người Hoa Tinh.

Hoa Tinh mỉm cười lộ vẻ sáng khoái, nói: “Uống chén rượu này ta cũng cảm thấy có chút áy náy, nhưng nếu đã là tâm ý của Hoa môn chủ thì ta cũng không tiện từ chối. Tương lai sẽ có một ngày ta sẽ làm cho chén rượu ngày hôm nay trở thành có ý nghĩa hơn.”

Tử Ngọc Hoa ngồi một bên cười nói: “Không cần cảm ơn ta, môn chủ chỉ cần kính đại ca ta nhiều chén vào là mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Việc ngày hôm nay mặc dù đã khiến cho Bách Hoa môn tổn thất không nhỏ, nhưng so với dự tính thì vẫn tốt hơn nhiều, vậy thì hãy uống cạn chén. Sau này có Hoa đại ca ra mặt, tất cả sẽ thu hồi trở lại.”

Hoa Ngọc Như đặt chén xuống, bắt chuyện, ba bàn khách nhân lập tức trở nên ồn ào, đồng loạt nâng rượu, sau đó nàng lại nâng chén lần thứ hai, nói: “Chén rượu này là để cảm tạ Hoa đặc sứ đã trị thương ấy vị thuộc hạ của bốn môn, ta là môn chủ, phải cảm kích người mới phải.”

Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng nói: “Môn chủ càng ngày càng lạnh nhạt, phải chăng là muốn ngày mai chúng tôi rời khỏi đây?”

Hoa Ngọc Như nghe vậy thoáng sững sờ, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói: “Đặc sứ đa tâm, theo tình huống trước mắt của Tế Nam, Ngọc Như cũng không còn đường lui nữa. Lần này cùng võ lâm các phái đánh một trận, Bách Hoa môn đã đắc tội với thế lực khắp nơi, sau này muốn vững chân ở nơi này như trước kia hoàn toàn không còn dễ dàng nữa. Vì tương lai, Ngọc Như chỉ còn cách nương tựa vào nơi khác mà thôi.”

Hoa Tinh thu lại vẻ tươi cười, nhận ra nàng dường như vẫn còn tức tối. Xem cách nàng nói thì tuy mặt ngoài nàng vẫn không tỏ rõ thái độ, nhưng thật ra trong lòng nàng vẫn có vẻ hận hấn. Nhìn lướt qua mọi người, Hoa Tinh biết không thể ngồi đây thuyết phục nàng được, dù sao nàng cũng là nhất môn chi chủ, cần phải giữ lại thể diện cho nàng nữa. Sau này có cơ hội sẽ nói chuyện riêng với nàng.

Sau khi ăn xong, chúng nữ đều về phòng mình thử những trang phục đã mua trong ngày. Hoa Tinh đứng trong đình viện nhìn trăng sáng trên trời. Nhìn thân ảnh bất động của Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa cũng chậm rãi đi đến phía sau, cùng hắn ngắm nhìn bầu trời. Trong màn đêm chỉ có tiếng gió vi vu, hai người cứ thế đứng im lặng, duy trì sự trầm mặc vốn có của màn đêm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tử Ngọc Hoa thấp giọng hỏi: “Đang suy nghĩ gì thế, huynh đang suy nghĩ chuyện hôm nay xảy ra với Bách Hoa môn hay là nghĩ đến bốn vị mỹ nữ của Bách Hoa môn? Tối nay Hoa Ngọc Như dường như vẫn tức giận, sao huynh không nói câu nào?” Hoa Tinh không quay đầu lại.

“Ta biết, ta cũng nhận ra rằng nàng đang tức giận, nhưng có một số việc cần phải có thời gian. Chuyện này có lẽ phải dùng phương cách khác để giải quyết, nhưng ta thực sự không muốn kéo dài chút nào, thời gian càng lâu thì ta càng bất lợi.”

Thở dài một tiếng, Hoa Tinh lộ ra vẻ lo nghĩ. Kỳ thực trong lòng hắn lúc này sầu não vô cùng, bên người mỹ nữ cũng xem là vốn liếng rất nhiều, nhưng cũng có thể xem đó chính là nhược điểm trí mạng của hắn.

Tử Ngọc Hoa nhẹ giọng an ủi, nói: "Chuyện này đương nhiên là khiến huynh lo lắng, nhưng huynh không nên quên còn có bọn đệ chia sẻ. Chuyến đi lần này có vô số nguy hiểm dọc đường, vô số địch nhân đều muốn chúng ta ngã xuống chân bọn chúng, nhưng nếu chúng ta cẩn thận thì sẽ giảm bớt được mỗi nguy hiểm đó. Hôm nay uy danh của đại ca đã khiến cho rất nhiều người khiếp sợ, ngoại trừ những kẻ không sợ chết thì thiên hạ hiện nay đã càng ngày càng ít người dám chọc đến huynh."

"Điều nay ta hiểu, nhưng nếu tất cả mọi người đều ở bên cạnh ta thì ta còn có thể chiếu cố, nếu phân cách ra thì ta lo lắng vô cùng. Tỷ như chuyện phát sinh với thư viện vậy, nếu không có tỷ muội Đồng Tâm chạy đến kịp thời thì hậu quả sẽ thực sự khó có thể tưởng tượng được. Chính vì vậy mà ta vẫn cảm thấy rất lo lắng."

Tử Ngọc Hoa nhìn Hoa Tinh, cảm thấy đêm nay đại ca của hắn có chút khác lạ, có lẽ trước nay hắn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của Hoa Tinh như thế. Tử Ngọc Hoa thở dài, khẽ nói: "Hoa đại ca, đại ca đã thay đổi, trở nên mềm yếu hơn trước kia, đại ca có biết không?"

Hoa Tinh quay người lại nhìn hắn, thấp giọng nói: "Ta biết, tuy nhiên chuyện này cũng không có gì quan trọng, chỉ là một cách để ta phát tiết tâm sự trong lòng mà thôi. Ngày mai ta sẽ trở lại là Hoa Tinh như trước kia, nhưng tối nay hãy để cho ta nhìn ngắm bầu trời và suy nghĩ."

Tử Ngọc Hoa nghe hắn nói xong, cũng ngắm bầu trời trên cao, sau đó bất đồ thở dài, tỏ vẻ buồn bã.

Bất đồ Hoa Tinh nhìn hắn, hỏi: "Nhìn dáng vẻ của ngươi, có đúng là đang nhớ thân nhân ở nhà hay không? Ta nhớ Vô Phong nói cho ta biết rằng hôm nay khi ngươi động thủ với Lâm Vân đã từng thi triển Đế Vương tuyệt học, chuyện này đã khiến ngươi bại lộ thân phận, ngươi có nghĩ đến không?"

Thu hồi lại cảm xúc, Tử Ngọc Hoa lạnh nhạt nói: "Có nhiều khi, trong lòng phải giấu kín một bí mật thì đó cũng là một chuyện hết sức đau khổ. Thời gian chính là khắc tinh của tất cả các bí mật, sớm muộn gì những bí mật cũng sẽ bị người ta biết, cần gì phải để ý chứ?"

Hoa Tinh khẽ gật đầu nói: "Đúng là như vậy, muốn giữ một bí mật trong lòng không phải là chuyện dễ dàng. Vô lâm đồn đãi rằng, Tuyệt Trần xuất, Quỷ Thần tru, Đế Vương hiện, Thiên Hạ loạn. Chúng ta đã là hậu nhân của hai người trong truyền thuyết, lại ở cùng một chỗ, người cho rằng thiên hạ vô lâm sẽ như thế nào đây?" Nhìn ánh mắt Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa đột nhiên cười nói: "Sao bây giờ? Cứ chậm rãi nhìn thì sẽ biết thôi."

"Đúng vậy, cứ chậm rãi nhìn thì sẽ biết, nhưng sợ rằng khi đó sẽ có rất nhiều người phải khóc." Nói xong, Hoa Tinh thu lại tâm tình, toàn thân bộc phát ra khí thế cường đại, ngạo thị thiên địa, tự tin nói: "Sau này, chúng ta sẽ khiến cho thiên hạ nhìn xem chúng ta làm thế nào bay lên chín tầng trời, khiến cho bọn họ thần phục."

Cảm giác được Hoa Tinh đã trở lại vẻ bá đạo như trước kia, Tử Ngọc Hoa cười nói: "Hay lắm, chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau, khiến cho thiên hạ đều phải thay đổi vì chúng ta."

Hoa Tinh mỉm cười, ánh mắt trở nên tà dị, thấp giọng hỏi: "Vậy có đúng là đêm nay ngươi sẽ nói cho ta biết lai lịch của ngươi hay không?"

Tử Ngọc Hoa ngẩn người, sắc mặt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: "Đại ca đã hiểu rõ trong lòng, còn cần phải nói ra nữa sao?"

Hoa Tinh cười hắc hắc, nói: "Ta biết nhưng đó chỉ là suy đoán của ta, ta không dám chắc, ta muốn tự ngươi nói ra cho ta biết. Trước kia, khi ta hỏi thì ngươi đều không đáp, đêm nay, ngươi hắn phải thừa nhận ngươi đến từ Long Thần thiên cung đúng không?" Nghe vậy, Tử Ngọc Hoa trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu.

Thấy hắn đã thừa nhận, Hoa Tinh mỉm cười nói: "Long Thần thiên cung là địa phương bí mật nhất vô lâm. Đế vương tuyệt học, Long Đăng Vân Hải, bá tuyệt thiên hạ, ta nói có đúng hay không?"

Tử Ngọc Hoa cả kinh nhìn hắn, hỏi: "Sao đại ca lại biết tuyệt học của bọn cung là Long Đăng Vân Hải? Đây chính là bí mật của vô lâm, thường nhân chỉ biết là Đế Vương tuyệt học, nhưng rất ít người biết được"

tên của nó.”

Hoa Tinh cười, không trả lời, chỉ tiếp tục nói: “Long Đằng Vân Hải thủ ý long hành phía chân trời, chia mây phun mưa, uy lực vô cùng. Nếu ta đoán không sai thì Long Thần thiên cung hẳn là phải nằm trong biển rộng có đúng không?”

Tử Ngọc Hoa kinh ngạc gật đầu: “Đại ca đúng là không thứ gì không biết, đệ cũng không biết nói gì nữa. Bây giờ đại ca đã biết thân phận của đệ, có thể nói cho đệ biết làm sao đại ca biết được việc này hay không?”

Hoa Tinh nhìn hắn nói: “Ta sẽ nói cho người nghe, nhưng người phải trả lời cho ta biết việc ta đoán ngày đó có phải là sự thật hay không?”

Tử Ngọc Hoa sững sốt, không biết Hoa Tinh ám chỉ chuyện gì, nhưng nhìn ánh mắt tà dị của Hoa Tinh, hắn chợt hiểu ra, sắc mặt biến đổi, hạ giọng nói: “Ngày đó đã nói cho đại ca biết, không lẽ huynh không tin sao?”

Hoa Tinh lắc đầu cười nói: “Không phải không tin, nhưng ta muốn chứng thực một chút, dù sao thì chuyện này cũng rất quan trọng, nếu đoán sai thì sẽ rất không tốt, đúng không? Lần sau đến Long Thần thiên cung, ta sẽ chuẩn bị một chút lễ vật, nếu không, mất đi lễ tiết thì không hay chút nào.”

Tử Ngọc Hoa lườm hắn, nói: “Đến lúc đó sẽ không đi với huynh, hừ, không nhiều lời với huynh nữa.” Dứt lời, vội vàng rời khỏi, để lại một mình Hoa Tinh đứng ở đó đắc ý cười to.

Sáng sớm hôm sau, khi Hoa Tinh tỉnh dậy thì Mai Hương nằm bên cạnh đã sớm chạy vào viện nội, cùng những người khác chơi đùa từ lâu. Mặc quần áo, rời khỏi phòng, nhìn vẻ vui sướng của chúng nữ, Hoa Tinh không khỏi chuyển ánh mắt sang nhìn Tử Ngọc Hoa đang đứng bên mái hiên đối diện, mỉm cười tà dị, bắt đầu cùng mọi người đi ăn sáng.

Buổi sáng, đệ tử Bách Hoa môn truyền đến một tin tức, nói rằng tối qua trong thành Tế Nam đã xảy ra một chuyện, Lạc Hà đạo cô của Hằng Sơn phái đã đánh một trận với Hắc Hà trong Âm Dương Tán Nhân, song phương giao thủ hơn một ngàn chiêu, cuối cùng lưỡng bại câu thương, Lạc Hà được sư huynh cứu đi. Nghe nói trước mắt vẫn ngụ ở Huyền Từ am, nghe nói đang có một lực lượng thần bí tiếp cận Huyền Từ am, dường như muốn giết chết Lạc Hà đạo cô.

Hoa Tinh nghe vậy ánh mắt lập tức biến đổi, trong lòng không khỏi nhớ đến đêm hôm đó ở bên ngoài Huyền Từ am đã nghe thấy Huyền Từ đạo cô đề cập đến Âm Dương Tán Nhân. Lúc này, Dương Minh đã chết trong tay hắn, chỉ còn lại Hắc Hà, chỉ còn lại Hắc Hà, không biết hai người đó tốt cùng có ân oán gì với Lạc Hà đạo cô mà dẫn đến cả hai bên lưỡng bại câu thương đây?

Trầm tư một chút, Hoa Ngọc Như phát tay cho đệ tử lui ra, ánh mắt chuyển sang nhìn Hoa Tinh, hỏi: “Không biết đặc sứ có ý kiến gì về chuyện này hay không?”

Hoa Tinh dùng ánh mắt kỳ dị nhìn nàng, thản nhiên nói: “Chuyện này thực ra không có quan hệ gì đến chúng ta, cho nên cũng không cần phải để ý đến. Tuy nhiên nếu môn chủ đã hỏi thì ta cũng sẽ nói ra cái nhìn của ta đối với việc này. Lạc Hà đạo cô lần này đến đây, tin rằng nhất định là có mục đích khác, chỉ là không biết mục đích đó có liên quan đến chúng ta hay không. Hơn nữa lần này đạo cô giao phong với Âm Dương tán nhân là vì ân oán cá nhân hay là vì lợi ích thì vẫn chưa biết được. Theo ta được biết thì đạo cô đó dường như có mâu thuẫn với Hắc Hà về việc tình cảm, hình thành thế bất lưỡng lập, đáng tiếc là nhân vật then chốt Dương Minh đã chết.”

Nghe hắn nói vậy, mọi người bên cạnh hắn đều hiểu rằng hắn đã từng gặp qua Lạc Hà đạo cô, cho nên suy đoán này không phải là không có căn cứ. Nhưng mà người Bách Hoa môn lại không biết chuyện này, đều nghi hoặc nhìn hắn, lộ ra vẻ khó hiểu. Dương Anh hỏi: Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

”Hoa Tinh, người nói các nàng đều là vì tình cảm mà quyết đấu, chuyện này dường như khó có thể xảy ra. Theo chúng tôi biết thì Lạc Hà đạo cô chính là Tử Hà tiên tử trước kia, đã ẩn cư hơn mười năm nay, chưa từng hiện thân ở võ lâm. Mà Âm Dương tán nhân cũng đã hơn mười năm nay chưa hề xuất hiện, gần đây mới thấy trở lại giang hồ, bọn họ làm sao có thể xảy ra xung đột tình cảm?”

Hoa Tinh mỉm cười không nói, Lãnh Như Thủy ngồi bên lập tức đem chuyện đêm hôm đó Hoa Tinh gặp Tử Hà đạo cô nói với người biết, mọi người trong Bách Hoa môn lúc này mới hiểu được vì sao hắn có thể nhận

xét như thế. Hoa Ngọc Như nói: “Mối ân oán này vốn không có quan hệ với chúng ta, mọi người nói sang chuyện khác đi. Lúc này trong thành Tế Nam tập trung rất nhiều cao thủ võ lâm, chúng ta cũng không biết được là liệu còn có ai đến gây chuyện hay không. Cho dù Hoa đặc sứ đang ở đây, bọn chúng không dám công khai khiêu chiến, tuy nhiên rất có thể bọn chúng vẫn âm thầm mưu đồ bất chính, vì thế chúng ta cũng phải cẩn thận đề phòng.”

Tử Ngọc Hoa cười nói: “Hoa môn chủ đã quá lo lắng, có chúng tôi ở đây, tin rằng người không sợ chết sẽ không nhiều lắm. Trước mắt, môn chủ chỉ cần chú ý đến tình huống phát sinh trong thành Tế Nam là được, những chuyện khác môn chủ không cần quan tâm. Hôm nay nắng đẹp, khí trời tươi sáng, mọi người cũng nên dứt bỏ hết sự bi thương đêm qua, thoải mái một chút đi.

Mai Hương và Âm Nhu nghe vậy, đồng loạt tán thành: “Đúng vậy, hôm nay chính là bắt đầu một sự tươi mới, hãy quên hết thấy, tương lai sẽ tươi đẹp hơn.” Nhìn vẻ mặt cao hứng của chúng nữ, mọi người Bách Hoa môn cũng dường như cảm thấy vui lây, tươi cười gật đầu. Thấy mọi người đều đã thoải mái hơn một chút, Hoa Tinh mới phân phó Nguyệt Vô Ảnh bồi tiếp mọi người chơi đùa, bản thân thì một mình rời khỏi Bách Hoa môn, đi về phía Huyền Từ am.

Xa xa, Hoa Tinh chợt cảm thấy Huyền Từ am có điểm khác lạ, dường như xung quanh đều ẩn giấu một khí tức cường đại. Hoa Tinh vô thanh vô tức đáp xuống một ngọn đại thụ, xuyên qua những cành lá thưa thớt, chỉ thấy cao thủ Vô Đang, Thanh Thành đang đứng bên trái Huyền Từ am, ngoài ra còn có mười hai nam tử hắc y, toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh, đứng bên phải, ánh mắt nhìn chòng chọc vào cửa Huyền Từ am, còn có một ít võ lâm nhân sĩ độc lai độc vãng ngồi trên một số cây đại thụ xung quanh, tất cả đều tỏ ra bộ dáng đang muốn xem náo nhiệt.

Quan sát qua một lượt, ánh mắt Hoa Tinh di dời đến trước cửa Huyền Từ am, nơi đó, Lạc Hà đạo cô sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa sự cừ hận, đang lờ mờ nhìn một nữ nhân cách đó vài trượng. Nữ nhân đó chính là Âm Dương tán nhân Hắc Hà. Chỉ thấy người đó mặc hắc y, tuổi chừng ba sáu ba bảy, dáng vẻ có vài phần phong vận, lúc này cũng đang trợn mắt nhìn Lạc Hà đạo cô. Bên cạnh đó là một lão nhân hắc y, sắc mặt âm lãnh, khiến cho người ta cảm thấy lạnh người, tựa hồ là người cầm đầu của mười hai hắc y nam tử.

Cách lão nhân đó vài trượng là đệ nhất cao thủ tái ngoại Mộc Tây Tạng, Mai Hoa cư sĩ, Thiên Tinh sứ giả, Cửu Toàn thư sinh, Huyết Nga lão quái, Tiêu Tiên Đổ Vũ, tất cả đều đứng im một chỗ, ý tứ rất rõ ràng, chỉ muốn xem cảnh náo nhiệt. Phía sau đạo cô cũng có hai vị sư huynh Lạc Trần, Lạc Phàm và bốn người nữ đệ tử, còn có Huyền Từ đạo cô ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt khép hờ, trong tay cầm phát trần, vững vàng như một ngọn núi.

Hoa Tinh tà dị nhìn mọi người, đứng im tại chỗ chờ xem mọi việc diễn tiến. Hắn cũng muốn nhìn xem cao thủ song phương sẽ làm gì.

Lúc này, Lạc Hà đạo cô mở miệng, lạnh lùng nói:

“Hắc quả phụ, không sai, nam nhân vừa mới chết đã tìm người khác, tối qua người vẫn không phục, muốn so tài lần nữa hay sao?”

Hắc Hà tức giận hừ một tiếng, quát: “Ả tiện nhân lăng lợ kia, đừng vội nói hươu nói vượn, người như thế nào không phải là không có người biết, chớ có ỷ vào tư sắc của người để câu dẫn nam nhân khắp nơi, còn bày đặt tỏ vẻ trinh liệt, thật đáng xấu hổ. Ngày hôm nay ta muốn tìm người thanh toán món nợ hôm qua, cũng như chấm dứt mọi chuyện nhiều năm về trước.”

Lạc Hà đạo cô cảm tức nhìn đối phương, vẻ mặt tỏ ra kiên cường nói: “Tính thì tính, không lẽ ta sợ người hay sao? Năm đó, nếu không vì tên Dương Minh ghê tởm kia, thì ta sẽ không di hận cả đời. Chỉ tiếc là hắn tạo ác quá nhiều, đã bị ông trời trừng phạt, nếu không ta sẽ nhất định băm thầy hắn thành vạn đoạn.” Thần sắc của đạo cô thập phần dữ tợn, hiển nhiên giờ phút này đã hoàn toàn bị cừ hận nung nấu trong lòng kích phát.

Nhìn thần sắc dữ tợn của đối phương, Hắc Hà cũng không cam lòng yếu thế, cả giận nói: “Chỉ có thể trách người mà thôi, nếu năm đó người không có ý chạy đến câu dẫn Dương Minh, hãm hại hắn thì sao có chuyện đó xảy ra? Người còn dám ở nơi này kêu khổ, người có biết năm đó ta khổ sở thế nào không? Năm đó

Dương Minh bị người làm cho thần trí mê hoặc, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người, hoàn toàn không để ý đến ta. Nếu người đi đến với hắn thì cũng thôi, tuy nhiên người lại ương ương dở dở rời xa hắn, người cũng biết lúc đó người làm bọn ta khổ sở thế nào chứ? Hôm nay, chúng ta sẽ thanh toán hết nợ nần. Người chịu chết đi.” Hắc Hà nói xong, lập tức vọt tới trước, toàn thân tản mát ra chân khí cuồng nộ.

Tử Hà đạo cô cũng không tỏ ra kém thế, thân thể vút lên cao, hướng Hắc Hà tấn công. doc truyện tại . Giữa không trung, hàn quang lóe sáng, trường kiếm như độc long xuất động, huyền khởi thành trăm đạo kiếm ảnh, bao phủ chu vi ba trượng trong bạch quang. Hắc Hà hừ lạnh một tiếng, song thủ vung động trước ngực, xoay tròn, tạo thành một đạo long quyền phong mạnh mẽ cuốn về phía trước.

221. Chương 221: Huyền Từ Dương Uy

Chưởng kiếm va chạm truyền đến một loạt thanh âm vang dội, lực đạo mạnh mẽ sinh ra một cơn lốc, khiến cho đất cát bay bụi mù trên mặt đất. Hai thân ảnh lần lượt thay đổi, Lạc Hà đạo cô và Hắc Hà đều thi triển sở học của mình đến mực tận cùng, kiếm quang chói mắt, chưởng lực rít gào, khiến cho bốn phía như nằm trong cơn cuồng phong sóng dữ. doc truyện tại . Dùng nhanh đổi nhanh, dĩ động chế động, liên tiếp hơn mười chiêu qua đi, hai người đồng thời hết lớn một tiếng, chỉ thấy một cổ kiếm khí mạnh mẽ và hắc sắc chưởng lực đột nhiên va chạm thẳng vào nhau.

Giữa không trung, sấm sét vang lên, hai đạo nhân ảnh đều phân ra, lui về sau. Lạc Hà đạo cô đáp xuống mặt đất, thối lui liên tục mấy bước, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt tràn ngập vẻ căm hận. Hắc Hà đối diện thân ảnh lão đảo, tuy nhiên công lực của nàng hiển nhiên có phần lấn lướt, chỉ lui về sau hai bước đã ngừng lại, dừng chưởng tấn công Lạc Hà đạo cô. Trước cửa am Huyền Từ, hai vị sư huynh của Lạc Hà đạo cô thấy sư muội rơi vào thế hạ phong, nổi giận gầm lên một tiếng, đồng thời lao ra tấn công Hắc Hà.

Hắc y lão nhân sau lưng Hắc Hà thấy thế hừ lạnh lên một tiếng, hữu thủ vung lên, mười hai hắc y nam tử phi thân lên, tiếp đón Lạc Phàm, Lạc Hà. Nhất thời, một trận hỗn chiến bắt đầu vang lên, chỉ nghe vài tiếng hét lên, bốn nữ môn hạ phái Hằng Sơn đồng loạt rút kiếm nghênh địch, ngăn cản bốn gã hắc y nam tử. Lạc Trần, Lạc Phàm lập tức bị vây công, không cách nào có thể trợ giúp cho Lạc Hà đạo cô được.

Thời gian cứ thế trôi qua, trận đầu vẫn diễn ra kịch liệt, lúc này Lạc Hà, Lạc Trần, Lạc Phàm đều giận dữ hét lên, tựa như dã thú bị thương, điên cuồng tấn công. Lạc Hà đạo cô mặc dù võ công không kém, nhưng không phải là đối thủ của Hắc Hà, về phần Lạc Trần, Lạc Phàm bị hắc y nam tử vây công, cũng dần lâm vào khốn cảnh.

Rốt cuộc, Lạc Hà đạo cô vang lên một tiếng thét đau đớn, thân thể bị đối thủ chấn bay ra xa, va vào cánh cửa Huyền Từ am. Lạc Trần, Lạc Phàm không để ý đến địch nhân tiến công, toàn lực phóng mình về phía Lạc Hà đạo cô, muốn bảo vệ nàng. Hắc Hà khẽ quát lên một tiếng, vung tay cản đám hắc y nam tử lại, nhìn Lạc Hà đạo cô nói:

”Bây giờ người đã vô lực hoàn thủ, niệm tình đều là nữ nhân, người muốn tự mình động thủ hay để ta ra tay?”

“Rất thôi, còn có chúng ta ở đây, ta quyết không để cho người chạm đến một cọng lông của sư muội.” Lạc Phàm nắm chặt trường kiếm trong tay, quát to.

Lạc Hà đạo cô ở phía sau đứng lên, nhìn thoáng qua bốn nữ đệ tử đã nằm trong vũng máu, trong mắt toát lên vẻ áy náy, tay phải chống tường đứng lên, căm tức nhìn Hắc Hà, nói: “Muốn ta chết không có dễ dàng như thế, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta quyết sẽ không buông tha cho người, tiếp ta một chiêu nữa.” Đề tụ toàn thân công lực, trên người Lạc Hà đạo cô bộc phát ra một cỗ hàn băng khí mệnh mông, đồng thời, một cỗ chân khí cường đại tập trung vào thân ảnh đối phương, trong lúc đối phương tỏ ra kinh ngạc thì song chưởng mang theo Băng Hàn chưởng lực mạnh mẽ, vỗ thẳng vào ngực Hắc Hà. Hắc Hà cười lạnh một tiếng, nói: “Không biết tự lượng sức mình, ta xem ra người vẫn còn cứng đầu lắm.”

Hắc Hà vừa nói, ngọc chưởng vung lên, vận dụng tám thành công lực ngênh tiếp. Bốn bàn tay chạm nhau, cả hai đều thối lui, lập tức lại tung ra liên tiếp hơn mười chưởng, cuối cùng, hai người đồng thời quát lên một tiếng, song chưởng toàn thân va chạm thẳng vào nhau. Chỉ nghe một tiếng nổ như sét đánh vang lên, chưởng lực mạnh mẽ tỏa ra bốn phía, hai đạo thân ảnh trong đám bụi mù mịt của đất đá thối lui. Nhìn kỹ lại, Lạc Hà đạo cô bị đẩy lui hai trượng, ngã xuống trước mặt Huyền Từ lão ni ba thước, sắc mặt tái nhợt, máu tươi ứa ra khoe miệng. Bên này, tình huống của Hắc Hà cũng tỏ ra rất chật vật, thối lui liên tục bảy bước, cuối cùng ngã vật ra sau, trên người xuất hiện một tầng băng mỏng, tay chân cứng đờ, ánh mắt kinh ngạc như không thể nào tin vào sự thật.

Lạc Phàm, Lạc Trần nhanh chóng che chở trước người Lạc Hà đạo cô, thần sắc nghiêm trang vô cùng, hai thành trường kiếm, chia ra hai bên, đề phòng đám hắc y nhân đánh lén. Lạc Phàm không quay đầu lại, hỏi:

“Sư muội, muội thế nào, cố gắng lên, muội phải cố mới được.” Lạc Hà đạo cô không hề hồi âm, chỉ quay đầu nhìn kết quả của Hắc Hà, đáng tiếc lại không cách nào nhích động thân thể được, ánh mắt không khỏi toát ra một tia mất mát.

Bốn phía, mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Khi cuộc chiến bắt đầu diễn ra, Lạc Hà đạo cô và Hắc Hà giao chiến một lúc thì Lạc Hà bị Hắc Hà đánh trọng thương, nhưng sau khi tiếp chiến thì kết quả lại diễn ra ngược lại, Hắc Hà bị thương nặng, duyên cớ là vì sao? Chuyện này đại đa số người ở đây đều không rõ ràng lắm, nhưng Mộc Tây Tạng, Mai Hoa cư sĩ, Thiên Tinh sứ giả Cửu Toàn thư sinh, Huyết Nga lão quái, Tiêu Tiên Đỗ Vũ, lại có thể nhìn ra nguyên nhân bên trong. Nguyên nhân là Lạc Hà đạo cô vào lúc cuối cùng đã tung ra một loại võ học âm hàn cực kỳ hiếm độc, thừa dịp Hắc Hà đại ý khinh thường, xuất kỳ bất ý đã thương đối thủ. Nhưng loại võ học đó chỉ có mình Hoa Tinh mới biết được, đó chính là Băng Hồn quyết. Tuy nhiên chính bản thân Lạc Hà cũng bị Băng Hồn quyết gây chấn thương nội phủ.

Hắc y lão nhân ánh mắt âm trầm nhìn thoáng qua Lạc Hà đạo cô, tay phải vung lên, mười hai hắc y nam tử lập tức bước ra sáu người tiến về phía Lạc Trần, Lạc Phàm, bản thân lão thì tiến đến đỡ Hắc Hà dậy. Cảnh giác nhìn địch nhân đi đến, Lạc Phàm và Lạc Trần dùng ánh mắt trao đổi, lập tức chỉ thấy thân thể Lạc Trần bắn về phía trước, trường kiếm trong tay tạo thành vô số kiếm hoa hình thành một đạo phòng ngự trong phương viên ba trượng, ngăn cản phía trước sáu hắc y nam tử.

Sáu hắc y nam tử lạnh lùng không nói gì, một gã rút kiếm xuất thủ nhanh như gió, một đạo hàn quang như độc xà chớp động liên tiếp chín lần, xuyên thủng phòng ngự của Lạc Trần, xuất hiện trước ngực hắn. Lạc Trần thần sắc cả kinh nghiêng người lách xéo sang, lui về sau ba thước, sau đó công kích lại đối thủ. Song vừa chuyển lui, đã có ba hắc y nam tử nhảy vọt đến, đáp xuống trước mặt Lạc Phàm.

Ba hắc y nam tử lạnh lẽo nhìn Lạc Phàm, không nói một lời, ba thanh trường kiếm trong nháy mắt xuất ra hơn bảy mươi kiếm hình thành một vòng kiếm dày đặc phủ lên người Lạc Phàm. Thân là cao thủ của Hằng Sơn, kiếm pháp của Lạc Phàm đương nhiên không kém, hơn nữa đã có kinh nghiệm giao thủ với hắc y nhân, do đó cũng không hoảng hốt, vung động trường kiếm, một chuỗi kiếm hoa như thu phong lạc diệp, ngăn cản công kích của ba người.

Lúc này, Hắc Hà được hắc y lão nhân dùng nội lực trợ giúp, nhanh chóng bức hàn khí trong người ra ngoài, mặc dù chưa hoàn toàn khôi phục nhưng cũng đã được năm sáu phần. Nhìn Lạc Hà cách đó không xa, hàn quang trong mắt Hắc Hà bạo phát, tức giận nói: “Á tiện nhân này thật âm độc, dùng thủ đoạn này để đối phó với ta, ngươi muốn đồng quy vu tận với ta có đúng không? Đáng tiếc, ta bây giờ đã khỏe rồi, nhưng ngươi thì đừng hòng có cơ hội sống sót. Vừa rồi ta đã cho ngươi cơ hội tự sát, nhưng ngươi không nhận. Được, bây giờ ta sẽ tự tay giết ngươi.” Nói xong, đi từng bước về phía Lạc Hà.

Bốn phía, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Lạc Hà, giờ phút cuối cùng đã đến. Chỉ cần Lạc Hà đạo cô chết, trận chiến này sẽ kết thúc.

Trên mặt đất, Lạc Hà đạo cô cố hết sức ngược đầu nhìn Hắc Hà, ánh mắt tràn ngập vẻ không cam lòng, nói với vẻ căm thù: “Người tốt không sống lâu, ông trời thật sự không có mắt. Kiếp này, cho dù ta chết, vong hồn ta cũng sẽ vĩnh viễn nguyên rửa ngươi, ngươi sẽ không có kết quả tốt.” Tránh khỏi công kích của Lạc Phàm, Hắc Hà đề tụ chân khí vào hữu chưởng, mắng: “Người cứ chửi đi, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại.” Nói xong, vồ một chưởng vào Lạc Hà đạo cô.

Lạc Phàm, Lạc Trần điên cuồng muốn quay lại cứu sư muội, nhưng sáu hắc y nam tử không cho bọn họ cơ hội đó, tấn công hai người liên tục, không cho hai người ngời tay. Nhìn chường vung đến trước mặt Lạc Hà, người xem đều lắc đầu, có người thở dài, có người mỉm cười không nói, cũng có người thản nhiên như không. Hoa Tinh đứng trên đại thụ nhìn một chường đánh đến Lạc Hà, ánh mắt khê biến, hữu thủ định vung lên, đột nhiên hấn thu tay lại.

“A di đà phật, làm người phải có lòng bao dung! Nữ thí chủ cần gì phải đuổi cùng giết tận như thế?” Giờ phút này, Huyền Từ lão ni vẫn nhắm mắt bất động từ đầu đến giờ, đột nhiên mở mắt, phát trần trong tay vung lên, ngăn cản một chường trí mạng của Hắc Hà. Hắc Hà cả kinh, hữu thủ toàn lực chấn xuống. Tuy nhiên hữu thủ chỉ tiến thêm được ba tấc thì không cách nào tiến thêm được nữa.

“Lão ni, ngươi phải rõ ràng một chút, đây là ân oán giữa ta với ả, ngươi nhúng tay vào, chỉ sợ Huyền Từ am cũng khó giữ được, làm vậy có đáng giá không? Hơn nữa, ngươi có năng lực cứu được ả hay không? Sợ rằng cứu người không được lại rước họa sát thân vào người.”

“Huyền Từ lão ni vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên của mình, ung dung nói: “Cứu người há có thể cứu được một đời, nhưng người trước mắt không cứu không được, nữ thí chủ xin mời trở về đi.” Nói xong tay vung phát trần, một lực lượng cường đại chấn Hắc Hà lui về sau.

Hắc Hà phẫn nộ nhìn Huyền Từ lão ni, tức giận nói: “Là ngươi muốn chết, chớ trách ta vô tình, giết!” Từ cuối cùng hiển nhiên là để nói với hắc y lão nhân và mấy tên hắc y nam tử. Lời vừa nói ra, đã thấy sáu bóng đen lảng không tấn công lão ni, hắc y lão giả cũng loáng lên, thân ảnh xuất hiện trước mặt lão ni, đưa tay chụp lấy Lạc Hà đạo cô.

Huyền Từ niệm nhỏ một tiếng phật hiệu, thân hình chợt dừng thẳng lên, cả người trong nháy mắt bộc phát ra khí thế cường đại, thân quang trong ánh mắt lóe sáng, khiến cho sáu nam tử tấn công đều không dám nhìn lão ni. Phát trần trong tay huy động, lực đạo phát ra mọng mãnh như tơ, hội tụ thành một màn sương trắng quanh người, nhất cử đánh văng mấy thanh trường kiếm. Đồng thời, chân phải bắn ra, liên tục phát ra ba mươi hai huyền ảnh, trong nháy mắt đã giao thủ với hắc y lão nhân hơn mười sáu chiêu.

Hắc y lão nhân kinh hãi kêu lên, lắc mình thối lui ba thước, quát lạnh: “Lão ni cô, rốt cuộc ngươi là ai, sao lại có võ công mạnh mẽ đến thế?” Thấy đối phương thu tay lại, Huyền Từ lão ni nhìn Lạc Phàm, Lạc Trần bị thương nói:

“Hai người chăm sóc sư muội, nơi này để bản ni ứng phó.”

Nói xong, thân thể di chuyển về phía trước ba thước, nhìn hắc y lão nhân nói: “Bản ni Huyền Từ, đã quên hẳn tên trước kia ba mươi bảy năm, thí chủ một thân võ công cao cường, nhất định là võ lâm danh sĩ, không biết có thể tiết lộ thân phận được không?” Hắc y lão nhân ánh mắt lóe sáng, lạnh lùng nói:

“Lão phu là Quỷ Thủ Âm Đồ, cũng đã hơn ba mươi năm không lộ diện, sao không biết được tên tuổi của ngươi chứ?”

Huyền Từ lão ni ồ một tiếng, nói ngay: “Nguyên lai là Quỷ Tiên trong Võ Lâm Bát Tiên, bản ni thực sự thất kính. Bản ni khi còn trẻ cũng chỉ là người vô danh, cho nên người chưa từng nghe tên cũng là rất bình thường. Hôm nay, thí chủ nhất định nhúng tay vào chuyện này đúng không?”

Hắc y lão nhân sắc mặt trở nên lạnh lùng, nói: “Không sai, chuyện này lão phu nhất định nhúng tay vào, nếu bây giờ ngươi rút lui thì lão phu sẽ bỏ qua mọi chuyện, nếu không, khi động thủ thật sự, ngươi sẽ hối hận.”

Huyền Từ lão ni nhìn bốn phía, nói: “Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, bản ni nếu đã quyết tâm cứu người, sẽ không thể nào buông tay, thí chủ nếu đã muốn cố ý động thủ, bản ni cũng chỉ có thể phụng bồi đến cùng.”

Quỷ Thủ Âm Đồ nói: “Đã như vậy, chúng ta nhất quyết cao thấp, nếu ta thắng ngươi, tính mạng của ba người phía sau ngươi cũng sẽ thuộc về ta, nếu ngươi may mắn thắng được, hôm nay chuyện này bỏ qua, sau này tính sau, ngươi có dám không?” Bọn đang xem truyện được sao chép tại: chấm

Huyền Từ lão ni nghe vậy, quay người lại nhìn Lạc Hà đạo cô, thấy nàng gật đầu đồng ý, bèn quay người lại nói: “Nếu thí chủ nói vậy, chúng ta sẽ nhất quyết thắng bại. Bản ni nếu may mắn đắc thắng, mong rằng thí chủ chớ quên lời đó.”

“Bớt nói sàm đi, để ý, ta ra tay đây.” Nói xong hắc y lão nhân song chưởng đề tụ trước ngực, tạo thành một tư thế cổ quái, toàn thân tràn ngập một cổ âm phong, nhanh chóng xoay tròn, dần dần chuyển hóa thành một đạo chân khí đen sẫm bao phủ lấy thân hình, hai tay tạo thành hai hình ma trảo thực khiến người ta sợ hãi, giống hệt như thú lớn muốn cắn xé, ăn thịt con người.

Bên này, ánh mắt lão ni tinh táo thần nhiên, phát trần hoành ngang trước ngực, cả người bất động như một ngọn núi, chỉ cẩn thận nhìn kỹ Quỷ Thủ Âm Đồ. Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ truyền đến, hai đạo quỷ trảo cuộn lên trời, tại không trung lần lượt thay đổi thành hai chữ thập, chụp xuống người lão ni. Huyền Từ lão ni khẽ quát một tiếng, tay phải đảo chuyển, phát trần trong tay như lợi kiếm quét ra, nhất thời một cổ kiếm khí mạnh mẽ mang theo khí thế tê không liệt khí đón đỡ nhất kích của Quỷ Thủ Âm Đồ.

Lần đầu giao phong, song phương đều chỉ mang tính thăm dò, tuy nhiên chỉ cần thế cũng đã khiến ột tiếng nổ mạnh vang lên, trên không trung tỏa ra kinh khí cuộn cuộn như sóng lớn, khiến ọi người quan chiến đều biến sắc, thâm bội phục võ công của song phương thật mạnh mẽ. Song phương va chạm lần thứ hai, Quỷ Thủ Âm Đồ nói: “Hay lắm, xứng đáng đánh với lão phu một trận, bây giờ chúng ta sẽ cùng thi triển sở học, phân định thắng bại. Xem chiêu, Âm Hồn Bất Tấn.”

Thân ảnh huyền hóa làm ba, từ ba phương hướng tấn công Huyền Từ lão ni. Hình thành thế trận ba người vây công, huyền ảo vô cùng. Bốn phía tràn ngập kinh khí gào thét chói tai, vô số quỷ trảo bao phủ hoàn toàn phương viên ba trượng trong tầng tầng hắc vụ.

Huyền Từ lão ni sắc mặt ngưng trọng, tả thủ dừng chưởng đưa ngang ngực, ngưng tụ một cổ chân lực Phật môn, đẩy ra, chưởng kinh trong nháy mắt hóa thành một đạo Phật chưởng đón nhận công kích của đối phương. Hữu thủ vung phát trần lên, chân lực quán chú khiến cho phát trần trở nên cứng như sắt thép, bộc phát ra kinh khí màu đỏ, chống lại quỷ trảo đen kịt của Quỷ Thủ Âm Đồ.

Không hề dùng nhiều hoa chiêu xảo thức, hai người tựa hồ đều hiểu được đối phương không thể coi thường, tất cả đều toàn lực ứng phó, xuất thủ đều là chiêu thức mãnh liệt. Giữa tràng đấu vang lên tiếng sấm mãnh liệt, quang mang bắn ra bốn phía, Huyền Từ lão ni thân thể di động quay về, thối lui ba bước, hóa giải công kích mạnh mẽ của Quỷ Thủ Âm Đồ. Quỷ Thủ Âm Đồ cười lạnh lẽo, thế công vẫn không ngừng tiến đến, như âm hồn bất tán, thực khiến người khác khiếp sợ.

Nhìn thấy Quỷ Thủ Âm Đồ bức lui Huyền Từ lão ni, người bốn phía đều biến sắc, Vô Lâm Bát Tiên quả nhiên danh bất hư truyền. Lạc Hà đạo cô và hai vị sư huynh sắc mặt đều lộ ra vẻ lo lắng, bởi vì thắng thua của trận quyết chiến đó có quan hệ đến tính mạng ba người. Trong lúc mọi người đang suy tư, Huyền Từ lão ni chợt quát lên một tiếng, phát trần trong tay phải ném thẳng ra cắm thẳng vào đại môn Huyền Từ am. Sau khi vút bỏ binh khí, Huyền Từ lão ni bỗng biến hóa khí tức, một cổ khí tức mãnh liệt tràn ra toàn trường, chỉ thấy quanh thân lão ni lóe sáng kim quang, hai chân bất ngờ phóng ra một trăm linh tám cước, khiến cho Quỷ Thủ Âm Đồ cuống quýt chống đỡ, bị áp bức lui về sau hai trượng, sắc mặt đại biến. Sau khi bức lui địch nhân, thân thể nhỏ bé của Huyền Từ lão ni tỏa ra khí tức mạnh mẽ vô song, cả người lẫm lẫm không lên cao, toàn thân bao phủ một tầng phát quang, mang theo vẻ uy nghiêm vô cùng. Song chưởng co lại, ngồi xếp bằng trên không trung, song thủ dẫn hợp lại thành hình chữ thập trước ngực, hai mắt sáng như hai viên bảo thạch nhìn Quỷ Thủ Âm Đồ, miệng nói:

“Bây giờ chúng ta sẽ nhất quyết thắng bại, nếu thí chủ tiếp được một chiêu Phật Thủ Đồ Long của bản ni thì ba người trên mặt đất sẽ do thí chủ mang đi, nếu không, xin mời các người rời đi. Quỷ Thủ Âm Đồ thoáng lộ vẻ lo lắng, nhưng ngay lập tức phản nộ nói: “Đã như vậy chúng ta sẽ nhất quyết sinh tử, nếu ta thắng thì người phải chết, bây giờ sẽ xem Phật Thủ Đồ Long lợi hại hay là Huyền Âm Quỷ Trảo của ta lợi hại.”

Trong tiếng rống thảm, Quỷ Thủ Âm Đồ lăng không đứng ngang với Huyền Từ.

Giờ phút này, bốn phía đều hoàn toàn tĩnh lặng, tất cả mọi người đều chờ đoán kết quả. Từ biểu hiện của Huyền Từ lão ni thì có thể biết lúc trước lão ni đã ẩn giấu võ công của mình, tình thế thắng bại cũng trở nên cực kỳ khó đoán. Mộc Tây Tạng vừa nghe đến Phật Thủ Đồ Long thì sắc mặt lập tức biến đổi, Hoa Tinh ở đại thụ nghe đến chiêu thức này cũng biến sắc, trong lòng thâm đánh giá Huyền Từ lão ni không hề đơn giản, quả nhiên luyện được võ học thất truyền trăm năm của Phật môn.

Theo Hoa Tinh được biết thì chiêu Phật Thủ Đồ Long là chiêu thức có sát khí nặng nhất trong tam đại tuyệt

chiêu của Phật môn, người tập luyện phải thực sự có lòng từ bi mới luyện được, nếu không sẽ trụ nhập ma đạo, trở thành cuồng ma giết người, cả đời cũng khó khôi phục lại được. Chính vì thế mà nhất chiêu này bị liệt vào cấm kỵ của Phật môn. Thế nhưng Huyền Từ lão ni lại có thể luyện thành, hiển nhiên là người phi thường.

222. Chương 222: Băng Tâm Lạc Hà

Lúc này chỉ thấy quanh thân Huyền Từ lão ni kim quang lóe sáng, chân nguyên cường đại chuyển động trong cơ thể xuất ra ngoài tạo thành một đám mây màu vàng, thỉnh thoảng lại biến hình, cuối cùng lão ni đã dùng toàn bộ chân nguyên tạo thành một đài sen màu vàng, thần thánh uy nghiêm vô cùng.

Mọi người dưới mặt đất đều kinh hãi nhìn Huyền Từ lão ni, tựa hồ không nghĩ ra Huyền Từ am ngoài thành Tế Nam lại có một cao thủ đến mức này. Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều đem ánh mắt chuyển sang người Quỷ Thủ Âm Đồ, muốn xem hấn đối phó như thế nào. Tình hình của Quỷ Thủ Âm Đồ hoàn toàn trái ngược với lão ni, toàn thân xuất hiện một lồng khí màu đen bao phủ lấy toàn thân, bốn phía là âm phong gào thét, hai tay di chuyển trước ngực, chân nguyên cường đại tạo thành quỷ trảo phiêu phù trước ngực. Trên đỉnh đầu một đám mây như hoa sen đen nhanh chóng quay tròn, vô số quỷ khí cuộn cuộn tụ lại, cuối cùng biến thành một cự chưởng màu đen dựng đứng trên không cực kỳ khủng khiếp.

Nhìn Quỷ Thủ Âm Đồ, Huyền Từ lão ni dựng tay phải trước ngực, chuyển động ba lần, cuối cùng lòng bàn tay ngưng tụ lại kim quang chói mắt, nhắm thẳng địch nhân đẩy đi. Chỉ thấy một chưởng mảnh khảnh thông thả, không hề có uy lực, nhưng kim quang chói mắt lại thoát ly khỏi lòng bàn tay hóa thành một bàn tay Phật màu vàng bay thẳng về phía địch nhân.

Quỷ Thủ Âm Đồ bên này quát lên một tiếng, hai tay thay đổi, toàn bộ khí thể cường đại theo tiếng rống giận dữ của hấn đẩy ma chưởng màu đen về phía Phật chưởng màu vàng. Hai đạo khí thể tiếp xúc giữa không trung tạo thành quang mang sáng lóe, khiến ọi người đều chói mắt.

Trong lúc mọi người nhắm mắt lại, một tiếng như thiên lôi giáng xuống vang lên, chấn động đại địa, tạo thành một cơn lốc có lực lượng hủy diệt, trong nháy mắt đã đem toàn bộ mọi người trong vòng mười trượng đánh bay, mặt đất là cát bay đá chạy, cây cỏ hòa thành bụi đất giữa không trung. Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, không ít người vây xem đã kêu lên thán thiết, chỉ thấy giữa trường một mảnh hỗn loạn, mọi người đều cố sức lui về phía sau. Bạn đang xem tại [TruyệnFULL](#) - [.TruyệnFULL](#)

Công kích mạnh mẽ của song phương cũng không có chấm dứt, song chưởng lui về, sau đó lại tiếp tục lần giao phong thứ hai. Lúc này, cả hai đều đã hiểu rõ thực lực đối phương, tất cả thi triển toàn lực, còn mãnh liệt hơn lần đầu tiên, chỉ thấy lưu quang bay múa đầy trời, quang hoa phát ra chói mắt, một tiếng nổ mạnh vang lên, ma chưởng màu đen và Phật chưởng màu vàng nhanh chóng nhỏ dần đi, vào thời khắc cuối cùng, kim quang chợt lóe lên, Phật chưởng đột ngột xoay ba vòng lao về phía trước đánh tan ma chưởng màu đen, vỡ tan vào ngực Quỷ Thủ Âm Đồ.

Hết thấy đều chấm dứt sau tiếng nổ mạnh, quang hoa đã tiêu tán, mặt đất bị tàn phá mãnh liệt, Lạc Hà đạo cô được hai vị sư huynh đỡ dậy đứng cách đó mười trượng nhìn lên không trung. Hắc Hà cũng cực kỳ sợ hãi, nhìn Quỷ Thủ Âm Đồ rơi từ trên cao xuống. Huyền Từ lão ni vẫn ngồi xếp bằng trên không, lão ni tựa như tồn tại ở đó từ xa xưa đến nay, hai mắt khép hờ, im lặng bất động, thần bí vô cùng.

Thắng bại đã rõ, tất cả mọi người đã biết Quỷ Thủ Âm Đồ thất bại. Hắc Hà liếc mắt nhìn Lạc Hà đạo cô đầy thù hận, nói với vẻ không cam lòng: “Người cứ chờ đó, hôm nay xem như vận khí của ngươi rất tốt, nhưng lần tiếp theo ngươi sẽ không còn may mắn như vậy nữa, trừ phi ngươi xuất gia làm ni cô ở nơi này, nếu không, sẽ có ngày ngươi phải chết trong tay ta.” Nói xong ra lệnh ột hắc y nhân mang Quỷ Thủ Âm Đồ rời khỏi.

Nhìn Hắc Hà dẫn mọi người rời đi, người vây quanh cũng lặng lẽ rời đi, bọn họ hiểu rằng không còn thứ gì để xem nữa. Nơi này còn có Huyền Từ lão ni, không kẻ nào có ý định đả thương Lạc Hà đạo cô nữa. Song cũng có một ít người đứng bất động tại chỗ, tựa hồ như đang chờ đợi điều gì đó. Trong đó có Mộc Tây Tập,

Mai Hoa cư sĩ, Thiên Tinh sứ giả Cửu Toàn thư sinh, Huyết Nga lão quái, Tiêu Tiên Đỗ Vũ, đương nhiên Hoa Tinh cũng không rời đi.

Từ từ đáp xuống, Huyền Từ lão mở mắt nhìn bốn phía, nói: “Các vị võ lâm đồng đạo, xin mời trở về, bản ni có việc cần xử lý, sẽ không phụng bồi.” Nói xong, không chờ mọi người mở miệng, đi đến trước người Lạc Hà đạo cô, dịu dàng đi vào trong am.

Nhìn theo lưng lão ni, Mộc Tây Tạp mở miệng nói: “Tuyệt học Phật môn thất truyền đích xác là không giống người phàm suy nghĩ, lão phu hôm nay đã được mãn nhãn. Chỉ muốn thỉnh giáo một việc, năm đó võ lâm có một vị đại sư phá giới, không biết có quan hệ gì với lão ni hay không?”

Thân thể Huyền Từ lão ni dừng lại, hồ hững quay đầu nhìn Mộc Tây Tạp, bình thản nói: “Truyện cũ trước đây, lão ni đã không còn nhớ rõ nữa, thí chủ từ bên ngoài trường thành đến đây, mang theo tuyệt kỹ trên người ngao du Trung Nguyên, chắc sẽ không phải là để truy cứu chuyện này chứ? Lạc Hà đạo hữu bị thương nặng, thứ cho bản ni không thể phụng bồi, mời thí chủ rời đi.”

Nói xong không thêm để ý đến Mộc Tây Tạp, đi vào cửa gỗ.

Lúc này, Vô Đang, Thanh Thành cũng đã lặng lẽ rời đi, ngoài Huyền Từ am chỉ còn lại Mai Hoa cư sĩ, Thiên Tinh sứ giả Cửu Toàn thư sinh, Huyết Nga lão quái, Tiêu Tiên Đỗ Vũ cùng với Hoa Tinh, tổng cộng sáu người. Trong đó, Mai Hoa cư sĩ liếc mắt nhìn bốn phía, ánh mắt hiện lên vẻ âm trầm, hồ hững không nói tiếng nào, vọt về phía tây, trong nháy mắt đã biến mất.

Nhìn theo bóng lưng hắt rời đi, Cửu Toàn thư sinh nở một nụ cười quái lạ, nói: “Mây tán còn có thể tụ lại, người đi không biết có còn gặp lại được hay không? Không bằng trở về.” Thân ảnh chớp lên, dưới ánh mặt trời huyền hóa thành ba đạo thân ảnh vọt về ba phía, không biết hắt đi về đâu.

Cửu Toàn thư sinh vừa đi, Huyết Nga lão quái và Tiêu Tiên Đỗ Vũ trầm mặc một lúc, cũng đều rời đi, chỉ còn lại Mộc Tây Tạp đứng yên một chỗ. Mộc Tây Tạp mỉm cười nói: “Bây giờ mọi người cũng đã rời khỏi, các hạ sao không xuống đây, để lão phu biết là vị cao nhân võ lâm nào chứ?”

Hoa Tinh cười khê, nói: “Không thấy có lẽ sẽ tốt hơn, rất nhiều người thấy ta đều không thoải mái, người nên lại ngược lại ư?”

Mộc Tây Tạp sắc mặt khê biến, nói: “Thì ra là Phượng Hoàng đặc sứ, chuyện này khó trách. Nếu người không muốn gặp mặt ta vậy thì lần sau đi, tin rằng sẽ có ngày đó.” Nói xong thân ảnh bay vút đi, rất nhanh biến mất.

Hoa Tinh nhìn theo Mộc Tây Tạp, khê lẩm bẩm: “Đúng là sẽ có ngày chạm trán, chỉ là khi đó người có thể thoát được hay không thì còn phải chờ vào tạo hóa của người.”

Dừng lại một chút, Hoa Tinh đi đến ngoài cửa Huyền Từ am, cười nhạt nói: “Hoa Tinh cầu kiến.”

Một lúc không có hồi âm, tuy nhiên cánh cửa lại mở ra, là Lạc Phàm đạo trưởng. Ánh mắt hai người gặp nhau, Hoa Tinh đi vào, cười nói: “Lạc Hà tiên tử đã đồng ý để tại hạ tiến vào đúng không?” Lạc Phàm không trả lời, nhưng thần sắc trên mặt y đã trả lời thay tất cả.

Xuyên ba gian phòng, Hoa Tinh được Lạc Phàm đưa đến một gian thiện phòng, bên trong Lạc Hà đạo cô đang nằm, sắc mặt tái nhợt như tro, không một tia huyết sắc. Huyền Từ lão ni đang ngồi bên cạnh nàng cau mày, tựa hồ trong lòng đầy tâm sự. Thấy Hoa Tinh đi đến, Huyền Từ lão ni cẩn thận đánh giá một chút, mở miệng nói: “Phượng Hoàng đặc sứ, quả nhiên không hổ là truyền nhân của Đạo Hoàng Bá Thiên, bản ni hữu lễ. Lần này đặc sứ cầu kiến không có biết là vì chuyện gì?”

Hoa Tinh nghe vậy, ánh mắt đảo qua Lạc Hà đạo cô, thản nhiên nói: “Sư thái đã quá khen, Hoa Tinh lần này đến đây là vì người đang nằm trên giường. Sư thái có đúng là đã nhận ra thương thế của nàng có hơn phân nửa là do tự bản thân gây ra hay không?”

Huyền Từ sư thái nghe vậy, thần quang trong mắt lóe lên nhìn Hoa Tinh, hỏi: “Đặc sứ nhìn nhận thế nào, thỉnh mời chỉ điểm.”

Hoa Tinh đi đến cạnh giường, nhìn Lạc Hà đang nằm trên giường, bốn mắt hai người chạm nhau, đôi môi Lạc Hà khê nhích động, đáng tiếc là không phát ra thanh âm, ánh mắt chỉ toát lên vẻ tang thương. Hoa

Tinh khẽ nắm tay nàng, cẩn thận xem xét thương thế. Huyền Từ lão ni ngồi một bên, trầm mặc không nói. Lạc Phàm, Lạc Trần đứng một bên cũng lo lắng nhìn Hoa Tinh, muốn biết xem nhân vật truyền kỳ này có khả năng diệu thủ hồi xuân hay không.

Buông tay ra, Hoa Tinh thở dài nói: “Lúc đầu đã nói là đạo cô không nên thi triển, đáng tiếc là người đã không nghe. Bây giờ kinh mạch đã tổn thương đến chín phần, người nói xem lúc này có mấy người trên đời có thể cứu được người? Bằng Tâm quyết không phải là võ học bình thường, người chẳng những không đủ hỏa hậu, hơn nữa còn thi triển trong lúc trọng thương, như thế là tự mình tìm chết, có biết không?”

Trong phòng lập tức trở nên im lặng đáng sợ, Huyền Từ lão ni nhíu mày hỏi: “Đặc sứ nói Bằng Tâm quyết, không biết là ám chỉ điều gì, có thể giải thích một chút được không, bản ni cảm thấy khó hiểu.”

Lạc Phàm, Lạc Trần lại nói: “Hoa công tử có phương pháp gì có thể cứu sư muội của ta không? Nếu có, thỉnh xin tương trợ, phái Hằng Sơn sẽ cảm kích vạn phần.”

Hoa Tinh gật đầu, quay người lại nhìn Huyền Từ sư thái, nói: “Bằng Tâm quyết là một loại võ học kỳ quái, xuất phát từ đạo gia, người luyện môn võ công này trong thời gian ngắn sẽ đột nhiên gia tăng tu vi lên rất nhiều. Tuy nhiên Bằng Tâm quyết lại có một khuyết điểm, Bằng Tâm hàm chứa tâm ý tuyệt tình trong đó, càng tuyệt tình tu vi càng tăng tiến. Cho đến khi hoàn toàn luyện thành thì sẽ trở thành một người lãnh huyết vô tình. Pháp quyết này lại rất dễ tẩu hỏa nhập ma, nếu có một người tu luyện nội công Thuần Dương hỗ trợ thì mới có thể đại thành. Cô dương bất sinh, cô âm bất trưởng chính là đạo lý như thế.

Đáng sợ nhất chính là Bằng Tâm quyết có khả năng áp chế dục vọng, nhưng một khi tẩu hỏa nhập ma thì sẽ bị dục tình tràn não, có thể dễ dàng biến thành một kẻ điên cuồng về tình dục, chuyện này mới là đáng sợ nhất.

a người trong phòng vừa nghe, sắc mặt nhất thời đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, lo lắng nhìn Lạc Hà đạo cô nhìn trên giường.

Lạc Phàm mỉm cười sâu thẳm, nói: “Sư muội, nhiều năm như vậy muội vẫn không quên sao? Mười năm bề quan, thứ mà muội để lại cho chúng ta chẳng lẽ chỉ là sự hận thù vô tận hay sao?”

Lạc Trần bên cạnh vỗ vỗ vai hắn, lắc đầu nói: “Không nên, đã đến lúc này, cần gì phải trách cứ nữa? Thật ra trong lòng sư muội khổ sở thế nào người cũng biết, chúng ta bất kể thế nào, chỉ cần cổ vũ, an ủi cho sư muội, không cần làm cho sư muội thêm thương tâm nữa.”

Huyền Từ sư thái nhìn hai người, sau đó nói với Hoa Tinh: “Hoa đặc sứ nếu đã hiểu rõ Bằng Tâm quyết, chắc có thể trị thương đúng không?”

Hoa Tinh gật đầu: “Ta đến đây đương nhiên là có mục đích, nếu thúc thủ vô sách thì cần gì phải đến đây? Bây giờ cảm phiền ba vị đi ra ngoài một chút, nếu không được sự đồng ý của ta thì không được tiến vào, hiểu chưa?”

Huyền Từ sư thái thấp giọng niệm một tiếng Phật hiệu, cùng Lạc Trần, Lạc Phàm rời khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn lại Hoa Tinh và Lạc Hà đạo cô. Nhìn Lạc Hà, Hoa Tinh ôn nhu nói: “Thương thế của nàng rất phức tạp, đầu tiên là bị nội kinh của Hắc Hà gây thương tích, Hắc Hà danh liệt vào Lục Đại Tán Nhân, võ công đương nhiên có chỗ độc đáo; thứ hai, nàng bị chính chân khí của mình phản hồi đã thương nội phủ; thứ ba, Bằng Tâm quyết đã tạo thành thương tổn với nàng. Trước mắt sẽ có hai cách chữa trị, nhưng loại nào cũng sẽ rất phiền toái. Bây giờ không cần nói nhiều, cứ nằm im ở đó, trước tiên ta sẽ khiến cho thương thế của nàng tốt hơn rồi nói tiếp.”

Ngồi trên giường, Hoa Tinh khẽ nâng thân thể mềm mại của nàng lên, khẽ thở dài không nói gì nữa, hữu thủ ôm eo nàng, khi đó mới phát hiện dưới lớp đạo bào rộng thùng thình là vòng eo thon mảnh, bộ ngực đầy đặn mê người. Hữu thủ đặt lên lưng nàng, vận khởi Huyền Thiên Vô Cực thần công, dùng chân khí thuần dương dẫn thông kinh mạch bị ứ tắc của nàng.

Thiền phòng yên lặng, toàn thân Hoa Tinh lóe sáng hồng quang, một đạo chân khí đỏ đậm như mây bao phủ lấy hắn và Lạc Hà, kinh phong quay tròn bốn phía, mạnh mẽ vô cùng. Ở phòng ngoài, Huyền Từ lão ni cảm nhận được một cỗ khí thế cường đại bắt đầu khởi động, biết Hoa Tinh bắt đầu trị thương, bèn nhìn

Lạc Phàm và Lạc Trần đang lo lắng, nói: “Không cần lo lắng, Hoa Tinh đã bắt đầu trị thương cho Lạc Hà, tin rằng sẽ không có vấn đề đáng lo nữa.”

Trong phòng, quanh thân thể Hoa Tinh đã tỏa ra hồng mang cường đại, dẫn thông mười hai chính kinh, chỉ còn lại kỳ kinh bát mạch có một vài chỗ không thông.

Thu tay lại, Hoa Tinh để Lạc Hà nhập định, mở cửa đi ra ngoài. Nhìn vẻ mặt hoài nghi của ba người, Hoa Tinh lạnh nhạt nói: “Thương thế của nàng trước mắt tạm ổn, nhưng chưa thể ngăn cản được Băng Tâm quyết tự hủy. Bây giờ không còn sớm, ta phải về trước, nhớ kỹ sau khi nàng ta tỉnh lại thì thay ta nhắn cho nàng một câu, nếu nghĩ thông suốt thì đến Bách Hoa môn tìm ta. doc truyện tại . Nhớ kỹ là chỉ mình nàng, Bách Hoa môn không đón tiếp nam nhân.” Nói xong rời khỏi.

Nhìn theo lưng hắn, Lạc Phàm nhíu mày nói: “Giang hồ đồn thổi rằng vị Phượng Hoàng đặc sứ này hào sắc như tính mạng, không lẽ hắn có chủ ý đối với sư muội hay sao?”

Lạc Trần lên tiếng: “Việc này rất khó nói, bên người hắn mỹ nữ nhiều như mây, làm sao biết được hắn có coi trọng sư muội hay không?” Lạc Phàm nhìn sư đệ thờ dãi một tiếng, không nói tiếng nào nữa.

Huyền Từ sư thái nhẹ giọng nói: “Người này thế nào sau này sẽ hiểu rõ. Bây giờ chúng ta vào xem sư muội của hai người một chút, nàng ta đã tỉnh.” Dứt lời quay người đi vào, hai người phía sau cũng vội vàng theo vào.

Lạc Hà đạo cô vốn tưởng rằng Hoa Tinh vẫn ở đó, nhưng nhìn bốn phía lại không hề thấy bóng dáng hắn đâu, điều này khiến cho nàng cảm thấy kỳ quái. Nghĩ đến lần đầu tiên cùng Hoa Tinh gặp mặt, thì hắn rõ ràng là một nam nhân tà dị, tỏ rõ có ý đồ với nàng, hôm nay cứu mình xong lại không thấy hắn đâu? Đang cảm thấy nghi hoặc thì cửa phòng mở ra, ba người Huyền Từ tiến vào.

“Hoa Tinh đâu, sao không có ở đây?” Nhìn Huyền Từ, Lạc Hà vội hỏi. Nhìn kỹ đã thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, không nhận ra bất ổn ở chỗ nào, Huyền Từ không khỏi bội phục Hoa Tinh.

“Hắn đã rời đi, khi đi chỉ nhờ ta nhắn với người một câu, nghĩ kỹ rồi hãy đến Bách Hoa môn tìm hắn, chắc hắn người hiểu dụng ý của hắn. Mặt khác, hắn còn nói người phải đến đó một mình, Bách Hoa môn không nghênh đón nam nhân.” Huyền Từ chuyển lại lời Hoa Tinh nói.

Lạc Hà nghe vậy, sắc mặt lộ ra vẻ phức tạp, trầm trầm: “Là vô tâm hay hữu ý? Tại sao hắn lại kỳ quái xuất hiện vào đúng chỗ này, thời gian, địa điểm đều chính xác, là hắn thần thông quảng đại hay hắn cố tình làm?”

Lạc Phàm nghi hoặc hỏi: “Sư muội, muội và hắn có chuyện gì thế, tại sao các người nói chuyện đều cổ quái như nhau thế? Có đúng là có chuyện không thể giải quyết ư, nói cho chúng ta biết, mọi người sẽ cùng giải quyết.”

Lạc Trần cũng lên tiếng khuyên nhủ: “Sư muội, người đừng như thế, chúng ta dù sao cũng là sư huynh của muội, có chuyện gì chúng ta cũng sẽ cùng tiến cùng lui với muội. Trước tiên hãy cứ trị dứt vết thương uội đi đã, sau đó trở về Hằng Sơn, sau này không xuống núi nữa, có được không?”

Nhìn hain vị sư huynh, Lạc Hà cảm động nói: “Cám ơn sư huynh, tâm ý các người ta hiểu được, chỉ là có một số việc phải do duyên phận. Muội và Hoa Tinh không có gì, chỉ là vô tình gặp nhau một lần mà thôi, các sư huynh không cần lo lắng. Vừa rồi muội chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi.”

Huyền Từ sư thái nói: “Từ lần gặp mặt đầu tiên, chúng ta thường xuyên nói chuyện, kỳ thật tất cả đều là duyên phận, cho nên hôm nay ta cứu người bấy quá cũng là nhân quả mà thôi. Người và Hoa Tinh nếu gặp nhau tức là đã có quan hệ nhân quả, xử lý thế nào là do người, nhưng ta chỉ có thể khuyên người rằng không cần để ý hết thấy, tùy thuộc vào tâm mà thôi. Tương lai, có thể người sẽ hiểu được lời ta nói hôm nay.” Nói xong quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của lão ni, Lạc Hà đạo cô cảm thấy trong lòng mờ mịt, thâm nghĩ có lẽ cũng không nên nghĩ nhiều nữa. Cứ để mọi chuyện tự nhiên, không cần phải trốn tránh.

223. Chương 223: Hộp Gắm Lại Xuất Hiện

Rời khỏi Huyền Từ am, Hoa Tinh đi về Bách Hoa môn. Hôm nay hắc cửu Lạc Hà đạo cô là vì tâm lý ích kỷ của nam nhân. Mắt nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp sắp chết, Hoa Tinh lại có cảm giác tiếc thương. Trong đầu hắc cửu có một giấc mộng, đó là có thể tập trung tất cả mỹ nữ thiên hạ lại. Mặc dù có một số chuyện muốn thực hiện được không dễ như suy nghĩ, nhưng quả thật là hắc cửu đang hết sức thực hiện việc đó.

Mùa hè Tế Nam rất nóng, khiến cho người ta cũng có cảm giác bức bối gấp gấp, trên con đường lớn không hề có một ngọn gió thổi qua, thật là khó có thể chịu được. Nhìn thành Tế Nam cách đó không xa, khoe miệng Hoa Tinh nở ra một nụ cười, vẻ mặt tự đắc. Tuy nhiên lúc này, một thanh âm thật nhỏ vang lên truyền vào tai Hoa Tinh, khiến cho sắc mặt hắc cửu thay đổi, ánh mắt lộ ra vẻ cao thâm. Thân ảnh nhoáng lên, Hoa Tinh lẳng không nhảy lên một rừng cây nằm về phía bên trái cách đó không xa, ẩn thân trong đó.

Ẩn thân trong rừng, Hoa Tinh theo dõi một hắc y nam tử đang bị ba người đại hán vây công, xung quanh còn có bốn người đó chính là Thiên Tinh sư giả Cửu Toàn thư sinh, Tiêu Tiên Đỗ Vũ, Mai Hoa cư sĩ, Huyết Nga lão quái. Nhìn kỹ thì thấy hắc y nam tử ước chừng hai bảy hai tám tuổi, khuôn mặt tuấn tú đã tái nhợt, đang bị đại hán chừng hơn bốn mươi tuổi bức lui liên tục, toàn thân đã có mấy vết thương ứa máu.

Rất cuộc, hắc y nam tử đã bị một chưởng đánh trúng ngực, kêu thảm một tiếng, thân thể bị đánh bay ra ngoài. Một gã đại hán lẳng không tung ra một trảo xé rách ngực áo hắc y nam tử, một hộp gắn nhất thời bắn ra rơi vào tay đại hán đó. Hoa Tinh ở trong rừng, ánh mắt biến đổi, lập tức hiểu được nguyên nhân mọi chuyện.

Bốn cao thủ đứng ngoài vừa thấy hộp gắn xuất hiện, ngoại trừ Huyết Nga lão quái vẫn bất động thì ba người còn lại đều phi thân lên, như ba đạo lưu quang, xuất hiện trên không trung, muốn chớp lấy hộp gắn. Đại hán thấy thế, hai tay tung ra hai trảo, trảo lực như muốn xé rách không khí, tấn công Cửu Toàn thư sinh và Tiêu Tiên Đỗ Vũ.

Cửu Toàn thư sinh hừ lạnh một tiếng, ngón giữa co lại búng ra, một đạo chỉ phong như lợi kiếm phá không, nhất cử xuyên thấu trái tim đại hán. Một dòng máu tươi phụt ra, đại hán ngã ngửa nhìn xuống ngực mình, hét thảm một tiếng rồi ngã xuống đất. Hai tên đồng bọn còn lại đều lộ rõ vẻ sợ hãi trên thần sắc, muốn tiến lên báo thù, lại sợ sẽ chết, trong lúc nhất thời cả hai đều lộ ra vẻ xấu hổ đứng yên tại chỗ. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

Lúc này, tam đại cao thủ đều không có lòng dạ nào để ý đến hai tên đại hán đang ngẩn người, đều ra sức đoạt lấy hộp gắn. Bởi vì tên đại hán kia trước khi chết đã tung ra hai trảo ngăn cản Cửu Toàn thư sinh và Tiêu Tiên Đỗ Vũ nên hộp gắn lúc này rơi vào tay Mai Hoa cư sĩ. Ba người vì thế hình thành thế hai người tấn công một người. Mai Hoa cư sĩ mặc dù rất bức bối trong lòng nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành vừa đánh vừa lui, muốn tìm cơ hội trốn chạy.

Nhìn ba người giao thủ, Hoa Tinh phát giác ra công lực Mai Hoa cư sĩ tuy không thâm hậu bằng Tiêu Tiên Đỗ Vũ, nhưng Cự Linh thần chưởng Mai Hoa Tam Lộng của hắc cửu hết sức mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn công kích của Tiêu Tiên Đỗ Vũ. Về phần Cửu Toàn thư sinh, công lực kém hơn hai người kia một chút nhưng chiêu thức cực kỳ quỷ dị khó dò, chỉ thấy hai hàng lông mày Hoa Tinh đã nhăn tít lại, tựa hồ nhận thấy điều gì đó.

Lúc này, Mai Hoa cư sĩ hét lớn một tiếng, cả giận nói:

“Thử tiếp Cự Linh thần chưởng của ta xem sao.” Vừa nói chuyện nhưng toàn thân đã lóe ra ánh sáng xanh dày đặc, thân thể dần chìm trong một đám mây màu xanh, một chưởng bổ ra, toàn bộ phương viên mấy trượng đều dày đặc chưởng ấn lớn vô cùng, thanh thế thực làm cho người ta kinh sợ. Cửu Toàn thư sinh và Tiêu Tiên Đỗ Vũ đều cả kinh, không dám liều mạng, đồng loạt tách ra. Tuy nhiên Mai Hoa cư sĩ dường như đoán trước được ý định đó của hai người, chưởng ảnh đầy trời nhanh chóng biến mất, y lợi dụng lúc hai người kia thối lui, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía tây.

Hai tiếng rống giận dữ vang lên, chỉ thấy hai đạo thân ảnh trên không trung bay vút về phía tây. Hai gã đại hán thấy thế cũng lập tức bỏ chạy. Toàn cảnh chỉ còn lại Huyết Nga lão quái và hắc y nam tử đã trọng thương. Thân ảnh Huyết Nga lão quái lóe lên, đứng trước người hắc y nam tử, cất tiếng lạnh lùng nói:

”Người đã chạy thoát thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng không thể tránh được ngày hôm nay, thật là đáng tiếc. Bây giờ người mau giao ra hộp gấm đi, dù sao cũng là sư bá, ta cũng sẽ nể tình sư phụ người lưu lại cho người một mạng, nếu không, hậu quả thế nào chắc người cũng đã biết rồi đấy. Hắc y nam tử lộ vẻ sâu thẳm, nói:

“Sư bá? Có lẽ thế, ta chỉ muốn hỏi người một câu, khi sư phụ ta chết thì người ở đâu? Người có thèm nhìn người lấy một lần hay không? Sau đó, người đã vì lão nhân gia làm gì chưa? Sư bá, ha ha, trong mắt người chỉ có danh lợi mà thôi, đúng không sư bá?” Huyết Nga lão quái hừ lạnh một tiếng:

”Người biết nhiều quá cũng sẽ không sống được lâu, người cũng như thế. Bây giờ ta đếm ba tiếng, người không nói ra ta sẽ chặt đứt tay chân của người, người tự suy nghĩ đi.

Ánh mắt hắc y nam tử chuyển đổi, rốt cuộc khi Huyết Nga lão quái đếm đến ba thì mở miệng nói:

“Được, hy vọng vận khí của người tốt một chút, nếu không, sợ rằng người cũng không có kết quả tốt đâu.” Nói xong lấy ra trong người một chiếc hộp gấm, thuận tay vứt ra xa. Huyết Nga lão quái cười lạnh một tiếng, cũng không nói thêm tiếng nào, cả người bay vút lên không trung bắt lấy hộp gấm, sau đó đáp lại chỗ cũ.

Trong khi Huyết Nga lão quái bắt lấy hộp gấm, hắc y nam tử đột nhiên lấy ra một thanh chủy thủ, đâm thẳng vào tim mình, tự vẫn chết đi. doc truyện tại . Nhìn nam tử vẫn còn một chút hơi thở thoi thóp trên mặt đất, Huyết Nga lão quái hừ một tiếng, nói:

“Kiên cường lắm, tránh để ta phải ra tay, hôm nay lưu lại thi thể của người vậy.” Nói xong, phi thân đi về phía xa, chớp mắt đã biến mất.

Trong rừng, Hoa Tinh thấy mọi người đều đã đi, đang muốn hiện thân, bắt đầu một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện khiến hân khựng người lại, ánh mắt lộ ra vẻ tươi cười. Hắc y nam tử vốn đang hấp hối ngoài kia đột nhiên nhổ thanh chủy thủ khỏi ngực, đứng dậy nhìn theo phương hướng Huyết Nga lão quái vừa rời đi, ánh mắt lộ ra vẻ thù hận, hừ lạnh một tiếng, bỏ chạy về hướng ngược lại.

Nhìn cảnh tượng này, Hoa Tinh trầm bầm:

“Quả là lợi hại, ngay cả giả chết cũng rất giống. Ha ha, tin tức Mai Hoa cư sĩ đoạt được hộp gấm sẽ nhanh chóng truyền ra, sẽ khiến cho thành Tế Nam rối loạn. Sau đó hai ngày, ta sẽ truyền ra tin tức Huyết Nga lão quái đoạt được tung ra, khi đó để cho bọn chúng đấu tranh loạn cả lên, ta chỉ cần đứng sau thu hoạch là được. Ha ha.” Hoa Tinh cười dài một tràng, rời khỏi rừng cây.

Trở lại Bách Hoa môn, Hoa Tinh thấy chúng nữ đều đang chơi đùa trong đình viện, cũng không quấy rầy các nàng, trực tiếp đi tìm Tử Ngọc Hoa và hai người Đào Kiếm. Trong phòng Dạ Phong, Tử Ngọc Hoa và hai người Đào Kiếm đang nói chuyện, thấy Hoa Tinh trở về, Tử Ngọc Hoa nói:

“Đại ca sao không thèm chơi với các nàng mà lại chạy đến đây, có đúng là bị đuổi đi đúng không?” Hoa Tinh lắc đầu cười nói: “Ta thấy các nàng đang chơi rất vui vẻ, cho nên không muốn quấy rầy các nàng, nên đến đây, cũng có chuyện cho các người đi làm.”

Dạ Phong nhìn hân hỏi: “Làm việc? Có đúng là có tình huống mới phát sinh hay không?” Hoa Tinh cười nói:

“Hôm nay đúng là có vài chuyện xảy ra, đầu tiên là chuyện xảy ra ở Huyền Từ am.” Thuật lại hết mọi chuyện ở Huyền Từ am, sau đó Hoa Tinh mới kể tiếp:

“Bây giờ ta ở đây chờ Lạc Hà tiên tử đến, để xem nàng ta có chịu xuống nước hay không.” Bốn người trong phòng nghe vậy đều trầm mặc.

Thấy bọn họ không nói, Hoa Tinh tiếp tục nói: “Sau đó, trên đường trở về, ta lại thấy hộp gấm thần bí xuất hiện, đầu tiên là bị Mai Hoa cư sĩ đoạt lấy, tin tức này tạm thời chưa ai biết, ta muốn các người hãy đem tin tức này tiết lộ ra ngoài, để cho những cao thủ võ lâm có lòng tham tranh đoạt. Tuy nhiên hộp gấm mà Mai Hoa cư sĩ đoạt được là giả, hộp gấm thứ hai mà Huyết Nga lão quái đoạt được mới có thể là thật, các người chờ ba ngày sau thì tung thêm tin tức này ra. Kể mang hộp gấm cũng thật là giáo hoạt, ha ha.” Nói đến đây thì đem hết chuyện thấy được trong rừng kể ra.

Nghe hẳn kể xong, Tử Ngọc Hoa cười nói: “Người này quả nhiên có tâm cơ, võ công mặc dù không bằng người khác, nhưng tâm cơ thâm trầm thật khiến người khác sợ hãi. Ý đại ca đệ đã hiểu, đại ca muốn trước khi rời khỏi nơi này thì sẽ vì võ lâm Trung Nguyên diệt trừ một ít người đáng chết, coi như là vì tương lai rộng mở của Phượng Hoàng thư viện đúng không?”

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Không phải là vì thư viện, ta chỉ vì chính mình. Thôi được rồi, các người đi làm đi, ta cũng đã mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút. Nói xong đứng dậy trở về phòng.

Đi xuyên qua hành lang, Hoa Tinh đột nhiên phát hiện Trương Tuyết đang đứng một mình dưới mái hiên, không cùng mọi người chơi đùa. Nhận thấy nàng có vẻ suy tư, Hoa Tinh tiến đến, nói:

“Như Tâm, sao không chơi đùa cùng mọi người, có đúng là vì trời nóng quá không muốn hoạt động hay không? Theo ta đến phòng ta đi, hôm nay ta hơi mệt, giúp ta đấm bóp một chút.”

Trương Tuyết nghe vậy, sắc mặt biến đổi, trong mắt thoáng lộ ra vẻ hoảng hốt, nhưng nhanh chóng biến thành buồn bã, chậm rãi khôi phục lại sự yên tĩnh. Ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, thấy hắn đang mỉm cười nhìn mình, Trương Tuyết thở dài, nói: “Nếu công tử mệt mỏi, ta sẽ giúp công tử.” Nói xong, nhẹ nhàng đi theo Hoa Tinh.

Trở vào phòng Hoa Tinh, Trương Tuyết đóng cửa cẩn thận, sau đó đi đến phía sau Hoa Tinh nắm bóp hai vai cho hắn. Hoa Tinh im lặng hưởng thụ sự mềm mại của hai bàn tay nhỏ, hắn khẽ nói: “Vừa rồi có đúng là nàng cảm thấy lẻ loi với mọi người vì tồn tại sự chênh lệch tuổi tác đúng không?”

Trương Tuyết đáp: “Có một số việc không thể thay đổi được, tỷ như tâm cảnh của một người, đó là sự từng trải và thời gian mà thành, không thể nào có thể dễ dàng quên được. Ta và các nàng luôn tồn tại một khoảng cách thật lớn, đó là chuyện không thể nào thay đổi được!”

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Nàng nghĩ nàng và bọn họ bất đồng gì đây? Ngoại trừ tuổi tác thì còn có thứ gì nữa đâu? Kỳ thật nàng chỉ hơi tự ti nên rơi vào vòng lẩn quẩn đó mà thôi.”

Trương Tuyết gật đầu nói: “Người rất hiểu tâm lý của nữ nhân, chuyện gì người cũng đoán trước được. Tuổi của ta đích xác là chênh lệch với bọn họ rất nhiều, thực sự không thể thay đổi được.”

Hoa Tinh cười nói: “Nữ nhân bên người ta luận về tuổi tác thì Lý Thái Tú và nàng là hai người lớn tuổi nhất, thân phận hai người đặc biệt nhất, nhưng nàng ta vẫn đi theo ta đấy thôi.”

Trương Tuyết cả kinh hỏi: “Lý Thái Tú? Người nói người đã từng có lời đồn đãi rằng chết trong tay người hiện tại đang ở bên cạnh người hay sao? Không biết trong hai tỷ nữ kia người nào là nàng đây?”

Trương Tuyết lại thở dài một hơi, sau đó hỏi: “Tiểu Tuyết hẳn cũng là người có lai lịch khác đúng không? Với tính cách của Hoa Tinh người, nữ nhân bên người cũng thực sự không hề đơn giản.

Hoa Tinh mỉm cười thần bí nói: “Nếu nàng đã nhận định được như thế thì cần gì phải hỏi nữa? Thân phận bọn họ tạm thời ta còn chưa nói cho nàng biết được, có lẽ trong một thời gian ngắn nữa, Tiểu Tuyết sẽ công khai thân phận, khi đó nàng sẽ biết.”

Trương Tuyết ồ lên một tiếng, tiếp tục bóp vai cho hắn, vẻ mặt dường như chưa thỏa mãn với câu trả lời của hắn. Hoa Tinh bất đồ nắm lấy tay nàng, nói: “Được rồi, thân thể đã thoải mái hơn, bây giờ ta muốn đi nằm, nàng nằm nói chuyện với ta nhé.”

Không cần nhìn xem nàng có đồng ý hay không, Hoa Tinh mỉm cười đi đến bên giường. Trong lòng Trương Tuyết run lên, ánh mắt lộ ra vẻ run rẩy, nàng hiểu được hắn lại muốn làm chuyện xấu, chỉ có điều ánh mắt của hắn hàm chứa sự bá đạo không nói nên lời, khiến nàng không cách nào trốn tránh cả.

Đi đến trước giường, khom lưng cúi hằm cho hắn, Trương Tuyết hầu hạ hắn nằm xuống, sau đó lập tức cúi hằm, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh hắn, nhìn trần nhà nói: “Người đang nghĩ gì thế? Lâu như vậy cũng không biết Thu Nguyệt thế nào, một chút tin tức cũng không có, ta thực sự lo lắng.” Tựa hồ muốn tránh tránh điều gì đó, Trương Tuyết cố ý nhắc đến Thu Nguyệt.

Hoa Tinh không thèm để ý, chỉ cười nói: “Tình huống của Thu Nguyệt ta đã cho người đi thăm dò, hẳn là ngày mai sẽ có tin tức, nàng yên tâm. Hôm nay người đáng chết của phái Hoa Sơn đều đã chết, tin rằng Thu Nguyệt cũng sẽ không có gì nguy hiểm, chờ tương lai có thời cơ, ta sẽ phái người đón nàng ta đến là

được. Khi đó hai nàng đều ở bên ta thì thật là tốt. Đặc biệt là, hắc hắc, buổi tối, nhất định sẽ thú vị lắm đây.”

Trương Tuyết nghe thế, giật mình, ngử khí tỏ vẻ cầu xin: ”Hoa Tinh, người chớ có loạn, người đã đạt được thân thể của ta, ta hy vọng người giữ lại sự tôn nghiêm cuối cùng cho ta, không nên bày ra tình huống quái dị đó, đừng để ta và Thu Nguyệt cùng một chỗ, van cầu người đấy.

Hoa Tinh nghe vậy, quay người nhìn nàng, ánh mắt nhìn nàng đăm đăm nói: ”Người không sợ lần đầu tiên của Thu Nguyệt sẽ bị ta làm đau hay sao, nếu có nàng ở bên cạnh chỉ điểm cho Thu Nguyệt thì có phải là tốt hơn không?”

Trương Tuyết lắc đầu lia lịa nói: ”Ta tin người sẽ không nỡ làm đau nàng, hơn nữa lần đầu tiên của nữ nhân đều như thế cả, từ từ nàng sẽ thích ứng. Bất kể thế nào, ta cũng không thể ở cùng Thu Nguyệt dưới tình huống như thế, chuyện loạn luân như thế ta không làm, tại sao người cứ phải bức bách ta như vậy?”

Hoa Tinh khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, nói nhỏ: ”Nói thật đó là chuyện cực kỳ hấp dẫn nam nhân, tuy nhiên nhìn nàng kiên quyết như bây giờ, ta sẽ không bức bách nàng, nhưng ta tin rằng sẽ có một ngày nàng thích ứng, khi đó ta sẽ nhấp nháp tư vị bất đồng của các nàng, bây giờ ta đã đói rồi, xoi nàng trước đã. Ha ha, nói xong không để cho nàng cơ hội lên tiếng, đã áp miệng khóa chặt môi nàng, Trương Tuyết khẽ giãy giụa, hai vú đầy đặn nhất thời hưng phấn nhảy lên từng từng.

Buổi chiều, mặt trời rất nóng, xuân sắc tràn ngập trong phòng Hoa Tinh, một đôi nam nữ không ngừng vờn vẹo áp sát nhau, không ngừng kích thích đối phương. Trên giường Hoa Tinh, thân thể Trương Tuyết trắng muốt như tuyết, hai bầu vú cao vút khê rung lên nhẹ nhẹ, tỏa ra vẻ sáng bóng lộng lẫy, hấp dẫn vô cùng, vòng eo mảnh khảnh vờn vẹo như linh xà, cặp mông tròn trịa trắng toát, theo sự chuyển động của nàng mà núng nính, kích thích dục hỏa của Hoa Tinh bốc lên.

Nắm lấy bầu vú của nàng, Hoa Tinh liếm nhẹ, thần sắc mang theo vẻ đắc ý và tự hào, tựa như muốn nói tất cả những thứ xinh đẹp của nàng đều thuộc về hắn. Ngắm kỹ thân thể mê người đó, Hoa Tinh thở dài nói: ”Không hổ là tuyệt phẩm Hoa Sơn, hấp dẫn khó có thể miêu tả được, mặc dù gặp nàng hơi trễ, nhưng giờ phút này có thể thưởng thức cơ thể của nàng, đối với ta cũng là đáng quý vô cùng.”

Trương Tuyết ngẩn người, ánh mắt nhìn đăm đăm nhìn Hoa Tinh, trong lòng có cảm giác kỳ quái không nói nên lời. Lần đầu tiên nàng cảm thấy lời nói thực của hắn hấp dẫn vô cùng, thực sự là nam nhân khiến cho người ta nhìn không thấu, khiến cho người ta vừa tức vừa hận, nhưng lại càng khiến người ta hấp dẫn. Miên man trong suy nghĩ, Trương Tuyết mới đột nhiên phát hiện Hoa Tinh đang ngắm nghía mình một cách thoải mái, nhất thời một sự ngượng ngùng vô tận dâng lên trong đáy lòng, khiến cho nàng không nén được phải nhắm mắt lại.

Hoa Tinh mỉm cười dịu dàng, trong lúc nàng nhắm mắt lại bất đồ tiến vào thân thể nàng, thân thể Trương Tuyết trở nên căng thẳng, hai mắt lộ ra vẻ u oán si mê nhìn Hoa Tinh. Đè lên hai vú đầy đặn của nàng, Hoa Tinh thấp giọng cười nói: ”Cảm giác thật tuyệt, nhưng sẽ tuyệt hơn nếu nàng mở mắt nhìn ta, khi đó chẳng những trong mắt nàng có ta, trong lòng có ta, trong thân thể cũng có ta, như thế hai ta mới chính thức hòa nhập làm một, tâm linh giao hội, hiểu chưa?” Trương Tuyết bĩu môi, lườm hắn, đột nhiên ngẩng đầu lên hôn hắn, thân thể uốn éo mãnh liệt đem hết sức giúp hắn cảm thấy thoải mái, giúp cho Hoa Tinh chậm rãi thưởng thức tư vị của mình, Hoa Tinh mỉm cười ngạc nhiên, hai tay ôm chặt lấy nàng, hai người chìm đắm trong bể dục sung sướng, không hề muốn tỉnh lại.

224. Chương 224: Cầm Hạp Phong Vân

Mỉm cười nhìn Trương Tuyết mặc quần áo ỉnh, Hoa Tinh cười khanh khách, vuốt ve khuôn mặt nàng, dịu dàng nói: ”Thời khắc này, dường như ta không phải chỉ đơn thuần là công tử đúng không?”

Sắc mặt Trương Tuyết ửng đỏ, đẩy hắn ra khỏi ngực mình, nũng nịu mắng: ”Người là nam nhân xấu xa điển hình, chiếm tiện nghi của người khác rồi chỉ biết khi dễ họ, khiến người ta vừa tức vừa hận.” Nói xong

thu tay lại.

Hoa Tinh thấy vẻ đáng yêu của nàng, cười nói: "Cuộc sống ngoài tình dục, còn phải có sự thú vị mới lạ nữa mới tốt. Ha ha, được rồi mau đi ra ngoài thôi, Tiểu Tuyết đã đợi ở ngoài cửa."

Trương Tuyết nghe vậy, sắc mặt biến đổi, thấp giọng mắng: "Người thật là đáng ghét, biết nàng vừa đến lại trêu ta như thế, người cho ta là ngọc à."

Hoa Tinh chỉ cười không nói, chỉ dịu dàng giúp nàng mặc quần áo, sau đó mở cửa phòng, quả nhiên phát hiện ra ánh mắt Tiểu Tuyết lộ ra ý cười nhìn vào phòng. Tiện tay kéo Tiểu Tuyết, Hoa Tinh hỏi: "Chờ lâu như thế là có chuyện gì?"

Trần Lan nói: "Vừa rồi Đào Vô Phong nói Bách Hoa môn chủ mời công tử đến có việc thương nghị."

Hoa Tinh ồ lên một tiếng nói: "Như thế ư, được rồi, người dẫn Như Tâm đi chơi đi, sau này nhớ kỹ để cho nàng hòa nhập với mọi người một chút."

Trần Lan nói: "Biết rồi, công tử mau đi đi."

Nói xong chạy đến nắm tay Trương Tuyết lôi ra ngoài.

Đi đến đại sảnh Bách Hoa môn, đã thấy ở đó có Hoa Ngọc Như, Chung Văn Quyên, Kiều Phượng Ngâm, Dương Anh, Tử Ngọc Hoa, Dạ Phong và hai người Đào Kiếm. Thấy Dạ Phong đứng dậy nhường chỗ, Hoa Tinh phát tay ý nói không cần nhường chỗ, sau đó tự mình đi đến bên cạnh Hoa Ngọc Như, cười nói: "Cứ tiếp tục nói đi, không cần lo cho ta, ta nghe một lát sẽ hiểu thôi. Hoa Ngọc Như nhìn hẩn liếc mắt một cái, ánh mắt dừng dừng, tựa hồ như chuyện lần trước đã ghi tạc trong lòng. Mà Chung Văn Quyên và Kiều Phượng Ngâm cũng đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn Hoa Tinh, mơ hồ lộ ra vẻ ngượng ngùng và u oán."

Lúc này, Dương Anh nói: "Biện pháp của các người đề nghị hay lắm, có thể chuyển đi sự chú ý của những người đó đối với Bách Hoa môn, đối với chúng ta cũng cực kỳ có lợi. Tương lai, nếu bọn họ biết việc này đã truyền ra ngoài, khi đó sợ là chúng ta sẽ gặp nguy hiểm."

Tử Ngọc Hoa nói: "Điểm này người không cần lo lắng, kỳ thật người nghĩ kỹ một chút đi, hôm nay Bách Hoa môn trải qua trận chiến đó, có bao nhiêu người chưa từng đắc tội đây? Hơn nữa thực lực bọn họ cường đại vô cùng, bọn họ sẽ bỏ qua cho các người sao? Nếu không có đại ca ta ở chỗ này, các người có khả năng chống cự được bao nhiêu người đây? Hôm nay, ta nghĩ việc quan trọng nhất của Bách Hoa môn không phải là canh giữ, cố chôn chân ở đây nữa mà phải ra đi, tìm kiếm nét mới mẻ. Chỉ cần thủ hạ dưới tay các người hùng hậu, thì cho dù đến Giang Nam cũng vẫn là Bách Hoa môn chứ có khác gì đâu?"

Dương Anh nghe vậy sững sờ, không khỏi quay đầu nhìn Hoa Ngọc Như, muốn hỏi ý của nàng. Lời vừa rồi của Tử Ngọc Hoa rất rõ ràng, hẳn muốn khuyên Bách Hoa môn gia nhập liên minh Phượng Hoàng thư viện, rời khỏi nơi thị phi này. Hoa Ngọc Như đương nhiên cũng hiểu ý này của hẩn, do dự một chút, đoạn nói: "Cám ơn đề nghị của công tử, chuyện công tử vừa nói tôi sẽ suy nghĩ. Trước mắt Bách Hoa môn vẫn còn chưa lâm vào khốn cảnh, cho nên ta vẫn chưa muốn rời đi, tất cả mọi thứ nơi này đều là do ân sư năm đó sáng lập ra Bách Hoa môn, không thể dễ dàng quyết định được."

Tử Ngọc Hoa cười nói: "Môn chủ cứ cẩn thận suy nghĩ, chuyện này không phải là chuyện đùa, cho nên cần phải thận trọng. Nhưng ta nghĩ lệnh sư dưới cừu tuyền cũng không hy vọng nhìn thấy Bách Hoa môn do người sáng lập lại bị hủy diệt ở chỗ này đâu. Được rồi, việc này tạm gác qua, chúng ta tiếp tục nói về việc hộp gấm, bây giờ tin tức đã được truyền ra, tin rằng sang mai cả thành Tế Nam sẽ rất náo nhiệt. Lúc này, Bách Hoa môn cần phải làm một việc, chính là thống kê cụ thể xem trong thành Tế Nam cuối cùng có bao nhiêu cao thủ đang giấu mình. Nhớ lại trận chiến cùng Lâm Văn thì trong đám người đó có hai nhân vật thần bí, một người là Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt, người còn lại là ai ta vẫn chưa đoán ra, có thể là nữ nhân, nhưng võ công cực cao, thật là hiếm thấy."

Hoa Ngọc Như hạ giọng nói: "Nếu Tử công tử đã muốn thế, ta sẽ lệnh ôn hạ đa tâm lưu ý là được. Bây giờ gian cũng không còn sớm nữa, ta để vài người mang cơm tối, mọi người ở đây dùng bữa nhé." Nói xong ánh mắt bình thần quét sang năm người Hoa Tinh.

Bốn người Tử Ngọc Hoa cũng không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn Hoa Tinh. Hoa Tinh thấy vậy bèn cười nói: "Hoa môn chủ có hảo ý như vậy, bọn ta làm sao cự tuyệt, nhưng bọn ta đã ăn ở đây mấy lần, chi bằng

Hoa môn chủ đến biệt viện của chúng tôi cùng nhau dùng bữa được không?” Nói xong dùng ánh mắt tà dị quét nhìn ba người Chung Văn Quyên, ánh mắt dường như mang theo ý nghĩa xa xôi nào đó.

Hoa Ngọc Như nhìn hẩn, thần sắc bình tĩnh, ung dung nói: “Nếu đặc sứ muốn vậy thì cứ theo ý của người mà làm. Anh tử, người đi phân phó chuẩn bị cơm tối, sau đó mang đến Bách Hoa biệt viện.” Dương Anh sững sốt, đứng dậy rời đi, đoàn người cũng theo thế đi về phía biệt viện của Hoa Tinh.

Trên đường đi, Hoa Tinh đi cạnh Hoa Ngọc Như nói: “Ngọc Như, nàng vẫn còn giận ta hay sao? Từ khi xảy ra chuyện đó, ta vẫn chưa thấy nàng nở một nụ cười, không lẽ nàng thật sự nhìn không ra mọi chuyện, hận ta như vậy sao?” Hoa Ngọc Như lườm hẩn, ánh mắt lập tức xuất hiện vẻ u oán song không trả lời, vẫn giữ sự uy nghiêm và bình thản như trước.

Hoa Tinh hơi sững sốt, sau đó mỉm cười, hiểu được nàng đang ở chỗ đông người, không muốn bị mất thể diện môn chủ. doc truyện tại . Nàng là môn chủ, đương nhiên là người chịu trách nhiệm rất lớn, áp lực trên vai nàng rất nhiều, chỉ là nàng cố sức tỏ ra kiên cường mà thôi.

Nghĩ thông suốt đạo lý này, Hoa Tinh đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, truyền âm nói: “Ta hiểu được lòng nàng, nhưng đừng nên làm khó chính mình, nếu có chuyện gì quá khó khăn cứ nói cho ta biết, ta sẽ hoàn thành hết thảy mọi chuyện cho nàng. Về phần ba người Văn Quyên, Phương Ngâm, Dương Anh, các nàng thật ra cũng sẽ hiểu được suy nghĩ của nàng, sẽ không cười nàng đâu. Nàng cứ thoải mái vui vẻ, khi đó nàng mới có thể là chính mình, đệ nhất Bách Hoa!” Hoa Ngọc Như liếc mắt nhìn hẩn nhưng lập tức quay đầu đi, tựa hồ muốn trốn tránh điều gì đó. Hoa Tinh cũng không nói thêm nữa, lui lại sau hai bước sóng vai với Tử Ngọc Hoa.

Bữa cơm diễn ra bình lặng, nhưng Hoa Tinh hiểu được Bách Hoa môn đã bắt đầu xuất hiện theo ý nghĩ cũng như sự sắp đặt của mình, chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa thì sẽ như “nước chảy thành sông” theo ý mình. Sau khi ăn xong, Hoa Tinh tiễn tứ nữ của Bách Hoa môn sau đó trở về phòng cùng chúng nữ nói chuyện, nhắc đến việc hộp gấm. Nghe hẩn nói xong, đám người Mai Hương không hề quá quan tâm, chỉ có Trương Tuyết, Lý Thái Tú, Diệp Tinh là thần sắc có chút biến hóa, chỉ có điều không thấy ai lên tiếng.

Đêm đến, Hoa Tinh ở trong phòng Mai Hương, trải qua một trận xuân tình nhộn nhạo, Mai Hương nằm trong ngực hẩn, khẽ nói: “Hoa Tinh, chúng ta ở nơi này đã lâu, đến khi nào mới đi đây? Mấy ngày ta muội thấy Như Thủy tỷ tỷ và Vô Ảnh tỷ tỷ đều tỏ ra buồn bã, huynh cũng nên quan tâm bọn họ, chịu khó bỏ thời gian ra bồi tiếp bọn họ...”

Bịt cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, Hoa Tinh cười nói: “Ý của nàng ta hiểu được, nhưng lúc này không phải là thời cơ tốt nhất, nơi này là Bách Hoa môn, ta không muốn gây chú ý quá mức đến mấy người Hoa Ngọc Như. Đây là điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến đi Trung Nguyên, ta cũng muốn mọi chuyện xong xuôi, trở về Phương Hoàng thư viện. Trước mắt, nữ nhân bên người ta có chín người, ngoại trừ muội, Tiểu Tuyết, Lý Thái Tú ra thì tỷ muội Diệp Tinh, Âm Nhu, Vô Ảnh, Như Thủy ta đều chưa động đến các nàng, chuyện đó chẳng qua là vì thời cơ chưa tới, sau này nàng sẽ hiểu.”

Mai Hương dùng bàn tay nhỏ bé của mình vuốt ve lồng ngực hẩn, thấp giọng hỏi: “Huynh đã quên mất một người, Như Tâm thì sao, sao huynh không nhắc đến?”

Hoa Tinh thoáng ngẩn người, cười nói: “Ngay cả chuyện này mà người cũng hỏi, có đúng là muốn ăn đòn hay không? Thật ra người đã hiểu còn hỏi nữa!” tại

Mai Hương cười duyên đáp: “Người ta chỉ tùy ý hỏi thôi, không hề có ý nào khác. Đi với huynh lâu, muội biết nữ nhân bên người huynh không có ai là xấu cả, muội chỉ tò tò xem nàng và Tiểu Tuyết ai xinh đẹp hơn mà thôi.”

Hoa Tinh nghe vậy trầm mặc một chút, dịu dàng nói: “Nàng ta và Tiểu Tuyết mỗi người một vẻ, không hề giống nhau. Về phần tên nàng ta, tạm thời không thể nói cho người biết được. Tương lai sẽ có một ngày ta nói cho các nàng biết. Trong các nữ nhân bên cạnh ta, Âm Nhu vẫn chưa phải là người đẹp nhất, nàng đoán xem người đẹp nhất là ai?” Mai Hương chuyển động tứ vò vòng, nói với vẻ không chắc chắn:

“Không lẽ lại là Trương Tuyết hoặc Như Tâm?”

Xoa nhẹ bộ ngực mềm mại co dãn của nàng, Hoa Tinh cười nói: “Không phải, mặc dù bọn họ cũng đẹp

nhưng chính thức đẹp nhất là Tô Ngọc, dung mạo Tô Ngọc còn vượt hơn Âm Vũ, chỉ là trước giờ không ai biết mà thôi.” Mai Hương vừa nghe thì cả kinh, sắc mặt biến đổi, nhưng nhanh chóng sáng tỏ.

Hoa Tinh đưa tay vuốt ve bờ mông tròn lẳn của nàng, nói: “Bất quá n gười mà ta sủng ái nhất là muội đấy, hiểu chưa hả tiểu hồ đồ, người ta như thế còn không biết, còn ở đây tỏ vẻ như ăn phải dấm chua vậy, đáng trừng phạt.” Nói xong lại trở mình, một lần nữa tiến vào thân thể nàng tận hưởng khoái lạc.

Thành Tế Nam, từ sáng sớm, tin tức hộp gấm rơi vào tay Mai Hoa cư sĩ đã truyền khắp ngõ ngách trong thành, vô số cao thủ võ lâm lên đường tìm kiếm tung tích Mai Hoa cư sĩ, toàn bộ thành Tế Nam giống như nổi lên một cơn lốc chấn động toàn bộ võ lâm Trung Nguyên. Đứng ở góc đường, Hoa Tinh nhìn vô lâm nhân sĩ lui tới rộn ràng, quay sang nói với Dạ Phong bên cạnh: “Xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm, chỉ tiếc là Mai Hoa cư sĩ ẩn nấp quá kỹ, nếu không thì càng vui hơn nữa.

Dạ Phong cười nói: “Thành Tế Nam lớn như thế này, hôm qua hắn vừa thoát được hộp gấm, chắc là chưa kịp rời đi, cho nên tin chắc không bao lâu hắn sẽ bị người ta phát hiện, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn đứng xem là được.”

Hoa Tinh cười nói: “Cũng đúng, nhiều người như thế đổ xô tìm hắn, nếu tìm không ra thì làm sao bọn họ cam tâm? Chúng ta bây giờ nên đi ra ngoài thành, nơi đó mới là chiến trường chính, nơi này.” Lúc này Hoa Tinh đột nhiên phát hiện trong đám đông xuất hiện mấy thân ảnh quen thuộc, đó là Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt, Mộc Tây Tạp, Cửu Toàn thư sinh, Tiêu Tiên Đồ Vũ. Vừa thấy hai người phía sau, Hoa Tinh lập tức hiểu được bọn họ không truy đuổi Mai Hoa cư sĩ, nếu không sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Hoa Tinh bất động thanh sắc, cùng Dạ Phong bám theo đi ra ngoài thành. Vừa ra khỏi thành, lại thấy thêm ba gương mặt quen thuộc nữa, chính là Long Vũ, Thiết Chiến, Lục Nhân Tà Thần.

Dạ Phong vừa thấy Thiết Chiến và Long Vũ thì hạ giọng nói: “Bọn họ cũng đến, không biết là vì truy đuổi Lục Nhân Tà Thần hay là vì chuyện khác?” Hoa Tinh thần nhiên nói:

“Bây giờ không cần đoán, đến đúng lúc thì mọi chuyện sẽ hiển lộ ra. Chúng ta tốt nhất là tìm chỗ nào có thể quan sát tốt, tọa sơn quan hổ đấu.” Nói xong thân thể khẽ nhảy vọt lên một cây đại thụ, mỉm cười nhìn bốn phía.

Khu bình nguyên trống trải này đã tụ tập hơn hai trăm vị cao thủ võ lâm, nhưng lại không có thân ảnh Mai Hoa cư sĩ. Trong số đó có cả người phái Võ Đang, Thanh Thành và một ít đệ tử còn sót lại của võ lâm tứ đại bang phái, còn có môn hạ của tứ đại thư viện cũng ẩn thân trong đó. Theo nhận xét của Hoa Tinh thì chỉ có một ít cao thủ thực sự, chiếm gần một nửa nhân số, số còn lại chỉ là loại nhân vật rỗng rần hỗn tạp, không cần để ý.

Lúc này, trong đám đông có một tiếng nói không biết của ai vang lên: “Nghe nói Mai Hoa cư sĩ đã dịch dung thành một lão già hơn sáu mươi tuổi mặc áo xám, trong tay cầm một cây quả trượng, mọi người nhìn xem ở đây có người như thế hay không?”

Lời vừa nói ra nhất thời tiếng ồn ào vang lên, rất nhanh chóng có người trả lời: “Ở đây, ở đây, a” tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng truyền khắp bốn phía.

Bóng người chớp lên, toàn bộ đám đông nhanh chóng phân tán, tuy nhiên tiếng kêu thảm thiết vẫn không dứt vang lên, tựa hồ theo sát sự di chuyển của mọi người, một loại khí tức kinh khủng nhanh chóng trỗi lên trong lòng mọi người. Trên đại thụ, Hoa Tinh nhìn theo bóng người di động, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ. Người đó Hoa Tinh đã nhìn thấy, nhưng y là Mai Hoa cư sĩ sao? Cho dù đúng là thế, tại sao y không trốn xa, lại điên cuồng giết người ở đây? Chuyện này không lẽ ẩn giấu bí mật gì không muốn người khác biết ư?

Ngay khi người cầm quả trượng trên tay bị đám đông vây lại thì trên mặt đất đã có gần ba mươi người thiệt mạng, máu tươi tung tóe khắp một vùng đất, khiến ọi người đều kinh hãi. Một tên đại hán chỉ vào lão già áo xám phẫn nộ quát: “Mai Hoa cư sĩ, người quả là đã mất hết nhân tính, ý vào võ công cao cường của mình giết người vô tội lung tung, người không sợ báo ứng hay sao?” Lão nhân áo xám hừ lạnh nói: “Các người hơn trăm người đối phó với mình ta, chuyện này có tính là tàn nhẫn hay không, có tính người hay không? Còn nữa, kẻ nào nói ta là Mai Hoa cư sĩ đây?” Trong đám đông đã vang lên tiếng chửi rủa, nhưng câu nói cuối cùng của lão nhân lại khiến ọi người trở nên nghi vấn, không biết lão có đúng là Mai Hoa cư sĩ hay không?

Đại hán khi này lại lên tiếng: “Bất kể ngươi là ai, ngươi giết nhiều người như vậy, hôm nay phải đền tội, nếu không, ngươi đừng hòng mơ tưởng còn sống rời khỏi đây.”

Lão nhân cười lạnh nói: “Công đạo? Các ngươi sao không nghĩ lời vừa rồi là cố ý hãm hại ta, ám chỉ ta là Mai Hoa cư sĩ, muốn đưa ta vào chỗ chết hay sao? Ngươi muốn công đạo có đúng không? Đến đây đi, ta xem ngươi có sợ chết hay không?”

Đại hán tỏ ra giận dữ, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng tưởng võ công ngươi cao hơn ta thì ta sợ ngươi, một người không thể thì mười người, hai mươi người sẽ giết được ngươi.”

Lão nhân cười lạnh nói: “Như thế tức là lấy số đông để áp đảo, thực là không biết xấu hổ. Ngươi chỉ biết dùng thủ đoạn hạ lưu, cái này gọi là anh hùng sao? Còn có mặt mũi nào mà đứng đây học thói chó sủa, còn không mau cút ngay.”

Nói xong, quả trứng trong tay vung lên, một cổ chân nguyên cường đại phát ra đánh bay đại hán ra ngoài ba trượng rơi xuống đất, không có một chút động tĩnh nào nữa.

Ánh mắt của chúng nhân bốn phía lập tức biến đổi, toàn trường lập tức trở nên im lặng, dù sao thì làm gì có ai không sợ chết? Thấy mọi người không nói gì, lão nhân áo xám nói: “Nếu không còn có kẻ nào lên tiếng nữa thì lão phu xin đi trước.” Nói xong phóng người lên bắn ra ngoài.

Tuy nhiên lúc này có một thanh âm vang lên: “Nếu đã đến thì cần gì phải gấp gáp chuồn đi như thế?” Bóng người chớp lên, trong khi mọi người đang kinh ngạc thì giữa không trung hai bóng người đã nhanh chóng giao thủ mười chiêu, chân khí mãnh liệt đánh ra tạo thành những tiếng nổ chói tai.

Bóng người tách ra, mọi người lúc này mới nhận ra kẻ đã xuất thủ nhân chặn lão già chính là Thiên Tinh sứ giả Cửu Toàn thư sinh. Lúc này sắc mặt Cửu Toàn thư sinh hiện rõ vẻ kinh ngạc, nghi hoặc nói: “Ngươi không phải là Mai Hoa cư sĩ, ngươi là ai mà có võ công mạnh mẽ như thế?”

Lão nhân áo xám lạnh lùng nhìn Cửu Toàn thư sinh, nói: “Tuổi còn trẻ nhưng võ công đã cực cao, quả nhiên là không đơn giản, bất quá thân phận của lão phu sẽ không nói cho ngươi biết, ngươi chớ có hỏi nhiều. Về phần Mai Hoa cư sĩ đang ở đâu ta biết, nói cho các ngươi biết cũng không sao cả, trước mắt hắn cũng đang ở nơi này, chỉ là hắn đang cố che giấu thân phận. Người đầu tiên mở miệng vu khống ta chính là hắn, các ngươi cứ chậm rãi tìm đi, lão phu đi trước một bước.

“Chậm đã, nếu không ngại thì để ta đoán thân phận của ngươi xem sao?” Tiêu Tiên Đỗ Vũ từ trong đám đông bước ra, nhìn lão nhân áo xám giữa không trung.

Lão nhân áo xám cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Tiên Đỗ Vũ, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi đã biết thân phận của lão phu, tất cũng biết quy củ của ta, không muốn chết thì tốt nhất là câm miệng đi.”

Tiêu Tiên Đỗ Vũ lạnh nhạt nói: “Hơn mười năm không gặp, không ngờ ngươi vẫn còn giữ tính tình cố chấp của ngươi, tình nguyện bị người khác ngộ nhận hiểu lầm cũng không nói ra sự thật, cần gì phải làm như thế chứ? Ngấm lại trong chúng ta năm đó thì ngươi là một trong Càn Khôn Tứ Tuyệt, khi đó vui vẻ khoái lạc, chỉ vì một kiếm năm đó ngươi cam chịu oan ức mà khiến cho Tứ Tuyệt trở mặt, ngươi đi về miền biên hoang xa xôi, chớp mắt đã trải qua bốn mươi năm, năm tháng thật vô tình phải không lão bằng hữu?” Nói ra lời cuối cùng đã trở nên thương cảm buồn bã.

Lão nhân áo xám cũng tỏ vẻ thê lương, đứng im lặng nhìn về phía chân trời, tựa hồ như nhớ lại chuyện năm xưa. Bất đồ lão nhân không nói gì, cúi đầu nhìn Tiêu Tiên Đỗ Vũ, sau đó quay người bỏ đi, biến mất về phía phương xa.

Thấy lão rời khỏi, Cửu Toàn thư sinh hỏi: “Người này cuối cùng là ai, võ công thực sự lợi hại! ”

Đỗ Vũ thở dài nói: “Hắn là người nhiều năm trước nổi danh là một trong Càn Khôn Tứ Tuyệt, Kinh Hồng Tuyệt Kiếm Tư Đồ Không, vì xảy ra một chuyện hiểu lầm mà hắn và tam tuyệt còn lại trở mặt thành cừu nhân. Các nhân vật trong Càn Khôn Tứ Tuyệt đều là nhân vật tuyệt thế, tính cách rất khác nhau, trong đó Tư Đồ Không là người cao ngạo nhất. Năm đó, hắn cùng với Thiên Tầm thần quân Mộng Thiên, Thiết Chương Bá Thiên Trảm Lập, Hồ Hải Lăng Tử Triệu Bích hợp lại xưng là Tứ Tuyệt, tôn trọng lẫn nhau, giao tình cực tốt. Trong bốn người thì Hồ Hải Lăng Tử thích nữ sắc, lúc đó yêu một nữ nhân, Mị Tiên Liễu Tam Nương. Nữ nhân này thực ra hơi dâm dăng nhưng Triệu Bích không quan tâm, cho

rằng đó chỉ là quá khứ của nàng ta, chỉ cần cảm hóa nàng sẽ thành công. Ai mà biết chỉ vì chuyện đó mà xảy ra một việc khiến người khác không thể nào nghĩ ra được.” Kể đến đây bất đồ Tiêu Tiên Đỗ Vũ dừng lại, khiến mọi người đều thất vọng, nhìn chăm chăm vào hắn, muốn biết kết quả của chuyện năm xưa, ngay cả chuyện về Mai Hoa cư sĩ cũng thoáng được bỏ sang một bên, bốn phía chỉ là một mảnh tĩnh lặng.

225. Chương 225: Máu Chảy Thành Sông

Trầm mặc một lúc, Tiêu Tiên Đỗ Vũ tựa hồ vì chuyện năm xưa mà cảm thấy bi thương, thở dài một hơi, tiếp tục nói:

”Đêm trung thu mười lăm tháng tám, Tứ Tuyệt tập trung ở một chỗ, uống rượu luận đàm, tất cả mọi người đều rất vui vẻ, duy chỉ có Kinh Hồng Tuyết Kiếm Tư Đồ Không là tỏ ra không vui. Trong tiệc, Hồ Hải Lăng Tử đã nhận ra Tư Đồ Không buồn bã bèn nói đùa rằng nên tìm một nữ nhân để giải tỏa căng thẳng. Lúc đó Hồ Hải Lăng Tử chỉ là nhất thời nói đùa, nhưng Tư Đồ Không sinh tính kiêu ngạo, lại cho rằng Triệu Bích cố ý khi dễ y trước mặt hai người còn lại, bèn giận dữ phát tay bỏ đi. Ba người còn lại tiếp tục đối ẩm.

Đây cũng không phải là chuyện lớn, chỉ cần Tư Đồ Không hết bực bội thì cũng xem như xong, ai mà ngờ khi y trở về khách điểm thì lại gặp Mị Tiên Liễu Tam Nương đang câu dẫn một thiếu niên thư sinh, lúc đó Tư Đồ Không đang bực bội trong người, hơn nữa lại khinh thường phẩm hạnh của Liễu Tam Nương bèn mắng nàng, đuổi gã thư sinh kia đi, sau đó bỏ đi ngủ. Liễu Tam Nương bị chửi mắng không những tức giận, ngược lại còn còn bám theo Tư Đồ Không nhằng nhặng, mặt dày vô cùng. Tư Đồ Không bực bội muốn động thủ nhưng lại nể mặt Triệu Bích mà bỏ qua, cuối cùng chỉ tát ả một cái, đuổi ả ra khỏi phòng.

Liễu Tam Nương vì chuyện này mà nuôi hận trong lòng, luôn tìm cách để báo thù. Một đêm, khi Tứ Tuyệt đang ở trong một khách sạn, nhưng lại ở những phòng không gần nhau, sau khi ăn xong thì Triệu Bích đi tìm Thiên Tâm Thần Quân và Thiết Chưởng Bá Thiên đánh cờ, Liễu Tam Nương lại âm thầm đi tìm Tư Đồ Không, thật xảo hợp khi đêm đó một cừu nhân của Tư Đồ Không phát hiện hành tung của Tư Đồ Không bèn sắp đặt âm mưu muốn giết y, len vào phòng y, một kiếm ám toán Tư Đồ Không. Nhưng võ công song phương quá chênh lệch, vì thế tên cừu nhân đó cũng bị lâm vào khốn cảnh.

Lúc đó Liễu Tam Nương bất đồ xông vào, vừa vặn bị tên cừu nhân đó không chế. ả luôn miệng hô to tên Tư Đồ Không cầu cứu, tên cừu nhân không phải là kẻ ngu, lập tức dùng Liễu Tam Nương uy hiếp Tư Đồ Không.

Tuy nhiên Tư Đồ Không tâm cao khí ngạo, không hề bị cừu nhân uy hiếp, song phương tiếp tục đánh nhau một trận, cừu nhân nhận thấy Liễu Tam Nương vô dụng, bèn hung ác đâm thẳng vào tim ả một kiếm, vút về phía Tư Đồ Không, quay người bỏ chạy.

Tư Đồ Không lúc đó ngây người, bốn ý của y là muốn cho địch nhân hiểu rằng không thể dùng Liễu Tam Nương uy hiếp y, cuối cùng sẽ phải thả Liễu Tam Nương, ai ngờ kết quả lại diễn ra như thế, khiến cho y cũng cảm thấy giạt mình. Sau đó y buông Liễu Tam Nương ra, hét lên một tiếng giận giữ, ra khỏi cửa đuổi theo cừu nhân, nhưng không thể tìm được đành phải quay lại. Khi đó ba người Triệu Bích bị tiếng thét kinh động cũng đều đã đến, vừa lúc gặp Tư Đồ Không quay về phòng đang nhìn Liễu Tam Nương thở dài. Khi Triệu Bích ôm Liễu Tam Nương hỏi hung thủ là ai thì ả chỉ tay vào Tư Đồ Không, không nói được lời nào đã chết.

Triệu Bích đương nhiên là nổi giận, chất vấn Tư Đồ Không tại sao giết người, thế nhưng Tư Đồ Không chỉ lạnh lùng nói một câu “người không phải do ta giết”, sau đó bỏ đi. Triệu Bích không tin, vội vàng đuổi theo ngăn lại, Tư Đồ Không cũng không hề giải thích, vì vậy song phương xuất thủ, đánh đến khi thiên hôn địa ám, cuối cùng Tư Đồ Không bởi vì trước đó đã thụ thương trong người mà bị thương nặng rời đi, chuyện đó đã cách đây hơn bốn mươi năm.

Chỉ một kiếm mà đối lấy thời gian hơn bốn mươi năm. Lúc này một trung niên nhân lên tiếng hỏi: “Chuyện này nếu đúng như thế thì sao người lại biết hết nguyên nhân bên trong?”

Tiêu Tiên Đỗ Vũ nói: "Một thời gian sau ta mới biết được, đáng tiếc là đã quá muộn. Khi ta biết chuyện này đã từng dùng ba năm đi tìm Tư Đồ Không và Triệu Bích, đáng tiếc là không tìm được, vì vậy chuyện này vẫn còn đau đáu trong lòng ta hơn bốn mươi năm nay. Hết thấy đều là do tên cừu nhân năm đó trước khi chết đã rơi vào tay ta, trong lúc vô ý đã nhắc đến việc này, sau đó ta dùng hình tra khảo mới lộ rõ hết đầu đuôi chân tướng của việc năm xưa.

Trung niên mặc quần áo rách rưới bất đồ lạnh lùng nói: "Hy vọng người không có mặt ở đây, nếu không có một ngày người sẽ hối hận."

Nói xong tung người biến mất về phía xa. Đỗ Vũ sửng sốt, chợt tỉnh ngộ, đột nhiên hét lớn một tiếng, đuổi theo. Lúc này mọi người đều như rơi vào màn sương mờ mịt, có vài người lúc này mới sực nhớ chuyện đi lần này là để tìm Mai Hoa cư sĩ.

Bởi vì Mai Hoa cư sĩ đã dịch dung cho nên tìm một lúc cũng không thấy. Lúc này Hoa Tinh trên cây quay sang nhìn Dạ Phong bên cạnh nói: "Xem ra phải giúp bọn chúng mới được, người đi giúp bọn chúng đi."

Dạ Phong gật đầu hỏi: "Giúp thế nào? Ta cũng không nhìn ra Mai Hoa cư sĩ ở đâu, giúp bằng cách nào đây?"

Hoa Tinh cười nói: "Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần người đi xuống xuất thủ một chút thì sẽ rất nhanh chóng phát hiện thôi, đi đi, đến lúc đó ta sẽ có hành động." Dạ Phong nhìn Hoa Tinh, thấy mặt hấn đầy vẻ tự tin, bèn không nói lời nào nữa, phi thân vào đám đông, phát chiêu tấn công loạn xạ. Đám người lập tức đại loạn, không ít người bị chiêu phong của Dạ Phong đả thương, trở tay đánh trả. Toàn bộ tràng diện nhất thời trở nên hỗn loạn.

Ngay khi Dạ Phong cảm giác được đám đông bốn phía dần dần gia tăng áp lực lên thì nghe thấy Hoa Tinh truyền âm nói: "Nhìn phía bên trái sáu thước có một hán tử mặc áo vải thô chừng ba mươi không? Hấn chính là Mai Hoa cư sĩ, người nhớ toàn lực tấn công, buộc hấn lộ ra sơ hở thì lui lại." Dạ Phong xoay chuyển ánh mắt lập tức phát hiện ra kẻ đó, nhất thời lảng không, song chiêu mang theo mười thành công lực, bổ ra hai chiêu kinh như sấm sét vào ngực hán tử kia.

Đột nhiên bị công kích, hán tử có vẻ hơi già đó thoáng hiện lên vẻ ngần ngại trong mắt, sau đó hoành ngang song chiêu đẩy ra trước, hai đạo chân khí hùng hậu tạo thành một tiếng nổ rung trời, đám đông đều bị chấn lui về phía sau, hán tử đó cũng loạng choạng như say rượu. Giữa không trung, Dạ Phong hừ lạnh một tiếng, song thủ lần lượt thay đổi, cạnh bàn tay bắt đầu nổi lên khí lưu màu xanh, nhanh chóng đổi màu, chỉ một lúc đã hình thành ba màu sắc, đẩy thẳng vào ngực hán tử kia.

"Mai Hoa cư sĩ, người còn không mau hiện nguyên hình hay sao?" Một tiếng hét vang lên chấn động mọi người ở bốn phía, hán tử kia ánh mắt biến đổi giật giữ hét lên:

"Tam Sắc chiêu, Dạ Phong, người thực là ác độc." Vừa nói hữu thủ đột nhiên lớn lên, một đạo Cự Linh thân chiêu xuất hiện trước ngực, đón một chiêu của Dạ Phong. Cuồng phong nổi lên bốn phía tạo thành một hố sâu cực lớn, cát đá tung bay đả thương một số người.

Dạ Phong cười đắc ý nói: "Người mang theo hộp gấm chính là hoài bích kỳ tội, sao lại trách ta ác độc? Mau mau giao ra đây thì ta có lẽ sẽ tha ạng chó của người, nếu không thì chỉ bằng những người ở đây cũng đủ để phân thây người ra. Ha ha, người cứ chậm rãi thưởng thức nhé." Nói xong thân thể tung lên, rơi xuống bên cạnh Hoa Tinh.

Đám đông đã hiểu được hán tử đó chính là Mai Hoa cư sĩ, vì hộp gấm, cao thủ võ lâm tứ phía điên cuồng phóng đến, muốn đoạt lấy bảo vật. Mai Hoa cư sĩ vừa sợ vừa giận, vốn tưởng rằng phương pháp khi này rất ảo diệu, không ngờ tình thế biến chuyển, lâm vào khốn cảnh, muốn thoát đi cũng không có cơ hội, đành phải nghiêng rằng vòng chiêu cuồng sát.

Ở phía ngoài, Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt, Mộc Tây Tạp, Cửu Toàn thư sinh, Long Vũ, Thiết Chiến, Lục Nhân Tà Thần đều im lặng nhìn cuộc chiến, vẻ mặt rất thần nhiên, tựa hồ tính mạng của những người trước mặt cũng chỉ bằng những con súc vật mà thôi. Cách đó không xa, trên cây đứng thẳng một người, lẳng lặng quan sát hết thấy mọi chuyện.

Dạ Phong nhìn cuộc chiến, khẽ hỏi: "Đám người này chỉ sợ sẽ còn rất ít người có thể rời đi mà thôi." tại

Hoa Tinh lạnh nhạt nói: "Đúng là không nhiều lắm, bởi vì bọn họ quá tham, bọn họ cho đến bây giờ vẫn không nghĩ đến nếu có đoạt được hộp gấm vào tay thì cũng chỉ nhanh chóng mất mạng mà thôi. Mai Hoa cư sĩ hôm nay cũng sẽ không dễ dàng thoát được. Trong những người này còn có cả người của Võ Đang, Thanh Thành, mấy cao thủ Địa bằng, ta nghĩ bọn họ nhất định hiểu được đạo lý thừa dịp kẻ khác lâm nguy mà ra tay, cho nên họ sẽ chờ cho những kẻ võ công thấp kém chết đi một ít đã, sau đó mới đích thân ra tay."

Dạ Phong gật đầu nói: "Người nói không sai, xem bọn hắc lúc này chỉ ở bên ngoài hò reo cổ vũ thì biết. Không biết vật hôm nay sẽ rơi vào tay kẻ nào? Người thì muốn nó rơi vào tay ai?"

Hoa Tinh mỉm cười, thấp giọng nói: "Ta thích nhất là vật đó rơi vào tay Mộc Tây Tạng, chỉ sợ hắc sẽ không ra tay, bởi vì hắc cũng không phải là kẻ ngốc."

Dạ Phong sững sờ, lập tức hiểu được ý của Hoa Tinh.

Thời gian cứ thế trôi qua, nửa canh giờ sau, Mai Hương cư sĩ quả nhiên võ công cao cường, trong chớp lát trên mặt đất đã có gần bảy mươi thi thể, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi vô cùng. Còn lại sáu bảy mươi người thì đã có một nửa bị thương thể nặng nhẹ khác nhau, thực sự có năng lực tấn công chỉ còn có hai phái Võ Đang, Thanh Thành và một ít người có võ công cao cường mà thôi.

Lúc này, Võ Đang và Thanh Thành vẫn đang án binh bất động, trong lòng bọn họ đều biết nếu tiến lên chỉ hao binh tổn tướng, hơn nữa cho dù đoạt được vật đó thì cũng khó có thể trốn thoát khỏi mấy cao thủ tuyệt đỉnh trước mắt, cho nên hai phái đều quyết định đứng im xem kỳ biến.

Lúc này, Mai Hoa cư sĩ thấy thế công đã giảm bớt bèn nhân cơ hội bay lên trời, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía sáu đại cao thủ, thấy bọn họ không có động tĩnh, Mai Hoa cư sĩ thở phào một hơi, nhân cơ hội điều tiết, khôi phục lại công lực đã bị tiêu hao, để ứng phó tình huống tiếp theo. Tuy nhiên hắc muốn nghỉ ngơi, người khác lại không muốn cho hắc cơ hội, mọi người thấy ánh mắt hắc lộ ra vẻ uể oải đều hiểu được hắc đã sụt giảm khí lực rất nhiều, nhất thời vang lên một tiếng hét lớn, hơn mười bóng người chia ra phương hướng bay lên, thi triển kế sách xa luân chiến. Những người này có võ công không hề kém, trong đó có cả cao thủ cấp bậc Địa bằng, lúc này liên hợp tấn công, khí thế còn mãnh mẽ hơn trước mấy lần, càng đấu Mai Hoa cư sĩ càng ngày càng lâm vào thế hạ phong.

Nguy cơ hiển hiện trước mắt, Mai Hoa cư sĩ nổi giận gầm lên một tiếng, Mai Hoa Tam Lộng Cự Linh Thần Chưởng toàn lực phát ra, chưởng kinh như sấm sét ngang trời, gập vật cản tất phá, ba chiêu không ai có thể kháng cự. Chưởng pháp này chính là kỳ học thể gian hiếm thấy, phối hợp với công lực thâm hậu của Mai Hoa cư sĩ, dùng để đối phó với võ lâm nhân sĩ Địa bằng, quả thực giống dễ dàng như thái rau cắt dưa vậy.

Cửu Toàn thư sinh đang lạnh lùng nhìn thết thấy đột nhiên thân ảnh chớp động, dưới sự che khuất của vài bóng người, hữu thủ biến hóa liên tục, kinh lực vô hình lập tức xuất hiện sau lưng Mai Hoa cư sĩ, nhất cử đánh trúng vai phải Mai Hoa cư sĩ, khiến cho kẻ này run lên, bắn ra ngoài ba thước.

Phần nộ nhìn Cửu Toàn thư sinh, Mai Hoa cư sĩ hét lên: "Người quả là hèn hạ vô sỉ, đánh lén sau lưng, đây là đặc sứ của Thiên Tinh thư viện hay sao?"

Cửu Toàn thư sinh cười nói: "Mạnh được yếu thua là đạo lý sinh tồn từ xưa đến nay, không lẽ người đã quên mất. Bây giờ người tốt hơn hết là cố giữ lấy mạng đi, nếu ta cao hứng thì nói không chừng sẽ có thể ra tay giúp người đánh lại bọn họ cũng chưa biết chừng." Nói xong chỉ mỉm cười Mai Hoa cư sĩ, như thể muốn trêu chọc đến đối phương.

Nhìn Cửu Toàn thư sinh, Hoa Tinh lạnh lùng nói với Dạ Phong: "Người này không phải là nhân vật đơn giản, tâm cơ sâu trầm rất đáng sợ. Hắc đứng từ đầu đến giờ, chỉ tung ra một kích đã đắc thủ, sau đó lại bất động để tiết kiệm sức lực, hơn nữa hắc đứng một chỗ cũng sẽ khiến cho Mai Hoa cư sĩ phải đề phòng, không cách nào chuyên tâm đối địch, rơi vào kế của Cửu Toàn thư sinh mà chết thảm trong tay những người ở đây. Một chiêu vừa rồi nhìn thì không thấy gì nhưng lại cực kỳ âm độc, lòng dạ không tàn độc thì không thể sử dụng được, sau này nếu có cơ hội thì phải bắt kẻ này vĩnh viễn nằm xuống mới được."

Dạ Phong cẩn thận nghe Hoa Tinh phân tích không khỏi cảm thấy kinh hãi vì tâm cơ của Cửu Toàn thư sinh, đồng thời cũng cảm thấy Mai Hoa cư sĩ thật đáng thương. Song đang nghĩ đến đây, đột nhiên Mai Hoa cư sĩ né được một kiếm trên ngực, thân thể hắt tung về phía sau, thoáng chớp đã xuất hiện trước mắt Cửu Toàn thư sinh, tung một chưởng vô thủy vào ngực hắc. Cửu Toàn thư sinh sắc mặt biến đổi, cấp tốc

vận mười thành công lực đẩy về phía trước, chưởng lực cực đại phát ra một tiếng nổ như sấm sét, hai người đồng thời bị đánh văng ra sau ba bộ.

Lui về phía sau, Mai Hoa cư sĩ hung ác lấy hộp gấm trong ngực ra, ném về phía Cửu Toàn thư sinh, miệng quát:

“Người muốn thì cho người, để xem người có bản lĩnh giữ lấy nó hay không.” Cửu Toàn thư sinh thấy hộp gấm bay đến, vội tung trảo chụp lấy, không thèm nhìn kỹ đã ném về phía Lục Nhân Tà Thần, cười lạnh nói:

“Người muốn di họa giang đông ư? Ta sẽ không dễ dàng mắc lừa như thế đâu, đó là chưa biết thứ này có đúng là do người nguy tạo ra hay không.”

Mai Hoa cư sĩ biến sắc, nghĩ không ra Cửu Toàn thư sinh lại tinh minh như thế, kế hoạch của mình đã nhanh chóng thất bại. doc truyện tại . Nhìn thoáng qua mấy người nhảy về phía Lục Nhân Tà Thần muốn cướp lấy hộp gấm, Mai Hoa cư sĩ lảng không nhảy vọt về phía bắc, muốn nhân cơ hội rời đi. Song Cửu Toàn thư sinh đã cười lạnh một tiếng, phi thân đuổi theo định ngăn hãm lại, nhưng lúc này một tiếng hét quái dị vang lên, một mũi tên như phá trời bay đến, cắm thẳng vào vai Mai Hoa cư sĩ, mang theo thân thể của hắn rơi ra xa.

Cửu Toàn thư sinh kinh hãi liếc nhìn về phía nam, sắc mặt có chút cổ quái. Sắc mặt Hoa Tinh cũng biến đổi, hừ lạnh một tiếng nói: “Chấn Thiên cũng đã xuất hiện, ta đi xem nó thế nào, một ngày nào đó ta sẽ tiêu diệt nó.” Dạ Phong quay đầu nhìn lại, không biết kẻ đó ẩn nấp nơi nào.

Suy nghĩ một chút, Dạ Phong nói: “Chúng ta phải cẩn thận một chút, Chấn Thiên cung so với bình thường thì kinh lực mạnh mẽ hơn nhiều, đủ để giết chết bất cứ ai, phải đề phòng nó tập kích Bách Hoa môn. ”Hoa Tinh phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong mắt, nói:

“Nếu hắn xuất hiện ở đây thì tâm thời cũng sẽ không đi chiếm tiện nghi, hơn nữa còn có Ngọc Hoa, không cần lo. Bây giờ phải đi xem Chấn Thiên cung thần bí mới được, người ở đây cẩn thận một chút, có việc thì trở về, nếu có gì bất ổn thì tìm Thiết Chiến hỗ trợ.” Nói xong thân thể phiêu động, như một đám mây màu lam bay về phía nam.

Lúc này, Lục Nhân Tà Thần cẩn thận nhìn hộp gấm trong tay, khe cau mày, hiển nhiên không phân biệt được thật giả. Tuy nhiên lúc này mấy thân ảnh lao đến đến phát ra chưởng kinh tấn công hắn, chỉ trong nháy mắt, lục quang trong mắt hắn sáng lóa, tay phải chém thẳng ra một đạo đao mang xanh biếc, dễ dàng chém đứt thể công của ba người trước mặt, thuận thế giết một người, đả thương hai người, biến hóa thực khiến kẻ khác kinh hãi.

Thân thể khẽ chớp lên, tay trái Lục Nhân Tà Thần tung một chưởng cuốn ba người rơi ngoài mấy trượng, ngay cả đứng cũng không vững, hắn hừ lạnh một tiếng quát: “Không muốn chết thì lui xa một chút, lão phu gần đây tâm tình không tốt, chạm đến ta các người sẽ phải hối hận. Về phần thứ đồ chơi này thật hay giả còn chưa biết được, các người vội vã làm gì?”

Sáu người còn lại hoảng sợ nhìn hắn, thối lui ra ngoài ba trượng, giữ khoảng cách an toàn, ánh mắt nhìn kỹ hộp gấm trong tay hắn lộ ra vẻ tham lam. Lúc này Cửu Toàn thư sinh hỏi: “Hộp gấm này nghe nói lúc đầu Hắc Thủy Ma Sát đoạt được, người hắn là đã nhìn qua, không lẽ người không phân biệt được thật giả hay sao?”

Lục Nhân Tà Thần hừ lạnh một tiếng nói: “Lúc đầu ta quả thực có nhìn thấy, tuy nhiên chỉ nhìn có vài lần, làm sao có thể nhìn mà nhận ra ngay được. Hơn nữa nhìn cũng có vẻ giống hệt trước kia, ta không thể dám chắc được.”

Cửu Toàn thư sinh ồ lên một tiếng, nói: ”Thật giả tất có chỗ khác nhau, người có thể mở ra, thật giả khác biệt, không phải sao? Bây giờ tất cả mọi người không động thủ, người thử một lần cũng tốt, giải tỏa đám sương mù trong đầu mọi người luôn thể.

Ánh mắt Lục Nhân Tà Thần biến đổi không ngừng, hiển nhiên đang suy tính cẩn thận. Nếu hộp gấm này là giả thì không nói làm gì, nhưng nếu là thật thì chỉ sợ thế cục sẽ khó lường. Tuy nhiên bất kể thế nào thì giằng co như lúc này cũng không phải là biện pháp tốt, chỉ bằng thử một lần. Nghĩ vậy, Lục Nhân Tà Thần nói: “Hay lắm, ta thử một lần xem sao.”

226. Chương 226: Tà Thần Chi Tử

Cẩn thận nhìn hộp gấm trong tay, Lục Nhân Tà Thần vận lực lên song thủ, toàn thân phân bố hộ thể chân khí phòng ngừa bất trắc, bắt đầu thử mở hộp gấm. Song thủ cầm hộp gấm đã bắt đầu nổi lên lục quang, toàn bộ cái hộp nhỏ trở nên run rẩy. Bốn phía, tất cả mọi người đều chú ý đến giây phút này, ngay cả Long Vũ và Thiết Chiến cũng nhìn chăm chăm vào cái hộp trong tay hắn.

Trong sự yên tĩnh bất thường của toàn trường, Lục Nhân Tà Thần hét lớn một tiếng, chỉ thấy song thủ hắn đột nhiên hợp lại, một lực lượng cường đại vô cùng hội tụ vào hộp gấm, nhất thời một trận thanh âm ken két vang lên, hộp gấm đóng chặt bắt đầu hé mở. Thời khắc này người ở bốn phía đều cảm thấy thân thể chấn động, không tự chủ được tiến đến gần. Về mặt Lục Nhân Tà Thần cũng nhìn chăm chăm vào vật trong hộp, bộ dáng quái dị vô cùng.

Nhìn dáng vẻ của hắn, tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động trong lòng, hiểu được trong đó nhất định là vật phi phàm, nếu không hắn sẽ không xuất hiện vẻ mặt như thế. Nghĩ thế, mấy người lúc trước muốn cướp đoạt hộp gấm lúc trước đều bất chấp tất cả, xông lên đoạt lấy vật trong tay y. Bọn họ phát động, Cửu Toàn thư sinh, Long Vũ, Thiết Chiến cũng đồng thời phát động, Thiết Chiến ra tay cướp hộp gấm, Long Vũ lại ra tay giết Lục Nhân Tà Thần, về phần Cửu Toàn thư sinh thì mục đích cũng chính là hộp gấm.

Nhận thấy nguy hiểm đã đến, Lục Nhân Tà Thần hét lớn một tiếng, buông hộp gấm trong tay ra, cả người xoay tròn nửa vòng, hai tay liên tiếp tung ra hơn mười chưởng với lực đạo mạnh mẽ, đón nhận hết công kích của sáu người. Kinh khí mạnh mẽ của song phương va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, lập tức có hai người chết, trọng thương hai người, hai người thụ thương nhẹ. Lục Nhân Tà Thần thì bị thổi lui sáu bước mới dừng lại, hộp gấm đã thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn.

Nhìn Cửu Toàn thư sinh và Thiết Chiến đồng thời tranh đoạt hộp gấm, ánh mắt Lục Nhân Tà Thần mơ hồ lộ ra nét tang thương, không hề tiến lên đoạt lại, chỉ huy chưởng đón công kích của Long Vũ. Long Vũ hừ lạnh một tiếng nói:

“Hôm nay sẽ chấm dứt hết thảy, chịu chết đi.”

Quyền xuất như sấm sét, trong phút chốc gập lại ào đến. Ánh mắt Lục Nhân Tà Thần hiện rõ vẻ kinh hãi, nhìn quyền đầu của đối phương xuyên qua phòng ngự của mình xuất hiện trước ngực.

Cảm giác được một chiêu này không thể chống nổi, Lục Nhân Tà Thần đột nhiên bất chấp tất cả, hữu thủ xuất ra hai chỉ đâm thẳng vào hai mắt Long Vũ, tả thủ cong lại phóng ra chỉ phong sắc bén nhắm thẳng vào bả tử huyệt trên người Long Vũ, hiển nhiên muốn đồng quy vu tận với đối phương.

Ánh mắt Long Vũ lạnh lẽo, phần nộ quá lên: “Chết đến nơi còn làm càn, ngươi cho rằng ta dễ dàng đối phó như thế sao? Xem chiêu.” Hữu thủ thu lại, thân thể dời ra phía sau sáu thước tránh được công kích liều mạng của đối phương, sau đó tiếp tục tấn công.

Bên này, Thiết Chiến thấy Cửu Toàn thư sinh đánh đến, hừ lạnh một tiếng: “Cút về cho ta.” Song chưởng lóe lên chưởng ảnh đỏ như máu bao phủ trước mắt Cửu Toàn thư sinh.

Cửu Toàn thư sinh hiện ra vẻ kinh hãi, nhưng vẫn nói với vẻ bất phục: “Muốn ta trở về ư? Ngươi còn chưa có bản lĩnh đó, Toàn Phong Vũ.” Song chưởng quay nhanh, cả người lừng khờ hình thành một đạo long quyền phong vọt về phía Thiết Chiến.

Thiết Chiến trầm mặt xuống, toàn thân lóe ra huyết ảnh, song quyền như sấm sét đâm ra, giao phong cùng Cửu Toàn thư sinh, song phương không ai nhường ai. Khí lưu quay tròn và quyền phong mãnh liệt va chạm, hai người đều lấy cương đối cương, ma sát mãnh liệt nhất thời phát ra tiếng nổ mạnh, chỉ thấy vô số lưu quang bắn ra tung tóe chung quanh là bụi đất mù mịt tỏa khắp phương viên mười trượng. xem tại

Một tiếng rống giận dữ truyền ra, trong làn khói mù mịt, chỉ thấy thân thể Thiết Chiến lao đảo rơi xuống đất, sắc mặt xanh mét. Phía bên kia, Cửu Toàn thư sinh cũng rơi xuống đất, lăn vài vòng mới có thể đứng

dậy được, một tia máu tươi ứa ra khoe miệng, đầu tóc rối bù, ánh mắt phẫn nộ, hiển nhiên là Cửu Toàn thư sinh đã bị đả thương nghiêm trọng hơn, không thể chống lại được Huyết Ảnh thần công của Thiết Chiến.

Bên ngoài, ánh mắt Mộc Tây Tạp mỉm cười nhìn trận chiến, tựa hồ không thêm quá quan tâm đến kết quả, thái độ bàng quang vui vẻ. Lúc này Mộc Tây Tạp nhìn thấy Thiết Chiến và Cửu Toàn thư sinh đều thụ thương, thân ảnh như hành vân lưu thủy, phiêu dật tự nhiên, vô thanh vô tức lướt về phía hộp gấm. Nhận ra ý đồ của hắn, Thiết Chiến nổi giận gầm lên, thân thể lắc lư tỏa ra huyết sắc chói mắt, trong nháy mắt đã chắn phía trước Mộc Tây Tạp.

Bên này, Cửu Toàn thư sinh cũng không phải là người đơn giản, nhìn thấy Mộc Tây Tạp thừa cơ đoạt lợi, ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc, thân thể bắn lên ba trượng, song thủ chấm đất đẩy thân thể lên cao, hai chân thi triển Toàn Phong thổi, điên cuồng quét về phía Mộc Tây Tạp.

Tựa hồ tiên liệu được trước hành động này của hai người, Mộc Tây Tạp không hề tỏ ra hoảng hốt, lòng bàn tay nổi lên quang hoa xanh lục, hấp dẫn kéo hai đạo kinh khí của hai đối thủ hội tụ lại một chỗ, biến thành tình huống Thiết Chiến giao thủ với Cửu Toàn thư sinh.

Bụi đất tung bay mù mịt, Thiết Chiến và Cửu Toàn thư sinh đều bị chấn lui, hét lên giận dữ. Mộc Tây Tạp đã cầm hộp gấm trong tay đang nhìn xem bên trong có gì. Đột nhiên thân thể Mộc Tây Tạp chấn động, giật giữ hét lên: “Rút lui, thật đáng sợ.” Vội vàng vứt bỏ hộp gấm, cả người thối lui, muốn rời khỏi nơi này.

Ngay lúc này, cách đó không xa, một bóng trắng từ thân cây đáp xuống, một thanh trường kiếm nhanh chóng tấn công Mộc Tây Tạp. Mộc Tây Tạp toàn thân chấn động, thân thể đảo chuyển, song chưởng cấp tốc chém ra bảy chưởng, mỗi một chưởng đều mang theo khí âm hàn lạnh lẽo vỗ vào kiếm ảnh đối phương.

Thân ảnh màu trắng hừ lạnh một tiếng, tung bay phiêu dật như hồ điệp trong gió, trường kiếm lóe ra hàn quang mạnh mẽ, cuối cùng một trăm linh tám kiếm hội tụ thành kiếm cương trong suốt phá tan phòng ngự Mộc Tây Tạp, đâm thấu vai phải của hắn.

Trên mặt đất, Thiết Chiến nhìn thấy Mộc Tây Tạp thụ thương, khoe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười đắc ý âm trầm, song thủ trong nháy mắt đã đề tụ công lực toàn thân tung ra Huyết Ảnh Thôn Thiên, chỉ thấy một cổ huyết sắc dày đặc toát ra bao trùm lấy Mộc Tây Tạp. Cửu Toàn thư sinh bên kia cũng cười thâm độc nói: “Để ta giúp ngươi một tay.” Dứt lời thân thể xoay tròn bắn vọt đi, xuyên qua làn huyết ảnh.

Mộc Tây Tạp bị thụ thương ngoài ý muốn đã tức giận phát điên, lúc này lại thấy Thiết Chiến và Cửu Toàn thư sinh nhân cơ hội ném đá xuống giếng thì càng tức tối.

Nhất thời khí thế của đệ nhất cao thủ vùng tái ngoại hiện rõ, hộ thân cương khi ngăn cản huyết vụ của Thiết Chiến tiếp cận, tay phải nghịch chuyển ba vòng đánh thẳng ra một quyền vào Cửu Toàn thư sinh đang phóng đến. Nhất thời quyền đầu tỏa ra chân khí màu đen kích thẳng vào người Cửu Toàn thư sinh.

Song phương dùng toàn lực vào một chiêu này, chỉ nghe một tiếng nổ truyền đến, toàn bộ huyết vụ phiêu tán. Cửu Toàn thư sinh kêu thảm một tiếng bắn tung ra nằm trên mặt đất, máu tươi ướt cả mặt đất. Mộc Tây Tạp mượn lực phi thân lên cao ba trượng, tránh được dư chấn vụ nổ mạnh mẽ.

Tuy nhiên bóng trắng tựa hồ như biết trước Mộc Tây Tạp sẽ không dễ dàng bị hạ, bởi vậy đã đứng chờ sẵn trên không trung, thừa dịp Mộc Tây Tạp không đề ý, vô thanh vô tức chém xuống một kiếm mang theo khí thế không thứ gì không thể phá, muốn nhất cử giết chết Mộc Tây Tạp.

Mộc Tây Tạp điên cuồng hét lên một tiếng, từ khi Mộc Tây Tạp xuất môn cho đến nay, đây là lần đầu tiên hắn chật vật như thế, dưới tình huống không cách nào né tránh, đành chỉ còn cách hoành ngang song thủ, vận toàn thân công lực xúc tiến phòng ngự.

Một tiếng nổ kèm theo tiếng hét thảm của Mộc Tây Tạp, thân thể của y bị một kích cắm thẳng vào mặt đất. Bên trái, Thiết Chiến nhìn thân ảnh màu trắng trên không trung, sau đó thân thể bắn ra ba trượng, Huyết Ảnh thần công vận dụng lên tay muốn nhân cơ hội này diệt trừ đệ nhất cao thủ vùng tái ngoại Mộc Tây Tạp. Tuy nhiên hắn cũng không thực hiện được đề nghị ý định của mình, chỉ thấy bóng người chuyển đổi, mặt đất run rẩy kịch liệt. Thân ảnh màu trắng và Cửu Toàn thư sinh đang thụ thương không khỏi khen thầm Mộc Tây Tạp trong lòng, quả nhiên không hổ danh là đệ nhất cao thủ vùng tái ngoại, cho dù đã trọng thương nhưng vẫn hết sức lợi hại.

Lại nói về Long Vũ giao thủ với Lục Nhân Tà Thần, một người vì muốn báo thù, một người vì mạng sống của mình, chưởng kinh quyền phong như thiên lôi giáng xuống, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng nổ oanh động, hình thành vô số hố sâu trên mặt đất, khiến đất trở nên lồi lõm bất thường.

Hơn một trăm chiêu trải qua, Lục Nhân Tà Thần cuối cùng vẫn bị Long Vũ đánh một quyền trúng ngực phải, toàn bộ thân thể lão đảo, khí huyết nhộn nhạo ngã ra mặt đất. Long Vũ nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo như đao, lạnh lùng nói: "Sáu mươi năm, hôm nay ngươi phải trả lại công đạo, nhận mệnh đi Lục Nhân Tà Thần.

Long Vũ đứng yên giữa hư không, hắc khí vờn quanh thân thể, một khí tức cường đại bức người tỏa ra khiến cho người ta thực sự sợ hãi. Sắc mặt nghiêm túc, Long Vũ vung động song thủ chậm rãi vỡ ra một chưởng vào Lục Nhân Tà Thần.

Lục Nhân Tà Thần trên mặt đất cảm nhận được khí lưu khác thường từ bốn phía, ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng, song thủ vỡ xuống đất bắn tung lên trời, trang phục toàn thân đã rách nát tả tơi lộ ra thân thể lão, nhìn Long Vũ lạnh lùng nói: "Họ Long, ngươi hôm nay chúng ta sẽ dùng máu tươi chấm dứt hết chuyện. Ngũ Dị nay chỉ còn lão đại và ta, ta chết đi thì vẫn còn lão đại, hôm nay ta sẽ dùng tính mạng thử một lần nữa Hắc Thạch thần công của ngươi, tiếp chiêu, Nghịch Huyết Phá Thể!

Trong tiếng hét vang, Lục Nhân Tà Thần lộ ra vẻ thê lương trong ánh mắt, chỉ thấy mạch máu toàn thân đều vỡ tung, máu tươi bắn ra ngoài hình thành một trận mưa máu tỏa ra, không thể nhìn rõ hắc ở bên trong đang làm gì.

Long Vũ biến sắc, kêu lên: "Nghịch Huyết đại pháp, ghê tởm thật." Còn chưa nói xong thì trận mưa máu đã bành trướng, lớn lên gấp ba lần, đột nhiên thu nhỏ lại thành một quang cầu đỏ rực bay về phía hắc sắc tinh vân quanh người Long Vũ.

Giữa không trung, hai cổ lực lượng cường đại mang theo lực lượng cường đại chạm vào nhau sinh ra những đóm lửa tóe ra và tiếng nổ rung trời, khiến cho chúng nhân đều biến sắc. Vô Đang và Thanh Thành lúc này mới kinh hãi, nhận ra cao thủ chân chính là như thế nào.

Trong tiếng nổ mạnh, toàn thân Long Vũ chấn động, trang phục rách toạc, miệng không ngừng ứa ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, không nghĩ ra Lục Nhân Tà Thần trước khi chết lại còn lợi hại như thế. Thân thể Long Vũ rơi xuống cách đó mười trượng, lão đảo nhìn về phía chân trời, ánh mắt buồn bã vô cùng.

Lúc này hai người giao chiến dưới mặt đất cũng đã nhô lên, Thiết Chiến khoe miệng ứa máu, trong mắt tỏa ra một tia vui mừng. Mộc Tây Tạp sắc mặt xám như tro tàn, trọng thương liên tục đã khiến cho hắc lâm vào tình trạng kiệt sức, ánh mắt chỉ còn biết lộ ra vẻ phần hận không thôi.

Giữa không trung, thân ảnh màu trắng thần bí vẫn nhìn Mộc Tây Tạp, trường kiếm trong tay vung lên lẳng không chém xuống, kiếm khí tạo thành một vệt màu bạc bắn về phía Mộc Tây Tạp. Mộc Tây Tạp nổi giận gầm lên: "Vô lâm cao thủ ở Trung Nguyên chỉ là thứ hèn hạ vô sỉ, chỉ biết ra tay đánh lén thôi sao?" Vừa nói xong thì cố gắng quay người, tránh được một kiếm này.

Thân ảnh màu trắng không hề trả lời, tiếp tục huy kiếm, bộ dáng ưu nhã tuyệt vời, kiếm khí mạnh mẽ hình thành một kiếm quang chụp về phía Mộc Tây Tạp, Mộc Tây Tạp đối diện với sống chết trước mắt, bộc phát toàn bộ tiềm lực trong cơ thể, thân thể lách trái nghiêng phải, thừa dịp bạch y nữ tử hồi kiếm tái lập tấn công, thân thể vụt ra ngoài muốn thoát đi. Bạch y nữ tử ngự kiếm lẳng không, trường kiếm hóa thành hàn mang bắn thẳng đến trước ngực Mộc Tây Tạp, tốc độ cực nhanh, căn bản không để cho y một cơ hội tránh né.

Nhìn một kiếm phóng đến, Mộc Tây Tạp cực lực xoay người, bất quá tất cả đều đã muộn. Mắt nhìn thấy hắc phải chết dưới kiếm của nữ tử đó, đột nhiên một tiếng thét kỳ quái vang lên, một mũi tên vút đến, bắn thẳng vào thanh trường kiếm, cứu một mạng của Mộc Tây Tạp. Nhìn thấy cơ hội hiếm có, Mộc Tây Tạp toàn lực bắn thẳng thân thể ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất.

Nhìn thân ảnh dời đi xa, nữ tử áo trắng thở dài, thâm tiếc nuối cơ hội tốt như thế nhưng lại không thể giết được hắc, lần sau muốn giết hắc e rằng sẽ không dễ dàng như vậy. Nhìn thoáng qua Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt vẫn đứng nơi xa, nữ tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, đoạn rời khỏi trường đấu. doc truyện

tai . Nàng vừa rời đi, Cửu Toàn thư sinh cũng len lén bỏ đi, chỉ còn lại hai phái Vô Đang và Thanh Thành, Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt, Long Vũ, Thiết Chiến, Dạ Phong và Lục Nhân Tà Thần.

Hộp gấm trên mặt đất đã là giả, không ai thèm nhìn đến nữa. Dạ Phong ngồi trên cây, ánh mắt nhìn kỹ Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt, trong lòng có một chút cảnh giác, dù sao kẻ đó cũng có cừ oán với Hoa Tinh, bản thân mình mặc dù lúc này chỉ muốn mang Thiết Chiến và Long Vũ rời khỏi, nhưng không khỏi phải cảnh giác một chút.

Trong lúc Dạ Phong nhìn kỹ Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt thì bất đồ kẻ này tựa như không thèm để ý đến mọi chuyện, hờ hững quay người bước đi. Dạ Phong thấy thế nhẹ nhàng đáp xuống, dẫn theo Long Vũ và Thiết Chiến đi về phía Bách Hoa môn. Cao thủ còn lại của hai phái thấy mọi người đều đã rời đi, cũng lục tục thối lui.

Gió nhẹ thổi qua, những làn huyết khí tung bay, mặt đất lỗ chỗ đã nói lên hết thấy sự khốc liệt diễn ra ở đây. Lục Nhân Tà Thần trong Ngũ Dị cũng đã táng thân nơi đây.

227. Chương 227: Giai Nhân Đến Thăm

Lại nói về Hoa Tinh truy theo tung tích Chấn Thiên cung, dựa vào phương hướng mũi tên phóng đến đi tìm ngoài vài dặm, nhưng không hề có tung tích, hẳn hiểu được người đó đã ẩn mình. Nhìn kỹ bốn phía, Hoa Tinh đột nhiên chuyển thân quay ngược về hướng Mai Hoa cư sĩ đã biến mất, đuổi theo.

Đi đến phụ cận thành Tế Nam, cẩn thận tìm lại một lần, hẳn phát hiện dưới một góc tường có vết máu còn tươi, có lẽ người bị thương còn chưa đi được xa. Men theo vết máu, Hoa Tinh vận khởi Huyền Băng quyết theo sự vận hành của Hắc Dục Ma Liên, nhất thời linh giác tăng lên rất nhiều, toàn bộ chu vi mấy trăm trượng đều có thể nhận thấy rõ ràng mọi động tĩnh, rất nhanh chóng phát hiện ra một khí tức hỗn loạn đang di chuyển rất nhanh về hướng đông.

Phi thân nhảy xuống tường thành, Hoa Tinh lập tức đuổi theo người đó. Chỉ bằng thời gian ăn xong một bữa cơm, Hoa Tinh đã tìm được người muốn tìm, chính là Mai Hoa cư sĩ. Nhìn thấy xung quanh có rất nhiều người đi đường, Hoa Tinh cũng không vội xuống tay, chỉ đi theo phía sau. đọc truyện tại . Không lâu sau hẳn đã đến một căn tiểu viện, đi thẳng về phía hậu đường.

Tuy nhiên lúc này Hoa Tinh lại phát giác ra Mai Hoa cư sĩ thân thụ thương nặng nhưng lại không có động thái chữa thương trước, ngược lại chạy về phía sau tượng Phật ở từ đường như muốn tìm vật gì đó. Rất nhanh chóng đã thấy Mai Hoa cư sĩ đi ra, trong tay cầm một vật đã được dùng lụa bọc lại.

Từ nội đường, Mai Hoa cư sĩ đi ra ngồi trước tượng Phật, nhìn vật trong tay lăm bắm:

“Giữ người đã nhiều năm, hôm nay nếu không xem qua thì sẽ không có cơ hội nữa. Bây giờ ta đã sắp chết, sau này ai có duyên sẽ có được người. Thật là đáng tiếc, năm đó nếu ta không quá nóng vội thì hôm nay cũng sẽ không rơi vào thảm cảnh này.” Nói xong khẽ vạch mở lớp lụa bọc bên ngoài, bên trong là một quyển sách chép tay mỏng, đã ủa vàng, hiển nhiên đã có từ rất lâu.

Hoa Tinh ở bên ngoài thăm đoán xem trong tay của hẳn là vật gì, hơn nữa hẳn vừa nói sắp chết, không lẽ là vì trúng một mũi tên khi nãy sao? Cẩn thận quan sát một chút, Hoa Tinh phát giác ra hơi thở của Mai Hoa cư sĩ ngày càng yếu, xem ra không còn sống được lâu nữa. Mai Hoa cư sĩ ngồi ngây người một lát, đột nhiên ánh mắt trở nên cuồng loạn nói:

“Nếu ta chết thì người cũng theo ta đi.” Nói xong hai tay dùng sức muốn xé quyển sách trong tay, việc này khiến cho Hoa Tinh cả kinh, tiện tay phóng ra một chỉ vào Thiên Linh cái của hẳn, nhất cử giết chết Mai Hoa cư sĩ.

Tiến vào từ đường. Hoa Tinh nhặt quyển sách trên mặt đất lên, nhìn lướt qua một chút sau đó hiện ra vẻ tươi cười. Nhìn thi thể Mai hoa cư sĩ, Hoa Tinh nói:

”Người nói rất đúng, năm đó nếu như người chịu kiên nhẫn một chút thì hôm nay đã không chết như thế. Đáng tiếc thật.- Thu lấy quyển sách chép tay. Hoa Tinh đi trở về Bách Hoa môn.

Trở lại Bách Hoa môn, Trần Lan lập tức báo lại với hân:

“Dạ Phong đã trở về, mang theo Thiết Chiến và Long Vũ, hai người đó đều trọng thương. Ngoài ra còn có Lạc Hà đạo cô của Hằng Sơn cũng đến, hiện đang nói chuyện cùng Lãnh Như Thủy và Nguyệt Vô Ảnh.” Hoa Tinh thoáng sững sờ, Thiết Chiến và Long Vũ bị trọng thương có phần nằm ngoài dự liệu của hân, về phần Lạc Hà đến đây thực ra đã nằm trong dự liệu của hân, nhưng hân lại không nghĩ ra hôm nay nàng sẽ đến.

Đi vào trong, vừa đi Hoa Tinh vừa nói: “Người đi nói cho Lạc Hà đạo cô biết ta sẽ đến, trước hết ta đi xem hai người Thiết Chiến như thế nào.”

Trần Lan ứng tiếng rời đi, Hoa Tinh đi về phía phòng Dạ Phong. Vừa tiến vào trong đã thấy hai người Đào Kiếm, Tử Ngọc Hoa và Dạ Phong đều ở trong đó, Thiết Chiến đang vận công chữa thương, Long Vũ sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường.

“Chuyện gì xảy ra thế, hai người bọn họ làm sao lại thụ thương thế này?” Hoa Tinh nhìn Dạ Phong hỏi.

Dạ Phong đứng dậy nhường chỗ cho hân ngồi xuống, nói: “Long Vũ giao chiến với Lục Nhân Tà Thần, trước khi Lục Nhân Tà Thần chết đã thi triển Nghịch Huyết Phá Thể đại pháp, muốn đồng quy vu tận với Long Vũ, khiến cho hân thụ thương như thế. Về phần Thiết Chiến là bởi vì hân giao chiến với Mộc Tây Tạng mà thụ thương.” Cẩn thận thuật lại mọi chuyện, sau đó Dạ Phong nói với về nghi hoặc:

“Chỉ là không thể nào đoán ra nữ tử bạch y là ai, kiếm pháp thần diệu vô cùng.” Hoa Tinh nhíu mày, chợt cười nói: “Thì ra là nàng, ngày đó ở Lạc Dương nàng đã nhắc nhở chúng ta một lần, người đã quên rồi sao. Về phần thân phận của nàng thì tương lai người sẽ biết. Được rồi, ta đi gặp Lạc Hà đạo cô, các người giúp hai người bọn họ chữa thương.” Nói xong đứng dậy đi về hướng phòng mình.

Vừa vào tiểu viện đã thấy Mai Hương đang chơi đùa cùng Âm Nhu, còn có hai tỷ muội Diệp Tinh. Trương Tuyết và Trần Lan đứng một bên mỉm cười đứng xem. Phát hiện Hoa Tinh trở về, Âm Nhu nhảy ra trước mặt hân, chống nạnh hỏi: “Sắc lang, người lại vừa đi đâu về, hay là lại đi tìm nữ nhân, người thật là...”

Cắt đứt lời nàng nói, Hoa Tinh ôm lấy hông nàng, cười nói: “Sắc lang đương nhiên phải đi hái hóa rồi, nếu không thì sao gọi là sắc lang chứ? Nào đến đây, trước tiên ném thử mùi vị đóa hoa của người xem thế nào, đã phái triển thêm vài ngày, có thay đổi gì hay không?”

Nói xong hôn Âm Nhu, khiến cho nàng cực lực chống cự, trước mặt nhiều người mà có hành động đó thực sự nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thoát khỏi ngực Hoa Tinh, Âm Nhu bèn mắng to: “Hoa Tinh đại sắc lang, khi dễ người, bại hoại, hạ lưu...” Tuy nhiên Hoa Tinh chỉ cười một tiếng, không thèm để ý đến nàng nữa, trở về phòng. xem tại

Mai Hương thấy thế bèn khuyên bảo Âm Nhu: “Được rồi, ai nói người chọc hân làm gì? Ở đây hân chính là Bá Vương, người trêu chọc đến hân chỉ tự rước khổ vào người mà thôi.”

Trong phòng, Nguyệt Vô Ảnh và Lãnh Như Thủy thấy Hoa Tinh quay về đều đứng dậy. Nguyệt Vô Ảnh nói:

“Lạc Hà tiên tử đã chờ người rất lâu, người nói chuyện với nàng đi, nhớ đừng làm khó người ta quá nhé, bọn ta chờ bên ngoài. Cũng không còn sớm nữa, ta chuẩn bị sẵn thức ăn và rượu, đến lúc đó sẽ cùng nhau đi ăn.”

Hoa Tinh mỉm cười gật đầu: “Biết rồi, đi thôi, thực khổ cực các nàng.”

Sau đó ngồi xuống trước mặt Lạc Hà tiên tử, Hoa Tinh thấy nàng vẫn mặc đạo bào, sắc mặt tái nhợt hiển nhiên nội thương vẫn còn chưa khỏi hân, ánh mắt phiêu hốt vô định, tựa hồ đang muốn trốn tránh điều gì đó.

“Hôm nay đến đây nàng đã nghĩ kỹ rồi chứ? Nàng có nghĩ đến nếu ta đã ra tay cứu nàng thì ta cũng phải có điều kiện, không biết nàng có khả năng tiếp nhận được hay không đây?” Hoa Tinh thần nhiên hỏi.

Lạc Hà tiên tử biến sắc, nói: “Người còn chưa nói, làm sao ta biết người sẽ đưa ra điều kiện gì chứ? Mặc dù ai cũng nói người háo sắc như mạng, nhưng đó chỉ là lời nói của người khác, vừa rồi Nguyệt Vô Ảnh và Lãnh Như Thủy cũng đều đã nhắc đến người, các nàng chỉ nói người rất khác so với những nam nhân khác mà thôi.”

Hoa Tinh chỉ ồ một tiếng, sau đó nhìn đắm đắm vào mắt nàng, nhẹ giọng nói: “Vậy bây giờ chúng ta sẽ nói điều kiện này nhé. Với thương thể của nàng, nếu ta đem hết toàn lực thì cũng phải cố gắng trong ba lần mới có thể trị dứt hoàn toàn nội thương của nàng, bởi thể ta có ba yêu cầu, không biết nàng cảm thấy như thế có công bằng hay không?”

Lạc Hà tiên tử tách khỏi hai ánh mắt của hắn, thấp giọng nói: “Trước tiên người cứ nói ra xem, nếu có thể tiếp nhận thì ta sẽ đáp ứng người.”

Hoa Tinh gật đầu: “Được, ta nói về điều kiện đầu tiên. Điều kiện đầu tiên sẽ có hai lựa chọn cho nàng. Thứ nhất là nàng sẽ cỡi bỏ đạo bào hoàn tục, theo bên cạnh ta ba tháng. Trong ba tháng này ta sẽ không chủ động chiếm đoạt nàng, nhưng nếu nàng tự yêu ta thì lại là chuyện khác. Cách thứ hai chính là nàng dùng thân thể nàng trực tiếp đánh đổi, sau khi ta chữa thương lần đầu cho nàng thì ta sẽ thu lấy thân thể nàng, xem như không ai nợ ai. Nàng có thể tự chọn lựa hai phương pháp này.”

Lạc Hà tiên tử sắc mặt biến đổi, mặc dù trong lòng nàng cũng đã tiên lượng trước được phần nào, nhưng đến khi Hoa Tinh trực tiếp nói thẳng ra thì nàng vẫn cảm thấy khó tiếp nhận. Lạc Hà đỏ mặt nói với vẻ khó khăn: “Không có lựa chọn nào khác sao?”

Hoa Tinh nói: “Chẳng phải ta đã cho nàng hai sự lựa chọn đó thôi?” Lạc Hà tiên tử chấn động trong lòng, lời này Hoa Tinh nói ra đúng là không sai, nếu như trực tiếp đòi đổi lấy thân thể của nàng thì lại khác, đằng này hắn đã cho nàng hai sự lựa chọn kia mà.

Trầm tư một lúc, Lạc Hà tiên tử nói: “Bây giờ người nói xem điều kiện lần thứ hai xem sao.”

Hoa Tinh bình thần nói: “Lần thứ hai đơn giản hơn, nàng phải ở bên ta làm nha đầu, hầu hạ ta một năm, sau đó nàng có thể tự do rời khỏi.”

Lạc Hà tiên tử nhú mày, lộ vẻ khó khăn: “Điều kiện này hình như quá hà khắc thì phải?”

Hoa Tinh cười đáp: “Để ta nói cho nàng biết, nha đầu bên người ta cũng có danh trên Bách Hoa phổ, nói thể nàng đã hiểu chưa?”

Lạc Hà tiên tử biến sắc, lộ rõ vẻ không tin tưởng, nói: “Người chỉ gạt ta, chuyện này không thể nào xảy ra!”

Hoa Tinh cười nói: “Tin hay không là tùy nàng, nàng chỉ cần theo ta một thời gian thì sẽ biết là ta nói thật hay giả. Đây là điều kiện thứ hai, không có sự lựa chọn nào khác. Nàng có muốn nghe tiếp điều kiện cuối cùng hay không?”

Lạc Hà hít sâu một hơi giữ vững sự bình tĩnh, đoạn nói: “Nói đi, còn có điều kiện gì nữa cứ nói, nếu có thể tiếp nhận được thì ta sẽ tiếp nhận.”

Hoa Tinh nhìn dáng vẻ căng thẳng của nàng, không nhịn được cười nói: “Hay lắm, điều kiện thứ ba hết sức đơn giản, chính là thoát ly phái Hằng Sơn, vĩnh viễn đi theo bên người ta.” Lạc Hà tiên tử đảo chuyển tròn mắt, cảm thấy kỳ quái, không hiểu tại sao hắn lại muốn nàng đi theo hắn cả đời.

Trong phòng trở nên im ắng, Hoa Tinh nhìn nàng, khóe môi nhếch lên nét tươi cười. Về phần Lạc Hà tiên tử thì đương nhiên nàng đang lo lắng về ba yêu cầu của hắn, một lúc sau mới trầm giọng hỏi: “Ta muốn hỏi rõ ràng, điều kiện thứ nhất của người nói nếu ta đi theo người thì người sẽ không chủ động chiếm đoạt ta, lời này có thật hay không? Còn nữa, hai điều kiện sau cũng thế, nếu ta làm nha đầu cho người thì người cũng không được chiếm đoạt ta đúng không?”

Hoa Tinh cười nói: “Đại khái là như thế, ta sẽ không chủ động chiếm đoạt lấy nàng, nhưng nếu là tình huống bị động thì không thể trách được ta, hơn nữa đây là chuyện hai người, nếu có một ngày nàng hy vọng ta chiếm lấy nàng thì sẽ là chuyện khác.”

Lạc Hà tiên tử biến sắc, trừng mắt nhìn hắn, sau đó căn phòng lại rơi vào sự tĩnh lặng.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Nguyệt Vô Ảnh tiến vào, nhìn hai đang trầm mặc, nói: “Được rồi, đã là giữa trưa, đi ăn cơm sau đó hãy nói.” Hoa Tinh mỉm cười, đứng dậy đi trước, Nguyệt Vô Ảnh kéo Lạc Hà tiên tử đi theo phía sau.

Cơm trưa, Long Vũ không đến, nhưng Thiết Chiến đã khôi phục được bốn năm phần, đã ngồi cạnh Dạ Phong. Hoa Tinh nhìn mọi người ở hai bàn ăn, sau đó nói: “Báo ọi người một tin tức, Mai Hương cư sĩ đã chết, chết trong thành Tế Nam.”

Mọi người nghe vậy đều cả kinh, Dạ Phong hỏi: “Chết như thế nào, chẳng phải khi đó hắn đã đào tẩu hay sao? Không lẽ lại chạm phải cao thủ khác?”

Hoa Tinh cười nói: “Mũi tên bắn trúng người hắn có kịch độc cho nên không thể sống lâu được, tuy nhiên trước khi hắn chết ta đã đã tiến hắn lên đường sớm hơn mà thôi.”

Mọi người thở dài một hơi, lúc này mới hiểu được thì ra là chết trong hay Hoa Tinh. Lãnh Như Thủy nói: “Hôm nay Mai Hoa cư sĩ đã chết, Lục Nhân Tà Thần cũng đã chết, cao thủ tuyệt đỉnh trong thành đã thiếu đi mất hai người, số còn lại e rằng chẳng còn nhiều như trước nữa.”

Hoa Tinh cười nói: “Đừng cao hứng quá sớm, cao thủ còn lại vẫn còn rất nhiều, tỷ như Lâm Vân, Mộc Tây Tạp, Vô Song thư sinh Tống Văn Kiệt, Tiêu Tiên Đỗ Vũ, Cửu Toàn thư sinh, Huyết Nga lão quái, nữ tử bạch y, trong Càn Khôn Tứ Tuyệt đã xuất hiện hai người, còn có Chấn Thiên cung thần bí, ngoài ra vẫn còn những kẻ mà chúng ta chưa hề thấy xuất hiện.”

Tử Ngọc Hoa cười nói: “Dù sao thì có đại ca ở đây, sẽ không có ai dám làm chuyện gì đâu, sợ cái gì chứ, lúc này chúng ta vẫn cứ nên cao hứng dùng cơm thôi.” Nói xong mọi người ở hai bàn đều vui vẻ dùng bữa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lạc Hà tiên tử đứng dậy cáo từ, Hoa Tinh tiễn nàng ra ngoài. Vừa đi, Hoa Tinh vừa nói: “Nghĩ kỹ rồi rồi đến tìm ta, ta có thể dùng chân ở đây thêm vài ngày nữa, sau đó sẽ quay về Giang Nam, nàng cũng sớm nghĩ kỹ một chút, nếu bỏ qua sẽ không có cơ hội nữa đâu. Thương thế của nàng trong vòng hai ba ngày thì không có vấn đề gì, nhưng vẫn phải kìm chế nó, nếu không nó sẽ lập tức phát tác.”

Lạc Hà tiên tử lẳng lẳng nhìn hắn hồi lâu, hỏi: “Tại sao nhất định muốn ta đi theo bên cạnh ngươi?”

Hoa Tinh mỉm cười nói: “Bởi vì như vậy thì nàng sẽ yêu ta, muốn chiếm được thân thể của nàng đối với ta mà nói là chuyện hết sức dễ dàng, nhưng như vậy thì không thú vị chút nào. ‘Tình’ và ‘Dục’ phải luôn song hành, hỗ trợ lẫn nhau thì mới tốt, mới có thể hạnh phúc cả đời được, hiểu chưa?”

Lạc Hà tiên tử nghe hắn nói thế thì trợn tròn mắt sững sờ, cả người như rơi vào suy nghĩ, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Hoa Tinh, khẽ nói: “Hai ngày sau ta sẽ có câu trả lời rõ ràng cho ngươi, hy vọng ngươi đừng quá làm khó ta là được.”

Nói xong triển khai khinh công, nhanh chóng rời đi. Nhìn theo lưng nàng, Hoa Tinh cười nói: “Trái tim nàng đã rơi vào vòng luân hãm, nhất định không thể trốn thoát đâu, haha!”

Trở lại vào viện, Đào Kiếm và Thiết Chiến đã trở về, Hoa Tinh triệu tập, gọi Tử Ngọc Hoa đến phòng mình.

Ánh mắt hắn lướt qua mọi người, chỉ thấy Nguyệt Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy vẻ mặt bình thản, Mai Hương, Âm Nhu và tỷ muội Diệp Tinh vì tuổi còn nhỏ nên trên mặt mang theo vẻ tò mò. Trương Tuyết, Trần Lan, Lý Thái Tú hờ hững bất động. Tất cả mọi người đều lẳng lẳng nhìn Hoa Tinh.

Thấy hắn vẫn không nói gì, Âm Nhu hỏi: “Ồ, Hoa Tinh ngươi muốn nói gì thế, gọi mọi người đến đây nhưng lại không nói lời nào, không lẽ gọi đến đây là để ngồi chơi à?” Mọi người nghe vậy đều bất cười, rõ ràng nơi này chỉ có Âm Nhu không sợ Hoa Tinh.

Hoa Tinh cũng không tức giận, khẽ cười nói: “Ta nói mọi người đến đương nhiên là có chuyện, ta trong lúc vô ý đã lấy được từ trong tay Mai Hoa cư sĩ một vật, muốn truyền ọi người.” Nói xong lấy từ trong lòng ra quyển sách chép tay.

“Nó là gì, có đúng là chương quyết của Mai Hoa Tam Lộng Cự Linh thần chương hay không?” Lãnh Như Thủy lên tiếng hỏi.

Hoa Tinh đáp lời nàng: “Cũng có thể coi là như thế, tuy nhiên ngoại trừ bộ chưởng pháp này còn có hai bộ võ học cực kỳ ảo diệu khác, chính là Phiêu Miểu Vô Ảnh thân pháp và Xuyên Vân Phá Thiên chỉ công, đáng tiếc là hai môn võ công này Mai Hoa cư sĩ đã không luyện thành, nếu không hẳn cũng sẽ không chết thảm như ngày hôm nay.” Nói xong đưa tập sách cho Nguyệt Vô Ảnh để các nàng tự xem.

Một lúc sau, Tử Ngọc Hoa xem xong thì nói: “Ba tuyệt học ghi trên quyển sách này đều là kỳ tuyệt thiên hạ, không thể coi thường, đặc biệt là Xuyên Vân Phá Thiên chỉ, bá đạo tuyệt luân.”

Hoa Tinh gật đầu tán thưởng: “Đúng là không tầm thường, cho nên ta muốn các nàng đều học để phòng thân, bất kể là học được đến đâu nhưng ít nhất cũng phải học được Phiêu Miểu Vô Ảnh thân pháp cho ta, như thế khi đối địch sẽ có thể đủ để tự bảo vệ bản thân, về phần hai môn tuyệt học kia, ta sẽ dựa vào đặc điểm của mỗi người mà truyền thụ cho. Bây giờ ta sẽ bắt đầu truyền thụ ọi người thân pháp thần kỳ này.” Nói xong Hoa Tinh bắt đầu giảng giải cho chúng nữ từng chiêu từng thức, giúp bọn nàng học tập theo.

Hoàng hôn buông xuống, chúng nữ đã nắm được yếu lĩnh cơ bản, Hoa Tinh để cho các nàng tự tập luyện trong viện, để Tử Ngọc Hoa giám sát chỉ điểm, bản thân hắn thì lưu lại Nguyệt Vô Ảnh, Trần Lan, Trương Tuyết, Lãnh Như Thủy.

Nhìn bốn người, Hoa Tinh nói: “Trong bốn người các ngươi thì võ công Vô Ảnh cao nhất, ta sẽ truyền thụ cho nàng hai loại võ công thượng thừa còn lại, sau này nàng có thời gian thì sẽ tự mình luyện tập nhiều hơn. Ba người còn lại trước hết luyện tập Cự Linh chưởng pháp, chờ khi võ công tăng tiến thì sẽ học thêm Phá Thiên chỉ cũng không muộn. Bây giờ cùng ta bắt đầu luyện tập chưởng pháp. Bộ Mai Hoa Tam Lộng Cự Linh chưởng này gồm có bảy chiêu.” Dứt lời Hoa Tinh bắt đầu giảng giải từ chiêu đầu tiên cho tứ nữ, truyền thụ xong thì tốn mất bốn canh giờ, tứ nữ cũng chỉ học được yếu lĩnh một cách đại khái mà thôi.

Sau đó Hoa Tinh để tam nữ tự luyện, bản thân mình đem theo Nguyệt Vô Ảnh ra ngoài truyền thụ chỉ công cho nàng, mãi đến tận đêm khuya mới truyền thụ xong. Nhìn trăng sáng trên cao, Hoa Tinh nói: “Nàng có biết tại sao ta chỉ truyền ột mình nàng chỉ công này hay không?”

Nguyệt Vô Ảnh thần nhiên nói: “Không biết, nhất định là người có dụng ý đúng không?”

Hoa Tinh nhìn khuôn mặt điềm hòa của nàng, nhin không được khe ôm nàng, thấp giọng nói: “Đương nhiên là có dụng ý trong đó. Trong đoàn người thì ngay cả võ công của người cũng còn kém Lý Thải Tú, nếu một mai phát sinh dị biến thì các nàng chính là nhược điểm lớn nhất của ta, cho nên ta không thể không đề phòng trước được.”

Nguyệt Vô Ảnh liếc mắt nhìn hắn, dựa vào vai hắn, thấp giọng nói: “Sự đa tình của người khiến người khác hận người nhưng rồi lại khiến người ta kính nể, thật sự không biết nói thế nào, có lẽ đến bây giờ ta cũng không biết có nên tự trao thân cho người nữa hay không!”

Hoa Tinh hôn lên má nàng, dịu dàng nói: “Nếu đêm nay ta muốn thân thể nàng thì nàng có chống cự hay không?”

Nguyệt Vô Ảnh do dự nói: “Ta không biết, có lẽ cũng có ý chống cự, nhưng cũng có một chút chờ mong, ta cảm thấy hơi mâu thuẫn phức tạp, thực sự không biết làm thế nào cả.”

228. Chương 228: Nguyệt Dạ Vấn Tình

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, Hoa Tinh dịu dàng nói: “Suy nghĩ của nam nhân rất quái lạ, ít nhất trong lòng ta lúc này cũng hy vọng nàng có thể tự nguyện trao thân cho ta, không hề do dự, sự tự nguyện như thế ta sẽ cảm thấy rất thích thú.”

Nguyệt Vô Ảnh nhìn khuôn mặt tuấn tú gần kề, ánh mắt mê hoặc, nói: “Người không nên cột ta cả đời ta như thế, kỳ thực trong lòng ta rất mâu thuẫn, đôi khi ta chỉ hy vọng sau khi người đạt được thân thể ta thì người sẽ buông tay, như thế ta có thể trở về chốn cũ, sống một cuộc sống như trước kia của ta. Thế nhưng cũng có khi ta lại hy vọng người sẽ chuyên tâm yêu thương ta, không nên đoạt được ta rồi vứt bỏ, khi đó ta

sẽ rất khó có thể chấp nhận được. Nữ nhân có khi cũng không thể hiểu rõ được chính mình muốn gì nữa, người có hiểu không?”

Hoa Tinh ôm sát nàng, khẽ nói: “Mỗi người có suy nghĩ khác nhau là vì hoàn cảnh và tâm tình biến hóa mà sinh ra ý nghĩ bất đồng, suy nghĩ của nàng như thế cũng là bình thường mà thôi. Tuy nhiên nàng hẳn phải hiểu được tính cách của ta, ta cố nhiên có sắc tâm như những nam nhân khác, lúc nào cũng chỉ mong có được càng nhiều nữ nhân càng tốt, nhưng ta nhất quyết sẽ không buông tay ra. Yêu thích cái đẹp là một loại bản tính bẩm sinh của nam nhân.”

Nhìn mắt hấn, Nguyệt Vô Ảnh than thở rằng: “Đi theo người một thời gian, ta thấy tất cả nữ nhân đều nói người có tài ăn nói, cầm kỳ thi họa tinh thông, về phần võ công thì thực sự không biết người luyện thể nào mà lại cao cường đến thế, tất cả đều thâm tóm con tim của các nàng. Hoặc giả người luyện tập tất cả những thứ đó là để theo đuổi tất cả nữ nhân xinh đẹp trong thiên hạ, biến các nàng thành của riêng mình cũng không biết chừng!”

Hoa Tinh cười nói: “Chuyện này thì không có gì lạ, bởi vì ta có hai vị sư phụ, ta học rất nhiều thứ từ nhỏ, cũng mất đi rất nhiều thứ, tỷ như cho đến nay, ta ngoại trừ biết luyện công ra thì trong ký ức không còn gì khác đáng nhớ cả. Bây giờ ta đã lớn, học thành tuyệt nghệ, đương nhiên phải thu hồi lại nhiều thứ, đền bù cho dĩ vãng của ta. Chỉ có người từng bị mất đi mới hiểu rõ sự đáng quý của những thứ đó, cũng vì thế mà mỗi nữ nhân bên cạnh ta, ta đều hết sức trân quý.”

Nguyệt Vô Ảnh lẳng lẳng nhìn hấn, sau đó thấp giọng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, người nên đi nghỉ đi. Có thời gian thì nên để mắt đến Hoa Ngọc Như một chút, tính cách của nàng ngoài mềm trong cứng, không thể cưỡng cầu nhanh chóng được đâu.”

Hoa Tinh nghe vậy sững sờ, lập tức cười nói: “Được, ta đã hiểu, nàng cũng nghỉ sớm đi. Bây giờ để ta hôn một cái, ta sẽ đưa nàng về.”

Ánh mắt Nguyệt Vô Ảnh chuyển loạn, nhưng không thể tách rời được hấn, nhìn hấn với vẻ phức tạp, mặt ửng đỏ vì thẹn thùng. doc truyện tại . Hoa Tinh cười khẽ một tiếng, mang theo vẻ đắc ý, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, chiếc lưỡi linh hoạt tiến vào lãnh địa của nàng, hưng phấn tìm kiếm cảm giác ngọt ngào. Cảm nhận được thân thể nàng rung động, Hoa Tinh ôm lấy thân thể nàng, tay phải vỗ vào cặp mông tròn trịa của nàng, để cho nàng dần quen với sự vuốt ve của mình.

Rời khỏi môi nàng, Hoa Tinh cười nhẹ nói: “Những gì tốt đẹp nhất ta đều giữ lại bên cạnh, cho nên nàng phải tập làm quen với tính cách của ta, với sự nồng nhiệt của ta, đây chính là phương thức mà ta sẽ dùng để thương yêu nàng, hiểu chưa? Nam nhân ở cùng nữ nhân có rất nhiều phương thức biểu hiện tình yêu, thường thấy nhất chính là nhã nhặn dịu dàng, tương kính như tân, nhưng thực ra còn có một phương thức khác chính là vượt qua mọi lễ lối cổ hủ cứng nhắc từ trước đến nay, bất quá như thế lại hơi khó để nữ nhân tiếp nhận.”

Nguyệt Vô Ảnh rời khỏi hấn, sửa sang lại trang phục, nũng nịu mắng: “Khó trách các nàng đều nói miệng lưỡi của người trơn tuột, để chiếm tiện nghi mà luôn tìm ra mọi nguyên cớ hợp lý. Có một số việc kỳ thật song phương cũng đều biết, giống như người nói, đôi khi phải thâm hiểm một chút, có lẽ vì thế mà người luôn tìm cách trêu tức bọn ta phải không?”

Hoa Tinh cười hắc hắc, khẽ nói: “Biết rồi thì sau này chỉ cần chú ý một chút là được, kỳ thật giữa nam nhân và nữ nhân có một loại đấu tranh vô hình, nam nhân phải khiến cho nữ nhân đó đầu hàng nếu không sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái. Đó chính là nguyên nhân tạo thành thói quen cho ta, cho nên nàng phải thông cảm cho ta mới đúng, haha.”

Nguyệt Vô Ảnh lườm hấn, thấp giọng mắng: “Được rồi, mau trở về nghỉ ngơi, ta sẽ không tiễn người nữa.” Nói xong quay người trở về phòng.

Đứng trong viện, Hoa Tinh nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, không khỏi nghĩ đến Hoa Ngọc Như. Lần này đến Bách Hoa môn, Hoa Tinh phát hiện ra cũng không có thuận lợi như trong quá khứ, chuyện này cũng làm cho hấn cảm thấy có chút buồn bã. Đệ nhất bách hoa nhìn thì kiêu ngạo, nhưng lại không dễ ứng phó chút nào, Hoa Tinh lại không muốn dùng đến sức mạnh, lại không muốn phải mất thời gian quá nhiều ở đây, chuyện này thực khiến hấn đau đầu.

Nhìn sắc trời đã đến canh hai, Hoa Tinh quyết định đi xem trộm xem Hoa Ngọc Như đang làm gì. Quay người ra khỏi đại viện, Hoa Tinh dễ dàng xuyên qua phòng tuyến canh phòng của đệ tử Bách Hoa môn, đến Bách Hoa các của Hoa Ngọc Như. Đứng yên giữa không trung, Hoa Tinh phát hiện ra trong phòng Hoa Ngọc Như vẫn còn sáng đèn, cửa sổ khép hờ, dường như là do khí trời quá nóng, lại tựa hồ như đang chờ đợi điều gì đó.

Nhìn thoáng qua bốn phía, gần đó không có đệ tử Bách Hoa môn thủ hộ, Hoa Tinh đáp xuống, nhìn xuyên qua cửa sổ. Chỉ thấy Hoa Ngọc Như mặc nội y bằng gấm, đang ngồi ở bàn tròn ngậy người, tựa hồ như nàng đang có tâm sự. Đảo mắt một vòng, Hoa Tinh mơ hồ đã đoán được vài phần, không khỏi thở dài một tiếng, trong sự kinh ngạc của nàng đã xuyên qua cửa sổ, xuất hiện trước mắt nàng.

Nhìn giai nhân trước mắt mặc nội y, hai vú nhô cao, toát ra vẻ mê người vô cùng. Mái tóc dài buông xõa, mặt ngọc hiện ra vẻ u oán pha lẫn thẹn thùng nhìn hắn. Nàng trấn định lại tinh thần, thấp giọng nói: “Người không ngủ, đến tìm ta làm gì?”

Hoa Tinh ngồi trước mặt nàng, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng, cười nói: “Ta đến đây để hái hoa, nàng có tin không?”

Hoa Ngọc Như sắc mặt biến đổi, lạnh nhạt nói: “Người cho ta là người thế nào mà lại có ý nghĩ hồ đồ như thế?”

Hoa Tinh tươi cười nói: “Ta chỉ thuận miệng nói đùa một chút, nàng tức giận làm gì. Trong mắt các nàng, ta chẳng phải là sắc lang hay sao? Sắc lang nửa đêm đến phòng nàng chẳng phải là để hái hoa thì để làm gì? Được rồi, ta không nói nữa, nhìn sắc mặt người bất hảo như vậy dường như là đang bực bội, tức ta lắm đúng không?”

Tránh khỏi ánh mắt của hắn, Hoa Ngọc Như hừ một tiếng, nói: “Ai mà rảnh rỗi nghĩ đến người chứ, người là người thế nào thì mặc kệ người.”

Hoa Tinh cười tà dị, ánh mắt nhìn nàng đắm đắm, dịu dàng hỏi: “Thật sao? Vậy tại sao hô hấp của nàng lại trở nên dồn dập, sắc mặt ửng đỏ, trống ngực bắt đầu loạn nhịp thế? Những biểu hiện này chẳng phải đã nói lên là trong lòng nàng đang rất bối rối ư? Nàng sợ ta thật sự đến đây hái hoa hay là sợ điều gì?”

Hoa Ngọc Như sắc mặt giận dữ, trừng mắt định mắng hắn, nhưng lại không nghĩ ra Hoa Tinh bắt đồ tiến đến hôn lên môi nàng. Hoa Ngọc Như kinh ngạc sững người, nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, hai tay vội vàng đẩy Hoa Tinh ra, đáng tiếc là nàng không thành công. Cảm giác được ánh mắt của nàng dần trở nên lạnh lẽo, Hoa Tinh mặc dù không muốn nhưng cũng đành phải buông nàng ra, thấp giọng nói: “Nàng có biết là khi nàng đỏ mặt thì nàng đẹp nhất không. Ngọc Như. Lần đầu tiên hôn nàng có lẽ là hơi đường đột, nhưng thực ra ta cũng là vô thức hành động, không thể tự kìm hãm được, cho nên nàng cũng không nên tức giận làm gì. Dù sao thì ta đến đây là vì thấy nàng có tâm sự, muốn nói chuyện với nàng chứ không phải đến để khiến cho nàng tức giận.”

Hoa Ngọc Như đột nhiên quay lưng lại với hắn, tức tối nói: “Ta không muốn nghe, người lập tức rời khỏi phòng ta, nếu không ta sẽ không khách khí.”

Hoa Tinh cau mày, cẩn thận suy nghĩ.

Đứng dậy đi đến phía sau nàng, Hoa Tinh dùng hai tay ôm lấy thân thể nàng, khổng chế không cho nàng giãy giụa, than nhẹ một tiếng, đoạn nói: “Không nên tức giận, có lẽ phương thức của ta hơi lạ lùng cho nên trong lúc nhất thời nàng đã không tiếp nhận được, nhưng tin rằng tâm ý của ta nàng hiểu được. Nàng là nhất môn chi chủ, có lẽ vai trò đó không cho phép nàng buông lỏng sự tôn nghiêm, nhưng thực ra như thế lại quá cứng nhắc, cứ ngồi xuống, ta sẽ kể cho nàng nghe một số chuyện, có thể nghe xong nàng sẽ hiểu được có những thứ phải biết nắm chắc thời cơ, hảo hảo quý trọng mới được.”

Hoa Ngọc Như sắc mặt đỏ bừng, thấp giọng mắng: “Còn không mau buông tay ra, người làm thế này còn ra thể thống gì nữa, cho dù muốn nói gì thì trước hết cũng phải buông ta ra đã.”

Hoa Tinh cười một tiếng, hôn lên cổ trắng nõn của nàng, khiến cho nàng khẽ rung mình, sau đó mới buông nàng ra.

Nghiêm mặt nhìn Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như lạnh lùng nói: “Chẳng phải người muốn kể chuyện cho ta hay sao, nói mau đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, nói xong thì rời khỏi đây.”

Nhìn ánh mắt nàng lóe sáng không ngừng, Hoa Tinh hiểu được suy nghĩ của nàng, mỉm cười nói: “Được, chúng ta ngồi xuống rồi nói. Ta muốn nói cho nàng nghe về chuyện của Lâm Phương và Vạn Trọng Sơn.”

Hoa Ngọc Như ngồi xuống nói: “Chuyện này ta cũng đã nghe qua một ít, nghe nói kết quả hết sức đáng buồn, còn có quan hệ một chút đến người nữa.”

Hoa Tinh thu hồi lại vẻ tươi cười, khẽ nói: “Chuyện đó đích thực là bi kịch, nhưng ngoài nguyên nhân chủ yếu do Lý Dục gây ra thì Lâm Phương cũng có phần sai nên mới dẫn đến kết quả đó...”

Hoa Tinh đem hết mọi chuyện mình biết nói qua một lần, sau đó nói rằng: “Lý Dục xuất hiện đối với hai người đó mà nói là một hồi tai nạn, nhưng nếu ngay từ đầu Lâm Phương không giận dữ, làm mình làm mẩy với Trọng Sơn thì cũng sẽ không dẫn đến hậu quả như vậy. Cho dù sau đó Lý Dục có xuất hiện thì cũng không đến nỗi tiếc nuối như thế.”

Hoa Ngọc Như thở dài một tiếng, nói: “Nghe người nói xong mới hiểu được tình yêu của Vạn Trọng Sơn thật đau khổ, thật tha thiết, khiến cho người ta cảm động. Cái chết của hắn mặc dù đã kết thúc tất cả, nhưng cũng lưu lại ọi người sự đau xót vô cùng.”

Hoa Tinh gật đầu nói: “Đúng vậy, chuyện này thực làm cho người ta đau đớn khi nghĩ đến, nhưng sau đó còn có một thiếu niên tên là Đặng Vũ bước tiếp trên vết xe đổ đó, vì báo thù đã không hề ngần ngại luyện võ học cấm kỵ, phạm vào tội khi sư diệt tổ cũng là vì thế.” Text được lấy tại TruyệnFULL

Hoa Ngọc Như nhìn hắn, thấy vẻ tiếc nuối trên mặt hắn, bèn nói: “Người nói với ta chuyện này là hy vọng ta không đi theo con đường của Lâm Phương đúng không?”

Nhìn nàng, Hoa Tinh lắc đầu nói: “Cũng không hẳn là như vậy, bởi vì ta không phải là Vạn Trọng Sơn, nàng không phải là Lâm Phương. Ta nói cho nàng chuyện này chỉ hy vọng nàng thấy rõ thực ra chúng ta không cần quanh co giấu giếm tất cả, như thế thì mọi người đều khổ cực, cần gì phải như thế chứ? Nói thật ra, trong bốn vị mỹ nữ Bách Hoa môn thì ngoại trừ mình nàng, ba người kia đều đã xuất hiện tâm lý nương tựa vào ta, nhưng nàng là môn chủ nên mới không thẳng thắn nói ra. Lấy Dương Anh làm ví dụ, nếu đêm nay ta đến phòng Dương Anh nghỉ ngơi thì nàng ta tuyệt đối sẽ không đuổi ta đi. Nhưng nàng thì sao, nàng có thể đuổi ta khỏi đây, bởi vì nàng là Bách Hoa môn chủ, đúng không?”

Hoa Ngọc Như trầm mặc một lúc rồi nói: “Có lẽ người nói đúng, nàng sẽ không đuổi người ra khỏi phòng nhưng ta sẽ làm thế, bởi vì thân phận của ta và Dương Anh không giống nhau. Có người nói tình yêu là tất cả đối với nữ nhân, nhưng đối với nữ nhân Bách Hoa môn, tình yêu là một loại cấm kỵ, phải đắn đo rất nhiều. Ta làm nhất môn chi chủ, bất kể năng lực thế nào nhưng ta đều phải tận lực thực hiện trách nhiệm của ta, vì vậy ta phải lấy lợi ích của sư môn đặt lên đầu, cuối cùng mới nghĩ đến lợi ích bản thân. Nếu đêm nay ta tiếp nhận yêu cầu của người, bị rơi vào cơn lốc tình yêu, vậy những người khác thì sao? Nếu có một ngày người có thể an bài thật tốt cho các nàng, ta sẽ đồng ý gả cho người.”

Hoa Tinh nghe vậy ánh mắt hiện rõ vẻ phức tạp nhìn nàng, cuối cùng dịu dàng nói: “Ta hiểu được trách nhiệm của nàng, ta cũng biết cách làm người của nàng, nhưng ta nói nàng thực ra đã có chỗ sai rồi. Một môn phái hưng hay suy đều phụ thuộc rất lớn vào cảm nhận của đệ tử. Đơn giản mà nói, nếu ngày nào đó ta thành lập một môn phái, cao thủ dưới tay nhiều như mây, thiên hạ sẽ nhanh chóng thống nhất dưới tay ta, khi đó thuộc hạ của ta có thích hay không? Chưa chắc đã là thế, bởi vì bọn họ chỉ phụng mệnh ta mà thôi.

Tình huống cũng giống như Bách Hoa môn của các nàng vậy, nếu một ngày Bách Hoa môn lớn mạnh, uy danh rạng rỡ, khi đó có lẽ nàng sẽ rất thỏa mãn, nhưng đệ tử của nàng thì sao, các nàng có nghĩ như nàng không? Chỉ sợ là không, nếu có ngày đó, chỉ sợ mọi người nhìn thấy các nàng đều kính sợ, xa lánh, quên mất các nàng cũng chỉ là nữ nhân mà thôi. Nữ nhân trời sinh phải có tình yêu, bởi vì các nàng chính là những đóa hoa, nếu không có tình yêu sẽ khô héo trong sự cô đơn già nua.”

Hoa Ngọc Như ngăn người nhìn Hoa Tinh, cẩn thận suy nghĩ điều hắn nói có đúng hay không? Có lẽ thực sự nàng cũng đã quá cứng nhắc, nghĩ mọi người đều giống như nàng, chỉ một lòng một dạ muốn phát huy quang đại Bách Hoa môn mà quên mất bản năng tối cơ bản của nữ nhân là phải cần có tình yêu. Hơn nữa

mỗi lần nàng nhìn thấy Hoa Tinh thì trong lòng lại có chút hờn ghen, điều này chẳng phải đã nói lên tất cả hay sao?”

Ngước đầu lên nhìn Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như nói: “Có lẽ người hiểu rõ vấn đề hơn ta, nhưng có một số việc, cho dù biết rõ là sai thì ta cũng sẽ kiên trì. Mưu việc trong đời người thì việc không như ý nguyện đã chiếm đến tám chín phần đấy thôi!”

Hoa Tinh thản nhiên nói: “Nàng nói rất đúng, đời người đúng là có rất nhiều chuyện không như ý nguyện, ai cũng thế cả. Ta chỉ có một hy vọng là các nữ nhân bên người ta đều có thể vui sướng và cao hứng mà thôi.

Chuyện này nói nghe thì đơn giản, nhưng kỳ thực ta hiểu được đó chuyện không thể nào thành sự thật được, nhưng ta sẽ vẫn cố gắng, cố gắng biến nó theo ý nghĩ của ta.”

Hoa Ngọc Như bắt đầu đứng dậy, lạnh lùng nói: “Cám ơn người đêm nay đã đến thăm ta, bây giờ thời gian không còn sớm nữa, người cũng nên quay về nghỉ ngơi đi.”

Hoa Tinh nhìn nàng, chậm rãi đến gần, thấp giọng nói: “Ta muốn hỏi nàng một câu, nếu đêm nay ta không đi thì nàng sẽ đuổi ta đi hay sao?”

Hoa Ngọc Như liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn không có vẻ gì là nói đùa, trầm giọng nói: “Ta sẽ làm thế, bởi vì ta là Bách Hoa môn chủ, mà người là Hoa Tinh. Hơn nữa người còn chưa thể an bài cho thuộc hạ của ta êm đẹp, cho nên người nhất định phải rời đi.”

Hoa Tinh đặt tay lên vai nàng, hạ giọng nói: “Chuyện đó đối với ta mà nói thì rất đơn giản, nhưng ta không hy vọng tình cảm chúng ta sẽ có được bằng cách này, bởi vì như thế sẽ khiến cưỡng và không thuần khiết. Ta từ Trường An đến đây đã thu phục được rất nhiều nữ nhân, mặc dù hoàn cảnh của mỗi người đều khác nhau nhưng ta luôn chinh phục trái tim các nàng trước, sau đó mới chiếm lấy toàn bộ. Nàng lại tương đối đặc biệt, có đôi khi ta muốn dùng sức mạnh chiếm đoạt, nhưng rồi lại sợ phá hủy mất cảm giác của nàng. Bởi vì trong thiên hạ cho dù có bao nhiêu mỹ nữ đi nữa thì Hoa Ngọc Như cũng chỉ có một mà thôi.”

Hoa Ngọc Như không nói gì, chỉ yên lặng nhìn hắn, ánh mắt cổ quái, mơ hồ hàm chứa vài phần nghi hoặc. Hoa Tinh cũng không hỏi nữa, hai tay di chuyển dần xuống ôm hông nàng, dịu dàng nói: “Chỉ cần như thế này, có thể cảm nhận được sự ấm áp, người được hương thơm của nàng là ta đã thỏa mãn.”

Hoa Ngọc Như đỏ mặt, thấp giọng mắng: “Nam nhân luôn có lòng tham không đáy, bây giờ thì người nói thế, nhưng nếu đồng ý thì người sẽ lại tiến thêm bước nữa ngay.”

Hoa Tinh ngẩn người nói: “Thì ra nàng cũng hiểu được chuyện này, ta còn nghĩ sẽ thừa dịp lát nữa nàng ngủ mà chiếm lấy nàng, thế nhưng xem ra không có hy vọng rồi.”

Nhìn dáng vẻ lưu manh của hắn, Hoa Ngọc Như không nhịn được cười khẽ một tiếng, nói: “Đi chết đi, sắc lang, người cho ta là con nít ba tuổi hay sao?” Nói xong đẩy hắn ra, nũng nịu mắng: “Còn không mau trở về, muốn ta tức giận mới bằng lòng đi hay sao?”

Hoa Tinh thu hồi lại vẻ mặt lưu manh của mình, hôn nàng một cái, miễn cưỡng nói: “Thật sự là đẹp quá, đáng tiếc là quá ngắn ngủi. Nhưng yên tâm đi, ta nhất định sẽ chinh phục nàng, đến lúc đó sẽ chậm rãi nhấm nháp mỹ vị của nàng, hắc hắc.”

Nói xong không đợi nàng mở miệng đã lách mình ra ngoài, để lại Hoa Ngọc Như mắng thăm hắn vài câu, về mặt lộ ra sự ngượng ngùng.

229. Chương 229: Bắt Đầu Phản Kích

Sáng sớm, Hoa Tinh bước ra từ trong phòng Trần Lan đã bị đệ tử Bách Hoa môn đến mời đi, nói có chuyện quan trọng. Đi đến đại sảnh Bách Hoa môn, Hoa Tinh thấy đám người Hoa Ngọc Như đang bồi tiếp một

nữ tử áo vải nói chuyện, mọi người thấy hần đều dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hần. mới nhất ở truyện/y/y

Hoa Tinh thấy bộ dáng của chúng nữ như thế, nhin không được cười nói:

“Làm sao thế, tại sao lại nhìn ta như thế, giống như ta vừa làm chuyện xấu gì xảy ra vậy.”

Hoa Ngọc Như lườm hần không nói gì, Dương Anh, Kiều Phượng Ngâm, Chung Văn Quyên lại mỉm cười, bọn họ đều bị câu nói của hần khiến cho thoải mái. Nữ tử áo vải đứng dậy thi lễ với Hoa Tinh, nói:

“Đệ tử Phượng Hoàng thư viện Tiểu Cúc phụng mệnh viện chủ đến bái kiến đặc sứ, có việc muốn báo lại.” Hoa Tinh nghe vậy, thu hồi lại vẻ tươi cười, phất tay cho nàng ngồi xuống, đoạn hỏi:

“Có chuyện gì người cứ nói.” Tiểu Cúc đáp: “Lần này đến đây là muốn báo cho đặc sứ biết thư viện đang trong quá trình xây dựng lại, tư kim đều lấy từ tay Tổng hộ pháp Hoa Phúc, mặt khác, trải qua lần bị vô lâm tứ đại bang phái liên thủ tấn công, thư viện đã tổn thất thảm trọng, trước mắt thư viện đang tích cực liên hệ với mấy vô lâm thế gia gần Nam Kinh, cũng đã có mấy thế gia đồng ý gia nhập liên minh với thư viện. Ngoài ra Trầm viện chủ truyền lời cho đặc sứ rằng nếu có cơ hội thì hãy phản kích, đòi vô lâm tứ đại bang phái trả lại công đạo cho chúng ta.”

Ánh mắt Hoa Tinh khê biến, trầm mặc một lúc, nói: “Tốt lắm, chuyện này ta đã biết, chờ khi buổi chiều đến, ta sẽ diệt trừ tất cả địch nhân có mặt trong thành Tế Nam, để cho vô lâm nhân sĩ hiểu rằng trêu chọc đến thư viện, chạm đến Hoa Tinh ta sẽ có kết quả như thế nào. Các viện chủ vẫn khỏe đấy chứ?”

Tiểu Cúc nói: “Ba vị viện chủ và những người khác đều vẫn rất tốt, trước mắt có tỷ muội Đồng Tâm ở đó, tuy cũng có cao thủ đánh lên nhưng toàn bộ đều bị tiêu diệt, cho nên đặc sứ không cần lo lắng. Lần này, từ tin tức hồi báo của các phân viện truyền về, trong đó tin từ phủ Khai Phong truyền đến tin tức xuất hiện một Khô Lâu nhân thần bí, đã giết gần một trăm cao thủ vô lâm, sau đó ăn tim người, thủ đoạn hung tàn vô cùng, môn hạ Thiếu Lâm đã chết hơn ba mươi người nhưng vẫn không bắt được hung thủ. Nghe nói đệ tử kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm là Mục Phong sẽ tự thân xuất mã truy tìm Khô Lâu nhân thần bí. Ngoài ra, Tây Thục lại xuất hiện Bách Cốt môn, môn hạ đệ tử đều mặc bạch y, trước ngực thêu một đầu lâu lớn, hành tung thập phần quỷ bí, đang di chuyển dần về phía Giang Nam.”

Hoa Tinh nhíu mày, trầm giọng nói: “Người nói rõ về Bách Cốt môn cho ta biết một chút, ngày đó, khi ta đến Bắc Mang sơn gặp Mang Sơn tứ quý thì đã từng xuất hiện một người thi triển Bách Cốt Thất Sát công, rất có thể hần chính là Bách Cốt môn chủ. Về phần Khô Lâu nhân thần bí thì chuyện này khá mới, ngoài ra còn có chuyện gì nữa?”

Tiểu Cúc nói: “Ngoài ra, phân viện từ Lạc Dương báo lại rằng, chương môn Hoa Sơn Thu Ly cũng đã xuất môn, nhiều nhất là hai ngày sau sẽ xuất hiện ở Tế Nam, ngoài Thu Nguyệt cô nương thì còn có hai cao thủ là Thanh Vân kiếm Tiêu Phi và Lưu Vân kiếm Diệp Quân đi cùng.” Hoa Tinh nghe vậy thì sắc mặt biến đổi, ánh mắt hiện lên vẻ kỳ dị, nhưng trong nháy mắt đã biến mất.

Nhìn bốn người Hoa Ngọc Như, Hoa Tinh nói: “Các người cứ ở đây, ta trở về sắp xếp một chút, buổi chiều sẽ bắt đầu phản kích.”

Hoa Ngọc Như khê nói: “Chuyện này ta nghĩ người nên suy nghĩ kỹ một chút, chớ có vội vã. Trước mắt, cao thủ trong thành Tế Nam nhiều như mây, người lấy một địch nhiều thì sợ rằng sẽ bất lợi.”

Hoa Tinh lạnh nhạt nói: “Tung hoành thiên địa, tùy tâm sở dục, Hoa Tinh ta muốn làm chuyện gì thì không có bất cứ lực lượng nào có thể ngăn cản được. Trong số những địch nhân ở đây thì lợi hại nhất vẫn là Lâm Vân và Mộc Tây Tạng, tuy nhiên cho dù gặp phải hai kẻ này thì ta vẫn tự tin có thể nắm chắc được vận mệnh bọn chúng. Về phần Vô Song thư sinh, nếu hần thức thời, tránh xa, không trêu chọc đến ta thì ta sẽ buông tha, nhưng nếu không thì đồ đao trong ta cũng sẽ không thêm nhìn nhận hần là kẻ nào, sẽ giết hết. Ha ha, được rồi, không nói nữa, nói nữa sẽ phá mất hình tượng của ta.”

Dương Anh nghe vậy cười nhạo:

“Người có hình tượng thế nào không lẽ chúng ta không biết hay sao, còn cố ý ra vẻ làm bộ làm tịch, người cho rằng có thể che giấu được sao?” Hoa Tinh cười khổ một tiếng, đoạn cùng Tiểu Cúc đi ra ngoài.

Ra đại sảnh, Tiểu Cúc đi theo phía sau Hoa Tinh, thấp giọng nói: "Công tử, còn có một việc muốn nói cho người biết, trong chốn vô lâm đột nhiên xuất hiện một người là Thiên Sát Tôn Giả đang đi nhanh về nơi này, nghe nói là vì tỷ muội Diệp Tinh, điểm này công tử phải cẩn thận. Mặt khác, theo phân tích của thư viện thì Tuyệt Thiên môn chủ rất có thể chính là Tam Tuyệt thư sinh trên Thiên bảng Tô Phóng Văn, viện chủ nói công tử phải cẩn thận một chút. Về phần Phi Ưng giáo chủ và Thiên Thiên Nhất giáo chủ thì theo suy đoán cũng đều là nhân vật Thiên Bảng, tuy nhiên chưa thể xác định chắc chắn là ai."

Hoa Tinh nói: "Chuyện này ta đã sớm đoán được, tuy nhiên cũng không quan trọng nơi này đã có Tử Ngọc Hoa, đủ để đối phó với bọn chúng, hơn nữa còn có Đào Kiếm hai người và tỷ muội Đồng Tâm ở thư viện. Bây giờ ta muốn hỏi một chút về động tĩnh của vô lâm nhân sĩ xem thế nào, và tình huống của thư viện ở Tế Nam."

Tiểu Cúc đáp: "Theo thuộc hạ biết, thế lực của thư viện ở nơi đây không lớn, bởi vì trước kia thế lực của thư viện rất yếu, có rất nhiều nơi không triển khai thuộc hạ đến, cho nên ngoại trừ Giang Nam ra thì thế lực của thư viện ở các nơi khác đều vô cùng mỏng manh. Hơn nữa gần đây thư viện đang dồn sức cho việc chinh đồn tổn thất do bị tứ đại bang phái công kích, cho nên có rất nhiều tin tức chúng ta cũng không nắm rõ lắm."

Hoa Tinh gật đầu hỏi: "Lần này ngươi đến đây, viện chủ có phân phó chuyện gì đặc biệt không?"

Tiểu Cúc nói: "Viện chủ không nói gì thêm, chỉ nói đặc sứ đến Trung Nguyên đã lâu, cao thủ bên người tuy nhiều nhưng nhược điểm cũng không ít, cho nên hy vọng người sớm trở về Giang Nam. Mặt khác Dư viện chủ sai thuộc hạ nói với người rằng gần đây đệ nhất danh bài trên Thiên Tiên phổ là Hàng Long Tuyệt Kiếm Lâm Tâm Dao đã xuất hiện ở Bắc Hải, tuy nhiên hành tung của nàng phiêu hồ bất định, tựa hồ đang thực hiện việc gì đó bí mật, nói nếu đặc sứ có thời gian thì nên lưu tâm để ý một chút."

Hoa Tinh nhếch mép cười, nói: "Mộng Dao thật là hiểu tâm tư của ta nên mới báo cho tin tức này, sau này trở về phải thưởng cho nàng ta mới được. Tốt rồi, bây giờ ngươi trở về hay vẫn còn ở đây?"

Tiểu Cúc nói: "Thuộc hạ phải lập tức trở về, đặc sứ có muốn gửi về thông tin gì không?"

Hoa Tinh suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Thay ta ân cần hỏi thăm các nàng, nói các nàng bảo trọng thân thể, chờ ta thực hiện xong việc ở đây thì sẽ trở về. Đến lúc sẽ không cần e ngại bất cứ kẻ nào nữa. Chuyện của Bách Hoa môn hoàn tất thì ta có thể sẽ mang theo bốn người ở Bách Hoa môn đồng thời trở về, di chuyển Bách Hoa môn đến Giang Nam."

Tiểu Cúc gật đầu nói: "Tốt lắm, thuộc hạ sẽ ghi nhớ, đặc sứ bảo trọng." Dứt lời chuyển thân rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng Tiểu Cúc xa dần, Hoa Tinh đứng đó một lúc, sau đó trở vào trong viện, triệu tập mọi người lại. Nhìn ánh mắt tò mò của mọi người, hắn trầm giọng nói: "Thư viện vừa phái đệ tử đưa tin đến, trong đó có đề cập đến việc phản kích tứ đại bang phái. Ta quyết định bắt đầu từ chiều hôm nay sẽ tiến hành chuyện này, lấy thành Tế Nam làm trung tâm, triển khai hành động, phạm là môn hạ của tứ đại bang phái thì nhất loạt tiêu diệt, cần phải khiến cho vô lâm kinh hãi tâm run, không có kẻ nào dám trêu chọc đến Phương Hoàng thư viện nữa."

Chúng nữ nghe vậy đến biến sắc, ngược lại, những nam nhân nghe xong đều cảm thấy hưng phấn vô cùng. Nguyệt Vô Ảnh thở dài một tiếng: "Đồ đao trước mắt, quỷ khóc thần kinh, người thật sự muốn diệt trừ tứ đại bang phái ư?"

Hoa Tinh trầm giọng nói: "Chuyện này thực ra chỉ là việc sớm muộn mà thôi, một ngày nào đó chúng ta cũng phải đối mặt với bọn chúng, nếu như thế, tại sao không động thủ ngay từ lúc này? Như thế chúng ta có thể tiết kiệm được thời gian rất nhiều."

Dạ Phong cũng đồng ý, nói: "Không sai, môn hạ của tứ đại bang phái thường ngày cướp bóc, hà hiếp người tốt, để lại bọn chúng chính là lưu lại đại họa, giết hết thiên hạ sẽ thái bình. Trước mắt trong thành Tế Nam, cao thủ chỉ còn một ít, muốn tiêu diệt bọn chúng là chuyện rất đơn giản, chỉ sợ có một ít cao thủ đặc thù nhúng tay vào thì mới có chút khó khăn."

Hoa Tinh lạnh lùng nói: "Ta đã có tâm tiêu diệt bọn chúng, há có thể để cho có người ngăn cản. Các người đi chuẩn bị một chút đi, riêng Dạ Phong hãy đi thăm thính hư thực trong thành Tế Nam, đồng thời đưa

tin tức hộp gấm rơi vào tay Huyết Nga lão quái lan truyền ra ngoài, dời đi sự chú ý của những cao thủ về phía chúng ta, như thế thì chiều này chúng ta hành động sẽ thuận lợi hơn. Chúng nữ thì ở đây luyện võ, không ai được ra ngoài, ta sẽ để lại Tử Ngọc Hoa tọa trấn nơi này, ngừa có người đến đánh lén. doc truyện tại . Về phần Thiết huynh và Long huynh, nếu có hứng thú thì có thể đi cùng ta, nói không chừng còn có thể gặp được Huyết Nga lão quái.” Dạ Phong nghe xong thì rời đi, Thiết Chiến và Long Vũ dùng mắt hội ý, sau đó cũng đều gật đầu, đồng ý đi theo.

An bài mọi chuyện xong, Hoa Tinh gọi Trương Tuyết vào phòng mình, đóng cửa lại, nhẹ giọng nói: “Tin tức của thư viện hôm nay nói rằng Thu Nguyệt nhiều nhất là hai ngày nữa sẽ đến, đồng thời chưởng môn Hoa Sơn và hai cao thủ cũng đi theo. Vốn ta không muốn nói cho nàng biết chuyện này, nhưng có một số việc phải đối mặt, bởi thế ta muốn nàng biết trước, tránh cho lúc đó lộ ra sơ hở, như thế thì ai cũng sẽ xấu hổ cả.”

Trương Tuyết biến sắc, cả người sững sờ, lẩm bẩm: “Nguyệt nhi đến, lúc đó ta phải làm sao bây giờ, làm sao có thể đối mặt với nó đây, không, ta không thể gặp nó được, không!”

Ngữ khí kịch liệt, hiển nhiên Trương Tuyết không thể nào tiếp nhận được chuyện này, vẻ mặt buồn bã vô cùng. Hoa Tinh khẽ ôm nàng vào ngực, dịu dàng nói: “Nàng là Như Tâm, Như Tâm thì không cần sợ bất cứ kẻ nào, hiểu chưa?”

Trương Tuyết si ngốc nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: “Có đúng như thế không, Như Tâm không cần sợ bất luận kẻ nào ư? Tại sao trong lòng ta lại không thấy như thế, ta thật sự sợ, sợ Nguyệt Nhi nhận ra ta, đến lúc đó nó làm sao nhìn một vị mẫu thân như ta?”

Hoa Tinh an ủi: ”Yên tâm đi, ta sẽ an bài, khiến cho Như Nguyệt không nhận ra nàng. Được rồi, chúng ta cứ thoải mái nói chuyện một chút.

Trương Tuyết khẽ gật đầu, dựa người vào ngực Hoa Tinh, dánh vẽ tỏ ra bối rối thất thố. Hoa Tinh vì muốn xua tan đi bóng ma trong lòng nàng, bèn dùng sức nắm lấy hai vú đầy đặn, nhẹ nhàng xoa bóp, nhờ cách đó mà dần khiến nàng chú ý đến, dần quên đi âu lo trong lòng. Chỉ một lúc, khuôn mặt Trương Tuyết đã đỏ bừng, than nhẹ rằng: “Đừng, bây giờ đang là ban ngày, nếu để người khác biết thì không hay.”

Thế nhưng Hoa Tinh lại tựa như không hề nghe thấy, song thủ dần giải thoát cơ thể nàng khỏi lớp trang phục, song nhũ trắng muốt lộ ra trong không khí. Trong phòng, thanh âm rên rỉ mê hoặc chậm rãi vang lên, cuối cùng hóa thành một cổ hồng lưu đánh sâu vào bề dục hai người, cuốn chặt hai người vào trong đó.

Nhìn Trương Tuyết kiều mỵ vô lực, Hoa Tinh một mặt vuốt ve thân thể nàng, một mặt hưởng thụ sự phục vụ từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, miệng lẩm bẩm: “Kiếp này nàng sẽ là Như Tâm, vĩnh viễn đi theo ta.” Trương Tuyết nghe vậy, quay đầu lại nhìn hắn, tựa hồ cảm giác được tâm ý của hắn, nén không được cảm kích, lại tiếp tục cúi đầu hầu hạ hắn...

Sau đó, Hoa Tinh mang theo Dạ Phong, hai người Đào Kiếm, Thiết Chiến và Long Vũ rời khỏi Bách Hoa môn.”

Trên đường đi, Dạ Phong nói: “Sáng nay ta đã cẩn thận truy tìm trong thành Tế Nam nơi trú chân của tứ đại bang phái, nhưng không hề thấy cao thủ thực sự, chỉ thấy những kẻ hạ nhân, giết cũng vô dụng mà thôi. Phát hiện duy nhất đáng giá chính là hành tung của Cửu Toàn thư sinh lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ có đến mấy chỗ trú chân trong thành Tế Nam, trong đó nhất định phải có hang ổ của tứ đại bang phái.” Hoa Tinh thần nhiên nói: “Hành động của chiều hôm nay chỉ là dẫn xà xuất động mà thôi, cho nên cứ toàn bộ tiêu diệt hết, mượn chuyện này báo cho đám cao thủ biết Hoa Tinh ta đã ra tay hành động, khi đó chỉ cần theo dõi kỹ thì sẽ biết được nơi ẩn nấp của bọn chúng, hiểu chưa?”

Dạ Phong nói: “Hiểu, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu từ Thông Thiên môn trước, dù sao nơi này cũng là địa bàn của chúng.” Hoa Tinh gật đầu đồng ý, nhóm sáu người do Dạ Phong dẫn đầu lập tức hướng vào thành.

Hai canh giờ sau, Hoa Tinh đứng ở cửa đông thành, nhìn năm người Dạ Phong đi đến, hỏi: ”Tất cả đều đã giải quyết, không hề khó khăn đúng không?”

Dạ Phong đáp: “Tất cả đều thuận lợi, bây giờ chỉ còn lại tam đại thư viện. Người thật sự muốn tiêu diệt luôn bọn chúng ư?”

Hoa Tinh lạnh lùng nói: “Nếu tìm được cơ hội, giết chết Lâm Vân và Cửu Toàn thư sinh thì đó là chuyện đại sự lớn nhất. Nếu tìm không được cơ hội thì phải hành động bí mật, không thể để cho bọn chúng biết bọn ta hành động. Đi thôi.”

Dạ Phong thấy hắn đã quyết tâm, cũng không nói nhiều, mang theo mấy người đi dọc theo tường thành về phía Bắc, không lâu lắm thì đến trước một khu dân cư. Chỉ vào một nhà dân, Dạ Phong nói rằng: “Phía sau chính một căn tứ viện, chính là nơi trú chân của Thiên Tinh thư viện, về phần trong đó có bao nhiêu người thì không rõ lắm, nhưng chắc là không nhiều lắm.”

Hoa Tinh bắt đầu lên tiếng: “Trong đó có tổng cộng mười ba người, ba người không biết võ công, mười người còn lại chính là mục tiêu muốn tìm của chúng ta. Hành động đi, chú ý một chút, xuống tay phải có hiệu quả, không thể nương tay được, xong chuyện thì rời đi theo hướng khác. Trước mắt ta vẫn chưa muốn công khai tranh đấu cùng bọn chúng, cho nên các người chú ý một chút. Đào Kiếm, hai người cũng chớ có sử dụng binh khí đặc trưng của mình, đi thôi.”

Dứt lời đã thấy đám người Dạ Phong biến mất vào sau nhà dân. Hoa Tinh nhìn bốn phía, ánh mắt lộ ra một tia lãnh khốc, trong chớp mắt đã nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hắn nở một nụ cười, chờ khi nằm thân ảnh từ nơi đó rời đi thì Hoa Tinh cũng đi về phía cổng thành, không nghĩ ra lại vô tình gặp Huyết Nga lão quái.

Phía sau là một đám cao thủ võ lâm, hiển nhiên là muốn cướp đoạt hộp gấm.

Cẩn thận quan sát đám cao thủ võ lâm đó, Hoa Tinh rất nhanh phát hiện ra trong đó có thân ảnh của Cửu Toàn thư sinh, còn có cao thủ của hai phái Võ Đang và Thanh Thành. Thấy bọn họ đi xa, Hoa Tinh thầm nghĩ: “Từ khi đánh một trận ở Bách Hoa môn, đã không thấy Lâm Vân nữa, không lẽ hắn đã rời khỏi Tế Nam hay sao? Nếu thực sự như thế thì tiện cho hắn quá.”

Trong lúc đang suy tư thì một thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, Hoa Tinh lập tức rung động, bám theo thân ảnh đó đến một rừng cây.

Nhìn thân ảnh hấp dẫn động lòng người đó, Hoa Tinh cười nói: “Chúng ta lại gặp mặt, dường như người cố ý đi theo ta, chuyện đó là vì tương lai đồ đệ người hay là vì câu nói lúc trước của ta đây?” Nữ tử áo trắng che mặt hừ một tiếng, nói: “Mỗi lần nhìn thấy người đều là đáng về tà dị, thật không biết đồ nhi của ta coi trọng người ở điểm nào nữa?”

Hoa Tinh cười nói: “Nam nhân không xấu xa thì làm sao nữ nhân yêu thích được? Nếu cứ ngốc nghếch như đám thư sinh mọt sách thì làm sao cưới được nhiều mỹ nhân đây? Người theo ta thời gian lâu như thế, không biết thấy ta thế nào, có muốn dùng thân thể kiểm nghiệm một chút hay không? Khi đó người sẽ hiểu tại sao đồ nhi của người coi trọng ta. Hắc hắc, đây là một đề nghị rất tốt đấy.”

Bạch y nữ tử trừng mắt nhìn hắn, nói: “Người nhìn thấy ta thì tôn trọng một chút, nếu không, một ngày nào đó ta tức giận thì sẽ không gả đồ đệ ngốc của ta cho người.”

Hoa Tinh cười hắc hắc, không thêm để ý đến lời nói đối phương, ánh mắt nhìn chăm chăm lên hai vú mé người của nàng, cười nói: “Nghe nói năm đó người vang danh thiên hạ đệ nhất mỹ nữ trong võ lâm, dám chắc bên dưới khăn che mặt phải là dung nhan tuyệt mỹ, ta nghĩ người nên bỏ nó ra thì tốt hơn.” Bạch y nữ tử nghe vậy, hừ một tiếng, tựa hồ không muốn nói nhảm với hắn nữa.

Lạnh lùng nói: “Hôm nay gặp mặt là muốn nhắc nhở người nếu có cơ hội gặp Mộc Tây Tạng thì tốt nhất là xuống tay giết hắn. Nếu không, tương lai người sẽ có hậu họa vô cùng. Lúc này hắn đang bị thương nặng, là cơ hội tốt vô cùng.” Nói xong quay người định rời đi.

Nhưng Hoa Tinh lại như tia chớp xuất hiện trước mắt nàng, mỉm cười nói: “Chuyện đó ta biết, nhưng hôm nay ta muốn nhìn dung mạo người một chút, yêu cầu này có quá mức không? Nếu quá mức thì chỉ bằng chúng ta đánh cược, trong vòng một chiêu ta có thể tháo khăn che mặt của người hay không? Nếu ta thắng, sau này người phải đáp ứng ta một điều kiện, nếu ta thua, từ nay về sau thì sau này sẽ không dám loạn tưởng nghĩ bậy nữa, có dám hay không?”

Bạch y nữ tử tỏ vẻ không tin nhìn Hoa Tinh, nói với vẻ cảnh giác: “Nếu ta không đồng ý đánh cược với người thì người sẽ làm gì?”

Hoa Tinh cười nói: “Nếu không đồng ý thì ta sẽ xuất thủ, nhưng ta lưu ý người rằng sau này ta sẽ càng chú ý đến hành tung của ngươi, chuyện gì xảy ra sẽ rất khó nói, hẳn ngươi cũng biết ta vốn nổi danh là sắc lang trong chốn vô lâm.”

Bạch y nữ tử lạnh lùng nhìn hẳn nói, suy nghĩ xem hẳn có năng lực chỉ một chiêu có thể tháo được khăn che mặt của mình ra hay không.

Khu rừng nhất thời rơi vào trầm mặc, song phương giằng co với nhau một cách khác thường. Cuối cùng bạch y nữ tử có chấp nhận đánh cuộc hay không? Thân phận của nàng có gì thần bí đây?

230. Chương 230: Thiên Tâm Thánh Nữ

Trong sự yên tĩnh, bạch y nữ tử che mặt chuyển ánh mắt nhìn Hoa Tinh, lạnh lùng hỏi: mới nhất ở truyện/y/y

“Ngươi có chắc chỉ một chiêu có thể tháo bỏ được khăn che mặt của ta xuống hay không?” Hoa Tinh cười tà dị, hỏi lại: “Ngươi nghĩ thế nào? Nếu ngươi không tin, tại sao không thử một lần, chỉ như thế thì mới có thể cởi bỏ được sự nghi hoặc trong lòng của ngươi mà thôi.”

Bạch y nữ tử trầm giọng nói: “Ta đúng là cũng muốn thử một lần, nhưng ta sợ ngươi nói nhưng không giữ lời, bởi vì ngươi vốn là một người vô lại.”

Hoa Tinh không hề để ý đến ngữ khí khinh khi của nàng, chỉ cười nói: “Có lẽ ta đúng là một người vô lại, tuy nhiên cũng nhờ vô lại mà ta mới có thể cười được hết mỹ nữ trong thiên hạ, kể cả ngươi, ngươi có tin hay không? Được rồi, không cần tức giận nữa, nếu không, một khi bị bại trong vòng nhất chiêu mà không giữ đúng lời hứa thì có thể tổn hại đến danh dự của ngươi đấy, hắc hắc, đến đây đi, chuẩn bị thật tốt rồi hãy báo cho ta biết.”

Bạch y nữ tử ánh mắt đang lạnh lẽo bỗng trở thành nghiêm túc. Hoa Tinh biết rõ thân phận của nàng nhưng vẫn dám khẩu xuất cuồng ngôn như thế, nếu hẳn không nắm chắc phần thắng thì sẽ không thể nào khinh thường vọng động như thế. Nắm chặt trường kiếm, bạch y nữ tử khẽ chuyển động thân thể, toàn bộ thân hình mềm mại uyển chuyển như không xương, trường kiếm mỏng manh như vô lực, nhưng lại xảo diệu cực kỳ, xuất hiện trước ngực Hoa Tinh, bao phủ lấy các bộ vị yếu hại trên toàn thân của hẳn.

Hoa Tinh khẽ hiện lên vẻ sửng sốt trong ánh mắt, cười nói: “Hay lắm, muốn giết người đây mà, Thiên Kiếm Vô Tung của Thiên Tâm các quả nhiên là không dễ đối phó, ta phải cẩn thận một chút, nếu không thì không những không đón được mỹ nữ về nhà mà ngay cả tính mạng cũng không xong. Ha ha, chớ có trách là ta dùng biện pháp mạnh nhé.”

Trong tiếng cười cợt, toàn thân Hoa Tinh lóe sáng kim quang, kim thân bất diệt bộc phát ra khí thế cường đại, chế ngự trường kiếm của nàng, đồng thời hữu thủ co lại, trong nháy mắt đã vươn dài ra sáu thước, dưới tình huống dị hoặc phi thường đã tránh được sự ngăn chặn bằng cánh tay trái của nàng, gỡ khăn che mặt của nàng xuống.

Hoa Tinh lui về sau ba thước, buông trường kiếm của nàng ra, thản nhiên nhìn nữ nhân đang lộ ra vẻ khiếp sợ trước mắt mình. Đó là một khuôn mặt như ngọc, da thịt mướt mướt trơn láng, ánh mắt trong veo như làn thu thủy, đôi mi thanh tú phối hợp với hai má lúm đồng tiền tạo thành một dung nhan xinh đẹp chỉ chừng chưa đến hai mươi tuổi, khiến cho người ta rung động không nói nên lời, mỗi một nụ cười, một cử chỉ nhỏ trên mặt cũng đều khiến mọi người như si như túy. Việc này khiến cho Hoa Tinh hoàn toàn ngây người.

Tuyệt thế xinh đẹp đã là hiếm thấy, nhưng làm cho Hoa Tinh ngây người giật mình lại càng là chuyện dị thường khó xảy ra hơn nữa.

Hoa Tinh thực sự kinh hãi với vẻ tuyệt mỹ của nàng, càng khiếp sợ hơn nữa chính là tuổi của nàng, nàng làm sao có thể trẻ như thế!? Chuyện này quả thực khiến Hoa Tinh không dám tin vào mắt mình, bởi vì hẳn biết nữ nhân trước mặt mình là ai.

Bạch y nữ tử đột nhiên lấy lại tinh thần, cảm tức nhìn Hoa Tinh, quát lạnh nói: “Mau đưa khăn che mặt cho ta, đồng thời quay mặt đi không cho hấn ngắm nhìn nữa.” Ngữ khí có phần ngang bướng nũng nịu, có lẽ phụ nữ là thế, bất luận tuổi tác thế nào đều có những đặc điểm không hề khác nhau.

Hoa Tinh không cử động, chỉ thu hồi lại vẻ kinh ngạc đến khiếp sợ trên ánh mắt, nói với vẻ ca ngạo: “Từ khi xuất đạo đến nay, ta đã thấy qua không ít nữ nhân xinh đẹp, tỷ như Trầm Ngọc Thanh, Âm Vũ, Tô Ngọc. Thế nhưng hôm nay nhìn thấy ngươi thì mới phát hiện ra ngươi so với đồ đệ của người còn đẹp hơn nữa, thực sự khiến cho ta không còn dám tin vào mắt mình nữa. Tuy nhiên ta có một chút khó hiểu, nhìn tuổi của ngươi thì dường như chỉ xấp xỉ hai mươi, không lẽ năm đó ngươi đã đạt được thiên hạ kỳ trân, khiến cho dung nhan không thay đổi?”

Lạnh lùng nhìn Hoa Tinh, bạch y nữ tử tỏa ra khí tức lạnh lùng, trầm giọng nói: “Mau trả lại khăn che mặt cho ta, nếu không, ta sẽ động thủ.”

Hoa Tinh thần nhiên lắc đầu, nói: “Ngươi càng tức giận thì lại càng xinh đẹp. Hãy nhớ kỹ giao ước của chúng ta, ngươi đã thua, ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện. Ta thực sự không muốn hai ta phá hủy hình tượng của nhau, nhưng bây giờ ta đã thay đổi chủ ý, ta muốn cả đời này ngươi phải mãi mãi đi theo bên người ta, bất kể ngươi là Thiên Tâm thánh nữ thì trong lòng ta ngươi vẫn là một nữ nhân khiến cho nam nhân đều điên cuồng theo đuổi. Chính phục nữ nhân là một sự vinh diệu của nam nhân nên, đặc biệt đó là một nữ nhân có thân phận cao quý và xinh đẹp cực kỳ. Cho nên từ giờ phút này, ngươi nhất định là không thể trốn thoát được.”

Nguyên bạch y nữ tử này chính là người xếp vị trí thứ tư trên Thiên bảng lần thứ nhất – Thiên Tâm thánh nữ Sở Nhược, cũng chính là sư phụ của người xếp vị trí thứ hai trên Thiên Tiên phổ lần này – Thánh Tâm Ngọc Nữ Lý Vân La. Thiên Tâm thánh nữ cũng chính là các chủ Thiên Tâm các vang danh thiên hạ. Chẳng trách lúc này Hoa Tinh lại giật mình kinh ngạc như thế. Mỹ nhân này sáu mươi năm trước đã danh dương tứ hải nhưng bây giờ chỉ như hai mươi tuổi, chuyện này làm sao không khiến người khác kinh ngạc được?

Sở Nhược biến sắc, cả giận nói: “Hoa Tinh, ngươi đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, yêu cầu vô lý như thế ta làm sao có thể đồng ý?” Thấy vẻ mặt của nàng kích động, Hoa Tinh hiểu được với thân phận của hấn thì câu nói kia dường như có chút vượt quá thân phận một chút.

Tuy nhiên hấn cũng không sợ hãi, thần sắc thản nhiên nhìn Sở Nhược, nhẹ giọng nói: “Ngươi vừa mới nhắc nhở ta thế nào, thua phải giữ lời, sao lại nhanh chóng quên như thế? Kỳ thực ngươi phải hiểu rằng một khi thua thì cả đời này sẽ thuộc về ta, bởi vì ta chính là Hoa Tinh. Bây giờ ngươi có nghĩ ta thế nào cũng không sao cả.”

Sở Nhược mím chặt môi, vẻ mặt phẫn nộ mang theo phong vị mê người, khiến cho người khác không cách nào dời ánh mắt khỏi người nàng được.

Đánh giá đáng vóc của nàng, Hoa Tinh nghĩ thầm trong lòng: “Đại mỹ nhân này so với đồ đệ của nàng thì còn mê người hơn một chút, thân thể tuyệt lắm, nếu có thể cẩn thận nhấp nháp thì nhất định sẽ sung sướng cực kỳ. Hắc hắc, có tiền đồ, cứ quyết định như thế. Hoa Tinh mỉm cười nhìn mắt nàng, đi đến trước người nàng, thản nhiên hỏi: “Ngươi nghĩ một chiêu vừa rồi ta dùng để tháo bỏ khăn che mặt của người là chiêu thức gì? Ngươi đã từng thấy sư phụ ta thì triển loại võ học tương tự như thế chưa?”

Sở Nhược đưa trường kiếm ngang ngực, lạnh lùng nói: “Đứng lại, nếu ngươi đến gần nữa thì ta sẽ ra tay.”

Hoa Tinh thản nhiên cười cười, nhìn thần sắc phẫn nộ mang theo vẻ kinh hoàng của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế, không thèm để ý đến danh dự nữa, muốn phá vỡ giao ước ư?”

Sở Nhược trừng mắt nói: “Trước mặt ta, ngươi lấy tư cách gì nói đến hai chữ danh dự? Ta không có ý đó, tuy nhiên điều kiện của ngươi quá biến thái, ta không thể đáp ứng được.”

Hoa Tinh dừng thân nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng với vẻ tán thưởng, thấp giọng nói: “Ta chỉ nói cả đời ngươi phải đi theo ta, không hề nói ngươi phải gả cho ta.”

Sở Nhược nghe vậy sắc mặt ngẩn ngơ, hỏi với vẻ không tin tưởng: “Ngươi mang lòng ma quỷ, có ý đồ không tốt với ta, không thể nào lại có chuyện như thế được.”

Hoa Tinh lắc đầu than thở “chuyện này cũng không thể trách ta, ai bảo người đẹp quá làm chi, phản ứng của ta cũng chỉ là bình thường mà thôi. doc truyện tại . Bây giờ ta hỏi người một câu, với dung nhan tuyệt sắc như người, không lẽ để mặc cho thời gian xóa nhòa đi hay sao? Nếu là thế thì người đẹp cũng chỉ là vô dụng, khi đó chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?”

Sở Nhược hừ một tiếng nói: “Nói hươu nói vượn, nói như người thì có rất nhiều người muốn có ta, ta phải gả cho ai đây?”

Hoa Tinh cười hắc hắc nói: “Ta biết rất nhiều người cũng muốn, nhưng bọn hắc không có phúc khí, haha có ai tháo được khăn che mặt của nàng xuống như tay chưa? Thời xưa, rất nhiều nữ tử dùng khăn che mặt, bất cứ ai có thể tháo được khăn che mặt của nàng ta thì sẽ trở thành phu quân, đạt được thân thể và tâm hồn của nữ nhân đó. Bây giờ ta đã tháo được khăn che mặt của người, đây chẳng phải là chuyện hợp với sử lễ của cổ nhân hay sao? Người không gả cho ta thì gả cho ai đây?”

Sở Nhược mím chặt môi, tức giận đến không nói nên lời, không thèm để ý đến Hoa Tinh. Hoa Tinh tiến lên từng bước đeo lại khăn che mặt cho nàng, bất quá hắc lại bị nàng cầm kiếm gác lên cổ hắc, ngăn cản hành động của hắc.

“Người còn đến gần nữa thì ta sẽ giết người, không tin thì người cứ thử xem.”

Hoa Tinh không để ý đến nàng, cứ tiếp tục thực hiện cho xong việc, sau đó mới cười nói: “Người sẽ không giết ta, thứ nhất là người sẽ không hy vọng Vân La hận người, thứ hai, người cũng không muốn bội ước, mất đi danh dự của người; thứ ba, người thực ra đã theo sát ta một thời gian, hình bóng của ta đã khắc ghi trong lòng người, chẳng qua người không chịu thừa nhận mà thôi. Nữ nhân khi gặp gỡ tình yêu thì tất cả trí tuệ, võ công cũng đều bị phá vỡ, cuối cùng lộ ra bản tính yếu ớt của nữ nhân. Sự lạnh lùng, cao ngạo bất quá chỉ là thủ đoạn dùng để che giấu nội tâm biến hóa mà thôi. Đến khi ở một mình thì lại không cách nào chịu được sự cô đơn tịch mịch này. Sáu mươi năm qua người đều tỏ vẻ cao ngạo ngoài mặt, người không cảm thấy là chuyện đó quá mệt mỏi hay sao?”

Sở Nhược thu kiếm lại, ánh mắt đầy phức tạp nhìn Hoa Tinh, lạnh lùng nói: “Ta nói không lại người, người luôn có thể tìm ra một đồng lý do khiến cho người khác không cách nào phản bác. Tuy nhiên ta sẽ không nhận thua, khi có cơ hội trong tương lai, ta sẽ có phương pháp đền bù cho giao ước hôm nay. Về phần chuyện lúc trước của người, theo ta biết thì sự phụ của người đích xác chưa từng thì triển loại võ công giống như người, chuyện này ta cũng cảm thấy khó hiểu.”

Hoa Tinh cười nói: “Thực ra cũng không có gì cả, chẳng qua là ta có hai vị sư phụ mà thôi, người hiểu chưa?” Sở Nhược nghe vậy sắc mặt biến đổi, có vẻ không tin, nhưng thấy vẻ mặt thản nhiên của Hoa Tinh, hoàn toàn không có vẻ gì là giả vờ, nên không được hỏi: “Điều này có thể ư? Đạo Hoàng Bá Thiên năm đó được xưng là thiên hạ đệ nhất, thế gian còn có ai có thể hơn được lão?”

Hoa Tinh cười nói: “Nếu đi theo ta, sau này người sẽ tự biết. Bây giờ ta còn không thể nói cho người biết được, đây chính là bí mật của ta. Được rồi, không nói chuyện này nữa, nếu ta đem yêu cầu vừa rồi của ta sửa lại một chút, chuyển thành người theo ta ba ngày thì người sẽ thế nào?”

Tránh đi ánh mắt của hắc, Sở Nhược nhìn về phương xa, trầm giọng nói: “Ta cũng sẽ không đồng ý.”

Hoa Tinh nghe vậy, vẻ mặt cũng hề tỏ ra thất vọng, ngược lại còn cười nói với vẻ hài lòng: “Đúng như ý nghĩ của ta, nếu người thật sự chọn ba ngày thì ta cảm thấy thật hối hận, vì người không như ta nghĩ. Hôm nay gặp nhau, đối với người mà nói thì đó là một bước ngoặt, đối với ta mà nói thì là một thu hoạch ngoài ý muốn, chúng ta đành phải chấp nhận chuyện này mà thôi. Mặc dù bây giờ không thừa nhận ra miệng, nhưng ta tin rằng tương lai sẽ có một ngày người thừa nhận. Bây giờ chúng ta không nói chuyện này nữa, có thể đi một chút một chút, nói chuyện năm xưa không?”

Sở Nhược lạnh lùng đáp: “Nếu ta không đồng ý thì người làm thế nào?”

Hoa Tinh cười nói: “Nếu người không đồng ý thì sẽ không hỏi như thế.” Dứt lời liền cất bước đi.

Sở Nhược nghe vậy ngẩn người, nàng thực sự là như thế ư? Cảm giác thật là kỳ quái, không hề giống thường ngày.

Đi bên cạnh Hoa Tinh, hai người đều không nói một lời. Hoa Tinh hướng về phía núi rừng mà đi, tựa hồ không muốn có người đến quấy rầy. Đi đến một ngọn núi, Hoa Tinh nhìn về phương xa, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao không hỏi ta đến đây làm gì?”

Sở Nhược lúc này đã khôi phục lại sự bình tĩnh, thần nhiên đáp: “Ta không có rảnh để suy nghĩ đến điều đó.”

Hoa Tinh nhìn nàng, liếc mắt một cái, hữu thủ lẳng không xuất chiêu, Sở Nhược chưa kịp phản ứng đã bị tháo khăn che mặt. Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, Hoa Tinh cười nói: “Không nên tức giận, hiếm khi có dịp đi chung, phải ngắm người kỹ một chút mới được, tránh cho sau này quên mất dung nhan của người. Khi còn bé sư phụ thường xuyên đem ta lên đứng ở đỉnh núi, khi đó ta còn không hiểu tại sao, sau này lớn lên ta mới hiểu được sư phụ thích loại cảm giác đứng trên thiên hạ, dần dần ta cũng bắt đầu thích cảm giác đó.”

Có một lần, sư phụ nói cho ta biết một nam nhân sống trên thế gian có rất nhiều cách sống, thứ nhất là gặp sao hay vậy, thứ hai là sống chìm ẩn, thứ ba là chinh phục hết thủy, tung hoành thiên địa, tùy tâm sở cầu. Lúc đó sư phụ hỏi ta lựa chọn một cách, ta không trả lời mà hỏi người muốn ta chọn cách nào. Lúc đó sư phụ mỉm cười, từ đó về sau không hỏi ta nữa, chỉ thường xuyên dắt ta lên đứng ở đỉnh núi, đón gió trời lồng lộng, cảm nhận cảm giác bề ngễ cùng với trời cao.

Khi xuống núi, sư phụ Bá Thiên đã nói một câu, dao trong tay, ta có cả thiên hạ. Sư phụ còn lại nói rằng, thiên hạ to lớn phải tùy tâm sở dục, cho dù là thiên sơn vạn thủy cũng phải theo đuổi tình yêu, không để cho thứ gì cản trở được.

Nhớ lại lúc mới đến Trường An, ta gặp Mai Hương thì ta mới hiểu được lời sư phụ nói. Từ đó về sau ta không ngừng theo đuổi những mỹ nữ trong thiên hạ, ta muốn bảo vệ các nàng, yêu thương các nàng. Về đẹp là một thứ vô cùng quý giá, tại sao người xinh đẹp như thế lại bỏ phí vẻ đẹp của mình, không lẽ bao nhiêu năm qua người không hề có mộng đẹp với một nam nhân nào hay sao?”

Sở Nhược tránh ánh mắt của Hoa Tinh, thần sắc có chút lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Chuyện năm đó người không cần phải biết. Cho dù ta đã từng có mộng đẹp thì nó cũng đã trôi qua.”

Hoa Tinh lại hỏi: “Đã trôi qua, thật không? Hôm nay ta dẫn người đến đây là hy vọng người có thể nói ra chuyện năm đó, thoải mái vứt bỏ quá khứ, từ nay về sau bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.”

Sở Nhược nghe vậy hừ lạnh một tiếng, tựa hồ có chút tức giận. Hoa Tinh thấy thế dời thân đến bên cạnh nàng, hữu thủ vô thanh vô tức đặt trên vai nàng, nói: “Cũng như bây giờ, chúng ta là hai người xa lạ, bắt đầu chỉ là đặt tay lên vai, bởi vì xa lạ nên sinh ra sự tò mò, sau đó biến thành tư dục, người nói xem đạo lý này có đúng hay không?”

Sở Nhược run vai, định hất văng bàn tay Hoa Tinh ra, đáng tiếc là không thành công, đành quay lại trừng mắt nhìn hắn, cả giận nói: “Người nói tới nói lui cũng là chỉ muốn động thủ động cước, ta đi đây.”

Hoa Tinh mỉm cười nhìn ánh mắt phẫn nộ của nàng, không hề tránh đường, thấp giọng nói: “Người bây giờ giống như một tiểu cô nương vậy, giống hệt dáng vẻ lúc trước của Vân La, dễ thương cực kỳ. Giờ phút này người đã hoàn toàn quên thân phận của người, muốn mắng là mắng, muốn tức là tức, nhưng người có cảm thấy là như thế sẽ dễ chịu hơn rất nhiều so với cứ phải đóng vẻ mặt nghiêm trang đạo mạo thường ngày hay sao? Từ khi ta xuất đạo đến nay, có rất nhiều người nói ta là sắc lang, là cuồng vọng bá đạo, nhưng như thế thì sao? Ta muốn làm thì có thể làm, muốn nhìn thì cứ nhìn, có bao nhiêu người được như ta chứ? Đời người khổ nhiều hơn vui, tại sao không biết quý trọng thời gian, truy tìm sự vui sướng chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

231. Chương 231: Tin Tức Ngoài Ý Muốn

Trùng mắt nhìn Hoa Tinh một cái, Sở Nhược tránh đi ánh mắt của hắn hừ nói: “Đừng vội nói hưu nói vượn ai giống tiểu cô nương? Còn nữa, ta chọn lựa cách sống như thế nào là chuyện riêng của ta, không cần người nhúng tay vào. Hiện giờ đã không còn sớm nữa, ta còn có việc phải làm, hôm nay xong việc sẽ nghĩ biện pháp trả lại tình này của người”

Nói xong liếc mắt một cái, cả người nhẹ nhàng bắn ra mười trượng, quay đầu nhìn lại Hoa Tinh rồi rời đi.

Hoa Tinh mỉm cười nhìn nàng đi xa, không có đuổi theo, hắn biết phải có chừng mực, quá mức sẽ không tốt lắm. Nghĩ tới vẻ mặt của Sở Nhược ngày hôm nay, Hoa Tinh nhịn không cười đắc ý, hy vọng thật lớn, thật sự là cảm giác thích thú. Sau đó, Hoa Tinh đi tới thành Tế Nam, ở cửa thành gặp được Dạ Phong, hắn nhanh chóng tụ hợp với Đào Vô Phong, Kiếm Vô Bính, Thiết Chiến, Long Vũ.

Liếc mắt nhìn năm người một cái, Hoa Tinh nói: “Ta vừa rồi đuổi theo một người, các người bên này có thu hoạch được gì không?”

Dạ Phong nói: “Thiên Tinh biệt viện ở trong thành Tế Nam có ba điểm dừng chân, toàn bộ đã đi qua, hết thấy hành động rất thuận lợi. Hiện tại chỉ còn lại có vài điểm bí mật ở trong Vô Lâm Thư Viện, cùng với Bạch Lộc Thư Viện. Hành động cụ thể thế nào tùy người an bài”.

Hoa Tinh nghe vậy, trầm tư nói: “Vừa rồi ta gặp được Huyết Nga lão quái hắn đang bị một đám vô lâm nhân sĩ đuổi theo ra khỏi thành Tế Nam. Trước mắt các cao thủ còn lại trong thành không nhiều lắm. Nhưng là lúc nhóm chúng ta hành động, ta sẽ tới ngoài thành hiển lộ thân ảnh, không để cho người khác hoài nghi chúng ta. Đi thôi, buổi tối trở về sẽ ăn mừng một phen”.

Dạ Phong hơi gật đầu, liền mang theo đào kiếm hai người cùng Thiết Chiến, Long Vũ rời đi.

Tiến bước bọn họ, Hoa Tinh dọc đường lớn chạy ra ngoài thành, ở một rừng cây cách thành Tế Nam mười dặm, phát hiện ra rất nhiều thi thể nhân sĩ vô lâm. Nhìn kỹ, Hoa Tinh phát hiện những người này đều bị người có nội kình rất mạnh đánh ngã, hiển nhiên người này là một vô lâm cao thủ hiếm thấy. Chiều theo việc này mà suy đoán, có khả năng rất lớn là Huyết Nga lão quái hạ thủ. Có suy đoán này, Hoa Tinh tiếp tục đi tới trước, rốt cục đi qua vài dặm, ở trên một gò đất phát hiện ra không ít bóng người di động.

Dừng thân ở một cây, Hoa Tinh cẩn thận liếc mắt nhìn hiện trường một chút, người động thủ đúng là Huyết Nga lão quái, bốn phía có không ít nhân sĩ vô lâm tiến công, mà cao thủ ở giữa sân kia chính là Cửu Toàn thư sinh. Tuy rằng Cửu Toàn thư sinh võ công không cao bằng Huyết Nga lão quái, nhưng tâm cơ hắn thâm trầm, luôn luôn tránh nặng tìm nhẹ, mỗi khi gặp được thời khắc mấu chốt, hắn đột nhiên toàn lực phát ra, kiềm chế huyết đạo của Huyết Nga lão quái, khiến cho bốn người nhân cơ hội mà tiến công xa luân chiến tiêu hao công lực Huyết Nga lão quái. Mà Huyết Nga lão quái hiển nhiên cũng hiểu được ý đồ, bắt đầu dĩ Cửu Toàn thư sinh rất xảo hoạt, vừa thấy lão toàn lực phản kích liền không tiếp mà lui lại, đợi khi lão quay người rồi đi hắn lại quay lại ngăn trở. Cứ như vậy, một trận chiến kéo dài bắt đầu.

Bên ngoài, cao thủ Vô Đang, Thanh Thành tựa như hổ rình mồi, lúc này cao thủ vô môn vô phái đã chết gần hết, mà Huyết Nga lão quái bị Cửu Toàn thư sinh kiềm chế nên công lực tổn hao nhiều. Vì thế Thanh Thành phái hành động trước tiên, đi đầu là lão nhị Trần Đông Hoa trong Thanh Thành tam kiếm, bên cạnh mười một đệ tử tản ra bốn phía chung quanh Huyết Nga lão quái hợp thành trận pháp Lạc Nhạn nổi danh của Thanh Thành phái. Mười một thanh trường kiếm tấn công các góc độ khác nhau, hoàn toàn che lấp đường lui của địch.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Huyết Nga lão quái toàn thân hiện lên huyết quang, một cỗ khí thế mãnh liệt phát ra. Một khắc trước khi mười một thanh kiếm đâm tới thân thể, đã kịp hình thành một đạo chân khí hộ thể cực mạnh. Nhưng vào lúc này, Cửu Toàn thư sinh bắt lấy cơ hội, song chưởng lần lượt thay đổi mạnh mẽ, một cỗ chưởng lực đáng sợ vô thanh vô tức hiện lên trên đỉnh đầu Huyết Nga lão quái. Lúc lão phản ứng lại thì đã muộn không kịp nữa rồi.

Chợt quát một tiếng, Huyết Nga lão quái vội vàng đưa tay phải đón chưởng, chỉ thấy một tia máu xuất hiện, trong lúc cấp thiết đã đỡ được một chưởng toàn lực của Cửu Toàn thư sinh. Nhất thời một tiếng nổ lớn vang lên, chưởng lực mạnh mẽ đáng sợ này khiến cho trong vòng ba trượng bụi đất bay lên, trên mặt đất lộ

ra một hố sâu bốn trượng. Trong khi giao thủ, Cửu Toàn thư sinh kẻ biến sắc, khoe miệng rơi ra một tia máu, trong lòng đã nghĩ Huyết Nga lão quái thật bất phàm. Mà Huyết Nga lão quái vội vàng nghênh địch, tình huống cũng không ổn, hai chân run rẩy đứng trên mặt đất, hơn nữa còn không ngừng thụt xuống.

Lúc này, Cửu Toàn Thư sinh đưa mắt liếc nhìn ra bốn phía một cái. Thấy người của phái Thanh Thành cùng Võ Đang nhân cơ hội này toàn lực ra tay, trong mắt không khỏi lộ ra một tia sát khí. Đọc truyện tại . Tay trái đột nhiên thu hồi, Cửu Toàn thư sinh quát một tiếng, lăng không đánh xuống một chưởng vào đầu Huyết Nga lão quái. Một kích này có chút bất ngờ, tình huống của Huyết Nga lão quái lúc này là hai chân đã hãm sâu dưới đất muốn tránh cũng không được. Chỉ có thể đưa song chưởng ra đón nhận, ngăn cản một kích này của Cửu Toàn thư sinh. Song chưởng cùng tiếp đón, Cửu Toàn thư sinh kêu lên một tiếng đau đớn., bắn ra xa hơn ba trượng loạn choạng ổn định thân hình. Mà Huyết Nga lão quái cũng gầm to lên một tiếng nói: “Đáng giận, ngươi cũng dám lấy độc châm ám toán ta, ta muốn băm thầy ngươi thành trăm vạn mảnh”.

Cửu Toàn thư sinh âm hiểm cười nói: “Người chậm rãi mà đón tiếp cao thủ danh môn chính phái đi, bọn họ chính là cao thủ trừ ma vệ đạo, chuyên tiêu diệt những tên ác ma như ngươi. Hắc hắc, cố gắng đấy, nhìn ngươi còn có thể xuất ra được ít nhiều công kích”.

Bởi vì hai châm bị hãm trong đất, Huyết Nga lão quái trong lúc nhất thời tránh né không kịp, nguy hiểm tới hần chỉ có thể vận vẹo thân thể sang trái phải tránh né, đáng tiếc lúc này Vũ Đang, Thanh Thành hai phái hơn mười vị môn hạ, mỗi lần tiến công, mặc dù hần có né tránh được, cũng không thể tránh được toàn bộ. Vì thế máu tươi bắt đầu chảy ra, quần áo bắt đầu rách nát, tóc tai bù xù. Chỉ qua thời gian ngắn., Huyết Nga lão quái chân chính biến thành Huyết Nga lão quái, toàn thân đầm đìa máu tươi.

Ánh mắt cuồng loạn, Huyết Nga lão quái lúc này đã bị chọc giận hoàn toàn, căn bản là bất chấp hậu quả, song chưởng mang theo khí thế như phá núi chém thẳng tới, không đến ba chiêu đã truyền tới vô số thanh âm kêu thảm thiết, liên tiếp sát hại hơn mười sáu người hai phái. Vì thế, môn hạ hai phái đều cả kinh, giận dữ, mỗi người đều muốn quyết tử, dùng kiếm pháp chưởng lực bằng bất kỳ thủ đoạn nào, tạo thành từng đợt tấn công lan lợi. Mà Trần Đông Hoa của Thanh Thành lại bay lên trời, thân thể xoay tròn một trăm tám mươi độ ở trên không trung, chúc đầu xuống dưới, lợi kiếm trong tay bắn thẳng tới đỉnh đầu Huyết Nga lão quái.

Trong cuồng loạn, Huyết Nga lão quái cảm giác khác thường trên đỉnh đầu, cũng không nghĩ nhiều, một chưởng bổ lên. Bên phải lập tức lộ ra sơ hở, một cao thủ Võ Đang dùng kiếm bổ vào phía trên bên phải của hần, làm nổi lên một vết máu thật dài. Mà một kiếm này là Huyết Nga lão quái rên lên một tiếng, tay phải đang đưa lên bị dao động một chút. Kết quả bị lợi kiếm của Trần Đông Hoa pháp hủy lòng bàn tay, mũi kiếm thẳng đâm xuống huyết Bách Hội.

Đau đớn, Huyết Nga lão quái ngửa mặt lên trời hét dài, toàn thân chân khí di chuyển, một đạo chân khí vô cùng mạnh mẽ bắn ra bốn phía, đánh bay tất cả mọi người ra ngoài. Loạn choạng lùi hai bước, lần này Huyết Nga lão quái đã có thể rút hai chân ra được, nhìn vết thương toàn thân, trong mắt lão nổi lên từng tia máu, một cổ sát khí tràn ngập, khiến ọi người ở đây trong lòng đột nhiên phát lạnh cùng ý khiếp sợ.

Âm trầm nhìn Cửu Toàn thư sinh ở cách mấy trượng, Huyết Nga lão quái thân thể lăng không xoay tròn, cả người biến thành một cơn lốc xoáy, vừa xoay tròn hai tay vừa không ngừng thay đổi phát chưởng. Chưởng lực mạnh mẽ hàm chứa lực hủy diệt, chạm vào đâu là máu bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết đinh tai. Chỉ một thời gian ngắn, hai phái Võ Đang và Thanh Thành chỉ còn sót lại sáu bảy cao thủ, mỗi người sắc mặt đều đại biến, trong miệng kêu lên sợ hãi nhanh chân bỏ chạy.

Mà Cửu Toàn thư sinh thấy thế, trong lòng âm thầm thở dài, cơ hội tốt như vậy có thể hoàn thành sứ mệnh đuổi giết Huyết Nga lão quái. Thừa dịp Huyết Nga lão quái đang rơi xuống Cửu Toàn thư sinh mở thân pháp, dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà chạy đi, một tiếng vang lên đã cách xa ngoài hai mươi trượng, liên tiếp vài cái lên xuống đã biến mất trong rừng.

Hoa Tinh nhìn thấy hết thảy, trong lòng tính toán có nên đi ra giết chết Huyết Nga lão quái không. Nhưng mà cần thận suy nghĩ, hần bỏ ý tưởng này, rồi đứng từ xa theo dõi Huyết Nga lão quái, tìm chỗ lão dừng chân rồi báo cho Thiết Chiến, Long Vũ một cái nhãn tình. Tựa hồ thương thế lão quái không nhẹ, Huyết Nga lão quái chỉ chạy tới một góc đại thụ trong rừng xếp bằng ngồi xuống chữa thương.

Hoa Tinh thấy thế cười, vô thanh vô tức quay đầu chạy đi, nhanh chóng hướng về thành Tế Nam. Vừa vào cửa thành, Hoa Tinh rất nhanh tìm được Thiết Chiến cùng Long Vũ, gấp giọng nói: “Ta vừa mới phát hiện ra Huyết Nga lão quái, hắn ta đang trọng thương đang chữa thương trong rừng cây. Vốn ta muốn ra tay, nhưng tưởng tượng các ngươi có cừu hận với hắn, liền bỏ qua. Hiện tại các ngươi phải đi đi, hắn ở nơi này...”

Kể lại vị trí rừng cây của Huyết Nga lão quái, Hoa Tinh ý bảo bọn không cần cảm kích, nhanh chóng tới đi.

Tiến bước hai người, Hoa Tinh đang đợi Dạ Phong cùng Dao Kiếm hai người, hết thấy quay về Bách Hoa Môn. Trên đường Dạ Phong cười nói: “Lúc này, tứ đại bang phái, tam đại thư viện trong thành Tế Nam đều đã bị chúng ta diệt trừ, còn lại một ít môn phái vô danh, đã không thể làm nên sóng gió gì. Trước mắt phải chú ý chính là vài siêu cấp cao thủ”.

Hoa Tinh lạnh nhạt cười nói: “Những người đó bình thường không gặp thì thôi, về sau rảnh gặp thì nói sau. Hiện giờ chúng ta trở về chờ tin tức của Thiết Chiến cùng Long Vũ, xem bọn họ có duyên có thể lấy được đầu Huyết Nga lão quái hay không. Một khi thành công, trong thành Tế Nam vốn không còn nhiều nhân vật đáng chú ý nữa”.

Dao Vô Phong nói: “Nghe nói những cao thủ này, đều có người đi theo sau, từ Trường An tới đây, hiện tại còn sống được bao nhiêu?” Đúng vậy, còn có bao nhiêu người còn sống đâu, tính toán kỹ một chút thì ít tới đáng thương. Lúc này hành trình Trung Nguyên, cao thủ bởi vì Hoa Tinh mà chết đi, đã là rất hiếm người có thể đếm được. Người may mắn chỉ có thể là nữ nhân xinh đẹp còn đâu không có mấy nam nhân.

Trở lại Bách Hoa Môn, nơi này hết thấy bình thường, an tường mà yên lặng. Hoa Tinh sau khi nhìn chúng nữ, để lại Dạ Phong giảng lại chuyện tình buổi chiều với các nàng, còn mình đi tìm Hoa Ngọc Như. Trong đại sảnh, cao thủ Bách Hoa Môn đều nhìn Hoa Tinh, đợi hắn mở miệng. Mà Hoa Tinh cũng lạ, tựa như hiểu hết tâm tư các nàng, nhưng là không mở miệng, ánh mắt chỉ thỉnh thoảng nhìn Hoa Ngọc Như, Dương Anh, Kiều Phụng Ngâm, Chung Văn Quyên, một bộ dạng rất sắc lang, làm bốn nữ nhân hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Giăng co một hồi, Dương Anh hỏi: “Buổi chiều hôm nay không phải ngươi đi diệt trừ vài người sao, kết quả thế nào?”

Hoa Tinh cười nói: “Không được tốt lắm, ngoại trừ Cửu Toàn thư sinh cùng Lâm Vân ra, trong thành Tế Nam tất cả tứ đại bang, tam đại thư viện đều đã đi qua. Hiện tại có thể nói lời cuồng vọng, Bách Hoa Môn muốn hoàn toàn chiếm cứ Tế Nam thành là chuyện cực kỳ dễ dàng”.

Biến sắc, Dương Anh cùng tam nữ trao đổi bằng ánh mắt, mở miệng nói: “Ngươi thật đúng là bá đạo, câu đầu tiên phải nói là mệnh người vô số”.

Hoa Tinh thần nhiên nói: “Phượng Hoàng Thư Viện cũng thiếu chút bị hủy hoại trong chớp lát, nếu không phải ta đuổi tới kịp lúc thì người chết cũng không ít. Dù vậy, trận chiến ấy Phượng Hoàng Thư Viện cũng chết mấy trăm người, cùng với mấy chục người của ngày hôm nay so sánh, chỉ là con số lẻ mà thôi”.

Hoa Ngọc Như nói: “Chuyện đó đã qua, hiện giờ đừng nói tới nữa. Lần này hành trình Trung Nguyên, người một đường chém chết vô số người, cuối cùng ngươi muốn kết quả như thế nào mới có thể làm người vừa lòng?”

Hoa Tinh nhân châu xoay động, ánh mắt quét nhìn bốn nữ nhân một cái rồi cười nói: “Cổ nhân thường nói đọc vạn quyển sách đi ngàn dặm đường, mà Hoa Tinh ta cầm trường kiếm, ngao du Trung Nguyên, giang sơn mỹ nhân đều ở trong tay. Lần này chỉ cần đem bốn nàng trở về là hoàn thành nhiệm vụ, cũng chỉ thế mà thôi. Hắc hắc...”

Trùng mắt liếc nhìn hắn một cái, Hoa Ngọc Như phụng phịu không nói, mà ba nữ nhân còn lại vừa nghe thấy, đều hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Tinh, tựa hồ trách hắn quá kiêu ngạo. Trong đại sảnh nhất thời không khí trở nên trầm mặc, có chút quái dị. Nhưng vào lúc này, Từ Ngọc Hoa đột nhiên tiến tới phá vỡ cảnh xấu hổ của năm người, cười hỏi: “Mặt trời đã xuống núi, các người không đói bụng sao? Ta đã chuẩn bị tiệc rượu và thức ăn, đặc biệt mời Hoa Môn chủ tới, không biết có thể được hân hạnh đón tiếp không?”

Hoa Ngọc Như nhìn hắn một cái, nhu hòa nói: “Nếu Tử thiếu hiệp đã có ý tốt, chúng ta sao có thể cự tuyệt

đây” Nói xong đứng dậy, dẫn ba nữ nhân đi ra ngoài. Hoa Tinh phía sau cười với Tử Ngọc Hoa nói: “Xem ra nàng đối với người còn khách khí hơn ta rất nhiều”.

Tử Ngọc Hoa cười nói: “Cái này còn không phải vì nàng để ý tới người sao, nhiều ít có chút giận dữ với người, vừa rồi về ngưỡng ngừng bị người khác nhìn ra mới cố ý làm như thế. Tốt rồi, đại ca đi thôi, trở về sẽ từ từ nói chuyện...”

Trở lại trong sân, vừa lúc Thiết Chiến cùng Long Vũ trở về. Vừa nhìn thấy sắc mặt hai người, Hoa Tinh biết chuyện không thành, không khỏi an ủi nói: “Thời gian còn dài, đừng tức giận. Đi ăn cơm, chúng ta uống vài chén”.

Thiết Chiến có chút không cam lòng nói: “Thật sự là tức giận muốn chết, khó gặp lúc hấn bị trọng thương như vậy, kết quả lại để hấn chạy mất, thật sự là hận không thể đâm mình hai phát, đáng giận mà”.

Long Vũ khuyên nhủ: “Quên đi, lần này cũng là ngoài ý muốn, nếu Thần Quyền Lý Bất Hồi kia không đột nhiên xuất hiện, cứu Huyết Nga lão quái, hấn làm gì có cơ hội bỏ chạy trong tay chúng ta. Thời gian còn nhiều, từ từ sẽ tới”.

Hoa Tinh nghe vậy biến sắc hỏi: “Lý Bất Hồi đột nhiên xuất hiện, người thấy rõ ràng? Việc này có thể không lớn lắm, hấn biết rõ ta ở trong này, không dám dễ dàng hiện thân đâu?”

Long Vũ nói: “Ta cũng không muốn tin, nhưng Bôn Lô Chấn Quyền của hấn sắc bén bá đạo, sao có thể giả được? Ta đoán hấn cứu Huyết Nga lão quái là muốn tìm hỗ trợ, với tình huống của Thông Thiên môn, hấn không tìm siêu cấp cao thủ tới chống đỡ, không lâu sau sẽ bị các bang phái khác tiêu diệt mất”.

Hoa Tinh nói: “Long huynh lời này không giả, vậy việc này có thể tương đối lớn. Ta phải lập tức cho người chú ý hành tung của hấn, một khi xuất hiện thì sẽ phải đề phòng miễn cho hấn tìm cơ hội ám toán. Tốt lắm, ăn cơm đi, mọi người vội vã như vậy hấn là mệt cả rồi”.

Một nhóm hơn hai mươi người ngồi ba bàn, Dạ Phong, Đào, Kiếm, Thiết Chiến, Long Vũ, Tăng Khánh Hoa, Tử Ngọc Hoa ngồi một bàn, vừa ăn đồ ăn vừa uống rượu. Mà Hoa Tinh sẽ cùng Hoa Ngọc Như, Dương Anh, Kiều Phụng Ngâm, Chung Văn Quyên, Nguyệt Vô Ảnh, Mai Hương, Âm Nhu, Lãnh Như Thủy một bàn. Hoa Tinh nói: “Vừa rồi Thiết Chiến cùng Long Vũ đuổi giết Huyết Nga lão quái, nghe nói gặp được Thông Thiên môn chủ Lý Bất Hồi, chuyện này có chút đột nhiên, ta hy vọng đệ tử Bách Hoa môn lưu ý nhiều hơn tới tin tức của hấn. Có tin tức là lập tức báo cho ta, bởi vì rất có thể hấn sẽ hướng tới ta”.

Hoa Ngọc Như ánh mắt khẽ biến, nhưng trong nháy mắt về mặt lại khôi phục bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Việc này ta sẽ ôn hạ lưu ý một chút là được, về sau người nói chuyện phải chú ý ngữ khí một chút, người không biết nghe thấy còn tưởng người đã trở thành môn chủ Bách Hoa môn rồi chứ”. Bọn đang đọc chuyện tại TruyệnFULL

Hoa Tinh nghe vậy sững sốt, hắc hắc cười gượng hai tiếng. Mọi người ngồi cùng bàn cười rộ lên, tựa hồ không ngờ Hoa Ngọc Như lại nói một câu như vậy khiến cho Hoa Tinh xấu hổ không thôi.

Trùng mắt nhìn Âm Nhu một cái Hoa Tinh cười nói: “Âm Nhu à, đêm này ta còn không tìm được nơi để đặt chân, đi tới chỗ nàng là tốt nhất, nàng không cự tuyệt chứ”.

Đang ngẩn ngơ cười, Âm Nhu vội vàng nói: “Không được, không được, chàng tìm người khác đi, ta ở cùng với Vô Ảnh, đêm nay ta thỉnh giáo nàng ấy một chút việc riêng tư, cho nên không được, lần sau đi, lần sau khi nào rảnh ta thông tri cho chàng trước”.

“Ồ” Một tiếng, Hoa Tinh về mặt khó tin, mà chúng nữ lại cười một trận nữa.

Một nói hóa giải xấu hổ lẫn nhau, mọi người ăn cơm càng vui vẻ hòa thuận, cảm giác ấm áp vô cùng. Nhìn chúng nữ, Hoa Tinh ôn nhu nói: “Có một ngày chúng ta sẽ dứt bỏ trần thế, tìm một nơi minh sơn thủy tú, cả ngày nghe gió ngấm trăng, thưởng hoa ngắm cảnh, khi đó, như thế mới là cảnh đẹp”.

Mai Hương nghe vậy cười nói: “Thật muốn có một ngày như vậy, cho dù là một sơn cốc hay một hoang đảo, ta cũng sẽ cảm thấy cao hứng vô cùng” Nhìn Mai Hương, lại nhìn Hoa Tinh, Nguyệt Vô Ảnh nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự sẽ có một ngày như thế sao, Hoa Tinh chàng có thể buông hết thế tục, dứt bỏ tất cả vinh dự, rồi xa hồng trần tiêu dao nơi rừng núi?”

Hoa Tinh trầm mặc một chút thản nhiên nói: “Ta không dám khẳng định, nhưng ít ra đã từng nghĩ như vậy. Có lẽ về sau ta lại sinh ra một ý tưởng khác, nhưng những quyết định như thế này phải sau này mới biết được, dù sao rất nhiều việc không thể đoán trước được, cuối cùng không ai có thể khẳng định”.

Hoa Ngọc Như hừ nói: “Người nói như thế không phải vô ích sao, lãng phí tinh lực” Hoa Tinh lắc đầu nói: “Cái này không phải là uống phí tinh lực, từ nơi này có thể nói cho các nàng biết, tâm lý của ta đặt ở trên người các nàng, hơn xa với chữ danh lợi. đối với một nữ nhân mà nói, trong lúc yêu cùng danh lợi, có thể cho nàng hạnh phúc cả đời, là chuyện trước tiên. Đương nhiên là có nữ nhân cả đời đều không thể tìm được tình yêu thật sự của mình, cho nên nàng ấy cười nhạo thế nhân, nói trên đời này căn bản là không có tình yêu. Nhưng mà chính bởi vì câu nói này của nàng, thường lại làm khổ nhiều nữ nhân khác”.

Hoa Ngọc Như trừng mắt liếc nhìn hắn, tựa hồ trách hắn nói trực tiếp, mà Hoa Tinh lại đang cười cười, tuyệt không để ý. Hết thấy chấm dứt, Hoa Tinh tiến bước đám người Hoa Ngọc Như, đi vào trong phòng Lý Thái Tú, thản nhiên nhìn nàng. Không nói gì, hai người đối diện đứng hồi lâu. Hoa Tinh mới đi tới bên giường, mỉm cười nằm xuống.

232. Chương 232: Cao Thủ Hoa Sơn

Lặng lặng nhìn Lý Thái Tú, Hoa Tinh hỏi: “Muốn biết ta đêm này vì sao tới đây không?”

Lý Thái Tú lắc đầu nói: “Không muốn biết, tuy rằng trong lòng đã đoán được, nhưng ta thật sự không muốn biết”.

Nhẹ nhàng, Hoa Tinh nói: “Người đang trốn tránh, hy vọng một số chuyện vĩnh viễn không phải đối mặt, phải không?”

Cười tang thương, Lý Thái Tú nói: “Vậy không phải tốt lắm sao, có một số chuyện nếu đối mặt sẽ rất tàn khốc. Thế gian khổ nhiều hơn vui, rất nhiều người do đó mà có mộng tưởng, trong mộng tưởng mới có thể xuất hiện ảo tưởng. Rất nhiều người tuy rằng biết đó là hư ảo, nhưng bọn họ vẫn chìm đắm trong đó, bởi vì nơi đó không có sự thật không có tàn khốc, không có đau buồn”.

“Đúng vậy đích xác không có đau buồn, nhưng chỉ thuộc về ảo tưởng, vĩnh viễn không có khả năng trốn tránh tất cả. Khi trở lại hiện thực, giấc mộng phải đặt sang một bên, người hiểu được, không phải sao? Được rồi, hay là đêm nay chúng ta nói chuyện một chút đi”.

Kéo Lý Thái Tú qua một phen, Hoa Tinh một tay giữ chặt thắt lưng nàng, một tay thò vào ngực y của nàng, vuốt ve nhu phong đầy đặn dụ nhân kia. Lý Thái Tú thân thể run rẩy một chút, ánh mắt phức tạp nhìn hắn, cũng không giãy dụa.

“Chàng muốn đối phó cha thiếp như thế nào?” Vuốt ve thân thể dụ nhân kia, Hoa Tinh lạnh nhạt nói: “Không phải ta muốn đối phó hắn như thế nào, mà là hắn phải đối phó ta như thế nào, nhớ rõ từ trước tới nay, là hắn chọc ta trước, mà không phải ta chủ động trước, nàng hiểu chứ. Trong lòng ta, chỉ cần người khác không chọc ta, ta cũng không chọc người khác. Ta cũng không phải người không biết khoan dung, chỉ cần người khác không cản trở ta, ta quyết sẽ không chủ động diệt trừ ai. Làm đặc sứ Phụng Hoàng Thư Viện, ta với Thông Thiên Môn lúc đó vốn là đối địch, nhưng chỉ cần cha nàng làm không quá mức, ta không có lòng muốn giết hắn”.

Lý Thái Tú nhìn Hoa Tinh, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Nếu như ta lấy cả đời này làm giá, cầu xin chàng buông tha cho cha thiếp, chàng nguyện ý không?”

Hoa Tinh sững sốt, nhìn chằm chằm vào nàng một lúc lâu, trầm giọng nói: “Ta chỉ có thể trả lời nàng, thứ nhất, nếu hắn quang minh chính đại nhắm vào ta, ta có thể tha cho hắn một mạng, nhưng nếu hắn muốn làm tổn thương đến nữ nhân bên cạnh ta, ra sẽ không tha cho hắn. Thứ hai, ta có thể cho hắn cơ hội một lần không giết hắn, nhưng giới hạn chỉ một lần, về sau nếu hắn biết điều, ta có thể không truy cứu. Nhưng hắn muốn cùng ta đấu tới cùng, vì Phụng Hoàng Thư Viện, vì nữ nhân ở bên, ta chỉ có thể giết hắn”.

Cười tang thương, Lý Tú Vân nói: “Hy vọng chàng nhớ kỹ lời chàng nói đêm nay, chỉ cần chàng làm được, cho dù mai sau hân có chết trong tay chàng, ít nhất ta sẽ không oán giận được chàng. Bây giờ, để thiếp hầu hạ chàng thật tốt nhé” Nói xong cởi bỏ quần áo của hai người, nhiệt tình hầu hạ hân.

Nhìn chiếc miệng nhỏ nhắn mê người của nàng, cảm nhận được hương vị tuyệt vời kia, Hoa Tinh nói: “Hy vọng vận khí của cha nàng tốt, đây là điều duy nhất ta có thể làm cho hân”.

Sáng sớm hôm sau, Bách Hoa Môn truyền tới tin tức, nói đoàn người Chưởng môn Hoa Sơn Thu Ly cùng nữ nhi Thu Nguyệt đã tiến vào thành Tế Nam, chính là đi về phía Bách Hoa Môn. Nghe tin tức được này, Mai Hương vui vẻ cực kỳ, nhón nháo đòi đi đón Thu Nguyệt, lại bị Hoa Tinh ngăn lại. Còn Trương Tuyết chỉ yên lặng đứng một bên, tinh thần hoảng hốt, hiển nhiên khi thực sự đối mặt, nàng vẫn rất lưu tâm.

Sau khi ăn xong, Hoa Tinh phân phó Trần Lan đưa Trương Tuyết về phòng nghỉ ngơi. Nói nàng thân thể có chỗ không khỏe, bản thân mình cùng Tử Ngọc Hoa, Nguyệt Vô Ảnh, Mai Hương, Âm Nhu đứng chờ người tới ở Bách Hoa Môn, gặp mặt cao thủ Hoa Sơn kia. Ngồi trong đại sảnh, Hoa Tinh ánh mắt chăm chú nhìn chưởng môn Hoa Sơn Thu Ly, chỉ thấy hân ba sáu ba bảy tuổi, tướng mạo anh tuấn bất phàm, khí vũ hiên ngang, thật sự là một vị anh vĩ trượng phu hiếm thấy, xứng đôi với Trương Tuyết quả thật không sai.

Bên cạnh, hai nam nhân hơn bốn mươi tuổi, đó là cao thủ Hoa Sơn Thanh Vân Kiếm Tiêu Phi và Lưu Vân Kiếm Diệp Quân. Về phần Thu Nguyệt lúc này đang ở bên cạnh Mai Hương thì thẳm to nhỏ, hơn nữa Âm Nhu ham chơi, ba người thực sự hận rằng gặp nhau quá muộn, trong lúc nói chuyện hoàn toàn không để ý tới đám nam nhân.

Lúc này, mọi người chào hỏi lẫn nhau, Thu Ly đánh giá Hoa Tinh cẩn thận một phen, rồi cười nói: “Hoa thiếu hiệp quả thật là một thiếu niên anh hùng, chẳng những nhân phẩm tuấn kiệt, trong võ lâm cũng là thiên hạ hiếm thấy đó”.

Hoa Tinh cười nói: “Chưởng môn quá khen, Hoa Tinh chẳng qua chỉ là một kẻ võ lâm thảo mã, thô đồng võ học mà thôi, không làm tới được bốn chữ thiên hạ hiếm thấy. Lần này chưởng môn tới đây, vì việc của Trương phu nhân sao?”

Thu Ly biến sắc, thê lương cười nói: “Đúng vậy, ta như thế nào cũng không ngờ hôm đó từ biệt lại trở thành vĩnh viễn, thật sự là khó tin mà. Lần này tới đây, chủ yếu là muốn hỏi đầu đuôi câu chuyện một chút, cẩn thận điều tra nguyên nhân nàng bị giết, sau đó nghĩ biện pháp vì nàng báo thù. Đương nhiên, hết thảy chuyện này mong rằng Hoa thiếu hiệp sẽ giúp đỡ nhiều hơn”.

Hoa Tinh nói: “Người yên tâm, cho dù không nhìn trong tháng, việc này ta cũng quan tâm nhúng tay vào, huống chi người lại là nhạc mẫu tương lai, ta là con rể sao có thể quên được. Bây giờ người có gì muốn hỏi thì hỏi đi, chúng ta biết gì đều có thể trả lời”.

Thu Ly nghe vậy sắc mặt tốt hơn một chút, vì thế liền bắt đầu hỏi về sự tình ngày đó. Nhưng câu trả lời vẫn như cũ, Bách Hoa Môn đối với việc này căn bản là không rõ lắm, đành phải đem sự thật phát hiện tại hiện trường nói ra, kết quả là Dương Minh trong Âm Dương Tán Nhân và Thái Bạch Túy Kiếm Lý Nhạc giết chết, sau đó hai bên đồng quy vu tận, cái khác tìm không ra đầu mối.

Buổi trưa, Bách Hoa Môn mở tiệc chiêu đãi bốn người khách ở Hoa Sơn, đám người Hoa Tinh tất nhiên cũng đến. Sau khi ăn xong, Hoa Tinh bảo Tử Ngọc Hoa thiết đãi ba người Thu Ly, mình lại lôi kéo Thu Nguyệt đi ra ngoài. Một nơi trong hoa viên, Hoa Tinh ôm lấy Thu Nguyệt, hàm tình nói: “Nàng gầy đi, có phải dạo này tâm tình không tốt?” Thu Nguyệt nhào vào trong lòng Hoa Tinh thất thanh khóc rống lên, nghẹn ngào nói: “Thiếp rất nhớ chàng, thiếp rất nhớ mẹ, thiếp rất nhớ mọi người. doc truyện tại . Đáng tiếc bây giờ mẹ đã chết, thiếp rất thương tâm”.

Nhẹ nhàng vuốt về mái tóc nàng, Hoa Tinh nói: “Không cần thương tâm, thế sự vô thường, võ lâm vốn là một tràng cạnh tranh sinh tử, không có một người thân nào ở trong đó, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng, cho nên chúng ta phải quý trọng từng giây từng phút. Không cần vì chuyện quá khứ mà đau buồn, nên vì tương lai tốt đẹp mà kiên cường”.

Thu Nguyệt đang khóc, hiển nhiên nhiều ngày không gặp, hơn nữa nghe tin mẫu thân chết rồi, nàng hoàn toàn không chịu nổi.

Cảm nhận được sự thống khổ trong lòng nàng, Hoa Tinh cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên khóe mắt nàng. Sau một lúc, Thu Nguyệt mặt đỏ hồng nhìn hấn, thấp giọng nói: “Hoa Tinh, thiếp rất nhớ chàng, sau này không rời bỏ Nguyệt Nhi có được hay không?”

Hoa Tinh cười nói: “Sau này sẽ không rời bỏ Nguyệt Nhi yêu dấu, nhưng cha nàng có chịu không?”

Thu Nguyệt xấu hổ một tiếng, nhẹ giọng nói: “Chàng xấu lắm, cố ý nói giỡn người ta”.

Hoa Tinh thấy nàng vẻ mặt ửng đỏ, cười nói: “Ta sao có thể bỏ được, ta sợ là cha nàng mắc kẹ, cho nên hỏi cho rõ ràng thôi. Cái này gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chỉ có hiểu rõ được tâm tư của cha nàng, mới có thể thuận lợi đoạt lấy người, nàng nói có phải không? Được rồi, ta đưa nàng đi xung quanh một chút, nàng nói cho ta nghe đạo này thế nào?”

Thu Nguyệt nhoẻn miệng cười, thẹn thùng nhìn hấn một cái, tựa vào vai hấn cùng nhau bước đi. Trên đường, hai người khuynh thuận tình trung lặng lẽ, cả hai bên nùng tình ái ý, không biết tiện sát bao nhiêu người trên đường. Đi vào một rừng cây yên lặng, hai người tựa vào một thân cây, Hoa Tinh kể cho nàng nghe chuyện từ sau ngày ly biệt với nàng, tất cả mọi chuyện mình đã trải qua, Thu Nguyệt nghe được sắc mặt đại biến, tuy rằng từ lời đồn đại của võ lâm nghe được không ít, nhưng khi đó hoàn toàn không có loại cảm giác này.

Trong viện, Âm Như đang cùng tỷ muội Diệp Tinh cùng nhau chơi đùa, lúc này Tử Ngọc Hoa mang theo ba người Thu Ly tiến vào, bảo bọn họ ngồi xuống. Trần Lan đưa trà lên cho bốn người, Thu Ly nhận lấy uống một ngụm nói: “Võ lâm đồn đại Tử thiếu hiệp võ công cái thế, từng đánh bại cả Hoa Mai Cư Sĩ và Lâm Vân của Võ Lâm Thư Viện, thực sự là thiếu niên bất phàm, không biết xuất xứ nơi nào có thể cho biết hay không?”

Tử Ngọc Hoa cười nói: “Việc này sau này chưởng môn sẽ biết thôi, bây giờ thứ lỗi cho ta không tiện nói ra. Lần này tới đây, Thu trưởng môn có tính toán gì không, nghĩ tới ngày ngốc bao nhiêu nữa chứ?”

Thấy hấn không đáp, Thu Ly cũng không hỏi nhiều, thần sắc ảm đạm nói: “Ta cũng không biết, nói thật hiện tại trong lòng ra rất hỗn loạn, vẫn không có tính toán cụ thể. Cho dù hiện nay tới xem, ta phải điều tra chuyện ngày đó, mặc kệ có thể hay không tìm ra cái gì, cũng nhất định vì đệ tử Hoa Sơn đòi lại một chút công đạo, nếu không ta sẽ không ngồi lên cái chức trưởng môn này”.

Tử Ngọc Hoa nói: “Trưởng môn nói đúng, việc này người yên tâm đi, chúng ta ở đây đều tương trợ người, hơn nữa có Bách Hoa Môn hỗ trợ, hấn là sẽ có kết quả. Bây giờ các người cũng mệt mỏi rồi, Bách Hoa đệ tử đã chuẩn bị phòng hảo hạng cho các người ở chỗ khác rồi, ta trước tiên dẫn các người đi nghỉ ngơi một chút, chờ lúc sinh lực hồi phục, chúng ta sẽ bắt tay vào tra xét chuyện đêm đó”.

Thu Ly đứng dậy nói: “Như thế thì đa tạ, sau này mong các vị giúp đỡ nhiều”.

Dứt lời cùng Tử Ngọc Hoa đi ra ngoài. Phía sau, trong phòng của Trương Tuyết, sau cửa sổ mở một nửa, Trương Tuyết ngơ ngác nhìn Thu Ly đi xa, nước mắt nhịn không được rơi xuống, trong lòng cảm thấy rất đau khổ. Ngắm lại mọi thứ trước mắt, cảnh còn người mất, tất cả đều đã khác biệt. Hoặc ít hoặc nhiều làm cho người ta có chút cảm thán.

Buổi tối, Hoa Tinh dẫn theo Thu Nguyệt trở về, đồng thời gọi chúng nữ tới. Sau khi giới thiệu thân phận của Thu Nguyệt cho chúng nữ, Hoa Tinh chỉ vào Trương Tuyết nói: “Như Tâm lần này vì lánh nạn mà tới, cho nên nàng bình thường tương đối nhất gan, thường xuyên không tự giác ngẩn ra, người cũng không nên ngạc nhiên. Ở chung lâu ngày người sẽ thấy kỳ thực nàng là một người tốt. Sau này rảnh rồi nhớ nói chuyện với nàng ta nhiều hơn, biết không?”

Thu Nguyệt a một tiếng, mặt nhìn Trương Tuyết, phát hiện giống như Hoa Tinh nói, ánh mắt rất bối rối, dường như có chút sợ hãi cái gì đó. Mím cười gật đầu với nàng, Thu Nguyệt hào phóng nói: “Chào tỷ tỷ, ta là Thu Nguyệt, sau này xin chỉ giáo nhiều”.

Trương Tuyết ánh mắt hoang mang, né tránh ánh mắt run giọng nói: “Chào mọi người, tôi thân thể có chút không khỏe, mọi người vui đùa trước đi, tôi đi nghỉ ngơi một chút sẽ khoong sao, cáo từ!”

Nhìn bóng lưng của nàng, Thu Nguyệt hỏi: ” Hoa Tinh, nàng ta không sao chứ, có cần tìm đại phu xem qua một chút không? Hoa Tinh lắc đầu nói: “Không sao đâu, nàng ta bối bị người ta truy sát nên hơi kích

động, cho nên thường xuyên bị như vậy, chờ lâu sau sẽ tự bình tĩnh lại. Tốt lắm, mọi người cùng nhau vui đùa, đêm nay Thu Nguyệt và Hương Nhi ở cùng nhau, nhìn vẻ mặt các người đã biết, chắc đêm nay không ngủ được”.

Lặng lặng nhìn mọi người chơi đùa trong viện, Hoa Tinh mỉm cười không nói trong lòng nghĩ sau này trở lại Phượng Hoàng Thư Viện, khi đó mình ở bên cạnh mỹ nữ như vân, cảnh tượng sẽ như thế nào? Đến lúc đó ngoại trừ đợi mình hưởng thụ điểm phúc bất tận, có đúng là còn có trách nhiệm không cách nào gánh nổi hay không? Vô lâm, một nơi thị phi, mình có nhiều sinh lực như vậy để bảo vệ tất cả nữ nhân ở bên cạnh mình sao?

Ngẫm lại cẩn thận, Hoa Tinh đột nhiên cảm thấy, được càng nhiều, mất cũng càng nhiều, mình thật sự cần lựa chọn chính là, cuối cùng thứ mình muốn là cái gì. Thế gian biến cố biến ảo vô thường, nếu muốn thập toàn thập mỹ thì khi đó không có khả năng, có thể có được thứ mình rất muốn, đó chính là hạnh phúc. Thực sự cái gì cũng chiếm được, đó chính là thống khổ.

“Đang suy nghĩ gì vậy, mê mẩn như vậy, có phải đang nghĩ đêm nay lại khinh dễ ai hay không?” Mỉm cười nhìn hần, Trần Lan nhỏ giọng trêu đùa. Hoa Tinh quay đầu lại nhìn nàng, thản nhiên lắc đầu nói: “Nàng đã đoán sai, ta đang suy nghĩ chờ khi trở lại Giang Nam, chờ sau khi Phượng Hoàng Thư Viện có thực lực nhất định, ta sẽ mang các nàng tìm nơi mình sơn thủy tú ẩn cư, đó mới là tốt nhất. Trên đời không có khả năng làm được thập toàn thập mỹ, một người nếu rất có lòng tham, cuối cùng có thể cái gì cũng không chiếm được, nàng cho rằng có đúng không?”

Trần Lan sửng sốt, nhìn hần không giống nói đùa, nhin không được hỏi: “Chàng thực sự nghĩ như vậy, chàng đừng quên chàng là Hoa Tinh, là truyền nhân của Đạo Hoàng Phách Thiên, là đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện, chàng thực sự từ bỏ được sao?”

Hoa Tinh khẽ thở dài: “Ta cũng không biết, có thể mỗi người đều có lúc bối rối, cho vô công cao tới đâu, cuối cùng cũng có một số chuyện làm cho hần bối rối. Bây giờ ta có thể hiểu một chút, thế gian không có thập toàn thập mỹ, thực sự đem chuyện thống trị giang sơn và mỹ nữ thiên hạ cho ta chọn, ta sẽ chọn các nàng. Bởi vì đó mới là thứ ra theo đuổi, luôn muốn. Ta không hi vọng nhân đôi để cuối cùng rơi vào cảnh cái gì cũng không có, cho nên ta phải quý trọng những thứ bên cạnh, nhưng đến lúc thích hợp, ly khai giang hồ nơi thị phi này”.

Trần Lan ngơ ngác nhìn hần, lẩm bầm: “Hy vọng ngày đó có thể đến sớm một chút, giang hồ rất hung hiểm, vô lâm rất hỗn loạn, nán lại lâu sẽ làm làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi. Thứ nữ nhân cần cả đời đó là hạnh phúc, không phải vinh quang, muốn chính là bình an, không phải là người can đảm ngốc nghếch. Thật sự có ngày đó, thiếp có thể buông bỏ mọi gánh nặng, làm người thanh thanh thản thản, không cần che giấu điều gì”.

Hoa Tinh nghe vậy, nhỏ giọng nói: “Nàng yên tâm đi, ta sẽ cho nàng diện mạo vốn có, khiến tất cả mọi người biết nàng và bọn họ như nhau”.

Trần Lan chấn động, lập tức phục hồi lại tinh thần, trong mắt lóe ra kỳ quang. Nhìn nhau một lúc, Trần Lan đột nhiên nói: “Thiếp đã quên, thiếp đến là nói cho chàng Như Tâm dường như thực sự khó chịu, chàng hay là nán lại đi thăm nàng xem”.

Hoa Tinh nói: “Việc này ta biết, đợi lát nữa ta sẽ đi an ủi nàng ta, bây giờ nàng cũng cùng các nàng vui đùa một chút đi”.

Tiến Trần Lan, Hoa Tinh nhìn thấy Tử Ngọc Hoa đến gần, cười hỏi: “Làm sao vậy, nhìn bộ dạng của người có phải có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Tử Ngọc Hoa liếc mắt ánh mắt quét qua chúng nữ đang nô đùa, mỉm cười nói: “Đại ca thật không hổ là Phượng Hoàng đặc sứ, liếc mắt liền nhìn ra ta có điều muốn nói. Thật ra ta muốn hỏi đại ca một việc, lần này cao thủ Hoa Sơn đến là để tra xét chuyện kia, chúng ta có cần chân chính hỗ trợ hay không?”

Hoa Tinh nghe vậy ngẩn ngơ, yên lặng nhìn Tử Ngọc Hoa một lúc lâu, mở miệng nói: “Việc này đã qua nhiều ngày, nguyên nhân chuyện xảy ra đêm đó không có người làm chứng, muốn tìm hiểu cũng không tìm được gì, chúng ta tự nhiên không cần phải uống phí tâm tư. Nhưng nếu Hoa Sơn đã tới, nếu như không

giúp bọn họ, oán khí trong lòng bọn họ có thể tiêu tan ư? Theo ý ta, chúng ta có lẽ xuất động một ít nhân thủ, giúp bọn họ tra xét chuyện đêm hôm đó, được bao nhiêu thì được”.

Tử Ngọc Hoa nói: “Ta đồng ý với người, hôm nay thần quyền Lý Bất Hối sẽ tới thành Tế Nam, chuyện này chúng ta có phải chủ động xuất kích hay không, tìm ra nơi hắn ta hạ lạc, tiên hạ thủ vi cường? Lúc chờ tất cả mọi chuyện được giải quyết, cũng có thể sớm đến Tế Nam thành xem một chút, người nói có đúng không?”

Hoa Tinh cười nói: “Việc này tùy người, nhưng nếu muốn gặp Lý Bất Hối nhớ nói cho ta một tiếng, không nên lập tức hạ sát thủ, ta còn một số việc phải hỏi hắn. Được rồi, lúc này đã không còn sớm, nên trở về nghỉ ngơi đi, ta còn phải đi xem Như Tâm, khuyên nhủ nàng”.

Tử Ngọc Hoa nghe vậy cười thần bí, lập tức xoay người rời đi. Bạn đang đọc chuyện tại [TruyệnFULL](#)

Đi tới ngoài phòng Trương Tuyết, Hoa Tinh muốn đẩy cửa nhưng phát hiện cửa bị đóng chặt, đành phải gõ cửa chờ đợi. Lúc Trương Tuyết mở cửa phòng, Hoa Tinh nhìn thấy nàng khóc đỏ cả mắt, nhìn không được khuyên nhủ: “Nàng lớn như vậy còn khóc, có ngày để người ta nhìn thấy, còn không khiến cho người ta chọc. Được rồi, đừng khóc, khóc nữa sẽ không đẹp”.

Trương Tuyết quay đầu không để ý tới hắn, tức giận nói: “Sớm là lão thái bà, đẹp cái gì? Người tới làm gì, người về đi, ta đêm nay muốn một mình yên lặng một chút”.

Đóng cửa phòng, Hoa Tinh hai tay ôm chặt thắt lưng nàng, cười nhẹ nói: “Ta đương nhiên là thăm hỏi nàng, mặt khác là đi ngủ. Một đại mỹ nhân như thế này, ta không đến há có thể chịu được sao. Hắc hắc, đừng khóc, nào, chúng ta cùng nằm nói chuyện một chút, đến lúc đó nàng tâm tình sẽ vui vẻ, sẽ nở nụ cười”.

Trương Tuyết hừ một tiếng, nghiêng người không nói, hiển nhiên, tâm tình có chút không vui.

Hoa Tinh con người chuyển động, hai tay ôm lấy phần eo đang gồng sức cong đi của nàng, khiến cho Trương Tuyết trong miệng không khỏi mắng nhỏ, một bên lại không nhịn được cười to. Đột nhiên, tiếng cười Trương Tuyết ngừng lại, run giọng nói: “Chàng không nên làm loạn, chàng mau bỏ tay ra, chàng làm nữa... ừ... không được đùa, chàng muốn làm bậy hả?”

Hoa Tinh hai tay ôm lấy bộ ngực đầy đặn kia, hắc hắc cười nói: “Ta chẳng qua muốn làm nàng cười một cái, nếu nàng nở nụ cười, ta liền buông tay, bằng không ta sẽ không buông. Thế nào, suy nghĩ cho kỹ, cảm thụ này thật là rất thích, ta cũng không nở buông tay”.

Trương Tuyết sắc mặt đỏ bừng, nhớ lại bản tính của hắn là như vậy, cuối cùng sau một hồi giãy dụa, nhìn không được mắng: “Vô lại, được rồi, chàng dừng tay trước, thiếp không khóc là được chứ gì”.

Hoa Tinh nghe vậy sắc mặt ngẩn ngơ, kinh ngạc hỏi: “Thật sao? Nhanh như vậy đã đùa xong rồi, ta còn chưa sờ đủ đâu. Hắc hắc, kích thích thật lớn, vừa mềm mại lại co dãn, thực sự là sướng khoái cực kỳ”.

Trương Tuyết mặt mê mẩn đẩy hai tay hắn, nhìn hắn xem thường nói: “Chàng làm loạn đủ chưa, nữ nhân bên cạnh chàng, chàng không phải rõ như lòng bàn tay sao, toàn chân trên dưới có chỗ nào chàng chưa chạm qua, chàng nói đi? Cả ngày chỉ nghĩ chiếm tiện nghi, chàng thật không hổ là sắc lang mà”.

Cười gượng hai tiếng, Hoa Tinh thấy nàng dường như tức giận thực sự, vội vàng buông nàng ra, đỡ thân thể nàng ngồi lên giường, ôn nhu nói: “Được rồi, vừa rồi ta có chút quá phận, chẳng qua tất cả đều vì nàng thật đẹp, do đó, có thể tha thứ cho ta chứ. Bây giờ nàng khóc cũng khóc đến mệt rồi, chúng ta lắng lắng nằm một hồi, hai bên nói chuyện trong lòng, như vậy ngày mai ngủ dậy, phiền não của nàng sẽ không còn nữa”.

233. Chương 233: Nhân Vật Thần Bí

Trương Tuyết vẻ mặt thương cảm nói: “Có một số việc không phải lập tức có thể quên, dù sao nhiều năm như vậy, muốn nói quên liền quên, như vậy chân tình trong nhân gian ở đâu? Lúc này bọn họ đã tới, nói thật lòng thiếp rất sợ, bởi vì thiếp cảm thấy thẹn khi đối mặt với nàng ta, thiếp không thể đối mặt nàng

ta, càng không thể đối mặt Thu Nguyệt, thiếp thực sợ có một ngày nàng biết thân phận của thiếp, khi đó chàng nói thiếp đối mặt thế nào với ánh mắt của thế tục, đối mặt với chất vấn của nữ nhi đây?”

Nhẹ nhàng vỗ về gò má nàng, Hoa Tinh ôn nhu nói: “Hết thấy qua thời gian dài sẽ chậm rãi quên đi, nàng không cần phải lo lắng, cũng không cần phải biểu hiện quá kích động bằng không sẽ khiến cho người khác chú ý. Việc này trời biết ta biết nàng biết, chỉ cần chúng ta không đề cập chuyện này với người khác. Đợi tương lai chúng ta xa rời phân tranh trần thế, khi đó còn ai để ý tới thân phận của mình đâu? Tới nghe, để ta nhìn nàng xem, nàng thật sự mê người”.

Trương Tuyết si tình nhìn Hoa Tinh đắm đắm nói: “Thực sự ngày nào đó, có thể rời xa hết thấy phân tranh thế tục sao?”

Hoa Tinh mỉm cười không nói, lời nàng nằm lại gần mình, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân nàng, động tác mềm mại tạo nên cảm giác kỳ diệu không nói thành lời, kích thích dây thần kinh của nàng khiến cho nàng chậm rãi cuốn vào trong đó không thể tự kiềm chế được.

Trong phòng, ngọn đèn lóe ra, ánh hồng lập lòe, ngọn lửa thổi lên giống như một vị tinh linh, lẳng lặng nhìn thiên hạ. Lúc này Hoa Tinh đã cởi bỏ hết quần áo của Trương Tuyết, làn da trắng như tuyết, như ngọc, đôi vú to tròn cao ngất như núi, tựa như hai tòa núi cao lớn không thể vượt qua, đủ làm mê đảo mọi nam nhân thế gian. Hoa Tinh một tay hưng phấn xoa bóp, lưỡi bám lấy một chỗ khác, lấy hành động biểu thị sự mê luyến của mình.

Âm thanh mê người vang lên trong phòng, Trương Tuyết thần sắc phức tạp nhìn Hoa Tinh, một hồi lâu sau ánh mắt bắt đầu nhu hòa, trong miệng thở dài không tiếng động, hai tay ôm lấy đầu của hắn, mặc tay hắn muốn làm gì thì làm. Một hồi xuân sắc tràn ngập trong phòng, trong hoan ái, hai người hết sức triền miên, giờ khắc này tất cả phiền não đã muốn bỏ ra sau, khoái hoạt hưng phấn thay thế tất cả.

Lúc mưa gió dừng lại, Hoa Tinh nhìn mỹ nhân kiều mỵ trong lòng, nhìn không được cười nói: “Hiện giờ nàng, thân thể thành thực mê người như vậy, nhưng tâm trí lại như một cô gái bình thường, đặc sắc làm người ta mê luyến. Về sau, nàng nhớ thả lỏng tâm trí, làm cho tâm của mình càng thêm trẻ đẹp, như vậy nàng sẽ phát hiện ra thế giới này vẫn còn tốt đẹp, có rất nhiều đồ vật đáng giá để người ta theo đuổi”.

Trương Tuyết nhìn hắn nhẹ giọng nói: “Lòng còn trẻ thì sao, có thể càng thêm xinh đẹp sao? Chàng không biết một người trải qua chuyện gì, tâm tình của người đó sẽ trở nên già nua nhanh chóng, rất nhanh già đi. Thiếp đã muốn không còn trẻ nữa, tuy rằng thiếp khát vọng tuổi trẻ nhưng có một số việc là không thể thay đổi, năm tháng chưa bao giờ thiên vị một ai, không phải sao?”

Hoa Tinh ngón tay gầy hai chu quả trên ngực như bạch ngọc của nàng, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng chà xát làm kích thích thần kinh của nàng, làm thân thể nàng khẽ run lên, phát ra thần vận kinh người, mỉm cười nhìn ánh mắt nàng Hoa Tinh nói: “Thế gian có đôi khi rất công bằng, có khi lại không công bằng, cái này còn phải muốn nhắm vào ai. Vạn vật không giống nhau, người có người xấu, cái ngày là thế gian biến hóa không ngừng, cho nên nàng chỉ cần tin tưởng vào chính mình, ý chí cứ bằng phẳng với hết thấy, trong lòng vô ưu vô lo, tự nhiên có thể bảo trì tâm bình tĩnh, như vậy sẽ không già đi”.

Trương Tuyết nhẹ nhàng đẩy ma thủ của Hoa Tinh ra, đáng tiếc không có thành công, sau liên tiếp vài lần, nàng đành phải bỏ qua, trong miệng cảm khái nói: “Chàng nói có lẽ đúng, nhưng thử hỏi thiên hạ này mấy người làm được đâu? Nếu mỗi người đều có thể làm được thì năm tháng kia không phải dừng lại sao? Có một số việc tuy rằng biết có thể cố gắng thì có thể thành công, cũng không phải mỗi người đều có nghị lực hoàn thành, cho nên cái này tồn tại không khác gì lắm với ảo tưởng, nhân sinh cũng chỉ có vui có buồn, có khóc có cười”.

Xoay người lại đặt tay lên người nàng, Hoa Tinh nhìn thẳng hai mắt của nàng thấp giọng nói: “Ta muốn không nhiều lắm, nhưng là muốn khi nàng ở cùng một chỗ với ta, có thể vui vẻ khoái lạc. Nhớ rõ khi chúng ta ở chung, nàng phải quên đi chính thân phận của mình, nhớ rằng nàng là nữ nhân của Hoa Tinh, vì một mình Hoa Tinh mà sống, vì lấy lòng Hoa Tinh mà tồn tại biết không? Chỉ cần nghĩ như vậy, nàng sẽ ngóng trông thời khắc ở gần ta, trong lòng tràn ngập chờ mong, nhân sinh sẽ có ý nghĩa hơn, như vậy nàng sẽ rất vui vẻ”. nguồn

“Thật sự như vậy sao, chàng sẽ không gạt thiếp chứ?” Ngóng nhìn Hoa Tinh Trương Tuyết không tin hỏi.

Hoa Tinh cười nói: “Đương nhiên là thật, bằng không nài cho rằng ta sẽ lừa nài sao. Hiện tại tất cả của nài ta đều đã chiếm được, ngoại trừ tình yêu thương ra ta lừa nài có tác dụng gì”.

Nói xong che miệng nài lại, hai tay vuốt ve toàn thân nài, một hồi sau tình cảm mãnh liệt lại chiến đấu bùng nổ.

Sáng sớm, Hoa Tinh được Trương Tuyết hầu hạ mặc quần áo đi ra khỏi phòng. Sau khi điểm tâm, Hoa Tinh bảo Dạ Phong, Đào, Kiếm, ba người cùng nhau kiểm tra bốn phía Hoa Sơn điều tra tình huống chết chóc của phái Hoa Sơn, chính mình mang theo Thu Nguyệt, Mai Hương, Âm Nhu cùng Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy, cùng tỷ muội Diệp Tinh, ra khỏi Bách Hoa môn du ngoạn bốn phía.

Trên đường, Thu Nguyệt, Mai Hương, Âm Nhu, Diệp Tinh tỷ muội năm người cười duyên không ngừng, vẻ mặt vui sướng. Mà Lãnh Như Thủy cùng Nguyệt Vô Ảnh ở bên cạnh Hoa Tinh, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, cũng không tới nổi tịch mịch. Đi vào thành Đông mười dặm, Hoa Tinh cười nói: “Một đường đi tới đây, Tế Nam thành là một nơi rất yên tĩnh, vẫn không có phát sinh việc lớn ngoài ý muốn nào. Ta tính chờ khi chuyện này chấm dứt, dẫn mọi người cùng nhau du ngoạn bảy mươi hai tuổi nổi danh Tế Nam, làm gì người vui vẻ cao hứng vui chơi ba ngày, sau đó quay trở lại Giang Nam”.

Lãnh Như Thủy nói: “Đề nghị này rất không tồi, ít nhất ta tán thành. Chỉ là chúng đoàn người chúng ta nhiều lắm, đi tới đó tất sẽ khiến mọi người chú ý, ta sợ tới lúc đó sẽ có nguy hiểm. Dù sao hiện tại môn chủ Thông Thiên môn xuất hiện tại Tế Nam, một khi bị hấn nhảm đúng thời cơ chỉ sợ chúng ta sẽ bị thương nặng, đến lúc đó sẽ có chuyện không tốt xảy ra”.

Nguyệt Vô Ảnh nói: “Thật ra mấy việc này đều là dư thừa, hiện tại thành Tế Nam bị hấn chinh đồn một phen, bốn đại bang phái cùng tam đại thư viện toàn bộ thế lực đều rút ra ngoài, chuyện rõ ràng như thế ai còn dám chủ động tiến lên sinh sự. Lấy thực lực của đoàn người chúng ta, không tính Hoa Tinh ở trong, có Tử Ngọc Hoa ở đây cũng không có người chiếm được ưu thế rồi, ai có thể ngóc ngách đi tìm chết. Duy nhất đáng lo là nhân thủ chúng ta không thể phân tán, chỉ cần mọi người tập trung một khối, vốn không có địch nhân nào dám tới”.

Hoa Tinh cười nói: “Cái gì các nài cũng nhìn thấu rồi còn phải sợ gì chứ. Hiện tại chúng ta vẫn nên tới trong đình, nói không chừng còn có thể có trò hay để xem nha?” Cười thần bí, Hoa Tinh cũng không giải thích nhiều, tiếp đón Thu Nguyệt cùng các nài vào trong đình, tìm nơi ngồi xuống.

Khó hiểu nhìn Hoa Tinh Lãnh như Thủy nói: “Hoa Tinh chàng có phải đã phát hiện được chuyện gì, nếu có chàng nói cho chúng ta biết đi, không cần làm người ngóc ngách mà ăn uống”.

Hoa Tinh đi tới bên cạnh nài hai tay ôm lấy thắt lưng nài, nhẹ cười nói: “Phải biết rằng rất dễ dàng à, chỉ cần làm cho ta nếm chút ngon ngọt ta sẽ nói ra”.

Lãnh Như Thủy biến sắc, hơi giãy dụa muốn thoát khỏi ôm ấp của Hoa Tinh, không cho làm trò trước mặt chúng nữ, bị các nài cười chê.

Âm Nhu bên cạnh nói: “Như Thủy tỷ tỷ đừng mắc mưu, nói không chừng là hấn cố ý muốn chiếm tiện nghi mới nói như vậy, vì muốn chúng ta chú ý mà, nhưng mà chơi xấu, nhân cơ hội thi triển âm mưu của hấn. Chút tiểu xảo ấy há có thể lừa được Âm Nhu ta, nhiều lắm chỉ có thể lừa được Lãnh Như Thủy tỷ tỷ thôi”.

Lời này vừa nói ra, chúng nữ đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười ha hả, Hoa Tinh trừng mắt liếc nhìn nài một cái, lập tức cũng không nhin được cười khi thấy vẻ mặt tự phụ của nài.

Lãnh Như Thủy sắc mặt ửng đỏ, quát khẽ nói: “Còn không mau buông tay, hại ta bị nha đầu Âm Nhu cười nhạo, thật sự là giận mà” Nói xong hai tay đẩy Hoa Tinh ra, muốn tránh khỏi hấn. Nhưng mà Hoa Tinh há có thể để cho nài thoát khỏi như thế, hai tay di chuyển, nhẹ nhàng vuốt ve song phong mê người của nài một chút, nhất thời làm nài run rẩy toàn thân, duyên dáng kêu to một cái mềm nhũn cả người.

Hai tay ôm chặt thân thể mềm mại, Hoa Tinh nói nhỏ một câu ở bên tai nài, lập tức cười to nói: “Đã biết rồi liền cứ thế này đi để cho nài xem biểu diễn hay đi. Hiện giờ cho phu quân hôn một chút, hắc hắc, một đôi môi thật đẹp, thực sự là cực kỳ xinh đẹp” Nói xong hôn lên môi nài mặc cho nài dùng hết sức trốn tránh, khiến cho nài xấu hổ muốn chết trước mặt chúng nữ, hấn không tìm được cái lỗ mà chui xuống.

Không buông tha cho Lãnh Như Thủy, ánh mắt Hoa Tinh còn tà dị nhìn sáu nữ nhân còn lại một cái, cười nhẹ nói: “Kể tiếp tới phiên ai muốn biết, đến đây, đừng sợ, phu quân chỉ hôn môi một chút mà thôi, sẽ không ăn thịt người, tránh ta làm gì chứ”.

Ám Nhu thấy ánh mắt Hoa Tinh chuyển qua người mình, trong miệng rống to một tiếng sắc lang, cả người đột nhiên nhảy lên, bằng tốc độ nhanh nhất trốn ra ngoài đình, trốn sau một gốc cây, thỉnh thoảng cảnh giác vươn đầu nhìn xem động tĩnh trong đình.

Ngơ ngác nhìn Ám Nhu, mọi người tựa hồ bị động tác của nàng làm sợ ngây người. Ai cũng không thể tưởng được, thân pháp nhanh như kinh hồng vừa rồi, Ám Nhu có thân pháp nhanh như vậy quả thực làm người ta kinh ngạc. Mà càng làm cho người ta rung động hơn chính là vẻ mặt cùng động tác của Ám Nhu tựa như gặp quỷ vậy, người không biết còn tưởng rằng nàng thật sự gặp quỷ.

Cười gượng vài tiếng Hoa Tinh vẽ mặt vô tội nói: “Sao lại nhìn ta như vậy, xem ta như quái vật vậy, chẳng lẽ bằng vào tướng mạo anh tuấn tuyệt luân của ta, còn có thể như lệ quỷ sao, xem xem nàng dọa cả thành này rồi. Ám Nhu trở về nói rõ ràng cho ta, vì sao thấy ta giống như gặp quỷ thế”.

Phía sau cây, Ám Nhu vụng trộm vươn đầu, thấp giọng nói: “Ai bảo chàng nhìn thiếp bằng ánh mắt giống như sắc quỷ thế, người ta bằng thanh ngọc khiết, tự nhiên phải cẩn thận đề phòng, dù sao chàng cũng có tiếng sắc lang, thiếp phải bảo hiểm một chút”.

Hoa Tinh biến sắc, quát to: “Đáng giận, nói ta là sắc lang cũng thôi, giờ còn dám nói ta là sắc quỷ, ta không bắt nàng rồi tử hình nàng tại chỗ mới là chuyện lạ. Tới lúc đó ta xem nàng có còn nói mình là bằng thanh ngọc khiết nữa hay thôi, còn dám đối nghịch với ta nữa hay không”.

Chúng nữ nghe vậy nhìn Ám Nhu rồi lại nhìn Hoa Tinh, nhất thời cười to hai tiếng, bị vẻ mặt của hai người làm cho thoải mái vui cười.

Sau cây, Ám Nhu trừng mắt nhìn sáu nữ nhân, thấp giọng mắng: “Cười cái gì mà cười, ta mới không có như các nàng à, dễ dàng bị hấn lừa giao thật xác cho hấn, còn không hy vọng tín nhiệm hấn, thật sự là một đám ngốc”.

Nghe vậy Mai Hương sắc mặt đỏ lên thấp giọng nói: “Ám Nhu sao nàng cũng mắng cả ta, hiện giờ chúng ta ở nơi này ngoại trừ ta ra, các tỷ muội khác còn không có cùng hấn đâu, nàng nói lung tung cái gì thế?”

Ám Nhu không phục nói: “Nói lung tung, ta nào có nói lung tung, người hỏi các nàng một câu, có người nào không bị sắc lang kia sờ với hôn. Chính là Vô Ảnh sư tỷ cũng không ngoại lệ, huống chi những người khác, còn không sớm bị hấn lấy trộm trái tim rồi”.

Chúng nữ biến sắc, cúi đầu không nói, mà Hoa Tinh lại cười nói: “Đương nhiên, ngay cả Ám Nhu thông minh như vậy toàn thân cũng bị ta sờ với hôn rồi, huống chi các nàng đều là nữ nhân không mình. Ám Nhu à, ta còn nhớ rõ nàng có thể đẩy dạn sánh ngang với tỷ tỷ Ám Vũ của nàng, cảm giác thật đúng là cực kỳ xinh đẹp, hắc hắc, nói xong ta lại không nhận được”.

Mím chặt môi, sắc mặt Ám Nhu đỏ bừng, thấp giọng mắng: “Im miệng, sắc lang. Chàng không phải là người tốt, chỉ biết cậy mạnh bắt nạt thì có bản lĩnh gì. Có bản lĩnh chàng tìm người lợi hại thử một lần, xem chàng có bị người khác khi dễ không”.

Hoa Tinh nghe vậy đắc ý cười to, nhoáng một cái đã bắt được nàng, đưa nàng trở về trong đình. Nhìn Ám Nhu cực lực vịn vịn, Hoa Tinh thấp giọng nói: “Vì trừng phạt nàng, hiện giờ đỡ chương pháp của ta đây” Nói xong tay phải ôm lấy cặp mông mượt mà của nàng, trong lúc nàng giãy dụa mà thỉnh thoảng vuốt ve một cái, làm Ám Nhu xấu hổ mắng to. Đồng thời tay trái đưa tới trước ngực, khi nàng kêu to sợ hãi, trước mặt chúng nữ mà ôm lấy nhũ phong như ngọc của mình, đắc ý vuốt ve.

Thời gian qua đi, khi Hoa Tinh buông nàng ra, Ám Nhu tức giận nghiêng rằng, mắt trừng trừng nhìn Hoa Tinh cũng không dám mở miệng mắng hấn, sợ hấn lại trừng phạt mình. Hoa Tinh không thèm để ý, ánh mắt nhìn lướt qua một lượt lạnh nhạt nói: “Náo nhiệt tới đây, chúng ta ở trong này xem một trò hay đi”.

Chúng nữ sửng sốt, ánh mắt nhìn theo ánh mắt hấn, chỉ thấy từ ngoài thành một thân ảnh tiến vào, đồng thời truyền tới một thanh âm quát khẽ.

Bởi vì tốc độ cực nhanh, người nọ đảo mắt cái đã ở ngoài đình, nhưng mà bóng người mới vừa dừng lại, một tiếng âm thanh từ phía sau truyền tới, trong phút chốc lại một nhân ảnh nữa hạ xuống. Cẩn thận nhìn hai người trước sau này, người phía trước là một vị ước chừng hơn bảy mươi, tay cầm một thanh song nhận thứ, mà người đuổi theo kia lại có chút quái dị. doc truyện tại . Toàn thân mặc hắc y, hai tay hai chân đều được quần sao bao phủ bên trong, không nhìn thấy chút thân thể nào, mặt khác đầu cũng được che dấu, trên mặt mang theo một khăn che mặt màu đen, ngoại trừ có thể thấy được ánh sáng từ đôi mắt lóe ra, cái gì cũng không thấy. Quái nhân này hơi thở trên người rất cổ quái, âm lãnh mà vô tình, cả người không khí trầm lạnh, hoàn toàn không cảm giác được sinh khí, dường như hẳn là một cỗ thi thể, không có bất cứ khí tức của người sống nào.

Quét mắt nhìn mấy người trong đình một cái, quái nhân kia trong mắt hàn quang nổ ra, dừng lại trên người Hoa Tinh một chút liền nhảy vào lão giả bảy mươi kia. Hoa Tinh sửng sốt, quái nhân này ánh mắt có vài phần quen thuộc, ánh sáng cừu hận kia tựa hồ gặp qua ở nơi nào đó, đáng tiếc trong lúc nhất thời không nhớ nổi. Thấp giọng bảo bảy nữ nhân đứng cạnh mình, Hoa Tinh về mặt hồ hững nhìn hai người. Khóe miệng hẳn nhếch lên mỉm cười làm cho người ta nhìn không thấu.

“Đáng giận, người đến tột cùng là thế nào, người đã đuổi theo ta hơn một trăm dặm, còn không buông tay, chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt” Song nhận thứ chỉ thẳng vào quái nhân, lão giả bảy mươi tuổi quát lên.

Cười âm trầm quái nhân nói: “Đây là quy củ của ta, nếu người gặp thì cũng chỉ nói người không được may mắn, ngoại trừ chết ra không có con đường thứ hai để đi. Hiện giờ người đã không có nơi chạy thoát, vẫn lên dùng hết sức mà đánh đi. Như vậy lòng của người mới càng thêm mỹ vị, ăn rồi càng thích hơn...”

Nổi giận gầm lên một tiếng, lão nhân bảy mươi quát lớn nói: “Người cũng quá coi thường Bắc Sơn Thần Viên ta, hiện giờ chúng ta sẽ phân thắng bại, tới lúc đó người cũng không chắc chiếm được tiện nghi” Nói xong thân thể như bắn ra, song nhận thứ trong tay nhanh chóng thi triển, một trăm năm sáu thức hội tụ thành một mũi nhọn ánh sáng như ngọc hàn đánh úp vào trước ngực quái nhân.

Quái nhân cười lạnh, hai khúc cánh tay huy động, chưởng kinh chỉ phong phá không hiện ra, mang theo khí kinh làm cho người ta sợ hãi gặp phải khí kinh của Bắc Sơn Thần Viên, song phương không ai nhường ai, thực lực cường đại không ngừng va chạm với nhau, cuối cùng hóa thành một lực nổ mạnh đáng sợ. Hai người vừa mới giao chiến liền văng ra ngoài. Thân thể vừa lui, quái nhân thân pháp như tia chớp, hai móng lẳng không bay lên, khí lưu mạnh mẽ gào thét, trên mặt đất liên tiếp để lại những hố to làm kinh người cực kỳ.

Hét lớn một tiếng, Bắc Sơn Thần Viên ngoài mạnh trong yếu điên cuồng hét lên: “Lão tử liều mạng với người xem đây!” Thân thể lẳng không xoay tròn, cả người cách mặt đất ba mươi độ nghiêng, song nhận thứ trong tay biến thành kiếm khí đầy trời, hình thành một đạo lốc xoáy, cuồng phong chuyển tới quái nhân. Hét lớn một tiếng, hai tay quái nhân lần lượt thay đổi trước ngực, lần lượt đan xen vào nhau, kể từ đó một lực lượng xoay tròn tương phản nghênh tiếp tới. Nhất thời một tiếng nổ truyền tới, tiếng nổ dày đặc mang theo tiếng kêu sợ hãi tràn ngập khắp nơi, toàn bộ bụi đất nơi giao chiến bay lên, trên đường xuất hiện một hố to đường kính ba trượng, mọi người Hoa Tinh đang đứng xem biến sắc, thâm nghĩ quái nhân hắc y này võ công thật mạnh.

Giữa không trung, Bắc Sơn Thần Viên khóe miệng chảy máu, sắc mặt tái nhợt, thân thể lay động cực kỳ mạnh. Mà một phương khác, hắc y nhân tựa hồ cũng bị phản lực tác động, thân bắt do kỷ lui ra phía sau. Vừa rời xuống đất, Bắc Sơn Thần Viên lại quát to một tiếng, tựa hồ biết khó có thể đào thoát, bắt đầu liều chết một kích. Chỉ thấy hai nắm tay hắn nắm chặt song nhận thứ, trong tiếng rống thảm thiết chân lực tăng tới cực hạn, quần áo trên người phồng lên, toàn thân bộc phát ra một khí thể dũng mãnh, cả người hóa thành một đạo lưu quang bắn thẳng tới trước ngực hắc y quái nhân.

Cầm nhận được một kích mãnh liệt này, quái nhân kêu to một tiếng, toàn thân bay múa, một dải sương đen tràn ngập bốn phía, trong phút chốc hóa thành một đám mây màu đen, không ngừng biến hóa hình dạng, tản mát ra khí tức âm trầm. Lúc Bắc Sơn Thần Viên công lại gần, quái nhân từ trong sương đen hiện ra, hai tay như thiên nữ tán hoa, chưởng ảnh chỉ ngăn không đếm được tạo thành một vòng phòng ngự không thể vượt qua, chống đỡ công kích của Bắc Sơn Thần Viên.

Giữa không trung, kim thiết không ngừng bên tai, song nhận thứ cùng hai tay quái nhân không ngừng va

chạm, phát ra tiếng đécc tai như sét đánh. Trong khi giao chiến, lực lượng của hai người là khác nhau, thân thể của Bắc Sơn Thần Viên run lên bị chưởng lực mạnh mẽ của quái nhân bắn lùi, mang theo một thân máu tươi, giống như một đạo cầu vồng phía chân trời, vô lực ngã xuống. Mà quái nhân hắc y kia cười một tiếng, thân thể nhanh chóng đuối lên, trong miệng quát lớn nói: “Hết thấy đã xong, hiện giờ ngươi chịu chết đi”.

Như U linh quỷ thủ quái nhân tay phải đánh văng phòng ngự của Bắc Sơn Thần Viên, vừa mới chạm vào ngực hắn, một trảo của hắn lấy trái tim ra. Mà Bắc Sơn Thần Viên kêu lên thảm thiết một tiếng, song nhận đâm một kích cuối cùng, vừa mới đâm vào ngực quái nhân, kêu lên một tiếng không cam lòng rời khỏi thế gian. Quái nhân đối với nhát đâm trước ngực không thêm để ý, một ngụm nuốt cả trái tim máu chảy đầm đìa kia, cả người ngửa mặt lên trời thét dài. Song nhận trước ngực tự động bị đánh bay, nhưng không có nhiễm bất kỳ chút máu nào, thật là cổ quái.

234. Chương 234: Phong Vân Tái Khởi

Hoa Tinh nhíu đôi chân mày, lạnh lùng nhìn quái nhân đứng ngạo nghễ giữa không trung, trong lòng có cảm giác rất quen thuộc. Như một màn vừa rồi đã có thể biết, gần đây lưu truyền một khô lâu nhân thần bí chuyên môn ăn tim người cao thủ võ lâm. Nhưng vì sao mình lại có một cảm giác quen thuộc, lẽ nào trước đây đã từng gặp qua? Đối với điều này Hoa Tinh khó giải thích được, bởi vì hắn không nghĩ ra mình đã gặp nhân vật như vậy ở đâu.

Trong suy tư, quái nhân kia trừng mắt âm lãnh liếc nhìn Hoa Tinh, lập tức lại lắc mình, tiêu thất tại bia rừng. Trong đình, Lãnh Như Thủy cả kinh nói: ” Hảo cao thủ tà cá, chuyên ăn tim người không nói, vừa rồi Bắc Sơn Thần Viên lúc cuối cùng rõ ràng đâm trúng hắn, vì sao ngay cả một vết máu cũng không có, chẳng lẽ hắn có thân thể kim cương bất hoại trong truyền thuyết?”

Khẽ lắc đầu, Hoa Tinh nói: “Không phải thân thể kim cương bất hoại, mà là trong quần áo của hắn căn bản không có huyết nhục. Ta đoán bên trong hắn chính là một bộ xương khô, ngoại trừ một ít kinh mạch ra, chỉ có một chút ít huyết nhục. Đây là cao thủ thập phần đáng sợ, hắn có thể sống được là do ăn tim người mà duy trì, hắn ăn tim người càng nhiều, võ công lại càng cao, sinh mệnh lực càng mạnh. Về sau gặp phải các ngươi nhớ phải cẩn thận, không được dung sức mà phải dùng trí, lấy lửa đốt cháy thân thể hắn, là có thể hủy diệt hắn!”

A một tiếng, chúng nữ mặt mày sợ hãi, hiển nhiên đối với khô lâu nhân thần bí có chút sợ hãi. Thu Nguyệt nói: “Hoa Tinh, nơi này rất lạ, hay là chúng ta rời khỏi đi”.

Hoa Tinh sững sốt, lập tức nhớ lại nàng chưa từng cùng mình trải qua sinh tử, tự nhiên chưa từng gặp qua cảnh nhiều huyết tinh, cho nên có chút sợ hãi. Thản nhiên cười, Hoa Tinh nói: “Cũng được, trò hay bây giờ xem xong rồi, chúng ta đi thôi”.

Mang theo chúng nữ rời khỏi Thật Lý đình, Hoa Tinh trở về thẳng Bạch Hoa Môn. Vừa vào đại viện, Trần Lan liền ra đón, nhỏ giọng nói: “Công tử, vừa rồi Hoa môn chủ đưa tin, nói là tin tức khẩn cấp, bảo người trở về lập tức chạy đi. Mặc khác, Dạ Phong bọn họ đã trở về, ba vị cao thủ phái Hoa Sơn đều bị thương, dường như đã gặp nhiều cao thủ ở trong thành. Tử công tử đang dò hỏi, hỏi người trước có muốn hay không, Bách Hoa Môn mới đi?”

Hoa Tinh biến sắc, ánh mắt vừa chuyển nói: “Ta tới Bách Hoa Môn trước xem một cái, Thu Nguyệt về trước đi xem cha ngươi có chuyện gì không, những người khác sẽ theo các ngươi, nhớ kỹ không được phép chạy loạn ra ngoài cửa”.

Nói xong chiết thân rời đi, còn Thu Nguyệt dưới sự chỉ dẫn của Trần Lan, đi hỏi thăm phụ thân.

Hoa Tinh đi tới chỗ Hoa Ngọc Như, chỉ thấy những thành viên quan trọng của Bách Hoa Môn đều ở đây. Nhìn mọi người vẻ mặt nghiêm túc, Hoa Tinh tùy ý tìm ghế ngồi xuống, hỏi: “Làm sao vậy, thấy hình dáng của các người, có phải là có đại sự gì hay không?”

Dương Anh nói: “Tự nhiên là đã xảy ra chuyện, người không thấy vẻ mặt lo lắng của chúng ta sao?” nguồn

A một tiếng, Hoa Tinh nhìn Hoa Ngọc Như, chờ nàng mở miệng lên tiếng. Khe khẽ thở dài, Hoa Ngọc Như nói: “Vừa rồi mới có đệ tử hồi báo, có khô lâu nhân thần bí tiến vào trong thành Tế Nam, dọc đường đi cao thủ vô lâm chết dưới tay hắn đã vượt quá mười ba người, trong đó liền có một đệ tử của bốn môn, bị nó lấy tim mà chết. Mặt khác, người lấy được bí kíp võ công ở trong Hắc Long đàm cũng đã xuất hiện ở Tế Nam, chỉ nửa canh giờ đã có chín vị nhân sĩ vô lâm chết trong tay hắn, truyện này trong thành Tế Nam đã truyền đi rồi. Về phần Hoa Sơn phái cùng với mấy tên thủ hạ của người gặp gỡ, nghe nói có thể là do cao thủ Tuyệt Âm Giáo thiên hạ ba đại tà giáo hời hợt. Giáo này nghe nói đã tuyệt tích giang hồ hơn mười năm, không thể ngờ được lại đột nhiên xuất hiện”.

Hoa Tinh sắc mặt khẽ biến, kinh ngạc nói: “Tuyệt Âm Giáo, tà giáo năm đó đã bị chính đạo tiêu diệt, nghe nói chỉ có một vị trưởng lão may mắn chạy thoát, muốn đông sơn tái khởi? Theo ta biết, tuyệt âm chương của Tuyệt Âm Giáo cực kỳ âm độc, cực kỳ bá đạo, đương nhiên có thể nói là thiên hạ kỳ tuyệt, thế gian hiếm thấy, ít người địch nổi. Một khi chương pháp này hiện thế, chỉ sợ rằng vô lâm lại rơi vào trong tình phong huyết vũ”.

Về mặt lo lắng, Hoa Ngọc Như nói: “Việc năm đó chúng ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là thật muốn lợi hại như người ta nói, sợ là Bách Hoa Môn chúng ta sẽ đứng ra chống mũi chịu sào, bởi vì phụ cận Tế Nam thành hiện nay, theo chúng ta thấy Bách Hoa Môn tương đối có thực lực, là mục tiêu cực kỳ hấp dẫn với bọn họ. Hơn nữa truyền nhân thần bí của Hắc Long Đàm, khô lâu nhân ăn tim người, cùng với môn chủ Thông Thiên Môn, Huyết Nga lão quái và đông đảo cao thủ, sợ rằng lại có một hồi cuồng phong, sắp nổ ra ở nơi này”.

Hoa Tinh gật đầu nói: “Cái này có khả năng chính xác rất lớn, vừa rồi ta có gặp qua khô lâu nhân thần bí, hắn một thân hắc y, bên trong dường như không có huyết nhục, đối với công kích của đao kiếm không hề sợ hãi, có thể tạo ra thương tổn cho hắn chỉ có một cách là dùng lửa đốt cháy, điểm này các nàng tốt nhất là nên ghi nhớ. Về chuyện lần này, các nàng cũng không nên lo lắng quá mức, chỉ cần ta ở chỗ này, sẽ không có kẻ nào ngu xuẩn dám khiêu khích trước cửa. Chẳng qua ta dù sao cũng không có khả năng ở lại đây cả đời, tất cả mọi việc hy vọng các nàng nhanh chóng quyết định. Thái độ làm người của ta như thế nào, tin rằng trong lòng các nàng đều thấy rõ, hà tất phải chờ đến lúc sự tình phát sinh, mới quay đầu hối tiếc?”

Ánh mắt Hoa Ngọc Như biến đổi, liếc mắt nhìn Dương Anh, Chu Văn Quyên, Kiều Phương Ngâm ba người một cái, thấy các nàng đều tràn đầy xúc cảm, nhin không được trong lòng thở dài. Dời mắt nhìn Hoa Tinh, thấy ánh mắt hắn sáng như ngọc, đang nhìn mình chằm chằm, Hoa Ngọc Như vội vàng tránh ánh mắt đi, nhỏ giọng nói: “Chuyện này ta cũng lo lắng, nhưng cần trưng cầu ý kiến của tất cả các môn hạ đệ tử, dù sao Bách Hoa Môn là của mọi người, không phải một mình ta quyết định được”.

Nghe trong giọng nói của nàng có vẻ sa sút, Hoa Tinh nói: “Ta không có bức bách hay uy hiếp ý kiến của nàng, ta chỉ mong muốn một số chuyện sớm kết thúc, kéo dài đối với chúng ta không có lợi, không phải sao? Vô lâm, luôn luôn biến chuyển. Dường như ngày hôm qua, ta vừa mới tiêu diệt các cổ thể lực trong Tế Nam thành, ai có thể ngờ rằng, hôm nay phong vân sẽ nổi lên ở đây, đây là thế sự muôn vàn, người không thể nhìn ra được. Ta hôm nay nói lời này, chỉ là không hy vọng tương lai tất cả mọi người có tiếc nuối, như vậy cần gì đây?”

Hoa Ngọc Như nhìn hắn một cái, lập tức cúi đầu, bên kia, Chung Văn Quyên nói: “Môn chủ, thật ra lời Hoa Tinh nói, cũng đáng phải lo lắng một chút, Bách Hoa Môn chúng ta đã thành lập hai mươi năm, đến lúc cuối môn chủ đời trước muốn phát triển Bách Hoa Môn thành bộ dáng gì, người nhớ rõ chứ? Một người, nếu như rất tâm thường, như vậy hắn nói sẽ không ai để ý, cần phải một người không tâm thường, như vậy hắn nói một câu, là có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Chẳng qua đúng hay sai, ai có thể nói đúng chứ? Người còn sống, là vì cái gì, nữ nhân thật sự có thể quên hết thấy, có thể gánh vác bầu trời sao?”

Hoa Ngọc Như ngẩng đầu nhìn nàng, hai ánh mắt gặp nhau, nhìn lẫn nhau, rất lâu sau, Hoa Ngọc Như mới thở dài nói: “Sư phụ năm đó khi truyền ngôi cho ta, từng nói phải quên hết toàn bộ tình cảm, chỉ có như vậy, Bách Hoa Môn mới có thể vĩnh lập nhân gian”.

Chung Văn Quyên cười chua xót nói: “Đúng vậy những lời này lúc đó chúng ta đều nghe thấy, chỉ là sư phụ của người những việc bà trải qua trong đời, người biết được mấy phần? Bà dường như khi mình còn sống

đã từng nói cho người chứ?”

Hoa Ngọc Như lắc đầu nói: “Không có, sư phụ chưa bao giờ nói, nhưng ta cũng ít nhiều biết được, đó chính là sư phụ trước kia rất khổ, sở dĩ lập chí muốn chiến thắng nam nhân, một mình gánh vác bầu trời”.

Chung Văn Quyên nói: “Đúng vậy, bà chắc chắn rất khổ, so với chúng ta đều khổ hơn. Nhưng nguyên nhân là như vậy, lòng bà đã bị một mặt âm u của thế nhân xâm chiếm, vì vậy ngôn hành cử chỉ đều mang theo một phiến nhân thế cực đoan, những điều này người hẳn là có thể hiểu được, không phải sao?”

Hoa Ngọc như không nói, ánh mắt chuyển qua trên mặt Kiều Phượng Ngâm và Dương Anh, muốn biết các nàng thấy thế nào. Lắc đầu cười, Kiều Phượng Ngâm cười có chút buồn bã, than nhẹ nói: “Hai mươi tuổi năm tháng êm đềm, dung nhan về già, ai nhớ thời trẻ? Trước đây giả bộ, mặt thẹn thùng, trong mộng tự mình ôm gương, ai hỏi, bảy nghìn ngày ngày đêm đêm, có ai thương xót?”

Nghe vậy, Hoa Ngọc Như sắc mặt có chút tái nhợt, mà Dương Anh lại thở dài: “Má hồng về già, tâm hồn tan vỡ, nữ nhân, kiên cường cũng chỉ là vẻ bề ngoài”.

Hoa Tinh cảm khái nói: “Ngọc Như, nàng không bằng tuổi của bọn họ, có lẽ không thể cảm thấy được cảm nhận bọn họ, đợi hai mươi năm sau, nàng sẽ rõ thôi, có những thứ đã đi thì không trở về, cho dù có trả nhiều tiền mua lại, cũng khó có thể lấy lại. Lúc rảnh suy nghĩ nhiều một chút, chờ sau khi người hỏi ý kiến của bọn họ, cho ta một câu trả lời thuyết phục” Dứt lời đứng dậy, lập tức tiêu sái đi ra ngoài.

Nhìn đến lúc hần biến mất mới thôi, Hoa Ngọc Như thu hồi ánh mắt, nhìn ba nữ bên cạnh nói: “Các người thật sự nguyện ý?” Chung Văn Quyên nhẹ giọng nói: “Chúng ta thật ra không có ý đó, nhưng chúng ta đều trần đầy cảm xúc, hy vọng người không giẫm nhầm lên vết xe đổ. Thời gian đối với nữ nhân mà nói vô cùng trân quý, một khi đã bỏ qua sẽ không tìm lại được. Có một số việc kỳ thật có thể suy nghĩ nhiều một chút, trời sinh nam nữ là có ý nghĩa sâu xa này, đơn giản mà nói, loài người cơ bản nhất là nối dõi tông đường, nam nữ cần phải giao hợp mới có thể mang thai, chưa từng nghe nói nam nữ có thể một mình sinh ra hài tử, kỳ thực là trí lý trong thiên địa, chỉ là chúng ta có nhiều lúc đã xem nhẹ. Nữ nhân kiên cường là không sai, nhưng mạnh tới nông nổi này, vậy cần đắn đo tỉ mỉ. Cứng quá sẽ gãy, mềm có thể cong được!”

Hoa Ngọc Như than khẽ, vừa dừng dậy vừa nói: “Có lẽ ta vốn đã sai rồi, nhưng lúc này cũng chỉ có thể sai tiếp, bởi vì có một số chuyện vĩnh viễn cũng không thể thay đổi”.

Xoay người, nàng dừng lại một chút rồi lẳng lặng rời đi. Nhìn thân ảnh đơn bạc kia, tam nữ nhìn nhau, nhìn không được lắc đầu im lặng cảm thán. Bách Hoa tiên tử chính là không giống thường, có thể đây là chỗ khác biệt giữa nàng và người thường.

Trên đường, Hoa Tinh suy nghĩ, mình vừa rồi có lẽ không nên nói, có chút khác với phương châm nhất quán của mình, dường như nóng vội một chút. đọc truyện tại . Vì cái gì như vậy chứ, là chán ghét mình, hay vì nguyên nhân khác? Lắc đầu, Hoa Tinh nhìn mây trắng trên bầu trời, mình cuối cùng là bị sao vậy, vì sao gần đây luôn không yên lòng, lại có chuyện gì phát sinh, hay có gì báo trước sao?

Đi thẳng về đại viện, Hoa Tinh vẫn không tìm được đáp án, có thể là mình buồn lo vô cớ. Lắc đầu, Hoa Tinh dứt bỏ hết thấy, trên mặt lần nữa hiện ra nụ cười xấu xa. Nhìn trong viện không có ai, Hoa Tinh đi thẳng vào trong phòng, không lâu sau đã đến phòng Dạ Phong, gặp được mọi người. Lúc này mọi người chính đang vây quanh ba vị cao thủ của phái Hoa Sơn cùng mấy người Dạ Phong, nghe bọn họ thuật lại chuyện đã gặp.

Hoa Tinh ngồi một bên, chỉ nghe Dạ Phong nói: “Vốn chính ta tìm kiếm một hồi, không tìm được manh mối nào, khi đang chuẩn bị trở về, đúng lúc đó lại đột nhiên gặp phải bốn hắc y nhân. Lúc đó vừa thấy hình dáng của bốn người kia, liền cảm thấy nhiều u ám, biết bọn họ đều không phải người tốt, liền tiến lên vặn hỏi, muốn kiểm tra nội tình bọn họ. Ai ngờ bốn người đó tương đối âm ngoan, không nói hai lời trực tiếp xuất thủ, có thể khiến chúng ta trong lúc sơ suất, bị thất thế. Chờ đến khi chúng ta xoay chuyển cục diện, bốn người đó thấy tình hình không ổn liền xoay người bỏ chạy, kết quả đuổi mấy con phỏ, vẫn bị bọn họ thừa dịp hỗn loạn chạy thoát”.

Từ Hoa Ngọc hỏi: “Vậy tình hình lúc giao thủ thế nào, võ công của bọn họ có điểm gì đặc biệt không?” Dạ Phong nói: “Lúc ấy ta để ý một chút, chương kinh của bọn họ thập phần mạnh mẽ, hơn nữa cực kỳ âm độc, dính vào người một phát sẽ nhanh chóng xâm nhập vào kinh mạch, khiến cho khó có thể phòng ngự.

Cũng may bốn người đó luyện còn chưa tới nơi, nếu thật sự gặp phải hảo thủ lợi hại, sợ rằng chúng ta đã gặp nguy hiểm”.

Ở bên cạnh, Đào Vô Phong bổ sung nói: “Ngoại trừ người này ra, còn bốn người kia xưng hô cũng có chút quái, trong lúc đó đều kêu danh hiệu lẫn vào nhau, lão Thất, lão Cửu... chưa bao giờ đề danh tự. Theo ta đoán có thể đó là một môn phái thần bí”.

Mọi người vừa nghe thấy thế liền trầm tư, Hoa Tinh vừa mở miệng nói: “Vừa rồi đi Bách Hoa Môn, các nàng nói đây là Tuyệt Âm giáo trong võ lâm tam đại tà giáo, hiện giờ nghe thấy vài phần giống. Ít nhất chương pháp kia tựa như Tuyệt Âm Chương trong truyền thuyết, âm độc bá đạo, quỷ dị khó phòng!”

Tuyệt Âm giáo đó là chuyện của vài thập niên trước, cho nên các nàng Mai Hương nghe xong đều không có phản ứng gì, duy nhất kinh ngạc chính là Tử Ngọc Hoa, Lý Tú Vân hai người. Chỉ nghe Tử Ngọc Hoa kinh ngạc nói: “Ta đang tìm cái chương pháp âm độc như vậy, thì ra là Tuyệt Âm chương chẳng trách bá đạo như thế. Vừa rồi đại ca đi, còn nghe được tin tức gì không?”

Hoa Tinh nói: “Còn có một chút, chuyện khô lâu nhân thần bí kia nữa, hẳn các người đều biết, Hoa Ngọc Như đã nói truyền nhân của huyết sát chân kinh ở Hắc Long đàm kia đã tiến vào thành Tế Nam hôm nay, vừa vào thành đã đại khai sát giới”.

Nói tới đây ánh mắt hắn quét nhìn mọi người một cái, chỉ thấy mọi người có vẻ ngạc nhiên, chỉ có Trần Lan ánh mắt thê lương, trong mơ hồ để lộ ra một tia thê lương. Có lẽ có một số việc nàng không thể quên, dù sao mười năm cũng không ngắn.

Trong trầm mặc, Long Vũ hỏi: “Hoa Tinh, người nói kia là Tuyệt Âm giáo, lúc này ta nghĩ tới, nghe nói đó là chuyện của bảy mươi năm về trước, lúc ấy giáo chủ Tuyệt Âm giáo Tuyệt Âm Thần Quân lấy Tuyệt Âm chương mà đương danh tứ hải, cơ hồ được xưng là bất bại, đương thời người địch nổi hắn không quá năm người. Nhưng vì cái gì mà bọn họ đột nhiên mai danh ẩn tích trong một đêm, vĩnh viễn nhân gian đây? Đến tận cùng đêm hôm đó xảy ra chuyện gì, là ai đã hủy diệt bọn chúng, việc này làm võ lâm nghe tin mà sợ hãi một tà giáo biết mất trong một đêm?” Nghe vậy, tất cả mọi người đưa ánh mắt tới Hoa Tinh, muốn biết hắn có hiểu biết gì.

Thoảng trầm tư một chút, Hoa Tinh nói: “Chuyện này, thiên hạ biết đích xác không nhiều lắm, mà ta chính là một trong những người biết. Năm đó, Tuyệt Âm giáo cực kỳ hưng thịnh uy danh gần tới Thiên Ma giáo, làm người trong thiên hạ đều sợ hãi. Nhưng mà trong một đêm mùa đông, tháng chạp sơ cửu, trong lúc Tuyệt Âm giáo cường thịnh nhất thì gặp phải kiếp nạn lớn nhất. Một đêm, mưa sa gió giạt, một nam tử không có chút tiếng tăm gì đi qua một thôn nhỏ trong núi, tùy ý tìm một gia đình người dân tá túc qua đêm. Nhưng chính là một đêm đó, vị nam tử không tiếng tăm này lại thay đổi hết thấy mọi thứ, không ai có thể tưởng tượng được nguyên nhân trong đó”.

Thấy hắn đột nhiên dừng lại, Âm Nhu thúc giục nói: “Dừng dừng, mau nói tiếp, thiếp đang nghe mà, sau đó hẳn rất phần khích, có phải người nọ một mình độc giết Tuyệt Âm giáo, giết đối phương người ngựa đồ ả?”

Hoa Tinh nhìn nàng một cái không thêm để ý tới tiếp tục nói: “Lúc ấy gia đình nam nhân đó tá túc là một vợ chồng lão nhân họ Lý, lúc đó bên ngoài mưa rền gió dữ, căn bản không thể ở được, nhưng mà ngay khi đó ngoài cửa vagn lên tiếng đập cửa. Đến lúc đó bởi vì lão phu phụ kia đã lớn tuổi căn bản không nghe thấy gì, cho nên nam nhân kia ra mở cửa. Cửa vừa mở ra bên ngoài một nam nhân toàn thân đầy máu trong miệng không ngừng kêu chạy mau”.

”Lúc ấy, nam nhân tá túc kia cẩn thận hỏi lại, mới biết trong đêm này không chỉ có một mình hắn tá túc ở sơn thôn, còn vài người khác vừa tới tá túc ở nhà người khác. Mà mấy người đó trong lúc vô tình nhìn thấy một cô gái mỹ mạo, tâm sinh tà niệm, vì thế dẫn tới một trường họa kiếp, khiến cho toàn bộ sơn thôn chết mất gần hai trăm dân chúng vô tội. Lúc ấy nam nhân kia vừa hỏi xong, ngoài cửa sát thần đã tiến tới, bắt đầu thủ đoạn đồ sát toàn thôn. Lúc ấy nam nhân kia rất bình tĩnh, lạnh nhạt bảo đối phương, lập tức rời đi nhanh còn kịp, nhưng mà những người đó tất nhiên là không nghe, cuối cùng xảy ra giao thủ, sơn thôn bảy người tá túc sáu người chết tại đương trường, chỉ còn một người thoát đi.

Một khắc sau, toàn bộ sơn thôn chỉ còn lại vợ chồng lão nhân kia còn sống. Bọn họ thấy vị nam nhân kia

như thần nhân vậy, dễ dàng báo thù cho người chết oan, vì thế đột nhiên tâm sinh ý niệm, quỳ gối xuống trước người nam nhân kia, nguyện ý lấy tính mạng của hai người để đổi lấy việc cừu nhân bị hủy diệt. Sau đó một khắc, nam nhân trầm mặc, lại trong nháy mắt đó, đôi vợ chồng lão nhân nhìn nhau cười, đồng thời cắn lưỡi tự sát, lấy sinh mệnh già nua của mình mà đổi lấy cái chết của vô số tà ác.

Trong bão táp, nam nhân kia tự tay mai táng đôi vợ chồng, ở trước mộ phần họ đáp ứng yêu cầu đó, vì thế ngay trong đêm chạy tới tổng đàn Tuyết Âm giáo. Đêm hôm đó, không có một người thấy được, bởi vì những người tận mắt chứng kiến đã chết hết. Lúc này Tuyết Âm thần quân cùng người đó giao thủ một trận, không quá trăm chiêu, Tuyết Âm thần quân đã bị thương nặng ngã xuống đất, lúc đó hắn hoảng sợ cực kỳ, không ngừng hỏi thân phận người nọ. Nhưng người đó không trả lời, đem nguyên nhân hủy diệt bọn chúng nói ra một lần. Một đêm đó, cao thủ Tuyết Âm giáo toàn bộ bị giết sạch không còn một người sống, duy nhất may mắn còn sống chính là một trưởng lão đang ở bên ngoài. Sau khi biết việc này liền mai danh ẩn tích, từ đó không xuất hiện giang hồ nữa. Mà thần bí nam nhân kia cũng không biết hắn là ai, chỉ có người lúc hừng đông kia vô tình nhìn thấy hắn xuất hiện ở tổng đàn Tuyết Âm giáo mà suy đoán, cho tới lúc ra chân tướng. Sau đêm đó, Tuyết Âm giao danh vang thiên hạ vĩnh viễn tuyệt nhân gian, mà nam nhân kia cũng không thấy xuất hiện”.

Nghe xong, mọi người sắc mặt là lạ, Tuyết Âm giáo này thật vận khí đen, bởi vì một việc nhỏ, kết quả gặp họa trời giáng, trước đó hoàn toàn không chút dự liệu. Nhẹ thở dài một hơi Âm Nhu nói: “Thì ra đơn giản như vậy, thật sự không thể tưởng được. Hoa Tinh, thiếp hỏi chàng, chàng nói việc này ít người biết, sao chàng lại biết rõ như thế?” Mọi người sửng sốt, đột nhiên tỉnh ngộ, đều nhìn Hoa Tinh, muốn biết đáp án của hắn.

Trùng mắt liếc nhìn Âm Nhu một cái, Hoa Tinh nói: “Đây là bí mật, nàng không biết sao? Ta muốn nói cho nàng về sau không phải thiên hạ đều biết sao” Nói xong đứng dậy rời đi, còn lại Âm Nhu đứng tại chỗ mắng to.

235. Chương 235: Lạc Hà Hoàn Tục

Hoàng hôn, trời chiều chiều đỏ cả một góc trời. Trong viện, chúng nữ lúc này đã quên mất phiền não, đang vui vẻ đùa cùng một chỗ. Nóc nhà, Dạ Phong cùng Đào Kiếm hai người mỉm cười tán chuyện phiếm, mà Tử Ngọc Hoa đứng ở trên hành lang, lặng lẽ nhìn đám người Âm Nhu đang chơi đùa, khóe môi khẽ nhếch lên cười, vẻ mặt cực kỳ bình thản.

Ngoài cửa, Hoa Tinh một người ngồi một chỗ, nhìn ánh nắng cuối chân trời, ánh mắt thực kỳ dị. đọc truyện tại . Từ khi vào Bách Hoa Môn, đây là lần đầu tiên Hoa Tinh ngồi ở cửa nhìn chân trời, điều này làm cho chúng nữ cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì các nàng nhìn hắn trầm mặc. Vốn Âm Nhu muốn ra hỏi, nhưng Hoa Tinh đã cảnh cáo nàng không được gây chuyện, bằng không sẽ làm khó nàng, như thế, không ai dám ra quấy rầy hắn!

Lúc ánh nắng cuối cùng của trời chiều đã trôi đi, Hoa Tinh đứng dậy đi vào trong đại viện. Nhìn chúng nữ đang vui đùa cao hứng. Thân ảnh của Hoa Tinh nhoáng lên một cái liền bay vào giữa các nàng, thỉnh thoảng còn vượt ve khuôn mặt xinh đẹp của chúng nữ, đợi khi các nàng phản ứng lại, thì hầu như toàn bộ đã bị hắn sờ rồi, không một ngoại lệ. Bạn đang xem tại TruyệnFULL - .TruyệnFULL

“Đáng giận, dám chiếm tiện nghi của chúng ta, tởm muội, tất cả chúng ta thu thập hắn” Hét lớn một tiếng, Âm Nhu bắt đầu chiêu binh mãi mã, chuẩn bị đối phó Hoa Tinh. Nhưng mà chúng nữ bốn phía đều ngậm miệng không nói, đều tự thối lui ra một bên, muốn cười nhưng cố nén, vẻ mặt rất là cổ quái. Vừa thấy chúng nữ như chim bay ra xa, Âm Nhu mắt to nói: “Không có nghĩa khí, mỗi người đều nhát gan, có cái gì mà phải sợ?”

Diệp Tinh tởm muội chỉ cười cười không nói, Như Thủy cùng Nguyệt Vô Ảnh vẻ mặt bình thản, còn lại Mai Hương cùng Thu Nguyệt thì thoảng lại nháy mắt với nàng, đáng tiếc Âm Nhu dường như không thấy. Chỉ có Trần Lan cười nhắc nhở nói: “Không muốn đấu với hắn đâu, chúng ta ở đây không ai có thể đấu lại hắn. Hắn chính là vua, chúng ta chỉ có thể theo hắn thôi”.

Ám Nhu thở phì phì nói: " Dựa vào cái gì, hần căn bản là xấu tính, các người còn không biết liên hợp lại, như vậy sao không bị hần tùy ý khi dễ chứ?"

Thấy nàng vẫn không có dấu hiệu yên lặng, Hoa Tinh mở miệng nói: "Như thế nào, nàng lại quên lời ta nói lúc nãy rồi sao? Xem ra lúc này có thể dùng côn pháp hầu hạ rồi, hắc hắc, ta có thể trông mong không ít thời gian".

Nghe vậy, nhân châu Ám Nhu xoay động, thấy mọi người đều mỉm cười, trong lòng biết đâu không lại Hoa Tinh, không khỏi cười nói: "Chàng cũng không thể xử phạt thiếp, còn phải thưởng cho thiếp mới đúng?"

Hoa Tinh cười nói: "Vì sao đây, nàng nói nguyên nhân đi, nếu nói đúng, ta sẽ không xử phạt nàng, ngược lại còn thưởng nàng!"

Ám Nhu cười nói: "Tự nhiên là có đạo lý của nó rồi. Chàng thử nghĩ xem, thiếp không nói như vậy làm sao chàng biết tâm lý của các nàng đối với chàng? Từ việc này chàng có thể hiểu được tỷ muội các nàng cũng có tình ý, tình nguyện làm cho chàng vui vẻ, việc này không phải cao hứng lắm sao? Nhưng mà chàng cao hứng, nhưng công lao đều là của thiếp, nếu thiếp không thiết kế xảo diệu cộng với biểu hiện cực kỳ chân thật, chàng có thể nhìn ra sao? Như thế, chàng có phải là nên thưởng cho thiếp không?"

Lời này vừa nói, chúng nữ đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười lớn thành tiếng, đều bị nàng đánh bại! Hoa Tinh cũng nở nụ cười, không thể tưởng được nha đầu kia lại xảo quyết như thế, mặt đen có thể nói thành mặt trắng. Đưa tay kéo nàng vào trong lòng, Hoa Tinh thương tiếc cười nói: "Nàng bướng bỉnh, phạm sai còn tìm lý do, nàng có phải coi chúng ta là đầu đất không? Lần này nàng nói rất ngọt, coi như miễn côn pháp hầu hạ, nhưng đợi lát nữa sẽ thưởng cho nàng một phen, nàng nói có phải không?"

Cảm thấy vẻ tươi cười của Hoa Tinh không có ý tốt, Ám Nhu vội vàng nói: "Quên đi, quên đi, thiếp là đại nhân đại lượng, cũng không so đo cùng chàng, thưởng thì miễn đi, lần sau nhé" Nói xong xoay người đẩy hai tay Hoa Tinh ra rồi bỏ chạy, đáng tiếc nàng chạy không thoát. Một lần nữa nàng lại bị hần ôm ấp, Hoa Tinh cười tà nói: "Lời nói của ta sao không tính đây? Nếu như vậy, còn không cho người ta nói ta vốn là Phượng Hoàng đặc sứ mà lại không giữ lời sao?"

Ám Nhu hắc hắc cười nói: "Sao lại như vậy, chàng lợi hại như vậy, ai dám nói gì chàng? Bọn họ lại chưa được ăn gan báo, ai lại mua việc vào người làm gì, đi làm việc ngu xuẩn?" Vừa mỉm cười ứng phó hần, vừa cực lực giãy dụa, nghĩ muốn thoát khỏi khống chế của Hoa Tinh, đáng tiếc, thực lực của nàng rõ ràng không có cơ hội. Bốn phía, mọi người nhìn thần sắc Ám Nhu, nhìn không được mà cười ha hả, đây chính là cô gái duy nhất dám khiêu khích Hoa Tinh. Tuy rằng nàng lần nào cũng thất bại, nhưng nàng lại dạy mãi không sửa, tựa hồ thân thể nàng có một cái gì đó mà thường nhân không có, luôn luôn duy trì nàng.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn mọi người một cái, Hoa Tinh cười nói: "Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi ăn thôi, mọi người ăn cơm đi" Năm Ám Nhu, Hoa Tinh cùng mọi người vào nhà. Sau khi ăn xong, sắc trời đã tối, mà đúng lúc này, một người đột nhiên xuất hiện ngoài ý muốn, làm mọi người ít nhiều có chút kinh ngạc.

Nhìn Lạc Hà tiên tử một thân đạo bào, Hoa Tinh trên mặt lộ vẻ mỉm cười kỳ dị lạnh nhạt nói: "Đêm nay chính kỳ hạn cuối cùng nàng cấp ra, ta còn tưởng nàng không tới đây. Ngồi đi, thương thế của nàng đã bắt đầu lan rộng, càng kéo dài thì trị liệu càng thêm phiền toái".

Lạc Hà tiên tử theo lời ngồi ở bên cạnh Nguyệt Vô Ảnh, ánh mắt hơi có chút gượng ép, tựa hồ trước mặt mọi người không bỏ thể diện được.

Mỉm cười đứng dậy, Tử Ngọc Hoa nói với bọn Dạ Phong: "Nơi này không khí không tốt, chúng ta đi ra ngoài hóng gió là tốt nhất, cứ như vậy đi" Dạ Phong cũng cười nói: " Cũng được, nơi này quá nóng một chút, bên ngoài mát mẻ hơn".

Như thế, toàn bộ nam nhân trong phòng rời khỏi cửa, chỉ còn lại Hoa Tinh cùng chúng nữ. Mà Mai Hương lúc này cũng đoán được cái gì, đứng lên lôi kéo Ám Nhu cùng Thu Nguyệt, kêu các nàng rời đi muốn cho Hoa Tinh một ít không gian. Sau một lát, trong phòng chỉ còn lại Hoa Tinh, Nguyệt Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy, Lạc Hà tiên tử bốn người mà thôi.

Nhìn nàng, Hoa Tinh cười nói: "Tốt lắm, hiện giờ các nàng đều đã ra ngoài, có chuyện gì chúng ta vui vẻ

nói chuyện. Nàng tìm tới ta đêm nay, ta tin tưởng nàng đã có câu trả lời thuyết phục, như thế chúng ta có thể công bằng nói rõ ràng, không lưu lại cho nhau chút tiếc nuối gì”.

Lạc Hà tiên tử bình tĩnh nhìn hấn gật đầu nói “Ta tới, đích thật là đã có quyết định, ta hy vọng chàng có thể giữ chữ tín”.

Hoa Tinh cười nói: “Điểm này nàng có thể hỏi Vô Ảnh cùng Như Thủy, lời nói của các nàng so với ta còn thuyết phục hơn”.

Lãnh Như Thủy nghe vậy cười nói: “Đúng là không tồi, Hoa Tinh tuy rằng có sắc một chút, nhưng đều có tình lý cả, chưa từng bắt buộc người khác bao giờ, đây là chỗ khác biệt của hấn cùng với nam nhân khác. Nam nhân khác, dưới tình huống có cơ hội mà không được đồng ý thường thường sẽ làm ra nhiều chuyện mình muốn làm. Nhưng Hoa Tinh sẽ không vậy, chàng ở phương diện này khá tốt, tôn trọng nữ nhân. Điểm này ta có thể cam đoan”.

Lạc Hà tiên tử nghe vậy khẽ gật đầu nói: “Việc này có các nàng chứng minh, ta tự nhiên có thể tin được người, chẳng qua ta có một điều kiện, người phải đáp ứng ta trước ta mới có thể đáp ứng yêu cầu của người”.

Ẩm đạm cười Hoa Tinh nói: ” Có chuyện gì nàng cứ việc nói thẳng, nếu là chuyện giữa nàng cùng Hắc Hà ta có thể đáp ứng nàng”.

Lạc Hà tiên tử biến sắc, không thể tưởng được mình còn chưa có mở miệng Hoa Tinh đã đoán trúng, thật sự làm người ta kinh ngạc. Nhẹ nhàng, Lạc Hà tiên tử nói: “Đích xác là chuyện này, chỉ cần người đáp ứng về sau khi ta gặp gỡ Hắc Hà, có thể tìm nàng kết thúc ân oán giữa chúng ta năm đó, ta đáp ứng hoàn tục đi theo bên cạnh người, làm một nha hoàn hầu hạ người một năm”.

Hoa Tinh cười nói: ” Như thế rất tốt, chúng ta cứ định như vậy, có Vô Ảnh cùng Như Thủy ở đây làm chứng”.

Cười chưa xong, Lạc Hà tiên tử vẻ mặt có chút mất mát nói: “Yên lặng hai mươi năm kết quả ta lại trở thành một nha hoàn, thật sự không thể thay đổi được, thương hải tang điền!”

Nguyệt Vô Ảnh tràn đầy cảm xúc nói: “Quá khứ luôn không tha người nào, làm người ta hoài niệm, nhưng mà còn có thể sử dụng sao? Tất cả đều đã qua đi, chỉ chừa lại tiếc nuối cùng thở dài vô tận trong lòng. Chúng ta còn sống, chỉ cần một ngày, cũng phải đối mặt với thế tục, cho nên quên đi là một điều tất nhiên!”

Nhìn nàng, Lạc Hà tiên tử đột nhiên hỏi: “Cô có thể nói cho ta biết, cô ở cạnh Hoa Tinh lâu như vậy hấn có chạm qua cô không?” Nguyệt Vô Ảnh sửng sốt, lập tức thần nhiên nói: “Chạm qua, chúng là lần đầu gặp mặt chính là sinh vô bất luyến, lúc đang chuẩn bị muốn chết khi đó hấn chạm qua ta. Sau lại lần thứ hai gặp mặt, là ta bị bắt lập gia đình, sắp bị đối phương giết, lần đó đặc biệt cũng chạm qua ta, nhưng là vẫn chưa có chân chính chiếm hữu cơ thể ta thôi”.

Lạc Hà tiên tử nghe vậy, sắc mặt có chút cổ quái, ánh mắt chuyển qua trên người Lãnh Như Thủy, nhẹ giọng hỏi: “Còn cô, có thể nói một câu không?” Lãnh Như Thủy sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Ta còn không bằng Vô Ảnh, chẳng qua ngẫu nhiên thân thiết với hấn, nhưng là vô ích. Chỉ cần ta không cam tâm tình nguyện bình thường hấn sẽ không cưỡng cầu”.

Lạc Hà tiên tử gật đầu nói: “Cảm ơn các cô, ta hiểu rồi”.

Nguyệt Vô Ảnh nói: “Cô đã hiểu, vậy cô cùng hấn nói chuyện đi, chúng ta về phòng trước, về sau sẽ có thời gian chậm rãi tán gẫu” Đứng dậy, cùng Lãnh Như Thủy rời khỏi phòng. Nhất thời trong phòng chỉ còn lại Hoa Tinh cùng nàng hai người.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoa Tinh cười nói: “Muốn hỏi vì sao ta không chiếm hữu thân thể các nàng phải không?”

Lạc Hà tiên tử sắc mặt cả kinh lập tức bình tĩnh nói: “Ánh mắt của chàng có chút đáng sợ, tựa hồ như có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, làm cho người ta cảm thấy xấu hổ vô cùng. Hiện giờ các nàng đã rời đi, chúng ta nói chuyện gì đây?”

Hoa Tinh cười nói: “Nói chuyện của nàng đi, bệnh tình của nàng, ân oán của nàng với Hắc Hà”.

Lạc Hà tiên tử gật đầu nói: “Tốt, ta cũng muốn hỏi một chút, chàng tính trị liệu thương thế cho ta thế nào?” Hoa Tinh nghe vậy cười nhẹ giọng nói: “Đưa tay nàng lại đây”.

Lạc Hà tiên tử nghe lời vươn tay phải ra, tùy ý để cho Hoa Tinh cầm xem xét.

Mỉm cười nhìn ánh mắt nàng, Hoa Tinh hỏi: “Đêm nay nàng đã tới đây, tất nhiên đã xử lý sự tình khác tốt rồi, cho nên sẽ không trở về. Nhưng là nàng có mang theo quần áo tắm rửa sao, ta hỏi là quần áo tục gia ấy, không phải là đạo bào. Nhìn đạo bào rộng thùng thình của nàng thật là phiền trông rất khó coi”.

Lạc Hà tiên tử tránh ánh mắt của hắc thập giọng nói: “Người có nữ nhân thành đàn, còn có thể không có quần áo sao?”

Hoa Tinh cười nói: “Việc này thật là... đợi lát nữa ta bảo tiểu Tuyết chuẩn bị vài bộ quần áo cho nàng, thuận tiện cho ta xem xét xem thế nào? Về phần thương thế của nàng, trước mắt đã thấy chuyển biến xấu đi, có thể thấy được mấy ngày nay tâm tình của nàng dao động rất lớn, bằng không hẳn là còn có thể duy trì được hai ngày. Hiện giờ tình thế chính là đêm nay phải chữa thương được cho nàng bằng không về sau dù chữa khỏi cũng sẽ có di chứng”.

Lạc Hà tiên tử thấp giọng nói: “Cám ơn, hy vọng về sau chúng ta có thể ở chung tốt đẹp ta không muốn lúc rời đi lại hận người!”

Buông tay nàng ra, Hoa Tinh nói: “Tới thời điểm đó, ai nói trước được? Chỉ cần trong lúc đi theo ta nàng có thể vui vẻ như vậy là đủ rồi. Hiện giờ chúng ta ra ngoài đi, ta bảo tiểu Tuyết mang cho nàng vài bộ quần áo, nàng thay đi đã rồi hãy nói tới chữa thương” Đứng dậy mang theo nàng rời khỏi phòng.

Đi tới ngoài phòng Trần Lan, Hoa Tinh nghe thấy thanh âm ồn ào bên trong, biết chúng nữ đều ở đây. Đẩy cửa ra, ánh mắt quét bốn phía một cái, Thu Nguyệt, Mai Hương, Âm Nhu, tỷ muội Diệp Tinh, Lý Thái Tú, Trương Tuyết đều ở đây. Thật ra Trương Tuyết một người ngồi một góc, ánh mắt vụng trộm nhìn chăm chú vào Thu Nguyệt, thần sắc có vài phần mất tự nhiên. Nghe thấy thanh âm mở cửa, chúng nữ nhìn ra cửa, thấy Hoa Tinh tiến vào đều dừng lại không cười đùa nữa.

Mỉm cười nhìn chúng nữ Hoa Tinh nói: “Đừng lo mọi người tiếp tục vui chơi đi. Ta tới nói ọi người biết, về sau Lạc Hà tiên tử gia nhập hàng ngũ của chúng ta, hiện giờ Tiểu Tuyết tìm được vài bộ quần áo, thay đạo bào của nàng đi, từ nay về sau hoàn tục nhân gian”.

Nghe vậy chúng nữ không nói, chỉ liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái. Mà Trần Lan tiến tới lôi tay Lạc Hà tiên tử cười nói: “Theo tôi vào trong phòng. Tôi kiếm cho cô vài bộ quần áo thích hợp một chút” Xoay người liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, ánh mắt Trần Lan mỉm cười, cho hắc thập nhìn đầy ý vừa lòng, nhìn thấy Hoa Tinh khẽ gật đầu.

Lúc chúng nữ tán chuyện phiếm, Hoa Tinh ngồi ở bên cạnh Trương Tuyết lại cười nói: “Như Tâm, sao lại không chơi cùng mọi người, có phải không biết không. Việc này đơn giản, ta sẽ dạy nàng”.

Nói xong mạnh mẽ kéo nàng, mang nàng tới bên cạnh mọi người cười nói: “Nguyệt Nhi, nàng kéo tay trái của Như Tâm, ta kéo tay phải cả nàng, chúng ta cùng chơi đùa biết không?”

Thu Nguyệt cười nói: “Biết rồi Hoa đại ca, chúng ta bắt đầu đi”.

Nói xong cùng chúng nữ xếp thành một vòng tròn, đảo quanh vô cùng, trong miệng thì thoảng cười đùa, tràn ngập vui vẻ.

Chuyển động cùng Hoa Tinh, trái tim Trương Tuyết đập mạnh, ánh mắt thất kinh, cũng may trên mặt nàng có dịch dung, nên không phát hiện ra. Mà Hoa Tinh tựa hồ biết ý trong lòng nàng, cũng không yêu cầu nàng cái gì quá đáng, tay trái vận chân lực ổn định thân ảnh của nàng, làm cho những người khác nhìn không ra. Sau một nén nhanh, mọi người đều dừng lại nghỉ ngơi, lúc này Hoa Tinh mới nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng thấp giọng nói: “Nghỉ ngơi chút đi, sau lâu thành thói quen, biết không?”

Trương Tuyết nghe vậy, có chút u oán nhìn hắc thập, ánh mắt vẫn rất khó chấp nhận. Hoa Tinh thấy thế lắc đầu cười, cũng không nói thêm điều gì, đứng dậy chào mấy nữ nhân khác. Đúng lúc này, tiếng bước chân từ phòng trong đi ra, khiến cho tất cả mọi người đều phải quay đầu nhìn lại, rất nhanh thân ảnh của Trần Lan hiện ra trước mắt mọi người. Sau đó, một thân ảnh hồng phấn hiện ra trước cửa, chỉ thấy Lạc Hà tiên

tử một thân váy dài, bên hông là một cái dây đeo màu vàng, làm hiển lộ ra thân thể lả lướt mê người. Mặt ngọc ửng đỏ, hình như có trang điểm phấn bạc, dưới ánh đèn càng làm tăng thêm vài phần diễm lệ, làm cho người ta không khỏi hồi tưởng lại hai mươi năm trước, Lạc Hà tiên tử trên Bách Hoa Phổ, một thân phần hồng như ánh nắng chiều cuối chân trời, kiều diễm mê người.

Tán thưởng đánh giá nàng, ánh mắt Hoa Tinh dừng lại trước ngực nàng, chỗ mượt mà to thẳng như hai tòa núi ngọc, cực kỳ đẹp mắt. Dời ánh mắt Hoa Tinh nhìn thấy Trần Lan đang cười trộm, nhìn không được mà gật đầu với nàng, tỏ vẻ tán thưởng. Bên cạnh, chúng nữ đều quay chung quanh Lạc Hà tiên tử mà thỉnh thoảng khen ngợi, khiến cho nàng không nhin được mà lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Mang theo nàng rời khỏi phòng Trần Lan, Hoa Tinh cười hỏi: “Vừa rồi lúc mọi người tán thưởng có phải nhớ tới cảm giác của hai mươi năm trước không? Có phải cảm thấy được hết thấy mọi việc lúc trước, đều cảm thấy có giá trị để lưu luyến không?” Lạc Hà tiên tử sững sốt, cẩn thận suy nghĩ lại lời nói của Hoa Tinh, vừa rồi chính xác mình có loại cảm nghĩ này, thật sự là đã lâu rồi, rất kỳ quái.

Không nghe thấy tiếng vọng, thân thể Hoa Tinh dừng lại, Lạc Hà tiên tử thất thần ở phía sau, lập tức va vào lưng hắn. Vội vàng thối lui hai bước, Lạc Hà tiên tử ngữ khí kinh hoàng nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi ta thất lễ”.

Hoa Tinh lạnh nhạt nói: “Ta biết, ta dừng chân là muốn biết xem nàng đang suy nghĩ cái gì, kết quả nàng thực đã nhập thần, hẳn là một chút chuyện tình dĩ vãng còn đọng lại? Tới bây giờ, ta còn chưa có hỏi qua tên nàng, về sau ta nên xưng hô với nàng thế nào đây?”

Lạc Hà tiên tử ánh mắt nhìn bóng dáng hắn, kỳ dị nói: “Chàng muốn biết trong lòng ta suy nghĩ cái gì, vừa rồi vì sao không hỏi, lại muốn dùng cái phương pháp này? Chẳng lẽ đây là điểm khác biệt giữa Hoa Tinh và người khác sao?”

Hoa Tinh quay đầu nhìn nàng, mỉm cười nói: “Có lẽ thế, về sau nàng sẽ quen mà thôi. Mặt khác bắt đầu từ mai, nàng nhớ phải kêu ta là công tử, cách hai ngày một lần vào buổi sáng, phải tới phòng ta hầu hạ ta rồi giường, đây là quy củ. Bởi vì hiện tại ta có hai nha hoàn, cho nên cách hai ngày. Giờ nàng có thể cho ta biết tên nàng rồi chứ?”

Lạc Hà tiên tử biến sắc, nhưng trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Hai mươi năm trước thiếp tên là Hoàng Lam, về sau tùy chàng gọi thế nào thì gọi đi”.

Hoa Tinh nhẹ giọng niệm hai lần, cười nói: “Tên này cũng không tệ lắm, chẳng qua nếu làm nha hoàn thì khi sai sử sẽ gọi không hay lắm, ta cho nàng một cái tên khác, cũng coi như làm cho nàng quên quá khứ, kêu là Vân nhi đi, bầu trời mây trắng, như yển tung bay”.

Lạc Hà tiên tử tang thương cười, cười nhỏ nói: “Lạc Hà văn chiêu Vân, Tàn Hồng tự cô yển! Có lẽ đây là số mệnh cả đời của ta!”

Cảm nhận được đau khổ trong lòng nàng, Hoa Tinh không hề nói thêm, chậm rãi đi ở phía trước. Sau một lát, hai người liền tiến về phòng Hoa Tinh. Đóng cửa phòng lại, Hoa Tinh nói: “Nàng tới ngồi xếp bằng trên giường đi, toàn thân thả lỏng, ta chữa thương cho nàng. Quá trình này có thể sẽ rất thống khổ, trong đó có thể sinh ra nhiều ảo giác, nhưng nàng nhất định phải bảo vệ tâm trí, bằng không nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, lâm vào tình dục, khi đó nàng đừng nói ta không tuân theo chữ tín, chiếm hữu thân thể của nàng”.

Lạc Hà tiên tử ngóng nhìn hắn: “Vì sao nói cho ta biết việc này, người muốn ta cảm kích chàng đúng không?”

Hoa Tinh cười nói: “Vì sao không hỏi, ta có phải quá tự phụ hay không, nhất định tin tưởng vào thể xác và tinh thần của nàng, cho nên mới thuyết minh hết thấy mọi thứ cho nàng nghe?”

Lạc Hà tiên tử sững sốt, lập tức thở dài: “Chàng thật sự có chút cổ quái, chẳng trách có nhiều nữ nhân theo chàng”.

Hoa Tinh cười ngạo nghễ nói: “Nàng cả đời này cũng nhất định không trốn thoát, mặc kệ là nàng tin hay không, ta đã nói thì nhất định có thể. Tốt lắm, mau ngồi xuống, nhìn cách ăn mặc của nàng thật lâu thật có chút mê người, hiểu chưa?”

Lạc Hà tiên tử đỏ mặt, tựa hồ vì những lời này của hân. Không có mở miệng nói, nàng theo lời hân, ngồi xếp bằng ở trên giường, toàn thân thả lỏng, tâm không ý niệm.

236. Chương 236: Huyết Sát Truyền Nhân

Nhìn nàng một hồi, Hoa Tinh thôi cười, ngồi trên giường phía sau nàng, tay phải nhẹ nhàng đặt lên trên lưng nàng. Vận “Huyền thiên vô cực thần công” Hoa Tinh lấy chân khí thâm hậu thuần dương của mình bắt đầu chữa thương cho nàng, đả thông kinh mạch đã bị băng tâm chân khí phong bế lại. Thời gian trôi qua trong im lặng, Hoa Tinh mất mất một canh giờ mới đả thông được thập nhị chính kinh trong cơ thể nàng, làm cho chân khí bên trong thập nhị chính kinh có thể tự mình vận hành tuần hoàn, như vậy có thể vận dụng được chân khí...

Đứng dậy ngồi ở bên cạnh, Hoa Tinh nhìn chăm chú vào gò má, ánh mắt hàm chứa vài tia cười quỷ dị. Nói thật, trong lòng Hoa Tinh hiểu được, nữ nhân trước mắt, nơi hấp dẫn nhất của nàng chính là dung mạo, dáng người như mỹ nữ bách hoa. Muốn nói có chút cảm tình, có lẽ có ít nhiều hơn một chút, nhưng cái này cũng không phải là điều kiện tiên quyết. Bởi vì vẻ đẹp của nàng, khiến cho nam nhân nào nhìn thấy nàng có vài phần giật mình, cho nên loại tình cảm này, cùng với nhất kiến chung tình hay

thanh mai trúc mã là hoàn toàn khác nhau.

Hoa Tinh là người, có tư duy giống như thường nhân cho nên hân ham sắc đẹp, đây là việc bình thường tự nhiên. Vô công hân cao cường, liệu sự như thần, nhưng mặc kệ người ta nói thế nào, hân thủy chung vẫn là người, là người thì có hiếu kỳ, có lòng hiếu kỳ sẽ sinh ra dục vọng, như thế hân có thể thu thập mỹ nữ, cũng còn có điểm xuất phát. Nam nhân, hoa tâm thực là bình thường, Hoa Tinh hảo sắc lại càng bình thường. Bởi vì hân có nhân phẩm, có võ công, có thân phận có địa vị, sao hân lại không chiếm được chứ?

Nữ nhân có đẹp có xấu, nhưng đối với nam nhân mà nói, có thể ôm mỹ nhân mỗi ngày trong ngực, đối với thân thể nàng rõ như lòng bàn tay, khi đó người sẽ cảm thấy được, nàng còn không bằng nha hoàn trong nhà, bởi vì người đối với nha hoàn kia thực xa lạ, xa lạ sẽ sinh ra lực hấp dẫn, có lực hấp dẫn có thể làm người ta hướng tới. Lòng người rất nhiều quái lạ, rất nhiều lúc không thể phân ra chính ra tà, chỉ phân ra dục vọng cao thấp mà thôi. Tò mò là thiên tính của con người, bình thường dưới thúc ép của luân thường đạo lý có thể che dấu thật sâu. Chỉ khi nào người ta có lực lượng, có thể không để ý tới ánh mắt thế tục, khi đó tất cả dục vọng sẽ phát ra, sẽ làm cho người ta cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, thậm chí là ghen tị cuối cùng là thế nhân không với tới được thì cho đó là sai? Không, đó không phải sai, đó chính là biểu hiện ra ngoài của con người mà bình thường con người luôn luôn che dấu.

Lúc Lạc Hà tiên tử tỉnh dậy, mở to mắt đầu tiên chính là cặp mắt mang theo mấy phần nhu tình, bao hàm nhiều quan tâm, làm cho nàng tâm thần chấn động, trong tâm bắt đầu nổi lên sóng gió.

“Nàng tỉnh rồi, cảm thấy chân khí trong cơ thể đã bắt đầu vận chuyển rồi phải không?” Thanh âm nhẹ nhàng truyền tới, làm cho Lạc Hà tiên tử đang trong mê man liền tỉnh lại, vội vàng tránh ánh mắt của Hoa Tinh, sắc mặt nhanh chóng ửng đỏ.

Cảm thấy được nàng đang xấu hổ, Hoa Tinh mỉm cười đứng dậy, đưa lưng về phía nàng nói: “Lúc này ta đã đả thông thập nhị chính kinh trong cơ thể nàng, khiến cho chân khí có thể vận chuyển, nhưng kỳ kinh bát mạch của nàng còn chưa có thông, cho nên cho dù hiện tại nàng thi triển võ công cũng chỉ có thể được ba tới bốn thành, cho nên không có việc gì tốt nhất đừng đi loạn ra ngoài, tránh gặp nguy hiểm”.

Lạc Hà tiên tử đứng dậy thấp giọng nói: “Cảm ơn chàng, Hoa Tinh. Đêm nay ta không cần ở lại nữa chứ?”

Hoa Tinh cười nói: “Không cần phải gọi ta là Hoa Tinh, về sau gọi là công tử được rồi, lâu thành thói quen. Đêm nay nàng cứ ngủ ở trên giường ta đi, ta tới nơi khác ngủ, bằng không thể xác và tinh thần đều bị ảnh hưởng” Cười cổ quái, Hoa Tinh mở cửa ra khỏi phòng...

Nhìn thân ảnh hần rời xa, Lạc Hà tiên tử hiểu được ý tứ trong câu nói kia của hần, trên mặt không khỏi cảm thấy nghi hoặc, có lẽ Hoa Tinh có một chút kỳ dị. Cửa phòng đóng lại, Lạc Hà Tiên Tử một mình ngồi ở trên giường, trong lòng nghĩ lại hết thấy, cảm thấy được có ít nhiều cảm xúc. Nhưng mà bắt đầu từ đêm qua, hết thấy mọi thứ trước đây đã rời xa mình, một cuộc sống mới đang đợi chính mình, mình bắt đầu như vậy sẽ có kết cục gì đây, việc này nàng cũng không rõ, cũng không muốn nói, bởi vì có một số việc không biết sẽ tốt hơn nhiều so với biết?

Rời khỏi phòng mình, Hoa Tinh đi dạo trong viện một vòng, vừa lúc thấy Tử Ngọc Hoa ngồi trên nóc nhà, một mình ngắm trăng. Phi thân lên bên cạnh hần, Hoa Tinh cười nói: “Nghĩ cái gì đây, một mình đứng xuất thần ở đây làm gì?”

Tử Ngọc Hoa thấy hần đi lên, lạnh nhạt cười nói: “Là đại ca à, đã thu phục xong rồi sao?” Hoa Tinh cười nói: “Tạm thời chưa có, nhưng sẽ sớm thôi”.

Tử Ngọc Hoa nhìn hần một cái, đột nhiên nói: “Có phải đại ca đối xử với Lạc Hà tiên tử hơi tốt thì phải, nếu không sao đem phòng tặng cho nàng?”

Hoa Tinh sững sốt một chút, lập tức cầm tay nàng nhìn bầu trời đêm nói: “Công bằng với nàng chứ, nhưng thật ra người mặc đồ nữ nhân vào cho đại ca nhìn? Cái này có thể tưởng tượng được”.

Tử Ngọc Hoa nhìn hần một cái, nhẹ nhàng giật tay, đáng tiếc động tác Hoa Tinh thật nhanh, hần cũng không tiện cử động để mặc hần nắm. Tránh ánh mắt của Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa sâu kín nói: “Đại ca không biết chúng ta cứ như vậy là tốt lắm sao, nếu ta khôi phục thân phận nữ nhân, đến lúc đó lại cùng các nàng tranh giành tình nhân. Đến lúc đó đại ca lại càng khó khăn hơn”.

Hoa Tinh trầm tư một chút, gật đầu nói: “Điều này cũng đúng, có thân phận hiện tại của đệ ở bên cạnh, ta có thể bớt được nhiều phiền toái, một khi đệ khôi phục thân phận nữ nhân, đến lúc đó đối ngoại với các nàng sẽ không tốt chút nào. Nếu như vậy, việc này tạm thời không đề cập tới, chờ khi đem đệ tới Long Thần Thiên Cung, đại ca tự mình hướng nhạc phụ đại nhân cầu hôn, như vậy là được chứ?”

Nói xong nhìn Tử Ngọc Hoa. Tử Ngọc Hoa sắc mặt đỏ lên, tránh đi thấp giọng nói: “Đến lúc đó hãy nói sau, hiện ra giờ đại ca buông tay đi, chúng ta nói chuyện khác”.

Mỉm cười buông tay, Hoa Tinh nói: “Cũng được, tới lúc đó nói sau, hiện giờ nói chuyện một chút về việc Tế Nam. Theo tình hình trước mắt mà nói, Tế Nam lại bắt đầu phong vân, khô lâu nhân thần bí, truyền nhân hắc Long đàm, cùng với Tuyết Âm giáo chợt hiện vô lâm, tất cả đều là chuyện xấu, chỉ sợ lại có một hồi gió tanh mưa máu xảy ra”.

Tử Ngọc Hoa lạnh nhạt nói: “Ý đồ của các thế lực này, ta tin tưởng đang mưu đồ tới đại ca, nhưng dù sao cũng là nhỏ lại càng nhỏ, cho nên đại ca cũng không cần để ý. Chúng ta đã tới nơi này không ít thời gian, đại ca tính đợi cho Hoa Ngọc Như cam tâm tình nguyện rồi mới rời khỏi Tế Nam sao?”

Hoa Tinh không dám chắc nói: “Điểm này ta cũng không biết, dù sao cũng có một số việc không ai có thể rõ được, có lẽ chờ tới một ngày nào đó, nàng mới có thể cam tâm tình nguyện. Tình yêu nam nữ rất kỳ quái, đôi khi chính vì nụ cười của các nàng, phải trả một cái giá kinh người. Chẳng qua nhân sinh một đời, kỳ thực người ta cầu nhất là cảm động thấu hiểu cùng cảm thán dù chỉ trong chốc lát”.

Tử Ngọc Hoa thấp giọng nói: “Người ta nói đang ở trong phúc không biết phúc, có phải là chỉ các nữ nhân như các nàng không?”

Hoa Tinh lắc đầu cười nói: “Thật ra các nàng cũng có chỗ khó xử, đây là bất đắc dĩ. Chẳng qua bởi vì việc này, cảm tình này mới đáng giá để ta theo đuổi, đáng giá để ta yêu. Nếu dễ dàng chiếm được, kết quả việc này tuy giống nhau nhưng quá trình sẽ khác nhau. Trên đời mỗi người đều phải từ sinh ra rồi chết đi, cái khác chính là quá trình họ sinh ra tới lúc chết nó thế nào mà thôi”.

Tử Ngọc Hoa cười, nhẹ giọng nói: “Đại nói rất đúng, lòng người rất kỳ quái, không chiếm được mới là đẹp nhất. Nhưng là không biết tương lai của đệ, sẽ đi hết một đoạn tình duyên này thế nào đây?”

Ánh mắt Hoa Tinh biến đổi, nghiêng đầu nhìn “hần” dưới ánh trăng khuôn mặt trắng bóng kia phản chiếu ánh sáng, có một vẻ đẹp nói không nên lời, làm cho người ta cảm thấy rung động.

Nhẹ nhàng Hoa Tinh khẽ ngâm nga nói: “Tử sam nghênh phong lập dao sơn, ngọc như minh kính nguyệt như hoàn, tây phong tàn vũ thanh huy nguyệt, thủy văn tử ảnh ngọc hoa niên?” tại

Tử Ngọc Hoa sững sốt hỏi: “Đại ca người ta nghe không hiểu à, có ý tứ gì vậy?”

Hoa Tinh cười nói: “Cứ suy nghĩ kỹ một chút đi, đến lúc đó đệ sẽ hiểu được. doc truyện tại . Tốt rồi, muộn rồi, trở về nghỉ ngơi đi, ta cũng phải đi tìm một nơi ngủ bằng không đêm nay phải ngủ ngoài trời mất” Người nhẹ nhàng nhảy xuống, biến mất giữa hành lang. Tử Ngọc Hoa nhìn theo bóng dáng hắt, trong lòng suy tư, vừa rồi bốn câu thơ đó là ám chỉ cái gì, kỳ quái.

Rời khỏi Tử Ngọc Hoa, Hoa Tinh suy tư một chút, vốn đêm nay muốn đi tới thư phòng của Lãnh Như Thủy, muốn hái đóa hoa này, nhưng nghĩ lại Tế Nam này đột nhiên phong vân nổi nên, nếu có việc cũng sẽ có chút bận tâm, cho nên cuối cùng hắn quyết định tới phòng Mai Hương. Đi tới ngoài cửa, Hoa Tinh nhẹ nhàng gõ cửa, Mai Hương bình tĩnh ở bên trong. Không lâu sau cửa phòng mở ra, chỉ thấy Mai Hương mặc nội y, ánh mắt đang buồn ngủ mê man nhìn Hoa Tinh, hiển nhiên không kịp phản ứng lại, không biết có chuyện gì xảy ra...

Buồn cười xoa nắn khuôn mặt nàng, Hoa Tinh trêu mếu nói: “Tiểu mơ hồ, nhìn nàng ngủ còn chưa tỉnh kìa, biết ta tới gõ cửa có việc gì chứ?”

Mai Hương ngây ngô cười một chút lắc đầu nói: “Không biết, chàng có chuyện gì vậy?”

Hoa Tinh ôm lấy nàng đi vào trong phòng, trở tay đóng cửa, sau khi lôi kéo nàng tới bên giường cười mắng: “Ta tới đương nhiên là ngủ rồi, bằng không trễ như vậy gõ cửa phòng nàng làm gì?”

Mai Hương sững sốt, lập tức mặt ửng đỏ, cuối cùng là vui vẻ xấu hổ, tựa đầu vào trong lòng ngực hắn thấp giọng nói: “Chàng lâu rồi không tới, hại người ta còn không biết chàng tới làm gì nữa cơ, ta còn tưởng rằng chàng không thích Hương nhi tiểu bất điểm như này chứ?”

Hoa Tinh sững sốt, đột nhiên hiểu được mình có vẻ hơi xa vắng nàng. Nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, Hoa Tinh thấp giọng nói: “Ai nói ta không thích Hương nhi, ta thích nhất là Hương nhi à, bằng không sao đêm nay ta lại tới tìm Hương nhi chứ?”

Ngắc đầu, Mai Hương vui mừng nói: “Thật chứ, chàng thực sự thích Hương nhi, không chê Hương nhi không đầy đặn như các nàng sao?”

Tới đó, Hoa Tinh mới hiểu được, vì sao nàng lại xưng mình là tiểu bất điểm, thì ra chỉ vì thế. Tay phải xâm nhập vào trong nội y, Hoa Tinh nắm lấy đôi tiểu bạch thỏ cười nhẹ nói: “Ngốc à, ai nói ta chỉ thích đầy đặn chứ, tiểu bạch thỏ ta cũng thích mà. Đêm nay, ta sẽ thật trêu mếu Hương nhi của ta”.

Mai Hương rên một tiếng, mặt đỏ như nước nói: “Hoa Tinh, chàng không được không yêu Hương nhi à, Hương nhi rất thích chàng, rất yêu chàng, rất...” Câu nói kế tiếp của nàng bị Hoa Tinh che lại bằng đôi môi của hắn. Ban đêm, ngọn đèn lắt lư trong phòng Mai Hương, một đêm giữa mùa hạ, tại đây một hồi xuân sắc tràn ngập khắp cả phòng, thanh âm rên rỉ mê người kia tựa như thủy triều pháp phồng thoải mái, cuối cùng biến mất trong thời gian.

Thạch Tuyên từ lâu, ở trong thành Tế Nam, chính là một cửa hiệu lâu đời đã ba mươi năm rồi, sinh ý rất tốt. Giữa trưa, một người mặc áo đen, đầu đội mũ xuất hiện ở ngoài cửa. người liếc mắt nhìn lầu một cái, lập tức dọc theo cầu thang đi lên lầu trên, đi tới lầu hai tìm một chiếc bàn ở cạnh giường ngồi xuống. Gỡ mũ chùm đầu ra, chỉ thấy người này chừng ba mươi, tướng mạo cũng không có gì khác người, duy nhất làm người ta chú ý chính là ánh mắt sắc như dao, cực kỳ sắc bén.

Tùy ý kêu rượu và thức ăn, tráng niên áo đen bắt đầu đánh giá thực khách chung quanh, phát hiện ra người võ lâm cũng có, chẳng qua không có nhân vật nào xuất sắc để hắn phải chú ý. Quay đầu lại, người này chậm rãi nhắm nháp thức ăn trên bàn, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng bình tĩnh, lộ ra vài phần hướng về cái gì đó, tựa hồ đang hoài niệm về chuyện gì đó, giờ khắc này đang vang vọng trong trái tim hắn.

Đột nhiên một thân ảnh hiện ra cạnh bàn làm cho hắn chú ý. Ngắc đầu lên thấy một lão nhân trọc đầu sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn hắn, yên lặng không nói. Song phương nhìn nhau một lát, người áo đen hừ lạnh nói: “Các hạ không mời mà tới, nói vậy không phải vì một chút rượu cùng thức ăn chứ?”

Lão nhân trọc đầu cười, thanh âm quái dị nói: “Nhất Châm Kiến Huyết, thật sự không hổ là nữ khí như đạo, không hổ là truyền nhân của Huyết Sát Ma Quân Hắc Long đàm. Lão quái ta tới, rượu và thức ăn cũng muốn, chẳng qua ăn một chút cơm tự nhiên sẽ trả lễ liền, Không biết cũng mặc kệ?”

Người áo đen ánh mắt biến đổi quái khê nói: “Nếu như vậy xin mời ngồi”.

Lão nhân trọc đầu cười hắc hắc, ngồi ở đối diện hẳn, cầm chiếc đĩa lên ăn liền. Một lúc sau, hai người tựa như hai người quen nhau vậy, cũng không nói nhiều tự mình ăn cơm, đợi lúc cơm no rượu say lão nhân trọc đầu mới nói: “Bữa tiệc này còn miễn cưỡng, ta nói cho người một việc, cửa nam thành có một Bách Hoa môn, người chắc cũng biết. Bách Hoa môn có một Phương Hoàng đặc sứ, tin tưởng người cũng đã nghe qua, mà bên người Hoa Tinh này có tỷ muội Giang Nam, đó là con gái của Diệp Tinh trên Bách Hoa phổ, việc này khẳng định người cũng đã rõ, nhưng là làm thế nào có được nàng, việc này còn tùy vào người?”

Người áo đen mặt không chút thay đổi hỏi: “Người nói những lời này, đi một đường vòng thật lớn, tới cuối cùng là muốn nói việc gì cứ nói thẳng ra lòng vòng cái gì chứ?”

Lão nhân trọc đầu liếc mắt nhìn hẳn một cái cười nhẹ nói: “Diệp Tinh chính là thân thể Huyền Âm trời sinh, có thể tu luyện âm nhu công làm võ học đột nhiên tăng mạnh, chẳng lẽ người tới nơi này không phải vì nàng?”

Người áo đen trừng mắt nhìn lão nhân nói: “Nếu người muốn chứng thật lời nói của ta, ta có thể nói cho người, người đoán không đúng, Chẳng qua ta cũng hiểu được, người tới đây không phải vì rượu và thức ăn, cũng không phải là vì nhắc nhở ta, mà là vì cái gì đó ở trong lòng ta. Chính là nếu ta nói cho người cái đó đã bị ta hủy rồi, người cảm thấy có mấy phần tin được đây?”

Lão nhân trọc đầu biến sắc âm hiểm cười nói: “Người thanh niên, tài ăn nói không tồi, nhưng là người cảm thấy nói như vậy có mấy phần tác dụng đây?”

Người áo đen hừ nói: “Nói như vậy có tác dụng rất nhiều, thứ nhất chính là nói cho người, nếu người muốn cái kia, thực xin lỗi, ta không thể đưa cho người, đơn giản như vậy, người cảm thấy đủ hay không?”

Lão nhân trọc đầu sắc mặt nghiêm lại hừ lạnh nói: “Người thanh niên, con đường của người còn dài không nên hủy diệt tiền đồ của mình, đến lúc đó chẳng thể trách người khác được à. Ta đến cũng không phải vì đấu võ mồm với người, về phần người đối với chuyện này như thế nào cũng không có quan hệ tới ta, bởi vì tới lúc đó sẽ có người chờ người. Ta chỉ ở một bên quan sát, nhìn ngắm mà thôi. Nếu muốn tìm ta, nhớ là tới thành đông Quan Đế Miếu, tin tưởng người sẽ tới ha ha...” Trong tiếng cười lớn, lão nhân trọc đầu rời đi rất nhanh.

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, sau khi lão giả rời đi một lát mới để tiền lại rời khỏi Thạch Tuyền Tử Lâu, hướng ra cửa thành nam mà đi. Ra khỏi cửa thành, Người áo đen đi không tới năm dặm, đã sớm phát hiện ra trong rừng cây có một hồi giao chiến. Chỉ thấy ba người áo xám đang dùng tay trần, cùng với ba nhân sĩ võ lâm giao thủ, mặt đất có bảy tám cỗ thi thể, đều là các nhân sĩ võ lâm, hiển nhiên là bị ba người áo xám giết chết.

Lưu tâm nhìn lại một hồi, Người áo đen phát giác, những người áo xám này đều cùng môn phái, đều am hiểu chiêu pháp, chiêu lực này cực kỳ bá đạo âm độc, chiêu thức quỷ dị âm hiểm, cũng không phải là hạng người chính đạo. Lúc này, lại có hai nhân sĩ võ lâm bị giết, liền chỉ còn một người đang cố gắng giãy dụa với tử thần. Ngay lúc này ngoài rừng đột nhiên truyền tới thanh âm nữ nhân: “Nơi này có đánh nhau, chúng ta tới xem một chút đi, nói không chừng có chút phần khích”.

Người giọng nữ nói: “Đừng chạy nhanh như vậy, để ý đừng làm người khác bị thương, chúng ta cùng kẻ ngang ngược sẽ đau lòng đó”.

Dứt lời một tiếng cười to cùng tiếng mắng yêu truyền tới, sau đó làm đám người xuất hiện tại bờ rừng. Đúng là Hoa Tinh cùng Âm Nhu, Mai Hương, Thu Nguyệt, tỷ muội Diệp Tinh, Lãnh Như Thủy, Nguyệt Vô Ảnh, Trần Lan chín người...

Người áo đen vừa thấy Hoa Tinh đầu tiên là sửng sốt sau đó biến sắc, hiển nhiên biết được thân phận của hẳn. Mà đúng lúc này, ánh mắt Hoa Tinh cũng chuyển qua người hẳn, hai người cách xa nhau hai mươi trượng, cùng nhìn lẫn nhau, ánh mắt đều lộ ra ánh sáng kỳ quái. Lúc này Hoa Tinh một tay ôm lấy Âm

Như khẽ nói với chúng nữ: "Người áo đen bên kia các nàng cẩn thận một chút, người này võ công cực kỳ hiểm thấy, trên người hắn có một cổ khí huyết sát ẩn dấu, có thể chính là truyền nhân

của Huyết Sát, không có việc gì đừng trêu vào hắn, tránh rủi ro đi".

Chúng nữ nghe vậy cả kinh, ánh mắt chuyển qua người người áo đen, sắc mặt mang theo vài phần tò mò cùng kinh dị. Nhẹ tới bên cạnh Hoa Tinh, Lãnh Như Thủy thấp giọng nói: "Chàng nói người này xuất hiện ở đây, có thể là tới vì chúng ta không?"

Hoa Tinh mỉm cười nhìn trận chiến giữa sân lạnh nhạt nói: "Tới hay không đều giống nhau, ai gặp gỡ ta đều phải thấp hươu nhiều hơn, bằng không ngoại trừ con đường chết ra không còn đường nào khác. Hiện ra Vô Ảnh đi thử võ công của ba người áo xám kia một chút, nhớ phải cẩn thận đó, bọn họ sử dụng chính là Tuyệt Âm chưởng, Nhớ không được đối chưởng với bọn chúng tránh bị Tuyệt Âm khí gây thương tích".

Nguyệt Vô Ảnh liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, khẽ hỏi: "Chàng muốn ta cứu người chưa chết kia?"

Hoa Tinh lắc đầu nói: "Người nọ không cần cứu hắn, ta chỉ bảo nàng thử võ công của ba người kia một lần là được rồi. Một khi nàng cứu người nọ, có một số việc cuối cùng chỉ có thể lấy sinh mệnh mà kết thúc mà thôi, việc như vậy sẽ không tốt lắm, nàng hiểu ý tứ của ta chứ?"

Nguyệt Vô Ảnh nghe được gật đầu nói: "Ta hiểu rồi, chàng yên tâm ta biết phải làm sao" Dứt lời chậm rãi đi tới giữa sân, nhịp bước không nhanh không chậm...

Lúc này ở giữa sân, ba người áo xám đã có hai người đứng ra hai bên lưu ý tình huống của đoàn người Hoa Tinh cùng Người áo đen kia. Lúc này vừa thấy Nguyệt Vô Ảnh đi tới, một trong hai người khoảng bốn mươi tuổi nói: "Lão ngũ, đi ngăn cản nàng, nhớ rõ chỉ cần cầm chân nàng một chút, chờ khi lão lục giải quyết xong, chúng ta rời đi ngay lập tức".

Bên cạnh, một người tầm ba lăm, ba sáu nói: "Hiểu rồi, lão tứ áp trận đi, ta đi tiếp đón nàng" Nói xong thân ảnh nhoáng lên một cái, liền hiện ra trước Nguyệt Vô Ảnh ngăn cản đường đi của nàng.

237. Chương 237: Cao Thủ Tuyệt Âm

Nhìn chăm chú vào Nguyệt Vô Ảnh, người áo xám được gọi là lão Ngũ kia nói: "Đứng lại, ngươi là người phương nào, vì sao tới đây?"

Nguyệt Vô Ảnh lạnh nhạt nói: "Ta chính là ta, trong lòng ngươi thật ra đã biết được thân phận của ta, không phải sao? Ta tới rất đơn giản, muốn biết các ngươi là ai".

Lão Ngũ sắc mặt lạnh lùng nói: "Nói như vậy, các ngươi điều tra mà tới, không biết ngươi có bốn sự này, có lẽ ta hỏi trong miệng ngươi sẽ biết được chuyện tình?"

Nguyệt Vô Ảnh cười lạnh nói: "Có bản lĩnh hay không thử một chút chẳng phải biết sao, xem chiêu".

Một chưởng xuất ra một cổ kinh phong xoay tròn cuốn tới, nháy mắt đã tới trước ngực lão ngũ, khiến cho hắn cả kinh: "Thật không ngờ võ công ngươi thật sự rất khá, lão tử sẽ chơi đùa với ngươi một chút".

Trong khi nói chuyện, lão ngũ đưa tay phải lên không trung thay đổi nửa vòng, xảo diệu hiện ra trước ngực, chưởng ảnh nổi lên một tầng thanh mang, đón một chưởng tới của Nguyệt Vô Ảnh.

Biết chắc là khó đón đỡ, thân pháp Nguyệt Vô Ảnh vừa chuyển, dáng người tuyệt vời của nàng như phượng hoàng giương cánh, lúc Tuyệt Âm chưởng bổ xuống là lúc bay lên trời, lập tức đảo ngược thân thể, đầu dưới chân trên, hai tay xoay tròn, chưởng lực mạnh mẽ tạo thành một xoáy lốc hình tròn, nhắm tới lão ngũ phóng đi. Ở mặt đất, lão ngũ một chưởng phách vào khoảng không cũng đã biết không ổn, miệng quát lên một tiếng giận dữ, thân thể đột nhiên rùn xuống, cả người xoay tròn như la bàn, hai tay dùng phương thức cổ quái hướng lên trời bổ ra một chưởng, liền tiếp âm hàn từ chưởng lực hiện ra thành một dòng nước lạnh, chống lại một kích này của Nguyệt Vô Ảnh.

Hai binh gặp nhau, cường giả vi tôn, một trận chiến này song phương thi triển bản lĩnh, gió lốc xoáy đáng sợ cùng với dòng nước lạnh, không ai nhường ai va chạm mãnh liệt. Cuối cùng dung hợp thành một cỗ lực lượng đáng sợ hơn nữa, giữa một tiếng sét đánh, bụi đất cuộn cuộn bay lên đầy trời, lực phá hoại đáng sợ này làm nguyệt Vô Ảnh bắn lên trên ấy trượng, mà lão ngũ áo xám hai châm hãm sâu vào bùn đất, bụi đất bay lên toàn thân.

Chung quanh bốn phía đang xem cuộc chiến, lão Tứ áo xám kia hô lên một tiếng, hiển nhiên kinh ngạc vì võ công của Nguyệt Vô Ảnh. Mà người áo đen kia sắc mặt cũng âm trầm, không đoán được đang suy nghĩ gì. Phía Hoa Tinh lúc này, chúng nữ đều lên tiếng quát kêu Nguyệt Vô Ảnh cố lên, mà Hoa Tinh mỉm cười nhìn trận chiến, lẳng lặng quan sát cách phát kinh ra chiêu của lão ngũ.

Giữa không trung, thân pháp Nguyệt Vô Ảnh thay đổi, sau khi ổn định thân hình, trong miệng quát khẽ một tiếng, xuất chiêu Phượng Hoàng Niết Bàn cả người bộc phát ra một khí tức bàng bạc cực lớn, nhuệ khí này sắc bén như một lưỡi dao sắc kén, thẳng nhập vào lòng người. Trên mặt đất, tên lão ngũ vừa mới rút chân ra khỏi đất, đột nhiên nghe được tiếng kêu sợ hãi của lão Tứ, trong lòng không khỏi chấn động, ngẩng đầu lên chỉ thấy một đạo gió xoáy đập tới mặt, lực phá hủy mạnh mẽ này khiến cho sắc mặt hắn tái nhợt, trong miệng hét lên tiếng giận dữ như sấm.

Trong tiếng quát lớn, lão ngũ hai tay đột nhiên vỗ lên mặt đất, thân thể mượn lực bắn ngược ra, lúc rời khỏi mặt đất là lúc hai tay hắn lần lượt thay đổi trên đỉnh đầu, âm hàn tà độc Tuyệt Âm chưởng tuôn ra, trong nháy mắt tiếp đón một kích của Nguyệt Vô Ảnh. Lần thứ hai giao phong, thể công của song phương mãnh liệt hơn trước, Nguyệt Vô Ảnh toàn lực một kích trong khi lão ngũ chỉ miễn cưỡng đối phó với địch nhân, cho nên lực tấn công cương mãnh này đánh cho thể công của lão ngũ tan tác, dư kinh như đao phong nhập thể, nháy mắt xé rách quần áo quanh thân hắn, mang theo máu huyết bắn tung đầu trời, đồng thời đánh hắn bay ra xa ba trượng đập mạnh vào một thân cây.

Tiêu sái bay xuống, Nguyệt Vô Ảnh lạnh lùng nói: “Không biết hiện giờ ngươi có bản lĩnh mở miệng hỏi được ta cái gì chứ?”

Ở đối diện, lão tứ đang ôm thân thể lão ngũ, không ngừng dò hỏi: “Thế nào, cảm thấy thế nào?”

Lão ngũ toàn thân đầy máu, ho khan nói: “Không có gì, không ảnh hưởng tới tính mệnh, lão tứ ngươi phải cẩn thận, nữ nhân này không đơn giản”.

Lão tứ áo xám thấp giọng trấn an hắn, đứng dậy nói với lão lục đang giao chiến: “Lão lục nhanh tay nhanh chân lên, còn lẽ mề cái gì nữa”.

Sau đó quay đầu âm lãnh trừng mắt nhìn Nguyệt Vô Ảnh nói: “Thủ đoạn không tệ, hôm nay ngươi muốn không cản trở chúng ta không được sao?”.

Nguyệt Vô Ảnh hừ lạnh nói: “Không cản trở cũng được, nhưng phải xem ngươi trả lời vấn đề của ta như thế nào. Nếu ngươi trả lời chi tiết, tự nhiên ta sẽ không làm khó dễ ngươi, nếu ngươi không thực lòng nói ra, đến lúc đó chỉ sợ ta có tâm thả ngươi, cũng không được”.

Lão tứ hừ nói: “Ngươi muốn biết cái gì, nói rõ đi”.

Nguyệt Vô Ảnh nói: “không có gì, ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút, ba vị võ công cao cường, không phải là người bình thường, không biết tới từ nơi nào?” Lão Tứ ánh mắt lạnh lùng, khiêu khích nói: “Ta không muốn nói cho ngươi, ngươi tính thế nào?”.

Nguyệt Vô Ảnh cười ngạo nghễ, chỉ Hoa Tinh một chút cười nói: “Ngươi có thể không nói, chỉ cần người bên kia gạt đầu một cái, các người có thể rời đi, nếu hắn không gạt đầu, ba vị chỉ sợ không thể rời đi”.

Ánh mắt chuyển qua người Hoa Tinh, lão tứ biến sắc, trầm tư một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Vị kia nếu ta không nhìn nhầm thì hắn đó là Phượng hoàng đặc sứ Hoa Tinh danh tiếng lấy lừng, cũng là người bài danh đứng đầu trên Phong Vân bảng?”.

Nguyệt Vô Ảnh nói: “Nói không sai, hắn đúng là Hoa Tinh, cũng chính là đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện, nhân xưng đồ đao ở tay, heo chó cúi đầu! Hắn có tính tình thế nào ba vị hắn là đều có chút ít hiểu biết, điểm này ta cũng không nhiều lời”.

Lão tứ sắc mặt ngưng trọng, hiển nhiên lo lắng vì lời nói của Nguyệt Vô Ảnh. Mà lúc này lão Lục đã giải quyết xong đối thủ đi tới bên cạnh hắn.

Thấp giọng thương nghị một hồi, lão tứ ngẩng đầu nhìn Nguyệt Vô Ảnh chất vấn nói: “Nếu chúng ta nói cho người biết lai lịch, người có thể bảo đảm ngừng tay không làm khó cho chúng ta?”. tại

Nguyệt Vô Ảnh nói: “Điểm này người có thể yên tâm, Hoa Tinh danh tiếng vang thiên hạ, chưa từng nói chuyện không tính toán bao giờ”.

Nghe vậy, lão tứ chần chờ một lát cuối cùng nói: “Tốt, chúng ta tin các người một lần. Nhưng là người áo đen kia, hắn có quan hệ gì với các người?”

Nguyệt Vô Ảnh liếc mắt nhìn Người áo đen một cái lạnh nhạt nói: “Người này không chút quen biết với chúng ta, cho nên không nói tới liên quan gì cả. Hiện giờ người nên đáp vấn đề vừa rồi của ta đi”.

Lão tứ phân phó lão lục đỡ lão ngũ lùi lại, đợi hai người của mình đi ra ngoài hai mươi trượng mới mở miệng nói: “Hy vọng Hoa Tinh danh bất hư truyền, chúng ta tới từ Tuyệt Âm giáo. Việc còn lại ta không thể phụng cáo, tạm biệt!”.

Dứt lời thân thể đã bay lên, nhô lên ngụp xuống vài cái đã biến mất ngoài rừng, đảo người không thấy bóng dáng đâu. Cùng lúc đó người áo đen tựa hồ cũng biết không có việc gì phải xem nữa, khi chúng nữ nhìn lão tứ rời đi, cũng lặng lẽ rời đi không còn thấy tăm hơi.

Trong rừng, Lãnh Như Thủy kéo ống tay áo Hoa Tinh, thấp giọng hỏi: “Cứ như vậy là xong sao, chúng ta không đuổi theo một ai?”.

Hoa Tinh cười nói: “Tình huống trước mắt thật không nên làm thật chặt. Đầu tiên nếu tra ra Tuyệt Âm giáo ở trong này, như vậy bọn họ tất nhiên là có mục đích, chúng ta không cần phải phát sinh xung đột với bọn chúng, bởi vì bên cạnh ta còn các nàng ở bên, làm cho ta phải chiếu cố. Tiếp theo, người áo đen thần bí kia mười phần thì tám phần là truyền nhân Huyết Sát, trước mắt hắn không có biểu hiện ra âm mưu gì, chúng ta chỉ cần đề phòng không đáng liều mạng cùng hắn. Nhưng là quan trọng hiện giờ trong các nàng chỉ có Nguyệt Vô Ảnh có đủ võ công để đảm đương ở ngoài một mình, những người còn lại đều phải khổ luyện, cho nên ta không muốn mạo hiểm, dù sao có vài thứ mất đi vĩnh viễn không tìm lại được. đọc truyện tại . Ta không muốn phải hối hận cả đời”.

Như Thủy ánh mắt kỳ dị nhìn hắn một cái, không hề hỏi nhiều, Mai Hương ở bên cạnh nhân cơ hội nói hỏi: “Hoa Tinh, chàng đoán Tuyệt Âm giáo vì sao đột nhiên xuất hiện ở Tế Nam này, chẳng lẽ nơi này còn có cái gì đó hấp dẫn bọn họ? Còn nữa, Huyết Sát truyền nhân kia trên người hắn có bộ bí kíp võ học làm người trong võ lâm tha thiết mơ ước, vì sao không che dấu hành tung, lại quang minh chính đại xuất hiện là vì cái gì đây?”.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Mai Hương, Hoa Tinh mang theo chúng nữ đi ra ngoài rừng, một mặt nói: “Vấn đề này kỳ thật khó mà nói, dù sao Tuyệt Âm giáo này cũng đã tuyệt tích giang hồ hơn mười năm, giờ lại đột nhiên xuất hiện, là muốn đông sơn tái khởi, hay là có một mục đích khác, chúng ta đều không đoán được. Trước mắt theo tình huống hiện giờ của chúng ta mà nói, tốt nhất là bình tĩnh chờ đợi biến cố, đem việc này giao cho Bách Hoa môn xử lý, chúng ta chỉ cần ra mặt trong thời khắc mấu chốt, không làm tổn hại tới lợi ích của Bách Hoa môn là được. Về phần người áo đen thần bí kia, hắn tới nơi này vì mục đích gì hiện giờ ta cũng đoán được vài phần”.

Chúng nữ vừa nghe thấy thế tò mò nhìn hắn, cũng đợi hắn trả lời, mà Hoa Tinh dường như biết được tâm tư của chúng nữ, ngược lại ngậm miệng không nói, mỉm cười nhìn các nàng, cố ý trêu đùa mọi người. Nhận thấy mục đích của hắn, Âm Nhu bất mãn nói: “Hoa Tinh chết tiệt, Hoa Tinh xấu xa, có gì đặc biệt hơn người cổ tình đục nước thả câu, tin chúng ta bỏ mặc chàng hay không?”.

Chúng nữ vẻ mặt muốn xem náo nhiệt, muốn biết Hoa Tinh ứng đối thế nào, mà Hoa Tinh dường như cũng hiểu được tâm tư mọi người. Liền kéo Âm Nhu qua, đánh vài phát vào mông nàng làm trò trước mặt chúng nữ. Thanh âm vang dội kia cùng tiếng quát mắng của Âm Nhu làm chúng nữ vẻ mặt đỏ

bừng, ánh mắt là lạ, cũng không dám nhìn Hoa Tinh.

Ha ha cười qua đi, Hoa Tinh buông tha Âm Nhu, tiếp đó là kéo tay tỷ muội Diệp Tinh, trước ánh mắt kinh dị của chúng nữ hần mở miệng nói: “Người áo đen thần bí kia tới Tể Nam, mục đích có thể không chỉ có một, nhưng một trong số đó là đôi tỷ muội bảo bối bên người ta này, bởi vì các nàng có thân thể huyền âm, ai có thể có được thân xử nữ của nàng, cũng có thể chiếm huyền âm chân khí đó làm của mình. Việc này có thể làm cho người tu luyện võ công âm nhu thực lực đột nhiên tăng mạnh, từ một người bình thường trở thành một cao thủ. Mà huyết sát truyền nhân này sở học chính là loại âm nhu độc nhất, cho nên tỷ muội Diệp Tinh đối với hần mà nói, có lực hấp dẫn tương đối lớn”.

Chúng nữ nghe vậy cả kinh, lần đầu tiên biết rõ chân tướng, sắc mặt đều đại biến, tò mò nhìn về tỷ muội Diệp Tinh. Nguyệt Vô Ảnh khe khẽ thở dài: “Cứ như vậy, phiền toái của chàng lại tới. Hần tới Tể Nam chứng tỏ chuyện này đã bị lộ, tới lúc đó chỉ sợ chúng ta lại không được bình an”.

Hoa Tinh nghe vậy cười cười không chút để ý. Mai Hương đột nhiên nói:

“Hoa Tinh, ta hỏi chàng một vấn đề, lúc trước chúng ta cứu tỷ muội Diệp Tinh có phải chàng đã biết rõ chuyện này?”

Không đợi Hoa Tinh trả lời, Diệp Tinh nói: “Các vị tỷ tỷ đoán không sai, lúc trước Hoa công tử cứu chúng ta thì đã biết việc này, cũng là giáp mặt nói cho chúng ta. Công tử muốn chúng ta đi theo, cũng vì muốn bảo hộ cho chúng ta, đối với việc này tỷ muội chúng ta hai người vạn phần cảm kích”.

Chúng nữ nghe xong đều nhìn Hoa Tinh, ánh mắt có vài phần hoài nghi, Âm Nhu lại châm chọc nói: “Không nghĩ tới báo đáp, lấy thân báo đáp. Hần không phải là ham sắc đẹp sao, nghĩ muốn chiếm tiện nghi. Vừa gặp qua hần đã muốn cứu sao, vừa rồi người nọ trong rừng cây có thể không chết, hần sao không ra tay cứu người đi? Sắc lang chính là sắc lang, trời sinh còn có sắc tâm”.

Sắc mặt Diệp Tinh tỷ muội đỏ lên, vụng trộm nhìn Hoa Tinh, ngậm miệng không nói. Hoa Tinh trừng mắt nhìn Âm Nhu quát: “Có phải đã quên việc vừa rồi không, xem ra ta lại phải xử phạt nàng nặng hơn mới được”.

Âm Nhu hú lên quái dị, thân thể lập tức bỏ chạy tới phía sau Nguyệt Vô Ảnh, bưng bình làm mặt quỷ với hần, làm tất cả mọi người đều cười vui.

Bởi vì gặp phải chuyện này, Hoa Tinh vốn muốn mang chúng nữ đi chơi vui một chút, lại buộc phải hủy bỏ, mọi người cùng nhau trở về Bách Hoa môn. Trong biệt viện, Tử Ngọc Hoa thấy mọi người không khỏi tò mò hỏi: “Làm sao vậy, trở lại sớm như vậy, đi chơi không vui vẻ sao?”.

Âm Nhu không vui nói: “Cao hứng cái rắm ấy, mỗi lần vào Tể Nam chơi, lần nào hần nói mang chúng ta đi chơi kết quả đều bị bỏ dở giữa chừng, hôm nay còn không phải giống như vậy sao, gặp chút việc lại phải trở lại” Mặc khác mấy nữ nhân đều cười cười tiếu nuối, nhưng không ai dám công khai nói ra giống như nàng.

Ánh mắt chuyển qua người Hoa Tinh, Tử Ngọc Hoa hỏi: “Đại ca gặp phải chuyện tình gì, làm cho huynh không có tâm tình đi chơi?”

Hoa Tinh lạnh nhạt nói: “Không có gì, chỉ là người của Tuyệt Âm giáo cùng thần bí truyền nhân của Huyết Sát. Ta còn cho Vô Ảnh thử qua võ công của giáo đồ Tuyệt Âm giáo, đối phương cũng không phải nhân vật lớn gì, cho nên cũng không gây khó dễ cho bọn họ”. Bên cạnh, Trần Lan kể lại sự việc một lần, khiến cho Tử Ngọc Hoa cùng những người khác hiểu được toàn bộ quá trình.

Dạ Phong nghe xong, mở miệng hỏi nói: “Hoa Tinh, hiện giờ ngươi tính làm sao, mặc cho tình thế cứ phát triển, chúng ta yên lặng mà xem diễn biến, làm người bị động?”.

Hoa Tinh lắc đầu nói: “Ta tính nói chuyện với Hoa Ngọc Như một chút, cho các nàng điều tra việc này, có tình huống gì thì chúng ta thương nghị sau, mọi người cùng nhau giải quyết việc này. Ngay ngốc ở Tể Nam này đã đủ lâu rồi, ta không muốn vẫn ngây ngốc ở trong này, đại khái chờ chuyện này giải quyết xong, chúng ta quay về Giang Nam, nghỉ ngơi cho thật tốt, tìm việc gì giải sầu”.

Tử Ngọc Hoa nói: “Ý tưởng của đại ca cũng đúng, huynh cứ đi trước tìm Hoa môn chủ đàm sự đi, chờ khi an bài thật tốt xong, chúng ta trở về nơi này thương nghị”.

Hoa Tinh nghe vậy xoay người rồi đi, Tử Ngọc Hoa phân phó mọi người trở về phòng tán gẫu, cũng nói với Thu Nguyệt: “Cha nàng gọi nàng sau khi trở về thì đi tìm hấn một chút, hấn có chuyện muốn nói với nàng” Thu Nguyệt ồ một tiếng, vội vàng rời đi.

Trong Bách Hoa đình, Hoa Ngọc Như, Kiều phượng Ngâm, Chung Văn Quyên, Dương Anh bốn nữ nhân đang bàn nghị sự, lúc này nghe thấy Hoa Ngọc Như nói: “Đối với chuyện ta đề ra, mọi người đều không có ý kiến gì chứ, là đồng ý hay không đồng ý đây?”.

Tam nữ hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Ngọc Như, nói thật tỷ là Bách Hoa môn chủ, chuyện của nơi này đều là người làm chủ, chúng ta chỉ có thể tham khảo ý kiến. Lúc này đây chuyện của Hoa Tinh, chúng ta không tiện nói thêm cái gì, chỉ là nói thêm một chút cảm thụ trong lòng mình thôi. Nhớ năm đó tỷ còn nhỏ, sư phụ của tỷ lập ra Bách Hoa Môn, vì là muốn cấp cho nữ nhân thiên hạ một nơi, hy vọng chúng ta có thể hãnh diện, không hề mọi chuyện phải dựa vào nam nhân. Nhưng là rất nhiều chuyện người không biết, trong đó có chua xót của sư phụ mà người chưa bao giờ đề cập tới, bởi vì người sợ sẽ làm ảnh hưởng lớn tới tâm tình của mọi người, khiến ọi người thương cảm, cho nên người đều một mình yên lặng chịu đựng. Còn nhớ, mỗi khi đêm mưa, ngay tại trong đình, sư phụ luôn một mình ngẩng nhìn bầu trời đêm, lẳng lẳng ngắm người, trên mặt người thấy rõ hai hàng nước mắt, chính là trong những lúc như thế người không có mặt ở đó. Người đổ lệ như thế vì cái gì người biết không?”.

Hoa Như Ngọc lẳng lẳng xuất thần, thấp giọng hỏi nói: “Vì sao, sư phụ vì sao phải khóc, vì sao phải vụng trộm khóc một mình đây?”.

Kiều Phượng Ngâm than khẽ, nhìn Chung Văn Quyên liếc mắt một cái không có trả lời. Ở bên trái Chung Văn Quyên tiếp nhận đề tài, mở miệng nói:

”Vì sao ư, bởi vì người có nỗi khổ trong lòng! Sư phụ của tỷ cả đời gặp người không tốt, gặp gỡ rồi suy sụp tình cảm nhiều lần khiến cho tính cách của người kiên nghị, thể muốn cho nam nhân trong thiên hạ phải nhìn người bằng cặp mắt khác, chứng minh nữ nhân không yếu hơn nam nhân. Kết quả người làm được, người sáng lập ra Bách Hoa môn làm cho tất cả nam nhân trên đời đều biết sự tồn tại của Bách Hoa môn, điểm này chính là công lao cả đời của người. Nhưng mà sự nghiệp cùng tình yêu lại không giống nhau, tuy rằng người có thành tựu trong sự nghiệp, nhưng tình cảm lại chưa xót. Một người phụ nữ mạnh mẽ như sư phụ của tỷ cuối cùng cũng không thể không âm thầm rơi lệ, bởi vì thể nhân đều sợ tịch mịch.

Có người nói, tịch mịch có thể càng làm cho nữ nhân thêm xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp này là một vẻ đẹp tang thương, một vẻ đẹp nặng trĩu, một vẻ đẹp tiếc hận làm cho người ta khóc không ra nước mắt! Nữ nhân cả đời cầu chuyện gì, phải làm gì, gặp gỡ chuyện gì? Người còn trẻ còn có thời gian đi phung phí, một khi phát hiện mình đã già đi, dung nhan tàn phai, không còn tuổi thanh xuân, khi đó sẽ minh bạch, cả đời này người đã bỏ lỡ cái gì. Trên đời có rất nhiều chuyện kỳ quái, có thứ khi mất, có thể tìm được trở về, nhưng có vài thứ khi qua đi, sẽ không thể nào tìm lại, thanh xuân cũng là như thế, tình yêu cũng như vậy, thậm chí tiếc nuối cũng như thế này. Hôm nay nói chuyện này cho tỷ, chúng ta không phải lấy thân phận của đệ tử Bách Hoa môn mà nói, là lấy thân phận trưởng bối, lấy thân phận bằng hữu nói cùng tỷ, bởi vì chỉ có thân phận này chúng ta mới có thể đàm luận chuyện này. Đối lại nếu là đệ tử Bách Hoa Môn những lời lẽ này không thể nói ra, trong lòng tỷ hẳn cũng hiểu rõ ràng. Nhất định sẽ hiểu chúng ta nói như vậy có mục đích gì, tỷ quyết định như thế nào là chuyện của tỷ, chúng ta chỉ có thể làm chính là hy vọng tỷ suy nghĩ kỹ đi”.

Hoa Như Ngọc không nói, sắc mặt trầm trọng, cả người lặng đi trên ghế, ánh mắt nhìn về xa xa, ánh mắt thực hoang mang. Dương Anh thấy thế hô lên hai tiếng, đáng tiếc không hề có động tĩnh gì, đều này làm cho ba nữ nhân chỉ biết thở dài trong lòng, biết trọng trách đè lên vai nàng quá nặng. Thời khắc này dường như ngừng lại, mãi tới lúc lâu sau, Hoa Ngọc Như mới đột nhiên nói: “Lời của mọi người ta đã hiểu được, nhưng ta muốn hỏi một chút, mọi người nhắc tới sư phụ lão nhân gia, cuối cùng là muốn ám chỉ ta chuyện gì?. Là muốn nói sư phụ cũng là người có lúc phạm sai lầm sao?”.

Ba nữ nhân nghe vậy chấn động, Kiều Phượng Ngâm thở dài khẽ nói: ”Ngọc Như, về chuyện này, chúng ta không có ý trách cứ ai, chúng ta chỉ hi vọng tỷ hiểu rõ một chút. Sư phụ của tỷ không tệ, tỷ cũng không tệ, cái sai duy nhất là tỷ khác với sư phụ. Tỷ không có trải qua những bi thảm năm đó như sư phụ, cho nên không nên đi trên con đường của sư phụ người để lại, tỷ hiểu không? Con người một khi sống đều trải qua những con đường khác nhau, cho nên Bách Hoa Môn không thể bảo thủ không chịu thay đổi, một mặt

phải dừng lại trước hai mươi năm, thuận thế mà phát triển, tìm được con đường thích hợp cho mình, như vậy mới có thể sinh tồn.

Trước mắt tình thế Tế Nam chúng ta đều rõ ràng, cho nên làm cái gì bây giờ, trong lòng mọi người đều có tính toán, duy nhất không bỏ xuống được chính là quy củ năm đó của sư phụ, điểm này cũng nguyên do chính tỷ kiên trì, chúng ta cũng đều rõ ràng. Chỉ là chúng ta đều hy vọng tỷ có thể mở rộng nội tâm, bỏ đi bóng ma của sư phụ trong lòng mà lựa chọn một con đường thích hợp nhất, không cần phải làm cho Bách Hoa môn trở thành vật hi sinh”.

238. Chương 238: Ngọc Như Chuyển Biến

Yên lặng nhìn nàng, Hoa Ngọc Như thì thảo luận trầm ngâm: “Vật hi sinh, phải vậy không? Mọi người cảm thấy ta chính là vật hi sinh của Bách Hoa Môn sao? Chẳng lẽ tất cả trước đây đều là sai lầm, con đường đi của ta đã sai lầm mà ta vẫn đi tới chưa từng phát giác?”

Kiều Phụng Ngâm khuyên nhủ: “Chúng ta không phải có ý đó, chúng ta chỉ hi vọng tỷ hiểu được, dĩ vãng như vậy không sai, bởi vì khi đó cùng với bây giờ hoàn cảnh khác nhau. Cái đó gọi là thời gian qua thì sự tình cũng qua, Tế Nam hôm nay không giống ngày xưa, Bách Hoa môn cũng không như xưa, chúng ta phải lựa chọn, lựa chọn một con đường thích hợp cho chúng ta, như vậy mới có thể tiếp tục đi tiếp”.

Thân thể chấn động, Hoa Ngọc Như đột nhiên thanh tỉnh, ánh mắt lóe lên, thu hồi tình cảm trầm giọng nói: “Cảm ơn mọi người, ta đã hiểu rồi. Nếu tất cả mọi người đều cảm thấy phải thay đổi phương thức sinh tồn, như vậy chúng ta xem qua tình huống trước đã. Nếu như Phụng Hoàng Thánh Viện thật sự thành tâm thành ý, chúng ta sẽ liên minh cùng các nàng, nếu ở gần bên người Hoa Tinh mọi người muốn ra đi ta cũng không giữ nhưng ta sẽ ở lại Bách Hoa môn”.

Ba nữ nhân nghe thấy thế vui vẻ, lập tức lại có chút lo lắng nhìn nàng, dường như có thể nhìn thấu tâm tình của nàng.

Trong trầm mặc, Dương Anh nói: “Yên tâm, nếu đã nói như vậy, ta cũng ở lại Bách Hoa môn cùng tỷ”.

Hoa Ngọc Như cảm động cười cười, ánh mắt chuyển qua Kiều Phụng Ngâm cùng Chung Văn Quyên. Hai nàng thấy bộ dạng thất bại thảm hại của nàng cười nói: “Chúng ta cũng không đi, tỷ là môn chủ còn không đi chúng ta có thể rời đi sao” Hoa Ngọc Như thấy thế cười cười, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên tia vui mừng.

“Việc này không được, các nàng đều không đi, ta không phải uống công một chuyến sao? Nói như thế nào thì ta cũng đã vất vả một trận, đem vài lão bà trở về hẳn là không sai đúng không?” Hoa Tinh đột nhiên xuất hiện cười nói ở ngoài đình, mỉm cười nhìn bốn nữ nhân. Hoa Ngọc Như sắc mặt ửng đỏ bác bỏ nói: “Từ lúc nào Phụng Hoàng đặc sứ cũng học theo kẻ gian nghe lén người khác nói chuyện thế, việc này còn không phải do Hoa Tinh người gây nên sao, không sợ người khác chê cười sao?”

Hoa Tinh lắc mình dừng lại bên cạnh nàng, ngữ khí cổ quái nói: “Có sao? Ai thấy ta nghe lén người khác nói chuyện? Muốn làm rõ ràng, các nàng chính là lão bà dự định của ta, sao tính là người khác được, như vậy không phải là nghe lén, không phải sao? Cho dù nói ra, người ta cũng chỉ biết Hoa Tinh ngoan ngoãn đứng một bên nghe lão bà nói chuyện, cũng chỉ nói ta là yêu thương lão bà thôi à, đúng không nào? Sao tất cả đều thẹn thùng, mặt đỏ như vậy thật mệt người, làm hại lòng ta không yên, không nhịn được là muốn... hắc... hắc...”

Bốn nữ nhân nghe vậy sắc mặt giận dữ, Kiều Phụng Ngâm trong lòng thầm mắng, Hoa Tinh quả thực có ý giả ngu, cố ý trêu đùa người, Dương Anh biết tính tình của Hoa Tinh ánh mắt không khỏi chăm chú nhìn Hoa Ngọc Như phát hiện ánh mắt nàng đang loạn, tránh né ánh mắt truy kích của Hoa Tinh. Nhận thấy được biến hóa vi diệu trong đó, Dương Anh cười nói: “Hoa Tinh hôm nay người tới đây chắc không phải chỉ xem mỹ nữ, hẳn là có chuyện gì đúng không?”

Hoa Tinh quay đầu lại nhìn nàng một cái cười nói: “Đúng vậy, chẳng qua xem mỹ nữ là chuyện thứ nhất, nói chuyện là thứ hai, động thủ là thứ ba. Đương nhiên nếu có lúc ba người kết hợp làm một, chẳng qua thời điểm này không nhiều lắm, ta nghĩ không có cơ hội thích hợp hắc hắc...”

Cười tà làm cho Dương Anh tức giận hừ một tiếng, ánh mắt không thèm nhìn hắn. Trong đình, Chung Văn Quyên lúc này đã bình tĩnh trở lại, mở miệng nói: “Thôi không đùa nữa. Hoa công tử trước tiên ngồi xuống đi có chuyện gì nói sau”.

Ánh mắt Hoa Tinh quét một vòng, lúc này mới tới bên cạnh nàng ngồi xuống, thân thể hơi hơi dựa vào nàng nói: “Hôm nay ta tới quả thật có chuyện kỳ quái muốn nói với các nàng, truyền nhân của Huyết Sát chân kinh đã xuất hiện, là một người mặc toàn thân áo đen, đầu mang theo mũ trùm đầu, tuổi chừng trên dưới ba mươi, ánh mắt cực kỳ sắc bén. Ngoại trừ việc đó ra ta còn gặp được môn hạ của Tuyệt Âm Giáo, Vô Ảnh đã thử mấy chiêu với bọn chúng”.

Hoa Ngọc Như sắc mặt kinh ngạc nói: “Truyền nhân Huyết sát chân kinh, môn đồ Tuyệt Âm, người thử có kết quả thế nào, bọn họ vì sao mà tới?”

Hoa Tinh cười nói: “Việc này ta cũng không rõ lắm, thế mới cần các nàng. Hôm nay ta tới đây để nói cho các nàng rõ, chính là muốn môn hạ của các nàng chú ý nhiều hơn tới động tĩnh của Tế Nam một chút. Hiện giờ tam đại thư viện cùng Tứ đại bang phái đã bị chúng ta diệt trừ, nơi này tạm thời không có thể lực bang phái nào lớn, nàng có thể hoàn toàn không chế tin tức trong thành Tế Nam”.

Hoa Ngọc Như không nói, cả người lâm vào trầm tư, Dương Anh mở miệng nói: “Vài môn đồ của Tuyệt Âm giáo kia võ công thế nào, có phải rất lợi hại hay không?”

Hoa Tinh cười nói: “Mấy người đó cũng bình thường, còn không tới được Địa Bảng, nhiều nhất có vài tên có thực lực trên Long Bảng. Chẳng qua ta phỏng đoán người đứng đầu hẳn là có võ công rất mạnh, dù sao năm đó Tuyệt Âm giáo cũng xưng bá võ lâm, một thời cường thịnh. Lần này bọn họ xuất hiện tại Tế Nam có phải tính toán cẩn rĩ ở Tế Nam không, việc này cũng khó nói. Một khi chuyện phỏng đoán của ta là thật, tới lúc đó các nàng chỉ sợ đều gặp phải nguy hiểm”.

Nhìn nhau, bốn nữ nhân trao đổi ánh mắt lập tức Kiều Phượng Ngâm nói: “Không biết đối với chuyện này, Hoa công tử có tính toán gì? Trước mắt với tình huống của chúng ta hiện giờ, ứng phó thế nào mới tốt đây?”

Hoa Tinh cười hắc hắc, ánh mắt mê mang quét trên người bốn nữ nhân, cười nói: “Tính thế nào nữa, ta muốn các nàng theo ta về Giang Nam, tới lúc đó các nàng còn nói ta giấu đồ bìm leo. Nếu cho các nàng nghĩ biện pháp, các nàng bề tắc lại bảo ta không có trách nhiệm. Ta đều khó nói, không bằng như vậy, các nàng nói trước đi, là muốn rời đi, hay là vẫn quyết tâm muốn bám trụ ở nơi này?”

Dương Anh, Kiều Phượng Ngâm, Chung Văn Quyên ba người nghe vậy đều nhìn Hoa Ngọc Như, việc này ba nữ nhân này cũng không thể chủ trương, cho nên cần phải do nàng quyết định. Hoa Ngọc Như trầm tư một hồi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hoa Tinh nói: “Ta muốn biết, lựa chọn lưu lại cùng lựa chọn rời đi thì có gì phân biệt”.

Hoa Tinh thấy nàng hỏi chân thật khuôn mặt cũng thu hồi lại nụ cười, lãnh đạm nói: “Việc này tự nhiên là có khác biệt. Các nàng lựa chọn lưu lại, như vậy Tế Nam này sẽ là căn cứ địa của các nàng, là địa phương sinh tồn của các nàng, các nàng phải tìm cách khống chế được khối địa bàn này, như vậy mới có thể an bình mà sinh tồn được. Như thế, các nàng chọn lựa phương thức không chế mạnh mẽ, gặp địch phải diệt trừ, bằng không không thể nào cầm rĩ ở đây được?”

“Rời đi đâu, thì tính sao?” Nhìn Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như mặt không chút thay đổi hỏi. Cổ quái nhìn hai mắt nàng, Hoa Tinh phát hiện lúc này nàng đang che dấu tâm tư, làm người ta có cảm giác không hiểu rõ. Âm đạm cười, Hoa Tinh nói: “Nếu lựa chọn rời đi, như vậy đối với những chuyện trước mắt này các nàng chỉ cần hiểu biết thôi, chỉ cần không đề cập tới lợi ích căn bản của mình tạm thời không cần hỏi qua, bởi vì mục đích các nàng không phải ở trong này. Nói cách khác đây là tiền lui khác nhau, lưu lại thì phải từng bước nghiêm khắc, từng bước ép sát, rời đi có thể lơ lửng một chút”.

Lặng lặng nghe hắn nói xong, Hoa Ngọc Như ánh mắt chuyển qua người ba nữ nhân nhẹ giọng hỏi: “Mọi người thấy thế nào, có cái gì nói cái đó, chuyện Bách Hoa môn không phải chỉ là chuyện của một mình ta”.

Dương Anh nói: “Hoa Tinh nói những lời này đều có vài phần đạo lý, chúng ta nếu ở lại chỗ này, lấy cục diện trước mắt, nhất định phải chống chế thành Tây Nam. Nhưng với thực lực chúng ta nói thật dưới tình huống không có bang phái cường đạo nào tiến vào còn có thể không chế cục diện. Một khi có cường địch xâm lấn, chúng ta chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu. Nơi này là phạm vi thế lực của Thông Thiên môn, với quan hệ của chúng ta với Hoa Tinh chỉ sợ bọn họ sẽ không bỏ qua cho chúng ta”.

Hoa Ngọc Như hiểu rõ nói: “Ý tứ của người ta đã hiểu, lựa chọn rời đi Giang Nam, những người khác thì sao, còn ý kiến gì không?”

Chung Văn Quyên mở miệng nói: “Với tình huống trước mắt mà nói, mặc kệ là rời đi hay không, chúng ta đều phải nắm giữ được động tĩnh thành Tế Nam, như vậy về sau mới có thể càng thuận lợi hơn. Chuyện của Tuyệt Âm giáo cùng truyền nhân Huyết sát, chúng ta phải nắm giữ được hành tung của bọn họ, mà phân tích mục đích của bọn họ. Chờ sau khi hiểu rõ được tình huống, mới tái định ra phương án, như thế hơn xa so với chúng ta phỏng đoán ở trong này nhiều lắm”.

Hoa Ngọc Như gật đầu nói: “Lời này không tồi, ta cũng nghĩ như vậy, hiện giờ lập tức phái người đi làm. Nếu không có sự tình gì khác, mọi người tự làm việc của mình đi thôi”.

Ba nữ nhân nghe thấy thế sững sốt, nhìn Hoa Tinh vài lần, yên lặng không nói đứng dậy rời đi. đọc truyện tại . Hoa Ngọc Như đợi ba người rời đi mới nhìn Hoa Tinh bằng ánh mắt cổ quái nói: “Người còn muốn nói gì với ta, phải không?”

Hoa Tinh mỉm cười nhìn chăm chú vào nàng lãnh đạm nói: “Nếu ta nói muốn thân cận cùng nàng một chút, nói chuyện tâm tình, nàng tin được bao nhiêu phần?”

Hoa Ngọc Như chần chờ một chút, tránh ánh mắt có thần của hắn, thấp giọng nói: “Nửa phần cũng không tin”.

Hoa Tinh cười, dường như sớm biết kết quả, cũng không để ý. Đứng dậy, Hoa Tinh đi tới bên cạnh nàng, hai tay đặt trên vai nàng, thử thăm dò phản ứng của nàng.

Hoa Ngọc Như sắc mặt đỏ lên, hai vai run run muốn đánh văng hai tay Hoa Tinh ra, trong miệng nhẹ giọng nói: “Người tránh xa ra một chút, đừng bắt ta phải đuổi người”.

Hoa Tinh bất động, hai tay dần dần dùng sức ép xuống, vừa mới bắt đầu Hoa Ngọc Như đã phản ứng kịch liệt, không biết là thói quen, hay còn nguyên nhân gì khác, nàng dần dần không hề giãy dụa, ánh mắt u oán nhìn Hoa Tinh.

Nhận thấy được trong lòng nàng đau khổ, Hoa Tinh đột nhiên ôm nàng vào trong lòng, vừa vuốt ve mái tóc của nàng, vừa dùng sức ôm lấy thân thể đang giãy dụa, trong miệng nhẹ nhàng nói: “Tội gì luôn khó chịu với ta chứ? Tuy rằng chúng ta quen biết không có gì là kỷ niệm khó quên cả, nhưng ta là người thế nào, nàng hẳn cũng biết rồi. Tình yêu kỳ thật không có hoàn mỹ như trong truyền thuyết đâu, nó cần sự thông cảm lẫn nhau, cổ vũ cho nhau. Bởi vì tình yêu thủy chung tồn tại bên trong thế tục, nó không thể cách ly khỏi cơm ăn áo mặc, không thoát khỏi hoàn cảnh cuộc sống, không thoát được ánh mắt thế nhân”.

Thân thể giãy dụa dần dần dừng lại, Hoa Ngọc Như tựa đầu vào trong lòng hắn thấp giọng nói: “Ta biết nhưng ta là nhất môn chi chủ, có một số việc người khác có thể làm mà ta không thể làm. Không phải không nghĩ, là không thể chàng hiểu không?”

Hoa Tinh ôm chặt lấy thân thể nàng ôn nhu nói: “Đó là trước kia, hiện giờ nàng có thể nàng chỉ cần buông lỏng nội tâm mà chấp nhận ta, về sau nàng có thể buông tay làm tất cả những việc nàng thích. Lớn như vậy rồi nàng đã đi qua những nơi nào, đã từng rời khỏi Trung Nguyên chưa?”

Hoa Ngọc Như thấp giọng nói: “Những nơi ta đi rất ít, cơ hồ chính là chung quanh Tế Nam mà thôi, chưa từng có rời đi khỏi trung nguyên, cũng không biết bên ngoài thế nào, có sáng sủa xinh đẹp hơn không”.

Hoa Tinh buông hai tay, ánh mắt nhìn chăm chú vào gò má xinh đẹp của nàng, than nhẹ nói: “Có nghĩ tới một ngày đi trên Tây Hồ, đi tới Đông Hải xem thủy triều, tới Thiên Sơn ngắm tuyết không?”

Hoa Ngọc Như nghe vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia mong chờ, ngữ khí mong chờ nói: “Trước đây trong mộng cũng đã từng nghĩ tới, nhưng là mộng tỉnh liền quên đi, bởi vì ta không thể không quên!”

Thanh âm rất nhẹ, nhưng Hoa Tinh lại cảm thấy được trong lòng có chút trầm xuống, cô gái này trong mộng thì như vậy, nhưng mộng tỉnh lại rất vội vàng và vô tình. Dùng sức ôm lấy thắt lưng mềm mại của nàng, Hoa Tinh cũng không làm gì, chỉ hướng ánh mắt thương tiếc nhìn nàng, đầu từng bước tới gần, trong lúc nàng hơi kinh hoảng liền hôn lên đôi môi mê người mộng đỏ của nàng. Trong khoảnh khắc cả hai người đều rung động, lần đầu tiên hôn môi làm nàng chấn động, tâm linh bỗng giao hội thật nhẹ nhàng tinh tế.

Hoa Ngọc Như thẹn thùng nhắm mắt, cô gái lần đầu tiên hôn mang theo vài phần ngây ngô, hết thấy đều thật bị động, tùy ý để cho thiếu niên ở trong lòng nhắm nháp đi vào. Trong mê loạn, thân thể Hoa Ngọc Như run rẩy, Hoa Tinh tham lam dùng đầu lưỡi mở cánh cửa tâm hồn cô gái, khiến cho cô gái xấu hổ khôn kể, có chút không biết làm sao. Hơn nữa tay phải Hoa Tinh di chuyển dọc xuống sống lưng cô gái tới gần những bộ vị mẫn cảm của nàng, vị đệ nhất mỹ nữ trên Bách Hoa Phổ Hoa Ngọc Như thân thể lập tức căng thẳng, vẻ mặt hiển nhiên bối rối vô cùng.

Thời điểm máu chốt, Hoa Tinh đột nhiên buông ra ánh mắt mỉm cười nói: “Ngọc Như đẹp quá, thích ta hôn môi nàng như vậy sao?”

Hoa Ngọc Như sắc mặt đỏ bừng, trong miệng than nhẹ nói: “Không, không cần như vậy, ta còn muốn có thời gian thích ứng”.

Hoa Tinh cười nói: “Có một số việc thích ứng rất nhanh, chỉ cần hôn một thời gian ngắn như vậy là đủ rồi, tỷ như hiện giờ là tới việc này”.

Nói xong lại che lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tay phải thuận thế đưa xuống, dừng ở trên bộ mông vênh cao của nàng, năm ngón tay bóp nhẹ, cảm thụ sự co giãn nhẹ nhàng.

Thân thể Hoa Ngọc Như cứng đờ, cả người đột nhiên cảm thấy căng thẳng, hai tay vô lực muốn rời khỏi lòng Hoa Tinh, miệng muốn nói nhưng đã bị Hoa Tinh bịt kín không thể mở miệng được, cả mặt ngọc ửng đỏ tới cực điểm. Lúc này Hoa Tinh trong lòng thầm khen, tay phải bắt đầu vuốt ve cặp mông co dãn đầy đặn, đồng thời phát động thể công ôn nhu, đầu lưỡi truy đuổi đầu lưỡi, từng bước từng bước một đưa nàng vào bầy rập ôn nhu của mình.

Cảm thấy được thân thể bắt đầu thả lỏng, biết nàng đã dần dần có thói quen được mình vuốt ve, hai tay Hoa Tinh không khỏi dừng ở chỗ mê người kia, một mặt miêu tả hình dáng, một mặt nhẹ nhàng vuốt ve qua lớp sa mỏng kia. Thở hổn hển đẩy Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như ánh mắt như nước, u oán nói: “Bại hoại, sắc tính không thay đổi được” Hoa Tinh ngây ngô cười hai tiếng, nhẹ nhàng ngồi trên ghế thuận thế ôm nàng vào trong lòng.

Thân thể vận vẹo có chút mất tự nhiên, Hoa Ngọc Như nhỏ giọng nói: “Không được náo loạn, có môn hạ nhìn thấy thì không tốt. Tiện nghi chàng đã chiếm, vẫn phải đứng đắn một chút”.

Hoa Tinh cười cười, hai tay ôm quanh thân thể nàng, thỉnh thoảng chuyển động trên lưng nàng, trong miệng không ngừng thổi ra nhiệt khí, vừa lúc chui vào trong tai nàng. Hoa Ngọc Như thân thể run lên, ngăn chặn tay hắn nói: “Chàng muốn thế nào đây, luôn nhích tới nhích lui, làm cho tim ta đập mạnh, thật không thoải mái”.

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Không thể nào, ta chỉ muốn ăn nàng một cách trọn vẹn thôi, tự tay tháo xuống đóa hoa đẹp nhất của nàng, nhắm nháp từ từ tư vị của nàng. Ai kêu nàng đẹp như vậy, lại là lão bà của ta chứ?” Hoa Ngọc Như sắc mặt xấu hổ, nhỏ giọng mắng: “Bại hoại, không đứng đắn, chàng nói ai đó, nói hươu nói vượn!” Nguồn tại TruyệnFULL

Thấy nàng không thừa nhận, Hoa Tinh cũng không phản bác, môi nhẹ nhàng hôn lên cổ nàng, hai tay di động bên hông nàng, trêu đùa với thần kinh mẫn cảm của nàng. Hoa Ngọc Như yêu kiều kêu lên một tiếng, biết Hoa Tinh háo sắc thành tính, không khỏi quát to: “Không được náo loạn, làm nữa thiếp tức giận đó. Chàng cho dù muốn, cũng phải cho thiếp thời gian thích ứng chứ, chàng làm như vậy không phải biến thiếp thành nữ tử thanh lâu sao, mặc cho chàng làm càn sao?”

Hoa Tinh vừa nghe lời nghiêm trọng, vội vàng thu hồi hai tay, giữ thân thể nàng theo đúng quy củ nói: “Ta sao lại suy nghĩ như vậy, nàng cũng không nên hiểu lầm, thật oan uổng cho ta lắm mà”.

Hoa Ngọc Như thấy hắn đứng đắn lên, nhỏ giọng mắng: “Chàng khi dễ nữ nhân, trong lòng muốn gì thiếp

không rõ sao? Chính như chàng nói, bên cạnh chàng có nhiều nữ nhân như vậy, người nào không bị chàng khi dễ chứ”.

Hoa Tinh sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Như thế nào lại không có, ta cũng có vài người chưa chạm tới mà, tỷ như Vô Ảnh, Thu Nguyệt, Như Thủy, nàng thấy ta khi dễ các nàng lúc nào?”

Hừ một tiếng Hoa Ngọc Như nói: “Nói xạo, thiếp không có cả ngày đi theo chàng, sao biết được chàng khi dễ người khác lúc nào”. Hoa Tinh cười nói: “Việc này có gì không rõ, loại sự tình này thường thường phát sinh vào buổi tối, đúng không? Nàng chỉ cần giám thị ta vào buổi tối, chẳng phải sẽ biết sao”.

“Tối địa ngục đi, chàng tâm địa bất chính. Thiếp mới không có như vậy. Dù sao chuyện của chàng Ám Nhu đã nói, chàng đừng tưởng rằng giấu diếm được, không nói thì không có ai biết”.

Tức giận nhìn hấn, Hoa Ngọc Như nói xong ngược lại cảm thấy tức giận. Cảm thấy được sự dị thường của nàng Hoa Tinh cười hỏi: “Sao thế, ghen tị hả? Trước đây chẳng phải ta cố gắng muốn thân cận nàng sao, là nàng đẩy ta ra thật xa đó chứ, ta thất vọng tìm các nàng cũng là bình thường à. Nếu không như vậy, buổi tối nay ta tới với nàng nhé, đến lúc đó chắc chắn sẽ không có nữ nhân khác, nàng cũng không phải ghen tị nữa”.

Hoa Ngọc Như tức giận mắng: “Đi tìm chết đi, nghĩ thật hay, chàng cho thiếp là đứa ngốc sao?”

Hoa Tinh vẻ mặt vô tội nói: “Oan uổng, ta sao lại coi nàng như kẻ ngốc được, trong lòng ta nàng là một mỹ nữ. Mặc dù có chút quật cường, nhưng càng làm người ta thêm hấp dẫn. Hắc hắc. Ta không nói gì, nàng cũng không nên tức giận, bằng không hay tay của ta lung tung xuống dưới bắt lấy cái gì không thích hợp. Đến lúc đó đừng nói ta nhân cơ hội chiếm tiện nghi nhé”.

Hoa Ngọc Như nghe thấy thế tức giận hừ một tiếng lập tức buông tay phải, sắc mặt không hồn giận liên tục chải tóc không thèm để ý tới Hoa Tinh. Cảm thấy được nàng thực sự tức giận, hai tay Hoa Tinh ôm lấy thân nàng nói nhỏ: “Không cần giận thế chứ, ta giúp nàng vui vẻ. Chờ sau khi rời khỏi Trung Nguyên, ta dẫn nàng đi dạo chơi Tây Hồ, cùng nhau xem Lô Phong Tháp, qua cầu Tây Hồ, thử xem cảm giác của Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên năm đó thế nào, nàng thấy sao?”

Hoa Ngọc Như trừng mắt liếc hấn một cái, lập tức dựa thân thể vào lòng hấn yếu ớt nói: “Hy vọng có ngày đó thực sự thì tốt rồi. Thiếp đã quá mệt mỏi, không muốn làm môn chủ gì nữa. Chỉ hy vọng có thể có một ngày buông tha hết thảy, vô ưu vô lo làm việc mình nghĩ, mình muốn thế là tốt rồi”.

Hoa Tinh cười nói: “Việc này không có vấn đề gì, muốn làm gì đều có thể, chẳng qua có một việc nàng phải làm, đó là không thể tránh né”.

Hoa Ngọc Như kinh dị nhìn hấn hỏi: “Việc gì?”

Hoa Tinh cười thần bí nhỏ giọng nói: “Thì là gả cho ta, giúp ta sinh một tiểu tử thật mập!”

Hoa Ngọc Như sắc mặt đỏ lên, mắng to nói: “Đi tìm chết đi, sắc lang!”

Tiếng cười đắc ý quanh quẩn trong tiểu đình, bắt đầu từ giờ khắc này, Hoa Ngọc Như đã chấp nhận Hoa Tinh, một chuyến hành trình Trung Nguyên, đối với Hoa Tinh mà nói cuối cùng cũng sắp kết thúc, một kết cục cuối cùng thật viên mãn!

239. Chương 239: Tình Hí Lạc Hà

Hoàng hôn, thái dương phía tây đỏ tròn như ngọc, lẳng lặng tại sườn núi. Ngồi trong sân, Hoa Tinh nhìn chúng nữ đùa vui, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt. Trong đoàn người, Mai Hương, Ám Nhu, Thu Nguyệt, tỷ muội Điệp Tinh năm người tuổi tác tương đương là chơi đùa hăng say nhất.

Trong đó Ám Nhu tuy rằng không am hiểu võ công lắm, nhưng nàng thông minh, ngược lại đem Mai Hương, Thu Nguyệt ra đùa bỡn, quả thực trừ Hoa Tinh ra thì nàng là bá chủ thứ hai. Mà Lãnh Như Thủy, Nguyệt

Vô Ảnh mỉm cười một bên nói giỡn, Trần Lan, Lý Thái Tú, Trương Tuyết ba nữ nhân ở xa xa nhìn lại, trong đó Trương Tuyết ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào Thu Nguyệt, ánh mắt ẩn chứa kỳ quái.

Lúc này, chúng nữ đang chơi đùa trái banh vải nhiều màu sắc, đương nhiên Ám Nhu không am hiểu võ công không có biểu diễn, chẳng qua nàng ở bên cạnh chỉ huy, làm cho Thu Nguyệt cùng Mai Hương ở một tổ tranh đoạt cùng tỷ muội Diệp Tinh, hoàn toàn trong thân phận trọng tài. Mà cửa phòng Hoa Tinh lúc này mở ra, một người thân váy dài, dáng người yếu điệu, Lạc Hà tiên tử hiện ra tại cửa. Dường như nghe tới thanh âm ở cửa phòng, Hoa Tinh quay đầu nhìn Lạc Hà tiên tử sắc mặt ửng đỏ, khóe miệng lộ ra nụ cười thần bí.

Phất tay hướng tới nàng ngoắc một cái, Hoa Tinh nói: “Khó có được thời khắc xem mặt trời lặn, tới đây đi. đọc truyện tại . Tiểu Tuyết, nàng tiếp nàng chu đáo nhé, tránh cho nàng không quen”.

Trần Lan khẽ cười một tiếng, vội vàng tới cửa, thân mật với Lạc Hà tiên tử nói: “Bên này, tất cả mọi người đều tốt lắm, chậm rãi sẽ quen thôi, cô sẽ thích sinh sống cùng chúng ta”.

Lạc Hà tiên tử ngại ngùng cười, ánh mắt có chút mất tự nhiên theo sau Trần Lan, đi tới cạnh Hoa Tinh.

Chỉ vào một bên ghế, Hoa Tinh bảo nàng ngồi xuống, lập tức nhìn Trần Lan một cái, ý bảo nàng rời đi. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt Lạc Hà tiên tử, Hoa Tinh cười nói: “Khí sắc tốt hơn nhiều rồi, đi ra ngoài nhiều hơn một chút đi, nàng một mình ở trong phòng buồn lắm”.

Lạc Hà tiên tử nhìn hẩn một cái, thấy hẩn nhìn mình bằng ánh mắt sáng ngời không khỏi đỏ mặt lên, ngữ khí yếu ớt nói: “Cảm ơn, ta biết rồi”.

Ánh mặt đảo qua trước ngực nàng, khóe môi Hoa Tinh nhếch lên vài phần cổ quái cười, lãnh đạm hỏi: “Bộ quần áo này rất tốt, nhưng nàng mặc vào có cảm thấy thoải mái không?”

Lạc Hà tiên tử sửng sốt, nhìn hẩn một cái, lập tức hiểu được, có chút ngượng ngùng nói: “Hoàn hảo, nhiều năm rồi không mặc áo tục gia, vừa mới bắt đầu nên không có thói quen”.

“Thật không? Cái gì không phải là thói quen, là không có thói quen người khác nhìn nàng bằng ánh mắt ái mộ phải không, vẫn là không có thói quen bại lộ khuôn mặt xinh đẹp của mình ở trước mắt người khác đúng không?” Nhìn chăm chăm vào ánh mắt nàng, Hoa Tinh ôn nhu hỏi.

Lạc Hà tiên tử tránh ánh mắt nhìn của hẩn, miệng nhỏ giọng nói: “Có lẽ cả hai đều phải”.

Hoa Tinh thấy thế cũng không truy vấn tiếp, nhìn năm nữ nhân đang chơi đùa khẽ cười nói: “Nàng xem các nàng thế nào, chơi thật là vui vẻ phải không?”

Lạc Hà tiên tử nói: “Đúng vậy, các nàng thật vui vẻ, mỗi người vẻ tươi cười tràn ngập trên mặt”.

Hoa Tinh hỏi: “Vậy nàng có nghĩ tới, có một ngày cũng sẽ vui vẻ giống như các nàng không?”

Lạc Hà tiên tử thần sắc tối sầm lại lắc đầu nói: “Ta không có nghĩ tới, bởi vì ta biết nó không có khả năng”.

Hoa Tinh trong lòng thở dài, miệng cười nói: “Nàng xem Vô Ảnh, lần đầu tiên ta gặp nàng lúc đó nàng đang tự sát, cảm thấy cuộc sống này của mình không còn lưu luyến gì nữa, nhưng hiện giờ, nàng không thấy trên môi nàng ấy cũng nở nụ cười vui vẻ sao? Biết đây là vì sao không?”

Lạc Hà tiên tử quay đầu nhìn Nguyệt Vô Ảnh có chút nghi hoặc nói: “Vì sao cơ, bởi vì người sao”.

Hoa Tinh cười nói: “Cái này chỉ có một chút mà thôi, cái chính là nàng còn nhiều bằng hữu quan tâm. Ở trong này, ngoại trừ ta nàng còn có tất cả mọi người đối tốt với nàng, làm cho nàng đột nhiên nhớ tới quá khứ, có một loại cảm giác gia đình, thân nhân chờ đợi, như thế nàng sẽ cảm thấy cuộc sống còn có ý nghĩa cho nên mới sống. Nàng cũng có thể giống như nàng ấy vậy, buông lỏng tâm tình nhận mọi người, cao hứng cùng sinh hoạt với chúng ta, coi chúng ta như những người quan trọng của mình, như vậy vui vẻ sẽ tới”.

Lạc Hà Tiên Tử sắc mặt mờ mịt hỏi: “Ta cũng có thể, thật vậy sao? Ta có thể buông tha hết thảy, quên đi thế tục sao, chỉ sợ rất khó!”

“Từ trải qua khó khăn, không có gì khác là vu sơn, không phải mây” Hoa Tinh nói nhỏ một tiếng thức tỉnh nàng, lại mở miệng nói: “Vân nhi, nếu nói nàng không phải ở bên cạnh ta, mà là ở bên cạnh một nam

nhân khác, hẳn cũng có thể chữa trị tốt thương thế của nàng nhưng điều kiện là thân thể của nàng, mà nàng lại không hề có sức phản kháng, khi đó ngay cả muốn chết cũng không được, nàng cảm thấy tâm tình sẽ như thế nào?”

Lạc Hà Tiên Tử không trả lời ngay, ánh mắt nhìn hẳn, nói nhỏ: “Vì sao lại hỏi như vậy, chàng muốn biết cái gì?”

Hoa Tinh thản nhiên nói: “Ta hỏi vấn đề này, kỳ thật rất đơn giản, chính là muốn biết nàng trong hai hoàn cảnh khác nhau, tâm tình sẽ có những biến hóa phân biệt như thế nào. Mượn vấn đề vừa rồi mà hỏi, nàng trong hoàn cảnh vô lực phản kháng, chỉ có thể tùy ý để cho người nọ dâm dục thân thể nàng, phát tiết nội tâm dị dạng của hẳn.

Mà nàng thì sao, nàng muốn phản kháng, nhưng không thể, bởi vì nàng không có phản kháng lại đường sống của mình. Mới đầu nàng sẽ hận hẳn, nhưng hận lâu nàng sẽ chậm rãi thích ứng, bởi vì đó là bản tính của con người. Đợi khi nàng chậm rãi thích ứng xong, hẳn lại dâm nhục thân thể của nàng, khi đó lòng thù hận trong nàng có thể như lúc đầu sao? Sẽ không, không phải sao? Đây là một loại năng lực thích ứng hoàn cảnh của con người. Làm nàng cảm thấy không thể phản kháng lại sự việc xảy ra, khi không phản kháng lại được thì nàng sẽ chấp nhận nó, cho rằng đó là một loại tất nhiên, không có gì quá lắm, phải không?

Cho dù có một ngày hẳn đột nhiên thả nàng, khi đó nàng tự do, nhưng lòng thù hận trong nàng có phải sẽ trở thành một trí nhớ khó quên hay không? Khi đó nàng chính là muốn quên đi, mà không hề hận, nàng nói đi?

Hiện giờ, nàng ở bên cạnh ta, ta cho nàng cơ hội chọn lựa, cho nên ở trong lòng nàng, nàng cũng chính là nàng, nàng có cá tính của chính mình, có yêu thích của chính mình, phạm là chuyện gì không thích, chỉ cần có thể cự tuyệt liền một mực cự tuyệt. Có phải là ta không cho nàng chọn lựa đường sống của mình không, nàng có hiểu không?

Lòng người ham muốn, sau khi thỏa mãn yêu cầu cơ bản nhất, hẳn sẽ yêu cầu càng nhiều. Mà nếu ngay cả yêu cầu cơ bản nhất cũng không đạt được, hẳn còn có thể có tâm tư hy vọng được xa vời không? Hoàn cảnh khác nhau có tâm tình khác nhau, đây là đạo lý giải thích vì sao người nghèo cũng có thể sống cả đời, mà người giàu cũng thế. Bởi vì yêu cầu trong lòng bọn họ khác nhau, lý tưởng khác nhau, mục tiêu khác nhau, cho nên bọn họ đều truy đuổi tính mệnh của mình, lấy phương thức của mình mà đi hết một đời. Nói như vậy, nàng có thể lý giải không?”

Lạc Hà Tiên Tử lặng lẽ nhìn Hoa Tinh, trên mặt xinh đẹp biến hóa không ngừng, một hồi lâu mới khẽ thở dài nói: “Cám ơn, ý tứ của chàng ta đã hiểu được ít nhiều, ta cũng biết vận khí mình không tệ lắm, dù sao cũng gặp được chàng, mà không gặp phải nam nhân khác”.

Hoa Tinh thấy nàng hiểu được không nhịn được cười nói: “Hiểu được là tốt rồi, ta không có ý tứ đe dọa nàng cái gì. Chỉ cần nàng hiểu được bản tính của con người là đủ rồi. Sắc trời cũng đã không còn sớm, ăn cơm đi, ta có chút đói bụng rồi”.

Đứng dậy nhảy xuống giữa sân gọi năm nữ nhân đang chơi đùa, Hoa Tinh nhìn vẻ mặt hưng phấn của Ám Nhu, yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng cười nói: “Tiểu tướng bình, hôm nay chơi vui vẻ nhỉ?”

Ám Nhu thấy Hoa Tinh làm trò thân thiết trước mặt mọi người, then thùng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hoa Tinh chết tiết, có ý làm người ta xấu mặt hử, bại hoại”.

Hoa Tinh nghe vậy cười, nhỏ giọng mắng: “Cẩn thận ta đánh mông nàng, dám mắng ta”.

Ám Nhu trong lòng giật mình, vội vàng ngẩng đầu cười nói: “Không dám không dám, hắc hắc, chàng không thấy các nàng đều một người đẩy mỗ hôi sao, nhanh nhanh đi kêu các nàng đi, ta tối trước tìm một vị trí ngồi tốt, gấp sau, không cần đưa tiễn!”

Nói xong nhanh như chớp chạy vào trong phòng. Hoa Tinh cười ha ha một tiếng lập tức tiến tới nắm tay Mai Hương cùng Thu Nguyệt đưa vào trong cơ thể các nàng một cỗ chân khí mát mẻ, làm cho các nàng nhanh chóng khoan khoái lại. Sau đó, Hoa Tinh nhìn thoáng qua ánh mắt u oán của tỷ muội Diệp Tinh, đi tới một tay ôm lấy nhị nữ vào trong lòng miệng cười nói: “Được rồi, đối xử bình đẳng, chúng ta trở về ăn cơm” Dứt lời dẫn theo nhị nữ đang then thùng trở vào nhà.

Sau cơm chiều, chúng nữ chạy tới phòng Âm Nhu chơi, mà Hoa Tinh kêu Như Thủy cùng Lạc Hà Tiên Tử, còn bản thân mình kéo tay Nguyệt Vô Ảnh đi vào trong sân, lẳng lặng nhìn bầu trời sáng trắng. Trong gió nhẹ, Hoa Tinh nhẹ giọng nói: “Thật lâu không có cùng nhau ngắm trăng, thật sự là hoài niệm mà”.

Nguyệt Vô Ảnh nhìn lên không trung, ngữ khí lãnh đạm nói: “Đi theo bên cạnh chàng, cứ duy trì khoảng cách nhất định như vậy không phải tốt lắm sao, vì sao nhất định phải kéo gần lại làm chi?”

Hoa Tinh hay tay ôm nàng vào trong lòng, môi thở nhẹ nhàng bên tai nàng, kích thích thần kinh mẫn cảm của nàng. Cảm thấy thân thể nàng bắt đầu căng thẳng, Hoa Tinh nói nhỏ nói: “Có đôi khi xa xem như đẹp, nhưng khi tới gần thì còn đẹp hơn nhiều, nàng biết không? Chỉ có thể xem mà không thể ăn, đối với nam nhân mà nói, đó là một sự tra tấn, chính là một loại tra tấn. Nữ nhân bên người ta không ít, nhưng mỗi người đều có một tư vị kỳ lạ khác nhau, nàng biết không?”

Nguyệt Vô Ảnh hơi hơi quay đầu tránh đi khí nóng hầm hập của hắn, thanh âm bình tĩnh nói: “Bởi vì ta không thuận theo chàng phải không? Không chiếm được thì vĩnh viễn là đẹp nhất, đây là tâm của nam nhân”.

Hoa Tinh nói: “Đúng vậy, không chiếm được vĩnh viễn là đẹp nhất, nhưng Hoa Tinh ta chỉ cần thấy, thích thì liền nhất định phải đem lại bên người, ta muốn làm cho nam nhân thiên hạ đều ghen tị ta, hâm mộ ta, làm cho nữ nhân thiên hạ đều nghĩ tới ta, lưu luyến ta!”

Nguyệt Vô Ảnh ngữ khí hờn nhẹ nói: “Chàng nói những lời này lúc này không phải là làm hỏng không khí sao?”

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Ta đương nhiên biết, nhưng vì sao ta lại nói chứ? Thôi được, vấn đề này nàng chậm rãi suy nghĩ đi, nói tới chuyện chúng ta đi. Bách Hoa ba người thứ nhất đều thuộc về ta, ta có phải là nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ không, Nguyệt Nhi?” Nói nhỏ một tiếng, Hoa Tinh môi hôn lên cổ nàng, khiến cho Nguyệt Vô Ảnh khẽ run rẩy, nhưng không có giây dựa.

Biết tính cách Hoa Tinh, Nguyệt Vô Ảnh không ngăn cản hắn thân thiết, nhưng bảo trì hết sức tâm tình bình tĩnh của mình, ngữ khí bình thản nói: “Nếu ta không phải là đệ nhất Bách Hoa, người có thể để ý tới ta như vậy sao?”

Hoa Tinh cảm thấy trong lòng nàng có mất mát, đột nhiên dừng hành động, xoay nàng lại một vòng, hai người đối mặt nhau. Chậm rãi tựa đầu tới gần, Hoa Tinh đưa môi mình tới cách môi của Nguyệt Vô Ảnh khoảng gần một tấc thì dừng lại, ánh mắt kiên định nhìn tròng mắt mông lung như thủy của nàng trầm thấp nói: “Nhớ kỹ lúc ta thấy mặt nàng không, khi đó ta có biết nàng là ai sao?”

Nguyệt Vô Ảnh có chút kinh hoảng tránh ánh mắt hắn, Hoa Tinh đột nhiên hôn lên môi nàng, hai tay cầm lấy hai gò má của nàng, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn nàng. Tuy rằng không có thanh âm gì, nhưng giờ khắc này Nguyệt Vô Ảnh dường như cảm nhận được Hoa Tinh muốn nói cái gì, cả người hơi hơi từ chối vài cái, liền vô lực tựa vào lòng hắn, hai mắt chậm rãi nhắm lại, tùy ý để hắn nhắm nháp vị ngọt của mình.

Rất dễ dàng mở ra đôi môi của nàng, Hoa Tinh phát hiện ra lúc này Nguyệt Vô Ảnh cũng không cự tuyệt quá nhiều, người lại trong lòng dường như chờ mong gì. Nghĩ vậy Hoa Tinh trong lòng vui vẻ, vạn phần thương tiếc mà nồng nhiệt hôn môi nàng, đầu lưỡi truy đuổi đầu lưỡi của nàng, triền miên không tiếng động, lẳng lặng thưởng thức hương vị thần bí trong thế giới hai người. Hai tay nhẹ vỗ về lưng nàng, Hoa Tinh dọc theo da thịt bóng loáng kéo xuống, nhẹ nhàng thăm dò đường cong ôn nhu của nàng.

Thân thể Nguyệt Vô Ảnh run lên, trong miệng rên rỉ hai tiếng nhẹ nhàng đẩy Hoa Tinh ra. Có chút buồn bực trừng mắt nhìn hắn, Nguyệt Vô Ảnh phát tay muốn đánh, Hoa Tinh dùng sức thu hai tay lại thấp giọng xin tha thứ nói: “Nguyệt Nhi đẹp quá, ta nhìn không được mới làm như vậy”.

Nguyệt Vô Ảnh sắc mặt đỏ lên, tựa hồ câu này làm cho Nguyệt Nhi nàng cảm giác được một tình ý khác thường, dường như bản thân đang suy tư trước kia. Suy tư lại, Nguyệt Vô Ảnh biến sắc đang muốn mở miệng, thì cái miệng nhỏ nhắn lại bị Hoa Tinh che lại lần nữa, thân thể vạn vạ hai cái, lại vô lực tùy hắn ôm ấp.

Một tay vuốt ve bộ môn mười phần co dãn, một tay Hoa Tinh thâm nhập vào trong cơ thể nàng, trong lúc Nguyệt Vô Ảnh run rẩy thì hắn đã cầm được đôi nhũ phong cực kỳ mê người kia, hưng phấn thưởng thức

thân thể non mịn trắng mịn, mỹ cảm vô cùng, trong lòng đắc ý. Bầu trời, trăng sáng như gương, ánh trăng nhu hòa chiếu lên hai người, tựa như một tầng sa mỏng, nhẹ nhàng bao phủ không tiếng động, không chạy đi.

Thở gấp nhìn Hoa Tinh, Nguyệt Vô Ảnh thấp giọng mắng: “Sắc lang, còn không buông tay, chàng... a... không...” Hoa Tinh cười tà, tay trái đặt ở một bộ vị cao ngất mềm mại, trong miệng khê cười nói: “Cảm giác thật đẹp, thật muốn ăn ngay trong đêm nay. Nguyệt Nhi, không bằng đêm nay ta ngủ ở phòng nàng nhé, thế nào?”

Nguyệt Vô Ảnh toàn thân căng thẳng, cảm nhận được ma thủ của Hoa Tinh không ngừng hoạt động, sắc mặt đỏ bừng nói: “Không được, chàng thật đáng giận, mau lấy tay kia ra”.

Hoa Tinh cười nói: “Thân thể nàng dựa vào mạnh như vậy, ta sao có thể lấy ra?”

Nguyệt Vô Ảnh thân thể run lên, dờn cặp lông mày đầy đặn của mình, trong miệng dờn dập nói: “Mau buông tay, chàng không được náo loạn nữa”.

Hoa Tinh thấy thế, tay trái nhân cơ hội hoạt động bốn phía, tay phải dùng sức áp vào nhũ phong mười phần co dãn của nàng, trong miệng cười bất đắc dĩ nói: “Lại dựa vào, ta làm sao bây giờ?”

Nguyệt Vô Ảnh xấu hổ sắc mặt đỏ lên, kiều diễm utor át nói: “Hoa Tinh không được náo loạn, chàng nói là chờ thiếp suy nghĩ kỹ rồi mới cho chàng, hiện giờ chàng trêu đùa thiếp như vậy thiếp sẽ tức giận đó”.

Nghe vậy Hoa Tinh biết chắc là không thể tiếp tục rồi, không khỏi cười hề hề đáng thương nói: “Thật muốn ăn Nguyệt Nhi mà, đáng tiếc nàng luôn tránh không cho ta, cố ý tra tấn ta” Khi nói chuyện lại vuốt ve bộ vị mềm mại kia một hồi, sau đó rút tay trái ra dù không muốn chút nào.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Nguyệt Vô Ảnh trên đầu mồ hôi rơi xuống, u oán mắng: “Chàng chiếm hết tiện nghi rồi còn nói!” Nguồn tại TruyệnFULL

Hoa Tinh cười hắc hắc, lại hôn môi nàng một cái, mới buông tay đẩy ra hai bước, ánh mắt chăm chú nhìn vào hạ thân nàng, trong mắt hiện ra vài ý cười. Nguyệt Vô Ảnh vừa tức vừa thẹn lại vừa bất đắc dĩ. Hoa Tinh có tiếng là sắc lang, mình gặp hán chưa từng chiếm được chút thượng phong nào, mỗi lần đều bị hán ăn hết, hán lại còn cố tình giả ngu, thật là người có tính cách.

Ôn nhu ôm nàng vào trong lòng, Hoa Tinh cười nói: “Đừng nóng giận, ta cũng bởi vì Nguyệt Nhi thật đẹp mới nhịn không được. Tốt rồi, ta đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng mà phải chữa thương cho Lạc Hà, đi thôi”.

Dọc đường đi hán nửa trêu nửa đùa, thật vất vả mới làm cho Nguyệt Vô Ảnh tươi cười, không hề tức giận hán.

Trở lại trong phòng, Hoa Tinh gặp Lãnh Như Thủy cùng Lạc Hà Tiên Tử đang nói chuyện không nhịn được cười nói: “Vân Nhi, Như Thủy, các nàng nói chuyện gì háng say như vậy?”

Lạc Hà Tiên Tử ngại ngừng cười nói: “Chúng ta đang nói về chàng, cho nên...”

Ồ một tiếng, Hoa Tinh cười nói: “Như Thủy, nàng đang nói ta sao, có phải nhớ lại những lúc tốt đẹp của chúng ta không. Sao lại đỏ mặt, đừng ngượng ngùng” Nói xong ngồi bên cạnh nàng, mặt làm trò với Lạc Hà Tiên Tử, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng không để ý tới nàng đang giãy dụa.

Lạc Hà Tiên Tử đỏ mặt đứng lên, vội vàng xoay người đi chỗ khác, mà Hoa Tinh trong lòng lại cười, sau khi thân thiết một lúc, cũng thoả mãn dừng tay buông tha Lãnh Như Thủy. Hoa Tinh buông lỏng tay, Lãnh như Thủy ngượng ngùng nói: “Thời gian không còn sớm, ta trở về ngủ”.

Nói xong thật nhanh đào tẩu, chỉ còn lại Hoa Tinh đang mỉm cười nhìn Lạc Hà Tiên Tử. Nhẹ nhàng đặt tay mình lên vai nàng, Hoa Tinh phát hiện thân thể nàng khê rung, trong miệng cười nói: “Tốt lắm, đừng để ý, vừa rồi vì đuổi Như Thủy đi, để có thể chữa thương cho nàng. Đêm nay ta sẽ tiếp tục đả thông kinh kỳ bát mạch cho nàng, như vậy thượng thể của nàng sẽ tốt hơn phân nửa, còn lại bản thân phải điều dưỡng, chắc cũng không mất bao lâu thì lại tốt lại rồi”.

Thần sắc có chút mất tự nhiên, đứng dậy tránh khỏi tay Hoa Tinh, Lạc Hà Tiên Tử thấp giọng nói: “Cảm ơn công tử, Vân nhi vô cùng cảm kích”.

Hoa Tinh nghe vậy cười nói: “Nàng đã bắt đầu thích ứng thân phận Vân nhi này rồi đó, tốt lắm, không bao lâu sau, nàng có thể giống Tiểu Tuyết các nàng rồi. Về sau có hỏi gì cứ bảo Tiểu Tuyết các nàng sẽ dạy nàng. Hiện giờ nàng ngồi lên giường đi, chúng ta bắt đầu chữa thương” Dứt lời, Hoa Tinh thu hồi nụ cười, cả người tỏ ra đứng đắn.

Lạc Hà Tiên Tử vung trộm liếc nhìn hắn một cái, thấy hắn đã khôi phục như thường, lúc này mới yên tâm làm theo lời hắn nói. Ngồi xếp bằng ở trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Hoa Tinh nhìn thấy hết thấy, trong lòng không nhin được cười thầm, cũng không nói nhiều, lẳng không phi tới sau lưng nàng, nhẹ nhàng đặt tay phải ở trên lưng nàng. Nhận thấy thân thể nàng không hề thoải mái Hoa Tinh trầm giọng nói: “Cái gì không muốn thì quên hết thấy đi” Nói xong từ tay đưa chân khí vào trong cơ thể nàng, giúp nàng bình tĩnh tâm tình.

Đợi Lạc Hà Tiên Tử hoàn toàn bình tĩnh lại, Hoa Tinh mới bắt đầu chân chính chữa thương cho nàng, lấy “Huyền thiên vô cực thần công” chỉ dương chỉ cương, hóa giải hàn băng chân khí bằng tâm bí quyết trong cơ thể nàng. Thời gian qua đi trong im lặng, lúc toàn thân Hoa Tinh một luồng chân khí đỏ sậm bao phủ, cả người mang theo thân thể Lạc Hà Tiên Tử lẳng không là lúc thân thể Lạc Hà Tiên Tử chấn động, đỉnh đầu một cỗ khói trắng bắn ra, hóa thành một dòng nước lạnh, dưới lực tác dụng của

chân khí đỏ sậm, biến mất không còn tăm hơi.

Sau một lát, Hoa Tinh hồng quang toàn thân Hoa Tinh bắt đầu phát tán ra, thân thể hai người tự động hạ xuống, hết thấy trở lại như bình thường. Buông tay ra, thân thể Hoa Tinh nhoáng lên một cái liên dừng ở cạnh bàn, ánh mắt nhìn chăm chú vào Lạc Hà Tiên Tử đang ửng đỏ cả mặt, đợi nàng tỉnh lại.

Mở to mắt, Lạc Hà Tiên Tử thần sắc vui mừng nói: “Thương thế của ta đã được chữa trị thật tốt rồi, hơn nữa công lực gia tăng không ít, thật sự quá tốt”.

Hoa Tinh cười nói: “Thật khó mà thấy được nàng cười, khi nàng cười thì ra lại đẹp như vậy”.

Ý thức được cái gì, Lạc Hà Tiên Tử ngượng ngùng tránh mắt hắn, sắc mặt có chút xấu hổ. Hoa Tinh cũng không nói, đứng dậy đi tới cửa sổ, quay trở lại nói: “Nếu sau này mỗi tối, ta hỏi nàng, đêm nay ta muốn ngủ ở phòng này, nàng sẽ trả lời thế nào?”

Lạc Hà Tiên Tử sửng sốt, mờ mịt nhìn hắn, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào. Mà Hoa Tinh cười lớn một tiếng, cũng không hỏi nhiều, xoay người biến mất trong đêm, còn Lạc Hà Tiên Tử ở trong phòng một mình tự hỏi, không biết nên nói cái gì.

240. Chương 240: Bạch Phượng Tửu Lâu

Sáng sớm, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên trên giường. Hé mở ra khuôn mặt xinh đẹp hây hây má đỏ, đang lẳng lặng nhìn người Hoa Tinh. Trong ngóng nhìn, Hoa Tinh trở mình một cái, tay phải đang cầm nhũ phong không tự chủ được mà giật giật, lập tức ánh mắt mở to. Nhìn nhìn, Hoa Tinh cười tà dị nói: “Sao vậy, nhìn ta như vậy, có phải nhớ lại chuyện tối qua không, nhớ lại ta...”

“Tối địa ngục đi, chàng là sắc lang ăn mãi không no mà, chỉ biết ham mê nữ sắc” Có chút ngượng ngùng nhìn hắn Trương Tuyết còn chút không tự nhiên. Mặc dù trong hành động đã chấp nhận nhưng mặt mũi vẫn còn có chút để ý. Hoa Tinh xoay người đặt tay trên người nàng, hai tay vuốt ve đôi nhũ phong cao ngất, vừa dùng sức xoa bóp, vừa tiến tới gần đôi môi đỏ mọng của nàng, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ thái dương đã chiếu xuống tận móng rồi, cũng phải đi ăn điểm tâm cái đã, phải không?”

“Chàng không được...” Không kịp nói gì, Hoa Tinh liền che miệng nàng lại, lấy hành động biểu đạt cho lời nói của mình, bắt đầu ăn bữa sáng. Trương Tuyết dùng sức lắc đầu, nghĩ muốn tránh khỏi bầy rập ôn nhu của Hoa Tinh, nhưng dùng cánh tay đầy ma lực của mình di chuyển trên da thịt nàng, làm cho thân thể

nàng uyển chuyển như rắn vậy, đóng đưa trái phải, căn bản là vô lực mở miệng. Trong khi vận vẹo, thân thể Trương Tuyết đột nhiên cứng đờ, cả người căng thẳng, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng mà ngay sau đó, một tiếng rên rỉ trong miệng nàng phát ra.

Buông đôi môi đỏ mọng mê người kia ra, Hoa Tinh cười nói: “Vừa rồi khẩn trương như vậy làm hại ta dùng không ít công sức mới đi vào được, có phải cảm giác rất không bình thường đúng không?”

Trương Tuyết sắc mặt đỏ bừng, ngượng ngùng kiều mỵ nói: “Sắc quý, chàng lúc này còn làm loạn, chàng muốn làm cho người ta mất hết mặt mũi sao?”

Hoa Tinh vừa hoạt động thân thể, vừa cười nói: “Yên tâm, ngoài cửa có Tiểu Tuyết rồi, không có lời của nàng, những người khác không dám tiến vào đâu.”

Nghe vậy Trương Tuyết biến sắc kinh hoảng nói: “Nàng ở ngoài? Chàng biết thế còn trêu đùa ta nữa?” Dứt lời giấy dựa lẩn tới, mà Hoa Tinh lại cười tà hạ thân cử động, liền làm cho nàng yêu kiều ra tiếng, cả người vô lực. Mỉm cười nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, Hoa Tinh cười nói: “Đừng sợ, nàng cho rằng tối qua ta vào phòng nàng, các nàng không biết sao? Với võ công của đám người Vô Ảnh, tối qua nàng lớn tiếng như vậy, nàng cảm thấy mọi người không nghe thấy gì sao?”

Trương Tuyết ngượng ngùng nói: “Chàng bại hoại mà, chàng nói vậy, chàng...” Không biết phải mắng cái gì, Trương Tuyết vừa thẹn vừa tức. Hoa Tinh không hề bỏ qua nàng, thân thể đè lên nàng vừa hưởng thụ vừa thấp giọng nói: “Mấy ngày nay rồi còn chưa quen sao?”

Trương Tuyết bị Hoa Tinh công kích, trong miệng thở ra hổn hển nói: “Còn không quen, đặc biệt... Nguyệt Nhi... thiếp”

Hoa Tinh giảm bớt tốc độ, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, trong lúc nàng mê loạn than nhẹ nói: “Không cần lo lắng, từ từ thành thói quen, ta còn chờ có một ngày nhất tiễn hạ song điều chứ. Hắc hắc...”

“Cái gì, chàng nói to lên một chút, thiếp không có nghe thấy gì, thiếp...” Lại lâm vào thế công ôn nhu của Hoa Tinh, Trương Tuyết cũng không nghe thấy Hoa Tinh nói gì, mà Hoa Tinh cũng không cần phải nhiều lời nữa, yên lặng mà nhắm nháp hương vị nàng.

Lấy hết sức bình tĩnh, Hoa Tinh kéo Trương Tuyết đi ra khỏi phòng, quả nhiên Trần Lan đứng ở đó mỉm cười chờ hân. Mỉm cười nhìn Trương Tuyết, liếc mắt một cái, Hoa Tinh nói với Trần Lan: “Như Tâm đã ngày càng hiểu cách hầu hạ ta thể nào rồi, xem ra không bao lâu nữa sẽ theo kịp nàng thôi. Vân nhi mới tới còn lạ lẫm, sẽ phải từ từ”.

Trần Lan thần bí liếc mắt nhìn Trương Tuyết một cái, khẽ cười nói: “Như vậy ta lại phải chúc mừng công tử rồi, đồng thời về sau lại càng phải cố gắng thêm, đúng không?”

Lạnh nhạt cười, Hoa Tinh không nói gì thêm, buông Trương Tuyết ra. Điềm tâm xong, Hoa Tinh đi gặp chương môn Hoa Sơn Thu Ly cùng với Thanh Vân Kiếm Tiêu phi cùng Lưu Vân kiếm Diệp Quân ba người. Ba người thương thể đã sắp khỏi hẳn, nhưng trong lòng có chút không tự nhiên, dù sao chuyện tình của Trương Tuyết cũng không rõ ràng, hơn nữa ở Tế Nam gặp phải cao thủ, khiến cho tâm hồn của bọn họ đều có ít nhiều bị đá kích.

Khách sáo một phen, Hoa Tinh cười nói: “Thu chương môn, trước mắt các người có tính toán gì không, ở trong này có chuyện gì đều có thể nói cho ta biết, ta có thể làm được nhất định sẽ làm, dù sao Thu Nguyệt cũng là con gái của người, cho nên quan hệ của chúng ta cũng khác. Chuyện tình lần trước của phái Hoa Sơn ta cũng đã nhờ Bách Hoa môn tra qua, một chút manh mối cũng không có, cho nên việc này chỉ sợ có chút khó khăn. Đối với việc này ta nghĩ tốt nhất người nên khuyên bảo người của người, cừu hận tất nhiên không thể quên, nhưng có một số việc không thể nóng lòng nhất thời, cứ từ từ việc gì phải tới sẽ tới, một khi có tin tức, ta sẽ tự tay trợ giúp các người, nhưng ở trước mắt không có manh mối nào cả thì không cần phải hành động thiếu suy nghĩ để tránh đá thảo kinh xà. Đồng thời cũng tránh phải gặp chuyện không may. Trước mắt tình thế ở Tế Nam đã thay đổi, cơ hồ mỗi nơi ta tới đều hội tụ phong vân, cho nên các người ngàn vạn lần phải thận trọng”.

Thu Ly lẳng lặng nhìn hân, sắc mặt thê lương nói: “Có một số việc không phải nghĩ quên là có thể quên, người còn trẻ tuổi, có một số việc chưa từng trải qua trong đời, có một ngày người người yêu nhất rời đi, cái

loại thống khổ này tràn đầy trong cơ thể người. Cảm ơn hảo ý của người, ta tính toán thêm vài ngày nữa, nếu còn chưa tra được manh mối gì, ta dẫn người quay về Hoa Sơn, dù sao ta là chưởng môn một phái, có một số việc cũng là bất đắc dĩ, bất đắc dĩ!”

Đứng dậy Hoa Tinh nói: “Như vậy đi, mấy ngày này ta sẽ phái người đi điều tra, nếu có chút manh mối nào nhất định nói cho người. Các người ở trong này nghỉ ngơi, không cần đi lung tung tránh gặp phải chuyện không may. Có cái gì cần nói một tiếng, ta sẽ cho Bách Hoa môn thỏa mãn các người. Tốt lắm ta cáo từ trước bảo trọng!”

Thu Ly khẽ gật đầu, nhìn hẩn rời đi. Một bên, Thanh Vân kiểm Tiêu Phi nhẹ giọng nói: “Chưởng môn sư huynh sao huynh không mở miệng nói?”

Thu Ly lắc đầu thở dài: “Hoa Tinh cũng là người, hẩn có võ công hiểm thấy trong thiên hạ, nhưng có một số việc chúng ta không thể cưỡng cầu. Huống chi bên người hẩn nữ nhân vô số, chúng ta yêu cầu quá nhiều cũng không thỏa đáng, cho nên ta không muốn nhiều lời. Ngày đó chuyện đó chúng ta cũng đã điều tra mà cũng không tra ra được manh mối gì, mở miệng ra có thể nói cái gì? Cả đời này ta yêu nhất hai nữ nhân thì một người đã chết, ta chỉ muốn Nguyệt nhi đi theo hẩn không chịu khổ, với võ công của hẩn chỉ cần yêu thương Nguyệt nhi, ta cũng an tâm rồi”

Nghe vậy, hai người bên cạnh khe khẽ thở dài không hề mở miệng.

Rời khỏi ba vị cao thủ phái Hoa Sơn, Hoa Tinh vừa lúc gặp được Dạ Phong, Thiết Chiến, Long Vũ ba người. Gặp ba người bước ra, Hoa Tinh hỏi: “Các người muốn đi đâu, muốn giải sầu hả, Đào Kiếm hai người đâu, sao không thấy?”

Dạ Phong cười nói: “Chúng ta tính tới trong thành Tế Nam một chút, ở trong này lâu vậy rồi, hâm mộ người thì đã hâm mộ, ghen tị cũng ghen tị rồi, cho nên muốn đi một chút. Về phần Đào Kiếm hai người bọn họ, bọn họ tự nhiên muốn ở lại bảo hộ chúng nữ, bằng không chẳng phải hậu phương phòng thủ bị hỏng sao”.

Hoa Tinh sững sốt một chút cười nói: “Cũng đúng à, buồn lâu đích xác cũng phải đi ra ngoài một chút, tiện thể tới trong thành Tế Nam do thám thực hư một chút”.

Dạ Phong ba người nghe thấy thế đều cười ha hả, rời đi. Thấy ba người đi xa, Hoa Tinh trầm tư một lát, khóe miệng mỉm cười, xoay người đi tìm Tử Ngọc Hoa.

Đi vào đại viện, xa xa chỉ thấy Tử Ngọc Hoa đang ngồi trên nóc nhà, nhìn phương xa. Phi thân lên trên, Hoa Tinh dừng ở bên cạnh hẩn, lạnh nhạt cười nói: “Suy nghĩ cái gì mà một mình ngồi nhìn phương xa không chịu đi xuống?”

Tử Ngọc Hoa nhìn hẩn khẽ cười nói: “Không có gì, ta thật ra đang nghĩ về chàng”.

Ồ một tiếng, Hoa Tinh cười có chút khó hiểu nói: “Nghĩ tới ta sao, ta cũng nghĩ tới nàng à, không biết phải làm thế nào mới làm cho nàng khôi phục lại thân phận nữ nhân đây, khi đó ta lại phải nghĩ biện pháp thật tốt, làm thế nào để thu được lòng của nàng”.

Tử Ngọc Hoa trợn mắt nhìn hẩn nói sang chuyện khác: “Dạ Phong ba người đã vào thành, chàng tính hôm nay làm gì đây?”

Hoa Tinh cười nói: “Ta tới chính là muốn hỏi nàng cho rõ, ta cũng tính đi vào trong thành một chút, chẳng qua là mỗi lần đi đều mang theo cả đám người không có chút tiện lợi nào cả, cho nên hôm nay muốn đi một mình một chuyện”.

Tử Ngọc Hoa cười nói: “Một người đi thì tiện lợi hơn rất nhiều, ngay cả tán gái cũng không có ai biết đúng không?”

Hoa Tinh hắc hắc cười nói: “Quả đúng như vậy, chẳng qua mỹ nữ thành Tế Nam này đều đã ở trong tay ta, ta còn cần phải đi tìm nữ nhân nữa sao. doc truyện tại . Tốt rồi, không nhiều lời nữa, nàng xem chừng các nàng, nhớ rõ nhắc nhở các nàng luyện võ, không cần chơi đùa cả ngày”.

Tử Ngọc Hoa lắc đầu nói: “Ta còn không dám đắc tội các nàng, bằng không về sau không chừng không có ngày tốt đẹp”.

Hoa Tinh cười nói: “Không quan hệ, nàng chỉ cần nói đó là lời của ta là được. Về sau này, thật sự có như vậy cũng tốt, tới lúc đó nàng người cô lực yếu, không phải vừa lúc cho ta xuống tay sao, ha ha...”

Trong tiếng cười lớn Hoa Tinh phi thân bay lên bay ra xa xa. Tử Ngọc Hoa nhỏ giọng mắng: “Không hơn không kém một tên bại hoại mà, lời như vậy cũng dám nói, thật không hiểu ta thương người ở điểm nào nữa, ngu dại!”

Rời khỏi Bách Hoa môn, Hoa Tinh một người tiến vào trong thành Tế Nam. Bởi vì trước mắt hần là nhân vật nổi tiếng nhất thành Tế Nam, cho nên Hoa Tinh lúc vào thành liền vận công biến hóa dung mạo đi một chút cho không ai nhận ra mình. Cách ăn mặc cũng trở thành người bình thường. Hoa Tinh một đường tùy ý quan sát, không bao lâu đã tới một tòa Bạch Phượng tửu lâu ở trong thành. Nhìn thoáng qua tòa tửu lâu này quy mô cũng không lớn, sinh ý cũng bình thường, Hoa Tinh liền đi vào.

Lên lầu hai, Hoa Tinh ngồi một chỗ cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chú trên đường. Lúc này một tiểu nhị đi tới mở miệng dò hỏi: “Vị quan khách muốn dùng rượu và thức ăn gì, bốn điểm có thịt kho tàu mười phần nổi danh, muốn ném thử một chút không?”

Hoa Tinh cười nói: “Được rồi, người cứ chuẩn bị cho ta, nếu ăn ngon lần sau tới sẽ chiêu cố tốt cho người, có nữ nhi hồng không?”

Tiểu nhị nói: “Có, khách quan muốn bao nhiêu?”

“Nửa cân đi, tốt rồi, đi đi, làm mau một chút!” Phất tay bảo hần rời đi, ánh mắt Hoa Tinh nhìn người qua lại trên đường. Gần đây bởi vì Tế Nam thành xảy ra không ít chuyện, người trên đường rõ ràng tiêu điều không ít, trên người người đi đều vội vàng, không có một ai là chậm rãi bước dạo phố cả.

Vừa quan sát, Hoa Tinh có chút mất mát, căn bản không có nhân vật nào khả nghi gì. Nhưng mà đang lúc hết sức mất mát, đầu đường xuất hiện một thân ảnh màu trắng, hấp dẫn ánh mắt Hoa Tinh. Đó là một cô gái, theo dáng người thì mười phần thon thả, nhưng mái tóc tung bay chặn nửa bên mặt nàng, làm cho người ta không thể thấy rõ ràng dung mạo của nàng. Thấy nàng đi tới Bạch Phượng tửu lâu, ánh mắt Hoa Tinh không khỏi nhìn theo nàng, mãi tới khi nàng biến mất ở cửa tửu lâu. Text được lấy tại TruyệnFULL

Lúc này tiểu nhị đã đem thức ăn và rượu lên, Hoa Tinh vừa nhắm nháp vừa suy nghĩ về người nọ, ánh mắt lộ ra vài tia mỉm cười thần bí. Tiểu nhị ở bên cạnh thấy vậy cười hỏi: “Khách quan cảm thấy hương vị thế nào, cũng không tệ lắm chứ?”

Hoa Tinh cắn một miếng đồ ăn cười nói: “Hương vị tốt, đầu bếp của các người thật sự có tay nghề khá tốt, không biết còn có gì nữa... không phải là sở trường đồ ăn ngon?”

Tiểu nhị cười nói: “Không dối gạt gì khách quan, bốn điểm còn có nhiều các món ăn ngon đặc sắc khác nhau nữa. Khách quan có vận khí tốt, nếu muốn, ta có thể đi mang đến cho ngài một phần, cam đoan ngài ăn xong sẽ khen không dứt miệng”.

Nghe vậy Hoa Tinh có chút tò mò nói: “Thực sự tốt như vậy sao, vậy nên phải ném thử rồi, tiểu nhị ca, cảm tạ trước”.

Nói xong tùy ý vứt cho hần mười lượng bạc, coi như cho thêm. Tiểu nhị thấy thế cả kinh, không thể tưởng được dung mạo Hoa Tinh bình thường, lại là người ra tay hào phóng như thế, thật sự là gặp được quý nhân mà. Về mặt cười cười, tiểu nhị tạ ơn ngàn lần vội vàng xuống lầu.

Lúc này còn sớm mới tới trưa, sinh ý trong tửu lâu còn ít, toàn bộ lầu hai chỉ có mình Hoa Tinh, nhưng thời gian trôi qua, tốp năm tốp ba thực khách cũng dần nhiều lên. Lúc này tiểu nhị nhiệt tình mang đồ ăn lên cho Hoa Tinh, nhỏ giọng cười nói: “Ngài là người may mắn nhất hôm nay đó, bởi vì phần đồ ăn này hôm nay chỉ có từng đó, những người khác không có phúc được ăn. Món ăn này tên là Thanh Ti Hồng Tuyền, là nổi danh nhất của bốn điểm, những người được ném qua trước nay cũng chưa tới mười người đó”.

Hoa Tinh nhìn món ăn, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Món ăn này được phối liệu bằng những vật rất bình thường, rau xanh, củ cải hồng, hành, tỏi, cộng thêm một ít cải trắng, trải qua một hồi chế biến liền biến thành hình dạng như thế này. Đồ ăn vừa được đưa lên bàn hương bay bốn phía, mùi thơm làm Hoa Tinh không nhịn được mà thầm khen. Ánh mắt Hoa Tinh biến đổi, lập tức dương ngón tay cái nói: “Thật sự là

mỹ vị, có thể nói là tuyệt phẩm nhân gian. Tiểu nhị ca, có thể cho ta biết món ăn này là do vị đầu bếp nào chế tác ra không?”

Thần sắc tiểu nhị có vẻ khó xử nói: “Khách quan à, cái này là bí mật của quán chúng ta, cũng không thể tiết lộ ra được, bằng không lão bản sẽ mắng”.

Hoa Tinh hiểu được, gật đầu nói: “Cảm ơn, là ta lảm miệng, tốt rồi, người đi đi, ta từ từ nhấm nháp”

Tiến bước tiểu nhị, Hoa Tinh cẩn thận thưởng thức, lần đầu tiên cảm thấy có một mỹ vị tuyệt thế nhân gian tới như vậy. Chậm chậm thưởng thức mâm đồ ăn xong, Hoa Tinh đột nhiên suy nghĩ, muốn thêm một mâm như vậy nữa.

Ngẩng đầu, Hoa Tinh đang muốn kêu to tiểu nhị, hỏi hắn có thể có thêm một phần nữa không, đúng lúc này hắn đột nhiên phát hiện tửu lâu có thêm vài người xa lạ. Cẩn thận suy xét, Hoa Tinh đột nhiên hiểu được, vừa rồi mình quá chuyên tâm, cho nên không có lưu ý tới mấy người này. Cẩn thận nhìn lại, tổng cộng có hai bàn, bàn thứ nhất có ba người, bàn thứ hai có hai người, tất cả đều có võ công trong người.

Trước tiên là nói về bàn thứ nhất, ba người có một người hơn ba mươi tuổi, ánh mắt có chút âm lãnh, quanh thân cơ hồ có một cỗ lệ khí tản mát ra, không phải là một nhân vật đơn giản. Người này một thân áo lam, bên cạnh là hai tùy tùng, hiển nhiên lai lịch không hề nhỏ. Bàn thứ hai, bên trái là một người tầm hai bảy, hai tám tuổi, một thân áo xanh, trên lưng dắt một thanh chuỷ thủ, ngón tay dài tinh tế, bên phải có một người tuổi tác lớn hơn một chút, cũng mặc một thân áo màu xám, năm ngón tay cong cong, lòng bàn tay không ít vết chai, có thể nói chưởng lực cũng không chút đơn giản.

Thu hồi ánh mắt, Hoa Tinh hơi cúi đầu, trong lòng suy tư về hai nhóm người này tới đây để ăn cơm hay là có dụng tâm kín đáo nào? Nếu chỉ là ăn cơm, thì còn đơn giản, nếu có mục đích thì nó là cái gì đây? Nếu đã gặp, Hoa Tinh quyết định tạm thời không đi, dù sao hôm nay cũng là tới Tế Nam thành xem động tĩnh, phải có tin tức gì mới được. Có quyết định, Hoa Tinh bắt đầu chậm chậm đọc ẩm, một người giả dạng làm tửu quỷ, ý định kéo dài thời gian.

Vừa với bắt đầu, hai nhóm này đều biểu hiện rất bình tĩnh. Sau khi ăn xong đồ ăn, Hoa Tinh liền phát giác có chút khác nhau, bởi vì hai bàn này thỉnh thoảng gọi to tiểu nhị, bên này còn kêu chưa có xong thì bên kia đã gọi to rồi. Tiểu nhị ban đầu còn có thể ứng phó, mãi tới sau, tiểu nhị căn bản không thể ứng phó được, tới lúc này mâu thuẫn mới sinh ra. Lúc này chỉ nghe tiểu nhị mặt như có tang nói: “Các vị khách quan, thật sự xin lỗi, hôm nay vị đầu bếp kia của chúng ta không tới, cho nên các vị muốn ăn đồ ăn của vị đó làm cũng không còn các nào khác”.

Nam tử áo lao hơn ba mươi tuổi trừng mắt nhìn hai người ở bàn khác, lập tức mở miệng nói: “Tiểu nhị, người không nên lừa chúng ta, có một lần chúng ta nghe nói nơi này có món ngon tuyệt mỹ mới tới sao lại không có đây?”

Một nam tử áo xanh cũng nói: “Không sai, ta cũng nghe nói, sao hôm nay lại không có chứ?”

Tiểu nhị khó xử nói: “Các vị khách quan à, nói thật cho các vị biết, vị đầu bếp này không phải là do chúng ta mời, người đó muốn tới lúc nào thì tới, muốn đi lúc nào thì đi, ai may mắn gặp được người đó thì là vận khí tốt, chúng ta cũng không có quyền hạn chế người đó mà, cho nên...”

Vừa nghe những lời này, Hoa Tinh mới hiểu được vì sao hôm nay tới đây mình là người may mắn, mà thì ra hai nhóm người này không có phúc được ăn. Thật đáng tiếc cho vận khí của họ không tốt, không gặp gỡ vị đầu bếp này. Vì thế, Hoa Tinh cảm thấy có chút may mắn, đồng thời với vị đầu bếp kia có chút hứng thú, tới tốt cùng là người thế nào đây, vì sao hắn muốn tới thì tới, không muốn thì không đến chứ?

Trong khi suy tư, hai nhóm người lúc này lại tranh luận nhau, chỉ nghe nam tử áo lam kia nói: “Tranh cái gì mà tranh, nếu không phải các người, nói không chừng chúng ta có thể tới ăn được rồi, cút nhanh cho ta, lập tức cút đi!”

Nam tử áo xanh ở bàn thứ hai tức giận nói: “Dựa vào cái gì, người nghĩ người là ai, nơi này không phải địa bàn của người, người có uy phong gì chứ?”

Nam tử áo lam sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt âm trầm nói: “Ta là ai người còn không xứng để biết, không muốn chết thì cút ngay cho ta, bằng không đừng trách ta ra tay vô tình”.

Nam tử áo xanh bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt không chút sợ hãi nói: “Trên giang hồ cái gì ta cũng gặp qua, cùng lắm thì bỏ một cái mệnh, ta sợ người gì chứ? Tới đây đi, Thanh Vân thủ ta tiếp mấy chiêu của người”.

Nam tử áo lam cười nói: “Tiểu hài tử ngươi còn kém xa lắm, tiểu Tam, ngươi tới giáo huấn hắn một chút, cho hắn biết lợi hại của chúng ta”.

Một tùy tùng lên tiếng trả lời đi ra, vừa liếc mắt nhìn Thanh Vân thủ một cái đột nhiên thân thể bay vút tới, một quyền mang theo chân khí mạnh mẽ đánh úp lại.

Thanh Vân Thủ cười lạnh một tiếng, tay phải lập tức đưa lên ngực, thân không biết quỷ không hay xuất hiện ra một thanh phi đao. Lúc tùy tùng kia vừa ra tay liền phát tay một cái, chỉ nghe thấy một tiếng xé gió, hàn quang chợt lóe, đao phong sắc bén đón nhận một quyền của đối phương. Đao cùng quyền gặp nhau thể công đều tan, song phương lùi về sau. Lúc này, Thanh Vân Thủ hai tay xuất hiện hai thanh phi đao, đuổi sát tới đối phương, một tới cổ họng, một tới trước ngực đối phương.

Tùy tùng kia cũng không đơn giản, hai tay lần lượt chém ra, hai đao quyền phong mạnh mẽ đánh bay thân phi đao, thân thể mượn lực lùi lại sau, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Thanh Vân Thủ. Nhìn đối phương, Thanh Vân Thủ đắc ý cười nói: “Tên tùy tùng như ngươi cũng được lắm, có thể đỡ được hai chiêu của ta, ta xem ngươi phải tự mình tới đây rồi”.

Nam tử áo lam trầm giọng cười nói: “Thật là tự tin à, tiểu Tam, ta muốn cái đầu trên cổ hắn, hiểu chưa?” Tùy tùng Tiểu Tam gật đầu nói: “Chủ nhân yên tâm, thu thập hắn không thành vấn đề!” Nói xong chăm chú nhìn Thanh Vân Thủ, thân thể tiến tới từng bước.

241. Chương 241: Mỹ Nữ Đại Trù

Cảm thấy khí tức trên người tùy tùng Tiểu Tam bắt đầu phát sinh thay đổi, sắc mặt Thanh Vân Thủ cũng dần dần nghiêm túc, tay phải huy động phi đao loang loáng xuất hiện trong tay hắn. Chăm chú nhìn vào Tiểu Tam càng ngày càng gần, Thanh Vân Thủ tay phải phát lên, phi đao với tốc độ cực nhanh phi thẳng tới trước ngực Tiểu Tam.

Lúc này từ trong tửu lâu vang lên một tiếng cười nhạt, chỉ thấy tay phải trước ngực tùy tùng Tiểu Tam chuyển động, phi đao bay vút tới rơi vào trong tay hắn. Lập tức, hắn trở tay bắn ra, một phát đánh rơi một trong hai thanh phi đao theo sát phía sau, thân thể nghiêng đi, trong ánh mắt kinh ngạc của Thanh Vân Thủ, thân thể đột nhiên dài gần sáu thước, một quyền xuất hiện tại mặt hắn.

Trong lúc nguy hiểm, Thanh Vân Thủ hai tay huy động, chỉ nghe thấy tiếng phi nhỏ bé yếu ớt chạm phá không truyền ra, thất mai ngân châm và bắc đầu thất tinh thức liên tiếp xuất hiện trước người tùy tùng Tiểu Tam, ngăn cản hắn lao tới. Còn Thanh Vân Thủ nhân cơ hội lui về phía sau, muốn thoát khỏi truy kích của hắn. Thấy một màn như vậy, Tiểu Tam không kinh ngạc chút nào, dường như đã sớm đoán trước, thân thể đang né tránh tay phải đột nhiên thu về, lập tức đột ngột chém ra một lần nữa, trong lúc vừa thu lại vừa phóng, một cỗ sức mạnh mãnh liệt dâng trào, điên cuồng bắn tới, lẳng không một quyền đánh bay Thanh Vân Thủ.

Kêu thảm một tiếng, Thanh Vân Thủ bị một quyền đánh khỏi lầu hai, rơi xuống giữa phố. Cái bàn trên tửu lâu quay cuồng, quyền phong hướng tới một phiên bờ bãi, ảnh hưởng tới người ngồi cùng bàn với Thanh Vân Thủ. Tiểu Tam kia cười khinh miệt, chậm rãi trở lại bên cạnh công tử áo lam, ánh mắt chăm chú nhìn vào người mặc áo xám. Người áo xám vừa rồi giả trừ được dư lực một quyền của Tiểu Tam, ánh mắt đảo đến giữa sân, Thanh Vân Thủ bị đánh bay khỏi lầu hai, ngã xuống đường vụn vụn rên rỉ, trong lòng có chút kinh ngạc, còn nhiều hơn cả tức giận.

Xoay người lại, người áo xám nhìn vào nhóm ba người công tử áo lam, ngữ khí lạnh lùng âm hiểm: “Thủ đoạn của ba vị thật không tệ, nhưng như vậy không cảm thấy quá đáng sao?”

Nam tử áo lam hừ một tiếng nói: “Từ xưa tới nay chửi không được thì đừng động khẩu, đánh không được thì đừng động thủ, người ngay cả điểm này cũng không biết, còn ra vẻ giang hồ, không bằng về nhà cho heo ăn đi”.

Người áo xám biến sắc, cả giận nói: “Đừng nên đắc ý, nơi này là thành Tế Nam, không phải là chỗ để các người hoành hành. Đắc tội với ta các người đừng mở sống dễ chịu, ta đi tìm người thu thập các người, có giỏi thì chờ ở đó”.

Nam tử áo lam cười như không cười nói: “Có thủ đoạn gì thì hãy xuất ra, lão tử hôm nay ở chỗ này chờ người, ăn không được bữa cơm này ta sẽ không đi. Tiểu nhị có nghe thấy không, không phải ta muốn phá tửu lầu của các người cho ta nghĩ cách, bằng không đến lúc đó đừng có trách ta”.

Tiểu nhị đang đứng ở góc tường, sắc mặt sợ hãi nói: “Khách quan, người làm vậy không phải là muốn mạng của tiểu nhân sao? Ta đi mời chương quý tới, có gì người cứ hỏi chương quý là được rồi”.

Nói xong vội vàng đi xuống lầu. Còn người áo xám kia lại hừ một tiếng rồi phi thân xuống lầu, nâng Thanh Vân Thủ đang bị trọng thương ở trên đường dậy, đi về phía cuối đường. Cảnh này người ở trên lầu đều thấy rõ ràng, lúc này vừa thấy người mặc áo xám rời đi, các thực khách khác đều hướng xuống lầu mà đi, để tránh dẫn lửa thiêu thân, chỉ có Hoa Tinh vẫn đang ăn không nhanh không vội, ý muốn trông thấy kết quả cuối cùng.

Sau khi đợi các thực khách còn lại xuống lầu, trên lầu vẫn còn một người hơn ba mươi tuổi, trung niên vẻ mặt tươi cười, vừa nhìn đã biết là trưởng quý của tửu điểm. Trưởng quý sau khi đi lên, nhìn lướt qua nhân vật ở hai bàn, thần tình vui vẻ tiến đến nói với vị nam tử áo lam kia: “Vị đại gia này không nên tức giận, hôm nay vị đầu bếp tốt hơn đã tới, cho nên sẽ có một vị thực khách may mắn đoạt được món ăn duy nhất hắc làm hôm nay, đại gia nếu không ngại, hôm nay cứ tính là ta mời khách, ngài sáng mai lại tới, ta cam đoan sẽ giữ cho ngài, ngài thấy được không?”

Nam tử áo lam cười nói: “Ý của người là, đầu bếp vẫn còn ở nơi này. Đã vậy ta cũng không làm khó chuyện làm ăn buôn bán của người, người bảo hắc làm cho chúng ta một món, cho ta thưởng thức một chút, mọi tổn thất ngày hôm nay đều tính cho ta. Nếu hắc nói không, người coi chừng sau này nên đóng cửa đi, tự mình suy nghĩ cho rõ ràng”.

Chương quý trên mặt tươi cười ngăn ngại, khó xử nói: “Vị đại gia này ơi, ngài nói tiểu nhân cũng rất thông tình đạt lý, chỉ là nói thật đại gia đừng nóng, vị đầu bếp này của chúng ta thập phần cổ quái, hắc

từ trước tới giờ nói một không nói hai, dù đao gác lên cổ, chuyện hắc đã không muốn, nhất định sẽ không làm. Cho nên tiểu nhân cũng không có cách, ngài làm khó lão rồi!”

Nam tử áo lam mắt trợn trừng, lạnh lùng nhìn chương quý nói: “Thật sự không sợ chết, lão tử còn chưa gặp qua. Ta cho người nói lại một lần, làm đồ ăn, hoặc là người đóng cửa, hoặc là người bảo hắc ra đây nhận lấy cái chết, có ba cách chọn, người chỉ có thể chọn một. Có nghe thấy không, ta chỉ cho người thời gian là một nén nhang, một thời gian không thấy động tĩnh, ta sẽ phá cái tửu lầu này”.

Khi nói chuyện, nam tử này một quyền đánh lên bàn, nhất thời bàn gỗ tứ phân ngũ liệt, trong nháy mắt đã thành gỗ vụn, chương quý kia cả kinh sắc mặt hoảng sợ.

“Khách quan, ngài giờ cao đánh khê, tha cho tiểu nhân đi, ta thật sự là không có cách nào, khách quan, người xem hay là như vậy...”

“Im miệng, người hiện tại không muốn chết, lập tức làm theo lời ra, bằng không bây giờ đầu tiên giết người, sau đó phá hủy Bạch Phượng tửu lầu này của người, có nghe thấy không” Giận dữ nhìn trưởng quý, nam tử áo xanh kia thần sắc âm lãnh, ánh mắt rất âm trầm.

Chương quý vội chuyển động vào cái, dường như còn nói muốn nói, nhưng vừa nhìn thấy sắc thái bất thiện của đối phương, không giống như là nói đùa, chỉ còn cách than thở đi xuống dưới lầu, tự tìm ra biện pháp. Tửu lầu thoáng cái yên tĩnh trở lại, ngoại trừ âm thanh do Hoa Tinh gây ra, toàn bộ không khí lầu hai áp lực, có chút cổ quái.

Đổi cái bàn khác, nam tử áo lam ánh mắt chăm chú nhìn Hoa Tinh, nhìn một hồi lâu dường như không thấy gì khác thường, trên mặt hoặc ít hoặc nhiều có chút kinh dị. Theo phân tích tình huống trước mắt,

Hoa Tinh tuy rằng ăn mặc quần áo hoa lệ, nhưng tướng mạo bình thường, nhìn không ra chút nào đặc thù của người tập võ, hần dưới tình huống như vậy đáng lý đã phải rời đi, để tránh rước họa vào thân, nhưng hần vì sao lại không đi? Là định liệu trước, hoặc là thật sự do lòng hiếu kỳ, ngay cả sống chết cũng không cần, hoặc là do duyên cớ khác?

Nhìn thoáng quá tùy tùng ở bên cạnh, nam tử áo lam kia nhỏ giọng nói: “Tiểu Tam, người lưu tâm tình hình bốn phía, Tiểu Tứ thì chú ý tới mấy hướng, để tránh phát sinh hiểu lầm”.

“Thưa rõ, chủ nhân xin cứ yên tâm”. Thanh âm cung kính chỉnh tề, dường như trăm miệng một lời, thật có chút kì dị.

Cách xa một trượng, Hoa Tinh thờ ơ ăn đồ ăn, căn bản không nhìn ba người kia. Song hần tuy rằng không nhìn, nhưng từ lúc tùy tùng Tiểu Tam của nam tử kia lúc cuối sử dụng võ công một quyền đánh bay Thanh Vân Thủ, Hoa Tinh cũng rất rõ ràng, đó là tuyệt kỹ Thiếu Lâm Bách Bộ Thần Quyền! Đối với điểm này Hoa Tinh có hơn một chút kỳ quái, nam tử áo lam này võ công thập phần không kém, ít nhất cũng ở Địa Bảng trở lên, cuối cùng hần có thân phận gì, vì sao bên cạnh có một tùy tùng sử dụng tuyệt kỹ Thiếu Lâm, bọn họ xuất hiện ở Tế Nam, là có mục đích gì. Nhưng điều này Hoa Tinh thực ra cũng không thèm để ý, chỉ là lúc này một mình nhàn rỗi buồn chán, cho nên suy nghĩ về vấn đề này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một nén nhang rất nhanh đã hết. Lúc này nam tử áo lam kia đang nhìn chăm chú vào cửa thang lầu, bởi vì nơi đó truyền đến tiếng bước chân, còn Hoa Tinh thì nhìn về cuối phố, bởi vì nơi đó đang có ba người đến đây rất nhanh, trong đó có một người chính là người áo xám lúc trước rời đi, ngoài ra hai người còn lại là một thân áo đen, tuổi trên dưới bốn mươi, toàn thân khí tức âm trầm lạnh như hàn băng.

Tiếng bước chân ở thang lầu ngày càng gần, mà lúc này ba đạo thân ảnh từ giữa phố phi thân lên, hạ xuống lầu hai tiêu sái tự nhiên.

“Chính là ba tên khốn này, vừa rồi chính bọn chúng ra tay đả thương Thanh Vân Thủ, còn đại ngôn bất tâm nói sẽ hoành hành tại thành Tế Nam. Hiện tại tất cả mọi việc phải dựa vào hai vị sứ giả làm chủ, giáo huấn bọn chúng thật tốt” Chỉ vào ba người, người áo xám lớn tiếng nói.

Hai người áo đen nhìn ba người nam tử áo lam, mà ba người kia cũng nhìn chăm chú vào nam tử áo đen, hai bên nhìn nhau một lúc, nam tử áo lam nói: “Nhị vị là người phương nào, xem ra không phải người thường, không phải đến cả tính danh cũng không dám báo chứ”.

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, một người bên trái chỉ vào Hoa Tinh hỏi: “Kẻ này là ai, vì sao ở trong này?”

Người áo xám ở phía sau nói: “Vừa rồi hần vẫn ở chỗ này ăn uống, xem ra còn chưa ăn xong, cho nên chưa rời đi”

Trợn trừng mắt, người áo đen mở miệng hừ một tiếng nói: “Ngu xuẩn, người bình thường có thể trấn định như thế vào lúc này vẫn tự nhiên ngồi một bên, từ từ ăn cơm sao?”

Mắng xong, người áo đen này nhìn nam tử áo lam nói: “Hai người bọn ta là sứ giả phân đàn Tuyệt Âm Giáo, người là ai, vì sao ở nơi này làm loạn? Hiện tại thành Tế Nam do Tuyệt Âm Giáo chúng ta tiếp quản, người ở đây làm loạn chẳng khác nào là phá hủy địa bàn của chúng ta, hậu quả này người có gánh nổi”.

Ánh mắt nam tử áo lam khẽ biến, âm thanh lạnh lùng nói: “Tuyệt Âm Giáo là thứ gì vậy, ta còn chưa từng nghe qua. Ta chỉ biết Trung Nguyên có Thông Thiên Môn, Giang Nam có Thiên Nhất Giáo, Tây Bắc có Phi Ưng Giáo, Tây Nam có Tuyệt Thiên Môn. Về phần thân phận và lai lịch của ta, nói thật cũng không cần... Phải nói cho các người, nhị vị phải có bản lĩnh, đánh thắng hai kẻ tùy tùng bên cạnh ta trước, ta sẽ tự mình lĩnh giáo”.

Nghe vậy, người áo đen ánh mắt lạnh lẽo, hừ nói: “Người chưa nhìn thấy quan tài chưa nhỏ lệ, ta sẽ khiến người hiểu được, gặp phải Tuyệt Âm Giáo kết cục sẽ như thế nào”.

Nói xong cơ thể tiến lên một bước, một cổ khí âm trầm cuộn trào mãnh liệt xuất ra, lập tức trên đại tửu lầu nổi lên một trận cuồng phong, thổi trúng người có mặt ở đây toàn thân rét run. Bên này, Tiểu Tam chuyển thân đứng lên, một cổ dương hòa khí đón gió mà lên, cách xa một trượng cùng người áo đen kia giằng co.

Thấy trận đại chiến đầu tiên sắp bùng nổ, dưới lầu lúc này lại đi lên hai người. Ở phía trước chính là chương quỳ của tử lâu, còn ở phía sau lại là một nữ tử, một thân quần áo màu trắng, thiếu nữ tóc dài phát phối. Thiếu nữ này tuổi chừng mười tám mười chín, trên khuôn mặt hình trứng ngỗng lộ ra hai mắt hữu thần, khóe miệng hơi nhếch lên một chút, má lúm đồng tiền ở hai bên phối hợp với khóe miệng có chút ngạo khí, lộ ra có vài phần tự mệnh bất phàm. Thiếu nữ dáng vẻ thon thả động nhân, đai lưng màu vàng nhạt ôm lấy vòng eo thon thả mảnh khảnh cùng song phong phong mãn vẽ ra vô cùng nhuần nhuyễn, phong thái dụ nhân mang theo sự lay động thể gian, mị lực tán phát vô cùng.

Sự xuất hiện của hai người có chút đột ngột, làm cho hai bên đang khẩn trương đều ngừng lại, ánh mắt chuyển lên trên người thiếu nữ, đều mang theo vài phần cảm giác kinh diễm, chương quỳ vừa thấy lại có một nhóm người, trên lầu có vẻ không ổn, vẻ mặt đau khổ vội vàng nói: “Các vị khách quan à, xin các người đừng đánh, tất cả mọi người ở chỗ này ăn uống, toàn bộ hôm nay đều tính cho ta, miễn phí hết, chỉ xin các vị hạ thủ lưu tình, không nên phá hủy tử lâu ta cực cực khổ khổ kinh doanh a, đây chính là nguồn sống của ta, Đại gia, xin thương xót, các người muốn gặp đầu bếp ta đã dẫn đến, chính là Bạch Phượng cô nương phía sau ta, tử lâu này cũng vì nàng mà dựng lên”.

Nam tử áo lam nghe vậy thì ngẩn người, nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia, kinh ngạc hỏi: “Là nàng, nàng chính là đầu bếp nổi danh nơi này, không thể nào?”

“Không phải cái gì, chính là ta. Nghe nói người muốn phá hủy tử lâu này, cho nên ta tới xem. Ta biết các người là người trong giang hồ, mỗi người võ công cao cường, muốn thế nào được thế đó, nhưng ta nói với các người, ta cũng có quy củ của ta, ta mỗi lần cao hứng đến nơi này, cũng chỉ làm một món ăn, có duyên phận tự nhiên sẽ được ăn, muốn cưỡng cầu thì thật xin lỗi, bản cô nương không thích, Về phần các người bức bối gì thì cứ hướng về phía ta, đừng vội ý thế hiếp người, uy hiếp việc buôn bán của chương quỳ” Cao ngạo nhìn đám người nam tử áo lam, thiếu nữ lời lẽ chính nghĩa, thần sắc ngạo nghễ bất khuất.

Nghe vậy, nam tử áo lam hừ nhẹ nói: “Tiểu nha đầu đừng vội ý vào dáng vẻ xinh đẹp mà xuất khẩu cuồng ngôn, lời nói không dễ nghe, ta muốn đối phó với người còn không dễ. Người không sợ chết thì không sao, ta có thể đối biện pháp tra tấn người. Nữ nhân, bình thường không để ý nhất là sinh mạng, nhưng đối với danh tiết, xinh đẹp, tự tôn cũng rất lưu tâm. Ta chỉ cần bắt được người, lột sạch u phục treo người lên tường thành Tế Nam, ta đoán người sẽ không có thái độ như vậy. Lại có thể trên mặt trên người người vẽ vài vết sẹo, cho người trở nên xấu xí, như vậy người có sợ không?”

Biến sắc, thiếu nữ có chút quật cường nói: “Đừng vội hù ta, cùng lắm là chết, người cho rằng ta sợ người”.

“Không sợ sao? Không sợ vì sao sắc mặt người lại thay đổi. Ta nói rồi, nữ nhân cùng nam nhân không giống nhau, sinh mạng có lẽ người không quý trọng, nhưng người luôn luôn quý trọng cái khác. Chỉ cần người không muốn chết, còn có điều gì lưu luyến, như vậy người đã có khuyết điểm, thì phải thỏa hiệp. Đây là giang hồ, đây là nhân sinh. Tiểu nha đầu, người còn non lắm. Lời ta nói ở nơi này, người tự tay làm cho ta một món ăn, ta sẽ bỏ qua cho các người, nếu không lời ta nói sẽ không dễ rút lại” Khinh miệt nhìn thiếu nữ, nam tử áo lam nói.

Thấy nàng muốn từ chối, chương quỳ vội vàng ngăn nàng lại nói: “Không cần xúc động, những người này cùng chúng ta không giống nhau, nói động dao thì sẽ động dao, chúng ta không đấu lại bọn họ. Nghe lời đi, lần này thì ngoại lệ, tùy tiện làm một món ăn mang ra đối phó cho xong chuyện, sau này người không đến nữa là được, ta cầu xin người, có được hay không, bà cô!”

Thiếu nữ Bạch Phượng hừ nói: “Không được, lời Bạch Phượng ta nói như tứ mã nan truy!”

Bên này, người áo đen cười nói: “Tiểu nha đầu có vài phần can đảm. Rất tốt. Không phải sợ, chờ ta thu thập hẳn, sau đó người giúp bọn ra làm đồ ăn, coi như báo đáp ân cứu mạng của người cho chúng ta, về sau có Tuyệt Âm Giáo bảo vệ, cam đoan sẽ không có ai dám khi dễ các người”.

Thiếu nữ trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, hừ nói: “Dễ nghe cũng không được, lời ta nói chưa bao giờ sửa, món ăn hôm nay đã có người ăn, ai cũng đừng mở tưởng ta hôm nay làm cho hắn món ăn thứ hai, đây là quy củ của ta, dù chết cũng quyết không thay đổi!”

Nghe vậy sắc mặt giận dữ, người áo đen quát: “Xú nha đầu, cho người thể diện mà không biết xấu hổ, lão tử hôm nay thu thập tên mặc áo lam này trước, sau đó bắt người đem về, ta xem người có bao nhiêu ngang

ngược. Đến lúc đó ta sẽ cho người biết, cái gì là nam nhân, cái gì là nữ nhân. doc truyện tại . Động thủ, phá nơi này trước đi”.

Nói xong một chưởng quét ngang ra, một trận âm phong thổi qua, bàn trên lầu hai đều vỡ vụn, thấy thế chưởng quỹ hô to gọi nhỏ, thiếu nữ lại phần nộ không thôi.

Nam tử áo lam vừa thấy đối phương động thủ, cũng không có quân thiếu nữ, sai khiến hai tên tùy tùng trên lầu cùng đối phương triển khai một trận chiến kịch liệt. Từ lúc đó, toàn bộ lầu hai quyền phong chưởng lực tung hoành ngang dọc, chưởng lực âm lãnh cùng quyền kinh dương hòa đây đó gặp nhau, thỉnh thoảng truyền ra tiếng sét đánh, các bàn bốn phía hóa mỘC thành tiết, trần ngập tiếng cào xé trong tiếng gào.

Thiếu nữ Bạch Phượng trong dòng khí lưu mạnh mẽ bị kéo lay động bất định, thỉnh thoảng va chạm ngã vài cái, tựa như thuyền nhỏ trên biên theo gió phiêu linh. Đột nhiên, lại một sức mạnh cực đại vọt tới, thiếu nữ không nhận được kinh hô một tiếng, cả thân thể đột nhiên bay lên, đầu hướng về phía cây cột lao tới. Thấy thiếu nữ gần đập vào cây cột, Hoa Tinh lúc này còn đang ăn thân thể chợt nhoáng lên, đỡ được thân thể của thiếu nữ.

Nhẹ nhàng buông nàng ra, Hoa Tinh kéo tay nàng, thản nhiên nói: “Hôm nay ăn một món do cô làm, ta liền trả cho cô một khoản nhân tình”.

Thiếu nữ sửng sốt, ngạc nhiên hỏi: “Món ăn hôm nay là do người ăn, vì sao người còn chưa đi?” Hoa Tinh ánh mắt mỉm cười, sóng mắt lạ lùng hấp dẫn sự chú ý của thiếu nữ.

“Dừng tay, toàn bộ dừng lại cho ta!” Thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng dị thường, có thể khiến cho hai bên đang giao chiến đột nhiên dừng lại, ánh mắt dừng lại trên người Hoa Tinh. Kéo cánh tay nhỏ bé của thiếu nữ Bạch Phượng, Hoa Tinh ngồi hoàn chỉnh trên ghế của mình, tay phải đặt trên bàn, thỉnh thoảng gõ nhẹ một cái. Thấy hai bên đã dừng lại, Hoa Tinh nói: “Mọi thứ ở đây hôm nay, ta đều chứng kiến từ đầu đến cuối, đơn giản chỉ vì một món ăn, mấy vị không cảm thấy có chút quá khích sao? Nói thật, món ăn quả thực rất ngon, bởi vì món ăn hôm nay là do ta ăn, ta cuối cùng cũng là người có duyên, vì vậy lúc này ta thiếu cô nương này một món ân tình, mong các người mau rời khỏi đây, có ân oán gì cũng nên tìm một nơi khác giải quyết, không biết các người nghĩ sao?”

“Dựa vào cái gì, chỉ bằng một câu nói của người sao, người cuối cùng là ai?” Trùng mắt nhìn Hoa Tinh, một Tuyết Âm sứ giả hỏi. Đối diện hắn, nam tử áo lam kia mở miệng nói: “Nếu ta không đồng ý, người sẽ như thế nào đây?” mới nhất ở truyện/y/y

Hoa Tinh trên mặt như thường hiện ra một nụ cười cổ quái, thản nhiên nói: “Lời ta nói các người tốt nhất là nên nghe, bởi vì như vậy mọi người đều vui vẻ. Đương nhiên, ai tự nhận mình bản lĩnh cao cường, không sợ té ngã lần nữa cũng có thể thử một lần, ta bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bồi. Về phần tên ta, không biết cũng được, bởi vì biết rồi sau này gặp mặt mọi người lại xấu hổ, cần gì phải không?”

Cười lạnh một tiếng, Tuyết Âm sứ giả hừ nói: “Nói khoác ai cũng có thể, thật sự có bản lĩnh hay không, phải thử qua mới biết được. Ta cảnh cáo người, nơi này hiện tại do Tuyết Âm Giáo chúng ta nắm giữ, một khi chọc vào chúng ta, hậu quả như thế nào, người cần suy nghĩ cho cẩn thận, bằng không đến lúc đó hối hận cũng không kịp nữa rồi”.

Hoa Tinh không thèm để ý nói: “Cái này ta nghe được hiểu được, chỉ là mai này Thông Thiên Môn trở về Tế Nam thành, đến lúc đó không biết giáo chủ của các người và Thần Quyền Lý Bất Hối, ai mạnh ai yếu đây? Còn nữa, nếu như Thông Thiên Môn bỏ qua nơi này, Phi Ưng Giáo, Tuyết Thiên Môn và Thiên Nhất Giáo, bọn họ có cảm thấy hứng thú với nơi này hay không? Khi đó, Tuyết Âm Giáo của các người có thể chống đỡ được bao lâu đây?”

242. Chương 242: Hoa Tinh Chủ Trù

Biển sắc, Tuyết Âm sứ giả giận dữ nói: “Đây là việc của bản giáo, không cần người xen vào. Hiện giờ nếu người biết điều thì tốt nhất nên lập tức rời đi, nếu không ngu ngốc đao kiếm không có mắt, người cũng không nên hối hận”.

Hoa Tinh lông mày nhướng lên, liếc mắt nhìn nam tử áo lam ở bên cạnh, hỏi: “Còn người, xem ra cũng không phục lắm, lời ta nói đúng không nghe được?”

Nam tử áo lam hừ nói: “Người là ai, dựa vào cái gì bắt ta phải phục. Hôm nay nếu ta đã tới đây, không được ăn món ăn nổi tiếng ở nơi này, như vậy người khác cũng đừng mở được ăn, đây là nguyên tắc của ta. Tiểu tử, ta thấy người cũng có mấy phần đảm lượng, nhưng nếu muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, ta khuyên người nên cân nhắc lại phân lượng của mình một chút. Không nên để sắc dục mê mắt, tự đưa mình vào tuyệt địa”.

Hoa Tinh cười hắc hắc, thần sắc không hề gì nói: “Xem chừng vừa đảm vừa xoa, thật sự là nên lo lắng một chút. Kỳ thực nói thật ra, cả ngày đánh tới đánh lui nhiều cũng mệt, sao không tĩnh hạ tâm lại thương nghị cho tốt chứ? Thấy hai bên các người đều có một chút lai lịch, thật muốn xé rách da mặt, đến lúc đó bên trong cái Tề Nam thành nho nhỏ này, không nào nhiệt không thoải mái sao?”

Mê hoặc nhìn Hoa Tinh, nam tử áo lam và Tuyết Âm sứ giả thần sắc đều mờ mịt, không rõ vì cái gì ngữ khí của Hoa Tinh vừa chuyển, nói ra những lời này.

Trần mặc một hồi, nam tử áo lam mở miệng trước: “Tiểu tử, người cuối cùng là ai, lời nói nghe có vẻ khác biệt, không biết người cuối cùng là có mục đích gì?”

Tuyết Âm thiên sứ hừ nói: “Nhìn hẩn như vậy sẽ không phải người tốt, chắc chắn là có âm mưu quỷ kế gì đó”.

Hoa Tinh tùy ý cười, thần nhiên nói: “Ta cũng không nói ta là người tốt, chẳng qua thấy các người cũng không tốt, cho nên mới nói các người, điều này không thích hợp. Đường như giống câu vừa rồi, nếu đổi là Bạch Phượng cô nương nói, vậy là đúng rồi” Nói xong nhìn sắc mặt ửng đỏ, vẫn đang âm thầm giãy dụa muốn thoát của thiếu nữ.

Bạch Phượng không nói, chỉ khi ánh mắt Hoa Tinh quét đến, trong lòng có chút cảm giác kỳ quái. Đối với một thân nữ nhi như mình bị một nam tử xa lạ kéo không tha, cũng khiến nàng có chút bối rối, hơn nữa ánh mắt Hoa Tinh luôn luôn như có như không lộ ra một tia tình cảm kỳ dị, làm cho nàng trong lòng càng bất an. Tuy rằng bề ngoài Hoa Tinh lúc này bình thường không có gì đặc sắc, nhưng Bạch Phượng luôn luôn cảm thấy trên người hắn có một cỗ khí tức dụ nhân, không lúc nào là không hấp dẫn mình.

Thấy nàng sóng mắt quẩn rũ, Hoa Tinh khoe miệng khê nhếch, lộ ra một tia cười mỉm, trong lòng đột nhiên quyết định. Phía sau, nam tử áo lam quát: “Tiểu tử nhà người ở đây kéo dài thời gian, cố ý trêu đùa chúng ra. Đã như vậy, đừng vội trách ta giáo huấn người”.

Lại phân phó Tiểu Tứ ở bên cạnh, bảo hắn chú ý tới Hoa Tinh. Bên kia, Tuyết Âm sứ giả cũng bước lên trước vài bước, chân khí vững vàng khóa chặt Hoa Tinh, muốn cướp lấy xuất kích trước.

Thấy hai bên đã không còn kiên nhẫn, tay phải của Hoa Tinh luôn đặt trên mặt bàn đột nhiên dừng lại, sắc mặt kỳ quái nói: “Chậm đã, chậm đã. Bây giờ là chính Ngọ, các người tới đây không phải để ăn cơm sao? Nếu là như vậy, sao không ăn trước đã, chờ ăn xong động thủ cũng có lực hơn. Cho dù đến lúc đó chiến bại bỏ mình, ít nhất cũng là ma no, so với ma đói thì đỡ hơn một chút”.

Nghe vậy, chuông quỹ ở góc tường và Bạch Phượng đang ở bên cạnh Hoa Tinh đều sững sốt, trên mặt nhin không được mỉm cười, hiển nhiên bị Hoa Tinh cổ quái này làm cho buồn cười. Bên kia, nam tử áo lam cùng Tuyết Âm sứ giả sắc mặt biến đổi, đối với Hoa Tinh càng ngày càng không thấy rõ. Phất tay ngăn Tiểu Tứ hành động, nam tử áo lam cổ quái nhìn Hoa Tinh một lúc, đột nhiên âm trầm mỉm cười, mở miệng nói: “Người đã có lòng, bốn công tử hôm nay ngoại lệ một lần, trước hết nhau ăn uống vui vẻ, sau đó động thủ lần nữa cũng chưa muộn. Chỉ là bốn công tử cho người ba phần tình mọn, còn những người khác có cho người thể diện hay không, sẽ rất khó nói” Dứt lời cố ý liếc nhìn Tuyết Âm sứ giả một cái, trong mắt mang theo vài phần khiêu khích chia rẽ.

Tuyệt Âm sứ giả hừ lạnh một tiếng, xấu xa nói: “Mánh khéo nhỏ nhỏ cũng đòi khiêu khích chia rẽ, người coi bốn sứ giả là ai, dễ dàng mặc mưu như vậy sao? Người đã có can đảm ăn uống, bốn sứ giả sao có thể không bằng người. Bây giờ ta quyết định, hôm nay ta xem các người tại Tế Nam thành này có thể làm trò gì” Nói xong lạnh lùng nhìn Hoa Tinh, cùng đợi hắn tiếp tục.

Thấy cả hai bên đôi địch đã rơi vào bẫy, Hoa Tinh đứng dậy nói: “Như vậy, xem ra ta phải tự mình vất vả một hồi. Cũng tốt, lâu rồi không có co giãn gân cốt, hôm nay cũng nên hoạt động một chút, như vậy đối với thân thể mới có lợi”.

Lời vừa nói ra, nam tử áo lam cùng Tuyệt Âm sứ giả hai bên đều sắc mặt cả kinh, đều tự lộ ra vẻ đề phòng, chân khí từ trong cơ thể mãnh liệt xuất ra, trên lầu hai liền hình thành hai phong trụ có tính chất bất đồng nhau, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Hoa Tinh thấy thế trong lòng cười, trên mặt lại cố ý tạo ra vẻ mờ mịt, khó hiểu hỏi: “Sao vậy, không phải nói là ăn cơm xong mời động thủ sao, các người hình như không chờ nổi nữa”.

Tuyệt Âm thiên sứ cả giận nói: “Tiểu tử, người đừng có cố ý giả bộ hồ đồ, người rõ ràng đã nói là muốn động thủ, mà lại không biết xấu hổ lại hỏi bọn ta vì sao như vậy?”

“Có sao? Ta nói muốn động thủ khi nào?” Nhìn bốn phía, Hoa Tinh vẻ mặt vô tội, Tuyệt Âm sứ giả cả giận: “Đừng có nói dối, người rõ ràng nói là phải co giãn gân cốt, hoạt động thật tốt một chút, không phải muốn động thủ thì là cái gì?”

Hoa Tinh sắc mặt sừng sốt, ánh mắt nhìn Tuyệt Âm sứ giả, lại nhìn nam tử áo lam, cuối cùng chợt cười nói: “Thì ra là vậy à, thật là buồn cười, ha ha, cười chết ta mất...”

“Im miệng, còn cười nữa lão tử không khách khí với người đâu”. Mất lộ ra hung quang, Tuyệt Âm sứ giả bị Hoa Tinh cười khiến trong lòng tức giận, cho nên mở miệng ngăn hắn lại. Hoa Tinh vừa thấy hắn khuôn mặt liền biến sắc, thu lại vẻ tươi cười, giải thích: “Đừng giận, đừng giận, bằng không một lúc nữa ăn sẽ không ngon lắm. Thật ra vừa rồi ta nói không giống như các người suy nghĩ, ta nói co giãn gân cốt một chút, thực ra ý ta muốn nói là ta cũng biết nấu ăn, đang định tự mình động thủ chuẩn bị tiệc rượu nhất xan phong phú cho các người, cho các người ăn uống thống khoái. Ai ngờ các người lại hiểu sai, chuẩn bị bạt kiếm, thiếu chút nữa đem nơi này phá tan”.

Nói xong cũng không quên cười to vài tiếng khoa trương, không chỉ khiến Bạch Phượng và chương quỹ nở nụ cười, lại làm cho Tuyệt Âm sứ giả cùng nam tử áo lam sắc mặt xấu hổ, mơ hồ thẹn quá hóa giận.

Vẫn luôn lưu ý tới thần thái của hai bên, Hoa Tinh thấy không có gì nữa, vội thu lại vẻ tươi cười, nói với chương quỹ: “Chương quỹ, hôm nay khó khăn lắm mới ở nơi này tự tay xuống bếp, vì để cho bọn họ xem thật tỉ mỉ, phiền người chuẩn bị một ít gì đó mang lên đây cho ta”.

Chương quỹ sừng sốt, lập tức phản ứng lại, ứng tiếng nói: “Không biết khách quan muốn gì, để ta đi chuẩn bị cho người”.

Hoa Tinh thần nhiên nói: “Cũng không có gì, người chỉ cần đem những thứ ở trong nhà bếp mang tới đây là được, về phần việc của nàng, mong Bạch Phượng cô nương phụ giúp ta là được. Ngoài ra nếu còn cần gì nữa ta sẽ báo cho người, người trước tiên mang mọi thứ lên đây đi”.

Chương quỹ nhìn hắn kỳ quái một lúc, bước nhanh xuống lầu. Bạch Phượng, nam tử áo lam cùng Tuyệt Âm sứ giả ba phía đều nhìn chăm chú vào Hoa Tinh, trên mặt thần sắc không giống nhau.

Nói với Bạch Phượng cô nương, lời này của Hoa Tinh khiến nàng hơi có chút mê hoặc, nàng muốn biết lời Hoa Tinh nói là thật hay giả, cũng không biết Hoa Tinh thực sự có một thân bản lĩnh không, có thể làm ra món ăn hảo hạng. Bên kia, nam tử áo lam và Tuyệt Âm sứ giả hai bên trong lòng đều hiểu đây là do Hoa Tinh cố ý giở trò quỷ, nhưng ai bên có điều cố kỵ, đều làm ra vẻ đã dự tính từ trước, cố ý muốn xem Hoa Tinh tướng mạo xấu xí có khả năng làm chuyện gì.

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của chương quỹ tiểu nhị đưa tới một ít dụng cụ nấu ăn trong nhà bếp, để trên bàn trước mặt Hoa Tinh. Chờ một lúc đưa đủ lên, chương quỹ hỏi: “Khách quan, người xem còn thiếu gì không?”

Hoa Tinh tùy ý nhìn thoáng qua, thái đao, thớt, bếp lò, chảo sắt, gia vị và một ít đồ ăn đều đủ rồi, không khỏi cười nói: “Tốt lắm, người nghỉ ngơi trước đi, đợi ta cảm thấy thiếu cái gì lúc đó sẽ gọi người”.

Cầm lấy thái đao, cô tay Hoa Tinh tùy ý chuyển động vài cái, thái đao nhỏ bé kia lập tức phát ra tiếng rít, dưới sự khống chế của hần bay lượn quanh quẩn, léo ra hàn quang âm trầm. Đối với điều này, nam tử áo lam cùng Tuyệt Âm sứ giả ánh mắt đều cả kinh, hiển nhiên Hoa Tinh thể hiện chiêu thức này làm bọn họ có chút ngoài ý muốn, cũng làm cho bọn họ bắt đầu cảnh giác.

Sau khi thử đao, Hoa Tinh thuận tay cầm lấy một củ cải trắng, vẽ mặt cười kỳ dị: “Trước tiên thử một lần xem thái đao này có sắc bén không, có cần mài một chút hay không”.

Dứt lời liền tung củ cải trắng trong tay lên không trung, sau đó tay phải không nhanh không chậm nắm lấy thái đao, khi củ cải trắng rơi xuống trước ngực là lúc tay phải đột nhiên chém ra. Phút chốc, tay phải Hoa Tinh biến ảo vô số, tốc độ cực nhanh chỉ trong chớp mắt một củ cải trắng đã biến thành một đồng mảnh nhỏ, đao khí của hần thôi động, dừng lại giữa không trung. Thời gian ngừng lại trong chốc lát, mọi người ở đây trợn mắt, Hoa Tinh tay phải vừa chuyển gập lại, vụn củ cải trắng bất động rơi xuống, tại nơi chân khí của hần chưa dứt, một mảnh bất di bất dịch rơi vào bàn đồ ăn.

Một tiếng trong trẻo vang lên, thái đao đặt trên bàn ăn, đem mọi người từ trong khiếp sợ tỉnh lại. Nhìn mọi người vài lần, Hoa Tinh cười nói: “Làm sao vậy, không phải ta biến thành quái vật rồi đấy chứ? Hắc hắc, ta tuy rằng bộ dạng xấu xí, nhưng kỹ thuật nấu ăn lại là hạng nhất. Các người nhìn ta sùng bái như vậy, ta thực sự sợ rằng đã quên mất mình là ai”.

Sắc mặt ngưng trọng nhìn Hoa Tinh, nam tử áo lam trầm giọng nói: “Người cuối cùng là ai, vì sao đao pháp tinh xảo như vậy?”

Hoa Tinh tùy ý cười nói: “Người hỏi cái này à, rất đơn giản mà, nếu muốn làm một gã đầu bếp, không hiểu một chút đao pháp, há có thể làm ra đồ ăn thơm mát ngon miệng được sao? Cái gọi là tâm thành chí kiên, đều có hiệu quả. Người nếu giống ta, mỗi ngày không ngừng thái rau, ở phòng bếp của tửu lâu làm mười năm, bảo đảm người sẽ luyện được một tay hảo đao pháp”.

“Hồ ngôn loạn ngữ, tiểu tử ngươi trước mặt chúng nhân nói lá, mau mau nói ra lai lịch, người đến cuối cùng Tế Nam thành là có mục đích gì”.

Không đợi nam tử áo lam mở miệng, Tuyệt Âm sứ giả vượt lên quát hỏi. Bất đắc dĩ cười, Hoa Tinh hai tay xòe ra nói: “Nói thật các người không tin, nói láo các người lại không thích nghe, thật sự làm khó người ta, làm người xấu đã khó, làm người tốt càng khó, làm một người dám làm việc nghĩa giống ta, biểu dương chính nghĩa, không sợ cường bạo, làm anh hùng cứu mỹ nhân lại càng khó! Ai, thật là...”

“Câm miệng! Đừng vội đông lập tây xả, tiểu tử nhà ngươi coi mình là thánh nhân, chuyện tốt gì người cũng đều làm” Phần nộ trùng mắt nhìn hần, Tuyệt Âm sứ giả có chút phát điên nói. Bạch Phượng ở bên cạnh cười ra thành tiếng, còn chưởng quỹ và tiểu nhị sắc mặt cổ quái, muốn cười lại không dám cười, thể rất khó chịu.

Thấy hần tức giận, Hoa Tinh bĩu môi, dùng âm điệu thấp nói: “Nếu đã như vậy, ta không nói nữa, cứ chuyên tâm làm đồ ăn đã, tránh cho các người nói một hồi no rồi, không có ai có ai thưởng hức món ăn ta làm”.

Dứt lời, Tuyệt Âm sứ giả và nam tử áo lam tức giận hừ một tiếng, trùng mắt hung ác nhìn hần. đọc truyện tại . Hoa Tinh thấy vậy cười khổ một tiếng, quay đầu nói với chưởng quỹ: “Chưởng quỹ à, xem bọn họ có phải là do thời tiết quá nóng hay không, đến giải nhiệt hỏa cho bọn họ đi, nếu không âm hỏa bốc lên đối với thân thể cũng không tốt”.

Chưởng quỹ sững sờ nhìn Hoa Tinh, một lúc lâu mới phản ứng lại, vội hỏi: “Khách quan nói đúng, ta đi chuẩn bị nước trà, để bọn họ giải nhiệt”.

Nói xong nói nhỏ một với tiểu nhị, hai người xoay người muốn đi, lại bị Hoa Tinh gọi lại. “Chậm đã, nước trà ở đây của các người rất nhạt, đối với bọn họ không có tác dụng, ta nghĩ người nên đi mua một ít đồ về đây cho ta, ta tự mình pha trà ngon cho bọn họ, mới có công hiệu”.

Nghe vậy, nam tử áo lam và Tuyết Âm sứ giả đều hững hờ không nói, lạnh lùng nhìn Hoa Tinh, mặc hắn đùa nghịch đủ kiểu, thân thể chưởng quầy dừng lại, nhìn Hoa Tinh nói: “Khách quan, không biết ngài muốn mua gì?”

Hoa Tinh cười nói: “Lá trà các người ở đây hẳn là không thiếu, vậy không cần mua, người đi mua cho ta một ít thạch tín về đây là được”.

“Thạch tín? Cái này... cái này... Khách quan người có nói sai hay không, đây là đùa...” Kinh hãi nhìn Hoa Tinh, chưởng quầy vừa kinh vừa sợ, hẳn làm thế nào cũng không ngờ Hoa Tinh bảo hắn đi mua sương giá.

“Thạch tín! Tiểu tử nhà người tâm địa độc ác, lại muốn hạ độc mưu hại chúng ta!” Trong tiếng rống giận dữ, nam tử áo lam và Tuyết Âm sứ giả đồng thời tiến lên một bước, khí thế bức người như cuồng phong trước mắt, bằng phẳng tới Hoa Tinh. Tùy ý vung tay phải một cái, hai cỗ khí lưu mạnh mẽ liên biến mất vô tung, hai người cả kinh xung động thần sắc biến đổi, đều tự lùi lại. Hoa Tinh tà dị liếc mắt nhìn hai người, lập tức nói với chưởng quầy: “Người muốn ta nói rõ sao, chẳng qua là tính chất của thạch tín người cũng không lý giải được hoàn toàn. Nó thanh nhiệt trừ hỏa công hiệu có thể nói là thiên hạ vô song, người cứ theo lời ta nói mà làm”.

Nghe xong, chưởng quầy do dự nhìn hắn một cái, lại nhìn hai bên kia, cả người rơi vào mờ mịt. Bên này, Tuyết Âm sứ giả nổi giận mắg: “Nói hươu nói vượn, thạch tín chính là chí độc chi vật, một khi ăn vào chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ, lúc nào nghe nói có công hiệu thanh nhiệt trừ hỏa. Tiểu tử nhà người hôm nay không đem việc này nói rõ ràng, lão tử trước hết phế người, ai còn để ý người làm thức ăn cho chó”.

Hoa Tinh lúc này nét mặt vừa chuyển, toàn thân tản ra một cỗ tà khí, tay phải chuyển đồng thỉnh thoảng nắm lấy thái đao, ngữ khí tà mị nói: “Thạch tín chính là độc dược, nhưng lại có công hiệu thanh nhiệt trừ hỏa. Người nghĩ xem, một người sau khi ăn thạch tín, nếu như hơi thở cũng không có, làm sao lại có hỏa khí, tại sao lại có nhiệt khí, như thế không phải là thanh nhiệt trừ hỏa sao?”

Lời vừa nói ra, nam tử áo lam và Tuyết âm sứ giả đột nhiên biến sắc, cùng kêu lên phẫn nộ: “Tiểu tử, người thực sự trêu đùa chúng ta, như vậy sao có thể tha cho người”.

Nói xong hai bên hơi sừng sốt, lập tức tự chỉ huy thuộc hạ, tiếp cận Hoa Tinh. Không cười nhìn cả hai bên, tay phải của Hoa Tinh đột nhiên tăng tốc, nhất thời một tiếng đao ngâm bay lên cao vút, nhuệ khí cực kỳ mạnh mẽ một hành động làm tâm thần mọi người tham chiến chấn động,

“Đừng quá xúc động như vậy, cái này gọi là nóng ruột không ăn được đậu phụ nóng, ta lúc này vừa mới chuẩn bị, đồ ăn còn trên bàn, sao các người chờ không nổi?” Trong giọng nói mang theo vài phần quỷ dị, hai mắt Hoa Tinh giờ phút này lóe ra hào quang rực rỡ.

Sắc mặt trầm trọng nhìn Hoa Tinh, nam tử áo lam lạnh lùng nói: “Hay cho giả trư ăn thịt hổ, không biết các hạ cuối cùng thân phận ra sao, vì sao mà đến?”

Hoa Tinh vung tiêu sái bắt lấy thái đao, khẽ cười nói: “Nếu ta nói cho các người, ta hôm nay chỉ là vô tình đi ngang qua đây, ăn một món của Bạch Phượng cô nương, các người cảm thấy tin được mấy phần?”

Trùng mắt âm trầm nhìn Hoa Tinh, nam tử áo lam trầm tư một lát nói: “Một khi đã như vậy, người bây giờ đã ăn xong rồi, cũng là lúc nên rời đi”.

Ngữ khí lạnh lùng cứng rắn, nhưng trong lời nói lộ ra ý không muốn trêu chọc Hoa Tinh. Nhưng Hoa Tinh là người thế nào, nếu đã nhúng tay vào, tự nhiên sẽ không buông tay một cách dễ dàng. “Thực ra ta cũng định đi rồi, nhưng các người ở chỗ này vừa đánh nhau vừa làm loạn, quấy nhiễu hứng thú của ta, hơn nữa còn muốn làm hại vị Bạch Phượng cô nương này, ta há có thể rời đi dễ dàng? Cái gọi là tay bắt người, miệng ăn thịt người, ta không trả ơn một lần, có thể nào rời đi chứ?”

Nam tử áo lam hừ nhẹ một tiếng, cực kỳ bất mãn với câu trả lời của Hoa Tinh, nhưng hắn lại không ngay lập tức phản bác. Bên này, Tuyết Âm sứ giả dường như ý vào địa bàn Tế Nam thành của mình, ngữ khí có chút bá đạo nói: “Tiểu tử, vốn ta còn muốn xem người định làm trò gì, nhưng hôm nay lão tử không có hứng thú đó. Ngày hôm nay nếu người đã dám nhúng tay vào chuyện của Tuyết Âm Giáo chúng ta, thế nên người phải gánh lấy toàn bộ hậu quả, bây giờ người chuẩn bị trả giá đi”.

Nhìn Tuyết Âm sứ giả tới gần, Hoa Tinh cười khinh miệt nói: “Dáng vẻ của Tuyết Âm Giáo quả không nhỏ, không biết võ công của hai vị Tuyết Âm sứ giả thế nào”.

“Thế nào người thử một lần sẽ biết, tiếp chiêu” Trong tiếng quát lạnh lùng, một tên Tuyết Âm sứ giả vung quyền nhào tới, quyền phong mạnh mẽ tựa mà không tan, mang theo âm hàn chi khí đánh tới trước ngực Hoa Tinh.

Thái đao vừa chuyển, một vòng đao cương màu đỏ bay vút giữa không trung, đao kinh đáng sợ đẩy lùi chiêu đầu tiên của Tuyết Âm sứ giả. Sau đó, Hoa Tinh hét lên chặn đối phương lại, ánh mắt âm lãnh nói: “Muốn động thủ thì không vội, ta nếu nhúng tay vào việc này, tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi. Hiện tại trước khi động thủ ta muốn hỏi cho rõ ràng một chuyện, Tuyết Âm Giáo các người hiển nhiên sẽ không buông tha cho ta, không biết các vị bên này có thái độ gì, hay là trước tiên nói cho rõ ràng”.

Nam tử áo lam nhìn thái đao trong tay Hoa Tinh, không dứt khoát nói: “Bản nhân làm việc từ trước tới nay quang minh lỗi lạc, quyết không giậu đổ bìm leo, có gì thì chờ đến lúc các người chấm dứt, chúng ta bàn lại”.

Hoa Tinh xấu xa cười nói: “Người ngược lại rất gian, biết ngồi ở đây làm ngư ông đắc lợi. Chỉ là bản nhân luôn luôn ghét cái loại người đầu cơ trục lợi, vì vậy muốn trước trước tiên tỏ rõ thái độ. Ta cho người hai lựa chọn, thứ nhất trước mặt mọi người nói rõ, do không muốn trêu chọc cường địch, chỉ muốn tự bảo vệ mình mà không dám can dự vào tất cả mọi chuyện liên quan tới ta. Thứ hai, cứ xuất ra khí phách, biểu lộ mục đích chân thật trong đáy lòng, cùng ta phân cao thấp, sống chết bởi số!”

Nam tử áo lam biến sắc, phần nộ quát: “Tiểu tử, người đang uy hiếp ta!”

Hoa Tinh không quan tâm nói: “Uy hiếp là thế nào, người còn dám đem ta ra làm gì phải không?”

Nam tử áo lam giận dữ nhưng lại cười nói: “Tốt, tốt lắm. Hôm nay ta muốn xem người cuối cùng là thần thánh phương nào, dám cuồng vọng như vậy?”

“Nói như vậy, người định đối phó với ta?” Không chút hoang mang hỏi, Hoa Tinh có vẻ rất kiên nhẫn. mới nhất ở truyện/y/y

Nam tử áo lam đáp: “Đó là tự nhiên, hôm nay ta nếu không lấy được mạng chó của người, về sau há có thể đặt chân trên giang hồ”.

Gật đầu thỏa mãn, Hoa Tinh tinh quét mắt liếc nhìn địch nhân hai bên, quay đầu nói với Bạch Phượng cô nương: “Rất khó hiểu vì sao ta lại cố ý chọc giận bọn họ phải không?”

Bạch Phượng cả kinh, không ngờ Hoa Tinh lại lời hại như thế, vậy mà cũng đoán được sự lo nghĩ của mình. Khẽ gật đầu, Bạch Phượng có chút lo lắng nói: “Đúng vậy, người vì sao lại làm như vậy? Bọn họ xem ra rất lợi hại, người có một mình chỉ sợ...”

Thản nhiên cười, Hoa Tinh nhẹ nhàng nói: “Mỗi người trước khi làm một việc, đều tự tìm ình một mục tiêu kế tiếp, có lẽ tìm ra một cái cớ. Giết người cũng thế, khi đó người chỉ có một lý do có sẵn, lúc khởi sự sẽ không nhìn trước ngó sau do dự không chừng. Giết người thì cần một cái cớ, chỉ có đúng lý hợp tình, lúc động thủ mới có thể không bị lay động, lúc khởi sự giết người mọi việc sẽ như ý muốn. nếu không có cái cớ nào, nếu thế lúc động thủ trong lòng mình sẽ do dự, do dự lúc xuống tay, như thế sẽ mất đi lòng tin, trong giao chiến chốc lát mà bao nhiêu biến đổi, đối với mình rất không có lợi. Những điều này người có thể không hiểu, nhưng là một cao thủ xuất sắc, đó là chuyện nhất định phải hiểu rõ”.

243. Chương 243: Thái Đao Đồ Trư (1)

Kinh ngạc nhìn Hoa Tinh, Bạch Phượng tỏ ra có chút mê mẩn. Có thể giống như Hoa Tinh nói, việc này đối với nàng mà nói, đó là một điều hơi xa lạ. Nhưng đối với Tuyết Âm sứ giả và nam tử áo lam, lại không xa lạ chút nào, ngược lại thập phần rõ ràng.

Lạnh lùng âm hiểm nhìn Hoa Tinh, một Tuyệt Âm sứ giả nói: “Tiểu tử, nhìn bộ dạng của ngươi đã định liệu từ trước, hơn nữa lòng dạ ác độc, hôm nay bản sứ giả xuất thủ lĩnh giáo một chút, không biết ngươi có chỗ nào hơn người, dám cuồng vọng”. Chũr vọng còn đang ở giữa không trung, tên Tuyệt Âm sứ giả này cũng đã tiến lên trước ba bước, tay phải một chưởng đánh thẳng vào ngực Hoa Tinh, tay trái năm ngón tay khê nhếch, năm đạo chỉ khí âm trầm bao trùm lên những chỗ yếu hại trên cơ thể hắn.

Hững hờ cười, Hoa Tinh không thèm để ý, quay đầu lại liếc mắt nhìn Bạch Phượng, thái đao trong tay phải lập tức múa lên, một vòng đao quang chói mắt như cuồng long bãi vĩ, trong khoảnh khắc một quyền của Tuyệt Âm sứ giả đánh trúng ngực, xuất hiện ở giữa hai người. Đao mang gặp

người, Tuyệt Âm sứ giả biến sắc, dường như không đoán trước được Hoa Tinh xuất thủ nhanh như vậy, đành phải bối rối triệt chiêu, hướng một bên né qua. Phía sau hắn, toàn bộ các bàn bị đao mang đi qua vỡ nát, kinh khí mạnh mẽ làm cho hai người đứng sau hoảng sợ né đi.

Bạch Phượng khiếp sợ nhìn Hoa Tinh, không rõ vì sao hắn không liếc mắt nhìn địch nhân, mà có thể dễ dàng đẩy lui địch nhân. Nhận thấy ánh mắt nàng biến hóa, Hoa Tinh trên mặt nở một nụ cười kỳ dị thường thấy, khóe môi nhếch lên thích thú nói không lên lời, rất là mê người.

“Những điều này nàng sẽ không hiểu đâu, nàng chỉ cần làm tốt đồ ăn của nàng là được”. Bạch Phượng sửng sốt, sắc mặt ửng đỏ nhìn hắn một cái, lập tức cúi đầu.

Quay đầu lại, Hoa Tinh trong mắt đầy tiểu ý nhìn sắc mặt kinh hãi của Tuyệt Âm sứ giả, hi hi cười nói: “Đừng dừng lại, tiếp tục biểu diễn, ta là người rất phóng khoáng, thường thường sẽ làm đối thủ đem mọi bản lĩnh ra thi triển, nhưng lại chậm rãi thu thập hắn”.

Tuyệt Âm sứ giả cảm tức nhìn Hoa Tinh, có chút thẹn quá hóa giận quát: “Xú tiểu tử, đừng vội ý vào có chút đao pháp mà tự coi mình là đúng, lão tử hiện tại cho ngươi biết sự lợi hại của ta”.

Dứt lời gầm nhẹ một tiếng, tên Tuyệt Âm sứ giả còn lại cùng người áo xám đồng thời hét lớn một tiếng, ba người liên thủ phát động tấn công.

Dừng dừng nhìn thế công trước mắt, Hoa Tinh trong mắt tràn đầy mị lực hiện lên một tia âm trầm, thái đao trong tay phải gào thét một tiếng rồi tay bay ra, dưới sự không chế của hắn cách người bày ra tầng tầng đao mang, lóe ra ánh sáng đỏ đậm. doc truyện tại . Đồng thời, Hoa Tinh tay trái thu lại, một tay ôm lấy Bạch Phượng cô nương vào trong lòng, thân thể gấp thành một khúc rút khỏi sáu thước, thành thể thoát bào nhượng vị.

Giờ phút này, đối với Hoa Tinh mà nói, hắn cũng không muốn hiển lộ quá mức, dù sao đem người hù dọa, vậy chơi cũng không tốt, vì vậy hắn lui về phía sau một bước. Hơn nữa, đối với Hoa Tinh mà nói, cơ hội này cũng chính là điều mình mong muốn nhất, không nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi, không phải là làm chính mình thất vọng sao? Truyện được tại TruyệnFULL

Bên ngoài, nam tử áo lam cùng hai tên tùy tùng đều chuyên tâm vào trận chiến, khi Hoa Tinh một đao bổ ra khiến cho ba người trong lòng chấn động, mà khi Hoa Tinh lui về phía sau, ba người lại không giải thích được, Hoa Tinh cuối cùng thật sự là có bản lĩnh, hay chỉ là sự trùng hợp nhất thời. Về điểm này, những người đứng như bọn họ không rõ bằng ba người trong đợt tấn công. Trong đợt tấn công, chưởng lực của hai tên Tuyệt Âm sứ giả đánh trên đao mang, đành phải chịu trấn lực rất mạnh, hầu như không thể áp sát, mà người áo xám có võ công kém hơn một chút, chỉ tiếp xúc một cái đã bắn ra vài thước, sắc mặt có chút kinh hãi.

Xong chiêu thứ nhất, hai tên Tuyệt Âm sứ giả tuy rằng trong lòng khiếp sợ nhưng dám lao phải theo lao, đành kiên trì vọt mạnh tới. mà người áo xám thấy cách làm của hai người, tuy rằng trong lòng hoảng sợ nhưng cũng không dám bỏ chạy, đành phải lấy hết dũng khí huy chưởng điên cuồng tấn công. Đến lúc này, thể tấn công cuộn cuộn nổi lên kinh thiên hải lãng liên miên không ngừng, trong khi tập trung hướng Hoa Tinh, khiến cho toàn bộ tửu lâu âm âm rung động, chưởng quỹ và tiểu nhị trong góc phòng đau lòng lớn tiếng van xin.

Nhìn ba người không nói, Hoa Tinh bước lên, xoay người, xuất đao, động tác liền mạch lưu loát hồn nhiên vô tích. Đao mang lăng lệ phá không liệt khiêu, đao khí co duỗi không ngừng toàn chuyển như long, như thoi đưa nuốt ba cao thủ Tuyệt Âm Giáo vào trong. Đao mang lâm không, đao khí mãnh liệt mang theo

âm thanh kết kết, tùy tiện cắt đứt chuỗi kinh của địch nhân, xuyên qua quần áo bọn họ, tiếp cận da thịt bọn chúng.

Nhìn ba người vẻ mặt hoảng sợ tuyệt vọng, Hoa Tinh khoe miệng mỉm cười, tay phải nhanh chóng phiên chuyển, đao mang đang tiến lên lộn trở lại, trong nháy mắt khó mà giải thích, buông tha ba người một ngựa, nhưng lại đẩy lùi bọn họ. Thu đao về, Hoa Tinh cúi đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt đỏ lên của Bạch Phượng, ôn nhu nói: “Thế nào, thái đao của người có thể làm món ăn ngon trong thiên hạ, thái đao của ta có thể địch vô lâm, thiên hạ tiêu dao”.

Bạch Phượng không dám nhìn hấn, nhỏ giọng nói: “Người buông tay ra trước, chúng ta như thế này còn ra thể thống gì”.

Hoa Tinh sững sốt một chút, không ngờ nàng thẳng thắn như vậy, thật là có chút thất bại. Tay trái hơn buông ra lỏng ra một chút, Hoa Tinh cũng không buông tay hoàn toàn, thản nhiên cười nói: “Điều này không tốt, nên cẩn thận hơn một chút. Chờ ta thu thập xong sáu vị khách không mời mà đến này, song lại chậm rãi giải giải cái gì là thể thống”.

Bạch Phượng ngẩng đầu có một chút ngượng ngùng nhìn hấn, lập tức liền dời ánh mắt, trên mặt mang theo vẻ xấu hổ. Hoa Tinh đem tất cả nhìn trong mắt, trong lòng lại mừng thầm, biết đã thành công bước đầu. Thu hồi tạp niệm, ánh mắt Hoa Tinh liếc nhìn nam tử áo lam, khiêu khích nói: “Xem ra ba cao thủ Tuyệt Âm giáo chỉ giỏi thổi da bò mà thôi, ta còn tưởng rằng có bao nhiêu lợi hại, thì ra chỉ là ba tên bất tài mà thôi, căn bản là không đáng để ta hạ đao. Ta thấy các người cùng nhau tiến lên, ta thuận tiện ra tay một chút, cùng giải quyết các người, đến lúc đó mới có thời gian tâm sự cùng mỹ nữ”.

Âm trầm nhìn Hoa Tinh, nam tử áo lam lạnh giọng nói: “Tiểu tử, ta không quan tâm người là ai, nhưng người trước tiên cũng nên nghe ngóng xem ra là ai, không thì sau này lại cảm thấy hối hận”.

Hoa Tinh trừng hai mắt nhìn hấn, xấu xa nói: “Với dáng điệu này của người, võ công cũng miễn miễn cưỡng cưỡng được cho là nhất lưu, cho dù sau lưng có được chỗ dựa vững chắc, cũng không thể leo qua được núi lớn, căn bản không cần nhiều lần. Ra tay đi, đừng la lối nhiều lời mất mặt xấu hổ. Lúc đầu nếu người nói muốn lĩnh giáo, bây giờ ta lại cho người cơ hội. Thật sự đến lúc ta xuất thủ, khi đó người đừng nói ta không cho người cơ hội thi triển”.

Giận dữ nhìn Hoa Tinh, nam tử áo lam sắc mặt đại biến, quát lớn nói: “Tiểu tử cuồng vọng, Tiểu Tam Tiểu Tứ phế hấn cho ta”.

“Vâng” Hai đạo thân ảnh mạnh mẽ bắn ra, tốc độ cực nhanh cũng không dưới Tuyệt Âm sứ giả, xem ra Tiểu Tam Tiểu Tứ cũng không phải nhân vật đơn giản. Bên kia, hai Tuyệt Âm sứ giả nhìn nhau, thấy bên kia động thủ, không khỏi giận dữ xông lên, hai người bốn chuỗi mang theo chuỗi lực cực kỳ âm hàn bổ về phía Hoa Tinh.

Cuồng vọng cười to vài tiếng, Hoa Tinh nói: “Còn hai người nữa cũng đang đứng nhàn rồi, xuất thủ vẫn còn có cơ hội đánh cuộc, không ra tay ta giết hai người các người trước”.

Thái đao tùy vung lên tung ra, đao mang liên tiếp gào thét thành địa lôi, không chỉ chấn động bốn người đang tấn công, cũng uy hiếp cả hai người đang quan chiến. Hoa Tinh thần tùy đao chuyển, tay trái ôm than thể mảnh mai của Bạch Phượng như trước, tay phải tổng dung bất biến, múa đao giống trẻ con đang đùa, không có chút cảm giác khẩn trương nào.

Đột nhiên, một tiếng hét thảm truyền ra, khiến cho hai người quan chiến trong lòng căng thẳng, ánh mắt vội vã tìm kiếm người vừa kêu lên. Mà khi tâm tư hai người đặt trên người người bị thương, lại một tiếng hét thảm cùng hai tiếng kêu đau đớn truyền ra, lập tức một luồng đao cương đồ đậm bay lượn xoay quay lầu hai tầng điểm. Trong trận, bốn đạo thân ảnh bắn ra tứ phía, máu tươi như đóa hoa tươi đẹp mảnh liệt phun phát phới, thấy chuỗi quỹ, tiểu nhị, nam tử áo lam, người áo xám sắc mặt kinh ngạc.

Đứng ngạo ngễ giữa trận, Hoa Tinh nói với nam tử áo lam: “Thất thần làm gì, lên đây, cảm thấy khó sao người còn tính lắm trận bỏ chạy, ngậm ngậm chuẩn đi? Với thân phận như thế của người, sợ rằng làm việc này, tương đối lành nghề?”

Có ý định chọc giận hấn, Hoa Tinh cố ý nói ngược lại. Quả nhiên, nam tử áo lam tâm cao khí ngạo, tuy

rằng biết rõ Hoa Tinh lợi hại, nhưng cũng không tin Hoa Tinh sẽ chắc chắn tất thắng, vì vậy Hoa Tinh nhất kích hấn liền lắc mình mà lên, phát tay một quyền đánh ra.

Thân ảnh nhoáng lên một cái, Hoa Tinh tránh ba tấc, lạnh nhạt nói: “Quyền pháp quả nhiên có vài phần hỏa hầu, nhưng sở trường của ngươi hẳn là chỉ pháp và cầm nã thủ mới đúng, hay là ngươi trực tiếp thi triển đi”.

Nam tử áo lam trên khuôn mặt âm trầm hiện ra vẻ vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Tiểu tử, ngươi là ai, sập lại biết rõ như vậy?”

Lúc hỏi câu này, Tiểu Tam và Tiểu Tứ thụ thương bên kia đều đột nhiên nhào tới, từ hai phía hiệp trợ nam tử áo lam, mà Tuyệt Âm sứ giả lại trao đổi ánh mắt với nhau, nhỏ giọng dặn dò người áo xám, định chuẩn khỏi đây.

“Ta vì sao biết là chuyện của ta, cũng không phải bởi vì ngươi rất lợi hại, ngược lại hoàn toàn bởi vì ngươi rất tầm thường, cho nên ta chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra. Chiêu vừa rồi có thể dùng được, nhưng lực đạo còn kém một chút” Một đao đánh văng nam tử áo lam, Hoa Tinh thân thể chợt lóe, xuất hiện trước hai tên Tuyệt Âm sứ giả sáu thước, cười nhạo nói: “Thì ra người thối da bò không đi đã rồi, ngươi thật sự xem nơi này là tửu lâu, muốn đến là đến muốn đi là đi à. Không có ta đồng ý, các ngươi hôm nay một người cũng đừng mong chạy chốn, trừ khi để mạng lại”.

Trùng mắt tức giận nhìn Hoa Tinh, một tên Tuyệt Âm sứ giả quát: “Liều mạng, sĩ khả sát bất khả nhục, ngươi lại lần nữa nói móc chúng ta, há có thể cứ như vậy quên đi”.

Dứt lời liền vọt tới phía trước, âm hàn chiêu pháp “Tuyệt Âm chiêu” mang theo âm khí xâm nhập xương cốt, bao phủ xung quanh Hoa Tinh. Một bên, một tên Tuyệt Âm sứ giả khác chần chừ một chút cũng toàn lực xuất thủ, người áo xám cũng không thể thoái thác, trong lúc nhất thời hình thành sáu người liên thủ vây công một mình Hoa Tinh.

Thấy thế, Hoa Tinh cười xấu xa nói: “Như thế rất tốt, đúng là hứng thú như vậy. Hôm nay khó có được dịp giải sầu, xem ta làm đầu bếp như thế nào, thái đao trong tay có thể giết heo không”.

Dứt lời cơ thể né tránh một chút, Hoa Tinh khí toàn thân chợt hiện, một cỗ khí tức bàng bạc chấn động tất cả mọi người ở đây, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Sau đó, thái đao vốn kinh người bỗng chốc toàn thân dao run lên, một đường dao nhưng long ngâm hướng thẳng lên trời xanh, tựa như tiếng sấm sét kinh thiên động địa đánh sâu vào trong lòng mọi người.

244. Chương 244: Thái Đao Đồ Trư (2)

Lúc dao ngâm cuồng phong như sóng, kinh khí đáng sợ thổi trúng sáu người đang vây công đều phải tản ra, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi. Cảm tức Hoa Tinh, nam tử áo lam hỏi: “Tiểu tử, ngươi đã có bản lĩnh như vậy, há tất phải đầu đầu hử đuôi, sao không dám lấy chân diện mục ra chứ? Có gan thì ngươi nói xuất thân ra đây, chúng ta nhất quyết sinh tử mới quang minh chính đại như vậy, ngươi lại giả trư ăn cạp, không thấy hơi quá đáng sao?”

Lạnh lùng cười, Hoa Tinh hừ nói: “Ta đã cho các ngươi một cơ hội, ai có được bản lĩnh cao cường thì có một con đường sống, một khi nói xuất thân, đến lúc đó các ngươi một chút mong muốn cũng không có. Hiện tại hãy bớt sàm ngôn đi, người nào có thể tiếp của ta năm chiêu mà không chết, cút. Tiếp không được thì chỉ có một con đường chết, mấy người các ngươi hãy nỗ lực nhé. Chiêu thứ nhất mặc dù ngắn, vẫn giống mổ lợn giết dê!” Cỗ tay thay đổi, thái đao nhỏ bé gào thét, một luồng huyết quang chói mắt bỗng nhiên bạo phát, dao khí hàng nghìn hàng vạn, hóa thành xích huyết yên hà, bao phủ phủ trong vòng một trượng, khí mang bốn phía mạnh mẽ giống kim châm, vây quanh sáu người.

Nguy hiểm đã tới, sáu người giận dữ hét lên, cũng không quản tới lập trường của hai bên, bắt đầu liên thủ phản kích Hoa Tinh. Sáu người quyền trường đao kiếm đan xen vũ động, chỉ kinh cùng sở trường thi triển,

trong lúc nhất thời chỉ thấy bóng người chớp động, đao mang bắn ra, tiếng ét đánh dày đặc không dứt bên tai, mang theo tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn trên tử lâu.

Trong khi giao chiến, thân thể Hoa Tinh trong vòng ba thước xoay chuyển qua lại, tay phải múa đao thành vòng, tay trái ôm giai nhân, thỉnh thoảng mượn thể di chuyển thưởng thức cơ thể mềm mại, cảm thụ được mùi vị tuyệt vời. Trong lòng, Bạch Phượng cái miệng nhỏ khê khê, việc ma sát thân thể khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng động tác của Hoa Tinh thập phần tự nhiên, lại khiến cho nàng khó có thể mở miệng, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên u oán nhìn dung mạo bình thường kia, dường như có chút thất vọng.

Tâm tư thiếu nữ rất là tinh xảo, lúc vô lực giãy dụa, sẽ dần dần cảm nhận được chuyện trước mắt, nhưng lại phân tích rất tồi, lấy điều kiện tốt nhất ra so sánh, lựa chọn rất tốt. đọc truyện tại . Bạch Phượng lúc này chính là như thế, nàng đối với bản lĩnh của Hoa Tinh rất là kinh ngạc, thậm chí có loại sùng bái, nhưng bề ngoài bình thường của Hoa Tinh, lại khiến nàng rất mong muốn Nhưng sự biến hóa về tâm tình chỉ đến lúc này mới xuất hiện, một khi thoát khỏi sự ôm ấp của Hoa Tinh, đến lúc đó tự nhiên sẽ có một số việc thay đổi.

Không tìm cách để ý tới thiếu nữ, Hoa Tinh chỉ là hưởng thụ mùi vị tuyệt vời. Thiếu nữ không chỉ là mỹ nhân, vóc người cũng hoàn mỹ gấp mấy lần, song phong dụ nhân gắt gao dán trên ngực, theo thân thể di động qua lại, cảm giác ôn nhu quả là có một mùi vị không nói lên lời.

Không chiếm được mới là hay nhất, tâm tư nam nhân lại là như thế. Rõ ràng cảm giác của Hoa Tinh cũng không mãnh liệt, không bằng lấy tay xoa cho rõ ràng, nhưng chỉ có loại cảm giác mông lung mới có thể làm ra một loại mùi vị cảm kỳ, một cảm giác chấn động tâm hồn, hơn xa tất cả. Bởi vì tư tưởng của con người có thể có được vài thứ trong tượng tượng là tốt rồi. Nhưng trong cuộc sống thực tế, điều đó không có tồn tại. Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân không có tốt nhất, chỉ có rất tốt, leo qua ngọn sơn phong này, đã muốn đi xuống, bởi vì khoảng cách, nó vĩnh viễn tồn tại, cho nên dục vọng vĩnh viễn không được thỏa mãn.

Thái đao quay cuồng, Hoa Tinh có ý định đục lỗ cả sáu người, trong miệng hàm hừ nói: “Chiêu thứ hai, thái đao mặc dù cùn, nhưng vẫn chém. đầu chặt xương moi tim!”

Dứt lời, thân đao rung động, đao ngâm rung trời chấn động bên tai sáu người, thân thể chớp động xuất hiện một ít kẽ hở. Những điều này thực ra là mong muốn của Hoa Tinh, lúc hắn cảm thấy được những kẽ hở này, đao chuyển như mũi nhọn, đao khí vô tình che giấu đao mang đỏ đậm, một chiêu đánh ra liền chặt đứt người áo xám và Tiểu Tam, hai chân Tiểu Tứ, nhất thời tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế chói tai, máu tươi trên sàn ngưng tụ vô số thành những đồ án, chưởng quỹ và tiểu nhị bên cạnh sợ hãi kêu lên thất thanh.

Hoảng sợ lui về phía sau vài bước, ba người có thể thoát khỏi nhìn ba người gần chết thống khổ nằm dưới mặt đất, sắc mặt trở nên nguội lạnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về bốn phía, có vẻ có ý định chạy trốn, bị thủ đoạn của Hoa Tinh làm cho sợ hãi. Thu hồi tay phải, Hoa Tinh hững hờ nói: “Còn lại ba chiêu, rất dễ, khê cần mồi là qua thôi, đến đây đi”. Truyện được tại [TruyệnFULL](#)

Thanh âm còn đang phiêu đảng giữa không trung, thái đao trong tay Hoa Tinh lại gào thét, bay lượn xoay vòng giữa không trung, đuổi tới cơ thể của ba người.

“Chiêu thứ ba, Phi ưng giang cánh”Đột nhiên một âm thanh mang theo uy nghiêm vô thượng, giờ phút này trong giọng nói của Hoa Tinh mang theo một sự bá đạo, vô hình trung một cỗ uy nghiêm bao phủ toàn bộ tử lâu, khiến tâm thần tất cả mọi người chấn động, cảm thấy thật dị thường.

Thân đao vừa chuyển, thái đao dưới sự khống chế của Hoa Tinh lẳng không bay vòng vòng, đao mang hai phiến hình cung giống như hai cánh thiên ưng, phát ra hàn quang lóa mắt.

Cùng gầm lên giận dữ, hai tên Tuyệt Âm sứ giả cùng nam tử áo lam nhảy như báo, song quyền bốn chưởng xen lẫn lực lượng toàn thân bỗng nhiên đánh ra, nhất thời khiến cho chân khí hội tụ làm một, hình thành một đạo vụ khí màu xanh, chặn đứng đao mang của Hoa Tinh. Thấy thế cười lạnh một tiếng, Hoa Tinh hét lên: “Như vậy rất tốt, chiêu thứ tư, Một đao lên đường, tiến sáu vị cùng đường lên trời”.

Lời vừa dứt, đao mang hình quạt tự nhiên nát vụn, tùy theo sáu đạo đao trụ mà tới, tự mình toàn chuyển như long, trong ánh mắt kinh hãi của sáu người bắn thẳng tới.

Đầu tiên, ba người nằm trên mặt đất điên cuồng kêu lên một tiếng, lập tức thần thể bị nghiền nát, biến thành những vũng máu, tiếp theo sau đó hai tên Tuyệt Âm sứ giả, sau khi bọn họ điên cuồng ra sức đánh ra hơn mười chiêu, vẫn nhưng cũ không thể ngăn cản được đao trụ trước mặt, cuối cùng bị đao khí xuyên qua cơ thể, chết không toàn thây. May mắn nhất chỉ có nam tử áo lam, hắn cảm thấy tình huống không tốt liền xoay người bỏ chạy, tuy rằng không chạy được, nhưng cơ thể vẫn còn nguyên, nằm hấp hối trên mặt đất, không cam lòng nhìn Hoa Tinh.

Thu hồi thái đao, Hoa Tinh mỉm cười buông Bạch Phượng ra, quay về phía nam tử áo lam sắp ra đi cười nói: “Người vẫn không cam lòng, bởi vì người không biết mình chết trong tay ai. Bây giờ ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của người, người cần phải mở mắt xem cho kỹ” Nói xong cơ nhục trên mặt rung động một trận, chỉ trong chớp lát khôi phục lại bề ngoài anh tuấn.

Trên mặt đất, lúc nam tử áo lam nhìn rõ dung mạo của Hoa Tinh thì ánh mắt liền biến đổi, yếu ớt mà mang theo cừu hận nói: “Đáng trách, không ngờ lại là người, ta...” sau đó không nghe nữa, bởi vì hắn đã tắt thở rồi.

Xoay người lại, Hoa Tinh mỉm cười nhìn Bạch Phượng, hỏi: “Làm sao vậy, có phải sự biến đổi của ta khiến nàng không vừa mắt không?”

Bạch Phượng sững sốt, lập tức hiểu ra hắn đang nói móc mình, vội vã dời ánh mắt, sắc mặt đỏ bừng nói: “Không có, ta chỉ nhất thời kinh ngạc. Hôm nay, thực sự cảm ơn người, hại người cùng bọn họ kết thành hận thù còn động thủ mang tính mệnh ra trả, ta thực sự không biết nên làm thế nào để cảm ơn người”.

Hoa Tinh đến gần trước người nàng, tay phải nâng cằm nàng, lắc đầu cười nói: “Không cần để ý, vô lâm là như thế đó. Chuyện hôm nay do ta tự nguyện, ai bảo ta ăn đồ của nàng? Nơi này, mong chương quỹ dọn dẹp một chút, chuyện khác tự nhiên sẽ có người đến tìm ta, các nàng cũng không cần lo lắng”.

“Thế nhưng, bởi vì một món ăn, khiến người kết thù kết oán dường như rất không đáng”.

Có chút áy náy nhìn Hoa Tinh, Bạch Phượng mang theo một chút ngượng ngùng, dường như đôi mắt sáng như sao của Hoa Tinh, luôn làm khiến tim nàng đập nhanh, có loại cảm nhận khó hiểu.

Tay phải đặt trên vai nàng, Hoa Tinh thấy nàng không có biểu hiện hờn giận, cười nhẹ nói: “Nếu như nàng cảm thấy bất khoan, hay là lại làm mấy món ăn nhỏ để an ủi ta, thế nào, yêu cầu quá đáng quá phải không?”

Bạch Phượng vội vã lắc đầu, dịu dàng nói: “Không quá đáng, người ngồi xuống trước đi, ta sẽ làm cho người” Dứt lời muốn xoay người rời đi, tiếc là Hoa Tinh không chịu buông tay.

Nhìn hắn khó hiểu, trong con mắt dụ nhân của Bạch Phượng hơi nước chớp động, một loại hứng thú mê người không nói lên lời. Hoa Tinh ánh mắt nhìn tán thưởng, nói nhỏ một tiếng đẹp quá, lập tức cười nói: “Ồ đây hôm nay xảy ra không ít chuyện, nàng không nên nán lại đây. Ta tìm cho nàng một chỗ tốt, đến lúc đó nàng an tâm làm đồ ăn, ta an tâm thưởng thức. Như thế không tốt sao”.

Bạch Phượng chớp mắt mấy cái, có chút chần chừ nói: “Cái này dường như không...” Cắt đứt lời của nàng, Hoa Tinh tao nhã hỏi ngược lại: “Nàng sợ người khác chê cười, hay là sợ ta sẽ đem nàng đi? Lẽ nào nàng cảm thấy ta không đáng tin?”

Bạch Phượng luôn miệng phủ nhận nói: “Đều không phải, ta chỉ cảm thấy như vậy sẽ phiền phức gây cho người, trong lòng bất khoan”.

Nghe ra vài phần đạo lý, Hoa Tinh trong lòng vui vẻ, trên mặt cố gắng giữ nụ cười, ôn nhu nói: “Muốn ăn món ngon, tự nhiên là phải tốn chút tâm tư, đúng không? Được rồi, người dưới lầu đã càng ngày càng nhiều, nán lại thêm sẽ rất phiền phức”.

Bạch Phượng vừa nghe hai chữ phiền phức, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Hoa Tinh, có chút e thẹn nói: “Vậy chúng ta đi thôi”.

Hoa Tinh chờ chính là những lời này, vừa thấy nàng mở miệng, không khỏi khẽ cười nói: “Được, chúng ta đi” Nói xong một tay kéo nàng vào trong lòng, lắc mình bay khỏi lầu, hướng ra ngoài thành. Dựa sát trong lòng Hoa Tinh, Bạch Phượng từ chối vài cái tượng trưng, sau đó liền không hề lộn xộn, mặt ngọc

lẳng lẳng dán sát trên ngực Hoa Tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, hai mắt nhìn những tòa nhà rất nhanh lùi lại phía sau, trong mắt lộ ra một tia mong chờ.

245. Chương 245: Thiếu Nữ Bạch Phượng (1)

Ra khỏi thành, Hoa Tinh nhìn thoáng qua bốn phía, tìm nơi yên tĩnh, nhẹ nhàng buông Bạch Phượng ra, tao nhã cười nói: “Chúng ta vừa đi, vừa trò chuyện một chút, mọi người tách nhau ra một chút, người nghỉ sao?”

Bạch Phượng sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt nhìn xuống dưới chân, khẽ gật đầu nói: “Được, ta còn chưa biết chàng là ai, làm thế nào để cảm ơn chàng?”

Hoa Tinh cười kỳ dị, thần nhiên nói: “Tên của ta rất quái lạ, người biết cũng rất nhiều, nhưng người chắc là chưa từng nghe qua. Ta họ Hoa, Hoa Sơn chi hoa, tên có một chữ Tinh, Tinh trong trong tinh quang sáng lạn”.

Bạch Phượng khẽ đọc hai tiếng, một lúc cũng không có phản ứng gì, tán thưởng nói: “Hoa Tinh, tên này rất hay, sao lại bảo là quái lạ chứ.

Hoa Tinh hiểu rằng nàng hoàn toàn không hiểu phương diện này, chỉ theo lời của nàng nói: “Người cảm thấy rất hay là được, dù sao được mỹ nữ thừa nhận, điều đó chính là chuyện vui. Được rồi, không nói nữa, hỏi một chút nhà của nàng ở trong thành Tế Nam?”

Bạch Phượng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thấy hai mắt có thần của hắn đang nhìn mình, trên khuôn mặt mỹ lệ nhẹ nhàng nổi lên rặng mây đỏ, cuống quýt tránh ánh mắt, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, nhà của ta ở trong thành Tế Nam, có một thư quán, cha ta là phu tử, còn mẹ ta lại dạy nấu ăn, cho nên ta cũng theo mẹ nấu ăn, thỉnh thoảng đến thăm lâu thử một lần”.

Nghe thấy một chút tin tức, Hoa Tinh khoe miệng khẽ nhếch, nhìn thoáng qua đường trước sau, người đi đường tương đối thưa thớt, không khỏi nhẹ nhàng thò tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Cảm thấy thân thể của nàng khẽ run, cũng không vội nới lỏng, cứ như thế nắm lấy ngọc thủ của nàng, vừa đi vừa nói: “Tế Nam là nơi rất tốt, mỹ nhân như mây mỹ vị không ít. Không biết Bạch cô nương từ nhỏ lớn lên tại Tế Nam, đã nghe nói ngoài thành Tế Nam có Bách Hoa Môn hay chưa?” nguồn

Bạch Phượng cúi đầu, dường như không dám nhìn hắn, thanh âm rất nhỏ nói: “Nghe nói qua, chỉ là chưa từng đến đó, cha ta không cho. Cha luôn nói nữ nhân lúc lấy chồng giàu, phải giúp chồng dạy con hiền lương thực tuệ, cả này múa đao xách kiếm xuất đầu lộ diện không phải là chuyện tốt. Cho nên...”

Nghe vậy nhíu mày, Hoa Tinh trầm nghĩ: “Nói như vậy cũng có chút khó khăn, có một lão già cổ hủ bảo hộ, cũng không dễ làm”.

Trong lòng nghĩ, Hoa Tinh ngoài miệng cũng không có gì, chỉ nghe hắn nói: “Có lẽ nên đến Bách Hoa Môn lẳng lẳng nhìn một cái, xem thử Bách Hoa đệ nhất mỹ nhân Hoa Ngọc Như thế nào?”

Bạch Phượng nghe vậy vui vẻ, bỗng nhiên ngẩng đầu vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Thực sự có thể chứ, ta đã nghĩ rất lâu, đáng tiếc lần đầu tiên không nhận ra Hoa Ngọc Như, lần thứ hai lo lắng mình đi tới bị cha biết, cho nên vẫn không dám đi. Chàng nếu có thể lẳng lẳng mang ta tới đó xem một chút, vậy thì tốt quá”.

Thấy thần sắc vui vẻ của nàng, Hoa Tinh nhịn không được hôn nhẹ lên mái tóc nàng, chiều chuộng nói: “Đương nhiên là có thể, thực ra nàng và Hoa Ngọc Như mỗi người mỗi vẻ, nếu như hai người đứng cùng một chỗ, tuyệt đối là song kiều hội ngộ, mỹ danh thiên hạ”.

Cười ngượng ngùng, Bạch Phượng cúi đầu bỏ tay Hoa Tinh ra, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn chàng đã khích lệ, không biết lúc nào ta có thể nhìn thấy nàng, một lúc được không?”

Hoa Tinh cảm thấy nàng so với nữ nhân vô lâm hướng nội hơn một chút, thái độ làm người tương đối thận trọng, cũng không quá nóng ruột, khẽ cười nói: “Đương nhiên có thể, ta đang định mang nàng về Bách Hoa Môn, cho nàng tự tay làm vài món ăn cho chúng ta nếm thử. Đi thôi, đến lúc đó nàng sẽ biết”.

Đầu ngón chân điểm một cái, Hoa Tinh khai triển khinh công, tiêu sái tùy ý nâng thân thể Bạch Phượng, khiến nàng giống như lãng ba tiên tử, mùi vị phiêu dật xuất trần.

Trên đường, Hoa Tinh vì không muốn hiển lộ quá phận, cũng để Bạch Phượng ở riêng một mình một lúc, cho nên tốc độ không nhanh, từ từ chậm rãi hướng tới Bách Hoa Môn mà đi. dọc truyện tại . Đi tới trước sơn môn, Hoa Tinh lễ độ buông tay Bạch Phượng ra, mỉm cười nói: “Đây là Bách Hoa Môn, nàng nhìn kỹ đi, chúng ta đi” Dứt lời liền đi trước, Bạch Phượng ở phía sau quan sát bốn phía, trong mắt có chút hướng về nơi vô tận.

Vào cửa, một số đệ tử Bách Hoa Môn quan sát thấy Hoa Tinh từ đằng xa trở về, nhưng không trông thấy Bạch Phượng thì không khỏi kinh hô, mọi người chỉ trỏ, nhỏ giọng thảo luận. Hoa Tinh thì chỉ thần nhiên, còn Bạch Phượng sắc mặt ứng đỏ, có xấu hổ nói: “Hoa Tinh, bọn họ có phải là đang cười ta không?”

Hoa Tinh cười nói: “Không phải, các nàng đang hâm mộ nàng đó”.

“Hâm mộ ta?” Bạch Phượng khó hiểu liếc mắt nhìn Hoa Tinh, không rõ hàm ý trong đó, mà Hoa Tinh cũng không giải thích, chỉ cười thần bí, mang theo nàng đi thẳng tới chỗ Hoa Ngọc Như. Cũng không đưa Bạch Phượng đi thẳng tới biệt viện, bởi vì Hoa Tinh hiểu được, đến chỗ đó chắc chắn sẽ bị Âm Nhu trêu chọc một trận. Minh chính là mặt dày cũng không thể nói ra, Bạch Phượng lần đầu tiên đến đã khiến nàng sợ hãi, sau này sẽ không tốt, cho nên hấn trước khi đưa Bạch Phượng vào Bách Hoa Môn, đợi sau khi gặp qua Hoa Ngọc Như, mới quay lại chỗ ở.

Đi qua hành lang, Hoa Tinh không muốn đệ tử Bách Hoa Môn dẫn đường, chỉ trong chớp lát đã đi tới tiểu đình bên hồ, quay đầu lại hỏi: “Cảnh sắc ở đây thế nào, không ngờ ở đây còn có một cái hồ xuân thủy cùng một cái đình trang nhã đúng không?”

Bạch Phượng hơi nhìn về hướng trước mắt, ước ao nói: “Đẹp quá, thật không hổ là Bách Hoa Môn, phong cảnh tú lệ”.

Hoa Tinh dừng chân nghỉ trong chớp lát, để nàng xem thật kỹ mới mở miệng nói: “Đẹp nhất ở đây không phải cảnh sắc ở nơi này, ta sẽ dẫn nàng tới nơi có cảnh sắc đẹp nhất ở đây”.

Bạch Phượng a một tiếng, hỏi: “Ở đâu? Chúng ta nhanh đi xem nào” Dứt lời sắc mặt đỏ lên, dường như nghĩ tới cái gì đó, vội vã tránh ánh mắt.

Hoa Tinh đem tất cả thu vào trong mắt, nhưng hấn lại không biểu lộ ra ngoài, mang theo Bạch Phượng tiếp tục đi, không lâu sau đã tới bên ngoài nơi ở của Hoa Ngọc Như, vừa lúc gặp phải Kim Khâu Vô Ảnh Chung Văn Quyên đi ra. Một khi đã gặp mặt, Hoa Tinh mỉm cười bắt chuyện, Chung Văn Quyên khẽ lên tiếng, tránh sẽ ánh mắt làm tim kẻ khác phải đập nhanh của Hoa Tinh.

Sau đó, ánh mắt Chu Văn Quyên chuyển động vô ý phát hiện ra Bạch Phượng, trong miệng nhin không được kinh hô một tiếng, về mặt phức tạp nhìn Hoa Tinh, ngoài sự kinh ngạc, còn chứa vài phần u oán, dường như Bạch Phượng đột nhiên đến, lại làm tăng thêm một quãng sáng trên người Hoa Tinh. Chỉ là quãng sáng làm cho người ta có chút chói mắt, trong lòng không thể nào thoải mái.

Nhìn Chu Văn Quyên có chút kinh hồn không bình tĩnh, Bạch Phượng có vẻ không được tự nhiên, dường như có loại cảm giác bị người ta xem xét, tất cả đều cắt đứt với đối phương. Hoa Tinh nhận thấy sự dị thường của hai nàng, mở miệng cười nói: “Không nên kinh ngạc cũng không phải sợ, ta giúp hai người giới thiệu một chút. Vị này chính là mỹ nữ Bách Hoa Môn Chung Văn Quyên, vị này chính là đại trù mỹ nữ rất nổi tiếng ở thành Tế Nam Bạch Phượng. Sau này mọi người biết nhau, thì trò chuyện

nhieu một chút, tăng thêm tình hữu nghị”.

Dứt lời, Bạch Phượng dịu dàng nói: “Ra mắt Quyên tỷ tỷ, người đẹp quá à.”Thiên mặc vạn mặc mã thí không mặc, Bạch Phượng ngay câu đầu tiên đã đồ ngon đồ ngọt, khiến cho Chu Văn Quyên sắc mặt đỏ lên, có chút thẹn thùng. Đưa tay đỡ lấy Bạch Phượng, Chu Văn Chương cười khổ nói: “Được rồi, đừng chê cười

ta, luận về tuổi trẻ và tướng mạo ta không thể hơn được, người mới thật sự là xinh đẹp bất phàm, đáng cùng môn chủ chúng ta so bì đó”.

Bạch Phượng ngưng ngưng nói: “Quyên tỷ tỷ chê cười ta rồi, ta chỉ là một sừ nha đầu, làm gì có khí chất và phong vận như tỷ tỷ chứ”.

Chu Văn Quyên thấy nàng có chút ngại ngùng, người sinh ra có khuôn mặt xinh đẹp, trong lòng không khỏi yêu thích, kéo tay nàng cười nói: “Miệng tuy rất ngọt, đáng tiếc tâm nhãn còn chưa đủ, không lừa được ta. Nói cho tỷ tỷ biết, người vì sao lại gặp hần, người có biết hần là ai không?”

Bạch Phượng liếc mắt nhìn Hoa Tinh, thấp giọng nói: “Biết ạ, hần tên là Hoa Tinh, chúng ta vô tình gặp nhau, hần lại còn cứu ta một mạng. Về phần hần còn thân phận nào khác, ta cũng không biết”.

Chu Văn Quyên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hoa Tinh, tiếp đó nói: “Nói như vậy là các người lần đầu tiên gặp mặt, vậy sao lại tới nơi này?”

Bạch Phượng ngưng ngưng cười, then thùng nói: “Thực ra cũng không có gì, ta vẫn muốn đến Bách Hoa Môn xem một chút, nghe nói môn chủ ở đây cực kỳ xinh đẹp, chỉ là vẫn chưa có cơ hội. Lúc này Hoa Tinh nói có thể đưa ta tới, cho nên ta mới tới đây. Mặt khác, để cảm tạ ơn cứu mạng của hần, ta còn đồng ý làm đồ ăn cho hần, hần liền đưa ta tới đây. Tỷ tỷ hỏi cái này, có đúng hay không...”

Hoa Tinh mỉm cười đứng một bên quan sát, vẻ mặt tự nhiên mà tự đắc, ánh mắt thỉnh thoảng đảo quanh trên người hai nàng. Chung Văn Quyên nghe vậy tròn mắt nhìn Hoa Tinh, sau đó ánh mắt có chút cảm khái nhìn Bạch Phượng, lắc đầu nói: “Không có gì, gặp được hần có thể nói có lẽ đây là nhân duyên. Về phần các chuyện khác, sau này nàng sẽ tự biết, ta cũng không nói nhiều đâu. Hay là đi theo ta, ta đưa nàng vào trong”.

Bạch Phượng liếc mắt nhìn Hoa Tinh, trong ánh mắt mang theo một chút dò hỏi. Hoa Tinh thanh nhả cười, thân thể chớp lên xuất hiện ở giữa hai nàng, đưa tay nắm cả hai, cười nhẹ nói: “Quảng ta đi không để ý như vậy, đó là việc rất không lễ độ, lẽ nào Bách Hoa Môn đối đãi với khác quý như vậy?”

Nói xong nháy mắt với Bạch Phượng, làm một bộ tình nghịch. Mà đối với Chung Văn Quyên, lại bày ra một bộ dáng tương đối vô lại, tức giận nàng phải tay muốn tránh khỏi không chế của Hoa Tinh, có thể không thành công.

Sắc mặt ửng đỏ trừng mắt nhìn Hoa Tinh, Chung Văn Quyên truyền âm nói: “Mau buông tay, chàng thật sự là càng lúc càng lớn mật, trước mặt Bạch Phượng cũng động thủ động cước, điều này truyền ra ngoài còn thể thống gì”.

Hoa Tinh mắt có ý cười, đáp lại: “Vậy có cái gì, nàng không thấy sắc mặt nàng lúc xấu hổ nhưng không có giả dục, có vẻ ngoan ngoãn hơn người”.

Chung Văn Quyên có chút u oán nói: “Như vậy chàng tìm nàng là được rồi, bắt thiếp làm gì chứ?” Hoa Tinh cười nói: “Tề nhân chi phúc, tự có điều kỳ diệu, ta đương nhiên phải hảo hảo thưởng thức”.

Bên cạnh, Bạch Phượng nhìn hần, trong lòng lại đang suy nghĩ: “Hoa Tinh chỉ là vô ý, bọn họ nhất định rất quen thuộc, nếu không sẽ không nói đùa như vậy. Đúng, chính là như thế, mình không nên nghĩ nhiều”.

Vừa nghĩ vậy, Chu Văn Quyên mở miệng nói: “Đi thôi, ta vào báo trước với môn chủ. Có gì thì lúc nữa chàng tự mình mà giải thích, ta không biết gì hết”.

Mặt khác, Chung Văn Quyên chống đỡ trước mặt Bạch Phượng, trong lòng có chút hơi giận, rồi lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Hoa Tinh khẽ cười một tiếng, cầm hai bàn tay nhỏ bé, mang theo sự đắc ý, đi vào trong sân. Trong viện, bên trong đình tay cầm Long Kiều Phượng Ngâm, Thiên Hương Ngọc Nữ Dương Anh đang nhìn mọi người, sớm đã bị tiếng cười của hần làm sợ hãi, ánh mắt chú ý tới Bạch Phượng, sắc mặt hiện ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, hiểu rằng vì sao Hoa Tinh lại cười đến như vậy. Trừ lần đó ra, trong đáy mắt nhị nữ hoàn toàn mơ hồ chảy ra vài phần thất lạc, dường như sự xuất hiện của Bạch Phượng, có nghĩa là Hoa Tinh tìm được người mới để cưng chiều.

246. Chương 246: Thiếu Nữ Bạch Phượng (2)

Nhìn vẻ mặt của nhị nữ, Hoa Tinh cười ta đì, truyền âm nói: “Thế nào, ghen tị sao? Nếu không đêm nay ta ngủ lại Bạch Hoa các, thế nào?”

Tổ Thủ Cầm Long Kiều Phượng Ngâm cùng Thiên Hương Ngọc Nữ Dương Anh nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn hấn, đứng dậy đón Bạch Phượng, nhiệt tình kéo nàng từ trong tay Hoa Tinh, nhỏ giọng hỏi thăm.

Biết được ý đồ tới đây của nàng, Kiều Phượng Ngâm cười nói: “Nếu đã tới, vậy nên hảo hảo nhìn một lần, kỳ thực nói thật, luận về mỹ mạo nàng cũng có thể so được với môn chủ chúng ta, nếu để hai người các người đứng chung một chỗ, chính là tuyệt đại song kiều đó”.

Một bên, Dương Anh kéo bàn tay nhỏ bé của Bạch Phượng, thấp giọng nói: “Người có biết lai lịch của Hoa Tinh không?” Bạch Phượng trong lòng sững sốt, vừa lắc đầu vừa suy nghĩ, vì sao tất cả mọi người lại hỏi vấn đề này?

Dương Anh khẽ thở dài: “Hoa Tinh là người hoa tâm, không biết nên chúc phúc hay thương xót nàng đây”.

Bạch Phượng nhìn nàng, kinh ngạc thì thầm: “Hoa Tinh, hoa tâm. Tỷ tỷ nói hấn...”

Dương Anh gật đầu nói: “Sau này người sẽ biết, Hoa Tinh là Phượng Hoàng đặc sứ của Phượng Hoàng Thư Viện, nàng không phải là người trong võ lâm cho nên không biết sự tích về hấn, sau này nàng sẽ biết”.

Dứt lời, Hoa Tinh thần không biết quỷ không hay xuất hiện bên cạnh tam nữ, cười xấu xa nói: “Thế nào, đang nói xấu ta sao, cẩn thận bị phạt nhé. Hắc hắc”.

Dương Anh trừng mắt nhìn hấn, chợt kéo Bạch Phượng sang một bên, hừ nói: “Cách hấn xa ra một chút, người này rất tà môn, ở chung lâu sẽ bị mê muội. Bây giờ ta đưa nàng đi gặp môn chủ, tin rằng nàng sẽ cao hứng khi thấy người”.

Bạch Phượng a một tiếng, quay đầu lại có chút không muốn nhìn Hoa Tinh, dường như không biết làm thế nào. Hoa Tinh đáp lại bằng cách mỉm cười, thanh nhã nói: “Đi thôi, nàng nhớ gọi mọi người ở đây là tỷ tỷ nhé, bảo đảm tương lai của nàng sẽ có chuyện tốt”.

Đưa Bạch Phượng rời đi, Hoa Tinh khéo léo cầm tay Kiều Phượng Ngâm và Chu Văn Quyên, ánh mắt nhìn thẳng vào nhị nữ, truy hỏi: “Thấy các nàng vẻ mặt ghen tuông, có phải trong lòng rất khó chịu không, muốn hung hăng cùng nhau nói xấu ta, phát tiết một chút?”

Chu Văn Quyên tức giận nói: “Biết là tốt rồi, cho nên chàng tốt nhất là không nên chọc ta, nếu không chàng sẽ không dễ chịu đâu”.

Kiều Phượng Ngâm chỉ lắc đầu thở dài, dường như nói hay không nói cũng như thế, bởi vì biết rõ tâm lý của Hoa Tinh.

Hai tay vừa thu lại, Hoa Tinh báo đạo ôm lấy eo nhị nữ, chóp mũi ngửi hương thơm trên người các nàng, hi hi cười nói: “Thơm quá, chỉ là hơi chua, dường như hơi lâu”

Chu Văn Quyên giãy dụa vài cái thấy giãy dụa cùng không được, không khỏi hừ nói: “Hoa tàn ít bướm, nào có không chua, chàng hay là đi tìm bị Bạch Phượng ôn nhu ngoan ngoãn đi, hà tất phải nói móc chúng ta”.

Vẻ tươi cười cứng đờ, Hoa Tinh thu hồi vẻ hi hi cười, nghiêm túc nói: “Xem ra hôm nay thật có sinh khí, ta cũng không có lòng chọc giận các nàng nổi giận. Đến kia, chúng ta vào trong đình ngồi, ta từ từ nói chuyện với các nàng, đến lúc đó các nàng sẽ biết, vì sao ta dẫn Bạch Phượng về đây?”

Nhị nữ nhìn hấn không tin, hai bên yên lặng không nói, thân thể giả bộ từ chối trong lòng Hoa Tinh, cùng nhau theo hấn đi vào trong đình.

Ngồi trên ghế đá, Hoa Tinh khẽ cười một tiếng, hai tay dùng sức thu lại, nhị nữ nhất thời thở nhẹ một tiếng, chia nhau ngồi trên đùi hân, gò má mỹ lệ lập tức ửng hồng, lộ ra vài phần ngưng ngưng của thiếu nữ. Cảm thấy nhị nữ còn chưa quen, hai bên giãy dụa rất kích liệt, Hoa Tinh nhin không được cười nói: “Giờ này khắc này, các nàng còn không muốn chứng minh sao, Hoa Tinh ta tự kiểm chế năng lực, xem ta có đúng là chịu được sự mê hoặc hay không” Vừa nói chuyện, hai tay vừa duỗi ra, muốn trèo lên ngọn núi mỹ lệ kia.

Thân thể cứng đờ, Chung Văn Quyên thấp giọng nói: “Dừng tay, chàng còn làm loạn ta sẽ trở mặt đó” Nói là làm liền đè lại tay phải của Hoa Tinh, không để hân lộn xộn. Bên kia, Kiều Phụng Ngâm cũng nhỏ giọng nói: “Hoa Tinh, không nên như vậy, chúng ta không di chuyển là được, mong chàng đừng làm khó chúng ta”

Nghe vậy cười hắc hắc, Hoa Tinh nói: “Lúc này mới nghe lời đây, chỉ tiếc ta lại muốn làm chiêu hầu tử khâu đào, bây giờ lại lạc vào khoảng không” Nói xong lộ ra thần sắc ủ rũ, giống như ăn nhiều mà mệt, khiến cho nhị nữ vừa giận vừa thẹn.

Một lúc sau, Hoa Tinh thu hồi nụ cười, đem chuyện của Bạch Phụng nói qua loa một chút, trong đó lại thêm mắm thêm muối thổi phồng tay nghề của nàng tốt như thế nào, mình vì sao lại muốn ăn món ăn của nàng, không phải là muốn ăn nàng. Đối với điều này, hai nàng tự nhiên đều không phải là đứa ngu, biểu hiện tuy rằng không nói, trong lòng lại biết hân tuyệt đối là chó không đối được tính ăn cứt, Bạch Phụng xinh đẹp như hoa, sắc đẹp tuy rằng không bằng được Hoa Ngọc Như nhưng tuyệt đối không kém chỗ khác, cho nên nếu nói Hoa Tinh không dính mùi tanh, thì ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không tin.

Thấy sắc mặt hai nàng Hoa Tinh biết các nàng không tin, nhưng hân cũng không thèm để ý, bởi vì hân vốn không thích dính tới người có mùi tanh. Đã nói như vậy, chẳng qua là muốn lấy chút sĩ diện, chung quy không phải là sắc lang, còn một người nói, ta là sắc lang, các người không biết à?

Tách khỏi Hoa Tinh, Bạch Phụng dưới dẫn dắt của Dương Anh không bao lâu đã tới nơi ở của Hoa Ngọc Như. Để nàng ở ngoài cửa chờ, Dương Anh một mình đẩy cửa tiến vào. Nghe tiếng quay đầu lại, Hoa Ngọc Như thấy Dương Anh, phát tay ý bảo nàng ngồi, cũng hỏi: “Có việc gì? Bên ngoài dường như còn có một người không biết võ công, là ai vậy?”

Dương Anh không ngồi, đi tới bên cạnh nàng, thấp giọng nói: “Người ở bên ngoài là do Hoa Tinh dẫn về”.

Hoa Ngọc Như sững sốt, cũng không nhìn người ngoài cửa, nhưng lại cau mày hỏi: “Là nữ nhân đúng không?”

Dương Anh hừ khẽ nói: “Hoa Tinh từ lúc nào lại mang nam nhân trở về?”

Hoa Ngọc Như khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: “Đi gọi người ta vào đi, ở lâu không được lịch sự”. Bọn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Dương Anh nghe vậy nhìn nàng một cái, giọng điệu cổ quái nói: “Thiếu nữ này rất tinh khiết, khá đáng yêu, tin rằng tỷ sẽ thích”.

Đi theo phía sau Dương Anh, Bạch Phụng có chút không được tự nhiên, trong nháy mắt tiến vào cửa, đầu đều hơi thấp xuống, trong lòng có chút khẩn trương, dường như thực sự có cơ hội nhìn thấy người mình muốn thấy, ngược lại có chút sợ hãi. Hoa Ngọc Như nhìn thiếu nữ có chút thẹn thùng, khóe miệng không khỏi mỉm cười, dường như vì sự thuần khiết của nàng mà cảm thấy vui sướng. Chủ động tiến đến, Hoa Ngọc Như kéo tay nàng, hai thiếu nữ như hoa lần đầu tiên ánh mắt giao nhau, trong lòng hai bên đều chấn động, dường như vì mỹ mạo của đối phương mà kinh ngạc.

Chăm chú nhìn trong chốc lát, Bạch Phụng sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Bạch Phụng ra mắt tỷ tỷ, tỷ tỷ đẹp quá, không hổ là Bạch Hoa đệ nhất mỹ nữ”.

Hoa Ngọc Như thản nhiên cười, kéo nàng đi tới cạnh bàn ngồi xuống, ôn nhu nói: “Muội cũng không kém tỷ tỷ, chỉ là bởi vì không phải người trong võ lâm, không thì vị trí này tỷ tỷ phải tặng muội đó”.

Bạch Phụng xấu hổ nói: “Tỷ tỷ nói đùa rồi, ta so với tỷ tỷ còn kém xa. Một mình tỷ suất lĩnh một đoàn hiệp nữ trừ bạo an dân, vì thế nhân làm chính nghĩa, như ta đây vụn vặt không sánh bằng”.

Hoa Ngọc Như cười, sắc mặt có chút tang thương, chỉ là biến mất trong chốc lát: “Nói cho tỷ tỷ, muội đang làm gì, vì sao lại tới nơi này, làm sao lại biết Hoa Tinh?”

Bạch Phượng cười ngược ngùng, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ đừng cười ta, ta chỉ là một đầu bếp, hôm nay vừa mới gặp được Hoa Tinh đến tửu lâu ăn cơm, đúng lúc ăn được món ăn do ta làm, sau đó...” Dem ngọn nguồn sự tình kể lại tỉ mỉ một lần, Dương Anh và Hoa Ngọc Như chỉ biết âm thầm thở dài, thật là gặp ai không gặp, lại khiến nàng gặp phải Hoa Tinh.

Hiểu được ý của nàng, Hoa Ngọc Như cười: “Nói như vậy, tỷ tỷ hôm nay có lộc ăn rồi, có thể thưởng thức một chút tay nghề của mỹ nữ đại trù”.

Bạch Phượng xấu hổ cười, thấp giọng nói: “Chỉ sợ tỷ tỷ chê tay nghề của tiểu muội không tốt, nếu như không chê, ta sẽ làm ọi người mấy món”.

Thản nhiên cười, Hoa Ngọc Như nói: “Tốt, chúng ta sẽ chờ xem muội” Dích thân dẫn Bạch Phượng tới nhà bếp, Hoa Ngọc Như dặn dò Dương Anh, bảo nàng báo tin cho Hoa Tinh, bảo mấy người cùng tới đây, mọi người cùng nhay thưởng thức tay nghề của Bạch Phượng.

Trên đường, Hoa Ngọc Như nói: “Vì sao muốn tới đây, bởi vì Bách Hoa Môn, hay là do nguyên nhân khác?”

Bạch Phượng ngây người, lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ, có thể bởi vì các tỷ rất nổi tiếng ở Tế Nam thành, mà tỷ tỷ lại xinh đẹp như vậy, cho nên khiến người ta muốn tới, làm cho luôn muốn tìm đến tận cùng”.

Hoa Ngọc Như nhẹ nhàng gật đầu nói: “Hiếu kỳ là bản tính của con người, có thể chính là tất cả nguyên nhân của dục vọng. Được rồi, không nói nữa, sau này nếu muội thích, bất cứ lúc nào cũng có thể tới Bách Hoa Môn, tỷ tỷ lúc nào cũng hoan nghênh muội”.

Bạch Phượng vui vẻ, cao hứng nói: “Thật chứ, vậy tốt quá”.

Hoa Ngọc Như thấy thế, nhin không được mỉm cười, từ bên hông lấy ra ngọc bội đưa cho nàng, ôn nhu nói: “Nhận đi, đây là tín vật của tỷ tỷ, sau này muội mang theo trên người, có thể tùy ý ra vào Bách Hoa Môn”.

Bạch Phượng quý trọng tiếp nhận, cảm kích nói: “Tỷ tỷ thật tốt, kiếp này gặp được tỷ tỷ, Bạch Phượng thật sự không uổng cuộc đời”.

Hoa Ngọc Như cười thản nhiên, có chút cảm động nói: “Gặp ta không hề gì, gặp phải Hoa Tinh mới là chuyện xấu nhất cuộc đời muội, chỉ hy vọng muội có thể hạnh phúc”.

Bạch Phượng không giải thích được, định mở miệng hỏi, nhưng thấy sắc mặt nàng không tốt, đành phải nhin xuống.

Đi tới nhà bếp, Hoa Ngọc Như dặn dò môn hạ giúp đỡ Bạch Phượng, mình lại đứng một bên nhìn. Cầm lấy thái đao, Bạch Phượng dường như thay đổi hẳn, có vẻ linh lợi gấp trăm lần, toàn thân tản ra một cỗ tự tin.

“Tỷ tỷ, ở đây có bao nhiêu người ăn?” Hoa Ngọc Như suy nghĩ một chút, nói: “Khoảng hai bàn, vậy phiên muội rồi”.

Bạch Phượng cả kinh, hỏi ngược lại: “Nhiều người như vậy sao, muội tưởng chỉ có vài vị tỷ tỷ và Hoa Tinh chứ, làm sao lại như thế...”

Ngắt lời nàng, Hoa Ngọc Như kỳ quái nói: “Đến lúc đó muội sẽ biết, bây giờ muốn cái gì cứ nói, cố làm món ăn ngon, có thể đối với muội sau này mới có lợi” Bạch Phượng thấy nàng không nói cũng không hỏi nhiều, bắt đầu làm chăm chú.

Lặng lẽ rời khỏi phòng bếp, Hoa Ngọc Như đi vào trong viện, phát hiện Hoa Tinh đang quần lấy Chung Văn Quyên và Kiều Phượng Ngâm, quan hệ của ba người có vẻ rất mờ ám. Không có mở miệng, Hoa Ngọc Như chỉ yên lặng nhìn ba người, trong đáy mắt hiện lên vài phần thất lạc, dường như có áp lực nào đó cứ quanh quẩn trong lòng nàng. Vì sao lại như vậy? Trong lòng nàng ít nhiều cũng đoàn được vài phần, mặc kệ thừa nhận hay không, đều là tự nhiên tồn tại, há có thể trốn tránh?

Hoa Ngọc Như còn chưa tới gần, Hoa Tinh cũng đã nhận ra khí tức của nàng, nhưng hắn vẫn giả vờ làm như không thấy, đưa tay ôm lấy một mỹ nhân. Cùng các nàng nhập nhằng thân thiết. Đang bị quấy rối, toàn bộ tâm tư của Chung Văn Quyên cùng Kiều Phượng Ngâm đặt trên người Hoa Tinh, tự nhiên không

biết môn chủ đang ở một bên quan sát, cho nên cử chỉ tuy là dục nghênh hoàn cự, nhưng lại có vẻ thập phần vô lực, chỉ cần Hoa Tinh kịch liệt một chút, hai nàng liền làm theo ý hấn.

Đối với vậy này, vẻ mặt Hoa Tinh say sưa, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ. đọc truyện tại . Hai tay vuốt ve ngọn núi mê người trên người hai nàng. Hoa Tinh làm như vô ý quay đầu lại nhìn Hoa Ngọc Như, khóe miệng mỉm cười. Đúng lúc này, dường như hấn dùng lực quá mức, nhị nữ yêu kiều một tiếng, mang theo mị lực nói không lên lời, thanh âm lẳng lặng truyền đến tai Hoa Ngọc Như.

Xoay người, Hoa Ngọc Như sắc mặt đỏ bừng, không một tiếng động thối lui. Mà lúc này, Hoa Tinh đột nhiên mở miệng, khiến ba nàng đều cả kinh, lập tức thét chói tai và âm thanh phấn nộ truyền khắp bốn phía, tiếng cười to đặc ý mang theo mấy phần bướng bỉnh!

247. Chương 247: Sắc Hương Câu Toàn (1)

“Ngọc Như, sao nàng tới đây cũng không nói một tiếng, mau tới đây ngồi đi” thanh âm rất nhẹ rất bình tĩnh, mang theo vài phần quan tâm. Nhưng một câu này, lại khiến Chung Văn Quyên và Kiều Phượng Ngâm trên hai chân sợ hãi, bỗng nhiên trong đám đuối giật mình tỉnh giấc, giây dựa mong thoát khỏi ma trướng của Hoa Tinh. Đối với điều này, Hoa Tinh đã sớm có chuẩn bị, hay tay dùng sức cổ ý vuốt ve những chỗ mẫn cảm trên người hai nàng, đến khi hai nàng vừa giận vừa thẹn hấn mới chịu buông

tay, nhìn Hoa Ngọc Như đứng cách đó không xa mỉm cười.

Hiểu được ý nghĩa trong mắt Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như trừng mắt liếc hấn, lập tức dời ánh mắt, sắc mặt có chút không được tự nhiên. Mà Chung Văn Quyên và Kiều Phượng Ngâm hai nàng càng xấu hổ gần chết, còn muốn chạy giống như hải tử phạm lỗi có chút sợ hãi, sợ rằng Hoa Ngọc Như sẽ trách cứ, mà không đi thì lại rất khó có thể đối mặt, thực sự là hai bên đều khó. Trong lúc nhất thời, ta nữ thờ ơ không nói gì, bầu không khí có chút áp lực.

Thấy thế, Hoa Tinh cười đắc ý, mở miệng nói: “Vân hà như hỏa đoá đoá liên, kiều nhan tự ngọc đào hồng hiện, tá vấn tây tường hoa kỷ hứa, bách hoa tề khai cạnh kiều diễm. Thực sự đúng là, trong Bách Hoa Môn trăm hoa tươi đẹp, người vô phúc không được thấy, thương cho quần hùng vô lâm theo đuổi, chỉ có Hoa Tinh ta một mình hưởng thụ trước tiên”.

Nhìn Hoa Tinh cuồng vọng đắc ý, Hoa Ngọc Như khẽ hừ một tiếng, quát một tiếng: “Cười cái gì mà cười, có cái gì đáng cười, chàng ngoại trừ mặt dày và vô lại ra, còn có cái gì để khoe khoang đây? Không cho cười, có nghe thấy không”.

Cười tà dị, Hoa Tinh dừng tiếng cười, ánh mắt nhìn thẳng bức hai mắt Hoa Ngọc Như, khẽ hỏi, “trừ những thứ này ra, lẽ nào không còn gì có thể nói? Theo ta biết, Bách Hoa Môn từ lúc thành lập tới nay, nồng cốt chủ yếu ở đây đối ngoại đều lạnh lùng, chưa bao giờ cho nam nhân vẻ hòa nhã, cho đến khi ta đến, hiện tượng này dường như đã thay đổi rất nhiều, có đáng nhắc tới không?”

Trùng mắt với hấn, Hoa Ngọc Như hừ nói: “Đó là bởi vì chàng vô sỉ, không tính”.

Hoa Tinh lại không thềm để ý, nói tiếp: “Được, không tính thì không tính, chúng ta nói chuyện khác. Nghe nói hiện này vô lâm đến Bách Hoa Môn cầu hôn nhiều không đếm xuể, từ trước cho đến bây giờ chưa có ai thực hiện được, không biết ta có được tính là đã thực hiện được nguyện vọng không?”

Biến sắc, Chung Văn Quyên cùng Kiều Phượng Ngâm đều cả kinh, Hoa Tinh hiện tại nói tới vấn đề này, không phải là đang đặt câu hỏi sao?

Quả nhiên, Hoa Ngọc Như nghe xong nổi giận dửng dưng quát nói: “Chàng cũng như bọn họ, chúng ta cũng không có bất cứ hứa hẹn nào cho chàng, chàng tối đa so với bọn họ da mặt chỉ dày hơn một chút”.

Vẫn không thềm để ý, Hoa Tinh lẩm bẩm: “Nói như vậy, thật có chút thất bại. Chỉ là vì sao ta nghe thấy vô lâm đồn đại, nói Bách Hoa Môn đã trở thành hậu cung của Phượng Hoàng đặc sứ? Chẳng lẽ có người

bị đặt sinh sự?”

Hoa Ngọc Như sững sốt, lập tức phát hiện trong mắt Hoa Tinh có chút cười cợt, biết hẳn cố ý nói như vậy, không nhịn được cả giận nói: “Chàng độc, chàng lợi hại, chàng đắc ý, đúng không? Cái gì chàng cũng chiếm thế thượng phong, chưa bao giờ thất bại, ta nói không lại người, ta lẩn trốn, được chưa?” Dứt lời xoay người, kích động đến mức cả cơ thể run lên, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Thấy thế, Chung Văn Quyên và Kiều Phụng Ngâm đều mở miệng muốn gọi nàng, đáng tiếc một chút tác dụng cũng không có. Như vậy, hai nàng đều quay lại nhìn Hoa Tinh, trên mặt lộ vẻ giận dữ, trách hẳn không nên làm như thế. Còn Hoa Tinh đâu? Hắn chỉ cười thần bí, thân thể chớp lên xuất hiện trước người Hoa Ngọc Như, vừa lúc đón nhận sự giận dữ của nàng, một tay ôm lấy.

“Buông tay, mau buông tay, không phải ta...” Nhìn thấy hẳn, Hoa Ngọc Như có vẻ cực kỳ tức giận. Hoa Tinh tự nhiên cũng không buông tay, trái lại nhìn nàng mỉm cười, thấp giọng nói: “Tức giận cũng không tốt, thứ nhất sẽ mau già, thứ hai lại tự làm tổn thương chính mình, rất nhiều điểm không tốt. Ta vừa rồi chỉ là thuận miệng nói một chút, nàng sao lại kích động như vậy, lẽ nào nàng thực sự rất quan tâm?”

“Quan tâm cái đầu chàng, mau buông ra, ta đếm đến ba, nếu chàng không buông tay thì đừng trách ta không khách khí” Không để ý tới điều Hoa Tinh nói, Hoa Ngọc Như lúc này dường như thật sự nổi giận. Mà Hoa Tinh lại định liệu từ trước, tiếp tục nói: “Nếu không thêm để ý, vậy vì sao lại tức giận? Như vậy đi, cứ tính là vừa rồi ta nói sai, để bầy tỏ sự áy náy của ta, ta quyết định hôn nàng một cái để bồi thường, nàng thấy sao?”

Nhìn bộ mặt bức bách của Hoa Tinh, Hoa Ngọc Như vội la lên: “Bỏ đi, nếu chàng dám như vậy, ta... ta... tuyệt đối không để ý tới chàng, mau...”

Đứng cách mặt nàng một tấc, Hoa Tinh cười nói: “Đừng kích động, nàng kích động sẽ quên rất nhiều chuyện, ví dụ như nói chuyện tiếng sẽ rất lớn, như vậy sẽ khiến nhiều người chú ý. Khi đó người ta thấy chúng ta có bộ dạng như vậy, nàng cho rằng trong chốn vô lâm sẽ nói như thế nào?”

Hoa Ngọc Như sắc mặt đỏ bừng, giọng điệu không cam lòng nói: “Chàng uy hiếp ta?”

Hoa Tinh cười xấu xa nói: “Ta sao lại uy hiếp nàng, ta chỉ nhắc nhở nàng mà thôi, Ngọc Như xinh đẹp của ta”.

Dứt lời không đợi nàng mở miệng, thừa lúc nàng không có phản ứng nhiều như trước, hôn lên đôi môi của nàng, lấp đi tiếng chửi và tiếng mắng.

Cảm giác có chút giống như cưỡng gian, bởi vì Hoa Ngọc Như gãy dựa rất kích liệt, nhưng Hoa Tinh là tay tình trường già đời, một bên vẫn nhiệt tình hôn nàng, một bên hai tay cùng hoạt động, tại chỗ cảm trên eo nàng nhẹ nhàng chạm một cái, nhất thời cơ thể Hoa Ngọc Như run lên, rất nhanh trở nên yếu đuối, trái lại tựa ở trong lòng Hoa Tinh. Không tha môi lưỡi, Hoa Tinh thấy nàng mở mắt, nhin không được cười nói: “Đừng nhìn ta như vậy, nàng bây giờ hẳn là đang muốn, hai người các nàng đứng nhìn ta làm gì”.

Chung Văn Quyên và Kiều Phụng Ngâm cả kinh, cùng lên tiếng nói: “Không có, chúng ta không thấy cái gì cả”.

Hoa Tinh hỏi ngược lại: “Phải, nếu không nhìn thấy cái gì, vì sao ta hỏi các nàng lại có biểu hiện háo sắc như vậy, chẳng lẽ nói một đằng nghĩ một nẻo thành ra hoảng sợ phải không”.

Không đợi hai nàng mở miệng, Hoa Ngọc Như đẩy Hoa Tinh ra, sau khi cảm tức nhìn hẳn, nói tránh: “Ta tới là nói cho các người, đợi đến bữa ăn thì gọi bọn mấy người Mai Hương tới” Nói xong thân ảnh nhoáng lên, vội vã rời đi.

Chung Văn Quyên gọi nhỏ một tiếng môn chủ, thấy cũng vô ích, không khỏi oán thầm mắt nhìn Hoa Tinh, đuổi theo. đọc truyện tại . Kiều Phụng Ngâm đôi môi khê nhích, dường như muốn nói gì, đáng tiếc cuối cùng chỉ thở dài, nhìn Hoa Tinh nói: “Tính cách của môn chủ ngoài mềm trong cứng, chàng lúc đầu nên nhường nàng”.

Hoa Tinh cười nói: “Ta biết, nhưng luôn nhường nàng cũng không phải là chuyện tốt, ta không muốn ở chỗ này lâu nữa. Để sớm hoàn thành tâm nguyện, ta đổi lại nghĩ ra một phương pháp, có thể sẽ hữu dụng. Tựa

như vừa rồi, thực ra ta có thể mở miệng, có thể tất cả sẽ không xảy ra, chỉ là tại sao ta phải mở miệng chứ?”

Cười thần bí, Hoa Tinh đem vấn đề này để lại cho Kiều Phượng Ngâm, quay người về chỗ ở. Nhìn thân ảnh Hoa Tinh đi xa, Kiều Phượng Ngâm khẽ thở dài: “Gặp gỡ hần, liền nhất định không có nữ nhân có thể đào thoát, có lẽ đây là cái gọi là ma tinh đi. Chính là hần vì cái gì luôn biến hóa, luôn làm cho người ta nhìn không thấu. Đến tột cùng bản tính của hần là cái gì, ôn nhu thiện lương, bá đạo cuồng vọng, âm hiểm tà mị, đều có đủ cả?” Bạn đang xem truyện được sao chép tại: [chấm](#)

Trở lại trong viện, Hoa Tinh gặp chúng nữ đứng thành một đám, không biết đang đùa cái gì. Mà Ám Nhu thủy chung là sinh động nhất, lúc này, nàng tựa như Thống soái, các trò chơi kỳ lạ cổ quái đều xuất từ nàng.

Mà chúng nữ hoặc là làm theo nàng, hoặc là nghe lời, làm cho người ta có một loại cảm giác nàng chính là thủ lĩnh. Trên nóc nhà, đám người Tử Ngọc Hoa, Dạ Phong, Đào Kiếm nằm ngồi không đồng nhất, ngẫu nhiên nói hai câu, càng nhiều thời điểm là nhìn chúng nữ giải trí.

Thấy Hoa Tinh trở về, Nguyệt Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy, Lý Thái Tú, Lạc Hà tiên tử nhanh chóng từ trong trò chơi tỉnh táo lại, yên lặng lui tới một bên, mà Mai Hương, Ám Nhu, Thu Nguyệt, tỷ muội Diệp Tinh, Trần Lan vẫn chơi cao hứng như cũ, chỉ có Trương Tuyết thủy chung vẫn đứng yên một bên, ánh mắt kỳ dị nhìn mọi người, thỉnh thoảng lưu ý tình huống của Thu Nguyệt.

Nhận thấy được tình hình không thích hợp, Ám Nhu nhìn chung quanh, rốt cục hiểu được nguyên nhân. Nhìn xem sắc trời, Ám Nhu nhíu mày nói: “Trời còn sớm, chàng sao lại trở lại nhanh như vậy, có phải mỹ nữ Tế Nam quá ít hay không, giữ không được chàng?”

Hoa Tinh hắc hắc cười nói: “Như thế nào không nói thẳng nơi này mỹ nữ nhiều lắm, câu đắc hồn ta nên không nở rời đi lâu”.

Mở ra hai tay, Hoa Tinh lôi kéo Mai Hương cùng Thu Nguyệt, ôn nhu vì các nàng lau đi mồ hôi, lập tức quay đầu nhìn mọi người, lại cười nói: “Làm sao vậy, đều nhìn ta, có phải trách ta nặng bên này nhẹ bên kia hay không? Nếu không như vậy đi, mỗi người một lần, một người một cái ôm, thế nào?” Chúng nữ sắc mặt đỏ lên, đều lui tới một bên, ánh mắt tránh hần.

Ám Nhu thấy thế khiêu khích nói: “Hoa Tinh chết tiệt, Hoa Tinh thối, chúng ta đang chơi, chính là chàng tới phá rối, thật sự là đại sắc lang, đại phôi đản, đại... a...” còn chưa nói hoàn, Hoa Tinh liền dời thân tới, tới ôm của nàng vòng eo, không có hảo ý tới gần của nàng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn hai mắt của nàng hỏi: “Lớn tiếng một chút, ta nghe thấy nhưng mọi người không rõ lắm, làm cho bọn họ đều biết, nàng sao lại ca ngợi ta, được không, Nhu nhi”.

Ám Nhu ánh mắt kinh hoảng, ngũ khí lập tức biến đổi, lấy lòng nói: “Chuyện tán dương này, đương nhiên không cần lớn tiếng trương, bằng không rơi vào trong chốn vô lâm, người ta còn không đều nói cổ ý thổi phồng. Tuy rằng chàng hào không thêm để ý tới, võ công lại cao, thấy việc nghĩa hăng hái làm, nhưng vì không cho người ta hiểu lầm, chúng ta vẫn lặng lẽ nói tốt thì hơn, chàng nói đúng không?”

Hoa Tinh khẽ cau mày, có chút do dự nói: “Nàng đã nói như vậy, ta muốn là cho nàng lớn tiếng nói ra, vậy có vẻ mèo khen mèo dài đuôi, đích xác không thể nào tốt được” Nghe thế, Ám Nhu nhẹ nhàng thở ra, mà bốn phía mọi người cũng đều là sắc mặt sùng sốt, chẳng qua đã có mấy người nhin không được lộ ra vẻ mỉm cười. Nhưng mà ngay tại mọi người nghĩ đến lúc chấm dứt, Hoa Tinh đột nhiên lại nói: “Chẳng qua, lời ca ngợi ai cũng đều thích nghe, không bằng chúng ta quay về trong phòng từ từ nói, chỉ có hai chúng ta, như vậy sẽ không sợ người khác nghe thấy, cũng không có người khác nói lung tung, nàng xem như vậy tốt không?”

Ám Nhu biến sắc, nhất thời hiểu được Hoa Tinh là cố ý cùng nàng giả bộ, mà bốn phía mọi người đã sớm cười ra tiếng, đều bị vẻ mặt cùng lời nói của Hoa Tinh chọc cười. Thở phì phì cảm tức Hoa Tinh, Ám Nhu hừ nói: “Chàng cho kỹ, chuyện hôm nay ta sẽ không cứ như vậy mà quên đi”.

Hoa Tinh cười nói: “Tốt lắm, chuyện ban ngày, chúng ta buổi tối từ từ tính”.

Nói xong đối mọi người lộ ra một nụ cười ái muội. Đẩy ra Hoa Tinh, Ám Nhu lôi kéo Mai Hương cùng Thu Nguyệt, đối với Hoa Tinh làm mặt quỷ, nhanh như chớp chạy về phòng đi. Hoa Tinh vốn định gọi các nàng,

chẳng qua nghĩ lại cũng bỏ đi.

Hô với mọi người, Hoa Tinh cười nói: “Hôm nay ọi người một bất ngờ, tin tưởng đến lúc đó tất cả mọi người sẽ nhớ kỹ trong lòng”.

Mọi người sững sốt, hai mặt nhìn nhau, đoán không ra bất ngờ của hắn là cái gì. Một lát, Lãn Như Thủy hỏi: “Bất ngờ? Sẽ không là chàng lại muốn đến chỗ nào chơi, cảm thấy chộc Ấm Nhu rất đơn giản, lại muốn chộc chúng ta chứ?”

Thấy mọi người đều cảnh giác nhìn mình, Hoa Tinh cười khổ nói: “Như thế nào, ta đi ra ngoài nửa ngày trở về đã thành người như vậy sao?”

Lãn Như Thủy hừ khê nói: “Không phải nửa ngày đơn giản như vậy, chàng vẫn là người như vậy, mọi người nói đúng không?”

“Phải!” Trăm miệng một lời, ở đây ngoại trừ Trần Lan, Tử Ngọc Hoa, những người khác đều nhất trí đồng ý, làm cho Hoa Tinh hắc hắc cười tà, vẻ mặt không có ý tốt.

Kéo Trần Lan qua, Hoa Tinh cười tà nói: “May mà có Tiểu Tuyết đứng ở bên ta, bằng không ta liền thật sự thành người xấu trong miệng các nàng, hắc hắc, cũng xem như là người theo ta lâu nhất”.

Trần Lan cười cười, ánh mắt vụng trộm liếc nhìn mọi người một cái, thấp giọng nói: “Công tử, thật ra ta không dám nói, bằng không ta cũng...” Hoa Tinh ngẩn ngơ, những người khác cười ra tiếng, trong lúc nhất thời trong viện tràn ngập cười vui.

Ánh mắt chuyển sang trên người Tử Ngọc Hoa, Hoa Tinh hỏi: “Nàng đừng ngượng mà không nói, hay là cố ý không nói để cho ta thể diện?”

Tử Ngọc Hoa cười nói: “Nếu là vui đùa, đương nhiên là có nhân làm mặt đen, có người làm mặt trắng. Bọn họ đều làm mặt đen, ta không làm mặt trắng thì nói như thế nào? Phải không, đại ca?”

Hoa Tinh không thềm để ý cười cười, lẩm bẩm: “Xem ra ta phải hảo hảo chỉnh đốn một chút kỷ luật, đêm nay lại đang vội, thực là nam nhân số khổ mà”.

Khi nói chuyện ánh mắt đảo qua chúng nữ, ý tà mị làm cho chúng nữ trong lòng chấn động, tựa như có loại cảm giác bị ác ma coi trọng, rất không thoải mái.

Trầm mặc một hồi, Tử Ngọc Hoa phá vỡ áp lực trong không khí, cười nói: “Tốt lắm, chơi cũng cho vui thôi, đại ca không phải nói có cái gì ngạc nhiên sao, vậy mau nói ọi người đi, bằng không sẽ có người nhịn không được phải chạy đi xem đó”.

Lời này vừa ra, trừ Hoa Tinh hiểu được ra, những người khác đều là sững sốt, một hồi lâu mới quay đầu nhìn phía sau, thấy Ấm Nhu đang ở cửa phòng.

Ngồi ở phía trên, Hoa Tinh bảo Trần Lan đem Ấm Nhu tam nữ kêu lại, đợi mọi người ngồi xuống mới nói: “Thật ra lời nói mới rồi cũng không có ý vui đùa, ta hôm nay đích xác dẫn theo một người trở về, mà ngạc nhiên chính là trên người của người này, về phần đến tốt cùng là ngạc nhiên gì, mọi người chỉ cần đi theo ta, rất nhanh sẽ biết”.

248. Chương 248: Sắc Hương Câu Toàn (2)

Nghe vậy, tất cả mọi người đều sững sốt, hắn nếu đã dẫn theo người trở về, vì sao lại không thấy? Nhịn không được càng hiếu kỳ, Ấm Nhu truy hỏi: “Hoa Tinh, người chàng dẫn về đâu, sao lại không thấy, không phải là chàng ở ngoài khi dễ nữ nhân, lại mang về cho bọn ta thu nhận chứ?”

Tất cả mọi người đều nhìn Hoa Tinh, vẻ mặt đều là một bộ hiểu rõ, giống như hắn là một người như vậy.

Tuy da mặt cực dày, nhưng lại bị Âm Nhu châm chọc cũng khiến cho Hoa Tinh có chút lúng túng, nhin không được trừng mắt với nàng, hừ nói: “Đêm này sẽ thu thập nàng, đến lúc đó nàng sẽ biết những lời này sẽ làm nàng hối hận rất lâu”.

Dời ánh mắt, Hoa Tinh nói: “Thời gian cũng gần tới rồi, mọi người theo ta nào, tới Bách Hoa Môn ăn cơm trước, rồi sẽ nói chuyện này”.

“Ăn cơm? Lúc này là lúc nào, vì sao lại ăn cơm sớm như vậy, sẽ không có chuyện gì lừa chúng ta đấy chứ? Nếu như là để lấy lòng chúng ta, tùy tiện mời chúng ta ăn một bữa tại nơi chính miện đã hứa, như vậy người mới không làm mọi người thất vọng”.

Lời này, vẫn là lời từ miệng Âm Nhu, bởi vì ngoại trừ này, không có ai dám nói với Hoa Tinh như thế. Không để ý tới lời của nàng. Hoa Tinh nói: “Muốn được ăn miễn phí thì theo ta, không muốn ăn thì đừng đi là được rồi” Nói xong đi trước, khéo tay Thu Nguyệt, rồi lại kéo Nguyệt Vô Ảnh.

Đi phía sau Hoa Tinh, Âm Nhu nói thầm: “Có gì đặc biệt hơn người, không phải là cho ăn cơm sao, ta cũng không phải là không muốn ăn, nói chúng ta gần giống Cái Bang xin cơm cũng không khác lắm, hình như không ăn cơm sẽ chết đói, hiếm có!”

Bên cạnh, Trần Lan kéo ống tay áo của nàng, dùng ánh mắt nói với nàng, khuyên nàng không nên đối nghịch với Hoa Tinh. Âm Nhu cong môi không cam lòng, cuối cùng dưới sự khuyên bảo của Trần Lan, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Đi tới nơi thiết yến của Bách Hoa Môn, Hoa Ngọc Như, Chung Văn Quyên, Khiêu Phượng Ngâm, Dương Anh bốn người đã chờ từ lâu. Hoa Tinh bảo mọi người vào chỗ, mình lại cùng Tử Ngọc Hoa, Nguyệt Vô Ảnh, Thu Nguyệt, Mai Hương, Diệp Tinh tỷ muội cùng Hoa Ngọc Như ngồi một bàn, người còn lại không chia được một bàn, đành hợp hai cái bàn lại ngồi xuống.

Đợi sau khi mọi người ngồi xuống, Hoa Ngọc Như bắt đầu lệnh cho người mang đồ ăn lên. Như thế chỉ thấy Bách Hoa Yêu đệ tử đi ra đi vào, hương thơm của đồ ăn tỏa khắp bốn phía được đưa tới đặt lên từng bàn. Mà trong lòng Hoa Tinh biết ảo diệu trong đó, cũng không nói gì, thức ăn vừa được đưa tới là bắt đầu động thủ, vì vậy dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của không ít người, nhưng sau khi ăn một lát, lời ngay ý thẳng từ trong miệng chúng nữ truyền ra, tất cả mọi người bị những mỹ vị ngon miệng này hấp dẫn.

Cẩn thận thưởng thức mấy món ăn nhỏ, Hoa Ngọc Như nhìn Hoa Tinh, xúc động nói: “Có thể chàng là người thực sự may mắn, món ngon như vậy chàng cũng gặp được”

Lời này những người khác đều không giải thích được, mà Hoa Tinh lại cười nói: “Hắc hắc, số đỏ mà thôi, giống như gặp các nàng, không phải sao? Được rồi, còn bao nhiêu món?”

Hoa Ngọc Như nhìn hần, hỏi: “Chàng muốn cho nàng đền ăn cùng?” Hoa Tinh không dứt khoát cười nói: “Nàng cho là vậy?” Hoa Ngọc Như không đáp, nói tránh đi: “Chắc là nhanh, còn sáu bảy món nữa là xong, đến lúc đó chàng có thể tự thân xuất mã, đi mời người ta tới”.

Bên này, mấy người Âm Nhu không biết võ công lúc này đang đại chiến quần hùng, một đôi đũa phi tốc huy động, hoàn toàn là cướp đoạt. Đối với điều này, nam tử đang ngồi cùng bàn trái lại lúng túng tránh nàng, nhưng mấy nữ nhân ngược lại dường như bởi vì cùng nhà với Hoa Tinh, đều lớn mật hơn, bàn về nghiêm túc cũng không có chút nào, chỉ thấy ba lần hạ năm gấp hai, thức ăn trên bàn đã bị cướp sạch.

Bữa tiệc này giằng co không tới nửa nén hương, mọi người đang ngồi chuyển ánh mắt qua bàn của Hoa Tinh, bởi vì nơi nào cũng mười người một bàn, mà bên này lại có mấy người. Xa xa thấy Bách Hoa Môn đệ tử lại bắt đầu mang thức ăn lên, Âm Nhu lớn tiếng nói: “Bên này, bên này, toàn bộ mang lại đây, bọn họ bên kia chưa cần” Nghe vậy, mọi người đều không nói gì, chỉ cười thầm và mang theo vài phần chờ đợi, mà Hoa Tinh lại cười nói: “Thế nào, việc này có ngạc nhiên không?”

Mọi người sửng sốt, đây là sự ngạc nhiên sao, thật là ngoài ý muốn. Dương Anh thấy thế, phát hiện thì ra mọi người cũng không biết, nhin không được mở miệng nói: “Thực ra lúc này...”

Vừa nói ra, Hoa Tinh đã ngăn lại: “Đúng nóng lòng, hiện tại đang ăn không phải lúc nói chuyện, các người nếu dám nói, đến lúc đó hắc hắc...” Cũng không nói gì nữa, nhưng ý tứ đều có thể hiểu được. Dương Anh

liếc mắt nhìn Hoa Tinh, cười khỏ với mọi người một tiếng rồi không nói nữa, mà Âm Nhu lại truy vấn hỏi: “Đừng sợ hấn, chúng ta đỡ lưng cho người, có gì thì chúng ta chịu trách nhiệm”.

Dương Anh lắc đầu nói: “Hoa Tinh là ai chúng ta đều biết, người gánh cũng không chịu nổi. Ở đây người dám chọc vào hấn, chúng ta lại không dám chọc vào hấn, hay là chờ thêm một chút, tin rằng lập tức sẽ biết, hơn nữa người nếu muốn sau này có thể ăn đồ ăn ngon như vậy, như vậy ta khuyên người, tốt nhất là đừng tranh cãi nữa, không thì sau này lại không được ăn” Âm Nhu cả kinh, hơi có chút không tin, nhưng lại bị Trần Lan cản lại.

Yên lặng ăn một lúc, Hoa Tinh thấy thức ăn trên cơ bản đều gần hết, nhin không được đứng dậy cười nói: “Thời gian cũng gần tới rồi, tuy rằng còn có chút không muốn, nhưng để sau này có thể thuận lợi ăn thêm những giai hào mỹ vị như vậy, ta còn phải tự mình đi một chuyến”. tại

Rời bàn, Hoa Tinh đột nhiên lại nói: ” Đừng ăn quá nhanh, tuy rằng biểu hiện của các nàng là một loại khẳng định cho đầu bếp, nhưng nếu như đều cướp sạch, người khác còn được ăn cái gì đây? Hắc hắc, muốn hỏi gì? Đừng nóng vội, lập tức sẽ biết” Dứt lời bóng người nhoáng lên, lập tức mất dạng.

Thấy Hoa Tinh rời đi, Âm Nhu vội vã kéo tay áo Dương Anh, thấp giọng nói: “Dương tỷ tỷ, bây giờ sắc lang không có ở đây, các người mau nói cho ta biết, cuối cùng đây là chuyện gì?” Dương Anh nhìn nàng một cái, lại nhìn về mặt hiếu kỳ của những người ngồi cùng bàn, không nhin được lắc đầu nói: “Các người nghĩ xem với võ công của Hoa Tinh, chúng ta nói ở đây hấn có thể nghe thấy không?” Mọi người ngoại trừ Âm Nhu đều sững sốt, võ công của Hoa Tinh đúng là sâu xa khó lường, ai cũng không nói chính xác được, thật là không nắm chắc được.

Thấy mọi người có vẻ hơi sợ, Âm Nhu hừ nói: “Có cái gì phải sợ, các người nhiều người như vậy mà phải sợ một tên sắc lang sao, thực sự nói ra khiến người khác chê cười, các người nói như thế nào cũng là những nhân vật có máu mặt trong võ lâm, thế nào lại chịu uất ức như vậy?”

Người ngồi cùng bàn kỳ quái nhìn nàng, đều tự thấy xấu hổ, sắc lang Hoa Tinh này không có ai có thể đối phó, thậm chí nói thẳng ra, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai có thể đối phó.

Trần Lan kéo Âm Nhu, khuyên nhủ: “Quên đi, Hoa Tinh mà dễ đối phó đã không làm cho người trong thiên hạ đau đầu, người tốt nhất là bớt tranh cãi đi, không thì đêm nay sợ rằng không ai có thể giúp người, ngay cả Nguyệt cô nương chỉ sợ cũng không có cách nào. Điều này người phải nhớ cho kỹ, không thì đến lúc đó đừng hối hận”.

Âm Nhu nhàn châu chuyển động, hừ nhẹ nói: “Ta mới không sợ hấn đó. Nhưng để không làm khó Dương tỷ tỷ, lần này bỏ qua, nếu có lần sau, hừ, xem ta sợ hấn mới là lạ” Khẩu khí mọi người đều giãn ra, Hoa Tinh khó đối phó, Âm Nhu này cũng không dễ chọc, thực sự là đụng phải một khối lợi hại.

Đi vào phòng bếp, Hoa Tinh thấy Bạch Phượng đang cời tạp dề thu dọn rửa tay, những giọt mồ hôi tinh tế đọng trên trán, gó má đỏ ửng lên khiến người ta yêu thương vô cùng. Vô thanh vô tức đến phía sau nàng, Hoa Tinh ra hiệu cho Bách Hoa Môn đệ tử ở bên cạnh không được mở miệng, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Bạch Phượng đầu tiên cả kinh, sau đó liền sững sốt, quay đầu lại có chút xấu hổ nhìn Hoa Tinh, trong mắt hiện lên vài phần vui sướng.

Tao nhã cười, Hoa Tinh nói: “Có mệt không, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ta còn chờ nàng cùng thưởng thức mỹ vị hôm nay nàng làm ra”.

Bạch Phượng ngượng ngùng nhìn sang bên, nhưng phát hiện Bách Hoa Môn đệ tử đã biết điều rời khỏi, toàn bộ phòng bếp chỉ còn lại mình và Hoa Tinh. đọc truyện tại . Nhìn hấn một cái, Bạch Phượng vội vã rời mắt, thấp giọng nói: “Cảm ơn, ta khỏe lắm, Hoa tỷ tỷ các nàng ăn thế nào, có được không?”

Hoa Tinh mỉm cười đưa tay đặt lên đỉnh đầu nàng, một cổ một cổ chân khí thanh lương bình ổn được đưa vào trong cơ thể nàng, mang đến cho nàng sự thoải mái trong mùa hè oi bức, “Tất cả mọi người đều khen ngợi nàng, nói tay nghề của nàng quá tuyệt vời, cũng muốn bảo ta tự mình tới đây đưa nàng ra ngoài, mọi người cùng nhau ăn”.

Bạch Phượng sắc mặt ửng đỏ, nhận thấy còn chưa tới một ngày, sự ân cần của Hoa Tinh khiến cho nàng vui vẻ, và cũng ngượng ngùng càng nhiều.

Nhẹ nhàng đẩy Hoa Tinh ra, Bạch Phượng thấp giọng nói: “Nếu như vậy, như vậy chúng ta đi ngoài đó đi, đừng để mọi người phải chờ, đến lúc đó sẽ không tốt” Nói xong bước nhanh đi, thấy Hoa Tinh nhin không được khóe miệng hiện lên một tia cười đắc ý, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Lách mình sóng vai đi cùng Bạch Phượng, trong khoảnh khắc từ phòng bếp bước ra viện tử, Hoa Tinh nhận thấy rõ ràng ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Bạch Phượng, hơn nữa những người không biết chuyện này sắc mặt kinh biến, hiển nhiên sự xuất hiện của Bạch Phượng khiến ọi người một sự kinh ngạc rất lớn. Mà Bạch Phượng cũng kinh ngạc như vậy, lúc nàng nhìn thấy Hoa Ngọc Như nghĩ rằng nàng rất đẹp, nhưng lúc này gặp Nguyệt Vô Ảnh, Lãnh Như Thủy, Thu Nguyệt chúng nữ không chỗ nào không phải là vô lâm mỹ nữ hiếm thấy, những người này tập trung tại một nơi, có thể không khiến nàng kinh ngạc hay sao?

Trong trầm lặng Hoa Tinh phá vỡ sự im lặng, mở miệng nói: “Bây giờ ta giới thiệu với mọi người một chút, những món ngon mọi người đang ăn ở đây hôm nay, đều do vị Bạch Phượng cô nương ở bên cạnh ta tự tay làm. Có thể mọi người sẽ không tin, nhưng đây là chuyện cực kỳ chính xác, có Ngọc Như và Bách Hoa Môn đệ tử có thể làm chứng. Về phần những người này, đều là bằng hữu của Hoa Tinh ta, Bạch Phượng nàng sau này cứ từ từ mà nhận biết. Bây giờ, chúng ta ăn trước đã nhé” Nói xong không để mọi người có cơ hội truy vấn, kéo Bạch Phượng đang ngại ngùng đi tới bên cạnh bàn.

Mai Hương nhìn Bạch Phượng vài lần, chủ động đứng dậy nói: “Đến đây, ngồi đây, muội mệt mỏi làm một bàn tiệc lớn như vậy cũng cần hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ta là Mai Hương, hoan nghênh muội tham gia đội ngũ của chúng ta”.

Bạch Phượng cũng không hiểu hiểu lời gợi ý của Mai Hương, chỉ lễ phép nói: “Cảm ơn tỷ tỷ, Bạch Phượng vô cùng cảm kích”.

Mai Hương kéo tay nàng, cố ý nhìn thoáng qua Hoa Tinh, cười nói: “Không cần cảm ơn ta, muội phải cảm ơn chính là ông trời, chứ không phải là ai cả”.

Bạch Phượng sửng sốt, nàng khó hiểu nhìn Hoa Tinh, muốn hỏi lại bị Hoa Tinh cản lại, “Được rồi, trước tiên ăn một chút gì rồi hãy nói, có cái gì không hiểu sau này hỏi cũng chưa muộn”.

Như vậy, Bạch Phượng ngồi bên cạnh Hoa Tinh, cùng ăn với mấy người cùng bàn. Lúc đó, chúng nữ ngồi cùng bàn đều ca ngợi tay nghề nàng ca siêu, bên cạnh đó hai nam tử Tử Ngọc Hoa và Hoa Tinh lại mỉm cười không nói gì, hiểu được sự thích thú của các nàng trong lúc đó.

Bên bàn khác, Âm Nhu thấp giọng mắng: “Hoa Tinh đáng ghét, thật là tính xấu không đổi, đi tới chỗ nào cũng đều có mỹ nữ chiều cổ, thực sự làm người ta tức chết”.

Trần Lan nghe vậy cười nói: “Nếu không như vậy, ta cho ngươi một chủ ý, nói không chừng sẽ có thể dùng. Thế nào, muốn nghe không?”

Âm Nhu hoài nghi nhìn nàng nói: “Thật sao, có ích không?” Trần Lan cười nói: “Cái này phải xem ngươi có ý định hay không. Chỉ cần có ý định, ta nghĩ nhất định sẽ có ích”.

Âm Nhu con ngươi xoay chuyển, gật đầu nói: “Được, ngươi mau nói cho ta biết, cuối cùng là phương pháp gì”.

Trần Lan liếc mắt nhìn mọi người cùng bàn, khẽ cười nói: “Biện pháp rất đơn giản, ngươi đem mặt nạ gỡ xuống, lộ ra bộ mặt thật, đến lúc đó mỹ mạo của ngươi không kém gì tỷ tỷ, bảo đảm Hoa Tinh cả ngày sẽ bám lấy ngươi, như vậy không phải hẳn sẽ không đi tìm nữ nhân khác hay sao?”

Mọi người vừa nghe không nhin được mỉm cười, còn Âm Nhu lại mắng: “Đi chết đi, ngươi căn bản là gian tế của hắn, chỉ biết nghĩ cho hắn, muốn ta đưa dê vào miệng cạp, ta đâu có ngu như vậy”.

Trần Lan kêu oan nói: “Ta chính là thật tâm với ngươi, ngươi thế nào lại nghi oan cho ta. Tất cả mọi người nói xem, biện pháp của ta có phải là rất lợi hại không, có thể nói là giải quyết tận gốc”.

Mấy người ngồi cùng bàn nghe vậy một bên cười trộm, một bên lại luôn miệng tán thành, Âm Nhu tức giận không cam lòng quay đầu sang bên, ánh mắt đánh giá Bạch Phượng, không để ý tới mấy người ngồi cùng bàn nữa.

Một lúc sau, Bạch Phượng đã ăn được một ít, quay đầu vừa nhìn về bàn của Âm Nhu, thấy bát đĩa đều sạch trơn, không khỏi hỏi: “Bên kia bọn họ có phải còn chưa ăn no hay không?”

Hoa Ngọc Như cười nói: “Xem chừng có phần là vậy, ai bảo đồ ăn nàng làm ngon quá”.

Hoa Tinh lại nói: “Thật ra bàn bọn họ chủ yếu là do đói bụng, cho nên ăn như hổ đói, thứ gì cũng không còn...”

Còn chưa nói xong, Âm Nhu quát: “Hoa Tinh đáng chết, chàng nói vậy, bàn các chàng có mấy người, bàn chúng ta có bao nhiêu người, đương nhiên là không đủ ăn. Chàng nói như vậy căn bản là phân biệt đối xử mà, không công bằng với chúng ta, ngược đãi chúng ta, chúng ta cường liệt kháng nghị”.

Bạch Phượng sửng sốt, có chút không hiểu rõ tình hình, nhưng Hoa Tinh lại thập phần bình tĩnh, cố ý vỗ bụng, lẩm bẩm: “Ăn thật là no, thật sự là ăn quá ngon, đáng tiếc đồ ăn trên bàn còn chưa ăn hết, nếu như cứ lãng phí như vậy, vậy thực sự có lỗi với mấy món ngon này. Nhưng mà không lãng phí, ta có ăn cũng không vào, vậy phải làm sao cho tốt”.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn Âm Nhu, phát hiện nàng mím chặt môi, con mắt không ngừng chuyển động nhìn những món ngon trên bàn, nhưng lại không chịu mở miệng.

Bạch Phượng nghe vậy dường như hiểu ra cái gì, đứng dậy nói: “Các vị tỷ tỷ nếu như thích đồ ăn của ta làm, sau này ta sẽ bớt chút thời gian làm cho các người ăn. Bây giờ có vị tỷ tỷ nào còn chưa ăn no, thì mời theo ta, ta đã ăn xong rồi”.

Âm Nhu vừa nghe vội vã nhảy lên, bước nhanh tới bên cạnh Bạch Phượng, ngồi ở vị trí nàng vừa tránh ra, vừa ăn vừa nói: “Thái độ của cô không tồi, sau này ra sẽ không quên nhường chỗ tốt cho cô. Bây giờ ta trước tiên ăn cho no đã, cô chỉ cần đề phòng Hoa Tinh ra được. hắc có tiếng là sắc...”

Hoa Tinh ngắt lời của nàng, cười nhạo nói: “Không nhân nhượng nói rõ vậy sao, nào có ai như nàng thích được lợi lại sợ mất thể diện, thật sự là... Sớm biết thế ta đã ăn thêm một chút, khi đó sợ rằng có người một chút cũng không được ăn”.

Âm Nhu trừng mắt với Hoa Tinh, hừ nói: “Thì chàng như vậy, mời ta ăn ta còn phải suy nghĩ. Ta lúc này là vì thể diện của Bạch Phượng, nếu như ngược lại là chàng, ta cũng mặc kệ chàng ấy chứ, chàng coi chàng là bảo khổ sao” Mọi người bên cạnh cười thầm, Hoa Tinh vs Âm Nhu chính là khuấy động trò vui, thật có thể nói là, bảo khổ có một đôi, thích tranh cãi, người tới ta đi, gần gũi tranh cãi, đều đối lập nhau.

249. Chương 249: Tiến Thoái Lương Nan (1)

Thời gian Âm Nhu như hổ như sói đã qua đi, trên bàn lúc này chỉ còn lại đĩa không, Âm Nhu vỗ bụng thỏa mãn vừa cười nói: “Ăn ngon thật, chưa từng có nếm qua món ăn tốt như vậy, ha ha...” Nhìn Bạch Phượng, Âm Nhu cười có chút cổ quái, vẻ mặt này làm ọi người trong lòng sửng sốt, không hiểu nàng có chủ ý quái quỷ gì đây.

Bạch Phượng mỉm cười nhìn Âm Nhu, nụ cười kia có lẽ không hoàn toàn xong có thể hiểu được hàm nghĩa, nhưng ít ra ca ngợi đúng là một loại khẳng định, nhưng vậy là đủ rồi, “Cảm ơn đã khích lệ, Bạch Phượng tay nghề không tinh, tỷ tỷ đừng cười”.

Âm Nhu lôi kéo hai tay Bạch Phượng khen: “Đừng có khiêm tốn như vậy, chúng ta ăn ngay nói thật, mấy món ăn này của muội đúng là món ăn tốt nhất trước tới nay ta từng nếm qua. Nhưng là ta có một chút không hiểu được, bình thường đầu bếp đều là nam nhân, muội nghĩ sao mà phải làm như thế này? Nhìn bộ dạng này của muội tựa hồ có chút đáng tiếc”.

Cười không để ý, Bạch Phượng cười nói: “Không sợ các vị tỷ tỷ chê cười, mẹ muội năm đó là truyền nhân của Ngự Trù, cho nên có thể làm được đồ ăn ngon, mà muội tự nhỏ đã học nấu ăn cùng mẹ, lâu dần cũng

thành thói quen. Về phần làm đầu bếp, muối cũng chỉ là muốn đi tới tầu lâu thử tay nghề một chút, cũng không ngờ lại vừa lúc gặp được Hoa Tinh” Nói xong liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, ánh mắt đầy nhu hòa.

Dời thân gần tầm mắt của nàng lại, Âm Nhu nói: “Như vậy mà nói, muốn ăn đồ ăn của muối làm thì phải có cơ duyên thật lớn mới được nhỉ”.

Nhận thấy hành vi của Âm Nhu, sắc mặt Bạch Phượng ửng đỏ nhẹ giọng nói: “Cũng không phải, chính là cha muối mở Gia thư quán, bình thường do tam tòng tứ đức nên cửa nhà đóng kín không buôn bán gì cả, ở phương diện này làm thật nghiêm khắc, cho nên muối vài ngày mới đi ra được một lần, tránh để lão nhân gia tức giận. Ngoài ra, vì tránh những phiền toái, mỗi lần muối chỉ làm một món ăn sau đó lập tức rời đi”.

Gật đầu ra vẻ hiểu Âm Nhu nói: “Thì ra là đại tiểu thư dòng dõi thư hương, quý củ so với những nha đầu như chúng ta thì hơn rất nhiều à. Đúng nói nữa, ta biết muối muốn nói gì, mà ta cũng không có ý tứ gì, ta chỉ muốn biết, muối sao lại xảo hợp như thế, người khác không gặp, lại gặp được Hoa Tinh?”

Bạch Phượng lắc đầu nói: “Muối không biết, có lẽ là...” là cái gì nàng cũng không nói, chính là ánh mắt liếc nhìn chúng nữ một cái, ít nhiều mang theo vài phần nghi hoặc.

Đứng dậy, Hoa Tinh cắt ngang lời nói của nhị nữ cười nói: “Tốt rồi, ăn xong rồi thu thập đồ đạc, có gì muốn nói. doc truyện tại . Chúng ta đợi tới nơi nào tốt hơn rồi hãy nói”.

Mọi người không dị nghị, vì thế Hoa Ngọc Như phân phó đệ tử thu thập hết thảy, Hoa Tinh mang theo Bạch Phượng hộ tống chúng nữ cùng nhau trở về bên trong biệt viện.

Trên đường, Âm Nhu lôi kéo Bạch Phượng thấp giọng hỏi nói: “Hôm nay quen biết, về sau mọi người chính là bạn tốt, muối có thể làm cho chúng ta mỗi ngày vài món ăn ngon được không?”

Bạch Phượng nghe vậy vui vẻ, nhưng ngay lập tức khó xử nói: “Cái này muối cũng muốn, chỉ là sợ cha muối không đáp ứng, cho nên...” Âm Nhu nhú chân mày lại nói: “Vậy muối ở lại đây, khi nào ta đi thì muối đi biết không?”

Bạch Phượng suy tư một lát xin lỗi nói: “Tỷ tỷ đừng nóng giận, không phải muối không muốn, nhưng là cha muối tính cách quật cường, ngay cả mẹ của muối còn không dám cãi lời ông ấy. Muối mang mọi người trở về, muối sợ cha muối sẽ không hòa nhã khi đó tất cả mọi người không vui, muối...”

Âm Nhu phát tay nói: “Thôi được, ta cơ bản hiểu được tình huống của muối rồi, xem ra nếu muốn ăn lại đồ ăn của muối thật sự không dễ dàng à!” Cười cười xin lỗi, Bạch Phượng bất đắc dĩ nhìn mọi người, vẻ mặt thực áy náy.

Bên kia, Hoa Tinh kể lại ọi người việc gặp gỡ và trải qua cùng Bạch Phượng, đợi khi mọi người hiểu được, hỏi: “Đối với hai nhóm nhân mã kia, mọi người có ý kiến gì?” tại

Từ Ngọc Hoa nói: “Đại ca nếu đã muốn làm, nói vậy lúc trước cũng đã có quyết định, đối với Tuyệt Âm giáo kia, sớm hay muộn cũng phải gặp gỡ, ta cảm thấy cái này cũng không có gì, về phần nam tử mặc áo lam kia, lai lịch hẳn nói không chừng là có chút vấn đề đó”.

Nguyệt Vô Ảnh đồng ý nói: “Chiếu theo cách ăn nói của hắn mà phân tích, sau lưng hẳn nhất định có chỗ để ý lại, nhưng là khi đó hắn không biết gặp phải người bá đạo nhất cho nên mới có kết quả như thế. Chẳng qua nói lại, Hoa Tinh nói ngữ khí của người gây sự lúc ấy, cũng là có tâm đưa hắn vào chỗ chết, cho nên hiện giờ nói những lời này đều đã qua rồi” Dứt lời liếc mắt nhìn Bạch Phượng đầy thâm ý, ánh mắt phức tạp mang theo đầy mê hoặc, có lẽ nàng cũng không dám khẳng định, nhưng lại không tiện nói ra.

Ở đây không ít người nhìn thấy trên nét mặt nàng có vài phần khác thường, chẳng qua ai cũng không nói gì, dù sao trong đoàn người nàng không mở miệng thì những người khác ai dám mở miệng đây? Đối với việc này, Hoa Tinh tự nhiên hiểu rõ, chẳng qua hắn sẽ không ngốc mà tự nói ra, hắn mở miệng hướng mọi người tới chú ý khác: “Đối với Tuyệt Âm giáo tà giáo này từ tro tàn lại cháy nên, đúng như suy đoán từ trước của ta, người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta thì hắn sẽ phải hối hận. Ngoài ra, trước mắt trong thành Tế Nam đã bắt đầu ám lưu dừng động, chúng ta nếu tính rời đi, cũng phải lưu lại một ít chuyện tình để người ở lại kết thúc, mọi người cảm thấy như thế nào?”

Nhìn hần cười tà mị, tất cả mọi người trong lòng giật mình, Hoa Tinh cười bình thường chỉ có ba loại. Khi đối với nữ nhân hần tươi cười luôn sâu xa khó hiểu, mang theo thần thái tà dị, làm cho người không thể phán đoán. Đối với bằng hữu, hần cười lãnh đạm, tùy ý nói. Còn loại cười thứ ba, thì là khi hần đối mặt với địch nhân, khi lòng mang theo sát khí, trong ánh mắt tự nhiên sẽ toát lên ý cười lạnh lùng, phối hợp với khóe miệng âm trầm mà tàn khốc, tựa như tử thần vậy.

Phân tích như thế, chắc giờ phút này hần đang suy nghĩ một kế sách thần kỳ trong đầu, nhưng là cái gì đây? Cần nhắc việc này, trong lúc nhất thời mọi người tự hỏi trong lời nói của hần, khi thì nhíu mày suy nghĩ sâu xa, đều tự nghiền ngẫm tâm ý của hần.

Nhẹ nhàng, Trương Tuyết phá vỡ yên lặng, nhỏ giọng nói: “Nếu ta không đoán sai, trước hết công tử tính rời khỏi Tế Nam, sau đó mở ra một trận phong ba bão tố, làm cho Tuyết Âm giáo mới quật khởi cùng với Thông Thiên môn ở nơi này xảy ra trận chiến. Đồng thời, võ lâm tam đại phái ở đây vốn vẫn trong thế hỗ rình mỗi sẽ thừa lúc công tử rời đi bốn phía sẽ lên bắc hội tụ tại Tế Nam, long tranh hổ đấu lẫn nhau. Kết quả này tự nhiên mấy nhà vui mấy nhà sầu. Mà được lợi lớn nhất cũng là Giang Nam Phượng Hoàng Thư Viện, bởi vì một chiêu diệu kế này chính là mượn đao giết người”.

Mọi người cẩn thận suy nghĩ, quan hệ nhân quả trong chuyện này thực không đơn giản, chẳng qua nếu thành như vậy, Hoa Tinh giơ tay nhắc chân sẽ mang tới cho võ lâm phong ba vô tận. Làm cho vài đại bang phái có thế lực lớn trong võ lâm đều bị liên lụy vào đó, chẳng qua ở Giang Nam, Phượng Hoàng thư viện không quan tâm liên biến thành tọa sơn quan hổ đấu, hết thầy đều ngồi mát ăn bát vàng.

Hiểu được lợi hại trong những lời này, mọi người không khỏi không bội phục trí tuệ Hoa Tinh, đồng thời cũng khiếp sợ thủ đoạn của hần. Đồn đồn nói Hoa Tinh cuồng vọng tự đại, mắt cao hơn đỉnh, chỉ biết là ham nữ nhân, có tiếng là sắc lang. Mà người chân chính hiểu hần mới biết được, Hoa Tinh không có đơn giản như vậy, mỗi bước của hần nhìn như tùy ý, nhưng thường thường luôn ẩn dấu thâm ý, luôn làm cho người khác bất tri bất giác mà mắc mưu tới cuối cùng sẽ không còn đường nào trốn thoát.

Liếc mắt nhìn mọi người một cái, ánh mắt Hoa Tinh dừng lại trên người Trương Tuyết tán thưởng nói: “Thông minh, không hổ là nha hoàn bên người của ta, ngay cả tâm tư của ta cũng bị nàng nghiền ngẫm chu đáo, thật sự là phải thưởng ột cái. Mọi người về sau cũng phải cố tâm học nhiều hơn, võ công của nàng tuy rằng không xuất chúng, nhưng trí tuệ lại có thể bù lại được rất nhiều”.

Trương Tuyết nghe vậy cả kinh, sắc mặt kinh hoảng nhìn mọi người một chút nhỏ giọng nói: “Ta chỉ tùy ý đoán thôi, mọi người chớ nghe công tử nói bậy ta không thừa nhận nổi đâu”.

Trần Lan cười nói: “Có thể được công tử khích lệ, chính là việc khó đó, chúng ta đành phải theo thôi. Ngày mai người có rãnh trước hết tới dạy nha đầu ta một chút, lần sau để cho công tử chỉ dạy ta thật tốt”.

Đối với việc này, chúng nữ trong nháy mắt lại náo nhiệt trở lại. Làm cho nam tử ở đây lắc đầu cười khổ, nói không hết lời hâm mộ, ghen tị, còn có đồng tình.

Nở nụ cười ha hả một lát Lãnh Như Thủy mở miệng nói: “Tốt rồi, mọi người đủ rồi, chúng ta nghe Hoa Tinh nói chính sự tiếp đi. Hoa Tinh nói chính sự đi. Vừa rồi nói chuyện của Tuyết Âm áo, hiện giờ nói chuyện của nam tử áo lam đi, Hoa Tinh chàng có ý kiến gì với hần không?”

Thấy ánh mắt mọi người chuyển tới người mình, Hoa Tinh lạnh nhạt cười nói: “Lai lịch người này tạm thời ta không dám khẳng định, chẳng qua nếu sau lưng thực sự có chỗ dựa vững chắc, có lẽ cùng với Bạch Lộc Thư Viện có chút liên quan”.

“Bạch Lộc Thư Viện? đây không phải là một trong võ lâm tứ đại viện sao, chẳng lẽ bọn họ cũng có mưu đồ gì đó, chính thức tranh giành giang hồ?” Nghi hoặc nhìn Hoa Tinh, Lãnh Như Thủy kinh ngạc hỏi.

Mỉm cười lắc đầu, Hoa Tinh giải thích nói: “Không phải âm thầm có mưu đồ, chính thức tranh giành giang hồ, mà bọn họ vẫn đang đi lại trên giang hồ. Chính là trước đây danh tiếng của Bạch Lộc Thư Viện thực thấp, không kiêu ngạo giống như Võ Lâm Thư Viện. Chân chính là chó cắn người, quá nửa sẽ không sửa, hiểu không?”

Hé miệng cười, Lãnh Như Thủy trả lời: “Hiểu rồi, Phượng Hoàng đặc sứ, chàng cầm đồ đao trong tay, giết đến anh hùng trong thiên hạ đều biến thành heo chó hết” Dứt lời nhin không được mà cười ra tiếng, chúng

nữ bốn phía cũng bị lời nói của hai người làm nở nụ cười, trong nhất thời tiếng cười quanh quẩn, đưa Âm Nhu cùng Bạch Phượng tới.

Khi nói chuyện mọi người đã muốn trở về trong biệt viện, Hoa Tinh dừng chân ý bảo mọi người ngồi xuống, đợi mọi người ngồi xuống xong, hần mới nhẹ nhàng ngồi xuống, khoe miệng nở nụ cười thần bí, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tay cầm đồ đao, heo chó cúi đầu, Hoa Tinh vừa ra, mỹ nữ đều chịu phạt” Lời nói có chút đột ngột nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý tứ của hần, bởi vậy nam nhân bật cười, nữ nhân vẻ mặt khác nhau, u oán, xem thường chiếm đa số.

Thản nhiên nhìn thoáng qua phía chân trời, Hoa Tinh đột nhiên cười, toàn thân tản mát ra một khí tức phóng khoáng, trong ánh mắt kinh dị của mọi người, mở miệng ngâm nga: “Vấn thiên địa, thế gian tùy chủ trầm phù, khán giang sơn, ngã tự độc lâm mỹ sắc. Tiểu gian hồ, đao quang kiếm ảnh vô số, thán thế nhân, si mê nhất sinh bất ngộ! Thiên lam ý, như ngọc lãng, nhất lộ tẩu lai nhất lộ mang, nhập trường an, quá lạc dương, tể nam vạn thiên mỹ kiều nương, ngã tự độc hưởng! đại tha nhật, hồi thủ vọng, thiên nhai hà xử thị cố hương, khước kiến na, vạn tử thiên hồng cánh tranh phóng, hảo nhất phó, bách hoa tiên tử bạn hoa lãng!”

(Hỏi trời đất, thế gian ai muốn chìm nổi, ngắm giang sơn, mình ta nắm lấy sắc đẹp. Cười giang hồ, đao quang kiếm ảnh vô số, than thế nhân, si mê cả đời không tỉnh! Da trời màu xanh, như ngọc sáng, một đường đi tới một đường vội, Vào Trường An, qua Lạc Dương, Tế Nam, ngàn vạn mỹ nữ xinh đẹp, mình ta độc hưởng! Đợi một ngày, quay đầu nhìn, chân trời đâu là cố hương, đã thấy kia, trăm hoa tranh nhau đua nở, tới một bước, bách hoa tiên nữ cùng rực sáng)

Lặng lặng nhìn hần, mọi người nửa khó hiểu, trong nghi hoặc còn có phần nhiều ngạc nhiên cùng kính ngưỡng, dù sao hần cũng có gan nói ra suy nghĩ trong lòng. Giờ phút này, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, không khí có chút nặng nề. Tử Ngọc Hoa phát tay vỗ tay, lập tức phá vỡ trầm mặc, xảo diệu đưa tâm tư mọi người rời đi một phương hướng khác: “Đại ca, thực không hổ là Phượng Hoàng Đặc Sứ, văn thao võ lực khó có người sánh bằng, thi từ khúc phú lại xuất khẩu thành thơ”.

Phục hồi lại tinh thần, nam tử đang ngồi đều ít nhiều phụ họa, mà chúng nữ với Âm Nhu cầm đầu, lúc này phản bác nói: “Thiên thanh sam, mỹ kiều nương, nhất bộ nhất tiểu đoạn tràng, ngạo thiên địa, ngâm thu sương, hoang sơn phá miếu nguyệt hạ phóng. Chân khả vị, ngẫu hữu tình lữ nhất lưỡng đối, dã thị dã kê phối sắc lang.”

(Áo xanh thắm, mỹ nữ thật xinh đẹp, từng bước cười xé ruột xé gan, ngạo thiên địa ngâm sương thu, trong miếu hoang đổ nát giữa rừng dưới ánh trăng chiếu, thật có thể nói là, có tình ngẫu hứng đối hai câu, cũng là gà rừng xứng sắc lang).

Đối chọi gay gắt, bộ dạng của Âm Nhu thờ ra phì phì, làm cho nam nhân ở đây muốn cười mà không dám cười, vẻ mặt thực xấu hổ. Mà Hoa Tinh trợn trừng mắt, lập tức cười khổ. Trong chúng nữ, Nguyệt Vô Ảnh Trần Lan, Mai Hương đám người biết rõ tính cách Âm Nhu, đối với việc này chỉ cười, Bạch Phượng sắc mặt cũng khẽ biến, ẩn ẩn đoán ra cái gì, nhưng lại không nói gì.

Trong lòng biết đầu vô mồm với Âm Nhu thì không dứt, mà lúc này Hoa Tinh lại không tiện làm trò trước mặt Bạch Phượng thật khó cho hần, ánh mắt dời đi nói với Bạch Phượng: “Khó có được ngày hôm nay, hiện giờ nàng cùng với các nàng có nhiều tâm sự, tương lai chắc chắn có nhiều lợi ích. Chờ khi quen thuộc rồi, ta đưa nàng trở về, tránh cho người nhà nàng lo lắng”.

Bạch Phượng tránh ánh mắt hần, giống như đang che dấu cái gì, thanh âm mỏng như cánh ve nói: “Cảm ơn, thật cảm kích chàng dẫn ta tới đây, cho ta quen biết nhiều tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, đây là việc ta chưa bao giờ nghĩ tới”.

Mỉm cười chống đỡ, Hoa Tinh biểu hiện tự nhiên hào phóng, cho nàng một cái ánh mắt ngụ ý không cần cảm tạ. Lúc sau, ánh mắt Hoa Tinh tới người Mai Hương phân phó nói: “Hương Nhi, các nàng đưa Bạch Phượng cô nương đi chung quanh chơi đùa một chút, nhớ là thật cao hứng đó, tới giờ ta sẽ tự đi tìm các nàng, hiện ra ta còn một số việc muốn cùng bọn chúng nói chuyện”.

Mai Hương cười duyên nói: “Yên tâm đi, chúng ta mới được nàng đãi ột bữa tiệc, ai có thể làm được đồ ăn ngon như nàng chứ phải không các vị tỷ muội?” Chúng nữ xác nhận, đem Bạch Phượng rời khỏi biệt viện,

đi chung quanh xem xét cảnh sắc trong Bách Hoa Môn.

250. Chương 250: Tiên Thoái Lương Nan (2)

Bỏ qua chúng nữ, Hoa Tinh nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt chuyển qua trên người Thiết Chiến cùng Long Vũ, dò hỏi: “Thiết huynh cùng Long huynh trước mắt có tính toán gì không?”

Sắc mặt sững sốt, hai người dường như không ngờ Hoa Tinh lại đột ngột hỏi vấn đề này, trong lúc nhất thời không biết trả lời làm sao. Sau một lúc lâu, Long Vũ bình tĩnh mở lời trước: “Tạm thời tính toán cũng không có gì, ta tới đây chủ yếu là để báo thù, chỉ cần Huyết Nga lão tổ còn trên đời một ngày, ta sẽ truy tìm hắc, vẫn đuổi hắc tới khi chết mới thôi”.

Bên cạnh, Thiết Chiến trầm giọng nói: “Long Vũ nói không sai, Huyết Nga lão tổ là địch nhân của chúng ta, không tự tay giết hắc, cả đời này ta không cam lòng. Hiện giờ trong Tế Nam thành phong vân đã bắt đầu khởi động, người suy nghĩ vì đại cục, rồi đi là lựa chọn tốt nhất, nhưng chúng ta lại không thể đi. Tin tưởng mọi người đều hiểu được nỗi khổ của nhau, có gặp gỡ thì có chia tay. Cuộc đời này ta quen biết được Hoa Tinh người, được người coi là bằng hữu, coi như là đáng giá rồi. Tương lai có việc gì cứ kêu một tiếng, chỉ cần ta có thể tới, quyết sẽ hỗ trợ không từ”.

Mỉm cười gật đầu, Hoa Tinh vỗ vỗ vai hắc trầm giọng nói: “Có những lời này của người là đủ rồi. Chúng ta giữ tình hữu nghị lâu dài. Hôm nay hỏi việc này, các người có thể cảm thấy có chút đột nhiên, đó là ta nghĩ trước hết nên nói ọi người một tiếng, có chuyện gì không hoàn thành chúng ta có thể cùng nhau giải quyết. Qua mấy ngày nữa, ta tính rời khỏi Tế Nam, quay về Giang Nam”.

Cầm tay hắc, Thiết Chiến nói: “Người cũng nên quay về Giang Nam, bằng không võ lâm Trung Nguyên bị người ép cho không trở mình dậy được. Đến lúc đó võ lâm tứ đại liên hợp lại không chừng lúc đó Phượng Hoàng Thư Viện là gặp nguy hiểm”.

Hoa Tinh tùy ý mở miệng cười, nói: “Hiện giờ người nhắc nhở ta việc này e rằng đã quá muộn rồi”.

“Đúng vậy, với tích cách của đại ca, một đường thẳng tiến Trung Nguyên có ai là không từng đắc tội qua chứ? Hơn nữa đắc tội thì có làm sao, ai có thể không biết hắc là Phượng Hoàng đặc sứ, truyền nhân Đạo Hoàng chứ?” Tử Ngọc Hoa thuận miệng nói, mọi người cũng suy nghĩ, không ai nhắc tới việc này nữa.

Một lát sau, Hoa Tinh cùng mọi người tùy ý hàn huyên vài câu sau đó đứng dậy nói: “Các người cứ ở lại tán gẫu, ta đi xem các nàng một chút, tránh không để Ám Nhu nói bậy sau lưng ta. Tuy rằng ta không cần những chuyện này cũng không thể không tốt được” Dứt lời xoay người, vụng trộm nhìn Tử Ngọc Hoa một cái, liền chột lóe lên rồi đi.

Phân phó Dạ Phong cùng Long Vũ, Thiết Chiến, Tử Ngọc Hoa, thấy Hoa Tinh rời đi cũng đứng dậy rồi đi. Xuyên qua tường viện, Tử Ngọc Hoa thật xa đã thấy Hoa Tinh đứng dưới một tàng cây chờ, không khỏi nhú đôi chân mày, nhoáng cái đã xuất hiện quá trăm trượng, hiện tại bên người hắc, “Đại ca, có chuyện gì không thể nói với bọn họ mà phải nói với một mình ta chứ?”

Hoa Tinh nhìn thoáng qua đằng sau, nhẹ giọng nói: “Có một số việc tạm thời không nên để cho Long Vũ biết. Tựa như Vô Mao lão đạo lúc trước, hắc đều biết những gì ta biết, đối với ta là cực kỳ bất lợi. Long Vũ người này mặc dù không thể khẳng định là người xấu, nhưng hắc có tâm cơ hơn so với Thiết Chiến, chúng ta phải có đề phòng. Dù sao Độc Long cốc không phải địa phương bình thường, nói không chừng một ngày nào đó hắc vì lợi ích của Độc Long cốc mà có mưu đồ với chúng ta”.

Tử Ngọc Hoa ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Lời này của đại ca thật có lý, trước mắt hắc chỉ lo báo thù, tạm thời sẽ không muốn triều chọc chúng ta. doc truyện tại . Chỉ khi nào hắc báo thù xong, tâm tính biến hóa như thế nào cũng khó nói. Tương lai có thể phát sinh bất trắc, thì không bằng hiện giờ nên sớm đề phòng”.

Hoa Tinh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó trầm ngâm nói: “Trước mắt Tế Nam đang phát triển trong dự đoán của ta, chính là Tuyệt Âm giáo xuất hiện còn không rõ, nhưng Thông Thiên môn chủ Lý Bất Hối thật có

chút phiền phức. Bởi vì ta đã đáp ứng Lý Thái Tú cho hẩn một con đường sống, trừ phi hẩn thật lòng muốn chết. Ta gọi nàng tới, chỉ cần nàng nói một tiếng, về sau khi gặp gỡ Lý Bất Hối ta không tự mình ra tay, hết thấy đều là nàng ra tay. Mà Lý Thái Tú còn sống ở bên người ta, việc này ta không hy vọng Lý Bất Hối biết, cũng không muốn thêm phiền phức. Nàng hiểu được ý tứ của ta chứ?”

Tử Ngọc Hoa khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu, ngữ khí thoáng chần chừ hỏi: “Ý của đại ca ta hiểu rồi, chỉ là cứ như vậy, người khác sẽ không có ý kiến hoặc bất mãn gì sao?”

Hoa Tinh nhìn nàng một cái, trầm giọng nói: “Việc này ta cũng muốn qua đi, chỉ là khi gặp phải sự tình phải đối mặt, rồi tâm lại không độc. Giang hồ, là một chỗ tôi luyện lòng người, chỉ là nữ nhân bên cạnh ta càng nhiều tâm tính của ta hình như cũng ngày càng mềm”.

Nhìn hẩn một cái tỏ vẻ đã hiểu, Tử Ngọc Hoa thở dài: “Rất nhiều chuyện, đứng ở góc độ của ta, đại ca bất tất có thể lý giải nhưng đứng ở góc độ người khác, vậy thì khó nói rồi”.

Hoa Tinh cổ quái nhìn hẩn một cái, vỗ vai hẩn cười nói: “Nàng nói những lời này ta hiểu được, từ từ sẽ đến vậy. Tốt rồi, ta đi coi các nàng một cái, thời gian không còn sớm” Nói xong thân pháp mở ra, phiêu dật biến mất trước mắt Tử Ngọc Hoa.

Một đường tìm kiếm, Hoa Tinh với tuyệt thế võ công của mình nhanh chóng nhận ra nơi chúng nữ đang núp nấp. Vòng quanh vài lần phát hiện ra một cái ao nhỏ, phát hiện ra chúng nữ cùng Bạch Phương đang ở đó bắt cá.

Cái gọi là bắt cá, tự nhiên không phải là xuống ao bắt cá, mà là đều lấy võ công các nàng mà thi triển ra các thủ pháp bắt đồng. Đối với việc này, Hoa Tinh không nhịn được cười, tưởng tượng tâm tính của niên kỷ của mọi người, hơn nữa lúc này là Âm Nhu chỉ huy, đang làm bộ dạng trọng tài, tự nhiên loại này Hoa Tinh không thấy thú vị gì, nên cứ để chúng nữ chơi.

Vô thanh vô tức đi tới phía sau chúng nữ, Hoa Tinh cẩn thận nhìn một chút, chỉ thấy Âm Nhu phụ trách chỉ huy, Bạch Phương vẽ mặt vui sướng hăm mộ vỗ tay, còn lại tất cả mọi người thức thời phối hợp, dường như muốn lấy lòng đối với Bạch Phương. Chẳng lẽ vì thủ nghệ đặc biệt của nàng sao? Có lẽ thế.

Lúc này, Nguyệt Vô Ảnh lặng không bắt một con cá chép màu đỏ, vừa mới đưa chúng nữ đi xuống, nhất thời đưa tới một phen oán giận của Mai Hương, Thu Nguyệt cùng tỷ muội Diệp Tinh. Mà Âm Nhu cùng Bạch Phương lớn tiếng vỗ tay, vây quanh bên người Nguyệt Vô Ảnh náo loạn cả lên, hoàn toàn có bộ dạng của tiểu hài tử. Hai bên, Trần Lan, Trương Tuyết Lý Thái Tú, Lãnh Như Thủy mỉm cười đứng đó, dường như bị các nàng cuốn hút, tâm tính cũng trở nên trẻ hơn nhiều.

Ho nhẹ một tiếng, Hoa Tinh đột nhiên hiện ra, cười hi hi nói: “Chơi đùa vui vẻ nhỉ, ta cũng tới chơi một chút”.

Chúng nữ cả kinh, nhất thời tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, lùi về phía sau tựa như sợ hẩn trêu đùa. Âm Nhu trừng mắt liếc nhìn hẩn một cái hai tay chống nạnh quát: “Muốn chết sao, chúng ta đang vui vẻ chơi đùa, ai cho ngươi tới quấy đục dòng nước, còn không mau rời đi”.

Bạch Phương sững sốt lôi kéo gấu áo Âm Nhu nhỏ giọng nói: “Âm Nhu đừng như vậy, nếu Hoa Tinh muốn chơi, để cho huynh ấy cùng chơi đi” Chúng nữ sững sốt, lập tức cười vang làm cho Bạch Phương không hiểu ra sao, không biết phương hướng thế nào.

Đưa tay kéo Bạch Phương về sau, Âm Nhu nói: “Muội không cần khách khí với hẩn, hẩn là tinh linh thực sự, luôn luôn trêu đùa chúng ta, bằng không tỷ muội chúng ta sao phải vừa thấy hẩn đã trốn hết”.

Bạch Phương hoài nghi nói: “Không thể nào, ta xem huynh ấy không giống như tỷ nói vậy”.

Hoa Tinh cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta nào có như nàng nói. Nàng xem ta đáng về đường đường, khí độ bất phàm, sao lại là tiểu nhân như miệng nàng nói. Ngược lại chính là nàng đó, người không còn nhỏ nữa là tính tình vẫn không lớn chút nào, lại còn chống nạnh vẽ mặt hung dữ, chẳng có dáng vẻ của một thực nữ tử nào”.

Âm Nhu sắc mặt giận dữ mắng: “Hoa Tinh thôi tha, Hoa Tinh chết tiệt, đại sắc lang, đại hoa tâm, người dám mắng ta, người xem ta không...”

Hoa Tinh cắt đứt lời của nàng, cười hề hề ra vẻ đáng thương với Bạch Phượng nói: “Nàng xem đó, cả ngày ta sống dưới uy quyền của nàng ấy, còn dám phát tính tình xấu, còn dám làm chuyện xấu sao, hay dám có chút tà niệm nào chứ”.

Bạch Phượng đồng tình nhìn Hoa Tinh nhỏ giọng nói: “Hoa Tinh, không thể tưởng được hóa ra huynh lại thâm như vậy, ta còn tưởng rằng chàng...”

Ám Nhu vừa nghe thấy tức giận mắng to nói: “Đáng giận, tên Hoa Tinh thói tha này, cũng dám trước mặt mà châm ngòi ly gián, ta hôm nay không xử lý chàng, chàng không biết sự lợi hại của ta” Nói xong hăm hăm quơ tay quơ chân đuổi theo Hoa Tinh.

Chung quanh, chúng nữ nhìn Ám Nhu bị Hoa Tinh làm cho tức giận tới vậy, mỗi người đều cười toe toét. Mà Bạch Phượng tựa hồ còn không có phản ứng lại, nhìn Ám Nhu xông ra ngoài, không nhìn được mà khuyên nhủ: “Ám Nhu, quên đi, Hoa Tinh cũng là vô tình nói, tỷ tạm thời tha cho huynh ấy đi. Nói cho cùng nhìn huynh ấy như vậy, cũng bị tỷ khi dễ rồi, tỷ làm chút thiện tâm đi...”

“Im miệng, ta tức chết thôi, sao cả muội cũng không tin ta” Không đánh Hoa Tinh, Ám Nhu tức giận dừng trước mặt Bạch Phượng quát, trên mặt lộ vẻ nổi giận. Bạch Phượng sửng sốt, khi đang mở miệng không biết làm sao, Trần Lan động thân đi tới, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng nhỏ giọng nói: “Đừng nói Ám Nhu, Hoa Tinh cố ý đùa muội đó, muội không thấy chúng ta đều đang cười sao?”

Bạch Phượng nhìn bốn phía, thấy mọi người đều gật đầu thừa nhận, không khỏi nhìn về Hoa Tinh hỏi: “Hoa Tinh, huynh sao lại...”

Hoa Tinh thu hồi vẻ mặt đáng thương cười nói: “Như vậy không tốt sao, tất cả mọi người đều cười, đây chính là vui vẻ”. Nguồn tại TruyệnFULL

Ám Nhu quát: “Cười cái đầu chàng á, chàng dám trêu ta, ta sẽ không quên đâu”.

Hoa Tinh cười tà dị, ánh mắt nhìn tới trước ngực Ám Nhu hỏi ngược lại: “Phải vậy không, nếu như vậy, ta đây chỉ còn cách tiên hạ thủ vi cường, bằng không sẽ gặp phải tai ương, hắc hắc, hoài niệm dĩ vãng thật tốt”.

Ám Nhu biến sắc, trong miệng hét lớn: “Sắc lang, cứu mạng!” Nói xong chạy nhanh như chớp tới sau lưng Nguyệt Vô Ảnh, còn thi thoảng vụng trộm nhô đầu ra vài lần, vẻ mặt thật khôi hài. Nhất thời làm mọi người lại cười vang.

Sau khi cười xong, Hoa Tinh cười nói: “Thời gian không còn sớm, ta đưa Bạch Phượng trở về”.

Bạch Phượng nhìn sắc trời, có chút không muốn nói: “Đúng vậy sắc trời không còn sớm, mau quay trở về, không lại bị phụ thân mắng. Các vị tỷ tỷ, các người bảo trọng, hy vọng còn có cơ hội gặp lại”.

Chúng nữ liếc mắt nhìn Hoa Tinh một cái, cùng kêu lên nói: “Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, hơn nữa sẽ không lâu đâu”.

Bạch Phượng khó hiểu nhưng nàng không có hỏi rõ, chỉ cẩn thận nhìn mọi người rồi đi theo Hoa Tinh.

Ra khỏi Bách Hoa môn, Hoa Tinh nắm tay nàng, vừa đi vừa cười nói: “Vì sao không hỏi ta, Ám Nhu cùng các nàng có quan hệ gì với ta?”

Bạch Phượng vẻ mặt có chút cúi xuống sâu kín hỏi: “Hỏi như thế nào? Dù sao về sau cũng khó gặp lại, cần gì phải phiền lòng thêm nữa”.

Hoa Tinh hiểu được lo lắng của nàng, cũng không hỏi nhiều tiếp tục nói: “Nàng đã quên lời nói của các nàng khi rời đi rồi sao, không lâu nữa chắc chắn sẽ gặp lại, sao lại khẳng định như thế chứ?”

Nghi hoặc nhìn Hoa Tinh, Bạch Phượng hỏi: “Vì sao?”

Cười thần bí, Hoa Tinh nói: “Bởi vì, hắc hắc, bởi vì rất nhanh nàng sẽ biết thôi. Ha ha, đi thôi” Thân pháp mở ra, tốc độ nhanh hơn, Hoa Tinh thuận tiện ôm Bạch Phượng vào trong lòng, chớp mũi hít sâu mùi hương thơm mát trên cơ thể nàng.

Dường như nhận thấy hành động của Hoa Tinh, sắc mặt Bạch Phụng vừa đỏ vừa nóng lên, nhỏ giọng nói: “Hoa Tinh, không cần phải làm như vậy, không cần...”

Hoa Tinh khẽ cười nói: “Chậm như nước chảy, hương giống hoa sen, một thân tuyết trắng, ngạo nhược thiên kiều. Như hoa, giống như mộng, thật nhiều bông hoa, là duyên, ngưng sương, mấy phần vương bận...” Những từ sau thật là nhỏ, chẳng qua chỉ có Bạch Phụng mới có thể nghe thấy, chỉ thấy vẻ mặt nàng đỏ ửng một màu, ẩn hiện còn có vài phần sắc mặt vui mừng.

Đến cuối cùng Hoa Tinh nói với nàng cái gì đây? Ngoại trừ hai người không ai biết cả.

Truyện đến đây bị tác giả chính thức dừng viết đã 5 năm! Rất tiếc ột bộ truyện hay! Trân trọng!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-ngo-chi-lu>